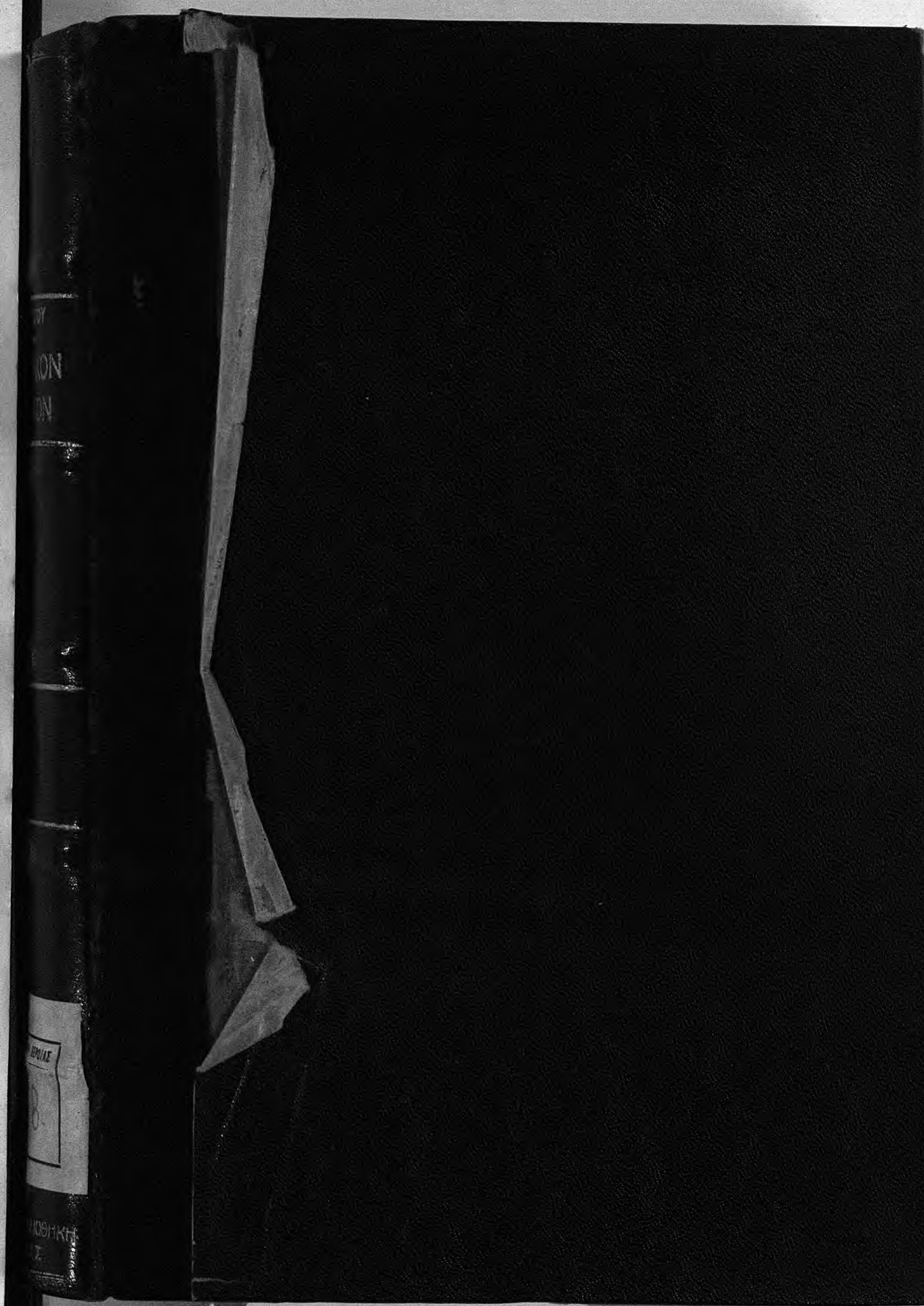

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

350A
Αυθ. είς

258

884/1960

ΔΩΡΕΑ

Δαδ. Δημόσιας

GRYER 20084 gray

Χ

Δημόσια Κέντρικη Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόρειας

77

763

Η Καρναβάλι

Μαδνλ. Β' Γαζων Β. Γ. Γραφείο Κ. Γ. Γραφείο

28/11/90

Ποιή Α. Καρναβάλι
Μηρία Τερνίου
καθ' ην έρωτ' ημερυνται εις κατ'
την ελπίδα δια' το αυθόρμητο
και τον κα' των Πειρασμών
Η' Γαζων Τερνίου

Ομηρος δε και πρώτος και μέσος και ύστατος παντι παιδι
και άνδρι και γέροντι.

ΔΙΟΝ ΣΠΥΡΙΔΟΥ. Αδρ. ΙΗ'. σ. 478. Ρ.

Ομηρος δε' ύστατος μόνον κατ' την ελπίδα
μνησται η' ουκ' ηρκε μόνον. Καρναβάλι

Καρναβάλι

Μαδνλ. Β' Γαζων Β. Γ. Γραφείο Κ. Γ. Γραφείο
28/11/90

Καρναβάλι

Μηρία Α' Γαζων Διδασκαλίας
καθ' ην έρωτ' ημερυνται εις κατ'
την ελπίδα δια' το αυθόρμητο
και τον κα' των Πειρασμών
Η' Γαζων Τερνίου

ΠΡΟΣΚΑΙ ΤΟ ΓΟΣ.

Τὴν σήμερον ἐν Ἑλλάδι, ὅτε τὸ κερῶον πνεῦμα πανταχόθεν καὶ κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις εἰσέπνευσεν εἰς αὐτήν, καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου τοσοῦτος γίνεται λόγος, ὅσος περὶ πλουτιστικῶν συναυτηρισμῶν, περὶ τραπεζῶν καὶ χρεωγράφων, περὶ βιομηχανικῶν καταστημάτων καὶ σιδηροδρόμων, πρὸ πάντων περὶ μεταλλευτικῶν ἐταιριῶν καὶ μεταλλείων, ἢ ἐκδόσις λεξικοῦ, οὐχὶ τινος τεχνολογικοῦ ἢ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἀλλὰ λεξικοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ μάλιστα Ὀμηρικοῦ, ὅν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἀναιτιολόγητος.

Εἶνε ἀληθές ὅτι, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεχείρησα τὸ ἔργον καὶ πρὸ ὀκτώ ἐτῶν ἐξέδωκα τὴν περὶ αὐτοῦ προκήρυξιν (ἐν ἀρχῇ τοῦ 1865), θύλλαι καὶ καταγίδες ἐπενέμοντο ἐτι τὴν Ἑλλάδα, μετὰ τὰς ὁποίας δικαίως πᾶς τις ἠλπίζεν εὐδίαν, οὐριοδρομίαν καὶ μακρὰν εὐπλοίαν. Ἠλπίζον λοιπὸν καὶ ἐγὼ ὅτι τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως παρ' ἡμῖν, μεθ' ἧς στενώτατα συνδέεται ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἐμβριθὲς μελέτη τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, ἔμελλον νὰ λάβωσι τοιαύτην μεταρρύθμισιν καὶ προκοπὴν, ὥστε λεξικὸν Ὀμηρικὸν δυνάμενον κατὰ μέγα μέρος νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν παρ' ἡμῖν ἐντελὴ ἑλλειψιν τῶν πολλῶν καὶ παντοίων εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ Ὀμήρου βοηθημάτων, ὧν βριθοῦσι τὰ πολιτισμένα ἔθνη, ἤθελε θεωρηθῇ βιβλίον ἀναγκασιότατον. Ἠλπίζον ὅτι καὶ ἄλλα τοιαῦτα βιβλία προωρισμένα οὐχὶ τοῦ συγγραφέως ἢ ἐκδότου τὸ βαλάντιον νὰ πληρώσωσιν, ἀλλὰ τὴν ἐπιστημονικὴν γνῶσιν τῆς προγονικῆς ἡμῶν φιλολογίας νὰ προαγάγωσιν ἔμελλον πολλὰ νὰ ἐκδίδωνται καὶ νὰ εὐρίσκωσιν ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν καὶ ἀνάγνωσιν καὶ νὰ παράγωσιν ὅσημέραι καρποὺς καὶ εὐλογίας.

Ἄλλ' αἱ πρὸ ὀκτώ καὶ ἐννέα ἐτῶν ἐκείναι ἐλπίδες μετὰ πολλῶν ἄλλων ἀπέβησαν φροῦδαι, καὶ ἂν σήμερον ἀναγινώσκηται τι καλὸν ἐν Ἑλλάδι, τοῦτο πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἀγαθὴν ἰδιότητα τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἐμφυτον φιλομάθειαν καὶ περιεργίαν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν εὐεξίαν καὶ γονιμότητα τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκπαιδεύσεως. Ἐπειδὴ δὲ τὸ παρὸν βιβλίον ἤκιστα μετέχει τῆς μυθολογουμένης τῶν Σειρήνων ἀρετῆς, θὰ ᾔτο πολὺ ἀπλοῦς ὅστις σήμερον, ὅτε τοῦ μὲν κοινοῦ ἢ προσοχὴ εἰς ἄλλα ἐτράπη, ἢ δὲ ἐκπαίδευσις εἶνε τοσοῦτον αὐχμηρὰ, ἤθελεν ἐπιχειρήσῃ τοιούτων καὶ ἄλλων ὁμοίας φύσεως βιβλίων συγγραφὴν καὶ ἐκδόσιν. Οὐχ ᾔττον ὁμως καὶ ἐγὼ, εὐρὼν πρόθυμον καὶ φιλότιμον ἐκδότην, ἀπεφάσισα τὴν ἐκδόσιν τοῦ Ὀμηρικοῦ λεξικοῦ, καὶ ἄλλους ἤθελα συμβουλεύσῃ νὰ μὴ ὀκνήσωσιν εἰς ἐκπόνησιν σπουδαίων καὶ ὠφελίμων ἔργων, συντελούντων εἰς ἀκριθεὶς κατάληψιν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων διότι τὰ μὲν τῆς παρ' ἡμῖν ἐκπαιδεύσεως ὅτι κακῶς ἔχουσι καὶ αὐτὸ τοῦτο τοσοῦσι, καὶ ὅτι ἡ μεταρρύθμισις αὐτῆς καὶ θεραπεία εἶνε ἐκ τῶν πρωτίστων ἔργων πάσης πατρικῆς κυβερνήσεως, τοῦτο εὐτυχῶς ὑπὸ τῶν πλείστων εἶνε ὁμολογούμενον (*). Ἄν δὲ ὁμῶς τινές, ἐπιπολαίως κρίνοντες καὶ πάντα τὰ ἡμέτερα ῥάδινα βλέποντες ἢ διὰ θωπειῶν καὶ γλυκυστομιῶν ἀγαπῶντες

(*) Περὶ κατωτέρως καὶ μέσης παιδείας ἐν Ἑλλάδι, ἔχουσιν ἀγωνοδίκου ἐπιτροπείας, ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ Δ. Σ. Μαυροκορδάτου.—Εὐθ. Εὐσφόρῃ Τὰ κατὰ τὴν λγ'. πρωτανείαν τοῦ Πανεπιστημίου.

τὴν πατρίδα, ἀγωνίζονται νὰ πείσωσι τοὺς ὅπου περὶ τοῦ ἐναντίου, ἡ νέα Ἑλλάς εὐτυχῶς δὲν ὁμοιάζει τὸν παλαιὸν τῶν Ἀθηναίων *Δῆμος*, οἷος φαίνεται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Ἀριστοφάνους

ἀλλ' εὐπαράγωγος εἴ
 ὠμπευόμενός τε χαί-
 ρεις κἀξαπατώμενος
 πρὸς τὸν τε λέγοντ' αἰ
 κέχνηας· ὁ νοῦς δέ σου

παρὼν ἀποδημεῖ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 1113.

ἀλλ' ἀποστραφεῖσα τοὺς ἀπὸ τῶν χειλέων φίλους καὶ ἐνστερνισθεῖσα τοὺς διὰ τῶν ἔργων αὐτὴν ὠφελοῦντας θέλει ἐντὸς ὀλίγου ἐπιχειρήσῃ τὴν θεραπείαν τῶν κακῶς ἐχόντων, καὶ τότε θέλει ἀποδώσῃ εἰς τοὺς προγονικοὺς συγγραφεῖς τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ἐν τῇ μέσῃ ἐκπαιδεύσει σημασίαν. Ὅτι δὲ μάλιστα ὑποτρέφει τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας μου εἶνε τὸ ἐξῆς. Ἡ Ἑλλάς ἐν τῇ παιδικῇ αὐτῆς ἡλικίᾳ διατελοῦσα εἶνε κατὰ πολλὰ φυσικόν λόγον ἐξόχως μιμητικὴ καὶ κατὰ τὴν μεταρρύθμισιν λοιπὸν τῆς ἐκπαιδεύσεως τὴν ἀναπόφευκτον θέλει μιμηθῇ τὰ γηραιότερα ἔθνη τῆς Εὐρώπης. Ἡ δὲ Εὐρώπη σήμερον ἅπασα ἐπείσθη περὶ τούτου, ὅτι τὸ μεγαλεῖον τῆς Γερμανίας ὀφείλεται εἰς τὴν ἀρετὴν τοῦ ἔθνους, καὶ ἡ ἀρετὴ αὕτη εἰς τὴν ὀρθὴν καὶ ὑγιεινὴν παιδείαν ὡς κυριώτατον δὲ παράγοντα τῶν ἐκ τῆς παιδείας ἀγαθῶν ἐθεώρησαν τὴν μελέτην τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων καὶ τὴν σπουδὴν παντὸς ἐν γένει τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ βίου. Ἐντεῦθεν βλέπομεν πανταχοῦ αὐξηθεῖσαν ἐπ' ἐσχάτων τὴν πρὸς τὰ ἀθάνατα ἐκεῖνα πνεύματα τιμὴν καὶ ἀγάπην καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν κατέχουσιν ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει σπουδαίαν καὶ ἔντιμον χώραν, καὶ τοῦτο οὐ μόνον μεταξὺ τῶν ἐθνῶν ἐκείνων, τὰ ὅποια ἀνέκαθεν, ὅτε μὲν περισσότερον, ὅτε δὲ ὀλιγώτερον, ἀλλὰ πάντοτε ἐξετίμησαν τὴν σπουδὴν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, ὡς ἡ Ἀγγλία καὶ Γαλλία, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥωσίᾳ (*). Ταῦτα δὲ διδασκόμενα ἡ Εὐρώπη παρὰ τῆς Γερμανίας, ἐδιδάχθη, ὡς αὕτη ὁμολογεῖ, ὅτι οὐχὶ τοὺς γραμματικοὺς τύπους καὶ τὸ νεκρὸν γράμμα τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων πρέπει νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν ἐκπαίδευσίν τῆς, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ ζωοποιὸν καὶ τὸν νοῦν τὸν θεῖον τὸν ἐν τοῖς συγγραμμάσιν ἐκείνοις ἀνάγκη νὰ ἐνσταλάξῃ εἰς τὴν ἀπαλὴν ψυχὴν τῶν ἐκπαιδευομένων. Ἡ Ἑλλάς λοιπόν, ἥτις ἐμιμήθη μὲν ἄχρι τοῦδε τὸ ἐν Γερμανίᾳ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα, ἀλλὰ μόνον κατὰ παλαιὸν τινα τύπον καὶ τὸ νεκρὸν γράμμα, καὶ ἀνέγραψε μὲν ἐν τοῖς προγράμμασι τῶν μέσων αὐτῆς ἐκπαιδευτηρίων τὴν σπουδὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ ποιητῶν μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ἐλευθεριότητος (2—2 1/2 ὥρας καθ' ἑκάστην), ἀλλ' οὔτε ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διδάσκεται, εἰ μὴ ἀτελέστατα, οὔτε οἱ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ εἰς ἄλλο τι χρησιμεύουσιν, εἰμὴ ὡς νεκρὸν πτώμα, ἵνα ἐπ' αὐτοῦ διδασκῶσιν οἱ μαθηταὶ τὴν ἀνατομίαν τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἡ Ἑλλάς ὀφείλει κατὰ τὴν προσεχῆ ἀνάπλασιν τῆς ἐκπαιδεύσεώς τῆς, περὶ τούτου μάλιστα νὰ λάβῃ πρόνοιαν, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν λάβῃ, πῶς νὰ ἐξέλθῃ τοῦ νεκροῦ μηχανισμοῦ, ἐν ᾧ κατατρίβονται τὰ πολυτι-

(*) G. d'Eichthal De la nouvelle loi sur l'enseignement secondaire en Russie, ἐν τῷ Annuaire de l'association pour l'encouragement des études Grécques en France τοῦ ἔτους 1872.

μότερα ἔτη τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πνεῦμα ζωῆς καὶ ἀληθείας νὰ ζωογονήσῃ πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἐκπαίδευσιν ἀπὸ ἄκρου ἕως ἄκρου. Τότε δὲ οἱ "Ἕλληνες παῖδες μὲν ὄντες θὰ διδάσκωνται νὰ ἀναγινώσκωσι τοὺς "Ἑλλήνας συγγραφεῖς οὕτως, ὥστε νὰ μὴ θεωρῶσιν αὐτοὺς ὡς κύμβαλα ἀλαλάζοντα τὴν ἀκοὴν ἐνοχλοῦντα, ἀλλὰ κατανοοῦντες αὐτῶν τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἔννοιαν καὶ τὸ πνεῦμα νὰ θεωρῶσιν αὐτοὺς ὡς πατέρας ὁδηγοὺς ἐν τῇ βίῳ ἀναπτύσσοντας αὐτῶν τὸν νοῦν καὶ διαπλάττοντας τὴν καρδίαν, ἥ ὡς ἀδελφοὺς τέρποντας τὴν ἀκοὴν διὰ τῆς γλυκυτάτης αὐτῶν ὁμιλίας· νεανίαι δὲ γενόμενοι καὶ οὕτω προδιδαχθέντες θὰ θελήσωσιν ἀναντιρρήτως αὐθόρμητοι νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὸν ὥραιον καὶ καλλιτεχνικὸν ἐκεῖνον κόσμον τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν καὶ νὰ ἐγνοήσωσιν αὐτὸν τόσον ζωηρῶς ὅπως οἱ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ὁμήλικες αὐτῶν. Ἡ τοιαύτη δὲ πρὸς μελέτην τοῦ θείου ποιητοῦ ὁρμὴ τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος, ἥτις σήμερον καὶ διὰ νόμου τῆς πολιτείας ἐπιτασσομένη δὲν ἐγγενῶνται εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῆς, τότε οὐ μόνον αὐτόματος θὰ παραχθῇ, ἀλλὰ καὶ καρποὺς θὰ παραγάγῃ λαμπροὺς καὶ γλυκυτάτους· καὶ καθὼς τὸ πάλαι ἡ ποίησις τοῦ Ὀμήρου, ἡ Ἀγία αὕτη Γραφὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐμπνεύσασα τὰ γενναϊότατα τῶν αἰσθημάτων καὶ τελειότατα διαπλάσασα τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν ἀνέθρεψε τοὺς μεγαλουργοὺς ἄνδρας τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, οὕτως καὶ ἐν τῇ μέλλοντι συναρμολογουμένη μετὰ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Διαθήκης θ' ἀποτελέσῃ τὸν ἱερὸν τρίποδα ἐφ' οὗ θέλει ἐδραιωθῇ τῶν νέων Ἑλλήνων ἡ ἐθνικὴ ἐκπαίδευσις. Καὶ ὅπως τὸ πάλαι ὁ Ὀμηρος, ἡ ἀείνων πηγὴ τῶν ποιητῶν, fons perennis vatum, καθὼς λέγει ὁ Ὀβίδιος, ἐδίδαξε τὸν Αἰσχύλον καὶ Σοφοκλῆ καὶ πάντας τοὺς ἐξόχους ποιητὰς τῆς ἀρχαιότητος, οὕτω καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ προσδοκῶμεν ἐξ αὐτοῦ ποιητὰς ὥραίους καὶ διαυγεῖς, ὡς ὁ οὐρανὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃ ἡ καλὴ ἐκείνη ὥρα τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς παρ' ἡμῖν ἐκπαιδεύσεως, ἥτις βεβαίως δὲν ἀπέχει πολὺ ἐν τῇ μέλλοντι, τότε θὰ γείνῃ καταφανὴς ἡ ἔλλειψις τῶν καλῶν βιβλίων, καὶ ἂν τι σπουδαῖον σύγγραμμα σήμερον ἐκδιδόμενον παραγκωνίζεται, τότε θὰ ζητῆται καὶ τιμᾶται. Τότε δὲ θὰ δύναται νὰ κρίνῃ τις ἀσφαλῶς καὶ κατὰ πόσον εἶνε χρήσιμος ἢ μὴ ἡ ἐκδοσις Ὀμητικοῦ Δεξικοῦ.

Καὶ αὗται μὲν αἱ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδες καὶ σκέψεις, ἐκ τῆς παρουσίας καταστάσεως τῆς παρ' ἡμῖν ἐκπαιδεύσεως προκύπτουσαι, ἴσως δὲν εἶνε ἡμαρτημέναι. Ἀλλ' ὅταν τις ἀφ' ἐτέρου ἀποβλέψῃ εἰς τὴν ἐντολὴν τῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐκπαιδεύσει ἐργαζομένων, εἰς τὴν ἐντολὴν ἰδίως τῶν φιλολόγων, οὔτινες εἶνε οἱ κυριώτατοι αὐτῆς μοχλοὶ, ἴσως ἀπολήξῃ καὶ εἰς τὴν ἐξῆς ἀλήθειαν, ὅτι μεμφιμοιροῦντες μὲν ἄδικον δὲν ἔχομεν, ἀλλὰ περισσότερον μεμφιμοιροῦμεν ἢ ἐργαζόμεθα· διότι χωρὶς νὰ ἐξετάσω τίνα τὰ αἴτια τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἡμῶν ἀθλιότητος, νομίζω ὅτι δὲν ἀπατῶνται οἱ φρονούντες ὅτι ἡ βελτίωσις τῆς ἐκπαιδεύσεως δὲν πρέπει μόνον ἐκ τῶν ἄνω νὰ προσδοκᾶται, ἀλλὰ μάλιστα πάντων ἐκ τῶν κάτω ν' ἀρχίσῃ. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταβληθῶσι περὶ τινων πραγμάτων αἱ πεποιθήσεις τῶν ἀνθρώπων, ἥ ὅπου τοιαῦται δὲν ὑπάρχουσι, νὰ ἐμβληθῶσιν αἱ ὀρθόταται, περὶ ὧν δὲ ὑπάρχουσι κοινὰ καὶ ἀναμφισβήτητοι, περὶ τούτων νὰ γείνῃ ἡ δέουσα ἐνέργεια πρὸς ἐκπλήρωσιν αὐτῶν. Τοῦτο δὲ παρὰ τίνος ἄλλου πρέπει νὰ προσδοκᾶται, εἰμὴ παρὰ τῶν ἐκ τοῦ σύνεγγυς γνωσκόντων καὶ αἰσθανομένων τὰς ἐλλείψεις; Ἐὰν

λοιπόν οἱ ἐπὶ τῶν ὁμῶν αὐτῶν βασιλεύοντες τὴν δημοσίαν ἐκπαιδεύουσιν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως τὴν μέσην, περὶ ἧς μάλιστα ἐνταῦθα πρόκειται, μετεχειρίζοντο πᾶσαν αὐτῶν τὴν δύναμιν μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας πρὸς ἀνάρθωσιν τῆς καταπεπτωκυίας ἐκπαιδεύσεως, μετ' ὅσης πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς δεῖνος ἢ δεῖνος θέσεως καὶ πορισμὸν ἰδίων ὠφελημάτων, ὁ μὲν δυνάμενος νὰ κινήται καὶ νὰ πείθῃ προθύμως κινούμενος καὶ μεταπείθων, ὁ δὲ δυνάμενος νὰ γράφῃ προθύμως γράφων καὶ εἰς εὐρύτερον κύκλον διαδίδων τὴν γνώμην του, ὁ δὲ δυνάμενος νὰ διοικῇ δραστηρίως καὶ εὐδίκως διοικῶν, καὶ ὁ δυνάμενος νὰ συγγράφῃ ἐπιμελῶς συγγράφων, νομίζω ὅτι ὀλιγώτερα θὰ ἦσαν τὰ ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει ἀξιόμειπτα, ἢ τοῦλάχιστον ὀλιγώτερον εὐθύνῃ τῆς καχεξίας αὐτῆς θὰ ἔφερον οἱ μάλιστα πάντων ἐκ τῆς τοιαύτης καταστάσεως τῶν πραγμάτων πάσχοντες λειτουργοὶ τῆς παιδείας. Ἀλλὰ πλὴν τῆς ἐκ τῆς εὐθύνης ἀπαλλαγῆς καὶ πλὴν τῆς ἀναπαύσεως τῆς συνειδήσεως, ἥτις προέρχεται εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀποστολῆς ἐνὸς ἐκάστου, ὑπάρχει καὶ ἄλλος λόγος πολὺ πρακτικὸς, δι' ὃν πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἐκ τῶν κάτω ἡ ἐνέργεια πρὸς μεταρρύθμισιν τῆς ἐκπαιδεύσεως. Ὅταν ὀλόκληρος ὁ κλάδος ἢ οἱ πλείστοι τῶν ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει ἐργαζομένων ἀποκτήσωσι πεποινθήσεις περὶ τῆς δεῖνος ἢ δεῖνος μεταρρυθμίσεως, εἶνε ὅσοιλον ἀρὰ γε παρ' ἡμῖν, μάλιστα περὶ ἐκπαιδεύσεως προκειμένου, νὰ ζητηθῇ καὶ δοθῇ ἡ κατὰ τύπον αὐτῆς καθιέρωσις;

Μία τῶν πρὸς μεταρρύθμισιν τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐνεργειῶν εἶνε ὁμολογουμένης, καθ' ἣ καὶ ἀνωτέρω εἵπομεν, ἡ συγγραφὴ σπουδαίων βιβλίων καὶ μάλιστα αὐτῶν μόνων τῶν ἀναλόγων τῆς ἐνεστώσης τοῦ ἔθνους ἐκπαιδεύσεως, ἀλλὰ καὶ ὀλίγων ἀνωτέρων αὐτῆς διότι τὰ τοιαῦτα συγγράμματα, τὰ ὅποια αὐστηρῶς κρινόμενα θὰ ἐφαίνοντο ὅπως οὐκ πρόωρα, ἄχρηστα μὲν ἐπὶ τέλους δὲν θ' ἀποδῶσιν, ἀφ' ἧς δὲ ἡμέρας ἐκδοθῶσι, προβλεπόμενα τὰς ὑπαρχούσας γνώσεις, λεληθότως καὶ σιωπηλῶς ἐπιφέρουσι τὰς μεταρρυθμίσεις.

Τοιαύτην λοιπόν ἡμεῖς ἐννοοῦντες τὴν ἐντολὴν τοῦ λειτουργοῦ τῆς παιδείας καὶ τοιαῦτα φρονούντες περὶ τῶν νῦν ἐκδοδόμενων σπουδαιοτέρων βιβλίων, ἔχοντες δὲ, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἵπομεν, τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ μελέτη τῶν προγονικῶν συγγραμμάτων πρέπει ν' ἀποτελέσῃ τὸν κυριώτατον μοχλὸν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἐκπαιδεύσεως, ἐνομίσαμεν ὅτι συντελούμεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν προσδοκωμένην αὐτῆς βελτίωσιν διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος ἔργου, τὸ ὅποιον ἐλπίζομεν ὅτι, καὶ οὕτως ἐχόντων τῶν παρ' ἡμῖν ὅπως ἔχουσι, δὲν θὰ εἶνε ἄχρηστον.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔγκαιρον ἢ ἄκαιρον καὶ χρήσιμον ἢ ἄχρηστον ἐξέρχεται, τέλος πάντων εἰς φῶς τὰ πρὸ τοσούτων ἐτῶν προκηρυχθέν Ὀμηρικὸν τοῦτο λεξικόν, καιρὸς εἶνε μετὰ τοσούτον μακρὸν προσίμιον περὶ τῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ νὰ εἴπωμεν καὶ ὅποιον εἶνε τὸ ἀνὰ χεῖρας βιβλίον, καὶ πῶς ὑφ' ἡμῶν διεσκευάσθῃ πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων. Ὁ κυριώτατος λόγος, ὑφ' οὗ ὠρμήθημεν, καὶ ἡ πρωτίστη χρεῖα, ἣν ἠβελήσαμεν νὰ θεραπεύσωμεν ἐπιχειρήσαντες τὸ ἔργον τοῦτο, εἶνε ὁ ἐξῆς. Διδάσκοντες ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῷ γυμνασίῳ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἡναγκασμένοι νὰ ἐρμηνεύωμεν καὶ ἀναγινώσκωμεν τὸν Ὀμηρον οὕτως, ὥστε μετὰ τὸ τέλος τῶν γυμνασιακῶν σπουδῶν ὁ μαθητὴς νὰ ἔχῃ τινα αἰκιότητα πρὸς τὸν θεῖον ποιητὴν, προσεκρούομεν καὶ εἰς ἄλλας μὲν

πολλὰς δυσκολίας, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὴν ἑλλειψιν βοήθητικῶν βιβλίων ἰκνῶν νὰ ὁδηγήσῃ τὸν μαθητὴν εἰς τὴν καθ' ἑκάστην προπαρασκευὴν καὶ εἰς τὴν μετέπειτα κατ' ἰδίαν μελέτην. Τρία εἶνε τὰ βοηθήματα τὰ εἰς τὴν ἀκριβὴ κατάληψιν τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων συντελοῦντα, γραμματικὴ τῆς Ὀμηρικῆς γλώσσης, λεξικὸν τῶν παρ' Ὀμήρῳ εὑρισκομένων λέξεων καὶ σημειώσεις κριτικαὶ καὶ ἐρμηνευτικαὶ διαφωτίζουσαι τὰ σκοτεινότερα χωρία. Ἐκ τούτων μόνον τὸ πρῶτον παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς τρεῖς πραγματεία, ἡ τοῦ μακαρίτου Ἑμ. Φωτιάδου Σύντομος πραγματεία περὶ ἐπικοῦ μέτρου καὶ ἐπικῆς διαλέκτου, ἡ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Εὐάγγ. Κοφινιώτου ἐκδοθεῖσα Γραμματικὴ τῆς Ὀμηρικῆς διαλέκτου καὶ ἡ τοῦ μακαρίτου Ἀθ. Κωστοπούλου μεταφράσαντος τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Περί διαλέκτων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ Κρυγέρου. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ βοήθημα εἶνε ἡμιτελές· διότι καὶ αἱ τρεῖς αὗται πραγματείαι περιέχουσι μόνον τὸ τυπικὸν τῆς Ὀμηρικῆς γραμματικῆς, περὶ δὲ τῆς συντάξεως τῆς παρ' Ὀμήρῳ, ἥτις οὐχὶ ὀλίγας ἰδιοτροπίας ἔχει, οὐδεὶς γίνεται λόγος ἐν αὐταῖς. Καὶ τὰ περὶ ταύτης λοιπὸν καὶ πάντα τὰ ἄλλα τὰ εἰς ἀκριβεστέραν κατάληψιν τοῦ ποιητοῦ ἀπαιτούμενα περιμένει ὁ δυστυχὴς μαθητὴς ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ διδασκάλου· ὁ δὲ διδάσκαλος εἰ πρῶτον, εἰ δ' ὑστέρῳ καταλείβῃ; διότι τὰ Σχόλια, ὁ Δούκας, ὁ Ρουσιᾶδης, ἡ Κλείς ἡ Ὀμηρικὴ καὶ εἰ τι τοιοῦτον συμφέρει μᾶλλον νὰ λείπωσι τὴν σήμερον ἐκ τῆς μαθητικῆς βιβλιοθήκης. Ἐν τοιαύτῃ ἐρημίᾳ βοηθημάτων ἡ ἀχρηστία τῶν παρ' ἡμῖν ὑπαρχόντων ἐνομίσαμεν ὅτι ἡ σύνταξις εἰδικοῦ τινος Ὀμηρικοῦ λεξικοῦ περιέχοντος τὰ βέβαια πορίσματα τῶν νεωτέρων ἐρευνῶν τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν μάλιστα τριακονταετηρίδα γενομένων ἤθελε χρησιμεύσῃ περισσότερον ἴσως, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, παρὰ πᾶσαν ἐρμηνευτικὴν ἐκδοσιν τοῦ Ὀμήρου, τῆς ὁποίας τὸ προσήκον μέτρον εἶνε δύσκολον σήμερον νὰ ὀρίσθῃ παρ' ἡμῖν.

Εὐτυχῶς δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀπαιτήσῃ τις πρωτότυπον σύνταξιν τοιοῦτου λεξικοῦ, τὸ μὲν διότι ἀπαιτεῖ δυσχερέστερον ἔργον παρὰ τῶν ἡμετέρων λογίων, τὸ δὲ διότι, προκειμένου τοῦ λόγου περὶ λεξικοῦ, γραμματικῆς κ. τ. τ., ἡ ὕλη εἶνε κοινὴ εἰς πάντας καὶ μόνον ἡ μέθοδος καὶ ἡ τῶν νεωτέρων ἐρευνῶν χρησιμοποίησις εἶνε τὸ εἰς ἕκαστον τῶν συγγραφέων ἰδιάζον. Ὡς πρὸς ταύτας δὲ τὰς ἀρετὰς ὑπάρχει ἐν Γερμανίᾳ Ὀμηρικὸν λεξικὸν ἐπὶ πολλὰ ἔτη δοκιμασθὲν καὶ ἐν πολλαῖς ἐκδόσεσι βελτιωθὲν τὸ τοῦ Κρουσίου καὶ Σέϊλερ. Τούτου λοιπὸν τὴν ἕκτην ἐκδοσιν (1863) ἔκρινα καλὸν νὰ μεταφράσω καὶ παραδώσω εἰς χρῆσιν τῆς σπουδαζούσης Ἑλληνικῆς νεολαίας· καὶ μόλις ἐπιχειρήσας τὸ ἔργον ἐξέδωκα τὴν περὶ τούτου προκήρυξιν ἐν ἀρχῇ τοῦ 1865. Ἀλλ' εἶνε ἀρά γε φρόνιμον οἰονόηποτε σύγγραμμα Γερμανικὸν ἀναφερόμενον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν, ἰδίως δὲ εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων καὶ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, νὰ παραδοθῇ ἀπαράλλακτον ὡς ἔχει καὶ ἐν πιστῇ μεταφράσει εἰς χεῖρας Ἑλλήνων καὶ μάλιστα νέων Ἑλλήνων ἐθνικῶς ὀφειλόντων νὰ παιδεύωνται καὶ ὡς ἐθνικὴν νὰ μελετῶσι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν; Νομίζω ὅτι πᾶς ὅστις ἔχει καὶ τὴν ἐλάχιστην γνῶσιν καὶ ἐμπειρίαν τῆς παιδαγωγίας καὶ ἰδίως τῆς ἐθνικῆς παιδείσεως θέλει συμφωνῆσθαι μετ' ἐμοῦ περὶ τούτου ὅτι ἐν ὅσῳ εἴμεθα ἡναγκασμένοι εἰς ἐκπαίδευσιν τῶν Ἑλλήνων νὰ μεταφράζωμεν τὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν

συγγράμματα, εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταφέρωμεν αὐτὰ ὅπως οὖν μεταβεβλημένα καὶ πρὸς τὰς ἔθνικας ἡμῶν χρεῖας μετρηροσμένα. Διὰ τοῦτον λοιπὸν τὸν λόγον ἔπρεπε νὰ διασκευασθῇ τὸ Γερμανικὸν ἔργον τοῦ Κρουσίου καὶ Σεΐλερ. Ἀλλ' ἐκτὸς ταύτης τῆς ἀνάγκης δὲν ἦτο ἄρᾳ γε δυνατόν νὰ ὑποστῇ καὶ ἄλλας τινὰς μεταβολάς; δὲν εἶνε ἀνθρώπινον τὸ ἁμαρτάνειν; εἶνε ἄρᾳ γε τῷ ὄντι αὐθάδεια καὶ οἷσις εἰς πιστεύῃ τις ὅτι Ἕλληνα ἄνθρωπος λαβὼν τινα πείραν τοῦ Ὀμηρικοῦ λεκτικοῦ καὶ αἰσθανόμενος ἐν γένει τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἄλλως ἢ ὅπως ὁ ἄλλογενὴς Ἑλληνιστὴς διειδὲ τι ὀρθότερον παρὰ τὸν Γερμανὸν ἐρμηνευτὴν; Κατὰ φυσικὸν λόγον τὸ ἐναντίον τούτου θὰ ἦτο ἄπορον. Διότι εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι οἱ Γερμανοὶ ὀρθότερον καὶ τελειότερον ἡμῶν παιδευόμενοι, καὶ τὰ τῆς σπουδῆς καὶ μελέτης μέσα ἄφθονα παρ' ἑαυτοῖς ἔχοντες, ἔτι δέ, τὸ σπουδαιότατον, τὴν φιλοπονίαν καὶ ἐπιμονὴν ἐμφυτον παρὰ τοῦ θεοῦ δῶρον λαβόντες, τοσαῦτα κατάρθωσαν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ φιλολογίᾳ, ὥστε δικαίως θαυμάζονται καὶ παρὰ πάντων τῶν φιλόλογων εὐγνωμόνως μνημονεύονται καὶ εἰλικρινῶς τιμῶνται. Ἀλλ' ὅταν ὁ λόγος περὶ Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ πραγμάτων, νομίζω ὅτι ὁ Ἕλληνα ἔχει πολλὰ φυσικὸν δικαίωμα νὰ δισχυρίζηται ὅτι ὀρθότερον διειδὲ καὶ βαθύτερον ἡσθάνθη παρὰ τὸν ἄλλογενῆ (*). Τρίτος λόγος, δι' ὃν ἦτο δίκαιον νὰ μεταβληθῇ τὸ πρωτότυπον, εἶνε ὅτι καθ' ὅσον τὸ Γερμανικὸν ἔργον περιεβάλλετο τὴν Ἑλληνικὴν ἐσθῆτα, ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἐξεδόθησαν συγγράμματα προαγαγόντα τὴν Ὀμηρικὴν ἐρμηνείαν καὶ λεξικογραφίαν. Τοιαῦτα εἶνε αἱ ἐπανελημμένα ἐκδόσεις τῆς Ὀδυσσεΐας ὑπὸ τοῦ Ameis, ἡ ἐκδοσις τῆς Ὀδυσσεΐας καὶ Ἰλιάδος ὑπὸ τοῦ Düntzer, αἱ διάφοροι ἐρευναι τοῦ La Roche καὶ αἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδόσεις τοῦ Ὀμήρου, τὰ ἐτυμολογικὰ τοῦ Γ. Κουρτίου ἐν τῇ β' καὶ γ'. ἐκδόσει καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον. Ὁ λόγος αὗτος εἰς τὸν δυνάμενον νὰ μεταχειρισθῇ τὸ Γερμανικὸν πρωτότυπον δὲν εἶνε τὴν σήμερον οὐδαμῶς σπουδαῖος· διότι ὁ Σεΐλερ ἐξέδωκε τὸ ἑβδόμον πρὶ ἐνὸς σχεδὸν ἔτους ἐν ἰδίῳ ὀνόματι τὸ Ὀμηρικὸν λεξικὸν ὑπὸ ταύτην τὴν ἐποψὴν ἄριστα συμπληρωμένον. Τοῦ ἐτυμολογικοῦ μάλιστα τοῦ Κουρτίου καὶ τῶν ἐν μικραῖς διατριβαῖς καὶ φιλολογικαῖς ἐφημερίσι παραπομῶν ἔγινε τοσαύτη χρῆσις, ὅσῃν τις ἴσως δὲν ἤθελεν ἐπιθυμήσῃ. Ἀλλ' εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐπεξεργαζομένους τὴν σ'. ἐκδοσιν ὁ λόγος ἐκεῖνος δὲν ἦτο μικρὸς. Τότε δὲ μόνον ἀπηλλάχθημεν τῆς περὶ τούτου φροντίδος, ὅτε μόλις περὶ τὰ τέλη, ἀπὸ τοῦ Π καὶ ἐφεξῆς, ἐδυνήθημεν, μεταξὺ τυπουμένου τοῦ ἔργου, νὰ ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ τὴν ζ'. ἐκδοσιν.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν διὰ τοὺς εἰρημένους λόγους ἠναγκάσθημεν νὰ ἐπιφέρωμεν εἰς τὸ πρωτότυπον μεταβολάς, ἀφαιρέσεις ὅλῃ, προσθήκας καὶ διορθώσεις, ἃς ἴδωμεν ὁποῖαι εἶνε αἱ γενόμεναι διασκευαί. Καὶ πρῶτον περὶ τῶν ἀφαιρέσεων. Ἡ σπουδαιότατη καὶ καθ' ἡμᾶς εὐλογωτάτη ἀφαίρεσις εἶνε ἡ τῶν παραπομπῶν εἰς βιβλία Γερμανικὰ φυσικῶς τῷ λόγῳ ἀπρόσιτα εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν Ἑλληνικὴν μετάφρασιν καὶ εἰς Λατινικὰ σπανιώτερα ἢ δυσπρόσιτα εἰς τοὺς μὴ εἰδικῶς περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολουμένους. Ἡ ἀφαίρεσις αὕτη ἐδύνατο εὐλόγως νὰ συνεπιφέρῃ βαθυτέραν τινὰ δια-

(*) Περὶ τούτου τοῦ θέματος πλείονα εἶπομεν ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ β'. μέρους τῶν παρὰ Ξενοφῶντος διορθωτέων, σελ. θ'. εἰ.

σκευὴν καὶ νὰ περικόψῃ πάσας τὰς διαφοροὺς περὶ τινος λέξεως ἢ χωρίου γνώμας ἢ τὰς λεπτομερεστέρας ἐξηγήσεις καὶ ἐρμηνείας, ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ Σείλερ ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει ἀπεχώρισεν ἅπαντα τὸν ὄχλον τοῦτον εἰς τὰς ὑποσημειώσεις. Ἀλλὰ τὸ ἔργον τότε ἤθελεν ἐπὶ τοσοῦτον γυμνὸν καὶ ἰσχνὸν ἀποβῆ, ὥστε φόβος ἦτο μὴ καταστήσῃ ἄχρηστον εἰς τοὺς βουλομένους ἀκριθέστερον καὶ ὁπωσοῦν βαλύτερον νὰ ἐγκύψωσιν εἰς τὴν μελέτην τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων. Νὰ ἐκλέξῃ δέ τις μίαν μόνον τῶν πολλῶν καὶ πολὺ διαφορῶν πολλᾶκις γνωμῶν καὶ ταύτην μόνον νὰ προτιμήσῃ δὲν εἶνε ἀσφαλὲς ὅπου μεγάλη ἀμφιβολία καὶ ἐρμηνευτικὴ σκοτία ἐπικρατεῖ. Διὰ τοῦτο διεφύλαξα μὲν τὰς ποικίλας γνώμας καὶ ἐρμηνείας καὶ λεπτομερεῖς ἐξηγήσεις, ἵνα δὲ μὴ περιπέσω εἰς πολλὴν σύγχυσιν καὶ παραγῆν, μνημονεύων αὐτὰς ἀορίστως διὰ τῶν κατὰ κόρον ἐπαναλαμβανομένων *τινὲς μὲν, ἄλλοι δέ, ἄλλος δέ τις, ἕτερος κ. τ. τ.* ἔκρινα καλὸν νὰ διαφυλάξω καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐχόντων ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν γνώμην, ἂν καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἀποχωρισθέντα τῶν συγγραμμάτων, ἐν οἷς ἐκτίθενται αἱ διάφοροι γνώμαι, φαίνονται ὡς τὰ Ὀμηρικὰ *εἰδῶλα καμόντων*. Τὸ μικρὸν τοῦτο ἀτόπημα ἐθεράπευστα ἐν μέρει διὰ προσθήκης πίνακος, ἐν ᾧ τὰ ἐν τῷ παρόντι λεξικῷ κατὰ ὀνόματα κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν μεταγράφονται μὲν πρωτοτύπως, παρακολουθοῦνται δὲ καὶ ὑπὸ ἀκριβοῦς σημειώσεως τῶν σχετικῶν συγγραμμάτων. Ἐκ τοῦ πίνακος τοῦτου ἀπέκλειστα τὰ σπανιώτατα ἅπαξ ἢ δις μόνον μνημονεύμενα ὀνόματα καὶ μάλιστα τὰ τῶν οὐχ ἰδιαιτέρας πραγματείας, ἀλλὰ διατριβὰς ἐν φιλολογικαῖς ἑφημερίσι γραφάντων. Ἄλλας ἀφαιρέσεις, οἷον ἀσημάντων τινῶν λεπτομερειῶν ἢ τῶν συντετμημένων λέξεων Ἰλ. καὶ Ὀδ., δι' ὧν γίνονται αἱ παραπομπαὶ εἰς τὰ δύο ποιήματα ἀντὶ τοῦ καὶ γενικῶς συνηθεστέρου πλέον καὶ εἰς ἡμᾶς οἰκειότερου τρόπου τοῦ διὰ τῶν γραμμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, Α, Β κτλ. περὶ τῆς Ἰλιάδος, καὶ α, β κτλ. περὶ τῆς Ὀδυσσεΐας, ἔτι δὲ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ πίνακος τῶν χωρίων τῶν ἐν τῷ λεξικῷ ἐρμηνευθέντων ἢ διορθωθέντων, τοῦ ὁποίου τὴν χρησιμότητα δὲν ἐδυνήθην νὰ ἐννοήσω, θεωρῶ ὀλιγωτέρου λόγου ἄξιας. Εἰς τὰς ἀφαιρέσεις ἐδύνατό τις νὰ προχωρήσῃ γενναιότερον, ἀποκόπτων τὰς ὁμολογουμένως καὶ ἀναντιρρήτως ἡμαρτημένας ἐτυμολογίας καὶ ἐρμηνείας, τὰς ὁποίας ὁ Σείλερ ἐκ περισσῆς εὐλαθείας πρὸς τὴν ἐρμηνευτικὴν παράδοσιν κατεχώρισε, πολλᾶκις ἄνευ τινὸς ἐπικρίσεως. Ἡμεῖς τοῦλάχιστον ὅπου δὲν παρελείψαμεν τὰ τοιαῦτα ἐμετρίασαμεν τὸ κακόν, χαρακτηρίσαντες αὐτὰ κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμῶν κρίσιν.

Μεταβαίνομεν εἰς τὰς μεταβολὰς καὶ διορθώσεις, ὅσαι δὲν διεκρίθησαν διὰ σημείου ἰδιαιτέρου καὶ δὲν κατατάσσονται ἐπομένως εἰς τὰς προσθήκας. Αἱ μεταβολαὶ αὗται εἶνε πολλᾶκις μικραί, ἀλλὰ πολλαί, πλείσται τὸν ἀριθμὸν καὶ πάντοτε κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην διορθοῦσαι τι τοῦ πρωτοτύπου καὶ μάλιστα τὰς εἰς τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα ἡμαρτημένας παραπομπάς. Ἵνα δώσωμεν μικρὸν αὐτῶν δεῖγμα, παραθέτομεν τὰ ἐπόμενα ἐκ τῆς σελ. 409 τῆς ε'. Γερμανικῆς ἐκδόσεως ἀντιστοιχοῦσης πρὸς τὴν 516 ἐξ. τῆς Ἑλληνικῆς. Ἐν λ. πέλαρος τὸ Γερμανικὸν πρωτότυπον ἐν πιστῇ μεταφράσει ἔχει τοὺς τελευταίους στίχους ὡς ἐξῆς :

Ὀὗδ. πέλαρα ὡς ἐπὶ ῥήμα, Ὑ. Ἑρμ. 225.—Λαμβάνεται ὡς οὐσιαστικόν, τὸ τέρας, περὶ τοῦ Κόκλωπος, ι 259.

Ἡ δὲ Ἑλληνικὴ μετάφρασις καὶ διασκευὴ παρέχει ὡς ἑξῆς τοὺς αὐτοὺς στίχους:

«τοῖα πέλωρα βιδᾷ» βαδίζει τοιαῦτα πέλωρια
βήματα, Ἦ. Ἑρμ. 225, «αὐτὸν τε πέλωρον» καὶ
τὸ πέλωριον αὐτοῦ ἀνάστημα (τοῦ Κύνλωπος)
259.

δὲν ἐγκρίνει δηλ. οὔτε τὴν ἐπιρρήματικὴν οὔτε τὴν οὐσιαστικὴν χρῆσιν τοῦ ἐπιθέτου, ἥτις προέκυψεν ἐκ παρερμηνείας τῶν παρετεθέντων χωρίων. Ἡ λ. πεμπάβολον ὅλη παρερμηνεύθη· διότι κατὰ μὲν τὸ Γερμ. πρωτότυπον εἶνε: εἰδός τι τριαίνης ἢ πυράγγρας εἰς συνδαύλισιν τοῦ βωμίου πυρός· κατὰ δὲ τὴν μόνον ἀληθῆ ἑρμηνείαν, ἥτις καὶ ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων ἐξάγεται καὶ ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου οὐχὶ ἀσαφῶς ὑποδεικνύεται, καὶ τὴν ὁποίαν καὶ ἡμεῖς ἀπεδέχθημεν: ἐργαλεῖον μαγειρικόν (ἢ σκεῦος θυτικόν, ἂν θέλετε, ὅπερ δυνατόν νὰ προστεθῇ) εἰς ὁπτησιν τῶν κρεῶν χρήσιμον, ἐκ πέντε ὀβελῶν συγκείμενον, μεθ' ὃ ἀκολουθεῖ προσθήκη τις ἐκ τοῦ Εὐσταθίου καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου. Ἡ λ. Πεπάρηθος ἐξηγεῖται ὡς μία τῶν Κυκλάδων τὴν σήμερον Scopilo λεγομένη. Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ μεταφράσει φυσικῶ τῷ λόγῳ ταῦτα διορθώθησαν. Ἡ λ. πέπλοις ἑρμηνεύεται μὲν ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον ἐπανωφόριον, ἀλλ' οὔτε λέγεται οὔτε ἐκ τῆς περιγραφῆς ἐξάγεται ἂν εἶνε γυναικεῖον ἢ ἀνδρικόν. Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ μεταφράσει προστεθῇ τὸ ἐπίθετον γυναικεῖον. Ἀπαντα δὲ τὰ ἁμαρτήματα ταῦτα ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ σιωπηλῶς παρ' ἡμῶν διορθώοντα παρέμειναν καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει τοῦ 1872.

Τὰς μεταβολὰς ταύτας ἢ κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν κρίσιν διορθώσεις, ὅσον μικραὶ καὶ ἂν εἶνε, πολλὴν ἐπιθυμίαν εἶχομεν νὰ διακρίνωμεν διὰ τίνος σημείου καὶ νὰ μὴ τὰς συγχωρεῦσωμεν εἰς τὸ πρωτότυπον· διότι ἂν μὲν εἶνε ὅλαι ὀρθαὶ καὶ ἀποδῶσιν εἰς ὄφελος αὐτοῦ, οὐδεὶς φθόνος· ἂν ὅμως τινὲς αὐτῶν εἶνε ἡμαρτημένα, διὰ τί νὰ ἐπιβαρύνωμεν τὸν ἀθῶν διὰ τῶν ἰδίων ἡμῶν ἁμαρτιῶν; τὸ suum cuique πρέπει πανταχοῦ νὰ τηρῆται. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν παρετηρήσαμεν ὅτι ἂν ἠθέλομεν νὰ εἰμεθα εἰς τοσοῦτον βαθμὸν εὐσυνειδητοὶ, ἢ ἐλλομεν παραβλάβῃ καὶ τὴν ὅλην σύνθεσιν καὶ διάταξιν τοῦ βιβλίου καὶ τὸν παιδαγωγικὸν αὐτοῦ σκοπὸν, τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει ἐντελῶς νὰ λησμονῶμεν, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ὅτι τὸ σύγγραμμα τοῦτο ὑπερβαίνει τὰ στενὰ ὅρια τοῦ Γυμνασίου.

Μεταξὺ τῶν διαφορῶν τοῦ Γερμανικοῦ πρωτοτύπου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς μεταφράσεως ἢ διασκευῆς θέλομεν μνημονεῦσθαι καὶ μίαν, ἥτις εἶνε εἰς βάρος ἡμῶν ἢ μᾶλλον τοῦ τυπογράφου. Τὸ Γερμανικὸν πρωτότυπον ἔχει σημειωμένους τὰς μακρὰς καὶ βραχεῖας συλλαβὰς τῶν λέξεων διὰ τῶν γνωστῶν σημείων προσηκόντως ἐπὶ τῶν συλλαβῶν ἐπιγεγραμμένων, ὅπερ καὶ ὀρθότατον. Ἀλλὰ παρ' ἡμῖν τοιαύτης τυπογραφικῆς εὐχερείας μὴ ὑπαρχούσης, ἠναγκάσθημεν νὰ σημειώσωμεν πάσας τὰς συλλαβὰς τῆς λέξεως εὐθὺς μετ' αὐτὴν ἐν ἀγκύλαις, τὰς μὲν ἀγνώστους διὰ τῶν γνωστῶν σημείων τοῦ μακροῦ καὶ βραχείος, τὰς δὲ καταφανεῖς διὰ στιγμῶν μόνον. Ἔτερον μειονέκτημα τῆς ἡμετέρας ἐπεξεργασίας παρὰ τὸ Γερμανικὸν πρωτότυπον, ἀλλὰ μόνον τὸ τῆς τελευταίας ἐκδόσεως εἶνε τὸ ἑξῆς: Οἱ τύποι τῶν ῥημάτων ἐν τῇ ἐκδόσει ταύτῃ εἶνε πληρέστατα καὶ ἀκριβέστατα ἀναγεγραμμένοι, καὶ αὕτη εἶνε μία τῶν βελτιώσεων αὐτῆς. Ἀλλὰ τῆς βελτιώσεως ταύτης ἡμεῖς χρῆσιν ἐκάμαμεν μόνον ἀπὸ τοῦ Π καὶ ἐφεξῆς. Τὰ δὲ προηγούμενα ὡς

πρὸς τὸ τυπικὸν τῶν ῥημάτων μένουσιν οὕτως ἑλλιπῆ καὶ ἀβέβαια, ὥς καὶ ἐν τῷ Γερμανικῷ πρωτοτύπῳ τῆς ε'. ἐκδόσεως. Ἡ πλήρης καὶ ἀκριβὴς περιγραφή τῶν τοιούτων ὡς ὑποληφθῇ παρὰ τινος τῶν ἡμετέρων ὡς Γερμανικῆ σχολαστικότητος· ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι αἱ μετὰ μόχθου καὶ ἐρεῦνης τοιαῦται σχολαστικότητες ὠφελοῦσι περισσώτερον τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν παρὰ τὴν ἄπονον ἐπιπολαιότητα καὶ σύγχυσιν. Ἡ ἐξακριβωσις τῶν ποικίλων γραμματικῶν τύπων τῆς ἐπικῆς γλώσσης, ἡ σύγκρισις αὐτῶν πρὸς τοὺς μεταγενεστέρους καὶ τοὺς τῶν διαλέκτων, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς τῆς νῦν ἐπὶ ζωῆς νέας Ἑλληνικῆς, πόσας ἄρ' γε σκέψεις δὲν ἤθελε γεννήσῃ εἰς τὸν γλωσσολόγον καὶ εἰς ποῖα συμπεράσματα δὲν ἤθελε φέρῃ τὸν μελετώντα τὸ πνεῦμα καὶ τὸν ὁργανισμὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν γένει; Πόσας νύξεις δὲν ἤθελε λάβῃ ἐντεῦθεν ὁ ἀκριβὴς παρατηρητὴς εἰς τὸ νὰ θέσῃ εὐρύτερα ἢ στενότερα τὰ ὅρια τῆς ἐτικετιζομένης καὶ ἀορίστου νέας ἡμῶν γλώσσης;

Μεταβαίνομεν εἰς τὰς προσθήκας. Περὶ τούτων πολλὰ νὰ εἰπωμεν εἶνε περιττόν· διότι, ἀφ' οὗ διεκρίθησαν διὰ σημείου ἰδιαιτέρου (.), πᾶς τις δύναται εὐκόλως νὰ ἰδῇ ἀπὸσαι καὶ ὅποια εἶνε, καὶ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως νὰ κρίνῃ ἂν τὸ ὅλον ἔργον ἀπέθῃ δι' αὐτῶν τελειότερον καὶ εἰς ἡμᾶς χρησιμώτερον ἢ ὅχι. Περὶ δύο τινῶν ὁμῶς τῶν ἐν ταῖς προσθήκαις δὲν δυνάμεθα νὰ σιωπήσωμεν, περὶ τῶν *ἐτυμολογιῶν* καὶ περὶ τοῦ *παραλληλισμοῦ* τῆς *καθομιλουμένης* οὐ μόνον αὐτῶν καθ' ἑαυτά, ἀλλὰ καὶ σχετικῶς πρὸς τὴν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης χρῆσιν αὐτῶν.

Ἡ *ἐτυμολογία*, τοῦτέστιν ἡ ἐπιστήμη, δι' ἧς ἀναζητεῖται τὸ *ἔτυμον*, ἡ οὐσία δηλ. καὶ ἀλήθεια, ἡ ἀληθὴς ἀρχὴ τῶν λέξεων γλώσσης τινός, εἶνε ἐπιστήμη ἀρχαιοτάτη· διότι ἀπὸ τῶν χρόνων ἤδη τοῦ Πλάτωνος καὶ ἐτι παλαιότερων γίνονται ἐτυμολογικαὶ ἔρευναι ἐπὶ σκοπῷ καθαρῶς ἐπιστημονικῷ. Οὐδεὶς δὲ ἀπὸ τότε τῶν ὁπωσούν σπουδαίως περὶ τὴν γλῶσσαν διατριψάντων ἀπηξίωσε νὰ ἐγκύψῃ καὶ εἰς τὴν ἐτυμολογίαν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πολλαὶ τῶν ἐτυμολογιῶν τῶν ἀρχαίων τὴν σήμερον εἶνε γελοῖαι καὶ κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ἀρχαιότητα εἰλυσαν τὸν γέλωτα καὶ τὸ σκῶμμα. Ἀλλ' ἡ πρὸς τὴν τοιαύτην ἀλήθειαν τάσις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ τὸ θέλημα τῶν ἐτυμολογιῶν ὑπῆρξαν τοσοῦτον ἰσχυρὰ ὥστε κατὰ πᾶσαν ἀναζωπύρησιν τῶν γλωσσικῶν σπουδῶν ἀνεφαίνοντο καὶ νέα ἐτυμολογικὰ συστήματα. Ὁ Σισύφειος οὗτος ἐτυμολογικὸς ἀγὼν, ὅστις ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς παρούσης ἐκατονταετηρίδος ἐντελῶς μὲν ἄκαρπος δὲν ἀπέβη, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ εὕρῃ τὰς ἀληθεῖς ἀρχάς τῆς γλωσσικῆς ἐρεῦνης, μετεβλήθη εἰς ὀρθὸν καὶ ἀληθὴ ἐπιστημονικὸν ἀγῶνα, ἀφ' οὗ ἡ συγκριτικὴ τῶν γλωσσῶν ἐπιστήμη ἔβασε τὰς μόνας ἀληθεῖς ἀρχάς, αἵτινες πρέπει νὰ διέπωσι τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιστημονικὴν ἔρευναν. Κατὰ τί διακρίνεται ἡ νέα ἐτυμολογία ἀπὸ τῆς παλαιότερας καὶ ἀπὸ τίνων ἀρχῶν ὀρμαται, δὲν εἶνε τοῦ παρόντος καιροῦ νὰ ἐξηγήσωμεν διὰ μακρῶν. Ὅστις θέλει τὰ πολλὰ δύναται νὰ προδράμῃ εἰς τὸ πρῶτον βιβλίον τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἐτυμολογικοῦ τοῦ Γ. Κουρτίου, ὅπου μακρὸς γίνεται περὶ τούτου λόγος. Ἡμεῖς δύο τινὰς μόνον, ἀλλὰ κεφαλαιώδεις διαφορὰς θέλομεν σημειώσῃ χάριν τῶν ἀπειροτέρων. Ἡ παλαιότερα ἐτυμολογία πρῶτον μὲν ἐνόμιζεν ὅτι πάσας τὰς ἀρχὰς καὶ ρίζας τῶν λέξεων ἐδύνατο ἐν μόνῃ τῇ Ἑλληνικῇ ἢ καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ τῇ

πολὺ ν' ἀνεύρη· δεύτερον δὲ ἐνόμιζε σχεδὸν ἀδιάφορον τὴν οἰουμένην φωνήντος εἰς οἰονδήποτε φωνήν καὶ τὴν παντός συμφώνου εἰς πᾶν σύμφωνον τροπήν, ἔτι δὲ πᾶσαν συγκοπὴν, ἀποκοπὴν, ἀφαίρεσιν, μετάθεσιν τῶν γραμμάτων, ἤρκει μόνον διὰ τῆς θαυματοποιίας ταύτης νὰ εὐρίσκετο μία τις συγγένεια ὅπως οὖν φυσικῇ, ὅπως οὖν λογικῇ, πολλάκις ὅμως καὶ πάντῃ ἀπίθανος, τῶν σημασιῶν δύο ἢ πλείοτέρων οὕτω πως μεταμορφουμένων λέξεων. Τὰ δύο ταῦτα θεμελιώδη ἐλαττώματα τῆς παλαιότερας ἐτυμολογίας, δι' ὧν ὅπως καὶ ἂν ἐκινεῖτο, δὲν ἐδύνατο νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς τὴν μομφὴν τῆς παιδείας καὶ αὐθαιρεσίας, ἀπέφυγεν εὐτυχέστατα ἡ νέα ἐτυμολογία, φωτισθεῖσα ἐκ τῆς συγκριτικῆς τῶν γλωσσῶν ἐπιστήμης. Ὑπὸ ταύτης ἐδιδάχθη ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἀνήκουσα εἰς τὸν μέγαν τῶν γλωσσῶν τῆς ἀνθρωπότητος κλάδον τὸν λεγόμενον Ἰνδο-γερμανικὸν ἢ Ἀριον, ἔχει μεγάλην συγγένειαν πρὸς τὰς συναποτελούσας τὸν κλάδον τοῦτον γλώσσας, ἔχει σχεδὸν καὶ ἀτελῶς εἰπεῖν τοιαύτην σχέσιν πρὸς αὐτάς, ὅποιαν αἱ διάλεκτοι μιᾶς τινος γλώσσης πρὸς ἀλλήλας· καὶ καθὼς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ π. γ. μία τις ρίζα ἢ λέξις ἢ τύπος ἐκ μιᾶς καὶ μόνης διαλέκτου μένει ἀνεξήγητος, λαμβάνει δὲ πολὺ ἐτυμολογικὸν φῶς ἐξ ἄλλης συναδέλφου, οὕτως καὶ πολλὰ λέξεις τῆς Ἑλληνικῆς καθ' ἑαυτὰς μὲν θεωρούμεναι εἶνε ἐτυμολογικὰ προβλήματα, παραβαλλόμεναι δὲ πρὸς συνωνύμους ἄλλων ὁμογενῶν γλωσσῶν, τῶν τοῦ αὐτοῦ κλάδου δηλ. ἢ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ὡς λέγονται, τῆς Λατινικῆς φέρ' εἰπεῖν ἢ τῆς Σανσκρίτης ἢ τῆς Γερμανικῆς κτλ., ἐδραιοῦνται ἐπὶ ἀληθῶν ἐτυμολογικῶν βάσεων καὶ ἀλανθάστως ἐρμηνεύονται. Εἰς ἀπόδειξιν τούτου ὑπάρχουσι μυρία παραδείγματα, ἀλλ' ἐν μόνον ἃς μοι συγχωρηθῇ χάριν τῶν ἀπειροτέρων. Παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκονται δύο λέξεις φωνητικῶς μὲν ἐντελῶς αἱ αὐταί, σημασίας ὅμως πάντῃ διαφόρου: μῆδεα = βουλαί, ὅν α πεπνυμένα μῆδεα εἰδῶς » β 38, α γρηῦς πυκινὰ μῆδε' ἔχουσα » τ 353, α μῆδεα μάχης » Ο 467, καὶ μῆδεα = ἀνδρικά αἰδοῖα, ζ 129, σ 67 κ. ἀ. Τί κοινὸν ἔτυμον μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἐτέρας λέξεως; Οὐδέν. Ἀναντιρρήτως ἡ ρίζα τῆς δευτέρας εἶνε ἄλλη παρὰ τὴν τῆς πρώτης. Ἀλλ' εὐρίσκεται ἐν τῇ Ἑλληνικῇ; Εὐρέθη μὲν, ἀλλὰ τῇ μεσολαβήσει ἄλλης γλώσσης, τῆς Σλαυικῆς. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἐν ταύτῃ οἱ ὄρχεις λέγονται madinja· βεβαιωθείσης δὲ οὕτως τῆς ρίζης mla (= mha) ὡς τοῦ αὐτοῦ πράγματος σημαντικῆς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ καὶ Σλαυικῇ, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ προχωρήσῃ τις περαιτέρω καὶ νὰ εὕρῃ αὐτὴν ἐν τῇ λέξει μαῖός (= μαδός), ὃ ε. μαστός, πρᾶγμα πολὺ ὅμοιον καὶ ἀνάλογον πρὸς τὰ α μῆδεα φωτός· τοῦτο δὲ τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ὁ Ἡσίοδος ὀνομάζει τοῦ ἄρρενος τὰ αἰδοῖα μέεα, Ἔργ. καὶ Ἡμ. 513. — Τὸ δεύτερον θεμελιώδες προτέρημα τῆς νέας ἐτυμολογίας εἶνε ὅτι πάλιν βοηθεῖα τῆς συγκριτικῆς γλώσσης ἀντὶ τῆς περὶ τὴν τροπὴν τῶν φωνηέντων καὶ συμφώνων ἀγαλινώτου αὐθαιρεσίας τῶν παλαιότερων, τὴν ὅποιαν χλευάζων ὁ Βολταῖρος λέγει: L' étymologie est une science, où les voyelles ne font rien et les consonnes font peu de chose, εἰσέχθη τάξις καὶ νόμος, καθ' ὃν ἀκριβῶς ὠρισμέναι μόνον μεταβολαὶ φωνηέντων ἢ συμφώνων δύνανται νὰ γείνωσι. Εἶνε ἀληθές· ὅτι καὶ κατὰ τούτους τοὺς νόμους τῆς νέας ἐτυμολογίας γίνονται πολλὰ τὰ θαύματα, ἀλλὰ ταῦτα—ἐὰν παραλείψωμεν τὰς παρεκτροπὰς—παραβαλλόμενα πρὸς τὰ τῆς παλαιότερας ἐτυμολογίας εἶνε τόσον διάφορα, ὅσον τὰ θαύματα τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν τὰ ἐπὶ τῶν

νόμων τῆς φύσεως στηριζόμενα, δταν παραβληθῶσι πρὸς τὰ ἔργα τοῦ θαυματοποιοῦ τὰ διὰ τῆς ὀπτικῆς ἀπάτης διαπραττόμενα.

Τοιαύτης λοιπὸν οὔσης τῆς ἐτυμολογικῆς ἐρεῦνης σήμερον, τὸ ἐτυμολογεῖν δὲν εἶνε πλέον ἄγονος καὶ ματαιόσχολος σπουδὴ, ἀλλὰ καθαρῶς ἐπιστημονικὴ ἐργασία, ἥτις ἀνερχομένη εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ γέννησιν τῶν διαφορῶν λέξεων καὶ ἀνευρίσκουσα τὰς ρίζας καὶ τοὺς τύπους αὐτῶν διορᾷ τὴν ἐν τῇ γλώσσῃ πνευματικὴν καὶ ψυχολογικὴν ἐργασίαν τοῦ ἔθνους καὶ συντελεῖ μάλιστα εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ πνεύματος τῆς γλώσσης αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως ἀνάγκη, θπου γλώσσά τις πρόκειται νὰ διδαχθῇ τελειότερον καὶ ἀκριβέστερον, τὸ ἐτυμολογεῖν—ἀλλὰ μετὰ βεβαιότητος καὶ ἀσφαλείας καὶ εὐμεθοδίας—νὰ ἀποτελῇ οὐσιῶδες μέρος τῆς γλωσσικῆς διδασκαλίας. Διὰ ταῦτα οὐδεὶς νομίζω, θέλει κακίση ἡμᾶς διότι εἰς τὰς προσθήκας συμπεριελάβομεν καὶ τινὰς ἐτυμολογίας τὰς μὲν ἀλλαχόθεν (*), τὰς δὲ ἐξ ἰδίας ἡμῶν ἐπινοίας. Διότι ἀληθὲς μὲν εἶνε ὅτι ἔλεγεν ὁ ἀείμνηστος φίλος μου, ὁ μακαρίτης Α. Κυπριανός, ὅτι περὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἑλληνικῶν καὶ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ὁμήρου γίνεται ἐν ταῖς ἡμετέροις γυμνασίοις τοσαύτη κατάχρησις τῶν ἐτυμολογιῶν, ὥστε πολλάκις οἱ μαθηταὶ μανθάνουσι μὲν „εἰς ἐρμηνείαν τοῦ ὀνόματος α ἀγλαός» ὅλας τὰς ρίζας τῶν λέξεων, ἔπειτα δὲ καὶ τὰ σπέρματα τῶν ριζῶν, ἀπεφοίτησαν δὲ τῶν γυμνασίων μαθηταὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, οὔτινες δὲν εἶχον ἀναγνώσει ἄλλο ἢ . . . 350 στίχους τῆς Ἰλιάδος“ (ἐν τῇ προλόγῳ τῆς Ἑλληνικῆς μεταφράσεως τοῦ Μυλλέρου σ. κγ’.), καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ μακαρίτου, ἥτις εἶνε ἐπιθυμία πολλῶν εὖ φρονούντων, εἶνε ὀρθοτάτη, ὅτι τὸ κακὸν τοῦτο πρέπει νὰ περισταλῇ· ἀλλ’ οὐχ ἤττον ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἡ μὲν κατάχρησις ἐκείνη εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἀμεθοδίας καὶ ἀσυνειδησίας τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιδεικνυομένων· τὸ δὲ βιβλίον τοῦτο εἶνε οὐχὶ ἀποκλειστικῶς χάριν τῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις συντεταγμένον οὐδὲ πρὸς ἐμφύχωσιν τῶν διδακτικῶν παρανομιῶν· τὸναντίον μάλιστα ἐλπίζω ὅτι θέλει συντελέσῃ οὐκ ὀλίγον εἰς περιστολὴν τοῦ κακοῦ, ὡς μέλλον νὰ μεταχετεύσῃ μέγα μέρος τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα διδασκαλικῆς σοφίας εἰς τὸν νοῦν τῶν μαθητῶν, καὶ νὰ ματαιώσῃ πολλὰ τῶν θελημάτων τῆς „ἐξηκριθωμένης ἐρμηνείας“. Τότε λοιπόν, θὰ εἴπῃ τις, διὰ τί τὸς φειδωλὸς εἰς τὸ τοιοῦτον εἶδος τῶν προσθηκῶν; διὰ τί δὲν ἐμμήνην τὸν συγγραφέα τοῦ πρωτοτύπου, ὅστις ἐν τῇ νεωτάτῃ ἐκδόσει μετήνεγκε πάσας τὰς παρὰ Γ. Κουρτίῳ καὶ πλείστας τῶν παρ’ ἄλλοις τῶν νεωτέρων γλωσσολόγων ἐτυμολογίας; Πρῶτον διότι ἐγὼ εἶμαι ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος γλωσσολόγος, καὶ περὶ πολλῶν ἐξ αὐτῶν ἐν τῇ γλωσσολογικῇ μου ἀμαθείᾳ δὲν εἶμαι πεπεισμένος· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι καὶ οἱ γλωσσολόγοι συναισθάνονται ὅτι ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ αὐτῶν ζήλῳ τῇ περὶ τῆς νέας ἐπιστήμης πηδῶσι πολλάκις ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα καὶ τολμῶσι πράγματα κατεφανιστῶντα τὸ αἶσθημα τοῦ ἐν μιᾷ τινι γλώσσῃ ἐντραφέντος καὶ πλείστον χρόνον ἐμφιλοχωρήσαντος φιλολόγου. Τοῦτο ὁμολογεῖ εἰς τῶν κορυφαίων τῆς γλωσσολογίας διδασκάλων ὁ Μὰξ Μύλλερὸς Über die Resultate der Sprachwissenschaft σελ. 31 : Wir sind

(*) Πολλὰς τούτων ἀνήκουσαι εἰς πολλοὺς καὶ διαφορῶν τῶν νεωτέρων γλωσσολόγων ἀποδίδονται συννομίας χάριν εἰς τὸν Γ. Κουρτίον, διότι ἐν τῇ ἐτυμολογικῇ αὐτοῦ εὐρίσκονται, καὶ ἐκεῖ δύναται νὰ εἶδῃ ὁ περὶ ἑργὸς τίνος ἐκάστη εἶναι.

oft zu kühn, wir sehen nicht immer alle die Schwierigkeiten die unseren Erklärungen entgegenstehen, wir vergessen oft dass jede Sprache ausser dem allgemeinen arischen Familiencharacter auch ihren eigenen Genius hat., & ε. α' Ἡμεῖς (οἱ γλωσσολόγοι κατ' ἀντιπαράθεσιν πρὸς τοὺς φιλολόγους) εἴμεθα πολλάκις ἄγαν τολμηροί, δὲν βλέπομεν πολλάκις πάσας τὰς δυσχερείας τὰς εἰς τὰς ἡμετέρας ἐρμηνείας ἀντικείμενας, λησμονοῦμεν πολλάκις ὅτι πᾶσα γλῶσσα πλὴν τοῦ γενικοῦ Ἀρίου ὁμοφυλετικοῦ χαρακτήρος ἔχει καὶ τὸ ἴδιον αὐτῆς πνεῦμα». Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἐτυμολογιῶν.

Περὶ δὲ τῆς καθωμιλουμένης γλώσσης (*) τρεῖς λόγους ἔχει νὰ εἴπῃ τις ὁρθῶς, νομίζω, πάντας δι' οὓς πρέπει ἐν παντὶ Ὀμηρικῶ λεξικῶ εἰς χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων νὰ γίνεται παραλληλισμὸς αὐτῆς πρὸς τὴν Ὀμηρικὴν. Πρῶτον μὲν ὅταν τις ἀπὸ τῶν Ἀττικῶν συγγραφέων μεταβῇ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ὀμήρου, αἰσθάνεται ὅτι εἰσέρχεται εἰς νέον τινὰ Ἑλληνικὸν γλωσσικὸν κόσμον, εὐρίσκει πλῆθος ἐν αὐτῷ λέξεων καὶ φράσεων ὅλως νέων καὶ ἀγνώστων εἰς αὐτὸν ἐκ τῆς προτέρας ἀναγνώσεως· μεταξύ αὐτῶν θέλει παρατηρήσῃ, ἂν εἴνε ὀλίγον περίεργος, ὅτι εὐρίσκονται πολλαὶ καὶ λέξεις καὶ φράσεις καὶ συντάξεις πολλὴν ὁμοιότητα ἔχουσai πρὸς τὰς τῆς καθωμιλουμένης. Ἀλλ' ἂν ἐτέρου πάλιν εὐρίσκει τις τόσῃν διαφορὰν μεταξύ ταύτης καὶ τῆς Ὀμηρικῆς καὶ μεταξὺ ἀμφοτέρων καὶ τῆς Ἀττικῆς, ὥστε ἀπορεῖ πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον τοῦτο. Καὶ ὁ μὲν πρωτότερος εὐλόγως περιπίπτει εἰς ἀπορίαν· ὁ δὲ ἐπιστήμων ὁ καὶ ὀλίγον δυνήθεις ὁλόκληρον τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν νὰ περιλάβῃ γινώσκει ὅτι ἔχει ἐνώπιόν του τρεῖς

(*) Ἀπὸ τίνος χρόνου ἤρχισε νὰ κατακρίνεται ὁ γραμματικὸς οὗτος ὅρος, καὶ νὰ λέγεται ὑπὸ τῶν νεωτεριστικῶν καθωμιλουμένη γλῶσσα. Ὅσοι βέβαια γράφοντες καὶ λαλοῦντες μόνον τῆς ἀρχαίας τῇ λεξικῶν καὶ τῇ γραμματικῇ ἔχουσι κατὰ νοῦν, καὶ εἴτε ἐν αὐτοῖς δὲν εὐρίσκεται, εἴτε καλὸν εἴτε κακόν, ἀποδοκιμάζουσιν, ἔχουσι δίκαιον· ὁ ὅρος καθωμιλουμένη δὲν εὐρίσκεται, ἐν ᾧ τὸ καθωμιλῆται, καθωμιλῆμένη, καὶ καθωμιλῆένως προσέτι, εὐρίσκεται. Ἀλλὰ τί σημαίνει τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐν τῷ ποιητικῷ παρακειμένῳ; Ὅταν παραβάλλῃ τις τὰ χωρία, ὅπου ἀπαντᾷται, θὰ ἐξαγάγῃ, νομίζω, ταύτην τὴν σημασίαν: καθωμιλῆται = ἔγεινέ τι κοινὸν καὶ σύνθησι· καθωμιλῆμένος = εἴτε, ἔγεινε κοινὸν καὶ σύνθησι· ἄρα ὑποτίθεται ὅτι τὸ τι ἔκεινο δὲν ἦτο πρότερον κοινὸν καὶ σύνθησι. Καὶ τῷ ὄντι λέγουσιν οἱ παλαιοὶ: ἡ δόξα (γνώμη) καθωμιλῆται, & ε. ἦτο πρότερον ἐνδὲς ἢ ὀλίγων καὶ ἔγενεν, ἐπομένως εἴνε ἡδὴ τῶν πολλῶν, κοινὴ καὶ συνήθης· ὡσαύτως λέγουσιν οἱ παλαιοὶ: ἡ φράσις αὕτη, ἡ λέξις αὕτη καθωμιλῆται, & ε. ἦτο πρότερον μόνον ποιητικῇ, φέρ' εἰπεῖν, ἢ Ἀττικῇ ἢ μόνον εἰς τοῦτον τὸν συγγραφέα ἰδιόζουσα καὶ κατ' ὀλίγον ἔγεινε κοινὴ· ὡσαύτως περὶ φράσεως τινος, ἥτις ἔγεινε παροιμιώδης, λέγει ὁ Διοσκουρίδης «Σαρδόνιος γέλως καθωμιλῆται». Ἀλλ' ἡ τοιαύτη σημασία τοῦ καθωμιλῆμένος πῶς ἀρμόζει εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν ὑπὸ τίνος λαοῦ λαλουμένην, τὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἰδίως ὁμιλουμένην; Τινος γλῶσσα ἦτο αὕτη πρὶν καθωμιλῆθῃ; πρὶν διὰ τῆς κοινοτέρας χρήσεως γένη καθωμιλῆμένη; ἢ ἤρμοζεν ὁ ὅρος οὗτος εἰς τὴν γλῶσσαν ἀποδιδόμενος, ἔάν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ σήμερον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ λαλουμένη γλῶσσα ἦτο ποτε μόνον προνομίουχου τινὸς τάξεως ἢ χώρας γλῶσσα, ἥτις βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον καθωμιλήθη, & ε. διὰ τῆς συχνῆς ὁμιλίας ἔγεινε κοινὴ τοῦ πολλοῦ πλῆθους καὶ ἀπέβη καθωμιλῆμένη. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ὅρος οὗτος, περὶ τῆς σημερινῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ γλώσσης λεγόμενος, δὲν εἴνε ὁρθός, κατὰ τὰ προειρημένα, ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι ὁ ἄλλος εἴνε ὑρθότερος, ἢ τοῦναντίον μᾶλλον συναποδεικνύεται ὅτι καὶ ἐκεῖνος εἴνε ἡμαρτημένος, εἴνε δὲ κατὰ τοῦτο περισσότερον ἡμαρτημένος, καθ' ὅτι δὲν ἔχει ἀρχαίαν μαρτυρίαν ὑπὲρ αὐτοῦ; Τίς τῶν παλαιότερων λογίων μετεχειρίσθη πρῶτος τὸν ὅρον καθωμιλουμένη γλῶσσα ἀγνοῶ, οὐδὲ φροντίζω· ἀλλ' ὅστις καὶ ἂν εἴνε, ἦτο βεβαίως θυμοσφοώτερος τῶν σημερινῶν· διότι τὸν μετεχειρίσθη εἰς τὴν σημασίαν τοῦ κοινῶς καὶ συνήθως ὑπὸ τῶν πολλῶν ὁμιλουμένη (λαλουμένη), ἔδωκε δηλ. νέαν σημασίαν εἰς τὴν παλαιὰν λέξιν, πρᾶγμα συνθησάτατον ἐν τῇ νέᾳ Ἑλληνικῇ· ἀρκεῖ νὰ παραβλῇ τὸ ἀπλοῦν ὁμιλῶ ἐν τε τῇ ἀρχαίᾳ καὶ τῇ νέᾳ.

διαφόρους φάσεις τῆς μιᾶς καὶ ἐνιαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης ἢ τρία διάφορα στάδια τῆς γλωσσικῆς ἀναπτύξεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἄλλ' ἵνα περὶ τοῦτου πάντες πεισθῶσιν, εἶνε ἀνάγκη νὰ γείνη ἀκριβὴς παραβολὴ καὶ τῶν ῥιζῶν καὶ τῶν τύπων καὶ τῶν συντάξεων τῶν κατὰ τὰς τρεῖς φάσεις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἀπαντωμένων. Ἡ παραβολὴ αὕτη, ἥτις εὐκολυνθεῖσα σήμερον διὰ τῆς ἀληθοῦς ἐτυμολογίας καὶ τῶν ἄλλων γλωσσολογικῶν ἀνακαλύψεων, προτίθεται νὰ καταδείξῃ τὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς σήμερον ἐνότητά τῆς γλώσσης, κατὰ θεωρίαν μὲν ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς γλώσσης, κατὰ πράξιν δὲ ἀδύνατον νὰ λείψῃ ἀπὸ τῶν ἐπιστημονικωτέρων λεξικῶν καὶ γραμματικῶν. Ἴδου τί λέγει περὶ τῆς κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν σπουδῆς τῶν γλωσσῶν ἐν ὀρθῇ παραβολῇ ὁ ἀνωτέρω Μὰξ Μύλλερὸς Vorlesungen über die Wissenschaft der Sprache II, σελ. 266: Wir müssen den Baum als ein in sich abgeschlossenes Ganzes studiren von der Zeit an, wo das Samenkorn in den Boden gelegt wird, bis zu der Zeit wo er Früchte trägt, und wir müssen die Sprache in derselben Weise als ein Ganzes studiren, indem wir ihrem Leben ohne Unterbrechung von den einfachsten Wurzeln an bis zu den verwickelsten Ableitungen und Ablautungen nachspüren., ὃ ἐ. α' Ἀνάγκη νὰ σπουδάζωμεν τὸ δένδρον ὡς ὅλον τι καθ' ἑαυτὸ ἀπειργασμένον καὶ αὐτοτελὲς ἀπ' ἧς ἡμέρας ὁ σπόρος κατατεθῇ εἰς τὴν γῆν, μέχρις οὗ καρποφορήσῃ. Ὡσαύτως ὀφείλομεν καὶ τὴν γλῶσσαν ὡς ὅλον νὰ σπουδάζωμεν, τὸν βίον αὐτῆς ἀδιαλείπτως ἰχνηλατοῦντες ἀπὸ τῶν ἀπλουστάτων ῥιζῶν μέχρι τῶν πολυπλοκωτάτων παραγωγῶν καὶ τῶν ποικιλιωτάτων παραφθορῶν. Καὶ ὅταν ποτὲ ἡ Ἑλλὰς εὐτυχήσῃ νὰ ἔχῃ πολλοὺς καὶ ἀληθεῖς ἐπιστήμονας, τότε τὰ λεξικά καὶ αἱ γραμματικαὶ τῆς προσλαβόντα τὸν τελειότατον ἐπιστημονικὸν χαρακτήρα, θὰ συνενώσωσι μετὰ τῆς περὶ τὰ λοιπὰ ἀκριβείας καὶ τὰ ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς γλώσσης βέβαια καὶ ἀσφαλῆ ἐξαγόμενα.

Δεύτερος λόγος δι' ὃν ἡ παραβολὴ τῆς καθομιλουμένης πρὸς τὴν Ὀμηρικὴν εἶνε ἀναπόφευκτος, εἶνε ἡ μεγίστη αὐτῆς χρησιμότης πρὸς ἀνέυρεσιν τῆς ἀληθοῦς ἐτυμολογίας καὶ σημασίας πολλῶν λέξεων. Ἐκ πολλῶν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας ταύτης παραδειγμάτων, λαμβάνω δύο μόνον, τὸ μὲν ἵνα συμπληρώσω τὰ περὶ αὐτοῦ εἰρημένα, τὸ δὲ ἕτερον ἵνα προστεθῇ ἐν οἰκείῳ τόπῳ. α') Ἡ λέξις ἀμοιγός ἐν τῇ Ὀμηρικῇ φράσει «νυκτὸς ἀμοιγῶν» παράγεται κατὰ τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ ἀμέλγω καὶ σημαίνει ἐπομένως τὸ „ἄρμεγμα“, ἔπειτα δὲ τὸν καιρὸν τοῦ ἀμέλγειν. Ἄλλ' ἂν τοῦτο ἦτο ὀρθόν, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ προστεθῇ τὸ νυκτός; μήπως ἦτο καιρὸς τις τοῦ ἀμέλγειν τῆς ἡμέρας; ὁ καιρὸς τοῦ ἀμέλγειν εἶνε μεταξὺ τῆς ἡμέρας καὶ νυκτός (ἐσπέρα ἢ πρωία), δὲν εἶνε λοιπὸν οὔτε τῆς ἡμέρας οὔτε τῆς νυκτός. Ἀλλὰ πλὴν ταύτης τῆς ἀτοπίας ὑπάρχουσι χωρία παρ' Ὀμήρῳ, ἐν οἷς δὲν ἀρμόζει παντάπασι ἡ ἔννοια τῆς ἐσπέρας ἢ πρωίας. Ταῦτα ἐννοήσαντες καὶ πολλοὶ τῶν ἐρμηνευτῶν ἀπεδοχίμασαν τὴν παραγωγὴν τὴν ἀπὸ τοῦ ἀμέλγω, ἀλλὰ δὲν ἠτύχησαν εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἀληθοῦς. Τὴν ἀναμφισβήτητον ἐτυμολογίαν παρέχει ἡ καθομιλουμένη. Γνωστὸν εἶνε ὅτι „μοῦργος“ λέγεται ὁ κύων ὁ μελανότερφος καὶ πολύτριχον καὶ σκοτεινὸν ἔχων τὸ πρόσωπον, καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ σκυθρωπὸς καὶ συνωφρευμένος. „μοῦργα“ εἶνε τοῦ ἐλαίου τὸ ἔζημα, τὸ καταπάτι, τὸ θολὸν καὶ σκοτεινόν· ἡ δὲ „μοῦργα“ ἢ ὅπως ἀκούεται σήμερον

ἐν Ἀθήναις „ἀμούργα“, ἐλέγετο τὸ πάλαι ἀμόργη καὶ ὁ „μούργος“ λοιπὸν κατ' ἀναλογίαν ἀμοργός (πρὸλ. τὴν νῆσον Ἀμοργόν=σκοτεινήν, „Μούργαν“), „μούργος“ ἐν Μακεδονίᾳ λέγεται οὐ μόνον ὁ κύων καὶ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ „φορέματα μούργα“ τὰ σκοτεινόχροα, τὰ ξενικῶς λεγόμενα „σκοῦρα“. ταῦτα δὲ ἐλέγοντο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀμόργινα. Γνωστὸν προσέτι τί λέγεται „μουχρώνει“ καὶ „μούχρωμα“: συσκοτάζει, συσκοτάσμα, τὸ ἄλλως „σκοτεινιάζει, σκοτεινιάσμα“. Αἱ δύο αὗται λέξεις, τὰς ὁποίας ὁ αἰοίδιμος Κοραῆς ἡμαρτημένως ἐσχέτιζε πρὸς τὴν *ὁμύλην*, εἶνε κατὰ μετὰ-θεσιν τῶν γραμμάτων ἀντὶ τοῦ „μουργώνει“ καὶ „μούργωμα“, ὅπως τῶ ὄντι λέγονται ἐν Μακεδονίᾳ. Ὅταν λοιπὸν συνδυάσῃ τις ταῦτα πάντα καὶ γνωρίξῃ προσέτι ὅτι τὸ λ, μετ' ἄλλων μάλιστα γραμμάτων συμπεπλεγμένον, μεταπίπτει εἰς ρ, οἷον: ἀρμέγω, ἀδερφός, ἄρμη, ἀντὶ τοῦ ἀμέλγω, ἀδελφός, ἄλμη, ὅθεν διστάζει οὐδ' ἐπὶ μικρὸν ν' ἀποφανθῇ ὅτι τὸ Ὀμηρικὸν ἀμολγός=ἀμοργός, ὃ ἐ. σκότος (*). Εἴ) Ἡ λέξις ἐρῶ ἐρμηνεύεται ὑπὸ πάντων κλάδος, θάμνος, καὶ κατὰ πληθ., ὅπως καὶ μόνον εὐρίσκεται, αῤῶνες=κλάδοι, θάμνοι, „χαμόκλαδα“, κατὰ μὲν τὸν σχολιαστὴν αὐτὰ ἱμαντῶδη ἐπιμήκεις καὶ εὐκάμπτους ῥάδους ἔχοντα· κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχιον αὐτὰ θασέα τῶν φυτῶν, καὶ θαμνώδης ὕλη· ἡ εἶδος λύγου ν. Ἀλλ' ἐν τῇ καθομιλουμένῃ „ῥουπάκι“ (=ῥωπάκιον, ὑποκοριστ. τοῦ ῥωπάς) λέγεται εἶδος τι θρυοῦ μαλικοφύλλον, ὡς μ' ἐβεβαίωσεν ὁ ἡμέτερος πάνυ τῶν τοιούτων εἰδήμων κύριος Σ. Κρίνος, πληθ. δὲ „ῥουπάκια“ οἱ τοῦ τοιούτου φυτοῦ θάμνοι, οἱ ὀρθίως ἀναδαστάνοντες καὶ εἰς κατασκευὴν πλεγμάτων χρήσιμοι. Ὅταν λοιπὸν παραβάλλῃ τις πρὸς ταῦτα τὸ ἀνωτέρω τοῦ Ἡσύχιου «εἶδος λύγου» καὶ τοῦ αὐτοῦ τὸ αῤῶπάς· εἶδος φυτοῦ ἱμαντῶδους» ἐξάγει, νομίζω, μετὰ πολλῆς ἀσφαλείας τὴν σημασίαν τῆς Ὀμηρικῆς λέξεως, ὅτι εἶνε οὐχὶ κλάδος, θάμνος ἀορίστως, ἀλλὰ ὠρισμένον φυτόν, τὸ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ „ῥουπάκι“.

Ταῦτα τὰ παραδείγματα καὶ ἄλλα πολλὰ ἀποδείκνυσι τὴν μεγίστην τῆς καθομιλουμένης χρησιμότητα εἰς τὴν ἔτυμολογίαν καὶ σημασιολογίαν τῶν Ὀμηρικῶν λέξεων. Ἀλλὰ περὶ τούτου δὲν εἶνε πάντες πεπεισμένοι· πολλοὶ τῶν ἄλλογενῶν φιλολόγων πιστεύουσιν ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐξ ἔθνικῆς μᾶλλον φιλοτιμίας μεταχειρίζομεθα πολλάκις τὴν καθομιλουμένην εἰς ἐρμηνείαν καὶ διαφώτισιν τῆς ἀρχαίας, διότι φρονοῦσι ὅτι τὰ ἀρχαῖα δύνανται νὰ διαφωτίσωσι τὰ νέα, ὡς ταῦτα ἐξ ἐκείνων παραχθέντα, οὐχὶ δὲ καὶ τὰνά-παλιν. Ἡ ἀρχὴ αὕτη ὅσον εἶνε ἀληθὴς ἐπὶ ὠρισμένων τινων περιστάσεων, τόσον γενικῶς θεωρουμένη εἶνε ψευδής. Μάρτυρα φέρω πάλιν τὸν προειρημένον Μᾶξ Μύλλερν ὅστις λέγει ἐνθ. ἀνωτ.: Wenn die alten Sprachen auf den Ursprung der neuen Mundarten Licht werfen, so können doch wieder viele Geheimnisse in der Natur der todten Sprachen nur durch die Zeugenaussagen der lebenden erklärt werden. ὃ ἐ. α Ἄν αἱ ἀρχαῖαι γλῶσσαι διαφωτίζουσι τὴν ἀρχὴν τῶν νέων διαλέκτων, καὶ πολλὰ ὅμως μυστήρια ἐν τῇ φύσει τῶν νεκρῶν γλωσσῶν δύνανται μόνον διὰ τῆς μαρτυρίας τῶν ζωντανῶν νὰ ἐξηγηθῶσι ν.

(*) Ὅταν τις παραβάλλῃ τὸ ὄνομα τῆς νήσου Ἀμοργός, ὅπερ βεβαίως ἦτο ποτε ἐπίθeton, τὸ Εὐρεπίδειον «νύκτα ἀμολγόν»=νύκτα σκοτεινήν, καὶ τὸ οὐσιαστικὸν ἀμόργη, δύναται νὰ περιέλθῃ εἰς ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς Ὀμηρικῆς λέξεως. Ἀλλὰ τοιαύτη ἀμφιβολία οὐδὲν κοινὸν ἔχει πρὸς τὴν ἔτυμολογίαν, ἵσως δὲ καὶ εὐλόγος δὲν εἶνε, ἴδ. Δόδεκκ Paralipomena Gram. Gr. σ. 340, 340.

Τρίτος λόγος, δι' ὃν ἐκρίθη ἀναγκαῖος ὁ παραλληλισμὸς τῆς καθομιλουμένης πρὸς τὴν Ὀμηρικὴν εἶνε ἡ παιδαγωγικὴ καὶ διδακτικὴ αὐτῆς χρησιμότης, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἄλλος δύναται νὰ κατανοήσῃ τόσον βαθέως ὅσον ὁ κατὰ ταύτην τὴν μέθοδον διδάξας καὶ ἐν τῇ Λυδίᾳ λίθῳ τῆς προφορικῆς διδασκαλίας δοκιμάσας αὐτήν. Οὐδέποτε εἶδον τοσοῦτον ἐκ τῆς χαρᾶς ἀστράψαντα τὰ πρόσωπα τῶν μαθητῶν καὶ μάλιστα τῶν εὐφυῶν καὶ εὐαισθητῶν, ὅσον ὅταν τις ἀπέδειξεν εἰς αὐτοὺς ὅτι ἡ δεῖνα καὶ δεῖνα Ὀμηρικὴ λέξις οὕτω πως ἐτυμολογουμένη ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν δεῖνα καὶ δεῖνα τῆς καθομιλουμένης, ἢ ὅτι ἡ δεῖνα Ὀμηρικὴ φράσις εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν δεῖνα τῆς καθομιλουμένης, ἢ ὅτι ὁ δεῖνα Ὀμηρικὸς τύπος καὶ Ὀμηρικὴ σύνταξις, ἥτις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δὲν εὐρίσκεται, αἰφνης ἀναφαίνεται ἐν τῇ καθομιλουμένη. Ἡ δὲ χαρὰ ἐκείνη δὲν εἶνε πρόσκαιρος μόνον καὶ ἄγονος χαρὰ, ἀλλὰ πολλῆς παιδαγωγικῆς σημασίας· διότι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐγεννήθη ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν μαθητῶν ἀγάπη πρὸς τὴν Ὀμηρικὴν γλῶσσαν ὡς οἰκείαν, καὶ τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα ἤρχισαν νὰ θεωρῶνται ὡς στάδιον εὐρὺ δυνάμενον νὰ γυμνάσῃ τῶν μικρῶν γλωσσολόγων τὴν ἀγγίνοιαν πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ ἄλλων τοιούτων ὁμοιοτήτων, τὸ ὁποῖον ἔτι μᾶλλον αὐξάνει τὴν πρὸς τὸν ποιητὴν ἀδελφότητα. Οὕτω δὲ προβαίνοντες ἀπὸ οἰκειότητος εἰς οἰκειότητα, καὶ ἀπὸ ζωνῆς εἰς ζωνοτέραν ἀντίληψιν τῆς Ὀμηρικῆς γλώσσης, προαλείφονται εἰς τὴν ὅσον ἔνεστι τελείαν καὶ κριτικὴν κατανόησιν τῶν ἀθανάτων αὐτοῦ ποιημάτων. Οὗτος δὲ εἶνε ὁ λόγος, δι' ὃν οὐ μόνον ὅπου ἡ αὐγγένεια καὶ ὁμοιότης προεκάλει τὴν παράθεσιν τῶν τῆς καθομιλουμένης, μετεχειρίσθημεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ ὅπου ἦτο δυνατόν ἀντὶ τῆς ἀμυδρᾶς καὶ ἀστόχου λέξεως ἡ φράσεως τῆς γραφομένης νὰ προτιμηθῇ ἢ νὰ παρατεθῇ ζωνοτέρα καὶ εὐστοχωτέρα τις ἐκ τῆς καθομιλουμένης. Διότι ἴδιον τοῦ λεξικογράφου ἔργον εἶνε ὅχι νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ προκείμενον διὰ τῆς κομποτάτης λέξεως ἢ φράσεως, ἀλλὰ ν' ἀποδώσῃ τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ ὅσον ἔνεστι ἀκριβῆ, πιστὴν, ζωνρᾶν, καὶ νὰ παραστήσῃ αὐτὴν ὅσον οἷον τε οἰκείαν εἰς τὸν ἀναγνώστην. Τοῦτο δὲ κατορθοῦται πολὺ περισσώτερον ἐνίοτε διὰ τῆς χυδαίας μὲν ἀλλὰ ῥοδόχρου καθομιλουμένης, ἢ διὰ τῆς ἐξευγενισμένης μὲν ἀλλ' ὠχρᾶς γλώσσης τῶν συγγραφέων.

Τοιαῦτα εἶνε αἱ διασκευαί, τὰς ὁποίας ἐκρίναμεν καλὸν νὰ ἐπιφέρωμεν εἰς τὸ Ὀμηρικὸν λεξικὸν τοῦ Κρουσίου καὶ Σέιλερ. Ἄν δὲ διὰ τῶν διασκευῶν τούτων κατωρθώσαμεν νὰ καταστήσωμεν αὐτὸ χρησίμον βοήθημα εἰς τὴν παρ' ἡμῖν σπουδὴν τοῦ Ὀμήρου, τοῦτο θέλει ἀποδείξῃ ὁ χρόνος καὶ ἡ κρίσις τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα εἰδημόνων. Ἡμεῖς μόχθων μὲν καὶ προθυμίας δὲν ἐφείσθημεν, ἀλλ' οὐδέποτε οὐδ' ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν ὅτι ἔργον, οἷον τὸ παρόν, ἀπαιτοῦν ἔντονον καὶ ἐνδελεχῆ προσοχὴν καὶ τὴν μεγίστην ἀκρίθειαν καὶ γνῶσιν ποικίλην, ἐξῆλθεν ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν ἀναμάρτητον, ἀφ' οὗ ἄνδρες πολὺπειροὶ καὶ ἐν ἐπανειλημμέναις ἐκδόσεσι λαβόντες ἀρομὴν πολλάκις τὰ αὐτὰ νὰ παρατηρήσωσι καὶ ἐξακριβώσωσι καὶ διορθώσωσι δὲν ἐδυνήθησαν νὰ ἀπαλλαγῶσι τῆς ἀνθρωπίνης ταύτης ἀδυναμίας. Εὐχαρίστως δὲ ταῦτα ὁμολογοῦντες ἔτι εὐχαριστότερον θέλομεν ἀποδεχθῇ πᾶσαν ἀπαθὴ κρίσιν ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν ἀνεύρεσιν καὶ ἐνίκησιν τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Νομβρίῳ 1872. 80

I. ΠΑΝΤΑΖΙΑΔΗΣ.

ΠΙΝΑΞ

τῶν νεωτέρων συγγραφέων, τῶν συχνότερον ἐν τῷ παρόντι Λεξικῷ
μνημονευομένων καὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν (*).

- *Αμεῖς K. F. Ameis, ἐκδότης τῆς Ὀδυσσεύς τοῦ Ὀμήρου καὶ τινων βιβλίων τῆς Ἰλιάδος μετὰ
Γερμανικῶν σημειώσεων.
- *Αρενς Ahrens, De linguae Graecae dialectis T. II 1839—43. Ἰταλ. 1839
- » » griechische Formenlehre d. Homer. und Attisch. Dialects 1852.
- *Αρτογγί L. A. Hartung Lehre von den Partikeln d. gr. Sprache 1832.
- » » Die Religion u. Mythologie der Griechen 1866.
- Βαουμειστέρος A. Baumeister, ἐκδότης τῆς Βατραχομομαχίας ἢ τῶν Ὀμηρικῶν Ὑμνων 1852, 1860.
- Βαῦμλεϊνς Bäumlein ἐκδότης τοῦ κειμένου τοῦ Ὀμήρου μετὰ προλεγομένων
- » » Untersuchungen ü. gr. Partikeln 1861.
- Βέκκερος ἐν τῇ Α'. Im. Bekker, ἐκδότης ἢ διορθωτὴς τοῦ Ὀμήρου 1813.
- » ἐν τῇ Β'. ὁ αὐτὸς ἐκδότης ἢ διορθωτὴς τοῦ Ὀμήρου 1858.
- » Im. Bekker Homerische Blätter 1863.
- Βέκκμαννος Beckmann Beiträge zur Geschichte der Erfindungen 4 Bde 1780—1805.
- Βερνάρδους G. Bernhardt Geschichte der gr. Literatur, ἥ ἐ τελευταία ἐκδοσις ἐσχάτως ἐλαβε πέραν.
- Βίλλερβεκκ Billerbeck Flora classica 1824.
- Βόθης F. H. Bothe ἐκδότης καὶ ἐρμηνευτὴς τοῦ Ὀμ. μετὰ Λατ. σημειώσεων 1832—1835.
- Βούρσιαν C. Bursian Geographie von Griechenland 1862—1872.
- Βούττμαννος Ph. Buttmann Lexilogus 1818—25.
- » » Ausführliche gr. Sprachlehre 1830—39.
- Γοίβελος A. Göbel De epithetis Homericis in eis desinentibus 1858.
- Γράσοφ Grashof Das Schiff bei Homer 1834.
- » » Über das Fuhrwerk bei Homer 1846.
- » » Zur Kritik des Homerisch. Textes 1852.
- Δάμμιος Damnii Lexicon Homericum—Pindaricum ed. Rost 1836.
- Δίνδορφ, -ιος, W. Dindorf, ἐκδότης ἢ διορθωτὴς τοῦ Ὀμήρου 1855—56.
- Δοϊδερλεϊνός L. Döderlein, ἐκδότης καὶ ἐρμηνευτὴς τῆς Ἰλιάδος μετὰ Λατ. σημειώσ. 1863—64.
- » » Homerisches Glossarium 1850—8
- Δύντζερς H. Düntzer, ἐκδότης καὶ ἐρμηνευτὴς τοῦ Ὀμ. μετὰ Γερμανικῶν σημειώσεων 1863—6
- *Ερμάννος F. G. Hermann ἐκδότης καὶ ἐρμηνευτὴς τῶν Ὀμηρικῶν Ὑμνων Λατινιστὴ 1806
- » K. Φ. K. F. Hermann gr. Antiquitäten 1855—70.
- *Εὔνιος Heyne, ἐκδότης καὶ ἐρμηνευτὴς τῆς Ἰλιάδος, 1802—22.
- Θήρσιος Fr. Thiersch, Griech. Grammatik, vorzügl. für d. Homer. Dialekt, 1828.

(*) Περί τὴν μεταγλώττισιν τῶν ξενικῶν ὀνομάτων οὐδένα κανόνα ἠκολούθησα· διότι ἂν καθ' ὅλου ἐν τῇ
νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ ἡ ἄκρα ὁμολογία καὶ ἀναλογία συνεπάγει πολλά τὰ δυσάρεστα καὶ ἀνοίκεια, ἢ ἀπόδοσις
τῶν ξενικῶν ὀνομάτων καθ' ὁρίσμενους τινὰς κανόνας ἔχει πολὺ τὸ σχολαστικὸν καὶ γελοῖον πολλάκις. Ἰνα
περιέλθωμεν εἰς πρακτικὸν τι ἀποτέλεσμα, εἶνε ἀνάγκη νὰ γείνωσι δύο μεγάλαι γραμματικαὶ θεαταί, περὶ
τῶν δὲν δύναμαι ἐνταῦθα οὕτω διὰ βραχείων νὰ ἐξηγήσω. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἠναγκάσθην, ἄκων καὶ μὴ βου-
λόμενος, δυσὶ κυρίοις δουλεύειν, τῇ συνήθειᾳ καὶ ἀκοῇ.

- Thygen, -ος C. D. Hgen, ἐκδότης καὶ ἐρμηνευτὴς τῶν Ὁμηρ. Ὑμνων καὶ τῆς Βατραχ. 1796.
 Καίππενος Köppen Anmerkungen zu Homer's Ilias 1788—1840.
 Κλάσσην Joh. Classen Beobachtung. ü. d. Hom. Sprachgebrauch 1867.
 Κλότςιος R. Klotz, ἐκδότης τοῦ Ματθ. Δεξάρη (περὶ μορίων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης) de gr. linguæ particulis, μετὰ Λατιν. σημ. 1835—40.
 Κοίχλος ὁ Ῥύστωσος Köchly ü. Rüstow Geschichte des gr. Kriegswesens 1852.
 Κούρτιος F. G. Curtius Grundzüge der gr. Etymologie 1869.
 Κούρτιος E. Ernst Curtius Peloponnesos 1851—52.
 Κρόγερς G. W. Krüger Gr. Spachlehre II. Theil. (Τούτου μόνον τὸ 4. μέρος, τὸ τοπικὸν μεταφράσθη ὑπὸ Α. Κωστοπούλου εἰς τὴν Ἑλλην.)
 Λαρόχης I. La Roche ἐκδότης καὶ ἐρμηνευτὴς τῆς Ἰλιάδος Γερμανιστὶ 1870.
 „ „ ἐκδότης καὶ διορθωτὴς τῆς Ὀδύσσειας. Λατινιστὶ 1867—68.
 „ „ die Homerische Textkritik im Alterthum 1864.
 „ „ Homerisch. Untersuchungen 1869.
 „ „ Homerisch. Studien 1864.
 Λέρς, Λέρσιος K. Lehrs De Aristarchi studiis Homericis 1865.
 Λέων Μέυερ Leo Meyer Vergleichende Grammatik des Griechischen u. Lateinischen 1861—3.
 Λόβεκ C. A. Lobeck: Pathologiæ sermonis græci Prolegomena 1843.
 „ „ Paralipomena grammaticæ Græcæ 1837.
 „ „ Pathologiæ græci sermonis Elementa II. Vol. 1853—62.
 „ „ Ῥηματικὸν 1846.
 Λουκάς K. W. Lucas Formenlehre d. ion. Dialektes im Homer 1844.
 „ „ Quæstionum lexilogicarum lib. I. 1835.
 „ „ καὶ ἄλλαι τινὲς μικραὶ διατριβαὶ Ὀμηρικαί.
 Μάξ Μύλλερς Max Müller Vorlesungen ü. d. Wissenschaft der Sprache II. Bde 1863—70
 Γερμ. μετάφρ.
 Μίλλινος Millin Minéralogie d'Homère 1815.
 Μίνκωιτς ἡ Μίνκωιτς Io. Minckwitz Γερμανὸς μεταφραστὴς τῆς Ἰλιάδος εἰς τὸ πεζὸν 1855—58.
 Μύλλερς K. Ὁδ. Carl. Otf. Müller Geschichte der Hellenischen Stämme 1824.
 „ „ Archæologie der Kunst 1848.
 Νάγελσβαχ C. F. Nägelsbach Anmerkungen zur Ilias 2te Ausg. 1850.
 „ „ die Homerische Theologie 1861.
 Νίτσης G. W. Nitzsch Erklärende Anmerkungen zu Hom. Odyssee 3 Bde 1826—40.
 Οὔελκερς F. G. Welcker kleine Schriften zur gr. Litteraturgeschichte 1844—50—67.
 „ „ Gr. Götterlehre III. Bde 1863.
 Οὔόλφιος F. A. Wolf ἐκδότης καὶ διορθωτὴς τοῦ Ὁμήρου καὶ τὰ περιώνυμα Prolegomena συγγραφῆς τὸ 1795.
 Οὔόσσιος [ἢ μάλλον Φόσσιος], Io. H. Voss, Γερμανὸς μεταφραστὴς τοῦ Ὁμήρου 1793, 4. ἔκδοσις βελτιωμένη 1833.
 Ὁφφμανν C. A. I. Hoffmann quæstiones Homericæ 2 Vol. 1818.
 Πάσσωος F. Passow, συγγραφεὺς Ἑλληνογερμανικοῦ λεξικοῦ
 „ A. Passow, ὁ ἐκδῶσας τὰ Ῥωμαϊκά τραγούδια 1860.
 Πρέλλερς L. Preller Griechische Mythologie 1854.
 „ „ Demeter und Persephone 1831.
 Ῥόμπερτ H. Rumpf de aedibus Homericis 1844—58.
 „ „ Beiträge zur Hom. Worterklärung u. Kritik 1850.

Σνεϊδεβίνος F. G. Schneidewin die Homerischen Hymnen auf Apollon ἐν τοῖς Göttinger Studien 1847 καὶ περὶ τοῦ Ὕμνου εἰς Ἑρμῆν ἐν τῷ Philologus τόμ. III.

Σνεϊδέρος I. G. Schneider συγγραφεὺς Ἑλληνογερμανικοῦ Λεξικοῦ.
» ἐκδότης τοῦ Θεοφράστου 1818—21.

Φαίσις J. U. Fæsi ἐκδότης καὶ ἐρμηνευτὴς τοῦ Ὅμηρου, Γερμανιστὴ ἐν πολλὰς ἐκδόσεσι.

Φαίλκκερος ἢ Φοέλκ. ἢ Φοίλκερος, K. H. W. Völcker über Homerische Geographie u. Weltkunde 1830.

Φράνκε ἢ Φράνκε F. Franke ἐκδότης καὶ ἐρμηνευτὴς τῶν Ὅμηρικῶν Ὕμνων, Λατινιστὴ 1828.

Χρίστ, W. Christ Grundzüge der griechischen Lautlehre 1859.

ΠΙΝΑΞ

τῶν συντετμημένων λέξεων, καὶ ἐξηγήσεις τῶν σημείων.

ἄθρ.	= ἀθροιστικόν
Αἰολ.	= Αἰολικός ἢ Αἰολικῶς
αιτ.	= αἰτιατική
ἁμετάβ.	= ἁμετάβαστος
ἀναύξ.	= ἀναύξητος
ἄνωτ.	= ἀνωτέρω
ἄορ.	= ἄοριστος
ἀποθ.	= ἀποθετικόν
*Απολλ(ών).	= *Απολλώνιος
*Απλδ.	= *Απολλοδώρος
ἀπολι, -ύτ.	= ἀπολύτως ἢ ἀπολελυμένως
*Αποσπ.	= *Αποσπάσματα
ἀπρφ.	= ἀπαρέμφατον
ἄρν.	= ἄρνητικόν
ἄρσ.	= ἄρσενικόν
*Αττ.	= *Ἀττικός, Ἀττικῶς.
ἄχρ.	= ἄχρηστος
γεν.	= γενική
ΓΜ.	= Γερμανὸς μεταφραστής
δηλ.	= δηλαδὴ
δοτ.	= δοτική
Δωρ.	= Δωρικός, Δωρικῶς
Ξ. ἄ.	= ἔνθα ἀνωτέρω (ἐν χωρίῳ προ- μνημονευθέντι)
Ξθν. ὄν.	= ἔθνικόν ὄνομα
Ξνεργ.	= ἐνεργητικόν
Ξνεξ.	= ἐνεξῶς
Ξνικ.	= ἐνικός, ἐνικῶς
Ξν τμ.	= ἐν τμήσει
Ξξ.	= ἐξῆς, καὶ ἐφεξῆς
Ξυπακ.	= ἔξυπακούεται
Ξπ. ἢ ἐπικ.	= ἐπικός, ἐπικῶς
Ξπίθ.	= ἐπίθετον
*Επιγ.	= *Επιγράμματα
Ξπέκτ.	= ἐπέκτασις, ἐπεκτεταμένος
Ξπίρρ.	= ἐπίρρημα
Ξπιτ.	= ἐπιτατικός
Ξπομ.	= ἐπόμενος, ἐπομένος
Ξτυμολ.	= ἐτυμολογείται, ἐτυμολογία, ἐτυ- μολογικῶς.
Εύκτ.	= εὐκτική
Εὐστ(άθ).	= Εὐστάθιος
Εύφ.	= εὐφωνικόν
Θαμ., θαμικ.	= θαμιστικός, ὄν
Θηλ.	= θηλυκόν
Ιδ.	= ἰδίως
Ιδ.	= ἴδε
Ιδιαίτ.	= ἰδιαίτερος
Ιδ. τ. λ.	= ἴδε τὴν λέξιν (ἐν τῷ παρόντι λεξικῷ).
Ἰων.	= Ἰωνικός, Ἰωνικῶς

κ. ἄ.	= καὶ ἀλλαγὸς (τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν)
κ. ἄ.	= καὶ ἄλλα
κ. ἄ. τ.	= καὶ ἄλλα τοιαῦτα
κ. ἄ. πλχ.	= καὶ ἄλλοι πολλαχοῦ
κ. τ. τ.	= καὶ τὰ τοιαῦτα
καθομ(ιλ.)	= καθομιλουμένη
κατ.	= κατωτέρω
κλ.	= κλητική
κτλ.	= καὶ τὰ λοιπὰ
κυρ.	= κυρίως
κύρ. ὄν.	= κύριον ὄνομα
λ.	= λέξις
ME ἢ M. E.	= Μέγα Ἑτυμολογικόν
μεγεθ.	= μεγεθυντικόν
μέλ.	= μέλων
μέσ.	= μέσος, ἢ μέσον
μεταβ.	= μεταβατικός, ὄν
μεταφ.	= μεταφορικός, ὡς
μετοχ.	= μετοχή
ὁ ἔ.	= ὁ ἔστι
*Ομ.	= *Ὀμηρος (ἐν Ἰλιάδι: ὃ Ὀδυσσεύς)
ὄν.	= ὄνομα
ὄνομ.	= ὀνομαστική
ὄπ. ἴδ.	= ὅπερ ἴδω
ὄρις.	= ὀριστική
οὐδ.	= οὐδέτερον
οὐσ.	= οὐσιαστικόν
παθ.	= παθητικός, ἢ, ὄν, ὡς
παρατ.	= παρατατικός
παρακ.	= παρακείμενος
πιθαν.	= πιθανῶς
πλ.	= πληθυντικός, ὡς
πλχ.	= πολλαχοῦ
ποι(ητ.)	= ποιητικός, ἢ, ὄν, ὡς
πρβλ.	= παράβαλε
πρόθ.	= πρόθεσις
προηγ.	= προηγούμενος, η, ὄν, ὡς
προσδ.	= προσδιορισμός
προφ.	= προφέρεται
π. χ.	= παραδείγματος χάριν
ῥ.	= ῥήμα
ῥίζ.	= ῥίζα
σημ.	= σημαίνει
σημ(ασ.)	= σημασία
στ., ς.	= σίγῃ
συγγ.	= συγγενής, -εὔει
συγκ(οπ.)	= συγκοπή
συγκεκ.	= συγκεκομμένος
συγκρ(ιτ.)	= συγκριτικόν
σύνδ.	= σύνδεσμος

συνεκδ.	=	συνεκδοχικῶς
συνίζ.	=	συνίζησις
συνήθ.	=	συνήθης, ως
συνηρ.	=	συνηρημένος, η, ον
Σχολ.	=	Σχολιαστής
σχημ.	=	σχηματισμός
τροπ.	=	τροπικός
Τμ.	=	Τμνος
Τ. Ἀπ.	=	Τμνος εἰς Ἀπόλλωνα
Τ. Δήμ.	=	Τμνος εἰς Δήμητραν
Τ. Ἀφρ.	=	Τμνος εἰς Ἀφροδίτην
Τ. Ἑρμ.	=	Τμνος εἰς Ἑρμῆν
ὑπερθ.	=	ὑπερθετικόν
ὑπερσ.	=	ὑπερσυντελικός
ὑποτ.	=	ὑποτακτική
ὑποκ.	=	ὑποκοριστικόν
φρ.	=	φράσις, -ει
Α, Β, Γ, Ξ.	σημαίνει	ράψωδίας τῆς Ἰλιάδος.
α, β, γ, ζ.	»	» τῆς Ὀδυσσεΐας.
Ἰ.	»	» ὅτι ἡ λέξις εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ Ἰλιάδι.
Ὀδ.	»	» ὅτι ἡ λέξις εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ.

- * προτασσόμενος τῆς ἐρμηνευομένης λέξεως σημαίνει ὅτι αὕτη εὐρίσκεται μόνον ἐν τοῖς Τμνοῖς, Ἐπιγράμμασιν, Ἀποσπάσμασι ἢ ἐν τῇ Βατραχομουμαχίᾳ.
- † τιθέμενος μετά τινα ἀριθμὸν σημαίνει ὅτι ἡ λέξις εὐρίσκεται μόνον ἐν τῷ σημειουμένῳ χωρίῳ· ἐὰν δὲ ἔχη καὶ τὸ μόνον προσγεγραμμένον, σημαίνει ὅτι οὐδαμοῦ ἄλλου τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων εὐρίσκεται.
- «—» σημαίνει χωρία τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν ἢ ἄλλων ἀρχαίων κειμένων.
- »,—« σημαίνει λέξεις ἢ φράσεις τῆς καθομιλουμένης.
- [—] σημαίνει λέξεις ἢ φράσεις τοῦ ἀρχαίου πεζοῦ λόγου καὶ μάλιστα τοῦ Ἀττικοῦ ἢ παρατήρησιν τινα περὶ τοῦ χρόνου τῶν συλλαβῶν—πλὴν ὀλίγων τινῶν ἐξαιρέσεων ἐν τοῖς πρώτοις τυπογραφικοῖς φύλλοις.
- || σημαίνει προσθήκας τοῦ διασκευαστοῦ.
- = ἴσον, ἰσοδύναμον πρὸς τό.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΜΗΡΙΚΟΝ.

Α

Α

ἀαπτος

Α, τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφα-
βήτου, σημαίνει παρ' Ὀμ. τὴν πρώτην ραφιδίαν
τῆς Ἰλιάδος ἢ Ὀδυσσεΐας.

Α-[-] ἐν συνθέσει εἶνε 1) α στερητικόν (πρὸ
φωνήεντος συνήθως ἄν, ἰδ. ΑΝ-) καὶ ἀναιρετὴν τὴν
ἐννοίαν τῆς λέξεως, μεθ' ἧς συντίθεται, ἡ ἀφαιρετὴ
αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἀντικειμένου εἰς ὃ ἡ σύνθετος λέ-
ξις ἀποδίδεται, π. χ. ἀδόλος, ἀνάϊτις, ἀνοήμων=
ὁ μὴ δόλος, αἷτις, νοήμων ἄγαμος, ἄθυμος=ὁ
ἄνευ γάμου, θυμῷ. 2) α ἀθροιστικὸν καὶ ἐκ-
πράζει κοινωνίαν ἢ ἑνωσιν καὶ ἰσότητα, π. χ.
ἄκοιτις, θηλ. ἄκοιτις, ἄλοχος=ὁ ἔχων ὁμοῦ μὲ
ἄλλον μίαν κοίτην, ἐν λέχος, τουτέστι σύζυγος·
ἄθροισ=οἱ ἀποτελοῦντες ὁμοῦ ἓνα θρόνον ἀτάλαν-
τοι=ὁ ἴσον τάλαντον (βάρος) ἔχων, τουτέστιν ἰσο-
δαρής. Τοῦτο τὸ α εὐρίσκεται εἰς ὀλίγας μόνον
λέξεις, ὡς καὶ τὸ ἐπόμενον 3) α ἐπιτατικόν,
ὅπερ ἐπιτείνει τὴν ἐννοίαν τοῦ ἑτέρου συνθετικοῦ
μέρους, π. χ. ἄδρομος=ὁ πολὺν βρόμον ποιεῖων,
βροντώδης· ἀσκελές=τὸ πολὺ σκληρόν· ἀμαυράκε-
τος=ὁ πολὺ σφοδρὸς, ὀρμητικὸς, καὶ τινα ἄλλα.
Ἀλλὰ τούτου τοῦ α ἡ ὑπαρξίς παρ' ἄλλων καὶ
ἰδίως τοῦ Δόδεκκ πολὺ ἀμφιβάλλεται 4) α εὐ-
φωνικόν ἢ πλεοναστικόν, ὅπερ χάριν εὐφω-
νίας τίθεται ἐν ἀρχῇ λέξεως ἀπὸ δύο μάλιστα συμ-
φώνων ἀρχομένων (σ καὶ τινος ἄλλου, ἢ ἀφώ-
νου πρὸ ἀμεταβόλου), π. χ. ἄσταχυς=στάχυς·
ἀδληχρός=βληχρός, καὶ ἄλ. (Ἐκτός δὲ τούτων ὁ
Δόδεκκ παραδέχεται 5) α σχηματιστικόν
χρησιμεῖον εἰς σχηματισμὸν ἐπιθέτων τινῶν ἐκ
ρημάτων βαρυτόνων, π. χ. ἀχανής, ἀσπερχής,
ἀτενής, ἐνθα συνήθως θεωρεῖται ἐπιτατικὸν τὸ α.

6) α ἐκφράζον τὴν ἀφαιρετικὴν καὶ ἀπο-
χωριστικὴν δύναμιν τῆς προθέσεως Ἄπο ἐν ταῖς
λ. ἀμαρτεῖν, ἀμβροτεῖν, ἀδρυσταῖν κ. ἄ. καὶ 7)
α παρεμφατικόν, ὅπερ παρέχει εἰς τὴν λ., μεθ'
ἧς συντίθεται, παρεμφασίν τινα ἢ παραλλαγὴν τῆς
σημασίας, ὡς ἀστεροπή=κεραυνός, „ἀστροπε-
λέκι“ ἐκ τοῦ στεροπή=ἀστραπή ἀπλῶς. || Ὅρ-

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

δοτέρα μοι φαίνεται ἡ παραδοχὴ τριῶν μόνων α-
τοῦ στερητικοῦ, ἀθροιστικοῦ καὶ τοῦ προ-
θετικοῦ τῶν νεωτέρων γλωσσολόγων ἢ προ-
θέτου τῶν παλαιῶν γραμματικῶν.

Α, ἐπιφώνημα ἀγανακτήσεως ἢ οἴκτου ἢ ἐκ-
πλήξεως σημαντικόν, « ἃ δειλέ » ὡ καυμένη, ἔχ
ἄθλια Α 444, Ρ 204, Ξ 364 κ. ἄλχ.

ἈΛΑΤΟΣ, ΟΝ [-α-], ποι. (ἀλάω), 1) παθ. ἀ-
βλαβής, ἀπαραβίαστος, « Στυγὸς ὕδωρ » Ξ
274. Ἐν ὀνόματι τούτου ὀρκίζονται οἱ θεοὶ τὸν
δεινότατον ὄρκον, οὗ ἡ παράβασις ἐπάγεται τὴν
φοβερωτάτην τιμωρίαν, ἰδ. ΣΤΥΣ. 2) ἐνεργ. ἀ-
βλαβής, οὐδεμίαν βλάβην ἐπιφέρων, ἀθῶος
„ἀδολαβος“, « ἀεθλος » φ 94 καὶ χ 5 ἐνθα εἰ-
ρωνικῶς κέεται (Ταῦτα ὁ Δουδερλεῖνος ἔξ Ἀμεῖς
ἐν μέρει κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐρμηνευτάς· διότι ὁ
μὲν Ἀπολλών. ἐρμηνεύει τὴν λ. ἐν μὲν τῷ πρώτῳ
χωρίῳ τῆς Ὀδ. ἐπιβλαβὴ καὶ δυσχερῆ, ἐν δὲ τῷ
δευτέρῳ ἀβλαβὴ καὶ εὐχερῆ· ὁ δὲ Εὐστάθ. διχα
βλ-βης· ὁ Σχολ. ἐπιβλαβὴ ἢ ἄνευ βλάβης. Ὀλι-
γώτερον πιθανοὶ εἶναι αἱ ἐξ ἧς ἐρμηνεύεται « ἀεθλος »
ἀναπόφευκτος, ἀμετάκλητος, ἢ ἀκατάβλη-
τος (irrevocabilis vel insuperabilis, Δόδεκκ)
ἀμετατρέπτως διακρίνων, ἀποφασίζων τὴν νίκην
(Πάσσωρος)· ἀμεμπτος, ἐντιμος (Βούτμαννος)
εἰς ὃν οὐδεὶς ἀνάξιος καὶ ἀνάνδρος τολμᾷ νὰ εἰσ-
έλθῃ, ὁ εἰς μόνους ἄρα τοὺς μνηστῆρας ἐπιφω-
λαττόμενος (Ψαῖσι). Κατὰ δὲ τὸν Πούτσιν ἡ λ.
ἔχει μίαν μόνην σημ. ἀπαραβίαστος, ἀκατάβλη-
τος, ἐπομ. συνώνυμον τῷ « ὕβρις », ἰσχυρός,
ὅπερ κατ' αὐτὸν περὶ μὲν τῆς Στυγὸς λεγόμενον
ἀναφέρεται εἰς τὸν ὀρμητικὸν αὐτῆς ῥοὴν, περὶ δὲ
τοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν ἐν αὐτῇ ἀπαιτούμενην ῥώμην).

ΛΑΓΗΣ, ΕΣ [-α-] (ἀΓαγῆς, ἐκ τοῦ ἀγνυμι) ὁ μὴ
συντριβόμενος, στερεός, ἄθραυστος, „ἀτσά-
κιστος“ « ῥόπαλον » λ 575 f.

ΛΑΟΜΑΙ, ἰδ. ΛΑΑ Β) καὶ Γ).

ΛΑΠΤΟΣ, ΟΝ, ποι. (ἄπτομαι) ἄφυστος, ἀ-
προσπέλαστος, ἀπρῦσιτος, ἐπομ. ἀκατα-

μάχηςτος, ἐπιθ. τῶν χειρῶν τῶν θεῶν καὶ ἡρώων
Α 567, Η 309, Θ 450, λ 502, χ 248.

ἀάσχετος, ον, ἴδ. λίσκετος.

Ἄα [α-], ποι. κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ἄα (ἐξ οὗ
ἐνεργ. ἀορ. γ'. ἐν. ἄα λ 61 καὶ μέν. ἀορ. γ'. ἐν.
ἄατο T 95), μέν. ἀορ. ἄασάμην, παθ. ἀορ. ἀά-
σθην ἐκ τοῦ ἐνεστ. εὐρίσκειται μόνον τὸ γ'.
ἐνικ. τοῦ μέν. ἄσται ζήτ. ἐν τῷ Γ). Συνήθ. οἱ
ἀορ. ἄα καὶ ἄατο, θεωροῦνται συνηρημένοι ἐκ
τοῦ ἄα καὶ ἄασατο. [Ἦς θεμελιώδη τύπον πα-
ραδέχεται ὁ μὲν Βούττω. τὸ ἄαατ' ὁ δὲ Ἄρενς
τὸ ἀατάω ἐκ τῆς ῥίζ. ται'. ὁ δὲ Διόδορος. ὑπά-
γει πάντας τοὺς τύπους πλὴν τοῦ ἐνεστώτος εἰς
ἐπιτακτικόν τι ῥήμα ἀάζω=ἀπατῶ, οὗ τὸ μέν. ἀά-
ζομαι=σφαλλομαι, ἀπατῶμαι, ἔξ διδίδε εἰς τὸ ἀπο-
θετ. ἀάσθαι τὴν μεταθ. σημ. βλάπτειν, παράγων
αὐτὸ ἐκ τινος τύπου ἀασθαι, καθὼς τὸ ἀγασθαι
ἐκ τοῦ ἀγασθαι. Α) Ἐνεργ. μεταθ. λυμαινο-
μαι, βλάπτω μετ' αἰτ. «ἤρ' αὖτ' ἤδη βασιλέων
τῆδ' ἀτὴ ἄαα;» ἀρα γε ἐλάφας ἤδη τινὰ τῶν
βασιλέων μὲ ταύτην τὴν δυστυχίαν; ὁ ἐ. ἐνέδα-
λε; εἰς τοιαύτην δυστυχίαν; Θ 237. «ἄασάν μ'
ἔταροι» κ 68. «ἄσέ με δαίμονος αἴσα» λ 61.
Ἦθεν παθ. βλάπτομαι, εἰς δυστυχίαν πε-
ριπίπτω, «μέγ' ἀάσθη» P 685. β) ἰδίως τὰς
φρένας βλάπτω, παραπλανῶ, ἐκμαίνω μετὰ
ἢ ἄνευ τοῦ «φρένας» ὅν «φρένας ὀνῶ» μὲ
οἶνον «θαλῶν» τὸν νοῦν, φ 296. Παθ. μαί-
νομαι, παραφρονῶ, «μοῦ παίρνει ὁ θεὸς
τὸν νοῦν» παραπλανῶμαι, «Ἄτης, ἧ πρώ-
τον ἀάσθη» T 136, «μέγ' ἀάσθη» ε 503, 509.
«φρεσὶν ἦν ἀασθεῖς» φ 304. Β) Μέσ. σκοτί-
ζομαι τὸν νοῦν, ἀνόητα πράττω, ἀμαρ-
τάνω, I 116, 149, T 137, «ἄασατο μέγα θυ-
μῷ» ἔπαθε μεγάλην τῶν φρενῶν βλάβην, I 537,
Α 340. Γ) Ἦς μέσ. ἀποθ. μετ' αἰτ. ἀποπλανῶ
(σκοτίζω) τὸν νοῦν τινος T 91 καὶ 129 (ἐνθα
τὸ «ἄσται», ὅπερ ὁ Ἄρενς εἰς τὸ «ἄατῃ» πρέ-
πει, τὸ προηγούμενον ἄτη ἐτυμολογικῶς ἀκροβέ-
στερον σαφηνίζει) «ἰσαύτως καὶ ἐν στ. 138, ἴδ.
ἄτη). Ἦσαύτως κατὰ τὴν συνήθη γραφὴν καὶ στ.
95 «καὶ γὰρ δὴ νό ποτε Ζῆν' ἄασατο» ἢ Ἄτη
δηλ. Ἄλλ' ἐνταῦθα ὁ Σπείζερος καὶ Βέκκερος
γράφουσι κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον «Ζεὺς ἄασατο»
(διαγράφοντες τὸν στ. 94) ὁ Ζεὺς ἐπατήθη, ἐ-
σπλανήθη.

ἈΒΑΚΕΩ [α-], (ἄβαξ, βάζω) ποι. ἀορ. ἀδάκη-
σα, κυρ. εἶμαι ἄβαλος, δὲν ὁμολῶ ἐξ ἀγνοίας ὅθεν
εἶμαι ἐν ἀγνοίᾳ, οὐδὲν ὀνομαζ., ε 249 f.

ἈΒΑΝΤΕΣ [α-], οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς
νῆσου Εὐβοίας (κατ' Ἀριστοτ. παρὰ Σπράβ. 10,
4, 3 φύλον Θρακικὸν ἐκ τῶν ἐν Φωκίᾳ Ἀδῶν
ἐποικίσαν) οὔτινας μετὰ τοῦ Ἐλεφάντορος ἐστρά-
τευσαν κατὰ τῆς Τροίας, B 536.

ἈΒΑΡΑΡΕΝ [α-], ἡ (ἐκ τοῦ ἄ στερ. ἔξ βάρ-
βαρος; μὴ ξενική, ἐγχώριος) πηγαία τις ἢ ναϊὰς
νόμφη, μήτηρ τοῦ Αἰσάπου καὶ Πηδάσου, Z 22.

ἈΒΑΣ [α-], ἈΝΤΟΣ, ὁ (ἀ καὶ θάινω: ὁ μὴ ἔ-

ποχωρῶν) εἰς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Εὐρυδάμαν-
τος; φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους Σ 148.

ἈΒΙΟΙ [α-], οἱ, Σχόλια νομάδες τὰ βόρεια τῆς
Εὐρώπης νεμόμενοι (Εφορος παρὰ Σπράβ. 7, 3,
9, πρὸς καὶ 5, 7) N 6 f. (Τὸ ὄνομα ἐξηγεῖται
πολλῶν; κατὰ τινες μὲν=ἐνδεεῖς, ἀκτῆμονες,
ἄνευ βίου, «χωρὶς βιᾶ» Σπράβ. 7, 4, 6 κατὰ
δὲ τὸν Ἀπολλώνιον διὰ τὸ ἐπόμενον «δικαιοτά-
των ἀνθρώπων» ἐκ τοῦ βία: οἱ μὴ βίαιοι, εἰ-
ρηνικοὶ ὡσαύτως καὶ ὁ Φαίσι; καὶ Διοδωρεῖτος;
κατ' ἄλλους; δὲ ἐκ τοῦ ἄ καὶ βιᾶς=τόξον: οἱ οὖ-
δὲν τοῖς ἀνδράσι φέροντες. Πρὸ τοῦ Εὐνίου ἡρμηνεύετο
ὡς ἐπίθετον).

ἈΒΛΑΒΕΪΣ [α-], Ἰων. ἔξ ποι. ἀντὶ τοῦ ἀβλα-
βῆς, ἐπιρ. (ἀβλαβής) «ἀβλ. ὑπὸ ποσσὶν ἐλίσσεται
σύνδαλα» τὰ ἔδρασε οὕτως ὥστε δὲν ἐπλήγωνον
τοὺς πόδας, Ἰων. Ἰερμ. 83.

ἈΒΛΑΒΗ [α-], ἡ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἀβλάβεια,
εὐρίσκειται πλὴθ. Ἰ. Ἰερμ. 393.

ἈΒΛΗΡΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Νε-
στορίδου Ἀντιλόχου φονευθεὶς, Z 32.

ἈΒΛΗΣ, ἦτος, ὁ, ἡ, ποι. (ἀ, βάλλω) μὴ ρι-
φθεῖς, μὴ ἐκτοξευθεῖς, «καινοῦργος», ἀμε-
ταχείριστος, ἐπιθ. βέλους, Δ 117 f.

ἈΒΛΗΤΟΣ, ον, ποι. (ἀ, βάλλω), ἀτρωτος, «ἀ-
κτύπητος, ἀπλήγματος», ἀπρόσβλητος,
Δ 540 f.

ἈΒΛΗΚΡΟΣ, ἡ, ὅς (ἐκ τοῦ εὐρ. ἢ μάλλον προ-
θετ. α καὶ τοῦ παρ' Ὁμ. ἄχρ. βληκρός) ἀσθε-
νής, ἀδύνατος «χειρ» (τῆς Ἀφροδίτης) E
337 «τεῖχος» Θ 178: μαλακός, ἡττός, ἡ-
συχός «Θάνατος» λ 135, φ 282, (ὁ Διοδωρ.
καὶ ἄλλοι τῶν νεωτέρων σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς
τοῖς: μαλακός, βλάξ, ἀμαλός: σημαίνει ἄρα ὅτι μὲν
τὸν μαλακὸν καὶ τρυφερόν, ὅτε δὲ τὸν μαλα-
κὸν καὶ ἀδύνατον).

ἈΒΡΟΜΟΣ, ον (α εὐφ. καὶ βρόμος κατὰ τὸν
Εὐστ.) θορυβώδης, παραχώδης, ἐπιθ. τῶν
Τρώων N 41 f. (Ἰσχυρὸς ἔξ ὁ Βούττωμανος, ὅς τις
ἐκλαμβάνει τὸ α ὡς ἀθροιστικόν: ὁμοῦ θορυβῶν
ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ Ἀπολλωνίου, ὅστις ἐρμηνεύει
αὐτὸ «σὺν πολλῷ βρόμῳ», ἐκλαμβάνουσι τὸ α
ἐπιτακτικόν, ἐπομ.=πολυτάραχος).

ἈΒΡΟΤΑΞ, ῥ. ἐπικ. ἐκ τοῦ β'. ἀορ. ἀμβροτεῖν
(ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀμαρτεῖν) σχηματισθὲν ἀποτυγ-
χάνω, μετὰ γεν. μόνον ἐν τῷ ἀορ. α. τῆς ὑποτ.
«μήπως ἀβροτάξομεν» (ἐπικ. συνιστάμεν. ἀντὶ τοῦ
ἀβροτάξωμεν) ἀλλήλων «ἵνα μὴ ἀποτύχωμεν
ἀλλήλων, μήπως», γάσωμεν (δὲν εὐρωμεν) «ὁ
εἰς τὸν ἄλλον, K 65 f.

ἈΒΡΟΤΟΣ, η, ον, μεθ' Ὁμ. ος, ον, ποι. (ἀ
στερ. βροτός)=ἄμβροτος, ἀθάνατος, θεός, ιε-
ρός, «νῆξ ἀβρότη» E 78 f. πρὸλ. λ. ἈΜΒΡΟΣΙΟΣ.

ἈΒΥΔΟΣ [α-], ἡ, πόλις ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρῃ
παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, ἀπέναντι τῆς Σηάτου,
σημ. τὸ προύριον τῶν Δαρδανελλίων Ἀβυδῶ. B
836. Ἐπὶ. ἈΒΥΔΟΣ Εἰς Ἀδύδου Δ 50 καὶ Ἀ-
βυδοῦ ἐν Ἀδύδῳ, P 584.

ΑΓΑΛΕΣΘΑΙ, ἴδ. ΑΓΑΜΑΙ.

ΑΓΑΘΟΝ, ἴδ. ΑΓΗ.

ΑΓΑΘΟΜΑΙ, ἴδ. ΑΓΑΝΑΙ.

ΑΓΑΘΟΣ, ἡ, ὄν [ω-], καλός, ἐξαιρετός, ἔχων εἰς τὸ εἶδος του 1) ἐπὶ προσώπων α) κατὰ τὴν σωματικὴν ρώμην ἀνδρείος, πολλὰκι· μετὰ περαιτέρου προσδιορισμοῦ κατ' αἰ. αὐ. ἐν τῇ φρ. «βοήν ἀγαθός» ἴδ. ποι. β) κατὰ τὴν καταγωγὴν = εὐγενής, πρῶκτος, προύχων (τοῦαντ. γέρης) ο 324, σ 276, «αἷμα· εὐγενὲς καταγωγῇ, δ 614· γ') κατὰ τὴν διάνοιαν κατὰ τὰ ἦθη «φρένες» συνεταί φρ. δ ε. φρονητής, γ 266, π 398· εὐσέδεια ε 424, σιωπρῶσύν η 194· εἰ δὲ καὶ φιλόφρωνος, φιλόφρων διάθεσις· ὅθεν τοῦαντίον «οὐκ ἀγαθὰ φρένες» ἐχθρική, δυσμενὲς διάθεσις, Θ 360· «ἀγαθὰ φρονέω» ἔγω γενναῖον φρόνημα Z 162. Ἄλλ' ἐν τῇ α 43 καὶ Ὀ 173 σημ. ἔχω φιλόφρωνα, κἀνοκὴν διάθεσιν πρὸ φρονέω. 2) ἐπὶ πραγμάτων ἡ καταστάσεων καλός, χρήσιμος, B 204, p 352· «ἀγαθὸν ἐστὶ» εἶνε καλόν, χρήσιμον, μετ' ἀπρρ. «νυκτὶ πιθέσθαι» H 282· «αἰδῶς· δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρῆναι» ἡ αἰδῶς δὲν χρησιμεῖται νὰ υπέρχῃ εἰς ἄνδρ., δ ε. δὲν εἶνε καλόν, χρήσιμον, νὰ ἔχῃ αἰδῶ ἀνὴρ ἐνδεής, p 347, «εἰς ἀγαθόν, εἰς ἀγαθὰ εἰπεῖν, μυθέσθαι» πρὸς τὸ συμφέρον, «διὰ τὸ καλόν», πρὸς ὄφελος λέγω, I 102, P 305· «πιθέσθαι εἰς ἀγαθόν» A 789. Τὸ οὖδ. πλ. «ἀγαθὰ» ὡς οὐσιαστικόν, ε 444. (Ἐκ τοῦ ἀγαμαί, σημ. κυρ. ἀγαστός, ἀγροαύκωτος).

ΑΓΑΘΟΝ, ἄκος, ὁ (μεγεθύν. τοῦ ἀγαθός) ὡδὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης Ὀ 249.

ΑΓΑΙΟΜΑΙ [ω-], ἐπ. ἔκτενιστ. τύπου· τοῦ ἈΓΑΜΑΙ μόνον κατ' ἐνεστ. μετ' ἀγανακτήσεως ἀποστρέφομαι «κακὰ ἔργα» u 46 f.

ΑΓΑΚΛΕΙΣ, ἔς [ω-], ποι. (ἄγαν, κλέος), γεν. ἀγκλειτός, περικλητός, ἐνδοξός, συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων, *Π. P 716, Ψ 529, ἐπιθετον τοῦ Ἡρακλείτου, Φ 379.

ΑΓΑΚΛΕΙΣ, συνηρ. ἦς, ἦος, ὁ, εἰς τῶν Μυρμιδόνων, πατὴρ τοῦ Ἑπειῶος Π 571.

ΑΓΑΚΛΕΙΤΟΣ, ἡ, ὄν [ω-] = ἈΓΑΚΛΕΙΣ, ποι. περιδότης, εὐκλής, ἐξάκουστος, περίδοξος, συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων, B 564, M 404, P 370· «πολακρούς» Φ 530· εἰ δὲ ἐπιθ. μιᾶς τῶν Νηρηίδων Σ 43. β) ἐπὶ πραγμάτων μόνον ἐν τῷ «ἀγκλειτὴ ἐκατόμβη» λαμπρά, πολυτελής ἐκ. γ 59, η 202.

ΑΓΑΚΛΙΤΟΣ, ἡ, ὄν [ω-], ποι. (ἄγαν κλυτός), πολὺ ἐξάκουστος, περίφημος, ὑπερένδοξος, α) συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων Z 436, θ 502. β) ἐπὶ πραγμάτων μόνον ἐν τῷ «ὄματα ἀγκλ.» γ 388, 428, η 3.

ΑΓΑΛΑΙΣ [ω-], ἴδωξ, ἡ, φυτόν, εἶδος ἱριδος, ὅπου τὸ λεγόμενον ἄλλως· μαργάνιον ἢ ξίφιον, «παθόχορτον» Γ. Δήμ. 7. 426.

ΑΓΑΛΑΟΜΑΙ [ω-], μέσ. μόνον κατ' ἐνεστ. ὡ-

περηφανεύομαι διὰ τι, χαίρω μεθ' ὁπερηφανείας· ἐπὶ τινι, «καμαρώνω» τι, μετὰ δοτ. «ἵπποισιν καὶ ὄγεσιν» M 414· «νῆστοι» ε 272, «πύλοι» Γ 222, «πεπρόγεσσι» B 462, Γ. Ἑρμ. 553· μετὰ μετοχ. «ἀγάλλεται ἔχων τεύχεα» P 473, Σ 432. Ἐν γένει δὲ εὐφραίνομαι, τέρπομαι «φρένα μολπαί» περὶ τοῦ Πανός Γμ. 48, 24 καὶ μεταφορ. ἐπὶ νηδῶν «ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρ» ε 176.

ΑΓΑΛΛΑ [ω-], ἄγος, τὸ, (ἀγάλλω) πᾶν τὸ εἰς λαμπρὰν κόσμησιν συντελοῦν, κόσμος, πολὺτιμον κόσμημα, «στολίδι», Γαλλ. bijou Δ 144, δ 602· ὁ δούρειος ἵππος λέγεται «ἀγαλλμα θεῶν θελκτικόν» λαμπρὸν ἀνάθημα, τῶν θεῶν θελκτικόν (κατὰ δὲ τὸν ΓΜ. Οὐόσσινον· κόσμημα τῶν θεῶν) θ 509· ὡσαύτως λέγεται καὶ ὁ πρὸς θυσίαν χρυσὸν κεκοσμημένος βοδὸς γ 438.

ΑΓΑΜΑΙ [ω-], μέσ. ἀποθ. ἑτερος δὲ ἐπικ. τύπου· ΑΓΑΙΟΜΑΙ καὶ ΑΓΑΙΟΜΑΙ (ὁπ. ἴδ.) ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὴν 2) σημ., ἐνφ τὸ ἀγαμαί μόνον εἰς τὴν 1) σημ. εὐρίσκεται· μέλλ. ἀγάσσομαι α 389 (ἐνθα ὁ Οὐόλπιος· καὶ οἱ μετ' αὐτὸν γράφουσι νενυσσίσσαι, πλὴν τοῦ Νίσιου ὑπερμαχοῦντος τῆς παλαιᾶς γραφῆς· ἀγάσσομαι) ἀρ. α. ἐπ. ἡγασμένη, ὁγασμένη καὶ μετὰ σσ (τοὺς τύπους· τοῦτους ἀμφοτέρους ἔχοντας τὰς σημασίας· ὑπάγουσι τινες εἰς μεταγενέστερόν τινα ἐνεστώτα παρ' Ὀμ. εἰς ἄγνωστον ἀγάσσομαι. Ἐκ τοῦ ἀγαμαί εὐρίσκεται μόνον τὸ α. ἐν. πρόσωπον τοῦ ἐνεστ. ἐκ δὲ τοῦ ἀγάσσομαι τὸ β'. πλ. τοῦ ἐνεστ. ἀγάσθε, ἐπικ. ἐκτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀγάσθε, ἀπρρ. ἀγάσθαι ἀντὶ τοῦ ἀγάσθαι καὶ β'. πλ. τοῦ παρτ. ἡγάσθε ἀντὶ τοῦ ἡγάσθε). 1) ἐπ' ἀγαθῷ, θαυμάζω, σέβομαι, τιμῶ, μετ' αἰτ. Γ 484 «μῦθον» H 404· ἀπώτ. ἐκπλήττομαι, θαυμάζω, Γ 224, σ 71, ψ 475. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ ἀγάσθαι· τῆς π 202 «οὐ σε ἔοικε φίλον πατὴρ» ἔνδον εόντα οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιν οὔτ' ἀγάσθαι, ὅπερ κατὰ τὸν Δόντιζον καὶ Ἀρεῖν ὡς ἐξῆς· ἐρμηνευτικὸν δὲν πρέπει τὸν φ. σου πατέρα, δν ἔχεις ἐν τῇ οἰκίᾳ (ἐνδον εόντα) οὔτε μὲ τὸσσην ἀπορίαν (ὡς ξένον πρόσωπον) οὔτε μὲ τὸσσην θαυμασμόν (ἐνεκα τοῦ κάλλους καὶ τῆς νεότητος) νὰ θεωρῇς. Ὡστε εἰ μὲν τὸ «θαυμάζειν» ἀναφέρονται οἱ στ. 204—206, εἰς δὲ τὸ «ἀγάσθαι» οἱ στ. 207 ἐξ. 2) ἐπὶ κακοῦ α) φθονερῶς τινα προσβλέπω, φθονῶ, μετὰ δοτ. προσ. P 74, ε 122· μετ' αἰτ. πράγματος, ζηλεῖω τι, βλέπω τι μετ' ὀμμε φθονερὸν «τὰ μὲν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεοὶ αὐτός· ταῦτα ἐμελλε καὶ θεοὶ τις αἰετὶς· νὰ φθονήσῃ (δν ἐγίνοντο δηλ.) δ 184 καὶ μετ' ἀπρρ. «νὺν μοι ἀγάσθε, θεοί, βροτῶν ἄνδρα παρῆναι» ὑπὸ φθόνου δὲν μοι ἀφίνετε νὰ... ε 129 πρβ. αἰτ. στίχ. 119, 122, ψ 211· «ἀγ. περὶ νίκης» φθονῶ διὰ τὴν νίκην Ψ 639· β) ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, δ 658· «ἀγασσάμενοι» φιλοτιμηθέντες· H 64· μετ' αἰτ. «κακὰ ἔργα» ἀγανακτῶ διὰ τὰ κακὰ ἔργα, δ 67,

ψ 64· μετά δοτ. προσώπ. ἐναντίον τινός, θ 565 «κότω» εἰς ἀγανάκτησιν περιέρχεται Ξ 411 (Ἐκ τοῦ ἔξομαι κατὰ τὸν Ἀδδεακ).

ἈΓΑΜΕΜΝΩΝΙΔΗΣ, οἱ, ὁ, υἱός τοῦ Ἀγαμέμνονος=Ὀρέστης (Ἰδ. τ. λ.) α 30.

ἈΓΑΜΕΜΝΩΝ [υ-], οἶκος, ὁ, (ἐκ τοῦ ἄγαν καὶ μέγας ἢ μέγανω· πολὺ ἐπικλόνος, εὐσταθής, ἢ ἄγαν καρτερικός· κατὰ δὲ τὸν Πρέλλερν· μεγάλων) υἱός τοῦ Ἀτρέως, ἔγγονος τοῦ Πέλοπος, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν ἔτι· μετέπειτα Ἀχαιῶς μέχρι τῆς Ἡλίδος, ὁ δυνατώτατος τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων βασιλέων ἔξ ἀρχιστρατήγου· αὐτῶν, πλὴν μετὰ περιφροσμένης δυνάμεως ἐνεργῶν. Παρίσταται ἐν τῇ Ἰλιάδι ὡς ἀνὴρ ὑψηλός, εὐσαρκός ἔξ μεγαλοπρεπῆς B 478, ἀτομικῶς μὲν ἀνδρείος (Ἰδ. ἐν τῇ Δ τὴν ἀριστείαν αὐτοῦ), ἀλλ' ὡς στρατηγός· δὲν ἔχει ἐνίοτε τὴν ἀπαιτουμένην ἐτοιμότητα, σύνεστιν καὶ ἐπιμονήν, Ἰδ. I ἐν ἀρχ. Ξ 64 ἔξ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φαίνεται υπερήφανος· καὶ ἐπιτακτικός ὡς μεγάλῃ ἐπικράτειαν ἔχων («εὐρυκρείων») καὶ ἰσχυρὸς βασιλεὺς. Ἐξ ἰδιοτροπίας ἢ ἀκολασίας ὑβρίζει τὸν ἱερεῶ Χρυσῆν, ἀρνηθεὶς ν' ἀπολυτρώσῃ τὴν θυγατέρα τοῦ Χρυσίδα, ἀναγκασθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ὀργισθέντος ἐπὶ τῇ ὕβρει τοῦ ἱερέως του ν' ἀποδώσῃ αὐτήν, ἀποφροσμένη αὐθαριείας διὰ τῆς Βρισηίδος, ἥντι παρανόμως καὶ διὰ τῆς βίας ἀρπάζει παρὰ τοῦ Ἀχιλλεύως καὶ οὕτως ὑβρίζει μὲν τοῦτον θανάσιμως, εἰς· ἑαυτὸν δὲ καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς γίνεται παραιτίος μεγάλων δυστυχημάτων (Ἰλ. Α). Ἀναγκασθεὶς δὲ τέλος ὑπὸ τοῦτον νά ζητήσῃ συνδιαλλαγὴν, προτείνειν ἔβρου· ταπεινωτικώτατος, οὗς υπερηφάνως ἀπορρίπτει ὁ Ἀχιλλεύς (Ἰλ. Ι). Κατὰ τὴν Ὀδύσειαν α 300 φονεὺς αὐτὸν ὁ Αἰγισθος· ὁ μοιχὸς τῆς γυναίκης του Κλυταμένηστρας μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδόν του· πρὸς λ 440 ἔξ. Αἱ θυγατέρες ἀναφέρονται I 287. Ἐκ τούτου ἐπιθ. ἈΓΑΜΕΜΝΩΝΕΟΣ, ἔν, ΕΘΝ=Ἀγαμεμνώνεως, εἰς τὸν Ἀγ. ἀνήκων Ψ 293, γ 264.

ἈΓΑΜΗΔΗ [υ-], ἡ, θυγ. τοῦ Λυγείου, εὐξ. τοῦ Μουλλίου «ἡ τόσα φάρμακα ἤδη, ὅσα τρέφει εὐρετα γλῶν· Α 740.

ἈΓΑΜΗΔΗΣ [υ-], οὐκ, ὁ (ἔγαν, μῆδος· ὁ πολὺ συνετός, κατὰ δὲ τὸν Πρέλλερν ἀπιδάνας· ὁ πανάγιος) υἱός τοῦ Ἐργίνου βασιλέως τοῦ Ὀργόμενου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροφονίου, Ὑ. Ἀπόλ. 296 πρὸς λ. Τροφάνιος.

ἈΓΑΜΟΣ, οἶκος [υ-], (α στερ. γάμος) ἄγαμος, ὁ μὴ ἔλθων εἰς γάμον, «ἀνύπανδρος», «ἀλλ' ὄψεαι· ἄγονός τ' ἔμεναι ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι» = εἶπε νὰ μὴ εἶχῃ γεννηθῇ καὶ ν' ἀπέθνησκες ἄγαμος, δηλ. πρὶν ἔλθῃ εἰς γάμον, Γ 40 ὁ.

ἈΓΑΝΙΚΦΟΣ, οἶκος [υ-], ποι. (ἄγαν, νίφω) χιονοσκεπής, ἐπιθ. τοῦ Ὀλύμπου Ὑλ. Α 420, Σ 186.

ἈΓΑΝΟΣ, ἡ, ὅς [υ-], ποι. (γάνος, γάνυμαι) φιλόφρων, ἡπιος, μαλακός, πρῶτος, ἐπιεικής, «ἔπεια» B 180 «βασιλεὺς» ὁ 230 «ἀγ. βέλεα» τὰ ἥπια βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος· καὶ τῆς

Ἀρτέμιδος, εἰς οὗς ἀπεδίδετο πᾶς αἰφνίδιος, ἄρα γλυκὺς θάνατος (ἀντιθέτως πρὸς τὸν ὀδυνηρὸν ἔξ μετὰ μακρὰν νόσον ἐπερχόμενον) ὁ μὲν τῶν ἀνδρῶν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ὁ δὲ τῶν γυναικῶν εἰς τὴν Ἀρτέμιον Ω 739, γ 280, ο 411 Ἰδ. Ἀπόλλων, ἈΡΤΕΜΙΣ· «εὐχολαί» τάγματα (ὑποσχέσεις, τάγματα) εὐάρεστα, θεάρεστα I 499, 357· ὡσαύτως «ἄφρα» I 413 (ἢ. ἢ λ. ἐσώθη ἐν τῇ καθομιλουμένη εἰς μίαν καὶ μόνην σημασίαν· τὸ πᾶν τὸ ἀραῖον λέγεται «ἀγανὸν» μαλακὸν δηλ. κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «κρουστόν», ὅπερ καὶ σκληρόν. Οὐδὲν ἄρα ἔχει κοινὸν πρὸς τὸ τοῦ Βυζαντίου Σκαρλ. ἐανός).

ἈΓΑΝΟΦΡΟΣΙΝΗ [υ-υ-], ἡ, πρῶτος, φιλοφροσύνη, ἡπιότης, Ω 772, λ 203. Ἐκ τοῦ ἈΓΑΝΟΦΡΩΝ, οἶκος [υ-], γεν. οἶκος, ποι. (ἀγανός, φρήν) ὁ ἔχων ἥθος γλυκὺ, διαθέσειν φιλόφρονα, ἡπιος, πρῶτος, Υ 467.

ἈΓΑΘΟΜΑΙ, ἐπ. ἔκτεν· τύπος τοῦ ἈΓΑΜΑΙ, ὅπ. Ἰδ. ἈΓΑΠΗ καὶ ἈΓΑΠΙΖΟΜΑΙ, Ἰδ. τὸ ἐφεξῆς· (ἢ. Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι πολλῶν εἰς αὐτὴν ῥηματικῶν τῆς ἀρχαίας· ἔλασεν ἡ καθομιλουμένη τὸν ἐκτενέστερον τοῦτον τύπον εἰς ἀζω, οἶον «πειράζω» (πειράω), «θεάζομαι» (θεάομαι), «γώζομαι» ὁ. ἔ. γοάζομαι (γοάω) κ. ἄ. Ἐν ἄλλοις δὲ συνιᾷ τὸ ἀνὰ πάλιν οἶον «βαρῶ» (βαρᾶω). Κορ. Ἀτ. 1, 65.

ἈΓΑΠΗ [υ-], (συγγ. τῇ ἄγαμαι) ὁ ἐνεστ. μόνον ἐν τῇ φ 289, ψ 214· ἀλλαγῶς δὲ τὸ ἀγαπᾶω, Ω 464, π 17 καὶ ὡς μέσον ἀποθ. τὸ ἀγαπάομαι η 33, γ 499 κ. ἄ. ὁ ἀόρ. ἡγάπησα καὶ ἀγάπησα. 1) φιλικῶς πρὸς τινα φέρομαι, φιλικῶς ὑπεδέχομαι, δεξιόδομαι, μετ' αὐτ. συνιᾷ. ἐπὶ ἀνθρώπων π 17, ψ 214. Τὸ δὲ ἀποθ. συνιᾷ κατὰ μετοχ. «κύνων ἀγαπαζόμενοι» δεξιόμενοι ἡπαζόντων, ρ 35, φ. 224· «οὐκ ἀγαπαζόμενοι φιλοῦσιν ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ» δὲν ὑπαδέχονται εὐχαρίστως τὸν ξένον, η 33· «θεὸν οὐδὲ βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην» κατὰ μὲν τὴν συνιᾷ ἐρμηνείαν· θεός· φανερά μετὰ τοσαύτης ἀγάπης· νὰ προνοῇ περὶ θνητῶν κατὰ δὲ τὴν ὀρθότεραν τοῦ Μιχαηλίου· θεός· οὕτως· ἐμφανῶς νὰ χαίρεται θνητοὺς, Ω 464. 2) εὐχαρίστῳ εἶμαι εὐχαρίστημένος, ἀρκεῖ μοι· «οὐκ ἀγαπᾷς ὅ (=ὅτι) ἔκηλος δαίνουσαι· δὲν εὐχαρίστεις, ἐν σοὶ ἀρκεῖ ὅτι ἡσύχως εὐωχεῖσαι· φ 289. (ἢ. Ἐν τῇ καθομιλουμένη τὸ «ἀγαπᾷ»=φιλοῦ, ἐρᾷ).

ἈΓΑΠΗΝΩΡ [υ-], οἶκος, ὁ (ἀγαπᾷω, ἀνὴρ) ὁ τοὺς ἀνέρας (=ἀνδρείους) ἢ τὴν ἡγορήν (=ἀνδρείαν) ἀγαπῶν, ἐπομ. ἀνδρείος, ἐπιθ. τῶν ἡρώων Θ 114, Ν 756, Ο 392, Ψ 113, 124, η 170 (Κατὰ τὸν Δοιδερλ.=ἀγῆνωρ· κατὰ δὲ τοὺς Δύντιν· ὁ τοὺς ἀνδράς ἀγαπῶν, ὁ ἂν τῇ πρὸς τοὺς ἀνδράς μάχην. ἢ. Δίαν ἀπὸ θανός· ἐρμηνεία).

ἈΓΑΠΗΚΗΣ, οἶκος, ὁ, υἱός τοῦ Ἀγκαίου, βασιλέως καὶ στρατηγοῦ τῶν Ἀρχαίων B 609. Ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα ἐρρίφθη ὑπὸ τῶν ἀνέ-

μω· εἰς τὴν Κύπρον Ἀπολδ. 3, 40, 8. Πaus. 8, 5, 2.

ΑΓΑΠΗΤΟΣ, ὁ, ὅς [υ...], (ἀγαπῶ) „ἀγαπητός, ἀγαπημένος, ἀκριβός“ Z 401, 6 365, δ 727, 817· καίτοι μόνον ἐπὶ μονογενοῦς υἱοῦ, „μονοἀκριβός“. Ἀλλ' ἐν τῇ Βατρ. 448 ὁ πρῶτος ἐὼν ἀγαπητός·.

ΑΓΑΡΡΟΣ, ὅς [υ...], ποι. (ἄγαν, ῥέω) ἔχων ὡς φερόν, ὁρμητικὰ ῥεύματα, ῥευματώδης, ἐπιθ. τοῦ Ἑλλησπόντου B 845, M 30, τῆς θαλάσσης, Ὑ. Δῆμ. 34.

ΑΓΑΣΘΕΝΗΣ, εὐς, ὁ (τὸ ἐπιθ. ἀγασθενής=ἄγαν δυνατός) υἱὸς τοῦ Λυγείου, βασιλεῦς τῆς Ἡλίδος καὶ πατὴρ τοῦ Πολυξένου, B 624.

ΑΓΑΣΤΟΝΟΣ, ὅς [υ...], ποι. (ἄγαν, στείνω) ὁ σπρόδρα στενάζων, πολυστένακτος· ὅθεν ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀμφικρίτης (θαλάσσης) ἡ ἄγαν ἡχηστόα, πολυπλάτατος, πολύστονος, μ 97 f. Ὑ. Ἀπόλ. 94 (|| καὶ ὅχι κατὰ τινος τῶν παλαιῶν· ἡ στείνων πολλὰν καὶ βαρέων αἰτία τοῖς ναυαγοῦσι).

ΑΓΑΣΤΡΟΦΟΣ [υ...], ὁ (ἄγαν, στρέφω) πολυστροφος· υἱὸς τοῦ Παίονος, εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Διὸς μέδους φανευθέντων Τρώων A 338.

ΑΓΑΤΙΣ, ὅς [υ...], κυρ. ἐπιθ. ῥήματι ἐκ τοῦ ἀγαμαι ἀντὶ τοῦ ΑΓΑΣΤΟΣ, θαυμαστός· τὸ οὐδ. ὡς ἐπιθ. Ὑ. Ἀπόλ. 515 (ἐνθα ὁ Βασιμβέστηρος μετὰ τοῦ Σινεδρίνου γράφουσιν· ἐρατόν).

ΑΓΑΤΗ (|| Παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσιν εὐρίσκειται τονίζομενον Ἀγατή), ἡ, θυγάτηρ τοῦ Νηρείου καὶ τῆς Δωρίδος, Σ 42 κυρ. θηλ. τοῦ ἔπομ.

ΑΓΑΤΟΣ, ὁ, ὅς [υ...], (ἀγαμαι) ποι. κυρ. θαυμαστός· ὅθεν ἔξαρχος, ἐκμπροπής, ἐκλαμπρός, μεγαλοπρεπής, Λατ. illustris, σύνθηθ. ἐπιθ. τῶν ἡρώων καὶ βασιλέων, ἔτι δὲ καὶ τῆς Περσεφόνης, λ 243 καὶ τῶν Ἰππομολῶν, N 5, τῶν μνηστέρων καὶ εὐγενῶν, δ 209 «πομπῆς ἀγαυοί» θαυμαστοὶ ὁδοῖται λέγονται οἱ Φαίακες ν 71. Τὸ ὑπερθ. ἀγαυότατος α 229.

ΑΓΓΕΛΙΑ [υ...], ἡ (ἄγγελος) παραγγελία, πρεσβεία· εἰδησις, α 447 κατὰ πληθ. δ 253, ε 150 κ. ἄ. «ἄγγελίη τινός» ἐνεργητικῶς· ἀγγελία περί τινος O 640, α 408, κ 245 «ἐμὴ ἀγγελίη» εἰδησις περὶ ἐμοῦ, T 336. Παθητικ. «Ζηνός ὑπ' ἀγγελίης» κατὰ παραγγελίαν τοῦ Διός, η 264. Ἡ αἰτ. «ἀγγελίην» καὶ ἡ γεν. «ἀγγελίης» ἔχουσι κατὰ τὴν συνηθεστέραν ἐρμηνείαν ἐπιρροήν. σημασίαν ἐν ταῖς εἰρη. φράσεσι· ἀγγελίην ἔλθειν· εἰς πρεσβείαν ὅ ἐ. ὡς πρεσβευτῆς· ἔρχομαι Δ 440, «ἀγγελίην ἐπὶ (ὁ Οὐδολφίος καὶ Βέικερς τονίζουσιν· ἐπὶ) Τυδῆ στείλαν» (=ἐπεστέλιν Τυδῆ ἀγγελίην) ἐστέλιν τὸν Τυδέα πρὸς εἰδῆσιν, ἵνα δηλ. φέρῃ αὐτὴν, Δ 384, πρὸς τὴν φρ. «εἰσεῖν ἔλθειν» ἐν λ. ΕΒΕΚΙΩ· «ἦλθεν σεῦ ἔνεκα» ἀγγελίης· (ἐάν τις συντάξῃ ἦλθεν ἀγγελίης σεῦ ἔνεκα καὶ ὅχι κατὰ τὸν Ναιηγεσθαχ ἢ λ. ἔνεκα ἀγγελίης σεῦ) ἦλθε δι' ἀγγελίαν (ὡς πρεσβευτῆς) πρὸς χάριν σου

Γ 206· «ἡ ἐξου ἀγγελίης μετ' ἐμ' ἦλθε» ἡ ἦλθε, πρὸς με δι' ἀγγελίαν τινός, ὅ ἐ. ὅπως μοι ἀναγγέλλῃς τι· N 252. Ὡσαύτως· ἀγγελίης οἰγνεσσε· O 640. (Ἡ ἀρχαιοτέρα γραμματικὴ παράδοσις ὑπάγει τοὺς τύπους τοῦτους εἰς ὀνομαστικὴν τινα· ὁ ἀγγέλλεις (ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀγγελίας=ἄγγελος, καθὼς λῶϊας=λοῖός, γοργίης=γοργός, στρουβίης=στρουθός, σπογγίης=σπόγγος κ. ἄ.). Ταύτην δὲ τὴν ἐρμηνείαν προτιμῶσι μὲν ὁ Βούτμαννος, Βούνδερος καὶ Φαίσις· ἀπορρίπτουσι δὲ ὁ Θήρσιος, Σπρίτζνερς, Ναιηγεσθαχ ἢ Κρύγερος).

ΑΓΓΕΛΙΑΙΤΗΣ, οἱ, ὁ=ἄγγελος, Ὑ. Ἐρμ. 296.

ΑΓΓΕΛΙΑ (ἄγγελος) μέλ. ἀγγελεῖω ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀγγεῶν, ἀόρ. ἡγγεῖλα, μέσ. ἀόρ. ἡγγεῖλμην. 1) φέρω εἰδήσιν, διακηρύττω, ἀναγγέλλω, ἀπώτ. Θ 398, 409 κ. ἄ. πλη. μετὰ δοτ. πρσα. δ 24· μετ' ἀπρω. διακηρύττω ὅτι πρέπει τι νὰ γένη, κελεύω, προστατῶ, «οἰκόν δε νέεσθαι» π 350, «λέξεσθαι» Θ 517. 2) «μηνύω», διηγούμεναι, ἀναφέρω, «ἐσθλά» K 448, «ἔπος τινί» P 704, «θέμιστας» Ὑ. Ἀπ. 391· «τινὰ» φέρω εἰδήσιν περὶ τινος, ἤ 420, 423.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ὁ, ἡ, ἀπεσταλμένος (-νῃ), ὁ καὶ ἡ ἀγγελιοφόρος, «Διὸς ἄγγελοι» λέγονται οἱ κήρυκες· A 334, ἡ Ὅσσα (=φήμη) B 94, οἱ οἰωνοὶ Γ 292, 296 (|| Ἐν δὲ τῇ καθομιλουμένη μόνον ἐπὶ τῶν ὑπερανθρώπων ἐκείνων ὄντων, τῶν ὑπηρετούντων τὸν θεόν).

ΑΓΓΟΣ, εὐς, τὸ, διαχεῖται, «ἀγγεῖται», αἰ. νου, γάλακτος κτλ. B 474, δ 286.

ΑΓΕ, ΑΓΕΤΕ, κυρ. προστ. τοῦ ἄγω, ἀλλὰ συνήθως λαμβάνονται ὡς παρακλυσματικὰ ἐπιρ. οἰατὰ τῆς καθομιλουμένης. «ἄε (=ἄγε), ἔλα» (προστ. τοῦ ἔλθω) ἐμπρός, καὶ πολλάκις διὰ μορίων ἐπιτείνονται «ἀλλ' ἄγε, ἄγε δὴ (=, ἄε δὲ, προφ. αἰ-δέ), ἀλλ' ἄγετα», «ἔλα λοιπόν, ἐμπρός λοιπόν, ἔλατε δά, ἄε δὲ δὲ» (προφ. αἰ-δέ-δέ). Συντάσσονται δὲ μετὰ προστακτ. καὶ ὑποτακτ. καὶ ἐνίοτε τὸ ἐν. «ἄγε» καίτοι ἔτι ἐπὶ πληθ. ὑποκαμ. «παῖδες ἐμοί, ἄγε-ῤεῤεσθε» γ 475, «ἀλλ' ἄγε μῖμνετε» B 331, δ 776 κ. ἄ. Ὡσαύτως καὶ μετὰ ἀ. πληθ. τῆς ὑποτ. «ἄγε δὴ τραπέσομεν» Γ 444· «ἄγε δὴ στέωμεν» Δ 348 καὶ ἄπαρ μετὰ τοῦ γ'. πλη. τῆς ὑποτ. «ἀλλ' ἄγε κήρυκες-ἀγερόντων» B 437· «ἀλλ' ἄγετα» ἀνευ ῥήματος γ 73, 406. Ἐν δὲ τῇ π 376 πρέπει τὸ «ἀλλ' ἄγετα» νὰ συναφῇ πρὸς τὰ κατωτέρω στ 383. Δύναται καὶ νὰ ἐπιτάσσεται τῆς προστακτ. «εἰπ' ἄγε μοι» α 347· Περὶ τοῦ «εἰδ' ἄγε» τὸ. τὴν φρ. ἰδιαιτ.

ΑΓΕΙΡΑ [υ...], (ἀγαι?), ἀόρ. ἡγείρα καὶ ἀγειρα, παθ. παρακ. ἀγίγερμαι, παθ. ἀόρ. ἀ. ἡγέρην καὶ ἀγέρην· ἰδίως ἐπικ. τύπος τοῦ γ' πλη. τοῦ ὑπερουν. ἀγίγεραιτο Δ 214, λ 388, τοῦ γ' πλη. τοῦ ἀόρ. ἡγέρθεν καὶ ἀγέρθεν (=ἡγέρθησαν), τοῦ μέσ. ἀόρ. ἡγέρομην καὶ ἀγέρομην· ἀγέρεσθαι δ 385 (ἐνθα ὁ Οὐδολφίος, ὁ Βέικερ. ἐν τῇ

Δ'. καὶ ὁ Ἀμείβωνιζουσιν: ἀγέρουσιν), ἢ κατὰ συγκοπ. ἀγρόμενος. 4) ἐνεργ. συνάγω, συναθροίζω, συγκαλῶ « λαόν » Β 438 κ. ἀ. « ἕκαστον ἀπὸ πολλῶν » Ρ 222, « ἀγορὴν » συγκροτῶ ἀγοράν, συγκαλῶ εἰς ἀγοράν, δ 28. (Π. ἔνθα ὅμως ἀντικ. τοῦ ἤγειρε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ παραληφθῇ ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὸ « ἀγορὴν », ἀλλὰ νὰ ἐξυπακοσθῇ τὸ: ἡμᾶς). 5) ἐπὶ πραγμάτων συλλέγω « δημόθεν ἄλφιστα καὶ οἶνον » τ 197 « πύρνα » ἐπαίτων συλλέγω κομμάτια, ρ 362.

2) Παθ. καὶ μέσ. ἀγρ. συνέρχομαι, συναθροίζομαι « περὶ αὐτὸν » Δ 211, « εἰς ἀγορὴν ἀγέροντο » συναθροῖν εἰς ἀγοράν, Σ 245. 6) μεταφ. « ὅτε εἰς φρένα θυμὸς ἀγέρθη » ἀφ' οὗ ἡ ζωὴ συνῆλθεν εἰς τὴν καρδίαν, ὅ εἰς ἀφ' οὗ συνῆλθεν ἐκ τῆς λειποθυμίας, Χ 475, ε 458. « ἀφορρὸν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἀγέρθη » ἐπανῆλθε τὸ θάρρος εἰς τὰ στήθη, ὅθεν ἦτο τρόπον τινὰ διεσκορπισμένον, « ἦλθε πάλιν ἡ καρδίᾳ ἔς τὸν τύπον » Δ 152. 3) Μέσ. ἐμαυτῷ συλλέγω « κατὰ δῆμον » ν 14, πρβλ. καὶ 1) 6).—Τὸ τῆς Ν 778 « μάχην ἤγειρας » ἀντίκει εἰς τὸ: ἐγείρω πρὸς. δὲ καὶ τὸ: ἠγέρωμαι.

ἈΓΓΕΛΑΙΟΣ, Αἴη, Αἴων [υ...], (ἀγέλη) ὁ εἰς ἀγέλην ἀνήκων, ὁ συναγελαζόμενος, ἐν ἀγέλῃ διατρίβων, δὲ ἐξ ἀγέλης, ἐπιθ. τῶν βοῶν τῶν ὀηλείων II. τῶν κατ' ἐξοχ. ἐν τῇ καθομῇ, « ἀγελᾶδων » καλουμένων, Δ 729, Ψ 846, κ 410, ρ 181, γ 299.

ἈΓΓΕΛΑΟΣ [υ...], Ἰων. Ἀγέλειος, ὁ (ἄγω, λαός) 1) υἱὸς τοῦ Φρᾶδμονος, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Διομήδους ἐν Τροίᾳ φονευθεῖς, Θ 257.

2) εἰς τῶν Ἀγαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθεῖς, Δ 302. 3) υἱὸς τοῦ Δαμάστορος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς ἀκονισθεῖς καὶ ἀποθανών, υ 324, γ. 434, 247 (ἔνθα πρὸ τοῦ Βεχκέρου ἔκειτο ὁ Ἰων. τύπος).

ἈΓΓΕΛΑΙΟΣ, ὄν (ἀτ., γελᾶν) ὁ μὴ γελῶν, « ἀγέλαστος », σκυθρωπός, κατηφής, Γ. Δήμ. 200.

ἈΓΓΕΛΕΪΝ, ἡ, ποι. (ἄγω, λεία), ἡ λαφυραγωγός, ἡ λαφυροδότης, ἐπιθ. τῆς Ἀθηναίης, ὡς πολεμικῆς, Δ 428, ν 359 κ. ἀ. πρὸς Αἰγύπτου.

ἈΓΕΛΗ [υ...], ἡ (ἄγω) « κοπάδι », πληθὺς μεγάλων βοσκημάτων, οἷον βοῶν ἢ ἵππων, Δ 678, Ρ 62, Τ 284, Ξ 400. Ἐνεσθὲν:

ἈΓΕΛΑΔΩΝ, ἐπὶρ. εἰς τρόπον ἀγέλης, σωρηδόν, Π 160 †.

ἈΓΕΛΗΦΙ, ἐπ. δοτ. ἀντὶ τοῦ: ἀγέλη Γλ. Β 480, « ἀγέληφι μετελθών » εἰς ἀγέλην ἐπιπεσών, Π 487, Πρὸς. φι.

ἈΓΕΜΕΝ, ἐπ.=ἄγειν.

ἈΓΕΝ Δωρ. καὶ ἐπ.=ἐάγησαν, Ἰδ. ἈΓΝΥΜΙ.

ἈΓΕΡΑΣΤΟΣ, ὄν (γέρας) ἐδράβετος Α 419 †.

ἈΓΕΡΘΕΝ Δωρ. καὶ ἐπ.=ἠγέρθησαν, Ἰδ. ἈΓΕΪΡΑ.

ἈΓΕΡΗΚΟΣ, ὄν [υ...], τιμητικὸν ἐπιθ. τῶν Τρώων (πολλῇ τῆς Ἰλ.) τῶν Μυσῶν καὶ Τρο-

ῶων Β 654, Κ 430 καὶ τοῦ Περικλημένου λ 286, ἀμφιόλου σημ. καὶ ἐτυμολογίας. Εἰκάζεται ὅτι εἶνε συγγενὲς τῇ: γάδος, ἀγαυρός (Ἀρτουργγ) καὶ ἐρμηνεύεται ὑπερήφανος, εὐπρεπής, ἐνδοξός. Ὁ δὲ Βούττιμανος ἀνερρίσκει μὲν τὴν αὐτὴν περίπου σημασίαν, ὑπερήφανος φιλόδοξος: ἐπέχει δὲ περὶ τῆς ἐτυμολογίας. Κατὰ δὲ τὸν Δουβερλεῖνον εἶνε ἡτοί: οἱ ἀγείροντες τοὺς ὄχλους (ἄρματα), πολεμισταί, ἢ οἱ ἐπ' ὄχλους ἀγείρομενοι, οἱ ἐφ' ἄρματος ἐν καιρῷ πολέμου συνερχόμενοι, ἄρματα ἡλάται, ἐπομ. ἀντὶ τοῦ: ἀγείροχος ἢ ἀγείρουχος. Ὁ Βοιττίχερους θεωρεῖ τὴν λ σύνθετον ἐκ τοῦ ἀγείρω καὶ ἡκύς, ἐπομ. ὁ πολὺ εὐκίνητος, ζωηρός, δραστήριος. Παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα σημ. ἡ λ τὸν ὑπερόπτην, ἀλαζόνα, θρασύν. Μεταῦ τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γραμματικοῖς ἐτυμολογιῶν ἡ ἐκ τοῦ γέρας καὶ ἔχω μετὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ α καὶ ἐπομένως: διὰ συναφρέσεως ἐκ τοῦ ἀγείροχος (=δ ἀφρόνους: ἔχων τιμὰς) εὐρίσκει εἰς ἐπὶ μεγίστην ὑποδοχὴν.

ἈΓΗ [υ...], ἡ (ζέομαι, ᾶ) θαύμα, θαυμασμός, μόνον ἐν τῇ φρ. « ἄγη μ' ἔχει » θαυμασμός με κατέχει (ἄγαμαι), θαυμάζω, γ 227, π 243: ἐπὶ ἀγανακτήσεως: κείται Φ 224.

ἈΓΗ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἄγην, Ἰδ. ἈΓΝΥΜΙ.

ἈΓΗΓΕΡΑΣ=ἀγηγέρατο, Ἰδ. ἈΓΕΪΡΑ.

ἈΓΗΝΟΡΙΗ, ἡ, ἀνδρεία, τόλμη, θάρρος, εὐτολμία, Χ 457, περὶ λέοντος: Μ 46: ὅβρις, αὐθάδεια « ἀγνηορίησιν ἐνέειναι τινὰ » ἐμβάλλω τινὰ εἰς ὄβρις, τὸν παρασύρω εἰς πρᾶξις: αὐθάδεις: Ἰ 700. Ἐκ τοῦ

ἈΓΗΝΑΡ [υ...], ὄνος, ὁ, ἡ, ποι. (ἄγαν, ἀνὴρ).

1) ἐπ' ἀγαθοῦ ἀνδρείος, θάρραλός, εὐτολμος, « ἀνδρεωμένος », σύνθ. ἐπιθ. τῶν ἡρώων. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ « θυμοῦ » εὐμόνον τῶν ἀνθρώπων Ἰ 398 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ τοῦ λέοντος Μ 300, πρὸς. υ 42. 2) ἐπὶ κακοῦ ὑπερόπτης, ὄβριστης, ἀγέρωχος, αὐθάδης. Οὕτως ὁ Ἀχιλλεύς: Ἰ 699: ὁ Λαομέδων Φ 443, ἀ « θυμός » Β 276. Ἐν Ὁδ. συχνὰ οἱ μνηστήρες α 406 κ. ἀ. (Περὶ τοῦτον κείται καὶ ἐπ' ἀγαθοῦ, ὅταν ἀλλήλους προσαγορεύωσιν, σ 43, υ 292).

ἈΓΗΝΑΡ, ὄνος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανόης, εἰς τῶν ἀνδρειοτάτων ἡρώων τῆς Τροίας: Δ 467, Α 59 κ. ἀ.

ἈΓΗΡΑΟΣ, ὄν, συνηρ. ἈΓΗΡΑΣ, ὄν, Μ 323, Ρ 444, ε 218, η 94 (ἀ, γήρας) ὁ μὴ γηράσκων, ὅστις: « δὲν ἔχει γερᾶματα » ἢ « γερασμὸν δὲν ἔχει », πάντοτε νέος, συνάπτεται συχνὰ μετὰ τοῦ « ἀθάνατος », Θ 539 κ. ἀ. ὅθεν ἀφ' ἑαυτοῦ, αἰώνιος περὶ τῆς αἰγίδος τῆς Ἀθηναίης: Β 447.

ἈΓΗΤΟΣ, ἡ, ὄν [υ...] (ἄγαμαι)=ἈΓΑΣΤΟΣ, θαυμαστός, ἀξιάγαστος, λαμπρός, « εἶδος ἀγνητόν » Χ 370. συνηθετέρα ἡ φρ. « εἶδος ἀγνητόν » τὴν ὄψιν, τὴν μορφήν θαυμαστός: Ε 787, Ω 376, Ξ 447.

ΑΓΙΝΕΑ [ν...], (Ἰων. καὶ Δωρ. κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ἄγαν), μέλ. ἀγνήσω, ὅτ. Ἀπ. 57, παρὰ. βασιλ. ἀγνήσαν, ρ 294. Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀπρ. τοῦ ἐνεστ. ἀγνίμεναι, υ 213 [Οἱ δύο τελευταῖοι τύποι ἐσχηματίσθησαν κατὰ συγκατ. τοῦ ἑτέρου ε], συνοδεύω, ἐλαύνω, φέρω, «νόμας» Σ 493, «μῆλον» ε 405 «αἶγας» χ 498 «ὄλην» Ω 784, ε 294.

ΑΓΚΑΖΟΜΑΙ, μέτ. ἀποθ. (ἀγκάς) λαμβάνω, πηκύνω εἰ: τὰς ἀγκάλας μου «νεκρὸν ἀπὸ χθονός» Ρ 722 †.

ΑΓΚΑΙΟΣ, ὁ (ἐκ τοῦ ἀγρ. ἀγκή=ἀγκάλη) οὗτος τοῦ Λυκούργου ἢ τῆς Εὐρυνόμης, πατήρ τοῦ Ἀγαπήνορος, ἡγεμόνος τῶν Ἀρκάδων Β 609.

2) Αἰκωλός τις ἐκ Πλευρώων, ἰαχυρὸς ἀθλητής, Ψ 635.

ΑΓΚΑΛΙΣ, ἰαός, ἡ, κυρ. ὑποκ. τοῦ ἀγκέλη, π ἀγκάλισα «, εὐρίσκειται μόνον ἐν τῇ φρ. «ἐν ἀγκάλιδεσι» *Ἰλ. Χ 503 «τι φέρει» Σ 555.

ΑΓΚΑΛΟΣ, ὁ, ὅσον χωρεῖ εἰς μίαν ἀγκάλην, π ἀγκάλια «Τ. Ἑρμ. 82.

ΑΓΚΑΙΣ, ἐπίρ. (οὐχὶ αἰτιατικοφανές ἐκ τοῦ ἀγκή, ἀλλ' αὐτοσχηματιστὸν ὡς τὸ ἐκάς ἢ ἐντυπάζ) εἰς τὰς ἀγκάλας, «ἀγκάλιασά, ἀγκάλια», «ἔχων, λάβεσθαι μάρπτειν» Ε 374, Ε 346, Ψ 711 «ἐλὼν» Ω 227, η 252.

ΑΓΚΙΣΤΡΟΝ, τὸ (ἀγκος) «ἀγκίστρι» δ 369, ρ 332.

ΑΓΚΑΙΝΑΣ=ἀνακλίνας, ὅδ. ἈΝΑΚΛΙΝΩ.

ΑΓΚΟΙΝΗ, ἡ (κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ἀγκών || διὰ τοῦ ἀγρ. ἀγκώνη) ἀγκών, ἀγκάλη, εὐρίσκειται πλ. μόνον ἐν τῇ φρ. «ἐν ἀγκοίνῃσι ἰαύω» κοιμημαί ἐν ἀγκάλας, Ε 213, λ 261 καὶ «ἐν ἀγκοίνῃσι μίγεται» λ 268.

ΑΓΚΟΣ, εὐς, τὸ (συνήθως) παράγεται ἐκ τοῦ ἀγνῶν πιδανώτερον δὲ συγγ. τῷ Δατ. agnos, ignos) φάραγξ, χωράδρα, Υ 490, δ 237 κ. α. (κατὰ τὸν Δοιδερλ. σημ. κοιλάδα. Ἐν δὲ τῇ παρεμφερμένῳ χωρίῳ τοῦ Τ. Ἑρμ. 159 εἶνε κατὰ τὸν Ἑρμᾶν=ἀγκών, βραχίον, ἀλλ' ὅτ. καὶ Βασιλείου αὐτόθι).

ΑΓΚΡΕΜΑΣΑΣ, ὅδ. ἈΝΑΚΡΕΜΑΝΝΥΜΙ.

ΑΓΚΥΛΟΜΗΤΗΣ [ν...], ὁ ἡ, ποι. (ἀγκ. μῆτις), ὁ σκολιά, μυστικὰ (βουλευματα ἔχων) βουλευόμενος, πονηρὸς, πανουργός, κρυψίνους, ἐπιθ. τοῦ Κρόνου (κατὰ τινὰς διότι ἐπεβουλεύθη τὸν πατέρα του Οὐρανόν) Β 205, 349, Μ 450, φ 415, Τ. Ἀφρ. 22.

ΑΓΚΥΛΟΣ, η, ον [ν...] (ἐκ τοῦ ἀγρ. ἀγκή) καμπύλος, ἐπιθ. τοῦ τόξου Ε 209, φ 264 καὶ τοῦ ἄρματος Ζ 39, πρβ. ΚΑΜΠΥΛΟΣ (|| Ἡ λ. σώζεται ἐν τῇ καθομιλοῦ. ἐν τῇ οὐσιαστ. «ἀγκούλα» (= ἀγκύλη) ὁ ε. καμπύλον τὰ ἕτερον ἄκρον ἔχουσα βέβδος, δι' ἧς καθελκύνοντες τοὺς κλάδους τῶν δένδρων δρέπουσι τοὺς ἀπ' αὐτῶν καρπούς, ἢ ἄλλως λεγομένη «μαγκούρα»).

ΑΓΚΥΛΟΤΟΞΟΣ, ον [ν...], ποι. ἀγκύλον τόξον

ἔχων, καμπυλότοξος, ἐπιθ. τῶν Παιόνων *Ἰλ. Β 848, Κ 428.

ΑΓΚΥΛΟΧΕΙΛΗΣ [ν...], ον, ὁ, ποι. ὁ ἀγκύλον χεῖλος, ὁ ε. βράμπος ἔχων, ἐπιθ. τῶν ἀρπακτικῶν ὀρνέων, ἀλκυπιδῶν, ἀετῶν Ἰλ. Π 428, ε 538, χ 302.

ΑΓΚΥΛΟΧΗΛΗΣ, ον [ν...], ὁ, ποι. ὁ ἀγκύλος χηλός, ὁ ε. ποδάς ἔχων, «στραβοπόδης», ἐπιθ. τῶν καρκίνων Βατρ. 296 (Βεβαίως παρωδία τοῦ προσηγουμένου).

ΑΓΚΩΝ, ὄναρ, ὁ (ὅδ. λ. ἀγκος), κυρ. καμπή, ὄθεν 1) ἡ ἐσωτερικῆς καμπῆς ἢ ἄρθρωσις τοῦ βραχίονος, ὁ ε. ἀγκάλη, ἔπειτα ἡ ἐσωτερικῆς καμπῆς ὁ ε. ὁ καὶ παρ' ἡμῖν ὡσαύτως «ἄγκωνας» καλούμενος, Ε 382 κ. α. 2) μεταφρ. «ἀγκῶν τσίχρος» ἐξοχή, ἐξέχουσα καμπή ἢ γωνία «ἀγκωνή» τοῦ τσίχρους, Π 702. (Ἡ γωνία τοῦ Ἰγχεοφ. ὅτι «ἀγκῶν» εἶνε ἡ ἄρθρωσις τῆς χειρὸς καὶ ἔπειτα αὐτὴ ἡ χεὶρ δὲν φαίνεται ὀρθή, διότι ὅσα χωρία φέρει εἰς ὑποστήριξιν αὐτῆς ἐπηρεοῦνται καὶ κατὰ τὴν συνήθη σημασίαν τῆς λ. π. χ. «νῦν δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσση ἀγκῶνος ἐνερθεῖν» Α 252, ἐνθα μάλλον ἡ «χεὶρ» σημαίνει τὸν βραχίονα ὡσαύτως καὶ Υ 479 ἔπειτα τὰ τῆς ε 494 «ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σέθε» δὲν εἶνε ἀνάγκη νά ἐρμηνευθῇ ὅτι ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παλάμης, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, ὅστις φέρει ὄλον τὸ βάρος ὡσαύτως Κ 80).

ΑΓΛΑΘΕΙΡΟΣ, ον [ν...], ὁ ἀγλαΐη (στίλ-πνή) εὐθείραν (κόμην) ἔχων, σκινεὶ στιλπνακόμης, ἐπιθ. τοῦ Πανά, Τμ. 49, 5.

ΑΓΛΑΪΩ [ν...], ποι. (ἀγλαός) λαμπρύνω. Παθ. μετὰ μέσ. μέλ. (ἀγλαϊσμαι) φαίνομαι λαμπρὰ, λάμπω, διαπρέπω, «σέ φημι διαμπερές ἀγλαϊσθαι» σοὶ ὑπισχυοῦμαι ὅτι σὺ διὰ παντός θά διαπρέπῃς (διὰ τῶν ἵππων σου) ἢ κατ' ἄλλους: ὅτι ὁά χαίρῃς ἐπ' αὐτοῖς, Κ 331 †.

ΑΓΛΑΪΩ [ν...], ἡ, ποι. (ἀγλαός), 1) λάμψις, λαμπρότης, ἐγκυλλώπισμα, ἐπομένως καὶ ἐξωτερικὴ καλλονή, «ἀγλαΐην ἐμοὶ θεοὶ ὤλεσαν» (περὶ τῆς Πηνελόπης) τὴν ἀνθρώπ. ψυχ. α 180, περὶ ἵππου «ἀγλαΐην πεποιοῦς» γαυρῶν διὰ τὴν καλλονὴν του Ζ 510, Ο 267.—Μεταφ. «ἀμφοτέρων, κῶδός τε καὶ ἀγλαΐη ἢ ὄνειαρ δειπνήσαντας ἔμεν» (ἔσται)=δισπλῶν καλὸν γίνεται, ὅσα καὶ τιμὴ (εἰς τὸν ξεινοδόκον) καὶ ἀπολαύσις (εἰς τοὺς δαιτυμόνας), ὅταντι δειπνήσῃ πρότερον καὶ ἔπειτα κινήσῃ εἰς ὀδοπορίαν, α 78 (ἀλλοὶ ἐρμηνεύοντες τὴν μὲν «ἀγλαΐην» εὐφροσύνην τὰ δὲ «κῶδος» θῶναμιν, ἢ καὶ ἄνευ ταύτης τῆς ἰδιαίτης ἐρμηνείας, ἀποδίδουσι καὶ ταῦτα ὡς ἢ τὰ «ὄνειαρ» εἰς τοὺς δαιτυμόνας).—Ἐπὶ κακοῦ μάταιον κόσμημα, ἐπίδειξις, «ἀγλαΐης ἐνεκεν» ἐπίδειξις χάρις, ρ 340· κενοδοξία, ἀλαζονεία «ἀγλαΐας φορεῖν» ἀλαζονεύματα, ἔθνη ἀλαζονικά φορεῖν (ὡς ἐνδομήματα) ρ 244 (|| ἡ ἢ περικτὰ κοσμήματα ἀλαζονικῶς φορεῖν). 2) εὐφροσύνη, φαίδροτης, χαρά, πληθ. Τ. Ἑρμ.

676. Ὡς κίριον ἦναι. ἈΓΛΑΪΗ, Ἀγλαΐα, σφύ-
γος τοῦ Χαρόπου, μήτηρ τοῦ Νηρέως B 674.

ΑΓΛΑΪΗ, ἐπ. δοτ. τοῦ ἀγλαΐη.

ἈΓΛΑΟΔΡΟΣ, ὄν [·...], ἀγλαά, ἔξοχα, λαμ-
πρά διδων ὄψα, ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, Γ. Δήμ.
54, 492.

ΑΓΛΑΟΚΑΡΘΟΣ, ὄν [·...], ποι. ἀγλαοῦς, λαμ-
προύς, ὠραίους ἔχων ἢ φέρων καρπούς,
« δένδρα » η 445, λ 588. ἐπιθ. τῆς Δήμητρος,
Γ. Δήμ. 4 ὠσαύτως « ἀγλ. Ἐλεια » (ἐταίραι
ἔγραφον ὁ Ῥυγκένιος) Γ. Δήμ. 23 (ἐνθα ἄλλοι
ἐρμηνεύουσιν αἱ ὠραῖοι καρπούς (τῆς χειρός)
ἐπομ. χειρὸς ἔχουσαι. Ἀλλ' ὧ. Οὐδόςσιον ἢ Βα-
ουμείστ. αὐτοῦ).

ΑΓΛΑΟΣ, ἢ, ὄν [·...], ποι. (ἀγάλλω) λαμπρός.

1) κυρ. « ὕδωρ » διαυγές B 307, Φ 345, γ 429. 2) μεταφ. ἔξοχος, ὠραίος, λαμπρός,
μεγαλοπρεπής « ἄποινα » Α 23, « δῶρα » Α
424 κ. ἄ. πλγ. « ἀέθλα » Ψ 262, « εὖχος » ἐνδο-
ξον καὶ ἄλγισμα Η 203. Πολλὰκι περὶ ἀνθρώπων ἐξ-
αίρετος, εὐπρεπής, ὠραίος « ἀγλαός υἱός »
B 736 κ. ἄ. πλγ. περὶ τῶν υἱῶν τῶν ἡρώων
« τέκνα » λ 249 « γυῖα » Γ 385, « κέρα ἀγλαέ »
σκιωπτικῶς· πῶ ἱ ἐπὶ τῇ τῶς κομψευόμενος,
ἐγκαλλωπιζόμενος, περὶ τοῦ Πάριδος Α 385,
ὧ. ΚΕΡΑΣ.

ΑΓΝΟΕΑ (ἄ στρ., γνο, νοέω), ἐξ οὗ ὁ θαμνί-
αόρ. ἀγνώσασκε κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἀγνοήσα-
σκε ψ 95. [Ἀντὶ τοῦτο ἄλλοτε ἐγράφετο: ἀγνώ-
σασκε ὡς ἐκ τοῦ ἀγνώσσω δῆθεν, ὅπερ οὐκ ὀρθῶς
ἀνεκάλεσαν ὁ Φαίσις πάλιν] καὶ κατ' ἐπ. ἐκτ. Α-
ΓΝΟΙΕΑ, αόρ. ἀγνοίησα, ὑποτ. γ'. ἐν ἀγνοίῃσι
(ὅπερ κακῶς ἐγράφετο: ἀγνοίησι καὶ ἔθεωρεῖτο
ἐπ. εὐκτ. ἀντὶ τοῦ ἀγνοίη) ω 248.—Σημαιν. δὲν
γνωρίζω, δὲν ἀναγνωρίζω μετ' αὐτ. υ 15, ψ
95, δὲν καταλαμβάνω « οὐκ (οὐτε) ἀγνοεῖν »
δὲν με λαμβάνει, ἐννοῶ Α 537, N 28, διορῶ
B 807.

ΑΓΝΟΙΗΣΙ, ζήτ. ΑΓΝΟΙΕΑ.

ΑΓΝΟΣ, ἢ, ὄν (ἄζομαι) ἄγνωτος, ἱερὸς, σεβά-
σμιος, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος *Οδ. ε 123, σ 202,
υ 74, καὶ τῆς Περσεφόνης λ 386, καὶ « ἐορτή
ἀγνή » φ 259, « ἄλσος » Γ. Ἑρμ. 487.—Ἐκ
τοῦτου ἐπιρ. « ἀγνώς » Γ. Ἄπ. 124.

ΑΓΝΟΣ, ὁ καὶ ἡ, δένδρον ὑψηλὸν τῇ ἱερίᾳ πα-
ρεμφερές, λύγος, agnus castus, Γ. Ἑρμ. 440.
(Παραγεται, λέγουσιν, ἐκ τοῦ ἀγνυμι διὰ τὸ εὐ-
λύγιστον τῶν κλάδων του. || Σώζεται ἡ λ. ἐν Σκύ-
ρῳ, ἐνθα « ἀγνος » λέγεται ἡ ἀλλαχού, « λυ-
γαρεά »).

ΑΓΝΥΜΙ [·...], μέλ. ἄγω, αόρ. ἄ. ἔατα, ἐπ. ἡ' α,
οὗ ἡ προστ. ἄζον Z 306 (κατὰ Βέικκ. ἀντὶ τοῦ
ἄζον), αόρ. β'. παθ. ἔζην, ἐπ. ἄγην, γ'. πλ. Δω-
ρικῶς καὶ ἐπικ. ἄγεν ἀντὶ τοῦ ἐζήσαν [τοῦ αόρ.
β'. τὸ α βραχὺ, πλὴν Α 559, ὅπου τὸ α εἶνε μα-
κρόν.—ἔχει δὲ ἡ λ. τὸ διγαμμα, Πάγν. ἔφαξα ζ'.].
—Σημ. 1) ἐνεργ. θραύω, συντρίβω, « τσακίζω
σπάνω », « ἐζήχοι. ἱατόν » Z 306, ε 346 « νῆες

ἔαζαν κύματα ποτὶ σπλάγδεσσιν » γ 298. « Ἀθη-
ναίη... πρὸ κόματ' ἔαζε » συνέτριψε τὰ κύματα
ἐμπροσθεν τοῦ Ὀδυσσεύς, ε 385, « πολλοὶ ἱπποὶ
ἔζαντ'... λίπον ἄρματα » συντρίψαντες κατέ-
λιπον, ἢ κατέλ. συντετριμμένα τὰ ἄρματα Π 374,
(ἐνθα ὁ δούκος ἄζαντε ἐπέθη, ὡς κατὰ ζεύγη ἐν-
νοουμένων τῶν ἱππῶν) « ὕλην » M 148.—Παθ.
« ἀγνώμεναι ὕλαι, νῆες » Π 769, κ 423, « ἄγῃ
ἔλρος » Γ 367. « τοῦ δ' ἐξελκομένου πάλιν ἄγεν
ὄϊες ὄγκοι » ἐξελκομένου δὲ πάλιν τοῦ βέλους,
συνετρίβησαν οἱ ὄϊες ὄγκοι, Δ 244. (Ἄλλοι δὲ
συνάπτοντες τὸ πάλιν πρὸς τὸ: ἄγεν ἐξηγουσὶ
τοῦτο ἐλυγίσθησαν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ
συνετρίβησαν).

ΑΓΝΩΣ, ὅτις, ὁ, ἡ (ἄ στρ., γνο-) ἀγνωστος,
« τινί » ε 79 φ.

ΑΓΝΩΣΕΑΣΚΕ, ζήτ. ΑΓΝΟΕΑ.

ΑΓΝΩΣΤΟΣ, ὄν (ἄ στ., γνωστός) 1) ἀγνώρι-
στος, μὴ ἀναγνωριστός, τινί, δ 175. 2)
ἀγνώριστος, μὴ δυνάμενος νὰ γνωρισθῇ
*Οδ. ν 191, 397.

ΑΓΝΟΣΟΣ, ὄν (ἄ, στ. γόνος) ἀγέννητος, οὐ-
δέποτε γεννηθείς, « αἰὼ' ὄψεαι ἄγνος ἔμναι »
εἶθε ποτὲ μὴ ἐγεννηθῶ, Γ 40 φ.

ΑΓΟΡΑΣΘΕ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: ἀγοράσθε, ἐκ τοῦ
ΑΓΟΡΑΣΜΑΙ.

ΑΓΟΡΑΣΜΑΙ, ἀποθ. (ἀγορά), αόρ. ἡγορασάμην,
παρ. γ'. πλ. ἡγορόωντο, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἡγο-
ρῶντο. 1) εἶμαι ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐπομ. βουλευ-
ομαι Δ 4. 2) ἐν τῇ ἀγορᾷ ἡ δημοσίως ἀ-
γορεύω καὶ ἐν γένει ἀγορεύω, δημηγορῶ,
ὁμιλῶ, « τινί », πρὸς τινά συνήθη: ἡ φρ. « ἀ-
γορήσατο καὶ μετέειπε » ὁμιλήσας καὶ προσεῖπε,
ὁμιλήσας καὶ ἀπετάθη, ὅ ε. ἀποταθείς ὁμιλήσας Α
73, π. 394 κ. ἄ.

ΑΓΟΡΕΪΝ, μέλ. εὔσω, αόρ. ἡγόρευσα, κυρ. ἐν
τῇ ἀγορᾷ ὅ ε. δημοσίως ὁμιλῶ, « ἀγοράς ἀ-
γορεύω » ἐν τῇ ἀγορᾷ λόγους ὁμιλῶ, ὅ ε. συσκέ-
πτομαι, βουλευομαι B 788.—ἐν Δαναοῖσι,
μετὰ Τρώεσσι « μεταξὺ, ἐνώπιον τῶν Δαναῶν,
Τρώων, ὅ ε. ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Δαν., Τρ. ὁμιλῶ
Α 109, Η 364, Θ 525. Ἐν γένει: φανερά ὁ-
μιλῶ, ἐκφωνῶ, δημηγορῶ, λέγω, τί τινα.
« θεοπροπία » τὴν θεῖαν βούλησιν διακηρύττω,
Α 385, « ἔπεα πρὸς ἀλλήλους » Γ 155, « κερ-
τομῖοι: ἐπέεσαι » με δριστηκοῦς, ἐγγικτικοῦς λό-
γους ὁμιλῶ, Δ 6· συνήθ. μετὰ μετοχ. « θεοπρο-
πῶν, ἐπευχόμενος, κερτομῖοι ἀγόρευε » ὁμιλεῖ
προφητεύων κτλ. B 322, P 35, B 256 « οὐδ'
ἂν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίξων ἀγορεύοις » δὲν ἡ-
θελές μοι ὀνειδίξῃ φανερά τὴν γαστέρα, σ 380,
« μὴ τι φοβόνδ' ἀγόρευε » μὴ συμβούλευε πρὸς
φυγὴν B 552, « πρῆξεν ἀγορεύω » ὁμιλῶ περὶ
ἐπιγερήσεως γ 82. Ἐκ τοῦ:

ΑΓΟΡΗ [·...], ἡ (ἀγείρω) 1) συνάθροισις,
ἰδίως συνέλευσις τοῦ λαοῦ, τοῦ δήμου, (ἐν
ᾧ « βουλή » εἶνε ἡ τῶν ἀρίστων γερόντων, B 54
—55, γ 127), « ἀγορὴν ποιοῦμαι, τίθεμαι »

συγκαλῶ, συγκροτῶ συνέλευσιν, Θ 2, ι 171. «κα-
θίσω» συγκαλῶ εἰς συνέδριον, δ 69, «λύω»
διαλύω τὴν συνέδριον Α 305, δ 69 κ. ἀ. «γι-
γέται ἀγορή» Η 345 κ. ἀ. «λέγει, ἀγείρεσθαι
εἰς ἀγορὴν» Τ 45, Σ 245 κ. ἀ. 2) τὸ ἐν τῇ
συνελεύσει γινόμενον, λόγος, συμβουλὴ, γνώ-
μη, ἰδίως πληθ. «ἔσχ' ἀγοράων» τὸν ἐμποδίζε
τοῦ νὰ ὁμιλῇ, ἐκφέρει γνώμης, Β 275, «εἰδὼς
ἀγορέων» ἐμπειροῦ βουλευτικῶν γνώμων καὶ λό-
γων Ι 444, δ 848. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ χάρισμα
τοῦ λόγου, τὴν περὶ τὸ λέγειν δεινότητα, «ἀ-
γορῇ νικῶ, ἀμείνων εἰμι» Β 370, Ο 283, Σ 406.

3) ὁ πρὸς συνέλευσιν ἐν ταῖς πόλεσι ὠρισμένος
τόπος, ἡ ἀγορά Σ 274, 497, ζ 266 (ἐν μὲν τῇ
στρατοπέδῳ τῶν Ἀχαιῶν παρὰ τῇ σκηνῇ τοῦ Ἀ-
γαμέμνονος Η 382, Α 807· παρὰ δὲ τοῖς Τρω-
σιν ἐν τῇ ἀκροπόλει «παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν»
Β 788, Η 345). 4) ἀγορά, ἐνθα τὰ ἄνια πρό-
καινται, Ἐπιγ. 14, 5. Ἐντεσθεν:

ΑΓΟΡῆσθαι, ἐπὶ ῥ. ἐκ τῆς ἀγορᾶς, Β 264, μ 439.
ΑΓΟΡῆσθαι, ἐπὶ ῥ. εἰς τὴν ἀγοράν, «καλέσα-
το» Α 54, α 372, κ. ἀ.

ΑΓΟΡΗΤΗΣ, οἷ, ὁ (ἀγοράομαι) ῥήτωρ, «λι-
γὺς ἀγορητής» Α 248 κ. ἀ. «βουλευφόρος ἡδ'
ἀγορητής» σύμβουλος καὶ ῥήτωρ Η 426. Ἐν τῇ
᾽Οδ. μόνον υ 274.

ΑΓΟΡΗΤΗΣ, ῥος, ἡ (ἀγοράομαι) ἡ περὶ τὸ λέ-
γειν ἱκανότης, εὐχλωτῆς θ 168 τ.

* Ἄγορ [υ], εος, τὸ (ἄγομαι) σείδας «θεῶν ἄ-
γος» Τ. Δῆμ. 479 (οὕτω νῦν γράφεται ἐκ διορ-
θώσεως τοῦ Οὐαλκεναίρου ἀντὶ τοῦ ἐν ταῖς ἀντι-
γραφαῖς περριζόμενου ἄγος. (|| ἴσως δὲ καὶ πρὸς
τὸ: ἄγομαι οὐδὲν ἔχει κοινὸν καὶ σημ. τὴν κα-
τάραν, πρὸλ. τὸ ἐναγής, ἄγος=μιαρός).

Ἄγος [υ], οἷ, ὁ (ἄγω) ἐπ. ὁδηγός, ἡγεμῶν,
ἀρχηγός «Κρητῶν» *Δ. Α 265 κ. ἀ.

Ἀγοστής [υ], οἷ, ὁ (ἄγνομαι) πᾶν δτι ἀποτελεῖ
καμπήντην, ἐπομ. τὸ τῆς χειρὸς κοίλον, πα-
λάμη· εὐρίσκειται θαλαρρὸς ἐν ταύτῃ μόνον τῇ φρά-
σει «ἔλε γὰρ ἀγοςτῆ» ἐπίασεν ἡ ἑσφιγξὲς τὴν γῆν
μὲ τὴν χεῖρα, ὅ ἐ. ποιητικὴ ἔκφρασις τοῦ ἔπασσε
μαχόμενος, ὡς τὸ «ὁδᾶξ λαΐσθαι γαῖαν, ἔλετν
οὐδας» (18. ὁδᾶξ) *Δ. Α 426 κ. ἀ. (Ὁ Δοι-
δερί. ὑποθέτουν ὅτι ἡ λ. σημαίνει τὸ βραχίονα,
ἀγκῶνα περιγράφει ὡς ἔξῃς τὴν ὑπὸ τῆς ἀνω-
φράσεως σημανομένην περιπέτειαν. «Ὁ θανασι-
μῶς τραχεῖς καὶ πρὸς τὰ πρόσω καταπίπτων πο-
λεμιστής, ἐν ᾧ ἐκτείνει τοὺς ὀπισθοὺς ἐπικαμπεῖς
βραχίονας του, φαίνεται ὡς ὀλέων νὰ περιπτύξῃ ἢ
σφιγξῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἴδῃ
κεῖται». Ἀπλουστερὰν ἐρμηνείαν θεωρεῖ ἄλλος
ταύτην, ὅτι ὁ ἐν τῇ ἀγῶνι ἐπὶ τὰ πρόσω καταπί-
πτων πολεμιστής, ὀλέων ἐξ ἐμφύτου ὁρμητὴ νὰ
προφυλάξῃ πρὸ τῆς πτώσεως τὸ πρόσωπον αὐτοῦ
ἐκτείνει τοὺς βραχίονας καὶ χωρὶς πάντοτε νὰ
κατορθῶν τὸ σκοπούμενον κεῖται ἔχων αὐτοὺς
πάντως ἐκτεταμένους. Ἀλλ' εἰς ἀμφοτέρας ταύτας
εἰς ἐρμηνείας ἀντίκειται ὁ ἐν. ἀριθμός).

ἈΓΡΑΤΟΣ, ον (ἀγρός, αὐλή), ὁ ἐν ταῖς ἀ-
γροῖς αὐλιζόμενος ἡ κατοικῶν ἡ διατρι-
βῶν ἡ διανυκτερεύων, «ποιμένες» Σ 162,
«βοῦς» Κ 155 κ. ἀ. «πόριες» οἱ ἐντὸς σπηλοῦ
ἡ μανόρας ἐν ὑπαίθρῳ αὐλιζόμενοι μύσχοι κ 410.

ἈΓΡΕΙ, πλ. ἀγρεῖται, προστ. τοῦ ἀγρεύω (ὅπερ
κατὰ Δοιδερί. παράγεται ἐκ τοῦ ἀγρη, ἀγείρω,
κατὰ δὲ τὸν Ἀρεν εἶνε Δωρ. ἢ Διολ. ἀντὶ τοῦ
ἀγρεύω) «πίασε», ὅπερ κυριολεκτεῖται μὲν ἐπὶ
τῶν θηρευτῶν, ἔπειτα δὲ λαμβάνεται ὡς ἐπὶ
ταύτων τῇ ἄγῃ, ἀλλ' εἶνε ταύτων ἐντονώτερον καὶ
παρὰ κλευσματικώτερον, «ἐμπρός δέ, ἔλα δέ, ἔ
δε» (προφ. ἡ δέ) Ε 765, Η 459 κ. ἀ. ψ 176.
Ὁ πληθ. υ 449.

ἈΓΡΗ, ἡ, 1) θήρα καὶ ἀλίσια μ 330. 2)
τὸ ἀγρευθῆν, χ 306. (|| Ἰσώτως καὶ ἐν τῇ κα-
θομῇ. τὸ «κυνήγι» ἀμφοτέρας ἔχει τὰς πη-
μασίας).

ἈΓΡΙΟΣ, η, ον [υ.] (ἀγρός). Τὸ θηλ. παρ' Ὀμ.
εὐρίσκειται ἰδιοκατάληκτον μόνον ἐν τῇ ι 419.
Ἀλλαχοῦ δὲ τὸ ἐπιθ. δικαταληκτεῖ, Γ 24, Τ 88.

1) κυρ. ἐπὶ τῶν θηρίων «ἄγριος», ὅσον «σὺς,
αἶς» Θ 338, ι 419 κ. ἀ. Τὸ πληθ. «ἄγρια» καὶ
καθ' ἑαυτὸ σημ. ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ. τὰ θη-
ρία τὰ ἄγρια, τὰ καὶ «ἀγρίμια», Ε 52. 2)
μεταφ. περὶ ἀνθρώπων θηριώδους, σκληρῆς,
ἀπάνθρωπος «αἰχητής» Ζ 97. «Κύκλωψ»
δ 19, ι 215, περὶ καταστάσεων «μῶλος» ἡ
ἀγρία μάχη, ὁ ἀγrios ἀγών, Ρ 398. Περί παθῶν
«χόλος ἀγ.» Δ 23, θ 304 «θυμός» ι 629,
«ἄγρια εἰδέναι» ἄγρια ἔχειν φρονήματα, διαθέ-
σεις, Ω 41.

* ἈΓΡΙΟΣ, δ, υἱός τοῦ Πορθέως (|| κατὰ δὲ τὸν
Ἀπολλ. Α 7, 10 Πορθάνιος) καὶ τῆς Εὐρύτης,
Καλυδώνιος, ἀδελφός τοῦ Οἰνέως καὶ τοῦ Μέλαι-
νος Ξ 117. Κατὰ τὸν Ἀπολλ. 4, 8, 6 εἶνε πα-
τήρ τοῦ Θερείτου.

ἈΓΡΙΟΦΘΟΝΟΣ, ον, ὁ ἀγρίαν ἢ τραχεῖαν φωνὴν
ἢ γλῶσσαν ἔχων, ἀγριοφθόνος ἡ βαρβαρό-
γλωσσος, ἐπιθ. τῶν ἐν Λήμνῳ Σιντιῶν θ 294 τ.

ἈΓΡΟΘΕΝ, ἐπὶ ῥ. ἐξ ἀγροῦ, ᾽Οδ. υ 268, σ
428.

ἈΓΡΟΪΤΗΣ, ον, ὁ, πορ. ἀντὶ τοῦ ἀγρότης, ὁ ἐν
τοῖς ἀγροῖς διατρίβων, χωρικός, «ἔωπαρις»,
ψ 88, ὡς ἐπιθ. ἀγροτικός «ἀνέρες ἀγρ.» Α 549,
676, Ο 272, «βουκόλοι» λ 293.

ἈΓΡΟΜΕΝΟΣ, ῥος. ἈΓΕΙΡΑ.

ἈΓΡΟΝΕΣ, ἐπὶ ῥ. εἰς τὸν ἀγρόν. ᾽Οδ. σ 370 κ. ἀ.

ἈΓΡΟΝΟΜΟΣ, ον (ἀγρός, νερῶ) ὁ ἐν ταῖς ἀ-
γροῖς περιφερόμενος, διατρίβων, ἀγροδί-
αιτος, ἀγροτικός· λέγονται οὕτως αἱ νύμφαι ζ
406 τ.

ἈΓΡΟΣ, οἷ, ὁ ἐνικ. καὶ πλ. Ψ 832, δ 757, θ
560 κ. ἀ. τὰ ἐκτὸς τῆς πόλεως, «ἔωχῃ»,
«ἐπ' ἀγροῦ» κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πόλιν, «ἔω,
εἰς τὴν ἔωχῃν» (ὅπερ καὶ μόνον διὰ τῆς δοτ.
«ἀγρῶ» ἐκφράζεται λ 187) α 187, 490, ῥδ. καὶ
ΔΙΚΑΙΩ. Συνεκδοχικώτερον δὲ σημ. καὶ τὸ

κτῆμα, „χωράφι, ὑποστατικόν“, ω 205, πολυδένδρος ἀγρός = ψ 139.

ΑΓΡΟΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ, ποι. ἑτερος τύπος τοῦ ἄγριος. 1) ἄγριος, « ἡμίονος, ἔλαφος » Β 832, Φ 486, ζ 433 κ. ἀ. 2) ἡ φίλη τῶν λειμῶνων, ἀγροδίατος, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Σ. ἀδοιουμένη Φ 474.

ΑΓΡΟΤΗΣ, ΟΥ, ὁ (ἀγρός) χωρικός, π 218 τ. ΑΓΡΩΣΙΑ (ἀγρη) (ἑτερος ποι. τύπος τοῦ) ἀγρεύω, ἀλιεύω, « ἰχθὺς » = 53 τ.

ΑΓΡΑΣΤΙΣ, ΙΟΞ, ἡ (ἀγρός) „ἀγριάδα“ ἡ γενικότερ. χλόη, πόα, „γρασιδίς“ (κατὰ τὸν Βαλκερδέων *runicum dactylon* Λευναίου) ζ 90 τ. (1. Παρὰ τὴν ἐκ τοῦ ἀγρός ἐτυμολογίαν πιθανώτερόν μοι φαίνεται νὰ θεωρηθῇ ἡ λ. συγγ. πρὸς τὸ γραστίς, κράστις, „γρασιδίς“ (ὁ ἔ. κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις ἐπικρατοῦσαν προφορὰν = γρασιδί, πρβλ. τὸ „κανδηλοστάτης, σιλδώνω, βλασταρῶ“, ἀντὶ τοῦ κανδηλοστάτης, σιλδώνω, βλασταροῦ κ. ἀ.) Γερμ. Gras, αἵτινες ἅπασαι εἶνε λ. πεποιημέναι. Σημειωτέον ὅτι ἡ λ. σώζεται σήμερον ἐν Καλύνῃ κατὰ μετὰθεσιν γραμμ. καὶ τοὺς κανόνας τῆς ἐκεῖ διαλέκτου: „ἀουστρος“ ὅ ἔ. ἄγροστος, διότι καὶ οὕτως λέγεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις).

ΑΓΤΙΛ [v.], ἡ (ἄγω) (ἔπαξ μόνον ἄγυιαν Υ 254) ὁδός, μέλιτα ἡ ἐν τῇ πόλει, „δρόμος“, συνηθέστατον ἐν τῇ σταθερᾷ φρ. « σκιδώνοντο πάσαι ἄγυιαι » ἐσκιάζοντο πάσαι αἱ ὁδοί, ἵτις ἀφεικονίζει τὴν προσέγγισιν τῆς νυκτός, δ 388 κ. ἀ. διὸ καὶ μεταχειρίζεται αὐτὴν ὁ ποιητής ἐνθα περὶ θαλασσοπορίας ὁ λόγος, καθ' ἣν δὲν ὑπάρχουσιν ἀγυαί, λ 42. Παραδείγματα ὁδοῦ ἐν τῇ πόλει Ε 642, « εὐκταίνος κατ' ἀγυαίς » καλῶς ἐστρωμέναις ὁδοῦς Ζ 394 κ. ἀ. [Οὐδαμοῦ παρ' Ὀμ. ἡ ἐν ὀνομ.].

ΑΓΤΙΣ [v.], ΙΟΞ, ἡ, κυρ. Διολ. ἀντὶ τοῦ ἀγορά, κατὰ τοῦτο μόνον αὐτῆς διαφέρουσα ὅτι ἡ μὲν εἶνε κανονικὴ καὶ προδιατεταγμένη, ἡ δὲ ἄγυρις τυχαία καὶ ἄτακτος συσσωρευτὴς ἢ συνάθροισις ὅθεν πληθος « ἀνδρῶν » γ 34, « νεκρῶν » Π 664, « ἐν νηθῶν ἀγύρει » ἐν τῇ ναυτικῇ στρατοπέδῳ Ω 144 (II. Ἐντιϋθεν αἱ σύνθετοι λέξεις: ὁμήγυρις, πανήγυρις).

ΑΓΤΙΣΤΑΣ [v.], (ἀγύρτης) δι' ἐπαιτίας· συλλέγω « γράμματα » τ 284 τ.

ΑΓΚΕΜΑΚΟΙ, ΟΝ (ἄγχι, μέχομαι), πάντοτε κατὰ πληθ. οἱ πυκνῶς καὶ ἀδιασπάρστως μαχόμενοι, συνησπισμένοι, *conserlim pugnantes*, ἐπιθ. ἀνδρείων μαχητῶν Ν 5, Π 248 κ. ἀ. Βατρ. 497 (Οὕτως ἐρμηνεύει τὴν λ. ὁ Ἐγχοφφ. Ἀλλοι δὲ πιθανώτερον ἴσω· οἱ ἐκ τοῦ πλησίου μαχόμενοι, *cominus pugnantes*, ἐπομ. τολμαροί, ἢ ὡς ἐπιθ. τῶν ἀσπίδων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς μακρόθεν μαχομένους τοξότας).

ΑΓΚΙ [v.], ἐπιρ. (συγγεν. τῇ ἄγγω ζ τῇ Γερμ. eng) κυρ. στενῶς, στενοχώρως καὶ εἰς ταύτην τὴν σημ. ἐκλαμβάνει ὁ Ἐγχοφφ. τὸ τῆς χ 136,

πρὸς δ. πρὸς σ 385 ἔξ. συνήθως δὲ σημ. τὸ πλησίον, πολλὰ πλησίον, „κοντά, σιμά“, Ψ 520, α 157, κ. ἀ.—Ὡς πρὸς μετὰ γεν. 4) τοπικῶς πλησίον, « ἄγχι θαλάσσης » I 43 καὶ ἀ. σπανίως ἐπιτίσσεται τῆς γεν. « Ἐκτορος ἄγχι » Θ 117, Χ 7, δ 370. Ἡ δοτ. ἡ πολλὰκις τῇ ἐπιρ. παρακειμένη ἀποδοτέα εἰς τὸ ῥῆμα τῆς προτάσεως, « ἄγχι παρίστατο πομένει λαῶν » Ε 570, Ζ 105. Ἀλλ' ἐν τῇ Υ 283 « παρόησας ὁ οἱ ἄγχι πᾶγν βέλος » ἀνάγκη ἡ δοτ. « οἱ » νὰ συνταχθῇ μετὰ τοῦ ἐπιρ. ἄγχι 2) χρονικ. ἐν τὸς ὀλίγου, μετ' ὀλίγον, « ἦδη ἄγχι μάλα » εὐθὺς μετ' ὀλίγον, „τώρα κοντά“ τ 304. (Πολλοὶ ὅμως καὶ ἐν τούτῳ τῇ γωρ. ἑρμηνεύουσι τὸ ἐπιρ. τοπικῶς· πολλὰ πλησίον κατ' ἀντίθεσιν τοῦ « πῆλε » καὶ θεωροῦσι τὴν φρ. ἰσodύναμον τῇ ἐν Σ 306 « ἐνθάδε ». Ὁ δὲ Ἀμείν. τοπικῶς καὶ αὐτὸς ἐκλαμβάνων τὸ ἐπιρ. παραβάλλει τὸ τῆς σ 146 « μάλα δὲ σχεδόν » ἐπὶ τῆς αὐτῆς περιστάσεως κείμενον).

ΑΓΚΙΛΛΟΣ, ΟΝ [v.], (ἄγχι, ἔλε), ἴτι δὲ ζ: ἀγχιλλὸς τὸ θηλ. Υ. Ἀπ. 32, παρὰ λ. ὁ, ἐπιθελάσσιος, ἐπιθ. πόλεως Β 640, 697.

ΑΓΚΙΛΛΟΣ, ὁ, 4) εἰς τῶν Ἀγχιών, ὁπὸ τοῦ Ἐκτορος φωνεῖται Ε 609. 2) πατὴρ τοῦ Μέντου, ἡγεμῶν τῶν Ταυρίων α 180. 3) εἰς τῶν εὐγενῶν Φαιάκων θ 442.

ΑΓΚΙΒΑΘΗΣ, ἔς [v.], γεν. ἑός (ἄγχι, βάθος) μόνον ἐν τῇ ε 413 « ἀγκιβαθὴς θάλασσα » κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμμ. « ἡ ἀγχοῦ τῆς γῆς βαθεῖα » ἡ ἀμέσως δηλ. πλησίον τῆς ἑρῆς ἔχουσα βάθος (τοῦναντίον τοῦ: τηλεβαθής) ἢ, ὅπερ λίαν ἀπίθανον, « ἡ ἀγχοῦ βάθος οὖσα » ὁ ἔ. λίαν βαθεῖα. (Ἀνεπαρκῆς μὲν καὶ ἡ πρώτη ἐρμηνεία· ἀλλὰ δὲν εἶνε προτιμητέα ἡ εὐφύης τοῦ Δουδερλ. διόρθωσις: ἀμφιβαθής ὁ ἔ. ἡ κύκλω ἢ καὶ ἡ ἄγαν βαθεῖα, καίπερ τῆς Ἀμφὶ πολλάκις ἐν συνθέσει ἐπίτασιν σημαίνουσης. ζ. λμωί).

ΑΓΚΙΘΕΟΣ, ΟΝ [v.], (ἄγχι, θεός), ἐπιθ. τῶν Φαιάκων, ὁ τοῖς θεοῖς πλησίον, ὁ πλησιέστατος συγγενὴς τῶν θεῶν, ε 35, τ 279. Πρβ. Υ. Ἀφρ. 201. (Οὕτως οἱ νεώτεροι ἐρμηνεύται ἀντὶ τῆς συνήθους ἐρμηνείας: ὁ τοῖς θεοῖς ὅμοιος ἔνεκα τοῦ εὐδαίμονος βίου τῶν Φαιάκων. Ἀλλ' ἀμφοτέραις τὰς ἐρμηνείας περιέχουσι τὰ σχόλια).

ΑΓΚΙΜΑΧΗΤΗΣ [v.], ΟΥ, ὁ=ΑΓΚΕΜΑΧΟΣ, ὁπ. ἴδ., μόνον πληθ. Β 604, Θ 473.

ΑΓΚΙΜΟΛΟΣ, ΟΝ (ἄγχι, μολύν), κυρ. ὁ πλησίον ἐρχόμενος· τὸ δὲ οὐδ. ἔχει ἐπιφύνη. σημασίαν « ἀγκιμολῶν οἱ ἦλθε » ἦλθε πλησίον αὐτοῦ, ἐπλησίασεν αὐτῷ, Δ 529, α 57 κ. ἀ. Ὡς αὐτως καὶ ρ 336 « ἀγκιμολον μετ' αὐτόν » κατὰ τινα; μὲν τοπικῶς: ἀμέσως κατόπιν αὐτοῦ, κατ' ἄλλους δὲ χρονικῶς: ὀλίγον (χρόνον) μετ' αὐτόν, ὑστερον αὐτοῦ. « ἔξ ἀγκιμολοῖο ἴδεν » ἐκ τοῦ συνεγγυς ἴδεν Ω 352.

ΑΓΚΙΝΟΟΣ, ΟΝ (ἄγχι, νόος), κυρ. ὁ τὸν νοῦν πάντοτε πλησίον, ὁ ἔ. πρόχειρον, ἐτοίμον, πα-

ρῶντα ἔχων, ἔπομ. ὁ ταχέως ἀντιλαμβάνο-
μενος „ἐξυπνος“, ἀγχίλινος, ἔπομ. συνε-
τός, ν 332 φ. (Ὁ Δοιδερλ. νομίζων τὴν ἐρημ-
κείαν ταύτην ἀσύμφωνον καὶ πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ
χωρίου καὶ πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν, θεωρεῖ τὴν λ.
ἀντικειμένην ἐκ τοῦ ἀνεχίνοος καὶ σημ. κατ'
αὐτόν: τὸν δυνάμενον νὰ ἀνέχη, ὃ ἔ. χαλινῶν
τὸ αἰσθητὸν του. Οὐδέμια τοιαύτη ἀνάγκη, διότι
ὁ πάντοτε παρόντα, ἐνεργὸν ἔχων τὸν νοῦν, εἶνε
καὶ φρόνιμος, συνετός, ἐγκρατής).

Ἀγκίστις [-], ἐπ. ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Κάππου
καὶ τῆς νύμφης Θέμιδος, πατήρ τοῦ Αἰνείου, βα-
σθεὶς τῆς Παρθενίας, τῆς ἐν τῇ ὑπερείᾳ τῆς Ἰ-
δης. Τὸν Αἰνείαν ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀφροδίτης
B 819, Γ 239, Γ. Ἀφρ. 45 ἐξ., ἔνθα περιγρά-
φεται ἡ πρὸς τὴν θεὰν σέξις αὐτοῦ. Προσδύεται
αὐτοῦ θυγάτηρ ἦτο ἡ Ἰπποδάμεια N 429. 2)
πατήρ τοῦ Ἑγεπώλου, ὅπ. ἴδ.

Ἀγκισιάνης, οἱ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀγχίσιου
τοῦ 1), = Αἰνείας P 754. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγχί-
σου τοῦ 2), = Ἑγέπωλος Ψ 296.

Ἀγκιστία, ἡ, ἡ ἀγκίστις.

Ἀγκιστίνος, ἰνῆ, ἰκον (κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ Ἀγ-
χιστος). Εὐρίσκεται μόνον πληθ. οἱ σύνεγγυς
ἀλλήλων, πυκνοὶ, ἀλλεπάλληλοι, ἀγκιστῖνοι
ἔσπιναν νεκροί = σωρηδόν, P 364, φ 418. «αἱ μὲν
ἀγκιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται (δίς)» κείνται
σωρηδόν τὸ ἐπὶ τοῦ ἄλλου φονευμένα, E 444.

Ἀγκιστος, ἡ, οὐ ὑπερβ. ἐκ τοῦ Ἀγγί, ὁ πλη-
σιέστατος, παρ' Ὁμ. μόνον τὸ οὐδ. ὡς ἐπὶρ.
καὶ δὴ α) ἐνικ. «ἀγχιστον» πλησιέστατα,
κ 501: «ἀγχιστον πέλεν αὐτῷ» (ὁ Ὀδυσ. εἶδε τὰ
ἄρ' τῆς γῆς τῶν Φαιάκων) ὅπου ἦσαν εἰς αὐτόν
πλησιέστατα. ὃ ἔ. κατὰ τὸ πλησιέστατον αὐτῷ
σημείον τῆς χώρας = 280 (ὃ δὲ Βόθης διορθῶναι
ὅτι τ' προσθέτων οὕτως καὶ ἕτερον ἀντικείμενον
διάφορον τῶν ὁρίων· τοιοῦτον δὲ ἐννοεῖται ἡ πε-
δινὴ χώρα ἢ παραλλα): β) πληθ. «ἀγγιστων», οἶον
«τῶν νῦν Ἀγχιστὰ μάχῃ δέδωκεν» Γ 48, ὅπερ τι-
νὲς μὲν τοπικῶς, ἄλλοι δὲ πιθανώτερον χρονικῶς·
ἐκδὸς μετ' ὀλίγον ἐξηγουσὶ κατὰ ποιητικὴν
μεταφορὰν κείναι ἐν τῇ φρ. «ἀγχιστὰ αὐτῷ ἐφ-
νεῖ» = «αὐτῷ παραπλησιάζει», ὁμοιότητος, B 58,
E 474, ν 80: «ἀγχιστὰ ἔσκεν τινὰ τινα» Γ 452.

Ἀγκοῖ, ἐπὶρ. = ἄγκοι, ὅπ. ἴδε, μετὰ γεν. «ἀγ-
χοῖ: δειρήν» E 412, ν 403.

Ἀγκοῖα, ὑπερβ. τοῦ ἀγγού, ἐγγυσιὰς
μετὰ γεν. Γ. Ἀπ. 48.

Ἀγκοῖ, ἐπὶρ. = ἄγκι, ἐγγύς, πλησίον, συνήθ.
ἐπὶ τῷ «ἀγγού ἵστασθαι» προσέρχεσθαι, πλησιάζ-
ειν, B 172, κ. ἀ. μετὰ γεν. «ἀγγού πολίων»
Ω 709, ζ 5, = 274.

ἄγκω, σφίγγω, πνίγω, μετ' αἰτ. «ἀγκω μιν
ῥῖας ὑπὸ δειρήν» Γ 371 φ.

ἄγκω [-], μέλ. ζω. ὁρ. β'. ἡγαγον, μέσ. ὁρ. β'.
ἡγαγομένη καὶ ἀναύξητ. ἀγαρόμην (σπανιώτεροι
αὐτοί: ὁρ. ἀ. ἡζα, μετ. ἄζα, Βατρ. 415, 419·
προστ. ἐπικ. ἀζετε καὶ ἀπρρ. ἀζέμεν, Ω 663 καὶ

ἀζέμεναι Ψ 50· μέσ. ὁρ. ἀ. ἡζάμην Θ 505, 515,
ἀζασθε καὶ ἀζαντο, ἀνθ' αὐτῶν ὁ Βέκκ. ἀζασθε καὶ ἀ-
ζοντο γράφει). Θεμελιώδης σημ. ὁδήγησ. Α)
ἔνεργ. 1) κυριώτατα ἐπὶ ἐμφύχων, ἀγω, χει-
ραγωγῶ, „φέρω“, μετ' αἰτ. «βόον κεράων»
γ 439. Τὸ πῶς, ἐκφέρεται διὰ τῆς εἰς, πρὸς,
ἐπὶ μετ' αἰτ. καὶ διὰ τῶν τοπικῶν ἐπὶρ. εἰς δε,
οἶον «ἐνθάδε, Τροίηνδε, οἰκόνδε» = ἔππους, βόον,
ὑπὸ ζυγόν = φέρω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ὃ ἔ. ζεύγω, E
731, γ 383, «ὕφ' ἄρματα» γ 476 κ. ἀ. «εἰς
Ἀγαμέμνονα» εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀγ. H 342·
καὶ «τινὰ τινα» E 386. Τὸ δὲ πῶς ἐν δὲ τῇ
ἐκ καὶ τῶν εἰς θεαν τοπικ. ἐπὶρ. οἶον «εἰς Ἐφύ-
ρης, εἰς Ἴδης, Σιδονίηθεν» κ. ἀ. — Ἰδίως α) φέ-
ρω μαζί μου, συναδεύω, συμπαραλαμβάνω
τινὰ, I 429, 692, κ 405, ο 428, ρ 72 κ. ἀ.
σπανιώτερον ἐπὶ πραγμάτων = θώρηκα, O 534,
κεφαλὴν δόμουδε = ρ 527 «πολλὰ ἄγων κτήμα-
τα» γ 342, ζ 385· β) διὰ τῆς βίας λαμβάνω,
ἀπάγω, «Κῆρες ἄγον μέλανος θανάτοιο» B
834· ἰδιαιτέρον περὶ αἰχμαλώτων Δ 239, Z 426,
Θ 466, I 664 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀφύχων, ὡς
λείας, «οὐτὶ μοι ἐνθάδε τοῖον, οἶον κ' ἔγ φέροιεν
Ἀχαιοὶ ἢ κ' ἄγοιεν» E 483, καὶ ἐπὶ ἀδλοῦ
«ἵππον» Ψ 613, πρὸ καὶ 512 (ἐνθά ἄγω καὶ
φέρω ἀντιθέσθαι). 2) μεταφέρω ἐξυψάζω ἢ
ἀψυχα (τὸ δὲ μεταφέρειν ὑποκειμενον δύναται καὶ
ἀψυχὸν νῆ, οἶον «οἶνον νῆας ἄγουσι» I 72,
«δεῖν γὰρ ἄγει θεόν» ὁ ἄγων τοῦ ἁμαρτο: E
839) α) «παίρνω καὶ φεύγω», ἀπάγω [ε-
χων ἀπειμι], «ὀνειράτα» Ω 367, «νεκρὸν» Ω
454, «ὅστις οἰκάς» H 335 «κόπρον» ρ 298
κ. ἀ. β) «παίρνω καὶ φέρω», ἐπάγω, [ἐχων
ἐρχομαι] «ὤλην» Ψ 613, Ω 663, «κύνα» λ 623
κ. ἀ. γ) μεταφ. παρὰ γω, συνεπάγω, προξεν-
ῶ «καλλίπα» Δ 278, «πένθος τι» Βατρ. 49
«κλέος ἄγειν τινός» διαδίδω, διὰ στόματος
ἐγω, ε 344· 3) δεινῶς, διεσθύνω, ὃ ἔ. α)
δίδω καλῶς ἢ κακῶς διεσθύνειν, τάσιν εἰ: τι, «ὡς
ἄγε νεικος Ἀθῆνῃ» τοιαύτην ἔκδοσιν ἔδωκεν εἰς
τὸν ἀγῶνα ἡ Ἀθῆνα, «ἔτσι τὸ ἔφερε» (ὥστε
καὶ παρὸς αὐτὸν νὰ διατρέψω). Α 724, «παρέκ νοῦν
ἤγαγε» Ω. ΠΑΡΕΚ' ἔπομ. ἰδίως περὶ τῶν ἀρχη-
γῶν τοῦ στρατοῦ, «ἄγ. λαόν» K 79, «νῆας»
B 471 κ. ἀ. «λαὸν ἀγαγόντες ὑπὸ τείχεσσι» τὸν
στρατὸν ὑπὸ, δηλ. ἐναντίον τοῦ τείχους (ὃ δὲ δι-
κῶς ἀναφέρεται εἰς τὰ ὡς ἐν τῇ προκειμένῳ χω-
ρίῳ ἐξέχοντα πρῶταπα Σθένελον καὶ Διομήδην)
Δ 407· β) φέρω εἰς τὸν σκοπὸν «τὸν δ' ἄγε μοι-
ρα κακῇ θανάτοιο τέλος δε» N 602. — Ἡ με-
τοχὴ ἄγων μετὰ κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων
κείται πολλάκις πλεοναστικῶς. «Τηλέμαχον εἰ-
σὺν ἄγοντες» ἔφεραν καὶ ἐκάθισαν τὸν Τ. γ 416·
πρὸ α 430, δ 525 κ. ἀ. καὶ τοῦτο ἐπὶ ἐμφύ-
χων ἐπὶ δὲ ἀφύχων (χρημάτων) μόνον ν 216.
B) Μέσ. 1) τῶν ἐαυτοῦ τι φέρω ἢ ἀγω
«εἴματα» ζ 58· (ἐνθα ὁ Δοιδερλ. θέλει τὸ μὲν
ἀγωμαι εἰς παθ. σημ. τὸ δὲ εἴματα νὰ συνάψῃ

ΛΑΔΡΗΤΟΣ, ὅς (δρῆν) ἀπολέμητος· «ἀλλ' οὐ μὲν ἐστὶ δρῆν ἀπείρητος πόνο· ἔσται οὐδὲ τ' ἀδρήτης, ἢ τ' ἀλκῆς ἢ τε φόβου»· ἀλλὰ δὲν ὁ μὲν ἐπὶ πολλὸν ἐστὶ χρόνον ἀδοκίμαστος οὐδὲ ἀπολέμητος ὁ ἀγὼν· εἴτε πρὸς νίκην εἴτε πρὸς φυγὴν, P 42 f. (Τὰς γενικάς· ἐξαρτῶσαν τὰ Ἐνετικά Σχόλ. [οἷον πειρασόμεθα ἦτοι ἀνδρείας ἢ φυγῆς] καὶ ὁ Εὐστάθιος καθ' ὑπερόσιν ἐκ τοῦ ἀπείρητος, τοῦ ὁποίου ἐπεξηγήσει· εἶνε τὸ «οὐδὲ τ' ἀδρήτης»· ἄλλοι δὲ συνάπτουσιν αὐτὰς πρὸς τὸ πόνο).

ΛΑΙΚΕΑ [υ. .] (ἀδικας), μέλ. ἀδικήσω, «ἀδικῶ»· γ. Δήμ. 368.

ΛΑΙΚΕΑ [υ. .] «ἀδικῶ»· γ. Ἑρμ. 316.

ΛΑΙΝΟΣ, ἡ, ὅς [υ. .] (κατ' Ἀρίσταρχον ἀδινός) ποιητ. καὶ ἰδίως ἐπ. 1) πυκνός, «κῆρ» ἢ πυκνή, ὅ ἐκ πυκνῶν ἰσθμῶν συνισταμένη καρῆς, P 484, τ 516. 2) παμπληθής, ἀθρόος, συσσωρευμένος, περὶ ἐσμῶν μελισσῶν καὶ μυγῶν, B 87, 469· «μῆλ' ἀδινά» α 92, δ. 320· 3) μεταφ. ἀ) ἐπὶ στεναγμῶν, κλαυθμῶν, θρήνων κ.τ. συνεχῆς, ἀδινάχοπος, γοερός, ὁξύς, θλιβερός, βαρὺ· «γός» Σ 316, X 430 κ. ἀ· «ὅφ» φωνή, κραυγὴ ὄρετα, δυνατή, γ. Δήμ. 67 (ὁ Ἑρμ. Οὐόσσ. μεταφράζει «περίφοδος κραυγῆ»). Τὸ οὐδέ. ἐνικόντε καὶ πληθ. πολλάκις· ὡς· ἐπὶ β. βαρέως «ἀδινὸν στοναγῆσαι» Σ 424· «ἀδινά γενάγοντα» η 274, ω 317· «ἀδινὸν γοῶσα» δ 721· «ἀδινά κλαίει» Ω 510· «ἀδινὸν μυκώμεναι πόρις» κ 413. Συγκρ. «ἀδινώτερον κλαίει» π. 216· β) περὶ τῶν Σειρήνων, «Σειρήνων ἀδινῶν φλόγγον ἄκουσαν» συνήθως τοῖς ποιηταῖς σύνταξις ἀντὶ τοῦ «Σ. ἀδινὸν φλόγγον ἀ.» τὴν λεγυρὰν φθὴν τῶν Σειρ. ψ 326. (πρὸς μ 44.—Συνήθως παραγωγὴ ἐκ τοῦ ἀδρῆν, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Βούττριαννος ἀποδέχεται, ἂν καὶ συγγενεῖν τινα πρὸς τὸ ἀδρῆς δὲν ἀποκρούει· ἀλλ' αἱ ἔννοια τῶν δύο τούτων λέξεων τῶσαν διαφερόσιν ἀλλήλων, ὥστε συμβαδίσασθαι τὴν δύο παραγωγῶν δὲν εἶναι δυνατόν. Ἡ ὁμοιότης τῆς σημ. τοῦ «ἀδινός» καὶ «ἀδρῆς», ὡς καὶ ἡ ἀναλογία τοῦ κυδρός καὶ κυδνός, ψυδρός καὶ ψυδνός εἶνε ὑπὲρ τῆς τελευταίας.—Οὐ δὲ Δοιδερλ. ὁρμύμενος ἐκ τοῦ ἄδρος, γὰρ μὲν τινος κατὰ τὸ συνήθως ἐρμηνεύει τὸ ἀδινός διὰ τοῦ «ἀρκετός, πολὺς, μέχρι κόρου» καὶ τὸ δ 724 «ἀδινὸν γοῶσα» παραβάλλει πρὸς τὸ υ 39 «κλαίονσα χορέσσαστο». Ως· δευτέραν δὲ σημ. ὀρίζει τὴν τῆς ἀρθρίας, καὶ οὕτως ἐρμηνεύει τὸ «μυκῶν ἀδινῶν—ἀδινὸν μυκώμεναι—μῆλ' ἀδινά». Τὸ δὲ «ἀδινὸν κῆρ» ἐκλαμβάνει συνώνυμον τῇ «φίλον κῆρ» καὶ «ἀδινά Σειρήνες» εἶνε αἱ ἀρέσκουσαι, ἡδεῖαι Σ· ἐπεὶ δὲ ἄδρος (=ἀρέσκεια καὶ ἀδῶ=ἡδονή).

ΛΑΙΝΩΣ, ἐπὶ β. ἐκ τοῦ προηγ. «ἀδινῶς ἀνελεῖκατο» βαρέως, ἐκ βάθους ἀνέπνευσε. T 314 f.

ΛΑΙΝΟΣ, ὅς, ἡ, ποιητ. (δαμάω), ἀδίαστος· ὅθεν 1) ἀδάμαστος· ἡμίονοι· ὅσαι

ἀκόμη δὲν ἤλθον ὑπὸ ζυγόν, δ 637 (πρὸς K 293 «ἀδμήτην, ἣν οὐκ ὑπὸ ζυγόν ἤγαγεν ἀνὴρ»). 2) ἄγματος, ἀνύπανδρος· παρθένοι· ζ 409, 228. *Οδ.

ΛΑΜΨΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἰκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, γ. Δήμ. 424.

ΛΑΜΠΤΟΣ, ἡ, ὅς, «ἀδμήτης κατ' ἀμφοτέραις τοῦ τοῦ τῆς σημασίας· βοῦς» K 293, γ 383· «ἵππος» ψ 266, «παρθένοις» γ. Ἄφρ. 82.

ΛΑΜΠΤΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Φέρητος, βασιλεὺς ἐν Φεραῖς τῆς Θεσσαλίας, ἀνὴρ τῆς Ἀλκίπαιδος, πατήρ τοῦ Εὐμήλου, B 713, 714.

ΛΑΟΝ, ὁ, ἰσχυρὸς.

ΛΑΟΣ, ὁς, τὸ (ἀν κατὰ τὸν Λόδεκκ.), κέρως, ἀηδία, A 88 f. (ὁ Ἀρίσταρχος ἔγραψεν ἄδρος· ὁ δὲ Βούττριαννος θέλει ἄδρος).

ΛΑΟΣΤΟΣ, ὅς (διδωμι), μὴ δεδομένος, ἀδωρητος· γ. Ἑρμ. 573.

ΛΑΡΗΤΕΙΑ, ἡ, Ἀδράστεια, πόλις τῆς Μ. Ἀσίας παρὰ τὴν Προποντίδα, οὕτως ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ θεμελιωτοῦ αὐτῆς Ἀδράστου, B 828.

ΛΑΡΗΤΗ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἀδράστη (ἐκ τοῦ α καὶ διδράστω, ἀναπόδραστος), μία τῶν θαλαμηπόλων τῆς Ἑλένης, δ 423.

ΛΑΡΗΤΙΝΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου=Διγιάλεια, E 412.

ΛΑΡΗΤΟΣ, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἀδράστου. 1) υἱὸς τοῦ Τηλαοῦ, πατήρ τῆς Ἀργείας, Λίγαιας, Ἰπποδαμείας, Διήπολης καὶ τοῦ Λίγαιου. Περιελθὼν εἰς ἔρδρα πρὸς τὸν Ἀμφιάραον ἔφυγεν ἐκ τοῦ Ἀργίου εἰς τὴν Σκυθίαν, ὅπου διεδέχθη τὸν πενήθερόν αὐτοῦ Πόλυδον, καὶ ἔπειτα ἔλαβε τὴν ἐν Ἀργεῖ ἀρχήν. Ἐποδεχθεὶς τὸν φεύγοντα Πολυδαίωνα ὡς καὶ τὸν ὁσαύτως φεύγοντα Τυδέα (Ξ 424) ἔδωκεν εἰς τὸν πρῶτον γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀργεῖου καὶ παρσκεύασεν τὴν ἐπὶ Θήβας ἐκστρατεῖαν, B 572. 2) υἱὸς τοῦ μάντιος Μέρποπος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίου, ἀρχηγὸς τῶν Τρωϊκῶν συμμάχων τῶν ἐκ τῆς Ἀδραστέας, Ἀπαισῶ κτλ. B 830, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθεὶς A 328. 3) εἰς τῶν Τρώων, Z 37, ὑπὸ τοῦ Μενελάου νεκθεὶς καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθεὶς, Z 54 εἰ· 4) ἕτερος Τρῶς ὑπὸ Πατρόκλου ἀποθανών, Π 694.

ΛΑΡΟΤΗΣ, ὅς, ἡ (ἀδρός), μόνον εἰς τὴν αἰτιατ. ἀδρότητα, ἐντελής ὠριμότης, μέστωσις τοῦ ἤδη ἀνεπτυγμένου σώματος, ἀνδρική δύναμις, ἀκμή, χ. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἔδη», *Π. Π 857, X 363· καὶ τοῦ «μένος» Ω 6. (Ἡ ἀρχαία καὶ ἐπὶ ἀξιοπιστοτέρων μαρτυριῶν σθηριζομένη γραφή εἶνε· ἀνδρότης (ὅ ἐ. ἀνδράτης, τὸ ἄνδρα εἶναι, ἥτις διὰ τὴν ἀσυνήθη συστολήν τῆς πρώτης συλλαβῆς ἀπορρίφθησα ὑπὸ τοῦ Οὐολφίου, Σπινζιέροῦ καὶ Διδορρίου, πάλιν ἀποκατεστήθη ὑπὸ τοῦ Βεκκίερου ἐν τῇ Α' ἐκδ. καὶ τοῦ Φαίσιος. Ὁ Δοιδερλ. θεωρεῖ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν λέξιν τὸ ἀδρότης καὶ ἀνδρότης, δασυνθέντος τοῦ α ἀντὶ τοῦ ἀποδελθέντος γ. Ἐν δὲ

τῇ Β'. ἐκδ. ὁ Βέικερς ἐξ ἰδίας εἰκασίας γράφει: ἀρετῆτα (=ἀρετήν) λέγειν ὑπ' αὐτοῦ σχηματισθεῖσαν κατ' ἀναλογίαν τοῦ: βιοτῆς καὶ πινυτῆς=βιοτῇ καὶ πινυτῇ).

Λάττος, ὡς [υ.], (δύω) ἐπιθ. ἄλως, ἀπάτητος, ἐφ' οὗ δὲν πρέπει νά πατήσῃ τις ὅθεν ὡς οὐσιασ. «τὸ ἄλωτον» (καὶ ἄρσεν. δὲ ὁ ἄλως) (ἐξυπακ. γῶρος) Ὑ. Ἐρι. 247) ὁ ἐνδοτάτος μόνον εἰς τοὺς ἱερεῖς προσιτός γῶρος παντός ναοῦ, „τὸ ἱερὸν“ ἐν γένει δὲ ἱερὸν, ναός, Ὑ. Ε 448, 512.

Ἄλῃ, μέλ. ἔσομαι Ὑ. 6, 2 Herm. 10. Ἀλίσαν. Ἄλῃρτος, ὡς (δωρέομαι), δὲ μὴ λαβὼν δῶρα, δ' ἄνευ δώρων Ὑ. Ἐρι. 168.

Ἀεθαλί, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀθλεύω (τοῦτον τὸν τύπον παρεδέχθησαν οἱ μετὰ τὸν Σπίζιγερν ἐν Ω 734) (ἄεθλος) μόνον κατ' ἑνερ.

1) ἀναλαμβάνω ἄθλον, ἀγωνίζομαι, Δ 389, Ὑ 737 «ἐπὶ τινι» πρὸς τιμὴν τινος, Ψ 274. 2) ἀγωνίζομαι, „κοπιᾶζω“, μοχθῶ, „βασανίζομαι“. = ἀεθλεύω πρὸ ἀντακτοῦ ἀμελίχου = μολόχους ὑπομένων ἐνώπιον ἀσπλάγχνου ἄ. Ω 734 (κατ' ἄλλους: ὑπὲρ ἀσπλάγχνου ἄ.). Ἀντὶ τούτου ἄλλους ἐγγράφετο παρ' Ὀμήρῳ ἀθλέω, ὅπερ ἴδε, Ὑ. Λ.

Ἀέθλιον, τὸ, ἕτερος ἐπικὸς τύπος τοῦ ἐπομένου.

1) ἄθλον, βραβεῖον, ἔπαθλον «ἀέθλια ποσὶν ἀρέσθαι» χάριν τῶν ποδῶν μου, ὅ ἐ. διὰ τὸν δρόμον, τὸ τρέξιμόν μου λαμβάνω βραβεῖα, I 424, 266 «ἅτε ποσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν» ὅσα δύνανται νά χρησιμεύσωσιν ὡς βραβ. τῶν ἀνδρῶν διὰ τὸ τρέξιμον, X 160. «ἀέθλια ἀνελίσθαι καὶ ἀνελεῖν» Ψ 823, 736 «ὅσα μοι ἤνεικαντο ἀέθλια ἵπποι» ὅσα βραβ. μοὶ ἐκέρδισαν οἱ ἵπποι, I 427. 2) = ἀέθλος, ἀγών, θ 108, φ 4, ω 169.

3) ὄργανα τοῦ ἀγῶνος, ὅπλα, φ 62, 147.

Ἀεθλον [υ.], τὸ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ: ἄθλον. 1) βραβεῖον, ἔπαθλον, ἀμοιβὴ διδομένη εἰς τὸν νικητὴν ἐν τῷ ἀγῶνι X 163 «ὡς δὲ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῶδ' ἐπ' ἀέθλῳ» εἴθε νά μὴ ἐλάμβανον διὰ τὴν νίκην μου τοιοῦτον βραβεῖον, τὴν αὐτοκτονίαν δηλ. τοῦ Αἴαντος, λ 548 (Ἄλλοι ἐλαμβάνοντες ἄρσεν. τὸ ἀέθλῳ ἐρμηνεύουσιν: ἐν τοιούτῳ ἀγῶνι). Ὁ πληθ. Ψ 259 κ. ἄ. «ἐλθόντες μετὰ ἀέθλα» σταλόντες ἵνα ἀθλοπορήσωσι, Δ 700. Ἐν γένει δὲ ἀμοιβή, δῶρον, Ψ 620. (Ὁρθότερον ὅμως καὶ ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ νά φυλάττῃ τὴν τοῦ βραβεῖου σημασίαν).

2) Κατὰ πληθ.=ἀέθλος, ἀγών, ω 89.

Ἀέθλος, ὁ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ: ἄθλος (οὗτος ὁ τύπος μόνον θ 160). 1) ἀγών, διαγωνισμός, Π 590, θ 134 κ. ἄ. 2) ἀγών ἐν πολέμῳ, μάχη, Γ 426 κ. ἄ. ἐν γένει δὲ πόλεμος, πόλεμος, τὰ λαοπωρίαι τὰ ἡρωικά ἔργα τοῦ Ἡρακλείους λέγονται «Εὐροσθῆος ἀέθλοι» (ἀέθλοι κατ' ἐξοχὴν ὀνομαζόμενοι καὶ παρὰ τοῖς μεθ' Ὀρμ. συγγραφείοις) Θ 363, T 133. πρὸς λ 622 «μόγῃν ἀέθλους» μόχλους ὑπομένειν δ

470 «τελεῖν» γ 262 κ. ἄ. Ἰδὲ ἐν Ὁδ. περὶ παντός εἶδους κακογυγνῶν.

Ἀελοφόρος, ὡς, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀελοφόρος, ὁ βραβεῖον φέρων, νικητής, περὶ ἵππων Ὑ. I 124, 266, A 699, X 22, 462.

Ἀεῖ, ἐπικ., ἐπ. καὶ Ἰων. αἰεὶ καὶ αἰέν, πάντοτε, διαρκῶς «θεοὶ αἰέν εόντες» οἱ αἰώνιοι. A 290, Φ 548. Πολλῶς ἐπιτείνεται διὰ συνωνύμων λέξεων, οἷον «διαμπερές, συνεχές, νυκτερές, ἀπκεῖς, ἐμμενές αἰεῖ, αἰεῖ ἤματα πάντα». (Ὁ συνθ. τύπος μόνον M 214, Ψ 648, ο 379, Βατρ. 175· ἀλλαγὸς αἰεῖ· τὸ δὲ αἰέν ὅπου τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ βραχεῖαν τὴν λήγουσαν ὅθεν τὸ μὲν ἐν τῇ A 827 μετεδίδθη εἰς αἰεῖ ὑπὸ τοῦ Βεικέρου· τὸ δὲ ἐν τῇ A 520 καὶ α 341 ἀποκατεστάθη ἀντὶ τοῦ αἰεῖ.).

Ἀεῖσα, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἔδω, μέλ. ἀεῖσομαι (Ἀττ. ἔσομαι Ὑ. 5, 2) αἰέσω ὡς προσ. τοῦ εἴ. ἀορ. ἐν Ὑ. 16, 4 κατὰ τὸν Ἐρι. καὶ Ὑ. 19, 4 κατὰ τὸν Βούττι. ἀποκατεστάθη ἀντὶ τοῦ: αἰέσω. 1) ἀμετ. φάλλω, „τραγουδῶ“ ἄνευ πτωσ. B 598, ε 464 «τινὶ» ἐνώπιόν τινος, α 325 «παρὰ τινι» α 454.—περὶ πτηνῶν, „καλαδῶ, λαλῶ“ τ 549—περὶ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου (καθ' ὅσον δοκιμαζέται ἡ ἐντασις αὐτῆς) διότι ἄλλως κλαγγὴ λέγεται ὁ ἦχος αὐτῆς, Δ 49) φ 414. 2) μεταβ. μετὰ αἰτ. φάλλω, ἐξυμνῶ «παιθῶνα» A 473 «μῆνιν» A 4 «κλέα ἀνδρῶν» I 489.—Μέσ. ἐξυμνω Ὑ. 1, 2. (Παραγίνεται ἐκ τῆς ῥίξης Fιδ, τῆς σημανούσης κάμανω τι γνωστόν, μετὰ τοῦ ἐπιτατ. α.) (τὸ α κυρίως μὲν [υ.] ἐν ἄρσει δὲ [-], ρ 549).

Ἀεικεῖν (ἀΐκειν), Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ αἰεῖν (α, εἰκό), κακῇ μεταχειρίσει, κακῶς, ὕβρις, Ω 49· πληθ. «ἀεικέας φαίνειν» πράττειν ἀπρεπεῖς πράξεις, υ 308.

Ἀεικέλιος (ἀΐκελιος), υ, ὡς καὶ οε, ὡς, τ 341 (εἰκέλος, εἰκὴ) ἐπική λέξις=ἀεικῆς, 1) ἀπρεπής, ἐπονείδιστος «ἀλαωτός» ι 503, «ἄλγος» ἀπρεπὲς πάθημα (τὸ νά γείνη κανόδρωτος καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ κυνῶν) E 32 «στρατός» δειλός, E 84. 2) ὡς πρὸς τὴν μορφήν δυσειδής, εὐτελής, ταπεινός, ε 242 κ. ἄ. «πήρη, κοίτη, δίφρος» Ὁδ. ρ 357, τ 344, υ 259.—Ἐκ τούτου

Ἀεικελίης (ἀΐκε.) ἐπικ. ἀπρεπῶς, αἰσχροῦς, Ὁδ. θ 231, π 109, υ 349.

Ἀεικῆς (ἀΐκε.), ἐς, γεν. εὖς (ἄ, εἰκό) Ἰων. καὶ ἐπικ. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταὶ ἀντ' αὐτοῦ: αἰκῆς. 1) ἀπρεπής, ἄτιμος, ἐπονείδιστος, ταπεινός «νόσος» υ 366 «λοιγός» θάνατος· ἐπονείδιστος (ὁ ἐκ τοῦ λοιμοῦ, ἡ κατὰ τὸν Δυντέρην ἐνεκα τῆς ὑπὸ τοῦ θανάτου ἀτιμώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος) A 344 «πύμος» τέλος· ἐπονείδιστος, β 250 κ. ἄ. «στόνος» Φ 20 «ἔργον» ἀπρεπής, ἄτιμος πράξις κατὰ διαφόρους ἐπόψεις· οὕτως περὶ τοῦ εἰκῆθιμος τοῦ

Ἑκτορος, X 395. περί τῆς διαφορᾶς τῆς Κλωταμνήστρας γ 365, περί τῆς φυγῆς τῶν Ἀχαιῶν E 13 κτλ. «μειδῶς» πενιχρὸς M 435. «ἀποινα» ἀξιοκαταφρόνητα, εὐτελὴς Ω 594. «οὐ οἱ ἀεικέας ἀμνομένην περί πατρὸς τεθνάναι» δὲν εἶνε ἄδοξον νὰ ἀποθάνῃ τις ὑπερασπιζόμενος τὴν πατρίδα, O 496. «ἀεικέα μερμηρίζει, μηχανᾶσθαι» δ 533, χ 432. «ἀεικός» ἐπὶ ρ 216.

2) περί τοῦ ἐξωτερικοῦ σχήματος, αἰσχροῦ, «ἀσχημος», «πῆρη» ν 437. Τὸ οὐδέτερον πληθ. ἐπιρρήματικώς «ἀεικέα ἔσσο» ἀπρεπῶς ἦσο ἐνδοξόμενος, π 199, ν 250.—Ἐκ τούτου.

Ἀεικίζω (ἀεικίω), ἐπ. ἀντὶ τοῦ αἰκίζω, μέλ. αἰκίω, X 256. ἐπ. ἀόρ. ἐνεργ. καὶ μέσ. αἰκίσσα καὶ αἰκισσάμεν, παθ. αἰκίσθην. 1) Ἐνεργ. ἀπρεπῶς ἢ κακῶς μεταχειρίζομαι, ἀτιμάζω, ὑβρίζω, «ἕξινον» σ 222, «νεκρόν» ἀφίνων αὐτὸν ἄταφον ἢ ἄλλως πως ἡτλιασμένον, Π 515, X 256, Ω 22. «γατὰν αἰκίζει» ὁ Ἀχιλλεύς θύων τὸν Ἑκτορα ὑβρίζει, ἀτιμάζει τὴν γῆν, Ω 54. «μυταὶ νεκρόν αἰκίζουσι» «ἀσχημιζουσι» διὰ τῶν σκυλῆκων, οὓς ἐγγεννώσιν εἰς τὰς πληγὰς του, T 26. 2) Μέσ.=ἐνεργ. T 559, X 404.

Ἀεῖω [-...], Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ αἴρω (ὕπερ μόνον P 724 εὗρισκ.), ἀόρ. ἤερα καὶ αἶερα, μέσ. ἀόρ. αἰεράμεν καὶ ἡράμεν (ἡρατο, ἡράμεθα), ὑποτ. ἐκ τοῦ β'. ἀόρ. ἡρόμεναι ἄρωμαι, εὐκτ. ἀροίμεν, ἀπρρ. ἀρέσθαι, ἀόρ. ἀ. παθ. ἀέρθην, μετοχ. τούτου ἀερεῖς καὶ ἀρεῖς, ὑπερσ. παθ. γ'. πρὸς ἄωρτο. Α') Ἐνεργ. 1) «σηκῶμαι» μετ' αἰτ. «λᾶν» H 268. «ἔγχος ἄντα τῆνος» Q 424. «χεῖρας» ἀνατείνω εἰς σημεῖον ἐκείας, λ 423. «μάστιγας ἐφ' ἵπποιον» Ψ 362. «ὕψοσε ἀ.» ὑψώνω, K 465, ε 240. ὅθεν τὸ παθ. ὑψοῦμαι, μετεωρίζομαι, «σηκῶνομαι (εἰς τὸν ἀέρα)», ε 393. «κονίη ἀερομένη» κατὰ γράμμα κονιορτός, Ψ 366. «κῆρες πρὸς οὐρανὸν ἀερόθεν (ἀντὶ τοῦ ἀέρθησαν)» Q 74, ἀετὸς «εἰς αἰθέρα ἀέρθη» τ 540, «ἐφ' ὅπερθεν ἀερεῖς δίνεον» ὑπεράνω αὐτοῦ σηκῶντες, μετεωριθεῖς, 383. (Ὀρθότερον ὁ Ἀμείψ μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου γράφων ἐπ. ἐρεῖσθε(ς) «ὕψος» ἀερέσθην. οἱ ἵπποι του «δὲν ἐπατοῦσαν τὴν γῆν» Ψ 504. «πρῶμνη ἀεῖρετο» ν 84. «μάχιμα ἄωρτο» ἐκρέματο, Γ 272. 2) διὰ τῶν χειρῶν σηκῶναι, ἔπειτα λαμβάνω, «μετάνην» K 30 κ. ἀ. πολ- λάκι κατὰ μετοχὴν μέσ. τῶν κινήσεων σημαντικῶν ρημάτων, ὡς τὸ λαδῶν (ἰδ. ΔΑΜΒΛΑΝ), «κρεῖων πίνακας παρέθηκην ἀεῖρας» α 144, Ω 589. «τίνι τι» προσφέρω, ὅσον «μή μοι σῖνον ἀεῖρα» Z 264. 3) ἀφαιρῶ, ἐξάγω, «αἶτον ἐκ κανέου» ρ 335. «Ὀδυσσεύς ἐκ νῆος» ν 417. «νεκρόν ἐκ βελίων» ἀπομακρύνω, σηκῶναι καὶ φέρω ἐκτός βέλους, Π 678. περί πλοίων λεγόμενον εὗρισκεται γ 342. «ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἀέριον» τόσα, ὅσον βάρος ἐδυνήθησαν νὰ «σηκώσωσι, νὰ φέρωσι τὰ πλοῖά του» ζ ρ 17

«μήλα ἐξ Ἰθάκης Μεσσόγηι ἄεσαν νηοί» ἀπῆγαγον «ἐσθλῶσαν μέτ' ἀκαράβια». Β') Μέσ.

1) σηκῶναι δι' ἐμαυτὸν, περιποιῶ ἐμαυτῷ, ἔπειτα λαμβάνω, φέρω «ἔλκος ἐφ' ἑλκεῖ» πληγὴν ἐπὶ πληγῇ, E 130. ἰδίως βραδεία, λείαν κτλ. «ἀέθλια ποσσίν» (ἰδ. ἀέθλιον) I 424. «ἵππον» Ψ 592. «ἀνδράγρια» E 509 κ. ἀ. πολλὰκις «κῶδος, κλέος, εὐχος, νίκη», προστιθεμένης ἐνίοτε ἡ δοτ. χαριστικῆς «οἱ αὐτῷ» =ἐαυτῷ, K 307. «ᾧ παιδί» α 240, ε 370. Τὸ δὲ πρόσωπον, εἰς οὗ τὸ κλέος κτλ., ἐκφέρεται μὲν καὶ κατὰ δοτικ. ὅσον «σφι μέγα κῶδος ἄροιο» I 303, πρβ. Δ 95. συνηθέστερον δὲ κατὰ γεν. ἐμπρόθετον «πρὸς Δαναῶν» Π 84. 2) σηκῶναι τι τῶν ἐμαυτοῦ «πέπλον» Z 293, α 406 (ἰδ. Ἄλλ' ἀμφοτέρωτα πάντα τὰ παραδείγματα δύνανται ὀρθότερον νὰ ἀναχθῶσιν ἢ εἰς τὸ 1) ἢ εἰς τὸ ἐξῆς). 3) σηκῶναι τι ἐπάνω μου, ἀναλαμβάνω, ὑπομένω, «ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο» ἐμόγησε καὶ ὑπέμεινε, δ 407.

Ἀεκαζόμενος [-...], (ἀεκα), π. ὄν. (ἀέκων) ἄκων, παρὰ τὴν θέλησίν του, ἀναγκασόμενος, α 135, τ 133. ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «πολλά» Z 458, ν 277.

Ἀεκέλιος (ἀεκα), ὄν. ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀεικέλιος. «ἀεκέλια ἔργα» ἐπονείδιστα ἔργα Σ 77 τ. ἢ. Οἱ ἀρχατοὶ γραμί. παρήγον τὴν λέξιν οἱ μὲν ἐκ τοῦ ἐκών, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐκηλος καὶ τοῦ γε-ρητ. α. Οἱ δὲ νεώτεροι ἐκ τοῦ ἀεικέλιος κατ' ἐπ. ἔκτασιν καὶ συστολήν τῶν συλλαβῶν, ἧς ἀνάλογα τὸ βαθύς (βαθείης) καὶ ἡς (ἑύς).

Ἀέκητι [-...], (ἀέκα), ἐπὶ ρ. (ἀέκων) ἀκουσίως συνήθ. μετὰ γεν. «Ἀργεῖον, θεῶν ἀέκητι» παρὰ τὴν θέλησιν τῶν Ἄρ. Δ 667, X 8, γ 28, «ἀέκητι σθέν», παρὰ τὴν θέλησιν σου, ε 477, ρ 43 κ. ἀ.

Ἀέκων (ἀέκων), ὄντι, ὄν. (ἐκών) Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. ἄκων α) βεβιασμένος, ἠναγκασμένος «μέ τὸ στασιό» Δ 327 κ. ἀ. «ἀέκοντος ἐμετο» παρὰ τὴν θέλησιν μου «στασιόως μου» Α 304. «ἦ σε βίη ἀέκοντος ἀπῆύρα νῆα» δ 646 (ὅπερ ἄλλοι ἄλλως ἐρμηνεύουσιν οἱ μὲν ἐξαρτῶντες τὴν γενν. ἐκ τοῦ βίη, διὰ βίης κατὰ τοῦ μὴ θέλοντος, δ ἔ. παρὰ τὴν θέλησιν σου οἱ δὲ συνάπτοντες τὴν γεν. πρὸς τὸ ἀπῆύρα καὶ παραδεχόμενοι τούτου διπλὴν σύνταξιν οἱ δὲ τέλος θεωροῦντες αὐτὴν γενικὴν ἀπόλυτον, ὅπερ καὶ ἀπλοῦστερον καὶ πιθανώτερον ὡσαύτως ζ Α 430). β) «χωρὶς νὰ το θέλω», δ ἔ. οὐχὶ ἐκ προθέσεως, τυχαίως, Π 264.—Ὁ ἑτερος τύπος μόνον ἐν τῇ φράσει «οὐκ ἔκοντε πετέσθην» (τῷ ἵππῳ) E 366 κ. ἀ. (ἔχει δὲ τὸ μὲν ἀέκων α[-], τὸ δὲ ἔκων α[-]).

Ἀελλα [-...], ἡ, σφοδρὸς ἄνεμος, θύελλα, ἀνεμοστρόβιλος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. «γεμῆραι ἀελλαι» B 293 κ. ἀ. «ἐμάρνατο ἴσος ἀέλλη» M 40. «ἀελλαι παντοίων ἀνέμων» οἱ ἐκ παντοίων (συγχρουόμενων) ἀνέμων προκύπτον.

τες ἀνεμοστροβίλοι, ε 292, 304· ὡσαύτως «ἀέλλα ἀργαλίων ἀνέμων» Ν 795. (Παράγ. εἶπε ἐκ τοῦ: ἄω, αἰώ, καὶ σημαίνει ἀνεμον (σφοδρῶν) εἶπε ἐκ τοῦ: εἰλέω, καὶ σημ. ἀνεμοστροβίλον· ὁ δὲ Δοιδεῖρλ. παραδέχεται μὲν τὴν πρώτην παραγωγὴν, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐξῆς παραδόξου ὁδοῦ: ἐκ τοῦ ἄρη, αὔρα γίνεται κυρίως: ἀφ' ἑρᾶλη, καὶ ἐν-τεθεν ἀέλλα, σημαίνει δὲ πνοήν, ὡς Ν 795, ε 292, 304. Κατὰ τὴν συνήθη σημασίαν, τὴν τοῦ ἀνέμου, εἶνε ἡ ἀέλλα σφοδρότερα μὲν τοῦ ἀνέμου, ἥττον δὲ σφοδρὰ τῆς θυέλλης, ζέλης, λαίλαπος καὶ καταγίδος. || Ἐν τῇ Π 374 ἔχει σημ. ὧω: εἰδική=κονίη, κονισαλος, κονιορτός, καὶ τοῦτο διότι κατὰ τὸ Ψ 365 ἡ «κονίη ἀερομέ-νη» παραβάλλεται πρὸς «νέφος ἢ θυέλλαν»).

ἈΕΛΛΗΣ, ἔς (εἰλω μετὰ τοῦ ἐπιτ. α, πρὸλ. λ. ἈΛΛΑΪΣ) συμπετυκνωμένος, πυκνός: «κονισαλος»· κονιορτός πυκνός, σύννεφον κονιορτοῦ (|| πρὸλ. Φ 603 «στροφάλη κονίης»), Γ 437. (τὴν ἄλλην παραγωγὴν ἐκ τοῦ ἀέλλα καὶ τὴν ἐρμηνείαν ὑπὸ θυέλλης ἐγειρόμενος ὀρθό-τατα κατέκρινεν ὁ Ναιγελσβαχ καὶ ἄλλοι).

ἈΕΛΛΟΠΟΣ, ὁδός, ὁ, ἡ, παρ' Ὁμ. πάντοτε μετὰ συνεσταλμένης τῆς καταλήξεως ἈΕΛΛΟΠΟΣ (ἀέλλα-πούς), θυελλόπους, ὅλη, τόσον ταχύπους ὅσον ἡ θυέλλα, ὁ ἀνεμος, *Ἰρις· *Ἰλ. Θ 409, Ω 77, 151· «ἵπποι» Γ. Ἀφρ. 218. (|| Ὁ ἵππος· ἐν τινι ὅσῳ Κυπριακῇ, παρὰ Σακελλαρίῳ Κυπρ. ἤμ. 2, 409, λέγεται «ἀνεμοπόδας», οἷον «μαυρὲ μου, μαυρογόνате, μαυρὲ μου ἀνεμοπόδα»).

ἈΕΛΠΕΑ, δὲν ἐλπίζω, «ἀελπίοντες» (μετὰ συνιζήσεως τοῦ εο), Η 3407. (Οὕτως ἔγραψεν ὁ Δινδορφος κατὰ τὸν Εὐστάθιον ἀντὶ τῆς παλαιᾶς γραφῆς: ἀελπόντες. Ὁ δὲ Οὐδάλφιος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν καὶ ὁ Βέκκερ. γράφουσιν: ἀελπτεόντες· ἐκ τοῦ ἀελπτός· ἐκ τοῦ

ἈΕΛΠΗΣ (ἀφ' ἑλπ.), ἔς (ἐλπομαι), γεν. ἑός, ἀν-ἐλπιστός, ἀπροσδόκητος, ε 4087. (παλαιὰ γραφή ἀποκατασταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Δινδορφ. καὶ Βέκκ. ἀντὶ τῆς τοῦ Οὐδάλφιου καὶ τῶν λοιπῶν ἀελπτῆς).

*ἈΕΛΠΟΣ, ὄν (ἐλπομαι), ἀνέλπιστος, ἀ-προσδόκητος, Γ. Ἀπ. 91, Γ. Δήμ. 219.

ἈΕΛΑΝ [---], ὄγας, ὄν (ἀε-νάω), ὁ ἀεὶ ῥέων, οὐδέποτε στερεῶν, ἀέναντος «ῥάδα» ν 4097. (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει αἰε νάοντα).

ἈΕΣΑ [---], ἀρχ., καὶ ποιητ. κυρίως ἀφ' ἑω (ἀν καὶ ὁ τὸ διαγράμμα εἰς πάσας τὰς διαγράμματος λέξεις ἐν τῇ Β' προσγράψας Βέκκερος γράφει ἀέσω) παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα συγγρ. αὐ-ξω, οἷον Ἐπιγρ. 43, 3· εὐχρ. μόνον κατ' ἐνεσ. καὶ παρὰ. ἔνευ αὐξήσεως. Α' Ἐνεργ. 4) αὐ-ξάνω, μεγαλύνω, τρέφω, «υἷον» ν 360. «θυδρος ἀέξει οἶνον» παράγει, κάμνει νὰ προ-κόψῃ, ι 414· «μένος, κράτος, θυμόν» Ζ 264, Μ 214, ρ 226 κ. ἄ. «πένθο: ἐνὶ στήθεσσι» Ρ 139, λ 195 κ. ἄ. «ἔργον ἀέξουσιν θεοί» εὐλα-

γοῦσι τὸ ἔργον μου οἱ θεοί, ο 372. Β') Μία, αὐξάνομαι, προκόπτει, ἐπιδίδω· Τηλέμα-χος· ἀέξεται· Χ 426, Γ. Ἐρμ. 408· «κύμα ἀέξεται» τὸ κύμα ἐπουσκιαν· κ 93· «γῶλος, θυ-μὸς ἀέξεται» Σ 410, ε 345 κ. ἄ. «ὄφρα ἡμᾶρ ἀέξεται» ἐνόςμῃ ἡ ἡμέρα ἐπροχώρει, Θ 66, ι 56· «ἔργον ἀέξεται» προκόπτει, προχωρεῖ, ε 66.

ἈΕΡΓΙΗ (ἀφ' ἑργ.), ἡ (ἀεργός), ἀργία, ω 2547. ἈΕΡΓΟΣ (ἀφ' ἑργ.), ὄν, συνηρ. ἀργός (ἔργον), ι 320, τ 27.

ἈΕΡΟΕΙΣ, ἈΕΡΟΕΝ, ἴδ. ἈΕΙΡΑ.

ἈΕΡΙΠΟΥΣ, ὁ, ἡ, γεν. ὁδός, συνηρ. ἀρσί-πους (Γ. Ἀφρ. 214) ποιητ. (ἀεῖρω, πούς) ὁ αἰρῶν τοὺς πόδας, ἐλεύθερος· εἰς τὸ περι-πατεῖν καὶ τρέχειν, «ἐλαφρός», ἐπιθ. τῶν ἵππων, ἀντὶ τοῦ τῶν βοῶν, οἷτινες λέγονται εἰλίποδες (ἑπ. ἴδ.). *Ἰλ. Γ 327 κ. ἄ.

ἈΕΣΑ (τὸ ἀρκτικόν α κυρ. [-]) διὰ δὲ τῆς αὐξή-σεως [-], ἐπ. ἀόριστος ἀπαρακινώμενος τινὸς ἐν-ματος (συγγ. τοῦ ἄημι) ἔνευ ἄλλων χρόνων, *Ὀδ. τ 342, ἀέσαμεν γ 434, συνηρ. ἄσαμεν, π 367, ἄσαν, γ 490, ο 488, ἀπαρρ. ἄσαι, ο 40, ἐκοι-μήθηθον, ἡσύχασα (τὴν νύκτα), κοιμώμενος ἡ ἡσυγάζων διελλθον (τὴν νύκτα) «νύκτα» π 367· «νύκτας» τ 342. (Ὅτι ἡ λέξις δὲν ση-μαίνει τὸ κοιμῶμαι εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημ. ἀποδεικνύει τὸ γ 490 (|| ὑπερ ὅμως δύναται καὶ κατὰ τὸ πρωτότερον σχῆμα νὰ ἐρμηνευθῇ) ἀν καὶ ἀλλοτρίως δύναται οὕτω νὰ μεταφρασθῇ).

ἈΕΙΦΡΟΕΥΝΗ, ἡ, ἐπ. ἀνοησία, ἀπερίσκε-ψία, πληθ. ο 4707. Ἐκ τοῦ

ἈΕΙΦΡΑΝ, ὄν [-...], ὄνος, φρενοβλαβής, μωρός, ἀνύμετος, ἀπερίσκεπτος· μόνον Γ 483, (ὅπου ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐμπέδος), Ψ 603, φ 302. (Παράγεται κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἐκ τοῦ ἀέσαι καὶ φρῆν καὶ σημ. τὸν ἀποκοι-μισμένον τὸν νοῦν· κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἐκ τῶν ἀέω (βλάπτω) καὶ φρῆν καὶ εἶνε ἀντὶ τοῦ ἀασίφρων, ὅπερ εὐρίσκεται παρ' Ἀπολλωνίου ἐκ κακῆς τινος ἀναγνώσεως καὶ ἐρμηνεύεται φρε-νοβλαβής).

ἈΖΑΛΕΟΣ, η, ὄν [-...], (ἄζω), ποιητ. ξηρός, μόνον «δρύς» Α 494· «ὕλη», ι 234· βῶς ἄζα-λῆ· τὸ ξηρὸν δέρμα τοῦ βοός, ε 8· ἡ ἐκ τοιοῦ-του ἀσπίς, Η 239· «δρύς ἄζαλέον» «ξηρο-βούνη» ἔπερ δὲν καλύπτουσι δάση πυκνά καὶ χλοερὰ, ἀλλὰ θάμνοι ξηροί, Γ 494.

*ἈΖΑΝΙ [-...], ποι. ξηραντὴν τὸ παθ. «ἄζά-νεται θένδρεα» Γ. Ἀφρ. 274.

*ἈΖΑΝΙΣ [-...], ἴδος, ἡ, «κούρη» ἡ ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἀζανίας, κατὰ τινα διόρθωσιν ἀπίθανον μὲν, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Βασιμῆυτερ ἐγκρι-νομένην, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις Ἀζαν-τῆς ἢ Ἀζαντίς, Γμ. Ἀπ. 209. Οὕτως ὀνομα-ζέται ἡ Κορινθία, θυγάτηρ τοῦ Θεσσαλοῦ Φλεγόου, γενήσασα μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἀσκληπίον. Τὸ ἐπιθετὸν τοῦτο πολλὰ καὶ δι-αφόρους ἔλαθεν ἐρμηνείας καὶ μεταβολάς, ὧν μία

εἶνε καὶ ἡ τοῦ Σινεδρίου, γράφοντος Φλε-
του (δὰ).

ΑΖΙΔΗΣ, ΛΟ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀζείδης=δ' Ἀκτωρ,
B 643.

ΑΖΗ, ἡ (ἄζω), ποι. κυρ. ξηρασία, ἐπειτα ὁ
ἐκ τῆς ξηρασίας ἡ ἀρηστίας ἐπὶ τῶν σκευῶν ἐπι-
καλιζάντων εὐρώς, „μουχλα, σκωρία“ „σά-
κος πεπαλαγμένον ἄζην“ ἀσπίς μουχλιασμένη,
σκωριασμένη, ψ 184†.

ΑΖΗΚΗΣ, ΕΣ, γεν. ΕΟΣ, ἀδιάλειπτος, μόνον
„ἐδὼν“ O 25, καὶ „δρυμαχδός“ P 744. Συνη-
θέστερον εἶνε τὸ οὐδ. ΑΖΗΚΕΣ ὡς ἐπὶ ἀδια-
λείπτως, οἷον „ἄζηξες μεμακύνται“ Δ 435 „ἀνέ-
κλειον“ O 658. „φαγέμεν καὶ πιέμεν“ α 3.
(Κατὰ μὲν τοὺς ἀρχ. γραμμ. ἐκ τοῦ α καὶ δα-
ζής, κυρ. ἀδιεχής) τῶν δὲ νεωτέρων κατὰ μὲν
τινας ἐκ τοῦ ἄζη καὶ ἐρμηνεύεται σκληρὸς,
κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἄζην, κυρ. ἀδιηχής, καὶ
σημ. τὸν λίαν ἡχηρὸν ἢ ἐπαίεσθαι. || Πι-
θανώτερα θεωρεῖται ἡ ἀρχ. ἐρμηνεία, τὴν ὅποιαν
ὁ Δυνάστερος τροποποιεῖ ὡς ἐξής: α ἐπιτατ. καὶ
ἐξηχής τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ζα-εχής=δια-εχής=
συνεχής).

ΑΖΟΜΑΙ, παθ. (τοῦ παρ' Ἡσιόδου ἐνεργ. ἄζω)
ἐρηραίνομαι „αἰγίριος Ἀζομένη“, Δ 487†.

ΑΖΟΜΑΙ, ΠΟΥ, ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ
παρτατ., σέβομαι, εὐλαβεσθαι, αἰδοῦμαι,
„ἐντρέπομαι“, μόνον περὶ τῆς εὐσεβούς ἐκεί-
νης αἰδοῦς τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ σεβασμούς
ἀνθρώπους, ἀνυσ. πτ. i 200 (|| ἐνθα μάλλον ἐν-
δύεται ἐκ τῶν ἀνωτέρ. τὸ ἀντικειμ.) μετὰ αἰτ.
„ἀπολλῶνα“ A 21 κ. ἀ. „μητέρα“ p 404.
μετ' ἀπαρ. αἰδοῦμαι, φοβόσμαι „Διὶ λείδων
υἱόν“ Z 267 „ἔξινους ἐσθέμεναι“ i 478, ἡ
μετὰ τοῦ μή „ἄζετο μή Νυκτὶ ἀποθύμια ἔρ-
θαι“ E 261.

ἈΔΑΝ [υ.], ὄνομα, ἡ (κυρ. ἡ ψάλτρια, ἐκ τοῦ
ἀείδω), κόρη. Ουγάτηρ τοῦ Κρητὸς Πανδα-
ρέου (ὅπ. ἰδ.). γυνὴ τοῦ Ζήθου βασιλ. τῶν Θη-
ῶν, μητὴρ τοῦ Ἰούλου, ὃν ἐν ἀγνοίᾳ ἐφόνευσεν,
ἐν ᾗ ἤθελε νὰ φονεύσῃ τὸν πρεσβύτερον υἱὸν τῆς
ἀνδραδέλφους τῆς Νιόβης, ἣν ἐφθάνει διὰ τὴν εὐ-
πικνίαν. Εἰς τὸ ὀνόμαον πτηνόν, τὴν ἀηδόνα,
(„ἀηδὼν“) ὑπὸ τοῦ Διὸς μεταμορφωθείσα, δὲν
παύει καθ' ἑκάστον ἔαρ θρηνοῦσα τὴν ἀπώλειαν
τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τῆς, τ 518 ἐξ. Ὁ μῦθος οὗ-
τος ἐπιχωριαῖον τὸ πρῶτον ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ,
μετέβη ἔπειτα εἰς τὴν Ἀτικὴν, γενόμενος πλου-
σιώτερος καὶ προσλαδὼν νέα ὀνόματα τὰ τῆς
Πρόκνης, Φιλομήλας καὶ τοῦ Ἴτυος.

ἈΔΟΝΙΑ (ἀήθης), ἡ ἑλλειψίς συνηθείας.
Βατρ. 72.

ΑΠΟΕΞΙΑ (ἀήθης, || διὰ τοῦ ἀρχ. ἀήβητος, ὡς τὸ
πυρέσσω ἐκ τοῦ πυρετός), εἶμαι ἀσυνείθιστος,
μετὰ γεν. K 493†.

ΑΠΗΜ [υ.], (κατ' ἀρχ. βεβαίως: ἄΓημι), ἐπ.
(ἀπ) γ'. δοτικ. ἄπην 1 B, ἀπρρ. ἀπῆναι καὶ ἀπῆ-
μεναι γ 483, 176, Ψ 314, μετοχ. ἀέντες E
(ΔΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

526, παρατ. γ'. ἐν. ἀπ μ 325, παθ. ἐνεστ. με-
τοχ. ἀήμενος, παρατ. ἄπην πνέω, φυσῶ, συ-
ρίζω, περὶ τοῦ ἀνέμου, πάντοτε εἰς ἐνεργητ. φαι-
νήν, Ὅμ. πλγ.—Τὸ δὲ παθητ. εἰς καθαρῶς πα-
θητικὴν σημασίαν ζ 131 «λέων ἀήμενος» ὑπὸ
τοῦ ἀνέμου καταπνεόμενος, τὸν ὅποιον „δέρ-
ναι ὁ ἀνεμος“. Ἰδ. ἄμει. μεταφορ. „ἔδχα
δὲ σπιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄπην“ κατὰ οὗτω διευ-
θύνσεις ἐκυμαίνετο ἡ ψυχὴ τῶν ἐνδομύχως, Φ
386. „περὶ τ' ὀμφί τε κάλλος ἄπην“ πανταχό-
θεν δὲ περὶ οὐτὴν καλλοπὴ ἐκυμάτιζεν, ἡ τὴν
περιέπνεεν, Γ. Δήμ. 277.

ΑΠΗ [υ-] (κυρ. ἀΓηρ), ἡ, παρ' Ὅμ. μόνον εἰς
τὰς πλαγ. πτώσεις καὶ εἰς τὸτον Ἴων. καὶ ἐπικ.
γεν. ἡέρης, δοτ. ἡέρι, αἰτ. ἡέρα (ἀπ, ἄημι). 1)
ὁ κατώτερος καὶ πυκνότερος ἀήρ, ἡ ἀ-
τμώδης σφαῖρα, E 288 (ἰδ. λίσθηρ). 2) ὁ
χλῶς, οὐλύχλη, νέφος, „ἐκάλυπεν ἡέρι πολ-
λῇ“ Γ 384, Θ 50. „περὶ δ' ἡέρα πούλυν (θηλ.
ὡς καὶ Γμ Δήμ. 384) ἡέρα βαθύν“. ἰδ. Κρι-
τέραι [Ἑλλ. μετάφρ.] Περί διαλέκτ. 22, 6, 21,
ἔχουσιν περὶ δέχουσιν πυκνὴν οὐλύχλην, E 776,
Θ 50 κ. ἀ. 3) σκότος, i 444 „ἀήρ γὰρ παρά
νηυσὶ βαθεῖ“ ἦν, οὐδὲ σελήνῃ οὐρανὸθεν προ-
φαινε“, (|| ἀν καὶ δύναται καὶ ὡς οὐλύχλη νὰ
ἐκληφθῇ ἡ ἀήρ.—Τῆς καθομιλ. ὁ „ἀέρας“ =
Ἀΐτης).

ΑΠΗΛΟΣ, ΟΝ [υ-υ], ἐπ. ἀντὶ τοῦ αἰσματος,
(ὅπ. ἰδ.) „ἔργα“ ἀσέβη ἔργα, E 876†.

ΑΠΗΥ [υ-], οἰ, ὁ (ἀπ, ἄημι), κυρ. ὁ πνέων,
ποιητ. ἔκφρασις τοῦ ἀνέμου, ὅθεν ἀνεμος „ἀέ-
ρας“, i 139. συχνότερον ὅμως σημαίνει τὴν
πνοήν, φορὰν, συριγμόν, „φύσημα“, „ἀνέ-
μοιο δεινὸς ἀήτης“ ἡ φοβερά πνοὴ τοῦ ἀνέ-
μου. „Ζεφύροιο λιγὺ πνιόντες ἄπται“ αἱ συρί-
τουσαι πνοαὶ τοῦ Ζεφύρου, δ 567. „ἀπται ἀρ-
γαλέων ἀνέμων, E 254. (ὁ „Ρόος ἐν τῷ Ἑλλ.
λεϊκῷ μὴ παραδεχόμενος τὴν σημασίαν πνοῆς
ὡς ἀντιβαίνουσαν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς λέ-
ξεως ἐμμένει εἰς τὴν τοῦ „πνέοντος“ πνὴν δὲ
φράσιν „ἀήτης ἀνέμοιο“ ἐρμηνεύει παραδόξως:
ὁ πνέων τοῦ ἀνέμου ὁ ἐ. ποιητ.=ὁ πνέων ἀ-
νεμος).

ΑΠΥΟΣ, ΟΝ [υ-υ], καὶ ΑΠΥΟΣ, ΟΝ. Αἱ λέξεις,
πιθανῶς διάφοροι σχηματισμοὶ μετὰ καὶ τῆς αὐ-
τῆς, εὐρίσκονται ἡ μὲν μόνον Φ 395 «θάρρος
ἤπτον» ὀνειδιστικῶς περὶ τῆς Ἀθηναίης λεγα-
μένη, ἡ δὲ Σ 440 «πέλωρ αἴπτον» περὶ τοῦ
Ἡφαιστου. Πρὶν ἐνθῆσαν δὲ παρὰ τῶν ἀρχαίων
ἀμφότεραι λίαν διαφόροι. Κατὰ μὲν τὸν Εὐστ.
καὶ ἄλ. (ἰδ. τὰ Σχόλ. εἰς τὸ τελευταῖον χωρ.)
παράγεται ἐκ τοῦ ἄημι καὶ σημ. τὸ μὲν «θάρ-
ρος ἤπτον» τὴν ὀρμητικὴν, ἀκατάσχετον,
ἀραιμάνειον τὸλμην, τὸ δὲ «πέλωρ αἴπτον»
τὸ ἀσθμαίνον (πνευματικὸν κατὰ τὸν Ἡσίο-
χιον ἡ πυρετός, ὁ ἐ. αἰθαλόν, ὡς ἐτυμολογ.
ἀνυπόστατον) τέραι, (ἐπειδὴ τὸ γοργόν ἢ ὀρμη-
τικὸν δὲν συμβαδίζει μετὰ τοῦ ἐπομένου χω-

λεύων). Κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχιον, Σουίδαν, Μ. Έπ. καὶ ἄλλους εἶνε ἡ λ.=ατος, ὃ δ. ἀκόρεστος, ὡς ἐν τῷ «θάρος ἄγον», ἐπομ. ἀκούραστος, ὡς ἐν τῷ «πέλωρ αἶτον». Κατὰ δὲ τινὰ τρίτην νεωτέραν ἐρμηνείαν ἰσοδυναμεῖ τῷ μέγιστος διὰ τὴν πρός τὸ αἰνός (ἐκπληκτικός) συγγένειαν.

ΛΘΑΝΑΤΟΣ, Θ, ΟΝ [-...], „ἀθάνατος“ ἐ-πίθ. κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς θεοὺς διδόμενον, οἷ-νες καὶ μόνοι οὐσιαστικῶς «οἱ ἀθάνατοι» λέ-γονται, Δ 394, ἀλλ' οὐδαμῶς μετὰ τινος ἐπιθέτου (ὡς Ἰμ. Ἀπ. 315 «μακάρεσσιν... ἀθανάτοι-σιν»), διότι ἐν τῷ «ἀθάνατοι ἄλλαι» Σ 86, ω 47, 55, τὸ «ἄλλαι» ἔχει οὐσιαστ. ἔννοϊαν, πρὸς Δ 332 ὁμοίως καὶ ἡ Χάρυδς λέγεται «ἀθανάτων κακόν» μ 418. Ἐπειτα καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τοὺς ἀθανάτους θεοὺς, ἀφθαρτος, αἰώνιος «αἰγι» Β 447, «δόμοι» δ 79.

ΛΘΑΠΤΟΣ, ΟΝ (ἀπῆτω), „ἄθαρτος“ Χ 386, λ 54.

ΛΘΕΕΪ, ἐπίθ. (θεός) ἄνευ θεοῦ «οὐκ ἀθεεΪ» ὅγ: ἄνευ θείας ἐνεργείας, σ 353f.

ΛΘΕΜΙΣΤΙΟΣ, ΟΝ (θέμις)=ἀθέμιστος, ἄνομος, ἄδικος, ἀσεβής, σ 141: «ἀθεμιστὰ εἰδέναι» ἔδικα διανοεῖσθαι, ι 189, 428, ι 63, ρ 363.

ΛΘΕΜΙΣΤΟΣ, ΟΝ (θέμις), ἄνομος, οὐδένα ἔ-χων νόμον, οἷοι οἱ Κύκλωπες, ι 106 πρὸς 112: ὁ οὐδὲν ἔχων δίκαιον οὐδὲ νόμον οὐδὲ ἔσρον, ἔδικος, ἀσεβής, ἀνόσιος, ι 63, ρ 363.

ΛΘΕΡΙΖΩ [-...], ἐπ. μόνον κατ' ἐνιστ. καὶ πα-ρατ. ὀλιγωρῶ, παραμελῶ, περιφρονῶ, ἀ-τιμάζω μετὰ αἰτ., μόνον Α 261, ψ 174 (ἐνθα τὸ μέν: τὴ ἐπιφύρηματικῶς ἐκληπτέον, ἐξυπακου-στέον δὲ τὸ σέ) συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀναίνο-μαί» θ 212. Ἐχει δὲ πάντοτε τὴν ἄρνησιν. (Κατὰ τοὺς ἀργ. ἐρμηνευτὰς παραγόμενον ἐκ τοῦ ἀθηρ-έρος συμ. κυρίως θεωρῶ τινὰ ὡς ἄχυρον, σκύβαλον, ἐπομ. συνώνυμον τῷ σκυβάλλω, φαυλίω, οἱ δὲ νεώτεροι ἐτυμολογοῦσι τὴν λ. ἐκ τοῦ ἀχρ. θέρω, ἐξ οὗ τὸ θεραπεύω, καὶ τοῦ στερ. α. (πρὸλ. τοῦ Ἡσυχίου τὸ ἀθερέ=ἀνῶ-τον, ἀνῶσιον). Ὁ δὲ Γοῖςβελος ἤττον πιθανῶς ἐκ τῆς ρίζης θερ (fer) καὶ τοῦ α=ἀπό, ὀπίσω, ἐπομ. ἐρμηνεύει ἀποθῆναι).

ΛΘΕΦΑΤΟΣ, ΟΝ (θέφατος), κυρ. ὁ μὴ δὲ ὑπὸ θεοῦ λεγόμενος (|| κατὰ δὲ τὸν Δύντσερον ἐκ τοῦ ἐπιστ. α καὶ θέφατος, ἐπομ.=θεσπέσιος, ἀνέκρεστος, ἀμύθητος διὰ τὸ μέγεθος, πλη-θος κ. τ. τ. = θάλασσα = ἀπέραντος; ι 273: «οἶνος» γλυκύτατος λ 61: «σῖτος» ἀπει-ρος ν 244: «γαῖα» ἀχανής Ἰμ. 14, 4: «ὄμ-βρος» ἀκατάπαυστος, ἀτελείωτος Γ 4, Κ 6: ὡς αὖτως «νύξ» λ 373.

ΛΘΗΝΑ [-...], αἰ, ἐπικ. καὶ ἡ Ἀθήνη, (ἐν τῇ καθομ. „ἡ Ἀθῆνα“) η 80. Πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς, ἥτις τὸ μὲν πρῶτον ἀκρόπολις μό-νον οὖσα ἀπὸ τοῦ κτίσαντος αὐτὴν Κέκροπος Κεκροπία ὀνομάζετο, ὕστερον δὲ ὑπὸ τοῦ Θη-σέως ἀνῃρθεῖσα ἀπὸ τῆς πολιούχου Ἀθῆνης ὠλαβε

τὸ μέχρι τῆς σήμερον διασωθὲν ὄνομα, Β 516, Ἰ. Ἀπ. 30: «ἄκρον Ἀθηνῶν» (κατὰ συνή-θου ἔων) ὀνομάζεται τὸ ἀκρωτήριον Σούνιον γ 278. Ὁ Ἀδδειακὸς παράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ ἀθος=ἄνθος (|| πρὸλ. τῆς καθομιλουμένης τὸ „ἀθός=ἀνθός“ καὶ ὅτι καὶ σήμερον χυδαῖς ἐνίστα ἀκού-ται ἡ Ἀνθήνα) καὶ παραλληλίζει αὐτὴν πρός τὴν Florentia ἄλλη τις παραγωγὴ ἐκ τῆς ρίζης αλα εἶνε ὄλω; ἀπίθανος καὶ οὐδὲ μνήμης ἀξία). Ὁ κάτοικος Ἀθηναῖος Β 551.

ΛΘΗΝΗ, ἡ, πολλάκις καὶ Ἀθηναίη, Ἀθηνᾶ, ἡ ἀγαπητὴ θεοτέρα τοῦ Διὸς καὶ μετ' αὐτὸν ἡ ἱερωσικτῆρ θεότης. Μήτηρ αὐτῆς παρ' Ὁμ. δι' ἀνατίρεται, ὀνομάζεται δὲ Τριτογένεια (ἐπ. ἴδ.) κατὰ δὲ τὴν μεταγενεστέρην παράδοσιν ἐξηλθεῖ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς, Ἰμ. Ἀπ. 308. Ἰμ. 28, 4: Ἡσιόδ. Θεογ. 886 ἐξ. Πινδ. Ὀλ. 7, 62 ἐξ. Εἶνε τὸ σύμβολον τῆς ρώμης τε καὶ συνέσεως (συνετῆς ρώμης) καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς διατελεῖ πᾶσα πράξις σύνεσιν καὶ τόλμην ἀπαι-τοῦσα. Ἰδίως εἶνε παρ' Ὁμ. 1) προστατί-στων πόλεων ἐν εἰρήνῃ (πολιοδοξί): ὅθεν αὐ-τῆς ἔργον εἶνε πᾶν ὅ,τι συντελεῖ εἰς τὴν εὐδαι-μονίαν τῶν πόλεων, αὐτὴ διδάσκει τὴν τεκτονι-κὴν καὶ ἰδίως τὰς τέχνας, οἷον τὴν χρυσοχοικίην μετὰ τοῦ Ἡφίστου, ζ 232, ψ 160, τὴν ἀρμα-τοπηγίαν, Ἰμ. Ἀρρ. 42, καὶ μάλιστα τὴν τῶν γυναικῶν ἔργον, ἰδίως τὴν ὑφαντικὴν ι 390, ε 478, ε 416, ζ 233, η 110, υ 72. 2) προστα-τί: τῶν πόλεων καὶ ἐν πολέμῳ διὸ αἱ μὲν ἀκρόπολεις (καὶ αὐτὴ ἡ τῶν ἄλλων ἐχθρῶν αὐ-τῆς Τρώων Ζ 88) καὶ τὰ τεῖχη εἶνε ὑπὸ τῆς προστασίας αὐτῆς αὐτὴ δὲ καλεῖται ἐρουσίπτο-λις, Ἀλαλκομενής (ἐπ. ἴδ.). Ἐντεσθεν δὲ ἀ-ποβαίνει θεὰ τοῦ πολέμου, ἀλλὰ μόνου τοῦ μετὰ φρονήσεως γινόμενου (πρὸς Ἀργεῖ), πάν-τοτε δὲ εἰς νίκην καὶ λείαν τελευτώντος, ὅθεν καὶ ληττίς, αἰγέλεια, λασσόςος κ. τ. τ. ὀνομάζε-ται. Ὡς τοιαύτη κυβερνᾷ τὰς μάχας, καὶ ὑπερα-σπίζει τοὺς ἥρωας τοὺς ἐν πολέμῳ ἀνδρείαν μετὰ φρονήσεως ἀσχοῦντας Ε 333, 837 ἐξ. Φ 408 κ. ἀ. Ὡς θεὰ τοῦ πολέμου λέγεται καὶ Παλλὰς Ἀθηναίη = ἡ Παλλὰς Ἀθῆνη Α 200, Δ 78 κ. ἀ. (ὁ Δοιδερλείνος, ὅστις παράγει τῆς θεᾶς τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ τῆς πόλεως, ἐκλαμβάνει τὸ μὲν Παλ-λὰς ὡς οὖς, τὸ δὲ Ἀθηναίη ὡς ἐπιθέτου: ἡ Ἀ-θηναίη Πάλλας).

ΛΘΗΡΑΛΙΓΟΣ [-...], ὁ (ἀθῆρ, λοιγός), ὁ τοῦ ἀθῆρας ἀφανίζων, χρησιμολογικὴ ἐκφρασις τοῦ πνέου ἡ λιμνηθρός, δι' οὗ λιμνῶσι („λιγνι-ζουσι“) καθαρίζονται τὸν σίτον ἀπὸ τῶν ἀχάρων Ὡδ. λ 428, ψ 275. (Ὁ Σοφοκλῆς ἐν ἀποσπασμ. 404 περιγράφει τὴν λέξιν διὰ τοῦ ἀθηρόδρωτον ὄργανον, ὃ εἰ. τοῦς ἀθῆρας βυθρῶσκον).

ΛΘΛΕΑ (ἀλλος), ἀορ. ἀ. ἀλλῆσα κυρ.=λεθαλεῖν διαγωνίζομαι ἐν γένει „παλαίθω“ μο-χλῶ, ἀγωνίζομαι, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ

ὡς μητέρα πάντων ἔ. τροφόν. Ἄλλ' ἡ γυνὴ αὕτη δὲν συμμιδάζεται οὐτε πρὸς τὸ ἐπίθετον «φυσίζος» τὸ εἰς ἀνιπρότερους τοὺς σχηματισμούς ἀποδιδόμενον οὐτε πρὸς τὰ πολλὰ χωρία, ἐν αἷς τὸ «γατα» κείται κατὰ γεωγραφικὴν ἔννοιαν).

Αἰαΐη, ἡ, 1) ἐπίθετον τῆς Κίρκης ὡς κατοικοῦσης τὴν Αἰαΐαν νῆσον, κάτοικος τῆς Αἰαΐας, ι 32 κ. ἀ. 2) «νῆσος», κ 135, ἡ Αἰαΐα νῆσος, ἡ ἔδρα τῆς Κίρκης, νῆσος μυθική, ἣν ὁ ποιητὴς ἐφαντάζεται ὑπὲρ τὴν Σικελίαν, βορειότερον τῶν Λαιστραγόνων, μακρὰν κεκλιμένην μετὰ τὸ Ἄρκτου καὶ δυσμῶν, διότι ἐν ταύτῃ βορρᾷ ἀνεμὸς φέρει τὸν Ὀδυσσεῖα εἰς τὴν Σικελίαν. Οἱ Ῥωμαῖοι ὠρίζον ὡς κατοικίαν τῆς Κίρκης τὸ Κίρκαιον ἀκρωτήριον τὸ ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Ἰταλίας οὐ μακρὰν τῆς Ταρρακίνης, περὶ οὗ ἐπίστευον ὅτι τὰ ἀρχαῖα ἦτο νῆσος, κ β. (Ὅτι ὁ ποιητὴς ἐν τούτῳ τῇ χωρίῳ ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου θέτει. Ἡοῦ: οὐκ αὐτὸς καὶ χοροῦς καὶ ἀντάλλας Ἑλλείας» τοῦτο ἐξηγεῖται κατὰ μὲν τὸν Νίτσην ἐντεῦθεν, ὅτι ὁ Ὀδυσσεύς, ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ ζυφεροῦ Ἄδου, ἐπὶ ταύτης πρῶτον τῆς νήσου βλέπει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. ἢ. κατὰ δὲ τὸν Ἀμύν ἐκ τοῦ ὅτι κείται ἡ νῆσος τοσοῦτον ὑψηλὰ ὥστε αὐτὴ πρώτη δέχεται τὰ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου· πιθανώτερον νομίζει ὁ Σβένκιος ὅτι ὁ Ὀμ. πλάττει τὸν ἥλιον διανοικτερεύοντα ὅχι ἐν Ἄδου, ὅστις τότε ἤθελε φωτισθῆ, ἀλλ' ἐν τινι μακρᾷ τοῦ λοιποῦ κόσμου κεκλιμένη νήσῳ, οἷα ἡ ἔδρα τῆς θεοματούργου Κίρκης.— Ἄλλη τις Αἶα, εἰς τῆς κατὰ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν ἡ Κίρκη καλεῖται Αἰαΐη, ἄγνωστος παρ' Ὀμήρῳ, κατοικία τοῦ Αἰήτου, ἔκτιστο πολὺ μακρὰν πρὸς ἀνατολὰς, ἐν τῇ Κολχίδι).

Αἰακίδης [..], οἱ, δ, 1) υἱὸς τοῦ Αἰακού = Πηλεΐδης, Π 15, Σ 433. 2) ἀπόγονος τοῦ Αἰακού = Ἀχιλλεύς, Ι 194, Δ 408 κ. ἀ.

Αἰακός [..], ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νόμφης Αἰγίνης, δίκαιος βασιλεὺς τῆς νήσου Αἰγίνης, πατὴρ τοῦ Πηλέως καὶ τοῦ Τελαμωνίου ἐκ τῆς Ἐνδμήδος καὶ τοῦ Φάκου ἐκ τῆς νόμφης Ψαμμάθης, Φ 189.

Αἶας, ἀντοα, δ, 1) ὁ Ὀυλίππος ὁ καὶ Λοκρὸς, υἱὸς τοῦ Ὀυλέως, ἡγεμόνος τῶν Λοκρῶν, μικρότερος μὲν τοῦ ἐπομένου κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ καλὸς ὀπλομάχος, Β 527 εἰ. καὶ μετὰ τὸν Ἀχιλλεῖα ὁ ταχύτατος. Ἐνεκα τῆς πρὸς τὸν Ποσειδῶνα θρασυτολίας του ἀπέθανε καταποντισθεὶς, δ 499 εἰ. Ἐμεινέτο δὲ ἔ. ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς κατὰ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν ὡς ἐν τῇ ναφὶ αὐτῆς τῇ ἐν Τροίᾳ τὴν Κασσάνδραν ἀτιμάσας. 2) ὁ Τελαμωνίως, υἱὸς τοῦ Τελαμωνίου, βασιλεὺς τῆς Σαλαμίνος, ἀδελφὸς τοῦ Τεύκρου, πάντων τῶν ἄλλων διαφέρων κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος, διὸ ἔ. «μέγας» ἔ. «πελώριος» ἐπικαλούμενος, Ι 169, Η 211, Ξ 409, καὶ μετὰ τὸν Ἀχιλλεῖα ὁ ἀνδριότατος πάντων

τῶν ἄλλων, Β 768, λ 554. Τολμήσας νὰ μονομαχήσῃ πρὸς τὸν Ἑκτορα δὲν ἐνίκηθη, ἀλλὰ φιλικῶς διέλυσαν τὴν μονομαχίαν, ἀνταλλάξαντες, δῶρα, Η 182, 290 εἰ. Ἐρίσας δὲ περὶ τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα καὶ μὴ λαθὼν αὐτὰ, ἐξεμάνη κατὰ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν, ἔ. αὐτὸς ἐαυτὸν ἐφόνευσεν, λ 543 εἰ. (Κατὰ μὲν τὸν Ἑρμάννιον ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ αἴσσω καὶ σημαίνει τὸν εὐκίνητον· παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ΑΥ 430 ὁ Τελαμωνίως Αἶας παράγει σχετλιαστικῶς πῶς τὸ ὄνομα του ἐκ τοῦ αἰ, αἰάζειν. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπιρωνήματος, ἀλλὰ κατ' ἄλλην ἔννοιαν παράγει τὴν λ. ὁ Δοιδερλεῖνος, καὶ ὄν Αἶας ση. τὸν «θαυμάσιον»).

Αἰγαί, αἰ, 1) αἱ Ἀχαϊκαί, πόλις τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὸν Κράθιν ποτ. ἔχουσα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, οὐ μακρὰν τῆς Ἑλίκης, Θ 203. Γ. Λπ. 32. 2) πόλις ἐν Εὐβοίᾳ ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας, ἔχουσα καὶ αὐτὴ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, Ν 24, ε 384. Κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 8, 7, 4 νῆσοι παρὰ τὴν Εὐβοίαν, ἡ κατὰ τὸν Οὔδασιν μετὰ τὸν Τήνου καὶ Χίου πέτρωδης νῆσοι· πρὸ Εὐστάθιον εἰς Ν 24, Πλίν. 4, 42. Ἄλλοι ὅμως ἀρχαῖοι ἐρμηνεύσαι καὶ ἐν τούτῳ τῇ χωρίῳ ἐνόουν τὰς Ἀχαϊκάς. (Αἰγαί πληθ. τοῦ αἰγῆ = αἰεῖ, ὁ εἰ. ὁρμή ἔ. συντριβὴ τῶν κυμάτων, βλ. Αἰγίριος).

Αἰγαῖος, ἀκος, δ, (οἶονεῖ κυμαίνων ἐκ τοῦ αἰεῖ = ὁρμή), Δ 404, θαλάσσιος· τις ἐκατόγχειρος γίγας, οὕτως ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὀνομαζόμενος, ὑπὸ δὲ τῶν θεῶν «Βριάριος». Εἶνε ἡ προσωποποιημένη τρικυμία τῆς θαλάσσης, καὶ κατὰ μὲν τινες υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ οὗτος εἶνε ὁ εἰς αὐτὴν μνημονευόμενος πατὴρ κατ' ἄλλους· δὲ υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Θάλασσης· τέλος κατὰ τὸν Ἀπολλ. 4, 4, 1 υἱὸς τοῦ Οὐρανῶς ἔ. τῆς Γαίης.

Αἰγανέη [..], ἡ, ἀκόντιον, Β 774, Π 589, δ 626, ε 456. (Παράγ. κατὰ τινες ἐκ τοῦ αἰεῖ, ἐπομ. ση. τὸ αἰγέιον, δ εἰς θῆραν αἰγῶν καὶ πᾶσαν ἐν γενεῇ θῆραν χρησίμου ἀκόντιον πιθανώτερον κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ αἰσσω ἢ ἀκῆ, βλ. Αἰγίριος).

Αἰγείανη, οἱ, δ, υἱὸς τοῦ Αἰγέως = Θεσπεύς, Α 265.

Αἰγίριος, εἶη, εἶον, καὶ Αἰγίρος, ὅπ. μόνον ε 196, (αἰεῖ). 1) ὁ εἰς αἰγῶν παραγόμενος ἢ εἰς αἰγᾶς ἀναφερόμενος, «τυρὸς» Δ 639.

2) ὁ ἐκ δερμάτος αἰγῆς, ὡς «ἀσπὸς» Γ 247, ζ 78, ε 196, «κυνέη» ο 234.

Αἰγίριος, ἡ, δένδρον ὑψηλόν («μακρὰ τ' αἰγίροι» κ 516), ὅπερ κατὰ τινες μὲν εἶνε ἡ μυρtilus nigra τοῦ Λιν. κατ' ἄλλους δὲ ὀρθότερον ἡ κυρίως λεύκη, (populus alba), ὁ λεύκος, ἡ λεύκα, (τουρκ.) „καβάκι“ Δ 482, Ὁδ. πολὺ. ὡς δένδρον ἐν Ἄδου κ 510. (ἢ. Ἐάν α λ. αἰεῖ, αἰγίος = κύματα, κατ-αἰγίς, Αἰγαί Αἰγαίων, αἰγανέη ἀναγονταὶ ὀρθῶς εἰς τὴν ρίζ. αἰκ - αἰσσω), ὑπὲρ ἀρνεῖται ὁ Εὐρύτιος, ὅ

τὴν αὐτὴν πρέπει νά υπαγοῇ καὶ ἡ προκειμένη λ. εἰδὲ μὴ, τοῦ Κουρτίου ἡ ἐτυμολογία ἐκ τινος Σανσκριτικῆς ρίζης, σημαίνουσας τὸ κινεῖσθαι καὶ πορεύεσθαι, φαίνεται μοι ἀπίθανος).

ΑἶΓΕΟΣ, Εἴ, ΟΝ, Ἰδ. ΑἶΓΕΙΟΣ.

ΑἶΓΙΛΑΕΙΑ [·υ·], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου, γυνὴ τοῦ Διομήδους, ἡγεμόνος τοῦ Ἀργεῶν, Ε 412 εἰς. Κατ' ἄλλους, δὲ θυγ. τοῦ Αἰγιάλεως καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἀδράστου. πρὸ Διομήδεως.

ΑἶΓΙΛΑΟΣ [·υ·], ὁ, (πιθανῶς ἐκ τοῦ αἴσω καὶ ἄλ.) τόπος, ἐνθα προσαράσσει, ἐφορᾷ ἡ θάλασσα, ἄκτῃ, παραλία ὡς ἡ ἀπότομος. Ἰλ. καὶ Ὁδ. πλ.χ. (|| Ὁρθότερον ἐτυμολογεῖται, ἐν θεωρηθῇ τὸ αὐτὸ ὡς καταλήξει).

ΑἶΓΙΛΑΟΣ [·υ·] ὁ, κύρ. δν. 1) τὸ μέρος τῆς Πελοποννήσου τὸ ἀπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ ἰσθμοῦ μέχρι τῶν ὁρίων τῆς Ἠλίδος, ἡ ὑστερόν Ἀχαΐα, ὀνομασθὲν οὕτω κατὰ τὸν μῦθον ἀπὸ Αἰγιάλεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰνέχου, (|| ἀληθέστερον δὲ ἀπὸ τοῦ προσηγορικοῦ ὀνόμα. αἰγιάλος, διὰ τὴν φύσιν τῆς χώρας), Β 575. πρὸ Ἀπολλῶ. 2, 4, 1. 2) Αἰγιάλος, πόλιν καὶ χώρα τῶν Ἑνετῶν ἐν Παφλαγονίᾳ (πρὸ Στραβ. 12, 3, 10, Λουκιαν. Ἀλέξ. 57) Β 855 (ἔπου ὁ Βέκκ. ὡσαύτως τοινύς ὡς καὶ τὸ 4) Αἰγιάλος).

ΑἶΓΙΒΟΤΟΣ [·υ·], ΟΝ, (βότκω), ἡ αἴγας βόσκουσα, τρέφουσα, αἰγοτρόφος, ἡ ὑπὸ αἰγῶν βοσκομένη, ἐπιθ. τῆς Ἰθάκης, Ὁδ. δ 606. Ὡς οὐσιαστ. «ἀγαθὴ αἰγίβωτος» καλὴ αἰγοποιᾷ (οὕτως εἰπέν) ν 246. (|| Τὸ ἐπιθ. «ἀγαθὴ» δὲν εἶνε ἀνάγκη νά μεταβάλλῃ τὸ ἐπιθ. «αἰγίβωτος» εἰς οὐσιαστ., διότι «ἀγαθ. αἰγίβ.» εἶνε ἡ ἀγαθὰς αἴγας τρέφουσα).

ΑἶΓΙΛΙΩ [·υ·], ἰπος [·υ·], ὁ, ἡ, ὑψηλός, ἀπότομος, ἀπόκημος, ἐπιθ. τῆς «πέτρης», Ἰλ. Θ 15, Ν 63 (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ αἴγ ὅς λείπει· ἡ καὶ ὑπ' αἰγῶν ἐγκαταλειμμένη, ἡ καὶ εἰς αἴγας ἀπρόσιτος. || Λίαν ἀπιθάνω. Ὁ Λοδέκκιος παραβάλλων τὴν λ. πρὸς τὰ ὀρέων ὀνόματα: Αἶγίλος, Αἰγιάλεον, Αἰγιάλεως νομίζει εἶναι δὲν εἶναι ἴσως σύνθετος ἡ λ., ὅτι ἄρα παράγεται ἐκ τοῦ αἴσω. Ὁ δὲ Δυντζερὸς ἐκ τοῦ ἱππιτ. αἰ καὶ γίλιψ, ὅπερ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ἱππιτ. γίλιψ (γλοιός, γλισχρός, ὁ-λιβ-ρός)=λίψ (βράχος) καὶ θεωρεῖ ὡς κυρ. σημ. τὴν: λείος, ὀλισθηρός» πρὸ τὴν λ. ἡλίβατος).

ΑἶΓΙΛΙΩ [·υ·], ἰπος [·υ·], ἡ, κύρ. δν., χωρίον ἐπὶ τινος βράχου κατὰ μὲν τὸν Στραβ. 10, 2, 8 ἐν Ἀχαρναίᾳ, κατ' ἄλλους, δ' ἐν Ἰθάκῃ, ἡ νησιδίων πλησίον τῆς Ἠπείρου, Β 633.

ΑἶΓΙΝΑ [·-·], ἡ, ἡ καὶ νῦν οὕτως ὀνομαζομένη νῆσος, ἀρχαιότερον Οἰνώνη ἢ Οἰνωπία καλουμένη, Β 562. 2) ἡ νύμφη Αἶγινα, θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ «νῆσος Αἰγίνης» Γ. Ἀπ. 34 (κατὰ τὴν Σνεϊδερίνου διόρθωσιν ἀντὶ τοῦ κακομέτρου ν. Αἶγινα», Ἰδ. Βαουμίστερ).

ΑἶΓΙΟΝ [·υ·], τό, ἡ καὶ νῦν ὀμωνύμως κα-

λουμένη πόλις τῆς Ἀχαΐας, ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων ἔδρα τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας. (Πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ νῦν εἶναι ἐπὶ τὸ χυδαϊώτερον, Βοστίτσα, Β 574.

ΑἶΓΙΟΚΟΣ [·υ·], ὁ, ὁ τὴν αἰγίδα (Ἰδ. τ. λ.) κρατῶν, φέρων, αἰγιδόφορος, σύνθ. ἐπιθ. τοῦ Διός.

ΑἶΓΙΟΠΔΗΣ [·υ·], ΟΥ, ὁ αἰγίους ἔχων πόδας, ποιητ. ἐπιθ. τοῦ Πανός, Γ. 18, 2.

ΑἶΓΙΣ, ἴσος, ἡ (αἴσω). Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ σκοτεινὴ καὶ φοδερὰ τοῦ Διός ἀσπίς, ἡ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείτου ἐκ μετάλλου φιλοτεχνηθεῖσα, Ο 308, καὶ μὲ 100 χρυσοῦ θυσαύνας κοσμηθεῖσα «εἰς φόδον ἀνδρῶν». Φόδην δ' ἐπ' αὐτῆς ἦσαν ἐξωγραφημένα ἡ Ἐρις, ἡ Ἀλκή, ἡ Ἰωκή, ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργῶς. Περιγράφεται ἐν τῇ Ε 738, πρὸ Β 448. Ἐπιστοιμένη ὑπὸ τοῦ Διός ἐμποιεῖ φόδον ὅς ἐκπλήξῃν, Δ 467. Ἀλλὰ χρησιμεῖται καὶ εἰς ὑπεράσπισιν, Σ 204, Φ 400, Ω 20. Μεταχειρίζεται δὲ αὐτὴν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, Β 448, Ε 738, γ 297· καὶ ἐντοτε ὁ Ἀπόλλων Ο 308. Εἶνε τὸ σύμβολον τῆς θυέλλης καὶ καταγῆδος. (Παράγεται εἴτε ἐκ τοῦ αἴγ καὶ σημ. δέρμα αἰγός, οὕτω ὡς τοιαῦτα εἰκονικῶς ἐφαντάζοντο τὰ σκοτεινὰ νύκτα, εἴτε ἐκ τοῦ αἴγ=καταγίς, ἀμφοτέρων ἐκ τοῦ αἴσω παραγομένων).

ΑἶΓΙΣΤΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Θυέστου καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Πελοπίας. Ἐπατήσας τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀγαμέμνονος Κλυταμένηστραν, ἐρόνευσε μετ' αὐτῆς τὸν Ἀγαμέμνονα ἐπανεργόμενον ἐκ τῆς Τροίας, δ 513 εἰς λ 409 εἰς. Ἐπτά ἔτη ὡς σύζυγος τῆς Κλυταμένηστρας βασιλεύσας τῶν Μυκηνῶν, ἔλαβε τὰ ἐπιχειρήματα τῶν κακούργημάτων του, φονεύσας ὑπὸ τοῦ Ὁρέστου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος αὐτόν· τε ὅς ἡ Κλυταμένηστρα, α 35, γ 196 εἰς. (Ετυμολογοῦσι τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ αἴγ ὅς θάω, θῆσαι, διότι θῆθεν ὡς παιδίων ἐκτεθεῖς ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐθήλασεν ἐκ τινος αἰγός, Αἰλ. Π. Ἰστ. 12, 12. || Ὁ δὲ Λοδέκκιος θεωρεῖ παράγωγον τὴν λ. «πλεονασμῶ τοῦ α ἀντὶ τοῦ Αἰγίως», ὡς λέγει ὁ ΜΕ.).

ΑἶΓΙΛΗ, ἡ, λάμψις, φέγγος, οἶον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, δ 45, η 84· στίλβη, οἷα ἡ τοῦ μετάλλου, Β 458, Τ 362· ἐν γένει ἡ ἐν αἰθρίᾳ λάμψις τῆς ἡμέρας, λαμπηδών, ζ 45 (συγγ. τοῦ λάω, γλαύσω, ἀγλαός). ἡ κατὰ δὲ τὸν Κουρτίου ἀντὶ τοῦ ἀγλή ἐκ τῆς ρίζ. ἀγ-ῆτις ἐν τῇ Σανσκριτ. σημ. τὸ κινεῖσθαι καὶ τρέμειν). Ἐκ τούτου

ΑἶΓΛΗΕΙΣ, ΕΞΕΛ, ΕΝ, λαμπρός, τηλαυγής, φαινώδης, αἰθρίος, ἐπιθ. τοῦ Ὀλύμπου παρ' Ὀμ. Τὸ οὐδέτις ἐπιόρηματικῶς, Γ. 31, 11.

ΑἶΓΥΠΙΟΣ [·υ·], ὁ, μέγα ἀρπακτικὸν ὄρνειον, πιθαν. ὁ ὑπὸ τῶν νεωτέρων γυπαετός καλούμενος, Η 59· ὄρνιθες αἰγυπιοί· π 217, κ. ἂ. (Κατὰ μὲν τινα ἐτυμολογίαν ἀπίθανον σύνθ. ἐκ τοῦ αἴγ καὶ γόψ, δηλ. ὁ αἴγας ἀρπάζων || κατὰ δὲ τὸν Λοδέκκ. σύνθ. ἐκ τοῦ αἰετῶς

καὶ γύψ κατὰ συγκοπήν, οἷα καὶ ἐν τῇ αἰπό-
λος καὶ λεοπαρδῆς).

ΑἰΓΥΠΤΙΟΣ, ἰν. 10N, (ὅπου ἡ λέγουσα εἶνε
μακρά, τρισύλλαβον τὸ ὄνομα, ὅσον I 382, δ
83, 427 κ. ἀ. τετρασύλλαβον δὲ, δ 385). 1) ἐπὶ
Αἰγυπτιακός. 2) οὐσιαστ. Αἰγύπτιος,
δ 83.

ΑἰΓΥΠΤΙΟΣ, ὁ, κύρ. ὄν., γέρον τις Ἰθακήσιος,
6 15.

ΑἰΓΥΠΤΟΣ. 1) θηλ. ἡ ἐν τῇ βορείῳ Ἀφρικῇ
χώρα Αἰγύπτου „Μισίρι“⁴, p 448 (ἀλλαχού
δὲν διακρίνεται τὸ γένος, ὡς δ 354). 2) ἀστ. ὁ
Νεῖλος ποταμός (καὶ „Αἰγύπτος ποταμός“ λε-
γόμενος, δ 258), δ 355, ε 257, 258.—Αἰγυ-
πτόν δὲ, εἰς τὸν Νεῖλον ποταμόν, ε 246. (||
Τὸ ἐν ἀρχῇ αἰ- εἶνε κύριος οἶδεν ὅποσον πρό-
θεμα· πρὸλ. ἐν τούτοις τὴν λ. ΑἰΓΙΛΙΝ· διότι ἡ
ρίζα εἶνε κυρί, ἥτις σώζεται ἐν τῇ ὀνόματι
τῶν νῦν λευφάνων τῶν παλαιῶν Αἰγυπτίων, τῶν
Κπ=Κοπτῶν καὶ ἐν τῇ τῆς καθομιλ. „Γύφ-
τος“=Ἀβίγγανος, οὔτινας ἐθεωρήθησαν ὡς Αἰγύ-
πτιοι). *Οἶ.

ΑἰΔΕΪΟ, συνηρ. ἐκ τοῦ αἰδέο, πρστ. ἐνεστ. τοῦ
ΑἰΔΕΟΜΑΙ.

ΑἰΔΕΟΜΑΙ (ποιητ. αἰδομαι κατ' ἐνεστ. καὶ πα-
ρατ.) ῥήμα ἀποθ. μέλ. ἐσσομαι, ποιητ. ἐσσομαι,
μέσ. ἀορ. ἀ. ἐπικ. ἡδεσάμην καὶ αἰδεσάμην, ἀορ.
καθ. μέτ. τὴν αὐτ. σήμ. ἡδέσθην καὶ αἰδέσθην, καὶ
τὸ γ' πληθ. Αἰδολικῶς καὶ ἐπικ. αἰδέσθεν. ἀ.)
ἔχω αἰδῶ, συστέλλομαι, ἐντρέπομαι, μέ-
νον εἰς ἡθικὴν σήμ. περὶ τῆς αἰδοῦς καὶ τοῦ σε-
βασμοῦ τοῦ πρὸς θεοῦ καὶ ἄλλα σεβάσμια πρό-
σωπα ἀποδοδόμενον· συντάσσ. μετ' ἀπαρεμφ. «αἰ-
δέσθην ἀνῆλθαι» ἐντροπήσαν νά ἀρνηθῶσιν, Η
93· «γυμνοῦσθαι» ε 224. Τὸ δὲ P 95 «αἰδε-
σθεῖς» κείται καθ' ἑαυτὸ, ἀπολύτως, οὐδ' ἐξ αὐ-
τοῦ ἐξαρτᾶται τὸ «μήπως κτλ.» ἰδ. μῆ 2· 6'.)
μετὰ αἰτ. προσώπου, αἰδοῦμαι, τιμῶ, σεβα-
μαι, φοβοῦμαι τινος, «ἱερῆα» Α 23 κ. ἀ.
«οὐ—σε αἰδέσομαι» ε 388· ἡ πράγματος, οἷον
«μέλαθρον» I 640. «θεῶν ὅπιν» φ 28.

ΑἰΔΗΛΟΣ (ἄφιδηλος), αμ. (κατὰ μὲν τι-
νας· δι' ἐπεκτάσεως ἐκ τοῦ αἰδῆς, κατ' ἄλλους δὲ
ἐκ τοῦ ἀγρ. ἰδηλ ἢ τοῦ στερ. α) κατὰ τὴν συνήθη
ἐρμηνείαν ὁ ἀόρατός τι ποιῶν, ἐπαμένως
ἐξολοθρευτικός, καταστρεπτικός, περὶ τοῦ
πορός, B 455· περὶ τοῦ Ἀρεως, E 897· περὶ τῆς
Ἀθηνᾶς, E 880· «ὁμιλος (τῶν μνηστέρων)» π
29· «Μελάνθιος» γ 165· «ἔργα» ε 757 (οὕτως
ἔγραψεν ἐνταῦθα ὁ Βέικκ. ἐν τῇ Β' κατὰ τὸν Ἀπολ-
λώνιον, τὸν Σχολιαστ. Α. καὶ τινα ἀντίγραφα ἀντὶ
τῆς συνήθους κατ' Ἀριστάρχον γραφῆς κρατε-
ρά). (Καὶ πάντα μὲν κατὰ τινος τῶν παλαιῶν,
νικώτεροι δὲ τινες ἐμμένοντες εἰς τὴν παλαιὰν πα-
ραγωγὴν, ἐρμηνεύουσι τὸ ἐπίθετον διὰ τοῦ ἀ-
ποτρόποιος, ἀφ' οὗ τις ἀποτρέπει τὴν ὄψιν, καὶ
ἄλλοι ἐπὶ ἀκριβέστερον, ἀόρατος, δηλ. ἡ οὐτι-
νος τὴν ὄψιν τις δὲν ὑποφέρει, ἀποτρόποιος,

μισητός, ἢ ὅν τινα τις δὲν δύναται νά ἴδῃ, ἀδη-
λος, ἀφανής, μυστηριώδης. || ὁ Διόνειρος
ἐπενόησε νῆαν ἐντυολογίαν ἐκ τοῦ αἰ ἐπιτακτοῦ
καὶ τοῦ δηλός, ἐξ οὗ τὰ δηλέουμαι, δηλητήριον,
καθ' ἣν ἡ λ. σημαίνει λίαν ἐλεθρίος).—ΑἰΔΗ-
ΛΟΣ, ἐπὶ ἐλεθρίως, Υ 220 γ.

ΑἰΔΗΣ (ἄν-Ι) (Ἀφιδης), αμ. ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ
Ἄδης, γεν. Ἄδω, (τρισύλλαβον κ. 512) καὶ κατὰ
μεταπλασμόν γεν. Ἄιδος, ὅτε, Ἄιδι (ἐπ. ἰδ.) καὶ
κατ' ἐπέκτασιν Ἀιδωνεύς, ἥος, ὅπ. ἰδ. (ἐκ τοῦ
ἀ—ιδεῖν· ἀόρατος). Παρ' Οἰμ. πάντοτε πρό-
σωπον, πλην Ψ 244 «Αἰδὶ καύθωμαι» οὗτο ἔχει
τοπικὴν σήμ. (Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὁ Δοιδιρλ. καὶ
Φαίσις προσωπικῶς ἐκλαμβάνουσι τὸ ὄνομα, ὁ
μὲν βραχυλογικῶς ἐξηγῶν τὸ «Αἰδὶ κ.» ἀντὶ τοῦ
«ἐν Ἄδου» ὡς τὸ «εἰς Ἀχλὺα» ἀντὶ τοῦ· εἰς
τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀχλὺ. ὁ δὲ Φαίσις κρύπτουσι
παρὰ τῇ Ἄδῃ, τρόπον τινά ἐγκυκαλιόμενος παρα-
δίδομαι εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Ἄδου)· ὁ Ἄδης, ὁ
Πλούτων, υἱὸς τοῦ Κρόνου ἢ τῆς Ῥέας, τρίτος
ἀδελφός τοῦ Διός, λαχὼν κατὰ τὴν διανομήν τῆς
πατρικῆς ἐπικρατείας τὰ καταχθόνια, O 487·
διὸ καὶ λέγεται βασιλεὺς τῶν καταχθονίων καὶ
τῶν νεκρῶν «ἐνέροισιν ἀνάσσειν» O 488· «ἄναξ
ἐνέρων» Γ 64, καὶ «Ζεὺς καταχθόνιος» I 457.
Ἦς ἀκαμπτὰ καὶ ἀδυσώπητος μιστεῖται ὑπὸ τῶν
θνητῶν, I 458. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς καὶ τὴν δύναμιν
αὐτοῦ περιεφρόνησεν οὐ μόνον αὐτὸν τραυματί-
σας, ἀλλὰ καὶ τὸν κόνα ἐκ τοῦ ἥδου ἀπαγαγών,
E 395. Περὶ τῆς ἀόρατος· ποιούσης τοῦ· ἀν-
θρώπου «Αἰδὸς κυνέης» ἰδ. τὴν λ. ταύτην.—
Ἡ κατοικία αὐτοῦ εἶνε ὁ ἥδης (δῶμ' Ἄδω,
Ἄιδος· δόμος), ὅστις ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ποιήματι
δύω ἔχει θέσεις. Κατὰ τὴν Ἰλιάδα (π. χ. I 568
κ. ἀ. ἰδίως δὲ Γ 64 εἰς) καὶ Ὀδυσσεῖαν ο 81
καὶ κατὰ τὴν καθ' ὅλου ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ ἀρ-
χαϊότητι ἐπικρατοῦσαν γνώμην κείται ὑπὸ, ὁ εἰ.
ἐντός τῆς γῆς. Ὁ δὲ ποιητὴς τῆς ἐν Ὀδυσσεῖᾳ
Νεκυίας τοποθετεῖ αὐτὸν πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ,
τοῦ χωρίζοντος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ περρωπιμένου
μέρους τῆς γῆς, κ 509 εἰς, λ 156. Ἀμφοτέρως
ταύτας τὰς γνώμας ἐπειράθησαν νά συνιδεῶσιν,
παραδεχόμενοι ὅτι μόνον ἡ εἰς τὸν ἥδην εἰσοδος
πρέπει νά νοηθῇ ὡς κειμένη κατὰ τὰ τυτικώ-
τατα τῆς γῆς ἄκρα. Ἀλλὰ τὸν συνιδεασμὸν
τούτου τοῦ Νίστη ἀπορρίπτει ὁ Πρέλλερ. Ἐν
Ὀδυσσεῖας κ καὶ λ παρίσταται ὁ ἥδης ὡς πολὺ
βαθεῖα τις, ζοφερά χῶρος, ὅρη καὶ δάση καὶ ὕδα-
τος, ὡς ἡ γῆ, κ 509 εἰς· φυλαττομένη κατὰ
τὴν εἰσοδὸν ὑπὸ τοῦ Κερδέρου (ὅστις παρ' Οἰμ.
ρμ ἀπλῶς κύων ὀνομάζεται) λ 263· πρὸ.
367. Τέσσαρες ποταμοὶ διαρρέουσι τὴν ἐπικρά-
τειαν τῶν ἐνέρων, ὁ Ἀχέρων, ὁ Πυριφλεγέθων,
ὁ Κωκυτός καὶ ἡ Στύξ, κ 543 εἰς.—Ὅπως διέ-
φορον γνώμην ἔχει περὶ τοῦ ἥδου ὁ Γροτεφέν-
δης, ὅστις θέτουν τὸν ἥδην εἰς τὸ μέρος τῆς γῆς
τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἀπεστραμμένον, θεωρεῖ αὐτὸν
ὡσαύτως ὑπὸ ὅλῳ ἐπεγερασμένον, ὡς καὶ τὸ

κόσμον· ἡ δὲ μὲν καταχθόνιος αὕτη ἐπιφάνεια, αὐτῶν τὸ κατοικητήριον, ὀνομάζεται κατ' αὐτὴν Ἀΐδης, διότι αὐταὶ αὐδεμένων εἰδήσιν ἔχουσι ἀνὰ κόσμον· ἡ δὲ κατὰ θόλος, τὸ καλαστήριον Τιδάων, καλεῖται Τάρταρος.— Συγγνώσται ἡ λλειτουργικαὶ φράσεις: «εἰς Ἀΐδα ἢ Ἀΐδω ἵεσθαι», ἐρχεσθαι, ἱκέσθαι κ. τ. τ. » (ὑπονοουμένου τοῦ δόμον ἢ δόμους, ὅπερ καὶ τίθεται πολλὰ ἀντὶ τοῦ «ἀποθνήσκειν». Ὡσαύτως: «εἰς Ἀΐδα πέμπειν, προπέμπειν, ἄγειν κ. τ. τ. » ἀντὶ τοῦ «ἀποκτείνειν»· «εἰν Ἀΐδα» μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ «δόμοιο» («δόμοιο» μόνον ὡ 204)=ἐν τῷ δῶκ· «εἰς Ἀΐδα» (ὅπου πάντοτε ἐξυπακουστέον ὁ «δόμων»)=ἐκ τοῦ δῶκ.

Αἰΐδος, ἰον [-ωω-], ἀντὶ τοῦ: αἰΐδος (αἰε), ἰωνίως, «παντοτεινός», Γ. 29, 3.

Αἰΐδα, τὰ, κατ' ἐθρηνησιν τὰ γεννητικὰ ἄρια, Ν 568 φ. κυρ. πληθ. τοῦ Αἰΐδοιο, η, ον (αἰδώς). 4) Ἐνεργ. ὁ ἔχων αἰδώς, αἰδήμων, «ἐντροπαλός», «ἀλγής» ρ 578.

2) Παθ. ὁ ὄν τις αἰδέσθαι, ὁ ἐμπνέων αἰδώς, εὐδαστός, ἐντίμος, ἀξιοτίμος, σὺνθεός ἐπίστον τῆς συζύγου· ἔπειτα τῶν συγγενῶν, οἷον ἐκυρός· Γ 172· «ἐκυρά» X 451· «μήτηρ» θ 30· ὡσαύτως ἀποδίδεται εἰς τὴν «ταμὴν» Εὐδολέαν, α 139· εἰς βασιλεῖς, Δ 402· εἰς θεῶν, ε 294, 123, εἰς φίλους, ξένους, ἱκέτας, Γ 73, τ 01 κ. α. «αἰδοῖτο» οὐσιαστικῶς, ἀξιοτίμοιο, ἔπειτα δηλ. ἱκέτα, πτωχοί κ. τ.) κείται ο 373· ὑναπόκειται μετὰ τοῦ: δεινός· αἰδοτός· τί μοι ἐστὶ δεινός; Γ 172 κ. α. μετὰ τοῦ: φίλος Ε 210, τ 191.— Συγκρ. αἰδοσιότερος, λ 360.

Αἰδοίης, ἐπίρ. ἀξιοπρεπῶς, ἐντίμως «ἀποπέμπειν» τ 243 φ.

Αἰδομαι ποιητ. ἀντὶ τοῦ Αἰδέομαι.

Αἰΐδος [-ωω-], Αἰΐς (Αΐδος, Αΐδῶ) ἐπικ. ἀντιπλάστος γεν. καὶ δοτ. τοῦ Ἀΐδης ἐξ ἀχρήστου ὀνομ. Αἰΐς. Συνήθη ἐν ταῖς φράσεσι: Αἰΐδος· εἶω· Ζ 284 κ. α. καὶ «εἰς Ἀΐδος» Ν 415· ὑπακουστέον τοῦ «δόμον», ὅπερ Η 134 δὲν παραλείπεται: «εἰν Ἀΐδος» δόμων δηλ. Ω 593.

Εὐαΐδης ἐπίρ. Αἰΐδος ΔΕ (Αΐδῶς δὲ) εἰς τὸν δῶκ, Η 330 κ. α. (Τὸ α[-ω]· ἐκτείνεται δὲ ἐν τῷ κρ. «Αἰδός· εἶω» καὶ Γ 336· καὶ πρὸς ἐξήγησιν τῆς ἐκτάσεως ταύτης· ὁ Δοιδερλ. παραδέχεται ἄρχειν ὅτι τινος τύπον Αἰΐδος, ὃ δὲ Ἀνΐδος, ἀντιγράφει ἐν τῷ Λατ. Vedius).

Αἰΐδρεϊν (Ἀΐδρεϊν), ἡ, ποιητ., ἄγνωστος, *Οδ. α 41· ὁ πληθ. α 231, λ 272. Ἐκ τοῦ

Αἰΐρεϊς, (Ἀΐδρεϊς), ἰον καὶ κοιν. ποιητ. (ἀ. ἱ. ἱερ.), ὁ ἀδάης, ἀμαθής, ἀπειρος, Γ 219· μετὰ γεν. ὅσον «χώρου» κ 282.

Αἰΐσκειν (Αΐδῶ), ἰον, ὁ, ποιητ. ἐκτενέστερος τύπος τοῦ Ἀΐδης (ἰδ. τ. λ.)· ἡ ὀνομα. Γ 61· δοτ. Ε 190.

Αἰΐσις, ὁς, συγκρ. οὔτε, ἡ, 1) ὁ ἀπὸ παντός· ἀπὸ τοῦ ἡθικός φόβος, αἰδώς, «ἐντροπή», ἀπὸ τοῦ εἰκῶν· Κ 238· «ἵχε εἰδώς· καὶ θίος»

Ο 657· «αἰδῶ θεῶν» ἐνὶ θυμῷ· Ν 124, Ο 561· ὅθεν συστολή, σφροσύνη, εὐλάβεια, σέβας· νεωτέρων πρὸς πρεσβυτέρους, κατωτέρων πρὸς ἀνωτέρους, Ω 44, γ 14, 24, θ 480, ρ 347.

2) πᾶν ὅτι ἐμπνέει αἰδῶ, ὁ, α.) αἰσχρός, ἀσχημία, «ἐντροπή», «αἰδώς», Ἀργεῖοι· αἰσχρός, ἐντροπή, Ε 787, Θ 228, Ν 95 κ. α. β.) =αἰδοτός, Β 262.

Αἰΐς καὶ Αἰΐν ἰδ. λεί.

Αἰΐγενέτης, ἰον, ὁ, ἐπ. (αἰε, γενέτης) ὁ εἰς ὑπάρχων, αἰώνιος, ἐπίθ. τῶν θεῶν, αἰετοεῖς ἐν τέλει στίχου «θεῶν αἰεγενετῶν» Β 400, φ 281 κ. α. «θεοῖς αἰεγενετῶν» Γ 296, ε 432 κ. α.

Αἰΐτος, ὁ (ἄημι) ποι. ἀντὶ τοῦ ἀετός, κυρ. ὁ μεταωριζόμενος (κατὰ τὸν Δοιδερλινόν), ἔπομ. ὁ ἀετός, falco aquila τοῦ Αἰωνίου, ἐνὲ τὸ ἰσχυρότατον, τάχιστα καὶ ὀδυροκρίστατον τῶν πτηνῶν Φ 253, Ρ 674· ὅθεν τοῦ Διὸς ἄγγελος Θ 247, Ω 292, 310 κ. α. Ὡς προφητικὸν πτηνόν (οἰωνός) εἶνε ἕνεκα τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ πτήσεως οἰωνοκρίτατος, Μ 200, τ 538.

Αἰΐηλος, ὄν, ἰδ. Αἰΐηλος.

Αἰΐηλος, ὁ, καὶ κατ' ἐπικ. ἐκτεταστὴν Αἰΐηλος, Ρ 520, μ 83 (κατ' ἄλλους τὸ αἰΐηλος ἔγενε κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ αἰΐηλος). Κεῖται περὶ ἀκμαίων, ἰσχυρῶν, ῥωμαλέων, πρὸς τὴν πόλεμον καὶ θήραν ἐπιτηδεύων ἀνδρῶν, ἄλλοτε μὲν ὡς ἐπίθετον μετὰ τοῦ οὐσιασ. «ἀνὴρ», Π 716, Ρ 520, Ψ 432 κ. α. ἄλλοτε δὲ ὡς οὐσιαστικόν, ὅταν «θαλεροί, ἀρηϊβοὶ αἰΐηλοι» Γ 26, Θ 298 κ. α. (Ετυμολογία καὶ κυρία σημ. ἀδεδέστος· συνήθη παρὰ γῆ· ἐκ τοῦ αἰεῖ ζῶν, ὅθεν κυρ. ζεστός, θερμός, οὔτινος, τὸ αἶμα βράζει, Λατ. fervidus· κατ' ἄλλους· ἐκ τοῦ ζῆν, ὅθεν ζωηρότης ἢ ἀπλῶς ὁ ζῶν, ὁ ἀνὴρ· Οἱ ἀρχαῖοι ἐξήγουσιν τὴν λέξιν διὰ τοῦ: νεανίας· Ἄλλ' εἰς ταύτην τὴν γνώμην, καθ' ἣν ἡ τῆς νεότητος ἔννοια περιλαμβάνεται, ὅθεν ἐν τῇ λέξει, ἀντιτίθενται πολλὰ χωρία, ὅσον Β 660, Δ 280, Ε 92, Ο 315 καὶ μάλιστα Η 47, ὅπου ἀποδίδεται εἰς τὸν τῆς γεωργίας Ἐκάδης ἀδελφόν Ἀσιν. Διὰ τοῦτο ὁ Δοιδερλ. νομίζει ὅτι σημ. τὸν ἄνδρα, καὶ ὅτι ἡ κυρία τῆς σημ. εἶνε ἀκμαίος, σφριγῶν).

Αἰΐτης, ἰον, ὁ (ἐκ τοῦ αἰα, οἰονεῖ Tellurinus κατὰ τὸν Ἑρμαννον) υἱὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Πέρσης, ἀδελφός τῆς Κίρκης, πατήρ τῆς Μηδείας, ὁ πολυμήχανος βασιλεὺς τῆς ἐν Κολχίδι Αἰῆς, καθ' οὗ ὁ Ἰάσων ἐξεστράτευσεν, ἵνα λάβῃ τὸ χρυσοῦν ὄφρα, κ 137, μ 70.

Αἰΐτος, ὄν, ἰδ. Αἰΐτος.

Αἰΐαλοῖς [-ω-], ἐπικ. ἐν. (αἰθαλός=καπνός καὶ καπνία, ἐκ τοῦ αἰθῶ, ἡ ἐν τῇ καθομῇ. τῶν Κυθηρίων «ἀθάλη»=αἰθαλή, στάκη) αἰθαλώδης «καπνισμένος», «μυρτισμένος» ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, «μέλαθρον» Β 415, «μέγαρον» χ 239 (ἡ εἰς ἐνδοτὴν οὐκ εὐτελεῖται, ἀλλὰ μάλιν πλοῦτος, οἰονεῖ «οἶκος Ἀδραμ» καθ' ὃ ἐπομεν ἄλλοτε Φύλιστορ. Τόμ. Γ', σελ. 132, ἐκ

λ. Καπνίζω) = αἰθαλέσσα κόνις· με καπνίαν ὁμοίως, μέλας κονιορτός, (ὅποτος εἶνε συνήθως ὁ εἰς εὐφρόνους γῆς ἢ τελευταίου, ἐγειρόμενος) Σ 23, ω 316. (Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι μετὰ τοῦ Σχολ. ἐν τῇ πρώτῃ χωρίῳ τὴν λέξιν ταυτοσημαντοῦ τῇ σποδός, „στακτὴ“ ἢ μετὰ κόνει· ἀναμειγμένῃ τέρφαν, ὅπερ ἐν τῇ δευτέρῃ χωρίῳ ἀνέριονον).

Αἶθε, ἄωρ. καὶ ἐπ.=εἴθε (ὅπερ μόνον ὁ 33 εὐρίσκεται· ἄλλ' ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει πανταχοῦ· εἴθε) μόνον εὐχτικῶν εἴθε, „ἀμ ποτε“, 1) μετὰ εὐχῆς εἴτε ἐπὶ δυνατόν· εὐχῆς, ὡς ἡ 331 = αἴθ', ὅσα εἶπε, τελευτήρειον ἅπαντα Ἀλκίνοος· εἴτε ἐπ' ἀδύνατον, ὡς· αἶθε σέο φέρτερος· εἴην· Π 722. 2) μετὰ τοῦ ὠφέλιον, εἰ, ε καὶ ἀπαρεμφ. εἰς ἐνδοξὴν εὐχῆς μὴ δυναμένης πλέον νὰ ἐκτελεσθῇ, αἴθ' ὠφέλις· παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος· ἦ-σθα· εἴθε νὰ ἐκζήσῃ ἀδάκρυτος· ὅπερ τώρα πλέον ἀδύνατον, Α 445, αἴθ' ἅμα πάντες· ὠφέλιτε περὶθάσαι· εἴθε ἔλοι ἡμαῖ νὰ ἦσθε φανευμένοι, Ω 253 (τὸ αἶθε καὶ εἴθε ἐσχηματίσθησαν κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ αἰ καὶ εἰ).

Αἶθη, ἡ (αἶθος=πυρρός) ὄνομα ἔκπου θηλείας· πυρρᾶς· τοῦ Ἀγαμέμνονος· Υ 295.

Αἶθρη, ἔρος, παρ' Ὁμ. πάντοτε ἡ, Π 365, τ 510 (ἄμην, συγγ. τῇ ἀήρ, αὔρα ἢ ὀρθότερον παρὰ γεται· κατὰ τὸν Κούρτιον ἡ λ. ἐκ τοῦ αἶθω=καίω, λάμπω). 1) ὁ καθαρώτερος καὶ ὑψηλότερος ἀήρ, ὁ αἶθρη, (κατ' ἀντίθ. τοῦ κατωτέρου, τοῦ μέχρι τῶν νεφῶν ὑψομένου καὶ ἀέρος καλουμένου, Ξ 288) ἐπομ. πολλαχοῦ παρ' Ὁμ. ταυτοσημαντοῦ τῇ αἴθρη, ὅσον Ρ 374· «Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπατο δ' αὐγὴ Ἥελιου ὁῖετα, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης γαίης». (ἢ τὴν σημασίαν ταύτην ἀπορρίπτει ὁ Λέρσιος, ἐρμηνεύων τὸ «ὑπ' αἰθέρι» ὑπὸ τὸν αἰθέρα, ὅστις ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ εἶνε πάντοτε εὐδίας). Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ὀλύμπιος, ἡ εἶρα τῶν θεῶν διήκει μετὰ τῶν κορυφῶν αὐτοῦ μέχρι τοῦ αἰθέρος, διὰ τοῦτο οὗτος παρίσταται ὡς κατοικίᾳ τῶν θεῶν (ζ 41 εἰς.) π. γ. ὁ Ζεὺς λέγεται· αἰθέρι ναίων· Β 412, ο 523 κ. ἀ.—Τὸ Π 365· ὡς δ' ἀπ' Ὀλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω αἰθέρος· ἐκ δὴς, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τεῖνῃ, ἐρμηνεύεται κατὰ μὲν τὸν Φαίνοιν ἐσφαλμένως, συναπτομένου καθ' ὑπερβάσιν τοῦ αἰθέρος ἐκ δὴς· πρὸς τὰ ἐπόμενα, ὅταν ὁ Ζεὺς ἐξαπλώσῃ ἐκ τῆς λαμπρᾶς αἰθέρος (τῆς κατοικίας αὐτοῦ) λαίλαπα κτλ. κατ' ἄλλους δὲ, ἐκλαμβάνοντο μόνον τοῦ μὲν αἰθέρος ἀντὶ τῆς αἰθρῆς, τῆς δὲ εἰς ἐκ χρονικὴν σημασίαν· ὅταν μετὰ λαμπρὰν αἰθρίαν νέφος ἐπέρχεται ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὸν οὐρανόν. (ἢ ὀρθότερον φαίνεται νὰ ἐκληφθῇ τὸ «αἰθέρος ἐκ δὴς» ὡς ἐπεξηγήσας τοῦ «ἀπ' Ὀλύμπου»).

Αἰθίκε [—], οἱ, λαὸς τῆς Θεσσαλίας· κατοικῶν ἐπὶ τῆς Πίνδου, Β 744, πρβ. Στραβ. 9, 5, 42. Μετέπειτα κατεῖχε τὰ μεθόρια τῆς Ἠπείρου, Στραβ. 7, 7, 8.

Αἰθιοπίες [—], ἄωρ, ὁ, 13. τὸ ἐπὶ μ.

Αἰθιοπες [—], οἱ, εἰς ἔνκοπον Αἰθιοπῶν, ἡ δὲ αἰ. πληθ. Αἰθιοπῆς, μόνον Α 423, εἰς ἑτέρας ἐπὶ ὀνομαστ. Αἰθιοπᾶς (ἐκ τοῦ αἶθω καὶ ὠψ, ἔθρωποι με πεπυρωμένον, ὁ δὲ μέλαν, ἡ ἡλιοκαὶς· πρόσωπον, „μαυροῖδεροι“), λαὸς κατοικῶν κατὰ τὸν Ὀμηρὸν παρὰ τὸν Ἰνδικὸν τὰς ἐσχατίας τῆς γῆς («ἐσχατοὶ ἀνθρώπων») εἰς δύο διηρημένος, εἰς τοὺς πρὸς ἀνατολὰς καὶ τοὺς πρὸς δυσμᾶς («οἱ μὲν δυσσημένους Ἰπέριονος, οἱ δ' ἀνόντος»)· παρ' αὐτοῖς ὁ Ἥλιος κατὰ τὴν γνώμην τῆς ἀπωτέτης ἀρχαϊκότητος· ἐξήντησε τὰς ἀκτῆς θερμότητας, α 22—25, Α 423, Ψ 206. Τούτων οἱ πρὸς ἀνατολὰς, ὁμοιοὶ τῶν Σιδονίων, Αἰγυπτίων, Ἑρεμίδων καὶ Αἰθίων, δ 84, καὶ πύραν τῶν Σαλδύμων ὁρῶν κατοικοῦντες, ε 232· παρίστανται ὡς ἀνθρώποι εὐσεβεῖς (66. «ἀμύμονες»), τεμνῶντες με θυσίαι· καὶ ἐκατόμβας τοῦ Θεοῦ· καὶ δεγόμενοι αὐτῶν τὰς ἐπισκίψεις, α 22, Α 423, Ψ 206.

Αἰθόμενος, η, ος, παθ. μετοχ. τοῦ εἶναι αἶθω, καίω, φλογόμενος, διακαής, φλογερός· παρ· Ζ 482· «δαλός» Ν 320· «δαί» α 428· «λαμπτήρας» σ 343· «ιερά» Α 775· «ἄστ» πυρπολούμενον, Φ 523.

Αἰθουσα, ἡ, (κυρ. ἐνεργ. μετοχ. τοῦ αἶθω, εἶναι πακουμένου τοῦ οὐα· στοά· στοά, πρῶστων ὁ δὲ σερὰ κίωνων ὑπόστεγος, ὀλίγον ἀπέχοντος τοῦ τοῦ τινός, galerie. Τοιαῦτα ὑπάρχον διὰ (ὅθεν ὁ πληθ. Ζ 243, θ 57), ἡ μὲν εἰσπρόσθεν τῆς οἰκίας, ἡ δὲ ταύτης ἀπέναντι, εἰσῶθεν τοῦ εἰσπρόσθιου μέρου· τῆς αὐλῆς, ἐκατέρωθεν τῆς πόλης («αἰθουσα αὐλῆς»). Ἀμφότερα ἦσαν ἀνοικτὰ πρὸς τὴν αὐλήν, ὥστε νὰ δύναται νὰ εἰσφύγῃ (αἶθρη) ὁ ἥλιος, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα. Διὰ τῆς πρώτης· ἐνέργειά τις ἐκ τῆς οἰκίας· εἰς τὸν «πρόδοον», σ 102, οὐ καὶ μέρα· ἐθεωρεῖτο, δ 297 καὶ 302· Ἐρχομένης δὲ ἀπὸ τῆς πρώτης μὲν ἕνα ἡλιαζώντα· αὐτὸν οἱ ἀνθρώποι, «ἡλιακὸν», (Τουρκ.) „χαγιατί“ καὶ ἔπειτα ὡς κοιτῶν τῶν ἐνῶν, γ 309, δ 297 κ. ἀ. Ἡ δὲ ἑτέρα, ὀλιγώτερον ἐντὶ τοῦ οὐα· ὡς ἀποθήκη ἀγκυδεστέων τινῶν πραγμάτων καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας· χρεῖα, φ 339, υ 176 γ 449, 1 472. Καὶ τοῦ Ἀχλιδῆος ἡ κλισία εἰς αἰθουσαν, Ω 644· τὸ καὶ πρῶτονος.

Αἶθω, ὅπως, ὁ, ἡ, (αἶθος· πρ) κυρ. ὁ εἶναι τὴν ὄψιν τοῦ καίοντος· πυρὸς· «καπνός» πυρρός, φλογώδης· κ 152· ἐπομ. εἰλιδῶν, ε· ἀσπίτων, «γαλῆος» Α 495 κ. ἀ. πολλαχού· «οἶνος» ὁ σπινθηροβόλῶν Α 259, ι 360 κ. ἀ. (ὄχι ὁ ἐρυθρός, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς μ 49, ὅπου συνδυάζεται μετὰ τοῦ «ἐρυθρός»).

Αἶθρη, ἡ, (αἶθρη), ἡ αἰθρία, εὐδία, «καλωσύνη» Ρ 646, ζ 44. «οὐπὸς αἶθρη ἐγὼ κορυφῆν» μ 75.

Αἶθρη, ἡ, Αἶθρα. θυγάτηρ τοῦ Πιθέου, τῇ νῇ τοῦ Αἰγῶν· καὶ μήτηρ τοῦ Θησέως. Αἶγ· καλωσιθεῖς ὑπὸ τοῦ Κέστορος· καὶ Πολυδῶν.

καὶ, ὅτε πάλιν ἀνῆλθον παρὰ τοῦ Θησέως τὴν ἀδελφὴν τῶν Ἑλλήνων, ἠκολούθησε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Τροίαν, Γ 444.

Αἰθρηγενέτης, οἱ, ὁ, ε 296† καὶ **Αἰθρηγενής**, ἐς, ὁ ὑπὸ τοῦ αἵθερος ἢ ἐν αἰθέρι γεννηθείς, γέννημα τοῦ αἵθερος, ἐπιθ. τοῦ Ἡριέου, Ο 174, τ 358· (κατ' ἄλλους δὲ ἐνεργ.: ὁ αἰθρὴν, ἐπομ. ψυχὸς διὰ τῆς πνοῆς τα παράγων).

Αἰθριος, ον, ὁ (αἰθῆρ) «Ζέφυρος» ὁ δὲ αἰθρίας πνέων, Ὑ. Ἀπ. 433.

Αἰθρος, ὁ, (αἰθρῆ), τὸ πρῶτὸν ψυχρὸς, ἢ παύχη, ε 348†.

Αἰσθα, ἡ, πτηνὸν ὑδροδόειον, ἢ fulica mergula, «βουτανάρη», ζαροπαπί, Τουρκ. καρά-μπατάκ. *Ὁδ. ε 337 ἔ 353.

Αἰσθ, ἐξ οὗ τοῦ αἰσθόμενος, ἐπ. ἴδ.

Αἰσθον, ονος, ὁ, (αἰσθ) κυρ. ὁ καίων, διαπυρρὸς ἐπομ. λαμπρὸς, σπινθηροβολῶν, εἰλδων, ἐξαστράπτων, περὶ σιδήρου, Δ 485, Η 473· περὶ γαλακτοῦ καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ σκευῶν, Ι 423, κ. ἀ. ὅθεν κατὰ μεταφορὰν περὶ ἀλκίμων καὶ θυμολῶν ζώων, θερμαυρῶς, ὁρμητικὸς, ἀκάθεκτος, «λέων» Κ 24, Σ 494, κ. ἀ. «ἵππος» Β 839, Μ 97· «ταύρος» Π 488, σ 372, καὶ «αἰετός» Ο 690, (Ταῦτα κατὰ τοὺς ἀρχ. ἐρμηνευτάς· νεώτεροι δὲ τινες μεταφράζουσι «κόκκινος ὡς τὴν φωτιάν», ἐρυθρόχρους, πυρρὸς, ἢ ἀναφέρουσι τὴν ἔννοιαν ταύτην εἰς τὸ στίλβνόν τοῦ χρώματος τῶν λειοτρίγων καὶ εὐτραφῶν ζώων, οἷος ὁ ἵππος καὶ ταύρος· ἀλλὰ τὸ μὲν στίλβνόν δὲν ἀρμόζει εἰς τὸν λέοντα· τὸ δὲ ἐρυθρόχρουν οὔτε εἰς τοῦτον οὔτε εἰς τὸν αἰετόν).

Αἰσθον, ονος, ὁ, 1) οὕτως ὠνόμαζεν ἑαυτὸν ὁ ὑπὸ τῆς Πηνελόπης ἔτι ἀγνώριστος Ὀδυσσεύς, τ 483. 2) ἵππος τις τοῦ Ἑκτορος, ὁ Πυρῶδης διὰ τὸ θυμοειδὲς, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Πυρρὸς διὰ τὸ χρώμα (Τουρκ.) «Δορῆς» Θ 185. (ἢ ὅπερ ἢ πιθανώτερον πρὸ τὴν λ. Αἴθρη).

Αἰε· ἀντὶ τοῦ αἰε, ἴδ. αἰ.
Αἰεὶ [---], ἡ, ἐπ. (αἰεσσω)=ἄε, ὁρμή, φορὰ, «τόξων αἰεαί» Ο 709†. ἴδ. τόξον.

***Αἰκτος**, ον, (ικνεύμαι) ἀνεφικτος, Ὑ. Ἐρμ. 346 κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἑρμάνου ἢ φράγκει ἀντὶ τοῦ ὅ δ' ἐκ τῆς· ὁ δὲ Σνείδεθνος διώρῳσεν ὁλεθρὸς.

Αἰκῆς (αἰκῆς), ποι.=αἰκῶς, ἀπρεπῶς, αἰσχρῶς, ἀτίμως, Χ 336†.

Αἶμα, αἶμα, τό, 1) αἶμα, παρ' Ὀμ. ἢ ἔδρα τῆς ζωῆς, γ 455· διὸ αἰ σκιά, ἵνα ἔλθωσι πάντες εἰς συναίσθησιν, πίνουσιν αἶμα, λ 50, 96 ἐξ.

2) αἱματοχυρία, φόνος, συνδουζόμενον μετὰ τοῦ «ἀνδροκτοσίη» ἢ «κυδοσίμος» Α 164· φόνος τε καὶ αἶμα· Τ 214. 3) καταγωγὴ γένους, Ζ 244, Τ 105, 144, Υ 244· «εἶναι αἵματος ἀγαλλοτο» δ 644, π 300.—Καὶ τὰς τρεῖς σημασίας ἔχει καὶ σήμερον ἡ λέξις «αἶ-

μα», ἥτις πολλαχοῦ προφέρεται καὶ μετὰ Ε «γαίμα».

Αἱμασιὰ [---], ἡ, κυρ. ἀκανθὰ, θάμνος ἀκανθώδης, ἔπειτα φράγμις ἐξ ἀκανθῶν, καὶ ἐν γένει περίφραγμα, «αἱμασιὰς λέγειν» συλλέγων ἀκάνθας πρὸς κατασκευὴν φραγμοῦ, σ 359, ω 224· πρὸς βατοδροσίαν. (Παράγεται ἐκ τοῦ αἶμας=κορυφή, οἷότης, ἀκωκή, ἢ συγγ. τῶν: αἶμα, ἀμάσσω «διὰ τὸ αἱμάσσειν τοὺς μεταχειριζομένους». —Οἱ ἀρχαῖοι ἐρμηνευταὶ καὶ ὡς ἀνωτέρω μὲν ἐξηγοῦσιν τὴν λ., ἐπὶ δὲ καὶ «φραγμὸν γαλίκων καὶ λίθων λογάδων», συμφωνοῦντος καὶ τοῦ Βουττμάννου τῶν νεωτέρων. ἢ. Δύνανται ἀμφότερα αἱ ἐρμηνεῖαι νὰ συμβιβασθῶσι, ἐάν τις ἐννοήσῃ ὅτι ἐπὶ τοῦ φραγμοῦ τῶν γαλίκων καὶ λίθων λογάδων ἐτίθεντο αἱ ἀκάνθαι καὶ οἱ βᾶτοι, ὅπως μάλιστα τὴν σήμερον κατασκευάζονται αἱ αἱμασιὰι).

Αἱματόεις, [---], βεσα, εν, (αἶμα) αἱματώδης, ὁ ἐ. αἰ. καθημαγμένος, αἱμοσταγής, αἱματόφυρτος, Ε 82, χ 405 κ. ἀ. 6.) πλήρης αἵματος, ἐξ αἵματος συνιστάμενος, «σμιδαῖς» μολύψι πλήρης αἵματος, Β 267. «ψάδας» σταγόνες αἵματος, Π 459. γ.) φόνον καὶ αἱματοχυρίαν περιλαμβάνων, φονικός, αἱματηρὸς «ἡματ, πόλεμος» Ι 326, 650.

Αἱμονίαις, οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀἱμονος=Μαίον, Δ 394.

Αἱμονίαις, οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀἱμονος=Λαέρκης Δ 467. (ἴσως ματαία ἡ διαφορά τοῦ πνεύματος, οὐδὲ τηρουμένη παρὰ Διόδωρον).

Αἱμοφόριγτος, ον, (φορέω) αἱματόφυρτος, αἱμοσταγής, «κρέα» δηλ. ὦμα, υ 348†.

Αἱμύαιος [---], ον, (έτερος ἐπικ. τύπος τοῦ συνήθ. αἱμύλος) θελκτικός, κολακευτικός, ἀπατηλός «λόγοι» α 56†. Ὑ. Ἐρμ. 317. (κατὰ τοὺς ἀρχ. ἐρμηνευτάς ἐκ τοῦ αἶμα ἢ αἵμων=εἰδήμων κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἐκ τοῦ αἶμας=κορυφή, ἐπομ. οἷός, πειστικός).

***Αἱμταομήτης**, [---], οἱ, ὁ, (μῆτις) ὁ θελκτικὴν ἔχων πανουργίαν, Ὑ. Ἐρμ. 43.

Αἱμων, ονος, ὁ, κατὰ τοὺς παλαιούς ἐρμηνευτάς=δαίμων, δαήμων, εὐμειρας, εἰδήμων, μετὰ γέν. «θῆρης» Ε 49†. (Ταῦτες ἀκολουθεῖ καὶ ὁ Δοιερλήτιος. Ἄλλα δὲ παραγωγαὶ καὶ ἐρμηνεῖαι εἶνε ἵππον πιδναί, ὡς ἡ τοῦ Ἑρμάνου (εἰς Κύριπ. Ἐκάβ. 89) venationis avidus ἐκ τοῦ αἰσσω, ἢ ferox et cruce gaudens, ἐκ τοῦ αἶμα. Πιθανώτερά ἡ τοῦ Γείτος παραγωγὴ ἐκ τοῦ αἶμα (ἀκούω, αἰσθάνομαι) καθ' ἣν ἐπομένως γραπτέον αἱμων. ἢ. Ἄλλ' ὁ Δόνω τῆρας εἰρηγεί τὸ δαυὶ ἐκ τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἐν τῇ αἰλίῳ διγύμματος).

Αἱμων, ονος, ὁ, 1) ἴρω· τις Πόλιος, Δ 296. 2) πατήρ τοῦ Μαίονος, δ π. ἴδ.

Αἰναρέτης [---], οἱ, ὁ, μόνον κατὰ κλητ. αἰναρέτῃ (αἰνός, ἀρετή), ὁ μέχρι τρομοῦ, φρίκης (τῶν ἐχθρῶν δηλ.) ἀνδρείος, τρομαρὸς,

φρικαλέος ἦρως ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἀχιλλεύα Π 34 f. (Κατὰ τὴν συνήθη, τὴν Ἀριστάρχειον ἐρμηνείαν· πρὸς ὀλεθρον ἄνδρες, ὀλέθριος ἦρως· κατὰ δὲ τὸν Δαιδερλείνον· φοβερός, ὃ ἔ. θαυμαστός, ἦρως. Ἡ δ' ἐρμηνεία τοῦ Φαίσιος, ὅτι «ἡ ἀρετὴ τοῦ Ἀχιλλέως ἐγκνείται ἐν τῇ ἀκάμπτῳ ἐπιμονῇ εἰς τὴν ἀπαξ γενομένην αὐτοῦ ἀποφασιν» ἀντιβιβάνει εἰς τὴν Ὀμηρικὴν ἔννοιαν τῆς ἀρετῆς. || Ἀπασαὶ αὗται αἱ ἐρμηνεῖαι φαίνονται μοι βεβιασμέναι· ὑποπτεύω ὅτι τὸ ἔτερον συνθετικὸν μέρος δὲν εἶνε· ἀρετὴ, ἀλλὰ· ἀρετῆς, ὃ ἔ. ἀρεσκόμενος, καὶ ὅτι σημαίνει ἡ λ.: ὁ ταῖς δεινότησι ἀρεσκόμενος, χαϊρέκακος, ὃ αὕτη εἶνε βεβαίως ἀρμοδιωτάτῃ ἔννοια εἰς τὸ στόμα τοῦ Πατρόκλου ἐπιτιμῶντος τὸν φίλον τοῦ Ἀχιλλέως).

Αἰνείας, ἄο. [καὶ εἰς, E 534] (ὁ ἐπαινετός· ἐκ τοῦ αἰνέω, κατὰ δὲ τὸν Ἰ. Ἀφρ. 199 ἐκ τοῦ αἰνός) υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως ὃ τῆς Ἀφροδίτης ἀπόγονος τοῦ Τρώος, ἄρα συγγενὴς τοῦ Πριάμου, ἡγεμὼν τῶν Δαρδάνων, B 820 ἐξ. T 240. Ἦτο μὲν μετὰ τὸν Ἑκτορα ὁ ἀνδρείοτατος ἦρως τῶν Τρώων καὶ διὰ τοῦτο ἐξ Ἰου ἐκίματο παρ' αὐτῶν, E 467, A 58· ἀλλὰ δὲν φαίνεται πολὺ συμπαθὴς πρὸς τὸν ἀγῶνα ἕνεκα τῆς διαφοράς, ἣν εἶχε πάντοτε πρὸς τὸν Πρίαμον, N 460, πιθανῶς διότι ἦτο προωρισμένος μετὰ τὴν ἐξόντωσιν τῆς Πριαμείου γενεᾶς νὰ βασιλεύσῃ τῶν Τρώων καὶ νὰ παρατείνῃ τὸ βασιλικὸν γένος τοῦ Δαρδάνου, Y 480, 307, T. Ἀφρ. 197. Φαίνεται δὲ μάλιστα ὅτι οὐδὲ μετέσχευε αὐτὸς ἐξ ἀρχῆς τοῦ πολέμου, ἀλλὰ μόλις, ὅτ' αὐτὸς Ἀχιλλεύς· ἐξεδίωξεν αὐτὸν ἐκ τῆς Ἰδης εἰς τὴν Λυρνησὸν καὶ κατέστρεψε καὶ ταύτην, T 90, 490, τότε ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ Ἰλιον καὶ νὰ συναγωνισθῇ καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων. Μαχόμενος δὲ πρὸς μὲν τὸν Διομήδην σῴζεται ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, E 331 ἐξ. πρὸς δὲ τὸν Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, Y 478 ἐξ. Κατὰ παράδοσιν πολὺ ὀφιακτέραν ἀποδύμεται, ὡς γνωστόν, εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ διαπράττει ὅσα ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπλάσεν ἡ ποιητικὴ φαντασία τοῦ Ῥωμαίου Οὐγγριλλίου.

Αἰνέω (αἰνός), μέλ. αἰνήσω, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ αἰνέω καὶ ἄο. ἤνησα ἀντὶ τοῦ ἤνεσα, ἐγκρίνω, ἐπιδοκιμάζω, ἐπαινῶ περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, μετὰ αἰτιατ. «μὴ με μάλα αἰνεε μήτε νείκεα» δὲν εἶνε χρεῖα οὔτε νὰ με ἐπαινῇς οὔτε νὰ με φέγγῃς, K 249, Θ. 9. «οὐκ αἰνήσουσι ἀκούοντες κακὰ ἔργα» π 380.

Αἰνίζομαι, ἀποθ., ἕτερος· ἐπικ. τύπος τοῦ αἰνέω, ἑπ. ἴδ. N 374, θ 487.

Αἰνίος, ὁ. Παιών τις ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φανυθεῖς, Φ 210.

Αἰνόθεν, ἐπὶρ. ποιητ. (αἰνός)=ἐκ τοῦ αἰνός· εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ φράσει «αἰνόθεν αἰνῶς»· ἦτις εἶνε περιγραφή τοῦ υπερθετικοῦ (αἰνότατος), παραβαλλομένη πρὸς τὴν ὁμοίαν αὐτῇ «οἰόθεν

οἶος», «λῶδῃ τὰδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς»· πασσὺν αἰγίστη ἀκμῆ, H 97 f.

Αἰνόμοιρος, οκ. ποιητ. (μόρος) ὁ δεινὸς, κακὴν ἔχων μοῖραν, «κακόμενος», #0110, δυστυχής, X 481, ε 53, ω 169.

Αἰνοπαθής [..], ἐς, ἐοε, ὁ αἰνὰ πάσχειν, δεινοπαθής, σ 201 f.

Αἰνός, ὁ, ἐγκώμιον, ἐπαινος, φ 110, Ψ 795. Ὅθεν αὐτως ὀνομάζεται ὁ λόγος, δι' οὗ ὁ Νέστορ εὐχαριστεῖ μὲν τὸν Ἀχιλλεὺς, αὐτὸς δ' ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ ἐπαινεῖ, Ψ 652, καὶ τὸ στρατήγημα ἐκείνου, ὅπερ ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον ἐπαίτης διηγείται εἰς ἐπαινον τοῦ Ὀδυσσεύς, ε 508.

Αἰνός, ἡ. πόλις θρακικὴ παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Ἑβρου, ἀρχαιότερον Πολυουδρία καλουμένη, ὃ ἔ. πόλις τοῦ Πόλτου· κατὰ Στράβωνα 7, 6, 4 ἡ Πολυουδρία κατὰ Στέφανον τὸν Βυζ. καὶ νῦν δὲ Αἰνός καλεῖται. Ἐντεῖθεν Αἰνόθεν=ἐκ τῆς Αἰνίου Δ 520.

Αἰνός, ἡ, οκ. ἐπικ. καὶ Ἰων. ἐπὶθ. τιθέμενος, ὡς καὶ τὸ δεινός, ἐπὶ παντός ἔτι διὰ τοῦ κατ' ἔκτασιν ἢ ἔντασιν μεγέθους αὐτοῦ ἢ διὰ τῶν κατ' ἐσχὴν ὀλεθρίων αὐτοῦ ἐνεργειῶν ἐμποιεῖ φρόδον, ἐκπλήξιν, φρίκην, τρόμον· ὅθεν α.) ἐπὶ προσώπων «Ζεὺς» Δ 25 κ. α. «Ἀθηνᾶ» Θ 423 κ. α. «αἰνότερον γυναικός» λ 427. β.) ἐπὶ καταστάσεων ἐσωτερικῶν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐξωτερικῶν, ὅσον «δηϊότης» Γ 20 κ. α. «φύλοπες» Δ 15 κ. α. «πόλεμος» θ 519· «δαιμός» τ 568· «ἄχος» Δ 169 κ. α. «τρόμος» Η 245· «δίζυς» ο 342· «κάματος» ε 457, «μόρος» Σ 465· «κακόν» μ 275· «αἰνότατος λόγος» φοβερώτατον καρτέρι, δ 441· «αἰνὰ πάσχειν» δεινοπαθεῖν, X 431. γ.) ἐπὶ πραγμάτων «νεκάδες» σαιροὶ πτωμάτων, E 886. Τὸ αἰνὰ πολλάκις ὡς ἐπὶρ. δεινῶς, σφύδρα «αἰνὰ ὀλοφύρεσθαι» χ 447· «αἰνὰ τεκοῦσα» πρὸς δυστυχίαν, ἐπὶ κακῇ, γεννήσασα, Δ 414. (Πιθανῶς παρὰ γ. ἐκ τοῦ ἐπιφών. αἶ κατὰ συναφρῆσιν ἀντὶ τοῦ αἰανός· κατὰ δὲ τὸν Βούττημαννον ὅπως τὸ δεινός ἐκ τοῦ δεῖσαι οὕτω καὶ τὸ αἰνός, συγγ. τοῦ αἰητός, ἐκ τινος ἀγρ. αἰω. || Τὰ τοῦ Βουττημάννου ἐσφαλμένα).

Αἰνῆμαι [..], ἀποθ. ἐπικ. (ἀντὶ τοῦ αἰνῆμαι ἐκ τοῦ αἰνῶ κατὰ τὸν Δαιδερλ.) μόνον κατ' ἑνεγ. καὶ παρατατ. ἄνευ αὐξ. λαμβάνω, ἀφαιρῶ, «παίρνω», μετὰ αἰτ. «οἰστόν» Ο 459· «θώρηκα ἀπὸ στήθεσι» Α 374· «τεύχεα ἀπ' ὤμων» Α 580· «γεῖρας», «πιάνω», χ 500· «ἄνθεα» δρέπω T. Δήμ. 6· μετὰ γεν. διαίρει. «τορῶν αἰν.» ι 223· μεταφ. «πόθος αἰνῶται με» με καταλαμβάνει, ἢ «μὲ παίρνει», ε 144.

Αἰνῆς, ἐπὶρ. (αἰνός), ἐν γένει δεινῶς, σφύδρα, ὅσον «τεῖρεσθαι, φιλεῖν, εὐκίναται, τέρπειν, δεδέναι» πολυχ. παρ' Ὀμ.

Αἶς, αἰγός, ἡ (αἰσός) δότ. πλ. αἶγεςιν, K 486, «ἡ γῆθα», παρ' Ὀμ. πλγ. ὃ δ' αἶς=, ὁ τράγος, ε 106· «ἄγριος» αἶγαγρος, Δ 105 καὶ Ὀδ.

αἰχ. (κατὰ τὸν Βήμαϊν θηλυκὸν τοῦ σανακρίτ. αἰξ=τράγος).

ΑἰΞΑΣΚΟΝ, ΕΞ, Ε, Υδ. ΑἰΞΕΝ.

Αἰοαῖαν, ογ, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου. 1) Σι-
σφορος, Z 134. 2) Κρηθεύς, λ 237.

Αἰολία, νῆσος, ἡ Αἰολία νῆσος, κατοικία
τοῦ Ἰπποτάδου Αἰόλου (Υδ. τ. λ.) νῆσος μυθική,
περιβλημένη τεῖχος γάλκινον ἀδιάρρηκτον, κει-
μένη ἐπὶ ὀλισθηροῦ βράχου πρὸς δυσμὰς τοῦ
Ὀμητικοῦ κόσμου, κ. 1 ἐξ. (Κατὰ τοὺς ἀρ-
χαίους εἶνε μία τῶν Αἰπαραίων νήσων καὶ ἰδίως
ἡ Στρογγύλη (τὰ νῦν Stromboli, Πλιν. Η. Ν.
3, 9, 94. Στράβ. β, 2, 41) ἡ ἡ Αἰπάρη (νῦν
Ugiari). Τῶν δὲ νεωτέρων ὁ γεωγραφίαν Ὀμη-
ροσιν συγγράφας Φαίλικρος (Völsker) νομίζει
αὐτὴν μίαν τῶν παρὰ τὴν δυτικὴν ἄκρην τῆς Σι-
καλίας Αἰγυψίων νήσων. Ὁ δὲ Οὐόσσιος, ὅστις
μεταφράζει τὸ ἐπιθ. «Πλωτή» ἐπιπλέουσα, θέτει
αὐτὴν ὅτε μὲν ἀνατολικῶς τῆς Θρινακίας, ὅτε
δὲ δυτικῶς τοῦ Ἀτλαντος (Υδ. ΠΑΥΤΟΣ) ἀλλ' ἔχει
πολλοὺς τοὺς ἀντιλέγοντας.

Αἰολίς, ἴαος, ἡ, ἐπιθ. αἰολική. Ἐπ. 4, 6.

Αἰολίαν, ἀνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου=Mάχαρ,
Υ. Α. π. 37.

Αἰόλαα, ποιητ. (αἰόλος), ταχέως τι κινῶ,
συχνὰ στρέφω, „στρεφογυρίζω“ «γαστέ-
ρα» υ 27 f.

Αἰολοσάρη, κοσ, ὁ ἔχων θώρακα αἰό-
λου, ὁ ἔ. μαρμαρῦσσοντα, ἀκτινοβόλον, λαμ-
πρόν, *Π. Δ 489. Π 473. (Κατὰ δὲ τὸν Βούτ-
τριαννον ὁ θώρακα εὐκίνητον, εὐστροφον ἔχων ἢ
ἐν αὐτῷ εὐκόλως κινούμενος, στρεφόμενος). Υδ.
Αἰολος.

Αἰολομίτρη, σν, ὁ μίτραν ἔχων αἰόλην, ὁ ἔ.
μαρμαρῦσσουσαν, ἀκτινοβόλον, λαμπράν (κατὰ
δὲ τὸν Βούττμ. εὐκίνητον) Ε 707 f. Υδ. Αἰόλος.

Αἰολοπίλαος, ὁ ἔχων εὐστροφούς, εὐκίνητους,
ταχέως πώλους, γαργάπλους, Γ 485 f. καὶ Υ.
Α. π. 138, Υδ. Αἰόλος.

Αἰόλος, η, οκ. 1) εὐστροφος, εὐλύγι-
στος, εὐκίνητος, «πόδας αἰόλος ἵππος» ἔλα-
φρός, ταχύς, γαργός τοὺς πόδας, Γ 404. ὡσαύ-
τως δὲ, νομίζει, πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ «αἰό-
λος ὄφες» ὁ εὐκαμπτος, εὐλύγιστος, Μ 208.
«σῆκες μέσον αἰόλοι» εὐκίνητον ἔχοντας τὴν
μέσση (κακῶς ὁ Δοιδερλ. συνάπτει τὸ «μέσον»
πρὸς τὸ ῥῆμα) Μ 167. «αἰόλος οἰστρος» ὁ πα-
ρακίνητικῶς, ἑμμανῶς περιπτάμενος, χ 300.
«πῶλαι εὐλαί» ἀεκίνητοι σκώληκες, Χ 509. (ἂν
καὶ ἐνταῦθα θάναται νὰ ἀρμόζῃ καὶ ἡ 2) σημα-
σία. 2) μαρμαρῦσων, μαρμαρυγῶν ἐκ-
πέμπων, ἐξαστράπτων, ἀκτινοβολῶν, καθ'
ὅσον ἡ ταχέως κίνησις οὕτως ἐμφανίζει τὰ πράγ-
ματα, ὅσον «τεύχεα» Ε 295. «σάκος» Η 222,
πρὸς ΠΑΝΑΪΝΑΟΣ. (Ἄλλοι ἔμω, ὡς ὁ Βούττριαν-
νος, ἐκλαμβάνουσι καὶ ἐνταῦθα τὴν λ. εἰς τὴν 1)
σημασίαν, εὐμεταχειρίστος, ὅπερ, ἔτι καὶ ἂν
λόγῳ ὁ Βούττμ. δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν μεγάλην

ἀσπίδα τοῦ Ἀλάντος) «ὕστρακον» τὸ διὰ τὴν
ποικίλαν μαρμαρῦσσον ὕστρακον τῆς χελώνης,
Υ. Ἐρμ. 33. (Κατὰ τὸν Βούττριανν. παράγεται
ἐκ τοῦ ἄω, ἄημι, καὶ σημ. κυρ. τὸν πνέοντα,
περυγίζοντα κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ,
καὶ σημ. τὸν ταχύν ὡς ὁ ἀνεμος κατ' ἄλλους
ἐκ τοῦ εἰλῆν).

Αἰόλος, ὁ, (ὁ ταχύς ἐκ τοῦ ἐπιθ. αἰόλος,
κατὰ τὸν Ἀρσενγγ συγγ. τῶν ἐπ. αἰ.) 1) υἱὸς
τοῦ Ἰπποτάου καὶ τῆς Μελανίππης κατὰ τὴν Ὀδ.
κ 2. κατὰ δὲ τὸν Διόδωρον 4, 69 καὶ τοῦ Πο-
σειδῶνος καὶ τῆς Ἑρηνῆς καὶ ἀπογονοῦ τοῦ Ἰπ-
ποτάου κύριος τῆς νήσου Αἰολίας. Ἐκεῖ ἐστὶ ἡ
διανομὴ τῶν ἀνέμων (ταχέως ἀνέμων) κ 21.
Θεοφύλης δὲ διέγει μετὰ τῆς υἱὸν καὶ ἀδελφὸν το-
σοῦτων θυγατέρων του, πρὸς ἀλλήλους διὰ γά-
μου συνευγεμένους, βίον λαμπρόν καὶ εὐφρόσι-
νον, κ 5 ἐξ. Ἐπὶ ἑνα μῆνα φίλο ἐνέει: τὸν πλε-
νόμενον Ὀδυσσεά, φροντίζει ἔπειτα περὶ τῆς
ἐπανόδου αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα δοῦς εἰς αὐτόν
τὸν θαυμάσιον ἐκτίνον ἀσκὸν, τὸν περιέχοντα
πάντας τοὺς ἀνέμους κ 25 ἐξ. 2) υἱὸς τοῦ Ἐλ-
λήνος καὶ τῆς νύμφης Ὀρεσθίδος, πατήρ τοῦ
Σισύφου, Κρηθεύς καὶ ἄλ. (πρὸς Αἰολίαν),
βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας. (Ἡ γεν. Αἰόλου ἔχει
μακρὰν τὴν μέσσην συλλαβ. αἰ, κ 36, 60, ὅπου
ὁ Ἀρσεν. προτείνει τὴν γραφὴν Αἰόλοος).

Αἰπειά, ἡ, πόλις παράλιος τῆς Μεσσηνίας,
κατὰ μὲν τὸν Στράβ. 8, 4, 5 ἡ ὕστερον Θου-
ρία ἢ Μεθώνη: κατὰ δὲ τὸν Πausan. 4, 34,
3 ἡ Κορώνη, I 152.

Αἰπεινός, ἡ, ὅκ, ποιητ. ἐπιθ. κατ' ἐπέκτ. ἐκ
τοῦ αἰπός=αἰπός, ὅπ. Υδ. (ἢ ἡ μᾶλλον ἐκ τοῦ
αἰπός-αἰπεινός, ὡς ἐκ τοῦ θέος-δεδνός, ἄλγος-ἀλ-
γεινός, καὶ πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ ὅχι ὀρεινός,
ἀλλὰ πυργωτός, ὑψίπυργος, hochgezinkt
κατὰ τὸν ΓΜ. Μήγουρις). «Αἰος» I 449 κ.
ἂ. «Γονόσσα» Β 573. «Καλυδών» Ν 271.
«ἀρήνα» Β 869, Γ 123.

Αἰπεινός, ΕΞΕΛ, ΕΝ (αἰπός=ἵψος) κατὰ τὴν
κοινὴν γνώμην=αἰπός, ὅπ. Υδ. καλλίον δὲ
(μετὰ τοῦ Γοιδέλου, γράψαντος περὶ τῶν εἰς εἰς
Ὀμηρ. ἐπιθέτων) ὁ πολλὰ ὑψώματα ἢ ὄρη ἔ-
χων, ὁ περιουλομένος ὑπὸ ὀρέων, «Πήδα-
σο:» Φ 87 f. (ἢ ἂν δὲ ἀλλαχόθεν, Z 35, ἡ αὐτὴ
πόλις καλεῖται «Σατινόντος παρ' ὄχθας» καὶ λέ-
γεται αἰπεινή, περὶ τούτου Υδ. Αἰπεινός).

Αἰπόλιον, τὸ (αἰπόλος), παίμνιον, „κο-
πάδε αἰγῶν“, ρ 213 κ. ἂ. κατὰ πλεονασμὸν
«αἰπόλα αἰγῶν» Β 474 κ. ἂ.

Αἰπύλος, ὁ (αἰξ, πολέω) αἰγοδοσκός, «ἀ-
νήρ» Β 474. συνήθως οὐσιαστ. συναπτόμενον
κατὰ πλεονασμὸν μετὰ τοῦ «αἰγῶν» ρ 247 κ. ἂ.
Αἰπύς, ἡ, ὅκ, ἕτερος ἐπ. τύπος τοῦ αἰπός,
ὅπ. Υδ. «πόλις» Ν 625, γ 130. «ρέεθρα» ἐπι-
κλινῆ, ἀπότομα («ἐκνεῖν καταρρέοντα» Σχολ.)
κατωφερῆ Θ 369, Φ 9.

Αἰπύς, τὸ, πόλις ἐν τῇ τοῦ Νέστορος ἐπικρά-

ταῖα (κατὰ Στράβ. 8, 3, 24 σελ. 349 αἱ μετα-
πειτε Μαργάλαι ἢ ἡ Μακιστία) B 592, Γ.
Ἀπ. 423. κυρίως οὐδ. τοῦ

Αἰπίς, εἰα, ὕ, 1) ἀπότομος, ἀνωφερής,
ἔρθιος, ἀπόκρημνος, ὑψικρημνος, ἐπιθ. ὀ-
ρέων καὶ πόλεων ἐπὶ ἀποτόμων ὑψομάτων ἰδρυ-
μένων καὶ ὑψηλὰ τελεῖη περιβεβλημένων, «ὄρει,
πτολίεθρον, Πλεο», τετχος αἰψύ», Π. καὶ Ὀδ.
πολχ. «βρόχος» ἀρ' ὑψηλὸς κρεμάμενος λ 278.

2) μεταφ. περί καταστάσεων, εἰς ἃς ἀποτόμως
καὶ αἰφνιδίως τι περιπίπτει, οἷον «αἰψύς ὄλε-
θρος» αἰφνιδίος, ἀφαικτος Z 57. «φόνος»
P 365, δ 843. «χόλος» δῖος θυμός, Ὁ 223.
(|| καὶ κατὰ μεταφ. ἀπὸ τῶν ὀρθίων καὶ ἀνω-
φερῶν), «αἰψύς πόνος» δυσχερής κόπος, ὁ τῆς μά-
χης, A 604. Π 651. «αἰψύ οἱ ἔσσεσται» N 317.

Αἰπίτιος [-...], ἰα, ἰον, εἰς τὸν Αἰψυτον
ἀντήκων, τὸν υἱὸν τοῦ Ἐλάτου, βασιλεῖα τῆς ἐν
Ἀρχαίᾳ Φαισθίνης, «τόμβος» ὁ τάφος αὐτοῦ ὃ
κατὰ τὴν ὑπάρειαν τῆς Κυλλήνης κείμενος, B
604, πρὸς Πaus. 8, 16, 2.

Αἰρέα, μέλ. αἰρέσω, ἀόρ. β'. εἶλον, ἐπικ. ἔλον
καὶ θαμισ. ἔλασκον, μέσ. μέλ. αἰρήσομαι, ἀόρ.
β'. εἰλόμην, ἐπ. ἐλόμην. Α') Ἐνεργ. 1) λαμβά-
νω, καταλαμβάνω, «πιάνω», α.) κυρ.
εἰ ἐν χειρὶν» λαμβάνω τι εἰς τὰς χεῖρας, δ
66 «τινὰ τινός» τινὰ ἀπὸ τοῦ οἷον «κόμης»
πιάνω τινὰ ἀπὸ τὰ μαλλιά A 97. «χειρός»
λαμβάνω τινὰ τῆς χειρός, A 323, Δ 542 κ. α.
«γούνων» πιάνω τινὰ ἀπὸ τὰ γόνατα, ἀγκα-
λιάζω τὰ γόνατά του, εἰ ἐνδεῖν ἱκεταί, Φ 71.
«δουρὸς μέσσου» τὸ δόρυ ἀπὸ τὴν μέσσην, Γ 78,
H 56. Συντάσσεται πολλάκις μετὰ δοτ. ὀργα-
νικής, οἷον «χεροὶ δόρυ» M 165 κ. α. «χαλ-
κὸν ὁδοῦσι» E 75. «γαίαν ἀγοστή» (ἰδ. ἀγο-
στή), A 425 κ. α. «αἶψα τινὰ» «καταφθά-
νω, πιάνω», καταλαμβάνω τινὰ διώκων θ 330.
Ψ 345, ὅπου συνάπτεται μετὰ τοῦ «παρελθεῖν»
«τινὰ ἐπὶ μάστακα χερσίν» πιάνω ἢ φράττω
τινός τὸ στόμα, ψ 76 (πρὸς δ 287). «τινὰ προτὶ
οἱ εἶπεν» ἐλκύω τινὰ πρὸς ἑμαυτὸν, περιπτύ-
σσομαι, Φ 508, ω 348 καὶ μόνον δὲ τὸ αἰρεῖν
μετὰ αἰτ. σημ. τὸ εἰς ἀγκάλας λαμβάνω, λ
205, 206, 210. «χρὸς εἶμαθ' εἶπεν» παίρνω φο-
ρέματα εἰς τὸ σῶμα, ἐνδύομαι, ρ 58. ἔτι δὲ
λαμβάνω τι ὡς βραβεῖον, Ψ 613. β.) μεταφ.

«χολος, θάμβος, σέκος, ἡμερος, δέος, λήθη, ὕ-
πνος αἰρεῖ με» με καταλαμβάνει, «με πιάνει,
με παίρνει», Ὁμ. πολχ. «ἔνθεν ἑλών» (δηλ.
αὐτῇ) ἐκεῖθεν ἀνταλθὼν (τὴν ὑπόθεσιν), ἀρ-
ξάμενος «ἀφ' οὗ ἔπιασεν ἀπ' ἐκεῖ» θ 500.
2) ἀφαιρῶ «σηκῶν» «τι ἀπ' ἀπῆνης»
Ω 579. «ἄγλιν ἀπ' ὀφθαλμών» E 127. ὅθεν
ἰδίως α.) ἀρπάζω, διὰ τῆς βίας λαμβάνω, «γέ-
ρας» A 139 κ. α. «τὸν ἄτη φρένας εἶλε», τοῦ
«πῆρε τὰ μυαλά», Π 805, καὶ μάλιστα ἐν πο-
λέμῳ κρατῶ, καταβάλλω, περὶ τε τόπων, κυ-
ριεύω, κατακτῶ, «παίρνω», οἷον «πολὺν,

νῆας» Ὁμ. πολχ. καὶ περὶ προσώπων, αἰχμα-
λωτίζω «πιάνω» «ζῶντινα» Z 38 κ. α.
«τινὰ ἔγχει» «παίρνω τινὰ μετ'» τὸ δόρυ, δὲ
πληγῶν, φονεύω, E 50. καὶ συνηθέστερον ἀ-
πλως «αἰρῶ τινὰ» Δ 457, Z 35 κ. α. B') Μέσ.

1) χάριν ἑμαυτοῦ ἢ τὸ ἑμαυτοῦ λαμβά-
νω «ἔγχεα, δόρυ» Γ 338. κ 31 κ. α. «τῶς
ἀπὸ πασσάλου» E 210. «ἀπ' ὧμων τεύχεα»
δηλ. οἱ θεράποντες, ἀπὸ τῶν ὧμων τοῦ ἑαυτοῦ
δεσπότου, H 122. «εἰ μετὰ χερσίν» εἰς τὰς
χεῖράς μου, θ 372. «κόρουθ' εἶλετο» (ἢ Ἀθηνᾶ
τοῦ Ἀρεως) O 125, (ὅπου φαίνεται ὅτι τὸ μέ-
σον ἔχει τὴν σημ. τοῦ ἐνεργ. διὸ καὶ ὁ Λαρό-
χης διωρόμενον εἶπεν || ἀλλὰ νομίζω ὅτι πολὺ
δὲν διαφέρει τοῦ ἀνωτ. H 122. «ἀπ' ὧμων (Με-
νελάου) τεύχε' εἶλοντο» οἱ θεράποντες). 2) λαμ-
βάνω τι ἐπάνω ἢ ἐντὸς μου, ἀπολαμβάνω,
ἀποδέχομαι, ἐπιτυχῶ, καὶ ἐν γένει λαμ-
βάνω τι εἴτε ὡς ὀφειλόμενον ἢ ἀνηκόν μοι, εἴτε
ὡς ὀφείλωμαι ἑμαυτῇ, «ὃ δ' ἀναίετο μηδὲν ἐλέ-
σθαι» Σ 500. «δόρπον, δεῖπνον» H 370, B
399 κ. α. καὶ μεταφ. «ὑπνοῦ δῶρον» H 482.
«ἄλκιμον ἦτορ» λαμβάνω γενναϊότητα (θάρρος)
εἰς τὴν καρδίαν μου, E 529. «φιλότητα» ἀνα-
λαμβάνω τὴν φιλίαν, ἢ ἀντιθέσει πρὸς τὸ μη-
νιμὸν ἀπορρῆφαι» Π 282. «πεῖραρ» τυγχά-
νω τοῦ σκοποῦ, φθάνω εἰς τὸν σκοπὸν, Σ 501.
«ὄρκον τινός» ἀποδέχομαι, δ 746. καὶ «ὄρ-
κον τινί» X 119. 3) ἐκ πολλῶν λαμβάνω
τι χάριν ἑμαυτοῦ, ἐπομ. ἐκλέγω «ἐμμενος, γυ-
ναίκα» I 578, ι 334. «τινὰ» μετ' ἀπαρεμφ.
ἐκλέγω τινὰ πρὸς τινα σκοπὸν, B 427. «Ἐλπίω-
να εἶλετο Πῶς» ἐξελέξατο σύζυγον, ε 124. ἀλλ.
ἰδ. ἐκ 1) α). 4) ἀφαιρῶ, ἀρπάζω τι δι' ἑμαυ-
τὸν «γέρας» I 368. «τινὰ ἐκ χειρὶν τινος»
Σ 445.

Αἶρος [-...] (Ἀφίρος) ὁ (α στερ., ἴρος) λογο-
παίγνιον πρὸς χαριεντισμὸν σχηματισθὲν ἐκ τοῦ
ὀνόματος ἴρος, ὁ «ὄχι ἴρος» ὅστις δὲν θά ἦεν
πλέον ἴρος, σ 73 †. πρὸς γχ. 7.

Αἰρᾶ, ἰδ. Λείρα.

(Αἶς) ἄχρ. ὄνομ. τοῦ Αἵδος, Αἶαι, ἄτερ ἰδ.
Αἶα, ἄχρ. Α') ὡς προσηγορ. ἐπικ. 1) ἡ ἀ-
πονέμουσα, μοιράζουσα, δ ἔ. τὴν μοῖραν ἐκεί-
στου ὀρίζουσα, βουλή θεοῦ τινος, οἷον «Διός»
I 608. «ὑπὲρ Διός αἶσαν» παρὰ τὴν βουλὴν τοῦ
Διός, P 321. «δαίμονος αἶσα κακή» λ 61.

2) τὸ ἀπονεμόμενον, ὅθεν α.) τὸ μοιρά-
διον, μερίδιον «ληίδος» Σ 327. «ἀπὸ λη-
δος» ε 40. β.) τὸ εἰμαρμένον, ἢ «μοῖρα»
ἢ τύχη (καλὴ ἢ κακή) «ἰθὺ γαινόμεθα αἶσῃ»
μετὰ τὴν αὐτὴν ἐγεννήθημεν τύχην, X 477. «κα-
κὴ αἶση τοῖς ἐλόμην» κατὰ κακὴν μοῖραν, κατὰ
δυστυχίαν, E 209, πρὸς τ 259 κ. α. ὅθεν ἡ
προωρισμένη ἐκάς μοῖρα, διάρκεια τῆς ζωῆς,
A 416. πολλάκις παρ' Ὁμ. ἡ φράσις «αἶσά μοι»
μετ' ἀπαρεμφ. μοι εἶνε εἰμαρμένον, πεπρωμέ-
νον, «εἶνε ἡ μοῖρά μου», «εἰ δέ μοι αἶσα

πρόβλεπται» Ω 224. πρὸς Π 707, ε 413 κ. ἀ.
3) τὸ προσήκον. τὸ ἀρμόζον. τὸ δίκαιον «ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδας αἶσα» εἶνε ἀνόμη πρέπον, ἔχοντες ἀκόμη δίκαιον καὶ νὰ ἐλπίζωμεν, π 404, τ 84. «κατ' αἶσαν» καθὼς πρέπει, ἀκαίως, «ὕπὲρ αἶσαν» παρὰ τὸ πρέπον, ἀδίκως, Γ 59 κ. ἀ. «ἐν καρὸς αἶσῃ» Ἰδ. κλρ.

Β') κῆρ. ὄνομα. προσώπου ἢ Αἶσα, ἡ αἰσάνη καὶ ἀμετατρέπτως κυβερνώσα Εἰμαριένη, ὡς καὶ ἡ Μοῖρα, ὅπ. Ἰδ., Γ 427, η 497. Ἐν ἀμφοτέροις τοῖσι τοῖσι χωρίοις ἀνευρίσκει ὁ Γουττλίνγιος ὅχι προσωποποιήσιν, ἀλλ' ἀπλὴν συμβολικὴν ἔκφρασιν, ὅπερ δυσκόλως συνάδει πρὸς τὸ «ἐπέννησι» καὶ «νήσαντο». — (Πιθανή παραγ. ἐκ τοῦ δαίω κατὰ τὸν Δοδεκάκ. κατ' ἀλλοῦς συγγ. τοῦ αἶνας, αἰνέω· ἄλλοι δὲ σχετίζουσιν αὐτὸ πρὸς τὸ ἴσας, οἷον ὁ Δοιδεργ., καθ' ὃν ἐξ ἀρχῆς ἦτο ἡ λέξις ἀναΓίσα, «αἰ ἴση» κατὰ τὸ Μ. Ε. τέλος «αἰ οὐσα» κατὰ τὸν Ἀριστοτ. περὶ κόσμου 7).

Αἰσαγένης [-...], ὄρος, τὸ, ἀγνωστὸν τι ὄρος ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ παρὰ τὴν Κλάρον, Γ. Ἀπ. 40. Ὁ Ἰλιν εἰκάζει ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ Αἰσαγένης καὶ ὕπονοσεν τὸ τῆς Αἰολίδος ἀκρωτήριον Αἶσαν, πρὸς Στράβ. 13, 1, 68.

Αἰσηπός, ὁ, 1) ποταμός τῆς Μικρᾷς Μυσίας, ἐκβάλλων παρὰ τὴν Κόζικον εἰς τὴν Προποντίδα, νῦν Σατάς-δερέ, Β 825, Μ 24. 2) υἱὸς τοῦ Βουκολίανος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Εὐρυκλίου φονευθείς, Ζ 21.

Αἶσθα ἐπ. (ἄημι, πρὸς αἶω) μόνον κατ' ἑνός. καὶ παρὰ. ἐκπνέω, «θυμόν» ξεψυχῶ, μόνον Γλ. Π 468, Γ 403.

Αἰσιμός [-...], ὄν, τὸ θηλ. ζῆν, ἐπικ. (αἶσα) 1) ὁ ὑπὸ τῆς εἰμαρινῆς ὠριμένος, ὁ πεπρωμένος, μόνον «αἰσιμον ἤμαρ» ἡ πεπρωμένη ἡμερα, Θ 72 κ. ἀλγ. «αἰσιμον ἦεν» ἦτο πεπρωμένος, 1245, ο 239 κ. ἀλγ. 2) ὁ πρὸς τὸ δίκαιον καὶ πρέπον σύμφωνα, δίκαιος, πρέπων, ἀρμόζων, προσήκων, «ἔργα» ε 84. «αἶσιμα πάντα τίνειν» πληρῶναι πᾶν ὅτι εἶνε δίκαιον, θ 348. «αἶσιμα πίνειν» ὅσον πρέπει, μετρίως, φ 294. «αἶσιμα παρῆπιν» τὰ πρέποντα συμβουλεύω, Ζ 62. «φρεσὶν αἶσιμα εἰδέναι» φρονῶ καθὼς πρέπει, εὐ φρονῶ, Ο 207. «φρένας αἰσίτη ἦσθα» ἦσα καθὼς πρέπει εἰς τὰ φρένας, εἶχες σώας τὰς φρένας, ψ 44. «αἶσιμα εἶπες ταῦτα» ὀρθῶς ἐξαπατήρησας ταῦτα χ 46.

Αἰσιός [-...], ὄν, ἐπικ. (αἶσα) ὁ κατὰ (καλήν) τύχην σταλείς, «τοῖονδ' ἦεν ὁδοπόρον ἀντιβῆλαι αἶσιον» Ω 376 τ. (|. Ἐνθα ὅμως ὀρθότροπον ἴσως ὁ Δυντίζρος ἐκλαμβάνει τὸ αἶσιον ὡς ἐπὶρ. ἀντὶ τοῦ αἰσίου, εὐτυχῶς, κατ' εὐταχίαν).

Αἶσιον [-...], πλὴν ἐν τῇ Φ 426, ἐνθα τὸ α', ἀδρ. ἀ. ἦμα, ὑποστ. αἶω, μετοχ. αἶζας, ἀδρ. ὁμοετ. αἶζασκον, ἀδρ. παθ. ἡχίχην, ἀπαρ. αἶ-

χθῆναι, μέσ. ἀδρ. αἶζασθαι, Χ 495. 4) Ἐνεργ. ταχέως, ὀρμητικῶς κινεῖσθαι, τρέχω, σπεύδω, ὀρμῶ καὶ πεδῶ, καὶ Α) ἐπὶ ἐμφύγων ἀ.) «ἡξεν ἐπὶ χθόνα» ἡ Ἀθηνᾶ, Δ 78. συχνὸν τὸ «βῆ αἶζασα» ἐπορεύθη ὁρμαία Β 467. «αἶζαντες πετάσθην» εὐθὺς ἀμφοτέροι ἐπέτασαν, Ο 450. «αἶζαντες φυγὴ ἰκέσθην» εἰς ταχέως φυγὴν ἀμφοτέροι τραπέντες ἤλθον, κ 417. «ἦξεν πέτασθαι» ὤρμησε νὰ πετάσῃ, μετὰ σπουδῆς ἐπέτασε, Φ 247. 6.) ἐπ' ἀνθρώπων πολλὰκις ἐχθρικῶς ἐφορμώντων, ἐπιτιπτόντων, «ἔργει, φασγάνω, ἵπποις αἶσαι» Ὁμ. πλγ. «ἀντίος αἶζας» Ο 694, κ. ἀ. «πρὸς αἶζας» Ρ 731. «φρόνους» Ρ 579. «τοῖσι (τοῦτάσι) σκήπτροις—σὺν τοῖσι» ἦιστον Σ 506. «τοὶ δὲ σκιά αἰσσοῦσιν» πετώσι, περιφέρονται, φεύγουσιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς σκιά, κ 495. γ.) ἐπὶ ζώων, οἷον ἵππων, «ἵπποι μάλ' ἄκα ἦξαν πεδόνδε» ο 183. ἔτι δὲ κἀπῶν Μ 148. πτηνῶν «πρὸς οὐρανόν» Ψ 868. «ὕπὲρ ἄερος» Ω 320, α 464. «ἐπὶ χθόνα» Δ 78. Β) ἐπὶ ἐμφύγων, ῥιπτομένων, «δοῦρατα ἐκ χειρῶν ἦξαν» ἐξώρμησαν, ἐξέφυγον ἐκ τῶν χειρῶν τὰ δοῦρατα, Ε 657. «διαπρὸ ἦξεν μελίη» Γ 277. «καπνὸς ἀπὸ γῆνός» ἀνέρχεται ἐκ τῆς γῆς, κ 99. «αἶγλη αἰσσουσα» ἀκτινοβολοῦσα λάμψις, Τ 212. μεταφορικῶς περὶ τῆς ψυχῆς «ὡς ὅταν αἶση νόος ἀνέρος» ἔξω πετάξῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ο 80. 2) Μέσ. ταῦτοσήμενον τῷ ἐνεργ. «πυλῶν ἀντίον αἶζασθαι» Χ 495. (Ἐνταῦθα μόνον καὶ Ψ 773 «ἐπαἶσθαι» εὐρίσκειται ὁ μέσ. ἀδρ. διὰ τοῦτο νομίζει ὁ Βέκκερ, ὅτι πρέπει νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ μέλλοντος «αἶζασθαι, ἐπαἶσθαι» ὃν ὑποστηρίζει διὰ τῶν ἐξῆς χωρίων, Β 513, Η 36, φ 425, 399). «ἀμφὶ δὲ χαίται ὦμοι αἰσσονται» κυματίζονται, Ζ 540. Ὁ παθητ. ἀδρ. ἔχει καὶ αὐτός τὴν αὐτὴν σημ. «ἐ: οὐρανόν ἀτλήθητην» ἡ Θέτις καὶ Ἴρις, Ω 97. «ἐκ χειρῶν ἴνια τήχθησαν» ἐξέφυγον Π 404. πρὸς Γ 367 κ. ἀ.

Αἶστος. ὄν (ἀῖστος, α στερ. καὶ ἰδεῖν, εἰδέναι) ὁ μηκέτι ὀρώμενος μηδὲ ἀκουόμενος, «ἄφαντος» ὅσον «ἄφες» αἶστος, ἀπυστος, α 242. «αἶστον ποιεῖν τινα» κἀνω τινα ἄφαντον, ἐξαφανίζω, α 235. «καὶ κε μ' αἶστον ἐλθάλε πόντοφ» κατὰ πρόληψιν: ἤθελε με ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε νὰ εἶμαι πλέον ἄφαντος, Ε 258. Ἐκ τούτου

Αἶστον (ἀῖστώ), κἀνω τι ἄφαντον, ἐξαφανίζω, ἐξολοθρεύω, μόνον γ'. πλὴθ. τοῦ ἀδρ. τῆς εὐκτ. «αἶστωσεις» ο 79 καὶ παθ. ἀδρ. «αἶστώσῃν» ἔγεινα ἄφαντος, κ 259.

Αἰσητήρ [-...], ὄν, ὁ, Ἰδ. Αἰσητήρ.

Αἰσητής [-...], ὄν, ὁ 1) πατήρ τοῦ Ἀντήνορος, Τρώς, Β 793. 2) πατήρ τοῦ Ἀλκαίου, Ν 427.

Αἰσιολοεργός [-...], (αἰσολοεργός), ὄν=αἰσολαβέων· ἀσεβῆ, ἀνόσια ἐργαζόμενος, ἀνοσιουργός, κακοεργός, Ε 404 τ. (Οὕτως ἐγρα-

φε κατ' Ἀριστάρχον ὁ Σπικζένρος ἀντὶ τοῦ παρ' ἅπασιν τοῖς ἔλλοις «ὁδομοεργός».

Αἴσιταος [-], ὄν, ἐπικ. ἀνέσιτος, «αἴσυχλα βέξειν» ἀνοσιουργεῖν, E 403, 6 232, ε 40· «μυθήσασθαι» ἀνόσια ὁμῶς, Γ 202· «εἰδέναι» Γ. Ἑρμ. 164. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος· κατὰ τινες ἐκ τοῦ αἴσα, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ αἴσαι, ἄση, κατ' ἄλλους ἀντὶ τοῦ αἴφισος· κατὰ τὸν Ἀμεῖν ἐκ τοῦ αἴημι, πρὸλ. ἀήσυλος, κυρ. ἀνεμώδης, ἐπομ. κοῦφος, ἀνάητος)· ἢ κατὰ δὲ τὸν Δὺν-τζερ, κυρ. θεελλώδης, (πρὸ τὴν μὴ Ὀμηρικὴν λ. λήγειρος καὶ λήτος) ταραχώδης, ἄγριος.

Αἰσιμνοεν, ἐκ τῆς Αἰσύμης, πόλει· τινος Ὀρεγκίης, Θ 304.

Αἰσιμνήτης, ἦρος, ὁ=αἰσιμνήτης, ἄρχων, «κοῦρος αἴα» βασιλικὸς νεανίας, Ω 347 f. (ἐγένετο ἀπὸ τοῦ Σπικζένρου παραδεκτὸν ἀντὶ τοῦ αἰνιγματώδους αἰσμητήρος). ἕτερος τύπος τοῦ:

Αἰσιμνήτης, ὅς, ὁ (αἰσιμνῶ=δίδω τὸ προσή-
κον μέρος, δικάζω), ὁ ἀγνός· τινος κρετῆς, ἀγ-
νοδίκης, ὁ κοσμητὸς τοῦ ἀγῶνος, θ 258 f.
(ἢ Ἐτυμολογεῖται κατὰ τὸν ME, συμφωνοῦ-
τος καὶ τοῦ Κουρτίου, ἐκ τοῦ αἴσα καὶ μνάο-
μαι καὶ εἶνε κυρ. ὁ μνώμενος αἴσης (πρὸ τὴν Ὀμῆρ. φρ. «μνήσασθε χάρις, θούριδος ἀλκῆς»)· ὁ τὸ δίκαιον καὶ πρέπον ἐνθυμούμενος· ἀντὶ δὲ τοῦ κανονικοῦ αἰσιμνήτης ἐγένεον αἰολι-
κῶς αἰσιμνήτης).

Αἰσιμνος, ὁ κύρ. ὄν. ἐνὸς τῶν Ἀγαθῶν, Δ 303.

Αἰσχός, εὐός, τό, 1) «ἐντροπή», ἀτιμία, ὕβρις «καὶ λύδη» N 622, σ 223· πληθ. «τὰ αἰσχεα» Γ 242, Z 524· «ὅς ἤδη νέμεσιν τε καὶ αἰσχεα πολλὰ ἀνθρώπων» ὅστις νὰ ἐγνώριζε (νὰ ἦτο εὐαίσθητος πρὸς) τὸν φόγον καὶ τὰς πολ-
λὰς ὕβρεις τῶν ἀνθρώπων, Z 551. 2) αἰσχροῦρ-
γημα, α 229. Ἐκ τούτου

Αἰσχρός, ἡ, ὄν, συγκρ. αἰσχίων, ἰον, ὑπερθ.
αἰσχιστος, ἡ, ὄν, 1) εἰς φυσικ. σημ. δυσειδής,
«ἀσχημος», Γ. Ἀπ. 197· B 216. 2) εἰς
ἠθικ. σημ. αἰσχρός, ἄτιμος, ὕβριστικὸς «αἰ-
σγρά ἔπει» Γ 38 κ. ἀ. B 149· «τὸ μὲν αἰσχρον,
αἶψα» Φ 437.—Ἐπὶ ῥ. αἰσχροῦς, ἀτίμως, ὕ-
βριστικῶς, Ψ 473, σ 321.

Αἰσχύνω [-] (αἰσχος), ἀρ. ἀ. ἡσχυνα. Δ')
Ἐνεργ. 1) κάμνω τι αἰσχρόν, δυσειδές, «ἀσχη-
μιζω», παραμορφῶ, «πρόσωπον» Σ 24·
«κόμην» Σ 27· «νέκους ἡσχυμένους» κατη-
σχυμένοι ἢ παραμεμορφωμένοι νεκροί, Σ 480,
πρὸλ. Ω 418. 2) μεταρ. καταισχύω, ἀτι-
μάζω, «ἐντροπιάζω» «γένος», Z 209· «λέ-
χος» θ 269· «ἡσχυνας ἐμὴν ἀρετὴν» Ψ 574.
3) ὕβριζω, ὀνειδίζω, 6 86. Β') Παθ. ἢ
μέσ. αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, ἄνευ πτ. ἡ
305, σ 42, μετ' αἰτ. «τι» φ 323.

Αἶσαν, ὄνομα, ὁ, υἱὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς
Τυροῦς, πατὴρ τοῦ Ἰάσονος, βασιλεὺς τῆς ἐν
Θεσσαλίᾳ Ἰωλκῶς, λ 259.

αἶτλο, μέλ. αἰτήσω, ἀρ. ἀπαρφ. αἰτήσαι (Ἰμ.

Ἰμ. 225) ζητῶ. ἐξαίρεται, ἄνευ πτ. σ 49
ἐπαίτω· καὶ μετ' αἰτ. πρὸς. ἡ πράγματος «αἰ-
τῶ τινα» παρὰ τινος, ρ 365, ω 85· «αἰτῶ τι»
E 358· «αἰτ. τινὰ τι» παρὰ τινός τι, X 295, 6
387· «αἰ. τινὶ τι» χάριν τινός τι, υ 74· μετ' ἀ-
παρφ. Z 476, γ 475.

Αἰτιάσθαι, ἴδε Αἰτῖαομαι.

Αἰτῖαομαι (αἰτία), ἀποθ. πανταχοῦ ἐπικ. ἐκ-
τεινόμενον, ὅθεν αἰτιῶνται=αἰτιῶνται, αἰτῖα-
σθαι=αἰτιάσθαι, αἰτιῶφο καὶ αἰτιῶφο=αἰτιῶφο
καὶ αἰτιῶφο, ἡτῖασθε καὶ ἡτιῶντο=ἡτῖασθε καὶ
ἡτιῶντο, θεωρῶ αἰτίαν, ἀποδίδω τὴν αἰ-
τίαν, ἐνοχοποιῶ, «τινὰ» A 78, υ 435 κ. ἀ.
«οἷον δὴ νῦν θεοὶ βροτοὶ αἰτιῶνται» ὅποια·
αἰτίας ἀποδίδ. οἱ θνητοὶ εἰς τοὺς θεοὺς! πῶς οἱ
θνητοὶ αἰτιῶνται, κατηγοροῦν τοὺς θεοὺς! α 32.

Αἰτῖα, ἕτερος ἐπικ. τύπος ἐπιτακτικὸς τοῦ αἰτῶ,
μόνον κατ' ἐνεστ. πολύ, ἐπιμόνως ζητῶ,
ἐπαίτω, «Ζητεῶ» ἄνευ πτ. δ 654, ρ 228
κ. ἀ. «αἰτ. τι» ρ 222, 558· «αἰτ. τινὰ» ρ
346, 502, υ 479. Ὁδ.

Αἰτίος, ἰμ, ἰον (αἰτία), παρ' Ὀμ. μόνον εἰς
κακὴν σημ. ἐνοχος, πταίστης. O 437 κ. ἀ.
«οὔτι μοι αἰτίοι εἰσιν» δὲν μου πταίουν, A 45J,
α 348 κ. ἀ.

Αἰτιόφο καὶ **Αἰτιόφο** β' καὶ γ'. ἐν. πρὸς.
τοῦ ἐνεστ. τῆς εὐκτικ. ἴδε Αἰτῖαομαι.

Αἰτῖαιος, ἰμ, ὄν, Αἰτωλικός, Δ 399.

Αἰτῖαί, οἱ, αἰτωκοὶ τῆς Αἰτωλίας, μετατῶ
Ἀκαρνανίας, Λοκρίδος καὶ Ἠπείρου ἀπὸ Αἰ-
τωλοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος οὕτως ὀνομα-
σθέντες, B 638.

Αἰχμή, ποιητ., μέλ. αἰχμάσω, ἐπ. ἄσσω,
πάλιν τὴν αἰχμήν, τὸ δόρυ, μάχομαι·
«αἰχμάς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι» μέ τὰς αἰγ-
μὰς θὰ πολεμήσωσιν οἱ νεώτεροι, Δ 324 f.
Ἐκ τοῦ

Αἰχμή, ἡ (ἀκμή), κυρ. τὸ εὖ ἄκρον τοῦ δό-
ρατος, λόγχη «χαλκή» Δ 461· «δοῦρός αἰχ-
μή» Z 320 κ. ἀ. κατὰ συνεκδοχὴν δὲ καὶ τὸ
δόρυ, Ἰλ. πλχ. (1. Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ αἰσσω).

Αἰχμητά, ὁ, ἄλοκ. ὁ ἐπ.=αἰχμητής, E 497.

Αἰχμητής, οἱ, ὁ ποι. (αἰχμή), λογχομά-
χος, λογχευτής· εἰς χαρακτηρισμὸν ἀνδρῶν
πολεμιστῶν, Δ 452 κ. ἀ. 6 49 κ. ἀ. καὶ ὡς
ἐπίθετον B 846, Γ 49 κ. ἀ.

Αἶψα, ποσ., ἴδιος ἐπικ. ἐπὶ ῥ. ταχέως, εὐ-
θύς, ἀμέσως «αἶψα δ' ἔπειτα» εὐθύς μετὰ ταῦ-
τά, Γ 445 κ. ἀ. «αἶψα μάλα» Δ 70 κ. ἀ. «αἶ-
ψά τε» ἐξ ἅπαντος, ἐπὶ καθ' ὅλου ἐννοῶν, Γ
224, α 392, κατὰ τὸν Ἑρριανὸν εἰς Ἰμ. Δημ.
488. (Παράγ. κατὰ μὲν τὸν Εὐστ. ἐκ τοῦ ἄπειν,
κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ. ἐκ τοῦ αἰπύς, ὅθεν κυρ.
ἀποτόμως. ἢ. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εἶνε τῆς αὐ-
τῆς ρίζης πρὸς τὸ τῆς καθομιλουμένης «ἄψα»,
καὶ ἐπὶ ῥ. «ἄψα», ὧν ἡ κυρία σημασία εἶνε
ταχύς καὶ ταχέως, Κοραῆ Ἀτ. 4, 44· ἡ συ-
στολή τοῦ αἰ εἰς α παρατηρεῖται καὶ ἐν τῷ

αἰφνόμενοι «αἰγός μαστοὶ καὶ „ἀγρόκλημα“ = αἰγρόκλημα καὶ ἀφικρορ καὶ ἀφικαχλα» ἐν δὲ Νάξω ἐσώθη κατ' αὐτὸν τὸν Ὀμηρικὸν τύπον „αἰψα“, ἴδ. Πρωτοδικου Ἰδιωτικά κτλ. σ. 6).

Αἰφνός, ἡ, ὄν, ἐπικ. ταχύς, «αἰφνός κόρος γόοιο» ταχύς εἶνε ὁ κόρος τοῦ θρήνου, ὁ γρήγορα χορταίνεται τις τὸν θρήνον, δ 403. «λασεν ἀγορήν αἰφνήν» ταχέως διέλυσε τὴν ἀγοράν, κυρ. διέλυσε τὴν ἀγοράν οὕτως ὥστε νά ᾔνε ταχέα, δ ε. ταχέως διαλελυμένη, T 276, δ 257. «κατ' ἄλλους ὁμοίως τὴν ζωπρὴν συνέλευσιν» καὶ κατ' ἄλλους τὴν εὐκίνητον).

4. Αἶψα [~], ποι., μόνον κατ' ἐνσπ. ἢ παρ. ἀναφ. ἔκιν. «καταλαβάνω», ἀντιλαμβάνομαι, «παίρνω εἰδησιν» «νοιώω», ὡς τὸ Λατ. sentire, σ 44. ἴδεν. ἀ.) συνήθ. ἀκούω, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μετὰ γεν. «φθογγῆς, βοῆς» Π 508, ι 401 κ. ἀ. σπανιότερον μετὰ αἰτ. «κτόπον» K 532. «ἔπα» Σ 222. δ.) αἰσθάνομαι, «πληγῆς» K 532 (κακῶς τινες καὶ ἐνταῦθα ἀρμηνεύουσιν ἀκούω, δηλ. τὸν ψόφον τῆς μάστιγος). γ.) γινώσκω, εἰδεύρω, K 460, O 248, α 298. (ἢ. Ἐκ τούτου παράγ. τὸ αἰσθάνομαι καὶ ἐπαίτω).

2. Αἶψα [-~] = ἄνω, πνέω, ἐκπνέω, «φίλον ἄλον ἦτορ» ἐξέπνεον, ἐξήμουν (πρό. O 40—44) τὴν καρδίαν μου, τὴν ψυχὴν μου, O 252 (ἄλλοι ὑπάγοντες καὶ τοῦτο εἰς τὸ 4. αἶψα μεταφράζουσιν: ἡσθάνομην τὴν καρδίαν μου, δηλ. τὸν ῥόγγον αὐτῆς, ἢ: ἐγίνωσκον κατ' ἐμαυτὸν) πρό. Αἶσα.

Αἶσν, ἄσος, ὁ καὶ ἡ X 58. 1) κυρ. χρόνου διάρκεια καὶ ἰδίως τὸ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὅθεν ὁ βίος, T 27, X 58, ε 460 κ. ἀ. συνάπτεται μετὰ τοῦ «ψυχῆ» Π 453, ι 423. 2) ὁ νωτιαῖος μυελός «αἶψα ἐκτορεῖν» T. Ἑρμ. 42, καὶ πληθ. «δὲ αἶψα: ταρεῖν» T. Ἑρμ. 419 ὅπου ὁ Βασιμείστερ υπολαμβάνει τὴν λ. γενικώτερον εἰρημένην περὶ τοῦ κρέατος καὶ τῶν μαλακῶν τῆς γελώσης μελῶν, ὡς ἔδρα: τῆς ζωῆς, κατ' αὐτὴν. πρὸς τὸ ὑστρακίον, (ἢ. ἡ 2) σημασία εἶνε ἡ πρώτη καὶ θεμελιώδης, πρό. τὸ Ὀμηρ. φρένες).

Αἰκάκητα [~], Αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀκακῆτης, ου, ὁ σωτήρ, ἀλεξίκακος, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, μόνον Π 185, ω 10 (συνήθ. παράγ. ἐκ τοῦ κακός = ἀκακος, «ὁ μηδένος κακοῦ περιποιητικός» ἢ πρόξενος κατὰ τὸν Ἀπολλών. ὅθεν ὁ μόνον ἀγαθὰ πράξων, ἀγαθοποιός, ἐπίκει· ἢ ὁ ἀποσοβὼν, ἀπομακρύνων τὰ κακά, ἀλεξίκακος» κατ' ἄλλους ὁμοίως, νεωτέρους, πιθανώτερον παράγεται ἐκ τινος ἄγρ. ἀναδεδιπλασμένου ἀορίστου ἀκακεῖν τοῦ ῥήμ. ἀκέω, καὶ εἰς ταύτην τὴν παραγωγὴν φαίνεται ὅτι φέρει τὸ ἀρχαῖον σχόλιον θεραπευτικός).

Ἀκαλλάρειτῃς [~], ἄρ, ὁ (ἀκαλός [ἐκ τοῦ ἀκτίν] ἄνωχος, σιωπηλός, καὶ ῥέω), ἡσύχως ῥέων, «σιγανός» (ἐκ τοῦ: σιγή), ἐπίθ. τοῦ Ὠκεανοῦ ποταμοῦ, μόνον H 422, ι 434.

ΑΚΑΜΑΣ [~], ἈΝΤΩ, ὁ, ἡ (κάμνω) = ἀκάματος, «ἀκούραστος» «σὺς» T. Π 823 ὅθεν ἀεικίνητος «ἥλιος» Σ 239, 484. «Σπερχεῖος» Π 476.

ἈΚΑΜΑΣ, ἈΝΤΩ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανού, ἡγεμὼν τῶν Δαρδάνων, φονεῖται ὑπὸ τοῦ Μηριόνου, B 823 κ. ἀ. 2) υἱὸς τοῦ Εὐσώρου, ἡγεμὼν τῶν Θρακῶν, φονεῖται ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Ἀλάντος, B 844, E 462, Z 8. 3) υἱὸς τοῦ Ἀείου, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Μηριόνου φονεῖται, M 440, N 560.

ΑΚΑΜΑΤΟΣ [~], ὄν = ἀκάματος, ὅπ. ἴδε, «ἀκούραστος», ἐπίθ. τοῦ πυρός, E 4, υ 423 κ. ἀ.

ΑΚΑΝΘΑ [~], ἡ, (ἀκή) «ἀγκάθι», ὁ θάμνος: δηλ. ὁ ἀκανθώδης, ε 328 ἱ.

ἈΚΑΪΤῆ, ἡ (πολύ διαφέρουσα, ἔξαχος, ἐκ τοῦ εὐρ. α καὶ κέκασμαι) θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Τηθύος, T. Δήμ. 424.

ΑΚΑΣΤΟΣ, ὁ, βασιλεὺς τοῦ Δουλιχίου, ξ 336.

ΑΚΑΧΕΙΑΤΟ, ΑΚΑΧΕΪΝ, ΑΚΑΧΗΜΕΝΟΣ, ΑΚΑΧΪΣ, ἴδ. ΑΚΑΧΙΣ.

ΑΚΑΧΙΣ [~], ἐπ. καὶ Ἰων. (ῥίξ. ακ) ἀόρ. β'. ἦκαχον, ἐξ οὗ πάλιν μέλ. ἀκαχίσω, T. Ἑρμ. 286. ἀόρ. ἀ. ἠκάχησα, V 223. μέσ. ἀκαχίζομαι (ἑτεροῦ τύπου: ἄχομαι ἢ ἀχνυμαι, ἀπὸ ἴδης) ἀόρ. ἠκαχόμην, παρκ. ἀκάχημαι καὶ ἀκήχημαι, γ'. πλ. ἀκηχέδαται (ἄλλη γραφ. ἀκηχέταται ἢν προτιμᾷ ὁ Βούτταννος, ἄλλων ἀντιπρόσθεν) P 637. ὑπερσ. γ'. πλ. ἀκαχίστο ἐπιμ. = ἀκάχητο, M 179, ἀπρ. ἀκαχίσθαται μετγ. ἀκαχήμενος, δηλ. ἀκηχεμένη (κατ' ἐξάφρην οὕτως: τονούμενα) πρὸς τοῦτοις μετοχ. ἐνσπ. ἀχέων, οὐσα, ὅπ. ἴδε. 1) Ἐνεργ. λυπῶ, ἐνοχλῶ. [ἀνω] μετὰ αἰτ. Π 432. Π 822, σ 367, π 427. 2) Μέσ. λυποῦμαι, «παραιοῦμαι», «θυμῶ» Z 486. «τῷ μὴ τι θανάτων ἀκαχίζω» μὴ παραπονεῖσθαι διότι ἀπέθανες, λ 486. Ὁ παρκ. σημ. εἶμαι περιλυπός, πολλάκις μετὰ τοῦ «θυμῶν, ἦτορ» μετὰ γεν. δὲ ἡ δοτ. εἰ: ἐνδείξιν τῆς αἰτίας, «λυπῶν» Δ 702 πρόλ. Π 46. «θανόντι» διὰ τὸν θάνατον, ἀν ἀπέθνησκε, α 236. «ὁ μοι πυνκῶς ἀκάχηται» ἐξ αἰτίας μου, ψ 360. πρό. T 312.

ΑΚΑΧΜΕΝΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. ἠκούρημένος, ὁδός, ἐπίθ. τοῦ πελίκου: ξ 235, τοῦ ἔξουτος, χ 80 καὶ ἰδίως τοῦ δάρατος, M 414, V 72 κ. ἀ. πολλάκις μετὰ τὴν προσθ. «ὁ ἐν χαλκῷ» μετὰ ὅσον χαλκὸν ἐστομαχόμενος, ἢ λογχωτός, ὁ ἐχὼν ὅστις χαλκὴν λόγχην ἢ αἰχμήν, K 435 κ. ἀ. (κυρ. εἶνε μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. ἐκ τῆς ῥίζης ακ, ὅθεν τὸ Λατ. acuo, καὶ ἀκ. ἡ, μετὰ Ἀττ. ἀναδιπλασιασμόν ἀντὶ τοῦ ΑΚΑΓΜΕΝΟΣ).

ΑΚΑΧΟΙΤΟ, ἴδε ΑΚΑΧΙΣ.

ΑΚΕΟΜΑΙ [~], ἀποθ., καὶ ἐπ. ἀκείομαι ἐν τῇ μετοχ. ἀκειόμενος, Π 29, ξ 383 (ἀκή) ἀόρ. ἀ. ἠκεσάμην, προσθ. ἐπ. ἀκείσσαι, Π 523. 1) θεραπεύω «ἰατρεύω» (κυρ. διὰ τῆς ἀκῆς ἢ ἀκωκῆς ἐξάγω τι ἐκ τοῦ σώματος) E 402 κ. ἀ. «ἔλκεα» Π 29, 523. «τινὰ» E 448. μεταρ.

«δῖψαν» παύω, X 2· ὅθεν ἐπανορθῶ, «ἀλλ' ἀκείμειθα θάσσον» τὰ σφάλματα ἡμῶν, N 415· πρβ. κ 69· «νῆας» ἐπισκευάζω, διαρθρώνω, Ξ 383. (Τὴν παλαιὰν ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ ἀκή, ἀποδοκιμάζοντες οἱ νεώτεροι ἀποδέχονται τὴν ἐκ τοῦ ἀκ-(ἀκῆν, ἀκέων) παραγωγὴν, καθ' ἣν κυρ. σμ. καθησυχάζω, πρᾶυνω).

ἈΚΕΡΣΕΚΟΜΗΣ [υ...], ον, ὁ (ἀ, κείρω, κόμη) ὁ ἀκούρευτον, ἐπομ. μακρὰν ἔχων κόμην, ὁ οὐδέποτε κείρων τὴν κόμην, «μακρομάλλης»· σχεδὸν ταῦτος. τῇ καρχηκομῶν, ἐπὶ θ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Γ 39 τ.

ἈΚΕΣΜΑ [υ...], ΑΤΟΣ, τό, (ἀκείμαι), μέτρον θεραπευτικόν, «ιατρικόν», «ὀδυνῶν» O 394 (οὕτως ἀπὸ τοῦ Σπιτζνέρου κατ' Ἀρίσταρχον ἀντὶ τοῦ ἈΚΗΜΑ, ὑπὲρ οὗ ἀποφαίνεται ὁ Λοδεκκ).

ἈΚΕΣΣΑΜΕΝΟΣ (...), ὁ (ἐκ τῆς μετοχ. ἀκесάμενος, || πρβλ. τὸ τοῦ πεζοῦ λόγου Ἀκουμένους· κυρ. ὄν. ἐκ τῆς μετοχ. ἀκούμενος), πατήρ τῆς Περιβοίας, βασιλεὺς τῆς Θράκης, Φ 442.

ἈΚΕΤΟΣ, η, ὅν (ἀκείμαι) θεραπευτὴς, «πρέμεις ἐσθλῶν» ἐπιδεκτικαὶ θεραπείας, ὁ ἐ. διορθώσας, N 445 τ.

ἈΚΕΩΝ [υ...], σιωπηῶν, σιωπηλός, ἡσυχος, ἐν χρήσει μάλιστα ὡς ἐπὶ ἐπὶ παντός γένους καὶ ἀριθμῶ, Δ 22, Θ 459, φ 89. Ἀλλ' εὐρίσκεται καὶ τὸ θηλ. «ἀκέουσα» A 565· καὶ τοῦ ἄρσεν. ἡ αἰτ. «ἀκέοντα» ε 311· καὶ ὁ δοκίμ. «ἀκέοντες» Ξ 195. (Κατὰ μὲν τὸν Βούττμανν. καὶ Ναιγελσδαχ ἐκ τοῦ α καὶ χάω, ἀντὶ τοῦ ἄκας Ἰων. ἀκίω, καὶ ἀρχθῆν ἐπιβρῆμα· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. καὶ ἄλλους· τὸ ἀρχαῖον ἦτο τύπος μεταγωγικός, ἀκλῆτος μετέπειτα καταντήσας, συγγ. τοῦ ἀκῆν ἐκ πινός βλῆς Ἀκ, σημαίνουσης ἡσυχίαν καὶ σιωπῆν).

ἈΚΗΔΕΥΤΟΣ, ον (κῆδεω), ὁ μὴ τυχὼν ἐπιμελείας, «ἀκῆδευτος», ἀπαρτιποίητος, ὅθ. περὶ νεκρῶν ἄταφος, ἀκῆδευτος, Z 60 τ. Ἐπὶ ἈΚΗΔΕΥΤΗΣ, ἀφροντίστως, ἐπομ. ἀσπλάγχυνος, ἀνηλεῶς, Ἰλ. X 465, Ω 447.

ἈΚΗΔΕΩ, ποι., ἄρ. ἀ. ἀκῆδεα, δὲν φροντίζω, ὀλιγωρῶ, μετὰ γεν. Ξ 427, Ψ 70. Ἐκ τοῦ

ἈΚΗΔΗΣ, ἐς, γεν. ἕως (ἀ, κῆδος), ἀφροντίς, ἄνευ φροντίδος. 1) Παθ. ἀφροντίστος, ἡμελημένος, ἀτημέλητος, Ξ 26, τ 18, υ 130· ἀκῆδευτος, ἄταφος, Ω 554, ω 487. 2) Οὐδ' ἀμέριμνος, ἀφροντίς, ἀτάραχος, «θεοί» Ω 526· «οἰκία» Ἰ. Ἀπ. 78. 3) Ἐνεργ. ὁ μὴ φροντίζων, ἀδιάφορος, ἀφοβός, «ἐχθροῖς—οἱ σ' ὠτειλὴν ἀκῆδες αἶμα' ἀπολιχμήσονται» μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας εἰρημένους· οἱ τινες ἀδιαφοροῦντες περὶ τῆς εἰς τοὺς νεκροὺς οφειλομένης τιμῆς, Φ 423, ρ 319.

ἈΚΗΔΗΤΟΣ, ον (ἀ, κῆδεω), ἀθελκτος, ἀκαμπτos, «νόος» κ 329 τ.

ἈΚΗΜΑ, ΑΤΟΣ, τό, ἴδε ἈΚΕΣΜΑ.

ἈΚῆς, ἐπ. ἐπὶ ἡσυχίᾳ, σιωπηλῶς, συνηθέστατον ἐν τῇ φρ. «πάντες ἀκῆν ἐγένοντο σιωπῆ»

πάντες ἡσύχασαν καὶ ἐσιώπησαν, Γ 95 κ. ἀ. πολγ. καὶ «ἀκῆν ἔσαν» ἡσύχαζον, ἐσιώπων, ε 82. «ἀκῆν ἴσαν» Δ 429. (Κατὰ τοὺς παλαιούς γραμμ. κυρίως αἰτ. τῆς ἀκρ. ὀνομ. ἀκῆ· κατὰ δὲ τὸν Βούττμανν ἐκ τοῦ α στερ. καὶ κλα, χάσκω, ἐπομ. κυρ. μὲ κλεισμένον στόμα).

ἈΚΗΡΑΣΙΟΣ [υ...], ον, ἕτερος ἐπ. σχηματισμός τοῦ ἈΚΗΡΑΤΟΣ, ἀδλαβής, «λεικῶν» ἀθέριστος Ἰ. Ἐρμ. 72. «οἶνος» ἄκρατος ι 205 τ.

ἈΚΗΡΑΤΟΣ [υ...], ον, ἀδλαβής, ἀδιάφορος, ἀκηλίδωτος, «κῆρος» O 498· «κῆματα» ρ 532· «ὕδωρ» καθαρόν, διαυγές, Ω 303 (κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ κῆρ, κηραίνω, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ κεράννυμι, ἐπομ. κυρ.=ἄκρατος).

1. ἈΚΗΡΙΟΣ, ον (ἀ, κῆρ), ἀδλαβής, ἀδιάφορος, Ὁδ. ρ 98, ψ 328. Ὡσαύτως Ἰ. Ἐρμ. 530· «ράβδον—ἀκῆριον ἦ σε φυλάσσει», ἐνθα τὸ ἀκῆριον ἀναφέρεται κατὰ τὴν νεωτέραν γλῶσσαν εἰς τὸ σε ζ' ἦλ, ὡς πρότερον ἐστίζετο, εἰς τὸ ράβδον.

2. ἈΚΗΡΙΟΣ, ον (ἀ, κῆρ) ὁ ἀνευ καρδίας. 1) κυρ. ἄψυχος, νεκρός, A 392, Φ 466. 2) μεταφ. ὁ «χωρὶς καρδία», ἀθροσής, ἀτολμος, δειλός, H 100· «δίας» ὁ ἀπολαρόντων φόβος (κατὰ τὸν Γ.Μ. Οὐόσσιον) E 842, N 224. Ἰλ.

ἈΚΗΚΕΔΑΤΑΙ, ἈΚΗΚΕΑΤΑΙ, ἈΚΗΚΕΜΕΝΗ, Ἰδ. ἈΚΑΧΙΖΑ.

ἈΚΙΔΝΟΣ, ἡ, ὅν, μόν. ἐν τῇ συγγρ. ἀκιδνότερος, ἀδύνατος, ἀσθενής, εὐτελής, «οὐδὲν ἀκιδνότερον γὰρ τρέφει ἀνθρώπου» σ 430· «εἰδος ἀκιδνότερος» εὐτελέστερος, ε 217, θ 469. (|| Ὁρθότερον, νομίζω, τονίζουσι τινες τὸ ἄλλως μὴ εὐρισκόμενον θετικόν· ἀκιδνός, διότι πιθανώτερα εἶνε ἢ παραγωγὴ ἐκ τοῦ κῆα (κίω, ἐν τῇ συνθ. ἀποκίω εὐρισκόμενον· κίω), ἐξ οὗ ἀκρ. κιδανός, ὡς ἐκ τοῦ ἱκω, ἱκανός, καὶ μετὰ τοῦ στερητ. α καὶ τῆς συγγοπ. ἀκιδνός, κυρ. μὴ δυνάμενος· νὰ βαλῶν).

ἈΚΙΚΤΕ [υ...], ρος, ὁ, ἡ, ἐπικ. (ἀ, κίκω)· ἀδύνατος, Ὁδ. ι 515, ρ 131.

ἈΚΙΧΗΤΟΣ [υ...], ον, ποι. (κῆχῶ), ἐνέρικτος, «ἀκίχῃτα διώκειν» P 75 τ.

ἈΚΛΑΤΗΣ, ον, (ἀ, κλαίω)=τῷ Ἀττ. ἀκλαυτος (|| Ἡ καθομιλουμ. διεφύλαξε τὴν ἀρχαιοτάτην ταύτην ἑλλειψιν τοῦ σ. λέγουσα «ἄκλαυτον» καὶ «ἀκλαυτον»). 1) Παθ. ὁ μὴ κλαυθεὶς θρηνηθεὶς, νεκρός θηλ., X 386, λ 54. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ κλαύσας, δ 494· (|| Ἡ καθομιλ. διετήρησε καὶ τὰς σημασίας ἀκροτέραι).

ἈΚΛΕΗΣ, ἕως, ὁ, ἡ (ἀ, κλέος) καὶ κατ' ἐπικ. ἑτασιν ἀκλήης, (ὄνομα πληθ. ἀκλήης, M 318 καὶ ἀκλεις; (μόνον ἐν τῇ ἐπὶ. -εως, Ἰδ. κατ. αἰτ. ἐν. ἀκλέα (κατὰ συγγ. ἀντὶ τοῦ ἀκλέα ε 728) ἄδοξος, ἀσήμαντος· «ἀκλεις αὐτῶν» κυρ. οὐδέτ. ἐπὶ φράματικῶς ἐκλαμβάνομενον. H 400 (οἱ ἀρχαῖοι κακῶς αὐτὸ θεωροῦντες ὡς ὄνομα πληθ. ἐτόνιζον· ἀκλεες ἢ ἀκλεις, ἡ καὶ φυλάττοντες τὸν τόνον· ἀκλεις).—ἈΚΛΕΪΣ, ἀδόξως X 304, α 244.

ΑΧΛΗΡΟΣ, **ΟΝ** (ἀ, κληρος). 1) ὁ μηδὲνα ἔχων κληρον, κτήμα, ἀκτήμων, πέννης, λ 490 f. 2) ἀκλήρωτος, ἀδιανέμετος, «γατα» ἡ μηδὲνα ἔχουσα κτήτορα, ἰδιοκτήτην, Γ. Ἀφρ. 23. (|| Ἐν τῇ καθομῇ. ἡ λ. „ἀκλῆρος“ σημ. ὁ ἄνευ „κλήρας“ τούτεστιν ἄνευ ἀπογόνων).

ΑΚΜΗ, ἡ (ἀκή) ἡ „κόφης, ὁ ἀθέρας“ μακρὸς κ.τ.τ. «ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵσταται» (κυρ. τίκει εἰς τὴν κόφην τοῦ ξυραφίου τούτεστιν εἰς ὑποῦτον ἐπιστραλὴ βᾶσιν, ὥστε ἀναγκαιῶς θά λήγῃ ἢ πρὸς τὸ ἐν ἢ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος) παραμύα=εὐρίσκεται εἰς τὴν κρισιμωτάτην στιγμήν (ὑποκείμενον εἶνε ὁ ἐπὶ. στίχος «ἡ—ἡ») λ 473 f.

ΑΚΜΗΝΟΣ, **ΟΝ**, ὁ μὴ φαγὼν μηδὲ πῖων, ἄγευτος, νῆστις, Γ 207, 346. «ἄκ. σίτοιο, πόπο» νῆστις φαγῆτος καὶ ποτοῦ, Ὡ. Γ 163, 120. (Κατὰ μὲν τὸν σχολ. εἰς Γ 163 ἐκ τοῦ ἔργου Αἰολ.=νῆστεια· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ., ὅς ἐστι κατὰ τοῦ Ἀριστάρχου τονίζει ἀκμηνός, ἐκ τοῦ τομῆν (ἀκομῆς, ἀκομηνός), καὶ σημ. κυρίως ἐπιτριποιητός, ἀθεράπευτος (ὡς π. γ. Γ 207) ὁδὸν «ἀ. σίτοιο καὶ πόπο» νῆστις. || Τὴν πρώτην ἐτυμολογίαν ἀποδέχεται καὶ ὁ Δύντζε-ρ, ὅστις σχετίζει τὸ Αἰολ. ἀκμη πρὸς τὸ ἀχλὺν, ἔνος=ἐνδεής, πέννης).

ΑΚΜΗΝΟΣ, **ΟΝ** (ἀκμή), ἐντελὲς ἀνεπτυγμένος, ἔκματος «θάνος» ἐλαίης «ψ 194 f. (ὁ Ἀ-κμῆς, παραβεγόμενος τὴν τοῦ Δοιδερλ. παραγωγὴν τῆς προηγουμένης λ. συνάπτει ἐνταυθα τὸ ἀκμηνός» πρὸς τὸ ἐπὶ. «θαλέων» καὶ ἐρ-μηνεύει· ὁ ἄνευ περιποιήσεως καὶ θεραπείας θάλλων. Ὁ δὲ Φαίσις θεωρεῖ τὴν λ. ὡς ἕτερον σχη-ματισμὸν τοῦ ἀκάμας (ἐκ τοῦ κάμνω) ἐξηγεῖ· ὁ μὴ κεκμηκός, ὁ ἔ. ἐν πλήρει δυνάμει ὁ ἀκμή). **ΑΚΜΗΣ**, ὅτος, ὁ, ἡ, (ἀ, κάμνω), ἀκάματος, ἔκματος, Ὡ. Δ 802, Ο 697.

ΑΚΜΗΤΟΣ, **ΟΝ**=**ΑΚΜΗΣ**, Γ. Ἀπόλ. 520. **ΑΚΜΟΒΕΤΟΣ**, τὸ (ἀκμων, τιθῆμι) τὸ μέρος, ἡ ἔδω, ἐν ᾧ τίθεται, ἐμπήγεται ὁ ἄκμων, μόνον, Σ 410, 476, θ 274.

ΑΚΜΩΝ, **ΟΝ**, ὁ, τὸ „ἀμμόνι“ (ὁ ἔ. ἀκμό-νιον), Ο 49, θ 274. (Ἐκ τοῦ κάμνω κατὰ τοὺς ἀργαίους. || κατὰ τινας δὲ τῶν νεωτέρων πρω-τότυπος οὖσα ἡ λ. ἔ. συγγ. κατὰ μετάθεσιν τῇ πλαστικῇ κάμην (=λίθος), κυρ. σημαίνει τὸν μά-κρον, τὸν σφραγισθέν κατιόντα (Ἡσιόδ. Θεογ. 722), τὸν κεραυνόν, ἔπειτα δὲ καὶ τὸν οὐρανόν αὐτόν, κατὰ τὸν Ἡσίοχον, καὶ τέλος τὸ ἀμμόνι).

ΑΚΜΩΤΗΣ, **ΙΟΣ**, ἡ, ἡ σπονδυλικὴ στήλη, τὸ ραχοκόκαλον, κ 461 f. (Σχολαστικὴ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ α στερ. καὶ κνήθω, διότι θάβει τὰ ζῶα δὲν φθάνουσι νὰ κνησθῶσιν εἰς τὸ ραχοκόκαλον! Πῶπανς παράγ. ἐκ τῆς ῥίζης ακ, ἔ. ἡ ἀκάνω, ἀκάνθα· ὁδὸν καὶ Λατ. spina λέ-γεται. || παρὰ δὲ τοῖς νῦν Ἀθηναίοις „πίρι-να“ ὁ ἔ. πρίων).

ΑΚΟΙΤΗΣ [..], **ΟΣ**, ὁ (α ἀορ., κοίτη) ὁ μίαν (ΑΒΕΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ὁμοῦ μετ' ἄλλου (κοιτὴν) ἔχων κοίτην, διόκοι-τος, σύζυγος, Ο 94, ε 120, φ 88 κ. ἀ.

ΑΚΟΙΤΙΕ [..], **ΙΟΣ**, ἡ, θηλ. τοῦ προηγουμέ-νου, ἡ ἀμόκοιτις, παρ' Ὁμ. μόνον ἡ νόμιμος σύζυγος, Γ 438 κ. ἀ. Ὡσαύτως λέγεται καὶ ἡ Ἑλένη ὡς ἐν Τροίᾳ νόμιμος γυνὴ τοῦ Πάριδος θεωρουμένη, Γ 447, Ζ 350. «ἀκοίτις» αἰτ. πληθ. κ 7.

ΑΚΟΛΟΣ, ὁ βλωμός, ψωμός, „δακωνιά“, Ἰταλ. „βοσκκα“, ρ 222 f. «αἰτίζων ἀκόλους» (ἐκ τοῦ α τοῦ ἐπιτ. καὶ τοῦ κόλος=κολοδός· ἐντε-λὼς κολοδός· ἐπομ. τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀπολειπό-μενον κεκολοδωμένον τεμάχιον ἄρτου ἢ κρέατος).

ΑΚΟΛΥΜΒΟΣ, **ΟΝ** (ἀ, κόλυμβος), ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κολυμβῇ, Βατρ. 158.

ΑΚΟΜΙΣΤΗ, ἡ (ἀ, κομίζω), ἀπεριποίησις, ἀπεριθαλψία, φ 284 f.

ΑΚΟΝΤΙΣΤΑ (ἄκων), ἀορ. ἀνάβ. ἀκόντισα καὶ ἐπ. ἀκόντισσα, κυρ. ῥίπτω τὸ ἀκόντιον, καὶ ἐν γένει ἐξακοντίζω, ἐκσφενδονῶ, ἀπολελ., Δ 498· καὶ μετὰ δοτ. ὄργαν. «δοῦρι, ἔργχῃ» Δ 496 κ. ἀ. καὶ μετὰ αἰτ. «αἰγμάς, δοῦρα» Μ 44, Ξ 422, χ 465· «τινός» ἐναντίον τινός, Δ 490 κ. ἀ. «ἐπὶ τινι» καὶ «εἰς τινα» Π 359, χ 263, 282. Παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα καὶ μετὰ μό-νης αἰτ. προσώπου «τινά» κτυπῶ τινα διὰ τοῦ ἀκοντίου Βατρ. 209.

ΑΚΟΝΤΙΟΝ, τὸ, (ὑποκ. τοῦ ἄκων) „κοντάρι“ Γ. Ἐρμ. 460.

ΑΚΟΝΤΙΣΤΗΣ, **ΟΣ**, ὁ (ἀκοντίζω) ὁ ῥίπτων ἀ-κόντια μόνον, σ 262· ὡς ἐπίθετον μετὰ τοῦ αὐ-σιαστ. «οἷος» Π 328.

ΑΚΟΝΤΙΣΤΗΣ, **ΙΟΣ**, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀκόντι-σις (ἀκοντίζω) διακοντισμός, ὁ διὰ τοῦ ἀκον-τίου ἀγών, Φ 622 f.

ΑΚΟΡΗΤΟΣ, **ΟΝ** (κορένωμι)=ἀκόρεστος, „ἀ-χόρταγος“, μετὰ γεν. «μόθου, πολέμου, αὐ-τῆς, ἀπειλάων, μάχης» Ὡ. Η 417, Μ 335, Ν 621, Ξ 479, Γ 2· «παρδύλις, προκαδὼν ἀκόρη-τοι» ἀκόρεστον ἐπιθυμίαν δορκάδων ἔχουσαι, Γ. Ἀφρ. 74.

ΑΚΟΣ [..], **ΕΟΣ**, τὸ (ἀκίωμα) μέσον θεραπευ-τικόν, πρᾶντικόν, „ιατρικόν“ χ 484· «οὐδέ τι μῆχος ρεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν» οὐ-δεμία μηχανή, οὐδὲς τρόπος ὑπάρχει γενομένου τινός κακοῦ νὰ εὕρῃ τις θεραπείαν, Ι 250. (|| Περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδ. ἀκίωμα).

ΑΚΟΣΜΟΣ, **ΟΝ**, ὁ μὴ ἔχων κόσμον, ὁ ἔ. εὐτα-ξίαν, ἀτακτος, ἀπρεπής, «ἐπασ» Β 213 f.

ΑΚΟΣΤΙΑ [..], ἀορ. ἀκόστησα, Ὡ. Ζ 506, Ο 263, μόνον ἐν τῇ πλοκῇ «ἵππος ἀκόστησας ἐπὶ φάτνῃ» ἵππος, ὅστις ἀφρόνους κριθὰς ἐφαγεν εἰς τὴν φάτνην, ὁ κριθιάσας, ἵππος, τὸν ὁποῖον „ἐπιασε τὸ κριθάρι“, ἐπομ. ἀκάθεκτος, θυμοειδής (ἐκ τοῦ ἀκοστή=κριθὴ).

ΑΚΟΥΑΝ [..], (Γ. Ἐρμ. 423) καὶ μέσ. ἀ-κοτάζομαι ἕτερος ἐπικός τύπος τοῦ ἀκούω, μετὰ γεν. ι 7, ν, 9· «πῶτω ἄρ' καὶ δαιτός ἀκούα-

ζῆσθον ἑμετο· διότι καὶ περὶ τοῦ δεῖπνου ἡμεῖς οἱ δύο πρῶτοι ἀκούετε παρ' ἐμοῦ, ὃ ἐ. πρῶτοι προσκαλεσθε παρ' ἐμοῦ εἰς δεῖπνον, Δ 343.

Ἀκοῦή [-], ἡ (ἀκούω) ἐπ.=ἀκοή, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀκούειν, «ἐκάλειν γίνετ' ἀκοῦή» μακρόθεν γίνεταί ἀκοή, ὃ ἐ. μακρόθεν ἀκούει τις, Π 634.

2) τὸ ἀκουόμενον, ἡ εἰδήσις, «μετὰ πατρός· ἀκοὴν ἰκέσθαι» πηγαίνω, ἵνα ἀκούσω (λάβω εἰδήσιν) περὶ τοῦ πατρός, δ 308· ἀντὶ τοῦ «ἰκέσθαι» τίθεται καὶ τὸ ῥῆμα «βῆναι» δ 701, ε 49, ξ 179· καὶ «οἴχεσθαι» ρ 43.

Ἀκούρος, οὐκ (κούρος), ὁ μὴ ἔχων κούρον, «ἄγορί», ὡς, η 64 f.

Ἀκουστός, ἡ, ὅν, δυνάμενος ν' ἀκουσθῇ, Ὑ. Ἑρμ. 512 (|| ἐν τῇ καθαμλ. σημ. ἡ λ. τὸν ἀκουσμένον, ὅσον ἐν τῇ φρ. «ἔχω ἀκουστά»).

Ἀκούα [-], μέλ. ἀκούσομαι, ἀόρ. ἀ. ἤκουσα.

1) ἀκούω, ἀνευ πτ. Ο 429· μετὰ γεν. προσώπου, τοῦ ἀκουόμενου, ὅσον «ἀοιδῶ» α 370· τὸ πρᾶγμα ἐκφέρεται συνήθ. κατ' αἰτ. «ὅπα, φθάγον, δοῖπον κτλ.» Ὀμ. πολυ., «μῦθον» Γ 76· «τί τινός· τί παρὰ τινος, μ 389· ἀλλὰ καὶ κατὰ γεν. ὅσον «αὐτῆς» Δ 331· «φθογγῆς» μ 198· «κωκυτός» X 447· «μυκηθμοῦ» μ 265· «στοναχῆς» φ 237· «μῦθον» φ 291. Τὸ δὲ πρόσωπον, περὶ οὗ τις ἀκούει τι, τίθεται κατὰ γεν. οὐχὶ μόνον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ μετὰ τινος προσδιορισμοῦ, ὅσον «πατρός τεθνηῶτος» περὶ τοῦ πατρός ὅτι ἀπέθανε, α 289· «Ὀδυσῆος ζωῶς» (=ζώντος) ὅτι ὁ Ὀδ. ζῇ, ρ 115, 527, πρβλ. ο 403, Ω 490 κ. ἀ. σπανιώτερον δὲ ἀνευ τοῦ προσδιορισμοῦ «πατρός ἀκούσας» περὶ τοῦ πατρός (διηγοούμενον τὸν Μενέλαον) δ 414· καὶ ἀνευ ρητοῦ ἀντικειμένου ὡς εὐκόλως ἐξυπακουομένου «τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέει δάκρυα» τ 204. Σπανίως συντάσσεται μετὰ αἰτιατ. καὶ μετοχῆς «εἰ πτώσσοντας ὕρ' Ἑκτορι πάντας ἀκούσαι» ἂν ἤκουον ὅτι πάντες ὑποπτήσσουν (ζαμώνουν) ὑπὸ τὸν Ἑκτ., ὃ ἐ. ἐνώπιον τοῦ Ἑκτορος, Η 429· «ἔκ τινος ἀκ. μελιγχοῦ ἔπος» ἀκούω ἀπὸ τοῦ στόμα τινός γλυκύν λόγον, ο 374. 2) δίδω ἀκρόασιν εἰς τινα, εἰσακούω, περὶ θεῶν, συνήθ. μετὰ γεν. Α 384 κ. ἀ., σπανίως μετὰ δοτ. (κυρ. δοτ. χαριστικῆς) «ἄνερὶ κηδομένῳ» δίδω ἀκρόασιν εἰς ἄνδρα δεινοπαθόντα, Π 515· περὶ δὲ κατωτέρων ὑπακούω, η 41· μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος «ἄλλων μῦθον ἄκουε» ἄκουε, δηλαδὴ μετ' εὐπειθείας, τὸν λόγον ἄλλων, Β 200· μετ' ἀναχολούθου συνδασμοῦ δύο συντάξιν «γῆθησεν ὅτι οἱ ἤκουσε θεός· εὐξαμένιο» διότι τοῦ ἤκουσεν ὁ θεός τὴν εὐχὴν, Π 531 (|| ὅπου ἀκούοντας καὶ ὁμολῇ θά ἦτο ἡ σύνταξις, ἂν ἔλεγον ἡ «ὅτι ἔα ἤκουε. θεός· εὐξαμένιο» ἢ «ὅτι τι σὶ ἤκ. θ. εὐξαμένῳ»).—Ὁ ἐνεστ. πολλάκις σημ. τὸ ἔχω ἀκούσῃ, ἔχω ἐξ ἀκοῆς, «ἔχω ἀκουστά» γ 193, δ 94, 688, ο 403.—Τὸ μέσ. ὡς ἀποθ. ταυτέστιν εἰς ἐνεργ. σημ. «τινος» Δ 331.

Ἀκραάστος [-], οὐκ, ἐπικ. (ἀ, κραιναῖω) ἀνεκ-

τέλεστος, ἀνεκπλήρωτος, μόνον «ἔργον» Β 138 καὶ «θεοπροπίη» ψευδῆς, δ 202, τ 565.

Ἀκράης [-], ἐκ, γεν. ἄκρος, ἀκμή) σφαιρῶς πνέων, «δυνατός» ἐπιθ. οὐρίου ἀνέμου, Ὑδ. δ 421, ξ 253, 299. (Κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον καὶ Ἀμεῖν εἶνε ὁ τὴν ἐπιφάνειαν μόνον τῆς θαλάσσης κινῶν, ἐπομ. μέτριος· ἀλλ' ὁρῶνται ἀντιλέγει ὁ Δώντης, ὅτι τὸ ἐπίθετον οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν τῆς θαλάσσης ἐννοίαν, || δὲ τῷ πρῶτῳ χωρίῳ καὶ ἀντιφάσκει πρὸς τὸ εὐθὺς ἐπόμενον προσδιορισμὸν «καλάδοντ' ἐπὶ οὐνοπα πάντων»).

Ἄκρη, ἡ (κυρ. θηλ. τοῦ ἄκρος), ἡ ἄκρα, ἡ «ἄκρη» (κατὰ μεταπλάσιν κλίσ. ἀντὶ τοῦ ἄκρης, ἴδ. ἄκρης) ἐπομ. κορυφή, ἀκρώρεα καὶ ὡς ἀκρωτήριον, ι 285· ὁ πληθ. Δ 425, 336. Ἡ φράς. «κατ' ἄκρης» (ἦτις καὶ κατὰ κρη- ὄχι ὁρθῶς γράφεται) κυρ. σημ. τὸ ἄνωθεν πρὸς τὴν κάτω, «τὸν κατήφορον» ε 313· ἐπειτα ἐντιλῶς, ὁλότελα, «ἀπ' ἐπάνω ὡς κάτω», X 772, X 411, Ω 728· «κατ' ἄκρης ἐλέειν» Ο 557.

Ἀκρηθεν, ἐν τῇ φρ. «κατ' ἄκρηθεν», ἦν Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἐχώρεται πρῶτερον γραφομένη κατὰ κρηθεν, ὅπ. ἴδ.

Ἀκρητος, οὐκ, ἴων. ἀντὶ τοῦ ἄκρατος (καράννυμι), ὁ μὴ κεκραμένος, μεμιγμένος μετ' ὕδατος, «ἄδαλος», (|| καὶ «ἀκράτος» ἐν Κεθήροι· Πανδ. Τόμ. ΙΒ'. σ. 286 «κρασι ἀκράτος» «οἶνος» μ 73· «ποτόν» δ 341· «γάλα» ι 291, «σπονδαί» αἱ δὲ ἀκράτου οἶνου γινόμεναι, Δ 341, Δ 459 πρβλ. ἐποναή.

Ἀκρίς, ἴδωρ, ἡ, τὸ καὶ νῦν οὕτως ὀνομαζόμενον ἔντομον, ἡ «ἀκρίδα», Φ 42 f.

Ἀκρίς, ἴδωρ, ἡ, ἴων. καὶ ἐπ.=ἄκρη (|| Ὁ τύπος οὗτος ἐσώθη καὶ ἐν τῇ καθαμλ. «τὴν ἄκρια» κορυφή, ἀκρώρεα, πάντοτε κατὰ πληθ. αἰτ. «δὲ ἄκριας» μόνον Ὑδ. ι 400, κ 281, ξ 2, π 365. Ἡ δὲ ὀνομ. τοῦ πληθ. Ὑ. Δήμ. 383. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. σημ. τὴν βέχιν, ἡ ζυγὴ τοῦ ὄρου), ἴδ. καὶ ἄκρη.

Ἀκρεισιάνη [-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀκρεσίου, βασιλέως τοῦ Ἀργεῶς (πρβλ. Προΐτορ)=Δανάη, Ξ 349.

Ἀκριτόμυθος [-], οὐκ, ποι. ὁ ἀκρίτους μύθους μυθοῦμενος, ἀνόητος, συγκεχυμένα ὁμολῶν, μάταια φλυαρῶν, ἐπιθ. τοῦ Θερσίτου Β 246 (κατὰ τὸν Ναιγελσθαχ. οὐκ εἰς λογικὴν καὶ καλλιλογικὴν, ἀλλ' εἰς ἡθικὴν σημασίαν, διότι οἱ λόγοι του εἶνε μὲν καθαροί, καὶ λογικῶς ἀκόλουθοι καὶ ἀκριβεῖς, ἀλλ' ἀνέμυστοι εἰς τὴν περιστάσιν καὶ ἀπρεπεῖς, δι' ὃ καὶ ἀκριτοί). ἔτι δὲ ἐπιθ. τῶν «ὀνείρων», ὅτινες συγκεχυμένα καὶ μάταια δηλοῦντες, εἶνε μάταιοι, μὴ ἐπαληθεύοντες, τ 360 (οὕτως ὁ Ναιγελσθαχ. κατ' ἄλλου; δὲ: συγκεχυμένοι, δυσεξηγήτοί· κατὰ τὸν Ἀμεῖν· ἀδιευκρίνητοι, οἱ πολλὰ καὶ ποικίλα παριστάντες διὰ τὸ ποικίλον καὶ παγνιῶδες τῶν ἐνυπνίων).

ἄκριτος [·...], οὐκ (ἄ, κριτός). 1) ἀχόρι-
στος, ἀδιάκριτος, κοινός, «τύμβος» τάφος
κοινός, ἐν τῷ πολλοῖς ὁμοῦ ἀδιακρίτως εἶνε τεθαυ-
μένοι, H 337.—ἄκριτα πῶλλ' ἀγορεύειν» πολ-
υὶ ἀδιακρίτως, καλὰ καὶ κακὰ ὁμολῶ θ 505.
«μῦθοι» μᾶταιοι, ἀνόητοι, ἀπερίσκεπτοι λόγοι,
H 796. 2) ὁ μὴ διακεκριμένος, ἀναποφάσι-
στος, ἄλυτος, «νέκρεα» E 205, 304. 3) ὁ
μὴ δυνάμενος νὰ διακριθῇ, νὰ λάβῃ τέλος, ἀτε-
λεωτήτος, ἀτελειώτος, «ἄχεα» Γ 412, Ω
91.—Ἐπιρ. «ἄκριτον» ἀτελεωτήτως, αἰω-
νίως, «πενθήμεναι» α 174, τ 120.

ἈΚΡΙΤΟΦΙΛΑΔΕΣ [·...], οὐκ, (ἄκριτος, φίλλον)
ὁ μὴ διακρινόμενα, ἐπομ. πυκνὰ φύλλα ἔχων,
ποικνύφυλλος, «ἄρος» B 868 f. (H. ἡ μαλ-
λον ἀτελειώτα, ἄπειρα, κατὰ τὴν 3) σημ. τοῦ
ἄκρως, ἐπομ. πολύφυλλος).

ἈΚΡΟΚΑΛΙΝΙΔΑ, ἐπ. (ἄκρος, κελαινός) μόνον
ἐν τῇ μετοχ. ἀκροκαλινίσαν ἐπ.=ἀκροκαλινίδων,
ὁ ἔχων μέλαιναν τὴν ἄκραν, τὴν ἐπιφάνειαν,
«λαυρίζων» (ἦτοι διὰ τὴν φρικασίαν τῆς ἐπι-
φανείας κατὰ τοὺς παλαιούς, ἡ διὰ τὴν πλυμ-
μύραν θαλῶς κατὰ τοὺς νεωτέρους), ἐπιθ. τοῦ
Σκαμνίδου, Φ 249 f.

ἈΚΡΟΚΟΜΟΣ, οὐκ (ἄκρος, κόμη), ὁ κατὰ τὴν ἄ-
κραν, κορυφὴν μόνον τῆς κεφαλῆς κομῶν, ἐπιθ.
τῶν Θρακῶν, οἵτινες ἔφερον τὴν κόμην κατὰ κο-
ρυφὴν δεδεμένην, ἡ μόνην τὴν κορυφὴν εἶχον ἀξυ-
ριστον, (H. ὅπως σήμερον πολλοὶ τῶν ἀνατολι-
κῶν ἐθνῶν, οἱ οἱ Σῆται καὶ οἱ Ἀσιατικῆς κα-
ταγωγῆς Βουλγαροὶ), (κατ' ἄλλους: ὁ εἰς ἄκρον
κομῶν, ὁ πυκνὴν καὶ μεγάλην ἔχων κόμην) Δ
533 f.

ἈΚΡΟΝ, τό (οὐδ. τοῦ ἄκρος), τό ἄκρον, τό
τέλος, ἡ κορυφή, π. χ. τοῦ μογλοῦ i 328.
«Γάρφαρον ἄκρον Ἰδης» κορυφή, E 292. «Ἀ-
θηνῶν» τό ἀκρωτήριον τῶν Ἀθηνῶν, τό Σού-
ριον, γ 278. «ποδός» Βατρ. 253.

ἈΚΡΟΝΕΣ, α, ὁ, εἰς τῶν Φαιάκων, θ 411.
ἈΚΡΟΠΟΛΙΣ, ἰοε, ἡ, ἀκρόπολις, (Λατ.) «κά-
στρον», μόνον *Ὁδ. θ 494, 504 (ἐν τῇ Ἰλ-
γυριστῇ ἀκρὴ πόλις, Z 257, X 383).

ἈΚΡΟΠΟΛΟΣ, οὐκ, ἐπικ. (ἄκρον, πέλω), ἐξέχων,
ὕψιλος, ἐπιθ. τῶν ὀρέων, μόνον ἐν τῇ δοτ. τοῦ
πληθ. E 523, τ 205.

ἈΚΡΟΠΟΡΟΣ, οὐκ, ἐπικ. (ἄκρον, πείρω), ὁ μὲ τὴν
ἄκραν διαπερῶν, διαπεραστικῶν. ὁδεῖται ἔχων τὴν
ἄκραν, ὁδεῖς, διαπεραστικός, «ὁδελοῖ» γ 463 f.

ἈΚΡΟΣ, η, οὐκ (ἄκρη), ὑπερθ. ἀκρότατος, η, οὐκ,
ὁ εἰς τὴν ἄκραν εὐρισκόμενος, ὕψιλότατος,
ἔσχατος, εἰς ὃδὺ λήγων, μόνον ἐν τῇ φυσικῇ
σημασίᾳ, ὡς ὁ ρυμός ἄκρος· ὁ ρυμός ὁ εἰς τὴν
ἄκραν εὐρισκόμενος, ὁ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ρυμοῦ,
E 129. «ἐπ' ἄκρῳ χεῖλει» εἰς τὸ ἄκρον χεῖλος,
ἐπ' αὐτῷ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ χεῖλους (τῆς τάφρου),
M 51, «ἄκρῳ χεῖρ» E 336, «πόδες ἄκροι» ἡ
ἄκρα τῶν ποδῶν, Π 640, «ἄκρος ὤμος» P 599,
«οἰήσαν ἄκρον» ἡ ἄκρα τοῦ πηδαλίου, i 510,

«ὕδωρ ἄκρον» ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος, Π 462,
«ἄκρη πόλις» ἡ ἀκρόπολις· «ἀκροστάτη πόλις»
τὸ ὕψιλότατον ἄκρον τῆς πόλεως, Γ 52, X 472.
Τὸ οὐδ. «ἄκρον» ἐπιβληματικῶς· λέγεται καὶ σημ.
ἀκροποδῆτι, μόλις ἐγγιζούσα μὲ τοὺς πό-
δας, «εἰς τὰ δάκτυλα», Γ 239. (H. ἔνθα
δαμῶς ὁ Ἀρενὶς προτείνει ὡραίαν διώρθωσιν: ἐπὶ
ρήγματος· καὶ τότε τὸ «ἄκρον» παθεῖ τοῦ νὰ ἦε
ἐπιρρώμα, ἀποδιδόμενον ὡς ἐπιθετον ἐν μὲν τῷ
στύγ. 227 τοῦ «καρπὸν», ἐν δὲ τῷ γ. 229 τοῦ
διωρθωμένου «ρήγματος». Τὸ γένος δὲν φέρει πρόσ-
κομμα εἰς τὴν διώρθωσιν).

ἈΚΡΩΤΗΡΙΟΝ, τό, (ἄκρος), τό ἄκρον, ἡ ἄ-
κρα, «ἀκρωτήριον πρόμνη» Γμ. 33, 10.

ἈΚΤΑΙΝ, ἡ (ἄκτῃ· κυρ. ἡ παρὰ τὴν ἀκτὴν
κατοικοῦσα). δν. μᾶς τῶν Νηρηίδων, Σ 44.

1. ἈΚΤῆ, ἡ, λ. ἀμφιδόλου ἐτυμολογίας καὶ
σημασίας, πιθανῶς σημαίνουσα τὸν ἐν τοῖς ὀ-
γροῖς καρπὸν, συνήθ. «ἄ. ἀλφίτου» ὅπ. Ἰδε,
ἡ «ἄ. Δημήτερος» καρπός τῆς Δημήτρος, Δη-
μητριακός, N 322, Φ 76. (Ὁ Δόντιζος ἀνά-
γει τὴν λ. εἰς τὴν ῥίζαν λκ, ἐξ ἧς καὶ ἀκτῆ,
ἄκρος, accus. σημ. λοιπὸν κατ' αὐτὸν τὸν στα-
χυν· διότι ἡ συνήθης παραγωγὴ ἐκ τοῦ ἄγνου-
μι, καθ' ἣν θὰ ἦτο: ὁ κτυπημένος καρπός,
τὸ «πληγοῦρι» ἀναίρεται ὑπὸ τοῦ Ἡσ. Ἐργ.
κ. Hμ. 366, ὅπου κεῖται περὶ τοῦ ἐν τοῖς ἄγροισι
ἐστὶ καρποῦ. Ὡσαύτως δὲ ὁ τοῦ Δοιδερλ. ἡ παρα-
γωγὴ ἐκ τοῦ ἀκοστή· κατὰ συγκοπὴν καὶ ἡ
σημασ. κριθῇ ἰκανὸς ἀνεσκαυζέται: ὑπὸ τῆς βε-
βαιωμένης ἐρμηνείας τοῦ «ἀλφίτου ἀκτῆ». Ὁ δὲ
Ἀμεί· ἐρμηνεύει: τὸν κεκλασμένον καρπὸν, τὸν
κατὰ πρῶτον ὡς ἄριστον δρεπόμενον ὁ εἰς τὴν
ἐκλεκτόν, κατὰ τὸν σχολιαστὴν εἰς N 322 «τὸν
προηγμένον καὶ τὸν ἄλλον προτιμηθέντα»).

2. ἈΚΤῆ, ἡ (ἄγνουμι, ἄ.) ὁ τόπος, ἐνθα τὰ
κύματα ἄγνυνται, συντρίβονται, προσαράσσονται,
ἀπότομος, βραχὺδης· παραλία, M 284, κ
89. 6'.) ἀκρωτήριον, γῆς ἄκρα, ω 378.
πρό. Στράβ. 1, 3, 48.

ἈΚΤΗΜΑΝ, οὐκ, ὁ, ἡ (κτῆμα) ὁ μὴ κεκτη-
μένος, «ἄκτῃ χρυσό» ὁ μὴ ἔχων χρυσόν, *Ὁδ.
I 426, 268.

ἈΚΤΙΣ, ἴνος, ἡ, ἀκτίς, μόνον ἐν τῇ δοτ. ἀκτί-
νεσσι καὶ ἀκτίσιν. *Ἡέλιος· K 547, ε 479,
λ 46 κ. ε. (H. καθομιλοῦμαι. ἔσωσε τὴν λ. μά-
λιστα εἰς μεταφορ. σημ., κλίνουσα αὐτὴν: ἀκτίς,
ἴδος, «ἀχτίδες»).

*ἈΚΤΙΣ [·...], οὐκ (κτίω, κτίσω), ποι.=ε-
κτιστος, Γ. Ἀπρ. 423.

*ἈΚΤΟΡΙΔΗΣ, οὐκ, ὁ, ἀπόγονος τοῦ Ἀκτορός=
Ἐχέκλῆς, Π 489.

ἈΚΤΟΡΙΣ, ἴαρος, ἡ, μία τῶν θαλαμηπόλων τῆς
Πηνελόπης, ψ 228.

*ἈΚΤΟΡΙΔΗΣ, ἰαρος, ὁ, ἐν τῷ δυτικῷ Ἀκτορίωνε,
Ψ 638, οἱ δίδουσι, ὁ εἰς κατὰ τὸν σχολ. διφθεῖς
καὶ συμπερικλυτοῖς τοῖς εὐμασιν υἱοῖ τοῦ Ἀκτο-
ρός 2), ὁ Εὐρυτος καὶ Κτέατος, οἱ καὶ «Μο-

λίονε· ἐκ τῆς μητρὸς Μολιόνης, Α 709, καλούμενοι καὶ Ἀκτορίωνε Μολιόνε· ἐξ ἀμφοτέρων Α 750, δύο ἀκτινίζονται ἥρωες Ἥλαιοι, καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλῆ νικήσαντες· ἀλλ' ἐπειτα ὁ αὐτοῦ ἐνεδρευνήσας παρὰ τὰς Κλεωνᾶς ἐφρονέθησαν. Ὁ ἐνικός εὐρίσκεται Ν 485.

Ἀκτωρ, ὄρος, ὃ (ἀγω, ὅθεν=ἡγεμών). 1) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Φωκίδος Διόνος καὶ τῆς Διομήδης, ἀνὴρ τῆς Αἰγίνης, πατὴρ τοῦ Μενoitίου καὶ πάππος τοῦ Πατρόκλου, Α 785· πρβ. Ἀπολλ. 4, 9, 4. 2) υἱὸς τοῦ Φύρδαντος καὶ τῆς Ὑρμίνης, ἀδελφὸς τοῦ Αὐγείου, ἀνὴρ τῆς Μολιόνης καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρότου καὶ Κτεάτου, Ἰδ. Ἀκτορίαν. 3) υἱὸς τοῦ Ἀζέως, πατὴρ τῆς Ἀστυόχης, πάππος τοῦ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου, Ὀρχομένιος, Β 513.

Ἀκτωρ [~], ἡ, ὃ τῆς πρίνου, „πριναρίου“ (παγώσιμος) καρπός, ὃ καὶ βάλανος λεγόμενος, διάφορος τοῦ τῆς δρυός, τοῦ κυρίως λεγομένου βαλάνου, κ 242 f. (|| Κακῶς παρὰ γ. ἐκ τοῦ ἄκωλος, ὅπ. ἴδε, κατὰ τροπ. Αἰολικὴν τοῦ ο εἰς ὑπιθανωτέρα παραγωγὴ φαίνεται ἡ ἐκ τῆς ρίζης ἄκ, ἐξ ἧς ἀκή, ἄκανθα, διὰ τὸ ἀκανθώδες τοῦ δένδρου, οὕτως ὁ καρπὸς ἦν ποτε ἰσως ὁμώνυμος πρὸς τὸ δένδρον).

Ἀκτὴ [~], ἡ (ἀκτὴ) ὀρεῖα ἄκρα, „μύτη“, „ἐγγὺς, δουρός“ Κ 373 κ. ἀ. τ 453, γ 46.

Ἀκων [~], ὄντος, ὃ, τὸ ἀκόντιον, „κοντάρι“ Κ 335, ε 531 κ. ἀ.

Ἀκων, οὐρα, ὄν, ἴδε Ἀκων.

Ἀλας [~], ἐπὶ εἰς τὴν θάλασσαν, πρὸς τὴν θάλασσαν, Μ 19· εὐρίσκεται καὶ «εἰς Ἀλας» κ 351 κ. ἀ. ἴδε εἰς.

Ἀλαῖσμαι, ἴδ. Ἀλαῖσμαι.

Ἀλαλήτος [~], ὃ, πολλῶν ἀνθρώπων ἀθρόα βοή, ἀλαλαγμός, ἴδιος ὁ ἐν ταῖς μάχαις, ὁ νικητήριος, Δ 436 κ. ἀ. ἔτι δὲ ἡ ἀγωνιώδης φωνὴ (πολλῶν) Φ 40, καὶ ἡ ἐξ ἀγανακτήσεως κραυγὴ, ω 463. (|| Ἐκ τοῦ ἀλαλά, ἐξ οὗ καὶ ἀλαλάζω, ἀλαλαγή, ἀλαλαγμός. Ἐν τῇ καθομιλοῦ. ἐσώθη μετὰ τῆς ἀραιρέσεως „λαλητός“=φωνὴ πολλῶν ὁμοῦ ἐριζόντων ἢ ἄλλως βοῶντων).

Ἀλαάκε, Ἀλαάκων, Ἀλαάκεϊν, ἴδε Ἀλέε.

Ἀλαάκομενυῖς [~...], ἴαος, ἡ, ἐπὶ θ. τῆς Ἀθηνᾶς, κατὰ τὸν Ἀριστάρχον ἐκ τοῦ ἀλαάκεϊν, ἡ ἀποκρούουσα, ἡ ἀμυντικὴν ἔχουσα δύναμιν, *Ἰλ. Δ 8, Ε 908· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς Βοιωτικῆς πόλεως Ἀλαάκομενών.

Ἀλαάκτιμαι [~...], ἀνησυχῶς στρέφομαι εὐθὺς κἀκεῖθεν, στενοχωροῦμαι, θορυβοῦμαι, Κ 94 f. (κυρ. παρακ. τοῦ ἀλοκτέω μὲ σημ. ἐνεσ. ||, τὸ δὲ ἀλοκτέω ἀνάγεται εἰς τὸ ἀλύσσω, ἀλύω).

Ἀλάμπητος, ὄν, (|| ἐκ τοῦ ἄλρ. λαμπέτος (λάμπω) ἐξ οὗ τὸ λαμπέτας, λαμπετῖδης, λαμπετῖν, ἄπ. ἴδε) ἀνευ λάμπειως, σκοτεινός, Υ 33, 5 (ἐνθα τὸ α ἐκτείνεται διὸ ὁ μὲν Ἑρμῆνος γράφει ἀπολάμπητος, ὁ δὲ Βαουμ. δὲ τ' ἄλ.).

Ἀλάομαι [~...], ἀποθ., προστ. ἀλώω κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ ἀλῶ ἐκ τοῦ ἀλάεω, ἀλάου, ε 377· παρὰ τὴν ἡλικίαν, ἀόρ. ἀ. ἡλῆθην, ἐπ. ἀλῆθην, παρακ. ἀλάλημαι, ἀπαρρ. ἀλάλησθαι, μετοχ. ἀλαλήμενος· περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, μετὰ τῶν προθ. «κατὰ, περὶ» τ, Ζ 204, δ 44, «πολλὴν ἐπὶ γὰρ» ε 380, «ἐπὶ πόντον» η 239, «ὕπερ ἔλα» γ 73.—Ὁ παρακ. ἐν τῇ ἀπαρρ. καὶ μετοχ. ἔχει τὸν τόνον καὶ τὴν σημ. τοῦ ἐνεσ. δ 370, ν 333.

Ἀλαός [~...], ὄν, τυφλός, *Ὁδ. θ 195, κ 493, μ 267. (Ἑτοιμὸς ἀδελφός· κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ α στερ. καὶ λάω=βλέπω· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. συγγ. τοῦ ἀλάομαι καὶ σημ. κυρ. ἐστερημένος.—Τὸ ἀσύνθηδες μέτρον τῆς λ. —ν, κ 493, μ 267 ἐτίλειπεν ἤδη διὰ τῆς διορθώσεως μάντητος (ἴδ. Μάντις)· ἀντὶ δὲ ταύτης ὁ Ἀρενς πρᾶττεν τὴν γραφὴν ἀλαός).

Ἀλαοσκοπῖν [~...], ἡ (ἀλαοσκοπός), μόνον ἐν τῇ φράσει «οὐδ' ἀλαοσκοπὴν εἶχε» δὲν εἶχε τυφλήν, ὅ. ἐ. ἡμελημένην σκοπιάν, φυλακὴν (non caecis oculis vidit κατὰ τὸν Δούτζερν)· τοῦτέστιν· μετὰ προσοχῆς ἐφύλαττε. Κατ' ἄλλους δὲ εἶνε ἡ ματαία, ἄγονος φυλακὴ, Κ 545, Ν 40, Ξ 135, θ 285 (οὐδαμὸς τῆς Ὁδ. ἀλχ.) (Παροξύνεται ἡ λ. κατὰ τοὺς νεωτέρους, πρότερον ὀξυνομένη «ἀλαοσκοπὴν»).

Ἀλαός [~...], ποι. (ἀλαός), ἀόρ. ἀλάωσα, τυφλῶ, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀ. τινὰ ὀφθαλμοῦ» γερῶ τινά τοῦ ὀφθαλμοῦ, *Ὁδ. α 69, ι 516 (κατὰ τὸν Δοιδερλ. κυρ. σημ. στερεῶ, ἴδ. Ἀλαός).

Ἀλαπάσσει [~...], ἡ, ὄν (ἀλαπάζω), ποι. τὸ συγγρ. —νότερος, Δ 305· εὐκατάβλητος, εὐπολέμητος, «σθένος οὐκ ἀλαπ.» δύναμις ἀκατάχρητος, Ε 783 κ. ἀ., περὶ βοῶν, σ 373· ὅθεν ἀδύνατος, ἀναλκις, ἀπόλεμος, Β 673, «εἰς χεῖ» Δ 330, «μῦθος» Υ. Ἑρμ. 334.

Ἀλαπάζω [~...], (ἐκ τοῦ εὐφών. α καὶ λαπάζω, ὅπερ καὶ λαπάσσω λέγεται καὶ συγγ. τῷ λάπτω, λαφύσσω), μέλ. —ζω, ἀόρ. ἀναβήτητος ἀλαπάζω. Κυρ. ἐκκενῶ, ἐξαντλῶ «πόλιν» ἐκπορθῶ, καταστρέφω, Β 367 κ. ἀ. ὅθεν καταβάλλω, ἐξηλοθεύω, «στίχας ἀνδρῶν, νέων φάλαγγας» Ε 166, Α 503, «τινὰ» Α 750, Μ 67· καὶ καταστρέφω, ρ 424, τ 80 (Ὁ Δοιδερλ. ἀποδίδει εἰς τὴν λ. τὴν σημ. τοῦ λαμβάνειν καὶ φονεῦν).

Ἀλαστῆν, ἐπ. (ἀλαστος) οὐκ ἐπιλανθάνομαι τίνος, δὲν δύναμαι νά λησμονήσω τι, „δὲν το λησμονῶ“, ὅθεν· εἶμαι θυμωμένος, „μαλίζω, χολιάζω“ *Ἰλ. Μ 463, Ο 24. ἴδ. καὶ Ἀλαστος ἐν τέλ.

Ἀλαστορίαις [~...], ὅτ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλάστορος=Τρώες, Υ 466.

Ἀλαστος, ὄν (ἀ, λαθέσθαι). 1) ἀλησιμόνητος, «πένθος» τὸ μὴ λησιμονούμενον, δεινόν, ἀφόρητον, Ω 105, α 342 κ. ἀ. «ἄχος» δ 408· «ἀλαστον ὀδύρεσθαι» ἀκαταπαύστως, ε 474. 2)

εἰ δὲν πρέπει τις νά λησιμονῇ, νά συγχωρῇ
ε. 50. μισητός, ἐχθρός· οὕτως ὀνομάζεται ὁ
ἔκτωρ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου· διὰ τὸν φόνον τοῦ
Πατρόκλου X 264. (Κατὰ τὸν Ἑρμ. ἐκ τῶν λά-
τρεσθαι, ἐπομ. ἀκατάληπτος, ἀφύρτος. Ὁ δὲ
Δουδερλ. ὅστις γράφει ἀλαστός κατὰ τὸ ΜΕ,
θεωρεῖ τὴν λ. ῥήματι. ἐπιθετοῦν ἐκ τινος ἀλάξω,
ἐπιτατ. ῥήματος τοῦ· ἀλάσμαι, καὶ ἀποδίδει εἰς
αὐτὴν τὴν σημ. μαινόμενος, ἔπειτα περίλυ-
πος, ἄθυμος· τὸ δὲ ῥ. «ἀλαστῶν» ἐξηγεῖται
εἶμαι περίλυπος μέχρις ἀθυμίας, μελαγχολίας,
ἢ τὴν ἐπομ. λ.).

ἈΛΑΣΤΩΡ [·...], ὄρος, ὃ (ἀλάσμαι· ὅθεν κυρ.
κακός, δαίμων, ὅστις βασανίζει, πλανᾷ, εἰς μανίαν
ἐμβαλλεῖ, daemon planus) κύρ. ὄν. 1) ὁπαδός
τοῦ Σαρπηδόου, Λύκιος, φανευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀ-
δυσσεύς, B 677. 2) εἰς τῶν Ἀγαθῶν, Δ 293,
Θ 333, N 422. 3) πατὴρ τοῦ Ἰρῶος, Ἰδ. Ἀ-
ΛΑΣΤΟΡΙΣΚ.

ΑΛΑΣΤΥΣ [·...], ἴος, ἡ, ἐπ. (ἀλάσσω), τύφλω-
σις, ε 503 †.

ἈΛΕΓΑ (ἄλγος), μέλ. ἀλγήσω, „πονῶ“ (ἀ.)
σωματικῶς, B 269 «ὀδύνησι» M 206· μετὰ
αἵτ. τοῦ μέρους, «κεφαλῇ» Βατρ. 193. β.)
ψυχικῶς, „πονῶ“, λυποῦμαι, μ 27.

ἈΛΕΓΙΑ, ὄν, συγκρ., ἄλγιστος, ἡ, ὄν, ὑπερθ. τοῦ
ἈΛΕΓΙΝΟΣ, ὅπ. ἴδε.

ἈΛΓΟΣ, ὄς, τό, „πόνος“ σωματικῶς τε καὶ
ψυχικῶς, συνήθ. ἐν τῇ πληθ. «ἄλγεα» κόποι,
ταλαιπωρία, κακουχία, θλίψεις κ. τ. λ.
«ἄλγεα διδόναι» A 96 κ. ἀ. «τεύχειν» A 440
«ἄλγεα φέρω» μ 427, ἅπασι αἱ φράσεις σημ.
τὸ φέρω, προσενῶ, παρασκευάζω λύπας, κόπους,
«ἄλγεα πάσχω» B 667 κ. ἀ. ὑποφέρω κόπους,
κινδύνους, μάλιστα πολεμικούς, ἢ θαλασσίους, α.
δ, ἡ ἐν τῇ θήρᾳ, ι 421· «ἄλγεα ἔχω» λ 382,
593· «κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός» ἡ καρδία εἶνε
βεβουλημένη εἰς τὰς λύπας, ψ 88.

ἈΛΑΓΙΝΑ, ποι. (ἄλδω, ἄρδω, αἰο=τρέφω, ἡ
ἀλω, ἀλέα, ἡλο=θερμαίνω, θάλλω), ἀόρ. β'.
ἡλδενον, τρέφω, ἐνδυναμώνω, μεγαλύνω
«μέλεις ἡλδανε ποιμένι λαῶν» ἔκαμα τὰ μέλη
τοῦ παχύτερα, μεγαλείτερα, ισχυρότερα, *Ὁδ.
σ 70, ω 368· (ἢ· ἔνθα ἔπειτα ἡ ἐπεξηγήσις «μει-
ζονα δ' ἡ πάρος καὶ πάσσονα ὄηκεν ἰδέσθαι»).

ἈΛΑΔΕΚΑ, ἕτερος τύπος ἐπικ. τοῦ Ἀλδαίνω,
μὲ σημ. ἀμετάβ. αὐξάνω, προκόπτω, Ψ 599 †.

ἈΛΕΑΣΘΑΙ, Ἰδ. ΛΕΟΜΑΙ.

ἈΛΕΓΙΝΟΣ, ἄ, ὄν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἄλγεινός
(ἄλγος), συγκρ. ἀνάμ. ἀλγίων, μόνον ἐν τῇ οὐδ.
ἄλγιον, ὑπερθ. ἄλγιστος, Ψ 655. 1) ὁ προειπὼν
ἄλγος ἢ ἄλγεα, λυπηρὸς, ἐπίπονός, θλιβε-
ρὸς, περὶ καταστάσεων, ὅταν «ὀδύνη» Δ 398,
«πυγμαλῆ» Ψ 653, «εἰρεσίη» α 78 κ. τ. τ.
περὶ πραγμάτων, ὅταν «κύματα» Ω 8, θ 483,
«αἰχμή» E 658 κ. ἀ. «μαχλοσύνη» Ω 30.

2) μετ' ἀπαρ. δύσκολος, δυσχερής, «ἴπ-
ποι ἀλγεινοὶ δαμῆναι» δυσκόλως δαμαζόμενοι,

K 402, «ἡμίονος ἀλγίστη δαμάσασθαι» Ψ 655.

— Ἀλγιον, λυπηρότερον, χειρότερον, ἢ μὲ
ὅλως ἀσθενῇ συγκριτικῇ ἔννοιαν (Κρυγέρ. π.
Διαλ. 49, 6, 2), πολὺ λυπηρὸν, πολὺ κα-
κόν, Σ 278, θ 292, π 447, ρ 14. (Τινὲς ἀρ-
νοῦνται εἰς τὴν λ. ταύτην καὶ τύπον συγκριτι-
κοῦ, θεωροῦντες αὐτὴν θετικόν, ὅτις ὁ Δουδερ-
λεῖνος καὶ Κόνερος).

ἈΛΕΓΗΝΟΡΙΣΚ [·...], ὄρ, ὃ, υἱός τοῦ Ἀλε-
γίνου·=ὁ Πρόμαχος, Σ 503.

ἈΛΕΓΙΖΑ [·...], ἐπ. (ἀλέγω) μόνον κατ' ἐνεστ.
καὶ παρτ. φροντίζω, „μὲ μέλει“ περὶ τι-
νος, μετὰ γέν. καὶ πάντοτε μετὰ τῆς ἀρνήσεως
«οὐκ ἀλεγίζω τίνος» δὲν φροντίζω περὶ τίνος,
συνήθ. διότι τὸν περιφρονῶ, A 460, Θ 477 κ. ἀ.
ἀνευ πτ. μόνον *Ἰλ. O 406.

ἈΛΕΓΙΝΑ [·...], ἐπικ. ἐκτεταμ.=ἰαλγία, φρον-
τίζω, ἐπιμελοῦμαι περὶ τίνος ἵνα παρα-
σκευασθῇ, πάντοτε μετὰ τῆς αἵτ. τοῦ ὀνόμ.
«δαίτα» ἐτοιμάζω δεῖπνον *Ὁδ. α 374, θ 139
κ. ἀ. παρὰ τοῖς μετέπειτα συνάπτεται καὶ μὲ
ἄλλα ὀνόματα, ὅταν «δολοφροσύνην» ἐτοιμάζω
ἢ πλέκω ἢ κρύπτω δ. *Τ. Ἑρμ. 361, «ἀγλαία»
φροντίζω περὶ διασκευάσεων, *Τ. Ἑρμ. 476·
συνωνυμεί δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀλεγίζω, ὅταν «πα-
τὴρ δ' ἐμός οὐκ ἀλέγυνε» *Τ. Ἑρμ. 557.

ἈΛΕΓΩ [·...], ἐπ., μόνον κατ' ἐνεστ. προσέχω
τὸν νοῦν εἰς τι, φροντίζω περὶ τίνος, „μὲ
μέλει“, συνήθ. μετὰ τῆς ἀρνήσεως, ἀνευ πτ.
«οὐκ ἀλέγω» δὲν με μέλει, Δ 389, ρ 390· «κύ-
νες οὐκ ἀλέγουσαι» «σκύλλαις ἄπισταις, ἀ-
διάντροποις» προσαγορεύονται αἱ τῆς Πηνελό-
πης θεράπαιναι ὅσαι δὲν ἐπρόνοιον νά διαφυλά-
ξωσι τὴν τιμὴν των καὶ τὴν πρὸς τὸν δεσποτι-
κὸν οἶκον πίστιν, τ 454· μετὰ γέν. τοῦ προσώ-
που, ὡς καὶ τὸ ἀλεγίζω, Θ 483, Π 307, ι
445, 275, υ 214· ἀνευ ἀρνήσεως «αἱ (δηλ. Λι-
ταὶ) καὶ μετόπισθ' Ἄτης, ἀλέγουσι κιοῦσαι» I
504, (ὅπου ὡς ἀντικείμενον ὁ μὲν σχολ. ἔωθεν
ὑπονοεῖ τὸ ἀνθρώπων, ὀρθότερον δὲ ὁ Φαίσις
ἐκλαμβάνει τὸ ὑπάρχον Ἄτης, ἀποδίδων εἰς τὸ
χωρίον τὴν ἐξῆς ἔννοιαν· αἱ Λιταὶ καὶ κατόπιν
τῆς Ἄτης ἐρχόμεναι φροντίζουσι περὶ αὐτῆς, περὶ
τῶν ὑπ' αὐτῆς δηλ. πεπραγμένων κακῶν πρὸς
διόρθωσιν αὐτῶν (πρὸς σ. 507 «εἰ δ' ἐξάκρονται
ὀπίσσω»). Ἄλλη δὲ τις γνώμη ἐπιφαιμένη ἐξαρτᾷ
τὸ κιοῦσαι ἀπὸ τοῦ ἀλέγουσι καὶ ἐξηγεῖται
φροντίζουσι νά βαδίζωσι (ἐπιμελῶς βαδίζουσι)
κατόπιν τῆς Ἄτης. Τέλος συντάσσ. καὶ μετ' αἵτ.
τοῦ πράγματος, «ὅπιν θεῶν οὐκ ἀλ.» Π 388,
«νηὼν ὅπλα ἀλέγουσι» σπουδάζουσι περὶ τὰ ἀρ-
μενα τῶν νηῶν ζ 268. (Ἡ ἐτυμολ. δὲν εἶνε βε-
βαία· κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαιότερους ἐκ τοῦ λέγω
καὶ ἀθροιστ. α' κατὰ δὲ τὸν Δόδεκκ ἐκ τοῦ λέ-
γω καὶ τοῦ παρεμφατικοῦ α, Ἰδ. α 7) ἢ· Ὅπως-
δήποτε τὸ μὲν α εἶνε προβληματικόν, περὶ δὲ τῆς
ρίζης λεγ- πρὸς τὸ Λατ. nec-leg-o (negligo),
intel-leg-o, di lig-ens).

ἀλεείνω [v...], ἑταίρος ἑκτενέας. ἱππικ. τύπος τοῦ ἀλέομαι (ἁ. ἀλέη), μόνον κατ' ἐνεστώ. καὶ παρατ. ὑποχωρῶν, ἄνευ πτ. δ 251. συνήθ. δὲ μετ' αἰ. ἀπο(δια)φρεύω, κ. κήρα, βδέλα, βία, ἀνέμων, γυλόν, θυμόν, λώδην, κ. τ. π. «συχνά παρ' Ὀμ. ἀπενώτερον αἰνὰ» π 477, γ. Ἑρμ. 239. μετ' ἀπαρεμφάτου «κτείναι, ἀλεξέμεναι ἀλείνεν» Z 167, N 356.

1. ἀλέω [v...], ἡ, ποιητ. (ἀλη) ἀποφυγή, X 304 f.

2. ἀλέη, ἡ (συγγ. τῇ εἰλή), Ἀττικῶς ἀλία, ἡ ἀπὸ τοῦ ἡλίου θερμότης, ρ 23 f.

ἀλειψ [v...], αἶτος, τό, ποι. (ἀλέω), κυρ. τὸ ἀλειψέμενον, ἀλειρον «ἀλειυρί», ἰδίως τὸ ἐκ σίτου, ἐν τῇ πληθ. v 108 f.

ἀλείς, εἶσα, ἐν, Ὡ. εἶσα.

Ἀλεισίον, τό, (λετοί) χωρίον τῆς Ἠλίδος, B 716, ἐπὶ Στράδωνος· μὴ ὑπάρχον πλέον μόνον δὲ ἡ περὶ αὐτὸ χώρα ὠνομαζέτο μετέπειτα τὸ Ἀλυσιακόν, Στρ. 8, 10, 3.

Ἀλεισίον κοάδην, ἡ, δοῦτο ὅτερον, ἥτοι ὁ κολωνός· ἡ λῶσις τοῦ Ἀλεισίου (ὁ ἔ. κατὰ Στράβ. 3. ἂ. αὐτὸ τὸ Ἀλεισίον) ἡ στήλη, «κολῶνα» εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Ἀλεισίου, ὅς τις κατὰ Δημήτρ. τὸν Σκῆψ. παρ' Εὐστάθ. εἰς B 617, ἥτο υἱὸς τοῦ Σκίλλου, μνηστήρ τῆς Ἰπποδάμειας, A 757.

ἀλειζον [v...], τό (ἀμφιβολον ἂν ἐκ τοῦ α γερ. καὶ λείος) μέγα ποτήριον ἐκ πολυτίμου μετάλλου πορευτικῶς ἐξεργασμένον καὶ δι' ἀναγλύφον κακοσημημένον, χρήσιμον μάλιστα «κατὰ τὴν εὐροτά», A 774, Ω 429, γ 30 κ. ἂ. πολυχ. τῆς Ὀδ.

ἀλείτης [v...], ὁ, ἐπ. (συνήθ. μὲν ἐκ τοῦ ἐν τῇ πληθ. κατὰ δὲ τὸν Δοδωνα καὶ Ναιφελδοχα τοῦ ἀλάομαι, ἄρα=ἀλήτης, μόνον μεταφορικῶς) ἁμαρτωλὸς, ἀνόσιος, κακοῦργος· οὕτως λέγεται ὁ Πάρις Γ 28 καὶ οἱ μνηστήρες τῆς Πηνελόπης v 124.

ἀλειψας [v...], αἶτος, τό, (ἀλείψω) ἀλοιφή, «ἡλειμμα», δι' οὗ ἡλειπον μάλιστα τοὺς νεκροὺς· πρὸ τῆς καθύστες αὐτῶν, Σ 354, ω 43, γ 3· «λίθοι ἀποστιβόντες ἀλειψατο» ἐδώκεα λίθινα ἀποστιβόντα ὡς ἀλειμμένα, ὡς εἰς ἀλοιφήν, γ 408.

ἀλείψω [v...], (λίπος), ἀόρ. ἡλειψα καὶ μέσ. ἡλειψάμην. 1) Ἑνερ. «ἀλείψω» συνήθ. «λίπ' εἰλαψ» μὲ ἀλιόλῳ, Σ 350, καὶ μόνον «λίπ'» ζ 227, Ὡ. λίμα· ἰδίως περὶ τῶν μετὰ τὸ λωπρὸν ἀλειψῶν ἢ μυρώσων, Ω 582, τ 505· «κηρὸν ἐπ' ὤσιν» μ 200. 2) Μέσ. «ἀλείφομαι», «λίπ' ἀλαίφ» K 577, Ξ 474· «χρῶα» τὸ σῶμα μου, ε 475.

Ἀλέκτριον [v...], ὄνομα, (=ἀλέκτωρ), πατήρ τοῦ Ἀργοναύτου Ληϊτοῦ, P 602, Ἀλέκτωρ παρ' Ἀπολλ. 4, 9, 46.

Ἀλέκτωρ [v...], ὄνομα, ὁ (ἂ, λέγω) κυρ. ὁ μὴ κατακλινόμενος μηδὲ ἀπαπαυόμενος, ἀνέσυχος, κατ' ἐσχάτην δὲ ὁ «πετεινός» ἢ «κόκο-

ρας», Βατρ. 493 (|| διαλεκτικῶς δὲ ἐν Ἀθήναις λέγεται καὶ «ἀλόχτερας» κατὰ μετὰθεσιν τῶν φωνηέντων).

Ἀλέκτωρ [v...], ὄνομα, ὁ υἱὸς τοῦ Πέλοπος· ἡ τῆς Ἠγησάνδρας, πατήρ τῆς Ἰερόδωρος, δ 40.

Ἄλεν, Ἄλεν, Ὡ. εἶσα.

Ἀλεξάμενος [v...], ἀλέσασθαι, Ὡ. ἀλέεσθαι.

Ἀλέξανδρος, ὁ (ἀλέξω, ἀντὶ· ὁ τοὺς ἄνδρας ἀποκρούων) τιμητικὸν ὄνομα τοῦ Πάριδος, δοθέν· εἰς αὐτὸν κατὰ τὸν σχολ. διότι ὡς ποιητὴν ἀνδρείως πολλάκις πρὸς ληστὰς ἀντίστη, Γ 16.

Ἀλεξάνεμος [v...], ὄν (ἀλ., ἀνεμος) τὸν ἀνεμον ἀποκρούων, «χλαίνα» ἡ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προσφυλάττουσα, ξ 529 f.

Ἀλεστήρ [v...], ἥρωα, ὁ (ἀλέξω) ἀμυντήρ, «μάχη» πρὸς μάχης· οὕτως λέγεται ὁ Δημολέων, γ 396 f.

Ἀλεσικάκος [v...], ὄν (ἀλ., κακόν), ὁ ἀποσοδῶν, ἀπομακρύνων τὰ κακά, «μῆτις» K 20 f.

Ἄλεσα [v...], (ἄλξ. ἀλεξ.), ἀπρρ. ἀλεξέμεναι, μέλ. ἀλεξήσω, ἀόρ. εὐκτ. ἀλεξήσεις, γ 346· ἐπὶ δὲ (ἐκ τῆς συγκακομένης ῥίζης ἁλκ) ἐπ. ἀόρ. εἰ. μὲ ἀναδιπλ. ἡλακόν, ἀπρρ. ἀλαλκίσιν, -έμεν, -έμεναι, ὅποι. ἐπ. ἀλάλκησι (ἀντὶ ἀλάλκη), κ 288 (ὅπου πρὸ τοῦ Οὐλοφίου ἐγράφετο μέλλων ἀλαλκήσει) P 153, μετοχ. ἀλαλκίων, μέσ. ἀόρ. ἂ. ὅποι. ἀλεξώμεθα, ὅπου ἀλεξάσθαι. 1) Ἑνερ. ἀποσοδῶ, ἀποκρούω, [ἀμόνω], ἀπομακρύνω ἀπὸ τινός τι, A 590, A 469, N 356· μετὰ δοτ. προσ. χαριστικ. «τινὶ» βοηθῶ τινα, Γ 9, E 119 κ. ἂ. μετὰ αἰτ. προσ. ἀμυνάμενος, γ 469· μετ'

ἀμφοτέρων συνήθως, ὅσον «κακὸν ἦμαρ ἀνασίοι» I 251, «νήσσοι πυρ» I 347, «τινὶ ἀνασίοι» T 30 κ. ἂ. πολυχ. Σπανίως μετὰ γεν. τοῦ προσώπου, ὅσον Φ 539, κ 288. 2) Μέσ. ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀμόνομας, ὅπου ἀσπίς· ὅποι. μετὰ αἰτ. προσώπου, N 475, α 62· καὶ ἄνευ πτ. A 348, Π 362, ε 57 κ. ἂ.

Ἀλέομαι [v...], καὶ ἀλείνομαι ω 29, ἐπ. (ἀλη) εὐκτ. ἀλέοιτο, γ 147, παρατ. ἀλέοντο, Z 586, ἀόρ. ἡλεύατο, N 148 κ. ἂ. καὶ ἀλεύατο, Γ 360 κ. ἂ., ὅποι. ἀλείνται, δ 396 καὶ ἀλεύεται (ἐπ. συνεσταλμ. ἀντὶ τοῦ ἀλείνται) ε 400, εὐκτ. ἀλείται, v 368, προστ. ἄλευαί, φ 285, ἀλέασθε, δ 774, ἀπρρ. ἀλέασθαι, N 436 κ. ἂ., μετοχ. ἀλευόμενος, E 28.—σημ. ἐκκλίνω, ἀπο(δια)φρεύω, ἄνευ πτ. E 28 κ. ἂ. συνήθως ὁμοίως μετὰ αἰτ. «βέλος, ἔγχεα, δόρυ, κήρα, νοῦσον» σπαυώτερον δὲ μετὰ αἰτ. προσώπου, ὅσον «θεοὺς» τὴν ὀργὴν αὐτῶν δηλ., ἐπομ. φοβοῦμαι τοὺς θεοὺς, ε 274· μετ' ἀπαρεμφ. σημ. ἀποφύγω, ὁ εἰ. φοβοῦμαι ἢ παραλείπω τὸ νὰ πράξω τι, ψ 340, 605, ε 400.

Ἄλεται, Ὡ. ἄλλομαι.

Ἀλετρέα (ἄγρ. ἄλετρον, ἀλέω) «ἀλέθω», «καρπύ» ἡ 404 f.

Ἀλετρίς [v...], ἰαός, ἡ (ἀλέω), ἡ ἀλέθουσα, ἡ «μυλωνοῦ», «γυνὴ ἀλ.» v 103 f.

ΛΑΕΪΣΜΑΙ, ἴδ. ΛΑΚΟΜΑΙ.

ΛΑΕΩ, ἴδ. ΚΑΤΑΛΑΕΩ.

ΛΑΚΗΡΗ [~...], ἡ (ἀλέομαι). 1) ὑποχώρησις, γῆ, Ω 216. 2) ἀμυνα, ἀπάκρουσις τι-
νος, ὑπερασπίσις κατὰ τινας, «ὁδὸν ἀν-
δρῶν» M 37, O 233 κ. ἀ.

ΛΑΗ [~...], ἡ, πλάνη, περιπλάνησις, *Oδ.
464, φ 284 κ. ἀ.

ΛΑΠΟΕΪΗ [~...], ἡ (ἀληθείς), „ἀλήθεια“, μόνον
ταῖς φράσι. «ἀληθεῖην μυθεσθαι, καταλέγειν»
364, λ 507 κ. ἀ. «ἀλ. ἀποιεσθαι» V 364, «πα-
βλ. α. ρ 422 «παῖδες πᾶσαν ἀλ. μυθεσθαι»
καὶ τοῦ παιδὸς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν λέγω, λ 507.

ΛΑΠΟΕΪΣ, ἴδ. ΛΑΛΟΜΑΙ.

ΛΑΠΟΚΙΑ (ἀληθείς), μέλ. -σω, „ἀληθεύω“,
γῆμ τὴν ἀλήθειαν, Βατρ. 14.

ΛΑΠΟΙΣ, ἑς (ἀ, λήθω). 1) ὁ μὴ ἀποκρύ-
πτων, ὅθεν εἰλικρινής, φιλανθρώπος, «γυνή»
333. 2) ἀπροκάλυπτος, ἀληθής, μόνον
οὐδ. πληθ. «ἀληθέα εἶπεν» πολχ. παρ' Ὀμ.
καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικῶσι «ἀληθῆ λέγειν».)

ΛΑΪΪΟΝ ΠΕΔΙΟΝ, τό, (πιδ. ἐκ. τοῦ ἄλλ. πει-
ον, ἐν ᾧ πλανᾶται τις κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ α
καὶ λήθω: ἀσπαρτον, ἐρημον). Ὅπως
ἀλλεῖτο ἡ πεδιάς, ἔνθα ὁ Βελλεροφόντης ἐκτελέ-
σας τοὺς ἐπιβληθέντας εἰς αὐτὸν ἄλλους, ἐπειδὴ
ἔκρινε μισθὸς εἰς πάντας τοὺς θεοὺς, περιλυπὸς
καὶ μελαγχολῶν μόνος περιπλανᾶτο, Z 204.

ΛΑΪΠΕΪΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙ, ἔθετεν αὐτὴν ἐν Κιλι-
κίᾳ οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Μαλλοῦ μεταξὺ τῶν
σταθμῶν Παράμου καὶ Σινάρου, Ἡροδ. 6, 95.
πρόδ. 14, 5, 21.

ΛΑΪΪΟΣ, ον (ἀ, λήιον), ὁ μὴ ἔχων ἀγροῦς,
ἀγῆρα κτήματα, ὅθεν ἀκτῆμων, πτωχός, I
26, 267. (Ὁ Φαίης εἰς I 423 ἐτυμολογεῖ τὴν
ἐκ τοῦ λεία, ἣν θεωρεῖ μάλλον ὥς ἐκ πο-
τῶν συνισταμένην ὅθεν ἀλήιος: ὁ μὴ ἔχων κί-
την περιουσίαν ἀκτῆμων δὲ: ὁ μὴ ἔχων ἀκί-
τητον· παρὸν. I 406, ἔνθα ἡ διαφορά τοῦ «λη-
τι» καὶ «κτητοί».)

ΛΑΪΗΚΤΟΣ, ον, μόνον ἐν τῇ ἐποικ. σχηματι-
σθῇ ἀλλήκτος (λήγω), ἀκατάπαυστος, ἀτε-
λείωτος, «θυμός» I 636, «νότος» μ 325.—
ὁ οὐδ. «ἀλλήκτον» ἐπὶ ἀδιακόπως, «ἀλλ.
ἀλλεῖζειν» B 432, A 12.

ΛΑΪΜΕΝΑΙ, ΛΑΪΝΑΙ, ἴδ. ΕΪΛΑ.

ΛΑΪΜΗΝ [~...], ονος, ὁ (ἀλάομαι), πλάνης,
αὐχρὸς ἐφώκτης, «θυμός» I 636, «νότος» μ 325.—
ὁ οὐδ. «ἀλλήκτον» ἐπὶ ἀδιακόπως, «ἀλλ.
ἀλλεῖζειν» B 432, A 12.

ΛΑΪΜΕΝΑΙ, ἴδ. ΛΑΛΟΜΑΙ.

ΛΑΪΜΗΝ [~...], μόνον κατ' ἐνέστω, πλανῶμαι,
περιπλανῶμαι, συνήθως περὶ τῶν ἀνεστῶν
καὶ ἐπαιτών, *Oδ. ε 126, π 401 κ. ἀ. «κατὰ
μα» ρ 504 κ. ἀ. «ἐν δόμῳ» α 410 ἔτι δὲ
καὶ περὶ θηρευτῶν μ 230. Ἐκ τοῦ

ΛΑΪΤΗΣ [~...], ον, ὁ (ἀλάομαι), πλάνης, τυ-
ποδωκτικῆς, ἀνεστῆς, ἐπαίτης, *Oδ. ρ 420,
33 κ. ἀ. «ἀνὴρ ἀλήτης» ε 124.

ΛΑΘΑΪΑ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Θεστίου καὶ τῆς
Εὐρυθέμιδος, ἀδελφῆς τῆς Ἀθήας, γυνὴ τοῦ Οἰ-
νέως τοῦ Καλυδωνίου, μήτηρ τοῦ Μελέαγρου,
τῆς Ἀθιανείρας κτλ., I 533· παρὸν. ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.
ΛΑΘΟΜΑΙ, ἐπ. ὁ παθ., θαρσυνόμαι, „λα-
τρεύομαι“, «ἄλθετο χεῖρ» E 417 ρ.

ΛΑΙΛΗΣ [~...], ἐς (ἄλς, ἄλμ), γεν. ἑος, ὑπερ-
άνω τῆς θαλάσσης ἢ ἐν θαλάσῃ πνέων, θαλασ-
σινός, δ 361 ρ. (|| «οὐδὲ ποτ' αἰετοὶ πνέοντες
φαίνοντο» ἀλαιοίς· οὐδὲ ἐφαίνοντο νὰ πνεύσῃσι
τέλος πάντων ἄνεμοι θαλασσινοί, ἐπιτήδειοι δηλ.
εἰς πλοῦν, ὥς ἐπεξηγείται ἀμέσως διὰ τοῦ ἀνα-
φορ. λόγου).

ΛΑΙΛΑΡΤΟΣ [~...], ὁ, ἡ καὶ μετέπειτα οὕτως
ὀνομαζομένη πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Κω-
παῖδα λίμνην, πανὸν ἐρείπεια παρὰ τὸ χωρίον
Μάξι, B 503.

ΛΑΙΛΑΣΤΟΣ, ον, ποσ (ἀ, λείζομαι), κυρ. ἀκαμ-
πτος, ἀλύγιστος, ἐπίμονος, ὅθεν σφοδρός,
πεισματώδης, «πόλεμος» *D. B 797, Γ 34,
«μάχη» E 57, «γῶς» Ω 760, «μαρδος» M
474, Π 296. Τὸ οὐδέποτε ἐπιβόηματικῶς, «ἀλτα-
στον οὐδύρεσθαι» Ω 549.

ΛΑΙΛΕΪΤΑΝ [~...], ον, ποι (ἄλς, γείτων) ὁ
γείτων τῆς θαλάσσης, [ἐπιθαλάσσιος], παρὰ-
λιος, Ἐπ. 4, 6.

ΛΑΙΛΕΪΟΣ [~...], ον, ἴσος, ὁμοῖος, δυνά-
μενος νὰ παραβληθῇ, «τινὶ» μόνον Z 404,
θ 174. (Ἡ ἐτυμολογία ἀδύνατος· κατὰ τινας ὁμοῖος
ἐκ τοῦ ἡλίου).

ΛΑΙΛΕΪΣ [~...], ἡ, ὅς, ὁ (ἄλς), ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ
ἀσχολούμενος, „θαλασσινός“, ὅθεν ἀ.) ἀλι-
εύς, „ψαράς“ μ 251, γ 384. 6.) ναυτικός,
ω 418 ὥς ἐπίθετον «ἐρέται ἀλίες» κωπη-
λάται θαλασσινοί, ὁ ἐ. ἐμπειροί, π 349. *Oδ.

ΛΑΙΛΩΝΗΣ [~...], οἱ, ἐνικ. Ἀλῶν-ωνος, ὁ (ἄλς,
ζώνη, οἶοναι ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιέκλωμέ-
νος), ἔθνος· τὶ παρὰ τὸν Πόντον ἐν Βιδυνίᾳ, B
856, E 39. Κατὰ τὸν Στράβ. 12, 3, 19, 20
παρὸν. καὶ 14, 5, 22, 24. εἶνε οἱ μετέπειτα Χά-
λυβες, οἱ ὅτι αὐτοὶ Χαλδαῖοι καλούμενοι.

ΛΑΙΝ [~...], ἡ (θηλ. τοῦ ἄλιος), ὄν. Νηρηΐ-
δος, Σ 40.

ΛΑΙΝΤΩΡ [~...], ὁ, ἀλῆιεύς, Ἐπ. 16, 4.

ΛΑΙΟΥΡΕΥΣ [~...], ον, ὁ υἱὸς τοῦ Μήστορος,
πιστὸς φίλος τοῦ Ὀδυσσεύς ἐν Ἰθάκῃ, 6 457, ρ
68. (|| Ὁ νεώτατος ἐκδότης τῆς Ὀδυσ. ἰ. Δα-
ρόχης ἐφώκτες τὸ ὄνομα κατὰ ῥήτην παραγγε-
λῶν τῶν παλαιῶν γραμματικῶν).

ΛΑΙΜΥΡΕΙΣ [~...], ΕΣΣΑ, ΕΝ, ἐπικ. (ἐκ τοῦ
ἀγρ. ἀλίμυρ, ἄλς, μύρω), κατὰ μὲν τηρηθῆ-
ναι οἱ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέων, ἢ μόνον
ἐλαμυρόμενος, μετὰ ἤχου ῥέων, ἐν τῇ εἰς ἀν-
δραδῇ. (Ἀπολλών.) κατὰ δὲ τινας νεωτερίαις
ἐκ θαλασσοῦ ὕδατος πλημμυρῶν, ἐπ. Πολυ-
ποταμῶν, εἰς ὧν αἱ ἐκβολαὶ ἀκόμη ἐνεργεῖται
θαλάσσιος κλύδων, οἵτινες ἀρα περιέχουσιν αὐ. εἶνε
θαλάσσιον ὕδωρ, Φ 490, ε 460. (|| Ἡ τελευταία

ἐρμηνεύει ἀρμόζει πως μόνον ἐν τῇ δ'. χωρίῳ ἢ ἐν ἀρχαιοτέρῃ: ὁ εἰς τὴν θάλασσαν κελαιόζων, μορμύρων, „μορμυριζών“, εἰς πάντα ποταμὸν ὅπουσιν ἀπότομον καὶ καταρράκτην ἔχοντα τὴν ἐκβολὴν ἀρμόζουσα, ἐπαρκεῖ εἰς ἀμφοτέρῃ τῇ χωρίῳ. Ἐτυμολογικῶς διακρίνεται τότε ἡ λ. ἀλι-μυρή-εις ἐκ τοῦ ἀλγρ. μύρη κατὰ τὸ βαθυ-δινή-εις.

1. ἄλιος [~.], ἴη, οη, ποι (ἄλς) θαλάσσιος, ἐν τῇ θαλάσσῃ κατοικῶν, ἐνάλιος = ἄλ-γέρον = ὁ Νηρεύς, Α 356 κ. ἀ. καὶ ὁ Πρωτεύς, ὁ 349 κ. ἀ. ἄλ-ιαι θεαί = αἱ Νηρηίδες, Ω 84, καὶ ἄδανάται ἄλ-ιαι λεγόμεναι, Σ 86, ω 47, καὶ μόνον ἄλ-ιαι Σ 432.

2. ἄλιος [~.], ἴη, ιον, ἐπικ. ἄσκοπος, μά-ταιος, βέλος, μῦθος, ἔρκιον, πόνος, ὁδός = Ὀμ. πολγ. „οὐχ ἄλιος σκοπός ἔσσοιαι“ δὲν θά εἴ-μαι ἀχρηστος κατίσκοπος, Κ 324.—Τὸ οὐδέτ. ἐπιφ. ματαιῶς, ἄσκοπῶς, Ν 410, 505 κ. ἀ. εἴτι δὲ Δ 479. (Ἡ ἐτυμολ. ἀμφιβολοῦ κατὰ τι-να; μὲν ἐκ τοῦ ἄλγρ. συγγ. τοῦ ἡλθις κατ' ἄλλους; δὲ ἀκολουθοῦνται παλαιοὶς γραμματι-κοῦ; εἴτε ἡ αὐτὴ μὲ τὴν προηγ. λ. καὶ μεσολα-βοῦσα ἔννοια τὸ ἀκαρπον τῆς θαλάσσης).

Ἄλιος [~.], ὁ, 1) εἰς τῶν Λυκίων, Ε 678.

2) υἱὸς τοῦ Ἀλκωνος, θ 419.

ἈΛΙΟΤΡΕΦΕΪΣ [~.], ἴη, ποι (ἄλς, τρέφω) γεν. εἰς, ὁ ἐν θαλάσσῃ διατρίβων, τρεφόμενος, θα-λασσοτραφής, ἐπιθ. τῆς φώκης, ὁ 442 f.

ἄλιος [~.], (2. ἄλιος), ἀόρ. ἀλίωσα ἀναΐ. ματαιῶν μόνον ἐνόον Διός; = 104 ῥ. βέ-λος = Π 737.

ἈΛΙΠΛΑΟΕΣ [~.], οη (ἄλς, πλέω), ὁ ἐν θαλάσσῃ πλέων, ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυζόμενος; θα-λασσοπλοῦς, θαλασσοκλυστός = τείχεα ἀλί-πλοα θείναι = κάμνω τὰ τεῖχη νὰ κατακλυσθῶσιν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Μ 26 f. (Κατὰ δὲ τὸν Δοι-δερὶ βέβαιον ἡ λ. κατὰ μετέθεσιν ἐκ τοῦ ἀλί-πολος ὁ ἐν θαλάσσῃ εὐρισκόμενος).

ἈΛΙΠΟΡΦΥΡΟΣ [~.], οη (ἄλς, πορφύρα), θα-λασσοπόρφυρος, ὁ ἐ. γνήσιον πορφυροῦν (ἐκ τῆς θαλασσίας πορφύρας) χρώμα ἔχων, «ἡλά-κατα, φάρσα» *Ὁδ. ζ 53, 306, ν 108.

ἄλις [~.], ἐπιφ. (ἄλς). 1) σωρηδόν, „πλη-θο“, παρ' Ὀμ. πάντοτε μετὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ῥή-ματος ἀπαιτουμένης πτώσεως, «νεκροὶ ἄλις ἴσαν» νεκροὶ πεμπληθεταί, Φ 236, ν 436 κ. ἀ. «μάλιστα ἄλις πεποτίζεσθαι» σωρηδόν, Β 90. 2) ἐκάνως, ἀρκετά, «ἄλις ἔστι μοι τι» ἔχω τι ἀρ-κετόν, Ε 422, Ρ 376, «ἄλις δέ οἱ» τοῦ εἶνε «ἔτι ἄλγεσθαι μου ἔκαμε», Ι 376, «ἢ οὐχ ἄλις;» μου, Ε ἴνε ἀρκετόν, δὲν ἀρκεῖ, ἐπομένου ὅτι ἡ

Ἄλκρ 349, Ρ 450, Ψ 670.

τοῦ Ἀρκοναί (βλ. λαί, ἐν δὲ τῷ μέλ. ἀορ. καὶ

*Ἀπολὸ βίξ. λαο) ῥ. ἑλλίπε; παθητικόν, μέλ. ἀ-

ἄλ-ιαι, μόνον Βατρ. 286, ἀορ. β'. ἐάλων (ἡ-μῇ κινόμενον χ 230) καὶ ὑποτ. ἄλ-ω κατ' ἐπικ.

2^ο·ισιν ἀντὶ τοῦ ἄλ-ω, ἐκτ. ἀλοῖμην καὶ ἐπικ.

ἄλ-ω, Ρ 506, Χ 253 (εἰς ἀμφοτέρῃ τὰ χωρία ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Α', ὁ Φαίσι; καὶ ὁ Βαυμλεῖνος; ἀ-λοῖμην, εἰς δὲ τὸ πρῶτον ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' ὑπο-τακτ. ἄλ-ω), Ι 592, Ε 81 (ἄλ-ω εἰς ἀμφοτέρῃ τὰ χωρία ὁ Βέκκ. καὶ αἱ μετ' αὐτὸν γράφουσιν ὑποτ. ἄλ-ω ἀντὶ τῆς εὐκτ. ἄλ-ω), ἀπρφ. ἄλ-ωναι, με-τοχ. ἄλ-ός; (ἄλ-οντα μὲ α[-], Ε 487). Ὁ ἐνστ. παρ' Ὀμήρῳ δὲν εὐρίσκεται. Τὸ ῥ. ἔχει τὸ δι-γαμμα, Γαλιώσμαι, ἐφ' ἄλ-ων κτλ. (πλὴν τοῦ ἡ-λων)—Σημ. 1) συλλαμβάναμαι, κυριεύο-μαι, περὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πόλεων, Α 405, Β 374 κ. ἀ. μεταφ. «θανάτῳ ἄλ-ωναι» καταλη-γθῆναι ὑπὸ θανάτου, ἀποθανεῖν, Φ 284, ε 312· ὅθεν καὶ ἄνω τοῦ «θανάτου». 2) φονεύομαι, Μ 472, Ε 81, Ρ 506, σ 265. Ἰδίως ἀξιοσημείω-τον εἶναι τὸ ἔξῃ: χωρίον «μήπως ὡς ἀψίτι λι-νοῦ ἄλ-οντες πανάγρου—κῶρυμα γέννησθε» προσέ-ξατε μήπως συλληθῆντες ὡς ἐντός δακτύου πανά-γρου—γένηται λεία, Ε 487. (Ὁ δοῦνός ἐνταῦθα κεῖται ὁ λόγος εἶναι περὶ δύο πρὸς ἀλλήλα συνδεσμένων ὑποκειμένων, τοῦ Ἐκτορος ἀφ' ἐνός καὶ τοῦ λαοῦ ἀφ' ἑτέρου, β. γ. 485. ὁ δὲ σχολ. ἐννοεῖ τοὺς ἄνδρας ἀφ' ἐνός καὶ τὰς γυναῖκας ἀφ' ἑτέρου.—Τὸ ἄλ-ωναι ἔχει συγγ. πρὸς τὸ ἔλ-ειν κατὰ τὸν Λόδεκκ.).

ἈΛΙΤΑΪΝΑ [~.], ποιητ., ἀόρ. β'. ἡλιτον, μό-νον Ι 375, συνθέτερος ὁ μέσ. ἀόρ. β'. ἀλιτό-μην καὶ ἀπρφ. ἀλιτέσθαι μὲ σημ. ἐνεργ. σφάλ-λῳ, ἀμαρτάνω, πάντοτε μετὰ αἰτ. «τινά» πρὸς τινα, Ι 375, Τ 265, δ 378 κ. ἀ. «Διό: ἐρετ-μάς» παραβαίνει τὰ: ἐντολὰς τοῦ Διός, Ω 570.—Ἐπικ. μετοχὴ τοῦ παρακ. ΛΑΙΤΗΜΕΝΟΙ μὲ τονι-σμόν καὶ σημ. τοῦ ἐνστώτος, ἀμαρτάνων, ἀ-μαρτωλός μετὰ δοτ. «θεοῖς» πρὸς τοὺς θεοὺς, δ 807, πρὸς ΛΑΙΤΡΟΙ. (Ὁ ῥόσος ἐν τῇ λείκῃ ἐρ-μηνεύει τὴν δοτικὴν «θεοῖς»: κατὰ τὴν κρίσιν ἡ γνώμην τῶν θεῶν. Ὁ δὲ Δοιδερλεῖνος εἰκάζει ὅτι ὁ ἀόρ. ἡλιτεῖν ἐν τῇ Ι 375 σημ. ἀπεπλάνησε, „μὲ“ ἐξελόγισατο, „μοῦ“ ἐπῆρε τὰ μυαλά“ καὶ ἡ εἰκασία του ἔχεται πινος πιθανότητος, εἰδὼν παραβλήθῃ πρὸς τὴν λ. ΛΑΙΤΡΕΪΣ 2). Ἐκ τούτου ΛΑΙΤΗΜΕΝΟΙ [~.], ὀνομ. ὁ ἀμαρτωλός, μό-νον ἡλ. Ω 457, 486.

ἈΛΙΤΡΟΣ [~.], ὄν, κυρ. κατὰ συγκατ. ἐκ τοῦ ἀγρ. ἀλιτρός; (ἀλιτεῖν), παρ' Ὀμ. μόνον ἀρσεν.

1) ἀμαρτωλός, ἀνόσιος, Θ 361· «δαίμο-σιν» πρὸς τοὺς θεοὺς, Ψ 595. 2) ὁ ἐκκόλως ἑξαπατῶν, πονηρός, πανουργός = 182.

ἈΛΚΑΛΟΟΣ [~.], ὁ (ἄλκῃ, θοός; ὁ εἰς ἄμυ-ναν ταχύς), υἱὸς τοῦ Αἰσχύτου καὶ τῆς Ἰπποδα-μείας, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Αἰνείου, εἰς τῶν κυριω-τάτων ἡρώων τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέου φονευθείς, Μ 93, Ν 428.

ἈΛΚΑΝΑΡΗ, ἡ, γυνὴ τοῦ Πολύδου ἐν ταῖς Αἰ-γυπτίαις Θήβαις, δ 426. Θηλ. τοῦ

ἈΛΚΑΝΑΡΟΣ, ὁ (ἄλκῃ, ἀνὴρ; ὁ τοὺς ἄνδρας ἀποσπῶν), ὄνομ. τινός τῶν Λυκίων, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φονευθέντος, Ε 678.

ΛΑΚΑΡ, τὸ, (ἄλκῃ), μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰ. ἔμυνα, προπύργιον, ὑπεράσπισις, «Ἀχαιοὶν». Ψ. Δ 823. «Τρώεσσι» εἰς τοὺς Τρῶας, Ε 644. ἔτι δὲ «γῆρας» προφάσις ἀπὸ τοῦ γήρατος, Υ. Απ. 493.

ΛΑΚΗ, ἡ, δοτ. κατὰ μεταπλασμὸν: ἀλκί, ὅπ. ἦε, ἀλλὰ καὶ: ἀλκῇ, Ω 509. 1) σωματικὴ δύναμις, ῥώμη, μέγιστα ἡ ἐκφανομένη, ἐκδηλουμένη, διὰ πολλάκις συνδυάζεται μετὰ τοῦ «βίη, μένος, σθένος», Γ 45, Ζ 265, γ 237 κ. ἄ. 2) ἀμυνα, ὑπεράσπισις, βοήθεια, Θ 440, «Διὸς» Ο 490, μ 420 κ. ἄ. 3) ἡ πρὸς διανοή, ἀνίστασιν δύναμις, τόλμη, ἀνδρεία «θοορὴ ἀλκῇ» ἡ ἀκατάσχετος τόλμη, Δ 234, Ρ 499 κ. ἄ. «ἐπιειμένος ἀλκῇ» ἀνδρείαν περιβεβλημένος Η 464.—Προσωποποιουμένη εἶνε θεὰ ἐπὶ τῆς Αἰγίδος ἀπεικονισμένη, Ε 740.

ΛΑΚΗΕΙΣ, ΕΞΕΑ, ΕΝ, ποι. (ἀλκῇ), ῥωμαλέος, τολμηρὸς, ἀνδρεύς, Υμ. 28, 3.

ΛΑΚΗΕΤΙΣ, ΙΟΣ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀναξιδόας, γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου, βασιλέως τῶν Φερῶν τῆς Θεσσαλίας, ὀνομαστὴ διὰ τὸν αὐταπάρνητον ἔρωτα πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς, εἰς ὃν αἱ Μοῖραι εἶχον ὑποσχεθῆ ὅτι ἐδόνατο ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ θανάτου, ἅντις τὸν οἰκείων ἀπέθνησκεν ἀντ' αὐτοῦ. Καὶ ἡ μὲν Ἀλκηστις ἀπέθανεν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἡ δὲ Περσεφὼν τὴν ἀπέστειλεν ὀπίσω, Β 715.

ΛΑΚΙ, ἐπ. δοτ. τοῦ ἀλκῇ ἐξ ἄγρ. ὄνομ. ἄλλε, πάντοτε ἐν τῇ φράσει «ἀλκί πεποιθὼς» Ε 299, ζ 430 κ. ἄ.

ΛΑΚΙΜΕΣΩΝ, ΟΝΤΟΣ, ὁ (ἀλκῇ, μέδω: ὁ ἄμυναν βουλευόμενος) υἱὸς τοῦ Λαέρκου, ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλεῦ, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου ἡνίοχος αὐτοῦ, Π 497.

ΛΑΚΙΜΙΩΝ [···], ΟΥ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλκιμου —Μέντωρ, γ 235.

ΛΑΚΙΩΣ [···], ὁ. 1) πατὴρ τοῦ Μέντορος. 2) εἰς τὸν Μυρμιδόνων, φίλος τοῦ Ἀχιλλεύς, Τ 392, Ω 472.

ΛΑΚΙΠΟΣ [···], ὁ, (ἀλκῇ, νόος: ἀνδρεῖα φρονῶν), υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου, ἐγγόνος τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων ἐν τῇ Σχερίᾳ, τὸν Ὀδυσσεὺς μετὰ τὸ ναυάγιον αὐτοῦ φιλοξενήσας καὶ εἰς τὴν πατρίδα προπέμψας, ζ 42 ἐξ. θ 448.

ΛΑΚΙΠΠΗ, θεραπαινὶς τῆς Ἑλένης ἐν Σπάρτῃ, δ 424.

ΛΑΚΜΑΙΩΝ, ΟΝΟΣ, ὁ (ἐκ τοῦ ἔλκιμος κατὰ τὸν Πρέλλερ) υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου καὶ τῆς Ἐριφύλης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιλόχου, ἀρχηγὸς τῶν Ἐργιόνων κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν, σ 248. Κατὰ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν ἐκδικηθεὶς τὸν ἐξαφανισμὸν τοῦ πατρὸς διὰ τοῦ φόβου τῆς μητρὸς, κατεδιώκετο πολὺν χρόνον ὑπὸ τῶν Ἐρινύων μέχρις οὗ τέλος ἐκαθάρισθη ὑπὸ τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἀχελόου.

ΛΑΚΜΑΩΝ, ΟΝΟΣ, ὁ= Ἀλκμαίων, υἱὸς τοῦ Θέ-

στορος, Ἀχαιοῦ, ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνα φονευθεὶς, Μ 394.

ΛΑΚΜΗΝΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Περσέϊδου Ἡλεκτρώου, βασιλέως τῶν Μυκηνῶν, γυνὴ τοῦ Ἀμφιτρώου ἐν Θήβαις, μήτηρ τοῦ μὲν Ἡρακλέους ἐκ τοῦ Διὸς, τοῦ δὲ Ἰφικλέου: ἐκ τοῦ Ἀμφιτρώου, Ξ 323, λ 266. Περὶ τοῦ βραδυθύνοντος αὐτῆς τοκετοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἴδ. ἩΡΑΚΛΗΣ. (Παράγ. κατὰ μὲν τὸν Πρέλλερ ἐκ τοῦ ἄλκιμος, κατὰ δὲ τὸν Ἀρτουγγ κατὰ σύγκοπ. ἐκ τοῦ ἀλαλχομένη: ἡ ἀποκροῦσα).

ΛΑΚΤΗΡ, ἦρος, ὁ (ἀλκῇ), ἀλεξήτηριος ἀμυντήρ, «ἀρῆς» ὁ ἀποδιώκτης τῆς κατάρας, τοῦ δλέθρου, ὁ ἐκδικητὴς τῆς ὕβρεως, Ξ 485, Σ 400, 213. «κυνῶν καὶ ἀνδρῶν» ὑπερασπιστὴς κατὰ κυνῶν καὶ ἀνδρῶν: περὶ τοῦ ἀκοντίου, ξ 531, φ 340.

ΛΑΚΤΩΝΗ [···], ἡ, ἐπώνυμον τῆς Κλεοπάτρας, θυγατρὸς μὲν τοῦ Ἴδου καὶ τῆς Μαρπύσης, γυναικὸς δὲ τοῦ Μελεάγρου, Ι 562 ἴδ. λ. ΛΑΚΤΩΝ.

ΛΑΚΥΩΝ [···], ὄνομα, ἡ, θαλάσσιον πτηνόν, Λατ. alcedo, «φαρσποῦλι», ἐκ τοῦ ἄλκῃ καὶ κύω, διότι ἐπιστεύετο ὅτι τὸ πτηνὸν τοῦτο ἐπώαζεν ἐν τῇ θαλάσσῃ, Ι 563. (Ταῦτα κατὰ τὸν Ἑβύσιον καὶ Σπείζνερρον πρότερον δὲ κατὰ τὸν Οὐόλφιον ἐθεωρεῖτο ἡ Ἀλκυὼν κύρ. ὄν.= Ἀλκυὼν, θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου, ἥτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Κήρυκος ὑπὸ τῆς λύπης ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὑπὸ τῆς Ἥρας μεταμορφώθη εἰς τὸ δαμώνιον θαλάσσιον πτηνόν. Κατ' ἄλλην δὲ παράδοσιν, ἣν ἀποδέχεται ὁ σχολ., ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι μεταμορφοῦνται εἰς θαλάσσια πτηνὰ ὑπὸ τοῦ Διὸς διότι ἐν τῇ βλασφημίᾳ αὐτῶν ὑπεροψία ἐνομιάζοντο Ζεὺς καὶ Ἥρα. Ἀλλ' ὁ Ὁμ. ἀγνοεῖ τὸν περὶ μεταμορφώσεως μῦθον καὶ εἶνε διὰ τοῦτο φυσικώτερον νὰ ἐκλάβωμεν τὸ πνομα ὡς προσηγορικόν, τὸ δὲ ἄλκυωνος πολυπενθεὶς οἶτος» νὰ ἐνοήσωμεν περὶ τῶν θρηνητικῶν κελυθμάτων, ἅπερ ἐκπέμπει τὸ ἀπὸ τοῦ ἄρρενος κεχωρισμένον θῆλυ, καθ' ὃ πολλάκις οἱ ποιηταὶ μνημονεύουσι. Οἱ θρῆνοι οὗτοι τοῦ πτηνοῦ ἀποτελοῦσι κάλλιστον ἔρπον συγκρίσεως πρὸς τὴν θλίψιν καὶ τοὺς θρήνους τῆς μητρὸς Μαρπύσης διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος γενομένην ἀρπαγὴν τῆς θυγατρὸς Κλεοπάτρας, ἥτις καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῆς Ἀλκυὼν).

ΛΑΛ, σύνδ. (κυρ. οὐδ. πληθ. τοῦ ἄλλος μὲ καταβιβασμὸν τάνου, ἐπομ.= ἄλλως), τιθέμενος ἐν τῇ λόγῳ ἐν γένει ὅπου μετὰ τι προηγούμενον ἀκολουθεῖ ἑτερόν τι ὅπως ἀντίθετον ἢ μόνον διάφορον ἐκείνου. Χρησιμεύει λοιπὸν 1) εἰς ἀντίθεσιν διαφόρων τοῦ λόγου κώλων, μέγιστα προηγούμενης ἀρνήσεως ἢ ἄρσεως, Δ 25. Πολύλακις ἡ ἀντίθεσις προπαρασκευάζεται τιθεμένου τοῦ Μὲν ἐν τῇ πρώτῃ κώλῳ, δακτύλου τοῦτο εἶνε καταφατικὸν «ἐνδ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμη-

σαν Ἀχαιοί, ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ—ἦνδαν θυμῷ» Α 24, Π 240· μετὰ δὲ καλὸν ἀρνητικὸν τίθεται πολλάκις τὸ «ἀλλὰ τε» Β 754, μ 64, 67. Ἰδῶν δ' αὖ ἐν ἀποδόσει ὑποθετικοῦ λόγου, Α 281, Ο 151 κ. ἄ. πλχ. Ἐν τῇ τοιαύτῃ συνθέσει ἔχει ὁ ἀλλὰ δύναμιν ἰσοσταθμικὴν, ὥστε εἰπεῖν: ἀρ' ἐτέρου ὁμοῦ, καὶ μέλιστα ὁμοῦ ἐν τῷ ἡγουμένῳ τίθεται τὸ εἴπερ. Παλλάκις δὲ σφύροτερά τὰ καὶ τοῦ ὑποθετικοῦ λόγου λαμβάνονται τὸν Τέ, ὡς «εἴπερ τε—ἀλλὰ τε» Α 82, Κ 226, Χ 192 κ. ἄ. ἐνθα δ' «τε—τε» χρησιμεύει εἰς ἀπλὴν σύνθεσιν τῶν ἀντιθετικῶν ἢ ἄλλως πως σχετιζομένων κώλων ἢ εἰς ἐνδείξιν αὐτῆς ταύτης τῆς ἀμοιβαίας σχέσεως, ἣν καὶ δι' ἐπιτερεῶν σημείων παριστᾷ ὁ Ό. Τίθεται καὶ μετὰ τὸ «εἰποῖσ'» Ξ 431. (ἢ Ἄλλ' ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ ὑπάρχει τις ἀνακολουθία, ἥτις διορθοῦται ἐννοουμένης ἐξωθεν ταύτης τῆς ἀποδόσεως τοῦ «εἰποῖσ'» οὐκ ἔδει με μνησθῆσθαι (οὐδὲ γὰρ ἐμοὶ πιστεύσαι, ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐταῖς κατ.). β'.) μετὰ τὸ ἄλλος ἢ ἕτερος ἀρνησιν ἔχον, ὅτε σημ. πλὴν, εἰμή, Φ 275, γ 377, θ 311 κ. ἄ. 2) Εἰς ἐνδείξιν ἀντιθέσεως λόγων ὁλοκληρῶν, αὐθυπάρκτων, καὶ ἰδίως αὖ) ἐπὶ μεταθέσεως εἰς ἐννοίαν διάφορον τῆς ἡδὲ ἐκπεφρασμένης, Α 125, 140, 203 κ. ἄ. πλχ. «ἀλλὰ καὶ ὥς» καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὁμοῖ, «ἀλλ' οὐδ' ὥς» καὶ μ' ὅλα ταῦτα δὲν, Ἰδ. ἄ. β'.) ὡς παρακαλευσματικῶς, ἢ μᾶλλον πρὸ τῶν παρακαλευσματικῶν, ἐνθα ἡ διὰ τοῦ ἀλλὰ ἀντίθεσις γίνεται πρὸς τινα ἐμπαικτικὴν ἀρνητικὴν πρότασιν. «ἀλλ' οἷ» Α 32, «ἀλλ' ἵμεν» (ἐπικ. ὑποτακτ.) Κ 126, β 401 κ. ἄ. συχνότατον δὲ τὸ «ἀλλ' ἄγε, ἄγετε» ἀπ. Ἰδ.

3) Μετ' ἄλλων μορίων συναπτόμενος ὁ ἀλλὰ σφύλλεται τὴν πρώτην του σημασίαν «ἀλλ' ἄρα» Ἰδ. ἄ. α. «ἀλλὰ γάρ» ἀλλὰ βεβαίως (καρ. ἐκότερον μόριον σφύλλεται τὴν σημ. του· διότι ὁ μὲν ἀλλὰ φανερῶς ἀντίθεσις πρὸς τὴ προηγούμενην, παλλάκις ἐμπαικτικῶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω τῆς ἀντιθετικῆς προτάσεως, ὁ δὲ γὰρ αἰτιολογεῖ τὴν ἀντιθετικὴν πρότασιν)· «ἀλλ' οὐ γάρ» ἀλλὰ βεβαίως ὅχι, Ξ 335, τ 594· «ἀλλ' ἥτοι» ἀλλὰ, πιστεύετε με, Α 440, Ι 13 κ. ἄ.

ἌΛΛΕΓΕΝ, ἌΛΛΕΞΑΙ, Ἰδ. ἈΝΑΛΕΓΑ.

ἌΛΛΗ ἐπὶ δοτικῶν 1) τοπικῶς αὖ) ἀλλοχού, ἐν ἄλλῳ τόπῳ, Ν 49, β 516. β'.) ἀλλοχού, εἰς ἄλλον τόπον, «ἀπέναι» ρ 478 κ. ἄ. «τρέπει» Ε 187· «ὁ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ» Α 420. 2) τροπικῶς ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον, «βούλεσθαι» ἄλλην θέλῃσιν ἔχω, Ο 51· «φρονέοντες» Τ. Ἀπ. 469.

ἌΛΛΗΚΤΟΣ, ὄν, Ἰδ. ἈΛΗΚΤΟΣ.

ἈΛΛΗΛΩΝ (κατὰ διπλασιασμὸν τοῦ ἄλλος) μόνον ἐν ταῖς πλαγίαις τοῦ πληθ. καὶ ἐν τῇ γεν. τοῦ δυνάμευ ἀλλήλων (ἐπικ.=ἀλλήλων) Κ 65. (Ἐν τῷ χωρίῳ μ 101 ἔξ. πρέπει μετὰ τοῦ σχολιαστοῦ, Ῥόστ ζ Βαγκέρ. ἐν τῇ Β'. νά στηθῇ μετὰ τὸ Ὀδυσσεὺ κώλον, ὥστε ὁ 102 στίχος

νὰ ᾔνε παρενθετικῶς «τὸν δ' ἔπειρα σκόπελον γθαμαλώτερον ὤψα, Ὀδυσσεὺ» πλησίον ἀλλήλων (εἰσὶ δηλ. οἱ σκόπελοι) καὶ κεν διαστάσεια: «ἀνασαι καὶ νά ταῖς αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἑτέρου εἰς τὸν ἕτερον). ἢ Μετὰ τὴν ὀρθὴν ταύτην διάστιξιν ὁ Δάντζερος ἀντὶ τοῦ «πλησίον ἀλλήλων» γράφει πλησίον ἀλλήλων, ὡς οὐκ ἄρθω· κειμένην τοῦ ἐπιφύρματος ἐν ἁλλείψει τοῦ ῥήματος· παραβάλλει δὲ καὶ ὅμοιον χωρίον ἐκ τοῦ ε 71 «πλησίον ἀλλήλων»).

ἈΛΛΟΓΝΗΤΟΣ, ὄν (ἄλλος, γινώσκω) εἰς ἄλλους γνωστός, ὅθεν εἰς ἡμᾶς ἄγνωστος, ξένος, «ὄγνω» β 366 f.

ἈΛΛΟΛΑΠΟΣ, ἢ, ὄν (ἐκ τοῦ ἄλλος καὶ τοῦ προσχηματισμοῦ λαπός κατὰ τὸν Δόδωνκ εἰς Σαρ. Ἀϊαντ. 981· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἄλλος καὶ ἐ-λαπ-ος) ξένος, ἐκ ξένης χώρας, Π 550, Ξ 231· ὡς οὐσιαστ. ξένος, Γ 48.

ἈΛΛΟΕΙΔΗΣ, ἐκ (ἄλλος, εἶδος), ἄλλου εἶδους, ἄλλην μορφήν ἢ ὕψιν ἔχων, ἄλλοτος τῇν ὕψιν, «ἄλλοφανής» (Ἀπολλ.) ν 194 f. (Τὰ ἄλλοειδέα πρέπει νά μετρηθῇ ὡς — κατὰ δὲ τὸν Πόρσωνα καὶ Βούττημανον πρέπει τὸ μὲν ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ φαίνεται νά γραφῇ φαίνεται, τὰ δὲ ἄλλοειδέα νά προσφερθῇ ἀλλοφειδέα ὁ Δοιδερλεῖνος συμβουλεύει νά γραφῇ ἀλλοφειδέα ὡσαύτως· καὶ ὁ Ἀεῖς: ἀλλοειδέα).

ἈΛΛΟΘΕΝ, ἐπὶ. (ἄλλος) ἐξ ἄλλου τόπου ἀλλοχού, γ 313 κ. ἄ. συχνόν τὸ «ἄλλοθεν ἄλλος» ὁ ἕνας ἀπ' αὐτῶν καὶ ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ, Β 75, ε 404 κ. ἄ.

ἈΛΛΟΘΙ, ἐπὶ. (ἄλλος) ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ἀλλοχού, „ἄλλοθι“ Ξ 130, σ 401· «ἐκλασε δὲ βουκόλος ἄλλοθι» ἐκλασε δὲ ὁ βουκόλος εἰς ἄλλο μέρος, ὃ εἰς τὸ ἐν μέρος ὁ Εὐμαῖος, καὶ ἀρ' ἑτέρου ὁ βουκόλος, φ 83· ἐνίστε μετὰ γεν. τοῦ ὅλου· ἄλλοθι γαίης· εἰς ἄλλο μέρος (ἀλλοχού) τῆς γῆς, β 434· «πάτρης» εἰς ἄλλο μέρος παρὰ τὸ τῆς πατρίδος, ὃ εἰς μακρὰν ἢ ἐκτός τῆς πατρίδος, ἐπὶ ξένης, *Οδ. ρ 348.

ἈΛΛΟΘΡΟΟΣ, ὄν (ἄλλος, θρόος), ὁ ἄλλην, ὃ εἰς ξένην φωνὴν ἢ γλῶσσαν λαλῶν, ἀλλόγλωσσος, *Οδ. α 183, γ 302 κ. ἄ.

ἈΛΛΟΙΟΣ, ἢ, ὄν, (ἄλλος) ἄλλου εἶδους, διάφορος, „ἄλλοιώτικος“, ὡς «ἔργον» Δ 258, «ἄνῃρ» ρ 265, «ἄλλοτός μοι ἐφάνης νέον ἢ παρῶθεν» διάφορός μοι ἐφάνης πρὸ ὀλίγου παρὰ τὸ πρότερον, π 184.

ἈΛΛΟΜΑΙ, ἀρ. α. ἡλᾶμην, ἀπλοῦν μὲν μόνον Βατρ. 228, 252, σύνθετον δὲ ἐστίλατο Π 558· συνθέστερος ὁ ἀρ. β'. ἡλόμεν, ἐξ οὗ μόνον ὑπατ. ἄλλεται Φ 536 καὶ ἐπικ. συνεσταλμ. ἄλλεται Α 192 (ἀνθ' οὗ δ' Ὀδύσειος ἄλλεται), ἐπὶ δὲ κατὰ συγκατῆν τὸ β'. καὶ γ'. ἐνικ. τῆς ὀριστ. ἄλλο (Π 754) καὶ ἄλτο, ἄπερ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. τονίζει ἄλλο, ἄλτο, ἢ μετοχ. ἄλμενος (Τοῦς τύπους ταύτους τοὺς συγκεκομμένους ὑπολαμβάνει ὁ Ἀρενς ὡς ἀνήκοντες εἰς τὴν συζυγίαν τῶν

ει, μι). 1) πρὸς «ἐξ ὀγέων» ἀπὸ τοῦ ἄρμα-
τος, Γ 29· «εἰς ἵππους» ἐπὶ τὸ ἄρμα, Α 492.
2) ἐπιτίθεμαι, ἐπιτίπτω, ἐφαρμύω ἐπὶ
τινι· Ν 644, γ 80· «ἐπὶ στήθεσσι» Γ 353· «εἰς
πύργους» Φ 536· «ἄλτο διστός» ἐπέταξε τὸ βέλ-
λος, Δ 425.

ἈΛΛΟΠΡΟΣΑΛΛΟΣ (ἄλλος, πρὸς, ἄλλος), ὁ ἀπ' ἑλλου πρὸς ἄλλον τρεπόμενος, ὁ γυρίζων ἀπὸ τὸν ἓνα εἰς τὸν ἄλλον, εὐμετάβολος, ἀστατος, ἐκίθητον τοῦ Ἄρειος, δοθέν εἰς αὐτὸν διὰ τὸ ἀστατον τῆς πάγης τοῦ πολέμου, μόνον Ἰλ. Ε 834, 889. (|| Ἰσώθη ἡ λ. εἰς τὴν αὐτὴν σημ-
λν Ἀμοργῇ, Ἰδ. Πανδύρ. Τόμ. Η'. σ. 424).

ἌΛΛΟΣ, η, ο καὶ ὡς οὐσιαστικ. καὶ ὡς ἐπιθε-
τικόν. 1) ἄλλο ἄτομον, «ἄλλος»· πολλάκις μετὰ
γεν. τοῦ ἑλλου· ἄλλος Ἀχαιῶν, θεῶν· Β 80, Η 456 κ. ἄ. ἄλλὰ καὶ ἄλλος Ἀχαιῶς· Γ 226·
ἡγουμένης ἀρνήσεως· καὶ ἐπομένους τοῦ εἰμή, Ρ 477, υ 326, ρ 383 κ. ἄ. Ἰ. Δήμ. 78· «ἄλλος τις»
κ 327, «τις ἄλλος» λ 538.—Ἰδιῶς ἄ.)· ἄλλος
μὲν—ἄλλος δέ· Χ 493 κ. ἄ. «ὁ μὲν—ἄλλος
δέ» Ζ 147, «ἕτερος μὲν—ἄλλος δέ» 1343, 472·
«ἄλλοι» μόνον ἐν τῇ δευτέρῃ κήλῃ 1394
(ὑποκαταστροφῇ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ «κτείνουσι»·
δ')· «οἱ ἄλλοι» Γ 73 κ. ἄ. καὶ μόνον «ἄλλοι»·
οἱ λοιποὶ, οἱ ἐπίλοιποι, Α 22, Β 4, Γ 402
κ. ἄ. πλγ. «τὰ ἄλλα» καὶ συνήρ. «τὰλλα» (ἀρ-
χότερον ἢ ὡς ὁ Διόδωρος γράφει· τ' ἄλλα) τὰ
λοιπὰ, caetera, Α 465· «ἄλλο τόσον μὲν» καὶ
«τὸ μὲν ἄλλο τόσον» σημ. τὸ μὲν ἄλλο ὄλον,
ἄλλως καθ' ὅλον κληρίαν, Χ 322, Ψ 454· γ.)
πολλάκις τὸ ἄλλος συνάπτεται πρὸς ἄλλην τινὰ
ἐκαστοῦ πτώσιν ἢ πρὸς ὑποστοίχον ἐπίρ. «ἄλλος
ἄλλῳ ἔρεξε θεῶν» ἄλλος ἐθυσίαζεν εἰς τοῦτον,
καὶ ἄλλος εἰς ἄλλον θεόν, Β 400 πρὸλ. καὶ Β
804, ε 228. Ἰδὲ καὶ τὰ λ. ἌΛΟΘΕΝ, ἌΛΟΤΕ,
ἌΛΟΤΑΙ· δ') ἐνίοτε εἰς, ὡς τὸ Γαλικὸν αυτε,
κατὰ τὸ φαινόμενον περιτόν· ἄλλὰ μόνον κατὰ
τὸ φαινόμενον· διότι πάντοτε δηλοῖ ὅτι ἀνταί-
ρετόν τι εἶνε ἄλλο παρὰ τὸ ἥδη μνημονευθέν,
ὡς· «ἐκτοθεν ἄλλων μνηστήρων» δ' ἐ. ἐκτός,
μπαρὸν τῶν ἄλλων, οἵτινες ἦσαν οἱ μνηστήρες,
α 432· «οὐχ ὧ πατρὶ χαρίζόμενος θεράπην—
ἄλλ' ἄλλων ἥρχον ἑταίρων» δὲν ἤθελον νὰ θερα-
πίω, νὰ υπηρετῶ, ἀλλ' ἄλλων ἀρχηγὸς ἦμην,
δηλ. τῶν ἑταίρων, υ 266. Ἐνίοτε δὲ δύναται νὰ
μεταφρασθῇ διὰ τοῦ προσέτι, ἀπ' ἐτέρου κ.τ.τ.
«ἄμα τῇ γε (κούρῃ) καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι»
μετ' αὐτῆς· ἐπορεύοντο καὶ ἄλλαι δηλ. αἱ ἀμφί-
πολοι, ὅ ἐ. προσέτι καὶ αἱ ἀμφ. ε 84. «Ὅστιν
δὲ με κυκλήσκουσιν μήτηρ ἡδὲ πατὴρ ἡδ' ἄλλοι
πάντες ἑταῖροι» καὶ πάντες ἐπὶ οἱ ἑταῖροι, ε 367·
«πείνη δ' οὐποτε δῆμον ἐσέρχεται οὐδέ τις ἄλλη
νύκτος» οὐδ' ἄλλο τι κακόν, ὅταν νύκτος, ο 407.
—Ἔ· ἀνάδειξιν τῆς ἀντιθέσεως χρησιμεύει ὡσά-
κις τίθεται ἑ.) μετὰ τῶν συγκριτικῶν, ὡς
«μὴ ποτὶ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἔμετο» Χ
406, πρὸλ. καὶ Μ 92, 232, Ο 421 κ. ἄ. Ὡσαύ-

τως καὶ μετὰ τοῦ «πλησίος» Δ 84 κ. ἄ. 2)
ἄλλος κατὰ τὸ ποιόν, δ' ἐ. ἄ.) διάφορος,
ἄλλον εἶδους, Ν 64, Φ 22· ὅθεν δ') ποιητ.
= ἀλλότριος, ξένος, φ 274· «ἄλλων υ 243·
γ') ψευδής, ὅχι ἀληθής, δ 348, ρ 439.
ἌΛΟΘΕΣ, ἐπίρ. (ἄλλος) εἰς ἄλλο μέρος, μόνον
Ἰδ. φ 184, 204.

ἌΛΟΤΕ, ἐπίρ. (ἄλλος, δ' ἐ. ἄλλο-τε, κατὰ
τά-πό-τε, τό-τε, ὅ-τε καὶ ὅχι σὺνθ. ἐκ τοῦ ἄλ-
λος καὶ ὅτε) «ἄλλην φοράν», εἰτε πρότε-
ρον, Γ 90, εἰτε ὑστερον, δ 684· «ἄλλοτε
μὲν—ἄλλοτε δέ» Ω 40 «ὅτε μὲν—ἄλλοτε δέ»
Α 65, «ἄλλοτε μὲν—ὅτε δέ» Α 566, «ἄλλοτε
μὲν—ἄλλοτε δ' αὖτε» Σ 472, π 209· «ἄλλοτε
ἄλλῳ Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοί· ὁ Ζεὺς δι-
δοί «σήμερον εἰς τὸν ἓνα, αὐριον εἰς τὸν
ἄλλον» καὶ τὸ ἀγαθόν καὶ τὸ κακόν, δ 236,
237· «θρόσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον (ἵππον) ἀμεί-
βεται» πρὸν ἐναλλάξ ὅτε μὲν εἰς τοῦτον, ἄλ-
λοτε δ' εἰς ἄλλον (ἵππον) Ο 684· πρὸ καὶ λ.
ἌΛΟΤΑΙ.

ἌΛΟΤΡΙΟΣ, η, ον (ἄλλος), ξένος, δ' ἐ. ἄ.)
εἰς ἄλλους ἀνήκων· βίσιος, νηῆς, οἶκος· Ὅδ.
πλγ. «ἄγασ ἄλ.» ξέναι φρονεῖντες, ξέναι υποθέ-
σει, Γ 298, «ἄλλοτρια» «τὰ ξένα» ξένη πε-
ριουσία, ρ 452, «οἱ δ' ἥδη γναθμοὶ γελόων
ἄλλοτριοι» ἐγγέλων μὲ ἀλλοτρίας γνάθους, δ' ἐ.
διστραμμένους, παραμεμορφωμένους, υ
347 (κακῶς ἄλλοι ἐννοοῦσιν ὑπὸ τὴν φράσιν ταύ-
την γέλωτα ὑπέρμετρον ἢ καὶ ὑποκεκρυμμένον·
δ') ἐξ ἀλλοτρίας χώρας, ξένους, «φῶς» σ
248, ὅθεν καὶ πολέμιος, Ε 244, π 402·
Τῆς Ἰλιάδος μόνον ἐν τοῖς μνημονευτοῖς χωρίοις
εὐρίσκεται.

ἌΛΟΦΟΣ, οκ, ἐπικ.= ἄλοφος, ὅπ. Ἰδ.
ἌΛΟΦΡΟΚΕΙΑ (ἀλλόφρων), κυρ. ἄλλο τι δια-
νοοῦμαι· ὅθ. ἄ.) «ἔγω ἄλλος τὸν νοῦν μου»
εἶμαι σύννοος, κ 374· δ') ἀναίσθητος, εἴ-
μαι ἀναίσθητος, Ψ 698.—Ἐν ἀμφοτέροις τοῖς
χωρίοις κεῖται μόνον ἡ μεταγῆ.

ἌΛΟΤΑΙ [-ω], ἐπίρ. ἐπικ. (ἄλλος) πρὸς ἄλλο
μέρος, ἀλλὰ ὅς, πάντοτε μετὰ τοῦ ἄλλος
καὶ ἄλλῃ «διὰ τ' ἐπ' ἑρσάν ἄλλοθι ἄλλος» φοδῆ-
θέντες ἐπ' ἀρπῆσιν ἄλλος ἀλλὰ ἄλλος, Α 486, Ρ 729,
ε 74 κ. ἄ. «ἄλλουδῖς ἄλλῃ» «ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ'
ἐκεῖ» κατὰ διαφόρους διεσθύνσεις, ε 369· «τοῦ
κακοῦ τρέπεται χροῖς ἄλλουδῖς ἄλλῃ» τοῦ δειλοῦ
τὸ χροῖμα «γυρίζει πότε ἀπ' ἐδῶ καὶ πότε ἀπ'
ἐκεῖ» (ἡγουν κλίνει ὅτε μὲν εἰς τὸ κίττων
π. χ. ὅτε δὲ εἰς τὸ κόκκινον) μεταβάλλεται συ-
χνά, Ν 279. (|| Τὸ μὲν υ εἶνε Ἀιολικὴ τροπὴ
τοῦ ο· ἡ δὲ κατὰλήξις -θις δὲν εἶνε ὁμοία πρὸς
τὴν καὶ παρ' Ὁμ. εὐρισκομένην (Ἰδ. λ. ἈΙΟΙΣΗ-
ΔΙΑ) τρόπου σημαντικῇ, ἀλλὰ μάλλον ἰσοδυνα-
μεῖ πρὸς τὴν τοπικὴν -δε, καθὼς φαίνεται καὶ
ἐκ τοῦ Διωρ. οἴκαδι=οἴκαδε καὶ χαμαδι=
χαμαζε ὥστε ὅλος ὁ τύπος τοῦ ἐπιρρήματος εἶνε
Αἰολοδοωρικῶς).

ἈΛΛΑΓΕΙΣΚΕΝ, ἴδ. ἈΝΑΓΓΕΙ.

ἌΛΛΩΣ, ἐπίθ. (ἄλλος) ὁ ἑ. ἄ.) κυριώτατα κατ' ἄλλον τρόπον, „ἄλλοιως“ «πᾶρος οὐκ ἐσται ἄλλως» πρότερον δὲν θὰ ἐπέλθῃ μεταβολή τι, Ε 248· ὅθεν ὅ. ἄλλως παρὰ τὸ σὺνη-
τες, ὁ ἑ. καλλιτέρα, Α 391, θ 176 κ. ἄ. γ.) ἄλλως παρὰ τὸ δέον, ὁ ἑ. ματαιώς, ἀσκόπως, ἄνευ λόγου, Ψ 144, ξ 124· ὁ. ὑπὸ ἄλλην ἔπαφιν, κατ' ἄλλον λόγον «ὁ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως» Ι 699, ρ 577, ρ 87· ὡσαύτως ἐν-
σηπτεόν καὶ τὸ Υ 99 «καὶ ὁ ἄλλως τοῦ γ' ἰοῦ βέλος πέτεται» καὶ ἄλλως, ὁ ἑ. καὶ ἄνευ τῆς βίαις ἀντιλήψεως· ἑ.) ἐν ἄλλαις περιστά-
σεσι, Ὅδ. πλχ.

ἌΛΛΑ, ΑΛΟΣ, τό, (ἄλλομαι) πῆδημα Ὅδ. θ 403, 429.

ἌΛΛΗ, ἡ (ἄλλε) ὕδωρ ἄλμυρόν, θαλάσσιον Ὅδ. ε 53, 322· ἡ ὑποστάθμη τοῦ ἐξαμισθέν-
τος θαλασίου ὕδατος, ζ 137, 249, πρὸς ψ 237.
|| Σήμερον προφ. „ἄρμη“.

ἈΛΜΥΡΟΣ [..], ἡ, ὄν (ἄλμη), σῆμ. προφ. „ἄρ-
μυρός“, μόνον μετὰ τοῦ οὐσιαστ. «ὑδὼρ» ἐπὶ
τοῦ θαλασίου ὕδατος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ὅδ.
θ 514, ε 400 κ. ἄ.

ἈΛΟΓΕΑ (ἄ, λόγος) (οὐδένα λόγον ἔχω τινός, ἡ
παρ' οὐδὲν ποιοῦμαι τι) ἀδιὰφορῶ, ἄνευ πτ. Ο
462, 478.

ἈΛΟΘΕΝ [..], ἐπίθ. (ἄλλε) ἐκ τῆς θαλάσσης,
«ἐξ ἀλόθεν» Φ 333 f. (|| πρὸλ. τὰ τῆς καθο-
μῆ. „ἀπὸ παιδίσθεν“).

ἈΛΟΙΩΝ [..], ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀλοῖω (ἄλωῃ)
„ἀλωνίζω“, κτωπῶ, μεταφ. «γαίαν χερσίν»
Ι 568 f.

ἈΛΟΙΦΗ [..], ἡ (ἀλείφω) „ἀλοιφή“, Ρ 390,
φ 479 κ. ἄ. ἰδίως περὶ τοῦ χοιρείου λίπου· καὶ
ὅταν ἀκόμη ἐπὶ τοῦ κρέατος κηται, Ι 208, θ
476 κ. ἄ. (ὡσαύτως ἡ καθαυτὴ μεταχειρίζεται
τὸ σύστημα), ἀλειμμα“ ἐπὶ τοῦ σέατος· ἑ-
πὶ δὲ σῆμ. καὶ τὸ ἔλαιον, δι' οὗ ἀλείφεται τις,
ζ 220.

ἈΛΟΠΗ [..], ἡ, πόλις ἐν τῇ τοῦ Ἀχαιῶν
ἐπικρατεῖ, Β 682· ἴδ. τὴν ἔπομ. λ.

ἈΛΟΣ [..], ἡ, πόλις ἐν τῇ τοῦ Ἀχαιῶν ἐπι-
κρατεῖ, Β 682 (Ἵππρχον δύο πόλεις τὸ ὄνομα
τοῦτο φέρουσι, ἡ μὲν ἐν Φωιδίῳ τῆς Θεσσα-
λίας, ἡ δὲ ἐν Λοκρίῳ ποτέρα τούτων ἐνταῦθα
ἐννοεῖται, ἄδελον, ὡσαύτως καὶ Ἀλόπαι ὑπῆρ-
χον ὧν ἐν ταῖς αὐταῖς χώραις κατὰ Στράβ. 9,
δ, 8).

ἈΛΟΣΤΑΝΗ [..], ἡ, θαλασσογενής, θυγάτηρ
τῆς θαλάσσης, ἐπώνυμ. τῆς Θείδος, Υ 207, τῆς
Ἀμφιτρίτης, δ 404 (ἐκ τοῦ ἄλλε καὶ ὕδνης, συγγ.
τῇ οἴος, καὶ φύω κατὰ τὸν Ἀδελκ. κατ' ἄλ-
λως· δὲ ἐκ τοῦ ἄλλε καὶ σύω=σύνουμαι, μετὰ πα-
ρενθῆκης τοῦ δ, ἔπομ. ἡ ἐν τῇ θαλάσῃ κινου-
μένη. || Μήπως ἀρά γε ἡ Κρητικὴ λ. „ἀλου-
σουδ-ερός“=καταμουσακτιμένος, καταδρεγμέ-
νος, ἔχει τινὰ σχέσιν πρὸς τὸ ἀλυσδ-νης;)

ἌΛΟΦΟΣ, ὄν, ἐπικ. ἄλλοφος, ὁ ἄνευ λόφου
(φούντα; τριχὼν, πτερῶν κ.τ.λ.) κατὰ κορυφῇ,
(ἐπίθ. κυρ. τῆς περικεφαλαίας) «κυνὴ ἄλλοφος»
περικεφαλαία ψιλή, φαλακρά, αὐτως εἰπεῖν,
Κ 258 f.

ἌΛΟΚΟΣ, ἡ, ἐπικ. ἡ κοινὸν πρὸς τινὰ λέχος
ἔχουσα, σάνευνος, ἔπομ. καὶ σύζυγος, Ὅμ.
πλχ. εἰτε νόμιμος, ὅτε συνήθως προσδιορίζεται
διὰ τῶν ἐπίθ. «μνηστή, κουριδίη» εἰτε παλλακίς,
Ι 336, δ 623.

ἌΛΟΟ, ἈΛΟΟΝΤΑΙ, ἴδ. ἈΛΑΟΜΑΙ.

ἌΛΣ, ἈΛΟΣ [..], ὁ, Ἀ'.) ἄλας, „ἀλάζει“ «οὐδ'
ἄλα δοίης» παροιμιώδες, „δὲν του διδοίς; ἔνα
σπυρὶ ἀλάζει“, δηλ. οὐδὲ τὸ παρά μικρόν, ρ 455·
συνθέστερον ἔχει ταύτην τὴν σῆμ. ἐν τῇ πληθ.
«ἄλεσαι μεμιγμένον εἶδα» λ 123, ψ 270· ἀλλὰ
καὶ ὁ ἐνικός ἐπὶ τῆς αὐτῆς σῆμ., Ι 214. Β'.)
ἡ ἄλς ποιητ.=«ἄλμυρόν ὕδωρ» ἡ θάλασσα, Α
144 κ. ἄ. (Κατὰ τὸν Γαβριλὸν καὶ Ἀρμεν ἄλς
εἶνε ἡ προστάκτις, ἡ παρὰ τὴν ξηρὰν θάλασσα·
ἀλλὰ τὸ χωρίον μ 27, ὅπου ὑπάρχει ἀντιθεσις
πρὸς τὴν γῆν φαίνεται ὅτι ἀντιβαίνει εἰς τὴν
σημασίαν ταύτην, διότι ἐνταῦθα σημαίνεται ἡ
θάλασσα ἐν γένει. Ἀπίθανος παραγωγή ἐκ τοῦ
ἄλλομαι εἶνε ταῦτόν τῃ Λατ. sal).

ἌΛΣΙΟ, ἴδ. ἈΛΑΟΜΑΙ.

ἌΛΣΙΟΣ, ΕΟΣ, τό (ἄλδω, ἀλδαίνω) τεμάχιον γῆς
δενδρόφυτον, μάλιστα εἰς θεὸν τινα ἀφιερωμένον,
Υ 8, «Ἀθήνης» ζ 294· ἐν γένει δέ, ὡς καὶ τὸ
τέμενος, χωρίον ἱερὸν, γῆ εἰς θεὸν ἀφιερωμένη,
Β 506.

ἈΛΤΗΣ, ΛΟ καὶ ΕΛ, ὁ, βασιλεὺς τῶν Δελεί-
γων ἐν Πηδάσῳ, πατήρ τῆς Λαοδόης, Φ 85,
86, Χ 54.

ἌΛΤΟ, ἴδ. ἈΛΑΟΜΑΙ.

ἈΛΥΒΑΣ [..], ΑΝΤΟΣ, ὁ, πόλις ἄδελον ποῦ
κερμενί, κατὰ μὲν τὸν Εὐδαίτιον τὸ μετέπειτα
ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ Μεταπόντιον, κατ' ἄλλους δὲ
=ἈΛΥΒΗ, ω 304.

ἈΛΥΒΗ [..], ἡ, πόλις τοῦ Πόντου, ἐξ ἧς ὁ
ἄργυρος ἐξαγεται, Β 857 «ὅθεν ἀργύρος ἐστὶ
γενέθλη». Κατὰ τὸν Στράβ. 13, 3, 20, τοῦτο
εἶνε τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς χώρας τῶν Χα-
λύδων, παρ' ὧν κατὰ πρῶτον οἱ Ἕλληνες ἐλάμ-
βανον τὰ μέταλλά των.

ἈΛΥΕΚΛΑΝ [..], ἔκτεν. σχηματ. τοῦ ἀλύσκω,
ἐπικ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτα, ἐπανελημ-
μένως ἡ διαρκῶς ὑποχωρῶ, φύγω, «νόσφιν
πολέμου» Ε 253, Ζ 443· μετὰ αἰτ. πράγμα-
τος ἀποφεύγω τι, ὅταν «ὑδριν» ρ 584.

ἈΛΥΕΚΛΑΝ [..]=τῇ προηγουμ. «ἀλύσκανε
κῆρα» χ 330 f.

ἈΛΥΣΚΑ [..] (ἀλύομαι), μέλ. ἀλύω, Κ 374
καὶ ἐκτ. ἀλύοι ρ 547 (ὅπου ὁ Ἄρην ἐκ τινος
ἀντιγράφου γράφει χρόνου ἀορ. ἀλύσαι, ἀορ. κ-
λυῖα· ἀποσύρομαι, διαφεύγω, ἀπαλλάττο-
μαι, «γλυτώνω», «ὅθεν οὕτως ἦεν ἀλύσαι» ὅθεν
οὐδέμια ἀπαλλαγῇ, σωτηρία ὑπῆρχε, χ 460,

«πρὸς ἄστυ» καταφύγω, K 348· συνήθως μετὰ εἰς πράγματα· «ἐλθεθόν, θάνατον» K 371, 6 352 κ. ἀ. «ἐταίρους» ἀποφύγω, φεύγω τὴν ἴψιν τῶν, μ 335.

ΛΑΪΣΙΑ [υ.] (ἕτερος ἐκτενέστ. σχηματ. τοῦ λῡω) ἐξάπτομαι, ἐκμαίνομαι X 70 περὶ πυλῶν, οὔτινες ἐπιον αἶμα «ἀλύσαντες περὶ θυμῷ» ἐλαυνόμενοι ἐσωτερικῶς ὑπὸ ἀγρίας ἐπιθυμίας, ἢ κατὰ τὸν Φαίον: μεθύοντες ὑπὸ τοῦ πολλοῦ αἵματος. Αἱ ἄλλαι ἐρμηνεύεται εἶμαι περιλυτος, ἢ λυσσῶ (ὡς ἐκ τοῦ λύσσα δῆθεν ἐτυμολογούμενου τοῦ ῥήματος) δὲν ἀρμόζουσιν.

ΛΑΙΤΟΣ, ΟΝ [υ.] (ἀ, λῡω), ὅστις δὲν λύεται, ἄλυτος, ἀρρήκτως «πέδας, πείραρ» N 37, 360, «δεσμοί» θ 275.

ΛΑΪΑ [υ-], ἀλλὰ τὸ υ εἶνε μακρὸν ἐν τῇ 398], ποι. (συγγ. τῷ ἄλῃ) περιπαθῶς ἔχω, εἶμαι ἐκτός ἐμαυτοῦ, ἰδίως ἀ.) ἕνεκα οὐδύνης, πόνου, λύπης, ἀδημονίας, ἐκμαίνομαι, «τρελλοῦμαι» (ἀπὸ τὸν πόνον), E 352, Ω 12, ι 398 (ὅπου ὁ Ἀμείν καὶ Φαίσις συνάπτουσι τὸ «χερσί» μετὰ τοῦ «ἀλύων» μαινόμενος μὲ τὰς χεῖρας, ὁ ἑ. μανιωδῶς χειρονομῶν)· σπανώτερον δ.) ὑπὸ χαρᾶς ἐξίσταται, «τρελλοῦμαι» (ἀπὸ τὴν χαρὰν), «ἢ ἀλύεις, ὅτι Ἴφρον ἐνέκησας» σ 333.

ΛΑΛΑΝΑ [υ-], ποι., παρ' Ὁμ. μόνον ἀόρ. ἡλφον καὶ εὐκτ. ἄλφοι, ἀποφέρω, φέρω κέρδος, «πίνι τι» ὅταν «μυρίον ὦνον» ἄπειρον κέρδος, ο 453, πρβ. Φ 79, ρ 250, «ὅθεν καὶ τοι ἄξιον ἄλφαι» υ 383 (ὅπου ὁ μὲν Δινδ. Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀμείν γράφουσιν ἄλφοιν γ'. πληθ. ἀντὶ τοῦ ἄλφοιν, συνήθως δὲ γράφεται ἄλφοι, καὶ ὑποκείμενον εἶνε ὁ ἀλήτης· ὡς· τὸ κυριώτερον πρῶστωπ. Ἄλλοι δὲ διορθοῦσι τὸ τοι εἰς τις, ἵνα ὑπάρχη τοῦτο ὑποκείμενον εἰς τὸ ἄλφοι).

ΛΑΦΕΙΟΣ, ὁ, 1) ὁ καὶ νῦν οὕτως ὀνομαζόμενος ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας καὶ Ἠλίδος, B 592. 2) ποτάμιος θεός, E 545, γ 489.

ΛΑΦΕΙΒΟΙΟΣ, Η, ΟΝ (ἀλφεῖν, δοῦς) βοῦς ἀποφάρων, ἐπιθ. τῶν παρθένων, αἵτινες κέρδος ἀποφάρουσιν εἰς τοὺς γονεῖς τοῦς βοῶς, οὗς οἱ γαμβροὶ δίδουσιν εἰς αὐτάς ὡς δῶρα ἢ ἔδνα (ἴδε τὴν λ.) Σ 593 f.

ΛΑΦΗΤΗΣ, ΟΥ, ὁ (ἄλφι, ἔδω, πρὸς τὴν λ. ΛΕΡΗΝΗΤΗΣ) = ἀλφίτων ἐδεσθῆς, ἀρτοποιός, ἢ κυριώτερον κριβοφάγος «ἄνδρες ἀλφῆται» α 349, ζ 8, ν 261, Τ. Ἀπ. 458· πρὸς τοὺς Ὀμηρικούς προσδιορισμοὺς τῶν ἀνθρώπων «ἐπὶ γλῶνι σίτον ἔδοντες» καὶ «οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν». (Ταῦτα κατὰ τὸν Κ. Φ. Ἑρμάννον καὶ πολλοὺς ἄλ. κατὰ δὲ τὴν συνήθη παραγωγὴν ἐκ τοῦ ἀλφεῖν εἶνε· φιλόπονοι, κερδοσκοποὶ ἄνθρωποι κατὰ τὸν Εὐστάθ. εἶνε οἱ ἄνθρωποι ἐν γένει καθ' ὅσον διὰ τῆς φιλεργίας καὶ τοῦ ἐπιπονητικοῦ πνεύματος διακρίνονται τῶν ἄλλων ζώων κατὰ τὸν Οὐδύσιον καὶ ἄλλους εἶνε οἱ τέχνην ἰδισζόντες ἢ πνεῦμα ἐπιπονητικὸν ἔχοντες ἄνδρες).

* Ἄλφι [υ-], τό, ἄκλ. ποιητ. = τῷ ἐπαί., ἔπ. ἴδε, Τ. Δῆμ. 208.

ΛΑΦΙΤΟΝ [υ-], τό, κριθή, «κριθάρι», ὁ ἐνικ. μόνον ἐν τῇ φράσει «ἀλφίτου ἀκτῆ» (ἴδ. λ. ΛΕΤΗ) ὁ καρπὸς τῆς κριθῆς, κριθή, A 631, 6 355, ζ 429· συνήθως κατὰ πληθ. «ἄλφαιτα» ἄλευρον ἢ «πληγοῦρι» ἐκ περρυγμένων κριθῶν, κριθάλευρον χονδρὸν, 6 290, 354, υ 108· χρησιμεύει εἰς ἐπίπασιν, πασπάλισμα τῶν κρεατῶν τῶν εἰς θυσίαν καιρομένων ἢ πρὸς γοῆσιν τῶν ἀνθρώπων ὀπτωμένων, ψηγομένων, Σ 560, 6 280, ζ 77· ἐτι δὲ καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ πολυσυνθέτου ποτοῦ, τοῦ «κυκεῶνος» (ἔπ. ἴδ.) A 640, κ 234. (Ῥητῶς οὐδαμῶς παρ' Ὁμ. μνημονεύεται ὅτι τὰ ἄλφαιτα ἐτρώνγοντο ἐν εἰδῇ ἄρτου ἢ πλακοῦτος· ὅτι ὅμως ἀπετέλουν τὸ κυριώτατον στοιχεῖον τῆς τροφῆς τῶν ἀνθρώπων, καταφαίνεται ἐκ τῶν χωρ. 6 290, τ 497 καὶ τοῦ προσόδιου «μυελὸς ἀνθρώπων». Κατὰ τὸν Δύντσερον ἐτρώνγοντο ὡς μᾶζα ἢ χυλός, ἢ ὅπως δηλ. καὶ οἱ μετέπειτα Ἕλληνες ἐτρώνγον τὴν λεγομένην μᾶζαν, ἢ οἱ νῦν Ἕλληνες τε καὶ Ἀλβανοὶ τὴν ἀραβοσίτινον «μπομπόταν».—Ὁ Λόβεσκ παράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ ἄλφι κατ' ἐπέκτασιν καὶ σχετίζει αὐτὴν πρὸς τὸ ἄλφω, ἔλδω, αἰο.—Ἐν τῇ Ἰλ. εὐρίσκεται μόνον ἑ. ἀ.).

ΛΑΦΟΙ, ἴδ. ΛΑΦΑΝΑ.

ΛΑΦΕΪΣ, ἦΟΣ, ὁ (ἐκ τοῦ ἀλῶν, οἶονεἰ ἀλωνιστῆς ἢ συνθραύστης) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης, ἀνὴρ τῆς Ἰφιμεδείας, πατὴρ τοῦ Ὀτρου καὶ τοῦ Ἐμφίλτου, E 386.

ΛΑΦΗ [υ-], ἡ (ἀλῶν) ποι. 1) ἡ ἄλως, τό, «ἄλῶνι» E 499, N 588, T 496. 2) πᾶσα ὁμαλή καὶ γεωργημένη γῆρα, ἀγρός, κήπος, ἀμπελος, E 90, Σ 564, ζ 293, η 422 κ. ἀ. ἴδε ἐν τούτοις τὴν λ. ΤΟΥΝΟΞ.

ΛΑΦΗ, ΛΑΦΗ, ΛΑΦΗΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΛΑΪΣΚΟΜΑΙ.

ΛΑΦΗΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΛΑΛΟΜΑΙ.

ΛΑΦΩ, ἴδ. ΛΑΪΣΚΟΜΑΙ.

Λῆ, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀνὰ κατ' ἐκθλίψιν πρὸ τοῦ 6, π. φ. «ἄμ βωλοῖσι, ἄμ πεδίοι, ἄμ φόνον» Θ 444, E 87, ε 330 κ. ἀ. (Ὁ Βούττιλ. θέλει νὰ γράφηται ἀτόνως ἄμ. ἢ. Ἡ τοιαύτη ἐκθλίψις πρὸ συμφώνου γίνεται καὶ νῦν ἐν τῇ καθομῇ. «ἄπ' τὸ βουνόν»).

Λῆμα [υ-] 1) ὡς ἐπὶρ. συγχρόνως, ἐνταῦθα «ἄμα πρὸς καὶ ὅπισθεν» I 109· συνήθως μετὰ τῶν συνδέσμων «τε—καί», ὅταν «ἄμα ε' ὑκώμορος ἢ οἰζυρός» A 417, «ἄμ' οἰμωγῇ τε ἢ εὐγυλῇ» Θ 64, «σε θ' ἄμα κλαίω καὶ ἔμει» ζ 773· πολλάκις μετὰ τοῖς ἄμα ἀκολουθεῖ ὁ Δέ, ὅταν «ἄμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δ' ἔργον» συγχρόνως· μὲ τὸν λόγον ἦτο τελεωμένον καὶ τὸ ἔργον, T 242. 2) ὡς πρόθεσις μετὰ δοτ. συγχρόνως· μέ, ἀ.) χρονικῶς «ἄμ' ἡοί, ἄμ' ἡελίω ἀνιόντι, καταδύντι» συγχρόνως· μέ τὴν αὐγὴν, μέ τὴν ἀνατολὴν, δῶσιν τοῦ ἡλίου, I 682, Σ 436, A 592 κ. ἀ. 6.) ἐπὶ κοινῇ μετὰ τινος

ἐνεργεία; « ἄμα τοῖσι κίεν » Α 348, « τοῖς ἄμα » Κ 196, « ἄμα λαῖθ' ὠρηχθῆναι » μετὰ τοῦ λαοῦ, Α 226. ἔθεν « ἄμα τινὶ ἔπομαι » ὡς ἔπομαι, γ'·) ἐξ ἴσου μέ, ἰσοχρόνως « ἄμα πνοῆς ἀνέμου » ὁμοῦ μέ, ἔπομ. ἰσοτεχνῶς μέ τὰς πνοὰς τοῦ ἀνέμου, α 98, « ἄμα πνοῆσι » Π 149.

ἈΜΑΖΟΝΕΣ, αἱ, γυναῖκες πολέμικόν ἔθνος τῶν μυθικῶν χρόνων, κατοικοῦν ἐν Πόντῳ, ἐν τῇ πεδιάδι τῆς Θερμακίας· παρὰ τὸν Θερμακίδα ποταμόν· κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους μνημονεῖται Ἀμαζόνες παρὰ τὸν κάτω Τάναϊν καὶ ἐν Λιβύῃ (Αἰσχύλ. καὶ Πρὸδ.). Κατὰ τὸ Ζ 186 κατεστρωθήσαν ὑπὸ τοῦ Βελλεροφόντου, κατὰ δὲ τὸ Γ 189 εἰσέβαλον εἰς τὴν Φρυγίαν, τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πριάμου. (Ἡ ἐτυμολ. ἀμφίβολος· κατὰ μὲν τὸν Γουττλινγιον ἐκ τοῦ α κερ. καὶ μάσσω· ἀνέπαροι, ἀνέγγικται· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀγγρ. ἀμαζέιν, ἐπιτατικὸς συγμ. τοῦ ἀμῆν, ἔπομ. αἱ θερίζουσαι, καταβάλλουσαι αἱ· ἐνδείξιν τῆς πολεμικῆς τῶν ἀνδρείας. Ἡ δὲ κατὰ τὴν μεταγενεστέραν ἡδὴ ἀρχαιότητα συνήθη· ἐτυμολογία ἐκ τοῦ α καὶ μαζός, ἔπομ. αἱ ἄμαστοι, καὶ ἡ ἐκ ταύτης προκλιψάσα μυθική παρὰδοσις περὶ ἐκθλίψεως τοῦ δεξιοῦ μαστοῦ (Ἀπολλοδ. 2, 5, 9) εἶνε ἀγνωστος· εἰς τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους· ἀλλ' οὐδὲ παρὰστασις τις τῆς ἀρχαίας τέχνης δεικνύει ἀκρωτηριασμόν τινα τοῦ μαστοῦ).

ἈΜΑΘΕΙΑ, ἡ, μία τῶν Νηρηίδων Σ 48.

ἈΜΑΘΟΣ [ἄμ-], ἡ, (ἐκ τοῦ φάμαθος· κατὰ τὸν Λόβεκκ « ἄμωσ », ἰδίως ἡ κατὰ τὰς πεδιάδας, κοινοῖτος, Ε 587 τ. Ὁ πληθ. σημ. τὴν « ἄμμουδιά » τοῦ αἰγιάλου, Τ. Ἀπ. 439.

ἈΜΑΘΙΝΑ [ἄμ-], (ἄμαθος) ποι., κυρ. μεταβάλλω τι εἰς ἄμαθον, κύνιν, « κάρνω στάκτην », ἔπομ. ἐξαλοθρεῖω, κατεθαρίζω « πόλιν » Π 593.— (ἐν τῇ ὁμωφ) κρόπῳ τι « κύνιν » Τ. Ἐρμ. 140.

ἈΜΑΙΜΑΚΕΤΟΣ [ἄμ-], ἡ, ὄν, τερζιστός, ἀλκιμος, ἐπιθ. τῆς Χιμαίρας, Ζ 179, Π 320, καὶ τοῦ ἴσου τῶν πλοίων, Ξ 341. (Κατὰ μὲν τὸν Λόβεκκ ἀντί τοῦ ἀμαίμακτος ἐκ τοῦ μακίμασσω, ἔπομ. ὁ μὴ κύνιν τὴν ὄρεϊν, τάσιν, σπουδῇν τινος· κατὰ δὲ τὸν Φαῖστιν καὶ Ἀμείν ὁ ἀνέρις, ἀπροσπλάστος, ἀκαταμάχητος· κατὰ δὲ τὸν Δυντῆρον ὅστις ὑπολαμβάνει τὸ α ἐπιτατικόν· ὁ ραγδαίος, βίαιος, ὁ ὑπέρμετρον ἔχων δύναμιν καὶ μέγεθος. Ἄλλοι τέλος σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς τὸ ἀμαγός ἢ μῆκος καὶ μακρός).

ἈΜΑΛΔΥΝΑ [ἄμ-], ἄρ. ἡμάλδυνα, Ἰων. καὶ ἐπ. (ἄμαλός) κυρ. ἀπαλύνω, μαλακύνω, ἔπομ. καταστρέφω, « χαλῶ », φθεῖρω « τῆχος » Ἰλ. Σ 7, 463, « εἶδος » Τμ. Δῆμ. 94.

ἈΜΑΛΟΔΕΥΡ, ἦρος, ὁ (ἄμαλλα, δέω) ὁ τὰς ἀμάλλας, δράγματα τῶν ἀσταχῶν δένων, Ἰλ. Σ 553, 554.

ἈΜΑΛΟΣ [ἄμ-], ἡ, ὄν, ἀπαλός, τρυφερός, ἀδύνατος, ἐπιθ. νεογενήτων ζώων Χ 310, υ 44. (Κατὰ τὸν Βούττμαν, συγγ. τῷ μαλ-ακ-ός

βλάξ, ἀ-βληχ-ρός. Τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην τοῦ ἀ-μαλ-ός ἴσως ὑποστηρίζει καὶ παλαιὰ τις γραφή « ἄρνα μαλῆν » ἀντὶ τοῦ « ἄρν' ἀμαλῆν » φερόμενη ἐν τῷ χωρ. τῆς Ἰλ. Κατὰ δὲ τινα σχολ.= ἀπαλός, ὁ ε. τρυφερός, ἀδύνατος).

ἈΜΑΣΑ [ἄμ-], ἡ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ δασυνομένου ἄμαξ, τετράτροχος, φορητὸς ἄμαξ· κατ' ἀντίθ. τοῦ διτροχῶς πολεμικοῦ ἄρματος, Η 426, ι 241 κ. α.—ὡς ἀστερισμός· Ἄρκτος (ἡ μεγάλη ἄρκτος) Σ 487, ε 273. (Συνήθ. ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἄμα ἢ ἄγω· κατὰ δὲ τὸν Γράσσο ἐκ τοῦ ἀμφ- καὶ ἄξων ἔπομ. τὸ δύο ἄξωνας ἔχον ὄχημα).—Ἐκ τούτου

ἈΜΑΣΙΤΟΣ [ἄμ-], ἡ, δηλ. ὁδός, ἡ πρὸς ἄμαξ ἡλυσίαν ἐπιτάδεα ὁδός, Χ 146 τ. Τ. Δῆμ. 177.

ἈΜΑΡΗ [ἄμ-], ἡ, ἀμλαξ, « ἀμλάκι », ὄδρα-γωγός, ὄχετός. Φ 259 (ἴσ. ἐκ τοῦ καμάρ, κάμπω κατὰ τὸν Λόβεκκ. ἢ. Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. οὐχὶ πολλὸ πιθανώτερον συγγ. τῷ ὄμβρος, ἄμυρος=κάθυγρος, μύρομαι κ.τ.τ.).

ἈΜΑΡΤΑΝΗ, μέλ. ἀμαρτίσμαι, ἄρ. ἡμαρτον, ἐπικ. καὶ ἡμροτον, σφάλω, ἀποτυγχάνω, 1) κυρ. ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, « ἀστοχῶ », ἀνευ πτ. Ε 287, μετὰ γεν. « τινός » Κ 372. 2) μεταφ. ἀποτυγχάνω, ἀποπλανῶμαι, « οὐχ ἡμάρτανε μύλων » εἴρυσκε πάντοτε τοὺς εὐπτόχους λόγους, λ 544, « οὐ τι νηήματος ἡμροτον ἐσθλοῦ » οὐδόπως ἀπεπλανήθη τοῦ ἀγαθοῦ φρονήματος, ἀπέδειξεν ἀγ. φρ. η 282· ἀνευ πτ. ἀμαρτάνω, σφάλω, Ι 501, ν 244· « αὐτός ἐγὼ τὸδε γ' ἡμροτανε μύλων » εἴρυσκε πάντοτε τοὺς ἀμαρτίσμαι, χ 154· δ'·) πλανῶμαι ἀπ' ἐκείνου ὅ,τι ἔχω, ἔπομ. χάνω, σπερῶμαι, « ὀπωπῆς » ι 512. 3) ἀφίω τι νὰ λείπῃ, λησιμονῶ, ἀμελῶ « οὐτι φίλων ἡμάρτανε δῶρων » δὲν ἄφινε νὰ λείπουν, δὲν ἐλλήμονε τὰ δῶρα, πάντοτε προσέφερον αὐτά, Ω 68. (Ἐκ τοῦ α καὶ μείρω κατὰ τὸν Βούττμαν. καὶ Λόβεκκ. ἔπομ. κυρ. σημ. δὲν μετέχω· τὸναντίον ὁ Δοιδερλ. παραδέχεται ὡς κυρ. σημάς. τὸ σπερῶ, δὲν εἶδω, ἦν καὶ ἀνευρίσκει Ω 68, ἔπου τὸ « οὐτι » ἐκλαμβάνει ὡς ἀντικείμενον· τὸ δὲ « ἀμαρτήσθαι » τοῦ ι 512 θεωρεῖ ὡς παθητικὸν συνώνυμ. τοῦ ἀμαρτήσθαι ὁ ε. ἀποστερηθῆσθαι).

ἈΜΑΡΤῆ ἢ ἈΜΑΡΤῆ [ἄμ-], ἐπιθ. δοτικοφανές, (ἐκ τινος ἀγγρ. ἐπιθ. ἄμ-αρτος, ἄμα, ἄρω, ἀραρίσκω) συγχερόνως, ταῦτοχρόνως, Ε 656, Σ 571, Φ 462, χ 84. (Ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ Ἀριστεφ. γράφουσιν ἀμαρτῆ κατ' ἀποκοπὴν δῆθεν ἐκ τοῦ ἀμαρτήδην, καὶ ἄλλοι ἡμαρτῆ ὡς ἐκ τοῦ ὁμοῦ, ὑπὲρ οὗ καὶ ὁ Δοιδερλ. ἀποφαινεται).

ἈΜΑΡΤΟΕΠῆς [ἄμ-], ἔς, ἐπικ., ὁ ἐν ταῖς ἐπισιν ἁμαρτάνων, ὁ εἰς στρεβλὰ διανοούμενος ἢ ὀυλὸν, ἄκριτος, ἡ ἡμαρτημένα καὶ ψευδῇ λέγων, Ν 824 τ.

ἈΜΑΡΥΓῆ [ἄμ-], ἡ (ἀμαρύσσω) ποι., ἡ λάμψις, μαρμαρυγή, σπινθήροσπόλῃσι τῶν ὀφθαλμῶν, Τ. Ἐρμ. 45.

ἈΝΑΡΥΓΚΕΪΣΘΕ [ν...], σγ. ἁ, υἱός τοῦ Ἀ-
μαρυγχεῖς=δ Διῶρης, B 622, Δ 517.

ἈΝΑΡΥΓΚΕΪΣ [ν...], βοε, ἁ (κυρ. ὁ σπινθη-
ροβολῶν, ὁ ἐξαστράπτων, ἐκ τοῦ ἀμαρύσσω) υἱός
τοῦ Ἀλέκτορος, ἔρχων τῶν Ἐπειῶν ἐν Βου-
περσίῳ τῆς Ἡλίδος, σύμμαχος τοῦ Λυγείου ἐν
τῇ πρὸς τὸν Πρακλέα μάχῃ· ἡ κηδεία του μνη-
μονεύεται Ψ 630 ἐξ.

ἈΜΑΡΥΓΘΟΣ [ν...], ὁ, Ἑρετριεύς τις, ἐρώμε-
νος τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃς εἰκάδουσιν οἱ οὗτοι διορ-
θῶντες τὸν στίχον ὕ. Ἄπ. 213.

ἈΜΑΡΥΣΣΑ [ν...], μέλ. ἄν, ἐπικ., σπινθηρο-
βολῶν, ἐξαστράπτω, «πῶν ἀμαρύσσω» ὕ.
Ἑρμ. 415· «ἀπὸ βλεφάρων» αὐτ. 278. || Πα-
ράγεται ἐκ τοῦ προσθέτου α καὶ τῆς ρίζ. ΜΑΡ,
ὅπως διπλασιαζομένη φαίνεται ἐν τῷ μαρμαίρω,
μαρμαρυγῇ κ.τ.λ.).

ἈΜΑΤΡΟΧΛΗ, ποι. (ἄμα, τρέχω) μόνον κατὰ
μετοχ. τοῦ ἐνεστ. ἀματροχῶν ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ἀματροχῶν, ὁμοῦ τρέχων, O 451 f.

ἈΜΑΤΡΟΧΙΗ [ν...], ἡ, ἐπικ. (ἄμα, τρέχω)
συνδρομή ἢ σύγκρουσις τῶν πρᾶχων, Ψ
422 f. (Ὁ Γράσοφ ἐρμηνεύων· τοὺς ἐκ πα-
ραλλήλου δρόμους, καλῶς ποιῶν διορθώνει
καὶ τὸν τονισμόν ἀματροχίας εἰς ἀματροχίας).

ἈΜΑΥΡΟΣ [ν...], ἁ, ὄν (ἁ, μαίρω), κυρ. ὁ μὴ
λάμπων, σκοτεινός, ἀσαφής, «εἰδωλόν» Ὑδ.
δ 824, 835. (|| Κατὰ τὸν Δουκῆν εἶνε τὸ α εὐρω-
πικόν καὶ ὄχι στερητικόν· τὴν δὲ γνώμην ταύτην
ὑποστηρίζει ἡ ὁ τόνο· ἡ ὁ σημεινός τύπος τῆς
παρασυνείσεως ταύτης λέξεως· «μαῦρος». Ἀλλὰ
παρ' ἐπειτα ἔχει κατ' αὐτὸν ἡ λ. τὴν ἑνωσίαν τῆς
ἀσπαθοῦς καὶ διακεκομμένης μαρμαρυγῆς ἢ λάμ-
φης, ἥτις· καθιστᾷ δυσδιήκριτον τὸ ἀντικείμενον,
οὗτο εἰς ἡμὲς τοῦλάχιστον εἶνε ἀκατανόητον.
ἵστω· ὑποκρύπτεται ἄλλη τις ρίζα).

ἈΜΑΧΥΤΙ [ν...], ἐπίρ. (μάχομαι) ἄνευ μάχης
Φ 437 f.

ἈΜΑ [ν...], ἀόρ. ἄμῃσα ἀναύξ., μέσ. ἀόρ. ἀμη-
σάμενος· περιζῶ, ἄνευ πτ. Σ 551, μετὰ αἰτ.
«λῆλον» ι 135· «ὄροφον» Ω 451.—Τὸ μέσ. σημ.
συνάλλεγω, «συμμάζεω» (κυρίως· τὸ περι-
σπένον, ἔπειτα ἐν γένει) «γάλα ἐν ταλάροισι» τὸ
πεπτηγμένον γάλα εἰς τὰ κἀνιστρα, ι 247.

ἈΜΒ- Δωρική καὶ παρ' ἐπικώς καὶ ἄλλοις ποιη-
ταῖς εἰρησκομένη συγκατῇ τοῦ ἀναβ- ὅθεν αἱ
λέξεις ἈΜΒΑΙΝΟ, ἈΜΒΑΛΛΑ, ἈΜΒΑΤΟΣ, ἈΜΒΑΛΔΗΝ
πρέπει νὰ ζητηθῶσιν ἐν τῇ ἈΝΑΒ-

ἈΜΒΡΟΣΙΗ, ἡ, ἀμβροσία, ἁ.) θεϊκὴ τροφή,
ἐξ ἧς τὴν γεύσιν καὶ ἀθανασίαν παρέχουσα, ε
91, 199, ι 359 κ. ἁ. χρησιμεύει καὶ ὡς φορέβ.
τῶν ἱππῶν τῆς Ἑρας, E 777· β'.) τὰ θεϊκόν
μαρρον, ἢ ἀλοιφή τῶν θεῶν, Ξ 170, Π 670, 680.
Ἐν τῇ δ 445 προσφέρει ἡ Εἰδοθέα εἰς τὸν Μενέλαον
ἡ τοὺς ἐταῖρους αὐτοῦ τοιοῦτον μῆρον ὑπὸ τὴν ῥή-
ναι, ὅπως ἀφανίσῃ τὴν δυσωδίαν τῶν φακῶν.
(Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐρμηνευτάς εἶνε κυρίως θηλ.
τοῦ ἐπομένου ἐπιθέτου καὶ ὑπονοεῖται οὐσίαστ.

ἐξωδὴ ἡ τροφή· κατὰ δὲ τὸν Βούττυ. εἶνε
οὐσίαστ. καὶ σημαίνει ἀθανασίαν· ὅσοι ἀθανά-
σιαν τρέφουσιν οἱ θεοί, μὲ ἀθανασίαν ἀλείφονται,
καὶ μὲ ἀθανασίαν τρέφουσιν τοὺς ἱππούς των).

ἈΜΒΡΟΣΙΟΣ, η, ὄν, ποι., ὁ οἰανδῆποτε στέβιν
πρὸς τοὺς ἀθανάτους· ἔχων ὅθεν ἁ.) ὁ εἰς τοὺς
θεοὺς ἰδιόζων ἢ ἀνήκων, θεϊκός· γαίεται· A
529, «πέπλος» E 338, «πέδιλα» α 97, «κόλ-
λος» α 193· ἐπὶ δὲ «ἔλαιον ἀμβ. = ἈΜΒΡΟΣΙΗ
εἰς τὴν β'.) σημ., Ψ 187· «εἶδον» περὶ τῆς φορ-
βῆς τῶν ἱππῶν τῶν θεῶν, E 369· β'.) ὁ ἐκ
θεῶν προερχόμενος, θεῖος, ἱερός, οἷον «νόξ»
B 57 κ. ἁ. πλγ. «ὑπνος» B 19, «ἔδωρον» Ἑπγ.
1, 4, γ'.) σπαν. περὶ προσώπων, ἀθάνατος,
οἷον «νόμην» ὕ. Ἑρμ. 230. Ἐκ τοῦ

ἈΜΒΡΟΤΟΣ, ὄν, ἁ.) ἀθάνατος, «θεός» ὕ
358 κ. ἁ. β'.) ὁ εἰς τοὺς θεοὺς ἰδιόζων, ἢ ἐκ
θεῶν προερχόμενος, θεϊκός, θεός· αἷμα· E
339, «κρήδευον» ε 347· «ἔλαιον» δ 365,
«τεύχεα» P 497, «εἴματα» Π 670 κ. ἁ. «ἔδω-
ρα» α 191, «νόξ» λ 330. (Τὸ μ κατὰ τὴν τοῦ
Βούττυμένου ὀρθὴν ἐτυμολογίαν ἀνήκει εἰς τὴν
ρίζαν, ἥτις εἶνε μορ (μορτός, μορτός, mors) ἐξ ἧς
ἔγινε τὸ βροτός (ὅπ. ἴδω) καὶ μετὰ τοῦ στερ.
α ἀμβροτός, πρὸλ. ΦΘΙΣΙΜΕΡΟΤΟΣ, ΤΕΡΨΙΜΕΡΟΤΟΣ·
ἄλλοι ὁμῶς ἤττον πιθανῶς θεωροῦσιν αὐτὸ εὐρω-
πικὴν παρενθήκην, ἡ ὅτι τὸ ἀμ ἔγινεν ἐκ τοῦ
στερητικοῦ ἀνα).

ἈΜΕΓΑΡΤΟΣ, ὄν (μεγαίρω), κυρ. ἀνεπίφθορος,
ἀνέλιος φθόνου· ὅθεν 1) περὶ πραγμάτων καὶ
καταστάσεων μεταφ. σκληρός, θλιβερός, λυ-
πηρός· «πόνος» B 420, «αὐτῇ ἀνέμων» λ 400,
407. 2) ἐπὶ προσώπων εὐταλῆς, ἐλεεινός,
ἀγρετός, ἀθλιός, «ἀμέγαρτος σὺδῶτα» ρ 219,
φ 362, ὕ. Ἑρμ. 542.

ἈΜΕΪΒΩ, μέλ. ἀμείψω καὶ μέσ. ἀμείφωμαι,
ἀόρ. ἁ ἡμεψίμην. Α'.) Ἐνεργ. ἀλλάσσω ἁ.)
ἀμεταβάτως· μόνον «οἱ ἀμείβοντες» Ψ 712. (||
οὔτινες εἶνε κατὰ τὸν Εὐστάθ. «ἔβλα ὑπανεχόντα
τὴν στέγην, ἄπερ σύνδου (ἀνὰ δύο) εἰς ἀποστασεις
τῆς κάτω (=ἐν ᾧ ἀπέχουσιν ἀλλήλων πρὸς τὰ
κάτω) ἄνω συναγόμενα ἀντεπιδουσι ἀλλήλα»·
τούτους δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν «ἡ τεχνικὴ χυδαία
γλῶσσα προσφιλοῦντας φησίν»· ἡ δὲ καθο-
μὴλ. τοὺς μὲν ἀμείβοντας ὀνομάζει «ψαλίδες»,
Τουρκ. «παγιαντάδες», τὸ δὲ σύνολον αὐτῶν
«ζευτόν» ὁ ἔ. ζευκτόν· β'.) συνθ. μεταδ. ἁ.)
λάσσω, συναλλάσσω, μετὰ αἰτ. «ἔντα»
192· «τί τινος πρὸς τινά· ἀνταλλάσσω τι ἀντὶ τι-
νος μέ τινα, Z 235· «ὄλγρον γόνυ γονοῦς ἀμεί-
βων» ἐν βήματι βραχεῖ ἀλλάσσω γόνυ μὲ γόνυ,
ὁ ἔ. ὄλγρον ἀνοίγων ἐν τῷ παδίῳ τὰ σκέλη,
βραδέως ἀποσυρόμενος, A 547. β'.) Μέσ. ἀλ-
λάσσω ἑμαυτὸν, ὅτεω ἑμαυτὸν εἰς ἄλλου ἢ
ἄλλον τόπον, ὅθεν 1) ἐναλλάσσομαι ἐναλ-
λάξ ποιῶ τι, διαδέχομαι, «ἀεὶδον ἀμείβεμε-
ναι» ἀλλήλας διαδεχόμεναι, A 604, I 471, O 379·
«θρώσκων ἄλλοι» ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται· ἐναλλάξ

πρὸς δὲ μὲν εἰς τούτων, ἄλλοτε δ' εἰς ἄλλον, Ο 684, «ἀμειδόμενοι κατ' οἴκους» πορευόμενοι διαδογμῶς: δὲ μὲν εἰς τούτου, δὲ δὲ εἰς ἐκείνου τὸν οἶκον, α 375· δ'.) συχναί αἱ φράσεις «μῦθος, μῦθοισιν, ἐπέεσσιν ἄμ. τινὰ» καὶ μόνον «ἀμειδομαι τινὰ» λαμβάνω τὸν τόπον τινὸς διὰ λόγου κ.τ.λ. δ. ἢ ἀποκρίνομαι, ἀντιλέγω, Α 424 κ. πλγ. «χαλεποῖσιν ἀμειδομένω ἐπέεσσιν» ἀνταλλάξαντες, μεταξὺ τῶν λόγου; σκληροῦς, γ 448, πρὸλ. λ 84. 2) ἀλλάσσω τόπον, ἐπομ. ἀφ' ἑνὸς τόπου τινὰ, ἀπέρχομαι, παρέρχομαι, διέρχομαι, «φυγὴ ἀμείδεται ἔρχοι οὐδύνων» Ι 409, κ 328. 3) ἀνταμείδω, ἀνταποδίδω, «δύρουσι» ἀντιδωροῦμαι, ω 285.

ἈΜΕΙΔΙΚΤΟΣ, ΟΝ (μελίσσῳ) ἀμέλακτος, ἀδυσώπητος, σκληρὸς «ὄψ» Ψλ. λ 437, Φ 98· «Συγὸς ὄδω» Υ. Δήμ. 260.

ἈΜΕΙΔΙΧΟΣ, ΟΝ=τῷ προηγουμένῳ. «Αἰδῆς» Ψλ. λ 458, «ἀναξ» Ω 734, «ἤτορ» Ι 572.

ἈΜΕΙΔΩΝ [-..], ΟΝ, γεν. ὄμοις, ἀνὴρ συγκρ. τοῦ ἀγαθός, περὶ προσώπων ἀνδρεύτερος, Π 709 κ. ἄ. περὶ πραγμάτων, καλλίτερος, ὡρελιμώτερος, Α 446, 247· μετ' ἀπαρεμφάτου «πείθεσθαι ἀμειδῶν» Α 274. (Ἡ ἀρχαία ρίζα εὐρίσκεται ἴσως ἐν τῷ Λατ. amoenus).

ἈΜΕΛΓΩ [-..], μόνον κατ' ἑνός· ἢ παρσι. «ἀρ-μέγω» (κατὰ μετὰ τῶν γραμματικῶν ἢ μεταδο-λὴν τοῦ λ εἰς ρ, ὡς ἐν τῷ «πρικός»=πικρός· καὶ «ἀδερφός, ἀρμυρός») «μῆλα» ι 238, 244. Παθ. «οἷες ἀμελγόμεναι γάλα» ἐξ ὧν ἀμέλγει τις γάλα, Δ 434 (ἢ κατ' ἄλλους· μέσαι αἵ τινες ἀφ' ἑνὸς τὸ γάλα τῶν νά ἀμέλγεται).

ἈΜΕΛΕΩ (ἄ, μέλει), ἀμέλησα ἀόρ. ἀναξ., ἀμε-λῶ, λησμονῶ μετὰ γεν. καὶ πάντοτε μετὰ τῆς ἀνρήσ. «οὐκ ἄμ. κασιγνήτου» Ψλ. Θ 330, Ν 449, Ρ 8.

ἈΜΕΝΑΙ ἑπικ. ἀπρρ. ἀντὶ τοῦ ἀέμεναι, εἶναι ἐκ τοῦ ἄω κορέννυμι (ἴδ. λη).

ἈΜΕΝΗΝΟΣ, ΟΝ (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ ἀμε-νῆς, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ μένω; ἀδύνατος, ἀσθε-νής, ὀλιγοδρανής, περὶ τῶν ἐν Ἀδου σκιῶν, κ 524, 536, λ 29, 49· περὶ τινος τραυματίου Ε 387· περὶ οὐνείρων, τ 562 «φῶλ' ἀμενηνὰ ἀνθρώπων» Υ. Δήμ. 352. (Ὁ Δοιδερλίνος, πρὸς δὲ συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἀεῖς μεταφράζων «ἀσταθής, παλέρως, καταρρέων, ἀνοῦσις» παράγει τὸ ἀ-μενῆς ἐκ τοῦ μένω, καὶ ἀποδίδει κυρίαν σημ. κατ' τὴν λ τὴν τοῦ μὴ μένοντος, μὴ ἀνθι-πρὸς ἀμείνου· ἀλλὰ πρὸς ταύτην δὲν συμφωνεῖ, ὡς ὁρθὸς ἦδ' ἄλλοι παρετήρησαν, τὸ χωρ. Ε 887· ἄλλως ὅμως ὀρθή ἐστὶν ἡ παρατήρησις ὅτι τὸ ἀ-μενηνός εἶναι χαρακτηριστικὸν τῶν φασμάτων, ὅπερ δεικνύει μάλιστα τὸ ἀντίθετον «βιβάλ-μιος» Υ. Ἀφρ. 489· ὥστε ἡ θεμελιώδης σημ. εἶναι ὁ ζωτικῆς δυνάμεως στερούμενος, πρὸλ. μένος). Ἐκ τούτου

ἈΜΕΝΗΝΟΝ [-....], ἀόρ. ἀμενηνῶσα, ἀδυνα-
αίχμη· ω αἰχμήν· Ν 562†.

1. ἈΜΕΡΑΝ [-..], ἀόρ. ἡμερσα καὶ ἐπ. ἡμερσα, καὶ παθ. ἀμέρην (ταυτόν τῷ Πινδαρικῷ ἀμείρω, ἐκ τοῦ α=ἀπό καὶ μείρω κατὰ τὸν Λύδερικ) κυρ. ἀφαιρῶ τινος τὸ μέρος τὸ ἀνήκον εἰς αὐτόν, ἀποστερῶ τινα τοῦ φυσικοῦ δικαίου του, μετὰ αἰτ. καὶ γεν. Π 53 «τινὰ ὀρθαλμῶν» θ 64.— Παθ. μετὰ γεν. στεροῦμαι τινος, χάνω τι, «αἰώνος» Χ 58· «δαίτος» φ 290.

2. ἈΜΕΡΑΝ [-..] (ἄ πλεοναστ. ἢ μέρῳ=μαρ-μαίρω) κυρ. λάμπω, ἐπειδὴ δὲ σφοδρὰ λάμψις· θαυδύνει τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ τοῦτο μεταβ. θαμ-δύνω, ἀμαυρῶ «αὐγὴ ἄστερδεν ὅσπερ» ἡ λάμ-ψις ἐθάμβωνε τοὺς ὀφθ. Ν 340· ἐπὶ στυλδόντων πραγμάτων σημ. ἀμαυρῶ τὴν λάμψιν, ἀμαυρῶ «καπνός· ἀμέρδει ἔντεα» τ 48. (Συνήθως θεωρεῖται τοῦτο τὸ β. ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ προη-γούμενον καὶ μεταφράζεται· ἀφαιρῶ τὴν λάμ-ψιν, τὸ φῶς. ἢ. Καὶ αὕτη μὲν ἡ γνώμη βε-βαίως εἶναι ἡμαρτημένη· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνωτέρω παραγωγή καὶ ἐρμηνεία δὲν εἶναι πολὺ βεβαία καὶ ὀρθή).

ἈΜΕΤΡΗΤΟΣ, ΟΝ (μετρίῳ) «ἀμέτρητος», ἄ-πειρος, «πόνος» τ 512, ψ 249.

ἈΜΕΤΡΟΠΗΝΕΣ, ΕΣ, ὁ μὴ μετρῶν τὰ ἔπη, τοὺς λόγους του, ὁ μὴ φυλάττων κοσμιότητα, ἀπρε-πῆς, ἀκρίτως ὁμιλῶν, φλυαρῶν, ἐπιθ. τοῦ Θεορίτου Β 242† (κατ' ἄλλους, ἀμετρα, ὁ ἑ-ἀτελείωτα ὁμιλῶν, ἀλλ' ἴδ. ς. 243).

ἈΜΗΤΗΡ [-..], ἦρος, ὁ (ἀμῶ) θεριστής, Α 67†.

ἈΜΗΤΟΣ [-..], ὁ (ἀμῶ) θερισμός, «θέρος», Τ 223†.

ἈΜΗΧΑΝΗΣ [-..], ΕΣ, ποι.=ἀμήχανος, Υ. Ἐρμ. 447 (ὅπου ὁ Στεινδελίνος πρὸς ἐξάλειψιν τοῦ παραδόξου τούτου σχηματισμοῦ μεταβάλλει τὸ ἀμήχανένος εἰς δ', ἀμήχανος, σεν).

ἈΜΗΧΑΚΙΝ [-..], ἡ, ἀμήχανία, στενοχω-ρία, ι 295†. Ἐκ τοῦ

ἈΜΗΧΑΝΟΣ [-..], ΟΝ (μηχανή) ἔνευ μηχανῆς, ὅ. ἔ. 1) Ἐνεργ. ἀπορος, ὁ μὴ γνωρίζων τί νά κάμῃ, δυστυχῆς «σῆς» ἔνεκα σοῦ, τ 363. 2) Παθ. ὁ κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει μηχανή, μέσον, ἐπομ. ἄ.) περὶ πραγμάτων, δύσκολος, ἀδύνατος «ὄνειροι» ἀνεζηγῆτοι, τ 560, «ἐρ-γα» δεινὰ κατὰ τὸν Εὐστ., ὀλέθρια, Θ 430. ἴδ. οὐδ. «ἀμήχανον» τὸ ἀδύνατον, Ξ 262· β'.) περὶ προσώπων, καθ' ὧν οὐδεμία μηχανὴ ὠφελεῖ, ἀ-καταμάχητος, ἀκαμπτος, Π 29· ὅθεν ὁ μὴδ' ὑπὸ κόπου καταβαλλόμενος, ἀκάματος, Κ 467 «ἀμήχανός ἐστι παραρρήτοισι πιθέσθαι» σοὶ εἶναι δύσκολον νά πεισθῇς εἰς κτλ. Ν 726.

ἈΜΙΣΘΑΛΟΣ [-..], ὁ, βασιλεὺς τῆς Καρίας, πατὴρ τοῦ Ἀτμνίου, Π 328 ἔξ.

ἈΜΙΤΡΟΧΙΤΩΝΕΣ [-..], οἱ, ποιητ. ἐπιθετον τῶν Δοκίων, Π 449†, ἐκ τοῦ α στερ., μέτρα καὶ χιτῶν, οἱ μὴ φέροντες ἐπὶ τοῦ χιτῶνος, ἢ ἀπὸ τοῦ θώρακος ἐξηρητημένην μηδεμίαν μίτραν (ἴδ. λ. ΜΙΤΡΑ). (Ἐτέρω συνηθεστ. ἐτυμολογ. ἐκ τοῦ

ἄμυροι. α κτλ. οἱ ἔχοντες ἐπὶ τοῦ χιτῶνος μί-
τραν, ἢ ἡ μάλλον οἱ «ἀμα τῷ ὠράκι συνηρη-
μένην ἔχοντες καὶ τὴν μίτραν», καὶ μὴ ὑποζων-
νόμενοι αὐτήν).

ΑΜΙΧΘΑΛΟΕΙΣ [-···], ΕΞΕΛ, ΕΝ, ἐπικ. ἐπιθ. τῆς
Ἀθήνας, Ω 753 f., Γ. Ἀπ. 36, ἀμφιδόλου πα-
ραγωγῆς καὶ σημ. Εἰκάζεται ὅτι παράγεται ἐκ
τινός ῥίξης: ΜΙΧ, μετὰ παρενθήκης τοῦ θ, ἐξ ἧς
καὶ ἡ ὁ-μύχ-λη, καὶ σημ. ὁμυχλῶδης, σκο-
τεινῇ διὰ τὸν καπνὸν τὸν ἀνερχόμενον ἐκ τοῦ
ἀργαστηρίου τοῦ Ἡφαίστου. (Ταῦτα κατὰ τὸν
Γοβέλιον καὶ Φαῖτιν, ἀκολουθοῦντα παλαιᾷ ἐρ-
μηνείᾳ. Ἡ δὲ ἄλλη ἐρμηνεία: ἀμικτος, ἐκ
τοῦ μίγνυμι, ἀνεπιτήδεός ἐστι ἐπιμίξιαν, ἀπρόσ-
μικτος κατὰ τὸν Σχολ., ἀλμικτος (Σοφ. Φιλοκτ.
221) ἕνεκα τῆς γεωγραφικῆς θέσεως καὶ ποιότη-
τος τῆς νήσου, ἡ ἄξενος ἕνεκα τῆς ἀγριότητος
καὶ ψυχρότητος τῶν κατοίκων, ἀνεσκευάσθη ὑπὸ
τοῦ Γοβέλου). ἢ: Ἄλλοι τέλος διώρθωσαν ἀμυγ-
θαλίσεσσαν).

ΑΜΜΕ, ΑΜΜΕΣ, ΑΜΜΙ. Αἰολ. Διωρ. καὶ ἐπικ.
ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς, ἡμεῖς κτλ. Ἰδ. ἡμῆς.

ΑΜΜΙΑΣ=ΑΝΑΜΙΑΣ, Ἰδ. ΑΝΑΜΙΓΝΥΜΙ.

ΑΜΜΟΡΙΗ, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἄγρ. ἀμορία (ἀ, μό-
ρος) ἀντίθετον τοῦ μοῖρα, δυστυχία, «ἀμοι-
ρεῖ», (ἀλλ' Ἰδ. λ. ΜΟΙΡΑ Δ' 3.) ὁ 76 f.

ΑΜΜΟΡΟΣ, ΟΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἄμορος, ἄμοιρος
(ἀ, μόρος, μοῖρα). 1) ἄμοιρος, ἀμέτοχος μετὰ
γεν. «λοστρῶν Ὀκεανοῦ» περὶ τῆς μεγάλης
Ἀρκτοῦ, τῆς παρ' ἡμῖν πάντοτε ὁρατῆς, Σ 489,
ε 275. 2) δυστυχῆς, ἄλοισ, «ἀμοιρος»,
Ζ 408, Ω 773.

ΑΜΙΚΙΟΝ, τό, ριζήν πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ αἵμα-
τος τῶν θυμάτων, γ 444 f. (Τινὲς γράφουσιν
ἄμικον, οἰοῦναι αἵμνιον ἐκ τοῦ αἵ.α. ἢ. Νομίζω
μᾶλλον ὅτι ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ἀμῖς, ἰδος=
ὀδοδοχέον καὶ σκάφος καὶ ἄμη=κάδος).

ΑΜΝΙΣΙΟΣ [-··], ὁ, λιμὴν ἢ ὄρμος τῆς Κνω-
σοῦ ἐν Κρήτῃ (Στράβ. 10, 4, 8) τ 198.

ΑΜΟΓΗΤΙ, ἐπὶρ. ἀπόνως, εὐκόλως, Α 637
f. Ἐκ τοῦ

ΑΜΟΓΗΤΟΣ, ΟΝ (μογῆ), ἀκάματος, ἀκού-
ρατος, Γρ. 7, 3.

ΑΜΟΘΕΝ [-··], Ἄττ. ἀμόθεν, ἐπ. ἐπὶρ. (ἀμός,
ὅπερ εἶνε ἀπρηχαιωμένος ἀντὶ τοῦ εἶ=τις, σωζό-
μενος ἐν τῇ οὐδαμοί, μηδαμοί παρ' Ἡροδ. καὶ
ἐν τῇ φρ. ἀμὸς γέ που, καὶ ἀμὸς γέ πως κ.τ.λ.)
ἔθεν δὴ ποτε, «τῶν ἀμόθεν εἰπέ καὶ ἡμῖν»
ἔθεν δὴ ποτε, ἀφ' οἰουδὴ ποτε μέρους τούτων (ἀρ-
εαί=λη) εἰπέ καὶ εἰς ἡμᾶς, α 40 f.

ΑΜΟΙΒΑΣ [-··], ἄδος, ἡ, ἰδίως ποιητ. θηλυκὴν
τοῦ ἀμοιβᾶτος (ἀμοιβή) ἢ πρὸς ἀλλαγὴν χρη-
σιμεύουσα, ἣν ἔχει τις πρὸς ἀλλαγὴν, «χλαῖνα,
ἣ οἱ παρεκέσκει ἀμοιβᾶς» ε 521 f.

ΑΜΟΙΒΗ [-··], ἡ (ἀμοιβή) ἀνταπόδοσις, ἀν-
ταμοιβή, μισθός, ἀποζημίωσις, *Οδ. α
318: «χαρίεσσα ἀμοιβή ἐκατόμβης» γ 38, «τί-
νει βοῶν ἀμοιβήν» μ 382. Ἐκ τούτου.

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ΑΜΟΙΒΗΔΗΣ [-···], ἐπὶρ. ἐπικ. ἀμοιβᾶδόν,
ἐναλλάξ, Σ 506, σ 310.

ΑΜΟΙΒΟΣ [-··], ὁ, (ἀμοιβώ) ὁ λαμβάνων τὸν
τόπον ἄλλου, διάδοχος, «οἱ ἦλθον ἀμοιβοί»
N 793 f.

ΑΜΟΛΓΟΣ [-··], ὁ, κατὰ τὴν συνθήκην παραγω-
γὴν ἐκ τοῦ ἀμέλγω, εἶνε το «ἄρμεγμα», ὁ
καιρὸς τοῦ ἀμέλγειν, παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐν τῇ
φρ. «νυκτὸς ἀμολγῶ» ἦτις ἐρμηνεύεται ἀπὸ μὲν
ὡς τὸ τελευταῖον τρισημέριον τῆς νυκτός, τὸ κατὰ
τὸν ὄρθρον, δ 841, ὅτε δὲ τὸ πρῶτον τὸ κατὰ
τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός, X 317. Ἐν τούτοις λοι-
πὸν τοῖς χωρίοις ἐκλαμβάνεται ταυτοσημαντὸν
πρὸς τὸ λυκαυγὲς καὶ λυκόφως: ἄλλα ὅμως
χωρία, ὅταν Α 473, Ο 324, Γ. Ἐρμ. 7, ἐπὶ δὲ
καὶ γ 28, ὅπου ὁ λόγος εἶνε περὶ τῶν φθινοπω-
ρινῶν ἐπιτολῶν τοῦ Ὀρίωνος, τοῦ λαμπροτάτου
μεταῦ τῶν πολλῶν ἀστέρων, δεκνύουσιν ὅτι ἡ
φρ. σημαίνει τὸ σκότος τῆς νυκτός, τὴν ζο-
φεράν νύκτα, καὶ οὐδὲν τὸ κωλύον νὰ ἐκλη-
φθῶσιν οὕτως καὶ τὸ χωρ. X 317 καὶ δ 841.
(Ὁ Βούττριανος μετὰ τοῦ Εὐστ. θεωρεῖ τὴν λ.
ἀρχαίαν Ἀρχαίην=ἀκμή, μεταφράζει δὲ τὸ «ν.
ἀμολγῶ» ἐν τῇ ἀκμῇ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός.
Ὁ δὲ Οὐδῆριος ἐννοεῖ τὸ τελευταῖον ἐπὶ σκατει-
νὸν μέρος τῆς νυκτός. Σύμφωναι καὶ ὁ Δουδερλ.
ὅστις σχετίζει τὴν λέξιν ἀπὸ βάνως πρὸς τὸ μᾶ-
λύνειν, ὅπερ κατ' αὐτόν=μελαίνειν. Τέλος ὁ
Δίων Μάκρ. εὕρισκε αὐτὴν συγγενῇ πρὸς τὴν
ἀρχαίαν ὑπερδόριον λέξιν ινγικτ. ἦτις σημ. σκο-
ταί. ἢ. Ἡ λέξις σημ. βεβαίως σκότος: νομίζω
δὲ ὅτι συγγενεῖται πρὸς τὸ ἀμόργη («μοῦρ-
γα») ὁ ἔ. τὸ βολόν, τὸ καταπάτι τοῦ ἐλαίου
πρὸς τὸ «μοῦργος» (ὁ ἔ. ἀμοργός=σκοτεινός:
ὁ Εὐριπίδης μεταχειρίζεται τὴν λ. ὡς ἐπιθετον
«νύκτα ἀμολγόν» Ἀποσπ. 105) ὅπερ σημ. τὸν
μελανόφαιον, σκοτεινὸν πολύτριχον ἔχοντα πρὸς-
ωπον χύμα, καὶ τὸν σκυθρωπὸν, συνωφρωμένον
ἄνθρωπον ἐπὶ δὲ πρὸς τὸ ἐν τῇ κατὰ τὴν Δια-
κεδονίαν ῥωμαϊκῇ γλώσσῃ n-u-gilum) ὅπερ
προφέρεται iuniljischu καὶ σημ. τὸ λυκόφως:
καὶ πρὸς τὸ «μοῦργωνει»=σσεκοτάζει, «μοῦ-
ργωμα»=λυκόφως, ὅπερ ἐγένοντο κατὰ μετά-
θεσιν γραμμάτων ἐκ τοῦ μοῦργωνει (=μοῦργώ-
νει) καὶ μοῦργωμα (=μοῦργωμα) οὐδ' ἔχουσι τι
κοινόν πρὸς τὴν ὁμύχλην, ὡς ἐνόμισεν ὁ ἱερατῆς
Ἀτ. 4, 338. Περὶ τῆς τροπῆς τοῦ λ. εἰς ρ Ἰδ.
ἄμελα.

ΑΜΟΠΑΝ [-··], ὁκος, ὁ (ἄμα-ὀπάων, κυρ.
ὀπαδός) υἱός τοῦ Πολυαίμονος, Τρώες, ὑπὸ τοῦ
Τεύκρου ἐκτελέθει, Ο 276.

ΑΜΟΣ, ἡ, ὅν καὶ ἄμος Διωρ.=ἡμέτερος, Θ
178, λ 466 κ. δ. (Οἱ νεώτεροι πάντες μετὰ τὸν
Σπείτηνερν, πλὴν τοῦ Διανορφίου, γράφουσι παρ'
Ὁμ. κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον Περὶ ἀντων. καὶ τὸ
ME. ἀμός).

ΑΜΟΤΟΝ [-··], ἐπ. ἐπὶρ. (ἐκ τοῦ ἄμειναι, ἄμ)
ἀγορεύσας, ἀπαύστως, «ἄ. μέμα» Δ 460,

N 40 κ. ἀ. «κεχολώσθαι» Ψ 567. «κλαίειν» T 300, «τάνυεσθαι» (δπ. ἰδε) ζ 83. (|| Ἡ ἐτυμολογία αὕτη εἶνε ἀπίθανος· ὁ Δώντζερρος θεωρεῖ τὴν λ. σύνθετον ἐκ τοῦ στερεοῦ. ἀ καὶ τοῦ ἀγρή-
στου μοτόν=μέτρον. Ἐπομ. ἄματος=ἄμετρος.)

ἌΜΠ- Δωρ. καὶ ἐπικ. συγκοπή ἀντὶ τοῦ Ἄ-
ΜΑΠ-, ὅσον ἀμπεῖρας=ἀναπεῖρας.

ἌΜΠΕΛΟΥΣ, ΕΞΕΛΑ, ΕΝ (ἄμπελος) ὁ πολλὰς ἔ-
χων ἀμπελοὺς, ἀμπελοφύτος, ἐπιθ. χωρῶν καὶ
πόλεων. *Ἰλ. Γ 484, I 452, 294. (*Ἀπαῖ εὐοί-
σκειται θηλ. τὸ ἀμπελοῖς, ὅσον «ἀμπελοῖς» Ἐ-
πίδαιρον» B 561).

ἌΜΠΕΛΟΣ, ἡ, «ἀμπέλι» *Οδ. ε 440, Τηρ.
6, 39.

ἌΜΠΕΛΑΔΩΝ· ἰδ. ἌΝΑΠΛΑΔΩ.

ἌΜΠΕΡΕΣ, ἐπιθ. μόνον ἐν τηῇσει «διὰ δ' ἀμ-
περές» Α 377, φ 422, ἀντὶ τοῦ διαμπερές,
δπ. ἰδε.

ἌΜΠΕΧΩ (ἀμφί, ἔχω) παρσ. ἀμπεχον, περι-
λαμβάνω, περιβάλλω, μετ' αἰτ. ζ 225 f.

ἌΜΠΥΛΗΕΣ, ἰδ. ἌΝΑΠΥΛΑΔΩ.

ἌΜΠΝΕΥΣΑΙ, ἌΜΠΝΤΕ, ἌΜΠΝΙΝΘΗ, ἌΜΠΝΥΤΟ,
ἰδ. ἌΝΑΠΝΕΩ.

ἌΜΠΤΕ, ΥΚΟΣ [-], ἡ (ἀμπέχω), τὸ διάδημα
τῆς κεφαλῆς τὸ ἀναδέον ἢ συνέχον τὴν κόμην
καὶ κοσμοῦν τὸ μέτωπον τῶν γυναικῶν, X 469 f.
(|| Τῆς μὲν ἀμφὶ τὴν ῥίζαν εὐκόλως διορᾷ τις
ἐνυπάρχουσαν ἐν τῇ λ. οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ ἔχω).

ἌΜΥΓΙΣ [-], ἐπιθ. Αἰολ. ἐκ τοῦ ἄμα, ἀ.) το-
πικ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁμοῦ, σωρηδόν, «ἄμ.
συναράσσειν ὅσπερ» M 385 «ἄμ. κυκλήσκειτο»
δπ. οὐ συνεκάλες, K 300, Γ 414 «καθίξειν» δ 659
«θύνοντες» συντρέχοντες, K 524 «ἄμ. ἰσά-
ναι κόνιες ὁμίχλην» συσσωρεύω, διεγείρω νέφος
κονιορτοῦ, N 336, «ἄμ. κύμα κορυβύεται» συμ-
πικνωταί, συσσωρεύεται, I 6. (Ὁρθότερον μετὰ
τοῦ σχολ. ἐρμηνεύεται χρονικῶς ἐν ταύτῃ, «ἄμα
πρὶν πνεῖσθαι τοὺς ἀνέμους»), δ') χρονικῶς ἄμα,
ταύτοχρόνως, μ 445 «μὴ μ' ἀμυδὶ στίβῃ τε
—καὶ ἑέρσῃ θαλάσῃ» E 467.

ἌΜΥΓΙΑΝ [-], ὄνομα, ἡ, πόλις τῆς Παιονίας
παρὰ τὸν Ἀξιὸν ποταμόν, B 849, Π 288.

ἌΜΥΓΙΛΩΝ [-], ὄνομα, ὁ, υἱὸς τοῦ Κρηθέως
καὶ τῆς Τυροῦς, ἀδελφὸς τοῦ Αἰσωνος, ἀνὴρ τῆς
Εἰδομένης, πατὴρ τοῦ Βλαντος καὶ τοῦ Μελέμ-
ποδος. Μεταναστεύσας ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν
Μεσσηνίαν λέγεται ὅτι ὤκισε τὴν Πύλον, λ 259.

ἌΜΥΚΛΑΙ [-], αἱ, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Λα-
κωνίας· ὁ μακρὸν τοῦ Εὐρώτα, 1/2 μίλιον κα-
τωτέρω τῆς Σπάρτης, ἔδρα τοῦ Τυνδάρεω, νῶν
ἔγουσα τοῦ Ἀπόλλωνος (τοῦ Ἀμυκλαίου) τιμη-
θέντα μέχρι τῶν ἐσχάτων χρόνων τῆς ἔθνικῆς
τῶν Ἑλλήνων λατρείας. Μετὰ τὴν ἐπὶ Τηλέκλου
κατάκτησιν τὴν ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν γενομένην
κατὰ τὴν ἡ. πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, ἔμεινε
χωρὶον ἀτάξιστον (Παυσ. 3, 2, 6. 49, 6) κεί-
μενον πλησίον τοῦ σήμερον λεγομένου Σλαυο-
χωρίου, B 584. (|| Κατὰ δὲ τὸν νεώτατον γεω-

γράφον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος Βουρσιανὸν ἐστὶ
τοῦ 1/2 τῆς ὥρας νοτιώτερον τῆς Σπάρτης καὶ 10
λεπτ. δυτικώτερον τοῦ Εὐρώτα καίμενον λόφου,
ἐφ' οὗ σήμερον τὸ ἐκκλησίδιον Ἀγ(α Κυριακή).

ἈΜΥΜΝΗ, [-], ὄν, γεν. ὀνομα (ἐκ τοῦ μᾶμνος;
κατὰ τροπὴν Αἰολ. τοῦ ω εἰς υ, || ὅπερ προφε-
ρόμενον ὡς οὐ εἰρηγεί τῆς νέας γλώσσης τὰ πα-
ραδείγματα, ἐνθα παρατηρεῖται τροπὴ τοῦ ω εἰς
ου, ὅσον κῶδων—κωδοῦνι, σάπων—σάπουνι, νά
εἰπωμεν—νά ποῦμεν, σωλήνι—σωλήνῃ· πρὸλ. καὶ
τὸ Λατ. sur=φῶρ) ἄμωμος, ἄψυγος, «ὅς δ' ἂν
ἀμύμων αὐτὸς ἔη καὶ ἀμύμονα εἶδῃ» ὅστις εἶνε
αὐτὸς ἄμωμος, καὶ ἄμωμον ἔχει διάθεσιν, ἐν τῇ
πρὸς τοὺς ἄλλους δηλ. συμπεριφορᾷ, τ 332 ἄλ-
λως· σύνθηρος ἐπιθ. καὶ ὅταν τίτλος πάντων τῶν
κατὰ γένος, τάξιν, μορφῇ, κάλλος, ἔργα διατε-
ρόντων προσώπων, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ παλὸ ἕνεκ
τινὸς σχέσεως πρὸς τὴν ἠθικὴν ἀξίαν αὐτῶν
οὕτω π. γ. ἀμύμων ὀνομάζεται ὁ κακοῦργος·
Ἀγισθοί, α 29· περὶ πραγμάτων, ἀξίεπαίνοιο,
ἀξιόλογος, λαμπρός, «θεῶν πομπή» Z 471,
«μῆτις» K 49, «οἶκος» α 232, «νῆσος» μ
264, «ὄρχηθμός» N 637, «τύμβος» ω 48,
«ἔρκος» γ 442, 459, «αἶνος» ε 508 κατλ. (Ἡ
τοῦ Δοιδερλ. παραγωγή ἐκ τοῦ Δωρ. ἀμῶω, ὅθεν
ἀμύνω, ὁλίγην ἔχει πιθανότητα).

ἈΜΥΝΤΕΡ [-], ὄνομα, ὁ (ἀμύνω) βοηθός, ὑ-
περασπιστής, προστάτης, N 384, ε 449,
O 540, 6 326.

ἈΜΥΝΤΕΡ [-], ὄνομα, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀρμένου
πατρὸς τοῦ Φοίνικος, I 448 εἰ. K 266.

ἈΜΥΝΩ [-] (μύνω), μέλ. ἀμυνῶ (τὸ υ βραχὺ
ἀόρ. ἤμυνα, μέλ. ἡμυνάμην, ἐπικ. ἀπαρρ. τοῦ ἐνερ-
γ. ἀμυνέμεναι. 1) Ἐνργ. ἀποτρέπω, ἀποκρούω
ἀποσοῶ, συνίθω· «τί τινι» τι ἀπὸ τινος, οὐκ
«λοιγὸν Δαναοῖσι» Α 344, «τίνι νηλεῖς, ἀναγ-
καῖον ἤμαρ» Α 588, Π 836 «ναυσὶ πῦρ, φέ-
λοπιν» I 435, Α 277 καὶ ἄνευ τῆς ὁστ. τοῦ
προσώπου, ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐννοουμένης, «φῶ-
νον κακόν, λοιγόν» I 599, N 783, Σ 450, ε
208 κ. ἀ. καὶ μόνον μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπου
«ἀμύνω τινί» βοηθῶ, παρίσταμαι τινί, μ
486, Z 262, I 548, λ 500 κ. ἀ. σπανιώτερον
μετὰ γεν. προσώπου «ἀμύνω τί τινος» τι ἀπὸ
τινος, ὅσον «Κῆρας τινός» Α 44, M 404, «Τρό-
πιν» O 734 καὶ μετὰ μόνης γεν. «νηῶν» ὅπερ
σπίζομαι τὰς ναῦς, N 109· ἐνίοτε «περὶ τινος»
χάριν τινός· ἀποκρούω, ἐκδικῶ τινα, P 18
Σ 173· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτ. «χεῖρες ἀμύνω»
εἰσι καὶ ἡμῖν· χεῖρες πρὸς ἀμύναν, N 81
πρὸ. 312 «σῖνει ἀμύνειν» μέ δυνάμιν ἀπο-
κρούω, N 678. 2) Μέσ. ἀ.) ἀπ' ἐμαυτοῦ
ἀποτρέπω, ἀποκρούω τι, «νηλεῖς ἤμαρ»
Α 484· β.) κατ' ἐμαυτὸν ἀποκρούω τι, ὡς
γωνίζομαι εἰς ἀπόκρουσιν τινος, μάχην
μαί, ἄνευ πτ. Π 556, μετὰ γεν. τινός ἢ πρὸς
τινος, ἀγωνίζομαι περὶ τινος, ὑπερασπίζω
ἢ τι, «νηῶν» M 479, «σφῶν αὐτῶν» M 484

περὶ πέτρης· M 243· «περὶ νηθῶν» M 442.
τοῦ Δουδερελ. ἡ παραγωγή ἐκ τοῦ Δωρ. ἀμεύω=
ἀμω νά ἀπλόγη (3) δὲν εἶναι πιθανόν).

ἀμύσσω [-..], μῦθ. ἀμύσσω, κεντῶ διὰ τινος
θεός, ξέω, „ξύνω, ζουγανίζω, ξεσχίζω,
ξηνιάζω“ σπαράττω, μετὰ αἰτ. «στή-
α χερσίν» μόνον Ἰλ. T 284. καὶ μεταφ. «θυ-
μὸν ἀμύσσει· χωόμενος» θά σπαράττης („θὰ τρώ-
μ“) τὴν καρδίαν σου λυπούμενος, A 243. (Ε-
μοῦ ἀμφίβολος κατὰ μὲν τοὺς ἀρχ. γραμματ.
τοῦ ἀμῶ ἡ αἵμα, ὅπερ ἀπορρίπτεται ὁ Λόδεκκ.
ἐπὶ δὲ τὸν Δουδερελ. ἐπιτακτικὸν τοῦ ἀμεύω, ὅ ἐ-
στιν, καὶ μάλιστα μὲ αἵμα ὅπερ οὐχ ἦτον ἀ-
θανάτων. || Ὁ Λόδεκκ καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Κούρ-
ος παραδέχονται ὡς δυνατὴν τὴν συγγένειαν
ἐπὶ τοῦ ἀ-μύσσω καὶ νύσσω, ὧν ἀμφο-
τέρων κοινὴ ῥίζα εἶναι μυκ ἢ νυκ).

ἀμω-αγαπάω [-..], ἐπ. περιβάλλω τινὰ
(ἀγαπῶ, φέρομαι πρὸς τινά μετὰ πολλῆς
γάπης, φιλοφρόνως ὑποδέχομαι, μετ' αἰτ.
381· καὶ μέσ. II 192, Ἰ. Δῆμ. 291, 436.

ἀμω-αγαπάω [-..], = τῷ προηγ., ἐπ. ἀόρ.
ἀμωαγάπησα, Ἰ. Δῆμ. 439.

ἀμω-αγαίρομαι [-..], ἀόρ. β'. ἀμωαγέροντο.
συναθροίζομαι μετὰ αἰτ. «τινὰ» περὶ τινά,
37 f.

ἀμω-αἰσῶς [-..], η, ον, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ.
αναφάνος (ἀναφαίνω) φανερός, δημόσιος «γά-
τος» 288· συνήθως ἡ θηλ. αἰτ. ἀμωαἰσῶν ὡς
ἐπὶ δημοσίως, ἀναφανδόν, H 196, N 356·
«πρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι» ἐν γνώσει τῶν θεῶν
καί· καί· 120.

ἀμω-αἰσῶν καὶ ἀμω-αἰσῶ [-..] (τ 391, ὅπου τὸ
ἀμω-αἰσῶ δὲν εἶναι ἐπιθετ. τοῦ ἔργου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ
ἀμω-αἰσῶ), ἐπιρρήματι κυρίως· οὐδέτερον ἐπὶ θ. ἐνικόν
ταὶ πληθ. τοῦ ἀχρ. ἀμωαἰσῶς ἐπικ.=ἀχρ. ἀναφα-
νός (ἀναφαίνω) δημόσιος, φανερός, ἀναφαν-
δόν, «ἀγορευόμενος» I 370, «νοστέιν-ἀμω» τοῦ-
αντίον «κρυφθόν», 330, τ 299· «ἀμφ. βαλέ-
νιν, κτείνεσιν» εἰς μάχην φανεράν, ἐντιμον H 243
ὅπου τοῦναντίον «λᾶθρη») α 296, λ 420 (τοῦ-
αντίον «δόλψ»).

ἀμω-αἰσῶμαι [-..], μόνον ἐν τμήσει, παν-
ταχόθεν ἐπιπίπτω, πανταχόθεν τρέχω
κρᾶσι, A 417· μετὰ δοτ. «ἀμφὶ δὲ χεῖρας
ἡμῶν αἰσῶνται» κυμαίνεται περὶ τοὺς ὤμους ἢ
αἰτ. (τῶν ἱππῶν) Ἰλ. Z 510, O 267.

ἀμω-αἰσῶμαι [-..], ἀόρ. ἀπαρρ. ἀμωαἰσῶμαι,
ἐν τμήσει, περιαισῶμαι, Ω 582 f.

ἀμω-αἰσῶμαι [-..], ἀόρ. ἀμωαἰσῶμαι, περὶ
τοῦ ἀράσσω, περικρατῶ, πρᾶξιν ὧν περι-
αἰσῶμαι καὶ γὰρ ἐπὶ ὕπλῳ, Φ 408 f.

ἀμω-αἰσῶσαι, Ἰδ. ἀμωαἰσῶσαι.

ἀμω-αἰσῶσαι, Ἰδ. ἐπικ.=ἀμωαἰσῶσαι, ἔλλειψις ἀμω-
αἰσῶσαι, ἀμωαἰσῶσαι «ὅ ἐ. ἀνωμωαἰσῶσαι, «δὴν δὲ
ἐν ἀμωαἰσῶ-ἐπὶν (πλεοναστικῶς τοῦτο) λάδω»
ἀμωαἰσῶσαι· λόγων κατέλαβεν αὐτόν, P 695, δ 704
κατὰ μὲν τὸν Λόδεκκ τὸ μὲν περὶ τὴν εὐφω-

νία· χεῖριν, κατὰ δὲ τὸν Δουδερελ. πιθανώτερον ἢ
λ. εἶναι συγκεκομμένη ἐκ τοῦ ἀναφασίη).

ἀμω-αἰσῶσαι [-..], ἐν τμήσει, περιαισῶ, M
460 f.

ἀμω-αἰσῶσαι, μετοχ. ἀμωαἰσῶσαι ἐπικ.=ἀμωαἰσῶσαι,
ἀπαρρ. μέσ. ἀμωαἰσῶσαι=ἀμωαἰσῶσαι, περι-
φραστῶς «πασπατεύω» με αἰτ. «λόγον»
τὴν ἐν τῇ δουρείῳ ἱππῃ ἐνέδραν, δ 277, θ 496·
«τόξον» ἀνὰ χεῖρας ἔχω [μεταχειρίζομαι], ἡ δὲ
τῆς ἀφῆς διερευνῶ, τ 586. Ἰσαύτως τὸ μέσ.
«τὶ χερσίν» α 461.—Ἐν τῇ Ἰλ. μόνον X 373
(Ἰδ. ΜΑΛΑΚΟΣ).

ἀμω-αἰσῶσαι, Ἰδ. ἀμωαἰσῶσαι.

ἀμω-αἰσῶσαι=ἀμωαἰσῶσαι.

ἀμω-αἰσῶσαι, ἀποθ., μόνον ἀόρ. ἀμωαἰσῶσαι,
περιέρχουμαι, περικυκλῶ, μετ' αἰτ. μεταφ.
«με ἀμωαἰσῶσαι αὐτὴν» κρυφτὴ πανταχόθεν ἤλ-
θεν εἰς τὰς ἀκοὰς μου, 122, «κνίσσης αὐτῆς»
κνίσσης ὁσμῇ μὲ περικυκλώσας, Ὁδ. μ 369.

ἀμω-αἰσῶσαι, Ἰδ. ἀμωαἰσῶσαι.

ἀμω-αἰσῶσαι ὅ ἐ. ἀμωαἰσῶσαι, Ἰδ. ἀμωαἰσῶσαι.

ἀμω-αἰσῶσαι, ἐσ, γεν. εἰς (ἀμφί, ἀκῆ); ἀμω-
αἰσῶσαι ἡκονημένος, δίστομος, ἐπὶ τοῦ
ξίφους, K 256, π 80 κ. α.

ἀμω-αἰσῶσαι [-..], Ἰδ. ἀμωαἰσῶσαι.

ἀμω-αἰσῶσαι (ἡμῶν), κόκλῳ περικάθημαι, ἐν
τμήσει, «ἀμφὶ δ' ἐπ' αὐτοῖς εἶπτο» O 10 f.

ἀμω-αἰσῶσαι, ἐπ. περὶ τι συναθροίζο-
μαι, ρ 34 ἐν τμήσει.

ἀμω-αἰσῶσαι, ἐπ. (ἐρέφω), γεν. εἰς, παντα-
χόθεν σκεπασμένος, καλῶς κεκαλυμμένος,
περικλειστος, ἐπὶ τοῦ φαρέτρας, A 45 f.

ἀμω-αἰσῶσαι, ον (ἐρίζω), περὶ οὗ ἀμωαἰσῶ-
σαι ἐρίζουσιν, ἀμωαἰσῶσαι τοῦ μόνου, περὶ τῶν
ἐν τῷ σταδίῳ ἀγωνιζομένων, «καὶ νύ κεν ἡ πα-
ρίλασσ' ἡ ἀμωαἰσῶσαι ἔθηκε» θὰ τὸν ἔκαμινεν (τὸν
Εὐμήλον) ἀμωαἰσῶσαι τοῦ μόνου (νικητὴν), θὰ τῇ ἡμω-
αἰσῶσαι τὴν νίκην, Ψ 382, Ἰδ. καὶ γ. 527 (Ἄλ-
λοι δὲ ἐκλαμβάνοντες οὐδέτερον τὸ ἀμω. με-
ταφράζουσιν: θὰ ἔκαμινεν ἀμωαἰσῶσαι τοῦ μόνου
τὸ πρᾶγμα (τίς δηλ. ὁ νικητής), ὅ ἐ. θὰ εἰσαύτο μὲ
αὐτόν).

ἀμω-αἰσῶσαι [-..] (τῆς αὐτῆς ῥίζης μὲ τὸ ἀμω, ἀμω-
αἰσῶσαι κατὰ δὲ τὸν Λόδεκκ ἡ αὐτὴ λ. μὲ τὰ
ἀγγι) κυρ. καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, καὶ οὕτως
κεῖται (ὡς ἐπὶ ρ) φ 122 «ἀμφὶ δὲ γὰρ ἐν ἄνθε·
ἐκατέρωθεν τῆς τάφρου, καὶ σ 173 «δακρύοισι
πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα» κατ' ἀμωαἰσῶσαι τὰς
παραίτας. Ἰσαύτως πολὺ συχνὰ ἐν συνθέσει, πρὸς
ἀμωαἰσῶσαι, ἀμωαἰσῶσαι, ἀμωαἰσῶσαι κ. α. Συνήθως
δὲ=περὶ, ἀλλ' αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ὡς ἐξάγεται
ἐκ τῆς παραγωγῆς, δὲν σημ. ἐντελὴ περιοχῆν,
ὡς ἡ Περὶ (ἐπὶ ὀλιγώτερον κυκλικὴν περιοχῆν)
ἀλλὰ μερικὴν μόνον, καὶ πρέπει λοιπὸν ἀναλό-
γως τῆς συναρτίδος, ἐν τῇ κεῖται, νὰ μεταφράζο-
ται διὰ τοῦ περὶ (ὅ ἐ. εἰς τινὰ σημεῖα τῆς πό-
ριμπτρου) πλησίον, ὑπεράνω τινός, παρὰ τινι
κ.τ.τ. Ἄλλ' ἐνίοτε δυνατόν ἡ ἀμω-αἰσῶσαι νὰ τεθῇ, καὶ

ἐπὶ ἐντελοῦς περιοχῆς, καὶ κεῖται πολλάκις ἀμφὶ καὶ περὶ εἰς ἑκφρασίν τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ὅσον P 4—6 «ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὴν βαῖν' ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ—ὡς περὶ Πατρόκλην βαίνει ξανθὸς Μενέλαος» Σ 564 «ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσαν κασιτέρου» πρὸλ. κ 260 ἔξ. καὶ τὰς συνθέσεις· ἐάν δὲ πρόκειται νὰ ἐκφρασθῇ ἡ ἐννοία τῆς ἐντελοῦς περιοχῆς, «ὀλόγυρα, ἔναν γύρον, γύρω γύρω», τριγύρω, τότε τίθενται ὁμοῦ αἱ δύο πρὸλ. ἀμφὶ περὶ (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει αὐτὰς ὡς ἔν, ἀμφιπερὶ), B 305, Φ 10, Ψ 491, λ 609, «περὶ τ' ἀμφί» P 760, Γ. Δημ. 276· ἀλλ' ἐν O 647 ἀνήκει ἡ μὲν περὶ εἰς τὸ «κροτάφοισι», ἡ δὲ ἀμφί εἰς τὸ «κονάθησε» τὸ περὶ τοὺς κροτάφους κρᾶνος ἀντήχησεν εἰς τὰ περίε. Πρὸλ. δὲ καὶ τὰ σύνθετα ἀμφιπερὶ—(Ὁ Ναιήγελοσθα ἐν μὲν τῇ συνδουασμῷ ἀμφὶ περὶ νομίζει ὅτι ἡ δευτέρα πρόθεσις ὀρίζει ἀκριβέστερον τὴν σημ. τῆς πρώτης· διὰ δὲ τοῦ περὶ τ' ἀμφί τε σημαίνεται τὸ πανταχοῦ καθ' ὅλην τὴν ἑκτασίον).—Α'.) ὡς ἐπὶρ. A 465, Δ 328, 6 453 κ. ἀ. Πολλαχοῦ εἶνε ἀμφίδολον ἂν ἡ ἀμφὶ πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐπὶρ. ἢ ὡς διὰ τμήσεως ἀποκεχωρισμένον μέρος συνθέτου τινός λέξεως. Ἐν τῷ χωρ. Σ 234 εἶνε βεβαίως ἐπὶρ. τὸ δὲ «σοφὸς ὀγέεσσι καὶ ἐγχεσιν» ὄργαν. δοτ. ἡ ἐννοία λοιπὸν εἶνε· περίε (πλησίον τοῦ διὰ τῆς κραυγῆς του διαταράξαντος τοὺς Τρῶας· Ἀχιλλεύς) ἀπέθανον ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἀρμάτων καὶ δοράτων κτλ. (ἢ Ὁρθότερον, νομίζω, εἶνε νὰ θεωρηθῇ πρόθεσις ἡ ἀμφὶ συντασσομένη μετὰ δοτ. καὶ νὰ ἀναγθῇ τὸ χωρίον εἰς τὸ ἐπόμεν. 2).—Β'.) ὡς πρόθεσις 1) μετὰ γεν. σημ. τὸ ἀντικείμενον, περὶ ὃ διατρίβει πῶς ἐνεργεῖται τις (ἢ καὶ ἕνεκα τοῦ ὁποίου γίνεται τις) = περὶ μετὰ γεν. «ἀμφὶ πίδακος μάχεσθαι» περίε τῆς πηγῆς ἢ ἕνεκα ταύτης, Π 825 «ἀμφὶ φιλότῃτος ἀσιδεῖν» θ 267. Μόνον ἐν τούτοις ταῖς χωρίοις καὶ ἐν τῷ συνθ. ἀμφιτρομέα. 2) μετὰ δοτ. α.) κυρ. τοπικῶς, περὶ τι, παρὰ τι, ὑπὲρ τι, εἴτε μετὰ στάσεως σημαντικῶν ῥημάτων «τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσιν» B 388· «ἀμφὶ πύλῃσι μάχεσθαι» M 475 κ. ἀ. εἴτε μετὰ κινήσεως «ἀμφὶ οἱ θῖνατος χύτο» N 544, «ἤριπε δ' ἀμφ' αὐτῷ» Δ 493, «ἀμφ' ὀδελοῖσι κρέα πείρειν» B 428, γ 462 (ὅπου τινὲς τὸ μὲν «ὀδελοῖσιν» ἐκλαμβάνουσιν ὡς δοτ. ὄργαν. τὴν δὲ ἀμφὶ ὡς ἐπὶρ. σημαίνουν τὸ „πέρα καὶ πέρα“) ὡσαύτως· «στήσαι τρίποδα ἀμφὶ πυρὶ» παρὰ τὸ πυρ, εἰς τὴν φωτᾶ, θ 434 (ὅπερ ὁ Ἀμείας ἐρμηνεύει οὕτως· περικυκλῶν τὸν τρίποδα μὲ πυρ, θέτω αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ πυρός· ἄλλος δὲ· ὑπεράνω τοῦ πυρός) ὡσαύτως· «ἀμφὶ πυρὶ γαλχὸν λαίνειν» θ 426· «ἀμφ' ὀγέεσσι βαλεῖν κύκλα» ἐκατέρωθεν τοῦ ἄρματος, εἰς τὸ ἄρμα προσκολλᾶν τοὺς τραγούς, E 722· μόνον ἐπὶ τοπικῆς ἐγγύτητος, M 475· «τὴν κτεῖν' ἀμφ' ἑμοί» ἀπέκτεινε πλησίον μου, λ 423, I 470· β.) σημ.

τὴν αἰτίαν, ἕνεκα, ἐξ αἰτίας τινός «ἀμφὶ μάχεσθαι» Γ 70, Π 565· «ἀλγας πάσχειν» Γ 457· «δικάζεσθαι» λ 546, «νείκος ἐτύχθη ἀμφὶ τῇ φιλονεικίᾳ περὶ τινος, A 672»· ἀμφὶ δὲ νεκρῶν κατακαίμενον οὕτι μεγαλῶν· περὶ δὲ τῶν νεκρῶν ἐάν δὲ μὲ ἐρωτήσῃ περὶ τῶν νεκρῶν, (ἰδ. μεγαλῶν) H 408. 3) μετ' αἰτίας. α.) μετὰ τῆς νήσεως ἢ ἐκτάσεως καὶ μετὰ στάσεως σημαντικῶν ῥημάτων σημ. περὶ τι, κατὰ τι, καὶ ὅλην τὴν ἑκτασίον τινος, «ἀμφὶ μιν φέρβαν» Ω 588 κ. ἀ. πλγ. «ἀμφὶ ῥέεθρα» 461 κ. ἀ. «ἀμφ' ἄλα ἔλσαι Ἀχαιοῦς» πρός τὸ ὀλλᾶσσαν στενοχωρῆσαι, A 409· «ἀμφὶ ἐπ' ἔρδην ἱρά» A 706. Ἐπὶ προσώπων «οἱ ἀμφ' ἑτρίων βασιλῆς» οἱ περὶ τὸν Ἀτρεΐδην, B 11 πρὸλ. E 781, Z 436, «οἱ ἀμφὶ Πρίαμον» Πρίαμος καὶ οἱ ὁπαδοὶ του, Γ 446. β.) σημαίνει τὸ ἀντικείμενον ἐνεργείας τινος, ὅσον «μυασθῆαι ἀμφὶ τινα» ἐνθυμοῦμαι (περιστρέφεται νοῦς μου εἰς) τινά, Γμ. 6, 4.

Ἐνίοτε τίθεται ἡ ἀμφὶ μετὰ τὴν συντακτικῆς πᾶσιν, χωρὶς νὰ ἀναδιδασθῇ ὁ τόνος, Σ 50 ψ 46, ω 45 (ἀλλ' ἐν τούτῳ γράφεται νῦν ἀμφὶ καὶ ἄλλοτε χωρίζεται ἀπ' αὐτῆς, A 484.—συνθέσει ἔχει τὰς αὐτὰς σημασίας· ἐνίοτε δὲ εἰς τῆς τοῦ ἀπλοῦ τὴν σημ. ὅσον «ἀμφαγαπᾶ ἀμφιγνῆω κ. ἀ. Ἀμφίμαχος, Ἀμφιάραος, Ἀμφιτῶν κ. ἀ.

Ἀμφί-αλος [..], ον, (ἔλε.) ὑπὸ θαλάσσης περικυκλωμένος, ἐπὶθ. τῆς Ἰθάκης *Ὁδ. 386, 395 κ. ἀ.

Ἀμφιάλος [..], ὁ, εἰς τῶν Φαιάκων, 444, 428.

Ἀμφιάραος [..], ὁ (ἀμφί-ἀράσμαι, ὁ προσευχόμενος) υἱὸς τοῦ Ὀϊκλέους, ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος, ἀνὴρ τῆς Ἐριφύλης τῆς κόρης τοῦ Ἀδράστου, πατὴρ τοῦ Ἀλκιμαῖωνος· Ἀμφιλόχοιο, βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῶς, διὰ τὴν ὄρεάν, εὐσεβείαν καὶ μαντικὴν αὐτοῦ εὖνα περιδότης· μετέσχε τοῦ Ἀργοναυτικοῦ στόλου καὶ τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Ὁ δὲ τῆς ἐπὶ Θήδας ἐκστρατείας ἠθέλησε μὲν νὰ ποστῇ προβλέπων τὸ δυστυχές τέλος τῆς πτῆς τὴν θέλησιν τῶν θεῶν γινομένης ταύτης ἐπιρήσεως καὶ τὸν κατ' αὐτὴν ἴδιον ἑαυτοῦ θάνατον ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ συνεκστρατεύῃ ὑπὸ τῆς ναυκῆς αὐτοῦ, ἣν εἶχε διαφθεῖρη ὁ Πολυδαίμων διὰ τοῦ περιφύμιου ὀρμου (περιδεραίου) τῆς μονίας. Ἐν δὲ τῇ πρὸς τοὺς Θηβαίους μάχῃ πελοῦσθαι νὰ φωνεθῇ ὑπὸ χειρὸς πολέμου διέφυγε τὸν κοινὸν καὶ συνήθη τοῦτον θάνατον καταβυθισθεὶς μετὰ τῶν ἵππων καὶ τοῦ ἄρματος αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν, ἣν ὁ Ζεὺς διὰ κεραυνοῦ ἐνοῖε θαλάσσης οὕτω νὰ δοξάσῃ τὸν ἀγᾶπτον αὐτοῦ. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐνιμάτο παρὰ πάντων ἱερῶν καὶ χρησιμωδέστες τὸ δὲ μαντεῖον αὐτοῦ μετετίθη ὑπεριον ἀπὸ τῶν περίε τῶν Θηβῶν τὰ πλησίον τοῦ Ὀρμποῦ, ο 244.

ἡ-ἰάκα [..], μετοχ. παρακ. ἀμφιαχῶτα, ἵτι κραυγάζω, ὀδύρομαι, περιθρήνω, 16 f.

ἡ-ἰάνα [..], μόνον παρακ. ἀμφιδόηκας, καὶ ὑπερ. ἀμφιδόηκει, ἀ.) περιφέρομαι, ἐρχομαι, «ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφι-
κεῖ» βραχυλογικῶς εἰρημένον ἀντὶ τοῦ: ὁ
δὲ περιφερόμενος (ἐν τῇ περιφερίᾳ του) εἶχε
ση εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, ἵστατο ἐν τῇ
ῶ τοῦ οὐρανοῦ, δ ἔ. ἦτο μεσημβρία, Θ 68,
777, δ 400· β.) περιέπω, ἡ, προβαίνω,
δ.) παρακ. προΐσταμαι εἰς ὑπεράσπισιν
(ἀτ., ὅθι προστατεύω, ἰδίως ἐπὶ τῶν πο-
λέων θεῶν «δὲ Χρόσην ἀμφιδόηκας» Α 37,
108· γ.) ποιητ. μεταφ. περιβάλλω, περι-
κλῶ, συγκαλύπτω «νεφέλημιν ἀμφιδόηκε»
ἡλὴ τὸν περιέβαλε, μ 74· μετὰ δοτ. «νῆσι»
16· ὡσαύτως «πόνος φρένας ἀμφιδόηκε» αἰ
στίδες, οἱ κόποι περιέβαλον, ἐστενοχώρησαν
ψυχὴν, Ζ 355. (Κατὰ τὸν Ὀρφικόν καὶ
μὲν τὸ ἀμφιδόηκα μετὰ αἰτ. σημαίνει ὅτι τὸ
ἐπ. ἵετο, ἔχω τι ἐν τῇ κυριότητι μου).

ἡ-ἰάλαα, ἀόρ. β.) ἀμφέβαλον, μέσ. μέλ.
ἀμφεβαλεῖν ἰων.=ἀμφεβαλοῦμαι, ἀόρ. β.) ἀμ-
φάλομην. Α.) Ἐνεργ. 1) ῥίπτω τι περὶ τινα ἢ
περιβάλλω, ἐνδύω ἀ.) ἰδίως ἱμάτια, ὡς
τὸ πολὺ μετὰ διπλῆς αἰτιατικῆς καὶ πάντοτε
μετὰ τμησέως οὕτως, ὥστε ἡ Ἀμφὶ ἀνέκει μάλ-
λιν αἰ: τὴν πᾶσιν ἡ εἰς τὰ ῥήμα, οἷον «ἀμφὶ
ἰων φάρος βάλεν» γ 467, κ 365, ψ 155, Ω
84· πολλάκις ἄνευ τῆς αἰτ. τοῦ προσώπου, ἀμ-
φὶ δ' ἄρα χλαίνας βάλον» δ 30 κ. ἀ. μετὰ δοτ.
πρὸς. «ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος βάλον» ε 342.
2) δοτ. πολλάκις σημ. τὸ μέρος τοῦ προσώπου
δὲ περιβαλλόμενον, οἷον «ἀμφὶ δ' Ἀθῆναι ὤμοις
αἰτὶ αἰγίδα» ἐπὶ τῶν ὤμων (τοῦ Ἀχιλλέως)
πέτρην ἡ Ἀθῆνα τὴν αἰγίδα, Σ 204· «ἀμφὶ
ἡ ποσσὶ πέδας βάλε» Ν 36· καὶ τροπικῶς
ἡμετέρον μένος ἀμφεβάλλω· ἐνδύομαι, ἀναλαμ-
βάνω κρ. μὲν Ρ 742, πρὸς. ἐπιένγκνυμι. β.) πε-
ριλαμβάνω μετὰ δοτ. «τῷ δ' ἐγὼ ἀμφεβάλων
ἄλαρον δέμον» τοῦτον δὲ περιλαβὼν ἡκοδό-
μησα, δ ἔ. περὶ αὐτὸν ἡκοδόμησα θάλαμον, ψ
92· «χειρας ἡ χειρὶ τινι» περιλαβάνω τινα με-
τὰ χεῖρας, ἐναγκαλίζομαι, φ 223 κ. ἀ. «πῆ-
ρα» ω 347· (ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. μόνον «ἀμφι-
βάλειν τινά» Ψ 97)· «γούνασι» περιπτύσσω τι-
νά τὰ γόνατα, η 142· «ἀμφὶ δὲ χειρας δευρῆ
αἰτὶ Ὀδυσσῆ» ἐρρίθη περὶ τὸν λαϊκὸν τοῦ Ὀδ.
308· «ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνθαν ἀμφεβάλων»
σαν ἐχώρουν αἱ χεῖρες αὐτοῦ θελήσαντες νὰ πε-
δάσῃ, δ ἔ. αἱ ἀνοικταὶ ἀγκάλαι, ρ 344· «ἀμφὶ
ἡ χειρας βάλλομεν» τὸν συνελάθομεν, δ 454·
(.) μεταφωρ. «ἵππων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει»
δ ὡς τὰ μου κτύπος περιβάλλει, ἔρχεται ἡ
τυπὴ εἰς τὰ αὐτὰ μου· Κ 535. β.)
ἡδὲ περιβάλλομαι, ἐνδύομαι τι, «ῥάκος»
178, «ὡμοισι ἕψος» ἀναρτῶ εἰς τοὺς ὤμους

μου ἕψος, Β 45· πῆρην· ρ 197· ἀπολύτως
χ 103.

ἡ-ἰάνασι [..], ἰος, ἡ (ἀμφιδάινω) προ-
χώρησις, παρέμβασις (αἰς ὑπεράσπισιν), Ε
623 f. (Ὁ Δοιδερὶ ἐρμηνεύει τὴν λ. περικύ-
κλωσιν, τοῦ Ἀλάντος δηλ. ὑπὸ τῶν Τρώων).

*ἡ-ἰάβιος [..], οκ (βίος), ὁ διττὸν βίον
ἔχων, τὸν μὲν ἐν ὕδατι, τὸν δὲ γερσατὸν, «νομῆ·
διττὸν κατοικητήριον, ἐνδείξιμα, Βατρ. 59.

ἡ-ἰάβροτος, η, οκ ἡ τὸν ἀνδρα, τὸν βροτὸν,
περιβάλλουσα, σκεπάζουσα, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀ-
σπίς ἀμφιδρότη» *Δ. Β 359, Α 32 κ. ἀ.

*ἡ-ἰάγενεια, ἡ, πόλις τῆς Ἠλίδος, Β 593,
πιθανῶς ἡ Ἀμφεια κατὰ τὸν Στράβ. 8, 3, 25.

*ἡ-ἰάγηθα, μετοχ. παρακ. ἀμφιγεγηθῶς,
χαίρω πέρῃ, δ ἔ. καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ὑπερ-
χαίρω, Τ. Ἀπ. 273.

ἡ-ἰάγηθις [..], ὁ (γυῖον) ἀμφοτέρα τὰ
γυῖα (τοὺς βραχίονας) ἰσχυροὺς ἔχων, ἐπιθ.
τοῦ Ἡρακλείτου, Α 607· «παῖς» Ξ 239· συνή-
θως ὡς οὐσιαστικὸν «κλυτὸς ἡ περικλυτὸς ἀμφιγ·
Σ 614, 383, 393 κ. ἀ. (Ταῦτα κατὰ τὸν Γοί-
δεον, ὅστις τὴν συνήθη ἐρμηνείαν· κατ' ἀμφο-
τέρους τοὺς πόδας χωλαίνων, χωλὸς, ἀπέδει-
ξεν ἀνυπόστατον).

ἡ-ἰάγρος [..], οκ, ἐπικ. ἐπιθ. τοῦ ἐγγους,
Ν. 147 κ. ἀ. ἐν Ὀδ. μόνον π 471, ω 527. Κατὰ
τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν, ἦν καὶ ὁ Ἀυεὶς παρα-
δεχεται, τὴν ἐκ τοῦ γυῖον, σημ. τὸ κατ' ἀμφοτέρα
τὰ ἄκρα ἔχον μέλη, ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν αἰχμὴν,
τὴν λόγχην, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν εἰς ὅβη ἐπίσπε
λήγοντα σαυρωτήρα ἡ οὐρίαχον (ἔπ. ἴδε),
ἀρα οὕτως εἰπεῖν διλογχόν κατ' ἄλλους δὲ τὸ
ἀμφοτέραις ταῖς χειρὶν ἀκοντιζόμενον· κατ' ἄλ-
λους ἐτι τὸ κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη βλέπτον,
τραυματίζον, ἐκ τοῦ γυῖον=βλάπτω. Οὕτως ἐρ-
μηνεύουσιν οἱ σχολ. καὶ ὁ Ἀπολλ. Πιθανωτέρα
θεωρεῖται τοῦ Ἑρμάννου καὶ Δοιδερὶ ἡ ἐρμη-
νεία, καθ' ἣν λέγεται τὸ δόρυ ἀμφίγ, διὰ τὸ ἐκα-
τέρωθεν κυρτὸν (καὶ καττερόν) τῆς αἰχμῆς, δ ἔ.
ὡς διατομὸν ἡ, ἀκροῦστερον, ἀμφικυρτὸν ἔχον
αἰχμὴν, ἐκ τινος ῥίζης γι-, ἐξ ἧς καὶ ἡ γύης
καὶ τὸ γόαλον. (Πανταχοῦ εὐρίσκειται κατὰ δοτ.
«ἀμφιγύοισι» καὶ ἐν τέλει στίχου, πλὴν Ο 386).

ἡ-ἰάλαίη, ἐπ. περιανάπτω· μόνον ἐν τῇ πα-
ρακ. ἀμφιδόηκα, ὅπερ εἶνε ἀμετάβ. καὶ σημ. πέρ-
ῃ καίω, εἶμαι ἀναμμένος, καὶ μάλιστα
τροπ. «πολεμος ὅστις ἀμφιδόηκε» περὶ τὴν πό-
λιν καίει, «εἶνε ἀναμμένος» ὁ πόλεμος, *Π.
Ζ 329, «μάχη» Μ 35 (ἐν τμησέ).
ἡ-ἰάλαμας [..], ἄντος, ὁ (ἐκ τῆς ἀμφὶ
καὶ δαμάω, ὁ τοὺς πέρῃ δαμάων). 1) ἦρως τις
Κυθῆριος, Κ 269. 2) ἕτερος ἦρως Ὀπούντιος,
Ψ 87.

ἡ-ἰάλασις [..], εἰα, γ, ὁ ἔχων γόραν δα-
σὺν τούτοιςιν κρησσωτῶν, θυσανωτῶν, ἐπιθ. τῆς
αἰγίδος Ο 309 f. (Ὁ Ὀρφικὸς παραβάλλων τὸ τοῦ
Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 7, 22· γάρφα δασιῶν βοῶν

ἀμφιδέουσαν ἐρμηνεύει τὸ ἐπιθ. λίαν δαυός· ἀλλ' ἡ αἰγὴ ἦτο μεταλλίνη, ἢ τοῦλάχιστον μεταλλίνα ἐλάσματα περιβεβλημένη).

ΑΜΦΙΔΙΝΕΙΝ [..], περιστρέφω, παρακ. παθ. ἀμφιδιδέναι «ἐπὶ γέφυρα κασιτέρου ἀμφιδιδένται» περὶ τὸν ὁποῖον περιστρέφεται, ἢ ὃν περιέει, περιβάλλει κασιτέρος χυτός, Ψ 562, «κολεόν νεοπρίστου ἐλέφαντος ἀμφιδιδένται» περιστρέφεται περὶ τὸ ξίφος, ἢ περιβάλλει τὸ ξ. θήκη ἐξ ἐλέφαντος, Θ 405.

ΑΜΦΙΑΡΙΘΗΣ [..], ἐς, ποι. (δρύπτω) γεν. ἑός, «ἄλογος» ἢ ἀμφοτέρωθεν, τοῦτέστι κατ' ἀμφοτέρας τὰς παρειαί με τούς ὄνυχας κατεσχισμένη διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός, Β 700 †.

ΑΜΦΙΑΡΙΘΟΣ [..] = **ΑΜΦΙΑΡΙΘΗΣ**, «παρειαί» Δ 393 †.

ΑΜΦΙΑΓΜΟΣ [..], ὀν (δύω), με δύω εἰσδύσει, εἰσόδους, «ἀμνές» δ 847 †. (Ὁ δὲ Λάβεκ σχετίζων αὐτὸ πρὸς τὸ διδυμός καὶ τρίδυμος, νομίζει ὅτι τὸ δυμός ἔχον ἐξ ἀρχῆς τὴν ἔννοιαν τοῦ δύο κατ' ὀλίγον τὴν ἔχασεν ὥς καὶ τὸ Λατ. geminus ἐν τῇ tergeminus, septemgeminus, καὶ κατήντησεν ἀπλῆ κατάληξις· σημαίνει λοιπὸν κατ' αὐτὸν τὸ «ἀμφιδυμός» ἀπλῶς τὸν διπλοῦν, ὃ ἐ διπλοῦν στόμιον ἔχοντα).

ΑΜΦΙΕΛΙΣΣΑ (ἀμφιέλισσα), ἡ, ἐπιθ. τῶν νηῶν, ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. Β 465, γ 462 κ. ἀ. (ὃ ἐνικός μόνον μ 368) θηλυκὸν τοῦ ἀμφιελίε (κατὰ τὸν Λόδεκ καὶ Δοιδερλ.) ἢ ἀμφοτέρωθεν κεκυρτωμένη, ἀμφικυρτος (κατὰ μὲν τὸν Γράσοφ, Ἀμείν καὶ Φαΐνιν διὰ τὴν καμπύλωσιν τῆς πρύμνης καὶ πρήρας· κατὰ δὲ τὸν Όφφμανν. διὰ τὴν κύρτωσιν τῶν πλαγίων, πρὸς χαρακτηρισμὸν τοῦ ὠκεϊοῦς σχήματος· τῶν πλοίων, καὶ κατὰ τὸν Δοιδερλ. διὰ τὸ κυρτὸν τῆς ὅλης ἐν γένει ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας). Ἡ συνήθης παραγωγὴ ἐκ τοῦ ἑλίσσω καὶ ἡ ἐρμηνεία· ἡ ἀμφοτέρωθεν διὰ τῆς κωπηλασίας εἰς τὰ πρόσω ἐλαυνομένη, εἶνε ἀνυπόστατος.

ΑΜΦΙΕΝΝΙΜΙ, μέλ. ἀμφίσω, ὁρ. ἀμφίσα(σσ), καὶ μέσ. ἀμφισάμην(σσ), εἰς τὴν προστ. ἀμφίσασθε· πολλάκις ἐν τμήσει ὁ ἑνεργ. ὁρ. ἀμφίεσσα καὶ ὁ μέσ. ἀμφιέσσατο· ἴδ. **ΕΝΝΙΜΙ**· ἡ λέξις ἔχει τὸ δίγαμμα ἀμφιέννυμι κτλ. ὃ δὲ ἑνεργ. καὶ παρὰ παρ' Όμ. δὲν εὐρίσκονται. 1) Ἑνεργ. ἐνδύω, περιβάλλω «εἴματα» ε 467, 264 κ. ἀ. «δέρμα ἐλάφου» ν 436. 2) Μέσ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι «χιτῶνας» ψ 442, «εἴματα, χλαῖνας» Ε 478, ζ 228, ξ 529.

ΑΜΦΙΕΠΝΑ καὶ **ΑΜΦΕΠΝΑ**, μόνον κατὰ παρὰτ. ποιητ. ἀ.) ἐπὶ ἀμφύγῳ ὑποκειμένου, εἶμαι περὶ τινα ἢ τι, ἀσχαλοῦμαι, ἔχω νὰ κάμω με, μετὰ αἰτ. «τινά» Ε 667 «στίχας» παρατάσσω Β 525, «ἀμφ' Όδυσθα Τρῶες ἔπον» κατεδίδον, Δ 482 (εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν κείται τὸ μέσον ζ. 474)· ἐνίοτε κατὰ μετοχὴν προσδιορίζουσιν ἄλλο ῥήμα, εἰς ἐνδείξιν σπουδῆς, ἐπιμελείας, δραστηριότητος· οἷον «ἵππους ἀμφέ-

παντες ζεύγυσαν» ἐπιμελῶς, δραστηρίως, μετὰ σπουδῆς ἔξενον τοὺς ἵππους, Γ 392 παρ. γ 448· «κρέα» παρασκευάζω, Ρ 776· «βοῶν» φροντίζω περὶ τῆς θυσίας αὐτοῦ, ἢ εὐτρεπίζω πρὸς εὐωχίαν μετὰ τὴν θυσίαν, Σ 559, Θ 61 κ. ἀ. «τάφον Ἑκτορος» Ω 804. ε.) ἐπὶ ἀψύχῳ ὑποκειμένου, εἶμαι περὶ τι, ἐνεργῶν συγχρόνως ἐπ' αὐτοῦ, «τὴν πρύμνην πῶρ ἀμφίπε» περιστριγύριζε κατὸν, Π 424 «γαστήρην τῆς ποδὸς πῶρ ἀμφίπε» περιθεύματα, Σ 348, Θ 437.

ΑΜΦΙΕΪΩ (εἶω), περικαίω, περικαυσάλλω, «τσοουρουφίζω», ἐν τμήσει, «βλέφαρ ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εἶσαν αὐτῇ» ε 389 †.

ΑΜΦΙΚΑΝΑ [..], (ἱζάνω) περι(ἢ ἐπὶ)κάθιμαι, μετὰ δοτ. «τῆρην χιτῶν ἀμφίκανε» Σ 26 †.

ΑΜΦΙΚΑΛΗΣ [..], ἐς (θάλλω), γεν. ἑός, ἀμφοτέρωθεν θάλλων, λέγεται τὸ τέκνον, οὗ τινος ἀμφοτέρων οἱ γονεῖς ζῶσιν ἐτι, Χ 496 †.

ΑΜΦΙΘΗ, ἡ, (κυρ. ἀμφοτέρωθεν θείας καταγωγῆς) γυνὴ τοῦ Αὐτολόκου, μήτηρ τῆς Ἀντοκλείας· τῆς μητρὸς τοῦ Όδυσσεύς, τ 446.

ΑΜΦΙΘΕΤΑΙ, ὀν, ποιη. (τίθημι) ὃ ἐπ' ἀμφοτέρωθεν δυνάμενος νὰ τεθῇ, «ἀμφ. φιάλη» (μόνον Ψ 270, 646) πύθνας· φιάλη, ἥς ἡ βαρὺ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὥς· ἔκπωμα, «ἡ ἐκατέρωθεν τίθεσθαι δυνάμενη καὶ κατὰ πυθμὲν καὶ κατὰ στόμα» διπλῇ φιάλῃ (Ταῦτα κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον· κατ' ἄλλους δὲ ἀπθίγνως· ἡ ἀμφοτέρωθεν αἰρομένη τῶν ὠτων· ἡ ἀμφοτέρωθεν λαβὰς ἔχουσα, διωτος· παρ. Ἀθην. ΙΑ'. 103 σ. 504 Α. Β. ἐνθα καὶ ἄλλαι ἐρμηνεύσαι· παρ. **ΑΜΦΙΚΕΒΕΛΛΟΣ**).

ΑΜΦΙΘΕΩ περιστρέχω «μητέρα» περὶ τὴν μητέρα τρέχω· κ 443 †.

ΑΜΦΙΘΩ, ἡ, ὄν. Νηρηίδος, Σ 42.

ΑΜΦΙΚΑΛΥΠΤΩ [..], μέλ. ἀμφικαλύψω, ὁρ. ἀμφεκαλύψα. 1) περικαλύπτω, «σκεπάζω» μετ' αἰτ. πρὸ πάντων περὶ ἐνομήτων «αἶδα» Β 262, ἔπειτα περὶ τοῦ τάφου «ὄστρα» Ψ 91. «δόμος ἀμφοκαλύψέ με» με ὑπαδέχθη, ἔξενε· δ 618, παρ. Θ 514.—Μεταφ. μετὰ διπλ. αἰ. «ἔρω· με φρένας ἀμφοκαλύψε» ὃ ἔρω· ἐσκότεινόν μου, Γ 442, Σ 294· «θάνατος, ἡ θανάτου νέφος, ἡ μοῖρα μιν ἀμφοκαλ.» ὃ θάνατος τὸν περιεκάλυψε, τὸν κατέλαβε, τὸν «ἐπλάκυσεν» Ε 68, Π 350, Μ 446· ὡς πῶτος «νῦς· κατ' ἀμφοκαλύψε» νῦς, ὃ ἐ. σκότος, κατεκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐσκότισθησαν οἱ ὀφθ. του, Δ 346 ὁμοίως «βλέφαρ' ἀμφικαλύψας ὕπνος» ε 493 κ. ἀ. 2) τίθημι εἰς τινὰ τι ὥς· περικάλυμμα, περιβάλλω τινὰ με τι, οἷον «νέφος τινί» Σ 343· «ἄκος τινί» κρατῶ ἔμπροσθέν τινος τὴν ἀσπίδα ὡς κάλυμμα, ὑπερασπίζω τινά, Θ 331, Ν 420. «ἄρος πόλει» περιβάλλω ὄρος εἰς τὴν πόλιν· περικλείω τὴν πόλιν με ὄρος, Θ 569 κ. ἀ. ἐν κτὰ μάχῃ· ῥίπτω τὸ σκέπασμα τῆς νυκτός ἐπὶ τὴν μάχην, Ε 507 (ἐν τμήσει)· παρ. **ΚΑΤΑΜΟΙ ΚΑΛΥΠΤΩ**.

ΑΜΦΙΚΑΡΗΣ, ἔς (ἀμφί, κάρη), ἀκολουθῶν λευκῶν τῶν Ἀσκαλωνίτην ἐδόχθη εἰς τὸ ἐνον τὴν λ. ταύτην ὁ Δώντιος ἐν τῷ «πολλὰ μφικαρή σφέλα κτλ.» p 231 ἀντὶ τοῦ «ἀμφί» ἢ ἐρμηνεύων αὐτήν· μετὰ δὲ καθίσταται, ἰσρα. Σφάλλεται βεβαίως ὁ ἀνὴρ, ἰδ. ΣΕΛΑΣ. ΜΦΙΚΕΛΑΣ ἐπικ. μοτοχ. τοῦ φόρ. ἀμφικέας· περικόψας, περιπελοκίσας «τὸ μέλαν ἔς» ε 12†.

ΑΜΦΙΚΑΟΣ, ὁ (ἐκ τοῦ κλέος· περικλεσί) εἰς Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγυλλέως Π 313. **ΑΜΦΙΚΟΜΟΣ**, ὄν (κόμη), ὁ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν κομῶν, πυκνοφύλλος «θάμνος» P 677†. **ΑΜΦΙΚΟΝΑΒΕΣ** μόνον ἐν τῇσ. ἰδ. ΚΟΝΑΒΕΣ. **ΑΜΦΙΚΥΚΛΑΟΣ** [~.~.], ὄν (κύκλλον) μόνον τῇ φράσι. «δέπας ἀμφικύκλλον» ποτήριον κοῦον, σχηματίζον ἀμφότερῳθεν κύκλλον, μετὰ λέξεις δύο ἔχον κοῦπας κατὰ τὸν πυθμένα τοῦ συνδεδεμένου, ὥστε ἡ μὲν νῆα χρησιμεύει βάσις, ἡ δὲ ὡς ἔκτομα, A 584, γ 63 κ. ἄ. αὐτὰ κατὰ τὸν Ἀριστοτ. Παρὶ τὰ ζῷα ἱστορ. 40 καὶ Βούττιανον. Ἀλλὰ τοιοῦτον σχήμα ποτήριον δὲν εὑρέθη μέχρι τοῦδε οὔτε ἐπὶ μνημείων τῆς τέχνης ἀπεικονισμένον, οὔτε ταῖς συλλογαῖς τῶν ἀγγέλων).

ΑΜΦΙΛΑΧΑΙΝΑ [~.~.], (ἢ) κυρ. περιγαλαρῶν, τριγωνῶν, ἔπομα) περισκαλίζω, περισκάπτω, «φυτόν», ω 242†. (πρὸς λ. ΛΑΧΕΙΑ).

ΑΜΦΙΛΟΧΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀμφικάρου καὶ τῆς Ἐρμύλης, μάντις Ἀργεῖος, συνεκστρατεύσας τὸ ἐν πρῶτον μετὰ τῶν Ἐπιγόνων κατὰ τὴν Θη- νῶν, ἔπειτα δὲ καὶ κατὰ τῆς Τροίας. Ἐντεῦθεν ἀντρεφάς ἐκτισε μετὰ τοῦ Μόφου τὴν πόλιν Ἀλλῶν ἐν Κιλικίᾳ, καὶ ὕστερον μονομαχήσας μετὰ τοῦτον ἀπέθανεν, ο 248.

ΑΜΦΙΛΥΚΗ [~.~.], ἡ, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀμφι- λυκή νύξ» τὸ λυκόφως, τὸ λυκαυγές, H 33†. Ἐρμηνεύει τὴν λ. Ἀπολλωνίως ὁ Πρό- κλος, B 669 «ἦμος δ' οὗτ' ἄρ' πω φάος ἀνδρό- ν, οὔτε τι λήν ὀφραῖναι πέλεται, λεπτὸν δ' ἐπι- δόρμε νυκτὶ φέγγος, ὅτ' ἀμφιλύκην μιν ἀνε- ρόμενοι καλέσουςι». —(Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐρ- μηνευτὰς ἐκ τοῦ ἀγρ. λύκη, λύγη, σκότος = αἰο- λῶς λυκόφως· ἐπὶ τὸν, τὸ μὴ καθαρὸν φῶς ἀλλὰ σκο- τὸς = Σχολ. ὠσαύτως ἔξ ὁ Ἀπολλώνιος· οἱ νεώ- τεροι ὅμως σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς τὸ λυχ. λευκός). **(ΑΜΦΙΜΑΙΟΜΑΙ)** ἄγρ. ὁ ἐνίσταμαι, ἀποθ. (ΜΑ-, αἰομαι) μόνον ἐν τῇ προστ. τοῦ ἀορ. ἀμφιμά- σασθε, περὶ ἧ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν ἄπο- αι, ψηλαφῶ, ἐγγίζω, «τραπέζας σπάγγους μφ.» περισφογγίσασθε, ἡ μάλλον σφογγί- ατε καλῶς υ 452†.

ΑΜΦΙΜΑΧΟΜΑΙ [~.~.], ἀποθ. 1) μάχομαι ἐπὶ τῇ χωρίῳ, πολιορκῶ, μετ' αἰτ. «Ἰλιον, ἴλιν» Z 461, ε 412 κ. ἄ. 2) μετ' γεν. περὶ τινος, ὁ εἰς πρὸς ἀπόκλισην ἢ ὑπεράσπισιν τινος. ἀγομαι, «ἐκκως» Σ 30, «Σαρπηδόνας» Π 96, 533, «τείχεος» *D. O 394.

ΑΜΦΙΜΑΧΟΣ [~.~.], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Κτεάτου, ἔχωνος τοῦ Ἀκτορος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἡγεμὼν τῶν ἐκ τῆς Ἠλίδος Ἑπειῶν, B 620, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθεὶς, N 485, 206. 2) υἱὸς τοῦ Νομίονος, ἀρχηγὸς τῶν Καρῶν, ὑπὸ τοῦ Ἀγυλλέως φονευθεὶς, B 870.

ΑΜΦΙΜΕΔΩΝ, ὄντος, ὁ (μέδων· ὁ τῶν περὶ βασιλεύων) υἱὸς τοῦ Μελανέως, μνηστήρ τῆς Πη- νελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου, υ 284, ω 103, 445.

ΑΜΦΙΜΕΛΑΣ [~.~.], ΑἴΝΑ, ἄν, ὁ τριγύρω μέλας, πάντοτε ὡς ἐπὶ θ. τῶν φρενῶν, αἰνιγ- τὸς λέγονται οὕτως· πιθανῶς διὰ τὴν ἐν τῷ σώματι θέσιν τοῦ διαφράγματος, ἐν σκότει κείμεναι, ὑπὸ σκότους περικυκλωμέναι (ὁ ΓΜ Ουδός- σιος μεταφράζει ἡ μαῦρη καρδία), A 103, P 83, 499, 573 (Κατὰ δὲ τὸν Φαῖστον τροπικῶς ἐρμηνεύετον τὸ ἐπὶ θ. ὑπὸ λύπης, ἀδημονίας, ἀγανακτήσεως περισκοτισμέναι, ἄρα, καθ' ἡ ἡδὴ καὶ ἄλλοι προτερὸν ἡρμηνεύσαν, σκο- τειναί, ὀργίλαι ὡσαύτως καὶ ὁ Δουδερὴ ὅστις νομίζει ὅτι ἡ λ. ἐκφράζει οὐχὶ συνήθη καὶ διαρκή τὴν ιδιότητα ταύτην τῶν φρενῶν, ἀλλὰ πρόσκαι- ρον μόνον, καὶ διὰ τοῦτο ἐρμηνεύει τὰ ἐπὶ θ. ὡς προληπτικῶς κείμενον=ὥστε μελανθῆναι ὑπὸ τῆς ὀργῆς. (Ὁ Ὀφθαλμὸν μεταφράζει· κατὰ μαυροί, ἰδ. Ἄμω ἐν τέλ.—Ὁ στίχ. δ 661 εἶνε παρεμ- δεβλημένος· ἐκ τοῦ A 103, ἄρα *D.).

ΑΜΦΙΜΙΚΛΟΜΑΙ [~.~.], ἀποθ., ἀορ. β'. ἀμ- φικυκλον (τὸ υ βραχύ), παρακ. ἀμφιμέμικα, κυρ. περὶ τινος κυκλῶμαι, ἐπὶ δὲ ἀφύκων, πε- ριγῶ, περικροτῶ, ἀντηγῶ, οἷον «δάπα- δον ἀμφιμέμικον» κ 227 «ἀμφὶ σάκος μύκα δουρὸς ἀκωκῇ» ἀντήχησεν ἡ ἀσπίς ὑπὸ τῆς ἀκω- κῆς τοῦ (καταπεσόντος) δόρατος, Γ 260· «μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον» M 460.

ΑΜΦΙΝΕΜΟΜΑΙ, μέσ., περισκίβω, κατοικῶ εἰς τὰ περί, «Ἀνεμώρειαν καὶ Ἰάμπολιν» B 521 κ. ἄ. «Κρήτην, Ρόδον» τὰ παρὰ τῆς Κρ. Ρόδου, B 649, 655, «Ἰθάκην» τ 132.

ΑΜΦΙΝΟΜΗ, ἡ, ὄνομα Νηρηίδος, Σ 44.

ΑΜΦΙΝΟΜΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Νίσου ἐκ Δουλιχίου, μνηστήρ τῆς Πηνελόπης, π 394 κ. ἄ. ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου φονευθεὶς, υ 89.

ΑΜΦΙΣΕΑ, ἀορ. ἀμφέζεα, περιζέω, φ 196†.

ΑΜΦΙΟΣ [~.~.], ὁ (ἀμφί· ὁ περιφερόμενος) 1) υἱὸς τοῦ Σελάγου ἐκ Παΐσου, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος, E 612. 2) υἱὸς τοῦ Μίρποτος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀ- δράστου, ἀρχηγὸς τῶν Τρώων, B 830.

ΑΜΦΙΠΕΔΟΜΑΙ, ἀποθ., ποιη., εἶμαι ἡ δια- τριβῶ περὶ τινα, περικυκλῶν τινα, μετὰ δοτ. «ἀοιδὴ ἀκούοντεςσι ἀμφιπέλεται» α 352†.

ΑΜΦΙΠΕΝΟΜΑΙ, ἐπικ., ἀποθ., μόν. κατ' ἐνεστ. καὶ παρ., συνθ. μετὰ αἰτ. προσώπου, περὶ τινα ἀσχολοῦμαι «οὐ μὲν πατέρα ἀμφιπέ- νοντο» οἵτινες (ὡς φίλοι ἢ σύμβουλοι) ἦσαν περὶ τὸν πατέρα, ο 467· ἰδίως περιποιεῖμαι, θε-

ραπεύω «τινά» Δ 220, Ν 656 κ. ἀ. καὶ ἐπὶ ἱατρῶν Π 28. Σπανιώτερον «τί» σπουδάζω περὶ τινος εἰς κακὴν σημ. ἐπὶ κυνῶν τῶν ἐπιπιπτόντων ἢ σπαρσόντων τινά, Ψ 484· ὡσαύτως ἐπὶ ἰχθύων τῶν κατατρωγόντων τὸν νεκρόν, Φ 203.

ἀμφι-περί, ἴδ. ἀμφὶ ἐν ἀρχῇ.

ἀμφι-περι-στρέφω, περιβάλλω, μεταφ. καὶ παθ. «χάρις οὐκ ἀμφιπεριτρέφεται ἐπέεσσιν» χάρις δὲν περικείται εἰς, δὲν περιβάλλει (περικουμῇ) τὰ ἔπη του, θ 475 f. (Κατ' ἄλλους· περιτρέφει κατὰ τὸν Ἀμείν· περιπικνουται, ἀφρονος· ὑπάρχει περί· Ὅπως δὴ ποτε πρέπει νὰ γραφῇ κατὰ τὸν Λέρσιον διὰ λόγους μετρικοῦς κατὰ διάστασιν ἀμφὶ περι-).

ἀμφι-περι-στράφα ποιητ. περιστρέφω πανταχόσε, περιελαύνω «ἵππους» Θ 348 f.

ἀμφι-περι-φρονέω [...], ποι. περιφρονέωμαι, περιζηρῶμαι, περὶ τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων, Γ. Ἀφ. 272.

ἀμφι-περι-φύω, ἴδ. τὴν ἐπ. λ.

ἀμφι-πίπτω ποι. ἀφ. β'. ἀμφέπισον, πίπτω περὶ τινα, ῥίπτωμαι ἐπάνω τίνος, «γυνὴ πόσιν ἀμφιπέσους» (ὑπὸ λύπῃ) θ 523 f.

ἀμφιπολεῖν, 1) μεταβ. μετ' αἰτ. θεραπεύω τι, ἀσχολοῦμαι περὶ τι περιποιεῖσθαι, «συγυρίζω» «ὄρχατον» ω 244, «βιον» προσολάτω τὴν ζωὴν, σ 254, τ 427. 2) ἀμεταβ. εἶμαι περὶ τινα ὡς θεράπων, ὑπηρετῶ, υ 78 (ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ Ἀμείν θεωρεῖ κατ' εὐφημισμὸν κεκρίμενη τὴν λ. ἀντὶ τοῦ τιμωρεῖν καὶ ὡς ἀντικείμενον ἀποδίδει τὸ «κούρας». II. Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν γνώμην θά ἦτο ἡ ἔννοια τοῦ χωρίου καὶ τῆς λέξεως ἡ σημ. ἡ ἐξῆς· καὶ τὰς ἐδοκίμω εἰς τὰς στυγερὰς Ἐρινύς, διὰ νὰ τὰς «συγυρίσουν») Ὅδ. Ἐκ τοῦ

ἀμφιπολεῖν, ἡ (πέλω) κυρ. ἐπιθ.: ὁ περὶ τινα ἡσυχολημένος· παρ' Ὁμ. δὲ πάντοτε οὐσιαστ. καὶ θηλ. σημαίνει δὲ τὴν ἀκόλουθον, τὴν ὑπηρέτριαν μεγάλης τιμῆς δεσποίνης ἢ ἡγεμονίδος, τὴν ἐν μείζονι τιμῇ οὖσαν παρὰ τὰς «δμῶας» τὰς δούλαι, ἀφ' ὧν ῥητῆς διακρίνεται χ 483 ἐξ. Ἐν καὶ ἦσαν καὶ αἱ ἀμφίπολοι δούλαι, δμῶες, ὡς καὶ ὀνομάζονται Ζ 324.—II κυριώτερα τῶν ἀσχολῶν εἶνε· ἔργα γυναικεία, καὶ μάλιστα ἱσοურγία Ζ 324, πρὸς Γ 422, α 357, η 235, ὑπηρέσια παρὰ τὸ δαῖπνον, ἰδίως ἡ προσφορά τοῦ «νιφίματος», τῆς «χέρνιδος» πρὸς α 436 κ. ἀ., καὶ ἄλλα πρὸς τοῦτοις οἰκιακὰ ἔργα, Χ 442, η 232. Ἰδιαιτέρον δὲ αὐτῶν καθήκον ἦτο νὰ ἀκολουθῶσι τὴν δεσποιναν ἢ τὰ θυγατέρας ἢ τῆς οἰκίας, Γ 443, α 331, ζ 84 κ. ἀ.—Ω: ἐπιθετον εὐρίσκεται «ἀμφίπ. ταρῖν» Ω 302 «γρηῖς ἀμφίπ.» α 194 «γυναῖκες» α 362, η 235.

ἀμφι-πονεῖσθαι, μέσ. ἀποθ., μέλ. ἀμφιπονήσκειν, ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ σύνταξιν ὡς καὶ τὸ ἀμφιπένεσθαι (ἐπ. ἴδε) «τὸν μὲν Τυδείδην ἀμφιπονεῖτο θαρσύνων» Ψ 684, μετὰ αἰτ. πρ-γματο; φρασεῖται περὶ τινος, Ψ 459 (φ-

που κατὰ τὸν Λέρσιον ἀνάγκη μετρικῇ εἶναι νὰ γραφῇ: ἀμφὶ πονήσμεθ')

«τάρον» υ 307.

ἀμφι-ποτάσκειν, μέσ. ἀποθ., ποι. περι-πταμαι, περίε τινας παθ., «τέκνα» Β 315 f.

ἀμφι-ρύτος [...], η, οη, ποι. ἀντὶ τοῦ ἀμφιρύτος (ῥέω) περιῤῥυτος, περίε βρεχόμενος, ἐπιθ. τὸν νῆσων, Ὅδ. α 50, 498 κ. ἀ.

ἀμφίς (ἀμφί), ποι. Ἀ'. 1) ἑπὶ β'. 1) ἀμφοτέρωθεν (-θι, -σε), Δ 634, Σ 519, Φ 462. 2) χωριστά «γαῖαν» καὶ οὐρανὸν ἀμφί· ἔχειν α 54· «τὸ μὲν ζυγὸν ἀμφί· ἔργει» ὁ ζυγὸς κρατεῖ τοὺς βόας κεχωρισμένους ἀπ' ἀλλήλων, Ν 706· «ἀμφί· ἔλγη» ἔγειναν δύο κομμάτια Α 559.—Ὅθεν· 3) μακρὰν, ἀποκεχωρισμένους «ἀμφί· μένειν» Ο 709· «ἀμφί· εἶναι» τ 221, ω 248· «ἀμφί· Ἀχαιοί· ἀλλ' ἀποδάσσεσθαι» ἄλλα χωριστά, ἄλλα ἀκόμη, ἐκτὸς τούτων καὶ ἄλλα, Χ 417· ὅθεν καὶ καθ' ἑαυτὸν «τιμὴν ἀμφί· ἄγοντες· ἕκαστος· ἕκαστος· καθ' ἑαυτὸν, χ 57 (ὁ δὲ Ἀμείν· ἕκαστος πανταχόθεν)· ἀμφί· φράζεσθαι, φρονεῖν» καθ' ἑαυτὸν, ὁ ἐ. διαφύρει· σκέπτεσθαι, Β 42, 345· «εἰσεσθαι ἀμφί· ἕκαστα» ἐρωτῶ ἐν ἑκάστον κατ' ἴδιον, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, τ 46.

4) κύκλῳ, περίε, πανταχόθεν «βαθὺς δὲ τε Τάρταρος· ἀμφί·» Θ 484· «ἀμφί· εἶναι» περιρικεῖν, Ι 464, Ω 488 πρὸς θ 476· «ἀμφί· ἔγω» περιβάλλω, περιέγω, θ 340, γ 486. Ὁμοίως ἐρμηνεύονται καὶ τὸ Γ 445 «ὀλίγη δ' ἦν ἀμφί· ἄρουρα» ὀλίγη γῆ, ὀλίγος γῆρος, ὀλίγον διάστημα ἦτο περὶ τὰ τεύχη ἐκάστον (ἄλλοι ὅμως ἐρμηνεύουσιν· ὀλίγον ἦν τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ τῶν δύο στρατῶν, τὸ μεταίχμιον λεγόμενον, ὡς ὁ Βούττιμαννος, οὗ ἡ γνώμη τοῦλάχιστον προτιμώτερον τῆς τοῦ Καίνιγχοφ exiguat erat circumcirca terra, omniaque milibus, curtilibus, armis oppleta conspiciantur) ὡσαύτως Η 342 «ἢ (τάφος) γ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάχοι ἀμφί· ἔορτα» περικυκλῶσα, καὶ ὄχι· εἰς τὸ μεταξὺ οὖσα, ὡς κακῶς ἡρμηνεύθη. Β.) Πρόδος· ἀμφί, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατ' ἀναστροφὴν, ὁ ἐ. μετὰ τὴν συντακτ. πρῶσιν. 4) μετὰ γεν. ἀ.) περίε τινας «ἄρματος· ἀμφί· ἰδεῖν» Β 384. β.) μακρὰν τινος, «ἀμφί· φυλόπιος» π 267· «ἀμφί· ὁδοῦ» ἐκτός, «παράμερα» τῆς ὁδοῦ Ψ 393, «Διὸς ἀμφί» Ο 444. 2) μετὰ δοτ. μόνον Ε 723 «ἄζονι ἀμφίς» περὶ τὸν ἄζονα. 3) μετ' αἰτ. «Κρόνον ἀμφίς» περὶ τὸν Κρόνον, Σ 274, «Προσειδῶν ἀμφίς» ζ 266 πρὸς ι 399, ω 45, Γα. Δήμ. 289. (II. Ὁ Ὀρμ. λέγει ἀμφί· τὴν Ἀμφί· ὡς καὶ σήμερον ἡ καθομιλουμένη ἀντὶ τὴν Ἀντί).

ἀμφι-στεφανόω [...], κυρ. περιστεφανώνω παθ. ὡς στεφανός περὶ τι ἐλίσσεται ἢ περιρικεῖται, τροπικ. «ὁμίλος ἀμφι-στεφανώων» ἦτο περὶ τι συνηγμένος, Γ. Ἀφρ. 120.

ἀμφι-στρέφω, βάλλω τι ἐν εἴδει στεφάνου περίε τινός, ὅσον «ἀμφί· δὲ οἱ κεφαλῇ νεοὶ ἔσται» Σ 205.

ἡφίστημι, σταίνω τι περί τι. Παρ' Ὁμ. εὐ-
εται μόνον τὸ μέσ. καὶ ὁ μέσθην σημ. ἔχων
β'. ἀμφίστην καὶ γ'. πληθ. συγκομιζόμενον
ἔστιν ἀντί τοῦ ἀμψίστησαν, περισταμαί-
πτ. Σ 233, Ω 712, «ἀμφὶ δ' ἑταίροι ἴσταν-
ι 380· μετ' αὐτ. περικυκλῶ, «ἀμφίσταντο
» ἐπολιόρκοον, Α 733.

ΜΦΙΣΤΡΑΤΑΟΜΑΙ [-...], ἀποθ., ἔγω στρα-
περί τι, πολιορκῶ «πόλιν» Α 713 φ.

ΜΦΙΣΤΡΕΦΗΣ, ἔς, ποι (ἀμφί, σφίρω) ὁ τῆδε
κεῖται στρεφόμενος, εὐστροφος περί κεφα-
λάωντος, Α 40 φ. (Π. Κατὰ τὸν Ἀπολλών.
στρεφεῖς = ἀλλήλαις περιπεπλεγμέναι).

ΜΦΙΤΙΘΗΜΙ [-...], ἀόρ. α. ἀμφίθηκα, μέσ.
β'. ἀμφέθηκα, παθ. ἀορίστ. μεταγ. ἀμφι-
εἶς. 1) Ἐνεργ. περιτίθημι, περιβάλλω
(μα μελέεσσι) ν 434, «καφαλὴ κυνέην» Κ
7, 261, «κυνέη ἀμφιτεθεῖσα» Κ 271. 2)
π. περιτίθεμαι τι, βάλλω τι περί ἐμαυτὸν,
οὐκ ὅσον «ἐξίφος» περιζώννυμαι, φ 434.
ΜΦΙΤΡΕΜΑ, περιτρέμω, τρέμω ὅλος,
τρέμω. Φ 507.

ΜΦΙΤΡΙΤΗ, [-...], ἡ, ὄν. Νηρηΐδος, παρ' Ὁμ.
κατὰ τὸν Πρέλλερν οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀλληγορία
τοῦ κυμαίνοντος μέλανος πόντου, ὡς καὶ τὸ
οἶμα (ἐκ τοῦ τρίω, τρίω) δηλοῖ, μ 60· αὐτὴ
ἔχει καὶ τὰ θαλάσσια ζῶα ε 422, μ 97. Κατὰ
τὸν μετέπειτα μῦθον εἶνε γυνὴ τοῦ Ποσειδά-
ω, ἄρχουσα μετ' αὐτοῦ τῆς μεσογείου θαλάσσης,
ἡ μήτηρ τοῦ Τρίτωνος.

ΜΦΙΤΡΩΜΕΑ, ἐπ. περί τι τούτεστιν ὅλος τρέ-
μω, φοβούμαι «τινός» περί τινος μὴ πάθῃ τι,
820 φ.

ΜΦΙΤΡΩΝ [-...], ὁκος, ὁ (ἐκ τοῦ τρώω, οἰ-
οῦμαι) περιτρώων, ἡ παντάπασιν κουράζων) υἱὸς τοῦ
Ἀλκαίου, βασιλεὺς τῆς Τίρυνθος, καὶ τῆς Ἰπ-
πυῆος, ἔγγονος τοῦ Περσέως, ἀνὴρ τῆς Ἀλ-
κίης, πατὴρ τοῦ Ἰφικλέους καὶ τροφεὺς τοῦ
Ἰφικλέους. Φανερώσει τὸν πενθερὸν αὐτοῦ, τὸν
αὐτὸς πατὴρς θεῖον, Ἠλεκτρώνα κατέφυγεν
τὰς Θήβας πρὸς τὸν Κρέοντα τὸν πρὸς μη-
δὲς θεῖον, λ 266· «παῖς Ἀμφιτρώωνος» λέγε-
ται ὁ Ἡρακλῆς, Ε 392, λ 270.

ΜΦΙΦΑΕΙΝΟ [-...], ἐπ., περιφωτίζω, «τι-
ς». Τ. Α' πα. 202.

ΜΦΙΦΑΛΟΣ [-...], ὄν, λέγεται ἡ περικεφα-
λαία ἡ κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη (τότε ἐμ-
προσθεν ἢ τὸ ὀπίσθεν) φάλον (ὅπ. ἔς) ἔχουσα,
φοβόλην δηλ. ἡ σκέπη μεταλλίνην (οἷον τὸ ἐν
τῇ καθομιλου. λεγόμενον «κεραμίδι» τοῦ κα-
πύου, τὸ καλύπτει τὸ μέτωπον) σκεπάζουσιν
ἐμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν τῆς κεφαλῆς. Ἰλ. Ε
43, Α 41. (Αὕτη εἶνε κατὰ τὸν Κοίτχην καὶ
Ἰουστωον ἡ πιθανωτάτη ἐρμηνεία· κατὰ τὴν
ἐνθὴν ἐρμηνείαν· ἡ τριγύρω μὲ ταυτοῦτος ἀμ-
φίχου· περικυκλομένη· κατὰ δὲ τὸν Ὀφρμαν-
ον· ἡ ὑπεράνω ἐκατέρου τῶν ὀφθαλμῶν ὄμω-
ν ἡ ἀσπίδιον ἔχουσα· καὶ κατὰ τὸν Βούρ-

μανον· ἡ ἐκ τῶν ἐμπροσθεν πρὸς τὰ ὀπίσω
τόσον τι μεταλλινὸν προσηρησμένον ἔχουσα, ἐν-
τός τοῦ ὁποίου ἦτο κατὰ κορυφὴν ὁ λόφος ἐμ-
πεπηγμένος).

ΜΦΙΦΟΒΕΑ, ἀόρ. παθ. ἀμφεφοβήθη, καὶ γ'.
πλ. ἀμφεφοβήθη ἐπ. καὶ Δωρ. ἀντί τοῦ -θήσαν,
πéριξ φοβῶ, ὁ ἐ. σκορπίζων τῆδε κἀκεῖσε πάν-
τας τοὺς πέριξ τρέπω εἰς φυγὴν. Παθ. πέριξ
τινός σκορπίζόμενος τῆδε κἀκεῖσε τρέπομαι εἰς
φυγὴν, «τινὰ» Π 290 φ. (Ἄλλοι δὲ γράφουσι
χωριστὰ ἀμφὶ φόβησαν).

ΜΦΙΦΟΡΕΥΕ, ἡς, ὁ (ἀμφί, φέρω) ἐπαυρὸς καὶ
πλήρης σχηματισμός· ἀντί τοῦ συνήθους συγκε-
κομιζόμενος ἀμφοτέρως, ἀγγεῖον ὁπωσποῦν μέγα,
ἀμφοτέρωθεν ἔχον λαβὰς, πλύνον (ἡ καὶ μεταλλί-
νον), χρήσιμον ὡς δοχεῖον οἴνου ἢ μέλιτος, «ἡ ἀ-
μνα», θ 290· ἐχρησίμειεν ὅμως καὶ εἰς ἐμπο-
ρὴν τῆς κόνης· τῶν τεχνειωτῶν, νεκρικὴ κάλ-
πη, Ψ 92, ω 74.

ΜΦΙΦΕΡΑΖΟΜΑΙ, μέσ., καθ' ὅλας τὰς ἐπὶ οὐδὲς,
τούτεστιν ἀκριβῶς διανοοῦμαι, ὠρίμως
σκέπτομαι, περιεσκεμμένως διαλογίζο-
μαι, Σ 254 φ. (Κατὰ τὸν Ὀφρμανον ἡ ἀμφί
εἶνε ἐνταῦθα ἐπὶ).

ΜΦΙΧΑΣΚΗ, ἀόρ. ἀμψέχανον, χάσκω πέριξ
τινός, καταπίνω «τινὰ» Ψ 79 φ.

ΜΦΙΧΕΩ, ἀόρ. α. ἐπικ. ἀμψέχεω, μέσ. ἀόρ.
β'. ἐπικ. ἀμψέχουμαι (καὶ γ'. ἐν. ἀμψέχουτο), ἀόρ.
α. παθ. ἀμψέχουμαι. 1) Ἐνεργ. κυρίως περι-
χέω, «περιχύνω», τροπ. «ἡέρα τινί» σκοτός
περί τινα ἢ ἐπὶ τινος, Ρ 270· «δέσματα ἐρμῖαι»
περιβάλλω δεσφὰ περί τὰ κλισιοπόδια, θ 278.

2) Παθ. μετὰ συγκομιζόμενον μέσ. ἀόρ. πε-
ριχέομαι, ὁθ. α.) ἐκτείνωμαι, ἐξάπλωσ-
μαι πέριξ· τινός, περιλαμβάνω «πᾶρος κό-
νιν ἀμψέχουθηναι» Ψ 764. (Τὸ χωρίον ταῦτα φυ-
σικώτατα ἐρμηνεύεται ὡς ἑξῆς· ὁ Ὀδυσσεὺς
ἔτρεχε τῶσον πλησίον τοῦ προτρέχοντος Αἴαν-
τος, ὥστε «ἔτυπτε τὰ ἰχνα τοῦτοῦ διὰ τῶν πο-
δῶν του», πρὶν δυνηθῇ ὁ ὑπὸ τῶν βημάτων τοῦ
Αἴαντος ἐγερθεῖς κοινοτρόπος νὰ ὑψωθῇ καὶ νὰ
περιχυθῇ περί τὸν Ὀδυσσεά. Ὁμοίως μεταφρά-
ζει καὶ ὁ Γερμανὸς Μιγκουίτζ «πρὶν ὁ κοινο-
τὸς ἐγερθῇ περί αὐτοὺς καὶ νέφος» Οἱ δὲ σχολ.
καὶ ὁ Μακρόβιος Saturn. 5, 13 ἐρμηνεύουσι· πρὶν
καταπέσθαι τὸ εἰς τὴν βαθεῖαν ἄμμοον ἐντετυπω-
μένον ἰχνοσ τῶν ποδῶν. Ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν
ἐρμηνείαν ἀντίκειται πρῶτον ἡ σημ. τοῦ ἀμψι-
χουθῆναι, ἔπειτα τὸ ἀπίθανον ὅτι ὁ ποιητὴς ἤθελε
φαντασθῇ τοσοῦτον ἀμμῶδες τὸ στάδιον, ὥστε
εὐθὺς μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν ποδῶν νὰ μὴ μένῃ
ἰχνοσ, ἀλλὰ νὰ καταπίπτῃ ἡ ἄμμος, καὶ οἷον νὰ
κολυμβᾷσιν οἱ τρέχοντες ἐν τῇ ἄμμῳ. Ἐν ἀπι-
θανωτέρᾳ εἶνε τοῦ Φαίτιος ἡ ἐρμηνεία· πρὶν ὁ
ὑπὸ τῶν βημάτων ἐγερθεῖς κοινοτρόπος πάλιν κα-
ταπέσθαι· διότι πρὸς τοῦτο ἀπαίτεται μακροτερος
χρόνος· ἡ ὥστε δι' αὐτοῦ νὰ σημαίνεται τὸ βράχῃ
μεταξὺ τῶν δύο τρεχόντων διάστημα) μετ' αὐτ.

τροπικῶς· «θεῖται μὲν ἀμφέχυτο ὁμαί» θεῖται φωνή ἐχθρή, ἤκουσθη περὶ αὐτόν, B 41, «τὴν ἄχου ἀμφεχούθη» λύπη διεχούθη περὶ αὐτήν, δ 746 «ὑπνός· ἀμφιχυθείς» E 253, W 63· δ.) περὶ προσώπων, ἐναγκαλίζομαι, ἡχύνομαι ἐπ' αὐτῷ τινός·, μετὰ αὐτ. π 214· ἀνευ πτ. γ 498.

ἀμφοικυοίς, ἀμφοικυῖσθαι, ἴδ. ἀμφοικῆς.

ἀμφοικυτός [-υ-], ὅν (ἀμφί, χέω), περιεχυμένος· «τείχος» περιεχυμένον, τὸ περὶ τινός ὑψωμένον πρόσωμα, Γ 145 f.

Ἀμφίον [-ι-], ἰόνος, 1) υἱός τοῦ Ἰασίου καὶ τῆς Περσεφόνης (κατὰ τὸν Εὐστάθ.), πατὴρ τῆς Ἀλκιδούς, βασιλεὺς τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ, λ 283. 2) υἱός τοῦ Διὸς (κατὰ τὸν Ὀμ., κατὰ δὲ τὴν μετέπειτα παράδοσιν υἱός τοῦ Νυκτεῖος ἢ Ἐπωπέως) καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀνὴρ τῆς Νισθῆς, ἀδελφός τοῦ Ζήθου, διακρινόμενος ἐπὶ κίθαρι· δίζ, δι' ἧς (ἢ) ἐπακολούθησάντων τῇ Ἀμφίονος λύρα τῶν λίθων· Ἀπολλ.· μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἀνήγειρε τὰ τεῖχη τῶν Θηβῶν, λ 262 ἐξ. Ὁ μεταγενέστερος μῦθος συγχέει τοῦτον πρὸς τὸν προηγούμενον. 3) ἀργηγός τις τῶν Ἐπειῶν N 692. (Κατὰ μὲν τὸν Δοδεκκ. ἐκ τῆς ἀμφί, μετὰ τῆς καταλήξεως ἰων, κατ' ἄλλους· δὲ ἐκ τῆς μετοχ. ἀμφιών· ὁ περιπλανώμενος).

ἀμφοτέρως, η, ὅν, (ἀμφω). Τοῦ ἐνικοῦ παρ' Ὀμ. εὐρίσκεται μόνον τὸ οὐδ. ὡς ἐπὶ β. μετὰ πάσης· πτώσεως, «ἀμφοτέρων βασιλεύς· τ' ἀγαθός· κρατερός τ' αἰχμητής·» καὶ τὰ δύο συγχρόνως, καλὸς βασιλεὺς καὶ ἀνδρὸς πολεμιστής, Γ 479, H 418, ξ 505, α 78 κ. ἄ. συχνότερον κατὰ δυϊκὸν καὶ πληθ. E 456, P 395, υ 327 κ. ἄ. «ἀμφοτέρων» (ἐξυπακ. γράσι) μὲ τὰς δύο χεῖρας, E 416, κ 254. (ἢ ἢ ἔλλειψις αὐτῆς τοῦ οὐσιασ. παρατηρεῖται καὶ ἐν τῇ καθολικῇ. ἐν ταῖς ἐξῆς· φράσι. «ἔτρεχεν εἰς τὰ τέσσαρα» πόδια «νὰ σου βγάλω τὰ δύο» ἑμάτια κ. ἄ.) ὁ πληθ. τίθεται καὶ μετὰ δυϊκοῦ οὐσιασ. «χεῖρε ἀμφοτέρω·» ω 398.

Ἀμφοτέρως, ὅ, εἰ· τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 415.

ἀμφοτέρωθεν, ἐπὶ β. καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, E 726, η 413 κ. ἄ. πληθ. θένε δμπροσθεν καὶ ὀπισθεν. κ 467.

ἀμφοτέρωθεν, ἐπὶ β. καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη μόνον· ἴδ. Θ 223, A 6, M 287.

ἀμφοταῖς, ἐπὶ β. (πληθ. ἐκ τοῦ ἀμφί καὶ αὐθας)· ἐκ τοῦ ἐδάφους, «ἀπὸ κατὰ γῆς», ἢ πρὸς γῆν ἐλάσει κήρη ἀμφοῦδς ἀείρας· νὰ κτυπήσῃ τὴν κεφαλὴν του κατὰ γῆς, ἀφ' οὗ τὸν σηκώσῃ ἐκ τοῦ ἐδάφους, ρ 237 f. (Ὁ Ἀπολλώνιος ἀνεγίνωσκεν «ἀμφ' οὐδας ἐρείσας» καὶ τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην (ἐπὶ δὲ καὶ τὴν· ἀμφοῦδς ἐρ.) φέρουσι καὶ τινὰ τῶν ἀντιγράφων· ἀλλ', ὡς ἦδη ὁ Εὐστάθ. ὁρθῶς παρετήρησε, προκύπτει οὕτως ταύτολογία πρὸς τὸ προηγούμενον «πρὸς γῆν ἐλάσει». Ὁ Ἀμεῖς, ὅτι· τὸ ἀμφοῦδς θεωρεῖται ἀμφὶ οὐδ' ὅς, ἐκφέρει τὴν ἐξῆς πάνυ λε-

πολόγον ἐξημεῖται· ἀφ' οὗ τὸν σηκώσῃ καὶ ἀπὸ τὰ δύο (ἢ ἀπὸ ὅλα τὰ) μέρη πρὸς τὸ ἔδαφος· ὁ δὲ ἀφ' οὗ σηκώσῃ τὸν Μελάνθιον οὕτως· ὥστε ἡ κεφαλὴ του νὰ πέσῃ κατὰ γῆς. ἢ. Νομίζω ὅτι τὸ ἀμφοῦδς οὐδεμίαν στίγιν ἔχει πρὸς τὸ οὐδας, ἐπομ. ὅτι εἶνε παράγωγον ἐπιβόημα ἐκ τοῦ ἀμφοῦ σημαίνον τὸ δι' ἀμφοτέρων τῶν χεῖρων· ἢ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν).

ἀμφερασσαίτο, ἴδ. ἀναφραζομαι.

ἄμφω, ὄνομ. καὶ αἰτ., ἀμφοῖν γεν. περὶ παντός γένους, ἀμφοτέροι, «καὶ οἱ δύο» οὐ μόνον ἐπὶ δύο προσώπων καθ' ἑαυτά, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δύο ὁμάδων, οἶον B 124. Παρ' Ὀμ. εὐρίσκεται μόνον ἡ ὄν. καὶ αἰτ. (ἢ. Ἐν δὲ τῇ χωρίῳ Γ 214 «ἄμφω δ' ἐχόμενω» ἐάν τις παρὰ τὴν δυσαρμυανεύον ἀπόλυτον ὀνομαστικὴν προτιμήσῃ τοῦ Ζηνοδότου τὴν εὐκολον διόρθωσιν ἐχόμενων, τότε ὁ τύπος· ἄμφω χρησιμεύει καὶ ἀντὶ γενικής, ὅπως καὶ τὸ δύο μεταχειρίσθῃ ὁ ποιητής ἀντὶ γεν. ἴδ. αἰτ.). Ἐν τῇ μ. 424 «τῷ β' ἄμφω συνέργον» ἀναφέρεται τὸ ἄμφω εἰς τὰ ἐπόμενα τρόπιν καὶ ἰστον. — Ἀκλίστον εἶνε Ἰμ. Δῆμ. 15.

ἄμφωτος, ὅν (ἀμφί, οὗς) δύο ἔχον ὡτα, λαδός, «ἔλισσον» γ 10 f.

Ἀμῦεν συνηρημ. ἐκ τοῦ ἀμείων, ἴδ. ἀμύν.

ἀμώμητος, ὅν (ἄμωμιόμαι), ἄμωμος, ἄψωγος, «ἀκατηγόρητος» M 409 f.

4. ἄν, μόριον συγγενέστατον μὲν κατὰ τὴν γρήσιν καὶ τὴν σημασίαν πρὸς τὸ Κέ (ὅπ. ἴδε), οὐχὶ δὲ καὶ ταύτων, ἐπειδὴ καὶ ἀμωμότερος ἐνίσταται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει κενταί. Σημαίνει δὲ ὅτι τὸ ἐν τῇ προτάσει κατηγορούμενον δὲν κατηγορεῖται ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυγεν, ἀλλὰ θεωρεῖται ὡς ἐκ τινων περιστάσεων ἢ υποθέσεων ἐξαρτώμενον, διό καὶ δὲν τίθεται εἰς προτάσεις θετικὰς τι γηγόνος· ἐκφραζούσας, ἐπομένως οὐδὲ ποτε μετένεστ. καὶ παρακ. τῆς ὀριστικῆς.

Α.) Μεθ' ὀριστ. 4) τῶν ἱστορικῶν χρόνων (παρὰ καὶ ἀορ.) ἐν τῇ ἀποδόσει ὑποθετικοῦ λόγου, εἴτε καμμένης τῆς υποθέσεως εἴτε ἔξωθεν ἐννοουμένης, ἵνα δηλώσῃ ὅτι τὸ ἐν τῇ ἀποδόσει λεγόμενον θὰ ἐγίνετο, ἂν ἐγίνετο καὶ τὸ ἐν τῇ υποθέσει λεγόμενον· ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο δὲν ἐγένετο, ἢ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνη, διὰ ταῦτα καὶ ἐκεῖνο δὲν γίνεται (συντομωτέρως· ἐν τῇ ἀποδόσει ὑποθετικῷ λόγῳ ἐπὶ ψευδοῦς· ὑποθέσεως)· «ὅς ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς, ἐπερ ἀπῆμων ἦλθε» ε 39· καὶ ἔξωθεν ἐννοουμένης, «ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν» ἐνν. «εἰ ἐπιθόμην», E 201· «οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες» 6 184 (ἐνθα ἐκ τοῦ προηγ. στίχου ἐνν. «εἰ σὺν Ὀδῷ· κατεφθίστο»). Συνηθέστερον ἐν ταύταις τίθεται τὸ Κέ, ὅπ. ἴδε. 2) τοῦ μέλλοντος σπανίως (συνηθέστερον τὸ Κέ, ὅπ. ἴδε), ὅταν ἢ πραγματοποιήσῃς τοῦ λεγομένου ὅτι μέλλει νὰ γείνη παρίσταται ὅχι ὡς βεβαία, ἀλλ' ὡς ἐκ περιστάσεων ἐξαρτωμένη· «αὐτὸν δ' ἂν πύματόν μ' ἐκύνες ἐρύουσιν, ἐπεὶ κέ τις κτλ.» X 66 πρόβ. γ. 50.

Β.) Μεθ' υποτακτ. σημαίνει τὸ ἄν 1) ὅτι προσδοκώμενη τις πράξις ἐκ περιστάσεως ἐξαρτάται (συνηθέστερον εἶνε ἐνταῦθα τὸ Κέ, ὅπ. 185). «ὅκ ἂν τοι χαίρημι κίθαρις» δυνατόν νά μή σοι χρησιμεύσῃ, ὅπερ κατὰ τὸ σχῆμα τῆς λιτότητος=βεβαίως δὲν θά σοι χρησίμῃ, Γ' 54. «τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ἀλέσῃ» Α 205. 2) ἐν ἐξαρτήσει λόγου (παρ' Ὁμ. μόνον ἐν ἀναφορικοῖς καὶ χρονικοῖς λόγοις), ὅταν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὑπάρχῃ ἀρχικὸς χρόνος· σημαίνει δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ Ἄν ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δὲν εἶνε θετικόν τι καὶ ὠρισμένον, ἀλλ' ἐκ περιστάσεων ἐξαρτώμενον, δυνάμενον ἐν τῇ παρόντι ἢ μέλλοντι νά συμβῇ, ὅταν «ἂν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν νοήσω» ὅν τινα ἐγὼ ἴδω (ἐάν δηλ. ἴδω, διότι δὲν εἶνε βέβαιον), Ο 384, «ὅς ἂν ἀμύμων ἦ» τ 332, «ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω» ὅπως καὶ ἂν, Μ 75 κ. ἄ. Ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ «ἤπερ» Η 286, μ 84. «ὄφρα ἂν» Α 540 κ. ἄ. ἴδ. ὄφρα.

Γ.) Μετ' εὐκτικῆς σημ. 1) ἐν ἀποδόσει ὑποθετικοῦ λόγου τὴν ἐξ ὑποκειμένου ἀδεδαϊότητα τῆς συνεπειας, ὅτι δηλ. ἡ συνέπεια κατὰ τὴν γνώμην τοῦ λέγοντος εἶνε ἀδεδαῖος· «ἢ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δυνάμεις γε παρείη» ἤθελα σὺ ἐκδοικῇ (τὴν διάθεσιν δηλ. τὴν ἔχω, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος, διότι δὲν εἶνε βέβαια καὶ ἡ ὑπόθεσις) ἂν κτλ. Χ 20· καὶ ἐννοουμένης ἐξωθεν τῆς ὑπόθεσεως· «ἢ γὰρ ἂν ὑστάτα λυθῇσαι» Α 232. Ὅθεν τίθεται ἄ.) εἰς λόγους κατὰ τὸ φαινόμενον ἀνεξαρτήτους (δυνητικούς λόγους), ἵνα χαρακτηρίσῃ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν ὡς γνώμην, ἐκασίαν κ.τ.λ. τοῦ λέγοντος, «καίνοισι δ' ἂν οὐ τίς—μαγέοντο» Α 274, καὶ ἐν ἐρωτήσει· «τίς ἂν τάδε γηθῇσαιτο;» τίς δύναται νά χαίρῃ διὰ ταῦτα; Γ 77. β.) ἵνα μετρίσῃ καὶ ἡπιωτέραν καταστάσῃ προσταγὴν τινα ἢ παράκλησιν, ὅταν Β 250· καὶ ἐν ἀρνητικῇ ἐρωτήσει «ὅκ ἂν ἐρύσαις;» δὲν εἶνε δυνατόν νά τὸν ἀποσύρῃς; ὁ ἔ. ἀποσύρῃ τον, Ε 456. 2) ἐν ἐξαρτήσει λόγου ἐπὶ πλαγίας ἐκφράσεως τῆς ἐννοίας, ὅταν δηλ. ἡ κυρία πρότασις πλαγίως ἐκφέρηται ἢ ἐν δισηματικῇ λόγῳ κηται, καθ' ὅλου δὲ εἰπεῖν ὅταν τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως ἦνε χρόνου ἱστορικοῦ, καὶ τότε σημ. τὸ Ἄν ὅτι μετὰ τῆς ὑποτακτ. ἐπὶ εὐθείας ἐκφράσεως τῆς ἐννοίας (ἴδ. Β' 2); ἀλλ' εἶνε καὶ παρ' Ὁμ. ἡ τοιαύτη χρῆσις ἐπ' ἴσης σπανία ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐν τελικῇ προτάσει, «σὺ δέ με προΐεις—ὄφρα ἂν ἐλοιμην ὄφρα» ω 332 ἔξ. Γ 328. Ἐπὶ δὲ καὶ ἐν ὑποθετικῇ προτάσει «στεθεὶς εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ Μοῦσαι ἀείδουσιν» Β 597, ἐνθα ἡ εὐκτ. ἐτέθη διὰ τὸν ἱστορικὸν χρόνον «στεθεὶς», ἐν ᾧ, ἡγουμένου ἀνεπαύστος, τίθεται ὑποτακτ. μετὰ τοῦ ἂν, ὅταν, Γ 25 «μάλα κατεσθλεί, εἴπερ ἂν αὐτὸν σέουινται κύνες». Τέλος ἐν χρονικῇ προτάσει «νῦν χ' ἔκτυρ' ἔλοις, ἐπεὶ ἂν ἔλθοι» Γ 304.

Δ.) Μετ' ἀπαρεμφάτου ἐξαρτωμένου, ὅταν

δι' αὐτοῦ ἐκφέρεται ἐννοια, ἥτις καὶ καθ' ἑαυτὴν θά εἶχε τὸ Ἄν, ὅταν «καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐξη παραμυθῆσασθαι οἰκαδ' ἀποπλείειν» Ι 684, ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὸν στίχ. 447 «καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθῆσαιμην οἰκαδ' ἀποπλείειν».—(Τὸ ἂν εἶνε κυρίως βραχὺ· μακρὸν δὲ ἐν Θ 24, 406.—Περὶ τοῦ Ἄν ὑπάρχουσι πολλαὶ μονογραφίαι παρὰ τοῖς Γερμανοῖς).

2. Ἄν, 1) ἐπικ. συγκοπὴ τῆς ἀνά (κατὰ τὸν Βούττιμαννὸν γραπτὸν ὁρρότερον ἀτόνωσις ἂν) πρὸ τοῦ ν καὶ τ, «ἂν νέκυας» Κ 298, «ἂν τ μάχην» Γ 349· πρὸ δὲ τῶν χειρογράφων τρέπεται εἰς ἄμ, ἄμ—καὶ πρὸ τῶν ἀθανασισμένων εἰς ἄγ—. 2) ποιητ. συγκοπὴ τῆς αὐτῆς προθ. ἀντὶ τοῦ ἀνέστη, Γ 268, πρὸ. ἄνα.

Ἄν—πρὸ φωνήεντος ἐνίστα ἀντὶ τοῦ στερητ. α, εἰς οὗ καὶ ἐσηματίσθη κατὰ πρόσληψιν τοῦ ν ὡς γνωματεύουσιν οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ πρὸς ἀπορρυγὴν τῆς κακοφωνίας· νεώτεροι ὅμως, ὅπως ὁ Βούττιμαννὸς καὶ Δοιδερλίνος, θεωροῦσι τὸ ν ῥιζικὸν ἢ παραδέχονται ὡς ἀρχαιότερον τύπον τοῦ ἀχωρίστου τούτου μορίου τὸ ἄνα. (II. Περὶ τῆς ὁρρότητος τῆς νεωτέρας ταύτης θεωρίας μαρτυρεῖ καὶ ἡ καθομιλουμένη, ἥτις πολλαχοῦ ἀντὶ τοῦ στερητικοῦ α διέσωσε τὴν πλήρη αὐτοῦ μορφὴν, λέγουσα π. χ. «ἀνήπλυτος» ἀντὶ τοῦ ἀπλυτος καὶ «ἀνήχόρταγος»=ἀχόρταγος, καὶ «ἀνᾱπρόκοπος»=ἀπρόκοπος, ὁ ἔ. ἀνευ προκοπῆς, «ἀνᾱθαυος»=ἀδαθής, «ἀνᾱδροχιά»=ἀδροχία, ἀνομβρία).

Ἄνά[ν], καὶ κατὰ συγκοπ. Ἄν. Ἀ') Ὡς ἐπὶ β. ἐπάνω «μέλανες ἀνά βότρυες ἦσαν» Σ 452· πλεονάζει ἐνίστα, ὅταν «ἂν—ἀνίστατο» Ψ 709. Πολλὰκις εἶνε κατὰ τὸ φαινόμενον ἐπὶ ὡς διὰ τμήσεως χωριζόμενον ἀπὸ τοῦ ῥήματος, εἰς θ ἀνήκει, ὅταν «ἀνά δ' ἵσχεα», «ἀνά δ' ὦρτο» κ. ἄ. πολ. Β') Ὡς πρὸς. σημ. τὸ ἀντίθετον τῆς κατὰ, τὸ ἐπάνω. 1) μετὰ γεν. ἀνά νηός· βαίνειν· κυρ. πατὴς ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον, ἐπιβαίνω, δ 446, ε 177, α 284. 2) μετὰ δοτ. μόνον παρὰ ποιητῆς «ἀνά σκήπτρῳ» ἐπάνω εἰς σκήπτρον, Α 15, «ἀνά Γαργάρῳ ἄκρῳ» Σ 352, «ἀνά ὤκῳ» λ 428 «ἀνά σκολοπέσσιν» Σ 477 «ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται» (αἱ νυκτερίδες) συνέχονται ἢ μία ἐκ (ἐπάνω) τῆς ἄλλης, ω 8 «ἄμ βωμοὶσι τιθέναί» ἐπὶ τῶν βωμῶν, ὡς τὸ Λατ. collocare in aliqua re, Θ 444 (ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτίας, ὅταν «τιθέναί ἀνά μυρίκην» ἴδ. 3) ἄ.) «ἀνά χερσίν» Γ. Ἀἴμα. 287. 3) μετ' αἰτιατ. κυρίως ἄ.) ἐπὶ τόπου καὶ σημ. τῶν κινήσεων πρὸς ἀνωτέρον τι κείμενον πρᾶγμα ἢ τὰ ἄνω τούτου μέρη, «τίθημι ἀνά μυρίκην» Κ. 466 «ἀναβαίνειν ἀνά βῆγας» χ 443 «ἀνά κίονα ἐρύσαι» πρὸς κίονα ἀνελκύσαι, χ 476 «αἶμα πρῆσεν ἀνά στόμα» Π 349, πρὸ. ε 455, χ 48 κ. ἄ.—Ἰδίως δὲ σημ. τῶν ἐκτασιν τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἐπειτα δὲ ἐν γένει πᾶσαν ἐκτασιν ἐπὶ οἰουδήποτε τόπου, καθ'

ἔλιν τὴν ἑκτασίαν τοῦ, ὅσον «ἀνά νῶτα» N 547. «ἀνά προθύρον καὶ αὐλήν» κατὰ τὸ μῆκος τοῦ προθύρου καὶ τῆς αὐλῆς, γ 474. «ἀνά ἄρ» διὰ μέσου τῆς πόλεως, Γ 245 κ. ἀ. (Λέγεται καὶ «κατὰ ἄρ» ἀλλὰ μὲ τὴν ἐξῆς κατὰ τὸν Ἑρμάννον διαφορὰν, ὅτι οἱ ἀνά ἄρτυ πορευόμενοι τὴν εὐθείαν βαδίζουσι διὰ τῆς πόλεως· οἱ δὲ κατὰ ἄρτυ τῆς κακίσεως ἐν τῇ πόλει νόσος «ἀνά στρατὸν ὄρνυται» ὅταν δι' ἐπαφῆς ἀπὸ τοῦ πρώτου προσοληθέντος μεταβαίνει εἰς τοὺς πλησιεστάτους αὐτοῦ καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς «κατὰ στρατὸν» δὲ ἔρχονται οἱ τῆς κακίσεως τρέχοντες τοῦ στρατοπέδου. Καὶ ὁμοῦς εὐρίσκεται ἀλάλῃαι ἀν' Αἶδος δῶ. Ψ 74 «ἐκείσθαι ἀνὰ στρατὸν» O 657, πρὸλ. 488, Π 295) «ὠχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα δ' ἐ. πάντες οἱ ἐν τῷ δώματι τοῦ Διὸς θεοί, Α 570, O 404. Τοπικῶς ἐρμηνεύεται καὶ αἱ ἐξῆς φράσεις «ἀνὰ στρατὸν» ἐν τῷ στρατοπέδῳ, Δ 209 κ. ἀ. «ἀν' ὁμίον» Γ 449 κ. ἀ. «ἀν' οὐλαμόν» Δ 254 «ἀν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόναν» E 167 «ἀν' ὠχμόν» Θ 89 «ἀμ πόνον» N 239 «ἀνὰ δηϊοτήτα» O 584 «ἀνὰ δρόμον» Ψ 324 «ἀν' ἀγῶνα» Ψ 647 «ἀνὰ δῆμον» δ 294, δ 666 «ἀν' Αἰγυπτίους» δ' ἐ. ἐν Αἰγύπτῳ εἰς 286· τροπικῶς δὲ κεῖται τὸ «ἀνὰ στόμα ἔχειν» ἔχω τινα διὰ στόματος, «ἔχω εἰς τὸ στόμα» B 250. Ἐχει τὴν αὐτὴν σημ. μὲ τὴν Ἐν ἐν τοῖς ἐξῆς «μάχην ἀνὰ κυδιάνεραν ἵσταται» N 270, καὶ μάλιστα ἐπὶ ἀφρημένον ἐνεργειῶν «ἀνὰ θυμόν φρονέειν» B 36 «ὀρμαίνω» 6 156, Φ 437, Ω 680, ὅπου κατὰ τὸν Ἑρμάννον σημ. ἡ πρόθ. ὅτι ἐγείρεται πῶς ἡ ἀναβαίνει ἐν τῇ ψυχῇ τὸ φρόνημα, ἡ ὁρμὴ καὶ πᾶσα τοιαύτη ἐνέργεια ὡσαύτως «θαμβεῖν ἀνὰ θυμόν» δ 638 «ὀίσσθαι» 342 «ἀν' ἰθύν» κατ' εὐθείαν Φ 303, O 377. δ'.) ἐπὶ χρόνου μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀνὰ νύκτα» διὰ νυκτός, Ξ 80. Τίθεται καὶ κατ' ἀναστροφὴν μετὰ τὴν συντακτ. πτώσει, ὅσον «νεῖδν ἀν' ἔλκητον βέε—ἄροτρον» ν 32 σύρουσι διὰ ἄροτρον διὰ μέσου τῆς χέρσου· ὅθεν ὀρθῶς γράφει ὁ Ἀμεῖς ζ 29 «φάτις ἀνθρώπους ἀνὰ βαίνει» (ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἀναβαίνει) βαδίζει διὰ τῶν ἀνθρώπων, διαβίδεται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διότι τὸ ἀναβαίνω κατεῖα ἀλλαχού παρ' Ὀμ. ἐν τῇ κυρ. σημ.

Ἐν συνθέσει σημαίνει τὸ αὐτό, ὅτι καὶ ἐν συντάξει, ἔτι δὲ τὴν πρός τὴν ἀρχὴν κίνησιν, ὁπίσω, πάλιν.

ἌΝΑ, 1) ἡ πρόθ. Ἀνά μὲ ἀναδιὰσμόν τόνου ἀντὶ τῆς προστακτικῆς ἀνάστα, «σῆκου», συνήθ. «ἀλλ' ἀνα» Z 334, I 247, σ 13. 2) ἄνω, κλητ. τοῦ ἌΝΑΞ, ἐπ. ἰδ.

ἌΝΑ-ΒΑΙΝΩ, Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀμβαίνω, ι 478 κ. ἀ. πλχ. ἀόρ. ἀνέβην. Α'.) Ἀμεταβ. 1) κυρ. ἀναβαίνω, μετ' αἰτ. «οὐρανόν, ὑπερώια» εἰς τὸν οὐρ, εἰς τὰ ὑπ., Α 497, σ 302 κ. ἀ. πλχ. καὶ μετὰ πρόθ. «εἰς τι» Ξ 287, ψ 4 κ. ἀ. «ἀνὰ τι ἀναβ.» γ 132 μετὰ δοτ. μόνον «νεκροῖς» πατῶ ἐπὶ τῶν πτωμάτων. K 493. Σπάνιον τὸ «ἀναβ.

ἐν διόροις» Ψ 432. Ἰδίως α.) ἐπιβαίνω, δ' ἐ. ἀναβαίνω ἢ ἐμβαίνω εἰς τὸ πλοῖον, παραλειπομένη συνήθως τοῦ ἄντα. νῆα, Α 342, ν 285 κ. ἀ. πλχ. σπανίως «ἀνὰ νηός ἀναβ.» ἰδ. Ἀκλ Β'. 4). δ'.) ἀποβαίνω, ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ πλοῖου εἰς τὴν ξηράν, Ξ 333. γ'.) ἀνάγωμαι, ἀπὸ τῶν παραλίων εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἀποπλέω, «ἀπὸ Κρήτης» Ξ 252. Ἰδιαιτέρως «εἰς Τροίην» ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Τρ. ἀναβαίνω, ἀναπλέω, α 240. (||. Ὡσαύτως δὲ ὁ ἡμέτερον ἐπὶ τῆς ἰδιαιτέρας ταύτης σημασίας μεταχειρίζονται οἱ ναυτικοὶ τὸ «ἀναβαίνω» (εἰς τὴν Μπουγάζια, εἰς τὴν Πόλιν καὶ τὰ ἄλλα βόρεια παράλια) καὶ ἀντιστρόφως τὸ «καταβαίνω», (ἰδ. ἈΝΑΠΑΛΩ). 2) τροπικῶς, ἰδ. Ἀκλ ἐν τέλει. Β'.) Μεταβ. ἐν τῷ ἀ. ἀόρ. ἀνέβησαν, ἐπιβιβάζω «τινά» Α 444, 308 καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀόρ. «νῶ ἀναδησάμενοι» ἀφ' οὗ ἐπεβιβάσθημεν, ο 475.

ἌΝΑ-ΒΑΛΛΩ, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμβάλλω, B 436. Α'.) Ἐνεργ. κυρ. ῥίπτω τι ἐπάνω, ἔπειτα ῥίπτω ὁπίσω, ὅθεν μεταφ. σταματῶ, ἀναβάλλω «ἄεθλον» τ 584. Β'.) Μέσ. 1) σηκώνομαι, ἵνα πράξω τι, ἀρχομαι, [ἐξέρχομαι], μετ' ἀπαρεμφ. «ἀείδειν» α 155, θ 266, ρ 262 (κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμματ. διὰ τὴν δυνατὴν ὑψωσιν τῆς φωνῆς τοῦ ἄδοντος). 2) σταματῶ, ἀναβάλλω (τε, ὅπου αὐτὸς πράττω) «μὴδ' ἔτι ὀρὸν ἀμβαλλώμεθα ἔργον» νὰ μὴ ἀναβάλλωμεν ἐπὶ πλέον τὸ ἔργον μας, Α 436.

ἌΝΑ-ΒΑΤΟΣ [...], ὄκ, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμβάτος, Z 434, λ 316, (ἀναβαίνω), εἰς ὅν δύναται τις νὰ ἀναβῇ, εὐεπιβάτος.

ἌΝΑ-ΒΕΒΡΥΣΣΕ [...], ἐπικ. γ'. ἐν. τοῦ παρακ. «ἀναβέβρυγεν ὕδωρ» ἀναβρύει, P 54 f. (Κατὰ τινὰς γραμματικούς· ἐκ τοῦ ἄρχ. ἀναβρύχω ἢ ἀναβρύζω· ἄλλοι δὲ, παραβάλλοντες τὸ ὑπόβρυχα, ἀνάγουσι τὸ β. εἰς τὸ ἀναβρίχῳ· πρὸς τὰ ἄνω (ἀναβλύζων) βρέχω, καὶ ὑπὲρ τῆς γνώμης τῶν ἀναφέρουσιν τὴν Ζηνοδοσίον ἀνάγωνσιν ἀναβέβρυγεν, ἦν καὶ παρεδέχθη ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. Ἄλλοι τέλος ἤττον πιθανῶς ἀνάγουσι τὸ β. εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ βρυχάομαι, ἐξ ἧς ὁ παρακ. βέβρυχα).

ἌΝΑΒΕΒΡΙΝΕΩ [...], ὁ (ὁ ἐπὶ τῆς νηὸς ἀναβαίνων, οἰονεὶ Ναυδάτης) ὄν. Φαίλακος, θ 443.

ἌΝΑΒΛΗΘΗΝ, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμβλήθην (ἀναβάλλομαι) «ἀμβλήθην γοῶ» μὲ ὁρμὴν καὶ ὅσον ἐκρηγνύμενος, περιπαθῶς, σκούζω, X 476 f.

ἌΝΑΒΑΝΕΙΣ, ἰοε, ἡ (ἀναβάλλω) = ἀναβολή, «κακοῦ» Ψ 14. B 380, Ω 655.

ἌΝΑΒΟΛΑΔΗΝ [...], Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμβολάδην (ἀναβάλλω) «λέβης ζετ ἀμβολάδην» ὁ λέβ. ζεῖ καυχλάζων, ἀναβράζων, Φ 364 f.

ἌΝΑ-ΒΡΑΧΕΪΝ [...], ἐπ. ἀόρ. δ', οὐ τὸ γ'. ἐν. «ἀνέβραχε» ἐβρόντησε, ἔτριξε, περὶ τῆς ἀποτιθεμένης πανοπλίας, ἢ τῆς ἀνοικομένης θύρας, T 13, φ 48.

(ἌΝΑ-ΒΡΟΧ) (ἐκ τινος ῥίζης βροχ) μόνον ἐν

τῇ εὐκτ. τοῦ ἀορ. ᾠ. «ἀναβρέζει» καὶ ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. ἀορ. β'. «ἀναβροχέν»· ἀναβροχῶ, πάλιν καταβροχθίζω, περὶ τῆς Χαροδδωτ. «ὅτε ἀναβρέζειε θαλάσσης ὕδωρ» ὅσακι· ἤθελεν ἀναβροχῆσαι τὸ ὕδ., μ. 240 «ὕδωρ ἀπολέσκειτ' ἀναβροχέν» *Ὁδ. λ. 586.

ἈΝΑΒΡΕΖΩ, ἈΝΑΒΡΕΖΩ, ἴδ. ἈΝΑΒΕΒΡΙΣΚΕ.

ἈΝΑΤΙΓΝΩΣΚΩ, μόνον, ἀορ. β'. ἀνέγνω, ἀκριβῶς, ἀσφαλῶς, μετὰ βεβαιότητος γνωρίζω, ἐπιτακτικὸν λοιπὸν τοῦ γινώσκω, «τινά» δ. 230, «γόνον» α. 216 «σήματα» τ. 250, ψ. 206 «μέγιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνω» ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ αὐτὸς ἐννοεῖται. τὴν ὠφέλειαν τῆς νοημοσύνης, Ν. 734 «πῶς· κέν με ἀναγνοίη τὸν ὄντα» πῶς· δύναται νὰ με ἐννοήσῃ ὅτι εἶμαι ἱκανὸς ὅστις εἶμαι, δηλ. ὁ υἱὸς τῆς, λ. 144.

ἈΝΑΓΚΑΙΩ, ἡ, ἐπ.=ἈΝΑΓΚΗ, τ. 73· δοτ. «ἀναγκαίη» διὰ τῆς βίας, Δ. 300, καὶ «ἀναγκαίηρι» γ. 440 (οὕτως ὁ Βόθης, Σπίτζνερος καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς ἀντὶ τοῦ πρότερον «ἀνάγκη ἴρι»).

ἈΝΑΓΚΑΙΟΣ, Αἴμ, ον (ἀνάγκη). 1) ἀναγκαστικός, «μυθος» λόγος ἀναγκαστικός, ἐπιτακτικός, ρ. 399· «χρεῖω» κατεπείγουσα χρεῖα, ἀνάγκη, Θ. 57· «ἡμᾶρ ἀναγκαζόν» ἡ ἡμέρα τῆς ἀνάγκης, τῆς δουλείας (συνήθ. «δούλιον ἡμᾶρ») Π. 836. 2) ἡ ἀναγκασμένος, ἐξ ἀνάγκης γεγενῆσθαι, «ὁμῶς» (κατὰ τὸν σχολ. ἀργυρώνητοι, ἐξηνδραποδισμένοι, κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς «θητάς»· τοὺς ἐλευθέρους μισθωτοὺς ἐργάτας) ω. 210· «πολεμισταὶ» οἱ ἐξ ἀνάγκης (ἐκ συνδρομῆς περιστάσεων ἀναγκασθέντες νὰ γείνωσι) πολέμισται, ἴδ. ἈΝΑΓΚΗ. β'.) ω. 499. (Ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἐρμηνεύεται ὑπὸ τῶν ἀρχ. γραμματικῶν διὰ τοῦ χρεῖω δέει, ὡφέλιμος, ὅπερ καὶ τῶν νεωτέρων τινὲς ἐπιδοκίμαζουσι διὰ τὴν εὐθὺς ἐπομένην προσθήκην «τοὶ οἱ φίλα ἐργάζοντο» ἀλλ' αὕτη δὲν ἀπάδει πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἐρμηνείαν, εἴτε ἐρμηνευθῇ κατὰ τὸν Φάστιν «οὔτινες εἰργάζοντο εἰς αὐτὸν ὅτι ἤθελεν» εἴτε ὀρθότερον κατὰ τὸν Ἀμείν «οὔτινες εἰργάζοντο εἰς αὐτὸν εὐχάριστα, τὸν εὐχαρίστουν διὰ τῆς ἐργασίας των, καὶ ἀπεδείκνυνον οὕτως ἑαυτοὺς πιστοὺς καὶ τιμῶν δούλους»).

ἈΝΑΓΚΗ, ἡ (πιθαν. ἐκ τοῦ ἄγγω), «ἀνάγκη» πᾶν ὅτι, «πνίγναι», στενοχωρεῖν ᾠ. δὲ ἐξωτερικῆς βίας, Ε. 633, Z. 458 κ. ᾠ. β'.) διὰ συνδρομῆς περιστάσεων, γ. 254 κ. ᾠ.—Συνήθ. κατὰ δοτ. «ἀνάγκη» ἐξ ἀνάγκης, ἀναγκαζόμενος «αἰδέειν» α. 154 «φύσγειν» Α. 150 «ἄψ ἦεν» Ο. 133, γ. 143 κ. ᾠ. «καὶ ἀνάγκη» καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως κ. 434 κ. ᾠ. καὶ ἐνεργητικῶς διὰ τῆς βίας, ὅσον ἴσχειν» δ. 557 «ἄγειν» Γ. 429 κ. ᾠ. πλχ. «ὕπ' ἀνάγκης» θ. 140, τ. 156, ω. 146.

ἈΝΑΓΝΩΜΗΤΑ, ἀορ. ᾠ. ἀνέγνωμψα καὶ παθ. ἀνεγνώμην, κάμπτω (τι λυγισμένον) πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅσον «δεσμὸν ἀνεγνώμην» ἔλωσαν, ξ. 348. (||. «ἡ μὲν γὰρ σύνδεσις καμπὴν ἔχει,

ἡ δὲ λύσις ἀνακάμπεται αὐτήν» κατὰ τὸν Σχολ.) 2) Παθ. «αἰχμητὴ ἀνεγνώμην» ἐκάμθη πρὸς τὰ ὀπίσω, «ἐλυγίσθη» Γ. 348, Η. 259, Βατρ. 302.

ἈΝΑΓΩ, μέλ. ἀνάω, ἀορ. β'. ἀνάγαγον. 1) Ἐνεργ. ᾠ.) φέρω, ὁδηγῶ ἀπὸ κατωτέρου πρὸς ἀνωτέρον τινα κείμενον τόπον, «ὅωρ' ἀνίγρουσι» Θ. 203· (||. κατωτέρου πρὸς ἀνωτέρον, τὸν θεόν, προβλ. τὰ «ἈΝΑΤΙΘΗΜΙ») γ. 272, δ. 534 (ἐνταῦθα περὶ τῆς εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀγωγῆς)· ἀσάφως ἐκ τῆς παραλλ. εἰς τὰ μεσόγεια, ξ. 272, καὶ ω. 401 (ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ Ἀμείν ἐπανέφερε τὴν παλαιὰν γραφὴν «σε ἄγαγον»). β'.) φέρω εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἡ δὲ αὐτοῦ εἰς ἄλλον τόπον αὕτω π. γ. συχνότατα περὶ τῆς εἰς Ἑλλάδος εἰς Τροίαν ἀγωγῆς (||. ὅπερ οἱ ἀρχ. γραμματικοὶ ἐρμηνεύουσι, θεωροῦντες τὴν Πελοπόννησον κατωτέρω κείμενην τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τῆς Τροίας, ἴδ. ἈΝΑΒΑΙΝΑ καὶ ἈΝΑΠΛΕΩ). Γ. 338 κ. ᾠ. «γυναῖκα ἐξ ἀπίης γαίης» ἐκ μεμακρυσμένης γῶρας μεταφέρω (διὰ θαλάσσης), Γ. 48, Z. 292, Ν. 627, σ. 144 «γυναῖκα δαμόνδε» εἰς τὴν οἰκίαν (διὰ θαλάσσης) γ. 272 «τινά ἐς μέσσον» εἰσάγω τινα ἐκ τῆς θύρας εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούρας, σ. 89. 2) Παθ. καὶ μέλ. ἀνάγομαι, ἀπαπλέω δηλ. ἐκ τοῦ λυμένου εἰς τὸ πέλαγος (τοῦναντίον «κατάγομαι») «τοὶ δ' ἀνάγοντο» Α. 478, τ. 202.

ἈΝΑΔΕΔΡΟΜΑ, ἴδ. ἈΝΑΤΡΕΧΩ.

ἈΝΑΔΙΡΩ, ἀορ. β'. ἀνέδρακον, ἀναδρίπω, «ὀφθαλμοῖσιν» ἀναίγω πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς, ξ. 436 ἴ.

ἈΝΑΔΕΙΣΜΗ, ἡ (ἀναδέω), ταινία «πλεκτή» ἡ ἄλλο τι πλέγμα συνδεῖν καὶ ἀνέχον τὴν κόμην τῶν γυναικῶν, X. 469 ἴ.

ἈΝΑΔΕΧΟΜΑΙ, ἀποθ., ἀορ. ᾠ. ἀνεδέξαμην, καὶ ἐπικ. συγκεκομμένος ἀνεδέχμην, δέχομαι ἐπ' αὐτῷ μου, ἀναδέχομαι, ὑπομένω, «σάκος ἀνεδέξατο πολλὰ (δούρατα)» Ε. 649· «ἀνεδέγμεθ' ὀξύν» ρ. 563.

*ἈΝΑΔΙΔΩΜΙ, ἀορ. ἀνέδωκα, ἀναδίδω, φέρω εἰς φῶς, παράγω «πῦρ πυρετὰ τε» Γ. Ἐρμ. 111 (ἀθεται τὸν σ. ὁ Βαουμέστερος ὡς μεταγενέστερον παρέμβλημα).

*ἈΝΑΔΙΝΩ [..ω.]=ἈΝΑΔΙΝΟΜΑΙ, Βατρ. 90.

ἈΝΑΔΙΟΜΑΙ [..ω.], μέλ., ἀορ. β'. ἀνέδω, ἐκτικ. γ'. ἐν. ἀνάδω· 1) 377. (καθ' ἃ ἔγραφεν ὁ Βέκκ. καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτὸν, πλην Δινδ., ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἀναδῶ ὑποτ.) καὶ ἀπρρ. ἀναδύναι, μέλ. ἀορ. ᾠ. ἀνεδύσατο καὶ ἐπικ. ἀνεδύσατο, Α. 496, ὡς ἔγραφεν ὁ Σπίτζνερος ἀντὶ τοῦ ἀνεδύσατο ἴδ. αἴτι. 4) ἀνέρχομαι ἐκ τοῦ ὕδατος, μετὰ γεν. «αἰός» Α. 359 «λῆμνη» ε. 337· καὶ μετὰ αἰτ. «κῶμα θαλάσσης» ἀνέρχομαι εἰς τὸ κῶμα (ὃ ἐ. εἰς τὴν ἐπιφάνειαν) τῆς θαλάσσης, Α. 496. 2) ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ [ἀναχωρῶ] ἀνευ πτ. 1) 337, «ἐξ ὁμίλου» Η. 217 μετ' αἰτ. «πόλεμον» ἀποφύγω τὸν πόλεμον, Ν.

225 (ἐνθα καίται· ἀνδύεται Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντί τοῦ ἀναδύεται).

ΑΝΑΛΕΑΝΟΣ [-...], ὄν (ἐδνον) ἡ ἄνευ ἐδνων (ἰδ. τὴν λ.) ἡ δῶρων παρὰ τοῦ γαμβροῦ, ἀδωρητος ὑπανδρευομένη κόρη, μόνον I 446 καὶ N 366, ὅπου παρ' ἄλλων ἐκλαμβάνεται ἀντί τοῦ ἀπροίκιστος. (Τὸν συγκαταστήσαντος τῆς λ. ἀποδοκιμάζων ὁ Ἑρμάννος γράφει ἀνέδνος, ὅπερ ἀποδεγεται ὁ Δόδεκκ, παρέλαβε δὲ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. δηλ. ἀνέφεδνος. || 'Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ ὅτι καὶ παρ' Ἡσιόδῳ εὐρίσκεται· ἀνάεπτος, ἰδ. λη- ἐν τέλει).

ΑΝ-ΑΕΙΡΑ [-...], ποιητ.=ἀναίρω, ἀόρ. ἀνείρσι.

1) σηκώνων ἐπάνω, „ἀνασηκώνων“ «μέλας» θ 298 «τινά» περὶ τῶν παλαιστῶν, οἵτινες ἀλλήλους ἀνασηκώουσι, ἀγωνιζόμενοι νὰ καταβάλωσι τὸν ἀντίπαλον, Ψ 724, 725, 729 «χεῖρας ἀθανάτοισι» τὰς χεῖρας ἀνατείνειν πρὸς τοὺς θεούς, H 430. 2) [=ἀναίρωμαι], λαμβάνω τι ὡς βραδεῖον «ὄνυ τάλαντα» Ψ 611 «κρητήρα» Ψ 778, 882.

ΑΝΑ-ΘΗΛΗ ἐπ. μέλ. ἀναθηλήσω, ἀναθάλλω, ἀναθλαστάνω, A 236 f.

ΑΝΑΘΗΜΑ, τὸ (ἀνατίθημι), τὸ ἐπάνω τινὸς τεθεμελιωθῆναι, ἢ μετὰ τινος παρασπόμενον, τὸ προσάρτημα, παράρτημα «ἀναθήματα δαιτός» παρεσπόμενα τοῦ δείπνου λέγονται ἡ ᾧδῃ καὶ ὁ χορός, *Οδ. α 452, φ 430. Ἡ μέχρι τοῦδε ἐπικρατοῦσα ἐρμηνεία· κόσμος, στολισμός, στηρεζομένη ἐπὶ τῆς μεθ' Ὁμ. σημασίας· ἀφιέρωμα, εἶνε ἀνυπόστατος.

ΑΝΑ-ΘΡΑΣΚΗ, ἀναπηδῶ, «ῥσι ἀν.» περὶ κυλινδουμένης μεγάλης πέτρας, N 440 f.

ΑΝΑΙΔΕΪΝ, ἡ, ἀναΐδεια, ἀναίσχυντία «ἀναΐδειν ἐπαιμένος» ἀναΐδειαν ἐνδοδυμένος ἡ περιβεβλημένος, ἀναΐδεστας, A 449, I 372 «ἐπιβῆναι ἀναΐδεις» ἰδ. ἐΠΙΒΑΙΝΩ I. 6'). Ἐκ τοῦ

ΑΝΑΙΔΗΣ, ἐκ (ἀ, αἰδέομαι), γεν. ἑός, 1) ἀναίσχυντος, «ἀδιάντροπος», A 458, α 254 κ. ἀ. 2) ἀσπλαγχνος, ἀνηλεής, σκληρὸς «κυδομένος» E 593, «πέτρῃ» N 139 «λαα» Δ 521, λ 597 (κατ' ἄλλους ἐνταῦθα· ἀκάθεκτος, φοδερὸς. || Ὅπως δὲ ποτε παρατηρητέον ὅτι ὁ Ὁμ. ἀποδίδει αἶσθημα εἰς τὸν λίθον, ὅπως καὶ εἰς τὸ ἔγχος πολλάκις).

ΑΝΑΪΜΩΝ, ὄν (ἀ, αἶμα), γεν. ὄνος, ὁ μὴ ἔχων αἶμα, ἀναιμος, περὶ τῶν θεῶν E 342 f.

ΑΝΑΪΜΩΤΙ, ἐπὶ ῥ. ἄνευ αἵματοχυσίας, P 363, σ 149.

ΑΝΑΪΝΟΜΑΙ, ἀόρ. ἀ. ἡννάζμην, ἐπικ. ἡννάζμην, κυρ. ἀρνούμαι, ἀποποιούμαι, ἀπορρίπτω, μετ' αἰτ. «δύσιν» δ 651, κ 48, «τινά» ἀποπέμψω, θ 212. «σὲ δ' ἀναινεῖται ἡδὲ σά δωρα» περιφρονεῖ σὲ καὶ τὰ δῶρά σου I 679 «ἐργον αἰεῖς» ἀπορρίπτω, γ 265 [ἀπόφημι], λέγω ὅχι, ἀρνούμαι, ξ 449 μετ' ἀπαρεμφ. «ὁ δ' ἀναινετο μηδὲν ἐλθεῖν» Σ 500, πρὸς 450 ἄνευ πτ. H 93, I 510. (Κατὰ τὸν Δάμμιον καὶ

Δοιδερλεῖνον ἐκ τοῦ αἵματος, αἰνέομαι, ἡ τοῦ αν, ὅπερ ὁ μὲν πρῶτος ὑπολαμβάνει ἀρνητ., ὁ δὲ δεῦτερος τὴν προθ. ἀνέ=ὀπίσω κατὰ δὲ τὸν Βούττημαννον ἐκ τοῦ ἀρνητικοῦ ἀν καὶ τῆς καταλήξεως· αἰνομαι· κατὰ δὲ τὸν Δόδεκκ εἶνε τὸ ἐναντίον τοῦ «αἰνέομαι» ἡ παράγεται ἐκ τινος θέματος· αἶνω=λαμβάνω, καὶ τοῦ στερ. α,=δὲν λαμβάνω, ἀπορρίπτω, repulio).

ΑΝ-ΑΙΡΕΩ, ἀόρ. 6'. ἀνείλων καὶ μετοχ. ἀνείλων, μέσ. μέλ. ἀναίρῃσθαι, ἀόρ. 6'. ἀνείλῳμην καὶ ἐπ. ἀνείλῳμην. 4) Ἐνεργ. σηκώνω ἀ.) κυρίως «βοῶν ἀπὸ γλονός» γ 453· συγνά κατὰ μετοχὴν μετὰ τῶν ῥημάτων «φέρω, δίδωμι κ. ἀ.» ὅτε φαίνεται ὡς παρέλκων, οἶον «οὐκ ἂν τι φέροις ἀνείλων» A 304, «ἀνείλῳντα δόμεναι» Ψ 551, σ 16. 6'.) λαμβάνω τι ὡς βραδεῖον, «ἀέθλια» Ψ 736. 2) Μέσ. ἀ.) λαμβάνω, σηκώνω τι ἐπάνω μου, «κούρη» εἰς τὰς ἀγκάλας λαμβάνω, Π 8, 40· «ἄλεισον» σηκώνω εἰς τὰ χεῖρά μου διὰ τὰ πῖνα, γ 9· «ἄθλια πατρός» σηκώνω καὶ μεταχειρίζομαι τὰ ὄπλα τοῦ πατρ. φ 447· 6'.) λαμβάνω τι μαζί μου, ἀφαιρῶ, υ 66· γ'.) λαμβάνω τι ἐμαυτῷ, ὁ ἐπὶ πρὸς χρῆσιν μου, ἡ τῶν ἐμαυτοῦ τι λαμβ. «ἔγχος, ἀσπίδα, οὐλοχύτας» N 296, A 32, A 449, B 410· 6'.) λαμβάνω τινα πρὸς ἐμαυτόν, παραλαμβάνω, «τινά» εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, σ 357. Μεταφ. «ἐπιφροσύνας· ἀν.» λαμβάνω φρόνησιν, πρόνοιαν, τ 22· 6'.) λαμβάνω τὸ εἰς ἐμὲ ἀνηκόν, «ἀέθλια» Ψ 823.

ΑΝ-ΑΪΣΣΑ [-...], μέλ. ἀναΐσω (Υ. Ἀπ. 59 κατὰ τὰς νεωτέρας διορθώσεως, ἄς ἰδ. παρὰ Βαουμ.) ἀόρ. ἀ. ἀνήϊσα, ἀναπηδῶ, ταχέως ἀνίσταμαι, ἐκ τῆς ἑδρας, A 584, Γ 246, α 410· ἐξορκῶ, ἵνα ἐπιχειρήσῃ τι, τ 34· «πηγὰ ἀναΐσσοι» ἀναβλύζουσι, X 448· περὶ τῆς ἀνερχομένης κνίσσης Ἰμ. Ἀπ. 59· μετὰ αἰτ. ὅσον «ἄρμα ἀν.» ἀναπηδῶ ἐπὶ τὸ ἄρμα, Ω 440.

ΑΝΑΪΤΙΟΣ, ὄν (ἀ, αἶτα), ὁ ἄνευ αἵτας, ἀθῶος, Υ 297, γ 356· ἰδίως «ἀναΐτιον αἰτιώμαι» κατηγορῶ, αἰτιώμαι ἀθῶον, A 653, N 775, υ 433.

ΑΝΑ-ΚΑΪΩ, ἀνάπτω, «πῶρ» *Οδ. η 43, α 254.

*ΑΝΑ-ΚΕΛΟΜΑΙ, ποι. ἐπικαλοῦμαι «τινά»

Υμ. 19, 5 (Βαουμ.) κατὰ μετοχ. τοῦ ἀόρ. 6'. «ἀνακεκλόμεναι».

ΑΝΑ-ΚΕΡΑΝΝΙΝΙ [-...], ἀόρ. ἀνεκέρσασθαι καὶ ἐπ. -σασθαι, ἐκ νέου κερνῶ, «κρητήρα οἴνου» ἐκ νέου πληρῶ τὸν κρητήρα οἴνου ὑδατι μεμιγμένου, γ 390 f.

ΑΝΑ-ΚΗΚΙΩ [-...], ἀναβλύζω, ἐξέρχομαι περὶ τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ἰδρώτος, *Ιλ. Η 262, N 705, Ψ 507.

ΑΝΑ-ΚΛΙΝΩ, ἀόρ. ἀ. ἀνέκλινα, μετοχ. ἀγκλίνας, Δωρ. καὶ ποι. ἀντί τοῦ ἀνακλίνας, γ 156, ἀόρ. ἀ. παθ. ἀνεκλίνθην. 4) μεταβ. κλίνω, κατακλίνω «γέρων» (Λατ.) «ἀκκουμῶ», «τόσον ποτὶ γαίῃ» Δ 413· «τινά πρὸς τι» «στῦ-

υ" σ 403. Μίσ. με παθ. ἀόρ. κλίνω ἐμαυ-
 "γέρον" πρὸς τὰ ὀπίσω, πλαγιάζομαι,
 ἢ "πλαγιάζω" ἀνακλινθεὶς πῆσαν ὑπὸ τοῦ
 πόδας ἐπεσον ἀνάσκελα, ι 374, «εὐδὲν ἀνα-
 κίσσα» δ 794, σ 489· περὶ τῶν κωπηλατῶν,
 ες κατὰ τὴν κωπηλασίαν κλίνουσι πρὸς τὰ
 κ, ν 78. 2) ἀνάπαλιν κλίνω, δηλ. τι
 ἐκκλινόμενον, οἷον «θύρην» ἀνοίγω (τὸ ἀντίθ.
 ἢ ἐπιτίθαι) χ 456 «νέρος» ἀπομακρύνω,
 54 «λόχον» τὴν ἐν τῷ δουρεὶ ἵππῳ ἐνέ-
 ῃ ἀνοίγω, λ 525.

ἀνακαίω, κυματίζω πρὸς τὰ ἔνω, 3.

ἀνακοντίζω [..v..], ἀμεταδ. ἐξακοντίζω,
 ὁρμητικῶς ἐξέρχομαι, περὶ τοῦ αἵμα-
 Ε 413 f.

ἀνακόπτω, κτυπῶ, ὠθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω,
 ἴως σύρω πρὸς τὰ ὀπίσω, «ὄχῃας» φ
 f.

ἀνακράω, ἀόρ. β'. ἀνέκραγον [..v..] «ἀνοίγω
 στόμα μου» ἐν οὐ θέοντι, ἀθυροστομῶ,
 λαβῶ, ε 467 f.

ἀνακρεμάννυμι [....-], ἀόρ. ἀνεκρέμασα
 μετοχ. Δωρ. καὶ ποι. ἀγκρεμάσας, κρεμῶ
 ἐπάνω «εἰ πασσάλῃ» α 440 f. «ἐκ πασ-
 σῶ» γ. Ἄπ. 8.

ἀνακτορίη, ἡ (ἀνάκτωρ), ἡ κυριότης, ἡ
 ἐρρησις (τῶν ἵππων) γ. Ἄπ. 234.

ἀνακτορίος, ἴη, ἰον (ἀνάκτωρ), εἰς ἀνακτα-
 ῖων, ἡγεμονικός, βασιλικός, (κατὰ τὸν
 αἶν): δεσποτικός, εἰς τὸν δεσποτὴν ἀνήκων)
 ε- σ 397 f.

ἀνακυμβαλίσσω (κύμβαλον) μετὰ ἤχου, οἷος
 τοῦ κυμβαλοῦ, ἀνατρέπομαι, ἡ «ἤχῳ κυμ-
 βάλων δίκην ἐν τῷ ἀνατρέπεσθαι» περὶ τῶν δι-
 κῶν τῶν ἀρμάτων Π 379 f. (|| ἴσως εἶνε πε-
 τὴ ἡ ἔννοια τοῦ ἤχου τοῦ κυμβαλοῦ διότι
 κατὰ νὰ σχετίζεται τὸ ῥῆμα πρὸς τὸ κύμβα-
 λος, κύπτω, κύμβαχος (ὑμ. ἰδε) καὶ νὰ
 μακρὴ ἀπλῶς τὸ πίπτω πρηνῆς ἢ κατακέ-
 λα, «κᾶμνω τούμπα», ὅπου εἶνε ἀστειο-
 ς ἐκφρασις τοῦ ἀνατρέπομαι. Τὰ αὐτὰ πε-
 τῶ φρονεῖ καὶ ὁ Δόντιζος, ὅστις προτιμᾷ καὶ
 ἡ γραφὴν ἀνεκυμβαλίσζων).

ἀναλέγω, ἐπ. ἀλλέγω, ἀόρ. ἀ. ἀνέλεξα καὶ
 ῥρ. ἀλλέξα ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀναλέξας, συλλέγω
 ἀλλέγω «ὁτιέα» γ. Ἰλ. Φ 321, Ψ 253, «ἐν-
 κ. Α 755.

ἀναλεκεῖν, ἡ (ἀ, ἀλκῆ), ἀνανδρία, ἀδυναμία,
 νῦν κατὰ πληθ. γ. Ἰλ. Ζ 74, Ρ 320, 337.

ἀναλεκίς, ἰσος, ὁ, ἡ (ἀ, ἀλκῆ), ἀδύνατος,
 ἀνδρὸς, γ 310, ι 475 πολλ. μετὰ τοῦ «ἀ-
 λειμός», Β 204 κ. ἀ. μετὰ τοῦ «οὐτιδανός»
 390 «ἀναλεκεῖ θυμός» δευτὴ καρδία, Π 355,
 51. 656.—Η αἰτ. «ἀνάλκις» Θ 453 κ. ἀ.
 ἀλκῆς» δὲ μόνον γ 375.

ἀναλατός, οκ (ἀ, ἀλδω, ἀλδαίνω κατὰ τὸν Λό-
 κ) ἀπληστος, ἀκόρεστος «γαστήρ» *Οδ. ρ

228, σ 444, 364. (|| Παράδοξος εἶνε τοῦ Δον-
 τζέρου ἡ ἐρμηνεία: «ἀνάλατος, ἀνοστος»
 ὅπως τὸ Λατ. insulsus. Ἀλλὰ πῶς ἀρμόζει εἰς
 τὴν γαστέρα εἶτε κυρία εἶτε τροπικὴ ἡ ἔννοια:
 ἀνάλατος, δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω).

ἀναλαῖψ [..v..] καὶ ἐπ. ἀλλῶς, ἐπ. θαμ. πα-
 ρατ. ἀλλύεσθαι, ἀόρ. ἀ. ἀνέλυσα. 1) Ἐνεργ-
 διαλύω «ιστόν» τὸ ὑφαντὸν, δ 405, 409, τ
 459 «τινὰ ἐκ δεσμῶν» ἀπολύω, μ 200 «που-
 μνήσας» λύω, ι 478 κ. ἀ. 2) Μίσ. ἐλευθε-
 ρῶν, γλυτώνων τινὰ ἀγαπητὸν μοι γ. Ἐρμ.
 258. (Τὸ υ μακρὸν ἐν τῷ ἀλλύεσθαι ἢ ἀλλύουσαι).

ἀναμαινία, φέρομαι: τῇδε κἀκεῖσε, ὁρ-
 μητικῶς νέμομαι, «πῶρ ἀναμαινιάει ἀγκυα» τὸ
 πῶρ νέμεται ἢ καίει μανιωδῶς: τὰς φάραγγας, γ
 490 f.

ἀναμίσσω, μέλ. -ζω, κυρ. ἐπαλείφω, ἐπεν-
 τρίζω, ἐπίτινος προστριβῶ ἢ σπογγίζω, ὅθεν
 «δ (μέγα ἔργον) σὴ κεφαλῇ ἀναμίσσεις» τὸ ὅποτον
 (ἀσέδες ἔργον) ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν σου θά
 σπογγίσῃς, ὁ ε. μετὰ τὴν κεφαλὴν σου θά ἐξαλεί-
 ψῃς, θά ἀποπλύνῃς, τ 92 f. (Νεώτεροι ἐρμη-
 νευταὶ ἐκλαυθάνουσι τὸ ἀναμίσσας ἀπλῶς ἀντὶ
 τοῦ σπογγίζω, καθαρῶς ὡς διὰ τινος σπόγγου,
 τροπικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποπλύνω (ἀμάρτημά) τι,
 δίκην δίδωμι τινος. Ἀλλ' αὕτη ἡ σημ. δὲν εἶνε
 ἀκόμη ἀποδεδειγμένη διὰ τοῦτο προτιμᾶται τῶν
 ἀργ. ἡ ἐρμηνεία: σεαυτῇ προστριβῇ ἡ ἀνα-
 λήψῃ (συχολ.) ἡ ἐναποψήσῃ (Ἄπολλ.) ἐννο-
 ουμένης ὅλη. τῆς ἀσέδεως ἢ ὕβρεως ὡς κηλίδος,
 ἣν ἔπειτα θά ἐξαλείψῃ ὁ Ὀδυσσεύς: εἰς τὸ αὐτὸ
 φέρει καὶ ἡ μίμησις ἡ παρ' Ἡρόδ. Α, 155 «τὸ
 γὰρ πρότερον ἐγὼ τὴ ἐπηρεῖα καὶ ἐγὼ ἐμῇ κε-
 φαλῇ ἀναμίσας φέρω». Παράγῃ δὲ τὴν μετα-
 φοράν ὁ μὲν Εὐστ. ἐκ τῆς συνηθείας τοῦ νὰ
 σπογγίζωσι τὸ ξίφος εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ φο-
 νευθέντος, ἵνα μεταφέρωσι τὸ μίσημα ἐπ' αὐτὸν
 (ἰδ. τοὺς ἐρμην. εἰς Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 445) ὁ
 δὲ Ἀμείν. ἐκ τῆς ἐν τοῖς καθαρμοῖς συνηθείας τοῦ
 νὰ σπογγίζωσι τὴν καθυμαγμένην μάχαιραν δι'
 τῆς ἐσφάγῃ τὸ θῦμα εἰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς
 του, καὶ νὰ μεταφέρωσιν οὕτως εἰς τὸ ζῶον τὸ
 ἀποτρεπτικὸν ἄγος. Ἀλλὰ τούτων τῶν συνηθειῶν
 οὐδεμία γίνεται παρ' Ὁμ. μνεία. || Πατρῶν τῶν
 ἀνωτέρω ἐρμηνειῶν πιθανωτέρα φαίνεται ἡ τοῦ
 σχολιαστοῦ. ἴσως ὅμως ἀπλούστερον ἐρμηνεύ-
 εται ὡς ἐξῆς τὸ χωρίον: «ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμ.»
 σημ. κυρ. ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν μου ἀλείφω,
 σφουγγίζω, παστρεύω τι οὕτως, ὥστε ἡ κεφαλὴ
 μου χρησιμεύει ὡς καθαρτήριο ῥάκος, ὡς ἀπο-
 μάκτρα (πατσαδοῦρα), ἐν ἅλλαις λείψαι μετὰ τὴν
 κεφαλὴν μου καθαρῶς, ἐξαλείφω τι καὶ ἐπειδὴ
 τὰ καθαρτήρια πάντα ὡς ἀχρηστοὰ πλεον ἀποβάλλ-
 λονται, ἡ φράσις λαμβάνει ταύτην τὴν σημ.: χάνω
 τὴν κεφαλὴν μου, ἵνα ἐξαλείψω τι).

ἀναμίσσω, ἀόρ. ἀ. ἀνέμεινα, περιμένω,
 προσμένω «Πῶς δταν» τ 342 f.

ἀναμετρέω, κυρ. πάλιν μετρώ «Χάρυδιον

ἀν. * πάλιν διανήχομαι, διαπλέω τὴν Χάρ. μ 428 f.

*ΑΝΑΜΗΛΟΣ Ἰδ. ΑΝΑΜΗΛΕΩ.

ΑΝΑΜΗΛΥΜΙ καὶ ΑΝΑΜΗΛΩ, κ 235, ἀορ. ἀ- νέμιζα καὶ μετοχ. ἄνω, καὶ ἐπ. ἀμιέζω, ἀνα- μινύω, ἀνακατώνω «κατ' λευκόν» δ 44 «τί- νιν» Ω 529 «αὐτῶ φάρμακα» κ 235.

ΑΝΑΜΗΜΝΗΣΚΑ, ἀορ. ἀνέμνησα ἐνθυμιζώ «τινά τι» εἰς: τινά τι, γ 211 f.

ΑΝΑΜΗΜΝΩ, ποι. ἀναμίνω, μετὰ αἰτ. *Ἰλ. Α 474: ἀνευ πτ. ἐπιμένω, ἐγκατερῶ, Π 363.

ΑΝΑΜΙΣΤΩ, Ἰδ. ΑΝΑΜΙΣΤΥΜΙ.

ΑΝΑΜΟΡΜΥΡ [...-], θαμ. παρτ. ἀνεμορμύ- ρεσκε, „ἀναμορμυριζώ“, ἀναδράζω, „ἀφρίζω“ περὶ τῆς Χαρύδου, μ 238 f.

ΑΝΑ-ΝΕΟΜΑΙ, ἄνω, καὶ ἐπ. ἀνέομαι, ἀποθ. ἀναδαίνω, ἀνατέλλω «ἀννέται ἡλῖος» κ 492 f.

ΑΝΑ-ΝΕΪΩ, ἀορ. ἀνένευσά, κυρ. σηκώνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὅπως, ὡς σημεῖον ἀρ- νήσεως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς (τοῦναντίον κατανεύω), δθ. ἀρνοῦμαι, ἀποποιουμαι τι διὰ νεύματος «τι τινι» Π 230, μετ' ἀπαρμ. Π 252: ἀνευ πτ. δίδω ἀρνητικὴν ἀπόκρισιν, Ζ 344 «καρῆατι τινι» νεύω μὲ τὴν κεφαλὴν εἰς τινα νά μὴ κάμῃ τι, διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς ἀπο- τρέπω, Χ 205: ὡσαύτως «ὀφρύσι» ι 468. || 2) σηκώνω ἐπάνω τὴν κεφαλὴν, ἐπομ. ἀναλαμ- βάνω, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομ. „δὲν ἐσήκωσε κεφάλι“ δὲν ἀνέλαβεν, ἐμεινε καταβεβλημένος, «κάπεσε δ' οὐδ' ἀνένευσε» Βατρ. 223 καὶ ὅχι, ὅπως συνήθως ἐρμηνεύεται, ἐκ τοῦ ἀνανέω, ἀ- νακυλμβῶ.

*ΑΝΑ-ΝΕΪΩ (νέω), ἀορ. ἀνένευσα, Βατρ. 223. Τό χωρίον ἀνήκει μάλλον εἰς τὸ ἀνανεύω, ἔπ. Ἰδ. || 2).

ΑΝΑΝΤΑ, ἐπὶ β. (ἀνά, ἄντα), πρὸς τὰ ἄνω, „τὸν ἀνήφορον“ ἦ, ὡς ἐν Μακεδονίᾳ λέγεται, „ἀναθα“ (Φιλίστ. τόμ. Γ'. σ. 424) «ἀνάντα κά- ταντα πᾶραντά τε δόχμιά τ' ἤλον» Ψ 416 f.

ΑΝΑΣ [...-] (Γάναξ), ἄκτος, ὁ, ἐπικ. δατ. πληθ. ἀνάκτεσιν, ο 557, κλητ. ἀνα μόνον μετὰ τοῦ κλητ. μορίου ὦ καὶ μόνον ἐπὶ θεῶν. 1) κυρ. πᾶς ἀνώτερος, κύριος, δεσπότης «οἰκοῖο» οἰκο- δεσπότης, „οἰκοκύρις“, α 397: ἀνευ τινός προσ- διορισμοῦ δ 87, κ 216: δεσπότης τῶν δούλων, Ω 734: περὶ τῶν Κυκλώπων ὡς κυρίων τῶν ποιμνίων των, ι 440 πρὸ βλ. Ψ 517. 2) ἰδίως ἀρχων, ἡγεμὼν, βασιλεὺς, ἀ.) ἐπὶ θεῶν, περὶ τοῦ Διὸς «Ζεὺς ἀνα» Γ 351, ρ 354 κ. ἀ. περὶ τοῦ Ποσειδῶνος Ο 8 κ. ἀ. περὶ τοῦ Ἡφαίστου Ο 214: περὶ τοῦ Ἀἰδωνέως «ἀναξ ἐνέρων» Γ 61 κ. ἀ. κατ' ἐξοχὴν δὲ περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Α 36, 75 κ. πλγ. β.) ἐπὶ ἀνδρῶν: ὅθεν παρ' Ὁμ. ἐπὶ θ. παντός ἥρωος «ἀναξ ἀνδρῶν» ὅμως λέγεται κατ' ἐξοχὴν ὁ ἀρχιστράτηγος Ἀγαμέμνων, Α 7, 412 κ. ἀ. πλγ. ἀλλὰ καὶ ὁ Εὐφύτης Ο 532,

καὶ ὁ Εὐμήλος Ψ 288, καὶ ὁ Ὀρόλλιος «ἀναξ πολέεσσιν ἀνδρεσσιν» Ε 546. γ.) ἐπὶ ἄλλων ἐξο- χῶν ἀνδρῶν, ὡς ὁ Τειρεσίας λ 443, ἐπὶ βασιλο- παίδων, ε 60. (Συνήθ. παράγεται ἐκ τοῦ ἀνω, ἀνά, κατὰ δὲ τὸν Λόβεσκ ἐκ τοῦ β. ἀνω, ἀνώ, ἐκτελῶ, τελειώνω, δθ. τὸ κατ' ἀρχῆς ἐσημαίνει: ἐκτελεστής, τελειωτής).

ΑΝΑ-ΞΗΡΑΙΝΩ, ἀορ. ἀ. ἀνεξήρανα καὶ ἐπ. ὑ- ποτ. ἀγξηράνη, καταξηραίνω «ἀλώην» Φ 347 f.

ΑΝΑΟΪΓΕΣΚΩ, Ἰδ. ΑΝΟΪΓΝΥΜΙ.

ΑΝΑ-ΠΛΑΩ, μετ. τοῦ ἀορ. β. μὲ ἐπ. ἀναδι- πλασασμὸν ἀμπεπαλῶν ἀντὶ τοῦ ἀναπαπα- λῶν, μέσ. ἀορ. γ. ἐνικ. ἐπικ. συγκεκομ. ἀνέ- παλτω, 1) πρὸς τὰ ἄνω παλῶ, ἀναστῶ «ἔγχοι: ἀμπεπαλῶν ποῖσι» ἔρριψε τὸ δόρυ, σφ. οὐ τὸ ἀνεπαλεν, ἀφ' οὗ ἔδωκεν εἰς αὐτὸ παλμὸν (ἵνα ἐπιτείνῃ τὴν ὀρυτὴν αὐτοῦ) ὁ δ. ἔρριψε μα- κρὰν τὸ παλλόμενον δόρυ, Γ 355 κ. ἀ. πλγ. ἐν ὅδ. μόνον ο 549, 522. 2) Παθ. μὲ μέσ. ἀορ. συγκεκομ. ἀνατινάσσομαι, „πετάχνομαι“ «ἀναπάλλεται ἰχθύς» Ψ 692: περὶ πινος πλη- γέντος Ψ 694: «Ἀχιλλεύς ἀνέπαλτο» „ἐπὶ ἡ- δησεν, ἐπατάχθη“ ἀνεσκήρτησεν ἐκ τῆς χαρᾶς βεβαίως, Γ 423: περὶ πληγέντος ἵππου «ἀλγίστα: ἀνέπαλτο» ἀνατινάχθη Ο 85.

ΑΝΑ-ΠΑΪΩ, ἀορ. ἀνέπαυσα, παύω, καταπαύω «γεμῶν ἀνέπαυσεν ἀνθρώπου: ἔργων» ἔπαυσε τοὺς ἀνθρ. ἀπὸ τῶν ἔργων, Ρ 550 f.

*ΑΝΑ-ΠΕΙΩ, ἀορ. ἀνέπεισα, κάμνω τινά νέ- πεισθῇ, καταπείθω, Βατρ. 122.

ΑΝΑ-ΠΕΙΩ, ἄνω, καὶ ἐπ. ἀμπείρω, ἀορ. ἀ. μετοχ. ἀμπείρας, „σουβλιζώ“ περνῶ εἰς τὴν „σουβλάν“, «σπλάγγνα» Β 426 f.

ΑΝΑΠΕΠΤΑΜΕΝΟΣ Ἰδ. ΑΝΑΠΕΤΛΗΝΥΜΙ.

ΑΝΑ-ΠΕΤΛΗΝΥΜΙ [...-], ἀορ. ἀ. ἀνεπέτασα, ἐπ. -σσα, παθ. παρκα. ἀναπέπτωμα, ἐκτείνω, «ἀπλύνω», ἀναίγω «ἵστα» Α 480, δ 783, κ 506.—Παθ. «ἀναπεπταμένα: πανίδας ἔχον» ἐ- κράτουν τὰς θύρας ἀναπεπταμένας, ανοικτάς, Μ 422.

ΑΝΑ-ΠΗΛΩ, ἀορ. ἀνεπήδησα, ἄνω, καὶ ἐπ. ἀμπήδησα, ἀναπηδῶ «ἐκ λόγου» ἐκ τῆς ἐνί- δρας, Α 379 f.

*ΑΝΑΠΗΛΩ, ἐξ οὗ μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀναπη- λήσας, λίαν ἀμψίβολος γραφή Γ. Ἐρμ. 41 (τῇ ὁποίᾳ τινὲς μὲν θεωροῦντες τὸ β. ὡς ἕτερον σχη- ματισμὸν τοῦ ἀναπάλλω (ὡς ἀναβλήσκω παρὰ τὸ ἀναβάλλω) ἐρμηνεύουσι: ῥίψα: τὴν χελώνην ὅπ- σω, δθλ. ἀνατρέψα: ὁ δὲ Οὐδύσιος κατὰ τὸν Ῥυγκῆλον διαρβώνει ἀναμνηλώσας ἐκ τοῦ ἀνα- μνηλός (ἐκ τοῦ μῆλη)=διὰ τῆς μῆλης ἐρευνῶ πηλανώτατα δὲ ὁ Γ. Ἐρμάννος ἀναπιλήσας συσφίγας, δηλ. τὸν μυελόν, Ἰδ. Βαουμέστερ).

ΑΝΑ-ΠΙΜΠΛΗΜΙ, μέλ. ἀναπλήσω, ἀορ. ἀ. ἀνέ- πλησα, γεμίζω ἑως ἐπάνω, ἐκπληρῶ, με- τὰ. «μετράν βιώτοιο» τὸ (ὑπὸ τῶν θεῶν ὡρ- σμένον) μέτρον τῆς ζωῆς ἐκπληρῶ, τελειώνω, Α

70. «πότμον» Α 263. «κακά πολλά» συμπληρώ
 ὁ μέτρον πολλῶν δυστοχημάτων, ὃ ἐ. πολλά
 κακά υποφέρω, Ο 132. «σάουτος» «κακὸν οἶ-
 νον» Θ 31, «ἄλγεα, κήδεα» ε 362, 207.

ΑΝΑΠΑΛΕΩ, μέλ. ἀπφτ. ἀναπλεῦσαι, πλέω
 τῆς τὰ ἄνω, «στενωπὸν» τὸν πορθμὸν ἀνα-
 πλέω, μ 234. ὅθεν καὶ ὑπεράνω (διὰ) τοῦ ἀνοι-
 ποῦ πελάγους πλέω, «ἐ; Τροίην» Α 22 (|| ἡ
 ἄλλον καὶ ἐνταῦθα ἀναπλέω, διότι ἐθεωρεῖτο
 ἡ Τροία ὡς ἀνωτέρω κατεμένη τῆς τε Πελοποννή-
 σου καὶ τῆς Ἑλλης Ἑλλάδος, ὅθεν καὶ παρὰ Δη-
 μοσθ. Περὶ τῶν ἐν Χερρ. 15, «ἀναπλεῦσαι» λέ-
 γεται περὶ τοῦ εἰς τὸν Ἑλλησποντον πλοῦ καὶ
 ἀπὸ τῆς σήμερον αἰ Ἑλλήνας ναυτικούς «ἀνα-
 πλεῖν» λέγουσι τὸ: πρὸς ἐκείνας τὰς θαλάσσας
 ἀναπλέω, καὶ «καταβαίνειν» τὸ ἀνάπαλιν, Ἰδ.
 ἀναπλεῖν καὶ ἀνάπαι).

ΑΝΑΠΝΕΥΣΙΣ, ἰοε, ἡ, ἀναπνοή, «ἀνασα-
 σμός», ἀναφυγή, μόνον «ἀν. πολέμοιο» *Ἰλ.
 Α 801, Π 43, Σ 201. Ἐκ τοῦ

ΑΝΑΠΝΕΩ, ἀόρ. ἀ. ἀνέπνευσα, ἀπφτ. Διωρ. καὶ
 ἐπ. ἀνέπνευσαι ἀντὶ τοῦ ἀναπνεῖσαι, προστ. ἀορ.
 6. σύγχεομ. ἄπνευς [...], Χ 222, ἀναπνέω,
 «ἀνασαίνω», λαμβάνω ἀναφυγὴν, συνέρ-
 γωμαι, ἀνευ πτ. Α 327, Φ 534, Π 302.
 μετὰ γεν. σημαίνουσης τὴν κατάστασιν ἢ τὸν ἀγῶ-
 να, ἐξ οὗ λαμβάνει τις ἀναφυγὴν, οἷον «κακότη-
 τος» Α 382, «πόνου» Ο 235, Τ 227.—Τὴν
 αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ὁ παθ. ἀόρ. ἀ. «ὁ δ' ἀμ-
 πνύθη καὶ ἀνέδρασκεν ὀφθαλμοῖσιν», ἀνάσσαν
 αἱ ἀνοίξε τὰ ὀφθαλμοὺς του Ε 436 «αὐθις
 ἀπνύθη» Ε 697 (ὅπου ὅμως ὁ Ἀρίστω. γρ. ἐμ-
 πνύθη) καὶ ὁ μέσ. ἀορ. ἐπικώς σύγχεομ. «ὅτε δὴ
 ῥ' ἀπνυτο καὶ ἐξ φρένα θυμὸς ἀγέρθη» ἀφ' οὗ
 ἔλαβε τὴν ἀναπνοήν του (συνῆλθε) καὶ ἐπανήλ-
 θεν ἡ ζωὴ εἰς τὴν καρδίαν, Ἰδ. ἀγείρω 2, 6) ε
 408, πρὸλ. Α 359.

ΑΝΑΠΝΟΙΟΣ, ον (ποινή) ἀνευ λύτρων, δω-
 ρεῖον, Α 99 f. πρὸλ. λοιπότην. || Περὶ δὲ τοῦ
 πρώτου συνθετικοῦ μέρους Ἰδ. ἀν-.

ΑΝΑΠΝΟΩ, ἀόρ. ἀνέπρησα, κυρ. ἀναφυσῶ,
 ἀναβλύζω, κάμνω τι ταχέως νὰ βεῦσῃ, παρ'
 Ὁμ. μόνον ἐν τῇ φρ. «δάκρυ (πρὸ τοῦ βεκκ.
 δάκρυ) ἀναπρήσας» ἀναβλύσας, ἐκγέας δάκρυα,
 Ι 433, 6 84. (Ταῦτα κατὰ τὸν Βούττιαν. καὶ
 Δοιδερλ. ὅστις θεωρεῖ τὸ πρήθω ἐκ τοῦ περάω
 (περάζω, περάθω) παραγόμενον· κατ' αὐτὸν
 λοιπὸν σημ. ἐξωθῶν κατ' ἄλλους δὲ ἦτρον πι-
 θανθεῖ τὸ ἀναπρ. σημ. ἀνακαίω, καὶ «δάκρυ
 ἀναπρ.» θερμὰ δάκρυα χύνω. (|| Ἰδ. τὸ ἀπλ.
 ῥ. ἀπῶν ἐν τέλει).

ΑΝΑΠΤΩ, ἀόρ. ἀνήψα, παθ. παρ. προστ. ἀνή-
 ψω, προσδέω, προσάπτω, ἰδίως περὶ τῆς
 προσέσεως τῶν καλωδίων «προμνήσια ἀν.» ε
 187 «ἐκ δ' αὐτοῦ (δηλ. τοῦ ἴσπου, ὅπερ ὑπακου-
 στέον ἐκ τοῦ ἀνωτ. ἱστοπέδου) κατὰ δὲ τὸν Ἀ-
 μρεῖν ἀναφέρεται τὸ αὐτὸ εἰς τὸν Ὀδυσσεά καὶ
 καίτοι ἀντὶ τοῦ σαυτοῦ, ἐμαυτοῦ ἱπομ. σημ.

(ΔΕΕΙΚ. ΟΜΠΡ.)

ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου, -μου) πείρατ' ἀνέψω» ἀπὸ
 τοῦ ἴσπου πρέπει νὰ δεθῇ τὰ ἄκρα τὰ καλω-
 δίου, μ 51, 162, 179 «ἀγάλματα» ἀναβήματα
 ἀναρτῶ (ἐν τῇ ναφ) γ 274 τροπικῶς «μῶμιον»
 προσάπτω, 6 84. *Ὁδ.

ΑΝΑΠΥΣΤΟΣ, ον (ἀναπνύνομαι) ἐξευρημέ-
 νος, γνωστός, λ 274 f.

ΑΝΑΡΟΙΩΔΕΩ, ἰδ. ἀναροίωδαι.

ΑΝΑΡΠΑΛΑ, ἀόρ. ἀνέρπασα, μετοχ. ἀναρπά-
 ξας, ἀ.) ἀρπάζω τι, σύρων πρὸς τὰ ἄνω, οἷον
 «ἔγχοι» Χ 276 50. 6.) κάμνω τινα ἀνάρ-
 παστον, ἀναρπάζω ἐκ τοῦ μέσου, Ι 564
 «τινὰ ἀπὸ μάχης» Π 436. ἰδίως λέγεται περὶ
 θυέλλης, δ 515, ε 419 κ. ἀ.

ΑΝΑΡΨΗΓΗΤΙ [...], ἀόρ. ἀ. ἀνέρρηξα. 1)
 διερρήγνυμι τι, σχίζω τὸ ἄνωθεν τινος,
 «βροῦς βοεῖην» Σ 582 «γαίαν» τὴν ἐπιφανείαν
 τῆς γῆς διαρρ. Υ 63. 2) διερρήγνυμι, κα-
 ταστρέφω, καθαιρῶ, «τεῖχος» Η 461. *Ἰλ.

ΑΝΑΡΨΗΤΕΑ, ν 78 (ἐν τῇ ἀπφτ.) καὶ ἀναρψί-
 πτω, ἀόρ. ἀνέρψα, ῥίπτω ἐπάνω, πρὸς τὰ
 ἄνω «ἄλκῃ πηδῶ» τὴν θάλασσαν διὰ τῆς κώ-
 πης, εἰς ἐνδείκναι τῆς ἐσπευσμένης κωπηλασίας, η
 328, ν 78 καὶ ἀνευ τοῦ «πηδῶ» κ 130.

ΑΝΑΡΨΗΜΑΙ, ἀόρ. ἀνερρόωδισα, «ἀναρρῶ-
 σαι» «ὑδωρ» ἡ Χάρυδεις, *Ὁδ. μ 404, 406
 (ἐνθα ὁ ποιητ. σχημ. ἀναροῖσθαι) 236.

ΑΝΑΡΣΙΟΣ, ον (ἀ, ἄρω) ὁ μὴ προσκολλώμενος,
 προσαρριζόμενος εἰς τινα: ὅθ. δυσμενής, ἐχθρι-
 κός, Ω 365 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) κ 459,
 λ 401, ε 84. (Ὁ Δοιδερλ., ὅστις νομίζει ὅτι παν-
 ταχοῦ παρ' Ὁμ. διὰ τοῦτου τοῦ ἐπιθ. σημαί-
 νεται ὁ ἐν ταῖς ὅπλοις πολέμιος, παράγει αὐτὸ
 ἐκ τοῦ ἀναρσις, ὅπερ κατὰ τὸ ΜΕ=νεῖκος, πό-
 λεμος, καὶ τὸ σχετίζει πρὸς τὸ: ἀναίρεσθαι δόρυ,
 πόλεμον. || Ἀπίδων).

ΑΝΑΡΣΟΣ, ον (ἀ, ἀρχός) ὁ ἀνευ ἀρχηγού, ἀ-
 κέφαλος, *Ἰλ. Β 703, 726.

ΑΝΑΡΣΙΩ, ἐπ. ἀνασσίω, θαμ. ἀνασσίωσας,
 ἀναταράσσω, Ἰ. Ἀπ. 403. (|| Ἐνθα σημειω-
 τέος ὁ ἀνὴρ μάλο: ἀλλ' οὐχὶ μοναδικῶς τύπος: ἀ-
 νασσίωσας ἀντὶ τοῦ ἀνασσίωσας).

ΑΝΑΡΣΙΩ, ταχέως ἀνυψῶ. Μέσ. ἐν τῇ ἐπικ.
 σύγχεομ. ἀορ. ἀνεσούμην [...], ὁρμητικῶς
 ἀνέρχομαι «αἶμα ἀνέσσυτο» ἀνέδραμεν Α
 458 f.

ΑΝΑΡΣΙΩ, μέσ. ἀορ. ἀ. ἀνεσπασάμην, ἀνα-
 σύρω «ἔγχοις ἐκ χραός» ἀνασπῶ, ἀνασύρω τὸ
 δόρυ ἐκ τοῦ σώματος, Ν 574 f.

ΑΝΑΣΣΑ, ἡ (θηλ. τοῦ ἀναΐ), δέποινα, βα-
 σίλισσα, περὶ τῆς Δήμητρος, Ε 326, περὶ τῆς
 Ἀθηνᾶς γ 380, καὶ περὶ θνητῆς, ε 446.

ΑΝΑΣΣΩ (ἀναΐ), μέλ. ἀνάω. 1) ἀρχω, βα-
 σιλεύω, δεσποζώ, ἐπὶ θνητῶν τε καὶ ἀθανά-
 των, συνήθ. μετὰ δοτ. «Μυρμιδόνεσσιν» Α 180
 κ. ἀ. σπανίως μετὰ γεν. «Τενέδοισι, Ἀργείοισιν»
 Α 38, Κ 33, «Καδυσίω» λ 276, «Δίου» Ζ
 476, «πεδίοιο» δ 602 κ. ἀ. μετὰ προθ. «μετ'

ἀθανάτοις» μεταξὺ τῶν ἀθ. Δ 64. πρὸς Α 255, Ξ 91, Ψ 474. «ἐν Βουδαίῳ» Π 572, λ 275. «ἐν Φαίξῃ, ἐν ἀνδράσι» η 62, τ 410. β') εἶμαι κύριος τινός, ἐξουσιάζω, κατέχω τι, μετά δοτ. «δύωμαι, κτήμασιν, κτεάτεσσιν» α 402, 417, δ 93. μετά γεν. μόνον τῆς λ. «τιμῆς» εἶμαι κύριος τοῦ ἀξιώματος, ω 30. μετά δοτ. καὶ γεν. «Τρώεσσιν τιμῆς τῆς Πριάμου» κίτοχος τοῦ ἀξιώματος τοῦ Πριάμου μεταξὺ τῶν Τρώων, Υ 480. 2) Παθ. δεσπόζομαι «τινί» ὑπὸ τινος, δ 177. 3) Μέσ. σημ. ὅ,τι καὶ τὸ ἔνεργ. «πρὶς ἀνάσσειν γένε' ἀνδρῶν» (αἰτ. τοῦ χρόνου) ἐπὶ τρεῖς γενεάς ἀνθρώπων ὑπῆρξε βασιλεὺς, γ 245.

ΑΝΑΣΤΑΣΩΝ [...], ἐπὶ β. (ἀνίστημι) ἀνιστάμενος, *Ψλ. I 674, Ψ 469.

ΑΝΑ-ΣΤΕΝΑΧΙΖΩ [...], ποι. μόνον κατ' ἔνεργ. ἀναστενάζω «νεύθην ἐκ κραδίας» ἐκ τοῦ βᾶθους τῆς καρδίας, Κ 9 †.

ΑΝΑ-ΣΤΕΝΑΧΩ [...], μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρ. ἀναστενάζω, οἰδοῦμαι «τινά» Ψ 244. —Μέσ. στεναγμούς (ἐξ ἑαυτοῦ) ἀναπέμπω, *Ψλ. Σ 315, 355.

ΑΝΑΣΤΟΝΑΧΙΖΩ, ἀρχαιοτέρα γραφή ἀντὶ τοῦ ἀναστεναχίζω.

ΑΝΑ-ΣΤΡΕΦΩ, ἀόρ. ἀ. ἀνέστρεψα, ἀνατρέπω, «δίδρον» Ψ 436. —Παθ. ἀναστρέφομαι, περιφέρομαι, περιστρέφω, γ 326.

ΑΝΑΣΤΡΟΦΗ, ποι. (θαμ. τοῦ ἀναστρέφω), σχοινα, ἐπανειλημμένως στρέφω, «τόξον πάντη» ψ 394 †.

ΑΝΑΣΚΕΜΕΝ, ΑΝΑΣΚΕΟ, ἰδ. ΑΝΕΧΩ.

ΑΝΑΣΚΕΤΟΣ, ὄν, Δωρ. καὶ ἐπικ. ΑΝΙΣΚΕΤΟΣ (ἀνέχω) ἀνεκτός, «ὑποφερτός», «οὐκ ἀν. ἔργα» δ 63 †.

ΑΝΑΣΚΟΜΕΝΟΣ, ΑΝΑΣΚΕΘΑΙ, ΑΝΑΣΚΩΝ, ἰδ. ΑΝΕΧΩ.

ΑΝΑ-ΤΕΛΛΩ, ἀόρ. ἀ. ἀνέτελα, ἀναδίδω, παράγω, κάμνω τι νὰ προκύψῃ, «ἀμβροσίην ἱπποῖς» Ε 777 †.

ΑΝΑ-ΤΙΘΗΜΙ [...], μέλ. ἀναθήσω, ἀναθέτω, ῥίπτω ἢ φορτώνω (εἰς τὴν ῥάχιν τινός), τροπ. «ἐλεγχεῖν τινί» Χ 400 †.

ΑΝΑ-ΤΑΨΝΑΙ, ἀπφ. τοῦ ἀορ. β'. ἀνέτλην, ἀνέχομαι, ὑπομένω «κῆδεα» ξ 47, «οὐζόν» γ 404, «φάρμακον» κ 327. «πολλά» *Τμ. 44, 6. *Ὁδ. (ἰδ. τὸ ἀπλ. ΤΑΨΝΑΙ).

ΑΝΑΤΟΛΗ, ἡ (ἀνατέλλω) Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντολή, ἡ ἀνατολή τοῦ Ἡλίου, μόνον πληθ. μ 4 †.

ΑΝΑ-ΤΡΕΠΩ, ἀναποδογυρίζω: μόνον κατὰ μέσ. ἀορ. β'. ἀντραπόμην, «ὅ δ' ἀντραπέτο» ἀντραπή, «ἀναποδογυρίσθη» (=ὑπτιος ἔπεσεν) *Ψλ. Ζ 64, Ξ 447.

ΑΝΑ-ΤΡΕΧΩ, ἀόρ. β'. ἀνέδραμον, παρκ. ἀναδίδραμα. 1) τρέχω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβαίνω ταχέως, μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων, ὅσον «ἐγκέφαλος παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς» ἀνέδη ἐκ τῆς πληγῆς εἰς τὸν αὐλὸν (τοῦ δόρατος) Ρ

297 «πυκναὶ σμώδιγγες ἀνέδραμον» ἀμέσως ἐσηκώθησαν, ἀνέδησαν Ψ 717. μεταφ. «λίσσῃ δ' ἀναδίδραμε πέτρῃ» ὁμαλὸς ἀναβαίνει δ βράχος, δ ἐ. ἀνυψοῦται ὡς ὁμαλὸν ταίχος, ε 412, κ 4. «(ὁ Ἀχιλλεύς) ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσοις», ἐψήλωσε «σὺν φυτῶν, σὺν κυπαρίσσι» Σ 56. 2) τρέχω ὀπίσω «ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω» Ε 59. «ὥκ' ἀπὲλεθρον» Α 354, «αὐτίς» Π 813.

ΑΝΑΤΑΟΣ, ὄν (ἀ, αὐδή), ἄφωνος *Ὁδ. ε 456, κ 378.

ΑΝΑ-ΦΑΙΝΩ, ἀόρ. ἀ. ἀνέφηνα. Α'.) Ἐνεργ. 1) «φέργω ψηλά», καλὰ «ἀκοιμήθεις δ' ἀνέφανον ὁμαια» ἐναλλάξ συνεδούλιζον τὸ πῦρ, ἵνα φέγγῃ, σ 310. Συνήθ. 2) ἀποδεικνύω, φανερώω, ἀποκαλύπτω «θεοπροπίας Λαναοῖσι» Α 87 «ποδῶν ἀρετήν» Υ 440, «τινά» δ 254 «ἐπισβολίας» δ 459. Β'.) Μέσ. ἀναφαίνομαι, «δ'γαίνω εἰς τὸ φανερόν» α. κυρ. «ἀνερπαινοτο πατρίς ἄρουρα» κ 29 «ἀναφαίνεται ἀστήρ ἐκ νεφέων» ἀναλάμπει, ἀναφέγγει, Α 62. β'.) μεταφ. «ὀλεθροῖς ἀναφαίνεται» Α 474, Ρ 244.

ΑΝΑΦΑΝΔΑ, ἐπὶ β. *Ὁδ. γ 224, 222, λ 453 καὶ ΑΝΑΦΑΝΔΩΝ Π 178 †. (ἀναφαίνω) φανερά, «ὀλοφάνερα», δημοσίως *Ψλ. ε. ἀ. (Τινεῖς ἀνάγουσι τὴν λ. εἰς ἐπὶ β. ἀναφανδός).

ΑΝΑ-ΦΕΡΩ, ἐπ. ἀόρ. ἀ. ἀνένεκα, μέσ. ἀόρ. ἀνενεκάμην. 1) Ἐνεργ. φέρω ἐπάνω, ἀναβιβάζω, «Κέρβερον ἐξ Ἀΐδας» λ 625. 2) Μέσ. φέρω τι ἐξ ἑαυτοῦ ἐπάνω, «ἀδινῶς ἀνενεκάτω» (ἐξ ἑπ. πνεύμα, ἀναπνοή) ἀνέπνευσεν ἐκ βᾶθους, ἀνεστέναξεν, Ρ 344.

ΑΝΑ-ΦΑΙΩ [...], ἀναβλύζω, ἀναδράζω, ἀνακοχλάζω, ὡς τὸ ζέον ὕδωρ. Φ 364 †.

ΑΝΑ-ΦΡΑΖΟΜΑΙ, ἀόρ. ἀ. ἀνεφράσάμην καὶ εὐκλ. ἀμφρίσσαιτο ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀναφράσαιτο, πάλιν παρατηρῶ ἢ ἀναγνέριζω «οὐλήν» τ 394.

ΑΝΑ-ΧΑΖΟΜΑΙ, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἀνεχασάμην καὶ μετοχ. ἐπ. ἀναχασάμενος, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, η 280, λ 97 (μόνον ἐνταῦθα τῆς *Ὁδ.) «ἐκ πολέμου» Βατρ. 254. Ἐν *Ψλ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σημ. τὴν ἐκ τῆς μάχης ὑποχώρησιν, Π 264, Ν 740. «τυθόν» ὀλίγον ὑποχωρῶ, Ο 728. συνήθ. μετὰ τοῦ «ἄψ» Π 849, Ρ 47. «ὀπίσσω» Ε 443, Π 740, «ἐξοπίσω» Α 461.

ΑΝΑ-ΧΕΩ, ἐπιχέω «χύνω ἐπάνω» «εἰκοσι μέτρα» ε 209 (ἐν τμήσει).

ΑΝΑ-ΧΡΕΩ, μέλ. ἡμέσ. ἐπιστρέφω ἐν ἡ. ἰδίω: περὶ τῆς ἐκ τῆς ἡμέρας τῆς ἐν τῇ μάχῃ ὑποχωρήσεως, Α 305 κ. ἀ. ρ 453. μετὰ τοῦ «ἄψ» Γ 35 κ. ἀ. «πολινδὲ» Κ 240, «δίκαι μεγάρου» ρ 464, «μεγάρου μυχόνδε» ἀποσύρομαι εἰς τὸν μυχὸν τοῦ μεγ. χ 270—Τῆς *Ὁδ. μόνον Ε. ἀ.

ΑΝΑ-ΨΥΧΩ [...], ἀόρ. ἀ. παθ. ἀνεψύχην, «δρῶσιζω» «ἀνθρώπου» (ὁ Ζέφυρος) δ 568 «φίλον ἥτορ», «ἐδρῶσιζαν τὴν καρδοῦλάν των», ἀνεπαύοντο, Ν 84. «ἔλκος» ἐδρῶσιζεν τὴν πληγὴν, Ε 795.—Παθ. ἀναψύχομαι, λαμβ

βάνω ἀναφυχήν, «ἀνέφυγεν (Δωρ. καὶ ἐπ.=
-θησαν) πλὴν ἥτορ» ἐλαβεν ἀναφυχήν ἡ καρ-
δία των, K 575.

ἈΝΔΑΚΑ [-υ-] (Favδ.) Ἰων. καὶ ποι. παρ. Ἰν-
δανον (Fῆνδανον) καὶ ἐνδανον (ἐFῆνδανον) Ω 25,
γ 113, ἀορ. 6'. ἄδον (Fᾶδον) [τὸ α βραχὺ] (ἀντὶ
τοῦ ἔαδον) ἔ. εὐδον (ἐFᾶδον ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'), Σ
340, π 28, παρ. 6'. ἔαδα (ἐFᾶδα) [τὸ α μακρόν],
ἀρέσκω, εὐχαριστῶ, εἰμαι εὐχάριστος, ἀ-
ρεστός, μετὰ δοτ. τοῦ προσ. «ἔδε Ἐκτορι μῦ-
θος» ἤρεσεν ὁ λόγος εἰς τὸν E. M 80, «δῖχα
δὲ σπρην Ἰνδανε βουλή» γ 150, Σ 510 «οὐκ
Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι Ἰνδανε θυμῷ» δὲν εὐχα-
ρίσκει τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀγαμ. Α 24, Π 28
«ἐFᾶρυν καρδίῃ ἄδοι» κ 327 ἡ δ' ἐν τῷ γω-
ρίῳ π 398 δοτική «μύθοισιν» εἶνε ὀργανική:
διὰ τῶν λόγων του μετ' ἀπαρσ. «οὐδ' Ἀλάντι
Ἰνδανε θυμῷ ἱσάμεν» δὲν ἤρεσκεν εἰς τὴν ψυ-
χὴν τοῦ Ἀλάντος νὰ σταθῇ O 674. Ἐνίοτε ἐν-
σπαστικῶς ἡ δοτ., ὡς ε 153, ρ 173: «ἐαδῶς μῦ-
θος» ἀρεστός, εὐχάριστος λόγος, I 473, σ 422.

ἈΝΔΑΙΧΑ [-υ-], ἐπιρ. (ἀνὰ-δῖχα) „εἰς δῶω“
(καμμάτια) «καῖζειν» Ἰλ. Π 412 «δᾶσασθαι»
Σ 511.

ἈΝΔΑΓΓΡΙΑ, τὰ (ἀνὴρ-ἄγγρα) τὰ ἀπὸ τοῦ φο-
νεοπέντος πολέμιου ἀφαιρούμενα ὅπλα, σκεῦλα,
λάβρα, spolia, Σ 509 f.

ἈΝΔΑΡΑΙΜΟΝΙΑΣ, οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀνδραίμο-
τος=Θόας, Η 168.

ἈΝΔΑΡΑΙΜΩΝ, ὄνομ, ὁ, ἀνὴρ τῆς Γοργούς: τῆς
θυγατρὸς τοῦ Οἰνέως καὶ πατὴρ τοῦ Θόαντος,
τοῦ μετὰ τὸν Οἰνέα ἐν Καλυδωνί τῆς Αἰτωλίας
βασιλεύσαντος, Β 638.

ἈΝΔΑΡΑΚΑΣ [-υ-], ἐπιρ. ἐκ τοῦ ἄνδρα κατὰ
περιγόμενον (κατὰ τὸν Δοιδερλ.) κατ' ἄνδρα,
virilim, κ 44 f. || Ὁρθοτέρᾳ μοι φαίνεται ἡ τοῦ
Λοδεκκίου ἐτυμολογία θεωροῦντος τὸν τύπον
πολλὸν κατὰ μικρὸν διάφορον τοῦ ἄλλως συνη-
μιστάτου εἰς αῖ, οἶον κοᾶς, ὀδᾶς, ὀκλᾶς κτλ. Καὶ
ὅπως ταῦτα τὰ ἐπιρ. εἶνε ῥηματικά, οὕτως καὶ
τὸ προκείμενον προϋποθέτει ῥῆμα ἄγρ. ἀνδράζω
(κατ' ἄνδρα διανέμω) ἐξ οὗ: ἀνδρακᾶς ἢ ἀνδράς.
Πρόβλ. τὰ ἀνάλογα ἐπιρ. ἐκλᾶς, ἀρκλᾶς, ἐντηπλᾶς.

ἈΝΔΑΡΑΠΟΔΟΝ, τό, δούλος, μόνον ἐν τῇ με-
ταπλαστικῇ δοτ. ἀνδραπόδεσι (σχηματισθ. ἀνα-
λόγως τοῦ ἄνδρεσι κατὰ τὸν Λόδεκκ. κατ'
ἄλλους: δὲ ὡς ἐκ τῆς ὀνομ. ἀνδράπους) Η
475 f. (Κατὰ τινες ἐκ τοῦ ἀνὴρ καὶ ποὺς διὰ
τὸ παλαιὸν ἔθιμον τοῦ νὰ πατῇ ὁ νικητὴς τὸν
ῥηγμένον ἐπὶ τοῦ τραχήλου, Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ
692, 24. 1416, 23: κατ' ἄλλους δὲ (Σουῖδαν, σχολ.
εἰς Ἀριστοφ. Πλουτ. 521) ἐκ τοῦ ἀνὴρ καὶ ἀ-
ποδόσθαι=πωλεῖν ὥστε κατὰ τὸν Δοιδερλ. ὁ
ἀνδράπους εἶνε κυρ. ἀνδραπόδοτας).

ἈΝΔΑΡΑΧΩΣ, ἐγ (ἀνὴρ-ἄχθος), γεν. ἑος, ἀν-
δροπαρής, ὁ ἐπιβαρύνων (βάρος ὧν ἐπαχθῆς
εἰς) τοὺς (ἄλλους) ἀνδρας, «χερμάδια» κ 121 f.

ἈΝΔΡΕΙΦΟΝΤΗΣ, οἱ, ὁ (ἀ, φονεύω) ἀνδραφόν-

νος, ἐπιρ. τοῦ Ἀρεως Ἰλ. Β 651, Η 466, Ρ
259. (|| Περί τοῦ σχηματισμοῦ ὁ Λόδεκκ νομί-
ζει ὅτι τὸ εἰ ἐτέθη χάριν ἐκτάσεως: τῆς συλλα-
βης, ἐν ᾧ παρ' Αἰσχ. εὔρηται ὁ σχηματισμός:
ἀνδροφόντης).

ἈΝΔΡΕΣΣΙ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀνδράσι, Ἰδ. ἈΝΔΡ.

ἈΝΔΡΟΚΗΜΤΟΣ, οἱ (κᾶμνω) ὑπ' ἀνδρῶν πε-
ποιημένος, «καμωμένος», «ἀνθρωποκα-
μωμένος», χειροποίητος, «τόμος» Α 371 f.

ἈΝΔΡΟΚΤΑΛΗ [-υ-], ἡ, ἐπ. (ἀν., κτείνω), ἡ
ἀνδροκτονία, φόνος ἀνδρῶν, αἱματοχυσία,
ὡς ἐν τῇ μάχῃ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πλῆθ. Ε 909,
Α 164, λ 612: ἐνικ. δὲ εἶνε φόνος ἀνθρώπου,
ἀνθρωποκτονία, φόνος ἐν γένει, Ψ 86 (φόν-
ος παιδίου).

ἈΝΔΡΟΜΑΧΗ [-υ-], θυγάτηρ τοῦ Ἡετίωνος,
βασιλέως τῶν ἐν Κίλικίᾳ Θηδῶν, γυνὴ τοῦ Ἐκτο-
ρος, περιγραφομένη ἐν Ἰλ. ὡς ἰδανικὸν γυναι-
κεῖας ἀρετῆς καὶ τόπος ἀληθινῆς συζύγου καὶ
μητρὸς, πρόβλ. Ζ 371 εἰς 422 εἰς κ. ἀ. Ὁ πα-
τὴρ καὶ ἐπτὰ ἀδελφοὶ αὐτῆς ἐφονεύθησαν ὑπὸ
τοῦ Ἀγυλλέως. Κατὰ τὸν μεταγενέστερον μῦθον
ἔλαχε μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Ἰλίου εἰς τὸν Νεο-
πτόλεμον, μεθ' οὗ ἠκολούθησεν εἰς τὴν Ἡπει-
ρον καὶ εἶδεν ἐπὶ πολλὰ καὶ ἐπαθεν.

ἈΝΔΡΟΜΕΟΣ, ἐπ, ΕΟΝ (ἀνὴρ) εἰς ἀνθρωπον ἀνὴ-
κων, ἀνθρώπειος «χρέας» ι 297 κ. ἀ. «αἶμα»
γ 19 «χρῶς» ἀνθρώπειον σῶμα, Ρ 571, Υ
400, Φ 70 «ὄμιλος» Α 538: «ψωμοί» τελέ-
χεια ἀνθρωπίνου χρέατος, ι 374. (|| Ἡ κατάλη-
ξις τῆς λ. εἶνε μοναδική).

ἈΝΔΡΟΤΗΣ, ἦτος, ἡ, Ἰδ. ἈΔΡΟΤΗΣ.

ἈΝΔΡΟΦΑΓΟΣ [-υ-], οἱ, ἀνθρωποφάγος,
ἐπιρ. τοῦ Πολυφῆμου, κ 200 f.

ἈΝΔΡΟΦΟΝΟΣ, οἱ, ποι. ἀνδρας φονεύων,
ἀνθρωποκτόνος, ἐπιρ. τοῦ Ἀρεως, Δ 411,
τοῦ Ἐκτορος, Β 242: «χεῖρες» τοῦ Ἀγυλλέως
Σ 317: «φάρμακον» α 261.

ἈΝΔΡΕΤΑΙ, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀναδύεται,
Ἰδ. ἈΝΑΔΥΟΜΑΙ.

ἈΝ-ΕΓΚΙΡΩ, ἀορ. ἀ. ἀνέγειρα, ἐγείρω, ση-
κῶνω, «τινὰ ἐξ ὕπνου» K 438, ψ 16, 22, «ἐκ
λεχέων» ἐγείρω ἐκ τῆς κλίνης, δ 730: τροπ.
διεγείρω, ἐνθαρρύνω, φαιδρύνω, «τινὰ μαι-
λιχίους ἐπέεσαι» κ 475.

ἈΝΕΓΓΩ, Ἰδ. ἈΝΑΓΙΓΝΩΣΚΩ.

ἈΝΕΛΕΓΜΕΩΣ, Ἰδ. ἈΝΑΔΕΛΟΜΑΙ.

ἈΝΕΔΡΑΜΟΝ, Ἰδ. ἈΝΑΤΡΕΧΩ.

ἈΝΕΕΔΝΟΣ (ἀνέFεδνος), Ἰδ. ἈΝΑΕΔΝΟΣ.

ἈΝΕΕΓΓΩ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀν-εἰργω, πα-
ρατ. ἀνέεργον, ἀναστῆλ्लω, ἀναχαίττω «πά-
λαγγας, μάχην» Γ 77, Η 55: μετὰ τοῦ «ὀπίσ-
σω» Ρ 752, Υ. Ἐργ. 211.

ἈΝ-ΕΙΜΙ (εἴμι), μετοχ. ἀνιών, ἐπ. παρ. ἀ-
νήιον, 1) ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω, «ἐς περιω-
πὴν» κ 146, ἀπὸ τῆς παραλίας εἰς τὰ μεσό-
γεια, κ 274: περὶ τοῦ ἡλίου, ἀνατέλλω, «ἡε-
λίου ἀνιόντος» θ 536, κ 24 «ἔμ' ἡελίῳ ἀνιόντι»

(συγχρόνως) μετ' τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, Σ 436, μ. 429 κ. ἀ. 2) ἐπανερχομαι «ἐκ πολέμου» Z 480, «ἐξ Αἰθιοπῶν» ε 282, «ἐξ μητέρα» X 499, «ἐκ Τροίης» (διὰ θαλάσσης εἰς τὴν πατρίδα) κ 332. 3) «ἐξ τινα» ὡς τὸ Λατ. *adire aliquem*, προσέρχομαι εἰς τινα ὡς ἐκείνης, ἵνα παρακαλέσω, X 492.

ἈΝΕΙΜΩΝ, ὄν (ἄ, εἶμα) γεν. ὄνος, ἄνευ ἱματίων, πτωχός, γυμνός, γ 348 f.

ἈΝ-ΕΙΡΟΜΑΙ, ποι. ἀντί τοῦ ἀνέρομαι, μόνον κατ' ἐνδοξ. καὶ παρὰτ. ἐρωτῶ, ἀνερῶτῶ, Φ 508· μετὰ αἰτ. προσ. «τινά» δ 420· μετὰ αἰτ. πράγματος «τί» περί τινος, η 238· μετὰ διπλ. αἰτ. «ὃ μ' ἀνείρειαι ἡδὲ μεταλλάξαι» περί τοῦ ὁποῦ με ἐρωτᾷς καὶ με ἐξετάζει, Γ 477, α 234, ο 390.

ἈΝ-ΕΙΣΑ (εἶσα) ἑλλειπτ. ἀόρ. ἀ., ἐξ οὗ παρ' Ὁμ. μόνον ἀ. ἐν. τῆς εὐκτ.: ἀνέσαιμι καὶ μετοχ. ἀνέσαντες, ἀνατίθηναι, ἀναδιδάξω, «ἐξ δόφρον ἀνέσαντες ἄγον» καθίσαντες ἐπὶ τῆς ἀνάξης, *Ιλ. N 657· «εἰ καί νῦν γε ἐς εὐνὴν ἀνέσαιμι» ἂν ἐδονάμην νῦν τοὺς ἀναδιδάσω εἰς τὴν εὐνὴν, Σ 209. (Ὁ Βούττιμαννος ἀνάγει τὸν τελευταῖον σχηματ. εἰς τὸ ῥ. ἀνίημι, ὅπερ παντάπασιν ἀνάρμοστον. Ὁ δὲ Εὐστ. ἐρμηνεύει ἀφοτέρους διὰ τοῦ ἀναθεῖναι ὀρθῶς. Οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ παράγουσι τοὺς σχηματισμοὺς τούτους ἐκ τινος ἀγρ. ἐνεστώτος ἀνέζω).

ἈΝΕΚΤΟΣ, ὄν (ἀνέχω), ὁποφερτός· παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τῆς ἀρνήσεως «ἔργα οὐδ' ἐπ' ἀνεκτά» A 573, ο 223· ἄνευ ἀρνήσεως «ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν» τοῦτο μὲν περιέχει ἀκόμη ὑποφερτὸν κακόν, η 83—Ἐπὶρ. «οὐκέτ' ἀνεκτός» οὕτως ὥστε δὲν ὑποφέρεται πλέον, Θ 355, ι 350.

ἈΝΕΛΘΩΝ, ἴδ. ἈΝΕΡΧΟΜΑΙ.

ἈΝ-ΕΛΘΩ, 1) Ἐνεργ. ἀνελκῶ, ἀνασύρω «σταθμόν» ἀνασηκῶν τὸν ζυγόν, τὴν ζυγαρίαν, M 434 «τόξου πῆχυν» τὴν καμπὴν τοῦ τόξου, ὅ ἐ. ἐντείνω τὸ τόξον, A 375, N 583 «νευρήν» φ 128, 150 πρὸς ΤΑΝΤΩ. 2) Μέσ. ἀνέλκω τι τῶν ἐμαυτοῦ, «τρίχας» ἀνασπῶ τὰς τρίχας μου, X 77 «ἔγχας» ἀνασύρω τὸ δόρυ μου ἢ πρὸς ἐμαυτόν, ἐκ τοῦ σώματος· δηλ. τοῦ πληγωθέντος πολέμου, ο 97.

ἈΝΕΛΩΝ, ἴδ. ἈΝΑΙΡΕΩ.

ἈΝΕΜΟΣ, ὁ (ἄνιμι), ἄνεμος, πολλὰ παρ' Ὁμ. συνδυαζόμενον μετὰ συνωνύμων, οἷον «ἀνέμοιο θύελλα» M 253· ὡσαύτως καὶ «ἀνέμοιο ἀελλα, ἀήτης, αὐτῆς, πνοιαί», ἀπ. ἴδ.—Ὁ Ὀμηρὸς ἀναφέρει τέσσαρας μόνον ἀνέμους, Εὐρον, Νότον, Ζέφυρον, καὶ Βορέαν, ε 295.

ἈΝΕΜΟΚΕΠΗΣ, ἑς, ἐπικ (ἄνεμος, σκέπας) γεν. ἑως, ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προσφυλάττων, κατὰ τοῦ ἀνέμου σκεπάζων, «χλαῖνα» Π 224 f.

ἈΝΕΜΟΤΡΕΦΗΣ, ἑς, ποι. (ἄνεμος, τρέφω), γεν. ἑως, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τρεφόμενος ἢ τετραμμένος, ἀνεμοτραφής, μόνον «κῦμα»

ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐξογκούμενον, O 625 καὶ «ἔγχος» δόρυ ἐκ ἐύλου δένδρου ἐν ἀνεμῷδε (δρεῖν)· τῶπῳ βλαστήσαντος, τοῦ ὁποῦ το τὸ ἐύλον ἐξῆνε διὰ τοῦτο σκληρότερον, ἄρα· δόρυ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σκληρυνθὲν *Ιλ. A 256, πρὸς P 55 ἐξ.

ἈΝΕΜΩΛΙΟΣ, ἴον (ἄνεμος) κυρ. ἀνεμώδης· μόνον τροπ. μάταιος, ἀνωφελής, μηδαμινὸς «τόξα» E 246, Φ 474· περί προσώπου Γ 423· «ἀνεμώλια βάζει» μάταια φλυαρεῖ, «ὁμίλει» τὸν ἀέρα· Δ 355, δ 837. (ἢ Ἡ καθομιλ. γλώσσα μετὰ τοῦ ἀνέμου συνδυάζει πολλάκις καὶ τὸν καπνὸν εἰς ἐκφράσιν τοῦ μηδαμινοῦ καὶ ματαίου, λέγουσα «(πράγματα ἢ λόγια) τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ καπνοῦ») — «ἀνεμώλιον» ὡς ἐπὶρ. Φ 474. ἢ ἡ μάλλον, ὡς ἀνωτέρω, ἐπιθετικῶς· ἐκλεηπτέον.

ἈΝΕΜΩΡΕΙΑ, ἡ, ἡ μετέπειτα καὶ ἈΝΕΜΩΡΕΙΑ (Στράβ. 9, 3, 15, ἐνθα καὶ ἡ ἐρμηνεία τοῦ ὀνόματος)· πόλις τῆς Φωκίδος, πλησίον τῶν Δελφῶν, B 524.

ἈΝΕΝΕΙΚΑΤΟ, ἴδ. ἈΝΑΦΕΡΩ.

ἈΝΕΠΑΛΤΟ, ἴδ. ἈΝΑΠΆΛΛΩ.

ἈΝ-ΕΡΕΪΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., ἀόρ. ἀ. ἀνηρευόμεν, σηκώνων τι ὀρμητικῶς ἐπάνω, ἀναρπάζω, μετ' αἰτ. περί τῶν Ἀρπυιῶν, α 261, ε 371, ο 77 καὶ περί τῆς Θυέλλης, δ 727· ἔτι δὲ καὶ περί τῶν θεῶν Γ 234.

ἈΝ-ΕΡΩ [..ω], ἀνασύρω, «ἵστια» *Ὁδ. ι 77, μ 402 (ἐν τιμ.)

ἈΝ-ΕΡΧΟΜΑΙ, ἀόρ. ῥ. ἀνήλυθον. 1) ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω «ἐς σκοπὴν, ἐς περικωπὴν» κ 97, 146 κ. ἀ. «ἄστὺδ'» τ 490· τροπικ. περί νεοφύτου δένδρου ἀναδυσσάντω, αὐξάνω, ζ 163, 167. 2) ἐπανερχομαι, ἐπιστρέφω, Z 487 κ. ἀ. μετὰ τοῦ «ἄψ» ἢ «αὐτις» Δ 392 (ὅπου πρότερον μὲν ἐγράφετο «ἄψ ἀνερχομένω» καὶ ἡ συλλαβὴ ἀν ἐλαμβάνετο ὡς μακρά· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Βεκκ. μετὰ τὴν διορθώσιν τοῦ Βέντλεϋ γράφ. «ἄψ ἀρ' ἀνερχομένω») κ 137.

ἈΝ-ΕΡΩΤΩ, παρὰ ἀνθρώπων, ἐρωτῶ καὶ πάλιν ἐρωτῶ, δ 254 f.

ἈΝΕΛΑΙΜΙ, ἴδ. ἈΝΕΙΣΑ

ἈΝΕΛΑΝ, ἴδ. ἈΝΙΗΜΙ.

ἈΝΕΛΑΝΤΕΣ, ἴδ. ἈΝΕΙΣΑ.

ἈΝΕΛΕΙ ἑπ. ἀντί τοῦ ἀνήσει, ἴδ. ἈΝΙΗΜΙ.

ἈΝΕΛΕΣΤΟ, ἴδ. ἈΝΑΕΣΤΩ.

ἈΝΕΣΤΙΣ, ὄν (ἄ, ἐστία) ἄνευ ἰδίας ἐστίας· οἰκίας, ἀπατρὺς, I 63 f.

ἌΝΕΥ [..υ], πρὸς μετὰ γεν. χωρὶς, «ἄνευ κέντροιο θένοντες ἵπποι» Ψ 387, «ἄνευ θεσμο» ν 400, «ἄνευ κοιμῶδης» ω 247, «ἄνευ θεον» P 407· «οὐκ ἄνευ θεοῦ» ὅχι ἄνευ τῆς θελήσεως ἢ βοήθειας θεοῦ, 6 372, ο 534, «ἄνευ ἐρθέον» ἄνευ τῆς εἰδήσεως καὶ θελήσεώς μου, ο 213 «ὄντι δηίων» ἄνευ ἔγθρων, ἀππλάγμενος ἢ μακρὰν τῶν πολεμίων, N 556.—Εὐρίσκεται μόνον ἐνθα ἄνωτ. παρ' Ὁμ., ὅστις συγχρότερον μεταχειρίζεται τὸ ἄνευθε καὶ ἄτερ ἀντ' αὐτοῦ.

ἀνευχο[ν.], καὶ πρὸ φων. ἀνευθεν (ἀνευ). 1) Ἐπὶ μακρὰν, χωριστά, Ψ 244, 378, 126· μετὰ τῆς μετοχ. «ὦν», Β 27, Δ 277 κ. ἀ. «κίων» ἀποχωρῶν (κατὰ τὴν μετάφρ. τοῦ Πλάτωνος), Δ 35. 2) Πρὸθ. μετὰ γεν. ἀ.) ἀνευ, χωρὶς «ὅς· ἀνευθ' ἄλλων» Χ 39, «μῦθον ἀνευθ' ἄλλων» π 239· «ἀνευθε θεοῦ» ἀνευθεῖας· συμπράξιας, ἀντιλήψεως, Ε 185) «ἀνευθεν ἐμεῖο» Π 89, πρὸλ. ἀνευ· β.) μακρὰν «ἀνευθε πατρός τε φίλων τε» Φ 78, κ 554 κ. ἀ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «ἄγχω» Ε 185.—Κεχωρησμένοι τῆς συντακτικῆς πειρώσεως «ἀνευθε δὴ σὲ μέγα νῶϊν» πολὺ μακρὰν ἡμῶν, Χ 88.

ἀνεφέλος, ον [-...], (ἀ, νεφέλη), ἀνεφέλος, χωρὶς νεφέλης, εὐδιδος «αἰθήρ» § 45 f.

ἀνέξα, ἐπ. γ'. ἐν. τῆς ὑποτ. ἀνέχσει, τ 441 (πρὸ τοῦ Βεκκίρου ἐγράφεται ὅριστ. ἀνέχσει, ὅπως δ' Ἄρεος καὶ τὴν ὑποτακτικ. θέλει νὰ γράφῃ), μέλ. ἀνέξω, ἀόρ. β'. ἀνέσχον, καὶ ἀπρρ. ἐπ. ἀνασχέμεν καὶ μετοχ. ἀνασχίων, ἕτερος ἀόρ. ποι. ἀνέσχεθον καὶ ἀπρρ. ἀνέσχεθεν (τὸ. ἔξα), μέλ. μέλ. ἀνέξομαι καὶ ἀνασχίσομαι, ἀπρρ. ἐπ. πηγικομ. ἀνέσχασθαι, μέλ. ἀόρ. β'. ἀνεσχόμην καὶ προστ. ἀνάσχεο καὶ ἐπ. συγκεκομ. ἀνέσχεο, ἀπρρ. ἀνασχέσθαι, μετ. ἀνασχόμενος. Α'). Ἐνεργ. μεταβ. 1) κρατῶ ὑψηλὰ, ἀνορθῶ, ἀνυψῶ ἀ.) κυρ. «αἰγίδα» γ 297 «κεφαλὴν» ρ 291· «ἀσπίδα ἀπὸ θέν» κρατῶ τὴν ἀσπίδα ὑψηλὰ καὶ μακρὰν ἑαυτοῦ γ 278 «χεῖρας» πρὸς πυγμαχίαν, Σ 89· (ἀλλὰ οὐ καί τὸ μέσον, τὸ. Γ, 1. β.) «χεῖρας θεοῖς» ἀνατείνω τὰς χ. εἰς τοὺς θεοὺς, προσευχόμενος, Α 450 κ. ἀ. πλγ. (ὅτε καὶ μόνον τὸ ἐνεργ. μεταχειρίζεται ὁ Ὀμ.) «τί» σηκώνω ἵνα τὸ δέξω, «μαζῶν» γ 80· ἰδίως «τι θεῶν» σηκώνω τι ὑψηλὰ εἰς θεόν (οἷον θεικνύων καὶ προσφέρων αὐτῷ) ἵνα τὸ ἀφιερώσω εἰς αὐτόν, Κ 464 «ἀκῆπτρον θεοῖσι» πρὸς τοὺς θεοὺς, ὡς πρὸς μάρτυρας, ἐπὶ ὁμοσέει, Π 442. πρὸ. Κ 321 (ἐνθα καί ται τὸ μέσον)· θέν β.) κρατῶ ὀρθὰ, θέν ἀφίνω νὰ πῶ «εὐδικίας» πρὸ τὴν δικαιοσύνην τ 444. 2) κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω «ἵππους» Ψ 426. Β'). Ἐνεργ. ἀμετ. ἐξέχω «αἰχμὴ ἀνέσχεον» Ρ 340· ἀνακύπτω, ἀναδύομαι, ε 320. Γ'). Μέσ. 4) κυρ. ἀ.) ἀνορθοῦμαι, «ἀναστῆκνύομαι» Ε 285· β.) ἀνυψῶ τι τῶν ἑαυτοῦ «ἀκῆπτρον» Κ 324 «δούρατα» Α 594, Μ 438, Ο 298, Ρ 231, «χεῖρας» ὑπὸ χαρᾶς, σ 400.—Ἡ μετοχ. «ἀνασχόμενος» καί ται πολλὰκις ἀνευ πτ. ἀνατείνω, ἐψώσας (ἀλλ' ὁπῶς ὥστε νὰ ἐξυπακούηται ἀντικείμενοι τὰς χεῖρας ἢ ἄλλο τι ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου ἐξαγόμενον πρᾶγμα, ὅσον «ἕφοι» Γ 362) Χ 34, Ψ 660, § 425, σ 95 (ὅπερ ἄλλοι ἐρμηνεύουσι· ἀναστάντες ἢ ἐπεγαυθέντες ἢ προτείναντες ἑαυτοῦς). 2) μεταφ. ἀνέχομαι, ὑπομένω, ὑποφέρω, συνίθ. μετ' αἰ. «κῆδεα, κακὰ» Σ 450 κ. ἀ. (μετὰ γεν. μόνον γ 423 «δουλοσύνης») «ξένους ἀνέχομαι»

η 32 «ἀεργόν» τ 27· θέν καὶ ὑποδέχομαι, ρ 43· μετὰ μετοχ. «οὐκ ἀνέχομαι σὲ ἀλγέ» ἐχόντα» Ε 895 «καὶ γὰρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοὶ γ' ἀνεχούμην ἡμενος» θὰ ὑπέμενον νὰ κῆδομαι, Δ 595· β.) ἀνευ πτ. ὑπομένω (ἐχὼ ὑπομονήν) καρτερῶ, λ 375· συχνή ἢ φρ. ἀτέταλθι καὶ ἀνάσχεο· ὑπόμενα καὶ καρτέρει, ὅ ἐ. ὑπόμενα ὅσον δύνασαι, «τέταλθι, μήτηρ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο» „βάστα, μητέρα μου, βάστα” Α Δ 586, Ε 382, Ω 549· ἡπίως· εἰρημένον «ἀνέσχεο νῦν» ἔχε ὑπομονήν! (μὴ θυμωθῆς) Ψ 587.

ἀνεψιός [-...], ὁ, ὁ καὶ νῦν „ἀνεψιός”, ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς υἱός· ἔπειτα δὲ καὶ ὁ ἐξ ἀδελφοῦ, *Ἰλ. Γ 464, Κ 549. [Τὸ ἰ μακρὸν ἐν τῇ χωρ. Ο 554, ὅπου ὁ Ἄρεος, ἵνα φυλάξῃ τὸν συνήθη χρόνον τοῦ ι, θέλει νὰ γράφῃ τὴν ἀρχαίαν γεν. ἀνεψίος].

ἀνεψ, ἐπὶ ἀμφιδόλου ἐτυμολογίᾳ· σιγῇ, ἐν σιωπῇ, σιωπηλῶς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ πληθ. ῥήματος «ἐγένεσθε, ἐγένοντο, ἦσαν, ἦσαν» Β 323, Γ 84, η 144, 130, 695, ε 240· μετὰ δὲ ἐνικοῦ μόνον ψ 93 «ἡ δ' ἄνεω δὴν ἦτο»· (καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων ἀπὸ τοῦ Βουτυρμάννου καὶ Σπτιζιέρου (ὅστις τὰς δυσκολίας τοῦ παραδεικνυμένου τονισμοῦ ἀποφεύγει γράφον ἀνέω· ὁ δὲ Βούττμ. ἦτοι ἀνέω κατὰ τὸ: ὀπίσω, ἄνω κ.τ.τ. ἢ ἀνέω ἀντὶ τοῦ ἀνέω). Πρῶτον δὲ μέχρι Οὐαλφίου ἐγράφεται καὶ νῦν ἐτι ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Α'. καὶ ὁ Ἀμεῖς γράφουσι πανταχοῦ, πλην ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν μνημονευθέντων χωρίων, ἀνεω, ἔπερ θεωρεῖται ὀνομ. πληθ. ἄλλως ἀγχίστου τινός· ἐπιθέτου ἀνεως, Ἄττ. ἀντὶ τοῦ ἀναος, ἀναυος, καὶ παράγεται ἐκ τοῦ ἄω, αὔω, ἢ σχετίζεται πρὸς τὸ ἐνεός. Ὁ Δουδερλ. ἐρμηνεύει τὰ ἐπὶ θ. διὰ τοῦ «οὐκ ἀεῖς, τοσοῦτον ὄηλ. σιωπηλός, ὥστε μόλις τολμᾷ νὰ ἀναπνεύσῃ»).

ἀνήγαγον, τὸ. ἀνάγα.

ἀνήη ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀνή, τὸ. ἀνήμη.

ἀνήκευτος, ον (ἀ, ἀνέχομαι) ἀθεράπευτος, ἀνίατος, ἀφόρητος «χόλος, ἄλγος» *Ἰλ. Ε 394, Ο 247.

ἀνήκουστος (ἀνήκουστος; ἀν στερ. καὶ ἀκούω), ἀόρ. ἀνηκουστήσα, δέν ἀκούω, δέν διδῶ ἀκρόασιν, ἀπειθῶ, μόνον *Ἰλ. Ο 230, Π 676.

ἀνήμελκτος, ον, ποι. (ἀ, ἀνέλω) «ἀνάρμεγος» ε 439 f.

ἀνήνοθε, ἐπ. γ'. ἐνικ. τοῦ β'. παρακ. μετ. σημ. ἐνεστώτος ἀναδελφίαν, ἀνέρχεται· μόνον ἐν τῇ φρ. «κνίσθη ἀνήνοθεν» ἀναφέρεται ἡ κνίσσα, ρ 270 (ὁ Ἀμεῖς κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον γράφει ἐνήνοθε)· ἔξ με σημ. παρατ. ἐν τῇ διηγήσει «αἶψ' ἐτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ἀπειλῆς» θερμὸν ἐτι τὸ αἶμα ἀνέβλοζεν ἐκ τῆς πληγῆς, Α 266. (Παράγεται δὲ κατὰ μὲν τὸν Βούττμάννον ἐκ τῆς ἀνὰ = πρὸς τὰ ἄνω, ἐξ τῆς ρ. ἀνέω· ἀνέω ἢ ἄνω, συγγ. τῇ ἀνθέω καὶ ἐπὶ χηματισθῇ τὸ: ἀνήνοθα

δι' ἀναδιπλασιασμοῦ, ὡς τὸ: ἐνήνογα. Κατὰ δὲ τὸν Γοῖδελον εἶνε σύνθετον ἐκ τοῦ ἀνέθω, ὅπερ παράγεται ἐκ τῆς ῥίζης ἀν-πένω κατ' ἀναλογίαν τοῦ φλεγ-φλεγέθω, φα-φαίθω, καὶ ἐκ τῆς προθ. ἀνά· σημ. ἄρα τὰ: ἀνήνοθε πρὸς τὰ ἄνω πνέεται. Πρὸβλ. ΕΠΕΝΗΝΟΘΕΝ).

ΑΝΗΝΥΙΣΤΟΣ, οὐκ (ἀ, ἀνώ) ἀτελειώτος, ἀκατάπυστος: «ἀνήνυσται ἐπὶ ἔργῳ» π 111 ῥ.

ΑΝΗΝΥΡ, οὐός, ὁ (ἀ, ἀνὴρ) ἀνάνδρος, δευλός, μόνον *Οὐδ. κ 301, 344.

ΑΝΗΡ, γεν. ἈΝΑΡΗΣ καὶ ἐπ. ἀνέρος, δοτ. πλ. ἀνδράσι καὶ ἐπ. ἀνδρεσσι, 1) ἀνὴρ, «ἀνδρας» (ἀ.) κατὰ τὸ γένος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γυναῖκα, Ρ 435, φ 323· β') κατὰ τὴν ηλικίαν, ὁ ὄρμος, τελείως ἀνεπτυγμένος, στρατεύσιμος ἀνὴρ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν «νέον» ὅστις καὶ «ὀπλοτέρα» ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον λέγεται, καὶ πρὸς τὸν «γέροντα», ὅστις καὶ «προγενέστερος ἀνὴρ» λέγεται, Ὁμ. πλγ. γ') κατὰ τὴν τάξιν, ὁ ἐλεύθερος ἀνὴρ, πρὸ πάντων δὲ ὁ ἡγεμὼν καὶ ἀρχηγός· ἀλλὰ εὐρίσκεται καὶ «ἀνὴρ δήμου» Β 198, «ἀνὴρ προίκτης» ἐπαίτης, ρ 352· πρὸς χαρακτηρισμὸν ἐξόχου τινὸς ἀνδρὸς προστίθεται πάντοτε καὶ τις προσδιορισμός, ὅσον «ἀργός, βασιλεύς, ἄγος, ἔξοχος κτλ. ἀνὴρ». Πολλὰκι δὲ προστιθέμενον τὸ ὄνομα εἰς τὰ ἐθνικά, ὅσον «Ἀργεῖος ἀνὴρ» καθιστᾷ τὴν ἐκφράσιν ἐντυπωτέραν· ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς «ἀνδρες ἡμίθεοι, ἦρωες», ἄπ. ἰδε. ὅθεν δ.) ἔχει τιμητικὴν ἐννοίαν, «ἀνδρεῖος, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ. «ἀνδρας», ἀνδρεῖος, «ἀνέρες ἔστε, φίλοι» Ε 529· ε.) ὁ σύζυγος, «ὁ ἀνδρας» Τ 291, λ 327.

2) ἀνθρωπος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς θεοὺς, μάλιστα εἰς πληθ. Α 403· ἰδίως δ' ἐν τῇ φρ. «πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε» (ὁ Ζεὺς) σπανιωτέρον εἰς ἐνικ. Ν 321, Σ 432, 433· συγγόν δὲ τὸ «βροτὸς ἢ θνητὸς ἀνὴρ» ἀνθρωπος ὅτλ. [κυρ. τὸ α εἶνε βραχύ, ἀλλὰ καὶ μακρόν ἐν ἄρσει καὶ ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσιν].

ΑΝΗΡΟΤΟΣ, οὐκ (ἀ, ἀρώ), ἀναροτρώτος, ἀκαλλιεργήτος, «ἀδόουλεύτος» *Οὐδ. ε 409, 423.

ΑΝΗΘΟΑ, ἴδ. ἈΝΑΠΤΑ.

ΑΝΘΕΙΑ, ἡ, πόλις τῆς Μεσσηνίας, Ι 151, κατὰ τινος ἢ μετέπειτα Θουρίας, πρὸβ. Στράβ. 8, 4, 5.

ΑΝΘΕΜΙΔΗΣ [...], οἶ, ὁ, ἐπ. ἀντί τοῦ Ἀνθεμίωνιδος, υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, Δ 488.

ΑΝΘΕΜΙΩΝ [...], ὀνος, ὁ, πατὴρ τοῦ Σιμοεισίου, Τρώς, Δ 473.

ΑΝΘΕΜΟΙΕΣ, ΕΣΣΑ, ΕΝ, ἀνθρώδες, ἐπιθ. χωρῶν, Β 467, 695· «λέδες; κρατήρ» ἄνθεσι πεποικιλμένοι· διὰ τορευτικῆς τέχνης (κατ' ἄλλους ἀπλῶς ποικίλος) Ψ 885, γ 440, ω 275. Ἐκ τοῦ

ΑΝΘΕΜΟΝ, τό, ποι.=άνθος, μεταφ. περί ἐνωτίων, Ὑμ. 5, 9.

ΑΝΘΕΡΕΑΝ, ὄνος, ὁ (πιθαν. ἐκ τοῦ ἀνθῆω, ὅπ. ἴδε· κατ' ἄλλους: δὲ ἐκ τοῦ ἀθήρ, ἀνθέρει) τὸ ἐμπροσθεν ἄκρον τῆς κάτω σιαγόνος, «πηγυόνι»

Γ 372, Ε 293, Μ 388· «χεῖρὶ ὑπ' ἀνθερεάωνος εἶλε» τὸν ἔπιασε μὲ τὸ χεῖρὶ ἀπὸ τοῦ πηγυόνι (σημεῖον ἱεσίας ἢ· παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· παρ' ἡμῖν δὲ ἀπλῆς θωπείας, ὅθεν καὶ ἐν τινι δημοτικῇ ᾄσματι ὁ ἀνθερεῶν λέγεται «κανάκι» (ἐκ τοῦ «κανακῆς»=θωπεία): «Σάγουνος (=σιαγὼνα) μὲ λακουδάκι καὶ μὲ εὐμορφὸν κανάκι» Πανδ. Τόμ. ΙΒ'. σ. 599), *Ἰλ. Α 501.

ΑΝΘΕΡΙΑ [...], ἴκος, ὁ, κυρ. ὁ ἀθήρ τοῦ στάχυος («ὁ ἀθέρας τοῦ ἀσταχυοῦ»)· ἔπειτα καὶ ὁ στάχυς αὐτός, Υ 227 ῥ. (Κατὰ μὲν τὸν σχολ. καὶ Δόδερκ. ἐκ τοῦ ἀθήρ· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τινος ἄγρ. ῥ. ἀνθέρειω).

ΑΝΘΕΑ (ἀνθος), ἀόρ. ἀ. ἡνθήσα καὶ ἀπρτ. ἀνθῆσαι, βλαστάνω, ἀναφύομαι, λ 320 ῥ. *Υ. Ἀπ. 139· πρὸβλ. ἈΝΗΝΟΘΕ.

ΑΝΘΕΑΝΗ, ὄνος, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ λίαν, λιμένα Ἐγούσα, Β 508.

ΑΝΘΙΝΟΝ [...], ἡ, οὐκ (ἀνθος), ὁ ἐξ ἀνθῆων συνιστάμενος, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀνθινον εἶδαρ» ε 84 ῥ, ἴτις· περὶ τοῦ καρποῦ τοῦ λωτοῦ λεγομένη, εἶνε πιθανῶς ἀπλῆ ποιητικὴ περιφρασὶς τῆς φωτικῆς, ἐξ ἀνθῆων καὶ βλαστῶν συνιστάμενης τροφῆς· ἴσως τὸ «ἀνθινον» σημ. κατὰ τὸν Δοιδερλ. αὐτὸ τοῦτο τὸ φωτικόν, διότι ἄνθος κατ' ἀρχαίαν ἐσθίμην τὸ ἀναβλαστάνον ἢ ἀναβλαστῆσαν, τὸν βλαστόν, καὶ ἐν γένει τὸ φυτόν. Ἄλλοι δὲ μεταφορ. ἐρμηνεύουσι τρυφερόν, ἢ ἀνθηρόν, ποικιλόχρουν.

ΑΝΘΙΣΤΗΜΙ, ἀόρ. β'. ἀντίστην, μεταβ. ἀντιτάσσω εὐρίσκεται μόνον ὁ ἀμταβ. ἀόρ. β'. καὶ τὸ μέσον, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι «τινί» *Ἰλ. Υ 70 ῥ. ἀνεν πτ. Π 305.

ΑΝΘΟΣ, εὐς, τὸ (ἐκ τῆς ἀνὰ) κυρίως τὸ ἀναφύομενον, ἀναβλαστάνον, τὸ φυτόν, ὁ βλαστὸς, τὸ «βλαστάρει» καὶ οὕτως· ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τινων τὸ «νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης» ε 441· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα δυνατόν νά ἔγῃ τὴν κοινὴν σημ. ἄνθος, ὡς καὶ Β 89, Ι 542 κ. ἀ. ἐπειδὴ οἱ λειμώνες τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν εἶνε κατὰ τὸ ἔαρ εὐανθεστάτοι· τροπ. «ἴδης ἄνθος» τὸ ἄνθος τῆς ηλικίας, τῆς νεότητος, Ν 484· «κουρήιον» Τ. Δῆμ. 108.

ΑΝΘΡΑΚΙΗ, ἡ (ἀνθραξ) ἀνθρακίη, «θράκα» σωρὸς καιομένων ἀνθράκων, Ι 213 ῥ.

ΑΝΘΡΑΠΟΣ, ὁ, ὁ ἀνθρωπος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὰ κτήνη, Ε 442, Ε 362, Τ 431 κ. ἀ. καὶ περὶ τῶν τεθνεώτων καὶ ἐν ταῖς νήσοις τῶν μακάρων οἰκούντων, δ 565, 568· συντάσσεται καὶ μετ' ἄλλου ὀυσιαστ. «ἀνθρωπος ὀδύτης» ὀδοπόρος, Π 263, ν 123 καὶ μετὰ ἐθνικῶν ὀνομαζ., Τ. Ἀπ. 42· «ἀνθ. ἡσίοι, ἑσπέραιοι» τὰ ἔθνη τὰ ἀνατολικὰ, τὰ δυτικά, θ 29. (Ἐτυμολογία ἀμπίβολος· κατὰ τινος μὲν ἐπιθ. κατ' ἀρχαίαν, ἐκ τοῦ ἀναθρέω ἢ μάλλον ἐκ τοῦ ἀνέδρωπτω, ἀναδράω=ἀναβλέπω, λοιπὸν κυρίως ὁ πρὸς τὰ ἄνω βλέπων· κατ' ἄλλους: δὲ σύνθ. ἐκ τοῦ ἀνθῆρ καὶ ὤψ, ὁ ἔχων ἀνθρωπίνην

κατ' ἄλλους τέλος ἐκ τῆς ἀνά, τῆς ῥίζης (ferire) καὶ τοῦ ὤψ, ὁ πρὸς τὰ ἀνω κτυ-
-, διευθύνων τὴν ὄψιν).

κίλκα [κλ-] (ἀνία). 1) μεταβ. λυπῶ, προ-
ι εἰς τινα λύπην ἢ ἀγρίαν, ἐνοχλῶ, πει-
ω, μετ' αἰτ. Ψ 721, τ 323. 2) ἀμετ' ὁ
τοῦμαι, ἀγριάζω, πειράζομαι, δ 598,
«θυμῷ ἀν.» χ 87, Φ 270· μετὰ δοτ. «κτα-
σι» λυποῦμαι διὰ τὰ κτήματά μου, ἀνησυχῶ,
φροντίζω περὶ αὐτῶν, Σ 300.

ἀνία [ν-...] (ἀνία), Ἰων. καὶ ἐπ. μέλ. ἀνιή-
μετοχ. τοῦ παθ. ἀορ. ἀνιηθείς, = τῇ πραγ-
μαστικῇ, ἐνοχλῶ, μετ' αἰτ. δ 415, υ 478.
ὁλ. εἶμαι ὀχληρὸς, γίνομαι βάρος, τ 66.
Παθ. ἐνοχλοῦμαι «οὐ γὰρ τίς τοι ἀνιάται
ρεόντι» δὲν ἐνοχλεῖται ὑπὸ τῆς παρουσίας
α, ο 333, «ἀνιηθείς ὀρυγὰθ» α 433· καὶ
ἐπ. «ἡ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέ-
ει» κόπος εἶνε νὰ ἐπιστρέψῃ τις εἰς τὴν πα-
τρίδα, ἀφ' οὗ ὑπομείνῃ λύπας, ὑποστῇ πολλὰς
ὀχλήσεις, Β 294.

ἀνιάρω [ν-...], ἐπίρ. (ἀ, ἰδρώ) χωρὶς νὰ
ῥώσῃ τις, ἀπόνως, Ο 228 †.

ἀνίη [ν-...], ἡ, Ἰων. ἀνίη τοῦ ἀνία, ὅ, τι προ-
καλεῖ λύπην, ἀγρίαν, κόπος, «βάρους», βάρ-
ος, υ 52, ο 394· ὁ Ὀδυσσεὺς λέγεται «δαίτος
ἰη» βάρους τοῦ δειπνοῦ, ρ 446· ἀπρηκτος ἀνιη-
τάνος ἀναπόρευκτος λέγεται ἡ Σκύλλα Ὀδ.
221.

ἀνιηοίς, ἴδ. ἀνία.

ἀνίημι, ἐκ τοῦ θέματος ἰαα, ὁ. ἐν. τοῦ ἐνεστ.
νιέτῃ Ε 880 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἀνίη) καὶ γ'.
τοῦ παρ. ἀνίει, Ο 24 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'.
νίη), ὁ. ἐν. τῆς εὐκτ. τοῦ ἐνεστ. ἀνιέιης, μέλ.
νῆσω καὶ κατὰ συστολ. ἀνέσει, σ 265 (ἐνθα
Θερίσιος καὶ ὁ Κλάσσιον ἀναγινώσκουσιν ἀνίη),
ὁρ. ἀ. ἀνίηκα καὶ ἀνιηκα, Ε 882, ἀορ. ὁ.
ἀνιων γ'. πληθ. ἀνεσαν, γ'. ἐν. τῆς ὑποτ. μετ'
πικ. ἐκτάς, ἀνίη ἀντὶ τοῦ ἀνίη, Β 34, εὐκτ.
νιέτην, μετοχ. πληθ. ἀνιέντες. Ἐν τούτοις ἴδ.
αὐτὴν ἀνιέντα. Α') Ἐνεργ. 1) ἀναπέμψω,
ἀνιέντας Ὀκεανὸς ἀνιέντων «τοὺς ἀνέμους ἀναπέμ-
πει» ὁ Ὀκ. δ 568, «ὑδωρ» ἀνερέδω (τοῦναν-
τιον ἀναρροῦσθαι) περὶ τῆς Χαρυδῶος, μ 405·
καρπὸν γῆς ἀναδίδω, περὶ τῆς Δήμητρος, Γ.
ἡμ. 333. 2) συνήθ. λύω, χαλαρώνω, «δε-
μῶν» θ 339 (πρότερον ἐγράφετο «δεσμῶν»
πυλῶν, ἐλευθερῶ) «πύλας» λύω τοὺς δεσμοὺς
τῶν πυλῶν, δ ε. ἀνοίγω αὐτάς, Φ 537· 3ον
ἰδως ἀ.) ἀφίνω, καταλείπω «ὑπνος ἀνιηκεν
μή» μὲ ἀφῆκεν ὁ ὕπνος, Β 71, η 289 κ. ἀλχ.
ἀλιστα τῆς Ὀδ. «ἐμὲ θυμὸν ἀνιει οὐδὴν» Ο
4 (ἐνθα ἡ αἰτ. «θυμὸν» φανερώνει τὸ μέρος
κατὰ τὸ σῆμα τὸ καὶ ἔλκον καὶ μέρος)· ὁ.
ἀφίνω τροπ. παραβλέπω, Ε 880 (ὅπου ἄλλοι
φθότερον, νομίζω, ἐκλαμβάνουσι τὸ ρ. μεταβατ.
τῇν ἀφίνεις» νὰ κάμῃ δηλ. ὅ, τι θέλει καὶ δὲν
ἦν ἐπιπλήττει)· γ') ἀφίνω («ἀπολύνω») ἀ-

ναντίον τινός, ἐρεθίζω, Ε 761, γ 448, δ
485· μετ' ἀπτ. παρορμῶ εἰς πράξιν τινα, Ε 882
κ. ἀ. πρὸλ. ἐπανάμμι. Ἐν γένει δὲ διεγείρω,
παρακινῶ «Ζεὺς οἱ καὶ τότε θυμὸν—ἀνιηκεν»
Π 691· «τοῖσιν (εἰς βοῶντιαν αὐτῶν) Θρασύμη-
δα δῖον ἀνιηκεν» Ρ 705, Φ 545· «θυμὸς ἀνιη-
σί τινα» ἡ καρδία, τὸ θάρρος τὸν παρακινεῖ, Η
25, Κ 389 κ. ἀ. συχνὰ μετ' ἀπαρρ. «θυμὸς μιν
ἀνίει νεικίειν, Β 276, «πολεμίζειν» Η 452,
«ἀναστρεφν» Ζ 250, «Μοῦσα δούδον ἀνιηκεν ἀεί-
δειν» θ 73 κ. ἀ. 3) πέμπω ὅπισθ, ἀποπέμ-
πω, σ 265 (κατ' ἄλλους: ἀφίνω, ἐλευθερώνω, «ἐκ
τοῦ θανάτου ἀφῆμι» κατ' ἀντίθεσιν τοῦ «ἀλλοκο-
μαι»). Β') Μέσ. λύω, ἀφίνω τι τῶν ἐμαυ-
τοῦ ἢ χάριν ἐμαυτοῦ, μετ' αἰτ. «κόλπον ἀνι-
μένην» ἀνοίγουσα τὸν κόλπον της, Χ 80· «αἶγας»
ἀνοίγω, «ἐκκοιλῶ» αἶγας πρὸς χρῆσιν μου,
(κατ' ἄλλους δὲ ἐκδέρω) δ 300. [Τὸ εἶνε
βραχύ, ἀλλὰ μακρὸν ἐν τῇ «ἀνίει» καὶ «ἀνιέ-
μενος»].

ἀνιηρὸς [ν-...], ἡ, ὅς (ἀνία), ἀνιηρὸς, ὁ-
χληρὸς, «πτωχός» Ὀδ. ρ 220· συγχετ. «ἀ-
νιηρέστερος» δ 490.

ἀνιητόπος, ποσὶς, ὁ, ἡ, ὁ μὴ νίπτων (ἀνι-
πτους ἔχων) τοὺς πόδας του, ἐπίθ. τῶν Σαλλῶν,
ὁπ. ἴδ., Π 235 †.

ἀνιητός, ὁκ (ἀ, νίπτω), «ἀνιητός», Ζ 266 †.

ἀνιητιμῆ, μέλ. ἀναστήσω, ἐπ. ἀνστήσω, Ο
64, Ω 554· ἀορ. ἀ. ἀνέστησα, προστακτ. ἐπ.
ἀνστησον ἀντὶ τοῦ ἀνάστησον, Κ 476, καὶ με-
τοχ. θηλ. ἀνστήσασα, Σ 358 κ. ἀ. ἀορ. ὁ. ἀνέ-
στην ἀντὶ τοῦ ἀνέστησαν, Α 533 κ. πληγ. με-
τοχ. ἀνστής ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀναστής, Τ 269 κ. ἀ.
ἀπτ. ἀνστήμεναι ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀναστήναι, Κ 55.
Α') Μεταβ. ἐν τῇ ἐνεστ., παρატ., μέλ. καὶ ἀορ. ἀ.
κάμνω τινὰ νὰ σηκωθῇ, «σηκῶν» ἡ
463, 470· «γέροντα χειρὸς» σηκ. τὸν γέροντα
ἀπὸ τῆς χειρὸς, Ο 515, ξ 349· ἀσπιδώκω
τινὰ τῆς εἶδός, Α 491. Ἰδίως ἀ.) ἐγείρω τινὰ
τοῦ ὕπνου, Κ 32, «κίρκω» Ω 689· ἀνα-
σταίνω νεκρὸν, Ω 554, 756· ὁ. σηκῶν τινὰ
ἐκ τῆς κατοικίας του, ἀποικίζω, ξ 7· γ') διε-
γείρω, ἐρεθίζω, κινῶ ἐναντίον «τινὶ» Η 446,
Κ 476, Σ 358. Β') Ἀμετάβ. ἐν τῇ ὁ. ἀορ.
καὶ ἐνεργ. καὶ παθ. παρატ. 1) ἀνίσταμαι,
ἐγείρομαι, σηκῶνομαι ἀ.) «ἐξ ἐδῶν, ἐξ
ἐδῶν» Α 533, Τ 77 κ. ἀ. «ἐξέτ' ἐπὶ θρόνου,
ἐνθεν ἀνίστη» ὅθεν εἶγε σηκωθῇ, σ 457, Κ 55,
«ἐξ εὐνῆς» ο 58· ὁ. σηκῶνομαι, ἐγείρομαι
πρὸς οἰανδήποτε πράξιν «ἀναστάντες δ' ἑταροι
νῆος ἱστία μηρύσαντο» μ 470, 495· ἰδίως δὲ
ἐγείρομαι ἵνα ὁμιλήσω πρὸς τινὰ, μετὰ δοτ.
«τοῖσι δ' ἀνέστη» μετὰ αὐτῶν, ἡ πρὸς αὐτοὺς
ἐσηκώθη, Α 68, πρὸλ. 58, 404, Β 76 κ. ἀ. ἐπὶ
δὲ σηκῶνομαι ἐκ τῆς ἡσυχίας εἰς μάχην, Β
694, καὶ μετὰ πλεοναστικῆς τῆς προθ. ἀν. «ἀν
δ' Ὀδυσσεὺς ἀνίστατο» Ψ 709· «τινὶ» ἐναντίον
τινός, Ψ 635, σ 334· γ') ἐπὶ πληγωμένον,

σηκώνομαι, ἀναλαμβάνω, Ο 237· δ.) ἐπὶ νεκρῶν, „ἀνασταίνωμαι“, Φ 56.

ΑΝ-ΙΣΧΩ, ἕτερος τύπος τοῦ ἀνέχω, ὅπ. ἴδε, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. ὑψώνω «γεῖρας θεοῖσι» ἀνατείνω, *Ψ. Θ 347 «τελαμῶνα» Ε 798. — Μέσ. ἀνέχομαι, ὑπομένω, ἐν τμήσει, Η 110.

ΑΝ-ΙΧΝΕΪΑ, ζητῶ τὰ ἔχνη τινός, ἀναζητῶ, „γυρεύω“ Χ 492 f.

ΑΝΝΕΪΤΑΙ, ἴδ. ΑΝΑΝΚΕΩΜΑΙ.

ΑΝΕΝΘΡΑΪΝΩ, ἑπ. ἀντὶ τοῦ ΑΝΑΣΘΡΑΪΝΩ, Φ 347.

ΑΝΟΗΜΩΝ, ὄν (ἀ, νοήμων), ἀνόητος, ἀσύνετος, *Οδ. ε 270, π 273.

*ΑΝΟΥΤΟΣ, ὄν (ἀ, νοέω), ἀπαρατήρητος, ἡ ἀκατανόητος, ἀδιόρατος, *Γ. Ερμ. 80.

ΑΝ-ΟΙΓΝΥΜΙ, καὶ ἀνοίγω καὶ ἐπ. ἀναοίγω, παρ. ἀνέωγεν καὶ ἐπ. ἀνέγγεν, Ξ 468, καὶ θαμ. ἀναοίγεσκον, Ω 455, „ἀνοίγω“, «θύρας» κ 389, «κληῖδα», Ξ 468, Ω 455, ἴδ. ΚΑΠΙΣ· «ἀπὸ γηλοῦ πῦρα» σηκώνω ἀπὸ τῆς κλωστοῦ τὸ πῦρα, ἀνοίγω τὴν κλωστοῦ. Π 221.

ΑΝΟΛΕΘΡΟΣ, Ν 764 f, ἀνευ ὀλέθρου, ἀποφυγὼν τὸν ὀλέθρον, Ν 764 f.

ΑΝΟΜΑΙ, ἴδ. ΑΝΩ.

ΑΝΟΟΣ, ὄν (ἀ, νόος), ἀνοους, ἀνόητος, «κραιδίη» Φ 411 f.

ΑΝΟΠΑΪΑ, α 320 f. «ὄρνις ὣς ἀνοπαῖα διέπτατο» ἀρχαία λέξις ἀκριβοῦς γραφῆς καὶ σημ., ἴδε· κατὰ τὸν Ἡρωδιανὸν παρ' Εὐστ. εἶνε ἐπὶ παραγόμενον ἐκ τοῦ «ὄψομαι», ἀοράτως, ἡ ἐκ τοῦ «ἄνω» πρὸς τὰ ἄνω, ἀνωφερῶς. Ἡ ἐννοια λοιπὸν εἶνε «ἐπέτασε πρὸς τὰ ἄνω». (Ὡσαύτως καὶ ὁ Ἑμπεδοκλῆς, σ. 303 ἐκδ. Στουρζ. ἐξέλαβε τὴν λ. καὶ μεταξὺ τῶν νεωτέρων ὁ Λαρόχης· ἄλλοι δέ, ὡς ὁ Ἀρίσταρχος, γράφοντες ἀνόπαια, ἐθεώρουν τὸ «ὄρνις ἀνόπαια» εἶδος ἀετοῦ, ὅμοιον πρὸς τὸν θαλάσσιον ἀετὸν, τὴν λεγομένην φήνην). Ὡσαύτως ἐκ τῶν νεωτέρων ὁ Ἀμετ· ἄλλοι δὲ πάλιν καὶ μεταξὺ τῶν νεωτέρων ὁ Βαυμλεῖνος ἔγραψαν ἀν' ὀπαῖα (ἐκ τοῦ ὀπί) καὶ ἡμίτηνευσαν· διὰ τοῦ φεγγίτου, διὰ τῆς καπνοδόχης. Τὴν αὐτὴν ἐννοίαν παραδέρχονται καὶ ἄλλοι τῶν νεωτέρων, γράφοντες ὅμως ὁ μὲν ἀνόπαια ἐπὶ, ὁ δὲ ἀνοπαῖα ἐπὶ. ὡσαύτως, ὅπερ ἐρμηνεύουσιν «πρὸς τὰ ἄνω διὰ τοῦ φεγγίτου ἡ τῆς καπνοδόχης». || Πασῶν τῶν ἐρμηνειῶν πιθανωτάτη εἶνε ἡ τοῦ Ἀριστάρχου, ἣν καὶ ὁ Δυντέρος ἀποδέχεται.

ΑΝ-ΟΡΝΥΜΙ [...], ἀνεγείρω. — Μέσ. μετὰ συγκεοῦ. ἀορ. «ἀνῶρτο» ἀνεγείρομαι ἐν τμήσει Ψ 842, 0 3.

ΑΝ-ΟΡΟΪΝ, ἀορ. ἀ. ἀνόρουσα, ἀνίσταμαι ταχέως, ἀναπηδῶ, ἀνευ πτ. Ι 493, γ 449 κ. ἀ. «ἐκ θρόνων» γ 23, «ἐξ ὑπνου» Κ 462, «ἐς δίσκρον» Α 273, 399, Ρ 430. *Ἡἑλιος ἀνόρουσεν ἐς οὐρανόν· ἀνυψώθη εἰς τὸν οὐρανόν, ἀνέτειλεν, γ 4.

ΑΝΟΪΣΤΙΜΟΣ [...]. ὄν (ἀ, νόστιμος), ὁ μὴ ἔχων

νόστον, εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφὴν, «ἀνώστειμον τίθημι» κἀμὼ τινα νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα, ἀρούσμαι εἰς αὐτὸν τὸν νόστον, δ 482 f.

ΑΝΟΣΤΟΣ, ὄν (ἀ, νόστος), ὁ μὴ ἔχων νόστον, εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφὴν, ω 528 f. (|| ἴδ. ΝΟ-ΣΤΙΜΟΣ).

ΑΝΟΤΟΣ, ὄν (ἀ, νοστος), Ἰων. = ἀνοσος, ὑγιής, ε 255 f.

ΑΝΟΥΤΑΤΟΣ, ὄν, ποι. (ἀ, οὐτάω) ἀπλήγωτος, ἴδω· διὰ ξίφους μὴ πληγείς, Δ 540 f.

ΑΝΟΥΤΗΤΙ, ἐπὶ. χωρὶς νὰ τον πληγώσῃ διὰ τοῦ ξίφους του, Χ 374 f.

ΑΝΕΤΑΣ, ΑΝΕΤΙΣΘΩΝ, ΑΝΕΤΗΣΩΝ, ΑΝΕΤΗΤΗΝ, ἴδ. ΑΝΙΣΤΗΜΙ.

ΑΝΕΤΡΕΨΕΙΑΝ, ἴδ. ΑΝΑΕΤΡΕΨΩ.

ΑΝΕΣΘΕΕΙΝ, ΑΝΕΣΘΕΩ, ΑΝΕΣΘΗΣΕΘΑΙ, ἴδ. ΑΝΕΪΣΘΩ.

ΑΝΕΣΚΕΤΟΣ, ἴδ. ΑΝΑΕΣΚΕΤΟΣ.

ΑΝΤΑ [...], ποι. ἴδιως ἐπικ. ἐπὶ, πολλάκις καὶ ὡς· πρῶτες· ἐκλαμβανόμενον, μετὰ γεν. ἀπέναντι, ἀντικρὺ, καὶ δὴ 1) τοπικ. μετὰ κινήσεως τε καὶ ἡρεμίας σημαντικῶν ῥήμ. «ναῖ-εἰν Ἡλίδος ἄντα» Β 626 «ἄντα μνηστήρων ὀλοφύρεσθαι» ἐνώπιον, γ 232 «ἐπισβολίας ἀναφαίνειν ἄντα τινός» δ 459 «ἄντα παρειῶν σχομένη» πρὸ τῶν παρειῶν τῆς κρατοῦσας, α 334 κ. ἀ. «στῇ δ' ἄντα σχομένη» ἐστάθη κρατήσασα ἐαυτὴν ἀπέναντι, ὅ ἐ. μετὰ θάρρους αὐτὸν προσδλέψασα, ζ 144. «ἄντα ἰδεῖν» βλέπω τι κατ' εὐθείαν, ῥίπτω τὰ βλέμματα μου πρὸς τι ἀπέναντί μου κείμενον, „ἀντικρὺζω“ Ν 184 κ. ἀ. «ἄντα τιτόσκομαι» κατ' εὐθείαν ἀντικρὺ σκοπεύω, σημαδεύω, φ 48 κ. ἀ. «θεοὶσιν ἄντα ἐφίκε» μὲ τοὺς θεοὺς ὁμοιάζει κατὰ πρόσωπον, φανερά, ἐντελῶς, Ω 630 πρὸλ. ΑΝΤΗΝ.

2) ἐπὶ ἐχθρικῆς κινήσεως· ἐναντίον, κατὰ τινός· ἄντα τινός· ἵεναι ἢ ἔλθειν» Π 621, Υ 75, 89 κ. ἀ. «ἄντ' Αἰάντος ἐείσατο» Ο 445. «πολεμίζειν» Θ 428. «ἄντα μάχεσθαι» Τ 463. «ἄντα τινός· ἵστασθαι, στήμεναι» ἀνθίσταμαι κατὰ τινός Ρ 29 ἐξ. 466. «ἄντα ἀνασχομένω» κατ' ἀλλήλων ἀναστάντες, Ψ 686 (συγγ. τῷ ἀντί-ἄντην).

ΑΝΤ-ΑΣΙΟΣ, ὄν, ἴσως ἄξιας, ἴσων ἄξιαν ἔχων «γέρας» Α 436· μετὰ γεν. «ἰς τὸς ἀνὴρ πολλῶν ἀτάξις ἄλλων», „ἄξιζει ἴσα με πολλούς“ Α 544, «οὐκ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον» δὲν ἔχει τόσην ἄξιαν δι' ἐμὲ ὅσην ἡ ψυχὴ, *Ψ. Ι 404.

*ΑΝΤ-ΑΠΟ-ΔΙΔΟΜΙ, ἀορ. β'. ἀνταποδοῦναι, ἀνταποδίδω, Βατρ. 487.

ΑΝΤΑΪ, παρ. ἤντεον, μέλ. ἀντήσω, ἀορ. ἤντησα [ὁ ἐνεστ. παρ' Ὀμ. δὲν εὐρίσκεται] = ἀν-τιάω. 1) ἀπαντῶ, εἰτε ἐπιτήδεις· πηγαίνω εἰς ἀπάντησιν «τινί» Ζ 399 καὶ μὲ ἐχθρὸν σκοπόν, Η 423 καὶ μετὰ γεν. Π 423, π 254, εἰτε τυχαίως· εὐρίσκειται ἐμπρὸς τινός, Δ 376· καὶ ἐπὶ πραγμάτων· εὐρίσκει, καταλαμβάνω τι, μετὰ γεν. «μάχης» Η 152

δαίτης» τὸ δειπνον κατελάβετο, γ 44, «ὅπως ἦν τῆς ὀπωπῆς» ὅπως ἔτυχε ὀψεως, δ ε. ὅπως· εἶδον τὰ ῥμᾶτια σου, ὅπως ἔτυχεν νὰ ῥῆς ἰδίους ὀφθαλμοῖς, γ 97, ρ 44.

Ἀντίαι, ἡ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀντίας· Ἰοδάρου, γυνὴ τοῦ Πρωτόου, παρὰ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς ὀνομαζομένη Σθενέβοια, Z 160.

Ἀντίαι, μέσ. ἀορ. ὁ. παρ. ἀντιγασθε, κρατῶ ἐμπρός ἐναντίον τινός· μέσ. κρατῶ ἐμπροσθέν μου ἐναντίον τινός, «τραπίζεις ἰών» τὰς τραπίζας κρατῶ ἐμπροσθέν μου κατὰ τὸν βέλων, χ 74 τ.

Ἀντίαι (κωρ. αἰτ. ἀπρηγορημένου τινός ἀνδρατος) ἀντή=ἀπέναντι κατὰ τὸν Ἀόδεκκ)=Ἀντία, ἐπὶ δ. α.) ἀπέναντι, ἐναντίον, ἀγνάντι, α (ὁ ε. ἐναντία), «ἀντήν ἴστασθαι» ἀπέναντι ἐναντίον τινός· μένειν (τοῦναντίον· φεύγειν), Α 590, Σ 307· ὁ. κατ' εὐθείαν ἐμπρός, ἀντικρύν, ex adverso, «ἐρχομαι» προχωρῶ (τοῦναντίον· πάλιν τρέπομαι) Θ 399· «ἀντήν βαλλόμενος» ἀπ' ἀντικρύν, ἐκ τῶν ἐμπροσθεν, Μ 452· γ.) κατὰ πρόσωπον, «ἐμπρός (ἢ μέσ') ἔς τὰ ῥμᾶτια», φανερὰ, προδήλως, «ἀντήν εἰσίδειν» T 15, Ω 223, «ἰδεῖν» ε 77· «ἀγαπάει» ἀπροκαλύπτει, Ω 464, «λούεσθαι» ἀνασανθόν, ζ 221, «νεικεῖν» κατὰ πρόσωπον ὀνειδίζειν, K 158, θ 153, «ἐμοὶ ὁμοιωθῆναι ἀντήν» νὰ ἐξομοιωθῇ κατὰ πρόσωπον μὲ ἐμέ, νὰ γίγῃ ἴσος· καὶ ὁμοιος μὲ ἐμέ, «ἴσα καὶ ὅμοια μ' ἐμένα», Α 487, γ 420 «θεῶν ἐναλίγκιος ἀντήν» προδήλως ὅμοιος, ε 5, δ 340 «εἰκέλη ἀντήν χελιδόνι» χ 240.

Ἀντιγόνη, ἀο, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος=Ἐλικῶν, Γ 423.

Ἀντήνορ, ὁρος, ὁ (ἀντί-ἀντήρ, ὁ εἰς ἄνδρας ἐναντιούμενος, πρὸς Ἀντιάνειρα) υἱὸς τοῦ Αἰσούτου καὶ τῆς Κλεομένηστρας, ἀνὴρ τῆς ἱερείας Θεανόος, πατὴρ τοῦ Ἀγένορος, Ἀκάμαντος κ.λ. εἰς τῶν φρονιμωτάτων ἡγεμόνων τῶν Τρώων, ὅστις συνεβούλευσεν, ὅν καὶ εἰς μάτην, τὴν παράδοσιν τῆς Ἑλένης καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν κτημάτων αὐτῆς, Γ 148 εἰ. Η 347. Κατὰ τινὰ μεταγενεστέρων παράδοσιν ἐγένετο προδότης τοῦ Ἰλίου (κατ' ἄλλους δὲ οὐχὶ αὐτός, ἀλλ' ἡ γυνὴ αὐτοῦ, Σχολ. εἰς Z 314) παραδοὺς εἰς τοὺς Ἑληνας μετὰ προηγηθεῖσαν συνεννόησιν τὸ Παλλῆδιον (οὕτως ὁ Σοφοκλῆς παρὰ Στράβ. 13, 1, 53 καὶ ὁ Δίκτης 5, 8.) καὶ τὰς πόλεις ἀνοίξας. Μετὰ δὲ τὴν ἄλυσιν τῆς πόλεως λέγεται ὅτι ἔβρυσεν αὐτόθι (ἢ κατ' ἄλλους· ἐν Λιθύῃ) νέον κούτος, ἴδ. Σχολ. Πινδ. εἰς Πυθ. 5, 414. Δίκτης 5, 17. Ἀλλῇ δὲ παράδοσι, μετὰ τῶν Ῥωμαίων μάλιστα ἐπικρατοῦσα, λέγει ὅτι ἀρχηγὸς τῶν Παφλαγονίων Ἐνετῶν ἦλθε διὰ τῆς Θράκης εἰς τὴν ἄνω Ἰταλίαν καὶ ἔβρυσεν ἐνταῦθα τὸ Παταῖον (Padova), Στρ. 5, 1, 4. 12, 3, 8. 13, 4, 53. Λιδ. 1, 1.

Ἀντιτίσις, ἡ, (ἀντάω) παλαιὸν οὐσιαστ.=ἐν-

τησί, εὐρισκόμενον μόνον ἐν τῇ ἐπιβόρηματι φράσει «κατ' ἀντήσιν» ἀντικρύν, υ 387 τ. (Ὁ Οὐδύκλος κατὰ τὸν Ἀπολλών, τὸ ME καὶ τὸν Πούχιον ἔγραψε κατὰ νήσιν ὡς ἐπὶ, ὅπερ μετὰ τῶν νεωτέρων ὁ Βαυβλέντος διετήρησεν. Ἡ λ. εἶνε ἐσχηματισμένη κατὰ τὸ μνηστὶς καὶ κνήστὶς. Ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ Σχολ. ἀναγινώσκουσι «κατ' ἀντήσιν» ἢ «κατὰ νήσιν» ὅπερ ὁ Δοιδερίλ. θεωρεῖ ἐπιβόρηματι τινὰ σχηματισμὸν ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντήσιμος διὰ συγκοπῆς γενόμενον, ἀφίνει δὲ ἀσαφὲς ἂν πρέπει νὰ γράφῃ «κατ' ἀντήσιν» (καὶ ἢ «κατὰ» νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ «θεμένη») ἢ «κατὰ νήσιν» ὡς τὸ καταντικρύν, καταναντίον κ. τ. τ.).

Ἀντί [..], πρὸς μετὰ γεν. [τοπικὴν σημασίαν, ὅταν πρότερον ἀπέδιδον εἰς αὐτήν, δὲν ἔχει ἐν ἅπασι δὲ τοῖς χωρίοις, ἐνθα φαίνεται τοπικῶς κειμένη, ἀναγινώσκειται νῦν ἀντ', ὁ ε. ἀντα. ἢ ἀντ', ὁ ε. ἀντία] ἀντί, «ἀντίς», «εἰς τὸν τόπον τινός», «Ἐκτορος ὠφέλετ' ἀντί περᾶσθαι» ἀντὶ τοῦ Ἐκτορος, Ω 254, πρὸς υ 307· ὁ. δηλοῖ τὸ ἰσότητος καὶ ἀντάξιον, «ἀντὶ πολλῶν λαῶν ἐστὶν ἀντήρ» ἔχει ἀξίαν πολλῶν ἀνθρώπων, 1416, «ἀντὶ κασιννήτου ἑταῖος τέτυκται» ἰσότητος μὲ ἀδελφόν, θ 546. Χωρίζεται τῆς συντακτικῆς πτώσεώς της, «ἀντὶ τοῖς εἰμ' ἰκέτα» Φ 75· «θεοῖς δ' ἀντὶ χάριν δοτεν» οἱ θεοὶ νὰ σοὶ ἀνταποδώσωσι χάριν ἀντὶ τούτων, Ψ 650 κ. α. πρὸς Θ 163, καὶ τὸ ἀνωτ. Ω 254.

Ἀντία [..], ἐπὶ, κωρ. οὐδ. πληθ. τοῦ ἀντίος, ὁ. π. ἴδε.

Ἀντιάνειρα [..], ἡ (ἀντί-ἀντήρ) μόνον ὄνομα καὶ αἰτ. πληθ. εἰς ἄνδρας ἀντιτασσόμενην, ἐπὶ τῶν Ἀμαζόνων, ἴδ. Γ 189, Z 486.

Ἀντιάω [..], ἐπ. ἀντίως κατ' ἐπικ. ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ ἀντιῶ (ἀντί), μέλ. ἀντιάω. συνηρημένον ἀντιῶ καὶ κατ' ἐπ. ἐπέκτασ. ἀντιῶ, N 752, α 25, ω 56, ἀορ. α. ἦντιασα. Α.) Ἐνεργ. ἀπαντῶ, «ἀντικρύνω», «ἀγναντεύω» καὶ μάλιστα. 1) ἐπὶ τῆς· α.) ἐπὶ προσώπων, πηγαίνω εἰς ἀπάντησιν, μετὰ γεν. εἴτε ἐπ' ἀγαθῷ, ὅσον ω 56, εἴτε ἐπὶ κακῷ, ὡς ἐν τῇ μάχῃ, ἵνα προσδάλω, κτυπήσω τινά, Η 231· συνήθ. β.) ἐπὶ πραγμάτων «πολέμοιο, μάχης» ἐξέρχομαι εἰς ἀπάντησιν τοῦ πολέμου, τῆς μάχης, ὁ ε. μετέχω (δὲν ἀποφεύγω) N 215, Γ 425, «τοιούτων ἔργων» ἐπιχειρῶ τοιαῦτα ἔργα, Ψ 643· περὶ θεῶν «ἐκατόμους, ἱερῶν ἀντ.» ἀποδέχομαι τὴν ἑκάτ., τὰ ἱερά, Α 67, α 25, γ 436· ὅθεν ἐν γένει μετέχω τινός, «ὀνήσιοι» φ 402. Ὡσαύτως καὶ τὸ μέσον «γέμου» μετέχω τῆς τελετῆς τοῦ γάμου, Ω 62· γ.) ὅταν τὸ ὑποκείμενον ᾔνε πρᾶγμα, ὅσον βέλος «στέρνων ἀντ.» ἐπιτυγχάνει τὰ στήθη, N 290· δ.) μετὰ αἰτ. βαδίζω πρὸς τι «ἐμὸν λόχος ἀντιῶσα» βαδίζουσα πρὸς τὴν κλίνην μου, ἵνα παρακατακλιθῇ, Α 31, κατὰ τὸν Ναιγελόχα· ἄλλοι δὲ συνάπτοντες τὸ «λέχος» πρὸς τὸ «ἐπιχειρῶν»

ἐλαμβάνουσιν ἰπολευόμενος τὸ «ἀντιώσα» || λίαν ἀπιθάνω. 2) τυχαίως ἀπαντῶ, ἐντυγχάνω, «τινί» σ 147, «ἐμφ' μένει» Z 427, Φ 454, 434· ἀνευ πτ. K 554, ἰδίως «ὁ ἀντίστας» ὁ τυχών, ζ 193, ν 312, ρ 442. B'.) Μέσ. ἴδ. A'. 4) ὅ·).

ΑΝΤΙΒΙΟΣ [-υ·], η, ον (βίη), κορ. ὁ βίαν ἐναντίον τινός μεταχειριζόμενος, ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἐχθρικός, μόνον ἐν τῇ δοτ. «ἀντιβίος ἐπέσσι» A 304, σ 315 κ. πλχ.—Ως ἐπὶ μὲ τὴν σημ. ἐναντίον, κατὰ τινος, μεταχειρίζεται ὁ Ὀμ. α.) τὸ οὐδ. ΑΝΤΙΒΙΟΝ «μάχεσθαι τινι» Γ 20, 435· ὅ·) τὴν θελ. ατ. (ἵτις εἶνε κατὰ τὸν Δοιδερλ. καθαρὸν ἐπὶ β.) ΑΝΤΙΒΙΩΝ «ἐρίζων τινί» φιλονεικῶ πρὸς τινά ὡς ἴσος πρὸς ἴσον, χωρὶς νὰ τῷ χαρίζω κανένα λόγον, A 278, «ἐρχομαι ἀντιβίῳ τινί» ἐπέρχομαι κατὰ τινος εἰς μάχην, E 220, «πειρηθῆναι τινι ἀντιβίω» δοκιμάζω ἐμαυτὸν ἐναντίον τινός στήθος πρὸς στήθος, Φ 226.

ΑΝΤΙΒΟΛΕΑ (ἀντιβόλλω), ἄορ. ἀντεβόλησα, A 809 (ὁ Βούττιαννος θέλει νὰ γράψῃ ἀντιβόλησα) ἀπαντῶ, «ἀντικρύζω» α.) μετὰ γεν. πράγματος, πηγαίνω εἰς ἀπάντησιν τινος, ἵνα μετάσχω αὐτοῦ, «μάχης, τάφου» δέχομαι (πηγαίνω εἰς) τὴν μάχην, παρευρίσκομαι εἰς τὴν κηδεῖαν, Δ 342, ὁ 547, μεταφ. «ἐπητύος» τυγχάνω ἐπιτυχίας, φ 306· γάμος ἀντιβόλησει· ὁ γάμος θά μ' εὐρή, θά γείνη, σ 272· ὅ·) μετὰ δοτ. τυχαίως ἀπαντῶ, «ἐδγαίνω ἐμπρός», συνήθως ἐπὶ προσώπων, «τινί» H 444, A 809, η 16 κ. α. πλχ. σπανίως ἐπὶ πραγμάτων «φόνω» παρευρίσκομαι εἰς τὸν φόνον, A 446, «τάφω» εἰς τὴν κηδεῖαν, ιω 87· ἀνευ πτ. A 365 κ. α. (|| ἵνα ἐννοήσῃ τῇ διαθήσει τοῦ ρήματος τούτου, δύναται νὰ παραβάλλῃ τὸ τῆς καθομλ. «προβάλλω»).

ΑΝΤΙΘΕΟΣ, η, ον (ἀντί, θεός) ἰσόθεος, ὁμοιοῦς μὲ θεόν, ἐν γενεῇ ἕξοχος, σύνθηας ἐπὶ θ. τῶν ἡρώων, ἕνεκα τῆς καταγωγῆς, τῆς δυνάμεως καὶ ἄλλων σωματικῶν αὐτῶν ἀρετῶν· ἐπὶ δὲ καὶ τῶν ἐταίρων τοῦ Ὀδυσσεύς, δ 574, τ 216· ἐνίοτε καὶ τῶν ἰθύνων, M 408, ζ 244· σπανίως τῶν γυναικῶν, «ἄλοχος» λ 117, ν 378, καὶ τοῦ Πολυάρμου, α 70, καὶ τῶν μνηστήρων, ζ 18.

ΑΝΤΙΘΥΡΑΣ [-υ·], ον (ἀντί, θύρα), ὁ ἀντικρὺ τῆς θύρας, μόνον ἐν τῇ φρ. «στῆ κατ' ἀντιθυρον κλισίη» ἐτάθη εἰς τόπον ἀπέναντι τῆς θύρας τῆς καλύδης· κείμενον (ἐντός τῆς καλύδης), π 159 ῥ. (Ἰατὰ μὲν ὁ Ἀμεί· καὶ Ρούμπω· ἄλλοι δ' ἐλαμβάνουσι τὸ «ἀντιθυρον» εἰς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς, ἢ τόπον τινὰ περικυλισμένον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπέναντι τῆς θύρας, ἀντιθάλαμον, προθάλαμον. || Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ἡ ἔννοια τοῦ ὅλου χωρίου ἀπαιτεῖ τοῦ ἀντιθύρου τὴν θέσιν ἐκτός τῆς καλύδης, διότι ὁ Ὀδ. κατατέρ. ρ. 164, πειθόμενος εἰς τὸ νεῦμα τῆς θεᾶς ἐξέρχεται τοῦ μεγάρου).

ΑΝΤΙΘΕΛΕΙΑ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Αὐτολόκου, γοῆ τοῦ Λαέρτου, μήτηρ τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ τῆς Κτιμένης, λ 85, ο 355 ἔξ.

ΑΝΤΙΚΛΑΣ, ὁ, εἰς τῶν ἐν τῷ δουρεῖ μ' ἔπρη κεκορμμένων Ἀχαιῶν, δ 286.

ΑΝΤΙΚΡΕΪ, ἐπὶ β. (ὡς εἰκάζεται, ἐκ τοῦ ἀντικρύω). 1) = ΑΝΤΙΩΝ, «ἀντικρὺ, ἀντίκρα», «μάχεσθαι» E 130, 819, «ἀπόφημι» κατὰ πρόσωπον, H 362, μετὰ γεν. Θ 304. 2) κατ' εὐθεταν, «ἴσα», «ἀντικρὺ δι' ὤμου» Δ 481, «ἀντικρὺ παραὶ λαπαρῶν» Γ 359, πρβλ. E 74, 189, Π 285, γ 16· ὅδ. ὅ·), «πέρα καὶ πέρα, ἴσα πέρα», ἐντελώς, «ἀν. ἡλυθ' ἀνωκλή» διηγήθε πέραν, P 49, X 327 «ἀντ. ἀπαράσσειν» ἐντελώς ἀποκόπτω, Π 116, πρβ. X 867, τ 453. (Τὸ υ ἐν ἥρσει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καίμενον αἶμα μακρόν, βραχὺ δὲ μόνον E 130, 819, ἐνθα κεῖται ἐν θέσει. || Ἄλλη παραγωγὴ ὄχι μᾶλλον ἀπιθάνος, εἰς ἣ ἐκ τοῦ ἀντί καὶ κάρ, ἢ ἐκ τοῦ ἀντί καὶ κυρέω (κύρω)).

ΑΝΤΙΟΧΟΣ [-υ·], ὁ, πρεσβύτατος υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Εὐρυδίκης, γ 452 (κατ' ἄλλους δέ, οἷος ὁ Ἀπολλ., τῆς Ἀναξιδίης) ἕξοχος πολεμιστὴς καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Ἀχιλλεύς, Ψ 556. Τελουμένων ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Πατρόκλου τῶν ἀγώνων, ἔλαβεν ἐν μὲν τῇ ἀρματοδρομίᾳ τὸ δεύτερον ἄθλον, ἐν δὲ τῷ ἀπλῷ δρόμῳ τὸ τελευταῖον, Ψ 304 ἔξ. 586 ἔξ. 785 ἔξ. Ἀπῆλθεν ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Μένονος φονευθεῖς, δ 488.

ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ [-υ·], ὁ, εἰς τῶν Τρώων, πατήρ τοῦ Ἰππολόχου, Πεισάνδρου καὶ Ἰππομάχου, ὁριστικώτατα πάντων ἀρνηθεῖς τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἑλένης, Δ 123 ἔξ.

ΑΝΤΙΟΟΣ [-υ·], ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐπείθους, ὁ αὐθαδέστατος τῶν μνηστήρων, ῥίπτει τὸ θρόνιον κατὰ τοῦ Ὀδυσσεύς, ἐρεθίζει τὸν Ἴρον κατ' αὐτοῦ, καὶ φονεύεται ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς, δ 660, ρ 462, σ 78, γ 15 ἔξ.

ΑΝΤΙΩΝ [-υ·], ἐπὶ β. ἴδ. ΑΝΤΙΩΣ.

ΑΝΤΙΩΠΗ [-υ·], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, μήτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τοῦ Ζήθου, λ 260 ἔξ. Κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλ. θυγάτηρ τοῦ Νυκτεῦς.

ΑΝΤΙΩΣ [-υ·], η, ον (ἀντί), ὁ ἀπ' ἀντικρὺ, ἐμπροσθεν, κατὰ πρόσωπον· α.) ἐπὶ φιλικῆς ἐννοίας, μετὰ ρημάτων εἰς ἐπιρρηματικὴν σημασίαν, «ἀντ. ἐλθεῖν» B 485, A 584 κ. α. π 14· «οὐκ ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντή» νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον, τ 478· συνήθως μετὰ γεν. «ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἐλθῇ» ὅστις προσέλθῃ εἰς τοῦτον (τὸν νεκρὸν) E 304 κ. α. (|| μᾶλλον ἀνίχκει τὸ παράδειγμα τοῦτο εἰς τὴν ἐξῆς σημ. καὶ σημ. ἐναντίον αὐτοῦ, τοῦ Αἰνείου· ὅ·) ἐπ' ἐχθρικῆς ἐννοίας, ἐναντίος, N 146 κ. α. σπανιωτέρα ἢ φράς. «ἀντίον ἐλθεῖν» Γ 22 (καὶ E 301)· μετὰ δοτ. O 584, Γ 422· μετὰ γεν. P 8, Φ 450 κ. α. «ἀντ. ἵναί τινός» H 78, γ 90· «ἀντ. ἴστασθαι τινος» ἀντικαθίσταμαι εἰς τινά ἐν τῇ μέ-

γλ. P 31, πρβλ. Φ 444. «τῇ δ' ἀντίον ὤρον» Ἀπόλλων. H 20. — Τὸ οὐδ. ἀντίον καὶ πληθ. ἀντία κεῖται πολλάκις ὡς ἐπὶ β'. α.) ἀπάναντι, «ἀγνάντια» ἀντίον ἔχειν» Ε 79. μετὰ γεν. «λέναι ἀντίον τινός» ὑπᾶγω εἰς ἀπάντησιν τινός, Ε 256 «ἀντί» Ἀλεξάνδρου θεὰ κατέθηκε (διέρου) Γ 425. ἐνώπιον ἀντία δεσποίνης φέσθαι ο 377, ἀντίον ἐνίσπειν» κατὰ πρόσωπον, ἐμπροσθέν μου, ρ 529. β.) ἐχθρικός ἐναντίον, κατὰ τινος μετὰ γεν. «στήμεναι ἀντία τινός» Χ 253 πρβλ. Φ 484. «ἀντία μάχεσθαι» Γ 88 «εἶδεν ἀντίον εἶπ» ἀντίειπαι σοι, Α 230. «ἀντίον αὐδῶν τινα» ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι εἰς τινα, Π 203 κ. α. (ὅπου ἡ αἰτ. ἐξαρτάται ἐκ τοῦ αὐθύν, ἴδ. ἀγιάω).

ἈΝΤΙΟΝ, ἴδ. ἈΝΤΙΩΝ.

ἈΝΤΙΠΕΡΑΙΟΣ, Η, ΟΝ (ἀντιπέρα) ὁ ἀντίπερα κείμενος, «ἀντικρυνός» «τὰ ἀντιπέρα» ἡ ἀπέναντι παραλία, Β 635 †.

ἈΝΤΙΣΚΕΡΟΣ, ἴδ. ἈΝΤΕΣΚΑ.

ἈΝΤΙΤΟΜΟΣ, ΟΝ (ἀντί, τέμνω), κυρ. ὁ ἐναντίας τινός κεκομμένος, «τὸ ἀντίτομον» τὸ ἀντίδοτον, τὸ ἀντιφάρμακον, Γ. Δῆμ. 229.

ἈΝΤΙΤΟΡΕΨ, ἈΟΡ. Α. ἀντετόρησα, τρυπῶ μέγχι τοῦ ἀντιθέτου μέρους· α.) διατρυπῶ, διὰ τῆς λόγχης, μετὰ γεν. «χρούς» ἴδ. Ε 337. β.) διαρρήγνυμι, μετὰ αἰτ. «δόμον» Κ 267. Γ. Ἐρμ. 478.

ἈΝΤΙΤΟΣ [···], ΟΝ, ἐπικ., πιθανῶς κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ ἀγρ. ἀνάτιτος κατὰ τὸν Λόδεκκ, πιθανώτερον δὲ κατὰ τὸν σχολ. εἰς Ω 243 ἐκ τοῦ ἀγρ. ἀντίτιτος· μόνον ἐν τῇ φρ. «ἄντιτα ἔργα» ἐκδικητικὰ, ἀνταπόδοτα ἔργα, ρ 51 †. Πρβλ. ΤΙΤΟΣ.

ἈΝΤΙΦΑΤΗΣ [···], ΑΟ, ὁ, μετάπλαστ. αἰτ. ἈΝΤΙΦΑΤΗΛ, κ 444. 1) εἰς τῶν Τρώων, Μ 491. 2) υἱὸς τοῦ Μελάμποδος, πατὴρ τοῦ Ὀϊκλέως ο 242. 3) βασιλεὺς τῶν Λαιστργόνων κατὰ τὸν σχολ. υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, κ 406 εἰς.

ἈΝΤΙΦΕΡΙΣ, ἀντιπαραβάλλομαι, «τινί» ἴδ. Φ 357, «τί» ὡς πρός τι, Φ 488, πρβλ. ἸΣΟΦΑΡΙΣ. Ἐκ τοῦ

ἈΝΤΙΦΕΡΩ, μόνον μέσ., ἀντιτάσσομαι· ἐναντιοῦμαι, π 238. «μάχη» Ε 704. μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος καὶ δοτ. τοῦ προσ. «μένος τινί» ἀντιπαραβάλλομαι πρὸς τινα κατὰ τὸ μένος, Φ 482. «ἀργαλέος Ὀλύμπιος ἀντιφείρεσθαι» εἶναι δεινὸν νᾶ ἐναντιωθῇ τις εἰς τὸν Ὀλύμπιον, Α 589. ἴδ. ἈΡΓΑΛΕΟΣ.

ἈΝΤΙΦΟΝΟΣ, ὁ (ἀμοιβαίως φονεύων) νεώτερός τις υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ω 250.

ἈΝΤΙΦΟΣ [···], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύως ζωογρηθεὶς καὶ ἀντιλῶτρων ἀποδοθείς, Δ 490. Ἀποθνήσκει ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Δ 404. 2) υἱὸς τοῦ Πυλάιμνου· καὶ τῆς νόμφης Γυγιάδας, Μαιώνιος· καὶ σὺνμαχος τῶν Τρώων, Β 864. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Θεσσαλοῦ, στρατηγός τῶν ἐκ Νισύρου

καὶ τῶν Καλοδυνῶν νήσων Ἀχαιῶν, Β 678. 4) ἐταῖρος τοῦ Ὀδυσσεύς, Ἰθακήσιος, υἱὸς τοῦ Αἰγυπίου, 649 εἰς. 5) φίλος τοῦ Ὀδυσσεύς, ρ 68.

ἈΝΤΛΟΣ, ὁ, τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ τοῦ πλοίου συρρεῖον θυσώδες ὕδωρ, ὅπερ καὶ «ἀντλία» ἐλέγετο (Λατ. sentina), καὶ αὕτη ἡ ἀντλία, ὁ κατωτάτον μέρος τοῦ πλοίου, μ 411, ο 479. Κατὰ τὸν Δοιδεργ. ἐκ τοῦ ἀνατέλλω. ἥ. πιθανώτερον δὲ κατὰ τὸν Κούρτιον καὶ ἄλλους γλωσσολόγους ἐκ τοῦ ἀνά καὶ τλάω).

ἈΝΤΟΛΗ, ἴδ. ἈΝΑΤΟΛΗ.

ἈΝΤΟΜΑΙ, ἑταῖρος τοῦ τύπος τοῦ ἈΝΤΛΩ, μένον κατ' ἐνέστ. καὶ παρατ. ἀπαντῶ, συναντῶ α.) τυχαίως, Β 595, Θ 842. πίπτω ἐπὶ τινος, περὶ τῆς ἀκωκῆς τοῦ δόρατος «ἀργύρω» Α 237. β.) ἐπιτήδες, Χ 203, καὶ ἐχθρικός· ἐλλήλοισιν ἐν πολέμῳ· Ο 698, Γ 788· ζευγματικῶς «ὅδε διπλὸς ἦν τετο θώραξ» ὅπου ὁ θώραξ διπλὸς συναντᾶτο, δ' ἐ. συναντῶμενος ὁ κυρίως θώραξ πρὸς τὸν ἐπ' αὐτοῦ ζωστήρα (ἴδ. τ. λ.) ἐγγίετο διπλὸς, Δ 433, Γ 415.

ἈΝΤΡΟΝ, τὸ, σπήλαιον (ἴδ. τ. λ. ἐπέος) «σπηλῆν» Ὀδ. ε 216 κ. α. πλχ.

ἈΝΤΡΩΝ, ἄνθρωπος, ὁ, (παράλιος πόλις τῆς Θεσσαλίας) ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Οἴτης, κυρ. τόπος σπηλαίων περιεκτικός, Β 697, Γ. Δῆμ. 494 (ἐνθα τονίζεται Ἀντρων).

ἈΝΤΙΣ, ΓΡΟΣ [···], ἡ, κυρ. πᾶσα κυρτότης, 50.

1) μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ· «σάκος» ἡ «ἀσπίς»· ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος, κύκλος μεταλλίνος περιλαμβάνων τὴν ἀσπίδα, Ε 442, Σ 479 κ. α.

2) ἡ καμπύλη ἐκείνη ράβδος, ἡ περιβέουσα περὶ τὸ χεῖλος τοῦ ὀπισθεν ἀνοικτοῦ δίφρου τοῦ ἄρματος, καὶ χρησιμεύουσα ὡς ἔρεισμα ἢ λαβὴ τοῦ ὀχουμένου, ἢ εἰς προσάρτησιν τῶν ἡνίων, ἢ ἄκρα, τὸ περιθώριον, ὁ γύρος, τὸ χεῖλος τοῦ δίφρου, Ε 262, 322, Φ 38. Πολλάκις ἡ καμπύλη ἐκείνη ράβδος μόνη ἀπτελεῖ τὰς παρειάς τοῦ δίφρου, «ἄντυγες», Α 535, Υ 500. (ἥ. πιθανώτερον ὅμως εἶναι καὶ ἐνταῦθα καὶ ὅπου ῥητῶς ἀναφέρονται «δοταὶ ἄντυγες» Ε 728, ἐνοοῦνται δὴ ράβδοι καμπύλαι, περιβέουσαι ἢ μὲν τὸ ἄνω, ἢ δὲ τὸ μέσον μέρος τοῦ δίφρου).

3) τραχιά τῶν πλανητῶν, «τρυτάτη» ἡ τοῦ Ἀρείως, Γ. 7, 8. ἴδ.

ἈΝΤΩΙ, ἴδ. ἈΝΩ.

ἈΝΤΩΙΣ [···], ΙΟΣ, ἡ (ἀνύω) ἐκτέλεισις, ἐκπλήρωσις· ἄνυσις δ' οὐκ ἔσεται αὐτῶν· ἐκπλήρωσις ὑπ' αὐτῶν δὲν θά γένη, οὐδὲν θά κατορθώσῃ, Β 347. (ἥ. ἢ μάλλον ὀφελος, προκοπή, «προκοπή ἀπ' αὐτοῦ» δὲν θά ἦν· «ἄν τούς κρατήσῃ» ὡσαύτως)· οὐκ ἄνυσιν τινα δήμεν· δὲν θά εὐρωμεν κανέν ὀφελος, δὲν θά ἔχωμεν καμμίαν προκοπήν, οὐδὲν θά κατορθώσωμεν, δ 544.

ἈΝΩ [···] (ἄνω), μέλ. ἀνύσω, ἀορ. α. ἤνυσα, μέσ. μέλ. ἀνύσομαι, ἐπικ. σα, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, τελεσιώνω· α.) κυρ. μετὰ αἰτ. «φούς δὲ σὲ

ἡνωτο (συγκομ. γ'. ἐν. τοῦ παθ. παρατ. ἀντί τοῦ ἡνώετο, ἡ παθ. παρατ. ἐξ ἑτέρου τύπου ἡνωμαι, καὶ παθ. ἡνωμαι, τοῦ παρὰ Θεοκρ. 2, 92) ἔργον» ταχέως ἐτελεῖτο τὸ ἔργον του, ε 213. Μέσ. «οὐ γὰρ ὥσω-ἀνώσεσθαι τάδε ἔργα» (ὅπου εἰσπακούεται ὑποκ. «ἡμᾶς») δὲν πιστεύω ὅτι θά κατορθώσωμεν ταῦτά μας τὰ ἔργα, τὴν ἐπιχειρήσιν μας, π 373· ὅθεν κατορθώνω μετὰ μετοχ. «οὐκ ἀνώω φθονέουσα» οὐδὲν κατορθώνω διὰ τοῦ φθόνου, Δ 56· β'.) διανύω, διέρχομαι, τελειώνω ὁδόν τινα, διίστημά τι, «ὅσον τε νῆς ἦνυσεν» ὅσον μία ναὺς διανύει (μέρος ὁδοῦ), δ 357· πρὸλ. ο 294 καὶ 1 ἄνω. γ'.) τελειώνω, δέ. καταναλίσκω, παραναλίσκω, περὶ τοῦ πυρός, «ἐπεὶ δὴ σε φλόξ ἦνυσεν Ἡφαίστοιο» ἀπ' οὗ ἔγινε, παρανάλωμα τῆς φλογός, ω 71. [Τὸ υ μῆναι βραχὺ εἰς πάντας τοὺς χρόνους].

4. ἄνω, παρατ. ἦνον, τελειώνω «ἔργον» Σ 473· «ὁδόν» γ 496.—Μέσ. συμπληρωμαί, εἶμαι εἰς τὸ τέλος, περὶ χρόνου, οἷον «νῦν ἀνέται» Κ 254. (Κατὰ τὸν Λόδεκκ πρωτόθετος ῥίζα τοῦ ἀνώω κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦτου παράγωγον.—Τὸ α εἶνε μακρόν, πλὴν ἐν τῇ Σ 473, ὅπου τινὲς διὰ τοῦτο παραδέχονται ἀντί τοῦ «ἀνοίτο» τὴν γραφήν: ἄνυτο [υ-] ὡς εὐκτ. τοῦ ἄνωμαι, ἰδ. ἀνίη).

2. ἄνω [υ-], ἐπὶ. (ἀνά) ἐπάνω, πρὸς τὰ ἄνω, μόνον λ 596 καὶ Ω 544 «ὅσον Λέσθος ἄνω ἐντὸς ἑέργει» ὅσον περικλείει ἐντὸς ἡ Λέσθος πρὸς τὰ ἄνω, δηλ. πρὸς τὴν Τροίαν, πρὸλ. ΕΛΟΨΠΕΡΟΕΝ.

ἄνωγα [υ-υ], ἐπ. ἀρχαῖος παρὰ ἀναύξητος μὲ σημ. ἐνεστ. κελεύω, προστάτω, προτρέπω, παρακινῶ, συνήθ. μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. «τοὺς γὰρ ἀνώγει σφοῦς ἦπου; ἔχμεν» Δ 304· «Παιτὴν» ἀνώγει ἰήσασθαι» Ε 899· «μαχέσασθαι» Γ 479, «ἐγέτραι» Ε 509 κ. πλγ. σπανίως δὲ μετὰ δοτ. προσώπου, κ 534, υ 439 καὶ π 339, ἔνωθα ὅμως; τὸ «οἱ» δύνανται καὶ εἰς τὸ «μυθήσασθαι» ν' ὁποδοῇ· πολλάκις οἷον πλεοναστικῶς συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἐποτρύνω», «κίλομαι»· συχνωτάτη ἡ φράς. «θυμὸς ἀνώγει» ἢ «θ. ἀνωγέ με» „ἡ καρδία μου τὸ λέγει, τὸ θέλει“.—Οἱ παρ' Ὁμ. εὐρισκόμενοι σχηματισμοὶ εἶνε οἱ ἐξ ἧς: τοῦ παρὰ. ἐνικ. ἀνώγα, ἀνωγας, ἀνωγε, πληθ. συγκομ. ἀνωγμεν, Τ. Ἀπόλ. 528, ὑποστ. ἀνώγη, εὐκτ. ἀνώγοιμι, Γ 206, ἀνώγοις, ἀνώγοι, ἀνώγοιτε, λ 356, προστ. ἀνωχθι (τὸν ὀμαλὸν τύπον ἄνωγε δὲν ἔχει ὁ Ὁμ.) ἀνωγέτω, δ 495, συνήθ. δὲ ἀνώγηθι, πληθ. ἀνώγετε, ψ 132 καὶ ἀνωγηε, ἀπρετ. ἀνωγέμεν ἀντί τοῦ ἀνωγέναι· ὑπερσυντ. μὲ σημ. παρακατ. ἡνώγεα (πάντοτε μετὰ συνιζήσεως: τῶν τελευταίων συλλαβῶν), γ'. ἐν. ἡνώγει καὶ ἀνώγει, Ψ 423, ἔτι δὲ ἡνώγειν (κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ἡνώγεον) Ζ 170, Η 394. Ἐν τῇ ἐτέρω τούτων τῶν χωρίων ἐγράφετο πρὸ τοῦ Σπιτζνέρου ἡνώγειον, ὑπερ ἰθιωρεῖτο γ'. πληθ. τοῦ παρακατ. ἔκ τινος

ἐνεστώτος: ἀνωγέω. Πολλάκις δὲ παρακείμενος μεταπίπτει εἰς τὴν κλίσιν τοῦ ἐνεστώτος: ὅθεν γ'. ἐν. τοῦ ἐνεστ. ἀνώγει, β'. δυτικὸν ἀνώγετον, Δ 287, παρατ. ἡ ἀνώ. ἡνωγον, Γ 578, καὶ γ'. ἐν. ἡνωγα, Τ. Δῆμ. 298 καὶ ἡνωγον, Ε 805, ε 331, ψ 267, μέλ. ἀνώγῳ, π 404· ἀόρ. ἀ. ἡνώγα, κ 531. (Ὁ μὲν Βούττιμαννος ἀνάγει τὸ β. εἰς ἀρχαῖον τι θέμα: ἄγγω, συγγ. τῇ ἀγγέλλω κατ' ἄλλους δὲ εἶνε ἀρχαῖος παρὰ τοῦ ἀνάγω, ἢ ἐκ τοῦ ἄνω, ἀνώω. || Οὐδὲν τούτων εἶνε ἱκανῶς πιθανόν).

ἀνώγεν, ἰδ. ἀνοίγνυμι.

ἀνώγη, ἰδ. ἀνωγα.

ἀνωγεία, ἀορ. μετοχ. ἀνώσαι, ἀπωθῶ (τὴν ναῦν) εἰς τὸ πέλαγος, ο 552 f.

ἀνωίτι [υ-], ἐπὶ. ἀνεπίστως, ἀπροσδοκῆτως, δ 92 f. Ἐκ τοῦ

ἀνωίτος, ὄν(ά, οἶμαι), ἀνέπιστος, ἀπροσδοκῆτος, Φ 39 f. Ἐπ. 5, 4.

ἀνώνητος [υ-], ὄν(ά, ὄνομα), ἀνευ ὀνόματος, ἀνώνημος, θ 552 f.

ἀνώματα, ἀκατανόητος γραφή ἐν Τ. Ἀπόλ. 209, ἀνθ' ἧς ὁ μὲν Οὐδολφιος ἔγραψε μνωόμενος, ὅπερ καὶ παραδεκτὸν ἐγένετο εἰς τὸ κείμενον (ἰδ. μνώομαι)· ὁ δὲ Λόδεκκ εἴκασε μωόμενος, καὶ ὁ Ἑρμαννος ἀγαιόμενος.

ἀνώχοι, ἀνώχοε, ἀνώχου, ἰδ. ἀνωγα.

ἀνωχοι, ἀεαντος, ἀεμένη, ἀεμέναι, ἀεε-τε, ἰδ. ἀρω.

ἀνίη [υ-], ἡ (ἴσ. ἐκ τοῦ ἀγνίμι) ἡ καὶ νῦν οὕτως „ἀνίη“ λεγομένη, ὁ πέλεκυς, ἐπὶ δὲ καὶ μὲ λατ. λ. „πσεκουρι“ παρ' Ὁμ. μόνον ὡς ὄπλον ἀγγέμαχον καὶ τοῦτο σπάνιον καὶ μόνον, ὡς φαίνεται, παρὰ τοῖς Τρωσὶν ἐν χρήσει, ἴδ. Ν 612, Ο 714.

ἄσιος, ἴη, ἰον (ἄγω=ζυγίζω, ἔχω βάρος) κυρίως ἰσοδάρης, ὅθεν ἴσην ἄσιαν ἔχων, ἀντάξιος, ἰσότητος μετὰ γεν. «λέβης βοός ἄσιος» ἔχων ἄσιαν ἐνός βοός, Ψ 885· «οὐδ' ἐνός ἄσιος εἶμεν Ἐκτορος» δὲν ἀξίζομεν οὐδὲ τόσον, ὅσον εἶς ὁ Ἐκτορ, Θ 239· «σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς» θά ἦνε εἰς σέ ἄξιον ἀνταλλαγῆς, θά ἀξίη νά τα ἀνταλλάξῃς, θά λάβῃς ἀντάξιον ὄφρον, α 318· «πάντων Ζεὺς ἄξιον ἡμᾶρ ἔδωκεν» ὁ Ζ. ἔδωκεν ἡμέραν, ἦτις ἀξίζει ἴσα μὲ ὅλας τὰς ἄλλας, Ο 719· «ἡ ἄρα δὴ τι εἰσκομεν ἄξιον εἶναι» θεωροῦμεν ὀλίγον ἀντάξιον, νομίζομεν ὅτι ἔχει τινα ἄξιαν; Ν 446· «πολέος ἄσιος» πολλοῦ ἄσιος, Μ 562, θ 405· ὅθεν ἀρμόδιος, πρέπων, ἀξίολογος, „ἄξιος“ (οἷον ἐν τῇ φράσ. „καλὸς καὶ ἄξιος“ καὶ ἐπὶ πραγμάτων „καλὰ καὶ ἄξια“) «ἄποινα» Ζ 46 «ῥωνος» ο 429, «δωρα» Γ 264, «τί ἄξιον ἀλφεῖν» κερδαίνει τι ἀξίολογον, υ 383.

ἄσιος, ὁ, ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, νῦν λεγόμενος Βαρδάρης, Β 849.

ἀσιδος, ὄν [υ-] (ἄ, ξύλον), μὴ ξυλευθαίς;

ἄβυλεοτος, ἐπομένως πολύβυλος «ὄλη» Α 465 f.

Ἀετλος [v.], ὁ, υἱὸς τοῦ Τεθύραντος ἐκ τῆς ἐν Θράκη Ἀρίσθης, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθεῖς, Z 42.

Ἄεας, οὐρος, ὁ (ἄγω), ὁ ἄξων τοῦ ἄρματος, εἰς ὃν εἶνε προσηρμοσμένοι ἐκατέρωθεν οἱ τροχοί, «ἄξόνιν» παρὰ Κυπρίους (Σακελ. Κυπρ. ἐν λ.). «σιδήρεος» *Il. E 723, «γάλκeos» N 30, «φῆγινος» E 838 κ. α. «ὑπὸ δ' ἄξοσι φώτες ἐπιπτιον» συνεκδοχικῶς εἰρημ. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῆς τροχῶς ἢ ὑπὸ τὰ ἄρματα, π 378.

Ἀοιδῆ [v.], ἡ, συνηρ. παρὰ τοῖς μετέπειτα ᾠδῇ, ὅτ. ἰδε. (ἀοιδῶν) α.) τὸ χάρισμα τῆς ψῆδης, ἡ τέχνη τοῦ ἄδειν ἢ «ψαλτικὴ τέχνη» II 595, θ 498. β.) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἄδειν, ψδῆ, «τραγοῦδῆμα» καὶ «τραγοῦδι», συνήθως κιθαρωδία, α 328, 424, ρ 605. γ.) ᾄσμα, ἄδόμενον ποίημα, «τραγοῦδι» «στονόεσσα αοιδῆ» ὠδισπρὸν ᾄσμα, Ω 724. δ.) θέμα ᾄσματος, παρὰδοσις, θ 580. ὡσαύτως περὶ τῆς Κλυταμνήστρης, ω 200 (ἐνθα ὁ Φαίσις ἐκλαμβάνων τὴν ἀοιδὴν εἰς τὴν σημ. γ.) ἔβωθεν ὑπονοεῖ ἄνευ πολλῆς πιθανότητος τὸ αὐτῆς=περὶ αὐτῆς· εἰς τὴν αὐτὴν σημ. λαμβάνουσι τὴν λ. καὶ ἐν τῷ στ. 497 ὁ Βόθης καὶ Βέκκερος, γράφοντες ἐν τῇ ἱερώῃ στ. «ἐχέφρονα Πηνελόπειαν».

Ἀοιδία [v.], (ἀοιδῆ) ἄδω, ψάλλω, «τραγοῦδῆ» *Od. ε 61. κ 227.

Ἀοιδίμος [v.], ος (ἀοιδῆ) ἄξιος νὰ ᾄνε θέμα ᾄσματος, ἡ ἄδόμενος, ἐν ᾄσμασι φερόμενος, Γ. Ἀπ. 299. ἀοιδίμος, περίφημος, Z 358 f.

Ἀοιδός, ὁ (ἀοιδῶ), (κυρίως ἐπιθ. ὄθεν «ἀοιδῶς ἀνὴρ», γ 267) ὁ ψάλτης, ὁ παρὰ τὴν νεκρικὴν κλινὴν τοῦ Ἑκτορος, Ω 720 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλιάδος)· ὡς ὁ ψάλτης καὶ σπηλαιῆς συγχρόνως, ἀνάλογος τῶν ἐν τῷ μέσῳ αἰῶνι Φραγκικῶν bardes καὶ troubadours, α 325 ἐξ. — Ὁ ἀοιδὸς ἦτο πολὺ ἐντιμὸν πρόσωπον, α 354. βασιλεὺς καὶ ἡγεμόνες ἐτίμων αὐτὸν διὰ τῆς φιλίας καὶ ἐμπιστοσύνης τῶν ὁ Ἀγαμέμνων, ἀπερχόμενος εἰς τὴν Τροίαν, ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν τὴν φυλακὴν τῆς γυναίκος αὐτοῦ, γ 267. Ἐμπνέεται, ὡς καὶ ὁ μάντις, ὑπὸ τῆς θεότητος, τῆς Μούσης, θ 73, καὶ διὰ τοῦτο εἶνε ἱερός καὶ ἀπαράδιαστος, πρὸλ. γ 345. ὢνε μὲν αὐτοδίδακτος, διότι οὐδεὶς αὐτὸν ἐδίδασκε τὴν τέχνην του, γ 347, ἀλλὰ παρὰ θεοῦ ἢ ἐκ Μούσης ἔλαβε τὸ χάρισμα τῆς ἀοιδῆς, ρ 518 ἐξ. πρὸλ. θ 480, 488. — || Ὅπως πολλὰ τῆς ἀρχαιότητος ἡ μνημεῖα, ἡ ἔθιμα, ἡ λέξεις περιεσώθησαν μέχρι τοῦ νῦν, ἀλλ' ἀποθελόντα τὴν ἀρχαίαν λάμπιν καὶ τὰ ζωηρὰ χρώματα, οἱ ὧν τὸ πάλαι περιενοσηαῦντο, οὕτως καὶ ὁ ἀοιδὸς διεσώθη μὲν, ἀλλὰ περιήλθεν εἰς τὸν ἄλλων ἐπαίτην ἡ Κραυαρίτην, τὸν φέροντα ἀντὶ τῆς ἀρχαίας καλλιψώνου φόρμιγγου· τὴν μονό-

τονον καὶ μελαγχολικὴν λύραν, τὸν παρακαθήμενον εἰς τὰς ὁδοὺς, ἡ περιφερόμενον εἰς τὰς θύρας τῶν πλουσιῶν, καὶ ἄγαν ἐπικῶς τουτέστι μονοτόνως ψάλλοντα τὰ ἀνδραγαθήματα ἡρώος τινος τῆς ἐπαναστάσεως ἢ κλέπτου.

Λοαλῆς, ἔς (εἶλω, ἐόλημαι καὶ α ἀθρ.), συνηθροισμένος, συσσωρευμένος, συμπεπικνωμένος, ὡς περὶ τῶν πυκνῶν τάξεων τῶν πολεμιστῶν, E 498, M 78, 443, N 39. παμπληθής, σωρηδόν «φῶκαι ἤλθον ἀολλές» δ 448, «οἱ (μνηστῆρες) δ' αἰὲν ἀολλές· ἐνδον ἔασιν» υ 40. «βάλλον δ' ἐν ἑλεστοῖν ἀολλέα» ἐρρίπτον σωρηδόν, συσσεύρευον, ε 432. ἐντεῦθεν σημ. καὶ ἀθρόοι, πάντες ὁμοῦ, «οὗτε ἡγερέθοντο ἀολλές», γ 425, πρὸλ. κ 259. συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ ἄρας, γ 446. «σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν, αἱ μοι ἔποντο, φεῦγον» γ 465. — Ἐντεῦθεν

Λοαλίτσα, ἀόρ. ἀόλλισα, παθ. ἀόλλισθην, συναθροίζω, συνάγω, ἐπὶ ἀνθρώπων, μετὰ αἰτ. *Il. Z 270, 287. Παθ. καὶ μέσ. συναθροίζομαι. O 588, T 54.

Λορ, οὐρος, τὸ (ἀείρω), τὸ ξίφος, ὅπερ ἐφορεῖτο κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ ἀορτῆρος, «ὁ. ὁ. Φ 473, Α 24. «πανήκeos» E 385 κ. α. ταῦτόν πρός τὸ «ξίφος», πρὸλ. θ 403 καὶ 406, κ 294 καὶ 324. Ἐπέρχει καὶ κατὰ γένος μετέπλοστο· αἰτ. πληθ. «ἄορας» ρ 222, ὅπου καὶ τὸ «ἄορας» καὶ «λέξητας» ὁ μὲν Φαίσις καὶ Ἀμείς ἐκλαμβάνουσιν εἰς τὴν σημ. τὴν πρὸς τιμὴν διδομένων ξενίων ἐν γένει· οἱ δὲ ἀρχαῖοι ποιηλοτρόπως ἐρμηνεύουσιν· ὁ Ἡσίοχος ἀποδίδει εἰς τὴν λ. τὴν συνήθη σημασίαν· ὁ δὲ Εὐστάθιος, ὁ Ἀπολλών, τὸ ΜΕ, τὸ ΕΙ, ὁ Ὀρίων θεωροῦσιν ὅτι ἔγινε κατὰ μετέθεσιν ἐκ τοῦ ὄρα· γυναικάς· κατὰ δὲ τὸν σχολ. καὶ τὸν Σουΐαν σημ. τρίποδας. Ὁ δὲ Ἄρεος ἀποφεύγει τὸν παράδοξον σηματοισμὸν, διορθῶν ἄορά γ'. [Ἐν μὲν ταῖς διουλλάδοις πῶσσοις εἶνε τὸ ἀβραχῶν, ἐν δὲ ταῖς τρισυλλάδοις μακρὰν μὲν ἐν ὄρει βραχὺ δὲ ἐν θέσει].

Λορτήρ [v.], πρὸς (ἀείρω), ὁ, ἡ μὲς ἡ σχολιόν, ἐξ οὗ κρέμαται, ἢ ἐκ οὗ ἀίρεται ἡ πύρα, ν 438, ρ 498. ὡς ὁ ἐμᾶς, ἐξ οὗ κρέμαται τὸ ξίφος, ἄλλως τελαμῶν λεγόμενος, Α 34, λ 609.

Λορεντήρ [v.], ὅρος, ὁ, βοηθός, σύμμαχος, σωτήρ, ὑπερασπιστής, O 256, δ 465 κ. α. (ἐκ τοῦ: ἀοσσιώ=βοηθῶ, τοῦ ὁποῖου ἀμφίβολος ἡ παραγωγή· κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ: ὄσσα, ὅπως· δηθεν ἐκ τοῦ βοή τὸ βοηθεῖν κατ' ἄλλους· δὲ ἀρχαῖος κύπος=ἀόξω, ὅπερ σημ. ὑπηρετῶ κατὰ δὲ τὸν Διούερλ. συγγεν. τοῦ δασεσθαι. || Πάντῃ δι. φαρα τούτων, ἀλλ' ὅχι πολὺ προφανέστερα παρέχει ὁ Κούρτιος. Ὁ δὲ Δύντσερος ἐκ τοῦ α ἀθροιστικοῦ καὶ ὀθ (=ὠδῶ, μάχομαι) οἶοναι σύμμαχος, ἐπικούρος).

Λορτακ, ος (ἀ, οὐτάω), ἀπλήγως, ἀδλαβής, Σ 536 f. (|| Κατὰ τὸν Δύντσερον βραχύν-

τερος τόπος· ἀντί τοῦ· ἀνούτατος, ἴδ. τ. λ., προ-
υποθέτων οὐδαστικόν τινος (= πληγή).

ἈΠΑΓΓΕΛΛΩ, παρατ. θαμ. ἀπαγγέλλεσκον, P 409, σ 7, ἀόρ. ἀ. ἀπήγγελα, φέρω ἀγγελίαν, εἶδῃσιν (|| ὁπίσω, δηλ. πρὸς ἐκείνον ὅστις ἡ μὲ ἐστειλεν ἐπὶ τούτῳ, ἢ ὅπως δήποτε προσδο-
κᾷ) «τίνι τι» I 626, P 409 κ. ἀ. «πάλιν ἀπαγγ.» I 95, ὅπου τὸ «πάλιν» φαίνεται μὲν ὅτι πλεονάζει, ἐπιτείνει δὲ καὶ σφρέστερον ὀρίζει τὴν ἐννοίαν τῆς προθέσεως.

ἈΠΑΓΓΕΛΛΩ, «πνίγω», μετὰ αἰτ. τ 230 f.

ἈΠΑΓΓΕΛΛΩ, μέλλ. ἀπάξω, ἀόρ. β'. ἀπήγαγον· ἀ.) φέρω τινὰ μακράν, ἢ ὁπίσω, μετὰ αἰτ. δ 289 «οὐκαδὲς» π 370 κ. ἀ. «αὐτὶς πατρίδα γατάν» O 706· «οὐδὲν εἰς Ὀπόνεα» Σ 326· ἴδω; β'.) φέρω τι ὡς ὀφειλόμενον, ἀπο-
δίδω, «βοῦς» σ 278.

ἈΠΑΙΡΩ [..], ἐπ. ἀντὶ τοῦ· ἀπαίρω, ση-
κῶναι τι καὶ ἀπᾶν μακράν. Μόνον τὸ μέσον εὐ-
χρηστον, ἀπαίρομαι, σηκῶνομαι καὶ ἀπέρ-
χομαι μακράν «πόλιος» Φ 563 f.

ἈΠΑΪ, ἴδ. ἀπὸ ἐν τέλει.

ἈΠΑΪΝΥΜΑΙ [..] καὶ ἀΠΟ-ΑΪΝΥΜΑΙ, N 262, p 449, p 322, ποι., ἀποθ. ἀφαίρω «τέλμα, κῶδος» A 582, O 595 «νόστον» μ 449 κ. ἀ. πλγ. «τινὸς τι» N 262, p 322.

ἈΠΑΙΣΙΟΣ, ἡ, πόλις ἐν τῇ μικρᾷ Μυσίᾳ, B 828, πρὸς Παισιόε.

ἈΠΑΪΣΣΩ [..], μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀπαΐσας, πηδῶ ἀπὸ τινος ὑψηλοτέρου τοποῦ, καταβαίνω μὲ θουήν, ἀποπηδῶ, καταπηδῶ, «κρημνοῦ» Φ 234 f.

ἈΠΑΙΤΙΚΑ, ποι.=ἀπαίτω, ἀπαιτῶ, ζητῶ ὁ-
πίσω «χρήματα» δ 78 f.

ἈΠΑΛΑΛΕΚΕ, ἈΠΑΛΑΛΑΚΟΙ, ἴδ. ἈΠΑΛΕΞΕ.

ἈΠΑΛΑΜΝΟΣ [..], ON, ποι. (παλάμη)=ἀπά-
λαμος, κυρίως ἄνευ παλάμης, ἢ χειρὸς (|| ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ παλαμάσθαι, ὁ μὴ ἔχων πα-
λαμάσθαι, τεχνήσασθαι τι, ἢ καὶ ἐκ τοῦ πληθ. παλάμαι, ὅπερ κατὰ τὸν Δοιδερλ.=τέχνη, τε-
χνάσματα) ἄπορος, ἀμήχανος, E 597 f. (|| ὅπου μᾶλλον πρέπει νὰ συναφῇ πρὸς τὸ «ἀνὴρ» ἄνθρωπος ἀμήχανος, ἄπορος, μὴ δυνάμενος ἐ-
καστὸν νὰ βοήθησιν, (τὸ ἐναντίον· πολυμήχανος) ἢ μετὰ τοῦ «στήν»· σταθῇ ἐν ἀπορίᾳ, ἀμη-
χανίς, ὡς νομίζει ὁ Δοιδερλεῖνος. Τὸ δὲ παρεν-
τιθέμενον ν δισκόλως ἐξηγῆται).

ἈΠΑΛΕΞΩ [..], μέλλ. ἐξήσω, ἀόρ. ἀ. εὐκτ. ἀπαλεξήσασθαι, ἐπ. ἀόρ. β'. ἀπάλακον, ἀπο-
κρούω, ἀπομακρύνω, «τινά» δ 766, «τινά τινός» Ω 374 «κύνας κεφαλῆς» X 348 μετὰ γεν. πράγματος· «τινά κακότητος» ἀπομακρύνω τινὰ τῆς δυστυχίας, p 364.

ἈΠΑΛΘΟΜΑΙ, ἐπ. μέλλ. ἀπαλθῆσθαι, ἀπο-
θεραπεύω, ὁ ἐ. ἐντελῶς θεραπεύω, «ἀπο-
κατερεύω», «ἐλκεα» Ψ. Θ 405, 449.

ἈΠΑΛΟΙΩ [..], ἐπ. ἀόρ. ἀπηλοίωσα, κυρ. καταλωνίζω «ὄστια» κατασυντρίβω, ὡς τοὺς ἀστάχους ἐν τῇ ἀλωνίᾳ, Δ 522 f.

ἈΠΑΛΟΣ [..], ἡ, ὅς, (συγγ. τῆς ὁπὸς καὶ τῷ Λατ. *sarere*), κυρ. πλήρης ὅπου καὶ δυ-
νάμεως, ὅθ. ἰσχυρός, ἀκμάτος, νεαρός, ἐπὶ μελῶν σώματος· νεανικοῦ, «δαρῆ, αὐγὴν, παρειαί, χεῖρας» B 374, P 49, Σ 423, p 451· «πόδες» ἀκμαῖοι, ἀκμάτοιοι (τῆς Ἀτῆς) T 92· «ἥτορ» νεαρά καρδία (ἀντὶ τοῦ· νεανικὴ ζωὴ) A 415.—Τὸ οὐδέτ. ἐπιφρηματικῶς· «ἀπαλὸν γε-
λῶν» δυνατὰ γελῶ, E 465. (Ὁ Δοιδερλεῖνος· ἀπέ-
δειξεν ὅτι παρ' Ὁμ. ἀνυπόστατος ἡ παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐπικρατήσασα σημ. «ἀπαλός», τρυ-
φερός, μαλακός).

ἈΠΑΛΟΤΡΕΦΩ [..], ἐς, (ἀπαλός, τρέφω).
γεν. ἐός, καλῶς τετραμμένος, εὐτραφέης,
«σίαλος» Φ 363 f.

ἈΠΑΛΟΧΡΑΣ [..], ὁ, ἡ (ἀπαλός, χρώς) αἰσ.
πληθ. ἀπαλόχρους, ὁ νεαρόν, ἀπαλόν, τρυ-
φερόν δέρμα ἔχων, T. Ἀφρ. 14.

ἈΠΑΜΑΙ, ἀόρ. ἀ. ἀπήμωσα, ἀποκόπτω, ὡς
ὁ θριστὴς τοῦ· ἀστάχους «οὐατα, βινά· τε» p
304 f (ἐν τμ.).

ἈΠΑΜΑΤΑΝΑ [..], παρακ. παθ. ἀπήμαλυ-
μαι, κᾶναι τι διλοτελῶς ἀμδύ, μέσ. γίνομαι
ἐντελῶς ἀμδύς, ἀπομαραίνομαι, Ξπ. 42, Δ

ἈΠΑΜΗΡΟΤΕΙΝ, ἴδ. ἈΦΑΜΑΡΤΑΝΑ.

ἈΠΑΜΕΙΒΟΜΑΙ [..], ἀντιλέγω, ἀπο-
κρίνομαι, μετὰ αἰτ. προσώπου, συχνότατον
παρ' Ὁμ. καὶ μάλιστα ἐν ταῖς φρ. «τὸν δ' ἀπα-
μεῖβόμενος προσέφη» καὶ «τὸν δ' αὖτ'—ἀπαμεί-
βετο φωνήσεν τε» ἴδ. ἈΜΕΙΒΟΜΑΙ.

ἈΠΑΜΙΝΑ [..], ἀόρ. ἀπήμινα. 1) Ἐνεργ.
ἀποκρούω, ἀπατρέπω, ἀποσοῶ, ἐμπο-
δίζω, «τί τινι» τι ἀπὸ τινος, «λαγόν ἤμην»
A 67, «κακὸν ἤμαρ Αἰτωλοῖσιν» I 597. 2)
Μέσ. ἀ.) ἀρύνομαι, ὑπερασπίζομαι «πό-
λις, ἢ κ' ἀπαμυναίμεθα» διὰ τῆς ὁποίας (ἐν-
τὸς τῆς ὁποίας) θά ὑπερασπιζόμεθα, O 738
«χερσίν» μὲ τὰς χεῖρας, λ 579· β'.) ἀπ' ἐ-
μαυτοῦ ἀποκρούω, ἐμποδίζω «τινά», E
369, p 72.

ἈΠΑΝΑΪΝΟΜΑΙ, ἀποθ., ἀόρ. ἀ. ἀπηνήκαμην
ἀπαρνοῦμαι, ἀπυρρίπτω, μόνον H 485
μετ' αἰτ. κ 297.

ἈΠΑΝΕΥΘΕ [..], καὶ πρὸ φων.-ΘΕΝ, ἐπι-
τεταμένον ἄνευθε. 1) Ἐπὶ πόρρῳ, μακράν
χωριστά, «ἀπάνευθε κίων» ἀπερχόμενος, A
35, «φεύγειν» I 478 κ. ἀ. πλγ. «τοῦ δ' ἀπά-
νευθε σέλας γένετ' ἤντε μήνης» ἀπὸ τούτου δ
(τοῦ σάκους) λήμψις ἐφάνη μακράν ὥστερ σε-
λήνης, ὁ ἐ. τὸ σάκος ἡκτινοδόλησε μακράν ὥ-
στερ σελήνης, T 374· χωριστά, K 425, «ἀπά-
νευθε Τειρεσίη δὲν ἱερεύειν» χωριστά εἰς τὸ
Τειρ. κ 524. 2) Πρὸς μετὰ γεν. μακράν
πόρρῳ «ἀπάνευθε νεῶν» A 45, «τοκῆων»
36· μεταφ. «ἀπάνευθε θεῶν» χωρὶς τῶν θεῶν
ἄνευ τῆς συμπράξεως τῶν θ. A 549, Θ 40.—
Πολλάκις ἐπιτάσσεται τῆς συντακτικῆς πτώσεως.
A 283, E 30, 489, T 374, 378 κ. ἀ.

ἀπάντη, ὁρόπερον ἢ ἀπάντη, ἐπὶ. (ἀπα;) ἀπανταχόσε, πρὸς ὅλα τὰ μέρη, Π 483, 486· ἀπανταχοῦ «κύκλω ἀπάντη» „δόλῳ γυρα, ὁλοτρόγυρα“ θ 278.

ἀπαντία, [..], ἀόρ. ἀ. ἀπήνυσα, ἀποτελειώνω, «οἰκαδὲ» δηλ. τὴν οἰκαδὲ δόδον, φθάω εἰς τὰ ἴδια, η 326 f.

ἀπαξ, ἐπὶ. ἀπαξ, «μῖαν φοράν, ἢ μίαν βολάν» *Οδ. μ. 22· διὰ μίας, ἀπαξ διὰ παντός, μ. 330, πρὸλ. Ο 341. (Κατὰ τὸν Λόβκκ παρὰ γ. ἐκ τοῦ Κρητικοῦ ἀμακίς διὰ συγκοπῆς. || Κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ ἀ- (= εἰς) καὶ τῆς ρίζης παγ- (πῆγνυμι), οἰοῦν μορφοπαγῶς πρὸλ. τὴν λ. ΣΥΜΠΑΓΕΣ.

ἀπαράσσω [..], ἀόρ. ἀ. ἀπήραξα, ἀπο-(κατα) ῥήγνυμι, με κρότον ἀποκόπτω, ἢ ῥίπτω κάτω, «τρουάλειαν» *Ιλ. Ν 577, «δορυ ἀνικρὺ» Π 446, «κάρη χαμάζε» Ξ 497.

ἀπαρέσκει, μόνον μέν. ἀπαρίσκομαι, ὃ ἐ. ἐντονώτερον ἀρέσκειμαι, ὅπ. ἴδε, ἐντελῶς ἐξελώνω, [ἀνακτῶμαι], ἀποκτῶ πάλιν τὴν ἀγάπην, «οὐ νεμεσητόν βασιλεῖα ἀνδρ' ἀπαρίσσεσθαι» δὲν εἶνε ἀξιοκατάκριτον νὰ ζητήσῃ τὴν πρὸς βασιλικὸν ἄνδρα (βασιλέα) νὰ ἐξέλωθῃ (ἐν αὐτὸς πρότερος τὸν ἐλύπησε), Τ 483 f. (Ταῦτα κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐρμηνευτὰς (οἷον τὸν σχολ. «ἀπαρίσσεσθαι τούτῳ τῆς βλάβης ἀπαλλάσσεσθαι καὶ ἐξιλῆσσεσθαι») οἱ πλείστοι τῶν νεωτέρων. *Ο δὲ Ἑύνοιος νομίζων ὅτι ἐν τῷ χωρ. ἀπαιτεῖται τῆς ὀργῆς ἡ ἐννοία, καὶ ἀδίκως προσκοπτῶν εἰς τὴν παραδεδομένην σημ. τῆς λ., μετέφραζεν ὡς ἐξῆς· δὲν εἶνε ἀξιοκατάκριτον ὅτι βασιλεὺς ἀνὴρ (ὁ Ἀχιλλεὺς) ὀργίζεται, ἄν τις πρότερος τὸν ἐλύπησε, καὶ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην παρεδέχθησαν μὲν ὁ Πάσσωνος, ὁ Βόθης· καὶ Ξ. καὶ ὁ Δοιδερλεῖνος, ὅστις μεταφράζει τὸ ἀπαρ. ἀφιλοφρόνως, ψυχρῶς μεταχειρίζομαι ἐπολέμησαν ὅμως ἄλλοι νεώτεροι).

ἀπαρχομαι, ἀποθ., ἀόρ. ἀ. ἀπηρξάμην, ἀρχομαι, κάμνω ἀρχήν, μόνον ἐπὶ θυσίας· ἄνεργον «ἀπαρχόμενος» ἐν ἀρχῇ (τῆς θυσίας) γ 446· «τρίχας ἀπαρχομαι» βραχυλογικὴ φράσις ἀντὶ τοῦ ἀποκόπτω τὰς τρίχας τοῦ μετώπου τοῦ θυμῶτος, ῥίπτω αὐτά· εἰς τὸ πῦρ (δι' οὗ συμβολικῶς παρίσταται ἡ εἰς τὸν θάνατον ἀφέρωσις) καὶ οὕτως ἀρχομαι τῆς θυσίας, Τ 254· πρὸλ. Ξ 422· «ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν ἀγχιόδοντος βός» πρὸλ. ΚΑΤΑΡΧΟΜΑΙ.

ἀπας [-], ἅπας, ἅπαν (πᾶς), πᾶς ὁμοῦ, ὅλος, πληθ. πάντες ὁμοῦ, «ἐγκειράλος» ὅλος, Α 89· ἅπασα ὅλος· ὁλόκληρος, Χ 420· «οἷος ἅπας» β 48, «ἀπ. φιλοτή» πᾶσα (δυνατὴ) φιλία, πᾶν δῆγμα φιλίας, ο 458· «βρωσις καὶ πόσις» παντός· εἰδούς, παντοῖα βρ. καὶ πόσις, ν 72· «ἀπαντες» γ 34 κ. ἀ. ἀργύρεος ἅπας ὅλος· ἀργυροῦς, ἐλάργυρος, δ 616.

ἀπαστος, ὄν (ἀ, πάσμαι, πατέσμαι), ὁ μὴ δὲν φηγών, νηστισ, νηστικός, Τ 346· μετὰ γεν.

«ἐθελῶς ἢ δὲ ποτήτος» ἀγευστος σίτου καὶ ποτοῦ, δ 788, Τ. Δημ. 200.

ἀπατάω [..], μέλ. ἀπατήσω, ἀόρ. ἐπ. ἀπάτησα, ἀπατῶ, πλανῶ, «γελῶ» Ι 344, Τ 97, δ 348. (Παράγεται κατὰ μὲν τοὺς ἀρχ. ἐκ τοῦ α καὶ πάτος, || «τοῦ πάτος, ἦτοι τῆς τριβῆς ἀποτρέπω τὸν δόδοντα, ἀπάγω τῆς ὁρῆς, κακῶν ἢ βλάπτω τὸν πάτον» κατὰ δὲ τὸν Βούτμαννον συγγ. τοῦ ἀπατῶ, ὅπερ ἐγένετο κατ' ἀναδιπλασιασμόν ἐκ τοῦ ἀπτεσθαι, ἀφῆ, πρὸλ. τὸ Λατ. palpare=ψηλαφᾶν καὶ κολακεύειν, ἀπατᾶν).

ἀπατέρω [..], πρό φων. ἀπάτερθεν, ἐπὶ. (ἀτερ-ἀτερθε, ὡς ἀνευ-ἀνευθεν καὶ ἀπάνευθε) χωριστά, Β 587, Σ 217· καὶ ὡς πρῶθ. μετὰ γεν. μακράν, πόρρω, Ε 445.

ἀπάτη [..], ἡ (ἴδ. ἀπατάω) ἀπάτη, Ο 31, «κακὴ ἀπάτη» Β 416, Ι 24, δόλος, πληθ. ν 294· Ἐκ τούτου

ἀπατήαιος [..], ὄν, ἀπατηλός, ψευδής, μόνον ἐπὶ πραγμάτων, «ἀπατήλια βάζειν» *Οδ. Ξ 427, 457, «ἀπατ. εἰδώς» ὁ δόλους καὶ ἀπάτας γινώσκων, ε 288.

ἀπατηλός, ὄν, ἀπατήλαιος, Α 526 f καὶ Τμ. 7, 43.

ἀπατιμία [..], ἐντονώτερον τοῦ ἀτιμάω, ποι., ἀόρ. ἀπήτιμσα, ἐντελῶς ἀτιμάζω, ἐξυβρίζω, «τινά» Ν 443 f.

(ἀπατῶ) ἀγρ. ἐνεστ. Ἐκ τούτου εὐγρ. μόνον ὁ παρ. ἐν τῷ ἐνικῷ ἀπηύρων, α, α, καὶ γ'. πλ. ἀπηύρων, Α 430, εἰς σημ. ἀορ. ἡ μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀ. ἀπούρας καὶ γ'. πληθ. ἐνεργητικοῦ τινος μέλλοντος ἐκ τούτου ἀορ. ἀποῦραι σχηματισθέντος ἀπουρήσουσι, Χ 489, ὅπερ κατὰ τὸν Βούτμαν. ὁ Βέκκερος, ὁ Δινδόρφος καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτοὺς παρεδέχθησαν ἀντὶ τοῦ ἀπουρήσουσι. Σημ. ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ, ἀρπάζω, μετὰ αἰτ. πράγματος· «ἐλευθέρων ἡμᾶς» Π 834, «φίλον ἦτορ» Ω 50· συνήθ. δὲ ἔ. μετὰ αἰτ. προσώπου, «τινά θυμόν» τινός τὴν ζωὴν, Ζ 17, Κ 495, «φίλον ἦτορ» Τ 204, «τῶχεα» Α 334· ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. προσώπου «τινί τις» Ρ 236, γ 492, ν 132.—Ως μετὰ γεν. συντασσόμενον θεωρεῖται ὑπὸ τινῶν ἐν τοῖς χωρ. Α 430, δ 646 (ἀλλὰ περὶ τούτων ἴδ. ἰδέκω) καὶ σ 273, ὅπου ἡ γεν. ἐξαρτάται ἐκ τοῦ «ἔλθων». (Κατὰ τὸν Λόβεκκ ἀνήκει ὁ μὲν ἀορ. εἰς ἄγρ. ἐνεστ. οὕρῳ, ὁ δὲ παρ. εἰς ἐνεστ. αὐράῳ κατὰ δὲ τὸν Ἀρενς, ὅστις ζητεῖ νὰ ἀναγάγῃ εἰς μίαν ρίζαν τοὺς διαφόρους τύπους, ἦτο κατ' ἀρχὰς ὁ ἀορ. ἀπέ-φραν (κατὰ τὸν ἀπέφραν), καὶ ἡ μετοχ. ἀποφράς, ὅθεν τὸ ἀπούρας, ὁ δὲ ἐνεστ. ἀποφράω, ἀπαυράω=ἀποφρύω, τούτεστιν ἀπερῶ· οἱ δὲ σχηματισμοὶ ἀπηύρας κ. λ. εἶνε μόνον κακῇ γραφῇ ἀντὶ τοῦ ἀπεύρας (ἢ ἐ. ἀπέφρας) κ. λ. Κατὰ δὲ τὸν Βούτμαννον εἶνε συγγ. τοῦ εὐρεῖν καὶ κατ' ἄλλους τοῦ αἰρέω. || Ἄξιον σημειώσεως εἶνε ὅτι τὸ ἀπλοῦν ῥήμα εὐρίσκεται σήμερον ἐν τῇ Τσα-

κωνική διαλέκτω „αὐράκκου“ (δὲ ἔ. αὐράσκω) = ἀρπάζω, 18. Deville Dial. Tzacopien σ. 37).
 ΑΠΑΡΙΣΚΩ [..], ἔπ., ἀόρ. β'. ἤπαρον, ἀπαρ.
 ἀπαρεῖν, μέσ. ἀορ. εὐκτ. ἀπάσσοιτο, ἀπατώ, ἀο-
 λισεύομαι, «τινά» *Οδ. λ 247· ὡσαύτως καὶ
 τὸ μέσ. ψ 246· πρὸς. ΠΑΡΑΠΑΡΙΣΚΩ. (ἐκ τοῦ Ἀ-
 πτω, ἀρή).

ΑΠΕΕΙΠΕ, 18. ΑΠΕΙΠΩΝ.

ΑΠΕΕΡΓΕ, 18. ΑΠΟΕΡΓΑ.

ΑΠΕΙΛΕΩ [..], μέλ. ἀπειλήσω, παρατ. δυνικός
 ἀπειλήτην, λ 313· ἄ.) ἀπειλῶ, „φοβερίζω“,
 «τινί» συνήθως μετ' ἀπαφ. τοῦ μέλλοντος, Α
 464, Ο 479, λ 313, μετ' ἀπαφ. δὲ τοῦ ἐνεσ-
 τ. Ι 682· «ἀπειλ. ἀπειλάς, μύθον» ἐκφέρω ἢ ἀπο-
 τείνω ἀπειλάς, λόγον ἀπειλητικόν, Ν 220, Π
 204, Α 388, «τό γε» τὴν ἐξῆς ἀπειλήν, Ο 242·
 β.) μετ' ἀπαφ. ἐπαινώ, ἐξυμνῶ τινα ὅτι, καυ-
 χώμενος περὶ τίνος διττοχυρίζομαι ὅτι, θ
 383 (||. Καὶ ἐν ταύτῃ τῇ σημ. περιέχεται ἡ ἐν-
 νοια τῆς ἀπειλῆς· διότι ἐν τῇ διαδεβαίῳσι τοῦ
 Ἀλκινόου ὑπῆρχε καὶ πλῆγία τι· ἀπειλή· ὅτι οἱ
 Φαίακες, ὑπερβαίνοντες πάντας τοὺς ἀνθρώπους·
 κατὰ τὴν ὀρχήσιν κτλ. δύνανται νὰ ὑπερβῶσι καὶ
 διὰ τοῦτο προκαλοῦσι καὶ τὸν Ὀδυσσεύ· γ.)
 „τάζω“ ὑπισχνόσθαι, Ψ 863, 872. (Κατὰ
 τὸν Βούττμαννον δὲν εἶνε σύνθετον, κυρ. σημ. τὸ
 μεγαλοφώνως λαλῶ καὶ συγγενέως πρὸς τὸ Δωρ.
 ἀπελλαί=ἐκκλησίαι τοῦ δήμου· κατὰ δὲ τὸν
 Δοιδερλ. εἶνε σύνθετον, ἀνάγεται εἰς τὸ εἰλέω
 καὶ σημ. κυρ. τὸ ἀποτρέπω). Ἐκ τούτου

ΑΠΕΙΛῶ [..], ἡ, πάντοτε πληθ. ἄ.) ἀπειλή,
 „φοβέρα“, Ι 244, ν 426· β.) κόμπος, καυ-
 χησις, ἀλαζονεία, Ξ 479, κομπαστική ὑπό-
 σχοις, Γ 83. (18. τὴν προηγ. λ.).

ΑΠΕΙΑΝΤΥΡ, ἥρος, ὁ, κομπαστής, ἀλαζών,
 Η 96 f.

1. ΑΠΕΙΜΙ (εἰμί), μέλ. ἀπέσσαι, ἐπ. σσ. καὶ
 γ'. ἐν. Δωρ. ἀπασσάται, τ 302, ὑποτ. ἀπέρσι
 ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀπῆ, τ 469· παρατ. ἀπῆν, ἐπ.
 ἀπῆν, καὶ γ'. πλ. ἐπικ. ἀπῆσαν ἀντὶ τοῦ ἀπῆ-
 σαν. Σημ. εἶμαι μακράν, ἀπών, λείπω, ἄ-
 νευ πτωτ. Κ 351, ο 515 κ. ἄ. «σοὶ δ' ὁδὸς οὐ-
 κέτι θερόν ἀπέσσεται» τὸ ταῖστί σου δὲν θά ἀρ-
 γήσῃ πλέον πολὺ, θ 285, θ 130· μετὰ γεν. «τι-
 νός» εἶμαι μακράν τίνος, Ρ 278, «πάτρης» τ
 469, «φίλων καὶ γαίης» σ 446 κ. ἄ.—Ἐν τμή-
 σει, ζ 44, 220.

2. ΑΠΕΙΜΙ (εἶμι), προστ. ἀπιθ. μετοχ. ἀπών,
 ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, πολλάκι· κατὰ μετο-
 χήν, Κ 289 κ. ἄ. Ὁ ἐνεστ. ἐν τῇ μελλοντικῇ
 σημ. κατὰ ρ 393.

ΑΠΕΙΠΩΝ, ἑλλειπτ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐνεστ. ἀπό-φθ-
 μι. Παρ' Ὀμ. ἐκτός τῆς κοιν. μετοχ. ἀπειπών,
 Τ 75, εὐρίσκονται καὶ οἱ ἐξῆς ἐπικ. σχηματι-
 σμοί: γ'. ἐν. ἀπέπειτε καὶ ἀπόπειτε (ἀπέφειτε καὶ
 ἀπόφειτε) ὑποτ. ἀποσιπῶ (ἀποφ.). εὐκτ. ἀποσιπῶμι
 (ἀποφ.), προστ. ἀπόπειτε (ἀποφ.), ἀπαφ. ἀποσι-
 πῶν (ἀποφ.) καὶ ἀπέπειμέν, μετοχ. ἀποσιπῶν

(ἀποφ.) Τ 35. 1) ἐκπαράζω, ἐκφέρω «κρα-
 τερῶς» Ι 432, μετὰ αἰτ. «μύθον, ἀγγελίην» Η
 446, Ι 309· «ἐρημοσύνην» π 340 «ἀληθείην»
 Ψ 364. (Ἡ σημ. αὕτη εἶνε μόνον ἐπική). 2)
 [ἀπόφθμι], ἀρνοῦμαι, ἀποποιεῖσθαι ἀνευ
 πτ. Ι 540, 675· «τί» Α 345· καὶ [χαίρειν
 ἐφ' ἡ κελεύω], παραιτῶ, ἀφίνω, καταπαύω,
 «μῆνιν τινί» τὴν κατὰ τινος ὀργήν, Τ 35, 75·
 ὅθεν 3) ἀπαγορεύω, (διὰ λόγου) ἐμποδίζω,
 «τινί» α 91· (ἀπόπειτε μετὰ γεν. ἐγγράφετο ἐν τῇ
 Γ 406· ἀλλ' ἤδη ἀπὸ τοῦ Οδοῦφιου κατὰ τὸν Ἀρί-
 σταρχ. γράφεται ἀπόεικε, ὅπ. 18α.—Ἡ συλλαβὴ
 πο τοῦ ἀποσιπῶν ἐν ἄρσει λαμβάνεται ὡς μα-
 κρά, Τ 35.—|| Ἐν τῇ καθομιλουμ. ὑπάρχει ὁ
 ἀόρ. „ἀπόσιπα“ μετὰ τὴν σημ. ἀπετελείωσα τὸν
 λόγον).

ἈΠΕΙΡΑΪΝ, ἡ, Ἀπειραία, Ἡπειρώτις, «γρη-
 ῦς» η 8 (ἐκ τοῦ ἀρχαίου σχηματισμοῦ Ἀπει-
 ρος [..] ἀντὶ τοῦ μετέπειτα Ἡπειρος. Ἐν ταύτῃ
 δὲ ὁ μὲν Νίσιος ἐννοεῖ τὴν ἀγνωστον καὶ ἀπεί-
 ραντον χώραν τὴν πρὸς βορρᾶν· ὁ δὲ Ἀμεῖς μυ-
 θικήν τινα χώραν· ὁ δὲ Δοιδερλίνος ἐν γένει·
 ἡπειρον στερεάν, καὶ γράφει διὰ τοῦτο ἀπειραΐη
 οἰονεῖ „στερεανή“ τούναντίον τοῦ νησιώτις.
 Τὰ αὐτὰ ἰσχύουσι καὶ περὶ τοῦ ἈΠΕΙΡΗΘΕΝ).

ΑΠΕΙΡΕΣΙΟΣ καὶ ΑΠΕΡΕΣΙΟΣ, η, ον, κατ' ἐπ.
 ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ ΑΠΕΙΡΩΝ, ἀπειρος, ἀπεί-
 ραντος, ἀτελείωτος, «ἀπειρ. γαίης» Τ 58·
 μυριος, ἀπειροπληθής· «ἀπ. οἰζύς» λ 621·
 «ἀπειρ. ἄνθρωποι» τ 174, «ἀπειρ. αἵγες» ι
 448, «ἀπειροί» ἀποινα Α 43, Ζ 49 κ. πλχ.
 «ἀπειροί» ἔδνα Π 478, τ 529.

ἈΠΕΙΡΗΘΕΝ, ἐπὶβ. ἐκ τῆς Ἡπείρου, η θ
 (ἀλλ' 18α καὶ ἈΠΕΙΡΑΪΝ).

ΑΠΕΙΡΗΤΟΣ, η, ον, ἴων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
 ἀπείρατος (ἀ, πειράω). 1) Ἐνεργ. ὁ μὴ δοκιμά-
 σαι, πειραδῆς, ἀπειρος, θ 470 (ταῦτα κατὰ τὸν
 Ἀμεῖν· κατ' ἄλλους δ' ἐνταῦθα σημ. τὰ: μὴ δε-
 δοκιμασμένος, μὴ ἐπιδοκιμασμένος, μὴ ἀσφαλής·)
 «οὐ ρά τ' ἀπείρητος μέμονε θῆσθαι» χωρὶς νὰ
 ἔκαμεν ἀπόπειράν τινα, Μ 304· μετὰ γεν. «φι-
 λότητος ἀπ.» ἐρωτος ἀπειρος, Τ. Ἀφρ. 433. 2)
 Παθ. ὁ μὴ δοκιμασθείς, «πόντος» ἀγών, μάχῃ
 ἀδοκιμαστος, Ρ 44, πρὸς. ΛΑΝΙΥΤΟΣ.

ΑΠΕΙΡΙΝΤΟΣ [..], ον, ἐπ.=ΑΠΕΙΡΕΣΙΟΣ, ὅπ.
 18α, «πόντος» κ 495 f, «ὄμιλος» Τ. Ἀφρ. 420.

ΑΠΕΙΡΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, (πειρας=πέρας) ἀπεί-
 ραντος, ἀπεριόριστος, ἀχανής, «γαίης», Η
 446· «δῆμος» ἀπειράριθμος, μυριοπλη-
 θής, Ω 776· «ὑπνος» η 286 «δεσμοί» (οἱ
 «πανταχόθεν εἰλημμένοι καὶ μήτε πέρας ἔχον-
 τες μήτε ἀρχήν», κατὰ τινα τῶν σχολιαστῶν
 κατ' ἄλλον δὲ «ἄλυτοι, ἀπρηκτοί») οἱ μὴ ἔχον-
 τες πέρατα, ἐπομ. ἄλυτοι, θ 340.

ἈΠ-ΕΚ ἢ ΑΠ-ΕΚ, πρὸς. μετὰ γεν. ἀπὸ τίνος
 ἐξῶς, «ἀπὲκ μεγάρου» Τ. Ἀπ. 440.

ΑΠ-ΕΚ-ΛΑΝΘΑΝΟΜΑΙ, μέσ. μόνον ἐν τῇ προστ.
 τοῦ ἀναδιπλ. ἀορίστ. «ἀπεκλελῆσθεσθε», ἐντε-

ἴως λησμανῶ, μετὰ γεν. «θάμβευς», λησμονῶ
ἢ θάμβος, παῶν ἐκθαμβούμενος, ω 394 ἱ.

ΛΠΕΛΕΥΡΟΣ, ΟΝ (ἀ, πλέθρον = πλέθρον), „ἀ-
μέτρητος“, ἀμέτρος, ὑπέρμετρος, «ἴ» E
245, H 269, ι 538.—Τὸ οὐδέτ. ὡς ἐπὶ β. «ἀπέ-
λεθρον» εἰς ἀμέτρητον ἀπόστασιν, Λ 354.

ΛΠΕΜΕΩ, ᾠρ. ἀ. ἀπέμεσα, ἐπ. σσα, ἀπο-
πέσω, ἐξεμῶ, „ἔερνω“ «αἶμα» E 437 ἱ.

ΛΠΕΜΝΗΣΑΝΤΟ, Ἰδ. ΛΠΟΜΙΜΝΗΣΚΟ.

ΛΠ-ΕΝΑΡΙΖΩ, ἐπ. ἀφοπλίζω, σκυλεύω καὶ
ἐν γένει ἀφαίρω, μετὰ διπλ. αἰτ. «έντα τινά»
*JL M 195, O 313 (μόνον ἐν ἀναστροφῇ).

ΛΠΕΝΕΙΚΑ, Ἰδ. ΛΠΟΦΕΡΑ.

ΛΠΕΠΑΩ, Ἰδ. ΛΠΟΠΑΩ.

ΛΠΕΡΕΪΣΙΟΣ, ΟΝ, Ἰδ. ΛΠΕΙΡΕΪΣΙΟΣ.

ΛΠ-ΕΡΙΚΟ [-.-], μέλ. ἀπερίζω, ἀποκωλύω,
ἀποκρούω, μετ. αἰτ. Δ 542, σ 105, ι 119.

ΛΠ-ΕΡΧΟΜΑΙ, ᾠρ. β'. ἀπέρχων, παρακ. ἀπε-
λίσκω, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, μετὰ γεν.
«παρῶν, οἴκου» Ω 766, β 136.

ΛΠΕΡΗΚΤΕ, ἑρσ, ὁ, ἀναστολεὺς, ὁ καθύων,
μπαζων τι, «μένων» Θ 361 ἱ. Ἐκ τῆς με-
ταφ. διαθέσεως τοῦ

ΛΠ-ΕΡΩΩ, ᾠρ. ἀπερώησα, ἀποσύρομαι, ὑ-
ποχωρῶ, «πολέμου» Π 723 ἱ.

ΛΠΕΣΑΝ, Ἰδ. 4 ΛΠΕΙΜΙ.

ΛΠΕΥΘΗΣ, ἑς (ἀ, πεύθομαι). 1) Παθ. ὁ περὶ
οὗ οὐδεὶς οὐδὲν ἤκουσεν ἢ ἀκούει, ὁ μὴ ἀκού-
μενος, ἀγνωστος, «κείνου δ' ὄλεθρον ἀπευθέα
ὄλεα Κρονίην» κατέστηεν ἀρανῇ, ἐκρυψεν εἰς
τὰ σκότη, γ 88. 2) Ἐνεργ. ἀπειρος, ἀδαής,
ἀμαθής, γ 184. *Οδ.

ΛΠ-ΕΧΘΑΓΩ, ᾠρ. ἀπέχθηρα. 1) σφοδρὰ μι-
σῶ, ἐχθρεύομαι, μετὰ αἰτ. Γ 415. 2) κά-
ρην μισητῶν, «βαρετόν» «ὅστε μοι ὕπνον
ἀπυθάρει καὶ ἐδωδὴν» με κάμνει νὰ βαρεθῶ
τὸν ὕπνον καὶ τὸ φαγεῖ, δ 105.

ΛΠ-ΕΧΘΑΛΟΜΑΙ, μέσ. ᾠρ. β'. ἀπηχθόμην, ἀπρρ.
μὲ τῶνισμὸν ἑνός. ἀπέχθεσθαι, «μέλλω που ἀπέ-
χθεσθαι Διὶ πατρί» Φ 83 (ὅπου δὲν εἶνε ἑνεστ.
ἀλλ' ᾠρ. καθ' ἃ καὶ ὁ σχολ. «δοῖκα ἀπεχθῆς γε-
γονέναι τῇ πατρί» ἐρμηνεύει. || Τὸ δὲ μέλλω
μετὰ τοῦ ἀορίστου ἔχει τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, ἣν
καὶ ἐν τῇ καθομῇ. τὸ θά μετ' ᾠρ.: „θὰ ἔγει-
να, πιστεύω, μισητός εἰς τὸν Δία“). 1) γί-
νομαι μισητός, ἀπεχθής, κατ' ἑνεστ. μόνον
ἐν τῇ β 202 (ἐνθα ἄλλοι μεταφράζουσι δια-
γείρει ἀπέχθειαν, μῖσος), ἀλλαχού δὲ κεῖται ὁ
ᾠρ. σημ.: ἐγγερόμην μισητός, ἐπομ. εἶμαι μι-
σητός, ἄνευ πτ. σ 165. «τινὶ» Z 140, Ω 27,
κ 14 κ. ἀ. 2) ἐχθρός εἰμι, ἐχθρεύομαι,
«οὐτὶ μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει»
ἐχθρευόμενος, ὑπ' ἐχθρας κινούμενος, ὀργίζεται,
π 114. πρὸς 96. Ἐνεστώτα ΛΠΕΧΘΟΜΑΙ, οἷον
οἱ μὲν Ὀμ. ποιηταὶ (οἷος ὁ Θεόκριτος) ἔχουσιν,
ἀγνοεῖ ὁ Ὀμ.

ΛΠ-ΕΧΩ, μέλ. ἀφέξω καὶ ἀποσχίσω, τ 572,
ᾠρ. δ'. ἀπέσχον, μέσ. μέλ. ἀφέρομαι, μέσ. ᾠρ.

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

β'. ἀπεσχόμην, καὶ ἀπρρ. ἀποσχέσθαι. 1) Ἐν-
εργ. ἀ.) κρατῶ μακράν, «τί τινος» οἷον νῆα
ἐκᾶς νήσων ο 33, «Τυδεὺς υἱὸν Ἰλίου» ἀπο-
κωλύω, ἀπομακρύνω, Z 96, 277. «τί τινος»
κρατῶ τι εἰς τινά (τινός) μακράν, ὁ ἐ. προφυλάτ-
τω τινά τινος, «χεῖρας μνηστήρων σοι» υ 203,
«αἰκίην χωρτί» Ω 19. β.) χωρίζω, ἀπο-
σύρω, «τί τινος» X 324 (ἐν τ.μ.) «ἴδε ἡώς, ἥ
μ' Ὀδυσσεὺς οἴκου ἀποσχίσει» τ 572. ὡσαύ-
τως «οὐδ' ὅ γε (Ἀπόλλων) χεῖρας λομφοῖ ἀφέ-
ξει» „δὲν θὰ τραβήξῃ (λατ.) χεῖρ ἀπὸ τὸν λοι-
μόν“, δὲν θὰ καταπαύσῃ τὸν λοιμόν, A 97.
(Ἀλλ' ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ Βεγκ. καὶ ἐξῆς γρίφε-
ται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον «αἰκεία λοιγὸν ἀπώ-
σει»). 2) Μέσ. [ἀπέχχομαι] ἀπομακρύνω-
μαι, ἀπέχω, μετὰ γεν. «πολέμου» Θ 33,
«βοῶν» μ 324 κ. ἀ. φέδομαι τινος, τ 489.
κατὰ τὸ φαινόμενον ἂν πτ. «τότ' ἂν οὗτος ἀπο-
σχέσθαι ὅλον ἦεν» τοῦ οἴνου δηλ. ι 244. —
Περὶ τοῦ χωρίου γ 346 ἴδε ἔχα ἐν τέλει.

ΛΠΗΛΕΓΕΤΣ, ἐπὶ β. (τοῦ ἄλλως ἀχρηστ. ἀπλη-
γῆς ἀπὸ, ἀλέγω), ἀπροκαλύπτως, φανερά,
ἄνευ τινός προνοίας καὶ εὐλαβείας, «μυθὰν ἀπο-
εἰπεν» μόνον I 309, α 373.

ΛΠΗΜΑΝΤΟΣ, ΟΝ (ἀ, πημάνω), ἀβλαβής, τ
282 ἱ.

ΛΠΗΜΕΡΟΤΟΝ, Ἰδ. ΛΦΑΜΑΡΤΙΑΝΩ.

ΛΠΗΜΩΝ, ΟΝ, γεν. ΟΝΟΣ (ἀ, πῆμα), ἀβλαβής,
ὁ ἐ. 1) Παθ. ὁ μὴ βεβλαμμένος, ἀκέραιος,
σῶος, A 415, N 761, «ἀπῆμων ἧλθε» ε 40
κ. ἀ. «νόστος ἀπῆμων» εὐτυχῆς ἐπάνοδος εἰς
τὴν πατρίδα, δ 519. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ δυνάμενος
νὰ βλάψῃ, ἀκίνδυνος, κατὰ δὲ τινά λιτότητα
φράσεως σωτήριος, εὐνοϊκός, βοηθητικὸς
κ.τ.τ. «οὐρος» ε 268, μ 167, «πομποί» θ 566,
«ὑπνος» E 164 «μυθος» M 80.

ΛΠΗΝΗ, ἡ, τετράκυκλος (τετράτροχος) φορ-
τηγὸς ἄμαξα, συνήθ. ὑπὸ ἡμιόνων συρομένη,
Ω 275, ζ 72 κ. ἀ.

ΛΠΗΝΗΣΑΝΤΟ, Ἰδ. ΛΠΑΝΑΪΝΟΜΑΙ.

ΛΠΗΝΗΣ, ἑς, γεν. ἑός, ὄχι ἐπιεικής, ὄχι μα-
λακός, ὄχι γλυκύς, ὁθ. σκληρός, τραχύς, «κα-
κός», «ἀπ. βασιλεύς» A 340. «ὅς μὲν ἀπῆ-
νῆς αὐτὸς ἔη καὶ ἀπῆνέα εἰδῆ» ὅστις καὶ αὐτὸς
εἶνε σκληρός καὶ διάθεσιν ἔχει κακὴν, τ 329.
ἄκαμptos, ἀτεγκτος, «θυμός» O 91, φ 97,
«μυθος» τραχύς, O 202. «νόος» Π 35, σ 381 κ.
ἀ. (|| Περὶ τῆς ἐτυμολογίας τοῦ ΠΗΝΗΣ ἐν τέλει).

ΛΠΗΡΑΣΚΩ, Ἰδ. ΛΠΑΡΑΣΩ.

ΛΠΗΡΩΝ, Ἰδ. ΛΠΑΥΡΩ.

ΛΠΗΡΟΣ, ΟΝ (ἀπὸ, αἰωρῶ), μακρὰν αἰω-
ρούμενος, μετέωρος, «ἀπῆωρος δ' ἔσαν ὄζοι»
μ 435 ἱ. (ἐνθα συνήθως ἐρμην.: πρὸς τὰ κάτω
κρεμαμένοι. || Ἐν τῇ σημερινῇ Ἀθηναϊκῇ δια-
λέκτῳ ἀκούεται ἡ λ. „ἀπάωρος“ ἢ „ἀπάο-
ρος“ ἀφρημένος, distraiti, ὁ μὴ εὐρισκόμε-
νος εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, ἀλλ' οἰοῖται ἀερόθα-
τῶν, Ἰδ. ΠΑΡΗΓΟΡΟΣ).

ἀπιθέω [·...·] (ἀπιθής=ἀπειθής), μέλ. ἀπιθή-
σω, K 429, ἀόρ. ἀπιθήσα, ἀπειθῶ, δὲν πει-
θομαι «τινί» πάντοτε μετὰ τῆς ἀρν. «οὐδ' ἀ-
πιθήσει μόθω» δὲν παρήκουσε, δ. ε. (προθύμως)
ὑπήκουσεν εἰς τὸν λόγον, A 220 κ. ἀ., ἀνευ πτ.
Ω 339 «οὐκ ἀπιθήσαν ἀκούσας» ο 78, ε 43 κ.
δ. πλγ., μετὰ γεν. γ. Δῆμ. 448.

ἀπινύττω [·...·] (ἐκ τοῦ ἀγρ. ἀπίνυτος: ἀ-
στερ. καὶ πινυτός) μόνον κατ' ἐνεστ. ἀ.) εἶμαι
ἀναίσθητος, ἀσυνείδητος, ἀναισθητῶ,
«κῆρ» O 40. β'. εἶμαι ἀφρων, ἀσύνετος,
,,ἀνοηταίνω“, ε 342, ζ 258.

ἀπιος [·...·], ἴη, ον (ἐκ τῆς Ἀπό, ὡς ἀντίος
ἐκ τῆς Ἀντί), μεμακρυσμένος, „μακρινός“
«τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης» μακρόθεν, „ἀπὸ τό-
πον μακρινόν“ A 270, Γ 49, η 25, π 48.
(Τὴν ἐσφαλμένην γνώμην τινὸν ἀρχαίων γραμ-
ματικῶν, καθ' ἣν πρέπει δῆθεν ἡ λ. νὰ γράφηται:
Ἀπιος (ὅπερ ὅμως ἔχει τὸ α μακρόν) ὡς ἐκ
τοῦ Ἀπιος (Ἀπις), βασιλέως τινός· μυθικοῦ τῆς
Πελοποννήσου, καὶ τὸ «ἐξ Ἀπ. γ.» νὰ ἐξηγη-
τεύηται: ἐκ τῆς Πελοποννήσου, ἱκανῶς ἀνῆρ-
σεν ὁ Βούττιαν.).

Ἀπιόλης [·...·], ονος, ὁ, 4) υἱός τοῦ Φαο-
ρίου, Τρώς, A 578. 2) υἱός τοῦ Ἰππᾶσου, Παι-
ων (πρόβλ. Ἀπυθόλης) P 348.

ἀπιστέω (ἀπιστος), ἀπιστῶ, δὲν πιστεύω,
μετ' αἰτ. πράγματος, ν 339 f.

ἀπιστος, ον (ἀ, πιστις), ὁ ἄνευ πίστεως,
ὄθεν ἀ.) ἀνάστις, ἀπιστίας, δόλιος, „ἀπι-
στος“ ὡς ἐν τῇ φρ. „σκολιῖ ἀπιστο“ Ἰλ. Γ
406, Ω 63, 207. β'. ὁ μὴ πιστεύων, δόσ-
πιστος, „ἀπιστος“, ὡς ἐν τῇ φρ. „εἶσαι Θω-
μᾶς ἀπιστος“, «κῆρ» E 450, 394, «θυμός» ψ 72.

ἀπῖσκη, ποι.=ἀπέσκη, λ 95 f.

Ἀπλητοτος, ον (ἀ, πλητῆμι), ἀπλητοτος,
ἀκόρεστος «χόλος» Ἰ. Δῆμ. 83 (κατὰ τὴν
διόρθωσιν τοῦ Ἑρμᾶν. ἀντὶ τοῦ ἀπλητος).

ἀπλοῖς, ἰδοις, ἡ, ἀπλῆ „μονή“ «χάσχα»
ἡ μόνον ἀπαξ περιβάλλουσα τὸ σῶμα, Ω 230,
ω 276 (τὸ ἀντιθέτον τοῦ δίπλας, ὅπ. ἴδε).

Ἀπλόω (ἀπλοῦς), ἀόρ. ἡπλωσα, „ἀπλῶνω“
«οὐρῆν» Βατρ. 74 (86).

ἀπνεύετο, ον (ἀ, πνέω), ἄπνευς λιπώθυ-
μος, „λιγοθυμισμένος“, ε 456 f.

ἀπό [·...·] ἀλλ' ἐνίοτε τὸ ο ἐκτείνεται ἐν ἄρ-
σει, ὅταν «ἀπὸ νευρῆς» A 664, ὅπου δὲ Οὐόλ-
ειος: ἔγραψεν ἀπαί, τύπον μὴ εὐρισκόμενον ἀλ-
λαχοῦ παρ' Ὁμ., «ἀπὸ ρίου» E 154 κ. ἀ.].

Α') Ἐπιρρόημα, μακράν, χωριστά, μόνον
παρὰ ποιηταῖς: ὅπου δὲ παρ' Ὁμ. εὐρίσκεται ὡς
τοιοῦτον, πρέπει βεβαίως: ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ ρη-
μα, ὅταν, «πάλιν δ' ἀπὸ χαλκός ὄρουσε βλη-
μένου» Φ 593, «ἡμῖν ἀπὸ λογίων ἀμύνει» A
67, πρόβλ. E 241, A 845, Π 62, Σ 92, ζ
40 κ. ἀ.

Β'). Πρόθεσις, μετὰ γεν. ἀπό. 1) ἐπὶ τόπου
σημαίνει 4) τὴν ἀπὸ τινος τόπου ἢ πράγματος

ἀπομάκρυνσιν ἀ.) μετὰ κινήσεως σημαντι-
κῶν ρημάτων, «πέμπειν τινα ἀπὸ—ὕσμινης»
στέλλω τινα μακράν (ἀπομακρύνω) τῆς μάχης,
Π 447 κ. ἀ. ἐν ζευγματικῇ συντάξει «ὄφρα τοῦ-
τον ἐπιφλέγῃ πῦρ θάσσαν ἀπ' ὀφθαλμῶν» ἵνα τὸν
καύσῃ τὸ πῦρ ταχύτερον (καὶ τὸν ἱεραφανίσῃ) ἀπὸ
τῶν ὀφθαλμῶν, Ψ 53. Πολλάκις σημαίνει καὶ
τὴν ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κίνησιν,
ἢ τὴν ὁρμὴν ταυτίσιν ἀρχὴν τῆς κινή-
σεως, «ἀφ' ἵππων ἄλτο γαυράε» ἀπὸ τῶν ἵπ-
πων ἐπήδησε κατὰ γῆς, Π 733. «ἀφ' ἵππων,
ἀπὸ νεῶν μάχομαι» O 386, πρόβλ. ε 49, E 43,
«ἀφαιμένη βρόχον ἀπὸ μελέθρου» κρεμάσασα
βρόχον ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, λ 278. «ἀπ' αἰῶνος
νίος ὦλεο» νέος ἐγάθη ἀπὸ τὴν ζωὴν, Ω 725.
Πολλάκις κεῖται πλεοναστικῶς, «ἀπ' οὐρανόνθεν,
ἀπὸ Τροίηθεν» κ. ἀ. (ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλοῦμ.
,,ἀπὸ παιδιόθεν, ἀπὸ μικροῦθεν, ἀπὸ κεί-
θεν“) ὅθεν σημαίνει καὶ χωρισμὸν καὶ διαί-
ρεσιν μερῶν: ἀπὸ τινος ὅλου, «λαχὼν ἀπὸ ληί-
δος αἶσαν» ε 40. β'. μετὰ τῶν ἡρεμίας ση-
μαντικῶν ρημάτων σημ. μακράν, «μέδων ἀπὸ
τῆς ἀλόχοιο» B 292, «νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων»
B 208, «ἀπ' Ἀργεος» M 70 κ. ἀ. Ἐνταῦθα ὑπάρ-
χονταί καὶ αἱ φράσεις «ἀπ' οὐατος εἶναι, γίγνε-
σθαι» μακράν τοῦ ὠτός (τῆς ἀκοῆς) εἶναι, δὲν
ἀκούομαι, X 454, Σ 272. «ἀπὸ δόξης» μα-
κράν τῆς προσδοκίας, παρὰ προσδοκίαν, K 324.
«ἀπὸ σκοποῦ καὶ ἀπὸ δόξης μυθεομαι» ἔξω τοῦ
σκοποῦ καὶ παρὰ προσδοκίαν, λ 344, «ἀπὸ θυ-
μοῦ εἶμι» εἶμαι μακράν τῆς καρδίας, „ἐβόηκα
ἀπὸ τὴν καρδίᾳ“, δὲν ἀγαπῶμαι, A 562. 2)
σημ. τὴν ἀρχὴν, καταγωγὴν καὶ ἐν γένει
τὴν ἀπὸ τινος τόπου ἢ προσώπου ὁρμῆν, τὸ
ποθὲν, «ἵπποι ἀπὸ Σελλήγονος» καταγόμενοι ἢ
ἐλθόντες, M 97, «ἄγες Πάριος ἀπ' Ἀἰοῦ» B
849, «Κρήτες ἀπὸ Κνωσοῦ» Ἰ. Ἀπόλ. 396,
«γίγονται—ἀπὸ τ' ἀλῶων» κ 350, «οὐκ ἀπὸ
δρυὸς ἔσαι» (ἴδ. ἀπῖς) «κωκυτοῦ δ' ἤκουσεν
ἀπὸ πύργου» X 447.—Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχει
ἡ πρόθ. καὶ ἐν ταῖς ἐξῆς φράσεσι: ἀ.) «κάλλος
ἀπὸ Χαρίτων ἔχουσαι» ἔχουσαι τὸ κάλλος ἀπὸ
τάς Χάριτας, τουτέστι δῶρον τῶν Χαρ., ὡς ἐν
τῇ νεωτέρᾳ φρ. „τὸ ἔχω ἀπὸ τὸν πατέρα μου“
κ.τ.τ., ζ 48, πρόβλ. θ 457, Ἰ. Ἀπόλ. 77. ὡσαύ-
τως: «θεῶν ἀπο μῆδεα εἰδώς» ἔχων τὴν σύνε-
σιν ἀπὸ τῶν θεῶν, κατὰ θεῶν παραχώρησιν,
(ἢ ὡς ἐν τῇ νεωτέρᾳ φράσει, «ἀπὸ θεοῦ ἦται
τοῦτο», τῇ μὲν πῶν ὀλίγων, ἐν αἷς ἡ πρόθεσις
ἐφύλαξε τὴν ἀρχαίαν μετὰ γεν. σύνταξιν) ζ 12
β'.) ἐνθα ἡ πρόθ. σημ. τὴν ἀφορμὴν, τὸ μέ-
σον, τὸ ὄργανον «ἀπὸ χειρὸς ἔβλητο» A 675,
M 306. «ἀπὸ βιοτο πέφην» Ω 605, πρόβλ. θ
279. (ἢ. Ὡσαύτως παρ' ἡμῖν „ἀπέθανεν ἀπὸ
βόλι, φαρμάκι, ἀρρώστια“ κ.τ.τ.) «ἐμῆς ἀπὸ
χειρὸς ὄλεθρος» K 374 «νῶτα θρασειῶν ἀπὸ
χειρῶν ἐλκόμενα» Ψ 744, πρόβλ. N 434 (ἢ. ἀρ-
χαῖότατα παραδείγματα, ἐν οἷς ἡ Ἀπὸ ἔχει τὴν

σημασίαν τῆς ὕπὸ μετὰ γεν., ἦν καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου ὑπεσκέλισαν ἐκ τῆς νεωτέρας, τῆς καθομῆ. γλώσσης) γ'. ὅπου ἐκπράττειται ἐπιβληματικῇ ἔννοια, «ἀπὸ σπουδῆς» σπουδαίως, M 233· δ'. ἐν τῇ παρομοιωδὶ φράσει «οὐκ ἔστιν ἀπὸ δροῦς οὐδ' ἀπὸ πέτρης; θαρξέμεναι» (||. δὲν εἶνε δυνατόν νὰ θμιλῇ τι; λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ (ἢ περὶ) μηδαμῶν πραγμάτων) τῇ ἀναλογούσῃ πρὸς τὴν ἡμετέραν «νὰ θμιλῇ τι; εὐλα κούτσουρα θαυλὰ καμμένα» X 426, πρβλ. ἀντ. II.) ἐπὶ χρόνου παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀπὸ δειπνοῦ θαρξήσαντο» εὐθύς μετὰ τὸ δεῖπνον, Θ 54.

Ἄπο, οὕτως τονίζεται ἐν τῇ ἀναστροφῇ, ὅταν δηλ. τίθεται μετὰ τὴν συντακτικὴν τῆς πτώσιν, ὡς N 696, ζ 42 κ. ἀ. Ὡσαύτως δ' ἐτόνιζον πολλοὶ γραμματικοὶ καὶ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ μακρὰν τινα· ἀλλὰ τὸν τονισμὸν τοῦτον ἀπεδεχίμασαν ὡς περιττὸν ἡδὲ ὁ Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός, ἴδ. Σχόλ. Βενετ. εἰς Σ 64. Ἐν τῇ ἐκδόσ. τοῦ Οὐολφ. εὐρίσκειται ὁ τονισμὸς οὗτος· μόνον ο 517, ἐνθα εἰσέτι διατηρεῖται ὑπὸ τοῦ Δινδορφίου, ἐν ᾧ διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Βεγκέρου.—Ἐν συνθέσει σημ. χωρισμὸν, ἀπομάκρυναι, παῦσιν, ἀφαίρειν, ἐτι δε τὸ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, ἐντελῶς, «ἀλό-τελα», ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομῆ. «ἀπομαρ-θῆκε, ἀπόφαγα».

ἈΠΟΔΙΝΥΜΑΙ, ἴδ. ἈΠΑΙΝΥΜΑΙ.

ἈΠΟΑΙΡΕΟΜΑΙ, ἴδ. ἈΦΑΙΡΕΟΜΑΙ.

ἈΠΟ-ΒΑΙΝΑ, μέλ. ἀποδῆσθαι, ἀόρ. β'. ἀπέδην, μέσ. ἀόρ. ἐπ. ἀπεδήσατο (ὅπερ ἤδη πανταχοῦ ἔγινε δεκτὸν ἀντὶ τοῦ ἀπεδήσατο)=ἀπέδην, A 428, B 35, E 352 κ. ἀ. ἴδ. βαίνα. 1) ἀπερ-χομαι, «ἐκ πολέμου» P 488· «μετ' ἀθανά-τους» Φ 298, «πρὸς Ὀλυμπον, πρὸς (καὶ) κατὰ δῶμα» Ω 468, δ 657, 745, ἀνευ πτ., A 428, E 433, α 319 κ. ἀ. 2) καταβαίνειν, ἐξερ-χομαι «ἐξ ἔπνων» ἐκ τοῦ ἄρματος, Γ 326, Θ 492, καὶ μετὰ μοναχῆς γενικ. «ἔπνων» P 480· «νῆος» ἀποβαίνειν, ν 284, ε 346· ἀνευ δ' αὐ-τῆς ὡς εὐκόλως ἐνοουμένης «ἀπέδθησαν ἐπὶ χθό-να» A 649.

ἈΠΟ-ΒΑΛΛΑ, μόνον ἐν τμήσει, ἀόρ. β'. ἀπέβα-λον· α.) ῥίπτω τι ἀπ' ἐπάνω μου, ἀποτί-θεμαι, οἷον ἱμάτια, ὅπλα κ.τ.τ. B 183, Φ 54, ζ 100· β.) ἀφίνω νὰ πέσῃ, οἷον «δάκρυ πα-ρειῶν» δάκρυ ἀπὸ τῶν παρειῶν, δ 498· γ.) «ὅθεν ἀπὸ νῆας ἐς πόντον βάλλουσι» ὅθεν ῥί-πτουσι τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν, δ ε. ἀπο-πλέουσι, δ 359. Ἐκ τούτου

ἈΠΟΒΑΝΤΟΣ, ὄν, ἄξιος ἀποβολῆς, «διὰ πέταμα», ἀξιοκαταφρόνητος, ἀπαρρί-πτειος, «ἔπος, δῶρα» *Ἰλ. B 364, Γ 65.

ἈΠΟ-ΒΑΙΝΑ, γύνω ζῆω, ἐξεμῶ περὶ νηπίου τοῦ Ἀχλλέως· οἶνον· I 494 τ.

ἈΠΟ-ΒΡΙΖΑ, ποι., ἀορ. μετοχ. ἀποβρίζας, ἀπο-κοιμῶμαι, ὅ ε. χορταίνω τὸν ὕπνον μου, *Ὀδ. α 154, μ 7· (||. ἢ μάλλον κατὰ τὸν Ἀπολλών. ἀπονυστάζω, «παίρνω ὀλίγον ὕπνον», διότι

κατὰ τὸν Ἡσίοχον· βρίζει=ἐσθλεί (3) πρίζει, κῦει, καθεύδει).

ἈΠΟ-ΓΙΓΙΩ, ἀορ. ὑποτ. ἀπογυῖωσω, ἀφαίρω τὴν δύναμιν τῶν μελῶν, «κόπτω τὰ γόνυα ἢ τὰ μέλη», ἐν γένει δε ἀδυνατίζω *Ἰλ. Z 265 τ.

ἈΠΟ-ΓΙΜΝΩ, παθ. ἀορ. μετοχ. ἀπογυμνωθείς· ἀπογυμνῶν, κ 304 τ.

ἈΠΟ-ΔΑΙΟΜΑΙ, ποι., μέλ. ἀποδάσσομαι, ἐπ. σσ, ἀόρ. ἀποδασάμην, ἔχων τὸ α βραχύ, ἐπ. σσ, X 418 (ὅπου ὅμως ἀπὸ τοῦ Σπιτζνέρου ἦδη γρά-φεται μέλλων), ἀπὸ τινος ὅλου δίδω μέρος· εἰς τινα, παραχωρῶ, «χωρίζω», μετὰ δοτικῆς προσώπου καὶ γεν. καὶ αἰτ. πράγματος, *Ἰλ. P 234, Ω 595.

ἈΠΟ-ΔΕΙΔΙΣΣΟΜΑΙ, ποι., ἐκφεδῶ, τρομάζων (μεταβ.) ἀποτρέπω, (ἐν τμ.) M 32 τ.

ἈΠΟ-ΔΕΙΡΟΤΟΜΕΩ, ἀποκόπτω τὸν λαϊμόν, ἀποσφάττω, «τέκνα» Σ 336, Ψ 22, «μή-λα» λ 35.

ἈΠΟ-ΔΕΧΟΜΑΙ, ἀποθ., ἀόρ. ἀ. ἀπεδεξάμην, πα-ραδέχομαι, ἀποδέχομαι, «ἀποινα» A 95 τ.

ἈΠΟ-ΔΙΑΡΑΞΕΩ, ἀορ. β'. μετοχ. ἀποδράς, ὁρα-πετεύω, φεύγω κρυφίως, «ἐκ νῆος» καὶ μό-νον «νῆος» π 65, ρ 546.

ἈΠΟ-ΔΙΔΩΜΙ [...], μέλ. ἀποδώσω, ἀόρ. ἀ. ἀπέδωκα, ἀορ. β'. εὐκτ. ἀποδοίην, ἀπρρ. ἀπο-δοῦναι. 1) ἀποδίδω, δίδω ὅπισθεν «κούρην πατρί» A 98, πρβλ. Γ 285. Ὅθεν 2) ἀντα-ποδίδω «θρέπτρα τοκεῦσι» ἀνταμείδω τοῦς γο-νεῖς διὰ τὴν τροφήν, A 478, P 302· «ἔδωκα» θ 348 (ὅπου τώρα γράφεται ἐπικ. ὑποτ. τοῦ ἀορ. β': ἀποδοῖσι κατὰ τὸν Νίσιον ἀντὶ τοῦς ἀπο-δώσει) πρβλ. γ 58, «πάσαν λῶδην» «πληρω-νὴν ὅλην τὴν ὕδριν» τὴν ὅποιαν ἔκαμα, I 387.

ἈΠΟ-ΔΙΕΜΑΙ [...], ποι. ἀποδιώκω, ἐκφε-δῶ, «τινὰ ἐκ μάχης» E 763 τ. (ἐνθα τὸ ἀρ-κτικὸν α ἐκτείνεται), πρβλ. ΔΙΕΜΑΙ καὶ ΕΞΑΠΟ-ΔΙΕΜΑΙ.

ἈΠΟ-ΔΟΚΙΝΩ, ἀορ. ἀ. ἀπεδόχμωσα, μεταβ. κάμπτω, κλίνω πρὸς τὰ πλάγια, παρα-στρέφω, «αὐγίνα» ι 372 τ.

ἈΠΟΔΡΑΪΕ, ἴδ. ἈΠΟΔΙΔΡΑΪΕΩ.

ἈΠΟ-ΔΡΥΠΤΑ, ἀορ. ἀ. ἀπέδρυψα καὶ παθ. ἀπε-δρύφθην, ἀποκόπτω (τὸ δέρμα) με τοὺς ὄνυχας ἢ διὰ σφοδρὰς προστριβῆς εἰς πέτρας κ. ἀ. τοιαῦ-τα «ἔεσχίζω, τζουγγρανίζω, ξεγδέρνω», «πάντα» ρ 486· «ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν» (Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ-ησαν), ε 435· «ἐνθα κ' ἀπὸ ῥι-νοὺς δρύφθη» ἤθελε ξεγδαρῇ τὰ δέρμα του, ε 426.

ἈΠΟ-ΔΡΥΨΑ [...]=τῇ προηγ. «ἔνα μή μιν ἀποδρύφοι ἔλυστάζων» *Ἰλ. Ψ 487, Ω 24.

ἈΠΟ-ΔΙΝΑ [...], =ἀποδύομαι, μόνον κατὰ παρατ. «βοεῖν» ἀποτίθεμαι «γδύνομαι» τὸ βόειον δέρμα, γ 364 τ.

ἈΠΟ-ΔΥΑ, μέλ. ἀποδύω, ἀόρ. ἀ. ἀπέδυσα, ἀόρ. β'. ἀπέδυν, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἀπεδυσάμην, [πλὴν ἐν τῇ ἀνεστῶτι, πανταχοῦ τὸ υ εἶνε

μακρόν]. 4) Ὁ ἐνεστ., μέλ. καὶ ἀόρ. ἀ. εἰς ἐνεργητ. μεταβ. σημ. ἐκδύω, „γδύνω“, «ἐμματα» ἐν τμ. B 261· ἰδίω; «τεύχεα» τὰ ὅπλα φονευθέντων μαχητῶν, σκυλεύω, Δ 532 κ. ἀ. Εἰς τὴν ἐπομ. σημ. ἀνίκει τὸ X 125, διότι ἐκεῖ τὸ «δύω» (διὰ τὸ μακρόν υ) εἶνε ὑποτακτ. τοῦ ἀορ. β'. 2) Οἱ μέσ. χρόνοι καὶ ὁ ἐνεργ. ἀόρ. β'. εἰς μέσσην σημ. ἐκδύομαι, „γδύνομαι“, ἀποδύομαι «εἴματα» ε 343, 349.

Ἀποδίδωμι, ἰδ. ἀποδίδωμι.

Ἀπο-εἶκα (ἀποF.) ποι. ἀντί τοῦ ἀπ-εἶκα, ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι ὑπεῖκων, μετὰ γεν. «θεῶν ἀπόεικε καλεῖσθαι» ὡς ἔγραψεν ὁ Οὐόλπιος· κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, Γ 406, ἀντί τοῦ «ἀπόειπε καλεῖσθαι» ἤρπτε τὸν δρόμον τῶν θεῶν καὶ βάδιζε τὴν ὁδὸν τῶν ἀνθρώπων, ὁ. ἔ. παῦσαι τοῦ νὰ ἦσαι θεά. (Ἰσατύριος καὶ τὸ Βενετικ. σχολ. A «τῆς εἰς τοὺς θεοὺς ὁδοῦ εἶκα καὶ παραχωρεῖ μὴ βαδίζουσα εἰς αὐτούς»).

Ἀποεἶπον, ποι. ἰδ. ἀπειπον.

Ἀπο-εργάω (ἀποF.) ποι., κατ'ἐπέκτ. ἀντί τοῦ ἀπ-εργάω, ἄγρ. ἐν τῷ ἐνεστ. τῆς ὀριστ., εὐχρ. δὲ μόνον ἐν τῷ γ'. ἐν. τοῦ παρατ. ἀποεργάθεν, ἀποκωλύω, ἐμποδίζω, «τινὰ τινος» Φ 599· «ράκεα οὐλῆς» ἀπομακρύνω τὰ ράκη ἀπὸ τῆς οὐλῆς, ρ 221· (ἄλλοι θεωροῦσι τὸν σχηματισμὸν τοῦτον ὡς ἄριστον, ἰδ. ἐργάω).

Ἀπο-εργῶ (ἀποF.) ἐπ. ἀντί τοῦ ἀπ-εργῶ, ἰων. παρατ. ἀπέργων, (δια)χωρίζω «ὅθι κληῖς ἀποεργεῖ αὐγένα τε στήθος τε» ὅπου ἡ κληῖς (τὸ ὄσπτον) χωρίζει τὸν αὐγένα καὶ τὸ στήθος, Θ 325· ἀποκωλύω, μετ' αἰτ. γ 296· μετὰ γεν. ἀπὸ τινος, ἀποκλείω «Τρωῶς αἰθούσης», ἀποδιώκω, Ω 238. Τὸ δὲ «ἀποεργμένη» Ἰ. Ἰ. Ἀφρ. 47 εἶνε μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. ἀνευ αὐτήσεως ἢ ἀνασπλάσιασμοῦ.

Ἀπο-έρπει (ἀπόFερεσι), ἔλλειπτ. ἀόρ. ἀ., ὑποτ. ἀπόερσι, εὐκτ. ἀπόερσει, παρέσυρε, „ἐπῆρε, συνεπῆρε“, μετ' αἰτ. «ἐνθα με κῆρ ἀπόερσε» Ἰλ. Z 348 «ὃν ρά τ' ἐναυλος ἀπόερση» Φ 283· «ρῆ μιν ἀπόερσει ποταμός» „μὴ τὸν πᾶρρὴ τὸ ποτάμι“ Φ 329. (Ἑτυμολ. ἀμφίβολος· κατὰ μὲν τὴν συνθηθετέραν γνώμην ἐκ τοῦ ἐρ-ρῶ εἰς μεταβατικὴν ἔννοιαν, ἢ ἐκ τοῦ ἀπο-έρδω=ἀποεργῶ κατὰ δὲ τὸν Βούττιμ. ἐκ τοῦ ἀρδῶ κατὰ δὲ τὸν Λόδοικ συγγ. τοῦ βρέω κατὰ τὸν Ἀρεν κατὰ μετάθεσιν ἐκ τῆς ρίζης Γρε=Γρα, ἵτις εἶνε ἡ βᾶσις τοῦ ἀπαιγῶ. Ὁ δὲ Δοιδερλ. θεωρεῖ τὸ ρ. ὡς συγκεκριμένον σχηματισμὸν ἀντὶ τοῦ ἀποερεύσαι.—Τὸ ο ἐν ἀρ-σει ἐκτείνεται).

Ἀπο-θαγμάζω, πολλὸ θαυμάζω μετ' αἰτ. ζ 49 f.

Ἀποθνήσκω, ὄν, ἐπικ. ἀποτρόπαιος, ἢ ἀπερίμετος, εὐτελής „παραπεταμένος“ «κῶων» ρ 296 f. (Ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ θέσεως=θαί=αἰετέν, ἱκετεύειν (Ἡσύχ.), θεσ=σά=μενοι=αἰετῶμενοι (Ἀρχιλόχ. Ἀποστ. 40

Βεργ.), οἶονεῖ ἀνεπιζήτητος ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἀποτίθημι=παρέρριπτο, παραπετώ, ὅπερ ὀλιγώτερον πιθανόν).

Ἀπο-θνήσκει, ἰων. παρκ. μετοχ. ἀποτεθνήκως, λ 424, X 432, „πεθαίνω“ ἢ ὀρθότερον „ποθαίνω“ (ἢ ἑτερος οὗτος σχηματ. ἐκ τῆς ῥίζης θαν, ἀνάλογος τοῦ φαν-φαίνω, μόνον ἐν τῇ καθομῇ ἀπαντῶμενος).

Ἀποθοράν, ἰδ. τὴν ἐπομ. λ.

Ἀπο-θράσκει, ἀόρ. β'. ἀπέθορον. 1) ἀποπηδῶ μετὰ γεν. «νῆος» πηδῶ ἀπὸ τῆς νῆος· κάτω, B 702, Π 748. 2) ἔξερχόμενος ἀπὸ τινος πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀνέρχομαι, «καπνὸν ἀποθράσκοντα ἧς γαίης», α 58.

Ἀποθύμιος [...], ὄν (ἀπὸ, θυμός), κυρ. ἀπομακρυνόμενος τῆς καρδίας, ὁ. δυσάρεστος, «ἀποθύμια ἔρδω τινι» E 261 f.

Ἀπο-οικίζω, μεταφέρω τινὰ εἰς ἄλλην κατοικίαν, «τινὰ εἰς νῆσον» μ 135 f.

Ἀποῖνα [...], τὰ, μόνον πληθ., ποι. 1) τὰ λύτρα, „ἢ ἐξαγορά“, ποσὸν χρηματικόν, ἢ ἄλλα πολυτίμητα πράγματα, δι' ὧν ἐξαγοράζεται ἡ ζωὴ καὶ ἐλευθερία τῶν αἰχμαλώτων, ἢ τῶν νεκρῶν ἢ ἀπόδοσις, A 13, 95, 120, Z 49 κ. ἀ. «ἀπ. υἱός, κούρης» ἐξαγορὰ τοῦ υἱοῦ, τῆς θυγατρὸς, B 230, A 114, «νεκροῖο» Ω 137 κ. ἀ. 2) ἐν γένει ἀμοιβή, ἀναπόδοσις, ἀποζημίωσις· διὰ τινὰ γενομένην βλάβην, I 120, T 138. Ἰλ. (Κυρίως εἶνε πληθ. ἀχρήστου τινός ἐπὶ θ. ἀποινος (ἐκ τοῦ α καὶ ποινή)=ὁ τὴν ποινήν ὁ. ἐκδίκησιν ἀποτρέπων).

Ἀποῖσις, ἰδ. ἀποφῆρα.

Ἀπο-ίσκομαι, ἀποθ., εἶμαι ἀπὼν, μακρὰν, ἀπολελ. ὁ 409· ἀφίσταμαι, μένω μακρὰν, μετὰ γεν. «πολέμοιο, ἀνδρός» A 408, T 342, (ἢ ἐνεστῶς μὲ σημ. παρακειμ., τὸ ἀντίστροφον τοῦ «ἴσκω»).

Ἀπο-καίνομαι [...], ἀποθ., ποι., ὑπερβαίνω, ὑπερτεροῦ «τινὰ τινι» τινὰ εἰς (ἢ κατὰ) τι, μόνον Ὅδ. θ 127, 219.

Ἀπο-καίω, γ'. ἐν. τῆς εὐκτ. τοῦ ἀορ. ἀποκῆας, καίω ἐντελῶς, κατακαίω, μετ' αἰτ., ἐτμήσει, Φ 336 f.

Ἀπο-καπνίω [...], ἐπ. ἀόρ. ἀπεκάπυσσα, ἀποπνέω, ἐκπνέω «ψυχὴν» ἐν τμήσ. X 467 f. (ἢ ρ. ἐπικ., οὗ τινος τὸ ἀπλοῦν μόνον παρὰ Κοῖνται τῷ Σμυρν. 6, 523 ἀπαντᾷται παράγεται δὲ ἐκ τοῦ καπν, ἐξ οὗ τὸ κάπτω, „χαφτώ“, καπνίζω· διότι τὸ ἀνοικολεῖν τὸ στόμα, ὡς ὁ τὴν ψυχὴν ἀποπνέων, καὶ κάπτειν, ἐπὶ δὲ ἡ πνοὴ καὶ ὁ καπνὸς εἶνε συγγενεῖς ἔννοιαι).

Ἀπο-κείρω, ἐπ. ἀόρ. ἀ. ἀπέκερσα, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἀπεκεράμην. 1) Ἐνεργ. κυρ. κουρεύω, εἰπεὶ ἀποκόπτω, «τένοντα, φλέβα» K 456, E 466, N 546, 548 (ἐν τούτοις τοῖς χωρ. κείρω ἐν τμήσ.). 2) Μέσ. ἀποκόπτω τι τῶν ἐμαυτοῦ «χαίτην» τὴν κόμην μου κουρεύω, εἰς ἐν δαΐην πένθους, Ψ 144. Ἰλ.

ἀπο-κλέειν, δὲν κηδεύομαι, ὀλιγοῦρω, ἀκη-
δεῶ, «αὐτὸν ἀποκηδήσαντι φερόμεθα χεῖρον ἀε-
θλον» Ψ 413 f.

ἀπο-κλίνω [...], τοῦ ἀορ. ἀ. Ἰων. θαμνι-
φυγματοσμός· ἀποκινήσασκε· μετακινῶ, «χι-
λῶ ἀπὸ τὸν τόπον του», «δέπας τραπέζης»·
σπκῶν ἀπὸ τῆν τράπεζαν, Δ 636· «τινὰ
βορῶν» χ 407.

ἀπο-κλέπτω, ἀφαιρῶ τε κρυφίως, κλέπτω,
Υ. Έρμ. 522.

ἀπο-κλίνω [...], ἀποκλίνω, παρατρέ-
πω, δίδω ἄλλην διεύθυνσιν, «γυρίζω»,
«ὕποκρίνομαι ὄνειρον ἄλλῃ ἀποκλίνας» εἰς ἄλλο
μέρος· τρέψας τὸ ὄνειρον, ἄλλην αὐτοῦ ἐξηγή-
σιν δοῦς, τ 556 f. «ἀφ' ἀποκλ. βοῦς· εἰς αὐλιν»
γυρίζω ὀπίσω εἰς, Υ. Ἀφρ. 469.

ἀπο-κύνω, ἀποκόπτω μετ' αἰτ. «κάρη,
οὐατα», Δ 264, Φ 455, «τένοντα» γ 449,
«κόμην ἐλαίης» ψ 495, «πείσματα» κ 427
(ἐν τμήσ.) προβλ. ι 325· «παρήγορον» τὸν πλά-
γιον ἵππον· λῶω, ἀποκόπτων τοὺς συνέχοντα·
αὐτὸν ρυτῆρας, Π 474.

ἀπο-κομεῖν, ἀφαιρῶ τὸν κόσμον, «γαλ-
νῶ τὴν τάξιν, ἔξεστολίζω» μετ' αἰτ. «ἐντεα
δοκίᾳ ἀπεκόσμεον» σπκῶν τὰ κατὰ κόσμον
(ἐν τάξει) παραθεσμεύμενα σκευὴ τῆς τραπέζης, η
232 f. (Ὁ Σχολ. «ἀκοσμον ἐποιοῦν τὴν τράπεζαν
αἰρόντας τὰ ἐν αὐτῇ»).

ἀπο-κρεμάννυμι [...], ἀορ. ἀ. ἀπεκρέμα-
σε, κρεμῶ «αὐχένα» Ψ 879 f. (Π. «ἐκρέμα-
σε τὸ κεφάλι» ἐπὶ τῆς αὐτῆς περιστάσεως· λέ-
γει καὶ σήμερον ἡ καθομιλ.).

ἀπο-κρίνω [...], ἀορ. ἀ. παθ. ἐν τῇ μετ. ἀπο-
κρινθεῖς, ἀποχωρίζω, ἀποσπῶ, «τῶ οἱ ἀπο-
κρινθέντε ἐναντίον ὀρμηθείτην» ἀποχωρισθέντες,
ἀποσπασθέντες· τῶν οἰκιστῶν, ὥρμησαν ἐναντίον
του, Ε 12 f.

ἀπο-κρίπτω, κρύπτω, ἀποκρύπτω «γα-
στέρα» ρ 286· «τινὶ ἵππου» (ἀπὸ) τινος τοῦ
ἵππου, Δ 718· τροπικῶς· «τινὰ νόστιμ' ἀνάτοισι»
κρύπτω τινὰ ἀπὸ τοῦ θανάτου, ὑπεξαίρω τινὰ
τοῦ θανάτου, Σ 465.

ἀποκτάμεν, ἀποκτάμεναι, ἴδ. ἀποκτείνω.

ἀπο-κτείνω, ἀορ. ἀ. ἀπέκτεινα, ἀορ. β'. ἀπέ-
κτανον, ἐπ. ἀπέκταν, ας, α καὶ ἀπρφ. ἀποκτά-
μεν, μέσ. ἀορ. β'. με παθ. σημ. ἀπεκτάμην καὶ
μετοχ. ἀποκτάμενος, φονεύω, ἀποκτείνω,
«σπκῶν» Θ 344, ξ 432 κ. ἀ. «βοῦν, μῆ-
λον» σπίζω, μ 304, «ἀπέκτατο ἑατάρ» ἐφο-
νύθη, Ο 437, «ἀποκτάμενος» Δ 494.

ἀπο-λάμβω, λάβω ἐκπέμπω (ἀπ' ἑαυτοῦ),
λάμπω, ἀκτινοβολῶ, «ἵππουρι· ἀστήρ ὡς ἀ-
πέλαμπε» Υ 381· ὡσαύτως· καὶ περὶ ἱματίου,
Ζ 295, ο 108, «ὡς αἶγμῃ· ἀπέλαμπε» (ἀπρο-
σώπως κείται τὸ ῥῆμα) οὕτως ἐξεπέμπτο λάμ-
ψι· ἀπὸ τῆς αἶγμῃ, Χ 319· τροπικῶς, «κάλλος
παρέλκων ἀπέλαμπε» τὸ κάλλος ἠκτινοβόλει, ἐ-
λαμπεν ἀπὸ τῆς παρεῖας, Υ Ἀφρ. 175. Ὡσαύ-

τως καὶ τὸ παθ. «χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή»
πολλὴ δὲ χάρις ἠκτινοβόλει, ἐξεπέμπτο μετὰ
λάμψεως, Σ 483, σ 298.

ἀπο-λείβω, κάμνω τι νὰ σταλάξῃ, παθ. στα-
λάξω ἀπὸ τινος, μετὰ γεν. «ἐλαιον· πλοκά-
μων ἀπολείβεται» Υμ. 23, β' ὡσαύτως· «ὀθο-
νέων ἀπολείβεται ἐλαιον»· τούτεστιν ἡ ὀθάνη ἦτο
τόσον πυκνὴ, ὥστε ἀπεστάλαζε τὸ ἐλαιον ἔξ δὲν
διήρχετο δι' αὐτῆς (ταύτην τὴν ἐρμηνείαν παρέ-
χει ὁ Πλούταρχος· Περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἑμμετρεῖ
τὴν Πυθίαν 4) ἢ κατὰ τὸν Οἰόσσιον ἦτο τόσον
λαμπρά, ὥστε ἐλαιον ἐφαίνετο ὅτι ἀπεστάλαξεν
ἀπ' αὐτῆς (προβλ. Σ 596) ἡ 407 f. (Ἀμφοτέρως
ταύτας τὰς ἐρμηνείας παρέχουσι τὰ σχόλια. Π.
Ἡ πρώτη ὁμῶς φαίνεται μοι πιθανωτέρα· διότι
φανερὸν ὅτι ἐν τῇ χωρίῳ πρόκειται ν' ἀποδει-
χθῇ ἡ πυκνότης ἢ κρουστότης (ὡς ἡ κυριωτέρα
ἀρετὴ) τῶν ὀθωνῶν· ἀποδεικνύεται δ' αὕτη διὰ
τῆς τοῦ ἐλαίου δοκιμῆς, ὅπως σήμερον ἄλλην
ἀνάλογον προκαλεῖ ἡ Ἑλληνίς διὰν λέγῃ· «τὸ
πανί εἶνε τόσον κρουστό, τόσον στρωτό, ποῦ νὰ
γράψῃς ἐπάνω»).

ἀπο-λείπω, 1) Μεταβ. ἀ. ἀφίνω ὀπίσω,
ἢ ὑπόλοιπον· «οὐδ' ἀπέλειπον» παρενθετικῶς,
χωρὶς ν' ἀφήσῃ τι (ὑπόλοιπον) ι 292· κατὰ δὲ
τὸν Ἀμειν· ἀδιαλείπτω· β') ἀφίνω, ἐγκα-
ταλείπω, «δόμον» Μ 469. 2) Ἀμετ. «ἀ-
πολείπω», ἐλλείπω· συνήθ. μετὰ τῆς ἀρνή-
σεως, «καρπὸς οὐκ ἀπέλειπε χειμῶνος οὐδὲ θε-
ρεος» «δὲν ἀπέλειπε χειμῶνα, καλοκαίρι» η 417.

ἀπο-λέπω, κυρ. λεπίζω, «ξεφλουδίζω»,
τροπ. «ἀπολεψέμεν οὐατα» ἀποκόπτω τὰ ὠτα,
ἅπερ ὡς λεπία εἶνε εἰς τὴν κεφαλὴν προσκεκολ-
λημένα, Φ 455.

ἀπολέσκετο, θαμνιστ. σχηματ. ἐκ τοῦ ἀπόλ-
αυμι, ὅπ. ἴδε.

ἀπο-λήγω, μέλ. ἀπολήξω, ἐπ. ἡλ. ἀορ. ἀ.
ἀπέληξα καὶ εὐκ. γ'. πληθ. ἐπ. ἀπολήξεσαν, Ο
34, καὶ ὑποτ. ἐπ. ἀπολήξω, ν 154· ἀ.) λή-
γω, ἀπέχω πλέον, κάμνω ἀποχὴν, παύω
μετὰ γεν. «μάχης, εἰρεσίης, ἀπατάων» Π 263,
μ 224, Ο 34 κ. ἀ. μετὰ μετοχ. «οὐδ' ἀπολή-
γει χαλκῷ δηϊώων» Ρ 565· «οὐκ ἀπολήξει·
ἐξερῖουσα» τ 166· (ὅπου ὁ Ἀμειν γράφει· ἀπο-
λήξει μετ' ἐκτάσεως τοῦ ο, ἐν ᾧ μ 224 ἔν ν 154
ἀφῆκε τὰ ἡλ.) ἀπολεῖ. Ν 230· β.) παύω,
ἐκλείπω, Ζ 449.

ἀπο-λίσκω, λείχω, «γλύφω», μόνον ὁ
μέσ. μέλ. εὐρίσκεται· «οἱ σ' ὠτεῖλῃν (καθ' ὅλον
καὶ μέρος) αἶμ' ἀπολιγμύσσονται» θὰ γλύφουν τὰ
αἶμα ἀπὸ τὴν πληγὴν σου, Φ 423 f. (Π. Τὰ
ἀπλ. λιγμάω δὲν εὐρίσκεται παρ' Ὁμ., παράγε-
ται δ' ἐκ τοῦ λείχω, ἐξ οὗ καὶ λίσχνοι ἔξ «λεί-
ξουρος»).

ἀπαλλῶσεις κτλ., ἴδ. ἀπολήγω.

ἀπο-λύμι, μέλ. ἀπολέσω, ἐπ. στ. ἀορ. ἀ.
ἀπώλεσα καὶ ἐπ. ἀπόλεσσα, μέσ. ἀορ. β'. ἀπα-
λόμην καὶ θαμιστ. σχηματ. ἀπολέσκετο καὶ γλ

πληθ. ἀπόλοντο, παρακ. β'. ἀπόλωλα. Α.) Ἐνεργ. μεταβ. 1) ἀφανίζω, φονεύω, ἐξον-
τῶναι, καταστρέφω, ἰδίως περὶ τοῦ ἐν τῇ μέ-
γῃ φόνου, Α 268, Ε 758 κ. ἀ. «Ἴλιον» Ε
648. 2) στερεοῦμαι, «χάνω» «τινά» Σ 82,
«πατέρα» β 46· συγνή ή φρ. «ἀπὸ θυμὸν ὀλέσ-
σαι» χάνω τὴν ζωὴν βιαίως, Θ 90 κ. ἀ. «ἀπολ-
νόστημον ἦμαρ» α 354· «βίοντον, οἶκον» β 49,
δ 95. Β.) Τά μέτ. ζ' ὁ δ'. ενεργ. παρακ. ἔχει
σημ. ἀμετάβ. 1) «χάνομαι, ἀφανίζομαι»,
ἀποθνήσκω, φονεύομαι, Ε 344· πολλάκις
μετ' αἰτ. «ὀλέθρων» γ 87 κ. ἀ. «σπανίως μετ'
αἰτ. αἰπὸν ὀλέθρων» ι 303, «κακὸν μόνον»
κακὸν θάνατον (ἐπιτῆγ. τοῦ «ὤς») η: κατὰ κα-
κὴν μοῖραν, α 166· «ὤς ἀπόλοιο» (κατάρα)
ὠσαύτως; νά χαθῇ, α 47. 2) «χάνομαι, ἀφα-
νίζομαι», ἐκλείπω, κ 27· «καρπὸς ἀπόλλυ-
ται» η 447· «ὕδωρ ἀπολέσκατο» λ 586· «Ὀδύ-
σῃ ἀπόλετο νόστιμον ἦμαρ» ἐχάθη ἡ ἡμέρα
τῇ; ἐπιτροφῆς του, ὁ ε. δὲν θά ἐπιστρέψῃ πλέον
εἰς τὴν πατρίδα, ρ 253· «ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος
ὄλωλεν» ἐχάθη (ἔργον) ὁ ὕπνος, Κ 486· «οὐ
γάρ σφιν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων» διότι εἰς
ἡμᾶς τοὺς δύο βέβαια τὸ γένος τῶν γονέων δὲν
εἶνε χαμένον, ὁ ε. ἀγκωστον, ἀφανές, τούτεστι
δὲν εἶσθε ἀγενεῖς, δ 62. (Οἱ ἀρχαῖοι ἐρμηνεύου-
σιν: εἶσθε ἐκ γονέων ὄχι ἀγνώστων, πρὸλ. τ 163).
«ὤς; ἔρι; ἀπόλοιο» Σ 107.—Ἡ πρόθεσις πολ-
λάκις διὰ τῆς ποίσεως χωρίζεται τοῦ ῥήματος, πολ-
λάκις δὲ κατ' ἀναστροφὴν ζ' ἐπιτάσσεται αὐτοῦ,
ὡς ἐν τῇ πολλαχού τῇ Ὀδυσ. εὐρισκομένη φρ.
«ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους» κ. ἀ.

ἈΠΟΛΛΩΝ, ἄνθρωπος, ὁ, κυρ. θεὸς τοῦ φωτός καὶ
τῆς πούτου πηγῆς, τοῦ ἡλίου, (πρὸλ. Φοῖβος,
ἐνφ' ὃ Ἥλιος εἶνε ὁ θεός τοῦ ἡλίου ἐν τῇ καθ'
ἐκάστην ἡμέραν καὶ καθ' ἐκαστον ἔτος περιοδικῇ
αὐτοῦ ἐμφανίσει) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς;
καὶ ἀδελφός τῆς Ἀρτέμιδος. Μεταξὺ τῶν χω-
ρῶν, ἐν αἷς ἀρχαιοτάτῃ ἦτο ἡ λατρεία αὐτοῦ,
διεκρίνοντο τὰ δυτικά καὶ νότια παράλια τῆς Με-
κρῆς Ἀσίας καὶ αἱ παρακείμεναι νῆσοι, οἷα ἡ
Ρόδος, μάλιστα δὲ ἡ Λυκία, ὅπου ἐπὶ τοσούτον
ὡς ἔθνικός θεός ἐλατρεύετο, ὥστε κατὰ τινες καὶ
τόπος τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο ἡ Λυκία,
πρὸλ. ΛΥΚΙΟΓΕΝΕΪΣ, ἐνφ' παρὰ πάντων τῶν μετέ-
πειτα ὡς τοιοῦτος ἐπιστεύετο ἡ Δῆλος κατὰ τὴν
ἀρχαιοτάτην περὶ τούτου μαρτυρίαν τὴν ἐν τῷ
Τ. Ἀπολ. 27. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται διὰ τί ἐν Ἰλ.
εἶνε ὁ προστάτης τῶν Τρώων καὶ ὁ πολιοῦχος
θεός τοῦ Ἰλίου καὶ τιναν ἄλλων Τρωϊκῶν πό-
λεων, οἷον Κίλλας, Χρύσης, Α 37, Δ 507. Παρ'
Ὅμ. φαίνεται α.) ὡς τιμωρὸς καὶ ἐκδικη-
τῆς καὶ ὡς τοιοῦτος φέρει τῶς, ὁ ε. τῶς καὶ
βέλη (ὅθεν «ἀργυρότοξος, κλυτότοξος, ἑκατος,
ἐκχιόλος» κ. τ. τ.) καὶ ἐπιπέμπει διὰ τῶν βελῶν
αὐτοῦ αἰφνιδίον θάνατον, ὡς εἰς τοὺς υἱούς τῆς
Νυκτὸς, τοὺς Νωκίδας, ἐπὶ δὲ λοιμὸν εἰς τοὺς ἀν-
θρώπους, Δ 43 ἐξ' ε.) ὡς θεός τοῦ θανά-

του, διότι εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ὁ ταχὺς, ἀνώ-
δυνος, φυσικός θάνατος τῶν ἀνθρώπων, ὅ. ἀΓΑ-
ΝΟΣ γ.) θεός τῆς μαντικῆς, οὐκ ἴσως τὸ
μαντεῖον εἶνε ἐν τῇ πατρίδι Πυθοί («Πυθοὶ ἐνε-
πυθρέστη») 1, 405, θ 79· εἶνε δὲ καὶ δοτήρ
τῆς μαντικῆς δυνάμει; καὶ τέχνης, Α 72, 86,
ο 252· δ.) θεός τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ποιή-
σεως καὶ ὡς τοιοῦτος κωμωδῶν τέρπει τοὺς
θεοὺς ἐν ταῖς εὐχαίαις, Α 602 καὶ δαδᾷσκαι τοὺς
αἰδοῦς, ὡς καὶ ἡ Μοῦσα, θ 488· ε.) φύλαξ
τῶν ποιμνίων, ὅθεν τρέφει τὰς ἱσπούς τοῦ Εὐ-
μήλου, Β 766 καὶ βόσκει τὰς βοῆς τοῦ Λαομέ-
δοντος, Φ 448· ς.) προστάτης τῆς νεότη-
τος, τ 86. Ἴδε καὶ τὰ ἐπιθ. Σμινονίς, Φοί-
βοι. (Κατὰ τὴν συνήθη παραγωγὴν τὴν ἐκ τοῦ
ἀπόλλου, ση. τὸν ὀλέθρων· ἀλλ' ὁ ἀρχαῖος
Δωρικός τῆς λ. τύπος Ἀπέλλων φέρει εἰς ἄλλο
ἐτυμολ. κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ Αἰολ. ἔλλω=
εἶλω, καὶ ση. τὸν ἀπελαύνοντα, τὸν ἀμυντι-
κόν, τὸν ἀλείκακον θεόν.—Τὸ α βραχὺ, ἐν δὲ ταῖς
τετρασυσλλαβίαις πτώσει καὶ μακρὸν ἐν ἄρασι).

ἈΠΟΛΟΥΪ, ἄορ. ἀ. ἀπέλουσα, μέλ. μέλ. ἀπο-
λούσμαι, μέσ. ἄορ. ἀπελουσάμην. 1) Ἐνεργ.
ἀπολούω, ἀποπλύνω, μετ' αἰτ. Ξ 7 (ἐν τμ.)
μετὰ διπλ. αἰτ. «Πάτροκλον βρότον αἵματόεντα»
τοῦ Πάτροκλου τὰ αἵματα, Σ 345. 2) Μέσ.
ἀπολούω, ἀποπλύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, «ἀλμην
ὤμοιν» ζ 219, «λούσασθαι ἀπο βρότον» Ψ 44.

ἈΠΟΛΥΜΑΙΝΟΜΑΙ [...], ἄορ. ἀ. ἀπολύω, ὡς
ἐκ τοῦ θαύμα τὸ θαυμάινω), ῥίπτω ἀπ' ἐμαυτοῦ
τὰ λύματα, τὰς ἀκαθαρσίας, καθαρίζομαι, ἰδίως
δὲ διὰ τῆς συμβολικῆς πράξεως τῆς ἀπολούσεως
καθαρίζομαι ἀπὸ τίνος ἄγους ἢ μιάσματος, Ἰλ.
Α 313, 344. Ἐκ τούτου

ἈΠΟΛΥΜΑΝΤΙΡ [...], ἡφροκ. ὁ, «δαϊτῶν ἀπολ.»
Ἰλ. Ρ 220, 377. Κατὰ τὸν Σχολ. «λυμαίνω
τῶν εὐχαίων ἢ ὁ τὰ καθάρματα ἀποφερόμενος
τῶν εὐχαίων» κατὰ τὴν τελευταίαν λοιπὴν ἑρ-
μηνείαν εἶνε ὁ τρεφόμενος ἀπὸ τῶν ψυχίων τῆς
ἐξένης τραπέζης, ὁ «ἱσσαναχογλύπτῃς», κατὰ δὲ
τὴν πρώτην, ἣν ὁ Πάσσαυος ἀκολουθεῖ, εἶνε ὁ
ὀχληρὸς ἐν ταῖς εὐχαίαις, ὅστις ταράττει «χαλὰ
τὴν ἡσυχίαν».

ἈΠΟΛΥΪΑ, ἄορ. ἀ. ἀπέλουσα, μέλ. μέλ. ἀπολύ-
σμαι. 1) Ἐνεργ. ἀπολύω, «ἀπολύνω» α.)
λύω (τι δεδεμένον), διαλύω τῇ γ 392 (ἐν τμ.)
«τί τινος» οἷον «ἱμάντα κορώνης» ρ 46· τοί-
χους τρώπας» (ἐν τμ.) μ 424· β.) ἀπολυ-
τῶ, ἀντὶ λύτρωσις ἀποδίδω, ἐλευθερῶναι, ἀφίνω
ἐλευθέρων, Α 96, Ζ 427 καὶ πανταχού τῆς Ἰλ.

2) Μέσ. ἀπολυτρούμαι, ἐξαγοράζω, «τινά
χρυτοῦ» Χ 50. (Περὶ τοῦ χρόνου τοῦ ἰδὲ τὰ ἀπολύν λύω).

ἈΠΟΜΝΙΪΑ, μέλ. ἰσώ, ἄορ. ἀ. ἀπεμνησκαί, ἐπι-
μύνω εἰς τὴν μῆνιν, ἐπιμνῶναις «μνησίζω»,
μετὰ βοτ. Β 772, Η 230, Τ 62, ἀπολεῖ. π 378.
(Περὶ τοῦ χρόνου τοῦ ἰδὲ τὰ ἀπολύν ΜΝΙΪΑ).

ἈΠΟΜΝΗΣΚΟΜΑΙ, μέσ. ἄορ. ἀπεμνησάμην

ἀναμνησκόμαι, ἐνθυμούμαι, μετὰ δοτ. χαριστικῆς, «τῷ οἱ ἀμνησάντα» διὰ τοῦτο τοῦ τὸ ἐνθυμήθησαν, Ω 428 f. (||. Ἡ προθ. σημ. μέχρι τέλους διετήρησαν ἐν τῇ μνήμῃ των).

ἀπομνήμι [-...-] καὶ ἀπομνήμι [-...-], παρὰ γ'. ἐν. ἀπώμνω, γ'. πλ. ἀπώμνωον, ἀόρ. ἀ. ἀπώμνω, διδω πλῆρη ὅρκον, ὀρκίζομαι, *Οδ. κ 345, μ 303, σ 58. «ὄρκον» ε 377, κ 381.

ἀπομορῖνμι, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἀναύξ. ἀπομορῖνμι. 1) Ἐνεργ. «σφογγίζω», ὅ ε. ἀ.) διὰ σπόγγου ἢ τινος τοιούτου ἀφαιρῶ, «αἶμα» Ε 798. β'.) διὰ σπόγγου ἢ τινος τοιούτου καθαρίζω, «πρόσωπα καὶ χεῖρες» Σ 444. 2) Μέσ. «σφογγίζομαι» ὅ ε. σφογγίζω ἀπ' ἐμαυτοῦ ἢ τι τῶν ἐμαυτοῦ, «δάκρυ» Β 269, ρ 304, «κοιλίην» Ψ 739, «παρεῖδ' ἑστέ» σ 200.

ἀπομύκομαι [-...-], ἀπομύ, διὰ λόγων ἀποτρέπω, λέγων ἀποτρέπω, «τινί τι» Ι 409 f. ἀπομύομαι, ἀπομύομαι, ὅ. ἀπομύομαι.

(ἀπομύομαι), ὅ. ποι. ἔλλ., ἐξ οὗ μόνον. ἀ.) ἀόρ. ἀ. ἐνεργ. ἀπένασσα, μεταφέρω τινά εἰς ἄλλην κατοικίαν, ἀποικίζω, καὶ ἐν γένει μεταφέρω τινά, «κούρην ἀπ' ἀπονάσσω» ἀποπέμψωσι, Π 86. ζ. β'.) μέσ. ἀόρ. ἀ. ἀπενασσάμην, ἀποικῶ, «Δουλιχίονδε, Ἰπερησίηνδε» εἰς τὸ Δ. κτλ. Β 629, σ 254.

ἀπο-νέομαι, μόν. κατ' ἑνός. ζ. παρὰ. ἀπέρχομαι, ὑπάγω «πρὸς ἄστυ» πρὸς τὴν πόλιν, ε 308. συν/θ. ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα, Β 443, «ἐκ μάχης» Π 252 «πρὸς ἄστυ» εἰς τὴν πόλιν, Μ 74. ὡσαύτως ἐπὶ νῆας. Ο 305. «εἰς πατρός» (ἐς/πατ. δόμον), ε 495.

ἀπόκησθαι ἀπονύμενος, ὅ. ἀπονύμενος. ἀπο-νίζω, ὁ ἐνεστ. καὶ παρὰ. (Η 425, Κ 572, φ 75) ἀντὶ τοῦ ἀπονίπτω, ὡς πρὸς τὸ μέσ. εὐρίσκεται μόνον α 179. ἀόρ. ἀπένιψα, μέσ. ἀόρ. ἀπενίψαμην. 1) Ἐνεργ. ἀπονίπτω, ὅ ε. ἀ.) διὰ τῆς ἀπονίψεως ἀφαιρῶ, «βρότον ἐξ ὠτειλέων» ω 489. β'.) διὰ τῆς ἀπονίψεως καθαρίζω, «τινά» τ 347, ἀπολ. φ 75. 2) Μέσ. ἀπονίπτομαι, νίπτω τι τῶν ἐμαυτοῦ ἢ ἀπ' ἐμαυτοῦ, «ἀπενίζοντο ἰδρῶ θαλάσση» ἀπενίπτοντο τὸν ἰδρῶτα εἰς τὴν θάλασσαν, Κ 572 (ὅπου τὸ εἰς ἐν ἄρσει ἐκτείνεται), «χρῶτα» τὸ σῶμά μου, σ 172, χ 478.

ἀπο-νίμμι [-...-], παρ' Ὁμ. μόνον τὸ μέσ. ἀπονίμμι, μέλ. ἀπονίμμι, ἀόρ. β'. ἀπονίμμι καὶ ἀναβῆ. ἀπονίμμι, ἐκπ. β'. ἐν. ἀπόναιο, μετοχ. ἀπονίμενος, ἀπαλαμδάνω, λαμβάνω ἀπὸ τινος ὡφελείαν ἢ χαρὰν, «χαίρομαι», μετὰ γέν. «τῆς ἀρετῆς» Α 763. «τιμῆς» ω 30, «οὐδ' ἡς ἦδ' ἀπὸνθ'» (ἀντὶ τοῦ ἀπώνητο) «δὲν ἐχάρη τὰ νεάτα του» Ρ 25, «τῶν δ' ἀπόναιο» εὐχῇ, «νὰ τὰ χαρῆ» Ω 556. Ἡ φράση «οὐδ' ἀπὸνθ'» κεῖται πολλάκις ἀνευ πτ. (||. κατὰ τὰ φαινόμενα, ὡς ἐξυπακουμένης ἐκ τῆς ἐν τριῶν τοῦ λόγου τῆς προσηκούσης γενικῆς).

σημ. δὲ «δὲν εἶδες προκοπήν» (ἀπὸ ...) «δὲν (το) ἐχάρη» λ 324, π 120, ρ 293.

ἀπονίπτω, ὅ. ἀπονίπτω.

ἀπο-νοστή, ἐπιστρέφω σίκαδε, εἰς τὴν πατρίδα, πάντοτε μετὰ τοῦ «ἀψ». Α 60, ν 6 κ. ἀ. πλχ.

ἀπο-νόσθω καὶ πρὸ φων. ἀπο-νόσθω, ἐπικ.

1) Ἐπίθ. χωριστά, μακράν, πόρρω, «βῆναι» Α 555, «ἔλναι» Ο 548, α 268 «ἦν τ' αὐτὸς ἀπονόσθω κατὰ χωρίον» τὴν ὁποῖαν αὐ κρατεῖ διὰ τὸν ἐαυτὸν σου χωριστά, κατὰ μέρος, Β 233, ἀπονόσθω τραπέσθαι «νὰ στραφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ νὰ ἀπομακρυνθῇ, ε 350, κ 528. 2) Προθ. μακράν, μετὰ γέν. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προτασσομένης, ὅσον «ἐμεῦ ἀπονόσθω» μακράν ἐμοῦ, Α 544 «φίλων ἀπονόσθω» ε 143, μ 33.

ἀπο-νοστή, ἀποχωρίζω «τινά δόμων» Τ. Δήμ. 158. — Παθ. ἀποχωρίζομαι, στεροῦμαι, «θεῶν ἐδωδήν» Τ. Ἑρμ. 562.

ἀπο-πέμνω, ἀόρ. ἀπέμνω, κυρ. ξέω («ξύνω») ἀπ' ἐπάνωθεν, ἔπειτα ἀποκόπτω, μετὰ αἰτ. «χεῖρα» («τὸ ῥάδιον τῆς ἐκτομῆς ἐδήλωσεν ἐξέσεν εἰπών», λέγει ὁ Σχολ.) Ε 81 f. (ἐν τριῇ.)

ἀπο-πέμνω [-...-], ἀόρ. ἀ. ἀπώμνω, κάμνω τι ὀξύ, «ἐρετρά» ζ 269, ι 326. Ἐν ἀμφοτέροις τοῖς τοῖς χωρίοις, ἐν οἷς ἐξ ἀπαντος ἀπαιτεῖται ἡ ἐννοια τοῦ λειπαίνω, ὁμαλῶν γράφεται ἤδη ἀπὸ τοῦ Βεακέρ. κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Βουττμ. ἀποξέουσιν ἀντὶ τοῦ ἀποξύνουσι, καὶ ἀποξύνουσι ἀντὶ τοῦ ἀποξύνουσι. Ἐκ τοῦ

ἀπο-ξύνω [-...-] = ἀποξύνω, ἀόρ. ἀπέμνω, «ξύνω τι ἐπ' ἐπάνω τινος», ὅθ. ἀφαιρῶ, «γῆρας ἀποξύνουσι» νὰ ξύσῃ τὸ γῆρας ἀπὸ τὴν ῥάχην μου, Ι 446 f. (λαμβανομένης τῆς παραδόξης ἀπὸ τῶν ὕστερον τῶν ἀνανεούστων τὸ δέρμα των, ||. ἡ μᾶλλον ἀπὸ πάσης ἀκαθαρσίας καὶ παντὸς κακοῦ ἀσχημίζοντος τὸ σῶμα καὶ δυναμένου διὰ τῆς ἀποξέσεως νὰ ἀπομακρυνθῇ, ὅπως ἡ ἐσχάρα, «τὸ κάκαδον» τῆς πληγῆς. Ἰσοσώτης καὶ ἐν τῇ καθομῇ. μετὰ τῆς αὐτῆς μεταφορᾶς «ξύνω τινά ἀπ' ἐπάνω μου» ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς ἐπιβλαβῆς, πρβλ. Τ. Ἀφρ. 225, ἴδε καὶ τὴν προηγ. λ.

ἀπο-παλῖνω, μέλ. ἰων. ἀποπαττανέω, [περιορῶμαι, περιορῶ ἐμαυτὸν] «κατὰξω ὁλόγυρά μου», ἵνα φύγω, ῥίπτω τῆδε κάκεισε περιφθοῖα βλέμματα, Ε 104 f. (||. ἡ μᾶλλον βλέπω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἵνα ἴδω τοῦ θά τραπῶ).

ἀπο-παλῖνω, 1) Ἐνεργ. κάμνω νὰ παύσῃ, ἐπέμνω, ἐμποδίζω, «ῥεματῶ» Σ 267. Ἄλλοι μῆνους τόκον» τὴν γένναν τῆς Ἀλ. Τ 419. «μένος» Φ 340. «τινός» ἐμποδίζω ἀπὸ τινος, ὅσον «πολέμου» Α 323. μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρω. «τινά ἀλγέτευσιν» ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπαίτῃ, σ 444, πρβλ. μ 426. 2) Μέσ. παύομαι, παύω, δὲν κάμνω τι πλέον, ἀπολελυμ. Φ 372. μετὰ γέν. «πολέμου» Α 422, «δοιδῆς» α 340.

ἀπο-πέμνω, μέλ. — ἐμψω, καὶ τὸ γ'. ἐν. Δωρ.

καὶ ἐπὶ ἀπέμψει, ο 83. ἀρ. ἀπέμψα. 4) ἀποστέλλω τινα, πρὸς τὴν ἐντολήν, K 72. προπέμπω κ 73, πρὸλ. 85. = 316. 2) στέλλω ὅπισω, «ὄπισα» ρ 76. ἢ «ὠσάτω» καὶ «μητέρα σὴν ἀποπέμψον» εἰ τὸν πατρικόν της δηλ. σίκον, δ 113, καὶ ε 112 «τὸν (Ὀδυσσεά) νῦν ἀποπεμπέμεν» ὅπως εἰς τὴν πατρίδα του ἂν καὶ ἐνταῦθα θάναται να σημαίνῃ τὸ β. καὶ τὸ μακρὰν πέμπω ἢ ἀφίνα να ἀπέλθῃ.

ἀποπέμψαι, ὡς ἀποπέμψω.

ἀπο-πέμμαι, ἀρ. ἀπεπάρην, μετοχ. ἀπο-πέμμεν (ἐκ τοῦ τύπου ἀφίπταμαι) ἀφίπταμαι, «πετώ» (φεύγω) μακρὰν ἢ ὀπίσω, περὶ τοῦ βέλους, N 287. περὶ τοῦ Ὀνείρου «ἀπο-πέμμενος ὄχητο» B 64. περὶ τῆς ψυχῆς, λ 222 «ἀπὸ δ' ἐπτατο θυμός» Π 469, τ 454.

ἀπο-πίπτω, ἀρ. β'. ἀπέπεσον, ἀνέωθεν πρός· τὰ κάτω πίπτω, E 351. «ἐκ πέτρης» ω 7.

ἀπο-πλάζω, μόν. ἀρ. παθ. ἀπεπλάγχθην καὶ μετοχ. ἀποπλάγχθει, τὸ ἐνεργ. σημ. ἀποκρούω, ἀποπλάνω· τὸ δὲ παθ. ἀποκρούομαι, ἀποπλάνωμαι, θ 573, «Τροίηνθεν» ι 259. «πα-τρίδος» ο 382. «νῆσου» ἐκ τῆς νήσου ἀποκρούομαι, ἀποδιώκομαι, μ 285, «ἀπὸ θύρηκος πολ-λὸν ἀποπλάγχθει» ἐκὰς ἔπτατο ὀϊστός· ἀπὸ τοῦ θώρακος ἀποκρουσθὲν πολὺ μακρὰν ἀπέπη τὸ βέλος, N 592, πρὸλ. X 292. «ἡ μὲν ἀποπλά-γχθεισα (τρυφάλεια) χαμαὶ πέσε» ἀποπηδήσασα, ἀποκρουσθεῖσα, ἔπεσε χαμαὶ, N 578. (Κατὰ τὸν Γ. Κούρτιον, θεωροῦντα τὸ πλάζω οὐδὲν ἄλλο ἢ ἕτερον τύπον τοῦ πλῆσσω, σημ. τὸ «ἀπο-πλάζω» ἀποκρούω, ἀποκτυπῶ, καὶ κυριολε-κτεῖται ἐν τοῖς δυοῖς τελευταίοις τῶν παρατεθέν-των χωρίων, ἐνθα ὁ λόγος περὶ τῆς τρυφάλει-ας καὶ τοῦ ὀϊστοῦ· ἡ τρυφάλεια ἐκτυπήθη διὰ τοῦ ξίφους· καὶ ἐβρίσθη κάτω, ὁ οἰστός ἀπεκρούσθη ὑπὸ τοῦ θώρακος· ἔπειτα δὲ λαμβάνει καὶ τὴν σημ. τοῦ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἀποκρούομαι, ἀ-ποδιώκομαι, ἀποπλάνωμαι, πρὸλ. ἀπαρῶν).

ἀπο-πλεῖν, ποι. ἀντὶ τοῦ ἀποπλέω, «οἴκα-δε» I 418, θ 504, π 334.

ἀπο-πλῆσσω, δι' ἐνὸς κτυπήματος ἀποκό-πτω, «ἀποπλήξας κεφαλὴν» κ 440 † (ὅπως γράφεται κατὰ τὸν Βέκκερον ἀντὶ τοῦ «ἀπο-πλήξας»).

ἀπο-πλῆξω, μόνον ἐν τῷ θαμιστ. τύπῳ τοῦ παρ. «λαῖγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε», «τὰ πετραδάκια ἔεπλυνεν ἡ θάλασσα ἔς τὴν ἀ-κρην», ζ 95 †.

ἀπο-πλάω, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀποπλέω, ἀρ. β'. ἐπιπ. «ἀπέπλω» ε 339 †.

ἀπο-πνέω, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀποπνέω, ἐκπέμ-πω, μετὰ αἰτ. «πυρός μένος» δύναιμι πυρός, ὃ ε. δυνατόν πυρ ἔπνεεν (ἢ χύμαιον) Z182 «ὀδ-μήν» ὁσμήν ἀνέπεμπον, δυσωδίαν ἀνέδιδον (αἰ φῶκα) δ 406. «θυμόν» ἐκπνέω, παραδίδω τὸ πνεῦμα, ἀποθνήσκω, Δ 524, N 654. «ἄνευ τοῦ ἄθυμόν» (ὁ ἀρ. ἀπέπνευσα) Βατρ. 99.

*ἀπο-πνίγω, ἐντελῶς πνίγω πνύ, Βατρ. 119, 236.

ἀπο-πρό, ἐπ. 4) Ἐπὶ. πολὺ μακρὰν «φέ-ρην» Π 669. 2) Πρόθ. μετὰ γεν. μακρὰν τι-νος, «νεῶν» Η 334. «Ἐν συνθέσει εἶνε ἐπιτε-ταμένη Ἀπό (ἢ φυλαττομένης οὐχ ἦσαν καὶ τῆς ἐνοίας τῆς Πρό).

ἀπο-προ-αἶρεῖ, ἀρ. β'. μετ. ἀποπροελών, ἀφαιρῶ τι καὶ φεύγω μακρὰν, μετὰ γεν. «σίτου» ρ 457 †.

ἀποπροέμκε, ὡς ἀποπροΐνμι.

ἀποπροελάν, ὡς ἀποπροαίρεῖ.

ἀποπροέν (ἀποπρό), ἐπ. ἐπὶ. κυρ. ἀπὸ μα-κρόθεν, πολὺ μακρόθεν «ἰζώ» P 66. Συνήθ. μακρὰν, πολὺ μακρὰν «μένω» K 209, 410 «στῆναι» ζ 218, «καίται νῆσσι» η 244, «ποι-μαίνεν» ι 488, «ἐρύκειν» ρ 408.

ἀποπροοί (ἀποπρό), ἐπ. ἐπὶ. μακρὰν, πόρ-ρω, Ψ 832, δ 767, 811 εἰς.

ἀπο-προ-ΐνμι, ἀρ. α'. ἰων. ἀποπροΐνκα· α.) πολὺ μακρὰν πέμπω, ἀποπέμπω, «τινὰ πόλινδε» ε 26, «ἰόν» τὸ βέλος ἀποτοξεύω, χ 82. β.) ῥίπτω μακρὰν, «ἕλπο· χαμαῖς» χ 327.—*Ὀδ.

ἀπο-προ-τέμνω, ἀρ. β'. μετοχ. ἀποπροτα-μῶν, ἀποκόπτω, μετὰ γεν. «νώτου» ἀποκό-ψας καλὸν (μέγας) τεμάχιον νώτου, θ 475 †.

ἀποπτάμενος, ὡς ἀποπέτομαι.

ἀπο-πίττω, ἀποπύω, ἀποβάλλω, Ψ 781. «ἀλός· ἄχυν» δ 426. (Τὸ υ ἐν τῷ ἐνεστ. =).

ἀπόρητος, οκ (ἀπορθεῖν), μὴ πορθευμένη, ἢ κυριευομένη, ἀκυρίστος «πόλις» M 41 †.

ἀπο-ρήνμι [...], ἀπὸ τινος· τόπου κινῶ. Μό-νον τὸ μέν. εὐχρ. ἀπὸ τινος· τόπου κινῶμαι, ση-κώνομαι, «ἔκινῶ», «Λοκίηθεν» E 405 †.

ἀπο-ρούα, ἀρ. ἀπόρουσα. 1) ἀποπηδῶ, ἀπὸ τοῦ ἄρματος, E 20, 836, A 145, P 483. 2) πηδῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ταχέως ἀπο-σύρομαι, Ψ 251, χ 95.

ἀπο-ρήα, ἐπ. ἀρ. α'. ἀπόρρηα, ἀποσπῶ, «τινὰ τι» ἀπὸ τινός τι, *Ὀδ. α 404 «τινὰ ἦτορ» ἀφαιρᾶν τινός· τὴν ζῶν, π 428.

ἀπο-ρήνμι [...], ἀρ. α'. ἀπόρρηα, διαρρήγνυν, ἀποσπῶ, διὰ ῥήξεως ἀφαιρῶ, «δεσμόν» τὴν φορβεῖαν (Λατ. τὸ καπίστρι) ὁ ἵππος, Z 507, O 264. «κορυφὴν ὄρεος» ι 481. «θαυρούς» τὰ θηλυκώματα, τοὺς στράφιγας (τουρκ. ρεζέδες, τῆς θύρας) διαρρήγνυν, ἀπο-σπῶ, M 457.

ἀπο-ρήνκα, β'. παρ. μετ. σημ. ἐνεσ. «ἀπέρ-ρηκα» (ἔχει τὸ μακρόν) τρέμω ὑπὸ τοῦ φό-βου, μετ' ἀπαρ. «νεύσθαι» δ 52 †.

ἀπο-ρήντω, ῥίπτω μακρὰν «καλύπτρην» *Ψλ. X 406. μεταφορ. «μηνί, μηνιμόν» ἀφί-νω, «πετώ» τὸν θυμόν I 517, Π 282.

ἀπο-ρήνω, ἄρως, ὁ, ἢ (ἀπορρήννμι). 4) Ἐ-πίθ. ἀπερρώγης, ὁ ἐξ οὗ ἀπερρώγη τι, ἀπό-τομος, ἀπύκρητος, «ἀκταί» ν 98. 2) ὡς

οὐδισι, εἶνε θηλ., σημ. δὲ κυρ. μέρος ἀποσπασμένον, ἀπόσπασμα, τεμαχίον, καὶ ἐπὶ ὑγρῶν ἀπὸ ὕδατος. «Στυγὸς ὕδατος ἀποβρώξ» ἀπόβροια τοῦ ὕδατος τῆς Στυγός, B 755, κ 514, «ἀμύροσις καὶ νέκταρος ἀποβ.» ἀπόβροια τῆς ἀμύροσις καὶ τοῦ νέκταρος, ι 359.

ΑΠΟΣΕΙΟΜΑΙ, μόνον ἐπ. συγχεομ. μέσ. ἀόρ. β'. ἀπεσσύμην, ἀπὸ τίνος τόπου σπεύδω, ὀρμῶ, ἐξ ὀρμῶ, μετὰ γεν. «δύματος ἀπέσσυτο» ἐξήλθεν ὀρμητικὸς ἐκ τῆς οἰκίας, Z 390· ἐξ μυχόν· ι 236· ἀπολελ., ι 396.

ΑΠΟΣΚΕΔΑΝΝΥΜΙ [...], ἀόρ. ἀ. ἀπεσκεδάσα, διασκεδάξω, διασκορπίζω, μετ' αἰτ. «Ψυχὰς ἄλλους ἄλλῃ» λ 385 «βασίλῃας» T 309· μεταφ. «κῆδεα θυμοῦ» ἀποδιώκω τὰς φροντίδας, τὰς λύπας ἀπὸ τῆς ψυχῆς, θ 149.

ΑΠΟΣΚΙΔΑΝΝΥΜΙ, ἕτερος τύπος τοῦ προηγ., μόνον τὸ μέσον ἀποσκιδνάμαι, σκορπίζομαι, Ψ 4 f.

ΑΠΟΣΚΥΑΜΑΙΝΩ, ἐξοργίζομαι, πολὺ ὀργίζομαι, μετὰ δοτ. Ω 65 f.

ΑΠΟΣΠΕΝΑΩ, κάμνω σπονδῇν, χύνω δηλ. σῖνον (ἢ ὀλίγον ἐκ τοῦ πολλοῦ) τοῦτο σημαίνει ἡ Ἀπό εἰς τοὺς θεοὺς κατὰ τὰς θυσίας ἢ ὀρκωμοσίας, *Οδ. γ 394, ξ 331.

ΑΠΟΣΤΑΔΕΙ [...], ξ 143 f. καὶ ΑΠΟΣΤΑΔΩΝ, O 556 f. ἐπὶρ. (ἀφίστημι) μακράν, μακρόθεν.

ΑΠΟΣΤΕΙΧΩ, ἀόρ. β'. ἀπέστιχον, ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι, A 522· ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε· ἀπεχώρησε (περιφερομένη) κατὰ τὴν νῆσον, ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἐνδοτέρα τῆς νῆσου, μ 143, 333, «οἰκαδς» λ 132, ψ 279.

ΑΠΟΣΤΙΛΑΩ, γυαλίζω, λάμπω, «ἀλείφατος» γ 408 f. Τὴν ἑρμην. τοῦτου τοῦ χωρίου ἴδ. ἐν λ. ΛΕΙΦΑΡ· ἐν ὧμοις· Βατρ. 298.

ΑΠΟΣΤΡΕΦΩ, μέλ. ἐφω, ἀόρ. θαμ. ἀποστρέψασκε· ἀ.) τρέπω, γυρίζω πρὸς ἄλλο μέρος, κάμνω τινὰ ν' ἀλλάξῃ διεύθυνσιν, «τινὰ πρὸς πεδίον» τὸν ἠνάγκαζε νὰ στραφῇ πρὸς τὴν πεδιάδα, X 197· ὅθεν β'.) στρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω «πόδας καὶ χεῖρας» γυρίζω ὅπισω (ἵνα τὰ δεῶω) γ 173· «νῆας» γ 162· «ἔχνια» T. Ἑρμ. 76· ἴδε καὶ λ. ΚΡΑΤΑΙΪΣ· γ'.) κάμνω τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, «τὸν γυρίζω ὀπίσω», «ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέψοντας· ἐταίρους· ἐκ Τρώων ἵνατι· ἑκτορος ὀτρύναντος» ἤλπιεν ὅτι ἐταῖροι ἐκ τῶν Τρώων ἤρχοντο ἵνα γυρίσωσιν, ἀνακαλέσωσιν αὐτὸν ὀπίσω κατὰ προσηγνὴν τοῦ ἑκτορος, K 355 (ἔπου τὸ «πάλιν» ἀποδοτέον εἰς τὸ «ἀποστρ.» καὶ ὅχι εἰς τὸ «ὀτρύναντος»)· ἔπειτα σημ. ἐπομ. καὶ τρέπω εἰς φυγὴν, O 62. Πρὸλ. δὲ καὶ λ. ΑΠΟΣΤΡΕΦΩ.

ΑΠΟΣΤΡΕΦΑΣΚΕ, ἴδ. ΑΠΟΣΤΡΕΦΩ.

ΑΠΟΣΤΥΓΕΛΙΖΩ [...], ἀόρ. ἀ. ἀπεστυγέλιξα, βεβιάω· ἢ ὀπίσω ὡθῶ τινὰ, ἀπωθῶ, ἀποκρούω, μετὰ γεν. «τινός» ἀπὸ τίνος, *Il. Π 703, Σ 158.

*ΑΠΟ-ΣΥΡΙΞΑ [...], συρίζω, ἤγουν διασύρω, «μάκρ' ἀποσυρίζων» τοῦ Ἀπολλωνος τὴν ἀπειλὴν ὄλη (κατ' ἄλλους δὲ σημ. τὸ μακρὰν συρίζω, ὥστε ν' ἀκούηται δηλ. μακράν, καὶ διὰ τούτου ἐκφράζεται ἡ φαιδρὰ κουφόνοια) T. Ἑρμ. 280.

ΑΠΟΣΥΛΛΑΩ, ἀόρ. ἀ. ἀπέσυλλα, παράγω, παρασύρω τινὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, γ 320· μεταφ. «τινὰ πόνοιο» ματαιώνω τινὸς τὸν κόπον E 567.

ΑΠΟΣΧΕΤΟΑΙ, ἴδ. ΑΠΕΧΩ.

ΑΠΟΣΧΙΖΩ, διασχιζώ, χωρίζω εἰς δύο, «πέτρην» δ 507 f. (ἐν τμ.).

ΑΠΟ-ΤΑΜΝΩ, ἴων. ἀντὶ τοῦ ἀπατεμένω, ἀόρ. β'. ἀπέταμον, ἀποκόπτω· «ῥίνα καὶ οὐατ» γ 475 κ. ἀ. «στομάχους» διακόπτω, διασχιζώ, Γ 292, «ἵπποιο παρηγορίας» Θ 87. Τὸ μέσ. κόπτω τι χάριν ἑαυτοῦ, «χρεία» X 347, ὅθεν «ἔχωρίζω», ἀποσπῶ, «βοὺς πεντήκοντα» T. Ἑρμ. 74.—Ως ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τμῇσι.

ΑΠΟ-ΤΗΛΟΪ, ἐπὶρ. πολὺ μακράν, ι 117 f.

ΑΠΟ-ΤΙΘΗΜΙ, ἀόρ. ἀπέθηκα, μέσ. ἀόρ. β'. ἀπέθεμην, ὅποι. ἀποθεῖσθαι ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀποθεῖμαι, ἀπρφ. ἀποθέσθαι. 1) Ἐνεργ. ἀποθέτω, βάλλω κατὰ μέρος, «δέπας ἐπὶ γηλῶ» Π 254· «κρατὸς κυνέην» ἀφαιρῶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἢ ἀποθέτω, ξ 276 (ἐν τμ.). 2) Μέσ. ἀποτίθεμαι, ἐπ' ἀνὸς μου (ἢ τῶν ἑαυτοῦ τι) ἀφαιρῶ καὶ βάλλω κατὰ μέρος, «φύσας ὅπλα τε πάντα» Σ 409. «τεύχεα ἐπὶ χθονί» Γ 89· (ἐν τμῇσι) «χλαῖναν» ξ 500 κ. ἀ. «ἕϊφος ὦμων» ἀπέθεας τὸ ξίφος ἀπὸ τῶν ὦμων τοῦ (ἀφ' ὧν ἐκρέματο) φ 119· μεταφορ. «ἐνιπὴν» ἀφίνω κατὰ μέρος τὴν ἀπειλήν, E 492.—Τῆς *Οδ. πάνταχοῦ ἐν τμῇσι.

*ΑΠΟ-ΤΙΜΑΩ [...], δὲν τιμῶ, ἀτιμάζω, περιφρονῶ, μετ' αἰτ. T. Ἑρμ. 35.

ΑΠΟ-ΤΙΝΥΜΑΙ [...], ποι. ἀντὶ τοῦ ἀποτίνομαι, ἀναγκάζω τινὰ νὰ μὲ πληρώσῃ, ἐκδικεῖσθαι, [δίκην λαμβάνω], μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπου, τὸ ὅποτον ἐκδικεῖσθαι, καὶ μετὰ γεν. τῆς αἰτίας δι' ἣν, «τῶν μ' ἀποτινύμενοι» διὰ ταῦτα ἐκδικούμενοι με, [τούτων δίκην παρ' ἐμοῦ λαμβάνοντες], β 73· «πολέων δ' ἀπετινυτο ποινὴν» διὰ πολέου (πρότερον φονευθέντας· Ἀχαιοὺς) ἐλάμβανε δίκην (ὁ Πάτροκλος· παρὰ τῶν Τρώων) Π 398.

ΑΠΟ-ΤΙΝΩ [...], μέλ. ἴσω, ἀόρ. ἀπέτινα, μέσ. μέλ. ἴσομαι, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἀπετίσάμην. 1) κυρ., «πληρώνω», ὅθεν ἀποδίδω τὸ ὀφειλόμενον, «τι τετραπλή» A 128, «πολλὰ τινι» β 132· ἐντεθῶν ἀ.) ἰδίως ζημίαν τινὰ, πρόστιμόν τι πληρώνω, «τιμὴν Ἀργείοις» πρόστιμον εἰς τοὺς Ἀργ. Γ 286, στοίχημα, Ψ 487· ὅθεν [δίκην δίδωμί τινος], τιμωραῖμαι διὰ τι, «πληρώνω» τι, «πᾶσαν υπερβάσιν» πληρώνω ὅλην τὴν ἁμαρτίαν, ν 193· «Πατρόκλοιο Πυρα» νὰ πληρώσῃ (νὰ τιμωρηθῇ διὰ) τὴν πύλυσιν τοῦ Πατρόκλου, Σ 93· «ἀθρόα πάντα» ὅλα διὰ μιᾶς, X 274, = 13.

«ὅν μεγάλην ἀπέτισαν, εὐν σφῆσι κεφαλῆσι» μὲ μεγάλην ποινήν ἐξ ἁπάντων θά πληρώσωσι, μὲ τὰς κεφαλὰς των (ἐνθα ὁ ἀόρ. κείται ἀντί τοῦ μίλλαντος; εἰ; ἐνδείκνιν τοῦ ὡς τάχιστα καὶ ἀναποφύκτως; συμβησόμενου), Δ 164. 2) ἀνταποδοῖδω, „ἐπληρώων“ εὐεργεσίαν τινα ἢ χάριν, «κοιμήν τι» Θ 186, «εὐεργεσίας» χ 233, πρβλ. 6 132. 2) Μέσ. [δίκην λαμβάνω] ἐκδικουμαι, μετὰ αἰτ. πράγματος; καὶ γεν. τοῦ αἰτίου, «ποινήν ἐτάρων» ἐκδίκην διὰ τοῦ ἐταίρου; δι' ὅσα ἔπαθον οἱ ἐταῖροι, ψ 312, «βίας τινί» πληρώνω τὰς βίαιπραγίας; εἰς τινά (|| διότι ἡ καθομιλούμενη μεταχειρίζεται τὸ „πληρώων“ ὅχι μόνον ἐπὶ τοῦ τιμωρουμένου δι' ὅσα κακὰ ἔπραξεν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκδικουμένου καὶ ἀνταποδίδοντος ὅσα κακὰ ἔπαθεν) γ 216· ἐν γένει τιμωρῶ «βίας τινός» τὰς βίαιπραγίας; τινός, λ 118, π 255· καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπου «ὅπως ἀποτίσονται αὐτούς» τίνι τρόπῳ νὰ τοὺς ἐκδικηθῶ, ν 386, ψ 480· ἀπολεῖ. α 268.

ἀποτμήγω, ἕτερος ἐπικ. τύπος τοῦ ἀποτέμνω, ἀόρ. ἀ. ἀπέτμηξα, ἀποκόπτω, «λαμῶν» *Ψ. Σ 34· πρβλ. δὲ καὶ λ. ἀποπάθισα· ἐπὶ ποταμῶν πλημμυρούτων «κλιτῶ ἀποτμήγουσι» Π 390· μεταφ. „ἀποκόπτω, ἐκκόπτω“ ἀπαγορίζω, «αὐτόν λαοῦ» Κ 364· «πόλιος» Χ 456· πρβλ. Α 468.

ἀποτμος, ον (ἀ, πότμος), ἀτυχής, „ἄμοιρος“, Ω 388, υ 140· ὑπερθ. ἀποτμύτατος, α 219.

ἀποτρέπω, μέλ. ἐβώ, ἀόρ. β'. ἀπέτραπον, μέσ. ἀόρ. β'. ἀπετραπόμην. 1) Ἐνεργ. ἀποτρέπω, ἀποσύρω, ἐμποδίζω, «τινά» Ο 276· «λαόν» Α 758, «τινά ἑλκῆς» Υ 256, «πολέμοιο» Μ 249 (ὅπου ὁ Σπιδζενρος γράφει: ἀποστρέψω), «ἐπέσει ἀποτ.» διὰ λόγων ἀποτρέπω, Γ 409, Φ 339. 2) Μέσ. ἀποτρέπομαι, ἐμποδίζομαι, „γυρίζω ὀπίσω“, μετὰ τοῦ «αὐτός» Κ 200, Μ 329.—*Ψ.

ἀποτρέβω, συντρέβω καὶ ἀποκρούω «πολλά οἱ ἀμφὶ κέρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων πλευραὶ ἀποτρέβουσι δόμον κάτω βαλλομένους» πολλά θρανία, ριπτόμενα ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἀνδρῶν κατὰ τῆς κεφαλῆς του, θά τὰ συντρέψωσιν αἱ πλευραὶ του καὶ θά τὰ σκορπίσωσι εἰς τὴν οἰκίαν. (|| φρ. ἰσοδύναμος μὲ τὴν τῆς καθομιλ.: „πολλά θρανία θά σπάσουν ἰς τὰ πλευρά του, ἰς τὸ κεφάλι του“ ὅθεν περιττὴ ἡ παρά Δυντζέρου διώρθωσις: «πλευρά γ'» ἀντὶ τοῦ «πλευραὶ» καὶ ἄλλως δὲ ἀρμόδιώτερον εἶνε εἰς τὴν προπότη καὶ βδελυρὰν ἀστείότητα τοῦ Μελανθίως νὰ ᾔνε υποκείμενον αἱ πλευραὶ ἢ τὰ σφέλα· πρβλ. καὶ ἀμφικάρης), ρ 232 f.

ἀπύτρηπος, ον (ἀποτρέπω) ἀπεστραμμένος, ἀποκεχωρισμένος, ἀπομεμακρυσμένος, Ξ 372.

ἀποτρέπην, ἕτερος ποι. καὶ Ἰων. τύπος τοῦ ἀποτρέπω. 1) Ἐνεργ. ἀποτρέπω, ἐμποδίζω «τινά» Γ 419· «τί» π 405. 2) Μέσ. ἀπο-

τρέπομαι «τινός» ἀπὸ τινος, φ 112· «κόντες δακείν ἀπετρέπωντο λέοντων» ἀπετρέποντο ἀπὸ τῶν λεόντων ὅστε νὰ δάκνωσιν αὐτούς, ἐφραδύντο νὰ δαγκάσωσι τοὺς λέοντας, Σ 585.

ἀποτράε, ἴδ. ἀπατράε.

ἀποτρίζω, μέλ. -ίσω, κατὰ τὴν συνήθ. γραφ. τοῦ Χ 489· ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπουρίσσωσιν ἀρούρας· θεωρεῖται Ἰων. σχηματισμός τοῦ ἀφρίζω, καὶ σημ. τὸ περιορίζω ἀλλ' ἴδ. ἀπατρίζω.

ἀποφάινω, ἀόρ. ἀπέφηνα, ἀποδεικνύω, ὅθεν ἀναγγέλλω «ὧ; εἰπὼν ἀπέφηνε» Βατρ. 144· (|| μῆπω; γραπτέον ἀπέφηνε; ἐκ τοῦ ἀπόφηνι, ὅπ. ἴδ., ἡ δὲ ἔννοια θά ᾔηται ταῦτα εἰπὼν ἐτελείωσε τὸν λόγον, ἐτεπλήρωσε τὴν ἀποστολήν του),

ἀποφάρα, μέλ. ἀποίσω, ἀόρ. ἀ. ἐπ. ἀπέεικx, ἀποσύρω, σηκώνω ἐκ τοῦ μέσου, «τεύχεα» π 360· «τούτω δ' οὐ πάλιν αὐτὴ ἀποίσεν» ὅκεις ἴπποι ἀφ' ἡμῶν· τούτους δὲ ἀμφοτέρους δὲν θά ἀποτρέψωσιν ἀφ' ἡμῶν οἱ ἴπποι, Ε 257· ἀπάγω, ἀπομακρύνω, «τινά Κῶωνδε» Ε 255· μεταφέρω, φέρω ὀπίσω, «μυθόν τινα» ἀπαγγέλλω, Κ 337.

ἀποφείγω, διαφεύγω, ἡλυτεύων· Βατρ. 47· μετὰ αἰτ. Βατρ. 42.

ἀποφθίμι, ἀπαφαίνομαι, διακηρύττω, λέγω τι ἀπροκαλύπτως, φανερά «ἀντικρό» (ὅπ. ἴδ.) Η 362· ὡσαύτως· καὶ τὸ μέσ. «ἀπόφασθε ἀγγελίην» = ἀπαγγείλατε, τούτεστι: φέρετε ὀπίσω τὴν ἀγγελίαν, Ι 422.

ἀποφθίω=ἀποφθίνα, τύπος ψευδῆς ἐκ κακῆς ἀναγνώσεως· προσβλῶν, εὐρισκόμενος ἐν τοῖς νοθευόμενοις στίχοις· τῆς *Ὀδ. ε 410, 433 καὶ η 251 ὡς γ'. πληθ. τοῦ παρτ. «ἀπέφθιθον» ἀνθ' οὗ ὁ Βέικερ. κατὰ τὸν Βούττμ. ἔγραψεν «ἀπέφθιθεν» Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀπεφθίσαν, ὅ ἐστι γ'. πληθ. τοῦ παθ. ἀόρ. τοῦ ἀποφθίνω.

ἀποφθίνω [..ω], ποι. 1) Ἀμετάβ. ἀποφθίνω, φθειρομαι, ἀφανίζομαι, Ε 643. 2) Μεταβ. «θυμόν» διαφθείρω, ἀφανίζω, καταστρέφω τὴν ζωὴν, Η 540.—*Ψ.

ἀποφθίνα [..ω], ποι., ἔξ οὗ μόνον μέσ. ἀόρ. συγκομ. ἀπεφθίμην, προστ. ἀποφθίσθω, Θ 429, εὐκτ. ἀποφθίμην (μὲ τὸ ι μακρόν) ἀντὶ τοῦ ἀποφθίμην, κ 54, λ 330, μετοχ. ἀποφθίμενας, καὶ ἀόρ. ἀ. παθ. ἀπεφθίθην, ἔξ οὗ γ'. πληθ. ἀπέφθιθεν, ψ 331 (ἴδ. καὶ λ. ἀποφθίνα), ἀφανίζομαι, καταστρέφομαι, ἀποθνήσκω, Γ 322 κ. ἀ. «λυγρὸν ὀλέθρῳ, λευγαλέῳ θανάτῳ» ο 268, 358. (Πλὴν τῶν σημειωμένων οἱ ἄλλοι χρόνοι ἔχουσι τὸ ι βραχύ).

ἀποφύλιος, ον, ἐπ. μάταιος, μηδαμινός, κενός, ἀνάξιος· «οὐκ ἀποφύλιος ἦα οὐδὲ φυγοπτολεμος» Ξ 242, «νόν ἀποφύλιος» κουφόνου; „ἐλαφρόγνωμος, κουφὸν κεφάλι“ θ 177· «οὐκ ἀποφύλια εἰδώς» ὅχι κουφόνους, φρόνιμος ἄνθρωπος, ε 182· «εὐναί» μάταιαι, ἀκαρποὶ, ἄγονοι, λ 249· *Ὀδ. (Ἡ ἐτυμολογ. ἀμφέβαλον)

κατά τινας μὲν ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ δρελος· κατὰ δὲ τὸν Γοῖβελον ἐκ τῆς ῥίξης φα, τῆς σημ. φυ-
σῶ, ὅθεν ὁ εὐκόλως ἀποφυσώμενος, ἑλαφρὸς
κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀπαφῆσθαι, ἐπομ.
ἀπατηλός, σημασία, ἥτις πανταχοῦ δὲν ἀρμό-
ζει || ἡ δὲ ἐκ τοῦ φυλάδος παραγωγὴ, ἡ παρὰ
τῶν ἀρχαίων ἀναφερομένη, οὐδὲ μνήμης ἀξία
πλέον θεωρεῖται).

ἀπο-χάζομαι, ἀποβ., ἀποχωρῶ, ἀποσύρο-
μαι, «τινός» ἀπὸ τινος, λ 95 f.

ἀπο-χέω, ἐπ. ἀορ. ἀπέχευα, ἐκ χέω, χύνω,
«εἰδέναι ἐράζε» τὰ φαγητὰ κατὰ γῆς *Οδ. χ 20,
85 (ἐν τῇσι).

ἀπο-χέω [...], ἀορ. παθ. μετοχ. ἀποφυ-
χθεῖς. 1) κυρ. ἐκπνέω, „ξεφυχῶ“, ἐπειτα
λειποθυμῶ, „λεγοθυμῶ“ μόνον ἐν τῇ ω
348 «τὸν δὲ προτὶ οἱ εἶλεν ἀποφύχοντα». 2)
δρυσίζω, στεγνώνω· ὅθεν τὸ μέσ. δρυσίζομαι,
στεγνώνω τι τῶν ἑμαυτοῦ, μετ' αὐτ. «τοὶ
δ' ἰδρῶ ἀπεφύχοντο χιτῶνων στάντε ποτὶ πνοίην»
ἰδρυσίζοντο στεγνώνοντες τὸν ἰδρῶτα τῶν χιτῶ-
νων τῶν, σταθέντες εἰς τὸ ῥέυμα τοῦ ἀέρος, Α
621, Χ 2. *Πιστώως καὶ τὸ παθ. «ἰδρῶ ἀποφυ-
χθεῖς» Φ 564.

ἀπρέμναι, ἴδ. ἀποπέμνα.

ἀπρεπέας, Ἰων. = ἀπρεπῆς, *Τ. Ἑρμ. 272.

ἀπρηκτος, ον (ἀ, πράσσω). 1) Ἑνεργ. ἀ-
πρακτος, ὁ μὴ κατορθώσας τι, «ἀπρηκτον (ἐπιθ.
ἢ δὲ ἐπὶ ῥ.) νέεσθαι» Ξ 224, ἐπὶ καταστάσεων,
μάταιος, ἄνευ ἀποτελέσματος «πόλεμος,
ἱρὸς» Β 424, 376. 2) Παθ. ὁ ἐναντίον τοῦ
ὁποῦ οὐδὲν κατορθοῦται, οὐδὲν δύναται νὰ
πράξῃ τις, ἀνίατος, ἀθεράπευτος, ἀναπό-
φευκτος, «ὀδύναι, ἀνίη» δ 79, μ 223.

ἀπρίατην [...], (ἀ, πρίαμαι) μόνον ἐν τοῖς
ἑξῆς δυοῖ χωρίοις «ἀποδοῦναι πατρὶ κοῦρην ἀ-
πρίατην, ἀνάποινα» Δωρεάν, ἄνευ λύτρων, Α 99,
καὶ «ἐκομισσάτο με (τὸν *Οδυσσεῖα) ἀπρίατην»
μὲ ἰθεράπευσσε, μ' ἐπεριποιήθη Δωρεάν, ξ 347.
(Ἐν τῇ πρώτῃ χωρίῳ θεωρεῖται ὁρθῶς ὑπὸ τῶν
νεωτέρων ἐρμηνευτῶν, προηγηθέντος τοῦ Εὐστα-
θίου, ὡς αὐτ. τοῦ ἐπιθ. ἀπρίατος μὲ ἰδιαίτερον
κατάλ. τοῦ θηλυκοῦ (-ην, ἀντὶ τοῦ -ον) τοῦ-
ναντίον δὲ ἐν τῇ δευτέρῃ χωρίῳ εἶνε πασιφανὴς
ἐπιρρήμα, ἂν καὶ τοιαύτη κατάληξις: τὴν ἐν τοῖς
ἀπὸ ρημάτων παραγομένους ἐπιρρήμασιν εἶνε
ἀσυνήθης· καὶ διὰ τοῦτο παλαιῶι γραμματικοῖ
ἤθελον νὰ γράψωσιν ἀπρίαδην. *Ο Δοιδερλ. θεω-
ρεῖ τὴν λ. ὡς οὐα. ἀπρίατης, ὅ ἐ. μὴ ἀργυρῶ-
ντος δόδους, ὅπερ ὅλων· ἀνάριστον).

ἀπροτίμαστος [...], ον, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ
τοῦ ἀπρόσματος (ἀ, πρός, μάσσω), ἀνέπαφος,
ἀψιλάφητος, «ἀνέγκυκτος», Τ 263 f.

ἄπτερος, ον, ὁ μὴ ἔχων πτερά, μόνον ἐν
τῇ φρ. «τῇ δ' ἄπτερος ἐπλετο μῦθος» ἄπτερος
δ' εἰς αὐτὴν ὑπῆρξεν ὁ λόγος, ἐνέμεινεν, δὲν ἐπέ-
ταξεν ἐκ τῆς μνήμης τῆς. (||. Πρὸλ. τούναντιον:
ἄπτερος πτερόντα) *Οδ. ρ 57, τ 29 κ. ἀ.

ἄπτην, ἦνος, ὁ, ἡ (ἀ, πτα-, ἵπταμαι), ἄπτε-
ρος, ἀπτερώτος, «νεοσσός» Ι 323 f.

ἄπτοενης, ἐς (ἐκ τοῦ ἀφρ. ἄπτος, τοῦ ἐκ
τοῦ ἀ, πτά=φόδος-τρόμος, καὶ τοῦ ἐπος) ὁ ἐν
τοῖς λόγοις ἀπτόητος, ἀπτόμητος, παρά-
τολμος, Θ 209. Κατ' ἄλλους δὲ (Βέκκ. ἐν τῇ
Β' καὶ Δοιδερλ.) γραπτῶν ἀπτοεπῆς, ὡς ἐκ
τοῦ ἄπτεσθαι, οἰνεῖς ὁ δὲ λόγων καθάπτω-
μενος, λοιδορός, πρὸλ. Α 582.

ἄπτολεμος, ον, ποι. (ἀ, πτόλεμος), ἀπόλε-
μος, δεῖλός, *Ιλ. Β 201, Ι 35, 41.

ἄπτα, ἀορ. ἀ. μετοχ. ἄψας, μέσ. ἀφρ. ἀ. ἡ-
ψάμην καὶ ἀψάμην, παθ. ἀορ. ἀάφησθαι, ὁπ. ἴδε.

Α') προσαρτῶ, προσκολλῶ. 4) Ἑνεργ.
προσάπτω, προσκολλῶ, προσδένω, „πιάν-
ω“, μόνον «εὐστρεφεῖς ἔντερων οἴος» φ 408.

2) Μέσ. ἀ.) πρὸς ἰδίῳ μου τέλος προσ-
άπτω, «βρόχον ἀφ' ὕψηλοιο μελάθρου» ἔδεσε
βρόχον ἀπὸ τὴν ὕψηλὴν ὀροφὴν, Α 278· β.)
προσάπτομαι, προσκολλῶμαι εἰς τι, ἐπομ.
ἄπτομαι, „πιάνω“, μετὰ γεν. «ἀψασθαι γού-
νων, νηῶν, γενείου, χειρῶν, κεφαλῆς» Α 512,
Β 152, Κ 337, 454, Ω 742, «ποδῶν ἐμετοῦ,
ποδὸς ἡμετέροιο» τ 348, 344 κ. ἀ. πολυχ.
«κύων συδὸς ἄπτεται κατόπιος ἰσχύια τε γλου-
τοῦς τε» ὁ κύων πιάνει τὸν κάπρον ὅπισθεν ἀπὸ
τὰ ἰσχύια καὶ τοὺς γλουτοὺς, Θ 339 (ἐναντίον
τῆς ἐννοίας συνάπτουσιν ἄλλοι τὰς αἰτιατικὰς
πρὸς τὸ «δοκεῖν») «βρώμης ἡδὲ ποτῆτος» (||.
πρὸλ. τὴν καθομῆλ. φρ. „νὰ πιάσωμεν ὀλί-
γον“=νὰ φάγωμεν ὀλίγον) κ 379· «σίτου» δ
60. *Πιστώως καὶ ἐν τῇ φρ. «βέλε' ἔπτετο ἀμ-
φοτέρων» ἔπιπτον εἰς τὰ σώματα ἀμφοτέρων καὶ
ἐμπήγοντο, ἐτύγγανον, „ἐπιαναν“ (οἷον ἐν
τῇ φρ. „δὲν τὸν πιάνει τὸ βόλι“) καὶ τοὺς
δύω, Α 67, Α 85, Π 778, Ρ 634 κ. ἀ. Β').
„ἀνάπτω“, καὶ μόνον „ἄπτω“ παρ' *Ομ. μό-
νον τὸ μέσ. «ὁ μοχλὸς ἐν πυρὶ μέλλεν ἀψεσθαι»
ἔμελλε ν' ἀνάψῃ, νὰ πιάσῃ, νὰ πάρῃ φωτιά,
ι 379.

ἄπτερος, ον (ἀ, πυρόω), ἄνευ πύργων,
ἀταίχιστος, «Θήδη» λ 264 f.

ἄπτερος [...], ον (ἀ, πῦρ), ἄνευ πυρός, ἀπύ-
ρωτος, ὁ μὴ θεθεῖς ἐπὶ πυρός «πρίπουδες, λέδης»
ἀμεταχειρίστος, „ὀλοκαίνουργος“ *Ιλ. Ι 422,
Ψ 267. (Κατ' ἄλλους δὲ ὁ μὴ τιθέμενος ἐπὶ τοῦ
πυρός, ἄρα εἰς ἄλλον ὑποκειμενος χρῆσιν, οἷον
κράσιν τοῦ οἴνου κ.τ.τ. ἀλλ' ὑπὲρ τῆς πρώτης
ἐρμηνείας μαρτυρεῖ ὁ ἐν τῇ τελευταίῃ χωρίῳ
περαιότερος ὁρισμός «λευκὸν ἔτ' αὖτως»).

ἄπτερος [...], ον (ἀ, πυρόω), ὁ μὴ τε-
θεῖς ἐπὶ πυρός, „ὀλοκαίνουργος“ (=ἄπτερος)
«φιάλη» Ψ 270 f. ἴδ. φίλαν.

ἄπτερος, ον (ἀ, πυρῶναί, ἀνῆκουστος,
ὅστις „δὲν ἀκούεται“, περὶ οὗ οὐδὲς οὐδὲ
ἤκουσε, «ἔχγετ' αἶστος, ἄπυστος» α 242. 2) ὁ
μηδὲν ἀκούσας, ὁ ἐν ἀγνοίᾳ (διατελῶν), ἀνῆ-
κουός, ε 427, μετὰ γεν. «μόθων» δ 675. *Οδ.

ἀπαρθεῖν, μέλ. ἀπώσω, ἄρ. ἄ. ἀπέσωσα, μέσ. μέλ. ἀπώσωμαι, μέσ. ἄρ. α. ἀπώσωμαι. 1) Ένεργ. ἀπωθεῖν, ἀποδιώκειν, ἀπομακρύνειν, «σπρώχνω», μετὰ αἰτ. «ὄχθα» ἐσπρωγνόντων; οὐρα; καὶ ἡνοῖσαν τὰ πόδας, Φ 537. «ρεῖνον» τὰ ὄσπρια ἀπέδεξε, «εἰργάρε» (ἐν τῇ τῆς.) Ε 308. «ὀυλίγη» Ρ 649. μετὰ γεγ. ἢ μόνης ἢ μετὰ τῆς. Ἐκ προθέσεως, ὅσον «ἄνδρα γέροντος» Θ 96, «οὐδὸς» γ 76, «τινὰ νηός» ο 280, «ἐκ Τροίης» Ν 367. «ἀλλὰ με κῆμα ῥόος τε... καὶ Βορέης ἀπέωσε» ε 81. Ἀλλὰ καὶ μετὰ θορυχῆς χαριστικῆς, ὅσον «λοχὸν Δαναοῖσιν» τὸν ὕλεθρον εἰς τοὺς Δαναοὺς, γῆριν τὸν Δαν., ἐπομένως ἀπὸ τῶν Δαν., Α 97 (ὡς ἦδη ὁ Βένκερ. κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἔγραψε, πρὸλ. ἀπέκα). 2) Μέσ. ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀπωθεῖν, ἀποδιώκειν, ἀπομακρύνειν, «Τρωάς» Θ 206, Σ 43, α 170, ε 205. μετὰ. «νεῖκος» Μ 276. «κακὰ νεῖκων» Ο 503, «πολέμων νηῶν» Π 251.

ἌΡΑ [v] μόριον, ἐπικώς Ἄρ' καὶ πρὸ συμφώνου καὶ ἐγκλιτικ. Ἄρα (ἐκ τῆς ῥίξης Ἄρ, ἐξ ἧς τὸ ἄρτῶν καὶ ἄρμῶν) σημαίνει συνέχειαν ἢ συνίτησιν, καὶ δι. 1) συνάρτησιν πράξεων, καταστάσεων, γεγονότων, εἴτε ὑπάρχει μετὰ τὸ αὐτῶν αἰτιολογικὴ τις σχέσις, εἴτε μή, ἀλλ' ἀπλῶς ἐν χρόνῳ τὸ ἓν ἀκολουθεῖ μετὰ τὸ ἄλλο, σημ. λοιπὸν ἀπλῶς ἀκολουθίαν, τὸ λοιπὸν, ἔπειτα, πολλάκις δὲ καὶ ὅλως ἀμετάφραστον μένει, π.χ. «ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο» Α 68, «στῆ δ' ἄρ' (ὄνερος) ὑπὲρ κεφαλῆς», Β 20, «Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα ἔλλαθε προέρυσσεν» Α 308, Ε 592 κ. ἀλλ. πολλαχοῦ παρ' Ὀμ. Διὸ καὶ διπλοῦν πολλάκις κεῖται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει «ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔξετο» π 242, ρ 466, α 410. Ἐνίοτε συνεπάζεται καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς ταχέως ἀκολουθίας, ὅσον, «πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσιν» εὐθύς ἐπὶ τῆς, Β 340. ὅθεν καὶ μετὰ τῶν χρονικῶν μορίων «ὅτε ῥα, ἐπεὶ ῥα» εὐθύς ὡς, Α 644. «ὅτε δὴ ῥα—δὴ ῥα τότε» εὐθύς ἄρ' οὐ—εὐθύς τότε, Ω 34, πρὸλ. Θ 60, δ 460. ἴδε ὅτε Γ', δ'). ὡσαύτως κεῖται καὶ μετὰ τοῦ «αἶψα, καρπαλίμως, θαυρῶς, ἐσσυμένως» κ. τ. τ. ἴδε τὰ προσηκίους. 2) Ἀὐτὴ ἡ σημασία τοῦ μορίου εὐρίσκεται μόνον παρὰ τοῖς ἐπικοῖς. 2) ὅτι τὸ περιεχόμενον προτάσεως τινος ἐγκλείται ἐν τῇ φύσει τοῦ πράγματος, ἢ ἐκ τῶν ἀναφερομένων περιστασίων ἐάγεται, λοιπὸν, βεβαίως, φυσικῶς τῇ λόγῳ, ὡς εἰκός, «οὐδ' ἄρα τῶ γε ἰδὼν γιγθῆσιν Ἀχλλεύς» τοῦτους ἰδὼν βεβαίως δὲν ἔχρησεν Ἀχ. Α 330. «τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὕρ' ἡμερον ὥρπε γόοιο» Ψ 408. «Νέστορα, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τ' Ἀγαμέμνων» τὸν ὅποιον, (ὡς γνωστὸν) μάλιστα ἐτίμα ὁ Ἀγ. Β 24. Ἀλλὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα δύναται νὰ ὑπαχθῇ καὶ εἰ. τὴν 3) σημ. «οὐνεκ' ἄρα» διὰ τοῦτο λοιπὸν, Α 96. Διὰ τοῦτο πολλάκις τίθεται. α.) εἰς αἰτιολογικὰς προτάσεις, «ἐπεὶ ῥα, ὅτι ῥα, οὐνεκ' ἄρα κτλ.» ἐπειδὴ βεβαίως, ἐπειδὴ καθὼς βλέ-

παι, Α 56, Ν 416 κ. ἄ. ὡσαύτως καὶ εἰς ἀντιθετικὰς, «ἀλλ' ἄρα καὶ ἱς ἰσθμῷ» ἀλλὰ, καθὼς βλέπομεν, Μ 320. ὅθεν δ'). ἐπὶ συγκολλητικῶν; πραγματικῶν ἢ δὴ κατὰ μέρος μνημονευμένων, λοιπὸν, «οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες—ἦσαν» οὐ—τοὶ λοιπὸν ἦσαν οἱ ἡγεμόνες, Β 760, καὶ ἐν γένει πολλάκις ἐπὶ ἀνακεφαλαιώσεως καὶ ἀναφορᾶς; εἰς τι προηγουμένως μνημονευθέν, ἰδίως ἐπὶ αὐτωνομιῶν ἢ ἐπιβρῆμάτων δεικτικῶν καὶ ἀναφορικῶν, «τοῖον ἄρα—ἐξενόριζεν Ἀλας» Δ 488, πρὸλ. Ν 477 κ. ἄ. «ὁς ῥα» Γ 64 κ. ἄ. καὶ μάστιγα ἐν ταῖς φρ. «ὡς ἄρα φωνήσας, ὡς ἄρ' ἔφη, ἡ ῥα» γ.) εἰς ἐρωτήσεις; ἐκ τῶν προηγουμένων ἐξαγομῆσαι; ἢ ὅτ' αὐτὸν προκαλουμένως, «τί; τ' ἄρ' τῶν (τῶν ἦδη μνημονευθέντων ἡρώων) ὄχ' ἄριστο; ἔφη, σὺ μοι ἔννεπε» Β 764, πρὸλ. Α 8, Ν 416 κ. ἄ. δ.) εἰς ἐνδείξιν ὅτι προτέρα τις γνώμη ἢ εἰδήσις εὐρίθως ἐσφαλμένη, ἰδίως ἐπὶ παρατ. ἄ. λοιπὸν, καθὼς βλέπω, «νῆλεές, οὐκ ἄρα σοὶ γε πατὴρ νῆν Πηλεΐδ» Π 33, πρὸλ. Ι 316, ν 209, ρ 454, Μ 464. ὡσαύτως, «οὐτ' ἄρα—οὐτε» τὸ βέβαιον λοιπὸν εἶναι ὅτι κτλ. Α 93. Ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι πολλάκις ἔχει καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ θαυμασμοῦ, τοῦ ἀπροσδόκητου. 3) σημ. ἐπεξηγησιν, δηλαδὴ, λοιπὸν «μέλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο λαοὶ καὶ καθόπερθε πεποιοῦντες ἡε βίηφι» οἱ δ' ἄρα χερμαδίσαν ἀπὸ πύργων βῆλλον» Μ 154, «τῶν δ' ἀνδρῶν περὶ σφαιρῶν οὐτινὲς εἰσιν, ἡ ῥ' οὐ γ' ὀδύρσται ἡε φιλόξεινοι» ἀν. δηλαδὴ, τ 475 κ. πολὺ. ὅθεν τίθεται καὶ εἰς προτάσεις ἀναφορικὰς ἢ αἰτιολογικὰς ἐπεξηγησιν περιχοῦσας «ὡς ῥα, ἐπεὶ ῥα, οὐνεκ' ἄρ κτλ.» ὅστις ὀπλ. ἐπειδὴ ὀπλ. 4) σημ. τὴν συμπτωσιν ἢ στενὴν σχέσιν ὧν ἐννοιοῦν, σωστά, ἴσα ἴσα, ἀκριβῶς, ἰδίως δ.) μετὰ συσγερτικῶν ἀντωνυμιῶν ἢ ἐπιβρῆμάτων «ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος, ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί» Η 482, πρὸλ. Ν 594. ὡσαύτως «τῇ ῥα, ὅτι» Α 449, Ε 404. δ'). ἐπὶ προτάσεων ὑποθετικῶν ἢ χρονικῶν μετὰ τῶν οἰκειῶν συνδέσμων, ὅσον «εἰ, εἰμὴ ἄρ'» Γ 374, «τῆμος ἄρ'» Η 434, δ 404 κ. τ. τ.

Τὸ ἄρα οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ προτάσεως, ἐνίοτε μετὰ τὸν προθέτως καὶ οὐσιαστικὸν «ἐς ῥα θρόνους ἔζοντο» δ 34, «μετ' ἄρα ὀμῶρσι ἦστο» Ζ 323 κ. ἄ.—Τινὲς σχετίζουσι τὸ μόριον μὲ τὸ αἶρω, ἢ ἀρπάξω καὶ ὡς κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν θεωροῦσιν ὅτι τὸ περιεχόμενον προτάσεως τινος παριστᾷ ὡς ἀπροσδόκητον, ὡς ἐκπληξιν ἢ θαυμασμὸν διεγερτον. Αὕτη εἶναι ἡ γνώμη τοῦ Ἀρτουγγ, ἰδίως περὶ μορίων κατ' ἐκτασιν πραγμάτων ἐννοιοῦν, πολεμικῶν ὡς ὑπερβολικῇ ὑπὸ τοῦ Διοδωρελείου, Ναυγελόσθης κ. ἄ. Ἀπὸν περιωρισμένην σημασίαν ἀποδίδει εἰς τὸ μόριον ὁ Κλάσεν ἐν τοῖς ἑξῆς: «Τὸ μόνον οὐσιώδες ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ μορίου εἶναι ἡ ἀκολουθία, καὶ μάλιστα ἡ ἱστορικὴ, ἡ ἀμέσως καὶ ἐτοιμῶς παρυσιαζομένη καὶ οὐχὶ διὰ λογικῶν συμπερασμάτων δυναμένη νὰ ἐξαχθῇ.» (j. Νεωτάτη

Θεωρίαν περὶ τοῦ μορίου εἰσάγειν ὁ Παύλος· ἐν ἰδιαιτέρι περὶ τῶν Ἑλληνικῶν μορίων πραγματεία, καθ' ἣν θεμελιώδης αὐτοῦ σημ. εἶνε ἡ τῆς σταθερότητος καὶ βεβαιότητος. Παράγεται δὲ κατ' αὐτὸν ἐκ τῆς ῥίξης ἀρ. ἐξ ἧς οὐ μόνον τὸ ἀρμόζω καὶ ἀρτάω, ἀλλὰ καὶ ἀρτί, ἀρτίος, ἀρί-, ἀρείων, ἀριστος, ἀρετή, ἀρχω, ἀρκέω, κάρτα, καρτερός).

ΑΡΑΒΕΩ [υ.], ποι., ἀρ. ἀ. ἀράδῃσα, „βροντῶ“, κροτῶ, περὶ τῆς κλαγγῆς ἢ τοῦ κρότου τοῦ παραγομένου ἐκ τῶν ὅπλων πιπτόντων μαχητῶν, συγγόν ἐν τῇ φρ. „ἀράδῃσε τεύχε“ ἐπ' αὐτῷ. „ἐβρόντησαν ἐπάνω του τὰ ὅπλα“, Δ 504 κ. πολυχ. τῆς Ἰλ., τῆς δὲ Ὁδ. μόνον α 525. Ἐκ τοῦ

ΑΡΑΒΟΣ [υ.], ὁ (ἀράσω), βρόντος· βρυγμός ἢ τριγμός „ὁδόντων“ K 375 f.

ΑΡΑΙΟΤΡΕΨ [υ.], ἡ, πόλις καὶ χώρα τῆς Ἀργολίδος κατὰ τὸν Στράβ. 8, 6, 24 ἢ μετέπειτα Φιλῶς· μεταξὺ Σικυωνος καὶ Ἀργους, ὀνομασθεῖσα κατὰ τὴν παράδοσιν ἀπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀραντος· ὁρθότερον βεβαίως ἐκ τοῦ ἀραιός καὶ θύρα, θυράια, (οἶον· Κλεισούρα, στενούρα) B 571.

ΑΡΑΙΟΣ [υ.], ἡ, ὅν (Ἀττικ. κατὰ τὸν Ἀριστοτὸν ἀρ.), ἀδύνατος, „ἀραιός“ „κνήμαι“ Σ 441, Γ 37· „γλωσσάσι“ (τῶν λύκων) Π 461, „εἰσόδος“ σπενή, κ 90, ὅθεν τρυφερός, λεπτός, λεπτοφυής, περὶ τῆς χειρὸς τῆς Ἀφροδίτης, E 425. (Κατὰ τὸν Διόδωρ. ἐκ τινος ῥήματος; ἀράω ἀνὰ τοῦ ἀράσω, ἐξ οὗ τὸ ἀρημένος κυρ. = εὐθραυστος).

ΑΡΑΟΜΑΙ [—], ἀποθ. (ἀρά), μέλ. ἀρήσομαι, ἀρ. ἡρασάμην· ἀ.) δέομαι, παρακαλῶ, προσεύχομαι μετὰ δοτ. Ἀπόλλωνι· Α 35, „Δι“ I 172, „Αθήνῃ“ δ 764, ἄν. πτ. Ψ 149 κ. ἀ μετ' ἀπαρεμφ. ἡρώ ἀθανάτοισιν αὐτὸν ἰδεσθαι· παρεκάλες τοὺς θεοὺς νά τὸν ἰδῇς, α 476 δ.) εὐχομαι συνήθως ἐπὶ τῶν μετὰ φωνῆς εὐχῶν, μετ' ἀπαρφ. Δ 443, Ψ 209, α 164, τ 333, μετὰ τοῦ ἔως καὶ τῆς εὐκτ. τ 367· ἐπὶ σιωπηλῆς εὐχῆς N 286 γ.) ἐπικαλοῦμαι μετ' αἰτ. „ἐπεὶ μήτηρ ἀρήσεται Ἐρινός“ δ 435. — Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἀρήμεναι „πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι“ χ 322, ὅπερ συνήθ. ἐρμηνεύεται ὡς ἐνεργ. ἀπαρφ. (ἐπικ. κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἀραμέμεναι) = ἀρῶν κατὰ δὲ τὸν Βούττμ. εἶνε ἀπαρφ. τοῦ παθ. ἀρ. δ'. ἀντὶ τοῦ ἀρῆναι ἐκ τινος ἀπηργασιμμένου ἐνεστ. ἀρομαι, ἐπειδὴ ἢ ἡ ἔννοια τὸν ἀρ. ἀπαιτεῖ· πολλάκις δὲ προσυγχέθη.

ΑΡΑΡΙΣΚΩ [υ.], ποι., (ἀρ-) ἀρ. ἀ. ἤρσα, ἀπαρρ. ἄρσαι, προστ. ἄρσον, δ 353, ἀρ. δ'. με ἀναβύλ. ἤραρον, ἐπ. ἄραρον [υ.], τὸ γ'. ἐνικ. καὶ ἄρηνεν, ε 248 (ἀνθ' οὗ νῦν γράφεται ἄρσασεν, ἰδ. ΑΡΑΣΣΩ) μετοχ. ἀραρών· παρακ. ἄρρη, μετοχ. ἀρρηώς, θηλ. ἀραρυία· ὑπερσ. ἀρήρειν· φθρ. παθ. μόνον γ'. πληθ., ἄρθεν, Π 214· μέτ.

ἀρ. δ'. ἐπικ. συνηχομ. μόνον κατὰ μετοχ. ἀρμενος· (ὁ ἐνεργ. ἀραρίσκω, ἐξ οὗ ὁ παρακ. ἀραρίσκει δ 23, ἐπληρωσθῆ ἐκ τοῦ δ'. ἐνεργ. ἀρ. ἄραρον).

Α.) Μεταβ. εἰς τοὺς δύο ἐνεργ. ἀρ., ἀ. καὶ δ'. (ἀλλ' ὁ δ'. εὐρίσκεται καὶ ἀμεταβάτως· κείμενος· Π 214, δ 777) ἀρμόζω, „ταίριάζω“ ὅθεν 1) συναρμόζω, συνδέω, συνάπτω, „κίρα“ Δ 440· „οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον βόεσσιν“ ἀφ' οὗ συνέδεσαν ἀλλήλους διὰ τῶν ἀσπίδων (συνησπίσθησαν) M 405· παθ. „μᾶλλον δὲ σίγῃς ἄρθεν (Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀρθησαν)“ συνεπείραψαν, συνεπυκνώθησαν, Π 214· „τί τινι“ προσαρμόζω τι εἰς τι, οἶον, „ἔκρια σταμίνεσσιν“ ε 252, „πέδιλα πόδεσσιν“ ε 23, „ἄγγεσιν ἅπαντα“ δ 289. 2) διὰ συναρμογῆς κατασκευάζω τι, συναρμολογῶ, οἰκοδομῶ, „τοίχων λίθοισι“ Π 212. (Εἰς ταύτην τὴν σημ. ἐξεληφθῆ καὶ τὸ νόθον· ἄρηνεν, ε 248)· δ.) μεταφ. „μνηστῆρσι θίνατον“ παρασκευάζω, Π 169. 3) συσκευάζω, καταρτίζω, ἐφοδιάζω, „πώμασιν ἀμφορέας“ τοὺς ἀμφορεῖς με πώματα, δ 353, „νῆα ἐρέτησιν“ α 280· μεταφ. „θυγὸν ἰδῶδῃ“ ἐνισχύω τὴν ψυχὴν μέ, ε 95, ε 441. 4) προσαρμόζω τι εἰς τινὰ, κἀμνω τι ἀρμόδιον εἰς τινα, μόνον ἐν τῇ φρ. „ἄραντες κατὰ θυμὸν (γέρας)“ προσαρμόσαντες εἰς τὴν διαθέσιν μου, ἐκλέξαντες ὅλην τοιοῦτον, ὥστε νά ἀρμόζῃ εἰς (νά εὐχαριστῇ) τὴν διαθέσιν μου, Α 436.

Β.) Ἀμετάβ. εἰς τὸν παρακ. καὶ ὑπερσ. 1) εἶμαι προσηρμοσμένος, στενωδὸς συνδεσμένος, ἐφαρμόζομαι, ἀρμόζω· ἐπὶ δὲ εἶμαι κατηρτισμένος, ἐφωδιασμένος, κεκοσμημένος, „Τρῶες ἀρρηότες“ συνησπισμένοι, N 800, O 618, ὡσαύτως καὶ ὁ δ'. ἀρ. Π 214· „ῥωστῆρ ἀρρηός“ ἀρμόζων, ἐφαρμολόμενος, Δ 434· συνήθ. μετὰ δοτ. ὀργανικῆς· „θωρήξ γυάλισιν ἀρρηός“ ἐκ (δύο) γυάλων συνηρμοσμένος· θώραξ, O 530· „χουλεόν χρυσεόσιν ἀρρηόρεσσιν ἀρρηός“ με χρυσοῦς ἀρρηόρας συνδεσμένον, ἀπὸ χρυσῶν ἀρρηόρων κρεμασμενον, Α 34· „κνημίδες ἐπισφυρίοι ἀραρυταί“ δι' ἐπισφυρίων πορπῶν συνδεσμέναι, συνεσφυγμέναι (ἢ εἰς ταὶ κνήμας ἐφηρμοσμέναι) Ἰλ. πολυχ.· „δοῦρα (ἢ ἔγχα) παλῆμῃσιν ἀρρηί“ ἤρμοζεν, „ἐταίριαζεν“, Γ 338 κ. ἀ. ὡσαύτως· „κάρυδες κροτάφοις ἀραρυταί“ Ἰλ. πολυχ.· „κνήνῃ ἐκατόν πολίων πρὸλλέεσθ' ἀραρυτά“ με ἑκατόν πόλειον (δὲ πολλοὺς καὶ παντοίους) πορθητάς κεκοσμημένη, E 744· „πύλαι πύκα σιδάρως ἀραρυταί“ πυκνῶς καὶ σταθερῶς προσηρμοσμέναι, τοιούτῃ κεκλεισμέναι, M 454· ὡσαύτως· „εὐ ἀραρυταί“ H 339· „θύραι πυκνῶς ἀραρυταί“ I 475· „σανίδες ἀρ.“ δ 344· σπανίως μετὰ προθ. οἶον ἐν ἀρμονίῃσιν ἀρρηή· μένωσι ἐμπειρηγμέναι σταθερῶς εἰς τὰς ἀρμονίας (ἰδ. λ. ΑΡΜΟΝΙΗ), δὲν διαλυθῶσι, ε 361· „σανίδες ἐπὶ τῆς (πύλαις) ἀ-

παρούται» θυρόφυλλα εἰς τὰς πόλεις· ἐφαρμοζόμενα, Σ 279, «κυνέη ἐπὶ κροτάφοι· ἀραρυτά» σ 378· «πίθοι ποτὶ τοῖχον ἀρηράτες» πρὸς τὸν τοῖχον προσερεσδόμενοι, δ 342· β.) μεταφ. τοῦ φρεσὶν ἥσιν ἀρηρώς· ὄχι σταθερός· εἰς τὰς φρένας του, ἐπιπόλαιος, ἐλαφρὸς, κ 533. 2) εἶμαι ἐνχυρωμένος, ἐφωδιασμένος, «σκολόπεσσι» Μ 56· «ζῶνῃ ἐκατόν θυσάνοι· ἀραρυτά» Ε 181, πρὸλ. Ο 737, ζ 267. 3) τροπ. εἶμαι ἀρεσπός, ἀρέσκω, «μῦθος δ' παῖσιν· ἤραρεν» εἰς πάντας εὐηρέστησε, δ 777.

Γ.) Μία· μόνον εἰς τὴν μετοχ. τοῦ συγκεκομ. ἄορ. β.), ἥτις ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπίθετον ἄρμενος, η, ον, ζ σημ. ἀρμόδιος, μετὰ δοτ. «ἐπὶ κριον ἄρμενον ἰσθῶ» ε 254· καὶ μετὰ τῆς Ἐν προθ. «τρογός· ἄρμενος ἐν παλῳ μῆσιν» ἀρμόζων εἰς, Σ 600, «πέλεκος» ε 234. (|| «Σκοπιπτιόν δέ, λέγει ὁ Εὐδοκίμης, μὴ ποτε ἡ Ὀμηρικὴ αὐτῇ κλῆσις τοῦ «ἀρμένον τῷ ἰσθῶ ἐπικρίου» παρήγαγε τοὺς πολλοὺς, «ἀρμενά» ἰδιωτικώτερον μὲν, ὅμως δὲ οὐκ ἀλόγως τὰ ἰσθία καλεῖται». Ἡ δὲ νῦν καθουλουμένη οὐ μόνον τὰ «ἀρμενά» λέγεται, ἀλλὰ ζ ῥήμα ἐντεῦθεν ἐπλασέν «ἀρμενίζω»).

ΔΡΑΡΟΝ, ἴδ. τὴν προηγ. λ.

ΔΡΑΣΣΑ, μέλ. ξω, κτυπῶ, κραύω, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τμησὶ τῶν συνθ. ἀπαράσσω, ἐξάρασσω καὶ συναράσσω, ἐκτός τοῦ ε 248, (ὅπου ἀπὸ τοῦ Βόθη καὶ ἐξῆς, ὡς ἦδη καὶ ὁ Πόρσων πρὸ αὐτοῦ ἤθελε, γράφεται ἄρασσε, συμφώνως πρὸς τὰ ἀντίγραφα καὶ τὰ σχόλια (πρὸλ. καὶ Ἀπολλ. Ρῶδ. Β, 614) ἀντὶ τῆς ἡμαρτημένης τοῦ Εὐσταθ. ἀναγνωστικῆς ἀρρηξε) «καὶ ἤρμισεν ἀλλήλοισιν γόμοισιν δ' ἄρα τὴν γε καὶ ἀρμονήσιν ἄρασσεν». Ἐνταῦθα τὸ «ἄρασσεν» = ἐσφυροκόπει, συνήπτεται κυρίως πρὸς τὸ «γόμοισιν» κατὰ δὲ τὸ σχῆμα τὸ καλούμενον ζεύγμα καὶ πρὸς τὸ «ἀρμονήσιν», τὸ ὅλον· μὲ σφῆνας καὶ μὲ κλειδώσεις ἐσφυροκόπει, τούτῳ σφυροκοπῶν συνέσφιγγε, τὴν σχεδίαν.

ΔΡΑΧΝΙΟΝ [ν.ν.], τὸ (δράχνη), ἰσθός ἀράχνης, «ἀραχνιά» Ὀδ. θ 280, π 35.

ΔΡΓΑΛΕΟΣ [ν.ν.], ἐν, ἐόν, ἐπίπνοος, ἐπίμοχθος, χαλεπός, βαρὺς, δεινός, συνθητέστερον ὅστις δυσκόλως υποφέρεται, σπανιώτερον δὲ ὅστις δυσκόλως κατορθοῦται (κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Νίτση)· «ἔλκος, ἔργον, ἄνεμος, δεσμοί, κάματος, μνηστὴς, στόνος, ἔρις, χόλος, φόβος, ὁδός, ἄσθμα κ.τ.τ.» Ὁμ. πολὺ· πολλάκις μετὰ δοτ. προσωπ. ζ ἀπαρφ. «ἀργαλέον μοι πάσι μάχεσθαι» Γ 356· πρὸλ. Ρ 252, Γ 368, Ψ 790 κ. ἀ. πολλάκις ἀποδοιδόμενου τοῦ ἐπιθ. εἰς τὸ οὐσιαστικόν, οἶον, «ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι» Α 589, (= ἀργαλέον Ὀλύμπιον ἀντιφέρεσθαι ἢ ἀργαλέος Ὀλύμπιος, ὥστε ἀντιφέρεσθαι τινα αὐτῷ)· «τάφος μάλ' ἀργαλέη περὶάν» Μ 63, «ἀργαλέος ἐστὶ θεός βροτῶ ἀνδρῶ δαμνῆναι» δ 397· «ἀργαλέαι βόες» («ἐλά-

σαι» δηλ., ὅπερ ἐν τοῦ ἀνωτέρου «ἐλάσει» ἐξοπακούεται κατὰ τὸν Δοιδερλ.) λ 291. Τὸ συγκριτ. «ἀργαλειώτερον» δ 698. (Παράγ. πιθανῶς ἐκ τοῦ εὐφωνικοῦ α καὶ ἔργον || ἢ μάλλον ἐξ αὐτοῦ ἀμέσως τοῦ ἔργον κατὰ διαλεκτικὴν τροπὴν τοῦ ε εἰς α, ὡς ἐν τῷ «ἀργαλειό» = ἐργαλειόν, «ἀργάτης» = ἐργάτης, «ἀργάζω» = ἐργάζω, κατεργάζομαι κατ' ἄλλου; ὅμως ἐκ τοῦ ἔλγος κατὰ συναλλαγὴν τοῦ λ καὶ ρ, ὡς ἐν τῷ ἀδελφός καὶ «ἀδερφός», Ἀλθανός καὶ «Ἀρδανίτης», ἀμέλγω καὶ «ἀρμέγω», δπ. ἴδ.).

ΔΡΓΕΛΑΝΗ [ν.ν.], ον, ὁ, υἱός τοῦ Ἀργείου = ὁ Πολύμηλος, Λόκιος, Π 417.

ΔΡΓΕΙΟΣ, εἰν, εἶον (Ἀργός) 1) Ἀργεῖος, εἰς τὴν πόλιν Ἀργός· ἀνήκων, «Ἥρῃ Ἀργεῖῃ» ἢ Ἀργεῖα Ἥρᾳ, πολιοῦχος τοῦ Ἀργούς, Δ 8· «Ἀργ. Ἐλένη» ἢ Πελοποννησία, Β 161· πρὸλ. λ. ἈΡΓΟΣ, 3) σημ. 2) Ὡς οὐσιαστ. ὁ Ἀργεῖος τὸ μὲν πρῶτον κάτοικος τῆς πόλεως Ἀργούς· συνήθως ὅμως ὁ κάτοικος τοῦ Ἀργείου κράτους (τοῦ Ἀγαμέμνονος) ζ ἐπειδὴ οἱ Ἀργεῖοι ἦσαν τὸ κυριώτατον ἔθνος· τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, σημ., ὡς ζ ἡ λ. Ἀχαιοί, πάντας τοὺς Ἑλλήνας ἐν γένει, Β 352, κ. ἀ. πολὺ.

ΔΡΓΕΙΦΟΝΤΗΣ, ον, ὁ (Ἀργός, φονεύς) ὁ φονεὺς τοῦ Ἀργού, ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ, διότι ἐρύνευσε τὸν Φύλακα τῆς Ἰουρ, τὸν πολυδόμητον Ἀργον, Β 103, α 84 κ. ἀ. (|| Ὁ δὲ Ἀμείν πρῶτον μὲν γράφει ἀργεῖφόντης, ἔπειτα παρᾶγει τὴν λ. ἐκ τοῦ ἀργός = ταχύς, καὶ φαίνω, οἶον: ἀργεῖφόντης, ὁ ταχέως ἐμφανιζόμενος, ταχύς ἀγγελός· τὸ φόντης ἀντὶ τοῦ φάντης εἶνε συνήθης εἰς τὴν Αἰολ. διάλεκτον· κατ' Ἀλ- λους δὲ τὸ «ἀργεῖφόντης» ἐσθίμηναι κατ' ἀρχὰς τὸν καθαρῶς (κυρ. λευκῶς· ἐπειδὴ ἀργός = λευκός) φαίνοντα ἢ δεικνύοντα, καθ' ἃ καὶ ὁ Ἀρίσταρχος ἡρμήνευσε τὴν λ.).

ΔΡΓΕΝΝΟΣ, ὦν, ον, ποι. ἀντὶ τοῦ ἀργός, λαμπρός, λευκός, «ἄσπρος» «ὄβιος» Γ 198 κ. ἀ. ρ 472· «ὀδόναι» Δ 144· ἴδ. ἈΡΓΟΣ ἐν τέλ.

ΔΡΓΕΣΤΗΣ, ἄν, ὁ (ἀργός) ἐπικόν ἐπιθ. τοῦ Νότου, Α 306, Φ 334· πιθαν. ταχύς, σφοδρός (Ἀπολλ.)· (κατ' ἄλλους δὲ ὁ αἰθριάζων, ὁ τὰς νεφέλας ἀποδιώκων· ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται ἦττον πιθανόν ἐν τῷ πρώτῳ τοῦλάχιστον χωρίῳ, ἔνθα ὁ Ζέφυρος ἀποδιώκει τὰς νεφέλας τοῦ «ἀργεστέου Νότου» κατ' ἄλλους· τέλος ταῦτόν τῷ λευκόντος καὶ albus notus τοῦ Ὁρατίου. — Πρὸ τοῦ Σπιτζένερος ἐτονίζετο ἀργέστης, ὁμοίως δηλ. πρὸς τὸν παρ' Ὁμ. ἄγνωστον μεταγενέστερον ἄνεμον Ἀργέστην).

ΔΡΓΗΣ, ἦτος, ὁ, ἡ, λαμπρός, στιλπνός, σὺνηθ. ἐπιθ. τοῦ κεραυνοῦ, ἐξασπράπτων, ε 428, μ 387 κ. ἀ. «εἰανός» χιονόλευκος, Γ 419· «δημός» στιλπνός, Α 818, Φ 427 (ὅπου κεῖται ἡ ποι. συνεσταλμένη δοτ. καὶ αἰτ. ἀργέτι, ἀργέτα) ἴδ. ἈΡΓΟΣ ἐν τέλ.

ΔΡΓΙΚΕΡΑΙΝΟΣ [ν.ν.], ον, ὁ, ἐπ. (ἀργός, κέ-

ραυνός) ὁ ἔχων ἀργητα κεραυνόν· λαμπρόν, ἐστράπτοντα κεραυνόν, ἐπιθ. τοῦ Διός, *Τ* 121, *Χ* 478· ὡς οὐσιασ. **Ἰλ.* *Υ* 16.

ΑΡΓΙΝΟΕΙΣ [ἰ.], *ΕΞΕΛ*, *ΕΝ*, *ΕΠΙ*, συνθ. θεωρεῖται ὡς ἐκ τοῦ ἀργός κατ' ἔκτασιν ἐσχηματισμένον ἐπιθ. μετὰ τὴν σημ.: λευκός, στιλπνός· ὀρθότερον ὅμως κατὰ τὸν Γοῖδελον ἐκ τοῦ ἀγρ. ἄργινος = ἀργίλος· ἀργιλώδης ἐπιθ. τῶν πολεων Καμείρου καὶ Λυκάστου ἕνεκα τῶν λευκῶν ἀργιλώδων ἢ τιτανωδῶν ὀρέων αὐτῶν, **Ἰλ.* *Β* 647, 656· «οὐρεα» **Τμ.* 48, 4· *Ἰδ.* *ΑΡΓΟΣ* ἐν τέλ.

ΑΡΓΙΟΔΟΤΕ [ἰ.], *ΟΝΤΟΣ*, ὁ, ἡ, ἐπ. (ἀργός, ὀδός) ὁ λευκός· καὶ στιλπνός· ὀδόντας ἔχων, ἐπιθ. τῶν κίπων καὶ κυνῶν, *Ι* 539, *Α* 292, *Θ* 60 κ. ἄ.

ΑΡΓΙΟΤΟΣ [ἰ.], *ΠΟΔΟΣ*, ὁ, ἡ, ποι. (ἀργός, ποός) ταχύπους, ἐπιθ. τῶν κυνῶν, *Ω* 211 f. τῶν ἵππων, **Υ*. *Αφρ.* 242, κατὰ τὴν προτέραν γραφήν, ἀνθ' ἧς· τῶρα γράφ. ἀρσιποδας· ὁ ἑ. ἀρσιποδας. *Πρόβ.* *ΑΡΓΟΣ*.

ΑΡΓΙΣΣΑ, ἡ, χωρίον τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος· παρὰ τὸν Πηγεῖον, ἡ μετέπειτα Ἀργούρα, *Β* 738.

ΑΡΓΙΜΑ, *ΤΟΣ*, τὸ, ἐπ. (ἀργα) ἀπαρχή, ταυτίζεται κατὰ τὴν ὁσίαν ἀποκοπτόμενα μέρη τοῦ ἱερείου καὶ πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν κατακαίόμενα, πληθ. *ξ* 446 f.

ΑΡΓΟΣ, ὁ (ἀργός), ὄνομα τοῦ πιστοῦ κυνός τοῦ Ὀδυσσεύς, *ρ* 292.

ΑΡΓΟΣ, *ΕΟΣ*, τὸ. 4) τὸ ἐν Πελοποννήσῳ ἄ.) Ἀργος, πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἀργολίδος παρὰ τὸν Ἰναχον ποταμόν, σχεδὸν ἐν τῇ μέσῃ τῆς Ἀργολικῆς πεδιάδος, *Δ* 52, ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου καθέδρα τοῦ Διομήδους, *Β* 559. Καὶ μέχρι τῆς σήμερον πληθὺς ἱερείων δεκνύουσι τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας πόλεως· κατὰ τὴν νοτιοανατολικὴν πλευρὰν ἀποτόμου τινός καὶ πετρώδους 900 πόδας ὑψηλοῦ βουνοῦ, ὅστις ἔφερεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ τὴν ἀρχαίαν ἀκρόπολιν Ἀρίσσαν, ἐῖς ἧς ἀκόμη σώζονται λείψανα Κυκλωπειῶν τειχῶν ἀξιόλογα. Φέρει δὲ καὶ ἐπιθέτα· Ἀχαιϊκόν, Ἰάσον, ἱππόδοτον β.) ἡ ἐπικράτεια τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἔχοντος τὴν καθέδραν αὐτοῦ ἐν Μυκῆναις, *Α* 30, *Β* 108, *Ἰδ.* πολιταίνιας· γ.) ὁλόκληρος ἡ Πελοπόννησος, διότι τὸ Ἀργος ἦτο ἡ κυριωτάτη κοίτις τῶν Ἀχαιῶν καὶ τὸ ἱσχυρότατον κράτος· τῆς Πελοποννήσου· ὅθεν συναπτόμενον μετὰ τῆς Ἑλλάδος σημαίνει ἀπασαν τὴν Ἑλλάδα, α 344, δ 726 «καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀργος». (Ἀλλὰ πιθανῶς ἀμφότεροι οἱ στίχοι εἶνε νόθοι, ἐξοβελισθέντες διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Βεικέρου)· *πρόβ.* *Στράβ.* 8, 5, 5. 6, 7. 2) τὸ Πελασγικόν, *Β* 681, κατὰ τινες πόλις τῆς Θεσσαλίας, ὑπαγομένη εἰς τὸ κράτος τοῦ Ἀχαιῶν καὶ κειμένη περὶ τὴν μετέπειτα Ἀρίσσαν, ἐπὶ δὲ *Στράβωνος* μὴ σωζομένη πλέον· ἀλλὰ πιθανώτερον κατ' ἄλλους ἢ παρὰ τὸν Πη-

γεῖον Θεσσαλικὴν πεδιάδα (*Ἰδ.* *Στράβ.* 9, 5, 5· κατὰ τοῦτον δὲ 5, 2, 4· 8, 6, 5 καὶ τὸν Ἀπολλ. *Ἰδ.* ἡ Θεσσαλία. Ἡ λ. ἄργος, τὸ, σημ. κατὰ τοῦ ἀρχαίου· πεδιάδα).

ΑΡΓΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπ. 1) λαμπρός, στιλπνός, «γυαλιστερός», λευκός, ἐπιθ. γῆνός, ο 164, καὶ παχέων βοῶν, *Ψ* 30. 2) εὐστράπελος, εὐκίνητος, ζωηρός, ταχύς, ἐπιθ. τῶν κυνῶν, *Σ* 578 κ. ἄ. καὶ ἄνευ τοῦ περαιτέρου ὀρισμοῦ «πόδας»· *Α* 50, *Σ* 283, 6 11 (ὅπου ὁ Βεικέρ. ἐν τῇ *Β'* καὶ ὁ Ἀμεί· γράφουσι· «δύω κύνες ἀργοί».—Κατὰ τὰ σχολ. καὶ τινες τῶν νεωτέρων σημ. ἡ λ. τοὺς λευκοὺς κύνες· ἀλλ' ἡ συνάφεια τοῦ λόγου ἀποδεικνύει τὴν σημασ. ταύτην ἡμαρτημένην, ἐπειδὴ πολλάκις ὁ λόγος εἶνε περὶ ὅλου τοῦ γένους τῶν κυνῶν. Ἡ σχέσις τῶν δύο σημασιῶν στηρίζεται ἐπὶ τῆς παρατηρήσεως ὅτι πᾶσα ταχέως κίνησις πράγματός τινος παράγει στίλβην τινά, λάμψιν, μαρμαρυγὴν· ὡς ἡ 2) σημ. εἶνε ἡ θεμελιώδης καὶ κυρία, ὡς καὶ ἐν λ. αἰόλος. Κατὰ δὲ τὸν Δύντζερν ἡ κυρ. σημ. εἶνε λαμπρός, καὶ ἔπειτα ὡς κοσμητικὸν ἐπιθ., ὡς καὶ ἡ λ. φαεινός, τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν κυνῶν μετὰ λαμπρούς, ὠραίους πόδας, καὶ ἐπὶ τῶν βοῶν μετὰ λαμπρά βῆδρα.—Ἡ παλαιότερα ἔτυμολογία, ἐκ τοῦ ἀ. στερ. καὶ ἔργον, ὥστε νὰ ᾔνε· ἄνευ κόπου, εὐκόλος, εὐκίνητος, φαίνεται πάντῃ ἀπίθανος. || Ὁ Κούρτιος καὶ ἄλλοι τῶν νεωτέρων γλωσσολόγων παραδέχονται κοινὴν τινὰ ρίζαν ἀργ- (=λευκός, λαμπρός) ἐξ ἧς οὐ μόνον ἡ λ. ἀργός παράγεται, ἀλλὰ καὶ ἀργ-ής, ἀργ-ενός, ἀργ-ινός, ἀργ-υρός, ἀργ-υρός, ἀργ-υρός, *Λατ.* *arg-entum*).

ΑΡΓΟΣΑΣ, ἐπὶρ. εἰς τὸ Ἀργος, *Β* 348.

ΑΡΓΙΡΕΟΣ [ἰ.], *ΕΝ*, *ΚΟΝ* (ἀργυρός), ἀργυροῦς, «ἀργυρός, ἀσημένιος», ταυτῆστιν ἦτοι ἐξ ἀγύρου πεποιημένος, ὅσον «λέβης»· *Ψ* 744, α 437, δ 645 κ. ἄ. τ. ἡ ἀργύρῳ κεκοσμημένος, ὅσον «τελαμὼν»· *Α* 38, «κώπη»· *Θ* 404 κ. ἄ. τ. *Ἰδ.* λ. **ΑΡΓΥΡΟΣ**.

ΑΡΓΥΡΟΔΙΝΗΣ [ἰ.], *ΟΥ*, ποι. (ἀργυρός, δίνη) ὁ ἀργυρὰ ρεύματα (ἢ δῖνα), ταυτῆστιν τῶν ὕδατων συστροφῆς ἔχων, ἐπιθ. τῶν ποταμῶν, διὰ τὴν διαύγειαν τῶν ὑδάτων αὐτῶν, **Ἰλ.* *Β* 753, *Φ* 8, 130.

ΑΡΓΥΡΟΝΑΟΣ [ἰ.], *ΟΝ*, ἐπ. (ἀργυρός, ἦλος) μετὰ ἀργυροῦς ἡλὸς ἢ «φόλας» κεκοσμημένος, «ἕλφος, ὀνόμας»· *Β* 45, ἡ 162 κ. ἄ.

ΑΡΓΥΡΟΠΕΔΑ [ἰ.], ἡ, ἐπ. (ἀργυρός, πέδα) ἀργυρόπους, ταυτῆστιν ἡ ὠραίους λευκοὺς πόδας ἔχουσα, ἐπιθ. τῆς Θέτιδος, **Ἰλ.* *Α* 538, *Π* 222.

ΑΡΓΥΡΟΣ [ἰ.], ὁ (συγγ. τῇ ἀργός) ἀργυρός, «ἀσημί» (|| ὁ ἑ. ἀσημιον, ἐκ τοῦ ἀσημος, εἴς, ἀργυρός κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν σεσημασμένον ἀργυρον, τὸ νόμισμα) Ὁμ. πλγ. Πατρίς αὐτοῦ θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ Ὁμ. ἡ Ἀλφειὸς πόλις τῆς γῶρας τῶν Ἀλιζωνῶν (*πρόβ.* Ἀλφειν). Μνημονεύον-

ται σκευή ἀλάργυρα, οἷον κρατήρ, ι 203, λίσσηται, ἐκπώματα, φίλαι κ. τ. τ. α 437, δ 53, 645, Ψ 714· ἀλλάγου δὲ μόνον ἐπάργυρα ἢ ἡργυρῶν, οἷον αἱ λαβαί (κώπαι) τῶν ξυφῶν, Α 31, θ 404, αἱ παραστάδες τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἀλκινόου, η 89, ἢ μὲ ἄργυρον κεκοσμημένα, οἷον; ὁρόνος; τ 56, ἢ κλίνη τοῦ Ὀδυσσεύς, ψ 200 ἰδ. Ἀργίφειος καὶ Ἀργὸς ἐν τέλει.

Ἀργιρότοξος [·...], οἷον, ἐπ. ὁ ἀργυρὰ τόξα (ἢ. τοῦτέστι τόξον καὶ βέλη) ἔχων, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Β 766, η 64 κ. ἀ. πλ. καὶ ὡς οὐσιαστικόν, Α 37, 434, Ε 547.

*Ἀργίφει [·...], ἢ, ἀγνωστος πόλις τῆς Ἡλίδος, γ. Ἰ. Ἀπ. 422 (ὁ Πάριος διορθώνει: Ἀμφιγυνίαι).

Ἀργίφειος [·...], ἐπ. εὐν, ἐπικ. στυλπνός, λαμπρὸς ὡς ἀργυρὸς, ἀργυρόλευκος, «σπέος» Σ 50, «φᾶρος» ε 230, κ 543. Ἐκτενέστερος τοῦ ἑπομ.

Ἀργίφειος [·...], οἷον, ἄργιφειος, ἐπικ. ἐπιθ. τῶν προβάτων «ἀργυρὰ μῆλα» Ψ 624, κ 85. (Συνήθως: παράγεται ἐκ τοῦ ἀργυρός, ὀρθότερον ὅμως ἐκ τοῦ ἀργός, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀργυρός, ἰδ. Ἀργός, ἢ. οὕτως ὥστε τὸ -υρος εἶνε κατάληξις περισπωμένης καὶ ἐν τινι νέᾳ Μακεδονικῇ λέξει „ταλῆος“=ἀταλῆος, ἐκ τοῦ ἀτάλος, ἰδ. Φιλίστ. Τόμ. Γ'. σ. 225, ἢ, ὅπως ὁ Κούρτιος χωρίζει τὴν λ. ἀργυ-φος (ὃ εἰ ἀργυρανής, λαμπροφανής, λευκοφανής) κατάληξις εἶνε τὸ -φος μόνον, ὅπερ παράγεται ὀρθῶς ἐκ τοῦ φᾶ-ος.—Ὁλως ἀπαράδεκτος φαίνεται ἡ γνώμη ὅτι τὸ -υρος παράγεται ἐκ τοῦ ὑφ-αῖνον, ὑφ-ή, ὑφ-ος, καθ' ὃ τὸ Ἀμείης καὶ Κοίχλυς ἡρμήνευσαν τὸ «φᾶρος ἀργύφον» ε 230: ἀργυροφές, ἀργυρολεύκως ἐξωφασμένον· διότι τότε πῶς μεταφέρεται εἰς τὸ «σπέος» καὶ τὰ «μῆλα»·)

Ἀργά, οἷον, ἢ, (πιθανῶς) ἐκ τοῦ ἀργός=ταχύς, κατ' ἀλλοίαν; ὃ ἐκ τοῦ ναυπηγοῦ Ἀργου) τὸ πλοῖον τῶν Ἀργοναυτῶν, μ 70.

Ἀραμός, ὁ, ἐπ., τόπος, ἐνθα ποτίζονται τὰ κτήνη, „ποτίστρα“ Σ 521, ν 247. Ἐκ τοῦ

ἄρα, μέλ. ἄρω, ποτίζω, «ἵππου»; γ. 8, 3 παθ. ποτίζομαι, πίνω, «οὐρέας» γ. Ἀπ. 263.

Ἀρεΐν [·...], ἢ, ποι. (ἀρή, ἢ. ὅπως ἐκ τοῦ φορβὴ παρήχθη ἢ φορβεΐα, κατὰ τὸν Δύνττον), κατὰ, ἀπειλή, λοιδορία, γ. Ἰλ. Ρ 434, γ 109, Φ 339.

Ἀρεΐσιος, ἢ, πηγή ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῆς νήσου Ἰθάκης, ν 408. (Ἐκ τοῦ ἀρηγ. ἀρέθω=ἄρῶ κατὰ τὸν Λόδεκκ. ἢ. σημ. δὲ κυρ. πᾶσαν ἐν γένει πηγήν εἶνε διὰ τοῦτο ὄν. κόρ. πολλῶν πηγῶν, αἵτινες πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἔσωσαν τὰ ἀρχαῖον ὄνομα „Ἀρετοῦσα“, ὡς καὶ ἡ ἐν Ἰθάκῃ).

Ἀρεΐος, οἷον (Ἀρης) συνήθ. Ἰων. Ἀρήϊος, ὅπ. ἰδε. εἰς τὸν Ἀρη ἀφιερωμένος, «τείχος Ἀρεΐον» τὸ τ. τοῦ Ἀρεΐως, τοῦτέστιν αἱ Θῆβαι, Δ 407. (Ὁ Βέκκερ. γράφει: ἄρεϊος).

Ἀρεΐον [·...], Ἀρεΐον, ποι., συγκρ. κατὰ τὴν σημ. ἀνήκον εἰς τὸ θετ. ἀγαθός, (ἐκ τῆς ρίζ. Ἀρ-εῖ τῆς ἀρ-ε-τή, ἀρ-ε-σκω κτλ. Ἀρ-ης) „καλ-λίτερος“ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἀνθρώπων ἔτε δὲ τὰς σωματικὰς αὐτῶν ἀρετὰς, ἔτε διὰ γένους, δύναμις κ. τ. τ. ὅθεν, ἀνδρείότερος, ταχυρότερος, εὐγενέστερος. Ὁμ. πολ.χ. ἐπὶ δὲ «χρῶς» Τ 33, «τείχος» Ο 736· «οὐ γὰρ τοῦ γε κρείττον καὶ ἄρειον ἢ ὅτι» ζ 182· «τάχα φράσσεται καὶ ἄρειον (ἐπ' ἑ.)», ὅα μὲ γνωρίστη καλ-λίτερα· ψ 144. Τὸ ἐναντίον εἶνε «χείρων» Κ 237.—Ἐν. αἰτ. ἀρεΐω, γ 250, αἰτ. πλ. ἀρεΐους, ε 277.

Ἀρεΐον [·...], οἷον, ὁ, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἵππος τοῦ Ἀδράστου, ὁ σώσας αὐτόν κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν, Ψ 346. (παρ' Ἀπολλ. γράφεται Ἀρίων).

Ἀρεκτός, οἷον, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀρέκτος (ἀ, ῥέζω) ἀπρακτός, ἀτελειώτως, «ἔργον» Τ 150 τ.

Ἀρεΐαι, Ἀρεΐασοι, ἰδ. Ἀρεΐκο.

Ἀρεΐκο [·...], (ῥίζ. Ἀρ- ἰδε Ἀρεΐον), μέλ. ἀρέσω, ἀόρ. ἀ. ἤρεσα, μέσ. μέλ. ἀρέσομαι ἢ ἐπ. σσ. μέσ. ἀόρ. ἤρεσάμην ἢ ἐπ. σσ. 1) Ἐνεργ. κυρ. κάμνω, τι καλόν (πρόβ. τὸ Γερμ. gultachen), ἑπομ. παρ' Ὁμ. μεταβ. διορθῶναι, ἀναπληρῶ (τὴν ἑλλειψιν) «ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι» Ι 120, Τ 138. 2) Μέσ. συνηθέστερον «ταῦτα ἀρεσόμεθα» θά τὰ διορθώσωμεν μεταξὺ μας, θά τὰ συμμιθώσωμεν πρὸς ἀλλήλους, Δ 362, Ζ 526, χ 55· ἐπὶ προσώπων, ἱκανοποιῶ τινα, ἐξίλειψ, εὐχαριστῶ, θ 402 «τινὰ δώροισιν, ἐπέειπ» διὰ δώρων, λόγων, Ι 142, θ 396, 415· «δαίτι» διὰ γεύματος, Τ 479.

Ἀρετῆ [·...] (ἀρετή), προκόπτω, εὐδοκίμω, τελεσφορῶ, θ 329· «λαοὶ ἀρετῶσι» ἀκμάζουσιν, εὐημεροῦσιν, εὐδαιμονοῦσιν, Ὀδ. τ 144.

Ἀρετῆον [·...], οἷον, ὁ, εἰς τις τῶν Τρώων, ὅπου τὸ Τεύκρου φονεύεται, Ζ 34.

Ἀρετὴ [·...], ἢ, πᾶν προτέρημα, δι' οὗ τις διαφέρει, διακρίνεται, ἐξέχει τῶν ἄλλων, παρ' Ὁμ. ἰδίως· ἀ.) ἐπὶ θεῶν, τὸ μεγαλεῖον, ἡ μεγαλοπρέπεια, Ι 498· β.) ἐπὶ ἀνδρῶν, ῥώμη, ἀνδρεία, σωματικὴ ἱκανότης, ἐπὶ δὲ καὶ ἐξωτερικὰ προτερήματα, οἷον κάλλος, εὐτυχία, τιμὴ κ. τ. τ. «υἱὸς ἀμείνων παντοίας ἀρετᾶς, ἡμὲν πόδας ἡδὲ μάχασθαι» Ο 642, πρόβ. Χ 268, ν 45, σ 133· γ.) ἐπὶ γυναικῶν καλλοσύνη, ε 206. (Ἐπὶ πνευματικῇ ἀρετῇ, φρονήσεως, συνέπειας, ἐκλαμβάνει τὴν λ. ὁ Δοιδέρλ. σ 201, ψ 578)· δ.) καὶ ἐπὶ ἵππων ἀρετὴ, Ψ 276. (Τὴν ἠθικὴν ἔννοίαν τῆς ἀρετῆς ἀγνοεῖ ὁ Ὁμ.—Συνήθ. παράγεται ἐκ τῆς ρίζ. Ἀρ-, ἢ συγκρ. τῇ Ἀρ-ης, σημ. δὲ κατὰ τὸν Νίτσην κυρίως πᾶν ὅ, τι ἀρέσκει).

Ἀρετῆς, ἵπτος, ἢ=Ἀρετῆ, αἰτ. ἀρετῆτα ἔγραψεν ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. ἀντὶ τοῦ: ἀδροτῆτα, ἰδ. Ἀδροτῆς.

Ἀρά, ἢ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀρά. 1) προσευχὴ,

δείσεις, παράκλησις, O 378, 598, Ψ 199, δ 767· συνήθως ἐπὶ κακοῦ κατάρτα, I 566 κ. ἀ. πολχ.—ὄθεν 2) τὸ καταρῶμενον κακόν, δυστύχημα, ὄλεθρος, M 334, E 485, Π 512, G 59, χ 208, «ἀρή καὶ λοιγός» Ω 489. (Τὸ α εἶνε μακρὸν μὲν ἐν ἄρει, βραχὺ δὲ ἐν θέσει· ἡ δὲ γνώμη τοῦ Ἑυνοῦ καὶ Βουτυρ. ὅτι εἶνε βραχὺ μὲν ἐν τῇ 1) σημ., μακρὸν δὲ ἐν τῇ 2) σημ. ὅθεν εἶνε ὁρθή).

Ἀρήγω [·...], ποι. (συγγ. τῇ ἀρκέω), μέλ. ἀρήγω· ἀ.) βοηθῶ, παρίσταμαι, συντρέχω, συνεργῶ, συμμαχῶ, μετὰ δοτ. προσ. B 363 κ. πολχ. καὶ μετὰ δοτ. ὄργαν. «ἔπεισον καὶ γερσίον· διὰ λόγου καὶ ἔργου, A 77· 6'.) ἀμύνω, ἀποτρέπω, «ὄλεθρον» Βατρ. 280.

Ἀρηγᾶς [·...], ὄνομα, ὁ, ἡ, ἐπ. βοηθός, ἀρωγός, τὸ ἀρ. Βατρ. 381· τὸ θηλ. Ἰλ. Δ 7, E 511.

Ἀρηόοος [·...], ὄν, ἐπ. (Ἄρης, θεός) ταχὺς ὡς ὁ Ἄρης, ταχὺς ἐν τῇ μάχῃ, Ἰλ. Θ 298, O 345, T 467.

Ἀρηίοος [·...], ὁ, ὄν. κύρ. 1) ἀνὴρ τῆς Φιλομεδούσης ἢ Φυλομεδούσης, πατὴρ τοῦ Μενεσθίου, βασιλέως τῆς ἐν Βωιωτίᾳ Ἀρνης, ἐπικαλούμενος Κορύνητης, διότι «σιθρηεὶ κορύνη ῥήγνυσκε φάλαγγας» H 10, 137 ἐξ., δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυκούργου κατὰ τὴν ἐξ Ἀρκαδίας ἐπάνοδόν του, H 144 ἐξ. Ὁ τάφος αὐτοῦ εἰδελκνυτο οὐ μακρὰν τῆς Μαντινείας ἐπὶ ἐπὶ Παισάνει, 8, 14, 4. (Ὁ Ἑθόνιος παραδέχεται ὅτι ἦν δῆλος φέροντας τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸν μὲν πάππον τοῦ Μενεσθίου, στίχ. 10, τὸν δὲ υἱὸν ὁμῶναι τῷ πατρὶ, 5, 8, ἢ. ἀνευ τινός ἀνάγκης).

2) Θραξ τις, ἡνίοχος τοῦ Ῥίμου, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου φονευθείς, T 487.

Ἀρηικταμένης [·...], ἡ, ὄν. (ὁ Βέκκ. γράφει ἀρ.) ἐπ. (Ἄρης, κτείνω) ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, τουτέστιν ἐν τῇ μάχῃ φονευθείς, X 72, λ 41.

Ἀρηιάλκος [·...], ὁ (Ἄρης, λύκος). 1) πατὴρ τοῦ Προδοήνορος, ὅπ. ἴδε. 2) Τρώς τις ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 308.

Ἀρηίος [·...], ὄν. (ὁ Βέκκ. ἀρ.) Ἰων. «Ἀρειος, ὁ εἰς τὸν Ἀρῆ ἀφιερωμένος, ὅθεν πολεμικός, ἀνδρείος, μάχιμος, ἐπὶ προσώπων πολλάκις, Δ 98 κ. ἀ. σπανιώτερον ἐπὶ πραγμάτων «τεύχεα, ἔντεα» Z 340, π 284.

Ἀρηίφατος [·...], ὄν. (ὁ Βέκκ. ἀρ.), ἐπ. (Ἄρης, φένω, πέφαμαι) ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, τουτέστιν ἐν τῇ μάχῃ φονευθείς, T 31, Ω 445, λ 41.

Ἀρηίφιλος [·...], (ὁ Βέκκ. ἀρ.) ἐπ. φίλος τοῦ Ἀρεως, οἶον· Ἀρεοφίλης, εὐτυχὴς ἐν πολέμῳ, πολεμικός, ἀνδρείος, ἐπὶ θ. τῶν ἡρώων, B 778, Z 73 κ. ἀ. τῆς δὲ Ὁδ. μόνον ο 169.

Ἀρήμεναι, ἴδ. Ἀρίομαι.

Ἀρημένος [·...], ἡ, ὄν, ἐπικ. μετοχὴ παθ. τινος· παρακειμένη ἀμφιδόλου παραγωγῆς, ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ διὰ τοῦ βεβλαμμένος ἐρμημομένης, βεβαρημένης, πιεζόμενης, κα-

ταβεβλημένος, «βασανισμένος», «γῆρας λυγρῷ ἀρημένος» Σ 435· «γῆρας ὕπο» λ 436, «ὕπνῳ καὶ καμάρῳ ἀρημένος» ζ 2· «ὄρη ἀρημένος» σ 53. (Παράγεται κατὰ μὲν τὸν Θήρσιον ἐκ τοῦ ἀρέω, συγγ. τῷ βαρύς, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἀραιός, κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀράω=ἀράσσω, ὥστε κυρ. σημ. «παραδαρμένος»).

(Ἀρήν, ὁ, ἡ) ἐκ τῆς ἀρχ. ταύτης ὀνομαστικῆς εὐρίσκονται αἱ ἐξῆς συγκεκριμ. πτώσεις· ἀρνώ, ἀρνί, ἀρνα· δούκ. ἀρνε Γ 403 (ἄμωτο. τῶν γενῶν)· πληθ. ἀρνες, δοτ. ἀρνάσι καὶ ἐπ. ἀρνεσσι, αἰτ. ἀρνας. Κυρ. σημ. τὸ πρόβατον, ἰδίως (ὁ) τὸ ἀρσενικόν, συνηθέστερον λεγόμενον κριός (ὅπ. ἴδε), δ 85· μάλιστα δὲ τὸ νεογνόν, «ἀρνί», ἀδιάφορον ποίου γένους, Δ 102, πρὸλ. Γ 403. (Παράγ. κατὰ τινάς· ἐκ τοῦ εὐρ. α καὶ τοῦ ῥήν· κατὰ δὲ τὸν Λόβεσκ. ἐκ τοῦ ἀρ καὶ ῥήν. ἢ. Ὁ δὲ Γ. Κοῦρτιος ἀνάγει τὴν λ. εἰς τὴν ῥίξ. ἐρ (ἐριον, εὐ-ερ-ος κτλ.), ὥστε κατ' αὐτὸν κυρία σημ. τῆς λ. εἶνε ἐριόυχος, καθ' ἣ καὶ σήμερον, ὡς ἔμαθον, ἐν Ἀρκαδίᾳ «ῥεοῦχα» (=ἐριόυχα) λέγονται τὰ πρόβατα).

Ἀρηρομένος, ἡ, ὄν, ἴδ. Ἀρήν.

Ἀρήνη, ἡ, πόλις τῆς Ἠλίδος παρὰ τὸν Μινώειον ποταμὸν (κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Στράβ. 8, 3, 19 τὸ μετέπειτα Σαμικόν, ὅπερ ἴσως ἦτο τῆς Ἀρήνης ἢ ἀκρόπολις. Ἄλλη τι· Ἀρήνη, μετέπ. Ἐράνα, ἔκειτο ἐν Μεσσηνίᾳ, Στρ. 8, 3, 23. Πρὸλ. Παυσ. 4, 2, 4), B 594, Δ 723.

Ἄρης, γεν. Ἄρεος καὶ ἐπ. Ἄρρος, δοτ. Ἄρει, Ἄρει καὶ ἐπ. Ἄρηι, αἰτ. Ἄρην E 909, Βατρ. 265, συνήθ. ἐπ. Ἄρηα, κλητ. Ἄρες καὶ Ἄρες. 1) ὁ Ἄρης, Λατ. Mars, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, θεὸς τοῦ πολέμου καὶ τῆς πεισματώδους μάχης, τὸ σύμβολον τῆς ἀκαθάρτου καὶ ἀγρίας βίωτης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν, τῆς ὁποίας διὰ τοῦτο εἶνε πολέμιος διηνεκῆς, ἀλλ' ἐν ταῖς πρὸς αὐτὴν μάχασι ἀνάγκη πάντοτε νά ἡττάται, E 853 ἐξ. Φ 400 ἐξ. εἶνε ἀδελφός τῆς Ἑρίδος, ὁ δὲ Δεῖμος καὶ Φόβος εἶνε υἱοὶ του, Δ 440, N 298, O 419· εἶνε φίλος τοῦ πολέμου καὶ τῆς αἱματοχυσίας («ἄτος πολέμοιο, μικρόνος, βροτολογός» κτλ.)· ἡ δὲ ἀνδρεία αὐτοῦ εἶνε ἀμέτοχος παντός μέτρου καὶ φρονήσεως («θεός, θυρός, ὀδρμός»). Ἡ συνήθης αὐτοῦ διατριβὴ εἶνε μεταξὺ τῶν ἀγρίων πολεμικῶν ἰθύνων, τῶν Θρακῶν, τῶν Φλεγυῶν ἢ τῶν Ἐφύρων, N 304 ἐξ., O 364· ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι ἀναφαίνεται ὅτι μὲν μετὰ τῶν Τρώων, ὅτι δὲ μετὰ τῶν Ἀχαιῶν («ἄλλοπράσαλλος»). Ὁ Ἄρης εἶνε ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ ὠραῖος τὴν ὄψιν καὶ πάντοτε ὀπλισμένος («χάλκεος»), τὸ σῶμα του καταλαμβάνει 7 πλῆθρα, ἢ τρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους κραυγάζει ὅσον μύριοι ἄνδρες, E 860· ὑπερβαίνει δὲ κατὰ τὴν ταχύτητα πάντας τοὺς θεούς, O 334. Ἐκ τῶν προτέρων αὐτοῦ περιπετειῶν ἀναφέρεται ἡ πύγμαλυσια, ἐν ἣ καταπύον

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

αὐτόν δ' Ὀϊτος καὶ Ἐριάδης καὶ ἐξ ἧς ἀπηλ-
λάγη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ ἡ ἐρωτική μετὰ τῆς
Ἀφροδίτης σχέσις, ἥτις ἐλάβε τασούτων κατὰ
ἐπακόλουθα, Ε 385, θ 267 ἐξ. 2) Ὡς προση-
γορικόν ἢ μάλλον ὡς συμβολικὴ ἔκφρασις (διότι
παρ' Ὀμ. οὐδέποτε ἐμφανίζεται ἡ προσωποποίη-
σις) σημ. τὴν πολεμικὴν ἀνδρείαν, Ρ 240,
Σ 263· τὸν πόλεμον, τὴν μάχην, τὸν φό-
νον, τὴν καταστροφὴν, πρὸλ. Ν 569, Ρ
529· ὅθεν αἱ φρ. «συνάγειν Ἀρηα» συγκροτεῖν
μάχην, Β 384, «ἔρδα Ἀρηα» Ε 862, «ἐγεί-
ρω δὲν Ἀρηα» διεγείρω πεισματώδη μάχην, Β
440 κ. ἀ. τ. Ὡς ὅπλων πολεμικῶν ἐρμηνεύεται
τὸ «ἀφίει μένος ὄδρομος Ἀρης» ὁ εἰ. ἡ κατα-
στρεπτικὴ δύναμις τοῦ δόρατος· ἔπαυσε, Ν 444·
ἀλλ' ἐνταῦθα ποιητικώτερον εἶναι νὰ ἐκληφθῇ ὁ
Ἀρης ὡς ἡ πολεμικὴ ἀνδρεία τοῦ τρωθέντος·
ὁ Ἀρης ἔχασε τὴν δύναμίν του, ταυτέστιν ἡ
πολεμικὴ ἀνδρεία ἐξέλιπε μετὰ τῆς ζωῆς. (Τὸ α
εἶναι βραχὺ, ἀλλ' ἐν ἀρσεί ἢ μακρὸν, Ε 34 κ. ἀ.).

ΑΡΗΤΗΡ [-], ἄρως, ὁ, ἐπ. (ἀράομαι), κυρ.
ὁ προσευχόμενος, ὁ εὐχέτης, ὁ. ὁ ἱερεὺς, ὡς
ὑπὲρ τοῦ λαοῦ προσευχόμενος τότε θεοῦ, *D.
Α 11, Ε 78.

ΑΡΗΤΗ [-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ῥηϊήνορος, γυνὴ
τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, η 54—77.

ΑΡΗΤΙΔΗΣ [-], οἶ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρή-
του=ὁ Νίτας, ὅπ. γῆς, π 395, σ 443.

ΑΡΗΤΟΣ [-], ἡ, ὄν, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀρατός
(ἀράομαι), ἐπὶ καλοῦ, εὐκτός, ἐπιθυμητός· ἐπὶ κα-
κοῦ, κατάρατος, ἐπάρατος, κατηραμένος·
παρ' Ὀμ. μόνον «ἀρητὸν» δὲ τοκεῦσι γόνιν ἢ πέν-
θος· ἔθηκεν, Ρ 37, Ω 747, ἐπροΐένθησας εἰς τοὺς
γονεῖς κατηραμένον, ταυτέστιν ὀλέθριον θρήνον ἢ
πένθος. (Κατ' ἄλλους· δὲ· κατέστησας ἐπιθυμητὸν
εἰς τοὺς γονεῖς τὸν θρήνον καὶ τὸ πένθος, ὁ εἰ.
προσκάλεσας τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ θρήνου καὶ πέν-
θους κατὰ τὸ «μερος γόοιο». Ἡ δευτέρα τού-
των τῶν ἐρμηνειῶν, ἥ ἀποφθεράς παρέχουσι τὰ
σχόλια, εἶναι βεβιασμένη).

ΑΡΗΤΟΣ [-], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Νέστορος, γ
444. 2) υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὑπὸ τοῦ Αὐτομέ-
δοντος· φανευθεῖς, Ρ 494.

ΑΡΟΕΝ, ἴδ. ΑΡΑΡΙΣΚΑ.

ΑΡΟΜΕΝ (ἀρμός), ὁρ. ἄ. ἀρμήσας, κυρ. συν-
αμύζω· παρ' Ὀμ. δὲ ἀμετάβ. συναμύζομαι,
συνδέσμαι, «διέτμαγεν ἐν φιλότῃ ἀρμήσαν-
τε» ἀπεχωρίσθησαν ἀλλήλων διὰ φίλας συνηρ-
μοσμένους, συνδιηλλαγμένους, Η 302 γ.

ΑΡΟΜΙΟΣ, η, ὄν (ἀρμός) «ἀρμιοὶ ἡμῖν» διὰ
φίλιας πρὸς ἡμᾶς συνδεόμενοι, φίλοι, π 427 γ.

ΑΡΟΜΟΣ, ὁ (ἀρ-, ἀραρίσκω) δεσμός, σύν-
δεσμος, μάλιστα φιλικός, *Υ. Ἑρμ. 524.

ΑΡΙ- [-], μόριον ἀμύριστον, συντελοῦν, ὡς
καὶ τὸ ἀρι-, εἰς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας τῆς λέ-
ξεως, μεθ' ἧς συνάπτεται, ἄγαν, πολὺ· εἶναι τῆς
αὐτῆς ῥίζης μετὰ τὸ ἀρίων, ἄριστα, ἀρετή, καὶ
σημαίνει τὸ ἔξοχον, τὸ ὑπερβάλλον.

ΑΡΙΑΔΗ [-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Μίνως καὶ
τῆς Πασιφάνης, ἥτις διὰ τοῦ μίτου αὐτῆς ἐσωσεν
ἐκ τοῦ Λαβύρινθου τὸν Θησεῖα· ἀκολουθήσασα
δὲ μετ' αὐτοῦ ἐφρονέυθη ἐν τῇ νήσῳ Δία (Νέζω)
ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, (ἴδ. ἢ τὴν λ. Δία) Σ 592,
λ 324 ἐξ. (Αἱ ἐν τῷ τελευταίῳ χωρίῳ ἀναφε-
ρόμεναι μαρτυρίαι τοῦ Διονύσου εἶναι ἡ καταγ-
γελία ὅτι ἡ Ἀριάδνη κατὰ τινὰς μὲν εὐρέθη ἐν
τινὶ ἄλσει τῆς νήσου ἀνόσιον ἔχουσα συνέντευξιν
μετὰ τοῦ Θησεῖος· ἢ κατ' ἄλλους δὲ ἀνέγκαν εἰς αὐ-
τὸν τὸν Διονύσου ὡς ἐρωμένη.—Ἐτυμολογεῖται
ἐκ τοῦ ἀρι- καὶ ἀδεῖν, οἰοεῖται πολὺ ἀρεστή·
πρὸλ. τὸ κύρ. ὄν. Εὐάδην=εὐάρεστος· κατ' ἄλλους
ὅμως ἐπειδὴ εὐρέθη ἐπὶ ἀγγείου τινός καὶ ὁ τύπος
Ἀριάδνη, τὸ δεύτερον συνθετικὸν μέρος εἶναι ἀ-
γνός, ὅπου κατὰ τὴν Κρητικὴν διάλεκτον ἐπρο-
φέρεται· ἀδνός, καθὼς καὶ ὁ κύκνος (Λατ. cygnus)
κύδνος).

ΑΡΙΓΝΑΤΟΣ, η, ὄν, ἐπ. (γνωτός) πολὺ γνω-
στός, λίαν εὐδιάκριτος, «ἀρίγνωτοι τε θεοί»
Ν 72· «ρεῖα ἀρίγ.» ὁ 207, ζ 108, 300, ρ 265·
καὶ πασίγνωστος (εἰρων.) ταυτέστι διαδότη-
τος, ρ 375 (ἔπου τὰ ἀρι ἀποτελεῖ υ, ἐν ᾧ
ἀλλαγὴ υ-).

ΑΡΙΔΕΙΚΤΟΣ [-], ὄν, ἐπ., (δείκνυμι), πολὺ
δεικνύμενος· ὅθεν δακτυλοδείκτουμένος, πε-
ριφανής, περιβλεπτός, ἔξοχος· ὡς ἐπὶ τὰ
πολὺ μετὰ γεν. ὡς τὰ ὑπερθετικά, «ἀνδρῶν,
λαῶν» Α 248, Ε 320, θ 382, λ 540.

ΑΡΙΖΗΛΟΣ, ὄν, καὶ ἀρίζηλος Σ 249, ἐπ. (ἐκ
τοῦ ἀρι καὶ ζήλος=ἔηλος μετὰ τοῦ διγάρματος,
ὅπου πλινθῶς πρὸ τοῦ ὁ μετεδλήθη εἰς σ, ἀμφο-
τέρα δὲ ἀπέτελεσαν τὸ ζ) πολὺ φανερός, πρό-
δηλος, πασιδηλος, «αὐγή» πολὺ φαινή, Ν
244, Χ 27· «φωνή» ἡχηρὰ Σ 249· ἐπὶ θαυμα-
στοῦ τινός πράγματος, «τὸν (δράκοντα) ἀρίζη-
λον θῆκε θεός· τὸν ἔκαμεν ὁ θεός (ἢ μεταμορ-
φώσας αὐτὸν εἰς λίθον ὅμοιον πρὸς τὸν ὄνιν)
σημαντικὸν θαῦμα, θαυμαστὸν σημεῖον, ἢ μάλ-
λον κατὰ τὸν Ναιήλοδαχ· μνημεῖον πασίγνω-
στον εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας, Β 318. (Ἄλλοι
ἀναγινώσκουσι μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου αἰδηλον
(ἐκ τοῦ α καὶ ἰδεῖν, ὅπου ὅμως ἔχει τὸ ἰ βραχὺ)
=ἄφαντον, ἢ πρὸς λόσιν τῆς προσφδιακῆς δυσκο-
λίας· αἰζήλον μὲ τὴν αὐτὴν σημασ. (Ἀπολλ., ΜΕ,
Ἠσύχ.) καὶ μεταφράζουσιν· ὁ θεός ὅστις τὸν
παρήγαγεν εἰς φῶς κατέστησεν ἄφαντον τὸν δρά-
κοντα δι' αὐτῆς ταύτης· δηλονότι τῆς μεταμορ-
φώσεως εἰς λίθον).—Ἐπὶ ΑΡΙΞΑΛΑΣ, προδή-
λος, σαφές, «ἀρίζηλος· εἰρημένος» μ 453 γ.
(ἢ Ὁ Γ. Κούρτιος· παράγει τὸ δεύτερον μέρος
ζήλος ἐκ τῆς ῥίζ. διφ, διφηλος=διηλος=ζηλος·
ἢ δὲ ρ. διφ=φανερός, λαμπρός.—Ὁ αὐτός πα-
ραδίδεγται καὶ τὴν διόρθωσιν· αἰζήλον Β 318,
θεωρῶν τὸ ἐπιθ. τοῦτο παθ.: ἄφαντον, ἄφανη,
ἐν ᾧ ὁ ἄλλος τύπος αἰδηλος εἶναι ἐνεργ.: ἀφανί-
ζων, καθὼς καὶ ἄλλα ἐπίθετα ἢ τὸν αὐτὸν τύπον
ἔχοντα διαφόρους λαμβάνουσι σημασ., ὅτ' εἰν

εἶνε παθητικά, δὲ δὲ ἐνεργητικά, ὅσον ἀνέχωνος, ἀβλαβὲς κ. ἄ.).

ΑΡΙΘΜΕΝ [v...], (ἀριθμός) ἐπ. ἀπαρ. τοῦ παθ. ἀορ. ἄ. ἀριθμηθῆναι, ἀντὶ τοῦ -ῆσθαι, ἀριθμῶ, ἀπαριθμῶ, ὑπολογίζω μετ' αὐτ. δ 411, «διὰ ἀριθμ.» ἀριθμῶν διακρῶ εἰς δύο ἴσα μέρη, κ 204, «εἴπερ γὰρ κ' ἐθέλωμεν—ἀριθμηθῆναι ἀμφοῖν», νά ἀριθμηθῶμεν, νά ὑπολογισθῶμεν πόσοι Ἀχαιοὶ καὶ πόσοι Τρῶες, Β 124.

ΑΡΙΘΜΟΣ [v...], ὁ (ἀρῶ), ἀριθμός, πλῆθος· Ὁδ. δ 451, λ 449.

ΑΡΙΜΑ [v...], τὰ, χώρα (ἢ κατὰ τὸν Σχολ. καὶ τὸν Στράβ. 13, 4, 6 ὅρας) τῆς Κιλικίας, ὅπου ὁ Τυφώης ἔκειτο δεσμώτης ὑπὸ τῆς γῆν, Β 783 «ἐν Ἀρίμοις» (ὡς ὅμως καὶ ὡς ἐθνικὸν δύναται νά ἐκληθῇ· μεταξὺ τῶν Ἀρίμων, ἐν τῇ χώρᾳ ὅλῃ, ἐνθα κατοικοῦσιν οἱ Ἀριμοί). Σημειωτέον ὅτι ἐτίθετο τὸ ὄρος τοῦτο καὶ ἐν Μυσίᾳ, Λυδίᾳ καὶ Συρίᾳ, πρὸλ. Στράβ. ἔ. ἄ. ἴδε καὶ τὴν λ. Τυφώης.

ΑΡΙΠΡΕΠΗΣ, ἔς, γεν. ἕως (πρέπω) εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής, λαμπρός, «ἀνδρες» I 441, «ἵπποι» Ψ 453, «ἄστρα» Θ 536, «εἶδος» θ 476· μετὰ δοτ. «ἄριπρ. Τρῶεςσι» διαπρέπων, ἔξοχος μεταξὺ τῶν Τρώων, Ζ 477.

ΑΡΙΣΒΑΣ [v...], ΑΝΤΟΣ, ὁ, πατήρ τοῦ Λεωκρίτου, Ἀχαιός, Ρ 345.

ΑΡΙΣΒΗ [v...], ἡ, πόλις τῆς Τροίας οὐ μακρὰν τῆς Ἀδύου, Β 836, Φ 43.—Ἐπὶ ῥ. ἈΡΙΣΒΗΘΗ, ἐκ τῆς Ἀρίσθης, Μ 96.

ΑΡΙΣΗΜΟΣ [v...], ΟΝ (σημα) διάσημος, πασιγνωστός, Υ. Ἑρμ. 12.

ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ [v...], ὁ, ὄν, 4) εὐώνυμος, «ἀριστερός, ζερός»· «ὄμος, μηρός» Ε 46, 660 κ. ἄ. «ἐπ' ἀριστερά» πρὸς τὰ ἀριστερά, Β 526, Η 238· «μάχης» Ε 355, «στρατοῦ» Ν 326 «χειρὸς» ε 277. 2) Μεταφ. ἐπὶ προσωinisμάτων, δυσσιώνιστος, κακόντι προαγγέλλων «ὄρνις» υ 242.—Ἐκ τούτου

ΑΡΙΣΤΕΡΟΦΙΝ, ἐπὶ ῥ. ἢ ἐπ. αὐτ. μετὰ τὸν προσσημασμένον φιν, ὅπ. ἴδε, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἐπ' ἀριστερόφιν» πρὸς τὰ ἀριστερά, Ν 309, Ρ 146.

ΑΡΙΣΤΕΥΣ, ΗΟΣ, ὁ (ἄριστος) ὁ ἄριστος, ὁ πρωτεύων, ἐνικ. Ρ 203· συνήθως δὲ πληθ. «οἱ ἀριστεύς», οἱ πρώτιστοι, οἱ προύγοντες, Β 404, Ο 303, Ψ 236 κ. ἄ. «ἀριστην ἄλοχοι ἡδὲ θυγάτρι» λ 227.—Ἐκ τούτου

ΑΡΙΣΤΕΥΩ, εἶμαι ὁ ἄριστος, ὁ πρῶτος, πρωτεύω, Ζ 208· «Τρώων» προέχω Ζ 461· «βουλῇ πάντων» πρωτεύω πάντων κατὰ τὴν σύνεσιν, Α 627· «μεθ' ἡμέας» δ 652 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), «ἐν μάχῃ, ἢ μάχεσθαι» Α 409, 746, Η 292, 551, Ρ 354.

ΑΡΙΣΤΟΝ [v...], τὸ, «πρωτόν ἐμβρωμα» κατὰ τὸν Ἀριστάρχον, πρόγευμα, «γεῦμα» (προφ. γόμα), Λατ. grandum, ὅπερ παρ' Ὁμ. γίνεται ὄγ· πολὺ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, «ἐντόνον» ἄριστον· Ω 124, π 2 (|| κατὰ τὴν ὁρμὴν

διώρῳσιν τοῦ Βεγκέρου, ὅστις διέτετε τὸ μακρόν τοῦ α καὶ οὕτως· ἀφῆρεσε τὴν χαρμυδίαν τῆς συνήθους γραφῆς «ἐντόνοντο ἄριστον». Ὁρθῶς ἐτυμολογεῖ τὴν λ. ὁ Κούρτιος Studien zur Griechisch. u. latein. Grammatik, Τόμ. II. σ. 475 ἔξ. Ἐκ τῆς ῥίζης ἀερ (συγγεν. τῷ ἥερ-ος, ἥερ-ι, ἥρι, ἄτρ. αὐρ-ιον, αὐ-ὤς=ἡώς) κατὰ συναίρ. ἀρ. ἐσχηματίσθη ῥήμα ἀρ-ίζω (κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὀρθρίζω, ἐαρίζω, θερίζω, ὀψίζω) σημαίνον κάμνω τι καὶ εἰδικώτερον τρώγω τι πρῶτ. Ἐντεῦθεν ἄριστον· τὸ πρωτόν ἐμβρωμα).

ΑΡΙΣΤΟΣ [v...], ὁ, ΟΝ (ὡπερθ. τοῦ ἀγαθός· ἐκ τοῦ ἀρεῖων) ὁ ἄριστος, ὁ ἐξοχώτατος, ὁ πάντα ὑπερέχων κατὰ τὰ ἔξωτερικά προτερήματα, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν βίωσιν, ὅθ. βιωμολογία, ἀνδρείοτατος, «ἄρ. Ἀχαιῶν» Α 244 κ. ἄ. πολὺ. «ἐν Ὀρχήεσσιν» μεταξὺ τῶν Θρακῶν, Ζ 7· ἐν γένει δὲ ὁ ἄριστος· εἰς τὸ εἶδος τοῦ «οἰκονοπόλων, σκυτοτόμων κ.τ.τ.» Α 69, Η 221· τὸ δὲ καθ' ὅτι ἡ δι' ὅτι ἐξέχει τις ἐκφέρεται συνήθ. κατὰ δοτ. «βουλῇ» I 54, «τοιοῦτον» Ν 313, «ἐγγεσιν» δ 214, «δυνάμει καὶ ἡμασιν» Ψ 891, «νεῖκει, νεῖκος» φιλονεικίατος, Ψ 483 κ. ἄ., πολλάκις δὲ καὶ κατ' αὐτ. «εἶδος ἄριστη» Β 745, πρὸλ. Ρ 142, θ 57· 60εν ὁ πρώτιστος, ὁ ἰσχυρότατος, «θεῶν ὑπατος καὶ ἄρ.» Τ 258, Ψ 45· «Ζεὺς ὁ ἄριστος» Ξ 213, κ. ἄ. πολὺ. «Τρώων, Ἀχαιῶν ὁ ἄριστος» οἱ προύγοντες, Γ 250, Α 260, κ. ἄ. «Δαναῶν, Φαίηκων» δ 278, θ 108 κ. ἄ. «οἱ ἄριστοι ἐν Ἐωρῇ» Ζ 209· ἐπὶ δὲ ἐπὶ ζώων, «ἵπποι, βόες» Β 763, σ 314 κ. ἄ., ἐπὶ πραγμάτων, ἰδιότητων, ἐνεργειῶν κτλ. «τεύχεα» Ο 616, «ἀσπίδες» Ξ 317, «νῆες» θ 27, «βουλῇ» ι 74 «μητις» Ρ 634· «δοκεῖ μοι εἶναι ἄριστον» ε 360 κ. ἄ. «ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται, ἢ γένοιντο» ἵνα λάβωσιν ἄριστην ἐκδασιν Γ 110, γ 429, ι 420 κ. ἄ. (ἢ κατ' ἄλλους· ἵνα γένην τὸ ἄριστον) καὶ ἐπιβήματα, «ἢ σοὶ ἄριστα πεποιήτα κατὰ οἶκον πρὸς Τρώων» τῷ ὄντι ὠραιότατα πράγματα ἔγειναν ὑπὸ τῶν Τρώων εἰς τὸν οἶκόν σου (εἰρωνικῶς ἀντὶ τοῦ· κακίστα καὶ ἀνοσιώτατα Ζ 56.—Κατὰ κράσιν μετὰ τοῦ ἄρθρου ἄριστος (Βέκκ. ἐν τῇ Β'. Ὡρ.)= ὁ ἄριστος, Α 288, Ν 454, Τ 443 κ. ἄ. ρ 446.

ΑΡΙΣΦΑΛΗΣ [v...], ἔς, ἐπ. (σφάλω) λίαν ὀλισθηρός, «οὐδός» ρ 196 f.

ΑΡΙΦΡΑΔΗΣ [v...], ἔς, γεν. ἕως (φράζομαι) λίαν γνωστός, εὐνόητος, εὐδιάκριτος· ἀριφραδέα τέκνεται· εἶνε πολὺ εὐδιάκριτα (τὰ ὅσα τοῦ Πατρόκλου) Ψ 240· ἔτι δὲ καὶ περὶ «σήματος» Ψ 326, λ 126 κ. ἄ. Ἐπὶ ῥ. ΑΡΙΦΡΑΔΗΣ, ψ 225 f.

ἈΡΚΑΔΙΗ, ἡ, (κυρ. θηλ. τοῦ Ἀρκάδιος), Ἀρκάδια, χώρα ἐν τῷ μέσῳ τῆς Πελοποννήσου, Β 603.

ἈΡΚΑΣ, ΛΑΟΣ, ὁ, κάτοικοι τῆς Ἀρκადίας, Β 611, Θ 134.

ἈΡΚΕΙΣΙΔΗΣ [..-], οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρκείσιου=ὁ Λαέρτης, δ 755, ω 270.

ἈΡΚΕΪΣΙΟΣ, ὁ, Λατ. Arceus, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυπείας, πατὴρ τοῦ Λαέρτου, Ὀδ. ξ 182, π 418 κ. ἀ. (ὀνομασθεὶς κατὰ τὸν Εὐστάθιον οὕτως διότι ἐθῆλσαν ἐκ τινος ἄρκτου).

ἈΡΚΕΣΙΑΛΟΣ [..-], ὁ (ἄρκω, λαός), υἱὸς τοῦ Λύκου, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν, στρατεύσας ἐπὶ τὴν Τροίαν μετὰ δέκα νηῶν καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος, Β 495, Ο 329.

ἈΡΚΕΩ, μέλ. ἀρκέσω, ἀόρ. ἤρκεσα. 1) ἀμύνω, ἀπρκρούω, ἀποτρέπω, ἀποσοβώ, «τί τι» τι ἀπὸ τινος, (περὶ τῆς συντάξεως ἴδ. λ. λησθέναι) «ἐλευθρόν τι» Ζ 46, Γ 89, δ 292, «τινὶ ἀπὸ χροῶς ἤρκει ἐλευθρόν» Ν 410, Ο 534. 2) ὅθεν μετὰ μόνης δοτ. ὑπερασπίζω, προφυλάττω τινα, βοηθῶ τινα, Ο 529, Φ 131, π 264. «οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ» δὲν τὸν ἐπροφύλαξεν, δὲν ἐβοήθησεν ὁ θώραξ, Ν 371.

ἈΡΚΙΟΣ, οἷ, ἐπ. (ἄρκω), ὁ δυνάμενος νὰ προφυλάξῃ, νὰ βοηθήσῃ, ὁ παρέχων ἐλπίδα καὶ ἐμπιστοσύνην, ἀσφαλής, βέβαιος (ἢ ἔτοιμος κατὰ τὸν Ἀπολλ., promptus) «νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἢ ἐσσωθῆναι» τὸ μόνον βέβαιον τὸ ὅποιον τώρα μᾶς περιμένει εἶνε ἢ νὰ χαθῶμεν ἢ νὰ σωθῶμεν, Ο 502. «οὐ οἱ ἄρκιον ἐσσεῖται φυγῆναι κύνας» δὲν θὰ ἦν βέβαιον ἢ ἔτοιμον εἰς αὐτὸν (δὲν θὰ ἔχῃ ἐλπίδα) νὰ διαφύγῃ τοὺς κύνας, δ ε. βεβαίως δὲν θὰ διαφύγῃ τοὺς κύνας, «τὰ σκυλιὰ τὸν περιμένουν», Β 393, «μισθὸς δὲ οἱ ἄρκιος ἔσται» ἢ δὲ ἀμοιβή του θὰ ἦν ἀσφαλής, Κ 304. ὡσαύτως καὶ σ 358. (Ἐν τοῖς δυσὶ τοῖς χωρίοις δύναται νὰ ἔχῃ καὶ τὴν σημ. τοῦ ἀρκέτος, ἱκανός, ὅπερ ἀντίκειται ὁ Βούττιανος, παραδέχεται δὲ ὁ Δοιδερλέινος, ὅστις καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις χωρίοις, ἐν μὲν τῷ Β 393 ἐρμηνεύει τὸ ἄρκιον διὰ τοῦ ἀρκέτου, ἐν δὲ τῷ Ο 502 διὰ τοῦ placitum est ac decrevi (ἔδοξεν, εἶνε ἀποφασισμένον)· ἀλλὰ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην δικαίως πολεμεῖ ὁ Δυντῆρ).

ἈΡΚΤΟΣ, ὁ, ἡ. 1) ἡ ἄρκτος, ἡ «ἀρκουδα» (ὕποκοριστικὸν τοῦ βραχυτέρου τύπου ἄρκος), λ 611, Γμ. Ἀρρ. 71. 2) ἈΡΚΤΟΣ, κύρ. ὄνομ. ἡ μεγάλη Ἀρκτος, ἢ ἄλλως Ἀμαξία, (ἴδ. τ. λ.) ἀστερισμὸς τι: ἐξ ἑπτὰ συγκείμενος ἀστέρων, καθ' ὃν ἦδη ὁ Ὀδυσσεὺς ἐρρύθμιζε τὸν πλοῦν αὐτοῦ, ε 273. Κεῖται πλησίον τοῦ πολικοῦ ἀστέρος καὶ εἶνε εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ βορείου ἡμισφαίριου πάντοτε ὁρατὴ, Σ 487 εἰ. Κατὰ τινα μεταγενέστερον μῦθον ἦτο ἡ εἰς ἄρκτον μεταμορφωθείσα Καλλιπὴ, Ἀπολλ. 3, 8, 2.

ἈΡΜΑ, ΑΤΟΣ, τό (ἀρ-, ἀραρίσκω, κυρ. πᾶν ὅ τι συνηρμωμένον), ἀ.) ἄρμα, πολεμικὴ ἄμαξα, Β 384 κ. ἀ. πολλάκις ὁ πληθυντικὸς ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ (ὅπερ φαίνεται ὅτι ἐπιβεβαιῶν τὴν γνώμην τοῦ Γράσοφ, καθ' ἣν «ἄρμα» μὲν εἶνε κυρίως ὁ δίτρος μετὰ τῶν τροχῶν, «ἄρματα» δὲ αὐτό τοῦτο μετὰ τῆς λοιπῆς συσκευῆς, τὸ ὅλον ἄρμα) Δ 366

κ. πλχ. εἰ) τὸ ἔξευγμένον ἄρμα, ἄρμα καὶ ἵπποι, Δ 306, Ψ 531, 585· ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. συνήθως «ἵπποι καὶ ἄρματα» Ε 492, 237 κ. πολ.—Τὰ ἄρματα τῶν Ὀμηρικῶν ἡρώων ἔχουσιν ἓνα ἄξονα καὶ δύο τροχοὺς, Ε 838, Ζ 42. Ἐκ τοῦ μέσου τοῦ ἄρματος καὶ ἀπὸ τοῦ ἄξονος ὀρμώμενος προέχει ὁ βυμός, (κοινῶς λεγόμενος μὲ ξένην λ. τιμόνι) ὅστις εἶνε ἀπλῶς. Ἡ περιφέρεια τῶν τροχῶν, ἡ λεγομένη ἵνυς, Δ 486, περιβάλλεται ὑπὸ μεταλλίνῃς, χαλκῆς ἢ σιδηρᾶς στεφάνης, ἣτις λέγεται ἐπίσωτρον, Ε 725. Ἡ ὀπή τοῦ ὀμφαλοῦ ἢ τῆς χοιρίνης, εἰς ἣν εἰσέρχεται ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος, καὶ αὕτη ἡ χοιρίνη, παρ' Ὀμ. πλήμνη καλουμένη, περιβάλλεται ὑπὸ μετάλλου, καὶ δέχεται τὰ ἑτέρα ἄκρα τῶν κνημῶν, αἵτινες ὁκτὼ τὸν ἀριμὸν ἐνώουσι τὴν ἵνυν πρὸς τὴν πλήμνην, Ε 722. Ἐπὶ τοῦ ἄξονος εἶνε ἰδρυμένος ὁ δίτρος (ἴδ. τὴν λ.). Κατὰ τὸ ἔμπροσθεν ἄκρον τοῦ βυμοῦ ὑπάρχει ὀπή καὶ ἐντὸς αὐτῆς γόμφος καλούμενος ἔστωρ, ἐμποδίζων τὸν ζυγὸν τῶν ἵππων ἀπὸ τοῦ νὰ κατολισθαίνῃ (πρὸ λ. ζιγόν) Ω 270. Ἐξευγνόμενα ὑπὸ τὸ ἄρμα συνήθως δύο ἵπποι, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτος, διὰ ρυτίδος πρὸς τὸν ἑτερον τῶν δύο συνδεδεμένους καὶ καλούμενος παρήγορος, (ἴδ. τ. λ.). Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ χωρία, ἐν οἷς καὶ τέθριππα ἄρματα μνημονεύονται (νόθον εἶνε τὸ Θ 185). Ἐπὶ τοῦ ἄρματος, ἔδαινον δύο πάντοτε πολεμισταί, ὁ μὲν ὡς αἰχμητής, παραιδάτης καλούμενος, ὁ δὲ ὡς ἡνίοχος. Μετεχειρίζοντο τὰ ἄρματα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ τὴν πρώτην ὀρμητικὴν ἐπίθεσιν, ἵνα διαβρῇσιν τὰς φάλαγγας τῶν ἐναντίων, ἐν δὲ τῇ συμπλοκῇ ἀποπῶν συνήθως ὁ μαχητὴς πεζὸς ἐμάχετο, Γ 29, Δ 211. Εὐρυχωρίας ὑπαρχούσης, ἐγίνετο ἐνίοτε, ἐν χώραις βεβαίως πεδιναῖς, καὶ πολλῶν ὁμοῦ ἁρμάτων παράταξις καὶ ἐπίθεσις, Μ 61, Δ 303.

ἈΡΜΑ, ΑΤΟΣ, τό, χωρίον τῆς Βοιωτίας αὐ μακρὰν τῆς Τανάγρας, ὅπου ἡ γῆ κατέπευεν Ἀμφιάροον μετὰ τοῦ ἄρματος αὐτοῦ, Β 499.

ἈΡΜΑΤΟΠΗΓΟΣ, ὄν (ἄρμα, πῆγνυμι), ἄρματοποιός, ἀμαξοπηγός, «ἀνήρ» Δ 485 f.

ἈΡΜΑΤΟΤΡΟΧΙΉ, ἡ, (ἄρμα, τροχός) ἡ τροχιά, ταῖσι τὸ ἔγχοι τῶν τροχῶν τοῦ ἄρματος, Ψ 505 f.

ἈΡΜΕΚΟΣ, ἴδ. ἈΡΑΡΙΣΚΩ.

ἈΡΜΟΝΑ (ἀρ-, ἀραρίσκω), ἀόρ. ἤρμισα. Α') Ἐνεργ. 1) μεταβ. συνάπτω, συναρμώζω, «ταίριαζώ», τί τι, «ἤρμισεν ἀλλήλοισι (πάντα)» ε 247. 2) ἀμετάβ. ἀρμώζω, εἴμαι ἀρμώδεις, «ἤρμισεν αὐτῇ» ὁ θώραξ, Γ 333, Ρ 240· πρὸ λ. ἐκαρμώζειν. Β') Μέσ. εἰς χρῆσιν μου συναρμώζω, «σχεδὴν χαλκῷ» ε 162.

ἈΡΜΟΝΙΑΣ, οἱ, ὁ, ὄνομα τεχνίτου τινός Τρωῶς, πατὴρ τοῦ Φιρέκλου, Ε 60.

ἈΡΜΟΝΙΗ, ἡ (ἀρμώζω), κυρ. συναρμογή, ἀρθρωσις, «κλειδωσις»· ἔπειτα καὶ μέσον συνδέσεως, ἄρθρον, ε 248, 361· τροπ. σύμβασις, συνθήκη, Χ 255.

*Ἀρμονία, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Ἀρροδίας, γυνὴ τοῦ Κάδμου, Τ. Ἀπόλ. 195.
Ἀρκαίος, ὁ, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ ἐπαίτου Ἰφρου, α 5.

Ἀρνεῖός, ὁ κριός, „κραιτέρι“, Β 550, Γ 497, α 22 κ. ἀ. (κυρ. εἶνε ἐπιθετον ἐκ τοῦ ἀρνός, ἰδ. Ἀρην· ὅθεν Ἀρνεῖός· ὅς· ἀρνεῖον πρόβατον, κ 572).

Ἀρνεόμαι, ἀποθ., ἀρν. ἡρνησάμην. 1) „ἀρνεόμαι“, ἀποποιοῦμαι, ἀπορρίπτω, „ἐπος“ Ε 212, 0 358· „τόξον“ φ 345 (τοῦναντίον· δόμηναι)· „γάμον“ α 249. ἄνευ πτ. ἀρνεοῦμαι, λέγω ὅχι, Ε 491, Τ 304, 0 43, „ἀμφιτινι“ Τ. Ἑρμ. 390.

Ἀρνεύτης, ἦρος, ὁ (||. „ὁ ἐπὶ κεφαλὴν εἰς θάλασσαν ἢ βαθύ ὕδωρ δυσόμενος καθ' ὁμοιότητα τῆς τῶν ἀρνῶν πορείας, οἱ σκυρτῶντες τοῖς μὲν ὁπισθοῖσι ποσὶν ἄλλοναι, τῶν δὲ κεφαλῇ τῇ γῇ πελάζουσι“ Εὐστάθ.) ὁ καλυμβητής, „βουτηχτής“, ἐν τῇ φρ. „ἀρνεύτηρι ἐκωῶς“ Μ 385, μ 443· ὡσαύτως καὶ Π 742, ἀν καὶ συνήθως· ἐνταῦθα ἐκλαμβάνεται ὡς ταῦτόν τῳ κτιστῇ τῇρ. (Πῶθ' ἄν· λοιπόν· κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐρμηνείαν τοῦ Εὐστάθ. παράγεται ἐκ τοῦ ἀρνός· (ἰδ. Ἀρην) δι' ἀχρήστου τινός βήματος· ἀρνεῖω=πηδῶ ὡς τὰ ἀρνία).

Ἀρρη, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας, Β 507, ἔδρα τοῦ κορυνητοῦ Ἀρηιόου, Π 9, ὑπὸ μέντινον ἐκληφθεῖσα ὡς ἡ αὐτὴ πρὸς τὸ μετέπειτα Ἀκραιφίον, Στράβ. 9, 2, 34· κατ' ἄλλους δὲ κατακλυσθεῖσα ὑπὸ τῆς Κωπαίδος λίμνης, Στράβ. αὐτόθ. 35. Κατὰ δὲ τὸν Πausan. 9, 40, 5, ἦτο ἡ μετέπειτα Χαϊρώνεια. Κατὰ τὸν Θουκυδ. 1, 42 ἐκτίσθη, 60 ἔτη μετὰ τὴν ἔλυσιν τῆς Τροίας, ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν, οὔτινες πρότερον διωχθέντες ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, κατέφυγον εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀρρην, καὶ τότε πάλιν ἐνταῦθεν ἐπανελθόντες ἀπεδίωξαν τοὺς Πελασγούς· καὶ ἔκτισαν ἡ Ἰσω· ἀνένευσαν μόνον τὴν Βοιωτικὴν πόλιν.

Ἀρρὸς, Ἀρνή, ἰδ. Ἀρην.

Ἀρρῖμαι [···], ἐπ. ἀποθ. (αἶρω) μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀ.) ζητῶ ἢ προσπαθῶ νά λάβω ἢ νά ἀποκτήσω, (κυρ. χάριν ἑαυτοῦ, ἔπειτα καὶ ἄλλων) „τιμὴν τινα“ ἀποζημιῶσιν χάριν τινός, Α 159, Ε 552· „οὐδὲ βόειον ἀρνύσθην“ οὐδὲ βόειον δέρμα (τὸ ἐλάχιστον ἄθλον) ἐξήτουν ν' ἀποκτήσωσι, Χ 460· β.) ζητῶ νά φυλάξω ὅτι ἔχω, ἀγωνίζομαι νά διασώσω, „πατρός κλέος“ Ζ 446 (κατὰ τὸν Σχολ. σώζω) „ψυχὴν“ α 5.

Ἀρρίμνη, Ἀρριο, Ἀρριτο, ἰδ. Λείρα.

Ἀροσις [···], ἰορ, ἡ (ἀρώ), καλλιεργήσιμος γῆ, ἄρουρα, Ι 580, ι 134.

Ἀροτήρ [···], ἦρος, ὁ (ἀρώ), ὁ ἀροτριῶν, γεωργός, *Π. Σ 542, Ψ 835.

Ἀροτός [···], ὁ (ἀρώ), κυρ. ἡ ἀροτριώσις, καλλιέργεια· ἔπειτα δὲ κατὰ πληθ. τόπος γεωργημένος, ἀγρός, „χωράφια“ ι 422 f.

Ἀροτρον [···], τὸ (ἀρώ), τὸ ἀροτρον, „ἀλέτρι“, Λατ. aratrum, K 353, ν 32.

Ἀροτρα [···], ἡ (ἀρώ)· ἀ.) γεωργήσιμος γῆ, ἡ καλλιεργημένος τόπος, Ζ 495, Μ 344, πληθ. Η 421, Ψ 599· β.) γῶρα ἐν γένει, γῆ, Γ 415, „πατρίς ἄρουρα· πατρίς, α 407, υ 493· γ.) ἡ γῆ, Σ 104, „ἐπὶ ζείδωρον ἀρουραν· Θ 486, γ 3, η, 332. — Ὡς κύρ. ὄνομα Ἀροτρα=Γατα, Β 548, λ 309.

Ἀρόα [···], γ'. πληθ. τοῦ ἐνεστ. ἀρώωσι ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀρούσι, μέλ. ἀρόω, παρακ. παθ. μετοχ. ἀρηρομένος, ἀροτριῶ, „ὀργάνω“, καλλιεργῶ, γεωργῶ, ι 408, „νεῖος ἀρηρομένη“ (νεωστὶ) ἡροτριωμένη χέρσις, „νεάμα“ (ἰδ. καίς) Σ 548.

Ἀρπάα, μέλ. αἶω, ἀρν. Ἀρπαῖα καὶ Ἀρπαῖα. 1) βιαίως ἀφαιρῶ, „ἀρπάζω“, πολλάκις ἐπὶ θηρίων ἀρπακτικῶν, „βόας“ Ε 556, Ρ 62· „γῆνα“ ο 174· „τινά“ ἀπάγω, Γ 344· „πῆληκα ἀπό τινος“ Ν 528. 2) λαμβάνω τι ταχέως, „ἀρπάζω“, „λαβαν“ Μ 445. (Ἐκ τῆς πεπονημένης ρίζης Ἀρπ-, Λατ. rap-io).

Ἀρπακτήρ, ἦρος, ὁ, Ἀρπαξ, Ω 262 f.

Ἀρπαλέος [···], η, οκ. (ἀρπ-, ἀρπάζω), ὅστις κινεῖ τὴν ἀρπακτικὴν διάθεσιν, πᾶν ὅτι „ἀρπάζουσι“ οἱ ἄνθρωποι, „ἀρπαχτός“, „κέρδεα“ Θ 464 f. — Ἐπὶ δὲ Ἀρπαλέος, ἀρπακτικῶς, „ἀρπαχτός“, ἐσπευσμένως, „ἐσθλὴν πίνειν“ ζ 230, ξ 440.

Ἀρπαλίην [···], ἦρος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυαιμένου βασιλέως τῶν Παφλαγόνων, ὑπὸ τοῦ Μηριόου φονευθεὶς, Ν 644 ἐξ.

Ἀρρη (ἀρπ-) πτηνὸν ἀρπακτικόν, ταχύπετον καὶ ὀψωνον, πῆλιν. εἶδος ἱέρακος, Τ 350 f.

Ἀρρη, ἡ (ἀρπ-) συνήθ. πληθ. αἱ Ἀρρυαί, κυρ. αἱ ἀφ' ἀρπάζουσιν. Ὁ Ὀρμ. μνημονεύει πρῶτον ἐν Π. Π 430 μίαν Ἀρρυαίαν ὀνόματι Ποδάργην, ὅ ἐ ταχύπους, ἣτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ζεφύρου τοὺς ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως. Ἐν δὲ Ὀδ. μνημονεύονται πληθυντικῶς. Εἶνε θεαὶ τῶν θεάλων καὶ προσωποποιημένα θεάλα, ἐτι δὲ καὶ δαίμονες τοῦ ταχέος καὶ αἰφνιδίου θανάτου· ὅθεν περὶ τῶν ἀποθηνησκόντων καὶ οὐδὲν ἔχοντες καταλειπόντων ἐλέγτο ὅτι αὐτοὺς „Ἀρρυαὶ ἀνῃρείψαντο“ α 244, υ 77· πρὸλ. σφέλα. Κατὰ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 267 εἶνε δύο αἱ Ἀρρυαί, ἡ Ἀελλῶ καὶ ἡ Κυπέτη, θυγατέρες τοῦ Θαυμαντος καὶ τῆς Ἥλέκτρας. Ὁ δὲ μεταγενέστερος μῦθος ἀποδίδει εἰς αὐτάς πτηνοῦ μορφήν καὶ παρθένου πρόσωπον, Ἀπολλ. 1, 2, 6. (||. Ἡ καθομιλουμένη· ἔχει τὴν λ. „ἀρπάχτρα“ καὶ πληθ. „ἀρπάχτραις“=ἄμορφον τι καὶ σαρκουῖδές κύημα ἢ ἔκτρωμα. Ἀγνοῶν ἂν δύναιτο ὀρθῶς ἡ λ. νά σχετισθῇ πρὸς τὴν Ἀρρυαίαν. Ἰσως τὸ τερατόμορφον ταύτης συνετέλεσεν εἰς τὴν τοιαύτην ὀνομασίαν τοῦ δυσειδούς ἀποκυήματος· ἰσως ἡ λ. ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν ἀτελεῖ ἡ ἀρπακτικὴν τρόπον τινά σπληνῆν. Ἄλλως ὅμως ἡ ἀρπάχτρα οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἕτερος τόπος τοῦ Ἀρρυαί).

ἀρρήκτος, ον (ἀ, ῥήγνυμι). 4) ἀδιάσπα-
στος, ἀδιάρρηκτος, «πῆσαι, δεσμοί» Ν 37, Ο
20, θ 275, «νεφέλη» Υ 450· ἀπόρρητος, ἀ-
νάλωτος, μὴ δυνάμενος νὰ κυριευθῇ, «τεῖχος,
πόλις» Ξ 56, κ 4, Φ 447· μεταφ. «φρόνη» ἀ-
διάκοπος, «ἀκούρατος», Β 490· «πολέμοιο
παῖρα» Ν 359 ἰδ. λ. ΠΕΙΡΑΡ και ΕΠΑΛΛΕΣΤΗ.

ἈΡΡΗΤΟΣ, ον (ἀ, ῥέω), ὁ μὴ ῥιζτός, ἔστι· δὲν
λέγεται, «ἔπος» Ε 466 ἴ.

ἈΡΣΗΝ, ἐν, γέν. ἐκός, ἄρρην, «ἄρσενικός»,
«θεός» Θ 7, «βροῦς» Η 315, «ἴπποι» Ψ 377
κ. ἀ. «οἶος» ι 425.

ἈΡΣΙΝΟΣ [-υ-], ὁ (ῥται ἐκ τοῦ ἄρσι, ἄρ-,
καὶ νόος, οἰονεὶ συμβολατικῶς, εὐχάγωγος, ἡ κατὰ
τὸν Λόδεκ=ἀρσίνους, ὑπερήφανος) πατήρ τῆς
Ἑκαλίδης, ἐπιφανής τις κάτοικος τῆς Τενίδου,
Δ 326.

ἈΡΣΙΠΟΥΣ, οδος, ὁ, ἡ, ἰδ. ΛΕΡΣΙΠΟΥΣ.

ἈΡΤΑΚΙΝ [-υ-], ἡ, πηγὴ τῆς ἐν τῇ χώρῃ τῶν
Λαιτρυγόνων, κ 108.

ἈΡΤΕΜΗΣ, ἐς (ἄρτος), ἀκέραιος, ὅθεν ὠγείης,
«γίειρός», Ε 515, ν 43.

ἈΡΤΕΜΙΣ, ἰδος, αἰτ. ἰν, σπεν. ἰδα, ἴ. Τ. Ἀφρ.
46, ἡ (ἴσως=ἀρτεμής, ἀβλαβής, ἀκεραία, παρθέ-
νος), Λατ. Diana, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς
Λητοῦς, ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, συνήθ. θεὰ τῆς
σελήνης, ὡς ὁ Ἀπόλλων θεὸς τοῦ φωτός καὶ τοῦ
ἡλίου· ἀλλὰ παρ' Ὀμ. καὶ ἐν γένει παρὰ τοῖς
Ἑλλήσι τῶν ἀρχαίων χρόνων ἰδίως θεὰ τῆς θή-
ρας, Ε 52, καὶ τοῦ ἐλευθέρου ἀγροτικοῦ καὶ
κατὰ φύσιν βίου (ἰδ. «ἀγροτέρη»)· διὸ φέρει τό-
ξον καὶ βέλη («ιογέαρα»). Εἶνε τὸ σύμβολόν τῆς
ἀχραντοῦ παρθενίας, καὶ ἔχει διὰ τὴν παρθε-
νικὴν καλλονὴν καὶ ραδιονότητα, ζ 102· ὅθεν
ῥαφαὶ καὶ εὐμήκειαι γυναῖκες πρὸς αὐτὴν παρα-
βάλλονται, ὅσον ἡ Ἑλένη, ε 122, ἡ Πηνελόπη
ρ 36, π 54· πρὸλ. ἰδίως ζ 151 ἔς. Συνήθειαι αὐ-
τῆς καὶ ἀγαπηταὶ διατριβαὶ εἶνε τὰ πλήρη θη-
ρίων ἀγρία ὄρη, ὡς ὁ Ἑρμύμανθος τῆς Ἀρκαδίας
ζ ὁ Ταύγετος τῆς Λακωνίας, ζ 102· μετὰ τοὺς
κόπους τῆς θήρας τέρεται καθαρίζουσα καὶ γο-
ρεύουσα, Τ. Ἀπ. 199, Ἀφρ. 49, 118, Δήμ. 424,
Τμ. 27, 41 ἔς. Εἶνε δὲ καὶ τοῦ θανάτου θεὰ, εἰς
αὐτὴν ἀποδιδόμενον τοῦ αἰωνοῦ καὶ ἡσυχίου θά-
νάτου τῶν γυναικῶν, Ζ 205, 428, λ 172, 324, ο
440, 478, σ 402, πρὸλ. λ. ἰδ. ἀνός, ἀλλὰ καὶ
τὸν Ὁρίωνα φονεύει ἐν Ὀρτυγίᾳ ε 123. Ὁ
ποιητὴς τοῦ ἴ. εἰς Ἀπ. (τὸν Δῆλιον) 46 λέγει
ὅτι ἐγεννήθη ἐν Ὀρτυγίᾳ, ἰδ. π. λ. Ἐν τῇ Διὰ-
δι εἶνε αὐτὴ καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς σύμμαχος τῶν
Τρώων. Φέρει δὲ ἐπίθετα πλὴν τῶν εἰρημένων
καὶ τὰ «καλαδενή» ζ «χρυσηλάκατος» ἀπ. ἰδ.

ἈΡΤΕΝΙΒΟΛΟΣ, ὁ (ἄρτος, ἐπιδουλεύω) ὁ ἐπι-
βουλεύων τὸν ἄρτον, κομικὸν ὄνομα μῦθος ἐν τῇ
Βατρ. 264.

ἈΡΤΙ [-υ-], ἐπὶρ. (ἀρ-) πρὸ μικροῦ, «τώρα
δὰ», παρ' Ὀμ. δὲν εὐρίσκεται ὅπου δὲ πρότε-
ρον ὑπῆρχε, Τ 56, Φ 288, τώρα ἀναγινώσκε-

ται ἄρ τι.—Ἐν συνθέσει σημ. παρ' Ὀμ. τὸ πλῆ-
ρες καὶ ἀκέραιον, ὡς ἐκ τοῦ ἄρτιος.

ἈΡΤΙΕΠΗΣ, ἐς, γέν. ἐκός, (ἄρτος, ἔπος) ὁ λέγων
λόγους ἀπρητισμένους, ὅστις «ἔχει στρογγυλὰ
τὰ λόγια τοῦ», θεῖός· εἰς τὸ λέγειν, Χ 281 ἴ.

ἈΡΤΙΟΣ, ον, ον (ἀρ-) ἀρμόδιος, εὐστοχος,
μόνον οὐδ. πλῆθ. ὅσον «ἄρτια βάζω» εὐστοχα,
τουτέστι φρόνιμα ὁμιλῶ, Ξ 92, θ 240· «ὅτι οἱ
φρεσὶν ἄρτια ᾄδῃ» διότι εἶχε φρονήματα ἀρμό-
δια εἰς αὐτόν, ὁ εἰς σύμφωνα μὲ τὴν γνώμην τοῦ,
[ὅτι ἦν ὁμόφωνος αὐτῷ], Ε 326, τ 248.

ἈΡΤΙΟΣ [-υ-], ποῖ ἀντὶ τοῦ ἀρτίπους,
πόδος, ὁ, ἡ (ποῦς) ὁ ἔχων ἀρτίους, σώους,
ἔπομ. ταχέως καὶ σταθεροὺς πόδας, ἐπὶθ.
τοῦ Ἀρσῆς ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν γαλὼν Ἥφαιστον,
θ 340· ὡσαύτως καὶ τῆς Ἀτῆς ι 55.

ἈΡΤΙΦΡΑΝ, ονος, ὁ, ἡ (ἄρτιος, φρήν) ὁ σώας
καὶ σωστάς· ἔχων τὰς φρένας, φρόνιμος, συνε-
τός, ω 264 ἴ.

ἈΡΤΟΣ, ὁ, ἄρτος, ἰδίως ὁ ἐκ αἵτου, *Ὁδ. ρ
343, Βατρ. 35. (ἢ. Ἐν τῇ καθομ. «ψωμί»·
διότι ἡ λ. «ἄρτος» καθιερώθη εἰς τὸ νὰ ση-
μαίνει μόνον τὸν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ εὐλογοῦμενον
καὶ μετὰ τὴν ἀρτοκλασίαν εἰς τοὺς παρεστῶτας
διανεμόμενον ἄρτον).

*ἈΡΤΟΒΑΓΟΣ [-υ-], ὁ, (ἄρτος, φαγεῖν), ὄνο-
μα μῦθος ἐν τῇ Βατρ. 244.

*ἈΡΤΙΜΑ [-υ-], ἄρτος, τὸ (ἄρτιος) ὅτι χρη-
σιμεῖ εἰς παρασκευὴν τῶν ἐδεσμάτων, καρύ-
κευμα, Βατρ. 44.

ἈΡΤΙΝΗ [-υ-] καὶ ἈΡΤΙΝ [-υ-], Σ 379, δ 774,
λ 439, υ 242 (ἀρ-) μέλ. ἴων. ἀρτυνέω, ἀόρ. ἀ-
ῆρτυνα, ἀόρ. παθ. ἀρτύνην, μέσ. ἀόρ. ἀ. ῆρτυ-
νάμην. Α.) Ἐνεργ. 1) συναρμόζω, προσ-
κολλῶ, «οὔατα» «αἰτία», τουτέστι λαδὰ· Σ
379· ὡσαύτως τὸ μέσον «ἐρετμὰ τροποῖ· ἐν δερ-
ματίνοισιν» δ 782, θ 53, «σφας αὐτοῦ· ἀρτύ-
ναντες» συναρμολογῶντες (ἐν τῇ μάχῃ) Μ 43, 86,
Ν 152. 2) ἐν γέν. παρασκευάζω, ἐτοιμά-
ζω, διακοσμοῦ, διαπύπτω τι, «ὑσμίνην» Ο
303, «ἀρτύνη μάχη» Λ 216, «λόχον» στείνω
ἐνέδραν, Ε 469, «ἐέδνα, γάλον» παρασκευάζω,
α 277, θ 496, δ 774· ἰδίως ἐπὶ παντός· ὅτι
ἀπαίρει δόλον, πανουργίαν, μηχανῶμαι, πλέ-
κω, χαλκεύω, «δόλον τινί» λ 439, «φεύδα»
λ 366, «θάνατον, δλεβρόν τινι» υ 242, ω 453,
π 448. Β.) Μέσ. παρασκευάζω ἢ προσ-
αρμολογῶ τι ἐμαυτῷ, ἰδ. Α.) 4)· μεταφ. «βου-
λήν» τακτοποιῶ, ὀργανίζω τὰς σκέψεις μου, πα-
ρασκευάζω ἐν ἐμαυτῷ σχέδιόν τι καὶ τὸ λέγω
καὶ εἰς ἄλλους, Β 55, Κ 302. (Κατ' ἄλλους· δὲ
συγκροτῶ τὴν βουλήν. ἢ. Ἐν τῇ καθομ. σώ-
ζεται ἡ λ. «ἀρτύνω» εἰς ὅλως· εἰδικὴν σημ. ἐν
τῇ μαγειρικῇ καὶ ὀψοφαγίᾳ).

ἈΡΤΙΟΣ [-υ-], ἄρτος, ὁ, φαίνεται τις ἐκ Σιδό-
νος, ο 426.

ἈΡΧΕΚΑΚΟΣ, ον, ἐπ. ὁ ἀρχόμενος τοῦ κα-
κοῦ, «νῆς» Ε 63 ἴ.

Ἀρχέλαος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀντινόρου, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Ἀλάντος φονευθεὶς, Β 823, Σ 465.

Ἀρχεπτόλεμος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰσίου, ἡνίοχος τοῦ Ἑκτορος, Θ 428, 342.

Ἀρχία, ἐπ. (ἀρχός), εἶμαι ἀρχὸς ὃ ἐ. ἀρχηγός, ἡγεμὼν, μετὰ δοτ. Ἰλ. Β 345, Ε 200.

Ἀρχή, ἡ, 4) „ἀρχή“, ἐξ ἀρχῆς· α 188, β 254. 2) „ἀρχή“, ἀφορμή, αἰτία, «φόνου» φ 1 «εἴνεκ' ἐμῆς ἐριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἐνεκ' ἀρχῆς» ἐνεκα τῆς ἐμῆς πρὸς τὸν Ἀλέξ. ἐριδος καὶ ἐνεκα τῆς ἀφορμῆς, τὴν ὁποῖαν οὗτος ἔδωκεν εἰς αὐτὴν (τὴν ἐρίδα), Γ 400, πρβλ. ζ 87· ὅθεν λέγεται περὶ τῆς Ἑλένης (καὶ τῶν κτημάτων αὐτῆς) «ἦτ' ἐπλετο νεῖκεος ἀρχή· Χ 416· «κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή· Δ 604.

Ἀρχός, ὁ, ἀρχηγός, ἡγεμὼν, Ὁμ. πολυχ., ἔτι δὲ καὶ «ἀρχός ἀνὴρ» Α 144· «ἀρχοὶ μνηστήρων» δ 629, φ 187· ἐπὶ τοῦ κυδερνήτου τῆς νῆος, Ὑμ. 6, 25.

Ἀρχα, μέλ. ἄρξω, ἀορ. ἤρξα. 1) Ἐνεργ. εἶμαι ὁ πρῶτος, καὶ Α'·) ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ, ὅθεν 4) προηγεσθαι, εἶμαι ὁδηγός, συνήθ. ἄν. πτ. Α 495, Γ 420 κ. ἂ. ἡ μετὰ δοτ. τοῦ προσώπ. οἷον «ἤρχε δ' ἄρα φων Ἑκτωρ» Π 552 κ. ἂ. «ὁδὸν ἄρχειν τινι» ὁδηγῶ τινά καθ' ὁδόν, (κυρ. προηγουμαι τινος· καθ' ὁδόν) Θ 407· καὶ μετὰ γεν. (τοπικῆς) «ὁδοῖο» ε 237· «τινὶ κατὰ κέλευθα» ω 9. 2) ἐν τινι καταστάσει ἢ ἐνεργείᾳ προηγεσθαι, πρίν τω τι δὴλ. ἤτοι πρότερος ἢ πρότερον τῶν ἄλλων, ὅθ. ἀρχομαι, „ἀρχίζω ἢ ἀρχινῶ“ μετὰ γεν. «μάχης, πολέμοιο, μύθων» Ὁμ. πολυχ., ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. προσώπ. «τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε» μεταξὺ αὐτῶν ἤρξατο λέγων, Β 433 κ. ἂ. ε 202 (ἐνθα δὴ μόνον εἶναι τὰ πρόσωπα, ὧν τὸ ἕτερον ὀμιλεῖ· «ἄρχε θεοῖσι δαυτός» κάμει ἀρχὴν τοῦ δαίπνου μεταξὺ τῶν θεῶν, Ο 95· μετ' ἀπαρφ. «ἤρχε νέεσθαι, ἤρχ' ἔμεν» Β 84, Ν 329· «ἤρχ' ἀγορεύειν» Σ 249 κ. ἂ. πλχ. μετὰ μετοχ. σημαίνει· εἶμαι, εὐρίσκω ἐν ἀρχῇ καταστάσεώς τινος ἢ ἐνεργείας, ἐν ᾧ μετ' ἀπαρφ. σημαίνει· ἀρχίζω νὰ κάμω τι. Σπάνια εἶναι αἱ ἐξαίρεσεις, οἷον «ἤρχε κίων» ἤρχισε νὰ βαδίζῃ, προηγέτο, Γ 447, «ἤρχον χαλεπαίνων» ἤρχισα τὴν ὀργὴν, ἐγὼ πρότερος ὠργίσθην, Β 378. Β') ὡς πρὸς τὸ αἶψιμα, τὴν δύναμιν κτλ. εἶμαι ἀρχων ἢ ἀρχηγός, ἀρχω, συνήθ. μετὰ γεν. Ὁμ. πλχ. σπανίως μετὰ δοτ. Β 805, Ε 592, Σ 230, 471, «ἐν ται» Ν 690· ἄν. πτ. καὶ μεταφ. κατὰ τινα· κεῖται εἰς· τὴν σημασ. τοῦ ἐπικρατῶ ἐν τῇ χωρ. Ι 402 «αἶο δ' ἔξεσται ὅτι κεν ἀρχῇ» ἀπὸ σοῦ δὲ θὰ ἐξαρτάται τί θὰ ἐπικρατήσῃ (ἐν τῇ βουλή). ἄρθότερον ὁμῶς κατ' ἄλλους· εἰς σὲ θὰ ἀναφέρεται, εἰς σὲ θὰ ἀποδοθῇ ζῆτι καὶ ἄν. πρῶτος αὐτός εἴπῃ (ὁ σύμβουλος). II.) Μέσ. 4) κυρ. κατὰ πρῶτον πράττω τι, ἀρχομαι, ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. μετὰ γεν. «μύθων, μολπῆς» η 233, ζ 404· μετ' ἀπαρφ. «ἤρχετο ὑφαίνειν» Η 324,

ν 374 κ. ἂ. «Ἐκ τινος ἀρχομαι» κάμω τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τινος, ψ 199· ὡσαύτως· καὶ μετὰ γεν. ἀπλῆς «αἶο δ' ἄρξομαι» ἀπὸ σοῦ, ι 97, «ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν» φ 142· ὅθεν 2) ἀρχομαι τῆς θυσιᾶς, ὡς τὸ ἀπαρχομαι, ὅπ. ἴδε, «ἀρχόμενος πάντων μελῶν» λαμβάνων ὡς ἀπαρχὴν ἀπὸ πάντων τῶν μελῶν τεμάχια κρέατος, ε 428.

Ἀρωγὴ [-], ἡ, (ἀρήγω) βοήθεια, ὑπεράσπισις, Δ 408, Φ 360, «μὴδ' ἐπ' ἀρωγῇ τινι» καὶ ὄχι βοηθοῦντες, κατὰ χάριν, Ἰλ. Ψ 574.

Ἀρωγός [-], ὅς (ἀρήγω) παρ' Ὁμ. μόνον οὕτως· βοηθός, «τινὶ» Ο 205, α 232· «οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός» εἰς τοὺς ψευδεῖς (ἐπιπορευς) δὲν θὰ ἦναι βοηθός ὁ Ζεὺς, Δ 235· ἐπὶ δικαστηρίου δ' εὖνους πρὸς τὸν ἕτερον τῶν ἀντιδίκων, Σ 502.

Ἀραι, 4) συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἄσαι, ἐκ τοῦ λᾶσ, ὅπ. ἴδε. 2) ἀπαρφ. τοῦ ἀορ. ἂ. τοῦ λᾶ=κορέννυμι, Α 574.

Ἀραιμι, εὐκτ. τοῦ ἀορ. ἂ. τοῦ λᾶ=κορέννυμι, Ι 489.

Ἀραιός [-], ὁ, εἰς τῶν Ἀραιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθεὶς, Α 304.

Ἀραμεν, ἴδ. Ἀρα.

Ἀλάμινθος [-], ἡ, ἐπ., πύελος, λεκάνη πρὸς λουεῖν τοῦ σώματος, λουτήρ, «σκάφη», ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βεβαίως χαλκῇ, (ὅθ. «εὐέεστη») ἀλλὰ καὶ ἀργυρᾷ Κ 576 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), γ 468, δ 48, 128 κ. ἂ. (|| Ἡ ἐτυμολογ. ἀμφίβολος· σχολαστικῇ εἶνε ἡ τῶν ἀρχαίων παρὰ τὸ τὴν ἄσιν, τὸν ρύπον δὴλ., μινύθειν, τουτέστιν ἐλαττοῦν. Μήπως ἡ λ. εἶνε ξενικὴ τις!).

Ἀλασθαι, ἀπαρφ. τοῦ μέσ. ἀορ. ἂ. τοῦ λᾶ=κορέννυμι, ὅπ. ἴδε.

Ἄστα, ἴδε Ἄλα.

Ἀβεετος, οκ, θηλ. καὶ ἀσθίζη, Π 423 (σθένυμι) ὅστις δὲν σθένεται, «ἀσθυστος» «πλοῖ» συνήθ. μεταφ. ἀπαυτος, ἀμετρος, ἀτελείωτος, «γέλως» Α 599, ο 326, υ 346, «μένος» Χ 96· «βοή» Α 50, 500, «κλέος» δ 584, η 223.

Ἀβετος, ὁ, (=ἀσβετος) ὄνομ. δαίμονος, Ἐπιγ. 14, 9.

Ἄβε, συνηρ. ἐκ τοῦ ἄσας, ἴδ. Ἄλα.

Ἀβεσθαι, ἀπαρφ. τοῦ μέσ. μέλ. τοῦ λᾶ=κορέννυμι.

Ἀσημαντός, οκ (ἀ, σημαίνω) ἄνευ σημάντορος, ἐπιστάτου, «μῆλα» Κ 485 ἱ. πρβλ. Ο 325.

Ἀσμα, ατος, τὸ (ἄσ), βραχεῖα καὶ βαρεῖα ἀναπνοή, δύσπνοια, «λαχανιασμα», «ἀργαλέω ἔχει» ἀσθματι· Ἰλ. Ο 40, Π 409.

Ἀσμαινῶ (ἀσθμα) δυσκόλως ἀναπνέω, «λαχανιάζω», «πάνεται ἡ ἀναπνοή μου», ἐπὶ τρεχόντων, Ἰλ. Κ 376, μαχαμένων, Π 826· ὀνειρωμένων, Κ 496, ἀποθησκόντων, ἀγωνίω. Ε 585, Ν 398, Φ 482.

ἈΣΙΑΔΗΣ [-ου-], οἱ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀσίου, Μ 440, Ρ 583.

ἈΣΙΩΣ [-ου-], Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἀσίου, γεν. αἰ, ζω, ω, υἱὸς τοῦ Κότυος, ἀπόγονος τοῦ Μάνητος, βασιλεὺς τῆς Λυδίας· Ἀσίω (γεν. ἀντὶ τοῦ Ἀσίου) ἐν λειμῶνι· Β 464. Αὕτη ἦτο ἡ συνθήκη μέχρι τοῦ Οὐλοφίου κατὰ τὸν Σχολ., τὸ ΜΕ, Στίφ. τὸν Βυζ. κ. ἄ. πρὸς. Ἡρόδ. 4, 45. Οἱ δὲ νεώτεροι ἐκδίδονται ἀπὸ τοῦ Σπιτζιέρου ὡς ἐξῆς κατὰ τὸν Ἑρμαννόν· εἰς· Γ. Ἀπ. 250, ἀναγινώσκουσιν Ἀσίω ἐπιθετον, ὡς καὶ παρὰ Στράβ. 44, 4, 45 κέεται, οὕτως ὥστε νὰ παράγεται ἐκ τοῦ ἄσι· (λάσπη), ἂν καὶ ὑπάρχει πρόσκομμα προσθηδικόν, ἰδ. ἄσι· ἦτο δὲ χώρα εὐφορος τῆς Λυδίας παρὰ τὸν Κούστρον ποταμὸν.

ἈΣΙΩΝ [-ου-], ἡ, πόλις τῆς Ἀργολίδος, δυτικῆς τῆς Ἑρμιόνης, ἐν τῇ τοῦ Διομήδους ἐπιγραφεῖται, Β 560.

ΑΣΙΩΝΕΣ [-ου-], ἐς (ἀσίνωμαι) ἀδελφεῖς, σφῶς, *Οδ. λ 440, μ 437.

ΑΣΙΟΣ [-ου-], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Δόμαντος, ἀδελφὸς τῆς Ἑκάτης, Φρύξ, ὑπὸ τοῦ Αἰάντος φονευθεὶς, Π 716. 2) υἱὸς τοῦ Ὑρτάκου ἐκ τῆς Ἀριάδης, σύμμαχος τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως φονευθεὶς, Β 837, Ν 384.

ἈΣΙΟΣ, η, ος, ἴδε λ. ἈΣΙΩΣ.

ΑΣΙΣ [-ου-], ἡ, ἰλύς, λάσπη, ἥ. ἦν καταλείπουσι τὰ ἀποξηρανθέντα ὕδατα μάλιστα μετὰ πλημμύραν τινα, Φ 324 τ.

ΑΣΙΤΟΣ [-ου-], ος (ἀσίτος), ὁ ἄνθρωπος σίτου, νηστis, „νηστικός“, δ 788 τ.

ἈΣΚΑΛΑΦΟΣ [-ου-], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρεως ὡς τῆς Ἀσιώχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰαλμένου βασιλεῦς τῶν Μενυῶν ἐν Ὀρχομενῷ, ἥρως Ἀργοναυτῆς καὶ ἐν τῇ πολιορκίᾳ τοῦ Πίλου ἐρονέυθη ὑπὸ τοῦ Δημοφῶδου, Β 542, Ο 442 (ἀσκάλαφος πτηνὸν νυκτοβίον, εἶδος γλαυκός).

ἈΣΚΑΝΙΗ [-ου-], ἡ, χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ μάλιστα κατὰ Στράβ. 12, 4, 5, πρὸς. 14, 5, 29· ἂν) τῆς Βιθυνίας· ἡ Μυσία παρὰ τὴν ὁρίων ἡμῶν λίμνην οὐ μακρὰν τῆς μετέπειτα Νικαίας, Ν 793· β.) τῆς Φρυγίας, Β 863.

ἈΣΚΑΝΙΟΣ [-ου-], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἰπποτίωνος, σύμμαχος τῶν Τρώων, Μυσός, Ν 792. 2) σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας, Β 862.

ἈΣΚΕΛΗΣ, ἐς, ἐπ. (ἐκ τοῦ ἐπιτ. α καὶ σκέλλω = ξηραίνω) κυρ. κατάξηρος, κάτισχνος, ὅθεν ἂν) ἐξηντλημένος, ἀδύνατος, κατεσκληκώς, κ 463· β.) σκληρός, στερεός, ὅθεν ἐπίμονος, ἀμετακίνητος, μόνον κατ' οὐδ. ὡς ἐπὶρ. ἄσκαλῆς· κροτάλι· ἀδυναπῆτις, α 68· ὡσαύτως καὶ τὸ καθ' αὐτὸ ἐπὶρ. Ἀσκαλέας, ἄσκαλῆς· αἰεὶ μενεαίνω· Τ 68 τ. Ὅθεν καὶ διαρκῶς ἄσκαλῆς· κλαλεῖν· δ 543. Τινὲς ἐρμηνεύουσιν κατὰ ταύτην τοῦ ἐπὶρ. τὴν σημ. καὶ τὰ χωρ. α 68 καὶ Τ 68. (Ἄλλῃ ἐτυμολογία ἀπθανος εἶνε ἡ ἐκ τοῦ α σερ. καὶ σκέλος, ὁ ἄνευ σκελῶν, ἄρα ἀδύνατος!)

Ἀσκήα, παρατ. ἤσκειον, καὶ γ'. ἐν. ἤσκειον ἀντὶ τοῦ ἤσκειον, Γ 388, ἀορ. ἂ. ἤσκησα, παθ. παρὰ. ἤσκημαι, παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ τεχνικῆς καὶ ἐπιμελημένης κατεργασίας ἀκατεργάστων ὕλων, κατεργάζομαι, „δουλεύω“· εἴρη· Γ 388, ἄκρᾳ· Δ 440, ἡ ἐπὶ τεχνικῆς καὶ ἐπιμελημένης ἐξεργασίας τεχνικῶν προϊόντων, φιλοτεχνῶ, τεχνουργῶ· κρατῆρα, ἐρμῖνα· Ψ 743, ψ 498· χορόν Δαίδαλος ἤσκησεν Ἀριάδῃ· Σ 592. (Κατ' ἄλλους σημαίνει ἐνταῦθα τὸ ἤσκησεν· ἐπενόησεν ὁ Δ. χορόν, ἀλλ' ὅχι τὸσον ὁρῶν· πιθανώτατα ὑποδεικνύεται ἐνταῦθα γνωστὸν τι τοῦ Δαίδαλου καλλιτέχνημα, οἷον καὶ τὸ ὅφει ποτε ἐν Κνωσῶν ἐπιδοκνύμενον ἐπὶ μαρμαρίνον ἀνέγλυτον, ὅπερ ἐκαλεῖτο χορὸς Ἀριάδνης, Παισ. 9, 40, 2, καὶ Σειδίελον αὐτόθι.)· πύματα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα· ἀφ' οὗ τὸν ἐδίπλωσε καὶ τὸν ἐπεμελήθη, τὸν „ἐσυγύρισε“, τὸν „ἐσκούπισε“, τὸν ἐκαθάρισε, α 439· ἄρμα χρυσοῦ εὖ ἤσκηται· εἶνε τεχνηέντως κεκοσμημένον διὰ χρυσοῦ, Κ 438· Πολλῶς τίθεται κατὰ μετοχ. μετ' ἄλλων ῥημάτων, οἷον· θρόνον τεύξει ἀσκήσας· θά κατασκευάσῃ θρόνον οὐλοτηγῆσας, δ ε. τεχνηέντως, Σ 240, 479, γ 438, Βατρ. 425.

Ἀσκηθεῖς, ἐς, ἐπ. ἀδελφεῖς, σφῶς, ὀγιῆς, Π 247, ἄσκηθεῖς καὶ ἄνουτοι· Ξ 255 (ἀπὸ τοῦ Οὐλοφίου καὶ ἐξῆς ἀντὶ τοῦ· ἀσκηθεῖς· τὸ δὲ· ἀσκηθεῖς ἀνάγκη κατὰ συνήθειαν ὡς τρισύλλαβον ν' ἀναγνωσθῇ)· πολλὰς ἐπὶ τῶν εὐτυχῶν ἀπονοστούντων, Κ 242, ε 26, 446 κ. ἄ. πλη. (Ἡ παραγωγὴ ἀμείβομαι· ἴσως συγγενὲς πρὸς τὸ Γερμ. Schaden, δ ε. βλάβη).

Ἀσκητοί, ος (ἀσκήω), τεχνικοί, τεχνικῶς ἡ ἐπιμελῶς ἐξεργασμένοι, ἄλγος· *Οδ. ψ 489, ἄνημα· λεπτόν, δ 434.

ἈΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ, οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ = ὁ Μαχάων, Δ 204, Α 614, Ξ 2.

ἈΣΚΛΗΠΙΟΣ [-ου-], ὁ, Aesculapius, ἐν Πιαιῶν δὲν εἶνε ἀκόμη θεός, ἀλλ' ἐ' οὐχώτατος· τῆς ἰατρῆς, πατὴρ τοῦ Ποδαλείριου καὶ τοῦ Μαχάωνος, ἡγεμῶν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Τρίκκης καὶ Ἰθώμης, *Ἰλ. Β 731, Δ 494, Α 518. Παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίδος ἡ Ἀρσινόης, θεὸς τῆς ἰατρικῆς, Τμ. 15. (Ἑτυμολογεῖται κατὰ τὸν Πρέλλερ ἐκ τοῦ ἄλκω καὶ ἥπιος. —Τὸ εἶνε μακρόν ἐν τῇ Β 731).

ἈΣΚΟΠΟΣ, ος (ἀσκόπω), ἀσύνετος, „ἀστόχαστος“· *Ἰλ. Ω 457, 486.

ἈΣΚΟΣ, ὁ, „ἀσκάς“, χρήσιμος εἰς ὑποδοχὴν καὶ μεταφορὰν ὀνῶν, ἰδίως ὁ „αἰγίος“, (ἥ καὶ μέχρι τῆς σήμερον εἶνε ὁ τοιοῦτος ἐν τῇ αὐτῇ χρήσει) Γ 247, ι 496 κ. ἄ. πλη. Ὁ ἀσκάς, ὃν ὁ ταμίης τῶν ἀνέμων Ἀἰολὸς ἔδωκεν εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα, κλείσας ἐν αὐτῷ τοὺς ἀνέμους, ἦτο ἡ βόα· κ 49.

ἈΣΜΕΝΟΣ, η, ος (κυρ. ἀντὶ τοῦ ἡσμένος, ἐκ τοῦ ἡδομαι), εὖχ' ἀριστημένος, χαίρων, „χαρούμενος“, „φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτου“· ἔφυγε

χαίρων διότι διέφυγε τὸν θάνατον, Γ 350, ι 63· «ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένῳ εἴη» θά ἦτο τοῦτο μετὰ τὴν εὐχαριστησίᾳ μου, δέχομαι τοῦτο ἀσμένως, Ε 408. (|| Κατὰ τὴν γνώσιν Ἀττικὴν σὺνταξιν, «ἐστὶ μοι βουλομένη» = εἶνε μετὰ τὴν θέλησίν μου).

ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ, ἀποθ. (σπάω) κυρ. σὺν τινι πρὸς ἐμαυτὸν (εἰς τὸ στήθος ἢ εἰς τὰς ἀγκάλας μου), ὅθεν ἐναγκαλιζομαι τινά, χαίρειν, ὅπο-
δεχομαι, ψ 498· «τὴν ἡγερσίν» δεξιούμαι τινά, γ 35· «δεξιῇ ἐπέσσι τε» Κ 542.

ΑΣΠΑΙΡΩ (=σπαίρω μετὰ τοῦ εὐφρων. α), «σπαράσσω, σπαρταρῶ», κατέχομαι ὑπὸ σπασμῶν, συνήθ. ἐπὶ τῶν ἀποθησκομένων ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, Γ 293, Κ 521, Μ 203, θ 526· «πόδεσσι» χ 473· πάλλομαι, «κτυπῶ» ἐπὶ τῆς καρδίας, Ν 443.

ΑΣΠΑΡΤΟΣ, ον (ἀ, σπαίρω) «ἀσπαρτος» μὴ ἐσπαρμένος, ι 409, 423.

ΑΣΠΑΣΙΟΣ [..], υ, ον (ἀσπάζομαι) καὶ δικατάληκτον, ψ 233. 1) ἀγαπητός, ἐπιθυμητός, εὐχάριστος, εὐπρόσδεκτος, «τῷ δ' ἀσπασίος γένει» ἐλθὼν, Κ 35, Φ 607, ε 394· «ἀσπασίσι ἐτάροις φάνημεν» ι 466. 2) χαίρων, περιχαρής, ψ 238, 296· «ἀσπασίον τὸν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν» τὸν ἀπῆλλαξαν οἱ θεοὶ τῆς δυστυχίας πρὸς χαρὰν αὐτοῦ τε καὶ τῶν τέκνων του, ε 397.—**Ἐπιρ.** **ΑΣΠΑΣΙΣ**, περιχαρῶς, μετὰ χρᾶς, εὐχαρίστως, ξ 502, «γόνου κάμψιν» εὐχαρίστως θά κλινῇ τὸ γόνον, δ ε. θά θελήσῃ νὰ καθίσῃ ὀλίγον, (ἴν' ἀναπαυθῇ ἐκ τοῦ πολλοῦ καμάτου), Η 118· «ἀναπνέω» Δ 327, «ἰδεῖν» δ 523, «κεῖσθαι» ξ 403.

ΑΣΠΑΣΤΟΣ, ἡ, ὄν=ΑΣΠΑΣΙΟΣ. 1) ἐπιθυμητός, ψ 239, «ἀσπαστὸν ἐμοὶ γένοντο» τ 569· «ὡς Ὀδυσεῖ» (ὡς Ὀδυσσῆϊ) ἀσπαστὸν εἰσαγογαῖα καὶ ὤλη, ἐπιθυμητὸν πρᾶγμα, ε 398, θ 295, Ὀδ.

ΑΣΠΕΡΜΟΣ, ον (ἀ, σπέρμα), ἄνευ σπέρματος, δηλ. ἀπογόνων, ἀτεκνος, Γ 303 †.

ΑΣΠΕΡΜΕΣ, ἐπὶ ἐπὶ μετὰ σπουδῆς, οὖν σφοδρῶς, θερμῶς, ἰδίως «μενεαίνω» Δ 42, α 20, «κεχόλωμαι» Π 64 κ. ἀ. ἐπιμελῶς, Σ 536, ἀδιακόπως, «ἐφ' ὧν τινά» Χ 488. (Κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σπέρχω καὶ τοῦ εὐφρων. α· κατὰ δὲ τὸν Διονύσιον ἐκ τοῦ α· στερ. καὶ σπέρχω· ἄνευ σπουδῆς, ἄνευ βίας, ἢ ὀρμῆς, ἐπιμόνως).

ΑΣΠΕΤΟΣ, ον, ποι. (ἐκ τοῦ α· στερ. καὶ σπε=εσπ, ρίζης τοῦ εἰπεῖν) κυρ. ἄφατος, ἀνεκφράστος, «ἀσπετα πολλά» ἀνεκφράστως πολλά, Δ 704· «ὅσα τὰ δ' ἄσπετα πολλά» ὅσον ἀπείρως πολλά εἶνε ταῦτα (ἴδ. λ. ὅσοι) δ 75· ὅθεν πολλάκις ἐπὶ ἀπείρου, ἀνεκφράστου μεγέθους ἢ πληθους, ὑπερμεγέθους, ἀπειροπληθούς, ἀμετρος, ὤλη, ῥόος, αἰθήρ, κρῖν, ὄρωρ· κ. τ. τ. «ὤρωρ» τὸ τῆς θαλάσσης, ε 94· «ἄλκι» Π 457, «κῦδος» Σ 168, «κ' ἀγγὴ συών» ξ 412.—Τὸ οὖν, «ἀσπετον» ὡς ἐπὶ, «τρέιπε ἀσπε-

τον» τρέμετε ὑπερμετρῶς, Ρ 332. Ὀσαύτως καὶ «φωνὴ τρεῖς ἀσπετον» Γ. Ἀφρ. 237· (ὡς ἔγραψεν ὁ Φράγκος κατὰ τοῦ Ἑρμάνου τὴν διορθωσιν ἀντὶ τοῦ «φωνὴ ῥέει ἀσπετος», ὅπερ διατηρεῖ ὁ Βαουμίστερος).

ΑΣΠΙΔΙΩΤΗΣ [..], ογ, ὁ, ἀσπιδιοφόρος, με ἀσπίδα ὠπλισμένος, «ἀνὴρ» *Πλ. Β 554, Π 467 (ἐκ τοῦ ἀσπιδιότης, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀσπίς, κατὰ παρενθῆκην τοῦ ω, ἢ μάλλον ἐκ τοῦ ἀσπίδος κατ' ἐπέκτασιν).

ΑΣΠΙΣ, ἴσος, ἢ, ἀσπίς, καὶ ἀ) ἡ μεγάλη, ἐλλειψοειδής, ἢ καλύπτουσα τὸν ἄνδρα ἀπὸ τοῦ στόματος μέχρι τῶν σφurrων, καὶ διὰ ταῦτα ὀνομαζομένη «ποδηνότης» Ο 646 κ. ἀ. «ἐκτροχῆτη» Β 389 κ. ἀ. β'. ἢ μικρά, κυκλωτερής, «εὐκυκλος» Ε 797 κ. ἀ. πλχ. «πάντος» εἴση Γ 347.—Ἡ ἀσπίς ἦτο πρὸς τὰ ἔσω κυρτὴ καὶ συνίστατο συνήθ. ἐκ πολλῶν πτυχῶν βοείου δερμάτος (ὅθεν «βοεῖη, ταυρεῖη», ἀπ. ἰδ.), ἐκωθεν ὑπὸ ἐλάσματος μεταλλίνου κεκαλυμμένην. Ἡ τοῦ Τελαμωνίου Ἀλάντος εἶχεν ἐπτά τοιαύτας πτυχάς καὶ ἐπ' αὐτῶν μίαν χαλκὴν, Η 292 ἐξ. Μ 294, ἢ δὲ τοῦ Ἀχιλλεύς, ἢ ὑπὸ τοῦ Ἡραίου κατασκευασθεῖσα, συνέκειτο ἐκ μεταλλίνων πτυχῶν, Γ 271 ἐξ. Ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος ἦτο μεταλλίνη καὶ ἐκαλεῖτο ἀντυξ (ἴδ. τὴν λ.), ἔχουσα ἐνίοτε κροσσούς ἢ θυσάνους προσσητημένους. Ἡ ἀσπίς πολλάκις ἐκοσμεῖτο δι' ὀμφαλῶν, Λ 34 (ὅ. «ὀμφαλόεσσα»), τῶν ὁποίων εἰς ἕκαστο συνήθως ἐν τῇ μέσῳ κατὰ κορυφὴν τῆς κυρτώσεως καὶ ἐκαλεῖτο κατ' ἐξοχὴν ὀμφαλός, Ν 192. Ἐνίοτε ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τῆς ἀσπίδος ἐκοσμεῖτο διὰ τορευτῶν ἀναγλύφων, ὡς ἡ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Λ 32, καὶ μάλιστα τοῦ Ἀχιλλεύς, Σ 478 ἐξ. Ἡ μεγάλη ἀσπίς, ὡς καὶ ἡ κυκλωτερής (Ε 796), φέρεται ἀπὸ τῶν ὤμων ἐξηρημένη δι' ἱμάντος, λεγομένου τελαμωνίως, Β 388 κ. ἀ. πρὸς δὲ μεταχειρίσιν αὐτῆς ἐχρησίμευσεν αἱ ἐκωθεν αὐτῆς προσκεκολλημέναι λαδαί, («κάνονες», «ῥα») (ὅ. κ. ῥοπακίς). Ἡ ἐλαττοτέρα προικαζέτο μόνον διὰ δύο κανόνων, οὗν ὁ μὲν ἐστήριζεν αὐτὴν ἐκ τῆς βοσκήσεως τὴν ἀμεινότεραν, ὁ δὲ ἐκράτεετο ὑπὸ τῆς χειρὸς τῆς εμενότερης.—Ἰδίως παρεδίδυντο αὐτὴν τὰς ἀσπίδας κυκλωτερεῖς· ἀλλ' αὖ καὶ ταῦτα εἶνε τὸ συνήθ. στερὸν σχῆμα, δὲν φαίνεται ὅμως πλῆθος αἱ ποδηνόεες καὶ δι' ἀμφίδροστοι ἢ κατὰ τὸν Σχολ. ἀνδρομήκει, αἵτινες βεβαίως εἶχον ἡμιστον ἢ μέχρι 4 1/2 ποδ. μήκος, ἦσαν καὶ οἱ φετούς τοῦ αὐτοῦ, ἀν καὶ ὁ Σχολιαστὴς ἀναφέρει αὐτὰς περιφερεῖς.

ΑΣΠΙΣΤΗΣ, ογ, ὁ (ἀσπίς), ὁ δι' ἀσπίδος ὠπλισμένος, ἀσπιδιοφόρος, μόνον γεν. πληθ. ἀσπιστῶν· *Πλ. Δ 90, Ε 577 κ.

ΑΣΠΙΔΑΔΗΣ, ὄνλη, ἢ, πολλὴ τῆς ἀσπίδος κατὰ τὸν Μελέαντα ποταμὸν ἐν τῇ γαίᾳ τοῦ Μελεάνου, Β 544.

ΑΣΠΟΙΔΙ, ἐπὶ (α, σπουδή· ἄνευ κόπου,

ἄνευ ἀγῶνας, πάντοτε ἐν τῇ φράσει «μή μιν ἄσπουδι γέ» *Ψ. Θ 512, Ο 476, Χ 304.

ἄσση, ἰων.=τινά, «ὅποι' ἄσσα» τ 218 f.

(Καὶ ἀλλὰ γὰρ εὐρίσκειται τὸ ἄσσα ἀντὶ τοῦ τινά, ἐν τῇ νόθῃ στίχ. Κ 409· ἀλλὰ διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Σπικζν. εἰς: ἄσσα).

ἄσσερακος [..], ὁ, υἱὸς τοῦ Τρωῆς καὶ τῆς Καλλιφρόνης, ἑγγονος τοῦ Ἐριχθονίου, πατρὸς τοῦ Κάππος καὶ πάππος τοῦ Ἀγχίσου, Υ 232 εἰ.

ἄσσηον, ἐπὶρ. συγκρ. τοῦ ἄσση (οἱ παλαιοὶ ἐτόνιζον ἄσσηον), πλησιέστερον, «φέρειν» ι 380· «φορεῖν» ν 361 κ. ἀ. συνήθ. μετὰ τοῦ «ἵεναι, ἰκῆσθαι, στήναι» πλησιάζω, προσέρχομαι, μετὰ γεν. Ξ 247, Χ 4, Ψ 44, λ 89· «ἄσσηον ἀνακτος, ἐλθέμεν» ρ 304. Ἐκ τούτου νέον συγκρ. ἐπὶρ. ἄσσηότερα, (ἢ ὡς ἐκ τοῦ χειρίων, χειριώτατος καὶ «χειρότερος», ἐκ τοῦ καλλιῶν «καλλιώτερος καὶ καλλίτερος»), *Οδ. τ 506· «ἄστ. καθίζειν παρὰ πυρὶ» καθίζω τινά πλησιέστερον εἰς τὸ πῦρ, ρ 572.

ἄστακτε [..], τοῦ, ὁ (=στάκτε μετὰ τοῦ προσθέτου α), «ἄσταχ'», ζ, «στάχ'», Β 148 f.

ἄσταφείας, ποι. ἐπὶρ. σταθερῶς, εὐσταθῶς, ἀμετακινήτως, «ἔχω» *Οδ. δ 419, 459. Ἐκ τοῦ

ἄσταφείας, ἐκ, ποι. (στήμω) εὐσταθῆς, σταθερός, ἀμετακίνητος, ἀμετάτρεπτος, «βουλή» Β 344 f. Τὸ οὐδ. ὡς ἐπὶρ. «ἄσταφείας ἔχω» κρατῶ τι σφιγκτά, Γ 219 f. (Κατὰ τὸν Λόβεκκ τὸ στήμω=σείω, ὅθεν ἄσταφείας=πολὺ ἢ καλὰ πατημένος, spissus, compactus, ἔπειτα ἔμπεδος, σταθερός).

ἄστεριον, τό, χωρίον πλησίον τῆς Μαγνησίας· οὐ μακρὰν τοῦ ὄρους Τιτάνου ἐν Θεσσαλίᾳ, Β 735.

ἄστερίς, ἴσος, ἡ, μικρὰ (πιθανῶς πλαστὴ) νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους ἐν τῇ πορθμῇ τῇ μεταξὺ Σάμης καὶ Ἰθάκης, δ 846· παρὰ Στράβ. 10, 2, 16 λέγεται Ἀστερία.

ἄστεροεις, ἑσπ. ἐκ, ἐπ. (ἄστήρ). 1) πληθρὸς ἀστέρων, διάστερος, πολὺαστρος, κατὰστερος, «οὐρανός» Δ 44, ι 527 κ. ἀ. 2) ἀστροειδής, τουτέστι, λαμπρός, ἑξαστράπτων, σπινθηροβολῶν, «θώρης» Π 134, «δόμος» Σ 373. (Ἐν τῇ πρώτῃ χωρίῳ ἐρμηνεύει ὅχι ἀπιδάνως ὁ Γοῖδελος τὴν λ.: πλήρης ἀστέρων, τουτέστι μὲ ἀστροειδῆ κοσμηματα κεκοσμημένος· ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ νομίζει ὅτι λέγεται ὁ δόμος ἀστερόεις διὰ τοὺς ἐκ τῆς καμίνου ἐκπεπομένους καὶ τὸν δόμον πληροῦντας σπινθήρας. Ὡσαύτως καὶ κατὰ τὸν Δοιδερλ.: σπινθηροβολῶν ὡς ἀστερόεις οὐρανός).

ἄστεροπαῖος, ὁ (ἄστεροπή), υἱὸς τοῦ Πελάγονος, ἑγγονος τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἀξίου, ἡγεμῶν τῶν Παϊόνων, ὑπὸ τοῦ Ἀχλλέως φονευθείς, Μ 102, Φ 137 εἰ.

Ἀστεροπή, ἡ, ἑπικ. ἀστραπή, ἔπειτα κεραυνός, (ἢ παρὰ τοὺς νῦν Ἀθηναίους «ἀστραπή», «ἀστραποπελέκι» ἢ ὡς συνηθέστερον λέγεται κατὰ συγκοπὴν «ἀστροπελέκι» ἀλλὰ καὶ μόνον ἡ «ἀστραπή» ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ κεραυνοῦ ὡς ἐν τῇ φρ. «ἀστραπή νὰ αἰ κάψῃ» καὶ «ἀστραποκαμμένος») *Ψ. Κ 151, Ξ 386. (Παράγεται ἐκ τοῦ στεροπή καὶ τοῦ παρεμφα. α (ἢ α 7) κατὰ τὸν Λόβεκκ· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλινον ἐκ τοῦ ἀστήρ καὶ ἀψι· δ, τι φαίνεται ὡς ἀστήρ. ἢ. Κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους γλωσσολόγους αἱ δύο αὗται ἐτυμολογίαι συμπίπτουσιν εἰς μίαν, ἐπειδὴ τὸ α εἶναι πρόσθετον, ἢ. Ἀστήρ ἐν τέλει).

Ἀστεροπητής, οἷ, ὁ (ἄστεροπή) ἀστραπηβόλος, ἐπὶθ. τοῦ Διός, *Ψ. Α 580, Μ 275.

Ἀστήρ, ἑρως, ὁ, δοτ. πληθ. ἀστράσι, Χ 28, 317 (καὶ ὅχι ἄστρασι, ὡς κακῶς πρότερον ἐτονίζετο)· «ἄστρον καὶ ἀστέρι, πλ. ἄστρο καὶ ἀστέρια», Δ 62, ν 93 κ. ἀ. Πολλῶς ἐν ταῖς παραβολαῖς «ἀστήρ ὡς» Ζ 295, Τ 381· «ἀστήρ ὀπωρινός» φθινοπωρινός, εἶναι δὲ οὗτος ὁ Σείριος ἢ κύων (ἢ. τὴν λ.) Ε 5· ἐν γένει δὲ πᾶν μετέωρον πυράδες, λαμπρόν, Δ 75· (ἀπίθανος ἡ παραγωγὴ τοῦ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἄζω, καὶ ἡ κυρ. σημ.: ὁ ξεραίνων ἢ βεβαίως συγγ. τῇ Σανασκ-slar-as, τῇ Γερμ. Stern καὶ τῇ Λατ. stella=sterula, ὥστε τὸ ἐν ἀρχ. α δὲν ἀνήκει εἰς τὴν ρίζαν, ἀλλ' εἶναι πρόσθετον).

Ἀστός, ὁ (ἄστυ), κάτοικος τοῦ ἄστεος, πολίτης κατ' ἀντίθ. τοῦ χωρικός, μόνον Α 242, ν 492.

Ἀστράγαλος [..], ὁ, 1) σπόνδυλος τοῦ αὐχένος, ἰνίον (ἢ. τὴν λ.) ὁ αὐχὴν, Ξ 466· πληθ. οἱ σπόνδυλοι, «ἐκ δὲ οἱ αὐχὴν ἀστράγων ἐάγη» συντριβείς ὁ αὐχὴν ἐξῆλθεν ἐκ τῶν σπονδύλων, ἢ. φρ. πλαστικώτερα τῆς ταυτοσημίου σημερινῆς «ἔσπασε τὸν λαιμόν του», κ 560. 2) ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδός, τὸ «κότσι» Λατ. talus, ἰδίως ὁ τῶν ζώων, ἐξ οὗ τὸ παίγνιον τῶν ἀστραγάλων κατεσκευάζεται· ὅθ. πληθ. «ἀστράγαλοι», «τὰ κότσια» (ἢ. τὸ καὶ μέχρι τοῦδε ὅμοιον παιδικὸν παίγνιον) Ψ 58. (Ἐκ τοῦ στρέφω ἢ στρεύω κατὰ τὸν Λόβεκκ. ἢ. Πιθανώτερον δὲ κατὰ τοὺς νεωτέρους γλωσσολόγους εἶναι συγγενὲς τῷ ὀστέον, ὀστροκον, ἀστακός, ὀστρεον· πρὸλ. τὸ Γερμ. Knöchel=ἀστράγαλος, Knochen=ὀστέον).

Ἀστράπτω (ἄ, πρόσθετον καὶ ἀστράπτω) «ἀστράπτω» καὶ «στράπτω» ἀστραπήν ἐκπέμπω, περὶ τοῦ Διός, «ἐπιυῖξια» *Ψ. Β 353, Ι 237 κ. ἀ.

ἄστρον, τό, «ἄστρον», μόνον πληθ. Θ 555, μ 312 κ. ἀ.

ἄστρ [..], ἑρως, τό, πόλις εἴτε μικρὰ εἴτε μεγάλη παρ' Ὀμ., ἧς τὸ ὄνομα τίθεται κατὰ γενεάν «Ζελεῖς» Δ 103, «Ἰλίου» Φ 428· ἰδίως τὸ κυριώτατον μέρος τῆς πόλεως, ἡ ἀκρόπολις, ὅθεν «πόλις καὶ ἄστυ» Ρ 144. (Κατὰ τι-

ναί δμοι· σημ. ἐνταῦθα ἡ μὲν πόλις τῶν πολι-
τῶν τὸ σύνολον, τὴν πολιτείαν, τὰ δὲ ἄστυ τὰ
τείχη καὶ τὰς οἰκίας, ἴδ. Εὐστάθ.). Ὁ πληθ.
σημ. κατοικίας ἀνθρώπων ἐν γένει, πόλεις, αβ.
—Ἐπίθ. ἈΣΤΙΑΣ, πρὸς τὴν πόλιν, Σ 235.

ἈΣΤΙΑΛΟΣ [..], ὁ (ἄστυ, ἄλς), εἰς τὴν Τρώων
πόλιν τοῦ Πολυπόιδου φονευθεὶς, Ζ 26.

ἈΣΤΙΑΝΑΣ [..], ΚΤΟΣ, ὁ (κυρ. ἀναξ τοῦ ἄ-
στος), ἐπώνυμον τοῦ Σκαμανδρίου, τοῦ υἱοῦ τοῦ
Ἐκτορος, παρὰ τῶν Τρώων εἰς αὐτὸν δοθέν χά-
ριν τοῦ πατρὸς, «οἷος γὰρ ἐρύετο Ἰλιον Ἐκ-
τωρ» Ζ 403, Χ 506.

ἈΣΤΥΒΟΪΤΗΣ [..], ΟΥ, ὁ (ἄστυ, βοάω), ὁ διὰ
τῆς πόλεως βοῶν, διαλαλῶν, «διαλαλητής»
ἐπίθ. τοῦ κήρυκος, Ω 704 †.

ἈΣΤΥΚΟΣ [..], ὁ (ἄστυ, νόος). 1) ἡγεμὼν
τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθεὶς,
Ε 444. 2) υἱὸς τοῦ Προθιάονος, Τρώς, Ο 455.

ἈΣΤΥΚΕΙΑ, ἡ (οἶονεῖ· προστάτης τῆς πόλεως,
πολιτοχός), θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος ἐξ Ἐφύρας,
γεννήσασα τὸν Τληπόλεμον μετὰ τοῦ Ἡρακλέους,
Β 658. Παρὰ Πινδ. Ὀλ. 7, 44, λέγεται Ἀστυ-
δάμεια.

ἈΣΤΥΧΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀκτορος, γεννή-
σασα μετὰ τοῦ Ἀρεως τὸν Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλ-
μενον, Β 513 ἐξ.

ἈΣΤΥΠΛΟΣ, [..], ὁ (ἄστυ, πύλη), εἰς τῶν
Παιώνων, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθεὶς, Φ 209.

ἈΣΤΥΦΛΟΣ [..], ΟΝ, ἀσχυρός, ὑβριστικός,
οὐτιδανός, ἡ κατὰ τὸν Φαίειν ἀνόσιος, μό-
νον ἐν τῷ «ὡς μ' ἀσύτηλον (ἐπίθ.) ἐρεῖεν» τό-
σον ἀσχυρὸς προσηνέχθη πρὸς ἐμέ, Ἰλ. Ι 647
καὶ «ἔπος ἀσύτηλον» Ω 767. (Ἡ ἐτυμολογία
ἀμφίβολος· κατὰ μὲν τὸν Σχολ. καὶ Εὐστ. ἐκ τοῦ
ἄστος, κατ' ἐπέκτ. ἀτόρηλος καὶ Αἰολ. ἀσύ-
φηλος· ὥστε κυρ. σημ. ἀνόητος· ὡσαύτως δὲ καὶ
ὁ Ἀπολλ. «ἀμαθής, οὐδενός (ἄξιος), ἀδόκιμος»·
κατ' ἄλλους δὲ συγγ. τῷ σίφλος, σίλλος ἡ ἐκ τοῦ
αἰσυλος. II. Ἀλλὰ τοῦτο πᾶσι· Νομίζω ὅτι
εἶνε κατὰ μετὰθεσιν γραμμάτων ἀντὶ τοῦ ἀγρ.
ἀφήσυλος, τοῦτο δὲ=ἀφῆσυλος=ἀήσυλος, ἴδ.
τὴν τελευταίαν λ.).

ἈΣΦΑΛΕΟΣ [..], ἐπίθ., ἀκλονήτως, σταθε-
ρῶς, ρ 235· ὅθεν ἀκινήτως, «μένειν» Ρ 436·
ἀπαρεγκλίτως, κατ' εὐθείαν, συναπτόμενον
μετὰ τοῦ «ἔμπεδον» ὅσον «θέειν» Ν 144, ν 86.
Μεταρ. ἀναμαρτήτως, ἀσφαλῶς, «ἀγορεύ-
ειν» θ 471 (κατὰ δὲ τὸν ΓΜ. Οὐόσιον εὐστά-
χως). Ἐκ τοῦ

ἈΣΦΑΛΗΣ, ἔς (ἀ, σφάλω), ἀκλόνητος, στα-
θερός, «θεῶν ἔδος» ζ 42.—Τὸ οὐδ. «ἀσφαλές»
ὡς ἐπίθ. ἀσφαλῶς, ἀναμαρτήτως, «ἔμπεδον
ἀσφαλές αἰεὶ» Ο 683.

ἈΣΦΑΛΙΩΝ [..], ΟΝΟΣ, ὁ, θεράπων τοῦ Με-
νελάου, δ 246.

ἈΣΦΑΡΑΓΟΣ [..], ὁ, κυρ. φάρυγι, «λαϊμός»·
ἔπειτα λάρυγι, Χ 328 †. (συγγ. τῷ φάρυγι).

ἈΣΦΟΔΕΛΟΣ, ΟΝ (ἀσφόμελος εἶνε τὸ φυτόν), ποι

ἀσφόμελος κατὰφυτος, πλήρης, «ἀσφόμελος
λαϊμών» τόπος ἐν τῇ Ἀδῃ, ἐνθα διατρίβουσιν
αἱ σκιαί τῶν ἡρώων, Ὀδ. Α 539, 573, Τ.
Ἑρμ. 224.—Εἶνε δὲ ὁ ἀσφόμελος σκυλλοειδὲς τι
φυτόν (εἶδος ἀγρίου κρομμύου), τοῦ ὁποῖου αἱ
κατὰ τὴν ρίζαν βολβοὶ ἐξαγορίζονται ὡς τροφή εἰς
πτωχοῦς ἀνθρώπους, Ἠοιάδ. Ἐ. κ. Ἰ. 41. (Ση-
μερον ὁ ἀσφόμελος λέγεται «σπερδοῦκλας, ἡ
σπερδοῦκλος, ἡ σπερδοῦκλα», ἐν δὲ Κυθή-
ροις «ἀσπερδοῦκλας» (Πανδ. Τόμ. ΙΒ'. σελ.
385) τῆς αὐτῆς ἀναντὶφύτης ρίζης, οἱ δὲ βολ-
βοὶ αὐτοῦ εἶνε καὶ σήμερον ὡς δημῶδες φάρμα-
κον ἐν χρήσει, ἀλλὰ δὲν τρώγεται ἄλλως, εἰμὴ
ἀφ' οὗ λευκαίῃ, τουτέστι πολλάκις πλυθῇ.—Ἡ
παραγωγή αὐτοῦ ἐκ τοῦ σποδὸς εἶνε ἀπίθα-
νος. Ὁ δὲ τύπος ἀσφόμελος κατὰ τινας εἶνε τύ-
πος ὀνόματος περιεκτικοῦ=ἀσφοδελῶν).

ἈΣΧΑΛΛΗ [..], ΟΥ, ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ ἀσχα-
λῶ καὶ ἐπικ. ἀσχαλῶ, θ 493, γ'. ἐν. ἀσχα-
λά ἀντὶ τοῦ ἀσχαλῆ, ἀγανακτῶ, δυσανα-
σχετῶ, ἐτι δὲ καὶ λυποῦμαι (Χ 412)· ἀπολ.
Β 297, μετὰ γεν. τοῦ αἰτίου, τ 459, 534 ἡ
μετὰ μετοχ. Β 293, Ο 403, θ 493· «οἱ ποῦ
μάλ' ἀσχαλῶσι μένοντες» πολὺ ἀγανακτοῦσι,
πιστεύω, περιμένοντες, ἀνυπομόνως περιμένουσι,
α 304. (Κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον καὶ Γράσοφ ἐκ
τοῦ ἄχος, ὅπως τὸ ἴσχω ἐκ τοῦ ἔχω).

ἈΣΧΕΤΟΣ, ΟΝ (ἀ, σχεῖν), καὶ ἐπικ. ἐκτετ. ἀ-
σχετος, Ε 892, Ω 708· ἀκράτητος, ἀκατά-
σχετος, ἀχαλίνωτος, «μένος» Ε 892· συ-
γνή ἡ φρ. «μένος ἀσχετος» ἔχων ἀκράτητον
ὄρμη, θ 85, γ 404 κ. ἀ. «πένθος» ἀπαρηγό-
ρητον, Π 549, Ω 708.

ἈΣΧΕΠΟΣ [..] (ἀσχι=ἰλός), ὄν. πολλῶν ποτα-
μῶν παρ' Ὀμ. ποταμός· τῆς Βοιωτίας, ἐκβάλ-
λων εἰς τὸν Εὐρίπτον, Δ 383. 2) ὁ ποταμὸς
θεός Ἀσχωπός, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τιθύδος,
πατὴρ τῆς Αἰγίνης, Ἀντιόπης κ. ἀ. λ 240.

ἈΤΑΛΑΝΤΟΣ [..], ΟΝ (α ἀτρ., τάλαντον) κυρ.
ὁ τὸ αὐτό, ἴσον ἔχων βάρος, ἰσοδραχῆς, ἴσος,
ὁμοῖος, «νοκί» Μ 463· καὶ ἰσῶς· «Ἄρηι, Ἐ-
νοαλίη ἔτ.» Β 627, 651 κ. ἀ. «Διὶ μῆτιν ἔτ.»
ἴσος κατὰ τὴν σύνεσιν μετὰ τὸν Δία, Β 469 κ. ἀ.
«θεοῖν» μετὰ θεόν, γ 440, 409 (μόνον ἐνταῦθα
τῆς Ὀδ.).

ἈΤΑΛΛΕΡΑΝ [..], ΟΝΟΣ, ὁ, ἡ, ἀτάλας ἔχουν
ἀπαλᾶς, νηπιακὰς φρένας ἔχων, «μωρός»
(πρυφερός κατὰ τὸν ΓΜ. Οὐόσιον)· παῖς· Ζ
400 †. ἴδ. ἈΤΑΛΟΣ.

ἈΤΑΛΛΑ [..], ΠΟΙ, 4) Ἀταλὴ μετὰ φαίδρι-
ότητος σκιρτῶ, πηδῶ, ὡς τὰ παῖδια, «ατάλας
κῆτε» ἐκ κελεύων· πηδῶντα εἰσέρχοντο ἐκ τῶν
θαλαμῶν, Ν 27. 2) Μεταβ.=ἀτατάλλω, ἀνα-
τρέφω, θεραπεύω· «τινὰ» Ἑπιγ. 4, 2.—Παθ.
αὐξάνω, προκόπτω, Ἰγμ. Ἑρμ. 400. (Κατὰ
μὲν τὸν Λοδερικ συγγ. τῷ ἄλλω· αἱ. σ. εὖω,
σάλλω, ἐκ τοῦ αἰῶν κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἀτα-
λός, ὅπ. ἴδ.).

ΑΤΑΛΟΣ [v.], ἡ, ὅκ, κατὰ μὲν τὴν συνήθη γνώμην συγγ. τῷ ἀπαλός, σημ. τρυφερός, νεαρός, λεπτοφυής, («νήπιος, ἀπαλός» Ἀπολλ.), ὅσον «παῖοι» Γ 222. «φυγαὶ παρθενικαί» λ 39. «ἀταλά φρονῶ» νεανικά φρονῶ, νεανεύομαι, νεανικῶς φαιδρόνομαι, Σ 567. καὶ Γ. Δῆμ. 24, (ὅπου ὁ Γ.Μ. Οὐδῶς ἐρμηνεύει: τρυφερός, ἡ-πιος, τρυφερῶν αἰσθημάτων)· πρβλ. τὴν λ. ΑΤΑΛΟΦΑΝ, (|| ὑπὲρ τῆς γνώμης ταύτης φαίνεται συνηγοροῦσα καὶ ἡ παράγωγος σήμερον περισωθεῖσα λ. «ταλυρός» — ἴδ. λ. ΑΡΓΥΦΕΟΣ, καὶ Φύλις. Τόμ. Γ'. σ. 225, — ἴτις σημ. λεπτός, τρυφερός, λεπτοφυής, délicat). Ὁ δὲ Λόδεκκ πα-ράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ ἀτάλλω, διὰ τὴν παρὰ πάντων τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ σκιρτῶ, σημ. λοιπὸν κυρ.: πηδῶν, σκιρτῶν ὡς τὰ παιδιὰ, ζωηρός, ὅσον μάλιστα τὸ Γ 222, καὶ τὸ «ἀταλά φρονέω» εἶμαι ζωηρός· ἐν γένει δὲ ἔπειτα νεανικός, τρυφερός, ὅσον λ 39, (ἐνθα βεβαίως ἡ ἐννοια τῆς ζωηρότητος καὶ παι-δρότητας δὲν ἀρμόζει, καὶ διὰ τοῦτο ἴσως ἀρχῇ-θεν ἐγγράφητο «ἀπαλαί» ὡς τὸ «παρθενικαί ἀπα-λόχρος» Γ. Ἀφρ. 14). Οἱ ἀρχαῖοι ἐτυμολο-γοῦσιν ἀπιθάνως τὴν λ. ἐκ τοῦ στερε. α καὶ τλη-ναι, ἴδ. Ἀπολλ. καὶ σχόλ. εἰς Z 400).

ΑΤΑΡ [v], σύνδ. κυρ. συνεσταλμένον αὐτάρ, τίθεται πάντοτε ἐν ἀρχῇ προτάσεως. 1) ὅταν ἐπι-φερῇται (ισχυρά τις) ἀντιθέσις, ἀλλά, ὅμως, ἀλλ' ὅμως, καὶ ὅμως, Α 506 κ. ἀ. πολχ. Ἡ ἀντι-θεσις αὕτη ἐνίοτε μᾶλλον ἐξαιρέται, προστιθεμέ-νου καὶ τοῦ Γέ, ὅσον «ἀτάρ μὲν νῦν γε» Z 125, Π 573 κ. ἀ. 2) ὅταν ἐπισυνάπτονται προτά-σεις, δι' ὧν νέα τις περίπτωσις ἀναφέρεται, ἐκ τῶν προηγουμένων ἐξαγομένη· (πρβλ. Δ 448, Θ 62, Μ 144, Ο 396, Ψ 869 κ. ἀ.). δέ, δὲ τότε Γ 268, 270, Α 30 κ. ἀ. πολχ. «ἀτάρ οὐ» [ἐλλ' οὐ] «καὶ ὅχι», ὅσον «μάψ, ἀτάρ οὐ κατὰ κόσμον» Β 214 κ. ἀ. ὡσαύτως ἐν ταῖς προσφωνήσεσι μετὰ τὴν κλητικὴν, ὅταν εἰσάγη-ται παρενθετικὴ τις πρότασις αἰτιολογοῦσα τὴν προσφώνησιν, ὅσον «Ἐκτορ, ἀτάρ σύ μοι ἔσσι πατήρ—ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλείπε» Z 429, X 234.

ΑΤΑΡΒΗΣ, ἔε (ἀ, τάρβος), ἀτρόμητος, ἐπιθ. τοῦ Φόδοι, Ν 299 τ.

ΑΤΑΡΒΗΤΟΣ, ὄν (ἀ, τάρβω)=τῷ προηγ. «νόος ἀτάρβ.» Γ 63 τ.

ΑΤΑΡΠΙΤΟΣ [v.], ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀτρα-πιτός, ἀτραπός, στενὴ ὁδός, «μονοπάτι», Σ 565, ρ 234.

ΑΤΑΡΠΟΧ [v.], ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀτραπός (ἐνν. ὁδός), στενὴ ὁδός, «μονοπάτι» Ρ 743, ξ 4. (Παράγ. ἐκ τοῦ τρέπω καὶ σημ. κατὰ τινὰς μὲν τὴν ὁδόν, ἀφ' ἧς δὲν ἐκτρέπεται, δὲν ἀποπλανᾶται τις· κατ' ἄλλους δὲ τὴν ὁδόν, ἐφ' ἧς βαδίζων τις τῆδε κάκεισε τρέπεται, τὴν σκολιάν· κατὰ δὲ τὸν Λόδεκκ εἶνε callis devia, ὁδός ἀπο-τετραμμένη, διάφορος τῆς λεωφόρου· καὶ τέλος κατὰ τὸν Δοιδερλ. τὸ α εἶνε λειψάνον τῆς προθ.

Ἀνά, καὶ ἀτραπός εἶνε ἡ πρὸς τὰ ἄνω τετραμ-μένη ὁδός, ἡ ὄρθια, ἡ ὀρεινή).

ΑΤΑΡΤΗΡΟΣ, ἡ, ὅκ, ἐπικ. ὀλέθριος, ἐπιβλα-βής, ἐχθρικός, «ἔπεια» Α 223, «Μέντωρ» δ 243. (Κατὰ τινὰς μὲν εἶνε τύπος ἐκτενέστερος τοῦ ἀτηρός· κατ' ἄλλους δὲ μετὰ τοῦ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ τείρω διὰ τοῦ ἀτρ. ταρ-ῆναι κατ' ἀναδι-πλασιασμόν παραγόμενον σημ. τὸν δηκτικόν, φοβερόν. || Ὁ δὲ Δάντζερος δέχεται μὲν τὸν ἀναδιπλασιασμόν, ρίξαν ὅμως προϋποθέτει τὴν ΤΑΡ, ἐξ ἧς ἡ ταρ-αχῆ, ταρ-βέω).

ΑΤΑΣΘΑΛΙΑ [v.], ἡ, (ἀτάσθαλος), ἀνοη-σία, ἀλαζονεία, ἀσέβεια, «ἁμαρτία», πάν-τοτε ἐν τῷ πληθ. «σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄ-λοντο», «ἀπὸ ταῖς ἁμαρτίαις των» Δ 409, X 404, α 7, κ 437 κ. ἀ. πλχ.

ΑΤΑΣΘΑΛΑ, ἐπικ. ἀνοηταίνω, ἀλαζονεύο-μαι, ἁμαρτάνω· μόνον κατὰ μετοχ. *Ὁδ. σ 57, τ 88· ἐκ τοῦ

ΑΤΑΣΘΑΛΟΣ [v.], ὄν, ἀνόητος, ἀλαζών, ὕβριστής, ἀκόλαστος, θρασύς, ἐπὶ ἀνθρώ-πων καὶ πράξεων X 418, π 86 κ. ἀ. πλχ. συ-χναὶ αἱ φρ. «ἀτάσθαλα μηχανᾶσθαι, ρέζειν», ἀνοσιουργεῖν, ἁμαρτάνειν, ἀκολασταίνειν, λ 695· ἰδίως περὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, γ 207, ρ 588 κ. ἀ. (ἐκ τοῦ ἀτάω, ἀτῆ· κατὰ δὲ τὸ ΜΕ ἐκ τοῦ ἀτῆ καὶ θάλλω).

ΑΤΕ [v.], αἰ. πληθ. οὐδ. τοῦ ὅστις· συνήθ. ἐξελαμδάνετο ἐπιρρήματικῶς εἰς τὴν σημ. τοῦ ὡς, ὡς ἂν, ὡς ἐάν, ὅσον «ἄτε ζεῖναις θέμις ἐστί» Α 779 καὶ «ἄτε παρθένος ἡΐθεός τε» X 427· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα εἶνε ἀναιωνμία, ἐπειδὴ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ χωρίῳ εἶνε ἀντικείμενον τοῦ ἐκ τῶν ἀνωτέρω λαμβανομένου «παραβῆναι»· ἐν δὲ τῷ β'. τοῦ «οἰριζέτον» ὅσα φηλοῦσι.

ΑΤΕΙΡΗΣ, ἔε ποι. (ἀ, τείρω) ὁ μὴ κατατρι-βόμενος, ὅθεν ἀτριβής, ἀφθαρτος, στερεός, ἀ.) κυρ. «χαλκός» Ε 292, ν 368 κ. ἀ. β'.) μεταφ. ἀκάματος, ἀδάμαστος, ἀκατάβλη-τος, σιδηρεὺς ἐπὶ ἀνθρώπου, Ο 697· «μένος» λ 270· ἐπὶ φωνῆς Ν 45, Ρ 555 κ. ἀ. «σοὶ κρα-δίη πέλεκες ὡς ἐστὶν ἀτειρής» ἀκαμπτος, σκλη-ρός, Γ 60.

ΑΤΕΛΕΙΣΤΟΣ, ὄν (ἀ, τελέω). 1) ἀτελής, δ. ἐ. ἀ.) ἀνεκτέλεστος, ἀνεκπλήρωτος, θ 574, σ 345· «τάδ' ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα» θά ἦνε ὅχι ἀνεκτέλεστα, θά ἐκπληρωθῶσι, Δ 468· β'.) ἀ-νευ ἀποτελέσματος, ἀπρακτος, μάταιος, «ὁδός» δ 273· «ἀτέλ. τίθημι πόνον» ματαιῶν τὸν κόπον, Δ 26 (ἐνθα μετὰ τοῦ «ἔλλιος» συνάπτε-ται) καὶ β7. 2) ΑΤΕΛΕΙΣΤΟΝ ἐπὶ β'. ἀτελευτή-τως, ἀπαύστως, «ἔδω» π 414.

ΑΤΕΛΕΥΤΗΤΟΣ, ὄν (ἀ, τελευτάω), ἀτελείωτος, ἀτελευτήτος, Α 527· «ἔργον» ἀτέλεις, *Ἰλ. Δ 175.

ΑΤΕΛΗΣ, ἔε (ἀ, τέλος). 1) ὁ μὴ λαβὼν τέλος, (κατὰ τὸν Δοιδερλ. ὁ μὴ συμπληρωμένος) ρ 546 τ. 2) ἀτέλεστος, ἀμύητος, μετὰ γεν. «ἱερῶν» Γ. Δῆμ. 481.

ΑΤΕΜΝΩ, ἐπ. μόνον κατ' ἐνεστ. (πιθ. ἐκ τοῦ ἄτη) εἰς βλάβην φέρω, βλάπτω, ἐνοχλῶ, γερῶ, «ξείνους» α 294, φ 342 μεταρ. ἀπατῶ «θυμόν» β 90.—Παθ. «ἀτέμνομαι» στεροῦμαι, δὲν λαμβάνω, μετὰ γεν. «ἵσθι ἀτεμνόμενοι» χωρὶς νὰ λάβῃ τὸ ἴσον, τὸ ἀνάλογον μέτρος, Α 705, ι 42, «σιδήρου» Ψ 834, «ἀτέμνονται νεότητος» στεροῦνται νεότητος, Ψ 445.

ΑΤΕΡ, ποι., πρόθ. μετὰ γεν. 1) ἀνευ, χωρὶς, Δ 376, θ 402 κ. ἀ. «ἄτερ Ζηνός» παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ Διός, Ο 292. 2) μακράν, πόρρω, «ἄλλων» Α 498.

ΑΤΕΡΑΜΝΟΣ, ον, σκληρός, ἀκαμπτος, ἀδάμαστος, ἀδυσώπητος, «κῆρ» ψ 467 f. (Συνήθ. ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ τεῖρω, ἄρα=ἀτερίζω· ὁ δὲ Δόδεκx ἀμφιβάλλει ἀν' ἐκ τούτου τοῦ ῥήματος ἢ ἐκ τοῦ στερέω· πρέπει νὰ ἐτυμολογηθῇ).

ΑΤΕΡΗΣ, ἐκ (ἀ, τέρω), δυσάρεστος, ὀχληρὸς, λυπηρὸς, «λιός» Τ 354, «χωρὸς» η 279 κ. ἀ.

ΑΤΕΡΗΣ, ον, ἐπ.=ἀτερής, Ζ 285 f.

ΑΤΕΩ, μόνον μετοχ. «ἀτίων» τετυφλωμένοι, παράφορος, παράτολμος, Τ 332 f. ἐκ τοῦ

ΑΤΩ [-], ἢ (ἀάω) Α'. Ὡς δὲ προσηγορικόν. 1) βλάβη, ζημία, Β 414, Θ 237· ἰδίως ἡ ἐκ θείας δίκης καὶ ὀργῆς, φρενοβλάβεια, «ἄτη φρένας εἶλε» Π 803· ὅθεν τύφλωσις, παραφροσύνη, παραφορά, καθ' ἣν εἰς ἀμαρτίαν τις ἐμπίπτει, Α 442, ο 233 κ. ἀ. «ἄτην ἐμβάλλω φρεσὶ» Τ 88. 2) τὸ κατὰ τὴν τύφλωσιν πράξθαι ἀμαρτήματα, ἀνοσιούρημα, «ἄτη Ἀλεξάνδρου» Ζ 356, Ω 28, μ 372, φ 223· ἐν δὲ «ἀμαρτία», ὡς παρεπόμενον τοῦ ἀδικήματος, [ἐγκλημα], τύψις συνειδήσεως, Ω 480· ὅθεν τιμωρία, συμφορά, ὡς θεία δίκη, θ 264, φ 302. Β'. Ὡς κύρ. ὄνομα Ἀτῆ, ἡ προσωποποιημένη ἄτη, βλάβη, θυγάτηρ τοῦ Διός, ἡ παράγουσα τὴν φρενοβλάβειαν καὶ τὴν ἐντεθεὶν προκύπτουσαν ἀμαρτίαν, ἀσκοῦσα τὴν δύναμιν αὐτῆς· καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Διός. Ἐχει «πόδας ἀπαλούς», δι' ὧν δὲν ἐγγίζει μὲν τὴν γῆν, ἀλλὰ ταχέως βαδίζει («ἀρτίπος») ὑπερῶν τῶν κεφαλῶν τῶν ἀνθρώπων. Τὰς βλάβας αὐτῆς ἐπανορθοῦσιν αἱ Αἰταί, Ι 504 εἰς. Τ 94—130. Ὁ Ναιγελσδαχ παραδέχεται ὡς θεμελιωδὴ σημεῖον ἀποπλάνησιν τῆς συνειδήσεως, τὴν φρενοβλάβειαν.

ΑΤΙΩ (ἀ, τίω), δὲν δίδω προσοχήν, ἢ περιφρονῶ, «ἀτίων» ἀμέριμνος μετὰ περιφρονήσεως, Τ 466 f.

ΑΤΙΜΑΖΩ [-], μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. ζ 283 κ. ἀ. ἐν δὲ τῇ Ἰλ. μόνον ὁ θαμιστικὸς τύπος τοῦ παρ. ἀτιμάζωσκον, Ι 450· κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ ἀόρ. ἡτίμαος, Α 11 (συνήθ. ἡτίμησ') καὶ **ΑΤΙΜΑ** (ἀ, τιμάω) μέλ. Ἰων. ἀτιμήσω, ἀόρ. ἡτίμησα, δὲν τιμῶ, πε-

ριφρονῶ, μετ' αἰτ. συνήθ. ἐπὶ προσώπων, περιφρονίζω, Α 11, ξ 57 κ. ἀ. «ἔργον μάχης» Ζ 522· «μυθόν» Ξ 427, Ι 62. Συνήθ. ἐν Ἰλ.

ΑΤΙΜΗΤΟΣ [-], ον (ἀ, τιμάω), ἄτιμος, τιμῆς ἀνῆξιος, εὐεχλής, Ἰλ. Ι 648, π 59.

ΑΤΙΜΙΩ [-], ἢ (ἀτιμῶ) ἀτιμία, περιφρόνησις, πληθ. (ἰδ. ἰλάω) «ἀτιμίζων» ν 442 f.

ΑΤΙΜΟΣ [-], ον (ἀ, τιμή) συγκρ. -ότερος, Π 90, ὑπερθ. -ότατος, Α 516. 1) μὴ τιμώμενος, ἄτιμος, περιφρονούμενος, Α 171 κ. ἀ. 2) ἀνευ ἀποζημιώσεως, ἀνευ ἀμοιβῆς, «τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον (ἐπὶρ.) ἔδει»· τρώγεις τὴν περιουσίαν ἀνευ ἀποζημιώσεως, π 431· (ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσιν ἀτιμωρήτως, καὶ ἄλλοι ὡς ἐπὶ θ. ἐν τῇ 1) σημ.=μὴ τιμώμενον, περιφρονούμενον).

ΑΤΙΤΑΛΛΩ [-], ἐπ. (ἀτάλλω) ἀόρ. ἀτίτλη, τρέφω, ἀνατρέφω, θεραπεύω, περιποιούμαι μετ' αἰτ., ἐπὶ παιδίων, Ξ 202, Ω 60 κ. ἀ. ἐπὶ κτηνῶν, Ε 274, Ω 280, ξ 41, ο 174.

ΑΤΙΤΟΣ [-], ον, ποι. (ἀ, τίω) ἀνεκδίκητος, χωρὶς νὰ λάβῃ ἐκδίκησιν, Ν 414· ἀπλήρωτος «κασιγνήτοιο ποιήν» ἢ ἐκδίκητος τοῦ ἀδελφοῦ, Ἰλ. Ε 484, (ὅπου τὸ ι μακρόν).

ΑΤΛΑΣ, ἄνθρωπος, ὁ (ἐκ τοῦ εὐφ. α καὶ τλη-ναι, οἰονεῖ· ἀγχοφόρος κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον, κατ' ἄλλους δὲ· πολύτλας, «ὑπομονητικός» ἢ καρτερικός) δαίμων ἢ θεός, «ὅστε θαλάσσης πάσης βένθεα ὀδεν, ἔχει δὲ τε κίονας αὐτὸς μακράς, αἱ γαίαν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶ ἔχουσιν» ὅστις γινώσκει τὰ βάθη πάσης τῆς θαλάσσης (ἰδ. βένθος) καὶ κρατεῖ τοὺς μακροὺς κίονας τοὺς πανταχόθεν (ἀμφὶ) ὑποστηρίζοντας τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν α 52 εἰς. (Ι). Κατ' ἄλλους δὲ ἐρμηνεύεται τὸ «ἀμφὶ ἔχουσι» διαχωρίζουσιν, ὑψοῦνται μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Εἶνε δὲ αὐταὶ αἱ πρός δυσμὰς μυθεύμεναι κίονες, αἱ μετέπειτα στήλαι τοῦ Ἡρακλείου). Ἡ καταγωγὴ αὐτοῦ παρ' Ὁμ. δὲν ἀναφέρεται· εἶνε πατὴρ τῆς Καλυψοῦς α 52, καὶ τῆς Μαίας Τμ. 17, 4. (Ὡς βάσις τοῦ κοσμογονικοῦ τούτου πλάσματος ὑπόκειται ἰσως ἡ ἰδέα μεγάλου τινὸς ὄρους, ἐπὶ τῶν κορυφῶν τοῦ ὁποίου στηρίζεται ὁ οὐρανός· ὅλος· περὶ τὴν γῆν· ἀγνωστον δὲ ἀν' Ὁμ. ἐννοεῖ τὸ ἐν Λιβύῃ ὁμίονυμον ὄρος, ἢ ἄλλο τι ἐν τῇ ἐσπερίᾳ. Κατὰ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 507—549 εἶνε ὁ Ἀτλας· κατάδικός τις Τιτάν, φέρων ὡς ποινήν τὸ βάρος τοῦ οὐρανοῦ θάλου).

ΑΤΛΑΝΤΟΣ ον, ποι. (ἀ, τληναι) ἀφόρητος, ἀνυπόφορος, «ἄχος, πένθος» Ἰλ. Ι 3, Τ 367.

ΑΤΟΣ, ον, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἄτος, ἐπ. (ἀ, ἄω) ἄπληστος, ἀκόρεστος, μετὰ γεν., οἷον «πολέμοιο» Ε 388, Ν 746, «μάχης» Χ 218· «δῶλιν ἠδὲ πόνοιο» Α 430, ν 293, (μόν. ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.).

ΑΤΡΑΠΙΤΟΣ [-], ἢ (τρέπω) =ἀταρπός, ὅπ. ἴδε, ἀτραπός, ν 495.

ΑΤΡΕΪΔΗΣ (Ἀτρείδης γράφ. ὁ Βέκκ. ἐν τῇ

Β'). οὐ, ἐπὶ αὐτῷ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτρείου ὁ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος, συγγενεὶς παρ' Ὀμ. πολλῶν; καὶ πληθ. «οἱ Ἀτρεῖδαι» περὶ τῶν δύο ὄντων τοῦ λόγου· ὁ δὲ θυῶς; «Ἀτρεΐδα» ἐν τῇ Α 46 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. θυῶν γράφει καὶ στ. 47) κ. ἄ.

ἈΤΡΕΪΩΝ (Ἀτρείων γράφει ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'), ΠΝΟΣ, ὁ=τῷ προηγ. Α 387, κ. ἄ.

ἈΤΡΕΚΕΣ, ἐπίθ. (ἀτρεκής) ἐπ' ἀκριβές, ἀληθῶς, ἀλανθᾶστως, καθ' ὅλην τὴν ἀληθειαν, «ἀγορεύω, καταλέγω» Β 10, Ο 53, α 469 κ. ἄ. «μαρτυρομαι» ρ 154 «ἀτρ. πάρεστιν» Υ. Έρμ. 448.

ἈΤΡΕΚΗΣ, ἐκ. ἀληθής, μόνον ἐν τῷ οὐδὲτ. ἐπιρρηματικῶς: «ἀτρεκές» ἀληθῶς, ἀκριβῶς, Ε 208, «δεκάς ἀτρεκές» π 245. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος: κατὰ μὲν τὸν Λόδερικ. ἐκ τοῦ α στερητικ. καὶ τρέω ἢ τρέγω, οἶνε! ἀδείης, ἀκλόνητος: κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀχρ. τρέκω=τρέπω, οἶνε! ἀμετάτρεπτος).

ἈΤΡΕΜΑ [...], καὶ πρὸ φων. ἈΤΡΕΜΑΣ, ἐπίθ. (ἄ, τρέμω) ἄνευ τρόμου καὶ κλονισμοῦ, ἀκινήτως, ἡσυχῶς, ἡρέμα, «ἀτρέμας ἦσα» καθίσω ἡσυχᾶ, Β 200, «ἀτρέμας ἔστασαν ὀφθαλμοί» ι 242, «ἔχω τι ἀτρέμα» κρατῶ τι ἀκινήτως, Ο 318 (μόνον ἐνταῦθα ἄνευ ε) «ἀτρ. εὐδω» κοιμᾶμαι ἡσυχῶς, Ε 352, ν 92.

ἈΤΡΕΪΣ, ΠΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἰπποδάμειας, ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου, βασιλεὺς τῶν Μυκηνην, γενόμενος μετὰ τῆς Ἀερόπης τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον (κατὰ δὲ τὸν Αἰσχύλον ἦτο πάππος αὐτῶν καὶ τροφεύς). Τὰ περιφημον αὐτοῦ σκηπτερον ἐκληρονομήσεν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Θυέστης, Β 106. Αἱ ἀνομισουργίαι τῶν δύο τούτων ἀδελφῶν εἶνε παντάπασιν ἄγνωστοι εἰς τὸν Ὀμ. (Ἔτυμολογεῖται ἐκ τοῦ α καὶ τρέω, οἶνε! ὁ ἀτρόμητος; ἢ ὁ δραστήριος).

ἈΤΡΙΠΤΟΣ, ΟΝ (ἄ, τρίβω), κυρ. ἀτριπτος, ἔπειτα ὡς ἐπίθ. τῶν χειρῶν, μὴ ἀπεσκληρυμμένος, μαλακός, φ 154 τ.

ἈΤΡΟΜΟΣ, ΟΝ (ἄ, τρέμω), ἄσφοδος, ἀτρόμητος, «μένος, θυμός» *Π. Ε 125, Π 463, Ρ 475.

ἈΤΡΙΓΕΤΟΣ, ΟΝ, ποι. (ἄ, τρυγῶ), ὁ μὴ θυνώμενος νᾶ τρυγηθῇ, ἔπομ. ἄκαρπος, ἔρημος, ἐπίθ. τῆς θαλάσσης, Ε 204, Ο 27, α 72 κ. ἄ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γῆν, ἥτις ὀνομάζεται «πολόφορβος» Α 316 ἐπιθετον ὡσαύτως καὶ τοῦ αἰθέρος, Ρ 425, Υ. Διμ. 67.—Τῆς Ἰλιάδος μόνον ἐνθ. ἀνωτέρω. (|| Ἀπίθανος ἡ ἐτυμολογία: πῖθανωτέρα μοὶ φαίνεται ἡ παρ' Ἡσυχ. καὶ ἐν τῷ ΜΕ εἰς τὸν Ἡρωδιανὸν ἀναφερομένη ἐκ τοῦ ἄ στερ. καὶ τρύω, οἶνε! ἀτρυτος (ἀτρυφτος=ἀτρύγετος), ἀκαταπόνητος, ἀδάμαστος, ἐπιθετον χαρακτηριστικώτατον τῆς ἀγριότητος τῆς θαλάσσης, τοῦ αἰθέρος, δηλ. τῶν ἀνέμων καὶ πε καὶ τῆς νυκτὸς τοῦ Ἄδου πρὸλ. τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐπίθ. Ἀτρυτώνη, ὁ δὲ Δοιδερλεῖνος παράγει τῶν λ. ἐκ τοῦ τρύζω, ὅθεν ἡ τρυγών, ὡς χαρα-

κτηριστικὸν τοῦ βογχοτοῦ τῆς κομαιομένης θαλάσσης: ὥστε κατ' αὐτὸν ὁ «ἀτρύγετος πόντος» =θάλασσα πολύφοιτος, ἡγήεσσα. Ἦκουσα ὅτι οἱ Ἰθακήσιοι ναῦται καλοῦσι μέχρι τῆς σήμερον τὴν ἀγρίαν καὶ τρικυμιώδη θάλασσαν «ἀτρυτήν», ὅσον, δηγοῦμενοι τοῦ ἐπικινδύνους πλοῦς τοῦς ἐν τῇ Εὐσίην πόντῳ λέγουσι «μᾶς ἔπιασε μία θάλασσα ἀτρυτήν»).

ἈΤΡΙΓΙΝΗ [...], ἡ, (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ ἀτρύτη, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἄ, τρύω), ἡ μὴ κατατριδομένη, ἀκάματος, ἀδάμαστος, ἀκαταπόνητος, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς: καὶ σταθερὸν ἐν τῇ φρ. «Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη» Β 157, Ε 415, 744, Κ 284, Φ 420, δ 742.

ἈΤΤΑ [...], προσφώνησις φιλοφρονητικὴ νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, ὡς τὸ «πάππα» κ. τ. π. ἀνάλογον πρὸς τὸ τῆς συνηθείας «πατέρα μου», «ἄττα γεραί» «γέρο-πατέρα μου», Ι 607, Ρ 564, π 34.

ἈΤΥΖΟΜΑΙ [...], ποι., παθ., ἀορ. ἄ. ἀτυχεῖς: ἄ.) ταράττομαι, θορυβοῦμαι, πτοοῦμαι, ἐκπλήττομαι, μόνον ἐν τῇ μεταγῇ, «ὅπο καπνοῦ αὐτίζόμενοι» περιπλνττοντες: εἰς σύγχυσιν ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, Θ 483 ἀν. πτωτ. «αὐτίζομένη δοικας» φαίνεται τεθορυβημένη, τεταραγμένη, Ο 90, ω 42 «αὐτίζομένη ἀπολίσσθαι» τεταραγμένην ὥστε ν' ἀποθάνῃ, μέχρι θανάτου, Χ 474 μετὰ αἰτ. «πατρός ὅψιν αὐτυχεῖς» πτοηθεῖς, ἐκπλαγεῖς: τὴν ὅψιν τοῦ πατρός, Ζ 468 ὅθεν β'.) ἐκροθοῦμαι, ἐντρομος φεύγω, «πεδίω» διὰ τῆς πεδιᾶδος, Σ 7, λ 606 ὡσαύτως περὶ ἵππων, «ῥιππάζομαι» Ζ 38. (Τὸ ἐνεργ. αὐτίζω ἀναφαίνεται μόλις παρ' Ἀπολλ. τῷ Ροδίῳ Α'. 445 καὶ Θεοκρίτῳ Ι, 56.—Συγγ. τῷ ἄτῃ, ἀτίω).

ἈΤΥΜΗΝΙΑΔΗΣ [...], οἰ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτυμνίου =ὁ Μῶδων, Ε 584.

ἈΤΥΜΗΝΙΟΣ [...], ὁ. 1) πατὴρ τοῦ Μῶδωνος, Τρώς, Ε 584. 2) υἱὸς τοῦ Ἀμισωδάρου Κάρ. ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθεῖς, Π 347 ἐξ.

ἈΥ, ἐπίθ. κατ' ἀρχὰς τοπικόν, ὁπίσσω, πρὸς τὰ ὀπίσσω, ὅσον ἐν τῷ συνθέτῳ «αὐερώω» ὅπ. ὕδα. 4) χρονικόν, πάλιν, ἐκ νέου «νῦν αὖ, δεύτερον αὖ, τὸ τρίτον αὖ» ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ καθ' αὐτὸ εἰς δὴλωσιν ἐπαναλήψεως, Α 540. 2) δεικνύει ἀντίθεσιν πρὸς τὰ προηγούμενα, ἄφ' ἐτέρου, «πάλιν», ὅτε πολλῶν συνάπτεται μετὰ τοῦ Δε (δ' αὖ), Δ 417, γ 425, ρ 326 ἔτι δὲ=Δε, Β 493 (ὅπου τὸ Αὖ ἐκφέρει τὴν πρὸς τὸ ἀνωτέρω «πληθὺν κτλ.» ἀντίθεσιν), Α 367 κ. ἄ. διὰ τοῦτο καὶ εἶνε ἀπόδοσις τοῦ Μέν, Α 17 ἐξ. 409, Τ 408 ἐξ. ἡ σημαίνει ἀκαλουσίαν τῆς διηγήσεως ἢ μετὰδασιν ἀπὸ πράξεως εἰς ἐτέραν πρᾶξιν, Γ 200, δ 244, 496.

ἈΥΛΙΝΑ (αὖω), ξηραίνω, παθ. ἀορ. μεταγ. «αὐανθέν» ξηρανθέν, ι 321 τ.

ἈΥΛΑΖΟΜΑΙ, μέσ. (αὖγῃ), κυρ. λῦπομαι, φαίνομαι, ὅθεν, βλέπω καθαρώς, διακρίνω, διορίζω, καθορίζω «ἵππους» Ψ 458 τ.

Αὐγαίαι, αἰ. 4) πόλις τῆς Λακωνίας, πλησίον τοῦ Γοθαίου (μετέπειτα ὀνομάζεται κατὰ τὸν Στράβ. 8, 5, 3, Αἰγαίαι), Β 583. 2) πόλ. τῆς Λοκρίδος, Β 532.

Αὐγαίαι, οἱ, ὁ, ποι. ἀντί τοῦ Αὐγίας, υἱὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς Τρμίνης· ἡ τοῦ Ἥλίου ἢ Ἥλιου, βασιλεὺς τῆς πρός βορρην Πλίδος, Ἀργοναύτης, πατήρ τοῦ Ἀγασθέου, τοῦ Φυλῆως καὶ τῆς Ἀγαμήδης, γνωστός διὰ τὴν ἐκ 3000 βοῶν ἀγέλην αὐτοῦ, τῆς ὁποίας τὴν ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἐπισφωρευθεῖσαν κόπρον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐκαθάρισεν ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολλ. 2, 5, 5. Ὁ Ὄμη. μνημονεύει αὐτὸν μόνον ἐν τινὶ πρὸς τὸν Νηλέα μάχῃ Α 701 ἐξ.

Αἰγῆ, ἡ, φῶς, ἀκτίς· λάμψις, ἀπαύγασμα· ἰδίως περὶ τοῦ Ἥλιου X 134, ζ 98 κ. ἀ. «ὕπ' αὐγᾶς Ἡελίοιο φοιτᾶν, ζῶειν» ὑπὸ τὸ φῶς καὶ τὰς ἀκτίνας τοῦ Ἥλιου περιέργεσθαι, ὁ ἔ. ζην, δ 184, σ 349· ἐτι δὲ καὶ περὶ πυρὸς καὶ ἀστραπῆς Β 486, Ν 244, Σ 610, ζ 305 κ. ἀ. ἢ. Ἐν τῇ καθομιλ. ἡ λ. „αὐγή“=ἡλιος.

Αἰγιάδης, οἱ, ὁ, ἐπ. ἀντί τοῦ Αὐγιάδης, υἱὸς τοῦ Αὐγίως=ὁ Ἀγασθένης, Β 624.

Αἰδαία, ποι., παρὰτ. ἡδῶν, ἀόρ. ἄ. ἡδῆσα, καὶ θαμιστ. αὐδῆσασκε, Ε 786, Ρ 420, λέγω, λατῶ, ὁμιλῶ, ἄν. πτ. Α 92, Κ 47· «αὐδῶ τινα», καὶ συνηθέστερον «ἀντίον αὐδῶ τινα» προσαγορεύω τινα, κατ' εὐθεῖαν ἀποτείνουμαι πρὸς τινα, Γ 203, ε 28 κ. ἄ. πολὺ. καὶ μετὰ διπλ. αἰτ. «ἔπος τινα ἀντίον αὐδῶ» ἀποτείνω, εἰς τινα κατ' εὐθεῖαν λόγον, Ε 470· «μεγάλᾳ αὐδῶ» μεγαλοφώνῳ, ἀλαζονεύομαι, „λέγω μέγαν λόγον“ δ 505· σημ. καὶ φωνάζω, μεγαλοφώνως ὁμιλῶ, Ε 786. Ἐκ τοῦ

Αἰδαί, ἡ, ποι. (ἄω) φθόγγος, φωνή, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ἀνθρωπίνη, γλῶσσα, Α 249, δ 208· ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς ἡ τοῦ χελιδονίσματος· τῆς χελιδόνος, φ 414.

Αἰδαίης, Εἰσα, ἐν, ἐπ. (αὐδή) ἀνθρωπίνη φωνὴν ἔχων, φωνήεις, λογικός, τουτέστιν ἔχων τὸ ὄσπον τοῦ λέγειν, κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων, Γ 407, ε 334, ζ 125. Ἐπὶ θεοῦ δὲ τιθέμενον τὸ ἐπίθ. σημαίνει ὅτι οὗτος μεταχειρίζεται γλῶσσαν ἀνθρωπίνην, ἥτις θεωρεῖται κατὰ τινα βαθμὸν κατωτέρα τῆς τῶν θεῶν. Οὕτως ἡ Λευκοθέα ε 334, ἡ Κίρκη κ 136, ἡ Καλυψὼ μ 449. (Ὁ δὲ Δόντιζρος ἀναγινώσκει πανταχοῦ «θεὸς αὐδήσας» ἐκ τοῦ ἀγρ. αὐδός=αὐδα· (γεν. αὐδός), αἰολοῖ· ἐπιγίγναι θεῷ),

Αἰερίη (ἄΓερ.) (ἄ πρόσθετον καὶ ἐρώ), ἀόρ. ἄ. αἰέρωσα. 1) ἐλκύνω (πρὸς τὰ) ὀπίσω, «νευρῆν» (ἵνα τοῖς ἐύσω) Θ 385· πρὸ πάντων ἄν. πτ., στρέφω τὴν κεφαλὴν τοῦ θύματος πρὸς τὰ ὀπίσω, ἵνα κόψω τὸν λαμόν του, Α 459 ἐξ. Β 422 κ. ἀ. 2) ἀνελκύνω, ἀνασύρω, ἀποσπῶ πάλιν «σπύλας» Μ 261. (Τινὲς νομίζουν ὅτι εἶνε παράθεσις ἐκ τοῦ αὐ καὶ ἐρώ. Ἀλλοι δὲ ἀρνούμενοι τὴν τοπικὴν σημασίαν τοῦ

αὐ (=ὀπίσω) τοῦλάχιστον ἐν τῇ 1) σημασίᾳ τῆς λ. νομίζουν ὅτι προέκυψε τὸ α κατὰ συγκοπήν ἐκ τῆς Ἀνά (ἀνΓερῶν, ἄΓερῶν), ἢ καὶ ταύτην τὴν τελευταίαν γνώμην τοῦ Δοδεκῆ καὶ Δοιδαρλείνου ἀσπάζεται ὡς πιθανωτάτην καὶ ὁ Κούρτιος· τότε δὲ λείπει καὶ ἡ διάκρισις τῶν 2 σημασιῶν).

Αἰϋ', 1) =αὐτε, πρὸ δαυνομένου φωνήεντος, Β 540, φ 22. 2) =αὐθι, πρὸ φωνήεντος, Ι 690, Α 48, Μ 85.

Αἰϋί, ποι. ἐπίρ. συγκεκομ. ἀντί τοῦ αὐτόθι. 1) „ἐς τὸν τόπον“, ὅθεν ἔδω, ἐκεῖ (πολλάκις μετὰ τινος περαιτέρου τοπικοῦ προσδιορισμοῦ) Α 492, Γ 244, Η 100· «ἐξόμενος κατ' αὐθι» Ν 653 (ὅπου ἡ Κατὰ ἀνήκει εἰς τὸ ἐξόμενος), πρὸλ. φ 55· ὡσαύτως «κατ' αὐθι λίπεν» Ω 470 (ἢ. «ἀλλὰ μὲν αὐθ' ἐπὶ σῶσαι καθήμενος» μένε ἔδω καὶ „κάθισεν ἐς ταύγά σου“ δ 369 (ἰδ. εὐς). 2) ὡς τὸ Γερμ. auf der Stelle=ἐς τὸν τόπον· ἀμέσως, εὐθύς, Ε 296, Ι 690, Ρ 98, σ 339.

Αἰΐακος (ἄΐαχος), οἱ, ἐπικ. ἀθρόως φωνάζων, πληθ. πάντες ὁμοῦ κραυγάζοντες, ἐπίθ. τῶν Τρώων, Ν 41 τ. (Ἐκ τοῦ ἀθρ. α καὶ λαγῇ μετὰ παρενθήκης τοῦ F, ἐξ οὗ τὸ υ προέκυψε· κατ' ἄλλους δὲ ὁ μὴ κραυγάζων, ὅπερ ἐναντίον τῶν Τρώϊκων ἐθίμων, διότι παρ' Ὀμή. οἱ μὲν Ἀχαιοὶ προβαλόνουσιν εἰς τὴν μάχην σιωπηλῶς, οἱ δὲ Τρῶες ἀλαλῶντες).

Αἰαίσιος, ἡ, οἱ, ὁ εἰς τὴν αὐλὴν ἀνήκων, «αἰ αὐλαίαι θύραι» ἡ θύρα τῆς αὐλῆς, τουτέστιν ἡ πόλη ἡ ἐκ τῆς ὁδοῦ ἡ ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς αὐλῆς εἰς τὴν ἐσωτέραν ἄγουσα, σ 239, φ 49· «αὐδός αὐλείας» τὸ κατώφλιον τῆς αὐλείου θύρας, Ὁδ. α 104· Ἐκ τοῦ

Αἰλή, ἡ (ἄω, ἄημι) ἄ) ἡ „αὐλή“, οὗ μόνον ἡ ἐξωτερικὴ ἡ τὰς οἰκονομικὰς χρεῖας θεωραπούσα, ἐν τῇ καὶ βουστάσια καὶ ἱπποστάσια καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι γῶροι ὑπῆρχον, ρ 266, 297, γ 442, πρὸλ. Δ 433, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ αὐλὴ ἡ λιθοστρωτος, ἐνθα ἡ αἰθουσα (ἰδ. τὴν λ.) εὕρισκετο, Ζ 247, η 130· ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ φρ. «αὐλῆς θύραι ἡ θύρετρα» ἡ μεταυλοῖς θύρα, ἡ ἐκ ταύτης τῆς αὐλῆς εἰς τὴν οἰκίαν ἄγουσα, φ 389, (ἐνταῦθα ὁμοῦς ὁ Ἀμείψ ἐκλαμβάνει αὐτὰς εἰς τὴν σημασίαν τῶν «αὐλείων θυρῶν»), γ 137 (τοῦλάχιστον κατὰ τὸν Ἐτῆχαφ). Αὐλή τις ὑπῆρχε καὶ ἔμπροσθεν τῆς κλισίας τοῦ Ἀχιλλεύως, Ω 452, καὶ τοῦ ἄντρου τοῦ Πολυφῆμου ὁ 239, πρὸλ. 184· β') ὁ τὴν αὐλὴν περικλείων περιβόλος, „αὐλόγυρος“, (ἢ. ἡ καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη τοῦλάχιστον παρὰ τοῖς Μακεδονικοῖς Ῥωμάνοις περισφαισά εἰς ταύτην τὴν σημ. „αὐλή“) Ε 138, ι 184, ε 5· γ') συνεκδοχ. πᾶσα ἡ οἰκία, (ἢ. ὡς τὸ Γαλ. la cour καὶ ἐντεῦθεν καὶ παρ' ἡμῶν ἡ Αὐλή ἐπὶ τῆς βασιλικῆς οἰκίας) δ 74, πρὸλ. α 425.

Αἶαν, ἡ (αὐλέω, αὐλόε), ὁ ἦχος τοῦ αὐλοῦ,

ἡ αὐλήσις· οὕτως ἐξ εἰκασίας ὁρθῆς ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. τὸ κ 40 «περιστεναγίζεσθαι αὐλή» ἀντὶ τοῦ πρότερον· «αὐλῆ». (||. Ἄλλοι δὲ προσέτιμησαν τὴν γραφὴν αὐδῆς, καὶ ὁ Δούτζερος παρέλαβεν εἰς τὸ κείμενον τὴν διόρθωσιν· περιστεναγίζετ' αὐδῆς).

Αὐλίζομαι (αὐλή) ἀποθί, μόνον κατὰ μετοχ., κυρ. ἐν τῇ αὐλῇ συναθροίζομαι, ἔπειτα, ἐν ὑπαθρῷ περιχλίστομαι, μανδρίζομαι, ἐπὶ βοῶν καὶ γοῶν, *Οδ. μ 265, ε 442.

Ἀύλιον, τὸ (αὐλή), ἀγροτική καλύβη, ἀγροτικὸς οἰκίσκος, *Τ. Ἑρμ. 403.

Αὐλὶς, ἰδιότ., ἡ, ποι., τόπος διατριβῆς καὶ μάλιστα πρὸς διανοητέρευσιν, κατάλυμα, σταθμός, (Τουρκ.) „κονάκι“, *Τ. Ἑρμ. 71· «αὐλιν ἔθεντο» κατέλυσαν, I 232, «αὐλιν ἐσέμεναν» ζητοῦσαι τὸ κατάλυμά των, γ 470.

Αὐλὶς, ἰδιότ., ἡ, χωρίον τῆς Βοιωτίας· παρὰ τὸν Εὐδοκίον πόρον, ἀντικρὺ τῆς Χαλκίδος, ὅπου συνηθροίσθη ἄπας τῶν Ἑλλήνων ὁ στόλος, ἵνα ἐκπλεῖσθαι κατὰ τῆς Τροίας, τὰ νῦν „Βαθύ“, B 303, 496.

Αὐλός, ὁ (ἄω=φυσῶ). 1) μουσικὸν ὄργανον ἐμπνευστὸν καλῶμενον ἢ ξύλινον, ἢ ὁστέινον ἢ μεταλλινόν, ὅπερ τὸ μὲν ἔνεκα τοῦ ἀπαραιτήτου στομίου, τὸ δὲ ἔνεκα τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ βαθυτέρου τόνου πρέπει νὰ φαντασθῇ τις ὅμοιον πρὸς τὸ σημερινόν hautbois ἢ clarinette, αὐλός, „φλογέρα“, ἰδιότ., „σουραβλή“, (Τουρ. „ζουρνάς“) K 43, Σ 495, *Τ. Ἑρμ. 451. (Περὶ τῶν διαφορῶν εἰδῶν τοῦ αὐλοῦ ἴδ. Εὐστ. εἰς Σ 495). 2) πᾶς κάλαμος, σωλὴν ἢ ὅ,τι δῆποτε καλαμοειδὲς πρᾶγμα, ὅθεν ὁ σωλὴν τῆς αἰγμῆς, εἰς ὃν εἰσέρχεται τὸ ξύλον τοῦ δόρατος, «ἐγκέφαλος παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς» P 297, ἐπὶ δὲ αἱ ὀπαί, εἰς ἃς ἐμβάλλονται τῆς πόρτης τὰ ἄγκιστρα, τ 227. (Κατὰ τὸν Δοιδερλείνον συνέκειτο ἡ «περόνη» ἐκ δύο χρυσῶν σωληνίσκων, ὧν ὁ εἰς εἰσέρχεται εἰς τὸν ἕτερον καὶ διὰ τινος συστροφῆς ἑσπερεοῦτο)· μεταφ. «παγὺς αὐλός»· ῥεῦμα παγύ, ὅθεν τὸ ἐκ σωλῆνος ἐξερχόμενον, κρουνός, («ὄψετα τοῦ αἵματος ἀναφορά», κατὰ τὸν Εὐστ.) γ 48.

Αὐλός, ἄνθρωπος, ὁ (αὐλός), στενὴ διόδος μεταξὺ δρέων, φάραγξ, στενὴ κοιλίς, *Τ. Ἑρμ. 95.

Αὐλοπῆς, ἰδιότ., ἡ (αὐλός, ὠψ), ἐπιθ. περιεπαλαίς· τινός, «τρυφαλείας», κατὰ τὸν Ἡσύχιον ἢ διόπτρας ἔχουσα, *Π. Ε 182, Α 353, Π 795· (κατὰ δὲ τὸν Σχολ. ἡ εἰς στενὸν καὶ μακρόν, τοῦτέστιν αὐλίσκον ἀπολήγουσα, εἰς ὃν ὁ λόφος ἐμβάλλεται κυρίως ἢ ὁμοιάζουσα αὐλόν, ὅψιν αὐλὸς ἔχουσα, ὅθεν ἐπωνυμία, κωνοειδὴς κατὰ τὸν Οὐδέσιον).

Αὔλος, η, ὄν (ἄω, αὐω), ξηρός, ἀπεξηραμένος· «ξόλα» Ψ 327, σ 308 κ. ἀ. «βοήη» M 437, P 493. Τὸ οὐδ. «αὖον» ὡς ἐπὶρ. περὶ ἡχου ἐκ ξηρῶν παραγομένου πραγμάτων, M 460, N 441.

Ἀὔπνος, ὄν (ἄ, ὕπνος), ἄπνους, ἀγρυπνος· ἀ.) ἐπὶ ἀνθρώπων μὴ ἐχόντων ὕπνον, ι 404, κ 84, τ 591· β.) ἐπὶ τοῦ χρόνου, καλ' ὅν τι δὲν κοιμάται, «νύξ, νύκτες» Γ 325, τ 340.

Ἀὔρη, ἡ (ἄω, ἄρημι), πνοή, αὔρα, «ἠπωρινή» *Τ. Ἑρμ. 437· πρὸ πάντων ἡ δροσερὰ πνοή, ἡ αὔρα ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης· ἢ πρῶνι, ε 469. (||. Παρὰ τοῖς Μακεδονικοῖς· Ῥωμαίοις „αὔρα“= δροσις).

Αὔριον (αὔρη, κυρ. οὐδέτ. τοῦ ἐπιθ. αὔριος· τοῦτέστιν ὁ εἰς τὸν καιρὸν τῆς αὔρας, τὴν πρωΐαν, βεβαίως τὴν ἐπιούσαν, ἀνήκον) „αὔριον“ Σ 269, α 272 κ. ἀ. εἰς τὸ μέλλον, (||. ὡς ἐν τῇ Θεοκρίτῳ ἐκείνῃ «αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον» 4, 44 καὶ ἐν τῇ καθομιλ.) σ 23· «εἰς αὔριον» δὲ αὔριον, Θ 538, μέχρι· τῆς αὔριον, λ 351· «αὔριον ἐς» η 318 (ἐνθα πρὸ τοῦ Βόθης ἐγράφετο ἐς καὶ συνήπτετο πρὸς τὸ ἐπόμενον «τῆμος»).

Αὔριταλός, η, ὄν, ποι. (αὐω, αὐστός) κυρ. ξηρός, αὐχμηρός, περὶ δερμάτος· ἀνθρώπου παρημελημένου ἔχοντος· τὸ σῆμα, ἄλυστον δηλ. καὶ μὴ ἡλεμμένον, ὅθεν ῥυπαρός, τ 327 f.

Αὔριτρετος, ὄν (αὐτός, ἀγρεύω), ποι. ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετος, αὐτός· ὅς' αὐτοῦ αἰρεθεῖ, ἢ ὅ,τι τις αὐτός (ἐξ οἰκείας αὐτοῦ θελήσεως) ἐκλέγει· «εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι»· εἴθε νὰ παρεῖχον ἐλευθερίαν ἐκλογὴν κτλ. π 448 f. «αὐτάγρετόν ἐστὶ μοι» μετ' ἀπαρμ. ἐκ τῆς ἐλευθερίας· θελήσεώς μου ἐ'αρτεται, *Τ. Ἑρμ. 474.

Αὔτάρ, ἐπικ. σύνδ. (ἐκ τοῦ αὐτ' ἄρ), ὡς καὶ τὸ ἀτάρ, ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως τιθέμενος· ἀ.) εἰς ἐνδείξιν ἀντιθέσεως, ἀλλὰ, ὁμως, ἀλλ' ὁμως, δέ, Α 433 κ. ἀ. ὅθεν καὶ ως· ἀπόδοσις τοῦ μέν, B 402, 403, τ 513, 515· «αὐτάρ τοι» ἀλλ' ὁμως, O 45· β.) εἰς ἐνδείξιν μεταβάσεως καὶ ἀπλῆς ἀκολουθίας, ὡς ὁ Δέ καὶ Ἀτάρ, ἔπειτα, δέ, Α 488, Γ 48, 315, Γ 38· ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἄρα» B 403, ἢ «ἔπειτα» B 406 κ. ἀ.

Αὔτε, ἐπὶρ. ποι. (ἐκ τοῦ αὐ καὶ τε)=αὐτ'. 1) πάλιν, „πίσω“ Α 202, 578 κ. ἀ. «τίπτ' αὐτε» διὰ τί πάλιν Α 202 κ. ἀ. «πῇ δ' αὐτε» κ 284. (||. Ἐν τούτοις τὸ «αὐτε» καὶ τῆς καθομιλουμένης τὸ „πάλιν“ σημαίνει τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ λέγοντος διότι πάντοτε καὶ δὴ καὶ εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν γίνεται τὸ λεγόμενον). 2) πάλιν, ἀφ' ἐτέρου, δέ (ναιεμ. ἀντιθέτως δηλ. πρὸς τὸ προηγούμενον, Α 237, Δ 324 κ. ἀ. πληρ. ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ Δέ «δ' αὐθ'» Α 310· τίθεται μετὰ τὸν Μὲν ἀντὶ τοῦ Δέ, Γ 234, 237, 241, γ δ' σημαίνει δὲ καὶ τὴν μετὰ βασιν καὶ ἀκολουθίαν, ὡς ὁ δέ, αὐτάρ, ἀτάρ· π. χ. «Δαρδανίῳ αὐτ' ἤρχεν—Αἰνείας» B 820 κ. ἀ.

Αὔτε [v-], ποι. (αὐω), μόν. κατ' ἐνερ. ἢ παρ. 1) μεγαλοφώνως καλῶ, „φωνάζω“· Π. Γ 50, Φ 582 κ. ἀ. «τινά» Α 252. 2) ἐπὶ πραγμάτων ἢ χθρ. ἢ χολογῶ, „βροντῶ“ M 160.

Αὔτῃ [v-], ἡ, ποι. (αὐω) φωνή, κραυγὴ,

ζ 422, Α 466 (ὅπου ὁ Οδῶλφ. γράφ. «φωνή»)· ἰδίως· ἡ πόλεμικὴ κραυγὴ, ἀλαλαγμός, Ο 178 κ. ἀ.· συνάπτεται μετὰ τοῦ «πόλεμος» Ζ 328 κ. ἀ. ὅθεν καὶ ἡ μάχη αὐτή, Α 383.

Αὐτῶμαρ, ἐπ. ἐπὶρ. (αὐτό, ἡμαρ) τὴν αὐτὴν ἡμέραν, αὐθημεράν, Α 84, Σ 450. γ 344.

Αὐτίκα [..], ἐπὶρ. (αὐτός), εὐθύς, ἀμέσως, εἰς τὴν στιγμὴν, πολλάκις «αὐτίκα νῦν»· τῶρα εὐθύς· ι 356 κ. ἀ. «μὰλ' αὐτίκα» κ 414· «αὐτίκ' ἄρα, αὐτίκ' ἐπεὶ» εὐθύς, εὐθύς ἀφ' οὗ «αὐτίκ' ἐπειτα» ἀμέσως μετὰ ταῦτα, Β 322· «αὐτίκα καὶ μετέπειτα» τῶρα εὐθύς καὶ μετέπειτα, Ξ 403· μετὰ μετοχῆς, ὅταν «αὐτίκ' ἴοντι» εὐθύς μετὰ ἀναχωρήσιν σου, θ 367, ρ 327. —Πολλάκις τίθεται ἀσυνδέτως πρὸς τὰ προηγούμενα Β 442, ι 456 κ. ἀ.

Αὐτίς, ἐπὶρ. Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ αὐθις (κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ αὐτ). 1) πάλιν, „πίσω“, Β 208 κ. ἀ. (ἡ συνάπτονται εἰς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας μετὰ τοῦ «πάλιν» ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. „πίσω πάλιν“) ὅταν «πάλιν αὐτίς ἀποφέρειν» Ε 237 (ἐνθα ἐπαυξάνει τὴν ἐπίτασιν καὶ ἡ Ἀπό)· «ἐλεύσομαι αὐτίς» Μ 369, Ν 753 κ. ἀ. 2) ἀκολούθως, εἰς τὸ μέλλον, Α 140, Γ 440.

Αὐτὴν [..], ἡ, ἐπ. (αὐ, αὐα). 1) ἀναπνοή, πνοή, ἀνεμος, περὶ ἀναπνοῆς τῶν ἀνθρώπων, Ι 609, Κ 89· περὶ τοῦ πνεύματος, αἵρος τῶν φουσάν, Σ 474, περὶ ἀνέμων, λ 400, 407. 2) ἀτμός, ἀτμίς, καπνός, Ξ 474, μ 369· φλογώδης καπνός, φλόξ, ὁ ἐν Μακεδονίᾳ λεγόμενος ἰδίως εἰς ταύτην τὴν σήμ., „λαμνός“ (ἐκ τοῦ λάμπω) Φ 366, γ 289, ι 389.

Αὐτὴν [..], ἑνος, ὁ, ἐπ.=αὐτὴν, Ψ 765, π 290.

Αὐτοδάκτος [..], ὄν (αὐτός, διδάσκω), ὁ αὐτός ὅς' ἐαυτοῦ διδάσκει, χ 347 τ.

Αὐτοῖον, ἐπὶρ. εὐθύς, ἀμέσως, πάραυτα, θ 449 τ. (Ἦτοι ἐκ τοῦ αὐτός καὶ ὁδός, οἶονεῖ ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ, ἡ πολὺ πιθανώτερον, κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ αὐτός, ὡς τὸ «μαψίδιος» ἐκ τοῦ «μάψ»).

Αὐτοῖτες, ἐπὶρ. (αὐτό, ἔτος) κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, τουτέστιν ἐντὸς ἐνός ἔτους, γ 322 τ.

Αὐτοῖον, ἐπὶρ. (αὐτός) σήμ. τὴν ἀπὸ τινος διαστελλομένον τόπον κίνησιν, „αὐτοῦθε, ἀπ' αὐτοῦ“ Γ 420· συνήθ. μετὰ προθ. «αὐτόθεν ἐξ ἐδρών» ἀπ' αὐτοῦ (ἀπὸ τὰς ἐδρας) ὅπου ἐκάθηντο, τουτέστιν ἐξ αὐτῶν τῶν ἐδρών, ν 56, «αὐτόθεν ἐκ διπποῖο καθήμενος», ρ 420, Γ 77.

Αὐτοῖς, καὶ πρό φων. αὐτοῦ, ἐπὶρ. (αὐτός) σήμ. τὴν ἐν τινὶ διαστελλομένῳ τόπῳ στάσιν, „αὐτοῦ“ Γ 428, ι 496 κ. ἀ. πολλάκις ἐπεται περαιτέρως τι προσδιορισμός, ὅταν ι 29· «παρ' αὐτοῖς» (σήμ. ἐπὶ τύπου ὅτι τὸ «παρ' αὐτοῖς» ἐπὶ χρόνου) αὐτοῦ πλησίον, Ψ 447.

Αὐτοκάνης [..], ὄρας, τό, ἀκρωτήριον τῆς ἐν Ἀσίᾳ Αἰολίδος, οὐ μακρὰν τῆς Φωκαίας, Γ. Ἀπ. 35. Ὁ Πάριος διώρωνεν Ἀκροκάνης, ἐν-

νοῦν διὰ τούτου τὸ παρὰ Στράβ. 13, 4, 2. 51. 68 Κάναι λεγόμενον.

Αὐτοκαίρηνη, ἡ (αὐτός, κασιγνήτη), ποι. ἡ γυνὴ (ἡ ἀδελφὴ, κ 137 τ).

Αὐτοκαίρηνητος, ὁ (αὐτός, κασιγνήτος), ποι. ὁ γνήσιος ἀδελφός, αὐτάδελφος, *Ιλ. Β 706, Γ 238 κ. ἀ.

Αὐτολίκος [..], ὁ, υἱός τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης ἢ Φιλωνίδος, πατήρ τῆς Ἀντικλείας, πάππος τοῦ Ὀδυσσεῦς, κατοικῶν ἐν τῇ Παρνασσῷ, περιδότης διὰ τοὺς δόλους αὐτοῦ καὶ τὰς πανουργίας, τ 394 ἐξ. Ἐκλεψε τὴν περιήγησιν περικεφαλαιῶν τοῦ Ἀμύντορος τὸν ἐξ Ἐλευθῆρας, «κυκινὸν δόμον ἀντιτορήσις» Κ 267. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Ἰθάκην ἔδωκε τὸ ὄνομα εἰς τὸν ἔργονον αὐτοῦ Ὀδυσσεῖα, ὑποσχεθεὶς καὶ δῶρα εἰς αὐτόν νὰ δώσῃ ὅποτεν ἤβησῃ, τ 409 ἐξ.

Αὐτομάτος, ἡ, ὄν (αὐτός, μέμας), αὐτοκινῆτος, αὐθάρμης, ὁ ὅς' ἐαυτοῦ πράττων τι *Ιλ. Β 408, Ε 749· αὐτῶς καίται ἐπὶ τῶν θαυμαστίων τριπόδων τοῦ Ἡραίου, τῶν αὐτοκινῆτων, Σ 376.

Αὐτομέδων, ὄντος, ὁ (αὐτός, μέδων), υἱός τοῦ Διῶρους, ἡνίοχος τοῦ Ἀχιλλεύς, Σκύριος, Ι 209, Ρ 429.

Αὐτονόη, ἡ, θεραπευτὴς τῆς Πηνελόπης, σ 182.

Αὐτονοῦς, ὁ. 1) Ἀχαιοί· τις ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος φονευθεὶς, Α 304. 2) εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Π 694.

Αὐτονηχί [..], ἐπ. ἐπὶρ. (αὐτός, νύξ), κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα, *Ιλ. Θ 497 τ.

Αὐτοπρεπής, ἔς (αὐτός, πρέπω), ἡμαρτημένη γραφή ἐν Γ. Ἑρμ. 86. Τὰς διαφορὰς αὐτῆς διορθώσεις (πάσας ἀνεπαρκεῖς) ἴδε παρὰ τῇ νεωτάτῃ ἐκδότῃ τῶν Ἱμνων Βασιμειστήρῃ ἐνθ. ἀ.

Αὐτός, ἡ, ὁ. Α'. αὐτός, αὐτός ὁ ἴδιος, „αὐτός“ (πάντοτε μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν καὶ κατ' ὄνομα „αὐτός μου, -σου, -του· αὐτοί μας, -σας, -των“) τίθεται 1) κυρίως πρὸς ἀντιδιαστολὴν προσώπου τινός ἀπὸ παντός ὅτι ἐκτός αὐτοῦ ὑπάρχει· ὅταν «αὐτοί» περὶ τῶν ναυτῶν ἀντιθετικῶς πρὸς τὰ πλοῖα, Η 338, «αὐτός» περὶ τοῦ δεσποῦ ἀντιθετικῶς πρὸς τὸν δοῦλον, ἢ τοῦ ἄρχοντος πρὸς τοὺς ὑπηκόους, Ζ 18, Θ 4· περὶ τῶν γονέων ἀντὶ πρὸς τὰ τέκνα, Β 347, Γ 304, Γ. Δῆμ. 2· περὶ τοῦ σώματος ἀντιθετικῶς πρὸς τὴν ψυχὴν, Α 4, περὶ τοῦ θεοῦ Ἡρακλέους ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ εἶωλον αὐτοῦ, λ 602· κ. ἀ. τ.—ἔθεν 2) κατὰ τὴν ἐκάστοτε ποιότητα τῆς ἀντιθέσεως σημαίνει ἐννοίας, τὰς ὁποίας αἱ νεώτεροι γλῶσσαι ἐκφράζουσι δι' ἄλλων λέξεων, ὅταν α'.) μάλιστα, „κἂν“ «οὐτ' αὐτῆς Ἐκάδης» οὐτε αὐτῆς κἂν τῆς Ἐκάδης, Ζ 454 κ. ἀ. β'.) ἀκριβῶς, „σωστά, ἴσα“ «ὑπὸ λόφον αὐτὸν» ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν λόφον, Ν 648 κ. ἀ. γ'.) μετὰ τῆς προθ. Σύν, μαζὶ μέ, μέ ὅλον τό, «αὐτῇ σύν φόρμῃ» μέ ὅλην τὴν φόρμῃ, καθὼς τὴν ἐκρά-

τις, 1 194, «αὐτῇ σὺν πῆληκι» τὴν κεφαλὴν μὲ ὄλην τὴν περικεφαλαίαν, Ξ 498, πρὸς 418, καὶ ἄνευ δὲ τῆς Σύν., «ἐν χειρὶ θήσω δώω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσιν» θά ἐγχερίσω δώω ἵππους μὲ ὄλην τὴν ἄμαξαν, ὁμοῦ μὲ τὴν ἄμ., Θ 290, ὡσαύτως Θ 24, Ν 8, ὁ 186, υ 219, δ.) αὐθόρμητος, ἀρ' ἐαυτοῦ, «μόνος τοῦ», ἐκουσίως «ἀλλὰ τις αὐτός ἴτω» Ρ 254, «οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ παυέσθων» β 168, ε.) καθ' ἐαυτόν, μόνος, Β 233, Θ 99, Ν 729, α 53, ξ 8, ο 314.

3) Συναπτομένη μετὰ τῶν προσωπικῶν. α.) ἀναδεικνύει αὐτὰς, πᾶν ἄλλο πρόσωπον ἀποκλείουσα, «ἐγὼ αὐτός» Α 137 ἢ «αὐτός ἐγὼ» ω 321 κ. ἀ. β.) ἐν ταῖς πλαγαῖς πτώσεως ἐκφράζει τὴν αὐτοπάθειαν, ὅτε συνήθως ἡ αὐτός τίθεται μετὰ τὴν προσωπικὴν, «ὅστις καὶ τλαίη, οἱ τ' αὐτῷ κῶδος ἄροιστο» Κ 307, Γ 51, Π 47 κ. ἀ. (||) Ἐνταῦθα σημειώτεον ὅτι συντασσόμενη μετὰ τῶν προσωπικῶν εἰς ἑνδεῖν αὐτοπαθείας οὐδέποτε συντίθεται οὕτως ὥστε ν' ἀποτελῇ μίαν λέξιν, ὡς ἐν τῇ περὶ λόγῳ ὅθεν «ἐμὲ αὐτόν, σοὶ αὐτῷ» οὐδέποτε δὲ: ἐμαυτόν, σεαυτῷ). Ἐνίοτε δὲ μόνη ἡ αὐτός ἐκφράζει ὅτι καὶ μετὰ τῆς προσωπικῆς συναπτομένη, οἷον «αὐτόν ἐλέησον, Ω 503 «ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων» ἀντί τοῦ: περὶ ἐμοῦ τ' αὐτοῦ, φ 249. (Ἐνταῦθα δὲν καταλέγονται αἱ περιστάσεις, ἐν αἷς ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία παραλείπεται ὡς περιλαμβανομένη ἐν τῷ ῥήματι καὶ ὑπὸ τῆς καταλήξεως αὐτοῦ ἱκανῶς ἀναπληρουμένη, οἷον «αὐτός ἐν κλισίῃσιν ἦσθαι λυλαίεται» Ν 252, ὡσαύτως Η 332, Ρ 332 «αὐτοὶ τρεῖς ἄσπετον» κ. ἀ.). 4) Ἐνίοτε τίθεται μετὰ τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν ἡ αὐτός κατὰ γεν. πτώσιν, ἵνα μᾶλλον ἀναδείξῃ τὸν κτήτορα (|| ἢ ὀρθότερον ὅταν τῇ κτητικῇ ἀντωνυμίᾳ ταῦτοπροσωπῇ πρὸς τὸ ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος, τοῦτέστιν ἐπὶ αὐτοπαθείας): «τὰ σ' αὐτῆς (σὰ αὐτῆς) ἔργα κόμισε» τὰ ἰδιὰ σου ἔργα, «τὴν ὀικίαν σου τὴν δουλεύει» κύτταξε, Ζ 490 «αὐτῶν σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο» ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἁμαρτιῶν, α 7 (ὅπου τινεὶ γράφουσιν αὐτοὶ κατὰ τὸν γ. 33 κ. ἀ.).

Β.) Σημαίνει τὴν ταυτότητα, ὁ αὐτός, «ὁ ἴδιος» Μ 225, Θ 407, κ. ἀ. Τὸ δὲ ἄρθρον ἔχει σπανίως παρ' Ὁμ. Α 338, Ζ 391, η 55, 325.

Γ.) Ἐν ταῖς πλαγαῖς πτώσεως σπανίως εὐρίσκειται παρ' Ὁμ. μὲ τὴν αὐτὴν σημ. ὡς καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἀντί τοῦ τῆς καθομιλουμένης, «τοῦ, τῆς, τον, τὴν, των, τους, τας» (ἐπειδὴ ἀντί τούτου εἶνε ἐν χρήσει αἱ πλαγαὶ πτώσεως τοῦ «ὁ, ἡ, τό» ἢ αἱ προσωπικαὶ «οὗ, οἱ, ἔ» ἐν τῇ αἰ. προσέτι καὶ τὸ «μὴν») οἷον Ξ 457, π 370. (||) Ἄλλ' ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ διωρθώθη ἡ αἰτιατ. «αὐτόν» ἢ καὶ ἄλλως παρέλκουσα εἰς τὸ ἐπὶ. αὐτοῦ, ὁ ἐ. ἐνὶ πάντῳ). Μόνον ἐν τῇ Μ 204 γραμματικοὶ τινεὶ ἀρχατοὶ ἐξέλαβον αὐτὴν εἰς τοιαύτην σημασίαν καὶ ἔγραψαν ὡς ἐγγλετικὴν «κόψε γὰρ αὐτοὶ ἔχοντα», ὥστε νὰ θεωρῇται ὡς ἀνεκείμενον

τοῦ «ἔχοντα», ||, ἀλλὰ εἶνε περιττὸν κατὰ τὸν Διόδωρον νὰ παραδεχθῶμεν τὴν μοναδικὴν ταύτην περίστασιν, δυνάμενοι ὀρθῶς νὰ ἐρμηνεύσωμεν: αὐτὸν τὸν ἔχοντα, αὐτὸν τὸν ἴδιον ὅστις τὸν ἐκράτει.

Δ.) Ἐν ταῖς παρ' Ὁμ. εὐρισκομέναις συνθέσαι σημ. α.) ἀρ' ἐαυτοῦ, ἐξ ἰδίας δυνάμεως, οἷον «αὐτόματος, αὐτοδιδάκτος» β.) ἀποκλειστικὸν πάντος ἄλλοτρίου καὶ ἑτερογενούς, μόνον, ἐξ ὁλοκλήρου, οἷον «αὐτοσχεδῆν, αὐτοχόωνας» γ.) ταυτότητα, οἷον «αὐτότετε, αὐτονοχ(ε)» ὡσαύτως καὶ «αὐτοκασίγητος» ἀδελφός ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς.

ΑἰΤΟΣΚΑΛΙΑ [...], ἢ, ἐπ. (αὐτός, στάδιον), ἢ ἐκ τοῦ πλησίον μάχη, καθ' ἣν τις μόνος πρὸς μόνον ἵσταται, συμπλοκή, ἢ ἐκ τοῦ συστάδην μάχη, Ν 325 ἱ.

ΑἰΤΟΣΚΕΛΑ [...], ἐπὶ β. = ΑἰΤΟΣΚΕΔΩΝ, Π 319 ἱ. ΑἰΤΟΣΚΑΛΙΑ, ἢ, παρ' Ὁμ. 1) ἡ ἐκ τοῦ συστάδην μάχη, ἢ συμπλοκή, μόνον κατὰ δοτ. καὶ αἰ. οἷον «αὐτοσχεδῆν μῆται χεῖράς τε μένος τε» ἐκ τοῦ συστάδην (ἐκ τοῦ πλησίον) νὰ συμπλέξωμεν χεῖρας καὶ ῥώμην, Ο 510 «αὐτοσχεδῆν πλησσειν, βάλλειν, οὐτάζειν τινά» ἐκ τοῦ πλησίον, διὰ τῶν ἀγγεμάχων ὅπλων, Μ 192, Ρ 294, λ 536. 2) «ἐξ αὐτοσχεδῆς» αὐτοσχεδίως, ἐκ τοῦ προχείρου, Τιμ. Ἑρμ. 55. Ἐκ τοῦ ΑἰΤΟΣΚΕΔΩΝ, ἐπ. ἐπὶ β. (αὐτός, σχεδόν), ἐξ ὁλοκλήρου πλησίον, πολλὰ πλησίον, com- pinus, οἷον «μάχεσθαι» στήθε: πρὸς στήθος μάχ. Ο 386, «οὐτάζεσθαι τινά» ἐν συμπλοκῇ πληγῶναι τινά, Ρ 273, χ 293, «ὀρμασθαι» Ν 496.

ΑἰΤΟΤ, ἐπὶ β. τοπικὸν (χωρ. γεν. τοῦ αὐτοῦ). 1) «αὐτό», ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, πολλάκις μετὰ τινος περαιτέρου προσδιορισμοῦ, «αὐτὸς ἐνὶ Τροίῃ» Β 237, «αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατίῃ» κ 96, «αὐτοῦ παρὰ κλισίῃσιν» Ο 636 «αὐτοῦ ἐνθα» αὐτοῦ δά, Θ 207 «κεθὶ αὐτοῦ» Γ. Ἀπ. 374, «που αὐτοῦ ἀγρῶν» αὐτοῦ κῆπου εἰς τοῦς ἀγρούς, δ 639, «αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς» ἐκεῖ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς του, θ 68. 2) χρονικῶς (ὡς καὶ τὸ Γερμ. auf der Stelle = ἐν τὸν τόπον, μετέπειτα ἐκ τῆς τοπικῆς εἰς χρον. σημ.) εὐθύς, ἀμέσως, πάραυτα, Ο 349, Ψ 425, δ 250, ι 303, ω 471.

ΑἰΤΟΦΙ, ΑἰΤΟΦΙΝ, ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. ἐνικ. καὶ πληθ. τοῦ αὐτός, πάντοτε μετὰ προθ. «ἀπ' αὐτόφιν» = ἀπ' αὐτῶν, Α 44, «παρ' αὐτόφιν» = παρ' αὐτῆς, Μ 302, Ν 42, «ἐπ' αὐτόφιν εἶατο» ὁ ἐ. ἐπ' αὐτῶν (= ἐρ' ἐαυτῶν) ἐκάθηντο, καθ' ἐαυτούς, τοῦτέστιν ἕκαστος ἐν τῇ ἐαυτοῦ χώρῃ, εἰς τὸν τόπον του, Τ 255. — Ἀντί ἐπὶ β. = αὐτοῦ ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τινῶν (καὶ ὑπὸ τοῦ Σχολ.) τὸ «παρ' αὐτόφιν» Γ 140, Ψ 640, ἀλλ' ὀρθότερον κατ' ἄλλους = παρ' αὐτοῖς.

Ἀντίφωνος, ὁ, ὀρθῶς τις, πατήρ τοῦ Πολυρόντου, Α 395.

Αὐτοχρόνος, ον, ἐπ. = αὐτοχρώνος κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ αὐτοχρόνος (ἐκ τοῦ χρόνου, συναίρ. χρόνου) αὐτοχρόνος, μόνον (τοῦτέστι χρόνος) χρομένος, οἷος ἐβήλθεν ἐκ τῆς χρόνης, ἄνευ τι-
νος περαιτέρως διὰ τῆς σμίκλης ἐπιπερασσίας (κατ' ἄλλους δὲ στερεούς, „ἀπόφωτος“ = αὐτο-
φωτός, massif, οὐχὶ κενός) οἷον «σάλος» Ψ 826 f.

Λίττος ἢ λίττις, ποι. 1) οὕτως, ἀκριβῶς οὕτως, κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν τρόπον, hoc ipso modo, «αὕτως ὥστε γυναῖκα» X 125, ὅθεν ἐπικ. «ὦ; (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ ὁ Ἀμεῖς γράφ. ὦ;) δ' αὕτως» (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει ἐν τῇ φράσει ταύτῃ αὐτῶς) = ὡσαύτως, Γ' 339, γ 64 κ. ἀ. 2) οὕτως, ὡς μέχρι τοῦδε, πάντοτε ἀκόμη οὕτως, «πάντα ἔτσι» σχετικῶς πρὸς προηγουμένην τινὰ κατάστασιν, Σ 338, ν 336, υ 130 (||. ἂν καὶ δύνανται τὰ χωρία ταῦτα καὶ κατὰ τὴν 4) σημ. νὰ ἐρμηνευθῇσι: ἀκριβέστερον ὀρίζεται διὰ τοῦ «ἔτι», «λίθως, λευκός ἔτ' αὕ-
τως» Ψ 268, πρὸς Ω 413. 3) οὕτως ὅπως ἔχω, σχετικῶς πρὸς τὴν παροῦσαν κατάστασιν, «ἀλλὰ καὶ αὕτως ἀντίον εἴμ' αὐτῶν» καὶ ἔτσι καθὼς εἶμαι, E 255: «ἀλλ' αὕτως ἐπὶ τέφρον ἰδὼν» ἀλλ' ἔτσι καθὼς εἶσαι, ἀσπλος, Σ 498: «διδῶμι δὲ σοι τοῦδ' ἀέθλον αὕτως» χωρὶς ν' ἀγ-
νωσθῇ, Ψ 620, πρὸς ζ 143 (ὅπου ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐπόμενον «ἀποσταδὸν» οὕτως ὅπως ἦτο μακρὴν), μ 284. Συγχῆ ἢ φρ. «καὶ αὕτως» καὶ ἄλλως, καὶ ἄνευ τούτου, A 520, I 599: ὅθεν

δ) οὕτως, ἀπλῶς, χωρὶς τινος λόγου, «ἔτσι» οἷον «ἐμ' αὕτως ἦθαι δευόμενον» νὰ κίθωμαι ἔτσι μὲ τὰ χέρια ἀδειανὰ, A 133: (||. τὸ παράδειγμα τοῦτο δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ κατὰ τὰ προηγουμένα, μάλιστα δὲ κατὰ τὸ ζ 143) «ἀλλ' αὕτως ἄλθος ἀρούρης» ἀλλ' ἔτσι μόνον ἕνα βέρος τῆς γῆς, υ 379, πρὸς δ 665, ξ 454, π 313: ἐνταῦθα μάλλον ἀνήκει τὸ ἀντιτέρω «ἢ κείται αὕτως ἀκηδῆς» υ 130: πολλάκις συνάπτεται μετ' ἄλλων ἐπιρρ. οἷον «μάψ, ἀκλῆς αὕτως κτλ.» ὅθεν σημ. καὶ ματαίως, εἰς μάτην, «ἔτσι» αὕτως; ρ' ἐπέεσσ' ἐριδιόνομεν» B 342, πρὸς A 388, O 342, Π 117, Φ 106. (Οἱ ἀρχαῖοι γραμ-
ματικοὶ διακρίνουσι τὸ αὕτως = μάτην ἀπὸ τοῦ αὕτως = οὕτως, πρὸς Σχολ. εἰς A 133 καὶ τὸ ME: ὁ δὲ Βούττιαννος γράφει πάντα τοῦ αὕ-
τως, ὅπερ θεωρεῖ ὡς ἕτερον τύπον τοῦ οὕτως: τούναντιον δὲ ὁ Ἑρμάννος καὶ Θήρσιος παρα-
δέχονται ὡς ὁρθὸν τύπον μόνον τὸ αὕτως, ὡς ἐπὶρ. ἐκ τοῦ: αὐτός μετ' Αἰολ. τονισμόν, καὶ οὕ-
τως ἔγραψαν ὁ Σπέρζ. καὶ Βέκκ. ἐν τῇ Α'. ἐκδ. δὲ ὁ Οὐόλφιος ἐν μὲν τῇ Ἰλ. ἔγραψεν: αὕτως, ἐν δὲ τῇ Ὀδ.: αὕτως. Ὁ δὲ Δοιδερλ. νομίζει ὅτι εἶνε δύο ὁμόφωνοι μέν, κατὰ δὲ τὴν παραγω-
γὴν καὶ σημασίαν διάφοροι λέξεις, ἡ μὲν ἐκ τοῦ αὐτός, σημαίνουσα τὸ: οὕτως, ἡ οὕτως ὅπως μέ-
χρι τοῦδε, ἀλλ' οὐδέποτε τὸ: ἀπλῶς καὶ ὡς ἐτυ-
χεν· ἡ δὲ ἐκ τοῦ ἀγρ. αὐτός, ὅπερ ἐκ τοῦ αὐτή, καὶ σημ. τὸ ἀνάρμοστον καὶ ἡμάρτημένον,

τὸ ἄκαρπον καὶ ἐφυσμένον, τὸ μάταιον. ||. Ἀπλ-
θανον).

Λίχενιος, η, ον, εἰς τὸν αὐχένα ἀνήκων, «τένοντες», τέν. τοῦ αὐχένος, γ 450 f.

Λίχια, καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, εἰπὶ
τινι» Βατρ. 57 (συγγ. τῷ εὐχομαι).

Λίχης, ἐνος, ὁ, τράχηλος, «ἀνίχης», τὸ
ὀπισθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ τῶν τε ἀνθρώπων, οἷον
E 147, P 49, ι 372 κ. ἀ. καὶ τῶν ζώων, οἷον
E 161. (Κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον ἐκ τοῦ αὐχένου.
||. Εὐλογώτερον ἐκ τοῦ ἀπλοῦ ἔχω (= νεῖο
Λατ., νήη Σανασκ.) εἰς τὴν σημ. τοῦ ἀνέχου.
Ἄλλ' οὐδὲ ταύτην τὴν ἐτυμολ. θεωρεῖ ἀναμφί-
βολον ὁ Κούρτιος).

Λίχμη (αὐχμή) κυρ. εἶμαι ξηρός, ἔπειτα
εἶμαι αὐχμηρός, (οἰοῖται ἀπλutos) ρυπαρός,
Λατ. squalere, ω 250 f.

Λίχμηεις, εσσα, εν (αὐχμή) = αὐχμηρός,
ρυπαρός, Γρ. 18, 6.

1. λίη, ποι. κυρ. ξηραίω, ἔπειτα ἀνάπτω,
«ἀναύω» (ἢ καὶ «ἀνάδω»), παίρνω φω-
τιά, «ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὖθ'» πῶρ δηλ., ἵνα
μὴ ἀναγκασθῇ νὰ ἀνάψῃ φωτιὰν ἀπὸ κανέν ἄλ-
λο μέρος, ε 490 f.

2. λίη, παρὰ. αὖον, ἀόρ. ἀ. τρισύλλαδος, ἦστα
καὶ ἄστα [—υ]. 1) ἀμετ. ἀ.), «φωνάζω», βοῶ
κραυγάζω, «χουιάζω», πολλάκις μετὰ τῶν
ἐπιρρ. «μακρόν, μέγα, δεινόν» Γ 81, Θ 160, Ξ
147 κ. ἀ. «ἐπὶ μακρόν ἄυσαν» ζ 117: «φωνῇ
ἦντε» μέ (δυνατὴν) φωνὴν ἐφώνασε, ω 330:
6.) ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, ἡχῶ, ἡχολογῶ,
βροντῶ, N 409, 441. 2) σπαν. μεταδρατικῶς,
καλῶ τινα μεγαλοφώνως, «φωνάζω» A 461,
N 477, ι 65.

Ληαίρεα καὶ ποι. ἀποαιρέω, A 230, 275,
(||. ἔνθα τονιστέον ἄχι: ἀποαίρεω, ἀλλ' ἀποαι-
ρεῶ Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀποαιρέω = ἀφαί-
ρεω, προστακτ.) μέλ. ἀφαιρήσω, ἀόρ. ἀφείλον καὶ
μετοχ. ἀφελών, μέσ. μέλ. ἀφαιρήσομαι, μέσ.
ἀόρ. β'. ἀφειλόμην καὶ ἐπ. ἀφελόμην. 1) Ἐ-
νεργ. ἀφαιρῶ, σηκώνω, «θυρεόν» ι 343, «στ-
τον ἡδὲ τραπέζας» τ 61: ὡσαύτως καὶ μετὰ δοτ.
προσ. οἰοῖται χαριστικῆς «τινὶ σιτον» E 455. 2)
Μέσ. ἀφαιρῶ τι πρὸς ἀφελός μου, «τεύχεα ὡ-
μον» N 511. Ἰδῶν: β'.) ἀφαιρῶ τι παρα-
νόμως, βιαίως ἀρπάζω, «τί» Ψ 544, «τι-
νός τι» E 673, 691, I 335. (Ἐν τούτοις τοῖς
χωρ. ἐν τῇ σημ.) γ 249, «τινὰ κοῦρην» A 275;
«τινὰ κῆδος» X 18, «τινὶ γέρας» A 161, «τινὶ
νόστιμον ἦμαρ» α 9, μεταφ. «νόστον, νίκην»
Π 82, 689.

Λφαλος [-υ], ον, ἄνευ φάλου (ἐπ. ἴδ.) του-
τέστιν ἄνευ μεταλλίνης προβολῆς, πρὸς λ.
ἀμφίφαλος. (Κατ' ἄλλους δὲ ἄνευ οἰφάλων ἢ
ἀσπιδοκίων, κατὰ τὸν Βούττιαννον ἄνευ τοῦ
μεταλλίνου) «κυνέη» K 258 f.

Λφαμαρτίη [-υ...], μόνον ἐπ. ἀόρ. β'. ἀφα-
μαρτιον καὶ ἀπημέροτον, O 521, Π 166. 1)

ἀποτυγχάνω, ἀστοχῶ, «τινός», ιδίως ἐπὶ βελῶν, ἀκοντίων κ.τ.λ. Θ 449 κ. ἀ. 2) χάνω ὅ, τι ἔχω, στεροῦμαι, μετὰ γεν. *Π. Z 414, X 505 (ἐν τῇσι.).

ἈΦΑΜΑΡΤΟΕΠΗΣ [-...], ἐπ., ἐπ. (ἔπος) = ἈΜΑΡΤΟΕΠΗΣ, ὅπ. ἴδε, Γ 245 f.

ἈΦΑΝΔΑΝΗ, ποι. δὲν ἀρέσκω, ἀπαρέσκω, «τινί» Π 387 f.

ἈΦΑΝΤΟΣ, ὄν (ἀ, φαίνω), «ἄφαντος»: ὅστις δὲν ἀφίνει οὐδὲν ἴχνος, οὐδεμίαν μνήμην. *Π. Z 60, Γ 303.

ἈΦΑΡ [-...], ἐπίρ., ποι. (κατὰ τινας ἐκ τοῦ ἀ- πτω καὶ ἄρα, ἢ ἐκ τοῦ αἶψα καὶ ἄρα, κατ' ἄλλου; ἐκ τῆς ἀπό καὶ ἄρα: || ἀξιοσημειώτως εἶνε ἡ μεγίστη ὁμοιότης τοῦ χρονικοῦ τούτου ἐπίρ. πρὸς τὸ τῆς Ἀλδανικῆς γλώσσης τοπικόν «ἄφαρ» = πλησίον, πρὸλ. περὶ τῆς συγγενείας τῶν ὁῶν τούτων κατηγοριῶν τὰς λ. αἰτοὶ καὶ αἰτοῖ) εὐθύς, ἀμέσως, αἰφνης, ἐν τῷ ἄμα, A 349, Γ 405 κ. ἀ. Εἴς τινας περιστάσεις σημ. τὸ «ἄφαρ» εὐθύς, ἀμέσως, τουτέστιν ἄνευ πολλῆς σκέψεως καὶ ἀμφιβολίας, βεβαίως, ἀναμφισβόλως, ὅσον B 469, P 417: «ἄφαρ αὐτικά» ἀμέσως τώρα Ψ 593. (Ἡ λ. φυλάττει πανταχοῦ τὴν ἐννοίαν τῆς ταχύτητος, τοῦ αἰφνηδίου, τῆς ἀμέσως παρακολουθήσεως: ὅπου δὲ οἱ ἐρμηνεύται ἡρμηνεύσαν διὰ τοῦ: ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ὅσον A 448, B 95, ἡμάρτησαν ὡσαύτως: δὲ καὶ ὅπου ἡρμηνεύσαν διὰ τοῦ: ἀδιακόπως, ὅσον Ψ 375: διότι καὶ ἐν τούτοις: καὶ ἐν τῷ N 814 «ἄφαρ δὲ τε χεῖρες ἀρύνειν εἰσι καὶ ἡμῖν» σημ. τὸ ἀμέσως, εὐθύς, ἐτοίμως. Συνήθως τίθεται ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπομένον τοῦ Δέ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέσῳ, καὶ ἄνευ Δέ ἐν ἀρχῇ ἀποδόσεως, Ψ 593, O 409).

ἈΦΑΡΕΪΣ, ἥος, ὁ, υἱὸς τοῦ Καλήτορος, ὑπὸ τοῦ Αἰνείου φανευθεὶς, I 83, N 544.

ἈΦΑΡΠΑΞΩ, ἀόρ. ἐπικ. ἀφάρπαξα, ἀρπάξω ἀπὸ τινος (ὕψηλότερον κειμένον πρὸς τὰ κάτω) «κόρυθα κρατὸς» N 189 f.

ἈΦΑΡΤΕΡΟΣ, ἡ, ὄν. (συγκρ. ἐκ τοῦ ἐπίρ. ἄμαρ) ταχύτερος, «ἵπποι» Ψ 314 f.

ἈΦΑΙΡΟΣ [-...], ἡ, ὄν, ἀσθενής, ἀδύνατος, ὀλιγοδρανής, «παῖς» μικρὸ παιδί, ἐπομ. ἀδύνατον, Π 235: συνηθέστερον τὸ συγκρ. -ΟΤΕΡΟΣ, Η 457, M 458 ἔξ τὸ ὑπερλ. -ΟΤΑΤΟΣ, O 41, υ 410. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφιβολοῦ: κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ αἰώ, αἰώ, ἀφαιώ: κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ παῦρος, φαῦρος: κατὰ τὸ ΜΕ ἐκ τοῦ φάω, οἰονεῖ: ἀφανής, evanidus).

ἈΦΑΛΗ, ἐπ. (ἀφή, ἄπτω), ψηλαφῶ, «πασπατεύω» διὰ τῶν χειρῶν ἐξετάζω, «ἀσπίδα» Z 322 f. (μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. «ἀφώνω-κα» κατ' ἐπ. ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ: ἀφώντα. Κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλών. καὶ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ψιλοῦται: ἀφ.).

ἈΦΕΙΔΑΣ, ἄντος, ὁ, (ἐκ τοῦ α καὶ φεῖδω, εἰονεῖ: ἀφειδή:) υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος: ἐξ Ἀλφ-

βαντος, πατὴρ τοῦ Ἐπηρίτου, δὲν προσεποιήθη ὁ Ὀδυσσεύς, ω 305.

ἈΦΕΙΗ, ἴδ. ΛΕΙΗΜΗ.

ἈΦΕΝΟΣ, τὸ, ἐπ. περιουσία, περίσσευμα, πλοῦτος, Ψ 299, ξ 99: συνάπτεται μετὰ τοῦ «πλοῦτος» A 171. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφιβολοῦ: ἀπίθανος ἢ τοῦ Ἀπολλων. καὶ Σχολ. ἐκ τῆς Ἀπό καὶ ἔνος, κυρ. «ἢ ἀπὸ ἐνός: ἐν αὐτοῦ περιουσία»: οὐχὶ πιθανώτερα ἢ τοῦ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀχρ. φάνος, φαντόν, κυρ. λάμψις, οὐδ' ἡ κατὰ τὸν Βούττμαννον συγγένεια πρὸς τὸ ἀφθονος. || Πιθανώτερα ἢ παρὰ τῷ Κουρτίῳ ἐκ τῆς ῥίζης ἀφ- (ενος: ἢ ἀφ-νος) ἤτις σημαίνει πλοῦτον καὶ ἀναφρίσκει ἐν τοῖς ἐξῆς συγγενέσι: Σανερ. αρinas πρόστος, περιουσία: Λατ. or-s, opes, opulentus, in-or s, cōpia (=o-or-in).

ἈΦΕΣΣΑΙ, καὶ ἈΦΕΣΟΜΑΙ, ἴδ. ἈΠΕΧΑ.

ἈΦΗΛΙΣ, ἱκος, ὑπὲρ τὴν (νεανικήν) ἡλικίαν, ἡγεροντοποιός: *Γ. Δῆμ. 440.

ἈΦΗΜΗ, ἐπ. (ἡμαί) κάθημαι μακρὰν, χωριστά, μόν. κατ' ἐνιστ. τῆς μετοχ. O 406 f.

ἈΦΗΤΑΡ, ὄρος, ὁ, ἐπ. (ἀφήμι), ὁ ῥίπτων, ὁ τοῖευσ, ὁ τοῖότης, ἐπίθ. τοῦ Ἀπολλωνος, I 404 f. (Κατ' ἄλλους παράγεται ἐκ τοῦ ἀθροιστ. α καὶ φάω, φημί, ἐπομ.: ὁ εἰς πάντας προσητεύων).

ἈΦΟΙΤΟΣ [-...], ὄν, ποι. (ἀ, φθίω) ἀφάρτος, αἰώνιος, συνήθως: περὶ παντός τοῦ ἐκ θεῶν προερχομένου, B 46 κ. ἀ. i 433: «μήδεα» αἰώνια (ἀμετάβλητον, ἀλάνθαστοι) βουλαί Ω 88.

ἈΦΘΟΓΓΟΣ, ὄν (ἀ, φθόγγος) ἄφωνος, *Γ. Δῆμ. 495.

ἈΦΘΟΝΟΣ, ὄν (ἀ, φθόνος) ἄνευ φθόνου. 1) Ἐνεργ. ὁ μὴ φθονῶν, ἐλευθέριος, «δαίμων» *Τμ. 30, 16. 2) Παθ. ὁ μὴ διὰ φθόνον ὀλίγος, ὁ δαψιλής, ἀφθονος, *Γ. Ἀπ. 536.

ἈΦΗΜΗ, παρατ. γ'. πληθ. ἀφίουν, ὡς ἐκ τοῦ ἀφίω, μέλ. ἀφήσω, ἀόρ. ἀ. ἀφέηκα καὶ ἀφῆκα, ἀόρ. β'. δούκ. ἀφέτην, ὑποτ. ἀφέη ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀφῆ, Π 590, εὐκτ. ἀφείην, ἀόρ. παθ. ἀφείθην Βατρ. 87. 4) Ἐνεργ. ἀποπέμπτω, ἐκπέμπτω, ῥίπτω, ἀφίνω, «τινὰ» ἐπὶ καλῶς καὶ ἐπὶ κακοῦ, A 25, «ἐπὶ νῆας: ἀγορήθην» B 263, ἰδίως «δῶρυ, ἄκοντα, βέλος, ἔγχος» πολυχ. παρ' Ὀμ. «κεραυνόν» Θ 433, «δίσκον» Ψ 432, πρὸλ. 844, «χειρὸς ἄκοντα» ἀπὸ τῆς χειρὸς ῥίπτω τὸ ἀκόντιον, Ψ 590: ἐν γένει ἀποδῶν, «ἄνθος» περὶ τῆς ἀμπέλου, ἤτις μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἀνθους μόλις ἀναφαίνει τὸν καρπὸν, η 426: μεταφ. «δίδω» A 642, «μένος» χάνω τὴν δύναμιν, N 444, Π 613. Παθ. «τοῦ δὲ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθηρῶν ἔνται» ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ ἀστέρους) ἐκπέμπονται πολλοὶ σπινθηρῶν, Δ 77, Βατρ.

2) Μέντ. ἀφίω ἐμαυτὸν ἀπὸ τινος, ἀφίνομαι, μετὰ γεν. «δειρὴς οὕτω ἀφίετο πήγεος» δὲν ἄφινε τοὺς βραχίονάς της ἀπὸ τοῦ λαμποῦ, ψ 240. (Τὸ i εἶνε βραχὺ, διὰ δὲ τῆς αὐξήσεως μακρόν, ἄπα: δὲ καὶ ἄνευ ταύτης μακρόν, χ 251). ἈΦΗΛΙΑ [-...], ποι. μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ.

=ΛΟΙΚΝΕΟΜΑΙ, ἔρχομαι ἀπό τινος τόπου ὁρμηθεὶς εἰς ἄλλον, φθάνω, ἐν τῇ Ὁδ. μετὰ αὐτ. τοῦ τέρματος τῆς κινήσεως, ὅσον «ἐστὶν, ἦν ἀφικάνω» εἰ 159 κ. ἀ. ἐν δὲ τῇ Ἰλ. μόνον «δεύρο ἀφικ.» εἰ 44, καὶ μετὰ τῆς Πρὸς καὶ αὐτ. Z 388.

ΛΟΙΚΝΕΟΜΑΙ, ἀποθ., μέλ. ἀφίχομαι, ἀόρ. ἀφικόμεν, παρακ. ἀφίγμαι, ἀπαρ. ἀφίχθαι, εἰ 297, ἔρχομαι ἀπό τινος τόπου ὁρμηθεὶς εἰς ἄλλον, φθάνω πρὸς τινα, ἢ εἰς τινα τόπον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' αὐτ. ἀπλῆς «μνηστῆρας» πρὸς τοὺς μν. α 332, «Χειρῆνας» μ 39, «νῆας» P 154, «κλισίην» A 618 κ. ἀ. πολυχ., σπανιώτερον μετὰ προθέσεων: «εἰς», Ω 431, δ 255 κ. ἀ. «ἐπὶ» K 281, X 208, «κατὰ» N 329, «ποτί τι» εἰ 297, «ὑπὸ γαίαν» υ 84, καὶ ἐπὶ ἐπιστροφῆς: ἔρχομαι εἰς τὸν τόπον, ὅθεν ἀνεχώρησα, κ 420, μ 345· μεταφ. ἐπὶ καταστάσεως: «ἄλγος ἀφικετό με» με κατέλαθε, Σ 393.

ΛΟΙΣΤΗΜΙ, ἀόρ. β'. ἀπέστην, παρακ. ἀφίστηκα καὶ κατὰ συγκοπ. β'. καὶ γ'. πληθ. ἀφίσταται, ἀφίστασαι, μετοχ. ἀφίσταως, ὑπερσ. γ'. πληθ. ἀφίστασαν, μέσ. ἀόρ. ἀπέστησάμην. Α') Ἐνεργ. μεταβ. σταίνω μακράν· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. μόνον ἀμεταβ. (ἐν τῷ β'. ἀόρ., παρακ. καὶ ὑπερσ., οὐτινες κατὰ τὴν σημασίαν ἀνήκουσιν εἰς τὴν μέσην διάθ.) ἀφίσταμαι, στέκω μακράν, Δ 340, P 375, λ 544· «οὐκέτι δὲρὸν ἀφίστασαν» δὲν ἐστάθησαν ἐπὶ πολὺν χρόνον μακράν ἀλλήλων, ὅτε ταχέως ἦλθον εἰς χεῖρας, Φ 394. Β') Μέσ. 1) ἀφίσταμαι, ἀπέχω, μετὰ γεν. V 517. 2) ἐν τῷ ἀόρ. ἀ. κάμνω νά μοι ἀποδοθῇ τι ὀφειλόμενον ἀφ' οὗ ζυγισθῇ, (||. πρόβλ. ΙΣΤΗΜΙ A 4) πληρώνομαι ἀπολαμβάνω, «δεῖδω μὴ τὸ χολιδὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖος» φοβοῦμαι μήπως τὸ χρεοσινὸν χρεῖος ἢ δάνειον ζητήσῃσι νά τὸ λάβωσιν ὀπίσω, ἐκεῖνο δηλ. τὸ κακόν, τὸ ὅποσον χθές ἐκάμαμεν εἰς αὐτοὺς, νά μᾶς τὸ ἀποδώσωσι. N 745.

ΛΟΛΑΣΤΩ, τό, O 717 f. (κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Εὐστ. εἶνε τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς πρύμνης, τὸ εἰς ὕψος ἀνατεταμένον, καὶ ἐκ κανονίων πλατείων ἐπικεκαμμένων συγκείμενον, δι' ὧν ἕτερον κανόνιον πλατὺ διήκην, ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο στυλίσκος, ὅπισθεν τοῦ κυβερνήτου· ἐκρέματο δὲ ἐκ τῶν κανονίων ταινία ἢ σημαία Λατ. aplustre. Ἐτυμολογεῖται δὲ κατὰ τὸν Εὐστ. ἐκ τοῦ φλάσθαι=Ἀττ. φλάσθαι· ἢ μάλλον ἐκ τοῦ φλάω, παφλαῖζω, ὡς μὴ παφλαζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων, ὅπως τὰ κατὰ τὴν πρῶραν).

ΛΟΛΟΙΣΜΟΣ, ὁ, ἀφρός, ὁ περὶ τὸ στόμα λυσσάντος ἀνθρώπου, O 607 f. (κατ' ἄλλους δὲ ἀποθάνω· ὁ τριγμός τῶν ὀδόντων. — Παράγ. κατὰ τινας ἐκ τοῦ φλέω, φλώω, συγγ. τῷ φλοισθος, κατ' ἄλλους δὲ συγγ. τῷ ἀφρός, οἶον «ἄφρισμα»).

ΛΟΠΕΙΟΣ, ὄν, ἐπ. (ἄφρονος), πλούσιος, Ὁμ. πολυχ. μετὰ γεν. «ἀφ. βίότιοι» ἔχων ἀφθονον περιουσίαν, E 544, εἰ 422, «χρυσότο» α 465—

συγγρ. — ὅτερος, α 465, ὑπερβ. — ὅτατοι, Γ 220.

ΛΟΠΛΑΙΖΑ, μόνον ἐν τῷ μέσ. ἀφοπλίζομαι, ἀποθέτω τὰ ὅπλα μου, «ἐντα» Ψ 26 f.

ΛΟΦΟΜΑΝ, παρ' Ὁμ. μόνον τὸ μέσ. ἀφορμάομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἀφωρμήθη, ὁρμῶμαι ἢ ὁρμῶ ἀπὸ τινος «ναυθῖν» ἀπὸ τῶν νηῶν, B 794· ἀν. πτ. «κινῶ, ξεκινῶ», ἀπέρχομαι, δ 375.

ΛΟΦΟΝΤΑ, τό, λῶλον.

ΛΟΦΑΔΕΩ [..], ἐπ. εἶμαι ἀφραδής, ἀφρόνως ὁμιλῶ ἢ πράττω, η 294, I 32, ἐκ τοῦ

ΛΟΦΑΔΗΣ [..], ἐκ, ἐπ. (ἀφράζομαι), ἄφρων, ἀσύνετος, ἀνόητος, «μνηστῆρας» δ 282, «νεκροὶ ἀναίσθηται, λ 476.—Ἐπὶ. ΛΟΦΑΔΕΩΣ, ἀφρόνως, Γ 436, M 62, Ψ 320, 426.

ΛΟΦΑΔΙΗ [..], ἡ, ἐπ. (ἀφράζομαι), ἀφροσύνη, ἀσυνεσία, ἀνοησία, συγνὰ κατὰ πληθ. E 649, Π 354, κ 27 κ. ἀ. «νόσια» K 124· εἰ δὲ ἄγνοια, ἀπειρία «πολέμοιο» B 368.

*ΛΟΦΑΔΜΩΝ, ὄν, ποι. =ΛΟΦΑΔΗΣ, Γ. Δῆμ. 257.

ΛΟΦΑΙΝΩ, ποι. (ἀφρῖν) εἶμαι (ἢ πράττω ὡς) ἄφρων, «ἀνοηταίνω», B 258, υ 360. (||. Παράγεται μάλλον ἐκ τοῦ ἄφρων, ὡς ἐκ τοῦ ἀνόητος τὸ «ἀνοηταίνω»).

*ΛΟΦΑΙΣΤΟΣ, ὄν, ποι. (ἀφράζομαι), ἀγνώριστος, ἀπαράτητος «στίβος» Γ. Ἐρμ. 353· ἀκατανόητος· «ἔργα» Γ. Ἐρμ. 80—Συγγρ. — ὅτερος Ἐπὶ. B, 2.

ΛΟΦΕΩ, ἐπ. (ἀφρός), «ἀφρίζω», «ἵπποι ἄφρον» (διὰ συνήψεως δισύλλαβον) στήθεα· εἰς τὰ στήθεα, A 282 f. (||. «ἔστιν ἰδεῖν τὸν ἀφρόν τῶν ἵππων μέχρι τῶν στήθεων καταπερόμενον ἢ τὸν κοινορτόν ἀναφερόμενον κάτωθεν» Σχολ.).

ΛΟΦΗΤΑΡ, ὄρος, ὁ, ἐπ. (ἀφρήτηρ) ὁ μὴ ἀνήκων εἰς φράτραν, γένους κοινωνίαν, ἀκοινωνήτος, ἄγριος, I 63 f.

*ΛΟΦΟΔΙΤΗ [..], ἡ (κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν ἀρχαίων ἐκ τοῦ ἀφρός καὶ δῶω, ἢ ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης ἀναδύσα, πρόβλ. τὸ ἐπιθετον αὐτῆς Ἀναδυομένη) κατὰ τὸν Ὁμ. θυγάτηρ τοῦ Διὸς (ὅθ. «Διὸς θυγάτηρ» E 348 καὶ «Διὸς κόρη» Γ 105) καὶ τῆς Διώνης E 370· κατὰ δὲ τινα μεταγενεστέρων ἐκ τῆς Ἀσίας πιθανῶς καταγομένην παράδοσιν γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης τῆς ἐκ τῶν ἀποκοπέντων αἰδούων τοῦ Κρόνου συλλαβούσης (Ἡσιόδ. Θεογ. 488 ἐξ.) ἐξετέθη εἰς τὴν Κύπρον (Ἡσιόδ. αὐτ. 189, Γγμ. 5, 5)· ὅθεν «Κυπρογενής» ὀνομάσθη (πρὸς τὴν λ.). Σόζυγος οὕτω τοῦ Ἡρακλείτου δὲν διέμεινε πρὸς αὐτὸν πιστῇ, περιελθοῦσα εἰς ἐρωτικὰς σχέσεις πρὸς τὸν Ἀρη, ο 267 ἐξ. Εἶνε θεὰ τῆς καλλοῆς καὶ τῆς χάριτος, ἐπομένως τοῦ σωματικοῦ ἔρωτος καὶ τῶν Ἀφροδισίων ἔργων («ἔργων γάμοιο» ε 429, υ 74) καὶ τῶν πολλὰς μετὰ ταῦτα παρεπομένων δεινῶν, δ 264. Ἐχούσα δ' αὐτῇ κάλλος τελειότατον καὶ χάριν μεγίστην, τῶν μὲν ἀγαθῶν τούτων τῶν «δῶρων Ἀφροδίτης» Γ 54, 364, μεταδίδει καὶ εἰς ἄλλας, εἶνε δὲ ἀπόλεμος· καὶ μαλθακῇ, διὸ καὶ περιφρονεῖται ὑπὸ

τῆς Ἀθήνης, Ε 330 εἰς. Ὅπου περιγράφεται χα-
ρίεσά τις γυνή, παραβάλλεται πρὸς τὴν Ἀφρο-
δίτην, Τ 282, Ω 699, δ 14. Ἡ ἔδρα τῆς θελ-
κτηρίου δυνάμεως, δι' ἧς ἡ θεὰ αὕτη δαμάζει
θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, εἶνε δ' περιδότης αὐτῆς
καστός, ὅστις περιλαμβάνει τὸν ἥμερον, τὸν πό-
θον, τὴν θωπείαν καὶ τὴν ἀπατηλὴν περὶ ἧς
δεικνύει καὶ τῶν φρονιμοτάτων τὸν νοῦν, Ε 244
εἰς. Αἱ χάριτες περιέπουσι καὶ θεραπεύουσιν αὐ-
τήν, σ 192, θ 364, Ε 338. Τὰ ἐπιθέτα αὐτῆς,
ἀπ. ἴδε. εἶνε «χρυσή, φλομμειδής, εὐστέφανος»,
ἐν δὲ τοῖς Ὑμνοῖς «καλυκώπις, ἐλικοστέφανος,
ιοστέφανος, φιλοστέφανος, χρυσοστέφανος, γλυ-
κυμειλίχος, Κυπρογενής, πολύχρυσος». Εἶνε
σύμμαχος τῶν Τρώων, ἀφ' οὗ αὕτη ἔδωκε τὴν
πρώτην τοῦ πολέμου ἀφορμὴν, Ε 349 εἰς. προβλ.
Ω 30. Αἱ κυριώταται γῶραι, ἐν αἷς ἐλατρεύετο,
ἦτο ἡ Κύπρος Ὑμ. δ, 9 (ἔθεν «Κύπρις», ὅπ.
ἴδε) καὶ ἰδίως ἡ Πάφος, θ 363, ἔτι δὲ τὰ Κύ-
θηρα (ὁδ. «Κυθέρεια», ὅπ. ἴδε), ἀπερ διὰ τοῦτο
καλοῦνται «Ἰάθρα» Ο 432. 2) συμβολικὴ ἐκ-
φρασις, ὥς καὶ ὁ Ἄρης (ἴδ. τὴν λ.) ἀντὶ τοῦ
φιλότης, συνουσίας, χ 444.

Ἀφροσέη, ποι. (ἄφρων) εἶμαι ἄφρων, πρᾶτ-
τω ἀνόητα, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστ.,
Ο 404 τ.

Ἀφρός, ὁ, „ἄφρός“ τοῦ ὕδατος, Ε 599, Σ
403, φ 325. ἔπειτα τοῦ παρωρισμένου λέον-
τος, *12. Τ 168.

Ἀφροσύνη [-υ-], ἡ (ἄφρων), ἀφροσύνη,
„ἀνοήσια“, Η 440 ἐν τῇ πληθ. αἰ ἐκδηλώσει·
τῆς ἀφροσύνης, „ἀνοήσιας“ π 278, ω 457.

Ἀφρων, ὁν (ἄφρων), ἄφρων, ἀνόητος, ἀ-
σύνετος, Π 842, ζ 187 κ. ἀ., τοῦναντίον «ἐ-
πίφρων» φ 12 παράφρωνος, ἔξω φρενῶν, περὶ
τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ε 764, 875.

Ἀφραλος, ὁν (ἄφρολος) ὁ ἄνευ φύλλων,
ἐσπεριζόμενος τῶν φύλλων, Β 425 τ.

Ἀφρεγετός [-υ-], ὁ, ἐπ., ἰλύς, καὶ πᾶσα
ἄλλη ὑπὸ πλημμυροῦντος ποταμοῦ παραγομένη
βλῃ, ἰλυώδης συρφετός, Δ 495 τ. (Κατὰ τὸν
Δοιδερλ., εἰς ὃν ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου ἀπαρέ-
κει ἡ παραδόξομένη σημασία, παράγεται ἐκ τοῦ
σφύζω, ὅθεν ὁ σφυγμός, καὶ σημαίνει τὴν κυ-
ματώδη ἐξόγκωσιν τῶν ὑδάτων). Παράγεται συνή-
θως ἐκ τοῦ

Ἀφίεα [-υ-], ἐπ., μέλ. ἀφύζω, ἀφρ. ἄ. ἤφου-
σα καὶ ἐπ. σσα, μέσ. ἀφρ. ἡφούσμην, καὶ ἐπ.
σάμην. 1) Ἐνεργ. ἀντλῶ, «οἶνον ἀπὸ ἧς ἐκ
κρητήρος» Α 598, ι 9· καὶ μετὰ μόνως γεν.,
οἶον «πολλὸς δὲ πῖθων ἡφύσσετο οἶνος» πολὺς
δὲ οἶνος ἠνέλειτο ἐκ τῶν πῖθων, φ 305 ἐν ἀμ-
φιφορεῖσιν· εἰς τοὺς ἀμφορεῖς, (ἴνα μείνη ἐν αὐ-
τοῖς) 6 349, ι 165· μετρ. «οὐδὲ σ' ὅλω ἐνθάδ' ἄ-
τιμος ἔων ἀφρεος καὶ πλοῦτον ἀφύειν» δὲν
ἔχω κατὰ νοῦν, ἐν ᾧ εἶμαι ἀτίμητος, ἐνταῦθα
χάριν σου νὰ ἀντλῶ (τουτέστι νὰ συσσωρεύω)
πλοῦτον ἄφροναν, Α 471. (Αὕτη εἶνε ἡ πιθανώ-

τάτη ἐρμηνεία κατὰ τὸν Οὔδωρον καὶ καί-
γελδαχ, θεωρουμένου δηλ. ἐκείνου τοῦ σ' = σοί,
δοτικῆς, χαριστικῆς. Ὁ δὲ Βέντλεϋ· καὶ ἄλλοι
μὴ παραδεχόμενοι τὴν τοιαύτην ἐκδοχὴν γρά-
φουσι «σοί ὅλω». Ἀλλὰ ἐρμηνεύεται, καθ' ἧς τὸ σ'
θεωρεῖται πτώσις αἰτιατ., οὐδεμιᾶς ἐγρονται πι-
θανότητος. 2) Μέσ. ἐμαυτοῦ, χάριν ἑμαυτοῦ,
ἀντλῶ «ὕδωρ» δ 359 κ. ἀ. «οἶνον» οἶνον ἐνέ-
πλησεν τὸ ποτήριόν του, Π 230, «οἶνον ἐκ κρη-
τήρος» Γ 295, «ἀπὸ κρητ.» Κ 579· μεταφ.
συσσωρεύω, ἐπισσωρεύω περὶ ἑμαυτοῦ, «ἀμφὶ
δὲ φύλλα ἡφούσμην» η 286· περὶ τοῦ «διὰ δ'
ἐντέρα χαλκός ἤφουσε» ἴδε ΔΙΑΦΥΣΣΑ.

Ἀχαιαί, αἱ, θηλ. πληθ. τοῦ Ἀχαιῶς, 6 449,
τ 542.

Ἀχαιῖας, ἴσος, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἀχαιῶς,
Ἀχαιϊκή· ὡς οὐσιαστ. Ἀχαιά, Ε 424, Ο 248,
6 104 κ. ἀ.

Ἀχαιικός, ἡ, ὅν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἀχαιϊκός,
«λαός» Ν 349 «ἄργος» Ι 141, Τ 115.

Ἀχαιῖς, ἴσος, ἡ, 1) Ἀχαιϊκή, «γαῖα» Α
254, Η 124 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ γαῖα, Γ
75 (ἔπου κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ ἄργος,
τὴν Πελοπόννησον, σημ. τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα)
κ. ἀ. σημ. τὴν χώραν τῶν Ἀχαιῶν, οἰονεὶ
Ἀχαιῶν (οὐχὶ τὴν μετέπειτα οὕτως ὀνομασθεῖ-
σαν). 2) ἔξωπακ. γυνή, ἡ Ἀχαιά, Ι 395 φ
251· περιφρονητικῶς Ἀχαιῖδες, οὐκέτι Ἀχαιοί·
τουτέστι γυναῖκες οὐχὶ ἄνδρες, (1. ὥστε ἡ περι-
φρόνησις ἐγκείται εἰς τὸ γένος καὶ οὐχὶ εἰς τὸ
ἔθνος), Β 235, Η 96.

Ἀχαιοί, οἱ, ὄνομ. τοῦ ἐνίκ. Ἀχαιῶς, ὁ, ἦσαν
ἡ ἰσχυροτάτη τῶν Ἑλλήνων φυλὴ ἐπὶ τῶν Τρωϊ-
κῶν πολέμων, ἔχουσα τὴν κυριωτάτην αὐτῆς
ἔδραν ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ ἰδίως ἐν τῇ μετέπειτα
Θεσσαλίᾳ τῇ Φθιώτιδι, Β 684, κατοικοῦσα ὁμῶς
καὶ ἐν πολλαῖς χώραις τῆς Πελοποννήσου, οἶον
ἐν Λακωνίᾳ, Μεσσηνίᾳ (ἔθεν Α 759 οὕτως ὀνο-
μάζονται οἱ Πόλιοι) καὶ μάστις ἐν Ἄργει, Ε
444. Μνημονεύονται δὲ καὶ ἐν Ἰθάκῃ, α 90 καὶ
ἐν Κρήτῃ τ 175 κατοικοῦντες Ἀχαιοί. (Κατὰ
τοῦς μετέπειτα χρόνους οἱ Ἀχαιοὶ τῆς Πελο-
ποννήσου ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τῶν ἐπιδραμόντων
Δωριέων, περιωρίσθησαν εἰς τὴν βορειοδυτικὴν
παραλίαν τῆς Πελοποννήσου, τὴν ἐξ αὐτῶν με-
τέπειτα ὀνομασθεῖσαν Ἀχαιῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς
νότον χωρὶς τινα, οἶον αἱ Ἀμύκλαι ἐν Λακωνίᾳ
καὶ πολλὰ τῆς Μεσσηνίας, διετήρησαν ἐπὶ πολ-
λὸν ἔτι χρόνον τὸν Ἀχαιϊκὸν αὐτῶν πληθυσμόν.
Τὸ δὲ ὄνομα ἔλαβον κατὰ τὸν μῦθον ἐκ τοῦ
Ἀχαιοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Εὐρύτου, ἐγγόνου δὲ τοῦ
Ἑλλήνος, Ἀπολλ. 4, 7, 3). Παρ' Ὁμ. σημ. πολ-
λάκις τὸ ὄνομα τοῦτο διὰ τὸ ἐπικρατέστερον πάν-
τας τοὺς Ἑλλήνας, Α 2, α 90 κ. ἀ.

Ἀχαρις [-υ-] (ἄ, χαρις), ὅχι εὐχάριστος,
δυσάρεστος, συγχερ. -ίστερος, υ 392 τ.

Ἀχάριμος [-υ-], ὁκ (ἄ, χαρίζομαι) = τῷ
προηγ. θ 236 τ.

***ΑΧΕΙΡΗΣ** [-...], ἐκ (ἀ, χειρ) ἀχειρ, ἄνευ χειρῶν, ἐπιθ. τῶν καρπῶν, Βατρ. 300.

***ΑΧΕΑΪΙΟΣ** [-...], ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ Ἀχελῷος, ποταμοῦ· ἀ.) ὁ ἐκ τῆς Μολοσσίδος πεγαζών, μεταξὺ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας διαρρέων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, ὁ νῦν Ἀσπρὸπόταμος, Φ 494· β.) τῆς Φρυγίας· ἐκ τοῦ ὅρου Σιπύλου πεγαζών, Ω 616 (ἐνθα τινὲς θέλουσι νᾶ ἀναγνώσωσιν Ἀχελῖον ἢ Ἀχελῖσιον).

ΑΧΕΡΑΣ, ἡ, „ἀγριαπιδιά, ἀγριαχλαδιά“ ἡ θέμις ἀκανθώδης εὐχρηστος ἐν τοῖς φραγμοῖς, ε 40 f. (|| συγγ. τῷ ἀχράς-ἄδος, „ἀχλαδιά“).

ΑΧΕΡΑΙΣ [-...], ἰδοὺ, ἡ, λεύκη, „λεύκα“ *populus alba* Διν., *Δ. N 389, Π 482. (Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ Ἀχέρων, διότι ἐνομίζετο ὅτι μετενέχθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τοῦ Ἀδου, ἀλλ' ἡ παραγωγή αὐτὴ ἐπλάσθη κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους, ὅτε οἱ ἐν τοῖς γυναικοῖς ἀγῶσι νικηταὶ διὰ τῶν κλάδων ἢ φύλλων αὐτῆς ὡς ἱεροῦ ξένδρου τοῦ Ἡρακλέους ἐστεφανοῦντο· πιθανωτέρα λοιπὸν ἡ διάφορος γραφὴ ἀχελωίς, εἴτε ὡς ξένδρον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀχελφίου μάλιστα φερόμενον, εἴτε ἐν γένει ὡς παρὰ τὰ ὕδατα προκόπων. Ὁ δὲ Δουδερλ. παράγει τὴν «ἀχειρωῖα» ἐκ τοῦ χρώς, οἰνεῖ ἀχρους, λευκή, καθ' ἃ ἦδη καὶ ἄλλος πρὸ αὐτοῦ ἐνόμισεν).

***ΑΧΕΡΑΝ** [-...], ὄντος, ὁ, ποταμός τοῦ Ἀδου, εἰς ὃν εἰσβάλλουσιν ὁ Πυρρὸς Πάριος καὶ ὁ Κωκυτός, *Οδ. κ 513. (Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ ἄχος· κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ. οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ οὐσιαστικὸν τοῦ ἄχρους).

ΑΧΕΪΝ [-...], ἐπ. (ἄχος) στενάζω, λυποῦμαι, θλίβομαι, μόγῃ κατὰ μετοχ. «ἀχεύν» ἄν. πτ. I 612 κ. ἀ. μετ' αἰτ. «θυμὸν» θλίβεται ἡ ψυχὴ μου, E 869 κ. ἀ. «κῆρ» ἡ καρδίᾳ μου, E 399· «τινός» ἕνεκά τινος ε 40, π 438, καὶ μετὰ τοῦ «εἵνεκα» φ 348.

4. **ΑΧΕΪΝ** [-...], ἐπ.—τῷ προηγ. μόνον ἐν τῇ μετοχ. «ἀχεύν» B 724, λ 494, «τινός» ἕνεκά τινος, B 694, Σ 446, καὶ μετὰ τοῦ «ἕνεκα» Γ 298.

2. ***ΑΧΕΪΑ**, ἀρχαῖον καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ· ἡ χεῖρ, ἡ χεῖρ, ἐκφωνῶν, «ἀχεῖν» ἀμφιβολος γραφὴ Γ. Δῆμ. 479, ἀνθ' ἧς κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Ἰλγεν ἔγραψεν ὁ Βασου· «χανεῖν».

ΑΧΟΟΜΑΙ. 1) εἶμαι φορτωμένος, «νῆς ἡχθετο τοῖσι νέεσθαι» ἦτο φορτωμένη ἡ ναὺς τῶν ἵνα ἐπιστρέψῃ, ο 457· β.) μεταφ. εἶμαι βεδαρήμενος, «δδύνῃσι» ὑπὸ τῶν θλίψεων, E 354· μετ' αἰτ. «ἄθρομαι ἔλκος» εἶνε τὸ ἔλκος μου ἐπαχθεῖς, E 364. 2) ἴδω· ἐπὶ ψυχικῶν καταστάσεων, λυποῦμαι, βαρυθυμῶ, ἄδημονῶ, ἀγανακτῶ, «κῆρ» ἡσθάνετο βάρος· εἰς τὴν καρδίαν του, ἐπτενοχωρεῖτο, Δ 274, 400· μετὰ μετοχ. «ἡχθετο δαμναμένους Τρωσῖν» ἐλυπεῖτο διότι ἐνέκωτο ὑπὸ τῶν Τρώων, N 352 (τὸ «ἡχθετο» τὸ ἐν ε 366, τ 338 ἀνήκει εἰς τὸ **ΕΧΟΟΜΑΙ**)· ἐκ τοῦ

ΑΧΘΟΣ, εὖς, τὸ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (συγγ. τῷ ἄγω) βάρος, φορτίον, Γ 247, γ 312 κ. ἀ. «ἄχθος ἀρούρης» παροιμιώδης περὶ οὐδενός· λόγου ἀξίου καὶ ἀχρήστου ἀνθρώπου, Σ 404, υ 379.

***ΑΧΙΑΛΕΪΣ**, ἡ, καὶ ***ΑΧΙΑΛΕΪΣ** (διὰ τὸ μέτρον), υἱὸς τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, βασιλεὺς τῶν Μυρμιδόνων καὶ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἑλλήνων, ὁ ἦρως τῆς Ἰλιάδος, Παιδαγωγός· αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ Φοῖβος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, ὁ καὶ εἰς τὴν Τροίαν μετ' αὐτοῦ ἀκολούθησας, I 438 εἰς, τὴν μουσικὴν ὁμοῦ καὶ ἱατρικὴν ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ κενταύρου Χείρωνος, Δ 832. Τῷ αὐτοῦ εἶνε ὁ Νεοπτόλεμος, (Ὡ. τὴν λ.).—Ὁ Ἀχιλλεύς εἶνε ὁ ἀνδρείοτατος καὶ ὠραιοτάτος πάντων τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων ῥώμῃ τοῦ σώματος, τῆς δὲ ψυχῆς σφοδρὰ πάθη, ἀλλὰ καὶ καρδία εὐαίσθητος καὶ εὐγενὴς διακρίνουσιν αὐτὸν πάντων τῶν ἄλλων. Κατὰ τινὰ τῶν θεῶν ἀποφασιν ἔχων νᾶ ἐκλέξῃ μετὰ τοῦ μακροῦ μῆν, ἀλλ' ἀδύξου, καὶ βραχέος ἀλλ' ἐνδύξου βίου, I 410, προετίμησε τὸν τελευταῖον τοῦτον, καὶ οὕτως παρακολουθεύμενος ὑπὸ τοῦ Φοίνικος καὶ τοῦ φίλου αὐτοῦ Πατρόκλου ὠδήγησεν ἐν πεντήκοντα ναυσὶν Ἑλλήνας, Μυρμιδόνας καὶ Ἀχαιοὺς εἰς τὴν Τροίαν, B 684, Π 468, ὅπου διαρκούσης τῆς πολιορκίας δώδεκα μὲν πόλεις παραλίους, ἑνδεκά δὲ μεσογείους ἐπόρθησεν, I 328, μετὰ τοῦ τούτων καὶ τὴν Λυρνησσόν, ὅπου ἡγμωλώτισσε τὴν Βρισηίδα, A 392, B 690. Ταύτην δὲ ἀδίκως ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος νᾶ δώσῃ εἰς αὐτόν (Ὡ. λ. ἈΓΑΜΕΜΝΩΝ) ὠργίσθη ἐπίμονον κατ' αὐτοῦ ὀργήν, (ἡ μῆνις αὐτῇ τοῦ Ἀχιλλέως εἶνε τὸ θέμα τῆς Ἰλιάδος) καὶ ἀποσύρεται τοῦ λοιποῦ πάσης μάχης, καὶ ἐπέμφθη μὲν πρὸς αὐτόν ὑπὸ τοῦ μετανοήσαντος Ἀγαμέμνονος πρεσβεῖα, ἥτις πολλὰ τὸν παρεκάλει καὶ πολλὰ ὑπεσχέθη, ἀλλ' ὁ ἐμπάθη ἦρως δὲν ἐξέρχεται εἰς μάχην, μέχρις οὗ ὁ θάνατος τοῦ Πατρόκλου ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος (Π 827) συνδιαλάττει μὲν αὐτόν πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, Γ 56, ἐξάπτει δ' ἐν τῇ ψυχῇ του φοβερὸν ἐκδικήσεως πάθος, ὅπερ μετὰ μεγάλην ἐν πατὴ Τρωϊκάς φάλαγγιν αἵματοχυσίαν (Γ—Φ) μόλις δύναται τὸ αἶμα τοῦ Ἑκτορος (χ 326 εἰς) καὶ ἡ αἰμωσία τοῦ πτώματος αὐτοῦ νᾶ κορέσῃ, γ 395 εἰς φ 24. Ἀποθνήσκει δὲ κατὰ τὸν Ὁμ. μαχόμενος, ω 37, ε 340. (Τὸ ὄνομα ἐτυμολογεῖται πολλαχῶς, ἀλλ' ἄνευ τινὸς βεβαίωτικης· κατὰ τὸν Ἀπολλοδ. ἐκ τοῦ ἄχος καὶ λαός).

ΑΧΑΪΤΑ, τοῦ, ἡ, ὁμῆλη, „καταχνιά“ σκότος, „σκοτάδι“ Γ 324, υ 357· μάλιστα δὲ τὸ σκότος τοῦ θανάτου, „σκοτάδι“, ὁ θάνατος Π 344, γ 88 κ. ἀ. εἰς δὲ ζάλη, σκοτεινία ἐπὶ λιποθυμίας, E 696, καὶ ἐπὶ σφοδρῇ λύπῃ, Γ 424 (τὸ ὑ μακρόν ἐν τῇ ὀνομ. ἔσθι).

ΑΧΑΪΤΑ, ἐπ. (ἀχλύς), ἀόρ. ἡγλυτα [-...], σκοτίζομαι, καλύπτομαι ὑπὸ ἀχλὺς, σκό-

τους ἢ ἡμίχλης, σκοτεινιάζω· ἐπὶ τῇ θαλάσῃ, μόνον Ὅδ. μ 406, ξ 304.

ἄχρη, ἡ, κυρίως τὸ λεπτότερον καὶ ελαφρότερον παντός πράγματος, τὸ ἐπὶ τῇ ἐπιφανείᾳ αὐτοῦ ἐπιπολάζον καὶ ἀπ' αὐτοῦ χωριζόμενον, „ἀθέρας“, ἄφρος (ἐν τῇ μεταφ. σημ.), „ἄχρη“ (τὸ λεπτόν ἄλευρον, σημασία προσθετα εἰς ὅσας ἀπαριθμεῖ ὁ Κορ. Ἀ. 4, 712· ὅθεν 1) τὸ λεπτόν ἄχυρον, E 499. 2) ὁ ἄφρος τῆς θαλάσσης, «ἄλος» Δ 426, ε 403 κ. ἀ. καὶ ἄνευ τοῦ ἄλός, Δ 307, O 626.

ἄχυνμαι [-·-], (ἀχ-) ἐπ. ἀποθ. μόνον κατένευσ. ἢ παρὰτ. λυποῦμαι, θλίβουμαι, βαρυνούμαι, ἢ ἀδύμονω, ἀγανακτῶ οἷον Δ 103· ἰδίως μετ' αἰτ. «κῆρ» T 57, κ 67 κ. ἀ. ἐπὶ δὲ «κῆρ ἄχυνται ἐν θυμῷ»· ὀλιθεταί ἐνδομύχως ἢ καρδίας μου, Z 524· ὅπου καὶ ἄλλως λέγεται «ἄχυνται θυμός ἐν στῆθεσιν ἑμοίων» Σ 38, ξ 469· καὶ ἄνευ τινὸς προσθήκης «ἄχυνόμενοι» περιλυτοί, κ 570, λ 5 κ. ἀ. συντάσσ. καὶ μετὰ γεν. σηματούσης τὸ ἐνεκά τινος, ἢ περὶ τινος, Θ 425, 317, λ 558 κ. ἀ. σπανιώτερον τὸ «περὶ τινι»· T· Δημ. 77· ἀπ' ἐξ μόνον περὶ λέοντος· Σ 320· προβλ. **ἄκακισ**.

ἄχορος, ον (ἀ, χολή), «φάρμακον» τὸ τῆς χολῆς, δηλ. τῆς ὀργῆς κατευναστικὸν φάρμακον, δ 221 †.

ἄχονται=**ἄχυνμαι**, μόνον Ὅδ. σ 256, τ 129. —Τῆς αὐτῆς ρίζης τῷ

ἄχος, εος, τό, (πεποιημένη λ.) ποι. πόνος, ἀδύνη πάντοτε τῆς ψυχῆς, ὅθεν λύπη, θλίψις, ἀθυρία, συγχότατον παρ' Ὁμ. «ἄχος μετόπισθεν»· τούτῃσι μετάνοια, γ 345· πληθ. «ἄχας» λύπαι, „βάσανα“· Z 413, τ 167· «ἑμοὶ δ' ἄχος»· ἐγὼ δὲ λυποῦμαι, E 759· μετὰ γεν. τοῦ αἰτίου «ἑμοὶ ἄχος· σθέν ἔσεται»· λύπη περὶ σοῦ θά με καταλάβῃ, Δ 169· «Αἰνείας»· T 293,

ἄχρεϊον, ἐπὶρ. (κυρ. οὐδέτ. τοῦ ἐπιθ. ἄχρεϊος, ον), ἀχρήστως, ματαίως, ἀσκόπως· ὅθεν ἀτόπως, ἀναρμόστως, ἐν οὐ δέοντι εὐρίσκειται μόνον B 269· «ἄχρεϊον ἰδὼν»· ρίψα· ἀσκοπον βλέμμα, περὶ τοῦ Θεορείτου, ὅστις πληγὰς λαβὼν παρὰ τοῦ Ὀδυσσεύς, ἐν τῇ ἀμυχανίᾳ καὶ συγχύσει του, δὲν ἔβλεπε μετὰ θάρρους πρὸς ὠρισμένον τι σημεῖον, ἀλλ' ἀορίστως μετὰ δειλία· καὶ ἀσκόπως (κατ' ἄλλους δὲ σημαίνει ἀτοπον ὅφιν λαβὼν, τούτῃσι μορφάσας τὸ πρόσωπον)· προσέτι καὶ ἐν τῇ α 163· «ἄχρεϊον ἐγέλασεν»· κατὰ μὲν τὴν κοινὴν ἑρμηνείαν· ἐγέλασε καθ' ὑπόκρισιν, ἐπίπλαστον γέλωτα, κατὰ δὲ τὸν Γερμαν. μεταφρ. Οὐδύσιον· μόλις ἐγέλασεν, ἢ Πηνελόπεια δηλ., ἦτι· ἂν καὶ ἐνδομύχως· εἶνε περιλυτός, θέλει ὁμῶς πρὸς τὴν ταμίαν νά φανῇ ἀτάραχος. Ἀλλ' ἡ Πηνελόπεια οὔτε λόγον οὐδένα ἔχει νά ἀποκρύψῃ τὰ ἀληθῆ αὐτῆς αἰσθητά ἀπὸ τῆς ταμίης, οὐκ ἄλλως φαίνεται τοιοῦτόν τι πράττουσα. Ὅθεν ὀρθοτέρα ἡ ἑρμηνεία· ἐγέλασεν ἀσκόπως, τούτῃσι ἄνευ λόγου·

ὁ δὲ μάταιος· οὗτος καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀσκοπος γέλως εἶνε ἑκάστος, εἰς ὃν φέρεται τις ἄνευ φανεροῦ λόγου, νά παρεγέλῃ τρόπον τινά αὐτός· ἑαυτὸν δ' ἄσκοπον τινά καὶ παραδόξον ἐπινόειαν (ὡς ἐνταῦθα τὸ νά θέλῃ ἡ Πηνελόπεια νά ἐμφανισθῇ εἰς τοὺς μνηστῆρας ἄνευ ἰδιαιτέρας ἀφορμῆς, προβλ. ζ. 164 ἐξ.) τὴν ὁποίαν ὁμῶς δὲν δύναται νά κατασταλεῖ. Ὅταν δὲ τις αὐτὸς ἑαυτοῦ καταγελῇ, παραλύει οὕτως τὸν ἀπὸ τῶν ἄλλων περιγελῶν, τὸν ὁποῖον φασκεῖται. Ὁ δὲ Δοῖ δερλεῖνος· ἐν μὲν τῇ τῆς Ὅδ. χωρίῳ ἑρμηνεύει ὀρθῶς τὴν λ., ἐν δὲ τῇ τῆς Πλ. ἐκλαμδάνων αὐτὴν=ἀπάλεμον, ἑρμηνεύει ἀπιθάνως τὸ χωρίον· ἔλαθεν ὅφιν (ὁ πρότερον ὁρατὸς καὶ ἀνδρεζόμενος) δειλοῦ καὶ ἀπολείμου.

ἄχρημοσύνη [-·-·-], ἡ, ποι. (ἀχρήμων), ἀκτημοσύνη, ἔνδεια, πενία, ρ 502 †.

ἄχρητος, ον (ἀ, χρητός), ἀνεφελής. Τὸ οὐδέτερον ὡς ἐπὶρ. ματαίως Βατρ. 70.

ἄχρι, πρό φων. **ἄχρις** (συγγ. τῷ ἄκρος) ἐπὶρ. 1) τοπικὸν μέχρι τῆς ἄκρας· ἀ.) μέχρι (τινός, ὅπου θεωρεῖται ὡς ἄκρα), ἔως· γράφειν δὲ οἱ ὁστίον ἄχρης· τοῦ ἡγίως τὸ κόκκαλον ὅσον νά τὸ τξουγρανίσῃ, P 599· β.) ἐντελῶς, „πέρα καὶ πέρας“ Δ 522, Π 324. 2) χρονικὸν μέχρι, ἔως, μετὰ γεν. «ἄχρι μάλα κνέφας» μέχρι βαθύς σκοτούς, ἔως οὐ κατὰ σκοτεινιάσῃ, σ 370. (|) Κατ' ἄλλους δὲ παράγ. ἐκ τοῦ χρίω· ἔως οὐ νά ἐγγίσῃ, νά χρίσῃ).

ἄχρημι, ἡ (ἄχυρον) τὸ μέρος τοῦ ἄλωνιου, ὅπου καταπίπτει τὸ ἄχυρον (κατ' ἄλλους· σπῆρος ἄχυρου) E 502 †.

ἄν, ἐπικ. ἐπὶρ. 1) τοπικόν, ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, πολλάκις μετὰ κινήσεως· σημαντικῶν ῥημάτων «ἄψ ἵεναι, ἀπιέναι, νέεσθαι, ἀναχωρεῖν, γάζεσθαι, ὠθεῖν, στρέφειν κ.τ.τ.»· «ἄψ δὲ δόνα· ἀποδιδόναι, X 277· «ἄψ ἐκλίνῃ»· ἐστράφη ὀπίσω, Z 467· «ἄψ ὀρθῶ»· βλήπω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀποστρέφω (ἀπὸ τινος) τὴν ὄψιν, Γ 325. 2) πάλιν, ἐκ νέου, E 505, I 420, ε 314 κ. ἀ. «ἄψ πάλιν»· Σ 280, «ἄψ αὖτις»· Θ 335, O 364.

ἄφειγῆς (ἀ, ψεῖδος), ὄν. Νηρηΐδος, Σ 46.

ἄφεις, ἴσος, ἡ, Ἴων. ἀντὶ τοῦ ἄφεις (ἄπτω) συνάφεια, σύναμμα, „κόμπος“ (ἢ μάλλον κατὰ τὸν Κοραῖν Ἀ. 4, 598 ἢ „τζίλα“, τοῦ δικτύου ἢ ἄλλου τινος δικτύου τοῦ πλέγματος· τὸ κενόν, δακτυλίδιον, ἢ τρύπα, ἢ καὶ θηλέα τοῦ δικτύου)· «ἄφεις· λίαν»· E 487 †.

ἄφωρόος, ον (ἄψ, ῥέω). ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω ῥέων, ἐπίθ. τοῦ ἴσμεανου, ὅστις κύκλῳ περιῖσταν τὴν γῆν ἐπανέρχεται εἰς τὸ βεθρόν του, μόνον Σ 399, ο 65.

ἄφωρός, ον, (ἄψ, ὄν· ὄρνυμι) πρὸς τὰ ὀπίσω κινούμενος, τρέγων, ὀπισθάρματος, «ἄφοροι ἐκίονεν»· Φ 456, «ἀπονέοντο»· Γ 313, Ω 330.—Συχνότερον εἶνε τὸ οὐδέτ. τοῦ ἐνκοῦ ὡς ἐπὶρ. ὀπίσω, ἢ καὶ πάλιν, οἷον «ἄφωρόν βαίνειν, ἀπονέεσθαι, καταβαίνειν κ. ἀ.»· H 443, M

74, κ 558 κ. ἄ. «ἄσφορ. προσφάναι» ἀποκρίνασθαι, ι 282· ἄλλ' ἐν ς. 504 σημ. τὸ πάλιν πρὸς τινὰ ὁμιλῶ. (Ἄλλοι δὲ θεωροῦσι τὴν λ. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀνὸρρουε παραγομένην).

Ἄσπος, βοε, τὸ (ἔπτω), συνάφεια, ἄρθρωσις, „κλειδωσις“ ἰδίως τῶν μελῶν τοῦ σώματος, ὅθεν καὶ αὐτὰ τὰ μέλη, ὅσον «λύθεν δέ οἱ ἄσφα πάντα» ἐλύθησαν (ὑπὸ τοῦ ὕπνου) πᾶσαι αἱ ἄρθρώσεις του, μ 794, σ 489.

Ἄσ, ἐπ., ἐξ οὗ μόνον ἐνεστ. ἀπαρρ. ἄμεναι ἀντὶ τοῦ ἄμεναι, μέλ. ἀπαρρ. ἄσεν, ἄορ. ἄ. ἄσα, ἀπφτ. ἄσαι, εὐκτ. ἄσαιμι, μέσ. μέλ. ἀπφτ. ἄσασθαι, καὶ ἄορ. ἄ. ἄσασθαι. 1) κορέννυμι, „χορταίνω“ μετὰ αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. «ἄσαι Ἄρηα αἵματος» τὸν Ἄρην μὲ αἷμα, E 289, X 267, «ἵππους δρόμου» Σ 284, «τινὰ ὄφου» I 489· μεταφορ. περὶ τοῦ δόρατος, «ιεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο» νά χορτάσῃ σῶμα ἀνθρώπινον, (ἐνθα ὁ ἐνεργ. τύπος κεῖται εἰς μέσσην σημασίαν, ὡς καὶ τὸ τῆς καθομιλουμι. „χορταίνω“, ἴδ. ἄμειο. κατωτ.) Φ 70· ὡσαύτως «γούσι μὲν ἔστι καὶ ἄσαι» νά χορτεσθῇ, Ψ 157.

2) Μέσ. κορέννυμαι, „χορταίνω“, ὅσον «ἦτορ αἵτοιο» χορταίνω τὴν ψυχὴν μου (τὴν ὀρεξίν μου) T 307· «κλαυθμοιο» Ω 717. Πρβλ. δὲ καὶ λ. εἰμην. (ἢ. Τὸ α εἶνε μακρόν· κατ' ἄλλους· δὲ εἶνε βραχὺ ἐν τῇ ἐνεστ. καὶ μακρόν ἐν τοῖς λοιποῖς χρόνοις· ὅθεν τὸ ἀπαρρ. ἐν τῇ Φ 70 διπλασιάζει τὸ μ: ἄμμεναι).

Ἄσπος, ον (ἄ, ὦρα) «πόδες» τῆς Σκύλλης, μ 89 f. Κατὰ μὲν τὴν συνήθη παραγωγὴν ἐκ τοῦ «ὦρα», μὴ ὦρας, ἄσχημος· κατὰ δὲ τὸν Ἄρειν ἄσπος, μὴ ὦριμος, μὴ λαθὼν τελείαν ἀνάπτυξιν, συνεσταλμένος, „ζαρωμένος“, ἢ „ζουριασμένος“, ναννοφυής· ἀπαράδεκτος φαίνεται τοῦ Κλάσσαν ἢ παραγωγὴ ἐκ τοῦ ἄειρω, καὶ ἡ ἑρμηνεία εὐκίνητος, πανταχόσε

ἐξαπλούμενος (ἢ. μάλιστα διὰ τὸ πρὸς τὴν ὄλην εἰκόνα τῆς Σκύλλης ἀσυνιδέαστον· οἱ λαοὶ οἱ «περιμύχεις» ἦσαν οἱ ἀρπάζοντες τὴν λείαν, καὶ οἱ πόδες, οὔτινες τούναντιον καὶ διὰ τὴν ἀντίθεσιν, ἐξ ἧς ἡ τερατώδης δυσειδία, καὶ διότι ἔμενον ἐν τῇ σπηλαίῳ, δὲν ἔπρεπε νά ἦναι οὕτε εὐκίνητοι οὕτε μακροί, ἀλλὰ συνεσταλμένοι). Κατὰ δὲ τὸν Φαῖστον=ἐμπρόσθιοι, ἐκ τοῦ ἄειρω, (ἢ. ἴσω· διὰ τὴν παρὰ Βεκκίρω μαρτυρίαν Ἀνecd. 476, 47).

Ἄσπτο, ἴδ. λείρω.

Ἄσπτε, ἐπ. κοιμᾶμαι, ἴδιως ὕπνον βαλόν, συνάπτεται μετὰ τοῦ «ὑπνου» μόνον K 159 κ 548. Κατὰ τὸν Βούττιαννον σημ. κυρ. τὸ «ἐπὶ χαλίζω ἢ ραυθουνίζω» (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τινος ἀρχαίας ῥίξης λη, ὅθεν τὸ ἄσα, ἰαύω) ἢ. Ὁ δὲ Δυντῆρος μεταφράζων διὰ τοῦ Λατ. rapere παραδίδεται τὴν ἑτέραν τὴν ἀργ. ἐρμηνείαν, καθ' ἣν τὸ ρ. σημαίνει: ἀπανθίζω ὡς ἐκ τοῦ ἄωτος παραγόμενον. Ἄλλ' ἱκανῶς ἀνῆρεσε τὴν τοιαύτην ἐρμηνείαν ὁ Βούττιαννος ἐν τῇ Λεξιλ.).

Ἄστος, ὁ, ἢ ἄστον, τὸ (παρ' Ὁμ. ἀδύκνιστον) τὸ γένος, ὁ δὲ Πίνδαρος ἔχει τὸ ἄστο, μεταγενέστεροι δὲ ποιηταὶ τὸ αὐτὸ· παράγεται ἐκ τινος ἀρχαίου ῥήματος λη, ἀημι) κυρ. τὸ λεπτότατον, εἰς πᾶσαν πνοὴν καὶ τὴν ἀσθενεστάτην κινούμενον ἔριον, Λατ. Porcus, „φλόγκας“· συνεκδοχικῶς τὸ ἄστο ἐξ αὐτοῦ ὕψασμα, «κεκαυμένος οἶδ' αὐτῶν» σκεπασμένος μὲ τὸν φλόκκον. (μὲ τοῦ φλόκκου) τοῦ προβάτου, μὲ τὴν μαλλίνην, „φλοκκῶν“, ὅποια ἦσαν τὰ σκεπάσματα τῶν ἡρώδων γρόνων, α 443· «εὐστρόφω οἶδ' αὐτῶν» μὲ εὐστρόφον, „στρεμμένον“ φλόκκον τοῦ προβάτου, τουτέστι μὲ τὴν σπενδόνην, N 599· ἐν γένει δὲ ὁ μάλος τοῦ προβάτου, ι 434· «λιναιο λεπτόν ἄστον» λινοῦν λεπτότατον ὕψασμα, σινδόνην, I 664·

B

B

βάζω

B, τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀφραβήτου· ὅθεν σημειοτὸν τῆς δευτέρας ράψιδας.

ΒΑΔΗΝ [v.], ἐπὶ β. (βαίνω), μὲ τὸ σύνθηδες βῆμα, καθὼς τις βαδίζει (τὸ ἀντιθ. δρομαίως), N 516 f.

*ΒΑΔΙΖΩ [v.] (βάδος), βαδίζω, προχωρῶ βάδην „προπατῶ ἢ προβατῶ“ Ἰγμ. Ἐρμ. 210, 320.

Βάζω, ποι. (μέλ. βάζω), περὶ καθ. βέδαγμα, λαλῶ, φλυαρῶ, ὁμιλῶ, «ἀνεμύλια, μεταμώνια, νήπια» ὁμιλῶ „λόγια τοῦ ἀνέμου“ (λό-

γους μηδαμινούς), παιδαριώδῃ, Θ 355, σ 332, δ 32 κ. ἄ. «ὄνειδα βάσεις» ὀδρισταῖος λόγους· προφέρεις, ὀδρίζεις, ρ 461· ἄρτια, πεπνυμένα βάσεις· ὀρθά, συνετὰ ὁμιλίαι, Ξ 92, I 58, θ 240· «ὄχα βάζω» διάφορα ὁμιλῶ, διχογνωμῶ, γ 427· «εὐ βάζουσι» καλοῦς λόγους ἔχουσιν ἀγὰ στόμα (τὸ ἀντιθ. «κακῶς δ' ὅπιθεν φρονέουσιν») σ 168· καὶ μετὰ διπλ. αἰτ. «βάζω τινά τι» ὡς τὸ σύνθη. «λέγω τινά τι» I 58, Π 207· παθ. «ἔπος βέδακται» λόγος εἰρηται, θ 408. (ἢ. Τὸ ρ. ἐσώθη ἐν τῇ καθομιλ. μάλιστα κατὰ μέλ. καὶ ἀρίστον,

οἶον „ἐδάρις, θά βάρη“ (ἤχησε, θά ἤχησθ, ὥστε ν' ἀκούσθῃ κτλ.).

ΒΑΘΙΣΤΟΣ, Η, ΟΝ, Ἰδ. ΒΑΘΙΣ.

ΒΑΘΟΣ [v-], ΕΩΣ, ΤΟ, „βαθός“ = β. λίμνης = Βατρ. 86.

ΒΑΘΑΙΝΗΣΙΣ [v-...], ΕΞΕΛΑ, ΕΝ, ὁ βαθύς· ἔχων θύλας, τούτεστι ὑδάτων συστροφάς, Φ 45, 603 κ. ἄ. πλγ. καὶ ΒΑΘΑΙΝΗΣ, ΟΥ, ἐπικ. ἐπιθ. ποταμοῦ, Γ 73 κ. ἄ. τοῦ Ὑπερβόρου κ 511.

ΒΑΘΥΖΩΝΟΣ [v-...], ΠΟΙ. (βαθύς, ζώνη), ἐπιθ. τῶν γυναικῶν, βαθύς ἐξωσμένη, τούτεστι ὅχι εὐσταλὴς ὑπὸ τοῦς μαστοῦς, ἀλλ' ὀλίγον ὑπεράνω τῆς στήθους, οὕτως ὥστε ἡ μακρὰ καὶ πλατεῖα ἐσθὴς, ἥτις ὡς ταυτὴ ἀπαιτεῖ βαθύτινα τινα ζώσιν (πρὸλ. ἑλκεκίσιπλος), νὰ σχηματίζῃ πλουσίαις πτυχάς καὶ βαθεῖς κόλπους (πρὸλ. ΒΑΘΥΚΟΛΠΟΣ). (|| Τὸ ἐπιθ. τοῦτο ὅχι μόνον δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὸ „εὐζώνος“, καθ' ὃ τινες λέγουσιν, ἀλλὰ μάλιστα εἶναι ἀντίθετον αὐτοῦ (πρὸλ. Εἰσηγορ.) χαρακτηρίζει δὲ γυναῖκα μαλθακὴν, καὶ ἐνδομασίαν ἰδυπαθῆ, καὶ ἀρμυρίζει μᾶλλον εἰς τὰς Ἀσιατικὰς γυναῖκας, Τρωάδας, Περσίδας κ. λ. περὶ αὐτὴν καὶ συνηθέστατα λέγεται) Γ 594, γ 154.

ΒΑΘΥΟΡΙΣ [v-...], ΤΡΙΚΟΣ, ὁ, ἡ ΠΟΙ. (βαθύς, ὀρεῖ) ὁ βαθύς, τούτεστι πυκνὰ τρίχας ἔχων, πυκνὸν μᾶλλον, ἐπιθ. τῶν προβάτων, Γ. Απ. 412.

ΒΑΘΥΚΑΛΠΟΣ [v-...], ΟΝ, ΠΟΙ. (βαθύς, κληρος), πλούσιον ἔχων κληρον, πολυκλήμων, βαθύπλουτος, Ἐπιγ. 16, 4.

ΒΑΘΥΚΛΗΣ [v-...], ΠΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Χάλκιμος, Μυρμιδῶν, ὑπὸ τοῦ Γλαύκου φονευθεὶς, Π 594.

ΒΑΘΥΚΟΛΠΟΣ, ΟΝ, ΠΟΙ. (βαθύς, κόλπος), ΒΑΘΕΙ· ἔχουσα κόλπους, ἡ δηλ. μεγάλους καὶ ἐξέχοντας ἔχουσα μαστοῦς, ἡ ὀρθότερον, βαθεῖς, μεγάλους ἔχουσα τοῦς ὑπὸ τῆς ἐσθῆτος ὑπεράνω τῆς ζώνης (Ἰδ. ΒΑΘΥΖΩΝΟΣ) σχηματιζομένους κόλπους· ἐπιθ. τῶν Τρωάδων, *Ιλ. Σ 422, 339, Ω 215, καὶ τῶν νυμφῶν, Γμ. Ἀρρ. 258. (Εἶνε λοιπὸν κατὰ τὸν Ἀπολλ. σχεδόν=βαθύζωνος· οὐδὲ φαίνεται πολὺ ὀρθὴ ἡ τοῦ Δοιδερλείου διάκρισις ὅτι τὸ μὲν βαθύκολπον, χαρακτηριστικὸν τῶν Τρωάδων, σημ. ὅτι ὁ στηθόδεσμος, τὸ λεγόμενον στρόφιον, ἐφορεῖτο βαθύς· τὸ δὲ βαθύζωνον ὅτι ἡ ζώνη τῆς μέσης ἐφορεῖτο εἰς βάθος· διότι τοῦ στροφίου οὐδέμια παρ' Ὀμ. γίνεταί μνεία).

ΒΑΘΥΛΕΙΜΟΣ [v-...], ΟΝ, ἔπ. (βαθύς, λειμών) ὁ βαθύς· ἔχων λειμῶνας, ἐπιθ. πόλεως, Ι 434, 293.

ΒΑΘΥΛΙΝΗΣ [v-...], ΟΝ, ΠΟΙ. (βαθύς, λίμνη), ὁ βαθύς· ἔχων λίμνη (Ἰδ. τὴν λ.) εὐφορος, „τέμενος“ Σ 550 +.

ΒΑΘΥΝΑ [v-] (βαθύς), ΒΑΘΥΝΩ, ΚΟΙΛΑΙΝΩ, = χαρῶν = Ψ 421 +.

ΒΑΘΥΡΕΪΤΗΣ [v-...], ΛΟ, ὁ, Φ 195 καὶ ΒΑΘΥΡΕΟΣ, ΟΝ, ΠΟΙ. (βαθύς, ῥέω), ὁ βαθύν ῥέον ἢ ῥετθρον ἔχων, τούτεστι βαθύς, ἐπιθ. τοῦ Ὑπερβόρου, Η 422, Ξ 411, λ 43 κ. ἄ. τοῦ Ξάνθου, Φ 8.

ΒΑΘΥΣ [v-], ΕἶΛ, καὶ ἐπικ. ΒΑΘΕΣ, ΒΑΘΥ, καὶ δικατλ. Γ. Δῆμ. 388· ὑπερβ. ΒΑΘΙΣΤΟΣ, Η 44.

1) „βαθύς“ ἢ „ὀψηλός“ κατὰ τὸ σημεῖον ὅπου θεωρεῖται ἰσχυμένος ὁ λέγων, οἶον «βλ.» Α 532, «τάφος, Τάρταρος» Η 344, Θ 481 κ. ἄ. πολλὰ εἶναι βαθύ· τούναντιον δὲ «ἥλιον» ὀψηλὴ ἀκτὴ (κατὰ δὲ τὸν Ναυγελόδαχ· ἡ βαθύτιαν ἄκρον ἔχουσα) Β 92· «αὐλή» κατὰ τινὰς μὲν ὀψηλὴν ἔχουσα περίβολον ἐπομένως βαθύτι· κατ' ἄλλους δὲ ὀψηλὸς περίβολος (Ἰδ. Αἰτλή), Ε 142, ι 239· μεταρ· «βαθεῖα φρήν» τὸ βάθος τῆς φυγῆς, Τ 125. 2) ΒΑΘΥΣ, τούτεστι πυκνός· ὤλη, ἔυλοχος· ὁσος πυκνόν, Ε 556, Α 445 κ. ἄ. «λήιον» πυκνόν (ἡμεῖς λέγομεν συνηθέστερον· „ὀψηλόν“) σπαρτόν, Μ 147 κ. ἄ. «ἄμαθος» βαθύτι ἄματος, Ε 587, «ἀήρ» νέφος ἢ ὀμίχλη πυκνὴ, Φ 7, ι 144· «λατὰψ» πυκνὴ, τούτεστι σφοδρὰ ἡ διαρκής, Α 306. 3) ὁ πολὺ ἔχων βάθος, μεγάλην (εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ἢ ἐνδομύχως) ἔχων ἑκασιν, εἰς βάθος· ἐκτεταμένος, „βαθύς“, οἶον «ἄγκος» βαθύτι φάραγξ, Γ 490· ὡσαύτως· «κόλπος» Β 560, «νεῖος» ἐκτεταμένη χέρσοις, Κ 353. (Ὑποσῆτοι· δ' ἐρμηνεύεται κατὰ τινὰς καὶ τὸ «βαθ. ἡίων» ἐκτεταμένη παραλία, Ἰδ. ἀνωτ. 1) καὶ τὸ «βαθ. ὤλη, ἔυλοχος» Ἰδ. ἀνωτ. 2)).

*ΒΑΘΥΣΚΙΟΣ [v-...], ΟΝ (βαθύς, σκιά), βαθύτιαν ἔχων ἡ πυκνὴν σκιά, Γμ. Ἐρμ. 229.

*ΒΑΘΥΣΤΕΡΝΟΣ [v-...], ΟΝ, ΠΟΙ. (βαθύς, στέριον) ἡ ἔχουσα βαθύτι, τούτεστι ὀψηλὰ, ἐκτεταμένα στέρινα, ἐπομ. βαθύκολπος, ὡς σημεῖον τῆς εὐφορίας, «αἶα» Ἀποσσ. 4, 23.

ΒΑΘΥΣΤΟΙΝΟΣ [v-...], ΟΝ, ΠΟΙ. ὁ μὲν βαθύς, ὁ δὲ πυκνὸς στοῖνος· κατάφυτος, ἐπιθ. τοῦ Ἀσωποῦ, *Ιλ. Δ 383, Γμ. 8, 3.

*ΒΑΘΥΤΡΙΧΑ, Ἰδ. ΒΑΘΥΟΡΙΣ.

ΒΑΙΝΩ (βα-), μέλ. βήσονται· ἄορ. ἄ. μεταβατ. ἔδῃσιν· ἄορ. ὅ. ἔδῃν καὶ εἰς βῆν, γ'. δοῖκ. ἐδῆτην καὶ βήτην, γ'. πληθ. ἔδῃσαν καὶ εἰς βῆσαν, ἔδαν, βάν, ὑποτ. βῶ καὶ ἐπ. βείω, εὐκτ. βῆην, ἀπαρρ. βήμεναι καὶ βῆναι, μετοχ. βάς, βᾶσα, βάν· παρακ. βέδῃκα· εἰς τοῦτον ὑπάγονται καὶ οἱ συγκεκομμένοι ἢ κατὰ τὰ εἰς μι σχηματιζόμενοι τύποι βεδάσαι, ἀπαρρ. βεδάμεν, μετοχ. βεδάω, βεδάω· ὑπερσ. ἐδεδῆκειν, κατὰ συγκοπ. γ'. πληθ. βέδασαν (οἱ συγκεκομμ. οὗτοι τύποι πάντες ἔχουσι τὴν ρίζ. συλλαβὴν βα βραχέαν)· μέσ. ἄορ. ὅ. ἐδῆσσο, βῆσσο=ἔδῃν, Γ 262, Ξ 229 κ. ἄ. (πρότερον ἐγράφτο (ἐ)δῆσσο· ἀλλ' ὁ σχηματισμὸς οὗτος ἐπὶ ἀμεταβάτῳ διαβέβαιος (οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ μεταβάτ. οἶον «ἀναδῆσάμενοι» ο 474) ἐξωδελίσθη ὑπὸ τοῦ Σπιτζινέρου καὶ Βενκέρου).—Ὁ παρ' Ὀμ. σπάνιος· παρκ. βέδῃκα, Ο 90, πρὸλ. Ψ 481, Π 69, ἔχει μόνον τὴν σημ. „ἐπῆγα“· ἡλθον· οἱ δὲ συγκεκομμένοι σχηματισμοὶ βέδασα κ. ἔξ. ἔχουσι τὴν σημ. τοῦ ἐνεστ. ὑπάγω, καὶ ὁ ὑπερσ. ἐδεδῆκειν τὴν τοῦ ἄορ. ἢ παρατ. πρὸλ. Α') 1), ὅ. Α') Ἀμετ. 1) κυρ. διανοίγω τὰ σκέλη· ὅθεν

«βαίνω ἀμφί τι, περί τι» με ἀνοικτά σκέλη κάθημαι ἐπὶ τινος, «παίρνω ἢ ἔγωγ τι ἀνάμεσα εἰς τὰ σκέλη μου, καθάλασκεύω» ε 371, 130· ἐντεθεν β'.), «διασκελίζω», δ ἔ. ἀνοίγω τὰ σκέλη, ἵνα βαδίσω, «κινῶ ἢ ξεκινῶ» οὕτω μετ' ἀπαρρ. «βῆ δ' ἔλκεν» ἐκίνησεν νά ὑπάγη, ἤρ-
χισε νά βαδίζῃ, Α 499, Ε 167 κ. ἀ. πλχ. «βῆ δὲ θέιν» ἤρχισε νά τρέχῃ, Β 483, «ἐλάαν» Ν 27· ὅθεν ὁ παρακ. «βίδαα» (κυρ. εἶμαι ἤδη ξε-
κινήμενος) σημ. βαδίζω, καὶ ὁ ὑπερσ. «ἐβεδή-
κει» ἔχει τὴν σημ. ὅτε μὲν τοῦ ἀορ. ὅτε δὲ τοῦ
παρακ. 2) βαδίζω, πορεύομαι, ὑπάγω, ἀπέρχομαι, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, καὶ
δὴ α.) χωρῶ, προχωρῶ «ἐν πρώτοις, διὰ
προμάχων, καθ' ὅμιλον, ἀνά στρατόν, ἐπὶ χθονί»
Ὅμ. πλχ. «κατὰ κράτα» Τ 93 κ. ἀ. τ. «ἀμφί
τιν» περί τιος βαδίζω, πρὸς ὑπεράσπισιν αὐ-
τοῦ, Ε 299, πρβλ. ΛΜΦΙΒΑΙΝΑ «σαῦλα ποτὶ
βαίνουσα», ἐπιτετηθευμένως, ὑπερηφάνως, «κα-
μαρωμένα», βραδέως βαδίζουσα (περὶ χελώνης)
Τ. Ἑρμ. 28. πρβλ. ΠΙΠΛΑ· β'.) ἀπέρχομαι,
ἀποχωρῶ ὀρίζομένου καὶ τοῦ τόπου, ἀφ' οὗ ἡ
κίνησις, ὅταν «νύσφι, εἴς τινος» κ. ἀ. Ὅμ.
πλχ. «ἀπὸ πύργου χαμάζε» κατέβη, Φ 529·
«κατὰ τινος» καταβαίνω τι, ὅταν «βῆ δὲ κατ'
Οὐλύμποιο καρήνων» Α 44, Ο 79, Π 677· ὡς-
αὐτως δὲ καὶ ἀνεο ὀρισμοῦ τοῦ τόπου, ἀφ' οὗ ἡ
κίνησις, «ἐν νηυσὶν (νῆεσσιν)» ἀποπλέω, Β 354,
γ 431, γ 317 (ἄλλοι δὲ μεταφράζουσι τὴν φράσ.
ταύτην: ἐπιβιβάζομαι εἰς τὰς ναῦς) ιω 301· «καὶ
δὴ οἱ Μέντωρ ἔβη» μόλις πρὸ ὀλίγου τοῦ ἀνε-
χώρησε (τὸν ἐγκατέλειπε) ὁ Μέντωρ, γ 249·
ὅθεν μεταφ. περὶ ἀφύγων «ἐνθάδε βεβῆσιν ἐνι-
αυτοί» παρ' Ἡλόν, Β 134, «ἱκμάς ἔβη» ἐξελί-
κην ἡ θύρασια, Ρ 392, «πῇ ὄρκια βῆσεται ἡμῖν»
«εἰ οὐ γέινουσι, ποῦ πᾶν οἱ ὅρκοι μας;» Β 339·
ὡσαύτως «πῇ ἔβαν ἐδωχάλαι;» Θ 229· γ'.) ὀρι-
ζομένου τοῦ τόπου, πρὸς ὃν ἡ κίνησις, μετα-
βαίνω, προσέρχομαι, ὑπάγω, ἀναβαίνω,
«εἰς κλισίην, εἰς ἄδου» Ὅμ. πλχ. «πρωτὶ ἄρου»
X 24, «πρὸς δῶμα» κ. ἀ. «ἐπὶ τινος» ἀνα-
βαίνω, ὅταν «ἐπὶ νῆος» Ν 665, «ἐρ' ἵππων»
Σ 332, «ἐπὶ πύργου» Ζ 386 «εἰς δόφρον» Ε 837·
«ἐπὶ τινα» ὑπάγω πρὸς τινα, Β 18 κ. ἀ.
«ἐπὶ τινι» προσέρχομαι εἰς τινα, Ρ 574· «ὀ-
κόνδε, Λυκίηνδε» καὶ μετ' ἄλλων αἰτιατ. μετὰ
τοῦ δε, Ὅμ. πλχ. Ἐπὶ ἐχθρικῆς δὲ κινήσεως,
ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ «ἐπὶ τινι» Α 460, Π
751· β. μετὰ τινα» καταδιώκω τινα, ἴδ. ΜΕΤΑ,
καὶ ἰοῖς· δ'.) μετ' ἄλλων περαιτέρων προσδιο-
ρισμῶν, ἐκφερομένου ἢ διὰ προθέσεων, ὅταν «β.
μετ' ἵχνια» ἀκολουθῶ τὰ ἵχνη, ἔπομαι, γ 30 κ. ἀ.
«β. μετὰ πατρός· ἀκούην» ἀπέρχομαι
ἵνα περὶ τοῦ πατρός ἀκούσω, δ 701 κ. ἀ. «ἔβη
κατὰ δαίτα» εἰς δεῖπνον, Α 424, «ἀμφί τινι
βαίνω» κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν: βαδίζω ἢ
περιφέρομαι περὶ τινα, ὁρῶτερον δὲ: ὑπερᾶνω ἢ
πρὸ τινος ἢ παρὰ τινα ἵσταμαι (πρὸς ὑπεράσπι-

σιν), κυρ. ἐπὶ ζώων, ὅταν Ε 299· ἔπειτα δὲ καὶ
ἐπὶ ἀνθρώπων, Σ 477, 359, 340, πρβλ. ΛΜΦΙ-
ΒΑΙΝΑ καὶ ΛΜΦΙ· ἢ διὰ μετοχῆς τοῦ ἐνεστ. ἐκ-
φραζούσης τὸν τρόπον τοῦ βαίνειν, ὅταν «ἔβαν
φέρουσαι» Β 302, «ἔβη ἀΐσσα» ἴδ. Αΐσσα (1)
Α.) α.) ἢ διὰ μετοχῆς τοῦ μέλλοντος, ἐκφερού-
σης τὸν σκοπόν, ὅταν «ἔβη ἐξεναρξίζων» Α 404,
«ἀγγελέων» δ 24.

β'.) Μεταβ. ὁ α. ἀορ. «ἔβητα» ποιητ. ἔχει
διάθεσιν ἐνεργ. μεταβατ., σημ. δηλ. ἐποίησα βαί-
νειν, ἔπομ. ὡδήγησα, ἀνεβίβασα, κατεβί-
βασα κ. τ. τ. ὅταν «πρωτὰ βῆσεν ἀφ' ἵππων» Π
840· «ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων βῆσε κακῶς ἀέκον-
τας» κατεβίβασεν, Ε 464, «βῆσαι ἵππους ἐπὶ
Βουπρασίου» ἀγαγεῖν, Α 756. (ἢ Ὡσαύτως καὶ
ὁ μέσ. ἀορ. ἔβησάμην ἐν συνθέσει, ἀνεβίβασα
χάριν ἑαυτοῦ ἢ εἰς τι τῶν ἑαυτοῦ ἐν τῷ
μοναδικῷ παραδίδωμι «νῶ ἀναβησάμενοι» α
474) πρβλ. ΕΙΣΒΑΙΝΑ, ΕΒΒΑΙΝΑ.

Βάκχειος, ΕΠΗ, ΣΙΟΚ, εἰς τὸν Βάκχον ἢ τὴν
λατρείαν αὐτοῦ ἀνήκων, βακχικός, ὅθεν ἐνθου-
σιῶν, μεθύων, ἐπιθ. τοῦ Διονύσου, Τμ. 48, 46.
ΒΑΛΑΝΟΣ [v.], ἢ, ὁ καρπὸς τῆς ὀρυζ. (,βα-
λανιδιᾶς») ,βαλανίδι» ἢ βελανιδί», ἢ ὁ καὶ
τότε καὶ νῦν εἰς τροφήν μάλιστα τῶν χοίρων
χρήσιμος, κ 242, ν 409.

ΒΑΛΙΟΣ [v.], ὁ (ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαλῖος=ἔχων
στίγματα λευκά, ,παρδαλός» ἢ ἡ μέλλον, ἐν-τῇ
αὐτῇ χρήσει καὶ σήμερον περιωδήσει: τῆς λέ-
ξεως μετὰ μόνῃς τῆς τονικῆς παραλλαγῆς, ,βά-
λιος» ὅπερ προφ. βάλjos, ὁ ἐπὶ τοῦ μετώ-
που λευκὰν φέρων στίγμα) ὄνομα ἐνός τῶν
ἵππων τοῦ Ἀχιλλεύου ὁ, ,Βάλιος», καθ' ὃ καὶ
σήμερον οὕτως κοινωνιοῦνται πολλὰς οἱ ἵπ-
ποι ἐν Ἑλλάδι, Π 449 (Κατὰ τὸν Σχολ. σημ. ἡ
λ. τὸν ταχύν).

ΒΑΛΛΑ, μέλ. Ἰων. βαλέω ἀντὶ τοῦ βαλῶ ἀορ.
β'. ἔβαλον, β'. ἐν τῇς ὑποτ. καὶ εὐκτ. Αἰολ. καὶ
Δωρ. βάλισθα, βάλοισθα, Ο 571, μ 221· πα-
ρακ. βέβληκα· ὅπερ: βεβλήκειν (συγν. μετ' ἡμῶν
ἀορ. Ε 66, 73, 664, γ 258, ἐνθα τὸ «βεβλή-
κειν» εἶνε γ'. προσ. ὡσαύτως καὶ στ. 275 ἀντὶ
τῆς πρότερον γραφ. βεβλήκει)· παρακ. παθ. βέ-
βλημαι, γ'. πληθ. Ἰων. βεβλήταται ἀντὶ τοῦ βέ-
βληνται, ἐπικ. βεβόληται (ὅπερ εὐχρηστον μόνον
μεταφορ. ἐπὶ ψυχικῶν παθημάτων, ἴδ. Ι, Α, 3,
β'. ἐν ᾧ ὁ ἄλλος παθ. παρακ. τίθεσθαι κατὰ τὴν
κυρ. σημ. ἐπὶ σωματικῶν παθημάτων) μετοχ.
βεβλημένος, ὑπερσ. βεβλήμην καὶ γ'. πληθ. Ἰων.
βεβλήτα ἀντὶ τοῦ βεβλήντο· ἐκ δὲ τινος μέσ.
ἀορ. μετ' ἡμῶν. σημ. εὐρίσκονται γ'. ἐν ἔβλητο,
ἀπαρρ. βλήσθαι, μετοχ. βλήμενος, ὑποτ. γ'. ἐν
βλήεται ἐπικ. ἀντὶ τοῦ βλήεται, ρ 472, εὐκτ. β'.
ἐν. βλετο κτλ. καὶ μέλ. βλήσονται ἐν συνθ. σωμα-
τίζονται (ἴδ. ΚΥΝΗΛΑΛΑ).—Ὁ Κλάσσαν ἀπέδειξε
ὅτι ἡ μετοχὴ βεβλήμενος ἔχει πάντοτε παρα-
κειμ. σημασίαν, ἡ δὲ βλήμενος μόνον ἀορίστου
L) Ἑνεργ. Α.) Μεταβ. 1) ῥίπτω (ῥήψω

χυνω⁽¹⁾», «πιπτω⁽²⁾» α.) κυρ. «λόματα εἰς ἄλα» Α 314, «ἐν πυρί» Ε 429, «πῦρ ἐν νηυσὶν» ῥίπτω φωτὶς ἐν (ὅπερ διάφορον ὅπως οὖν τοῦ «βάλλω φωτὶς ἐν») Ν 629 «εὐνάς» ἀγκυροβόλῳ, 137 κ. α. ἰδίως ἐπὶ τῶν μακροθέν ῥιπτομένων παντοίων ὄπλων, «βέλος» ἐπὶ τῆς πέτρας, ἢν ὁ Κόκλωφ ῥίπτει, 1495 «χαλκόν, ἰόν ἐν στήθεσσι» ἀκόντιον, βέλος εἰς τὰ στήθη, Ε 316, υ 62 ὅν. ἄνευ πτ. τοξεύω, ἀκοντίζω, Α 52, Θ 282 κ. α. β.) μεταφ. ἐμβάλλω, ἐμπλέκω, «εἰς κακὸν τινα» μ 224, «μετὰ νείκεα» εἰς ἔριδας ἐμπλέκω, Β 376. 2) ἐν γένει κινῶ καὶ ὀή. α.) ταχέως καὶ ὀρμητικῶς, ῥίπτω, ἐλαύνω, ὠθῶ, «ἐτέρωσεν ὄμματα» ἀποστρέφω ἀλλαγῶς τὰ ὄμματα, «ῥίπτω ἄλλου τὰ ὄμματα» π 179, «τοὺς ἵππους πρόσθε» προσλαύνω, Ψ 572, 639, «νῆα πρὸς πέτρας» ὠθῶ, «ῥίπτω ἔξω», ἐξοικέλλω, μ 71 πρὸλ. καὶ ἀποβάλλω β.) ἀπλῶς κινῶ, μετακινῶ, ὅσον «κάρη ἐτέρωσεν» κλίνω, «γέρνω» Θ 306, Ψ 697 ὅθεν ταύτων τῇ εἰθῆται, «βάλλω» (καὶ «βάζω, βάνω, βαίνω») ὅσον «μῆλα ἐν νηυσὶ» 1470, «τὶ ἐν χερσὶ τινος» ἐνχειρίζω, Ε 574 «πῆχες, χεῖρες, ἀμφί, περί, πρὸς τινι» ῥίπτω τὰς χεῖρας περί τινός, τουτέστι ἐναγκαλιζομαι, Ὅμ. πλχ. «δάκρυ ἀπὸ βλεφάρων χαμάδι» γύνω, δ 114, 198 «χεῖρας ἀείρων βάλλ. ποτὶ γαίῃ» ὠφωνα καὶ ἄφωνα τὰς χεῖρας νά πῖπτωσι κατὰ γῆς, ἀνέσειον, ὡς σημ. τῆς ἀγωνίας τοῦ ἀποθνήσκοντος, λ 424 (ἡ ἐρμηνεία αὕτη εἶνε ὀρθότερα τῆς συνήθους, καθ' ἣν τὸ «χεῖρας βάλλον» συνάπτεται μετὰ τοῦ «περὶ φασγάνου») φύλλων χθαμαλὰ βελήταται εὐνάι «στιβάδες φύλλων», εἶνε ῥηγμέναι χαμηλά, λ 194 ἰδίως δὲ ῥίπτω τι ἐπάνω μου, «βάλλω» ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὄπλων κ. τ. τ. «ἀμφ' ὦμοις αἰγίδα» Σ 204, «σπεῖρα ἀμφ' ὦμοις» δ 245, «ἀμφὶ τινι ῥάκος» ε 344 κ. α. πλχ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ὅσον «κύκλα ἀμφ' ὀχέεσσι» Ε 722 «ἐρ' ἱστῇ βέλῃ τοι ἐπίτονος» ἦτο προσηρημένος, προσδεδεμένος, μ 423 καὶ μεταφ. «φιλότητα μετ' ἀμφοτέρουσι β.» φιλίαν μεταξὺ τῶν δύο ἐμβάλλω, Δ 16 «ὑπνον ἐπὶ βλεφάροις» α 364. || «ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσι» οἱ ἀθάνατοι ἐμβάλλουσιν εἰς τὴν ψυχὴν μου (τῇ πεποθησὶν) μὲ ἐμπνέουσι, μὲ φωτίζουσιν, α 200. 3) κτυπῶ α.) κυρ. τι ἢ τινὰ διὰ μακροθέν ῥιπτομένου, βέλους, ἀκοντίου κ. τ. κτυπῶ, «εὐρίσκω», ὅθεν καὶ «πληγώνω» «τὸν ἔβαλλ' Ἀπόλλων», τὸν ἐκτύπησε, τὸν ᾤρεν ὁ Ἀπόλλων, ὃ ἐ ἀπῆλθεν αἰφνιδίως, η 64 κ. α. πρὸλ. Ο 478, «τὴν δουρὶ» Ε 73, «οἷς φ.» Ε 393 «στίθος χερμαδίω» Ε 412, «τὴν λάεσσι» Γ 80 κ. α. καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ βληθέντος μέρους, «τὴν στήθος» κτυπῶ τινα εἰς τὸ στήθος, Δ 480 κ. α. «τὴν μὲρὸν οἰστῶ» Α 583 ἔτι δὲ «τὴν κατὰ ἡ πρὸς τι» Ε 66, Α 144, καὶ μετὰ μόνης ὀργαν. δοτ. «χερμαδίους, βέλεσι» Μ 155, π 277, «ἔλας τὸ μὲν βάλεν ἴφ» (κατὰ ζεύγμα)

πληγῇ, ἢν ἐπὶ νῆαυ ἐκτύπησε αὐτὸν διὰ βέλους, Ε 795, Π 511 ἄνευ πτ. [στοχαζομαι] εὐστοχῶ, ἐπιτυχάνω, 158, τοῦναντίον τοῦ ἀμαρτάνω, Α 350, Ν 160 ἐπομ. ὡς ἀποτίλεσμα τοῦ κτυπῶ, καταβάλλω, ἐξαπλώνω, «τὴν ἐν κοίτησι» Θ 136 β.) μεταφ. «ἀγεί, πένθε βεβωλημένος» ὑπὸ λύπης, πένθος τετραμμένος ἢ καταβεβωλημένος, 13, κ 247 (ὅπου παράκειται καὶ ἡ αἰτ. τοῦ μέρους «κῆρ» καὶ 19 «ἦτορ»). 4) προσβάλλω, προσπίπτω τινί, «ραθάμιγες ἔβαλλον ἄντυγα» σταγόνες (αἷματος) ἔρραινεν τὸν τροχόν, Α 536, Γ 504, «ἡνίοχον κοινῆς ραθάμιγες ἔβαλλον» μόρια κοινωροτοῦ προσέβαλλον τὸν ἡν. ἡ ἐκπίπτον ἐπὶ τὸν ἡνίοχον, Ψ 502, «κτύπος οὕτω βάλλει» προσβάλλει τὰ ὦτα, Κ 535, «τόπον ἀκτίσι βάλλει ἡλιας» τὸν τόπον «κτυπᾷ ὁ ἥλιος» μὲ τὰς ἀκτῖνας, ε 479.

Β.) Ἀμετάβ. πῖπτω, ὀρμῶ, περὶ ποταμοῦ «εἰς ἄλα βάλλει» εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, Α 722 «ἵπποι περὶ τέρμα βαλοῦσαι» φοράδες περὶ τὸ τέρμα τρέχουσαι, ἐλαύνουσαι, Ψ 462 (ὀρμότερον ἄλλοι συνάπτουσι τὴν πρόθεσιν μετὰ τοῦ βαλοῦσαι: περικάμψασαι τὸ τέρμα. || Ἐάν δὲ ἔν τῷ ἐτέρῳ παραδείγματι ἐννοήσωμεν ὡς ἀντικείμενον: τὰ ὕδατα (ῥίπτει εἰς τὴν θάλασσαν), ἐκλείπει ἡ ἀμετάβαστος αὕτη διάθεσις τοῦ ῥήματος).

Π.) Μέτ. 1) βάλλω τι ἐμαυτῷ [ἀναβάλλομαι], «ῥίπτω τι ἐπάνω μου» «ἀμφ' ὦμοισιν εἶφος, τόξα» Γ 334, Γ 372 κ. α. «αἰγίδα» Ε 738 κ. α. 2) μεταφ. «βάλλομαι ἐν θυμῷ γόλον τινα» βάλλω εἰς τὴν καρδίαν μου ὀργὴν ἐναντίον τινός, Ε 50 ἰδίως «μετὰ ἡ ἐνὶ φρεσὶ, ἐν θυμῷ βάλλομαι», «βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν μου», «συλλογίζομαι, ἀναλογίζομαι», «ἐν ἐνὶ φρεσὶ βάλλω σῆσι», «συλλογίσου το καλὰ», Α 297, λ 454, κ. α. ἔτι δὲ καὶ ἐνθυμήσου το καλὰ, ὅσον μ 218 κ. α. «ἐν θυμῷ ἐβάλλοντο ἔπος» ἐφύλαξαν τὸν λόγον εἰς τὴν καρδίαν των, ἐνεστερνίσθησαν τὴν συμβουλὴν, Ο 566 σημ. δὲ καὶ τὸ νομίζω, Γ 195, «νόστον μετὰ φρεσὶ βάλλομαι» ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, ἔχω κατὰ νοῦν, Γ 435.—ἄνευ πτ. «ἐτέρως ἐβάλλοντο» ἄλλως ὥρισαν ἢ διέθεσαν, μετέβαλον γνώμην, α 234 (τοῦτο κατὰ τὸν Νίτην καὶ Σπίτζερνρον ὁ δὲ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν γράφουσιν ἐδόλοντο: ἴδ. βοῦλομαι).

ΒΑΜΒΑΙΝΩ, ποι. κατὰ τινὰς μὲν φελλίζω, βατταρίζω, «ψευδίζω» (|| ἡ μάλλον «ἀσαφῆ (καὶ τρέμουν) φωνὴν προέειπε» «πιάνεται ἡ γλῶσσά μου, τρέμει ἡ φωνή μου») κατ' ἄλλους δὲ (ὑπὸ φόβου ἢ ῥίγους) τρέμω, «κτυπῶ τὰ δόντια», Κ 375 τ. (Ἀμφοτέρως τὰς ἐρμηνείας παρέχουσι τὰ σχόλια. Πιθανώτατα εἶνε λ. πεποιημένη: κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐφετικόν τοῦ βάζω: ἐπιθυμῶ νὰ ὀμιλήσω κατ' ἄλλους δὲ ὄχι τόσο πιθανῶς σύνθετος ἐκ τοῦ βάζω καὶ βαίνω, οἷον: τρέμω πόδας τε καὶ ὀδόντας).

ΒΑΝ, ἐπ. ἀντί τοῦ βαν, ἴδ. ΒΑΙΝΩ.

ΒΑΝΤΩ, 1) ἐμβάπτω „βαυτῶ“, ὅσον «πέ-
λινω» ἐν ὕδατι· (ἵνα στομῶσω, σκληρύνω δηλ.
αὐτόν) 1 392 f. 2) βάπτω, χρωματίζω,
„βάφω“ Βατρ. 223.

ΒΑΡΒΑΡΟΦΩΝΟΣ [v...], ΟΝ (βάρβαρος, φωνή)
ὁ βάρβαρον καὶ τραχεῖαν φωνὴν ἔχων, ἐπ(θ. τῶν
Καρῶν, Β 867 f. (κατὰ τὸν Νίτσην· ὁ δὲ Δοι-
δερλίνος ἀποδίδωκε εἰς τὴν λ. βάρβαρος τὴν μεθ’
Ὀμ. σημασ. ἐρμηνεύει τὴν προκειμένην λέξιν·
ὁ μὴ Ἑλληνιστὴ λαῶν).

ΒΑΡΒΙΣΤΟΣ, Η, ΟΝ, ἴδ. ΒΡΑΣΙΣ.

(ΒΑΡΕΩ) = ΒΑΡΙΩΝ, εὐχρ. μόνον ἐν τῇ ἐπικ.
μετοχ. «βεδαρῶς» βεδαρημένος, «οἶνω βε-
δαρητός» ὑπὸ οἶνου βεδαρημένοι «οἶνοδα-
ρεῖς», μεθύοντες, *Ὁδ. γ 439, τ 122. (||. Ἐν
τῇ καθομιλ. εὐχρηστον εἶνε τὸ ῥῆμα τοῦτο εἰς
μὲν τὴν αὐτὴν σημ. ἐν τῇ συνθέτῳ „ἀποδαρε-
μένω“ ὁ. ἔ. πολλὸ βεδαρημένος = ἔγκυος· τὸ ἀ-
πλοῦν δὲ „βαρῶ“ = κτυπῶ).

*ΒΑΡΟΣ, ΤΟ, „βάρος“ Βατρ. 94.

*ΒΑΡΙΒΡΟΜΟΣ [v...], ΟΝ, ποι. (βαρὺς, βρόμος),
βαρυδροντῶν, βαρυκροτῶν, Ἀποσπασμ. 72.

ΒΑΡΙΩΝ [v...] (βαρὺς) εἶμαι βεδαρημένος,
αἰσθάνομαι τὸ βάρος «βαρῦνθαι μοι ὤμος» ὑπ’
αὐτοῦ (τοῦ ἔγκυος) αἰσθάνομαι βαρὺν τὸν ὤμόν
μου ὑπὸ τῆς πληγῆς, Π 519 f.

*ΒΑΡΙΕΤΗΣ [v...], ΟΝ (βαρὺς, κτύπος) ὁ
βαρέως κτυπῶν, τοὔτεστι βροντῶν, περὶ τοῦ
Διός, Γ 1. Δῆμ. 4, 334, 441, 460.

ΒΑΡΙΩΝ [v...] (βαρὺς), ἀόρ. ἀ. ἐδάρινα, παθ.
ἀόρ. ἀ. ἐδαρήνῃην καὶ ἐπ. παρακ. βεδαρῶς (ἴδ.
ΒΑΡΕΩ) δίδω ἢ προξενῶ βάρος, βαρύνω, ε
321· μετ’ αἰτ. προσ. Ε 664, Α 584. — Παθ.
«βαρύνομαι γυτὰ, χεῖρα» αἰσθάνομαι, ἔγω βά-
ρος εἰς τὰ μέλη μου, εἰς τὰς χεῖρας, Τ 165, Γ
480 «κάρη πῆλῃκι βαρυνθέν» κεφαλὴ ἔχουσα
τὸ βάρος τῆς περικεφαλαιας, Θ 308.

ΒΑΡΙΣ [v...], ΕΙΑ, ἴ, ἀ. ὁ ἔχων βάρος, „βα-
ρὺς“, στίδαρος, «γέιρ», „βαρὺ χέρι“ Α
219, Ρ 48, Φ 590, σ 56· συγγ. ἐν τῇ φρ. «βα-
ρεῖας χεῖρας ἐποίσει» Α 89· ἀλλὰ ἔν τούτοις τοῖς
παραδείγμασι δύναται νὰ ἔχῃ τὸ ἐπ(θ. τὴν ἐφε-
ξῆς σημ. β.) ὁ προξενῶν βάρος, καταθλι-
πτικός, ἐπαχυθὴς, σφοδρὸς, „βαρὺς“ «δ-
δύναι» ὀλιβεραί, Ε 447· «ἄτη, ἔρις, κακοτή» Β
441, ο 233, Γ 55, Κ 71 «κῆρες» Φ 568· γ.)
περὶ τόνου φωνῆς, ἰσχυρὸς, δυνατός, βαρὺς,
«φθόγγος» 1 257. Ἰδίως τοῦ οὐδέτ. τὸ τε ἐν. καὶ
ἐκ(θ. «βαρὺ καὶ βαρεῖα» ἐπιρρηματικῶς βαρέως,
«βαρεῖα» (προφ. βαρῖά) δυνατά, «βαρεῖα
στενάχω» „βαρεῖαναστενάχω“, Θ 334, ε 420
κ. ἀ.

ΒΑΡΥΣΤΕΝΑΧΩΝ [v...], ΟΥΣΑ, ΟΝ, ἐπ. («βα-
ρὺ στενάχω») βαρέως στενάχων, „βα-
ρεῖαναστενάχων“ Ὀδ. Δ 153, Γ 16 κ. ἀ.
(Ἀπὸ τοῦ Βεκκ. καὶ ἐξῆς γράφεται χωριστὰ
«βαρὺ στενάχων»).

*ΒΑΣΙΛΕΥΣΤΟΣ [v...], ΟΝ, ποι. (βαρὺς, φθόγ-
γος), βαρὺφωνος· ἐπ(θ. τοῦ λέοντος, βαρέως
βρυχώμενος, Γ. Ἀφρ. 460.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ [v...], ἡ, θηλ. τοῦ βασιλέως, (||
κατὰ τὸ ἱερὺς-ἱερεῖα), βασιλίσσα, περὶ τῆς
Πηνελόπης καὶ τῆς βασιλίσσης τῶν Φαιάκων,
*Ὁδ. δ 770, η 241 κ. ἀ. ἐν δὲ καὶ βασιλό-
παις, περὶ τῆς Ναυσικίας, ζ 145.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ [v...], ΗΟΣ, ὁ, 1) βασιλεύς, ἄρ-
χων, ἡγεμὼν, ὅ ἐν γένει ἀρχηγός, Α 9. Ἐπὶ
τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων βασιλεὺς ἐκαλεῖτο ὁ ἄρ-
χων παντός δήμου ἢ κοινότητος, ὅστις ἐλάμ-
βανε τὸ ἀξίωμα τοῦτο διὰ τὴν ὑπερέχουσαν αὐ-
τοῦ ἀνδρείαν, σῴσεν ἢ διὰ τὰ πλοῦτῃ του· κα-
θὼς δὲ πᾶσαι αἱ ἀρεταὶ αἰτε σωματικαὶ καὶ αἰ
πνευματικαὶ ἐθεωροῦντο θεῖα δῶρα καὶ μέλιστα
τοῦ Διός, οὕτω καὶ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα· διὰ
τοῦτο καλεῖται ὁ βασιλεὺς «διογενής» καὶ «διο-
τραφής» καὶ «θετός» (ἴδ. τὰς λ.). — Καθ’ ἡκον-
τα καὶ ἔργα τοῦ βασιλέως («δικη βασιλῆων»,
δ 691) ἦσαν τὰ ἐξῆς: α.) συνεκάλει τὰς δημο-
σίας συνελεύσεις (ἀγορὰς τοῦ δήμου) καὶ διεύθυ-
νεν αὐτάς, Β 50 ἐξ. Γ 33, ε 26· β.) ἤτο ἀρ-
χηγός τοῦ λαοῦ ἐν πολέμῳ· γ.) ἔκρινε καὶ ἀπε-
φάσιζε περὶ δικαίου καὶ ἀδίκου (ἐδίκασε), Π 542,
τ 109, 110· δ.) ἐβουλότο δημοτελεῖς τινας θυ-
σίαις, Β 402—412, γ 5 ἐξ. 444 ἐξ. Ἡ δύναμις
αὐτοῦ ἦτο περιωρισμένη· οὐδὲν ἐδύνατο ν’ ἀπο-
φασίσῃ, πρὶν ἀκοῦσθαι τὴν γνώμην τῆς γεροντίας
(«βουλῆς γερόντων») τῆς συνισταμένης ἐκ τῶν
ἐπιτρανεστέρων ἀνδρῶν τῆς κοινότητος, σπουδαῖον
δὲ τίνος προκαιμένου, καὶ τῆς συνελεύσεως ἢ
«ἀγορᾶς» τοῦ δήμου. Ἀπολαύς δὲ καὶ τι-
μὰς («γέρα») εἶχε: α.) προσδρίαν ἐν ταῖς δη-
μοσίαις συνεδριάσεσι, καὶ μεῖζονα μερίδα ἐν ταῖς
εὐωχίαις, Ο 162· β.) τεμάχιον γῆς πρὸς καλ-
λιέργειαν, οἶοναι κτήμα τοῦ στέμματος, («τέμα-
νος») Ζ 494· γ.) δικαίωμα ἢ τέλη δικαστι-
κά («θέμιστες») Γ 156, ἐκτός τῶν ἰκουσίων δω-
ρεῶν («δωτῖναι»). Σύμβολα τοῦ βασιλικοῦ
ἀξιώματος ἦσαν: τὸ «σκήπτρον» χρυσοῦν ὁ. ἔ.
χρυσόπτερον (ἴδεν «σκηπτρόχρ» ὁ βασιλεὺς), Α
404 ἐξ. καὶ οἱ παρακολουθοῦντες αὐτὸν καὶ θε-
ραπεύοντες «κῆρυκες». 2) βασιλόπαις, καὶ
πᾶς ἐν γένει εὐπατρίδης, ἔχων μικρὰ ἢ με-
γάλῃ κτήματα, α 394, θ 41, 390. 3) κύριος,
δεσπότης, «ἀφφέντης» («αὐθέντης») Σ 556.
— Κατ’ ἀρχάς ἦτο ἡ λ. ἐπ(θ(εον) ὅθεν «ἀνὴρ
βασιλ.» Γ 170, Τ 182 κ. ἀ. καὶ τὸ ἐπ. συγ-
κριτικὸν «βασιλεύτερος» μεγαλειότερος βασιλεὺς,
βασιλικώτερος, Γ 160, 362, Κ 239· «βασι-
λεύτερον γένος» ο 533· καὶ ὑπερθετ. «βασιλεύ-
τατος» ὁ μέγιστος βασιλεὺς, Γ 69 f. (Ἐκ τῶν
πολλῶν ἐτυμολογιῶν ἡ ὀλιγώτερον ἀπίθανος, καὶ
μνήμης τινὸς ἀξία εἶνε ἡ ἐκ τοῦ βαίνω (τοῦ
μεταβατ. = κινῶ) καὶ λαός, οἶοναι τὸν λαὸν
ὁδῶν, ὁμοίον πρὸς τὸ Γερμ. Herrsch).

ΒΑΣΙΛΕΥΩ [v...] (βασιλεὺς) εἶμαι βασιλεύς,

βασιλεύω, κυβερνῶ, ἀπολ. B 203. «ἐν ἰθα-
κη» δ 47. «κατὰ θῆλον» γ 52. εἶμαι βασι-
λισσα, «ὕπὸ Πλάκην» Z 425. «Πύλου» λ 285.
μετὰ δοτ. B 206.

ΒΑΣΙΛΗΙΟΣ [~.~.], ἴη, ὤιον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ (βασιλεύς) βασιλικός, «γένος» π
404 f.

ΒΑΣΙΛΗΣ [~.~.], ἴδω, ἡ (ἐπιθ. θηλ. τοῦ ΒΑ-
ΣΙΛΗΣΙΟΣ) βασιλική «τιμή» Z 493 f.

ΒΑΣΚΕ, μόνον ἐν τῇ τυπικῇ φρ. «βάσκ' ἔθι»
„πῆγαινε γλήγορα“, τρέχει, σπεῦσον, Ἰλ.
B 8, Θ 399. προστ. ἐτέρου τινός τύπου τοῦ
βαίνω, πρὸλ. ΕΠΙΒΑΣΚΗ. Ὁ ἀσύνδετος συνδυα-
σμός τῶν ὁδῶν τούτων συνωνύμων προστακτικῶν
ἐκφράζει τὴν σπουδὴν, μεθ' ἧς ἀνάγκη νὰ ἐκτε-
λεσθῇ ἡ προσταγή· οὕτως ἡμεῖς διπλασιάζομεν
τὴν προστακτικὴν εἰς ταιαύτην περίστασιν „πῆ-
γαινε, πῆγαινε“ ἢ καὶ συνώνυμα συνδυάζομεν
„τρέχει, πῆγαινε“. Διὰ ταῦτα δὲν εἶνε ἀνάγκη
τὸ ἔθι νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀπλοῦν παρακελευ-
σματικόν, ὅσον τὸ ἄγε. (|| Ὁ Δοιδερλετινός ἀνα-
φέρει τὸ μὲν «βάσκε» εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ ὁρμὴν
πίσης κινήσεως, τὸ δὲ «ἔθι» εἰς τὸ τέλος. Κατὰ
ταύτην λοιπὸν τὴν ἐρμηνείαν θὰ ἦτο προστα-
κτικὴ τῆς φράσεως «βῆ δ' ἵεναι» καὶ θὰ ἀντε-
στοίχει πρὸς τὸ τῆς καθομιλ. „κίνησε νὰ πῆς“
ἢ „σῆκου νὰ πῆς“).

ΒΑΣΤΑΞΩ, μέλ. σω, „βαστῶ“, «ἔλξαν, τό-
ξον» *Ὁδ. λ 594, φ 405 «φόρτον νῆτοισι»
Ρατρ. 78. (Παράγεται ἐκ τοῦ ΒΑ-, βαίνω, βί-
βάω).

ΒΑΤΗΝ, ἀντὶ τοῦ ἐδήτην, ἴδ. ΒΑΙΝΩ.

ΒΑΤΙΕΙΑ [~.~.], (πιθ.ν. ἐκ τοῦ βάτος, οἶοναι
βατότοπος), λόφος τις περιφανὴς ἐμπροσθεν τῶν
Σκαίων πυλῶν παρὰ τὴν πόλιν Τροίαν, κατὰ
τὸν μῦθον τάφος τῆς Μυρίνης (ἴδ. τ. λ.) B 813.

*ΒΑΤΟΔΡΟΠΟΣ [~.~.] (βάτος, ὁρέπω) βάτους
δρέπων, τουτέστι κόπτων ἢ ἐκρίζων (ἵνα κατα-
σκευάσῃ ἐξ αὐτῶν αἰμασίαν, πρὸλ. ς. 188 καὶ
λ. ΑΪΜΑΣΙΑ) Ὑ. Ἑρμ. 190.

ΒΑΤΟΣ [~.], ἡ, „ὁ βάτος“, καὶ ἐν γένει πᾶς
θάμνος ἀκανθώδης, „ἀγκάθει“ ω 230 f.

ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ [~.~.~.], ἔπος (ἐπικὸν
ποίημα) κωμικόν, (|| παρωδία τῆς Ἰλιάδος, διότι
ἐν αὐτῇ παρίστανται μαχόμενοι βάτραχοι πρὸς
τοὺς μύς· μετὰ τῆς αὐτῆς σπουδαιότητος, μετὰ
τοῦ αὐτοῦ στόμου τῆς φράσεως, ὡς οἱ ἥρωες ἐν
τῇ Ἰλιάδι. Τὸ ποίημα τοῦτο ὑπὸ πολλῶν μὲν
ἀρχαίων ἀπεδίδετο εἰς τὸν Ὀμηρον, ἀλλ' ἀναν-
τιρρήτως εἶνε ξένον τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ ἀθανά-
του ποιητοῦ. Ποίαις ἐποχῇς καὶ τίνος ποιητοῦ
ἔργον εἶνε, τοῦτο μένει ἀμφίβολον. Ἡ ἀρίστη
τὸν κεκμηνοῦ ἐκδοσις εἶνε ἡ ὑπὸ τοῦ Βαουμμέ-
στέρου γενομένη ἐν Γουττιγγῇ 1852, ἐν ἣ καὶ
πολλαὶ καὶ καλά ἔρευναι καὶ σκέψεις περὶ τοῦ
ποιήματος).

*ΒΑΤΡΑΧΟΣ [~.~.], ὁ, βάτραχος, „βαθρα-
κός“ καὶ „βαρθακός“, Βατρ.

ΒΕΒΑΣΙ, ΒΕΒΑΜΕΝ, ΒΕΒΑΣΑΝ, ΒΕΒΑΩ, ἴδ.
ΒΑΙΝΩ.

ΒΕΒΑΡΗΣ, ἴδ. ΒΑΡΩ.

ΒΕΒΗΚΑ, ΒΕΒΗΚΕΙΝ, ἴδ. ΒΑΙΝΩ.

ΒΕΒΗΚΕ, ἴδ. ΒΙΛΩ.

ΒΕΒΑΨΑΤΑΙ, ΒΕΒΑΨΑΤΟ, ἴδ. ΒΑΛΑΨ.

ΒΕΒΩΑΨΑΤΟ, ἴδ. ΒΑΛΑΨ.

ΒΕΒΡΩΩ, ἐπ. τόπος τοῦ βιβρώσκειν, τρώγω,
κατατρώνω, «βεβρώθεις» Δ 35 f. (Κατὰ τι-
νας εἶνε ἀορίστου ἢ παρακειμένου σχηματισμός·
κατὰ τὸν Βούττιμαννον ὁμοῦς ἀνήκει εἰς ἐπιτα-
τικόν τι ῥήμα βεβρώθω, ἐκ τῆς ρίζης ΒΡΩ-
μετὰ παρενθήκης τοῦ 0).

ΒΕΒΡΩΩΣ, ΒΕΒΡΩΣΕΤΑΙ, ἴδ. ΒΙΒΡΩΣΚΩ.

ΒΕΗ, ΒΕΙΟΜΑΙ, ἴδ. ΒΕΟΜΑΙ.

ΒΕΙΩ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ΒΗ, ἴδ. ΒΑΙΝΩ.

ΒΕΛΕΜΝΩΝ, τό, ποι.=βέλος, μόνον κατὰ πληθ.
«βέλεμνα» βέλη, ἢ ἀκόντια, καὶ ἐν γένει μακρό-
θεν ριπτόμενα ὅπλα, βλήματα, μόνον Ἰλ. Ο
484, 489, X 206.

ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ, οἱ, ὁ (ἐκ τοῦ Βέλλερος
καὶ φονῆς· φονεύς τοῦ Βελλέρου, ἢ ἐκ τοῦ ἐλ-
λερα=τὰ κακὰ, τὰ ἐχθρά, καὶ φονῆς ὁ φονεύς
τῶν κακῶν θηρίων κ. ἄ. τ.) ἐπίθeton τοῦ Ἰκ-
ονόου, υἱοῦ τοῦ Γλαύκου, ὅστις κατὰ τὸν με-
ταγενέστερον μῦθον ἐφόρυσεν ἐξ ἀπροσεξίας ἡ-
γεμόνα τινὰ τῶν Κορινθίων Βέλλερον, Z 455.
ἴδ. Ἰηπόνοος.

*ΒΕΛΩΝΗ, ἡ (βέλος), „βελόνα“ Βατρ. 130.

ΒΕΛΟΣ, ΕΟΣ, τό (βάλλω). 1) μακρόθεν ριπτό-
μενον ὅπλον, telum, κατ' ἐξοχ. τὸ ἀκόντιον,
τὸ βέλος, (λατ.) „σαγίττα“, Ὁμ. πλ. πρὸλ.
Θ 513 (ὑπ' ἄλλων ἐνταῦθα ἐρμηνεύεται· πλη-
γὴ)· ἔπειτα πᾶν ἐν γένει πρᾶγμα κατὰ τοῦ πο-
λεμίου ριπτόμενον, βλήμα, ὅσον λίθος, E 439,
βράχου τεμάχιον, ι 495, θρανίον ριπτόμενον
κατὰ τινος, ρ 464· ποιητ. περὶ τῶν πράξεων βε-
λῶν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτεμίδος, δι' ὧν
ἐπέργεται ὁ αἰφνίδιος θάνατος, ἴδ. ἈΓΑΝΟΣ, ἐπὶ
δὲ καὶ περὶ τοῦ τοξέυματος τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ
ἐπιφέροντος τὸν λοιμὸν, Α 54· «ἐκ βελίων τινὰ
ἔλκω» ἐκτός τοξέυματος, ἐκτός βολῆς βέλους,
ὅπου δὲν φθάνουν τὰ βέλη, Δ 465· ὡσαύτως
«ἐρχομαι ἐκ βελίων, Π 668, 678, πρὸλ. E 430.
Μεταφ. αἱ ὠδῖνες τῶν τικτούσων λέγονται «βέ-
λος ὅζω, ὁρμῇ, τότε προεῖται—Εἰλεῖθιαι» Α 269.

ΒΕΛΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ, ποι. ἀνώμ. συγκριτικόν τοῦ·
ἀγαθός, μόνον τὸ οὐδ. ἐν τῇ φρ. «βέλτερόν ἐσι,
ἢ βέλτερον» μετ' ἀπαρεμφατοῦ καλλίτερον,
πρωτιμότερον εἶνε, E 81 κ. ἄ. καὶ «βέλτε-
ρον εἰ» ζ 282.

ΒΕΛΤΙΩΝ, ΟΝ, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ· ἀγαθός, ρ
18, ὅπου ἡ ἀρχαιότερα γραφὴ εἶνε βέλτιον
ἀντὶ τοῦ βέλτερον.

ΒΕΝΘΟΣ, ΕΟΣ, τό, ἐπ. ἀντὶ τοῦ βάθος, (ὡς τὸ
πένθος=πάθος) ἰδίως ἐπὶ τοῦ βάθους τῆς θαλάσ-
σης, «ἄλος» Σ 36, 38 κ. «ὅς τε θαλάσσης πᾶ-
σης βένθος οἶδε», περὶ τοῦ Ἀτλαντος, ὅτι γι-

νώσκει τὰ βάθη πάσης τῆς θαλάσσης, ὡς σημειοῦν τῆς μυητηριώδους αὐτοῦ σοφίας· καὶ πανουργίας· (ἐπὶ καὶ «ὀλοόφρων» αὐτόθι καλεῖται) α 53, δ 386· «βένθεα ὕλης» τὰ βάθη, τὰ ἐνδότατα τοῦ ἑσπέρου, ρ 316·— «ἄλός βένθεαδε» εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, δ ε. εἰς τὴν βαθειὰν θάλασσαν, δ 780, ο 51.

ΒΕΟΜΑΙ καὶ **ΒΕΙΟΜΑΙ**, ἑ. ἐνικ. βῆν, ἐπικόν ρ. μέλλω νά ζήσω, κυριώτατα «οὐ δὴν θηρόν βῆν, ἀλλὰ τοι ἤδη ἄγχι παρῆσθηκεν θάνατος» *Ιλ. Π 852, Ω 131· «τί νυ βείομαι, σέβ ἀπο- τεθνήσκω;» πρὸς τί νά ζήσω; τί τὴν θέλω τὴν ζωὴν μου; Χ 431· «οὐτὶ Διὸς βέομαι φρεσίν» δὲν θά ζῶ, δ ε. δὲν θά διαγῶ τὸν βίον κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Διός, Ο 194. (Κατὰ τινες μὲν εἶνε μέλλων τοῦ βίω, ὅμοιοι μὲ τὸ κεία (ὅπ. ἰδ.)· κατ' ἄλλους δὲ ὑποτακτικὴ ἔχουσα σημασίαν· μέλ- λοντας; (|| καὶ τοιαύτη μάλιστα ἀρμόζει ἐν τῇ Χ 431). Ὑπὲρ τῆς πρώτης γνώμης, (|| ἦν καὶ ὁ Κούρτιος καὶ ὁ Δούτζερς ἀποδέχονται) μαρτυ- ρεῖ ἡ φανερὰ πρὸς τὸν θάνατον ἀντίθεσις· ἡ ἐν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις ἐνυπάρχουσα. Παράγεται δὲ ἐξ ἀρχαίου τινὸς ἄχρ. ῥήματος **ΒΕΙΩ**, ἡ ὀρθότ. ἐκ τῆς ρίζης **ΒΙ-**, ἐξ ἧς· βίος, βίων· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς ρίζης **ΒΑ-**, βαίνω, καὶ ἐσήμαινε τὸ κατ' ἄρχαίαν· βαδίζω, ἀναστρέφομαι. Πρὸλ. δὲ καὶ λ. βίω).

ΒΕΡΕΘΡΟΝ, τό, ἀρχαιότερος σχήμ. ἀντὶ τοῦ βάρανον· χάσμα, λάκκος, κοιλοῦ τῆς γῆς ἀποκρημνός, περὶ τοῦ Ταρτάρου, Θ 14, καὶ τοῦ σπηλαίου τῆς Σκύλλης, μ 94. (Κατὰ τὸν Δοι- δερλεῖνον, οὗ τὴν γνώμην ἀποδέχεται ὁ Κούρ- τιος, ἐκ τῆς ρίζης **ΒΕΡ** ἢ **ΒΟΡ**, ἐξ ἧς βιβρώσκω **ΒΟΡ**, Λατ. **vorāgo**=βάρανον).

ΒΗ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐβῆ, ἰδ. **ΒΑΙΝΩ**.

ΒΗΛΟΣ, ὁ, ποιητ. (ἐκ τῆς ρ. **ΒΑ-**) βαθύτης, φλιζ, „κατωφλι(ον)“, Ψ 202· ὡσαύτως καὶ *Ιλ. Α 591, Ο 23, ὅπου ἀνευ ἀνάγκης ἐρμη- νεύεται· οἰκία, κατοικία.

ΒΗΜΑ, τό (βαίνω), βῆμα, πάτημα, „πα- τημασιδιά“, Ἰχνός, Ἰ. Ἑρμ. 222, 345.

ΒΗΜΕΝ, **ΒΗΜΕΝΑΙ**, ἰδ. **ΒΑΙΝΩ**.

ΒΗΙΑ, ἡ, πόλις τῶν Λοκρῶν, Β 532.

ΒΗΣΑΜΕΝ, **ΒΗΣΣΕ**, **ΒΗΣΣΕΤΟ**, ἰδ. **ΒΑΙΝΩ**.

ΒΗΣΣΑ, ἡ, ποι. (βαθός), κοιλάς, γάραγγις, χαράδρα, Ρ 283, Σ 588, τ 435, Ἰ. Ἀπ. 284, συνήθ. «οὐρεὸς ἐν βήσσει» Γ 34 κ. ἄ. πλχ.

ΒΗΤΑΡΜΟΝ, **ΟΝΟΣ**, ὁ, ἐπ. (ΒΑ-, ἀρμός), ἀρ- μονικὸς βαίνων, χορευτὴς, μόνον *Οδ. θ 250, 383.

ΒΙΛΩ (βία, βίη) καὶ ἐκ τινος· ἀρχαιότερου καὶ Ἰωνικοῦ τύπου **ΒΙΛΩ**, (ὅστις ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ μόνον ἐπικός εἶνε, εἰς δὲ τὸν ἐνεστώτα ἄχρ.) παρακ. βεβίηκα, Κ 145, 172, Π 22· μέσ. ἐνεσ. γ'. πληθ. βιόωνται κατ' ἐπ. ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ βιών- ται, λ 503, εὐκτ. γ'. πληθ. βιύατο ἐπ. ἀντὶ τοῦ βιώντο, Α 167· παρατ. γ'. πληθ. βιόωντο, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐβιόντο, ψ 9· μέσ. μέλ. βιήσονται· μέσ.

ἀόρ. ἐβιησάμην. (Τὸ ἐνεργ. βιάζω εὐρίσκεται κατ' ἐνεστ. μόνον μ 297· τὸ δὲ βιάζομαι κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ὡς ἀποθ. μὲν εὐρίσκεται πολ- λαχὸς παρ' Ὀμ., μὲ παθητικ. δὲ σημασίαν μόνον ἐν τοῖς ὑπὸ τὰ Α' ἀναφερομένοις χωρίοις).

Α') Ἐνεργ. „βιάζω“, ἀναγκάζω, πιέζω, στενοχωρῶ, «τινά» μ 297· μεταφ. ἄχρ. βεβίη- κεν Ἀχαιοῦ· Κ 145, 172· ὅθεν παθ. «βιάζε- σθαι βεβίησαι» στενοχωροῦμαι ὑπὸ τῶν βελῶν, Α 376, Ο 727, Π 402. Β') Ἰδ. ἀποθ. „βιά- ζω“, στενοχωρῶ, «τινά» Α 467, Π 823, Χ 229, η 278, ρ 348· «παῖδας ἐβιήσατο ὄνος» ἐνίκησε διὰ τῆς ἐπιμονῆς του, καὶ δὲν ἠναγκά- σθη ὑπὸ τῶν ροπαλίων νά προχωρήσῃ, Α 558· «τινά ψεύδεσαι» ἐξαπατῶ, Ψ 576· μετὰ διπλῆς αἰτ. «μισθόν τινα» διὰ τῆς βίας ἀποστερῶ τινα τὸν μισθόν, „τοῦ κρατῶ τὸν μισθόν“, Φ 451.

ΒΙΑΙΟΣ, ἡ, ὄν (βίη), βίαιος, περιέχων βίαν «ἔργα» β 236· ἔτι δὲ βιαιοπραγῆς· «Κή- ρες» Ἰμ. 7, 47.—Ἐπιρ. **ΒΙΑΙΟΣ** διὰ τῆς βίας, *Οδ. β 237, χ 37.

ΒΙΑΣ, **ΑΝΤΟΣ**, ὁ, 1) εἰς τῶν ἐταίρων τοῦ Νέστορος, ὅσον ὑπαστράτηγος αὐτοῦ, Δ 296. 2) εἰς Ἀθηναίους, Ν 691. 3) εἰς τῶν Τρώων, Υ 460.

ΒΙΛΩ, ἰδ. **ΒΙΑΖΩ**.

ΒΙΒΑΣ, **ΛΣΑ**, **ΛΝ**, ἐπ. μετοχ. τοῦ ἄχρ. βιβῆ- μι, ἐτέρου τύπου τοῦ βαίνω, «μακρὰ βιβάς» μακροῖς βήμασι βαδίζων, Η 213, Ο 307, ι 450· «ὕψι βιβάντα» υπερφάνως βαδίζοντα, Ν 371.

ΒΙΒΑΣΘΩΝ, **ΟΥΣΙΑ**, **ΟΝ**, ἐπ. μετοχ. ἐκ τοῦ ἄχρ. βιβάσθω (ἐκ τοῦ βιδάω)=βαίνω, βαδίζω, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «μακρὰ βιδάσθων» μὲ με- γάλια βήματα βαδίζων, μόνον *Ιλ. Ν 809, Ο 676, Π 534. (Ὁ δὲ Δοιδερλεῖνος, ἀπορρίπτων τοῦτον τὸν τύπον προτιμᾷ τὴν γραφὴν ἐνός χει- ρογρ. «βιδάσκων» καὶ εἰς τοῦτο τὸ ῥῆμα ἀναγε- καὶ τὸν τύπον «ἐβιδάσκων», ἰδ. **ΒΙΒΑΝ**).

ΒΙΒΑΝ, ἑτέρος ἐπ. τύπος τοῦ· βαίνω, βαδί- ζω, «πέλωρα βιβᾶ» γιγαντιαίους βήμασι βαδίζει, Ἰ. Ἑρμ. 225· θαμιστικὸς τύπος τοῦ παρατ. ἐβιδάσκων, ἐν τῇ Ἰ. Ἀπ. 133. Πρὸ τοῦ **Βεκ- κέρου** ἐγράφετο μετοχὴ τοῦ ῥήματος τούτου· βιδῶν, ὡς, ἐν τῇ Γ 22 καὶ λ 539· τὰ δὲ νῦν γράφεται· βιδάς, ἀσα.

ΒΙΒΡΑΣΚΑ, ἐπ. ἀόρ. β'. ἔβρων, Ἰ. Ἀπ. 127· παρακ. βέβρωκα· παθ. μέλ. βεβρώσομαι, τρώ- γω, κατατρώγω, μετ' αἰτ. Χ 94, μετὰ γεν. τοῦ ὅλου «βεβρωκὸς βοός» ἔρχεται ἀγραυλοῖο· μέρος τοῦ βοός, γ 403· «χρήματα βεβρώσεται» θά φαγωθῶν, β 203.

ΒΙΗ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ βία, ἐπ. δοτ. βιήφι, Ὀμ. πολχ. κυρ. θηλ. τοῦ βίος, ὅθεν κυρ. 1) ζωικὴ δύναμις, ζωή, **νίη**, «ἐπὶν ὕμνων γε βίας ἀφελώμεθα χαλῶν» ἀφ' οὗ ἀφαιρέσωμεν τὴν ζωὴν σας, χ 249. 2) ἐν γένει ἰσχυρὸς, ῥώμη, ἀλκὴ, βία, „δύναμις“ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ

ζώων, Ὅμ. πολχ. «βίη καὶ κάρτος» α 143, α 439· σπανιότερον περὶ πνευματικῆς δυνάμεως «ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶ» Γ 45· ἐπὶ ἀφύγων, οἶον «βίη ἀνέμων» Π 243, Ψ 743· πολλάκις περιφραστικῶς ἐπὶ ἐξόχων ἀνδρῶν, ὡς καὶ τὸ «μένος, σθένος κ.τ.π., οἶον «βίη Διομήδεος, Ἐλένοιο, Αἰνείαιο, Πριάμοιο, Ἡρακλῆος» Ε 784, Ν 758 κ. ἀ. ἢ μετὰ ἐπιθέτων ἐκ κυρίων ὀνομάτων παραγῶγων, οἶον «β. Ἐτεοκλήσει, Ἡρακλήσει, Ἰφικλήσει» Δ 386, Ε 638, λ 290· κατὰ λέξιν μέν: ἡ ῥώμη τοῦ Διομήδους, Ἡρακλείους κ.τ.λ. || κατὰ περιφρασιν δὲ ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς καθομ. „ἡ γενναϊότης του, ἡ ἐνδοξότης του, ἡ λογιότης του, ἡ πανιερότης του“ (= ὁ γενναϊότατος ἤ: ὁ ῥωμαλεώτατος Διομήδης, Ἡρακλῆς κ.τ.λ.— «βίη» διὰ τῆς βίας, α 231· «βίη ἀέκοντος» Ἰδ. λ. λέκων. 3) βίαιοιπραγία, βία πρᾶξις, παραβίασις, α 329· συνθ. κατὰ πληθ. Ε 521, «βίας ἀποτίσεται» γ 246, λ 118, ρ 540. (Ταύτην τὴν σημ. δὲν παραδέχεται ὁ Δουδερλ.).

ΒΙΩΝΑΡ, ΟΡΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθεὶς, Δ 92.

ΒΙΟΘΑΛΜΙΟΣ, ΟΝ (βίος, θάλλω), ὁ ἐν τῷ βίῳ θάλλων, ὁ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ζωῆς εὐρισκόμενος; Ὑ. Ἀερ. 490.

ΒΙΟΣ, ὁ, ζωή. Ὑδ. ο 491, α 234, Βατρ. 33· (|| Ἐν τῇ καθομ.λ. σώζεται μὲν ἡ λ., ἀλλ' εἰς τροπ. μόνον σημ., «βίος»=περιουσία).

ΒΙΟΣ, ὁ, ἐπ. τὸ τέξιν, Α 49, ξ 270 κ. ἀ. (|| Ἡ παραγωγή ἀμφίβολος: σχολαστικῇ εἶνε ἡ ἐκ τοῦ βίος, ὡς ὄντος δῆθεν κατ' ἐξοχὴν τοῖκοῦ τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων. Ὁ Κούρτιος σχετίζει αὐτὴν πρὸς τινὰ Σανσκριτ. λέξιν σημαίνουσαν τὴν νεοράν, ἥς ὁμοι: σαφῶς διακρίνεται, Δ 125).

ΒΙΟΤΑ, ἡ,=βίωτος, βίος, δ 565 f.

*ΒΙΟΤΗΣ, ΒΙΟΣ, ἡ=βίωτος, Ὑρ. 7, 40.

ΒΙΩΤΟΣ, ὁ, ποι. (βιώω). 1) βίος, ζωή, Η 504, Ν 563 κ. ἀ. «μοῖρα βιώτοιο» τὸ μέτρον τοῦ βίου τὸ ἐνὶ ἐκάστῳ ἐπιμετρηθέν, Δ 470, μ 328. 2) τὰ (μέσα τὰ) πρὸς τὸ ζῆν, περιουσία, «βίος», τό, Ε 544· «β. ἀλλότριος» ξένη περιουσία, α 460, 377, «βίωτος καὶ κτήματα» 6 123, 126. Ἐν τῷ α 446, 456, ὁ λόγος περὶ τοῦ φορτίου τοῦ πλοίου· «δομα—ἐνίπλειον βιώτοιο» τ 580, γ 78.

ΒΙΩΤΑ (βίος), ἀορ. β'. ἐβίων, προστ. βιώτω, ἀπαρφ. βιώναι· μέσ. ἀορ. ἀ. ἐβιωσάμην. Ἐτι δὲ καὶ ἐκ τινος ἀποθ. ῥήματος: ἀ. πληθ. βιώμεσθα μὲ σημ. παθ. Ὑ. Ἀπ. 528, ὅπου ὅμως ὁ Οὐόλφ. ἀντικατέστησε τὸ βεόμεσθα ἐκ τοῦ βέομαι, ὅπ. Ἰδ. 4) Ἐνεργ. ζω ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, Θ 429, ξ 359 κ. ἀ. 2) Μέσ. ζωογονῶ, διατηρῶ εἰς τὴν ζωὴν, σώζω τινός τὴν ζωὴν, «σὺ γὰρ μ' ἐβιώσας» μόνον θ 468.

ΒΙΩΤΑΤΟ, ΒΙΩΩΝΤΑΙ, ΒΙΩΩΝΤΟ, Ἰδ. ΒΙΩΩ.

ΒΛΑΒΕΡΟΣ, ἢ, ὅν (βλάπτω), «βλαβερός» Ὑ. Ἐρμ. 36.

ΒΛΑΒΟΜΑΙ, ἀρχαιότερος σχηματ. τοῦ βλέπωμαι, διασωθεὶς ἀπαράλλακτος σήμερον «βλάβομαι» καὶ ἐνεργ. „βλάβω“ παρ' Ὅμ. μόνον γ'. ἐν. «βλάδεται» Ἰδ. ΒΛΑΠΤΩ.

ΒΛΑΙΣΟΣ, ἢ, ὅν, καμπύλος, κυρτός, ἰδίως ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἐξωθεν κυρτούς, «στραβοπόδες» Βατρ. 299.

ΒΛΑΠΤΩ, ἀορ. ἀ. ἐβλαψα· παρκ. παθ. βέβλαμαι· ἀορ. ἀ. παθ. ἐβλάφην· ἀορ. β'. παθ. ἐβλάβην, Ψ 464, 545. 1) κωλύω τινὰ τρέχοντα, ἐμποδίζω, παραλύω, «τινά» ν 22· «τινά κελεύσω» τινὰ ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς, α 495, «γούνατα» παραλύω, κἀμην νὰ τρέμουν, Η 274· ὅθεν παθ. «βλάδεται γούνατα» τρέμουν, κλονοῦνται, Τ 166, ν 34· «βλάβεν (Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐβλάδην) ἄρματα καὶ ἵππων» ἐμποδίσθησαν, ἔκειναν ὀπίσω, Ψ 545· πρὸλ. 387· «βέλεγμα Διὸθεν βλαφθέντα» ματαιωθέντα ὑπὸ τοῦ Διός, Ο 489, πρὸλ. 484· «βλαφθέντες ἐνὶ ὄψι» κρατηθέντες, ἐμπλεχθέντες: εἰς κλάδον, Ζ 39, «ἐν ἀσπίδι» Ο 647· «βλαφθέντα κατὰ κλόνον» ἐμπλεχθέντα εἰς τὴν παραχῇν, τὸν συνωθισμόν τῆς μάχης, Π 334· β'.) μεταφ. διαταράττω, θορυβῶ, „γὰρ ἀλλ“, βλάπτω «φρένας» Π 724, ξ 178· καὶ ἀνευ τοῦ «φρένας» 1 507, φ 294, «τινά» ψ 14, «βλαφθεὶς» φρενοβλαθῆς, 1 542· ὅθεν «βλάδεται ἀγορῆς» θορυβεῖται, συγχέεται, Τ 82· ἐπομ. καὶ ἀπατῶ, Χ 15. 2) „βλάβω“ βλάπτω, Βατρ. 480· παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ φρ. «βεβλαμμένος ἦτορ» τὴν καρδίαν, ὁ ἐ. φονευμένος, Π 660, ἐνθα ὑπ' ἄλλων γράφεται «βεβλημένος» πιθανώτατα.—Ἠ σημ. 1) εἶνε μόνον ἐπιπλῆ.

ΒΛΕΙΩ, Ἰδ. ΒΑΛΛΩ.

ΒΛΕΜΕΛΙΝΟ, ἐπ. 1) συναισθάνομαι: τὴν δυνάμει μου, ἐπαίρομαι, θρασύνομαι, πάντοτε μετὰ τοῦ «σθένει» συνθῆ. κατὰ μετοχ. «σθένει βλεμελίνων» ἐπαυρόμενος ἐπὶ τῇ δυνάμει του (κατὰ τὸν νεώτατον Γερμ. μεταφρ. Μίγκουτς: ἐν τῇ πληθώρα τῆς δυνάμεώς του) Ὑ. Θ 237, Μ 42, Τ 36, «περὶ σθένει βλεμελίνος» ὑπεραίρεται ἐν τῇ δυνάμει του, Ρ 22, 135. 2) =ΜΕΝΕΛΙΝΟ, ἐπιθυμῶ, ὀργῶ, Βατρ. 276. (Παράγεται, ὡς λέγουσιν, ἐκ τοῦ βλέμω κατ' ἄλλους δὲ συγγ. τῷ φλέω, φλέψ· κατὰ τὸν Δούδερλ. ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς. βλέμος, ὅπ. σημ. ἀφθονία. Φαίνεται πω: πιθανώτερα ἡ τοῦ Δουδερλίν. παραγωγή ἐκ τοῦ βλέπω, βλέμμα, καὶ ἡ ἐρηπηνεία: ῥίπτω βλέμμα θαρσαλέον || ἡ μᾶλλον συχνὰ βλέπω, ἡ ὡς ἐπιστήσω τῶν ἄλλων τὴν προσοχὴν εἰς τὸ συχνὰ βλέπομενον πρᾶγμα, ὅθεν ἐπαίρομαι, ἡ ἐξ ἐνδομύχου ὀρέω; ἐλκόμενος πρὸς αὐτό, ὅθεν ἐπιθυμῶ).

ΒΛΕΠΩ, «βλέπω» Βατρ. 67.

ΒΛΕΦΑΡΟΝ [ν.], τό (βλέπω) „γλέφαρον“ ἡ „μματοφύλλον“, μόνον κατὰ πληθ. Κ 26, ε 274 κ. ἀ. καὶ κατὰ διττόν, ρ 490.

ΒΛΕΤΑΙ ΚΑΙ ΒΛΗΜΗΝΟΣ, Η, ΟΝ, Ἰδ. ΒΛΑΔΩ.

ΒΛΗΤΡΟΝ, τὸ (βάλλω), σύνδεσμος, γόμφος, καρφίον, «εὐστὸν κολλητὸν βλήτροισι» (πρβλ. **ΠΟΛΛΗΡΕΙΣ**) **O 678** τ. (κατ' ἄλλους δὲ: κρίκος σιδηρός, δι' οὗ δύο ξύλα εἰς ἐν συμβάλλονται).

ΒΛΗΚΗ, ἡ, παποιημένη λ. „τὸ βέλασμα“, «ὡς» μ. 266 τ.

ΒΛΟΙΣΤΡΟΣ [..v.], ἡ, ὅν, κατὰ τοὺς ἀρχαίους, σέβας ἢ φόβον ἐμπνέων (δενός, σεμνός κατὰ τὸν Εὐστάθ.) φοβερός, ἄγριος, οἷον «πρόσωπα, ὀφρύες» **H 212**, **O 608** (κατ' ἄλλους: πιθαν. συγγ. τῷ **ΒΛΑΦΡΟΣ**, ἴδ. τ. λ., ἐπομ. σφριγών, περὶ προσώπου, οἷον τὸ πληθωρικὸν τοῦ **Αἰάντος**, περὶ δὲ τῶν ὁφρύων: πυκνός. Ὁ δὲ Δοιδερλ. σχετίζων τὴν λ. πρὸς τὸ βλέπω, βολή, βλεμεαίνω, ἐρμηνεύει: ὁ ἔχων βλέπος, τουτέστι βλέμμα διαπεραστικὸν ἢ ἐκφραστικόν). Ἐντεσθεν

ΒΛΟΙΣΤΡΑΠΙΣ [..v.], ἡ (βλοιστρος, ὡψ), ἡ ἔχουσα βλοιστρὰν τουτέστι φοβεράν ὡψιν, ἀγριωπός, ἐπιθ. τῆς Γοργούς, **A 36** τ.

ΒΛΟΙΣΤΡΟΣ, ἡ, ὅν, ἐπ. (βλώστω, || ἡ κατὰ τὸν Κούρτ. ἐκ τοῦ βλαθ-, βλάστη, βλοιστάνω), ὑψηλός, ὑψίκαμος, ραδινός, ἐπιθ. τῶν δένδρων, **N 360**, **Π 483**, ω. 234.

ΒΛΩΚΗ, ποι. (ἀντὶ τοῦ μλώστω, ἐκ τῆς ρίζ. **ΜΟΛ-**), ἀόρ. β'. ἐμολον, παρακ. μέμολωκα (ἀντὶ τοῦ μεμολώκα), ὑπάγω, ἔρχομαι, «μολοῦσα ποτὶ μέγαρον» **Z 286**, **A 473**, γ. 44 κ. ἀ. ἐπὶ νηῶν «αἱ (νῆες) δεῦρο μολοῦσαι» **O 720** μεταφ. ἐπὶ χρόνῳ, «πρὶν δωδεκάτῃ μολῇ ἡώς» **Ω 781**, ρ. 190.

ΒΛΩΓΡΙΟΝ, τὸ, ἀσπίς ἐκ βοείου δέρματος μόνον **M 22**, π. 297. (Κατὰ τὸν Σχολ. ἀπιδάνας «ὡς ἐξ ἀγρίων βοῶν γενόμενον» ὀρθότερον δὲ κατὰ τὸν Δοιδερλ. ὡς βοός ἄγρη, τουτέστιν τὸ ἀπὸ τοῦ βοός ἀγρευθέν, ἀφαιρεθέν, πρβλ. **ΖΑΛΓΡΙΟΝ** καὶ **ΒΟΕΙΝ**).

ΒΛΩΓΡΙΟΣ, ὁ, χειμαρρῶς τις ἐν Λοκρίδι παρὰ τὸ Θρόνιον, ἐπὶ Στράβωνος (**9, 4, 4**) Μάνης καλούμενος, **B 533**.

ΒΛΩΝ (βοή), ἀόρ. ἀ. ἐβύησα, μετοχ. βοήσας· καὶ ἰων. συνηρ. βώσας, δοτ. βώσαντι, **M 337**. (|| ἡ τοιαύτη συναίρεσις παρατηρεῖται καὶ σήμερον ἐν τῇ καθομιλοῦ. „βώθησα“=ἐδοήθησα, „χασωμερῶ“=χασομηρῶ, „διανώθηκε“=διανοήθηκε, ἴδ. Φιλ. Γ'. 129.). Ὁ ἕνας πάντοτε ἐπεκτείνεται ἐπικ. βοᾶς (βοᾶ), βοῶσιν (βοῶσιν), βοῶν (βοῶν). 1) φωνάζω, **B 97** κ. ἀ. «μακρά β. φωνάω μακρὰν δ' ἐ. παρατεταμένην φωνήν, ἐπομ. μακρυά, **B 224** «βοᾶ σμερδνά, σμερδάλια» φοβερά, **O 687**, θ. 305, περὶ ἀλέκτορος, φωνάω (|| «πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι» Εὐαγγ.) «κράζω» (οἷον „ἐκράξ' ὁ πετεινός“) **Βατρ. 493**. 2) ἐπὶ ἀφύκτων, ἡχώ, ἡχολογῶ, „βωύζω“ (ἴδε **ΒΟΗ**), «κῶμα βοᾶς ποτὶ χέρσων» τὸ κῶμα μυκάται, „μουγκρίζει“ (συντριβόμενον) εἰς τὴν ξηράν, **Ξ 394** «ἡμόνες βοῶσιν» ἀντηχοῦσιν, **P 265**.

ΒΟΕΙΟΣ καὶ **ΒΟΕΟΣ**, η, ὅν (βοός), ἐκ βοός,

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

„βωδινός“, οἷον «δνθος βόος» ἢ ἐν τῇ καθομ. „βουνός“, **Ψ 777** ὁ ἐκ δέρματος βοείου, οἷον «ἱμάς» **X 397**, **Ψ 324**, «κνημίδες» ω. 228.— Ἐντεσθεν οὗσα. βοεῖν καὶ βοῆν ἔξω. δορά· ἀ.) δέρμα βοός, „βωυδινόμακρον“, **A 843**, **P 389**, **Σ 582**, γ. 364 «βοῆ ἀόψητος» ἀκατήραστον ὁ βοός, υ. 2' β'. ἢ ὑπὸ βοείου δέρματος κεκαλυμμένη ἀσπίς, **P 492**, πρβλ. καὶ **ΒΟΪΣ** γ.) ἐκ τοῦ βοείου δέρματος ἱμάς, „λουρί“ **Τ' Ἀπ. 487**, 503 (ἐνθα ὁ Βούττμανν. καὶ ὁ Γράσοφ γράφουσι «βοῆας» ἐκ τοῦ ἐπομ.).

ΒΟΕΙΣ, ἄνθρ., ὁ, ἱμάς ἢ λωρίον ἐκ βοείου δέρματος, δι' οὗ τὰ ἱστία ἀνεδιδάχοντο, **δ' 426**, **O 291**, **Τ' Ἀπ. 407**.

ΒΟΗ, ἡ, φωνή, κραυγή, „βοή“ **ε' 401**, κ. 418 κ. ἀ. ἐπὶ δὲ θρηῶν „βογχητός“ **Z 465**, **Ξ 265** ἰδίως δὲ ἡ ἐν τῇ μάχῃ βοή, ὁ ἀλαλαγμός, ὅθ. ἡ φρ. «βοῶν ἀγαθός» ἐπιθ. ἐξ ὧν ἡρώων, ἱκανός· εἰς ἀλαλαγμόν, ἐπομ. εἰς μάχην (κατὰ τὸν Γερμ. μεταφρ. Οὐός. ὁ μεγαλόφωνος ἐν τῇ μάχῃ) **B 408**, κ. ἀ. πλγ. Μεταφ. ἐπὶ τοῦ τόνου τοῦ αὐτοῦ καὶ τῆς κωδάρης, **Σ 495**· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μυκηθμοῦ, βογχητοῦ τῆς θαλάσσης, ω. 48 (|| ὅστις μάλιστα ἐν τῇ καθομλ. λέγεται „βοή“ καὶ ἐν γένει εἶνε εὐχρηστος ἡ λ. εἰς μεταφ. μάλιστα σημασίαν). Κατὰ τὸν Δοιδερλ. παράγ. ἐκ τοῦ **ΒΟΪΣ**, || ὁπωσδήποτε εἶνε παποιημένη.

ΒΟΗΘΟΙΔΗΣ, ογ, ὁ, υἱὸς τοῦ Βοηθέου=ὁ Ἑτωναεύς, **δ' 34**.

ΒΟΗΘΟΥΣ, ὅν, ποι. (βοή, θέω)=βοηθός, ὁ εἰς τὴν βοήν τῆς μάχης τρέχων, «ἄρμα» **P 481**· περὶ τῶν ἡρώων ὀρμητικὸς εἰς τὴν μάχην, **N 477**.

ΒΟΗΛΑΣΙΗ [..v.], ἡ (βοηλάτης, βοῦς-ἐλαύνω) βοῶν ἔλασις, βοῶν ἀρπαγή, τὸ συνηθέστατον εἶδος τῆς ληστείας κατὰ τοὺς ἡρωϊκούς χρόνους· ὅθεν ἐν γένει ληλασία, ληστεία, **A 672** τ.

ΒΟΗΤΙΣ, ἴος, ἡ, ποι. ἀντὶ τοῦ βόησις, βοή, κραυγή, α. 369 τ.

ΒΟΘΡΟΣ, ὁ (συγγ. τῷ βίθος), λάκκος, „γοῦθα, γοῦθρνα“ **P 58**, λ. 95 κ. ἀ. ἰδίως „γοῦθρνα“ (=πλυνός, ὅπ. ἴδ.) **ζ' 92**.

ΒΟΙΒΗ, ἡ, πόλις τῆς Θεσσαλίας τῆς Παλαστωτίδος, οὗ μακρὰν τῶν Φερῶν, **B 742**. Ἐντεσθεν **Βοιβηίς**, ἰάος, ἡ, ἡ παρὰ τὴν Βοϊδίην λίμνη, τὴν σήμερον Καρλά, **B 744**.

Βοιῆτιος, ἰη, ἰον, Βοιωτικός, Βοιωτός, **P 597**, κατὰ **πληθ. Ξ 476**.

Βοιωτός, ὁ, κάτοικος τῆς Βοιωτίας, χώρας Ἑλληνικῆς, οὕτω· ὀνομασθείσης ἐκ τοῦ Βοιωτοῦ ἢ ἐκ τῶν πλουσιῶν αὐτῆς νομῶν, **B 494**, 510.

ΒΟΛΗ, ἡ (βάλλω) βολή, ῥῆξιμον ἢ ῥηξιάς, (|| τὸ εἶμα ἢ ἀκόντισμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πληγὴν), **p 283**, ω. 461, μεταφ. «ὀφθαλμῶν βολαί» βλήματα τῶν ὀφθαλμῶν, Ὅδ. **δ' 450** (|| ἡ λ. σώζεται ἐν τῇ καθομλ. μὲ τὸν Δωρ. τῶν „βολά“, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ φρ. „μιά βολά, δυὸ βολαί, κτλ.“ ἀντὶ τοῦ ἀπαξ, οἷς κτλ. ἐπὶ δὲ ἐν

Θράκη „βόλη“=βόλος, Πανθ. Τόμ. Η'. σ 423).
ΒΟΛΟΜΑΙ, ἴδ. ΒΟΥΛΟΜΑΙ.

ΒΟΛΕΪΝ, β. πεποιημένον, ἐκφράζον τὸν ἀμβλύν-
ῃον τῶν καταπιπτότων ἡχηρῶν πραγμάτων,
οἷον αἰχμῆς, περικεφαλαίας, πρόγυον, βροντῶν,
„μπυμπουνίζω“ Ν 530, Π 418. ἔτι δὲ συ-
ρίζω, „βούζω“ ἐπὶ τοῦ ὀρυκτικῶς ριπτομένου
πράγματος, οἷον λίθου, θ 490, καὶ ἐπὶ τῶν κω-
πῶν τῶν ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ ὕδατος παραφερο-
μένων, μ 204.

ΒΟΛΩΝ, κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ βοῶν. ἴδ. ΒΟΛΩ.
ΒΟΡΒΟΡΟΚΟΙΤΗΣ, ὁ (βόρβορος, κοίτη) ὁ ἐν τῇ
βορβόρῳ κοιταζόμενος, κωμικὸν ὄνομα βατράχου,
οἷον ἐν Λαοποκρεβδότης, ἐν τῇ Βατρ. 230.

ΒΟΡΕΪΣ, ἀφ. ὁ, ἴων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ βορέαζ,
γεν. βορέω, Ξ 395. 1) ὁ βορέας ἡ ἀκριδέστε-
ρον ὁ βορέας βορειανατολικὸς ἄνεμος, „βορεάς“
(προφ. βορέας) Ε 524, ε 296 κ. ἀ. 2) ὡς κύρι-
ον. ὁ βορέας, πρόσωπον μυθικόν, κατὰ τὸν
Ἡσίοδ. Θεογ. 379, υἱὸς τοῦ Ἀστράλου καὶ τῆς
Ώρας, κατοικῶν ἐν Θράκη, Ι 5. Εἶνε ὁ ἐραστής
τῶν φορβάδων τοῦ Ἑρικθονίου, ἐξ ὧν ἐγέννησε
τὰς δώδεκα ἐκείνας ταχείας πῶλους, Υ 223 ἐξ.
[Βορέης ἐν ἀρχῇ στίχου εἶνε κατὰ συνίτησιν δι-
σύλλαβον, προφερόμενον ὡς συνηρημ. Βορρήης,
Ι 5, Ψ 495].

ΒΟΡΙΣ, ἰοε, ἡ, ἐπ. (βόσκω) τροφή, βοσκή,
Τ 268 τ.

ΒΟΣΚΑ, μέλ. βοσκῆς, παρατ. μέσου θαμιστι-
κὸς τύπος βοσκέσκοντο, μ 335. 1) Ἑνεργ. ἀ.)
„βόσκω“, εἰς βοσκὴν ἢ νομὴν ἐλαύνω, ἐξάγω,
κυρ. περὶ τῶν βουκόλων, „βούς“ Ο 548. 6.)
τρέφω, „βόσκω“ „αἴγας“ ι 424, „κῆτεα“ μ
97, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων λ 365, ε 325. „γαστέ-
ρα“ τρέφω, γαστρίω τὴν κοιλίαν, ρ 228, 559. 2)
Μέτ. „βόσκω“ τούτεστιν εἶμαι ἐν τῇ βοσκῇ,
τρέφομαι, „λειμῶνας“ ἐν τῇ λειβάδι, φ 49,
„ἐξόλογον κατὰ“ Ε 462. περὶ τῆς Ποδάργης
„παρὰ ῥόον Ὀκεανοῦ“ ἐν ᾧ ἔβσκε παρὰ τὴν
ὄχθην, Π 434. ἀπολ. Υ 223, μ 335. ἐπὶ πτη-
νῶν, Ο 694. μετὰ αἰτ. βόσκων κατατρώγω ἢ
ἐξείρω τι, „λειμῶνας“ ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ.
„βόσκω τὰ λειβάδια“ Υ. Ἑρμ. 232 πρὸς 559.

ΒΟΤΑΝΗ [..], ἡ (βόσκω), βοσκὴ, χόρτον,
„γρασίδι“, Ν 493, κ 441.

ΒΟΤΗΡ, ἦρος, ὁ, ποι. (βόσκω), ὁ ποιμήν,
„βοσκή“, Ο 504 τ.

ΒΟΤΗΣ, ογ, ὁ, ποι.=ΒΟΤΗΡ, Ἑπιγ. 44, 4.

ΒΟΤΩΝ, τό, (κυρ. οὐδ. τοῦ βοτός ἐκ τοῦ βό-
σκω) πληθ. „βοτά“ βοσκήματα, ποιμνία, Σ
524 τ.

ΒΟΤΡΙΑΔΩΝ [..], ἐπὶ β. (βότρυς) πυκνῶς ὡς οἱ
βότρυες, σωρηθόν, β. περὶ ἰσμοῦ μελισσῶν, „βο-
τρυδὸν πέτονται“ Β 89 τ.

ΒΟΤΡΥΣ, τοε, ὁ, σταφυλή, „σταφύλι, τσαμ-
πί“, Σ 562 τ. Τμ. 6, 40.

ΒΟΥ- (ΒΟΥΣ), ἐν συνθέσει κατὰ τοὺς ἀρχαίους
σημ. τὸ ὑπερμέγεθος, τὸ τεράστιον, οἷον ἐν τῇ

ΒΟΥΛΙΜΟΣ, ΒΟΥΔΡΩΣΤΙΣ, ΒΟΥΠΑΙΣ, ἴδ. ΒΟΥ-
ΓΑΙΟΣ. || Οὕτως ἐν τῇ καθομιλ. οὐ μόνον αὐτὴ
ἡ συλλαβὴ βου- χρησιμεύει εἰς τὸν αὐτὸν σκοπὸν
ἐν συνθέσει, οἷον ἐν τῇ „βούσκα“=μεγάλα σκά
(Πανθ. Τόμ. Η'. σ. 423), ἀλλὰ καὶ τὸ θεο-
(οἷον „θεάτρελλος, θεόκουτος, θεόσπιτος, θεοκά-
ρατος“), προστιθεμένης δὲ καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ
εὐτελοῦς καὶ τοῦ χανδροειδοῦς, τὸ γαίδουρα-
(οἷον „γαίδουροδύχας“, ὁ ἐ. σφοδρὸς καὶ βραγ-
χῶδης).

ΒΟΥΠΑΙΟΣ, ογ, ἐπ. (βούς, βόσκω), ὁ ὑπὸ βοῶν
βοσκόμενος, βόας τρέφων, „αἰγίδοτος δ' ἐ-
γαθὴ καὶ βούδοτος“ τρέφει καλὰς αἴγας καὶ
βόας, ν 246 τ.

ΒΟΥΒΡΑΣΤΙΣ, ἡ, ἐπ. (βου-, διδρῶσκω), κυρ. ἡ
ἀκόρεστος πείνα, βουλιμία, „λίμα“, (ἐκ
τῆς ἀφραγίας τῶν βοῶν, || ἡ μάλλον ἐκ τοῦ
μεγεθυντικοῦ μορίου βο-, ὅπ. ἴδε) ἐν γένει δὲ
λίμος, πείνα, Ω 532 τ. πρὸς ΒΟΥΓΑΙΟΣ. (||
Σημειωτέον ὅτι οἱ παλαιοὶ σχολιασταὶ ἐξεδέχοντο
τὴν λ. καὶ μεταφορικ. ἐπὶ τῆς μεγάλης καὶ θυμο-
θυροῦ λύπης. ἄλλοι δὲ ὡς κύριον ὄνομα δαίμο-
νος κακοποιοῦ λατρευομένου ἐν Σμύρῃ).

ΒΟΥΒΑΝ, ἦρος, ὁ, κυρίως οἱ παρὰ τὰ αἰδοῦσα
ἀδένες λέγονται βουδῶνες, ἔπειτα δὲ καὶ ἡ περὶ
τὰ αἰδοῦσα χώρα, τὰ ἀπόκρυφα, Δ 492 τ.

ΒΟΥΓΑΙΟΣ, ὁ, ἐπ. (βου-, γαίω), ὁ ἐπὶ τῇ φώ-
μῃ αὐτοῦ γαυρίων, γαῦρος, ἀλαζών, μόνον
ἐπιτιμητικῶς καὶ κωμικῶς κειμένη ἡ λ. „βου-
γαίε“, „γαίδουροκαυρωμένη“, Ν 824, σ 79. (Ὁ
Δουδερλῆτος ἐρμηνεύει ταύτην μὲν τὴν λ. μετὰ
τοῦ ἑδσταθ. ὁ ἐπὶ βοί, ὁ ἐ. ἀσπίδι, γαίω, τὴν
δὲ λ. βούδρωστιν, ὡς βιδρῶσκουσιν τὰς βόας,
τούτεστιν οἰστροηλάτοισαν, ὡς οἱ οἰστροί τὰ ζῶα,
λίαν ἀπίθανος ἴδ. ἀνωτ. λ. βογ-).

ΒΟΥΔΕΙΟΝ, τό, (ἡ Βούδεια κατὰ Στέφ. τὸν Βοζ.)
Π 572 πόλις ἀγνώστου θέσεως, πιθανῶς τῆς
Μαγνησίας κατὰ τὸν Στέφανον, ἡ τῆς Φθιώτιδος
κατὰ τὰ σχολ. τὰ Ἑνετικά.

ΒΟΥΚΟΛΕΑ (βουκόλος), παρατ. θαμιστ. βουκο-
λέσκον, Φ 448. 1) Ἑνεργ. βόσκω βόας, ἔχω
ἢ φέρω βόας εἰς βοσκὴν, ἀπολ. Ξ 445. μετ'
αἰτ. „βούς“, Φ 448, κ 85. 2) Μέτ. ἡ μαλ-
λον παθ. νέμομαι, „βόσκω“ περὶ ὑπῶν, Υ
224, πρὸς ΒΟΥΚΑ.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΝ [..], ογ, ὁ, υἱὸς τοῦ Βουκόλου
=ὁ Σφῆλος, Ο 338.

ΒΟΥΚΟΛΙΑ, ἡ, ἀγέλη βοῶν, βουκόλιον (||
„βουκολιό“, ἐν δὲ Κυθήροις „βουκολέα“ ἡ
μάνδρα, ἐνθα συναγέλλονται οἱ βόες „βουκο-
λίας ἐπέτελλεν“ τὰ βουκόλια ἢ μάλλον τὴν ἐπι-
μέλειαν τῶν βοῶν ἐπέτερεπεν) Υ. Ἑρμ. 498.

ΒΟΥΚΟΛΙΝ, ἦρος, ὁ, προσδύτατος υἱὸς τοῦ
Λαομῆδοντος, ἀνὴρ τῆς Ἀδαρδαρίας, Ζ 22.

ΒΟΥΚΟΛΟΣ, ὁ (ἐκ τοῦ βοῦς καὶ τοῦ ἀγρ. κα-
λέω, κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ. ἐκ τοῦ κέλλω, οἷον ἐν
βοηλάτῃ, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ πέλω) ποιμαίνων,
βόσκων τοὺς βόας, „βουκόλος, ἐγελαδάρης“

μετά τοῦ οὐδ. «ἀνὴρ» Ν 571, Ψ 845, λ 293· ἀνὴρ τοῦ «ἀνὴρ» Ο 587, υ 227, γ 435 κ. ἀ. «βουκόλοι ἀγροῖται» οἱ ἐν ἀγροῖσι διατρίβοντες βουκόλοι, λ 293.—Τῆς ἱλ. μόνον ἐνθ. ἀνιτ.

ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ, οἷ, ὁ (βουλεύω) μόνον ὡς ἐπιθ. εὑρίσκεται, βουλευτικός, βουλευόμενος, «γέροντες βουλ.» οἱ γέροντες τῆς βουλῆς, Ζ 414 τ.

ΒΟΥΛΕΪΑ (βουλή). 1) Ἐνεργ. ἀ.) διαβουλεύομαι, ἀπολ. Β 347· πολλάκι· βουλήν βουλεύω· ἀποφαίνομαι· ἡ δίδω γνώμην, Ι 75, Κ 447, «βουλᾶ· βουλεύω» Κ 445· «πνί» βουλεύομαι, προνοῶ περὶ τίνος, 199· β.) ἐπινόω, «νόον» γνώμην, ἐπινόημα, ε 23, ω 479· διανοοῦμαι ἡ διαλογίζομαι, «μελεῖσθαι» οἷον «θδόν φρεσὶ» α 444· «φύζιν» Κ 311 κ. ἀ. καὶ μετὰ δοτ. προσώπ. οἷον «τινὶ δλεθρον, πῆμα, κακόν» κατὰ τινος δλεθρον κτλ. Ξ 464, ε 479, 485 κ. ἀ. ὡσαύτως μετ' ἀπαρρ. Ι 458, ε 299· καὶ β. περὶ τίνος· π 234· «βουλεύομεν ἐς μίαν (ἐξυπ. βουλῇν)· ἔχομεν πάντες· μίαν γνώμην, μίαν ἀπόφασιν, Β 379.—Ἐν τῇ Γ. Ἑρμ. 167· «βουλεύων ἐμὲ καὶ σέ» συνάπτει ὁ Ἑρμῆν. τὸ «ἐμὲ καὶ σέ» πρὸς τὸ «ἐπιθήσομαι» τὰς δὲ διαφθῶσι· βλ. παρὰ Βαουμειστέρω. 2) Μέσ. βουλεύομαι κατ' ἐμαυτὸν, μελεσθαι, «βουλιόσθαι» καὶ ἐπομ. ἀποφασίζω, μετὰ αἰτ. «ἀπάτην» Β 414.

ΒΟΥΛΗ, ἡ, 1) γνώμη, συμβουλή, (ἴδ. ΒΟΥΛΕΪΑ 1) ἀ.), οἷον «βουλῇ ἐπέρρον καὶ νόφ» γ 428· ἐντεῖθεν καὶ ἄνευ περαιτέρου ὁρίσμου, ὁρθὴ γνώμη, καλὴ συμβουλή, Α 258, Ν 728, υ 298 κ. ἀ. 2) ἀπόφασις, βούλησις, «βουλῇ» ἰδίως ἡ θεία βούλησις, Α 5, Μ 236, Θ 82· σκοπός, ἐπινόημα, μηχανήμα, Β 55. 3) συνεδρίασις τῶν βουλευτῶν, τῶν λεγομένων γερόντων, «βουλῇ γερόντων» ἀντιδιατελλομένη τῆς «ἀγορῆς» τοῦ δήμου, Α 258, Β 494, γ 427.

ΒΟΥΛΗΦΟΡΟΣ, ὀν, ποι. (βουλή, φέρω), ὁ φέρων ἡ ἀποφαινόμενος γνώμην, βουλευτής, ἐπιθ. τῶν ἡγεμόνων, Β 24 κ. ἀ. υ 42, «βουλ. ἀγορῇ» συνέλευσις ἀνδρῶν βουληφόρων, ι 442.

ΒΟΥΛΟΜΑΙ, ἐπικ. βύλομαι (μόνον βόλεται, Α 349, βόλεσθαι, π 387 ἔξ ὁδόντο, α 234, ἀνθ' οὗ πρὸ τοῦ Βεκκέρ. ἐγράφετο· ἐξέλοντο)· μέλ. βουλῆσομαι, Γ. Ἀπ. 264. 1) θέλω, ἐπιθυμῶ (περὶ τῆς ἐπιλόγων ἀπογορῶντων ἐρειδομένης ἡ περισκεμμένης θελήσεως, ἐν ᾧ τὸ «ἐθέλω» ἐπὶ ἀπλῆς ἐπιθυμίας· ἡ ὀρέξεις, ἀλλ' ἀμφότεραι αἱ λέξεις εἶνε καὶ ἄνευ ταύτης τῆς διαφορᾶς εὐχρηστοῦ Ἀντὶ τῆς συνήθους ταύτης διαφορᾶς ὁ Βούτυμῆνος ἐν τῇ Δεξιλόγῳ ὑποθέτει ἄλλην τινὰ σχεδὸν ἀντίστροφον ἀνάγνιν) «ἄλλη β.» Ο 51· μετ' αἰτ. «τί» Γ 41· ὡς ἐπὶ τὸ πολ. μετ' ἀπαρρ. ἡ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρρ. Α 67, 117, δ 353, π 387 κ. ἀ. «Ζεῦ· Τρώεσσιν ἐδούλετο κῆδος ὀρέξει» Α 79, πρὸλ. 319· ἀπολ. «εἴ μοι αἶσα τεθνήσκου», βούλομαι· τὸ θέλω, τὸ δέχομαι, Ω 226. 2) β. τί τινι· ἄνευ ἀπαρρ. θέλω ἡ ἐπιθυμῶ γέ-

ριν τινός τι, ἀνάλογον κατὰ τὴν σύνταξιν πρὸς τὸ τῆς καθομῆλ. «σοῦ (=σάι) θέλω τὸ καλόν», ἐπομένως ἐπὶ θεῶν, παρ' οἷς βούλησις καὶ ἐκτέλεσις τῆς βουλήσεως συμπιπτουσιν, ἀποφασίζω, εἰδοκῶ, χορηγῶ (ἴ. ὅθεν καὶ τὸ τῆς καθομῆλ. «βουλιόσθαι» = βουλέομαι ἄγρ., βούλομαι) «Τρώεσσιν βούλετο νίκην» Η 24, Π 424· «ἤμιν Ζεῦ· πολὺ βούλεται νίκην ἡ Δαναοῖσι» θέλει πολὺ μάλλον (ἴδ. τὴν ἐπομ. σημ.) ἡμεῖς· νὰ νικῶμεν ἡ οἱ Δαναοί, Ρ 334· καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, «Τυδεΐδης, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην» Ψ 682. 3) μάλλον βούλομαι, προτιμῶ, ἐπομένου Ἡ ἡ Ἡέπερ, οἷον «βούλομαι ἐγὼ λαὸν σὸν ἐμμεναί ἡ ἀπολέσθαι» Α 147, Α 349, Ψ 594, γ 232, λ 488, π 406, «πολὺ βούλομαι» π 404· ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ ἐπομένου Ἡ, Α 442, α 88.

ΒΟΥΛΩ (βούς, λύω), ἡ δὲν εἶνε ῥηματ. ἐπιθετον, εἰς δ' ἐξυπακούεται τὸ οὐδ. καιρὸς, ἀλλ' οἰσιστ. ῥηματ. κατὰ τὸ ἄμνητο· ἡ ἀμνητός, τρύγητος· ἡ τρυγητός κ.τ.τ. κυρ. ἡ λύσις τῶν βοῶν ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, καὶ ἔπειτα ὁ καιρὸς, καθ' ὃν λύονται οἱ βόες ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, πρὸς ἐσπέραν παρ' Ὀρμ. μόνον ἐν τῇ ἐπιθ. ΒΟΥΛΩΝΑΙ (μετενίστατο Ἡέλιος, ἴδ. ΜΕΤΑΝΙΣΤΕΣΘΑΙ) εἰς ἀπόλυσιν τῶν βοῶν, ὁ ἐ. πρὸς ἐκτείνω τὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ὅταν ὁ Ἥλιος εὐρίσκηται, οἱ ἄνθρωποι λύουσι τοὺς βόας (ἡ κατ' ἄλλους ἤττον πλυνῶς· εἰς ἀπόλυσιν ἀπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἄρματος ὅχι ὅμως πλέον τῶν βοῶν, ἀλλὰ τῶν ἵππων) Π 719, ι 58.

ΒΟΥΛΩΝΑΙ, ἦρος, ἡ (βοῦς, πλήσσω), τὸ βοῦ-κεντρον. «βουκέντρι» ῥάβδος μακρὰ εἰς ἀκκοκὴν ἀπολήγουσα σιδηρᾶν, δι' ἧς πληττοῦσι τοὺς βόας ἀροτριώντας, Δατ. stimulus, Ζ 435 τ.

ΒΟΥΠΛΗΣΙΟΝ (βούς, πλῆσσω), τὸ, ἀρχαία πόλις, ἔδρα τῶν βασιλέων τῶν Ἑπειῶν, ἐν τῇ βορείῳ Ἡλιδι, κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Ἀχαΐας. Τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐκώλετο μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος (8, 3, 47) ἐν τῇ ὀνόματι τῆς Ἠλιακῆς μεθορίου χώρας Βουπρασίδος, Β 645.

ΒΟΥΣ, ὁ, ἡ, γεν. βοός, δοτ. πλ. βοῦσι καὶ ἐπ. βόεσσι, αἰτ. πληθ. Ἀττ. βοῦς. 1) βοῦς· β. β. β. βοῦς, βοῦς καὶ βοῦδι, σημ. τὸ γνωστὸν ζῷον ἐν γένει· ἰδιαίτερα εἶνε «ὁ βοῦς» ἡ «βοῦς ἄρτην» Η 314, τ 420, «ἡ βοῦς», «ἀγελάδα», Ὀρμ. πλ. «ταῦρος βοῦς» ρ 389, ἐνθα τὸ εἰδικὸν προτίσεται τοῦ γενικοῦ, ἐν ᾧ ἀλλαγῇ φυσικώτερον ἐπιτίσεται τὸ εἰδικὸν ὡς ἐπεξηγήσεις, «βοῦς ταῦρος» κ.τ.τ. 2) ἡ, τὸ βόειον δέρμα (κατὰ τὸν Εὐστάθ.), ὅθεν ἡ βοεῖα δέρματι περιβεβλημένη ἀσπίς, Η 238, ἐνθα καίτοι ἡ Δωρ. αἰτ. «βῶν» ὡσαύτως καὶ ἡ δοτ. «βόεσις» Η 405 καὶ ἡ αἰτ. «βόας» στ. 437. (Ὁ Γρῆσορ ἀνάγει πάντα ταῦτα τὰ χωρία εἰς τὸ βοεῖν (ἴδ. βοεῖος), ἐπεὶ τὸ μὲν βῶν θεωρεῖται συνηρημένον ἐκ τοῦ βοῦν (ἴδ. βόειος), τὸ δὲ «βόεσις» καὶ «βόας» μεταβάλλει εἰς· βοῦσι καὶ βοῦς· ἀλλ' οὐδένα εὐρὴν ὁπαδὸν ἐκδότην τοῦ Ὀρμ.).

βοτφονέα (βοφονέω), σφάζω βοός, Η 466†.
 βοτφονός, ον (βοός, φον-), ὁ φονεύων ἢ
 σφάζων, θυσιάων βοός, Γ. Ἑρμ. 436.

βοῦπις, ἰαός, ἡ, ποι. (βοός, ὠψ), ἡ ἔχουσα
 βλέμμα βοός, τούτεστι σταθερόν, σοβαρόν, ἡ
 ἡρεμόν καὶ ἀτάραχον βλέμμα (κατὰ τὸν Δοι-
 δερτεῖνον συνήθως δὲ ἐρμηνεύεται: ἡ ἔχουσα
 ὀφθαλμούς βοός, τούτεστι μεγαλόφθαλμος)
 ἐπιθ. ἐξόχων γυναικῶν, Γ 444, Η 40, 'Αλὴν
 Σ 40. ἰδίως δὲ «βοῦπις πότνια Ἥρη» Α 551
 κ. ἀ. πλγ.

Βοῦτης, ογ, ὁ (=βοῦτης κατὰ τὸν Δοιδερλ.
 ἐκ τοῦ βόσκω, οἰονεῖ «βοσκός» παρ' Ὀμ. ὁ ἀγε-
 ριμὸς τοῦ Ἀρκτοόρου, ὁ πρὸ τοῦ ἀστερισμοῦ
 τῆς Ἀρκτου, ε 272.

ΒΡΑΔΥΣ [-], εἰα, ἴ, συγκρ. ΒΡΑΔΥΣΣΗ (ἀντί τοῦ
 συνθηθεστέρου βραδύτερος), Κ 226· ὑπερθ. «βάρ-
 διςτος» Ψ 310, 530 (ἀντί τοῦ συνθ. βράδιος)
 βραδύς, «ἀργός, ἀργοκίνητος» ἀ.) κυρ. Θ
 404, θ 329 κ. ἀ. β.) μεταφ. νωθρός, «νός»
 Κ 226. (συγγ. τῇ βαρύς).

ΒΡΑΔΥΤΗΣ [-], ἄτος, ἡ (βραδύς), βραδύ-
 της, νωθρότης, Τ 411†.

ΒΡΑΧΙΩΝ [-], ἰονος, ὁ, βραχίων, Μ 389·
 ὁ πληθ. σ 69· «βρ. πρυμνός» τὸ ἀνώτατον μέ-
 ρος τοῦ βραχίονος, τὸ πρὸς τὸν ὦμον, Ν 532
 (ἀνθ' οὗ σ. 529 ἀπλῶς «βραχίων» κεῖται, πρβλ.
 Π 510 καὶ 519), Π 323.—Μόνον ἐνθ. ἀνωτ. εὐ-
 ρίσκεται.

(ΒΡΑΧΗ) ἐπ. ῥ. ἐξ οὗ β'. ἀορ. γ'. ἐν. ἔβραχε
 καὶ ἀνευ αὐξήσεως βράχε, λ. πεποιημένη, «βρον-
 τῶ», κροτῶ, δροτῶ, ἰδίως ἐπὶ ἀψύχων πραγ-
 μάτων, ὅσον ἐπὶ κλαγγῆς τῶν ὄπλων «χαλκός,
 τεύχεα» Α 420, Μ 396, Ν 481, Ξ 420, Π
 566, «φρίγων ἄζων βριθοσύνη» [ἐκρίξεν] ἔ-
 τριξεν, ἐστέναξεν, ὁ φ. ἄζων ὑπὸ τοῦ βάρους
 (τῆς Ἀθηνᾶς), Ε 838· ἐπὶ τοῦ δούπου τῆς γῆς,
 Φ 387· ἐπὶ τοῦ ῥόθου τοῦ κυμαίνοντος καὶ
 ὀρηκτικῶς ῥέοντος ποταμοῦ, Φ 9· ἐπὶ τοῦ ψό-
 φου τῆς θύρας, φ 49· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ βρυ-
 χήθους τοῦ τετρωμένου Ἀρεως, Ε 859, 863
 καὶ ἐπὶ τοῦ ὀδυνήρου μυκηθμοῦ τοῦ τετρωμένου
 ἵππου, Π 468 (ὅπου δὲν εἶνε ὀρθόν νὰ θεωρη-
 ται ὡς κείμενον ἐπὶ τοῦ δούπου τοῦ ἐκ τῆς
 πτώσεως τοῦ ἵππου, καθὼς φρονεῖ ὁ Σπείζνε-
 ρος, παρασυρθεὶς ἐκ τοῦ ἐπομένου «κάδ' ἔπε-
 σεν ἐν κονίῃσι»).

ΒΡΕΓΜΑ, ΑΤΟΣ, τό, τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ
 κρανίου, ὑπεράνω τοῦ μετώπου, Βατρ. 234.

ΒΡΕΜΑ, ῥ. ποι. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ.
 ταυτὸν ῥ. Λατ. fremo, παταγῶ, μυκῶμαι,
 περὶ τῆς κυμαίνοντος θαλάσσης, Δ 425· ὡσαύ-
 τως τὸ μέσον «βρέβομαι» Β 210· ἔτι δὲ περὶ
 ἀνέμου, Ξ 399. (Συγγ. τῇ βροντῇ).

ΒΡΕΦΟΣ, τό, ἔμβρυον, τὸ μήπω τεχθὲν
 (πυλῆριον) Ψ 266†. (ἢ ἀμφίβολος ἡ ἐτυμολ.).

ΒΡΕΚΜΟΣ, ὁ, ἐπ.=ΒΡΕΓΜΑ, Ε 586†.

ΒΡΙΑΛΕΩΣ [-], ὁ, ἐκατόγχιρ, θαλάσσιος

γίγας, ἰδ. Αἰγαίον (σημ. τὸν ἄλκιμον, ἡ στιβα-
 ρόν) ἐκ τοῦ

ΒΡΙΑΡΟΣ [-], ἡ, ὄν, ἐπ. (βρίω), βαρύς,
 στιβαρός, «κόρυς» *ἰλ. Α 375 κ. ἀ. «τρυφά-
 λεια» Τ 384.

ΒΡΙΞΗ, ποι. (συγγ. τῇ βρίθω) γίνεσθαι βαρύς,
 αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν βαρύν, βαρύνομαι, Δ 223†.

ΒΡΙΨΠΟΣ [-], ον (βρι-, ἡψύ), βαρύφω-
 νος, βροντοφώνος *Ἀρη· Ν 524†.

ΒΡΙΘΟΕΙΝΗ [-], ἡ, ἐπ. (βριθύς), βῆρος, *ἰλ.
 Ε 839, Μ 460.

ΒΡΙΘΥΣ [-], εἰα, ἴ, ποι. (βρίθω) βαρύς, ἐ-
 πιθ. τοῦ δόρατος, «ἔγχος» Ε 746, α 400 κ. ἀ.

ΒΡΙΘΩ [-], ποι., μέλ. βρίσω, ἐπ. ἀπφ. βρι-
 σίμεν, Γ. Δῆμ. 456· ἀορ. ἀ. ἔβρισα· παρκ. β'.
 μέ σημ. ἐνεστ. βέβριθα. 1) κυρ. εἶμαι βεβα-
 ρημένος, ἡ φορτωμένος, εἶμαι πλήρης,
 βρίθω, «βριάζω» (ἢ ἀδηλον ἂν ἐκ τοῦ βριάω
 τοῦ παρ' Ἡσιόδου, Ἑργ. 5, ἐξ οὗ βριαρός, ἰδ.
 ΑΓΑΠΑΣ, ἡ ἐκ τοῦ βρύω, ὥστε νὰ γράφηται
 «βρυάζω» ὅπερ πιθανώτερον), τινὶ ἡ τινός, ὅσον
 «σταφυλῆσι μέγα βριθούσα ἀλυσή» πλήρης στα-
 φυλῶν, «φορτωμένη σταφύλια», Σ 561, «βρι-
 θῆσι (ὁ δὲ Βαυμλεῖνος γράφει ὀρίστ. βριθῆσι) δέν-
 δρεα καρπῶ» τ 412, «βεβριθεῖ (ἡ ναύς) σάκεσσι
 καὶ ἔγχεσιν» ἔδριθε κτλ. π 474, «ταρσοὶ μὲν τυ-
 ρῶν βριθόν» ι 249, ο 334. Ὡσαύτως καὶ τὸ μέ-
 σον «μήκων καρπῶ βριθομένη» Θ 307 «ὕπὸ
 λαίλαπι βέβριθε χθάν» πᾶσα ἡ γῆ (ὕποκάτω) ἐπι-
 βαρύνεται ὑπὸ τῆς βροχερᾶς καταγίδος, Π 384·
 μεταφ. «ἔρις βεβριθυῖα» βαρεῖα, Φ 385. 2) με-
 ταφ. ἀ.) ἐπὶ στίφους τινός μετὰ πάσης τῆς δυ-
 νάμεως, μεθ' ὅλου τοῦ βάρους αὐτοῦ ἐπι-
 πίπτοντος, ἐφορμῶντος κατὰ τῶν πολέμων,
 Μ 346, 359, Ρ 233, 542· β.) εἶμαι βαρύς,
 τούτεστιν ἰσχυρός κατὰ τι, ἐπομ. ἰσχύω, ἐπι-
 κρατῶ, ὑπερνικῶ, «ἐέδοναι βρίας» διὰ δώ-
 ρων ὑπερισχύτας (κατὰ δὲ τὸν Ἀμείν, εἰς τὴν
 κυρ. σημασίαν κειμένου τοῦ ῥήματος, ὁ μὲ ὄνρα
 φορτωμένος) ζ 459.

ΒΡΙΜΗ [-], ἡ, ἐπ. βάρος, ὀρμή· μεταφ.
 ὀργή, Γμ. 28, 40.

ΒΡΙΣΑΡΜΑΤΟΣ [-], ον, ἐπ. (βρι-, ἄρμα)
 ἐπιβαρύνων τὸ ἄρμα, στιβαρός, ἐπιθ. τοῦ
 Ἀρεως, Γμ. 7, 4, πρβλ. Ε 838 (περὶ τῆς Ἀ-
 θηνᾶς).

ΒΡΙΣΕΪΣ [-], ἦος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρῦου, βα-
 σιλεὺς τῶν ἐν Πηδάσῃ Αελέγων, ἡ ἱερὴς ἐν
 Λυρνησσῇ, Α 392, πρβλ. Β 685 κ. ἀ.

ΒΡΙΣΙΗΣ [-], ἰαός, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Βριστίως
 = Ἰπποδάμεια (κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Α 484)
 αἰχμάλωτος καὶ ἐρωμένη τοῦ Ἀχιλλεύος φονεύ-
 σαντος κατὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Λυρνησσοῦ Μύνητα
 τὸν ἄνδρα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς, Τ 294—
 300, Ω 676. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀχιλλεύου ἀφαιρε-
 θεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Α 484, Β 689 ἐξ.
 ἀπεδόθη πάλιν εἰς αὐτὸν μετὰ τὴν συνδιαλλαγὴν
 τῶν δώω ἡρώων, Τ 246.

ΒΡΟΜΕΩ, ἑπ. βρομέω, περί μουσῶν, Π 642 f.
Ἐκ τοῦ

ΒΡΟΜΟΣ, ὁ (βρέμω), πάταγος, κριγμός περί τοῦ πρίκοντος πυρός, Ξ 396 f. ἔτι δὲ καὶ περί τοῦ βαρέος ἤχου τῶν αὐλῶν (ἰδ. αἰλός) Ἦ. Ἑρμ. 452, πρὸλ. Ἦ. 25, 40.

ΒΡΟΝΤΙΑ, ἄορ. ἐβρόντησα, „βροντῶ“ πάντοτε περί τοῦ Διός, Θ 433, μ 445 κ. ἄ. ἐκ τοῦ

ΒΡΟΝΤΗ, ἡ „βροντή“ „Διός“ Ν 796, „Ζητός“ ο 121 κ. ἄ.

ΒΡΟΤΕΟΣ, ἑν, ὄν, ἑπ.=βρότειος (βροτός) εἰς θνητὸν ἀνθρώπου, ἀνθρώπειος «φωνή» τ 545 f. Ἦ. Ἄφρ. 47.

ΒΡΟΤΕΙΣ, ΕΙΣΑ, ΕΝ, ἑπ. (βρότος) αἱματώδης, καθημαγμένοι, «ἔναρα» αἱματωμένα λάφυρα, Ζ 480 κ. ἄ. «ἀνδράγρια» Ἦ. Ξ 509.

ΒΡΟΤΟΛΟΙΓΟΣ, ὄν, ἑπ. (βρότος, λοιγός) ἀνθρωποφθόρος, ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως, Ε 31 κ. ἄ. πλχ. τῆς δὲ Ὀδ. μόνον θ 445.

ΒΡΟΤΟΣ, ὁ, ἡ, ποι. θνητός, ὡς ἐπιθ. «βροτός ἀνὴρ» Ε 604 κ. πλχ. «βροτοὶ ἄνδρες» μόνον ε 497. συχνότ. ὡς οὐσ. ἀνθρώπος, διὰ καὶ λαμβάνει ἐπιθ. τὸ θνητός, οἶον η 210, πρὸλ. Σ 362 τὸ θηλ. «ἡ βρότος» ε 334. (Ἐτυμολογῆται ἐκ τοῦ μείρομαι, (μέρος, μέρος) ἀντὶ τοῦ μορτός, μορός, ἢ ὡς ἐν τῇ καθομιλουμένη τὸ προσφώνημα „μωρέ“ ἔγεινε (μρέ), „βρέ“).

ΒΡΟΤΟΣ, ὁ, ἑπ. κατὰ τὴν συνήθειν ἐρμηνείαν τὸ ἐκ τινος πληγῆς ῥέον ἢ ῥεῦσαν ἤδη αἷμα, ἐν Ἰλιάδ. πάντοτε μετὰ τοῦ ἐπιθ. «αἱματοίς» (ὅπερ ὁ Γερμ. Οὔσσα μεταφρ.: αἱματώδης θάνατος) οἶον Η 425, Ξ 7, Σ 345, Ψ 44. «μέλας βρ.» ψ 489. Κατὰ τὴν σχολίαν εἰς Ξ 7, βρότος εἶνε «οὐ πᾶν αἷμα, ἀλλὰ τὸ ἀπὸ βροτοῦ πεφανευμένου» καθ' ἕτερον δὲ τι «βρότος ὁ ἐξ αἵματος ῥύπος» καὶ κατὰ μὲν τὴν πρώτην τούτων τῶν ἐρμηνειῶν τὸ ἐπιθ. «αἱματοίς» θά ἦτο πάντη περιττὸν καὶ ἀσήμαντον· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν θὰ ἐσήμαινε ἡ λ. ἐξ ἀνάγκης αἷμα τὸ μὲν ἤδη ἐκρεῦσαν, τὸ δὲ εἰσέτι ἐκρέον· ἀλλὰ φυσικώτερον εἶνε νὰ δεχθώμεν μετὰ τοῦ Δοιδερλείνου ὡς θεμελιώδη καὶ κυρίαν σημ. αὐτῆς τὴν ῥοήν ἢ τὸ ῥεῦμα, ἢ μᾶλλον πᾶν ὅτι ἐξέβρευσεν ἢ ἐκρέει, ὅθεν «βρότος αἱματοίς» εἶνε ῥοή αἵματος, αἱματοχυσία, ἢ μᾶλλον αἷμα κεχυμένον. Ἄν δὲ ἡ λ. παράγεται ἐκ τοῦ μύρομαι κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἢ ἐκ τοῦ ῥέω κατὰ τὸν Δάμμιον (Αἰολ. ροτός) μένει ἀμφίβολον· τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ σημ. τῆς περιωρίστη ὡς καὶ τοῦ λύθρου (ἰδ. τ. λ.) εἰς τὸ αἷμα καὶ μάλιστα εἰς εἰδικὴν τινα τούτου κατάστασιν, καθ' ἣ λέγει ὁ σχολιαστής, καὶ ἐντεῦθεν ἐξηγῆται πῶς αἱ λ. «βροτοίς, βροτώ» ἄνευ περαιτέρου προσδιορισμοῦ σημαίνουσιν: αἱματώδης, αἱματῶν. Ἐκ τούτου **ΒΡΟΤΟΣ**, ἑπ. αἱματῶν, καθαιμάσσω, «βεβροτωμένα τεύχεα» λ 44 f.

ΒΡΟΧΟΣ, ὁ, ἀγχόνη, „σχοινί“ (διὰ κρέμασμα) Ὀδ. λ 278, χ 472.

ΒΡΥΚΑ [-], ἑπ. κατατρώγω, διὰ τῶν δόντων συντρίβω, „βρουκανίζω“, περί τῆς γνάθου τῶν ἵππων, Ἦ. 14, 13. (ἢ. συγγ. τῷ βρύχω=κτυπῶ τοὺς ὀδόντας, ὅθεν ὁ βρυγμός, καὶ βρυχάομαι).

ΒΡΥΚΕΙΑΙ [-], ἑπ. ἀντὶ τοῦ Βρουσαί (Παυσ. 3, 20, 3) ἀρχαία τῆς Λακωνίας πόλις νοτιοδυτικῶς τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τοῦ χρόνου τοῦ Πausανίου πάλαι ἤδη ἐξηφανισμένη, Β 583, (ἴσως ἐκ τῆς λ. βρύσις).

ΒΡΥΚΑΟΜΑΙ [-], ποι., ἀποθ. παρ' Ὀμ. μόνον παρακ. με σημ. ἐνεστ. βέβρυχα, μετοχ. βέβρυχας, καὶ ὕπερσ. ἐβεδρύχην, βρυχάμαι „σκούζω“ καὶ „βρουχισθῆναι“, (γ' ἐν βρουχάται ἐν Κυθήροις Πανδ. ΙΒ' σ. 451), ἐπὶ τῆς κραυγῆς καίρως πληγωμένου, Ν 393, Π 486, καὶ ἐπὶ τοῦ πατάγου ἢ μυκηθμοῦ τῶν κυμάτων, Ρ 264, ε 412, μ 242 (ἐνθα ἀπὸ τοῦ Βεκκ. καὶ ἐξῆς γράφεται «ἐβεδρύχην» κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἐβεδρύχην ἀντὶ τῆς συνήθους γραφ. ἐβεδρύχει (ἢ λ. πεποιημένη συγγ. τῷ βρύχω, βρύκα, ὅπ. ἰδε).

ΒΡΥΑ [-], βρύθω, σφριγῶ, ἔχω δηλ. πληθώραν δυνάμεως, πλεονάζω, „βρυάζω“ «ἐρνος ἀνθεὶ βρύει» Ρ 56 f.

ΒΡΑΜΗ, ἡ, Ἰων. καὶ ἑπ.=βρώμα, ἔδεσμα „φαγητόν, φαγεῖ“, Ὀδ. κ 477, 379 κ. ἄ. Ἦ. Δῆμ. 394.

ΒΡΩΣΙΣ, ΕΟΣ, ἡ (βιδρώσκω), ἐδωδή, „φαγεῖ, φαγητόν“ Τ 210 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) α 491 κ. ἄ. (ἢ λ. ἐσώθη ἐν Κυθήροις „βρώση“=ὑψον Πανδ. ΙΒ' σ. 451).

ΒΡΑΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπιθ. ῥηματ. (βιδρώσκω) ἐδώδιμος „φαγώσιμος“ Βατρ. 30.

ΒΡΑΤΙΣ [-], ῥος, ἡ, ποι.=βρώσις, ἐδωδή, „φαγεῖ“ μόνον Τ 205, σ 407. (ἢ. Κατὰ τὸν Δοιδερλ. σημαίνει τὴν ἐνέργειαν τοῦ τρώγειν, οἶον τὸ «ἐδητός», ἐν ᾧ ἡ «βρώσις» σημ. καὶ τὸ ἔδεσμα).

ΒΥΒΛΙΝΟΣ [-], ἡ, ὄν, ἐκ βύβλου, ὁ ἐκ παπύρου, πεποιημένος, οἶον «ὄπλον νεός» ρ 394 f. Κατὰ τινὰ παρ' Εὐσταθίου σημειώσιν βύβλος εἶνε ὅχι ὁ Αἰγυπτιακός πάπυρος, ἐκ τοῦ φλοιοῦ τοῦ ὁποίου κατασκευάζον σχοινία, ἀλλὰ ἡ κάνναβις ἢ ἄλλο τι φυτὸν ἰνώδες.

ΒΥΘΟΣ [-], ὁ, βάθος, „βύθος“ (Φιλιστ. Γ'. 427) Βατρ. 119.

ΒΥΘΗΣ, ὄν, ὁ, ἑπ. (βύζω), ὁ ἡχητικός ἢ „βούζων“ ἢ αὐρίζων, ἐπομ. σφοδρός, ἐπιθ. τῶν ἀνέμων, κ 20 f. (Ἄεν εἶνε ὁρῆ ἢ ἐκ τοῦ βία, ὅπ. ἰδε, παραγωγή).

ΒΥΣΣΑ, ἡ, δορά, δέσμα, „τομάρι“, Βατρ. 127.

ΒΥΣΣΟΔΟΜΕΙΑ, ἑπ. (βυσσός, δομέω), κυρ. ἐν τῷ βυσσῷ=βυθῷ οἰκοδομῶ, ὅθ. μεταφ. κρύπτω τι εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου, ἐνδομύχως διανοοῦμαι, βουλευομαι, σχεδιάζω, πάντως κἀκόν τι, Ὀδ. ι 316, ρ 465, 491, «κακὰ φρεσὶ» θ 273, ρ 66, «μύθους ἐνὶ φρεσὶ» δ 676.

ΒΥΣΣΟΣ, ὁ=πυθός, τό βαθός (τῆς θαλάσσης)
Ω 80 τ.

βύα [υ.], μέλ. βύσω, παρακ. παθ. βέδουσαι
πληρῶ, „γεμίζω, στοιβάζω“ μετά γεν. „τά-
λαρος νήματος βεδουμένοι“ πεπληρωμένοι, „τοι-
δαγμένοι“ δ 134 τ.

βύλος, ἡ (πίπλιν). ἐκ τοῦ βάλλω || τοῦταντίον
λίαν ἀπίθανον καθιστᾷ τήν παραγωγὴν ταύτην ὅ
ἐν τῇ καθομλ. τύπος τῆς λ.) „σβώλος“, σ
374 τ.

βωμός, ὁ (βαίνω), βίσις, ὑπόδαφρον, ὅθεν βά-
ορον ἀγέλατος, ἡ 100· ζῆματος βάσις ἡ θέσις,
Θ 441· ἰδίως τὸ θυσιαστήριον, „ἱεροὶ ἡ θεῶν
βωμοί“ Β 305, Α 808 κ. ἀ. πλχ. (διαφέρει δὲ
τῆς ἐσχάρας κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁ μὲν βωμός,
ὑπερκείμενος πολὺ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ἔχει
βαθυμεῖαν ἢ ἀνάσσαν, ἡ δὲ ἐσχάρα εἶναι ἀπλή
κατὰ γῆς κειμένη βάσις).

βῶτορ, ὁ, 1) υἱός τοῦ Περιήρου, ἀνὴρ τῆς
Πολυδώρας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Πηλέως, Π 477,

πρόλ. Ἀπολλῶ. 3, 13, 1. 2) υἱός τοῦ Φαίστου
ἐκ τῆς ἐν Λυδῇ Τάρνης, Ε 41.

βῶν Δωρ.=βοῶν, ἰδ. βοῦν.

βῶσαντι, ἰδ. βοῶν.

βωστρέα, ποι. φωνάζω, ἐπιχαλοῦμαι (εἰς
βοήθειαν μάλιστα) „τινά“ μ. 124 τ. Βατρ. 76
(διὰ τοῦ ἀγρ. βοήτης—βώστης ἐκ τοῦ βοάω,
κατὰ τὸν Λόβεκκ, (|| ἀκριβέστερον δὲ ὁ Δοῖδερ-
λεῖνος ἐκ τοῦ βοάζω, ἐξ οὗ Βοάκτης ὄνομα
ποταμοῦ τινος, καὶ βοᾷ συνηρ. βῶξ ἰχθύς τις
φωνητικὴν ἔχων δύναμιν, καὶ ῥῆμ. βοαστήρ
ὅπως δὲ ἐκ τοῦ ἐλαστήρ γίνεσθαι τὸ ἐλαστρεῖν,
οὕτως καὶ ἐκ τοῦ βοαστήρ βοαστρεῖν καὶ συνηρ.
βοαστρεῖν).

βωτιάειρα [υ.], ἡ, ἐπ. ἀνδρας („παλλή-
καρία“) τρέφουσα, ἐπιθ. τῆς Φθίας, Α 155 τ.
(διὰ τοῦ ἀγρ. βῶτις=βῶσις, διατροφή, ἐκ τοῦ
βόσχω καὶ ἀνήρ).

βῶταρ, ορος, ὁ, ἐπ. (βόσκω) „βοσκός“, ὡς
ἐπιθ. μετὰ τοῦ „ἀνὴρ“ Μ 302, Ε 402, ρ 200.

Γ

Γ

γαλήνη

Γ, τὸ τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφα-
βήτου, ὅθεν σημαίνει τὴν τρίτην ραφιδίαν.

ΓΑΙΑ, ἡ, ὡς καὶ Αἴα, ὅπ. ἰδ. ποι.=γῆ (ὁ τύ-
πος οὗτος παρ' Ὁμ. μόνον Φ 63, λ 467, 482,
ν 233, εἰ δὲ καὶ ὡς κύρ. ὄν. ἰδ. κατωτ.). 1)
ἡ γῆ, ὡς παγκόσμιον σῶμα, „παίρατα γαίης“
τὰ πέρατα τῆς γῆς, Θ 479 κ. ἀ. ἀντιδιαστελλο-
μένη πρὸς τὸν οὐρανόν ἢ τὴν θάλασσαν, θ 16,
ε 46. 2) μέρος τῆς γῆς, χώρα, εἰς τὴν γεω-
γραφικὴν σημασίαν τῆς λ., οἶον, „Ἀχαΐς γ.“
Ἀχαϊκὴ χώρα ἡ Ἀχαΐα, Α 254, Π 424· „Αἰ-
θιοπων γ.“ Αἰθιοπία, Ψ 206· „Φαιήκων γ.“ ε
280 κ. ἀ. ἰδίως συγνόν „πατρίς γαῖα“ πα-
τρίς (ἰδ. τ. λ.)· γεν. πληθ. γαϊάων, θ 284, μ
404, ε 302. 3) γῆ, ὡς φυσικὸν σῶμα, ἔδα-
φος τῆς γῆς, „γαῖα μέλαινα“, ἡ μαύρη γῆ·
Β 699, Ο 715 κ. ἀ. „χυτὴ γαῖα“ ὁ τῶμος, τὸ
μνημα, Ζ 464, πρόλ. λ. κατέκη, Α' 1) γ.)·
χῶμα, οἶον „ἔμειξ πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γέ-
νοισθε“ Η 99· ὅθεν „κωφὴ γαῖα“ ἀλαλον χῶ-
μα λέγεται τὸ πτώμα τοῦ Ἑκτορος, Ω 54·
ἡ κύρ. ὄν. ΓΑΙΑ ἡ, Ὑμ. 30· παρ' Ὁμ. δὲ μόνον
„Γῆ“ Γ 404, Τ 239, Λατ. Tellus, γυνὴ
τοῦ Οὐρανοῦ, μήτηρ τῶν Ἑκατογχείρων, Κυ-
κλώπων καὶ Τιτάνων. Ἐκ τούτου

ΓΑΙΪΟΣ, ἡ, ὄν, γήινος, οἶον „υἱός“ υἱός τῆς
Γῆς=δ Τιτυός, η 324.

ΓΑΙΪΟΚΟΣ, ὄν, ποι. (γαῖα, ἔχω) τὴν γῆν ἢ

τάς χώρας περιβάλλων (ἐν ὕδατι), ἐπιθ. τοῦ
Ποσειδῶνος, 1483, α 68 κ. ἀ. κατὰ δὲ τὸν Δύν-
ττερον ὁ κρατῶν, ὁ ε. συνέχων τὴν γῆν
κατὰ δὲ τὸν Πρέλλερν ὁ βαστάζων ἢ φέρων τὴν
γῆν. (Πάντη διάφορον ἐρμηνεύειν, τὴν ἐν τοῖς Ἀ-
νικῶ. τοῦ Βεκκ. σ 229, ἀκολουθεῖ ὁ Δοῖδερλεῖνος·
ὁ ἐπὶ τῇ σχήματι γαυριῶν ἢ ἀγαλλόμενος, ἐκ
τοῦ γαίω καὶ ὄχας).

ΓΑΪΑ, ἐπ. μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι, γαυριῶ ἐπὶ τινι, „κύ-
δει γαίω“ καμαρώνων, περὶ τοῦ Βριάρεω, Ἀ-
ργεῶς καὶ Διός, μόνον Ὑλ. Α 405, Ε 906, Θ
54, Α 81. (Εἶναι ἡ ῥίζα τῶν λ. ΓΑΪΟΣ, ΓΑΪΕΥΩ,
ΓΑΪΝΑΙ, ΓΗΘΕΩ κτλ.).

ΓΑΛΛ, ΑΚΤΟΣ, τό, „γάλα“ „λευκόν“ Δ 434
„γλοκερόν“ δ 88 κ. ἀ.

ΓΑΛΛΟΘΗΚΟΣ [υ.], ὄν, ὁ εἰσέτι γάλα θηλάζων,
„βυζακτάρικος, βύζαντινικος“, τρυφερός,
„νεφροί“ Ὑδ. δ 336, ρ 127 (κατ' ἐπέκτ. ὡς
τοῦ ἀγρ. γαλαθῆς ἐκ τοῦ γάλα καὶ θάω).

ΓΑΛΛΕΑΪΤΗ [υ.], ἡ, ὄνομα νόμφης, ἀκο-
λούθου τῆς Περσεφόνης, Ὑλ. Δῆμ. 423.

ΓΑΛΛΕΙΑ [υ.], ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 45.

ΓΑΛΕΗ [υ.], ἡ, γαλῆ, „νωρίτια ἢ παντε-
κονυρίτια“, κατὰ δὲ τὸν Κορ. Ἀπ. 4, 73
καὶ „γαλίτια ἢ γαλιθα“, καὶ ἐν γένει „γά-
τα“, Βατρ. 9.

ΓΑΛΥΝΗ [υ.], ἡ, ἡραμία, ἡ τυχία (ἰδίως τῆς

θαλάσσης), γαλήνη, (Ἰταλ.) „μπονάτσα“ «γαλήνη νημεμένη» νήμεος γαλήνη, α 304, 452. ὅθεν ποι. καὶ ἀντί τοῦ: γαλήνιος θαλάσσια, οἷον «γαλ. λευκή» α 94, «ἐλαύνει γαλήνην» πλέω τὴν γαλήνιον θαλάσσαν, η 349.

ΓΑΛΩΠΕ [υ.], ἡ, γεν. ΓΑΛΩΠ, ὄν. πλ. γαλόφ, ἀνδραδέλφη, *Ἰλ. Γ 422, X 473 κ. ἀ. (συγγ. τῷ Λατ. glos).

ΓΑΜΒΡΟΣ, ὁ (γαμέω), „γαμβρός“. 1) ἀνὴρ τῆς θυγατρὸς, Z 249 κ. πλχ. 2) ἀνὴρ τῆς ἀδελφῆς, E 474, N 464.

ΓΑΜΙΟ [υ.], (γάμος), μέλ. γαμέω καὶ ἴων. γαμέω, I 394, ο 522. ἀόρ. ἀ. ἔγνημα: μέσ. μέλ. γαμέσσομαι καὶ ἐπ. σσ, I 394. μέσ. ἀόρ. ἀ. ἔγνημα. 1) Ἐνεργ. ἔχω ἢ κάμω γάμον, ἐπὶ ἀνδρὸς, ἐποι. νυμφεύομαι, (καταγρ.), ὑπανδρεύομαι: λαμβάνω γυναῖκα, «τὴν» I 388, λ 179 κ. ἀ. «ἀνυχον» (ἢ κατὰ τὸ σχῆμα τῆς προλήψεως: διότι πρὸ τοῦ γάμου δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἀλογος) I 399, ρ 72. μετὰ γεν. διαίρ. «Ἀδρήστειο θυγατρὸν» μίαν τῶν θυγατρ. τοῦ Ἄδρ. E 421. ἀπολ. δ 208. (ἢ Ὡσαύτως ἐρηγεύετον καὶ τὸ α 36, καὶ περ ἐπὶ μοιχοῦ κείμενον τοῦ Αἰγισθοῦ, διότι οὗτος «ἐμνήσατο» καὶ φονεύσας τὸν Ἀγαμέμνονα ἐνυμφεύθη τὴν Κλυταίμνησσαν). 2) Μέσ. ἀ.) ἐπὶ γυναῖκος, κυρ. ὑπανδρεύομαι, λαμβάνω ἄνδρα, ἀπολ. α 273 (ἢ ἔνθα ὁ Δοιδερλεῖνος στίχει τὸν στίχον ὡς ἐξῆς «μητέρα δ' εἰσιθυμός ἐφορμάται, γαμέσσαι» καὶ ἐξαρτᾷ τὸ ἀπρφ. «γαμέσθαι» ὅχι ἐκ τοῦ «ἐφορμάται», ἀλλ' ἐκ τοῦ «ἀνυχθι» καὶ καταστρέβει οὕτως τὸ φυσικώτατον ἀνακόλουθον, ἀντί τοῦ ὁποῦ τοῦ ἢ μὲν κανονικὴ σύνταξις θά ἦτο «μητέρα δ' εἰσιθυμός ἐφορμάται γαμέσθαι, ἄψ ἰέναι», ὁ δὲ παιητὴς δὲν ἐδίστασεν ἀντί τοῦ «ἀνυχθι ἄψ ἰέναι» νὰ θέσῃ τὸ ἰσοδύναμον «ἄψ ἴτω» ἀδιαφορῶν περὶ τῆς ἀνακολουθίας) «τὴν» 6 128 κ. πλχ. 6.) ἐπὶ τῶν γονέων, λαμβάνω γυναῖκα καὶ δίδω εἰς τὸν οἶόν μου, «Πηλεὺς μοι γυναῖκα γαμέσσει» ὁ πατήρ μου Πηλεὺς θά μοι δώσῃ γυναῖκα, I 394 (ἐνθα ὁ Βέκκ. γράφει κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον: γε μάσσειται, ἰδ. μλίμμαί). ΓΑΜΟΣ [υ.], ὁ, ἀ.) τοῦ γάμου ἡ τελετὴ ἢ ἐορτὴ, „χαρά“ «γάμον τεύχω, ἀρτύω» κάμω γάμον, παρασκευάζω τὰ τοῦ γάμου, α 277, δ 770. ἰδίως ἢ κατὰ τὸν γάμον εὐωχία, T 299. «γάμοι εὐλαπίναι τε» Σ 491, πρβλ. α 226, δ 3. 6.) συνοικέσιον, σύζευξις, σ 272, N 382 κ. ἀ. (ἢ Πάσα: ταύτας τάς σημ. ἔχει ἡ λ. „γάμος“ καὶ ἐν τῇ καθομῇ. Χωρὶς τοῦ Ὁμ. ἀναφερόμενα εἰς τὸν γάμον εἶνε καὶ τὰ ἐξῆς: ζ 25, 28, α 124 ἐξ. ψ 143 ἐξ. ζ 63, κ 7).

ΓΑΜΟΝΑΙ, αἱ, μόνον κατὰ πληθ. εὐχρηστον αἰ γνάθοι ἢ σιαγόνας μόνον τῶν ζώων, *Ἰλ. N 200, Π 489, T 394. (ἢ Ὁ Κούρτιος σχετίζει καὶ ταύτην τὴν λ. καὶ τὴν συνώνυμον γαμφή πρὸς τὸ γόμφος, γομφίον, καὶ τὸ Σανσκρ. gamha, ἕπερ σημ. τὸν ὀδόντα: ἀλλ' ἀμφιβάλλω

ἂν δύναται ἡ λ. αὕτη νὰ χωρισθῇ τῆς λέξεως γαμφός, ἥτις ἀναντιρρήτως σχετίζεται πρὸς τὴν γνάμπτω, κάμπτω).

ΓΑΜΩΝΕΣ, ἴκος, ὁ, ἡ, γαμφοῦς τουτίστι καμπύλους ἔχων ὄνυχας, «αἰγυπῶς» Π 428, π 247, X 302.

ΓΑΝΑΟ [υ.], ποι. (γάνος) στίλβω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ, μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἔνεστ. «γανώντες, γανώσας» κατ' ἐπέκτ. ἐπικ. ἀντί τοῦ γανώντες, γανώσας κυρ. ἐπὶ ἐστλδωμένου ἢ „γανωμένου“ μετάλλου, N 263, T 259. μεταφ. «πρασιὰ γανώσας» εὐθαλεῖς, θαλαραῖ, η 428. ἐπὶ ἄνθου: T. Δήμ. 10. ἢ Ἐκ ταύτης τῆς ρίζης ἔχει ῥῆμα ἡ καθομιλοῦμαι, μόνον μεταδ. „γανώνω“.

ΓΑΝΥΜΑΙ [υ.], ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποι. ἀποθ. (γαίω): μέλ. γανύσομαι, ἐπ. σσ, E 504, ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι, χαίρω ἐπὶ τινί, μετὰ δοτ. «ἀνδρὶ οὐ γανύσσεται» E 504, T 405, μ 43. «γάνυται φρένα» χαίρει ἐνδοκῶχος, ἡ εὐφραίνεται ἡ καρδία του, N 493.

ΓΑΝΥΜΕΔΗΣ [υ.], εἰς, ὁ (γάνυμαι, μῆδος) υἱὸς τοῦ Τρωῶς, βασιλέως τῆς Τροίας, ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου: κάλλιτος δὲ ὢν τῶν τότε νεανίσκων ἀνηρπάσθη ὑπὸ τῶν θεῶν, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς οἰνοχόος τοῦ Διὸς ἀντί τῆς Ἥδης καὶ διὰ γὰρ μεταξὺ τῶν ἀθανάτων, E 266 καὶ T 232. ἢ Ὁ τρόπος τῆς ἀρπαγῆς παρ' Ὁμ. δὲν μνημονεύεται.

ΓΑΡ [υ.], σύνδ. (γε, ἄρα) οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ προτάσεως τιθέμενος, συνενῶν ἐν αὐτῇ τῶν οὐαμορίων «γε» καὶ «ἄρα» τὴν σημασίαν. (ἢ Κυρίως λοιπὸν σημαίνει ὅτι τὸ ἐν τῇ προτάσει τῇ ἐχούσῃ τὸν ΓΑΡ ἐκφερόμενον ἐμφατικῶς ἐκφέρεται ὡς τι θετικόν καὶ ἀναντιρρήτον γε-γανός: ἦτο λοιπὸν κυρίως τὸ μόριον τοῦτο, ὡς καὶ πάντες οἱ σύνδεσμοὶ τὸ καταρχάς, ὅχι σύνδεσμος, ἀλλ' ἐπιρρόημα τὴν ἀνωτέρω ἔχων ἐνωϊον, καὶ πολλαχοῦ καὶ μετέπειτα δίδωται τὴν θεμελιώδη ταύτην σημασίαν (ἴδε κατωτέρω). Ἐκ ταύτης δὲ τῆς κυρίας σημασίας παρήχθησαν φυσικώτατα κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Βαυμλεῖνου αἱ συνδεσμικαὶ σημασίαι, αἵτινες καὶ μᾶλλον εἶνε εὐχρηστοὶ καὶ δῆ. 1) αἰτιολογικῆς, ἐκφέρων τὸ αἶτιον τοῦ προηγούμενου διότι, A 9, 54, 77, 120 κ. πλχ. Πολλῶς ἡ διὰ τοῦ ΓΑΡ ἐκφερόμενη αἰτιολογία προλαμβάνουσα προηγείται τοῦ αἰτιολογουμένου, ὅτε πρέπει νὰ θεωρηθῇ παρενθετική, ὁ δὲ ΓΑΡ νὰ μεταφράζηται διὰ τοῦ, διότι βεβαίως, διότι, ὡς εἶνε γνωστὸν, διότι—δὲ καὶ ὅχι διὰ τοῦ ἐπειδὴ, (ἂν καὶ πολλὰ τῶν τοιούτων χωρίων κατατάσσονται ὁρθότερον εἰς τὴν 3) σημ.) M 326 ἐξ. Ψ 156 ἐξ. 890 ἐξ. Ω 334 ἐξ. α 304 ἐξ. ι 431 ἐξ. κ. ἀ. Πολλῶς ὅμοι ἐν ἀρχῇ τοῦ αἰτιολογουμένου τιθεμένη δεικτικῆς ἀντωνυμία ἡ τὸ ἐπιρρόημα «τῶν» διὰ τοῦτο ὑποδεικνύει τὴν αἰτιολογικὴν σχέσιν, οἷον B 803 ἐξ. H 73 ἐξ. P 221 ἐξ. H 328. Μάλιστα δὲ συνήθης εἶνε ἡ παρενθετικὴ αὕτη αἰτιολογία

μετὰ τὰς προσφωνήσεις, ὅσον Η 73, α 337, κ 174, 190, 226, μ 326. Ἐνίοτε τὸ αἰτιολογούμενον δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ λόγου ἐξαγόμενον ἐξισχυάζεται, Α 423, Α 408.

2) ἐπισημηματικός, δηλαδὴ, Α 260 εἰ. ι 200, 318 εἰ. Θ 148 κ. α. καὶ μάλιστα μετὰ δεικτικὰς ἀντωνυμίας. 3) συμπληρωτικός ἢ βεβαιωτικός (δηλ. ὄχι πλέον σύνδεσμος, ἀλλὰ μάλλον ἐπιρρόημα, ἔχον τὴν θεμελιώδη καὶ κυρίαν τοῦ μὲν σημασίαν, πολλὰν ἐπομ. συγγένειαν πρὸς τὸ δὲ) βεβαίως, βεβαίως, δά· ἰδίως· α.) εἰς ἐπισημηματικὰς καὶ εὐκτικὰς προτάσεις, ὅσον «αἶ γάρ, εἰ γάρ, εἴθε γάρ» ἄμποτε δά, ἄς— δά. (||. σημ. δηλ. ὅτι τοῦτο χωρὶς τινος ἄλλου εὐχεται ὁ εὐχόμενος, ἄλλω πλὴν τούτου βεβαίως δὲν ἐπιθυμεῖ), Α 189, Κ 536, Σ 272, ι 523, ο 169, Β 374, Η 432 εἰ. ζ 244, Ν 825, σ 513· β.) εἰς ἐρωτηματικὰς προτάσεις, καὶ μάλιστα μετὰ τὰς ἐρωτηματικὰς λέξεις, ὅσον «πῶς γάρ, τίς γάρ» (||. καὶ σημ. ὅτι ἡ ἐρώτησις εἶναι πολλὰ φυσικὴ καὶ ἡ διὰ τῆς ἐρωτήσεως ἐκφραζομένη ἀμφιβολία ἔχει ἀποχρώντα λόγον, ἢ ὅτι ἐν τῇ ἐρωτήσει περιέχεται βεβαία ἄρνησις, ὅσον «πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας; μεγάθυμοι Ἀχαιοί; = οὐδ' αὖτως γάρ (βεβαίως) δώσουσι, Α 123· μόνον ἐν τῇ τοιαύτῃ χρήσει ἐσθθῆ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ δ. «γάρ», ὅσον «μὴ γάρ ἔκαμε καὶ κανένα καλόν» = βεβαίως· ὄχι), Κ 61, 424, Σ 182, «τίς γάρ ἀνὴρ... = οὐδεὶς γάρ ἀνὴρ, κ 383, 501, ο 509.

6) Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξηγεῖται καὶ ὁ αἰσῆς μετ' ἄλλων μορίων συνδυάζεται, ὅσον «ἀλλὰ γάρ» ἀλλὰ βεβαίως, Η 242 (ἢ καὶ ἔσθθῆν ἐννοουμένη; τῆς ἐναντιωματικῆς προτάσεως, ἣν αἰτιολογεῖ ὁ Γάρ; ἀλλ' οὐ ποιῶσα ταῦτα· οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλεῖν)· ἀλλ'—οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι μαίεσθαι προτέρω—τοὶ μὲν πάλιν αὐτοὶ· τοὶ μὲν καλ. τὰ δ' ἐν τῇ μετὰ ὁ παρενθετικῶς κεῖνται) κ. α.—«γάρ δὲ» διότι ἦδη, διότι πλέον καὶ μετὰ μέλλοντος διότι πλέον τοῦ λοιποῦ, ἢ διότι βεβαίως, (ἴδε δὲ) Β 304, Ε 383, ε 23 κ. α.—«γάρ οὖν» = ἐπιτατικώτερος γάρ, Ο 232· «γάρ ῥα, γάρ τε, γάρ τοι, καὶ γάρ» (ἴδε τὰ ἄλλα μόρια). [Τὸ α τοῦ γὰρ ἐκτείνεται, ἐπομένῳ ὅσω βραχείων συλλαβῶν, Β 39 κ. α.].

Γάρφαρον [-], τό, ἡ νοτία κορυφή τῆς ἐν Τροίᾳ Ἰδης, ἐφ' ἧς ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Διὸς («τέμνος καὶ βωμός») Θ 48, Ε 292, 362. (||. Περὶ τῆς παραγωγ. ἢ σημ. τῆς λ. ἰδ. Κορ. Ἀττ. 4, 76).

ΓΑΣΤΡΗ, ἑρὸς καὶ στήρ. ΓΑΣΤΡΟΣ, ἡ, 1) κοιλία «κοιλιά» δ. ε. α.) ἡ κάτω κοιλία, τὸ προκοιλίον (||. «προκοιλία» λέγεται ἐν Ἀθήναις· ἡ λ. εἶνε ἄρα νὰ καταχωρισθῇ εἰς τὰ ἄργ. Ἑλλ. Λεξικά), Λατ. ventris, Ν 352, Ρ 313 κ. πλχ. κοιλία μητρός, μήτρα, Ζ 58· β.) ἰδίως ὁ στόμαχος, «βόσκω γαστέρα» γεμίζω τὴν κοιλίαν μου, ρ 228, Βατρ. 57· «γαστέρι νέων πινθῶ» μετ' ὁν στόμαχον τοῦτ' ἐστὶ διὰ τῆς

νηστείας πινθῶ τὸν νεκρὸν, Τ 225· ὅταν μεταπεινα· γαστήρ δὲ ἐκλείπει· ζ 133, η 246, πρὸλ. ο 314, Βατρ. 57. 2) κοιλία πλήρης κοπνιστοῦ κρέατος καὶ αἵματος δ. ε. ἄλλας, «λουκανικόν» σ 44, σ 25.

ΓΑΣΤΡΗ, ἡ, κοιλία ἀγγεῖου, ἰδίως δὲ τοῦ τρίποδος, Σ 348, Θ 437 (||. ἡ λ. ἐσθθῆ εἰς ὁπωσούν συνεκδοχικώτερον σημασίαν, «γαστέρα» καὶ «γαστέρα» ἴδ. Φιλίστ. Γ' 128).

ΓΑΙΩΣ, ὁ, κάδος, εἰς ὃν ἀμείλουσιν, «καρδάρι», ι 223 f. (Θεωρεῖται συνήθως Ἀσιατικὴ λέξις. Ὁ δὲ Δοιδερλ. σχετίζει αὐτὴν μετ' ὁ γάλον. ||. ἴσως οὐδ. ἐτυμολογικῶς· ἀσχετος εἶναι ἡ λ. πρὸς τὴν τῆς καθουλοῦ. «γαυάθα», ἣν ἀγνοῶ κατὰ πόσον ὁρθῶς γράφεται συνήθως διὰ τοῦ β.).

ΓΑΥΡΟΣ (συγγ. τῇ γαίῳ) ποῦ γαῦρον τὸ μεσ. «γαυροῦμαι» φέρομαι γαύρως, γαυρίῳ, Βατρ. 267. (||. ἡ λέξις καὶ κατὰ τύπον καὶ κατὰ σημασίαν σφάζεται ἐν τῇ καθουλοῦ. κατὰ τὸν Κορ. Ἀττ. 4, 78).

ΓΑΟΠΕΙΑ, ἴδ. ΛΟΓΠΕΙΑ.

ΓΕ, μόριον ἐγκλιτικόν, ὅπερ χρησιμεύει εἰς ἐμφατικὴν ἀνάδειξιν τῆς ἐννοίας τῆς λέξεως, εἰς ἣν παράκειται, καὶ φέρει ταύτην εἰς ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλην ἢ ῥητῶς ἐκφραζομένην ἢ μόνον ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ λόγου ἐξαγομένην. Ὅθεν καὶ συνήθως κεῖται εὐθὺς μετὰ τὴν λέξιν, τῆς ὁποίας τὴν ἐννοίαν ἀναδεικνύει σπανίως· δὲ, ἐπὶ στενῆς πλοκῆς τῶν λέξεων, προτάσσεται αὐτῇ, ὡς Α 299 κ. α. Ἡ δὲ ἀνάδειξις δυνατόν νά ᾖ ἐπὶ τὸ μετῶν, ταυτέστιν ἐπίδοσις, ἢ ἐπὶ τὸ ἐλάττων, δ. ε. ἐλάττωσις, καὶ τὸ γέ εἶναι ἡ ἐπιδοτικὴ, σημαίνον μάλιστα, ἢ ἐλάττωτικόν· τοῦλάχιστον ἀλλὰ πολλοὶς τὸ μόριον τοῦτο δὲν μεταφράζεται, ἀλλ' ἐκφράζεται κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν ἐκφραζομένου τοῦ τόνου τῆς λέξεως τῆς ἐχούσης τὸ γέ· «εἴπερ γάρ τε γόλον γε καὶ αὐτῆμα καταπέψῃ, ἀλλὰ τε καὶ μετοπίσθεν ἔχει κότον» ἐνθα διὰ τοῦ γέ ἐξαιρέται ὁ γόλος ὡς ἀντιθέμενος πρὸς τὸν κότον, Α 81· «ὅφρ' εὖ εἶδω εἰ ἐτέον γ' ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθα» ω 259.—Συχνότατα τίθεται μετὰ τὰς ἀντωνυμίας· τὰ τε προσωπικά· καὶ δεικτικά, ὅσον α.) ὅταν ἐν διασκευτικαῖς προτάσεσιν ἡ ἀντωνυμία ἀντιτίθεται πρὸς ἑαυτὴν ἢ τὸ ὑπ' αὐτῆς δηλούμενον πρῶτον, τότε ἡ δευτέρα πρότασις λαμβάνει τὸ γέ· «εἰπέ μοι ἡ ἐκὼν ὑποδάμνασι ἡ σέ γε λαοὶ ἐνθαίρουσι» γ 214, πρὸλ. 6 327, Κ 484, Μ 240· β.) ὡσαύτως, καὶ ὅταν ἡ ἀντωνυμία θά ᾖ το περιττὴ ἐν τῇ περὶ λόγῳ, «πατήρ δ' ἐμὸς ἄλλοι γαίης, ζῶει δ' ἡ τέθνηκεν» ἀν ζη ἡ ἀπείθανεν, 6 134, πρὸλ. γ 90, Κ 50½ κ. α. πλχ. γ.) μετὰ τὰς δεικτικὰς ἀντωνυμίας, αἵτινες συγχεφαλοῦται λόγον ἀναφορικόν, ἡ εἰς· α.) ἀναφορικὰ ἀναφέρονται, ὅσον «ὅν μὲν (μῦθον) κ' ἐπισκέες ἀκούμεν, οὔτις· ἐπειτα οὔτε θεῶν τὸν γ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων» Α 548 κ. α.—Συνδυα-

ζόμενον δὲ τὸ γέ μετ' ἄλλων μορίων, ἐάν μὲν προτάσσεται αὐτῶν, ἀντικεινὲς εἰς τὴν προηγουμένην αὐτοῦ λ., ὡς ἐν τῷ « γέ μὲν » (ἀντὶ τοῦ μῆν, ὅπ. 186)· ἐάν δ' ἐπιτάσσεται, ἐξαιρεῖ τῶν ἄλλων μορίων τὴν δύναμιν, οἷον « εἴ γε, πρὶν γε, πάρος γε, ὅτε γε, ἐπει γέ », ἀπ. 186.—Πολλὰ γὰρ ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει 186 B 287 ἐξ. X 266 κ. ἀ. [Ἡ ἐτυμολογία λίαν ἀμφίβολος].

(ΓΕΓΡΑ) ΓΕΓΡΑΣΙ, ΓΕΓΡΑΣ, 18. ΓΙΓΝΟΜΑΙ.

ΓΕΓΡΑ, 18. ΓΙΝΩΣΚ.

ΓΕΓΡΑ, ποι. παρακ. μέ σημ. ἐνεστ. (τὸ δὲ γ'. ἐνκ. γέγωνε ἔχει καὶ ἀορ. σημ.) μετοχ. γε-γωνεῖς ὅπερα γ'. ἐν. ἐγγίνωμι· ἔκ τινος ἐντεῦθεν παραγώγου ἐνεστώτος (γεγωνέω) τὸ ἀπρωτ. γε-γωνεῖν, M 337 καὶ ἐπ. γεγωνέμεν, Θ 223 καὶ τὸ ἀ. ἐν. καὶ γ'. πληθ. τοῦ παρατατ. γεγώνευν, μ 370, ι 47· φωνάζω ἢ ὁμιλῶ ὥστε νὰ ἀκούωμαι, διὰ φωνῆς γίνωμαι ἀκουστός, καταληπτὸς, μόνον ἐπὶ ἀνθρώπινης φωνῆς· « ὅσον τε γέγωνε βοήσας (τις) » ὅσον τις γίνεται ἀκουστός (ἀκούε-ται) ἐάν φωνάζῃ, ὅσον φθάνει ἢ φωνῇ τοῦ ἀνθρώπου, ε 400, ζ 294· « οὐπω· οἱ ἐξη βῶσαντι γεγωνεῖν » δὲν ἦτο (τῷ τῷ) δυνατόν νὰ φωνάζῃ καὶ ν' ἀκουσθῇ ἢ νὰ φθάσῃ τῇ φωνῇ του, M 337· « γέγωνε τε πᾶν κατὰ ἄστυ » ἐφώναζεν (ὥστε ν' ἀκουσθῇ) εἰς ὅλην τὴν πόλιν, Ω 703· « οἰμώζας μετὰ θεοῖσι γεγώνευν » ὁρμησας ἐφώναζον πρὸς τοὺς θεοὺς (ἢ ἢ μὲλλον κατὰ τὸν Βέκκερον καὶ Ἀμεῖν μεταξὺ τῶν θεῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων φαντάζεται αὐτὸν τὸ Ὀδυσσεύς) μ 370· « τινὶ φωνάζω εἰς ἐπὶ κοῦν τινος, Θ 227, ρ 161 κ. ἀ.

(ΓΕΓΡΑΝΕ), 18. ΓΕΓΡΑΝ.

ΓΕΓΡΑΝΟΜΑΙ (ῥίζ. ΓΕΝ-), ἀορ. ἀ. ἐγενήμην. 1) Ὁ ἐνεστ. σημ. παρτα. εἶνε μόνον ἐπ. καὶ ἔχουσι παθητ. σημ. γεννώμαι, « ἢ ἄρα γεννόμεν ἄλση ἀμφότεροι » X 477 κ. ἀ. « γεννόμενοι » K 74, δ 208 (μετὰ τὸν Βέκκ. οἱ νεώτεροι, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ἀμεῖς, γράφουσιν εἰς ταύτην τὴν σημ. γί-γνωμαι). 2) Ὁ δὲ μέσ. ἀορ. ἀ. γεννώ ἐπὶ πατρός, E 800 κ. ἀ. καὶ τίκτω ἐπὶ μητρός, A 280 κ. ἀ. « ἐπὶ τινι » ἔκ τινος τίκτω, « μέ τινα γεννώ », A 299· « ἐπὶ τινι γένεαι αὐτός » ἀφ' οὗ τοῦ γέννηστος, υ 202, (ἐνθα τὸ γένεαι εἶνε ὑποτ. τοῦ μέσ. ἀορ. ἀ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ γένιναι).

ΓΕΓΡΑΝ, οὐοῦ, ὁ, γέγωνε τῆς οἰκίας, « γέ-γονα » ἢ τῆς χώρας ὄμορος, *Ὁδ. δ 16, ε 489, ὡς ἐπὶ θ. γειτονικός, ι 48, Βατρ. 67. (ἢ. Ἐτυμολογείται πιθανῶς ἐκ τοῦ γέ-α-γῆ, πρὸλ. τὸ γῆτης, μεσάγεια· περὶ δὲ τῆς σημασίας τὸ λατ. vicinus παρὰ τὸ vicus).

ΓΕΓΡΑΤΟΣ, ἢ, ὄν (γέλω), ἀξιογέλαστος, γελοῖος, ἔργα· Θ 307 (ἐνθα ὑπάρχει διάφορ. γραφὴ « ἀγέλαστα » « ὄχι διὰ γέλωτα », ἢν προτιμᾷ ὁ Δοιδερλ. ἢ. καὶ Δύντζερς, ὅστις πα-ραδοξῶς τονίζει τὴν λ. ἀγέλαστα).

ΓΕΓΡΑΠ, συνηρ. γελῶ καὶ κατ' ἐπέκτ. γέλω, μετοχ. γελῶντες καὶ γελῶντες, σ 111 (ὅπερ ὁ Ἀρενὺς ὡς ἀντιβαίνειν εἰς τοὺς περὶ ἐπεκτάσεως

κανόνας μεταβάλλει εἰς γελοῖοντες· 186 καὶ λ. ΓΕΛΟΙΟΝΤΕΣ)· ἀορ. ἀ. ἐγέλασα, ἐπ. σσα. 1) Κυρ. « γελῶ », ἐπὶ τινι· B 270· « μάλα ἡδὺ » μέ πολ-λὴν εὐχαρίστησιν, « ἀπὸ τὴν καρδίᾳ » A 378, « ἡδὺ γέλασαν » υ 358· « γέλασαν » μέ τὰ χεῖλη ἢ μάλλον μέσ' ὅς τὰ χεῖλη τῆς, ὁ ἔ. χαιρεκά-κως, O 102, « ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ » « κ' ἐμένα γέλασ' ἢ καρδοῦλά μου », ὁ ἔ. ἐνδο-μύχως ἐχάρην, ι 443· « ἀπαλόν, ἀχρεῖον, ἀλλα-τρίους γναθμοῖς, θαυροῦς, Σαρδάνιον γελῶ » 18. τὰ ἐπὶ θ. 2) Μετοχ. ἐπὶ ἀψύχων « γέλασσε δὲ πᾶσα περί γλῶν χαλκῶν ὑπὸ στεροπῆς » ἐγέλασε δὲ πᾶσα ἢ γῆ περὶ ὑπὸ τῆς λαμπρότητος τοῦ χαλκοῦ, T 362. Ὑ. Δῆμ. 14. (Ὁ Δοιδερλ. ἐκ-λαμβάνων τὴν λ. ὡς ῥηματικὸν τύπον τοῦ ἐπὶ θ. ἀγλαός, θεωρεῖ τὴν μὲν 1) σημ. μεταφορικῇ, κυρίαν δὲ τοῦ ῥήματος σημ. τὸ: λάμπω, ἀκτι-νοβολῶ, ἐξαστρέπτω, καὶ κατὰ ταύτην ἐρμη-νεύει τὸ T 362· μεταφορικῶς δὲ τότε θά ἐρμη-νευθῇ τὸ χωρίον τοῦ Ὑ. Δῆμ. 14, ὅπερ ἐμ-μῆθη καὶ ὁ Κάτουλλος· Ἐπιθαλ. Πηλ. καὶ Θέτιδ. γ. 284 ἐξ.—Μεταφορ. μεταχειρίζεται ἡ καθομι-λουμένη ἢ τὸ « γελῶ » ἢ τὸ ἐναντίον « κλαίω ». ΓΕΛΟΙΩ, ἑτεροῦ· ἐπ. τύπος τοῦ γελῶ, « γε-λω » ἀορ. ἀ. ἐγελοῖσα, Ὑ. Ἀφρ. 49· παρτα. γ'. πλ. γελοῖων, υ 347 (ἐνθ' οὗ ὁ Βούττμαν. προσέτιμα τὴν ἀρχ. γραφὴν γελῶν)· 18. ΓΕ-ΛΟΙΟΝΤΕΣ.

ΓΕΛΟΙΟΣ, η, θη, ἐπ. ἀντὶ τοῦ γελοῖος (γέ-λω) καταγέλαστος, ἢ γέλωτα διεγείρων, B 245 f.

ΓΕΛΟΙΟΝΤΕΣ, υ 390, θεωρεῖται ποι. ἀντὶ τοῦ γελῶντες· ἀλλὰ πρέπει βεβαίως κατὰ τὸν Βέκκ. καὶ Ἀρεν. νὰ γραφῇ γελοῖωντες μετοχ. τοῦ ΓΕΛΟΙΩ. Ἐν δὲ τῇ B' ὁ Βέκκ. κατὰ τρία ἀντί-γραφα ἔγραψε γελῶντες, αὐσῶντες· ἢ ὁ Ἀμεῖς.

ΓΕΛΩ, ΓΕΛΩΝΤΕΣ, ΓΕΛΩΝΤΕΣ, 18. ΓΕΛΩ.

ΓΕΛΩ, ὀτος, καὶ Αἰολ. ΓΕΛΩ, ὁ, A 599, θ 326 (κατὰ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ B', ἀλλ' ὀρθῶς ἀντι-τάσσει ὁ Ρούμπς τὰ χωρία θ 343, 344, ἐνθα Αἰολ. συστολὴ δὲν χωρεῖ), ὅτι ΓΕΛΩ ἀντὶ τοῦ ΓΕΛΩΤΙ, σ 400 (ἐνθα τινὲς τῶν νεωτέρων γρά-φουσιν αἰτιατ. γέλω ἀνευ λόγου), αἰτ. ΓΕΛΩ ἀντὶ τοῦ ΓΕΛΩΤΑ, υ 8, 346 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ B' ἐξ ἀρχαίων ἐκδόσεων γράφ. γέλων) καὶ ΓΕΛΩΝ, σ 350, (ὅπου μετὰ τὸν Βέκκ. γράφεται γέλω), γέλω, « γέλωτα », τὰ.

ΓΕΝΕΗ, ἢ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ γενεά. Α') γενεά, ὁ ἔ. 1) « γένος, γενεά » (προφίρ. γενιά), Z 445, 452, T 214 κ. ἀ. « γενεή τε τόκος τε » τὸ γένος (ὁ ἔ. οἱ πρόγονοι) καὶ οἱ ἀπόγονοι, H 128, υ 457 « πάντων ἀνθρώπων βῆσθαι γενεὴν τε τό-κον τε » O 144· ἀντιτίθεται πρὸς τοὺς « τοκῆς » T 203, Z 241. T 241, πρὸλ. T 103· ὡσαύτως « γενεὴν τινός εἰμι » εἰμὶ τινος, ἀντικατὰ τὸ γένος, Φ 187, ο 225· Αἰτωλὸς γε-νεήν· Αἰτωλὸς τὸ γένος, Ψ 471· « ἔστι μοι γε-νεή ἔκ τινος » ἔλκω τὸ γένος, κατέχομαι ἔκ τινος,

Φ 157· β.) εἰς στενωτέραν σημ. αἰκογένεια, Υ 306, πρὸλ. α 222 κ. ἀ. ἐκγονοί, ἀπόγονοι, φ 191· γ.) τοῦ γένους χαρακτηρισ: ἡ τύπος, «γενεὴν ἀγχιστα ἐφίκει» Ε 474, δ 27· δ) εὐγένεια, Α 786· ε.) ἐπὶ ζώων, γένος, Γαλλ. race, Ε 263, 368. 2) γενεά (Γαλλ. génération), ἡλικία, σύγγρανοι (Λατ. aequales) Ζ 146· «ὅθεν ἀ.» ἡλικία ἡ «ζωή» τοῦ ἀνθρώπου (κατὰ τὸν Ἡρόδοτον περίπου 33 ἔτη, ἦγον τρεῖς γενεαὶ ἀποτελοῦσαν 100 ἔτη) Α 250, Ψ 790, Ξ 325, τ 294· β.) ἡλικία ἐν γένει «γενεὴ ὀπλότερος, νεώτερος» Β 707, Φ 439, «γεν. ὀπλότατος, νεώτατος» Η 153, 158, «γεν. πρότερος» Ο 169. Β.) τόπος γενετῆς, «γενεὴ καὶ πατρίς ἄρουρα» Υ 390, α 407, υ 193· καὶ περὶ τῆς καλίας τοῦ ἀέτος, α 174. — (18. Σπίτζερνον Excurs. IX, § 2, σελ. 7 ἔξ.).

ΓΕΝΕΟΛΗ, ἡ, ἕτερος τοῦ τύπος τοῦ γενεά. 1) γένος, γενεά, ἐπ' ἀνθρώπων «εἰμὶ γενέθλης ἢ ἐκ γενέθλης» κατάγομαι ἐκ τινος, δ 232, υ 130· «οἱ σὺς ἐξ αἵματος εἰσι γενέθλης» (ἢ αἵτινες ἐξ αἵματος κατάγονται ἀπὸ σοῦ, καὶ ὅχι: ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ γένους σου εἶνε, σημ. λοιπὸν τὸ «ἐξ αἵματος» τὸ γνήσιον καὶ στενὸν τῆς συγγενείας) Τ 114· ἐπὶ ἡπῶν γένος, Γαλλ. race, Ε 270. 2) τόπος γενετῆς ἢ παραγωγῆς, πατρίς, «ἀργύρου» Β 857. 3) ἀπόγονος, Υ 1. Απ. 136 (18. Σπίτζερνον ἐνθα ἀνωτ. § 3. σελ. 12).

ΓΕΝΕΙΑΣ, ἄδος, ἡ, ποι. πώγων, γενεαίς, «γενεαίς», τῶ, πληθ. π 176 f.

ΓΕΝΕΙΟΣ (γένειον), ἀορ. ἀ. μετοχ. γενεήσας, ἀποκτῶ γενειον, «βγᾶλλω γενεαίς», *Οδ. σ 476, 269.

ΓΕΝΕΙΟΝ, τό, ἡ γενεαίς, «τὰ γενεαίς», «γενεαίου ἄπτομαι» ἢ λαμβάνω τινὰ τοῦ γενείου, ἢ πώγωνος εἰς ἐνδείκνυθαι ἢ ὅταν παρακλῶ, ὡς καὶ σήμερον πολλάκις γίνεται, Κ 454, τ 473 κ. ἀ. [18. τὴν ἐτυμολογ. ἐν λ. ΓΕΝΤΣ].

ΓΕΝΕΣΙΣ, 10ε, ἡ (ΓΕΝ-) γέννησις: ὅθεν ἀρχή, πηγὴ, μόνον περὶ τοῦ ὕδατος, ὡς γενέσθου τῶν θεῶν «γένεσις θεῶν» *Π. Ε 201, 302.

ΓΕΝΕΤΗ, ἡ, γέννησις, «ἐκ γενετῆς» Ω 535, σ 6, Υ. Ερμ. 440.

ΓΕΝΝΑΙΟΣ, η, ον (ἐκ τοῦ γέννα, ἡ, ποι. = γέννα;) ἀνάλογος (ἴδιος) τῆς καταγωγῆς, «οὐ μοι γενναίον» δὲν εἶνε (ἴδιον τῆς καταγωγῆς) τοῦ γένους μου, Ε 253 f.

ΓΕΝΟΣ, τό (ΓΕΝ-). 1) τὸ γεγεννημένον, τὸ ἐκγονον, 60. α.) γένος, «γενεά», οἰκογένεια «γένος πατέρων αἰσχυρόμενον» Ζ 209, θ 583, σ 533 κ. ἀ. «οἱ τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῆς» ὅπου εἶνε καὶ τὸ σὸν γένος, ἡ, «γενεά σου» ἡ πατρίς σου, Ξ 35· β.) γένος ὡς σύνολον ὁμογενῶν ἀτόμων, «γένος ἀνδρῶν» τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν, «ἡμιθέων γ. ἀνδρῶν» Μ 23, Υμ. 31, 48· «βοῶν γένος» υ 210· ὅθεν γ.) «ἀνδρῶν γένος» γενεά, ἡλικία, γ 245, δ 63· δ.) περὶ

ἀτόμων, γένος, ἀπόγονος, Τ 124· «θεῖον γένος» ἡ χίμαιρα, Ζ 180, «ἴδιον γένος Ἰοχίμαιρα» Ι 538. 2) καταγωγὴ, γέννησις, γένος «ἀμφοτέρωθεν ὁμὸν γένος» Ν 334· «γένος εἰμὶ ἐκ τινος» εἶμαι κατὰ τὸ γένος, τὴν καταγωγὴν ἐκ τινος, Ε 544, Ξ 199 κ. ἀ. καὶ ἀντὶ τῆς ἐκ, αἶον «γένος εἰμὶ τινος» Φ 186· κατάγομαι ἐκ τινος: «ἐξ ἰοχίμης γένος εἰμὶ» κατάγομαι ἐκ τῆς Ἰο. ο 265, πρὸλ. ω 269· «ὅθεν ἡμιόνων γένος» Β 852, «γένει ὕστερος» νεώτερος, Γ 215· (18. Σπίτζερν. ἐνθ. ἀν. § 4. σελ. 1).

ΓΕΝΤΟ, γ. ἐν. τοῦ ἀορ. ἐξ ἀρχήστου τινὸς θέματος, Αἰολ. = ἔλετο, ὡς τὸ κέντο = κέλετο, ἔλαθε, ἔπιασε, μετὰ αἰτ. Θ 43, Ν 25, 241, Σ 476, 477. (ἢ ἔγινε δηλ. τὸ Γέλετο διὰ συγκοπῆς Γέλτο, τοῦ δὲ λ τραπέντος εἰς ν, ὡς ἐν τῇ ἡν-θον = ἡλθον, καὶ ἀντιστρόφως πνεύμα = «πλέμμα», πνεύμων = «πλεμμών», προέκυψε τὸ Γέντο = γέντο· ὁ δὲ Κούρτιος προτιμᾷ νὰ ἀναγάγῃ τὴν λ μᾶλλον εἰς τινὰ ρίζαν ΓΕΜ, σημαίνουσαν τὸ λαμβάνω).

ΓΕΝΤΣ [-], γος, ἡ, αἰτ. πληθ. γένους, συνηρ. γένος, λ 320, σιαγών, «σιαγόνι», ἀνθρώπων, Ψ 688, καὶ ζώων Α 416 κ. ἀ. (ἢ συγγ. τῇ γένειον, γνάθος, γνάθος, Λατ. gena, Γερμ. Kinn).

ΓΕΡΑΙΟΣ, ἡ, ον (κατὰ συσταλὴν ἀντὶ τοῦ: γηραιός), γέρων, «γέρας» οἶον «ἅττα γεραίς» Ρ 561· ἴδιως διὰ τὴν ἡλικίαν σεβάσμιος, ὡς οὐς. «ὁ γεραίς», «ὁ γέροντας» Α 35· «αἱ γεραὶς», «γερόντισσαι» Ζ 87.—Συγκρ. ΓΕΡΑΙ-ΤΕΡΟΣ, η, ον, Ι 60, γ 362.

ΓΕΡΑΙΡΟ (γέρας), κυρίως διὰ τινος δώρου τιμῆ, βραβεύω τινά, ἐν γένει τιμῆ, «τινὰ νότοις» τιμῆ τινά προσφέρων εἰς αὐτὸν νότα, «πλάταις» Η 321, Ξ 437, «ἀγαθοῖσι» ς. 444.

ΓΕΡΑΙΕΤΟΣ, ὁ, ἀκρωτήριον καὶ ὄρος ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς ἁκρᾶς τῆς Εὐβοίας, ὅπου τὸ καταρχὰς ὑπῆρχε ναὸς καὶ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος, τὰ νῦν τὸ μὲν ἀκρωτήριον Κάβο-Μαντίλι, ἡ δὲ πόλις ὁμώνυμος, γ 177.

ΓΕΡΑΝΟΣ [-], ἡ, «γερανός», *Π. Β 460, Γ 3.

ΓΕΡΑΡΟΣ [-], η, ον (γεραῖρω), σεβάσμιος, ἐντιμος, ἐπιθ. τῶν ἡρώων, Γ 470.—Συγκρ. ὀτερος, η, ον, *Π. Γ 224.

ΓΕΡΑΣ [-], αὐς, τό, πληθ. ἐπ. γέρα κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ γέρας, γεν. γεράων (συγγ. τῇ γῆρας). 1) δῶρον δίδόμενον τιμῆς ἕνεκεν, βραβεῖον· α.) τὸ δῶρον, ὅπερ δίδεται εἰς τινα, ἵνα τιμηθῇ, οἷον εἰς τοὺς βασιλεῖς ἢ ἀρχηγούς τοῦ στρατοῦ μέρος τῆς λείας, πρὶν αὕτη κληρωθῇ εἰς πάντας: ἐξ Ἰσού, ἴδιως ὅπλα ἢ ὥραται γυναῖκες αἰχμαλῶται, η 10, πρὸλ. Α 418, 1334· συχνότερον δὲ μέλιον μερὶς κρέατος καὶ οἴνου, δ 65· «γέρας» ὡσαύτως λέγεται καὶ τὸ εἰς τοὺς θεοὺς πρὸς τιμὴν δίδόμενον, Δ 49· β.) πᾶσα πράξις γινομένη πρὸς τιμὴν τινος, οἷον τὸ κείρεσθαι τὴν κόμην καὶ δακρύειν πρὸς τιμὴν τῶν νεκρῶν, δ 197, Π 457. 2) τιμὴ, ἀξίωμα, ἴδιως ἡ βα-

οσιεία, Γ 182, λ 184, ο 322. «τὸ γὰρ γέρας· ἵστί γερώντων» αὕτη εἶνε ἡ τιμή, τὸ προνόμιον τῶν γερόντων, Δ 323, Γ 422, η 150, λ 175.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ, ΟΝ (γέρας), τιμητικός, πρὸς τιμὴν γινόμενος· ἢ διδόμενος, «νῶτα γεράσιμα» Τ. Έρμ. 122.

ΓΕΡΝΙΟΣ, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Νέστορος, κατὰ τὴν συνήθη ἑρμηνείαν ἐκ τῆς Γερνίας, πόλεως· ἢ χώρας τῆς Λακωνίας· παρὰ τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον (Παυσ. 3, 21, 7· Στράβ. 5, 4, 4. Λέγεται ὁ τόπος· καὶ τὰ Γέρηνα, Στράβ. 5. ἀνωτ. πρὸλ. 3, 29, καὶ τὸ Γέρηνον κατὰ τὸν Εὐστάθ., ἀνῆκε δὲ κατ' ἄλλους εἰς τὴν χώραν Μεσσηνίαν), ἐνθα ὁ Νέστωρ ἐγεννήθη· ἢ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἄλωσιν τῆς Πύλου κατέφυγεν, Β 336 καὶ Σχολ. αὐτόθι, κ. ἀ. (Κατὰ δὲ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ Σουίφα· ἐντιμος· ἐκ τοῦ γέρας· εἶλος· κατὰ τὸν Γοῖθελον ἐκ τοῦ γέρων καὶ τῆς ρίζ. ἄν· καὶ σημ. τὸν ἔχοντα λαμπρὸν καὶ ζωηρὸν γῆρας. || Τὴν αὐτὴν ρίζαν παραδέχεται καὶ ὁ Δάντζερος, δι' ἄλλης ὁμοῦ ὁδοῦ παράγων τὴν λ· υποθέτει ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ ἀγρ. οὐσ. γέρην (κατὰ τὰ εἰρην) ἢ ἐκ τοῦ ἀγρ. ὡσαύτως οὐσ. γερήνη (κατὰ τὰ γαλήνη) καὶ ἡ φρ. «γερήνιος· ἱππότα» = «γέρων ἱππηλάτα»).

ΓΕΡΩΣΙΟΣ, Η, ΟΝ, εἰς γέροντας (γερουσιαστές) ἀνήκων, γεροντικός, ἢ μᾶλλον γερουσιαστικός, «ἄρκος» Χ 119, «οἶνος» ὁ παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς τὸν δῆμον γέροντας προσφερόμενος, Δ 259, ν 8.

ΓΕΡΩΝ, ΟΝΤΟΣ, ὁ, κλητ. ΓΕΡΩΝ, γέρων, «γέροντας», Α 26, γ 226 κ. πλχ. «ἄλιος γέρων» ἰδ. λ. ἄλιος· πληθ. «οἱ γέροντες» οἱ πρεσβύτεροι καὶ προύχοντες τοῦ λαοῦ οἱ διαφέροντες τῶν ἄλλων κατὰ τὴν πείραν, τὴν σύνεσιν, τὸν πλοῦτον κ. τ. τ. καὶ ὡς σύμβουλοι ὑπὸ τοῦ βασιλέως προσκαλούμενοι, Β 53, Δ 344, δ 14· πρὸλ. λ. ποιλῆ καὶ βασιλεῦς.—Ὡς ἐπίθετον συνηθέστατα μετὰ ἀρσεν. οὐσιαστ. «πατὴρ γέρων» Α 358, κ. ἀ. τὸ οὐδ. «γέρον σάκος» παλαιὰ ἀσπίς, χ 184.

ΓΕΥΩ, διδω εἰς τινα νὰ γευθῇ, «γεύω» παρ' Ὁμ. μόνον τὸ μέσ. γεύομαι, μέλ. γεύσομαι, ἀορ. ἀ. ἐγευσάμην, «γεύομαι» καὶ «γεύω» μετὰ γεν. «πρωικός Ἀχαιῶν» ρ 413 (μόνον ἐνταῦθα εἰς τὴν κυρ. σημασίαν)· μεταφ. αἰσθάνομαι, δοκιμάζω τὴν ἐνέργειάν τινος, (|| ὡς ἔν τῃ καθομῇ, «πρώγω» ὅταν ἐν τῇ φρ. «ἔφαγε ἔβλον, μὲ σπαθιά, τουφεκίδι» κ. τ. τ.) «χειρών» υ 181, «δουρὸς ἄκωκῆς, δίστοδ» ψ 64, φ 98· «γευσόμεθα ἀλλήλων ἐργεῖραι» θά δοκοκμασμεν ἀλλήλους διὰ τῶν ὁράτων, Γ 258.

ΓΕΥΡΑ [-], ἡ, ποι. ἀ.) χῶμα, πρόχωμα, ἐγειρόμενον ἵνα ἐμποδίσῃ ποταμοῦ τινος τὴν πλημμυραν, «τὸν δ' οὐτ' ἄρ τι γέφυραι ἐεργμέναι ἱσχανόμην» Ε 88, 89 (ἐσφαλμένη εἶνε ἡ ἑρμηνεία· γέφυραι, «γεφύρια», ἂν καὶ ὁ Δοιδερλ. καὶ Βαουμίστερ θέλουσι νὰ ὑποστηρίξωσιν αὐ-

τὴν)· β') πληθ. μεταφ. κατὰ τῶν ἀρχαίων τὴν ἑρμηνείαν τὰ μεταξὺ τῶν φαλάγγων διαλείμματα, ἔξοδοι ἢ διαδοί, δι' ὧν μάλιστα ἰδύνατο τις νὰ φύγῃ, Δ 374, Θ 378, 553, λ 460, Γ 427· κατ' ἄλλους δὲ ὁ μεταξὺ τῶν ἀντιμαχομένων στρατῶν χώρος, τὸ ἄλλως μεταίχιμιον λεγόμενον, τὸ πῶδιον τῆς μάχης.

ΓΕΦΥΡΑ [-], ἀορ. ἀ. ἐπ. γεφύρωσα, ἐγείρω πρόχωμα, ἐπομ. διὰ προχώματος· ἐμποδίζω μετ' αὐτ. «πτελεῖ γεφύρωσεν ποταμόν» ἢ καταπεσοῦσα πτελέα ἀνέστειλεν ὡς πρόχωμα τὸν ῥοὺν τοῦ ποταμοῦ, *Π. Φ 245· «κέλευθον» διὰ χώματος ἢ καταχώματος (δι' οὗ ἐπλήρωσε τὴν τάφρον) ἐξωμάλυνε τὴν ὁδόν, Ο 357. Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. γεφυρώω=γεφυρώνω, ὁ ἐ. κατασκευάζω ἐπὶ τινος γέφυραν).

Γῆ, ἡ, συνηρ. ἐκ τοῦ γέα=ΓΑΙΑ, δπ. ἴδ.

ΓΗΓΕΝΗΣ, ΕΟΣ, ὁ, ἡ (γῆ, ΓΕΝ-) ὁ ἐκ τῆς γῆς· γεγεννημένος, ἐπίθ. τῶν Γυγάντων, Βατρ. 7.

ΓΗΘΕΑ (γαίω), μέλ. ἦσω, ἀορ. ἐπ. γήθησα· ὁ ἐνεστ. μόνον Ε 450· συνηθέστατος ὁ παρὰ κ. γέγηθα μετ' αὐτ. ἐνεστ. χαίρω, ἀπολ. Θ 278 κ. ἀ. «γ. φρένα» Ο 559, «κατὰ θυμόν» Ν 416, «θυμῷ» η 189 κ. πλχ. χαίρω εἰς τὴν καρδίαν ἢ χαίρει ἡ καρδία, ἡ ψυχὴ μου· «γήθησεν ἡτορ» η 269. Τὸ αἴτιον τῆς γαρῆς ἐκφέρεται συνήθως κατὰ μετοχὴν «γήθησεν ἰδών» Α 330, μ 88 κ. ἀ. «ὅν δὴ πῶς Ἀχιλλεύς κῆρ γήθησ', φόνον Ἀχαιῶν δερκομένην» ἀνωμάλιος· ἀντι· «δερκομένην» Ε 140· ἢ διὰ τοῦ «ὅτι» Ρ 567, δ 414, η 814 τοῦ «οὐνεκα» σ 281· σπανίως δι' αὐτ. «τάδε» Ι 77· «εἰ νῦν Ἐκτωρ γήθησιν προφανέστα (ἀλλοι: «προφανέντε», ἂν καὶ τὸ ὑποκ. εἶνε θελυκόν)» ἂν ὁ Ἐκτωρ θά γαρῇ, διότι ἡμεῖς θά ἐμφανισθώμεν, Ο 377, 378· (συντάσσεται τὸ ῥῆμα ἐνταῦθα μετ' αὐτ. ζευγματικῶς, ὑπολινθανούσης ἐν αὐτῇ τῆς ἐννοίας τοῦ ὁρῶν).

ΓΗΘΟΣΥΝΗ [-], ἡ, ἐπ. χαρά, μόνον «γηθοσύνη» ὑπὸ γαρῆς, ἀπὸ τῆς χαρᾶς *Π. Ν 29, Φ 390, πληθ. Τ. Δήμ. 437· Ἐκ τοῦ

ΓΗΘΟΣΥΝΟΣ [-], Η, ΟΝ, ἐπ. (γηθῶ) περιχαρής, εὐφρόσυτος, μόνον Η 122, λ 540 (ὅπου ὁμοῦ· ἄλλοι ἀντὶ τοῦ «γηθοσύνη» γράσουςι «γηθούνη» (ἰδ. τὸ προηγ.) πρὸλ. Τ. Ἀπ. 137)· «τινὶ» διὰ τι, ὡς «χάρη» Ν 82, «οὐρα» ε 269· γηθ. κῆρ· εὐφρόσυτος τὴν καρδίαν, Δ 272.

ΓΗΡΑΣ, ἰδ. ΓΗΡΑΣΚΩ.

ΓΗΡΑΣ, ΚΟΣ, τό, δοτ. ΓΗΡΑΪ, ΓΗΡΑ (ὁ Βέκκ. γράφ. γήραι) λ 136 (ἄλλοι· ἐγράφετο γήρας)· τὸ γῆρας, «τὰ γηράματα», Ε 453, δ 46 κ. ε. τούναντιον «νεότης» Ε 80.

ΓΗΡΑΣΚΩ, ἀορ. β'. ἐγήρα (ὡς τὸ ἔδρα κατὰ τὸν Βούττμαννον· ἄλλοι δὲ θεωροῦσι τὸν σχηματισμὸν τούτου παρατακτικόν τοῦ γηράω, ὅπερ παρ' Ὁμήρῳ δὲν εὐρίσκεται) Η 148· μετοχ. γηράς, Ρ 197· γηράσκω, «γηράζω» Β 663 κ. ἀ. μεταφρ. ἐπὶ καρπῶν ἐριμάζω, η 420. Γ

γῆρυς, γος, ἡ, φωνή, κραυγή, Δ 437 (π. τοῦ ἰσχυροῦ).

γῆρυς (γῆρυς) ποι., Δωρικ. γαρύω, φθέγγομαι—τό μέν φάλλω, Τ. Έρμ. 426. (II. Τό ρ. ἐσθῆ ἐν τῇ τῆς καθομιλουμένη, „γαρύζω ἢ γκαρύζω“ ὅπερ συνηθέστερον μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ ὀγκηθμοῦ τῶν ὄντων καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τινῶν σχετίζεται πρὸς τὸ ὀγκῶμαι, ἐν δὲ τῇ Μακεδονίᾳ καὶ ἐπὶ φωνῆς ἀνθρώπων καὶ λίαν πολλάκις σθεαστῶν αὐτοῖσι δὲ ἀκούεται καὶ τὸ ῥηματικόν „ἢ γαρυζέει“=„λαλεῖ“).

ΓΙΓΑΝΤΕΣ, οἱ, καὶ ἐν. Γίγας, ἄνθρωπος, ὁ (κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ γίς=γῆ, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ γι: καὶ γα-, γέγας). 1) φυλὴ γιγαντώδης, ἀγρία, εἰς τοὺς θεοὺς ἐχθρά, κατοικοῦσα περὶ τὴν Τ-πέριαν οὐ μακρὰν τῆς Θρινακίας, διὰ δὲ τὰς κακουργίας αὐτῆς ἐξοντωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διός, η 59, 206, κ 120. Κατὰ τὴν η 206 εἶνε συγγενεῖς τῶν Φαίαικων καταγόμενοι ἀπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. 2) Κατὰ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 105 εἶνε πελώριοι ἄνθρωποι πόδας ὀφιοειδεῖς ἔχοντες, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίης, οἵτινες θέλοντες ν' ἀναδῶσι τὸν οὐρανὸν ἐκραυγάζοντο ὑπὸ τοῦ Διός, Βατρ. 7, Ἀπολλ. 4, 6, 1. Κατὰ τὰς νεωτέρας ἐρμηνείας εἶνε τὰ σύμβολα τῶν ἀγρίων, ἀκαταδαμάστων δυνάμεων τῆς φύσεως.

ΓΙΓΝΟΜΑΙ (ΓΕΝ-, ΓΑ-) ἀποθ., μέλ. γενήσθαι ἀορ. ἐγενόμην, καὶ θαμίστι. σχηματ. γενέσκειτο, λ 208· παρακ. γέγονα καὶ ἐπ. γέγας, γ'. πληθ. γεγάσσι [παραλήγουσα μακρά], β'. πληθ. γεγάστε [παραλήγουσα μακρά], Βατρ. 113 (ἀνθ' οὗ ὁ Θῆριος ἀναγινώσκει γεγάσι) μετοχ. γεγάς [α μακρὰν], ἀπαρρ. γεγάμεν.—Σημ. γίνομαι, ὁ εἰ.

1) γέννωμαι, παράγωμαι, ὄθεν α.) ἐπὶ ἀνθρώπων γέννωμαι «ἐξ' ἐμέθεν γεγαῖτα» I 456, δ 412· «οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ—οὐδὲ γέννηται» δὲν ὑπάρχει ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος—οὐδὲ θὰ γεννηθῇ (ὅστις κτλ.) ζ 204, π 437. Ὁ παρακ. ἔχει πολλάκις σημ. ἐνεστώτος, «ὀπλοῦτεροι γεγάσι» εἶνε νεώτεροι, Δ 325, ν 460, «τοῖς, σὺ νῦν γεγάσι» οἵτινες τώρα ὑπάρχουσι, ζῶσι, ω 84· β.) ἐπὶ ἀφύγων παράγωμαι, φύομαι, „γίνομαι“, συμβαίνω, „γίνεται ἄνθεα» B 468 «τάδε οὐκ ἐγένοντο» Γ 476 κ. α. μετὰ δοτ. προσώπου χαρακτηριστικῆς ἢ ἀντιχαρακτηριστικῆς, «οὐκ ἂν ἐμοίγε ἐλπομένῳ τάδε γένοιτο» κυρ. δὲν δύνανται νὰ γένωσι ταῦτα εἰ: ἐμὲ ἐλπίζοντα. δ εἰ δὲν δύναμαι νὰ ἐλπίζω ὅτι ταῦτα θὰ γένωσι, γ 228 (II. πρὸλ. τὰς φρ. ἔστι μοι βουλομένην, ἡδομένην κτλ.=βούλομαι, ἡδομαι κτλ. ἢ ἔχω ὕψιν, εὐχαρίστησιν, ἀναλόγως ἄρα καὶ ἐπαύθα=οὐκ ἂν ἐλποίμην ἔγωγε τάδε), «ἄχος γέμετο αὐτὰς» A 488, «ποθὴ Δαναοῖς: γέμετο» A 471· «τί νύ μοι μήκιστα γέννηται;» τί θὰ μοι συμβῇ ἐπὶ τέλους; δ εἰ τί μὲ περιμένει ἀκόμη; ε 299· (II. «εἰ νῦν ὑπερ' ἔλα νοστον ἔδωκε νηυσὶ δοῦναι γενέσθαι Ὀλύμπιος» ἂν ἔδιδεν (νυδόκει) ὁ Ὀλύμπιος νὰ γένῃ εἰς τὴν μέν νόστο; κτλ. δ 173, ἔνθα δὲν εἶνε οὐδὲ κατὰ

τὸ φαινόμενον περιττὸν τὸ γενέσθαι, οὐδὲ χρησιμεύει, ὡς λέγει ὁ Ἀριστ., «ἵνα ἐπικω: ἐξάρη τὴν ἔννοιαν τῆς πραγματοποιήσεως», ἀλλ' ἔχει χάραν ἢ οὐσίαν καὶ σημασία τοῦ δίδωμι, ἢν ἴδε αἰσῶμι ἐν τέλ.). 2) μεταβαίνω εἰς τινα κατὰστασιν, „γίνομαι τι“, εἰς δὲ τοὺς παρωχημ. χρόνους ἔγιναι, δ εἰ. εἶμαι (ἐνίσταται δ 362)· ἢ δὲ κατὰστασις, εἰ: ἢν τις μεταβαίνει ἐκφράζεται α.) δι' οὐσιαστικοῦ «χάρμα τινί» χαρὰ εἰς τινα, Z 82, «φῶς τινί γίνομαι» γίνομαι φῶς (σωτηρία) εἰς τινα, Θ 282, «μέλπηθρα τινί» Σ 479· παρωχημῶς ἡ φράσις «ὄδωρ καὶ γὰλ γένοιθε» νὰ γέννητε νερό καὶ γάλα, ἀνάλογος πρὸς τὴν τῆς καθομιλουμένης, «νὰ γένῃ γάλα καὶ στάκτη» ἢ «νὰ γένῃ σκῆκτη καὶ πούληρη (Λατ.) ἢ κορινθαῖα», [ἐξώλει: ζ προώλει:] H 99· «πάντα γίγνεται» λαμβάνει παντοίας μορφὰς (ὁ Πρωτεύς) „ὅτι θέλει γίνεσθαι“, δ 417, πρὸλ. 458· β.) δι' ἐπιθέτου «τοῖσι πόλεμος γλυκίων γέμετο» B 453 κ. α. πληγ. γ') δι' ἐμπροθέτου πτώσεως «ἐπὶ νηυσὶν» ἐπιδίδωμι, Θ 180 «κλιεῖται ἐν Ἀτρεΐδῳ» I 669· δόξ: ἐπὶ πῆμα γίγν.» εἰς τὸ ἔσχατον τῆς ἀθλιότητος ἐργομαι, ζ 338 «πρὸ ὁδοῦ γίγ.» προοδεύω, Δ 382.

ΓΙΓΝΑΣΚΩ, μέλ. γνῶσθαι ἀορ. ἔγνω, μετοχ. γνούς, ὑποτ. γνῶ καὶ κατ' ἐπέκτ. ἐπ. γνῶν, πληθ. α. γνῶμεν, γ'. γνῶσις, εὐκτ. γνῶν, προστ. γνῶθι, ἀπαρρ. γνῶναι καὶ ἐπ. γνῶμεναι.—Σημ. γνωρίζω, ὁ εἰ. α.) λαμβάνω γνῶσιν, πετράν τινος, παρατηρῶ, καταλαμβάνω, ἀντιλαμβάνομαι, μετὰ αἰτ. ἢ προτάσεως ἐιδικῆς διὰ τοῦ ὅτι, ἢ ἢ ὁ ὑπερφομένης, E 824, Ψ 610, φ 209, Θ 140 κ. α. ἢ μετὰ πλαγίας ἐρωτήσεως «γνῶμεναι εἰ μιν ἄπαντες ἀθάνατοι φοβέσονται» Φ 266 κ. α. Ἐνίσταται τὸ ὑποκείμενον τῆς ἐξαρτωμένης προτάσεως τίθεται εἰς τὴν κυρίαν πρότασιν ὡς ἀντικείμενον, οἷον «οὐδὲ νύ πώ με ἔγνω, ὡς θεός: εἰμι» X 10. «Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνῶις, ποτέροισι μετείπῃ» E 85· συντάσσεται δ' ἐπὶ καὶ μετὰ μετοχ. «ἔγνω μιν οἰωνόν: εἶντα» O 532, πρὸλ. E 155· «ἔγνω δὲ προρέοντα» ε 444· καὶ μετὰ γεν. ὡς τὸ συνώνυμον: αἰσθάνομαι, «γνῶ γεωμένιοι» παρετήρησεν ὅτι ὠργίσθη, Δ 357, «γνῶντην ἀλλήλων» φ 36, φ 409· «εὐ νύ τις αὐτόν γνῶσεται» καλῶς θὰ γνωρίσῃ τις αὐτόν, θὰ ἐννοήσῃ τὴν δύναμιν του (ἐξ ὧν ἔχει νὰ πάθῃ) Σ 270· β.) γινώσκω τινά ὅτι εἶνε ἐκεῖνος ὅστις τῷ ὄντι εἶνε, „τόν γνωρίζω“ E 815, η 234 κ. α. πληγ. «γιν. τινά ἀσπίδα» ἐκ τῆς ἀσπίδος, „ἀπὸ τῆν ἀσπίδα“ E 482· γ') ἔχω γνῶσιν ἢ πετράν τινος πράγματος, εἶμαι ἐμπειρός τινος, «ὄρνιθα:» εἶμαι ἐμπειρός τῆς ὀρνιθοσκοπίας, γνωρίζω (καταλαμβάνω ἀπὸ) ὀρνιθοσκοπίας, δ 459.

ΓΛΑΓΟΣ [-], γος, τό, ἐπ. ἀντὶ τοῦ γάλα, ὙΔ. B 471, Π 643 (II. εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης μὲ τὸ γάλα, γλακτ[ος] γάλας, lac, γεν. lactis).

ΓΛΑΚΤΟΦΑΓΟΣ [γλ.,] ον, κατ' ἐπικ. συγκοπὴν ἐκ τοῦ γλακτοφάγος, ὁ τρώγων γάλα, ἐπώνυμον τῶν Ἱπποκλήδων, Ν 6. (||. 'Αλλ' ὅτε καὶ τὴν προηγ. λ. ἐν τέλει).

ΓΛΑΪΚΗ, ἡ, ὄνομα. Νηρηίδος, Σ 39.

ΓΛΑΥΚΙΑΔΑ, μόνον κατὰ μετοχ. ἐπικ. ἐπεκτεταμένην «γλαυκίων» ὁ ἔχων λαμπρούς ὀφθαλμούς, βλέμμα σπινθηροβόλον, ἐπὶ λέοντος, Υ 472 f. 'Εκ τοῦ

ΓΛΑΥΚΟΣ, ἡ, ὄν (γλαύσσω=λάμπω), λαμπρός, λάμπων, σπινθηροβόλων, ἀποστρίβων, (κατ' ἄλλους: πιθανώτερον ἴσως κυανός, «γλαυρός») ἐπὶ τοῦ χρώματος τῆς θαλάσσης: Π 34 f.

ΓΛΑΥΚΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Σισύφου καὶ τῆς Μερόπης, πατὴρ τοῦ Βελλεροφόντου, Ζ 454, σπαραχθεὶς, ὡς λέγει ὁ μῦθος, ὑπὸ τῶν ἀφηνιασάντων Ἱππων τοῦ ἐν Ἰωλκῇ κατὰ τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας τοῦ Πελλίου· κατ' ἄλλους δὲ συνέβη τοῦτο ἐν τῇ Βοιωτικῇ πόλει Ποτνιάς, ὅθεν καὶ τὸ μεταγενέστερον αὐτοῦ ἐπὶ Ποτνιαῖος.

2) υἱὸς τοῦ Ἱππολόχου καὶ ἑγγονος τοῦ Βελλεροφόντου, ἀρχηγὸς τῶν Λυκίων, ξένος τοῦ Διομήδους, Β 876, πρὸς Ζ 449 ἐξ. 3) ποιμήν τις, 'Επιγ. 11.

ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ, ἰαός, ἡ (γλαυκός, ὠψ) αἰ. συνήθ. γλαυκώπιδα, σπαν. γλαυκώπιν, α 456· ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ πυρῶδεις, φλογερούς, σπινθηροβόλους ὀφθαλμούς ἔχουσα, κατ' ἄλλους: δὲ ἡ γλαυκός ἡ βαθέος κυανὸς χρώματος ὀφθαλμούς ἔχουσα «γλαυκωμάτα», ἀλλὰ ἐπικρατούσης μάλλον τῆς ἐννοίας τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ φοβεροῦ βλέμματος (κατὰ τὰ Βενετ. σχόλ. «ἀπὸ τῆς πρὸς τὴν πρόσοφιν τῶν ὀφθαλμῶν καταπλήξεως») Α 206 κ. ἀ. πλγ. καὶ ὡς οὐσιαστικὴ ἡ Γλαυκώπις: Ἀθηνᾶ, Θ 373, 406, γ 435. (Κατὰ δὲ τὸν Ναιγελσβαγ γλαυκώπις εἶνε ἡ γλαυκός ὀφθαλμούς ἔχουσα, τουτέστιν ἀτενῶς προσδιδέπουσα, πρὸς βοῶπις, ἐλικώπις).

ΓΛΑΥΦΥΡΑΙ [γλ.,] αἰ, πόλις τῆς Θεσσαλίας, ἀλαχόθεν ἀγνώστοι, Β 712.

ΓΛΑΥΦΥΡΟΣ [γλ.,] ἡ, ὄν (γλάφω), ἐγγεγλυμμένος, ἐπομ. κοτλος, λαΐευτός, ἐπὶ τῶν ἀντρων ἢ σπηλαίων, Σ 402, ε 20· ὡσαύτως καὶ «πέτρῃ» κοτλος: βράχος, πέτρα λαΐευτή, Β 88, ε 533· ἰδίως δὲ τῶν «νηῶν» Β 454 κ. ἀ. πλγ. ἐπὶ δὲ τῆς «φόρμιγγος» θ 257, τοῦ «λιμένου» βεβαίως τοῦ ὑπὸ λόφων περικυκλωμένου, μ 305.

ΓΛΑΪΝΗ, ἡ, 1) τὸ λαμπρὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἡ κόρη, καὶ ἐν γένει ὁ βολβός τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ξ 494, ε 390. 2) καράσιον, «κουσκά» «κακὴ γλῆνη» || ὕβρις πρὸς ἄνθρωπον, ὅστις κατὰ τὴν δημόδιον παροιμίαν, «εἶνε ἀπ' ἐῷ κουσκά καὶ ἀπὸ μέσα πανοῦκλα» ἢ κατ' ἄλλην «ἔχει θεωρίαν ἐπισκόπου καὶ καρδίαν μυλωνᾶ», πρὸς ἄνθρωπον δηλ. δειλόν, Θ 164 (ἐκ τοῦ λάω, γλαύσσω· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ γελάω. || Νεώτεροι γλωσσολόγοι ἀνάγουσι ταύτην καὶ τὴν ἐπομένην λ. εἰς ῥίζαν τινὰ γλα, ση-

μαίνουσιν τὸ λαμπρὸν, λευκόν, ἐξ ἧς τὸ γάλα, γαλῆνη, γελᾶω, γελῶω=λάμπω).

ΓΛΗΝΟΣ, κοτ, τὸ, (λάω, γλαύσσω) ἀγαλμα, κόσμημα, «ποικίλμα» κατὰ τὸν Σχολ. Ω 492 f.

ΓΛΗΚΑΝ, ἀνος, ἡ, Ἰων.=βλήκαν, «φλησκοῦν» ἢ μάλλον βλησκοῦν» (δὲ β. βληγώνιον), παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὀρθότ. «γληφωνάκι» (=γληγωνάκι) φυτόν τι δυοῖον μὲ τὸν ἡδύοσμον (Κορ. Ἀτ. 5, 49 ἐξ.). Ὑ. Δῆμ. 209.

ΓΛΙΣΑΙ [-], ἀντιος, ἡ, ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Θηβῶν εἰς τὴν ὑπὸ Φρειάτου, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πausανίου (9, 49, 2, πρὸς Στράβ. 9, 2, 32) ἡρεπικωμένη, Β 504· (τοῦ Ἀριστάρχου τὴν γραφὴν Γλίσας ἀποδοκιμάζει ὁ Βέκκερος).

ΓΛΙΣΤΟΣ, ὁ, τὸ κωλόμηλον, (Κορ. Ἀτ. 4, 269, πρὸς τὸ Γερμ. Hinterbacken) ἡ κωλομήριον, «κωλομέρι» *||. Ε 66, Ν 651· πληθ. τὰ ὀπισθία, «κώλοι», Θ 340.

ΓΛΥΚΕΡΟΣ [γλ.,] ἡ, ὄν, ποι.=γλυκός, καὶ μεταφ. εὐχάριστος, εὐφρόσυνος, «συκατ, μέλι, ὕπνος, νόστος κ.τ.τ.» η 146, υ 69, Κ 4, χ 323 κ. ἀ.—Συγκρ. γλυκερώτερος, ι 28.

ΓΛΥΚΙΣΤΟΣ [γλ.,] ον (γλυκός, θυμός) μειλίχιος, γλυκύς, Υ 467 f.

ΓΛΥΚΙΜΕΪΔΙΣ [γλ.,] ον (γλυκός, μειλίχιος), μειλίχιος, «γλυκομίλητος» Ὑμ. 5, 49.

ΓΛΥΚΙΣ [γλ.,] εἶα, γ, συγκρ. γλυκίων, Α 249 κ. πλγ., κυρ. «γλυκός» «νέκταρ» Α 598 κ. ἀ. μεταφ. εὐχάριστος, γλυκύς, «ὕπνος, ἡμερος, αἰών» Α 446, Γ 439, ε 452.

ΓΛΥΦΑΝΟΣ [γλ.,] ὁ (γλύφω), γλυφίς, σμίλη, Ὑ. Ἑρμ. 41.

ΓΛΥΦΙΣ [γλ.,] ἰαός, ἡ (γλύφω) ἡ ἐγγλυφή, τὸ χάραγμα, πληθ. αἱ δύο ἡ τέσσαρες γλυφίδες, ἐγγλυφαί, αἱ κατὰ τὸ ὅπισθεν ἄκρον τοῦ βέλους, εἰς τὰς ὁποίας ἐναρμόζονται τὰ πτερά, Δ 422, φ 449.

ΓΛΩΣΣΑ, ἡ, 1) ἡ «γλῶσσα» τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων, Α 249 κ. ἀ. «γλῶσσα τάμνειν» ἐκτέμνειν τὰς γλῶσσας τῶν θυμάτων, γ 332, 341. (Αἱ γλῶσσαι ἐθυσιάζονται μετὰ τὸ δειπνῶν τὰ κατὰ τὴν θυσίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, ἐκόπτοντο δηλ. καὶ ριπτόμεναι εἰς τὴν πυρὰν ἐκαίοντο, Ἀθην. Α, σελ. 46 Β.). 2) «γλῶσσα», ὡς ὄργανον τοῦ λόγου, διάλεκτος, Β 804, τ 475· «γλῶσσ' ἐλέμικτο» ἡ γλῶσσα ἤτο πολυμυγῆς, Δ 438, Ὑ. Ἄφρ. 443.

ΓΛΩΣΣΙΣ, ἰαός, ἡ (γλῶσσι, γλῶσσα) κυρίως περὶ γλωσσολογίας προσολή, «γλωσσίδι» ὅθεν πιθανῶς ἡ εἰδός τι ἀγκίστριον ἢ ἀγκίδιον ἔχουσα ἄκρα τοῦ ἑστορος (ἰδ. τὴν λ.) ἢ κατ' ἄλλους ἡ ἄκρα τοῦ ζυγοδέσμου, (ἰδ. τὴν λ.) Ω 274 f.

ΓΛΩΘΜΟΣ, ὁ, ποι. (γνώω, γνώω), γνώθος, σιαγών, «σαγόνι» καὶ ἔπειτα παρειά, ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, Ν 674, Π 405, π 475 κ. ἀ. «πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάναι σὸς ὡς ληδοτείρης» ἐκκρούει πάντα: τοὺς ὀδόντας ἐκ

τῶν σιαγόνων, τοῦ βγάξω ὅλα τὰ δόντια, σ 29, ἴδ. καὶ ἀλλούτριος.

* ΓΝΑΘΟΣ [ν-], ἴδ.=ΓΝΑΘΟΙ, Ἐπεγ. 44, 13 (οὗτος εἶναι ὁ συνήθης ἐν τῇ πεζῇ λόγῳ σχηματισμός τῆς λ).

ΓΝΑΜΗΤΟΣ, ἢ, ὄν, 1) καμπτός, καμπύλος, «ἐλικας» Σ 404 «ἀγχιτρον» δ 369, «γένος» Α 416. 2) εὐκαμπτος, εὐλόγιστος, σταθερὸν ἐπιθετόν τῶν μελῶν τοῦ ζώοντος ἀνθρώπινου σώματος, Α 669, Ω 359, λ 394, ν 398 κ. ἀ. (ὁ δὲ Ἄμειος καὶ ἐνταῦθα ἐρμηνεύει κατὰ τὴν 1) σημασι: τὰ καμπύλα, τὰ εὐκαμπῆ μέλη, χεῖρας δηλ. καὶ πόδας) μεταφ. «γναμητὸν νόημα» εὐκαμπτος διέθεσις ψυχικῇ, μαλακῇ καρδίᾳ, Ω 41. Ἐκ τοῦ

ΓΝΑΜΗΤΑ, ὁρ. ἀ. ἐπ. γνάμψα, κάμπτω, λυγίζω, «ἐν γόνυ κάμψε», Ψ 734 †. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. συγγεν. τῇ γόνυ. ἢ. Πιθανώτερον δὲ κατὰ τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν ταῦτόν τῃ παρ' Ἑσυχίου γνάμπτω=κάμπτω).

ΓΝΗΣΙΟΣ, ἢ, ὄν (κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ γενήσιος, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ γένος, ὡς τὸ genuinus ἐκ τοῦ genus), γνησίας καταγωγῆς, γνήσιος, νόμιμος, «υἱός», τοῦναντίον «νόθος», μόνον Α 102, § 202.

ΓΝΙΣ, ἐπιβ. (κατὰ συγκ. διὰ τοῦ ἀγρ. γόνυς ἐκ τοῦ γόνυ, κατὰ τὸ ΜΕ. καὶ τὸν Εὐρ.) γονυκλιτός, «γονατιστά», εἰς τὰ γόνατα, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «γνύς ἐριπεῖν» *Ιλ. Ε 68, 309, Θ 329, κ. ἀ.

ΓΝῶ, ΓΝΩΜΕΝΑΙ, ΓΝΩΜΕΝ, ἴδ. ΓΙΓΝΑΣΚΑ.

ΓΝΩΡΙΜΟΣ, ὄν, κυρ. δυνάμενος νὰ γνωρισθῇ, ἴποιμ. γνωστός, γνώριμος, π 9 †. (ἢ. Παράγ. ἐκ τοῦ ἐν μόνῃ τῇ καθομλ. περιωπθέντος οὐα. «γνώρα»=γνωριμία, ὡς ἐκ τοῦ ὥρα-ὄριμος ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ β. γνωρίζω).

ΓΝΩΤΟΣ, ἢ, ὄν, ποι.=ΓΝΩΣΤΟΣ, ἐπιθ. ῥημ. (ἐκ τοῦ γινώσκω). 1) γνωστός, φανερός «γνωτὸν δὲ καὶ ὅς μάλα νήπιος ἐστίν» γνωστόν, φανερόν καὶ εἰς ἓνα μικρὸ παιδί, Η 404, ω 482.

2) συγγενής, ὡς οὐσίας. ἐξ αἵματος συγγενής, παντός βαθμοῦ Γ 474, Ξ 483, ὅθεν ἀδελφός, Ν 697, Ρ 35, Χ 234.

ΓΝῶΝ, ΓΝῶΣΙ, ἴδ. ΓΙΓΝΑΣΚΑ.

ΓΝῶΝ, ποι. καὶ κατ' ἐπ. ἔκτ. γούω, ἀπρφ. ἐπ. γοήμενος, Ξ 502, εὐκτ. γ'. πλ. γοῶμεν (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γοῶμεν) ν 190. παρτ. ἐπ. γώνω, κ 367. μέλ. γοήσομαι, Φ 424. ὁρ. β'. ἐπικ. γόον, Ζ 500. θαμιστ. παρτ. γοῶσκεν θ 92. θρηνώ, σκούζω, συνήθ. ἀπολύνω. κατὰ μετοχ. Ε 412, δ 721 κ. ἀ. μετ' αἰτ. προσώπ. «θρηνώ τινα» Φ 424, Χ 353, 363, Ω 664, λ 495, «πότιον τι νός» Π 857. (ἢ. Ὁ Κορ. Ἄτ. 1, 302 σημειώ- νει ὡς σωζόμενον ἐν τῇ καθομλ. τὸ β. γόζομαι=γοῶμαι, ἴδ. καὶ Πασσάου Τραγ. Τρωαίικ. 437, 34), ὅπερ ὁμῶς γραπτέον «γώζομαι» ὡς συνήρημ. ἐκ τοῦ γοῶζομαι ὅτω λέγεται καὶ θεῶζομαι=θεῶμαι, ἴδ. ΔΙΓΝΑΣΚΑ).

ΓΩΜΑΟΣ, ὁ, σφῆν, «ἡ σφῆνα», «καρφοὶ ἐύλινον», ε 248 †. (ἢ. Π λ. ἐσώθη γόφ- φος» ἀλλ' εἰς ἄλλην πλῆθυν σημ.=ισχίον).

* ΓΟΝΕΪΣ, ὁ, γεννήτωρ, πληθ. οἱ γονεῖς, Τμ. Δῆμ. 244.

ΓΟΝῆ, ἡ (ΓΕΝ-) τὸ γεγεννημένον, ὁ γόνος, ἀπόγονος, μόνον Ω 539, δ 755.

ΓΟΝΟΣ, ὁ (ΓΕΝ-) 1) γέννησις, καταγω- γή, ἀρχή, α 246, δ 207, λ 233, τ 166, Τ. Ἄερ. 404, «γόνος ἐκάτοιο» Τ. Ἀπ. 90 (ἐνθα ὁ Φράγκος καὶ ὁ Βαουρέσιος γράφουσι: γονή).

2) τὸ γεγεννημένον, γόνος, ἀπόγονος, Ε 635 κ. ἀ. πλχ. ὡς περιληπτικὸν «νεώτατος γόνος» ὁ νεώτατος τῶν ἀπογόνων, Γ 409, λ 436. ἐπὶ ζώων μ 430.

ΓΟΝΩΣΣΑ, ἡ (γονός, οἶοναι: λοφώδης) ἐπ. ἀρχαιότερος σχηματισμός τοῦ Γουναῦσσα πάλιν τῆς Ἀγαίας οὐ μακράν πῶν Σικυωνίων ὀ- ρίων, Β 573. Πρόλ. Πανα. 5, 48, 7.

ΓΟΝΥ, τό, ἴων. γεν. γούνατος, μόνον Φ 594, καὶ ποι. γουνός, Α 547, τ 430. ὄνομ. πληθ. πολλάκις γούνατα καὶ γούνα, γεν. γούνων, δοτ. γούνασι, ἐπ. γούνασι. Ι 488, Ρ 451, 569 (ὅπου ὁμῶς μετὰ τὸν Σπίζινερ. γράσσεται γούνεσι). Σημ. γόνυ, «γούνατον» Ὁμ. πλχ. «γόνυ κάμ- πτω» κλίνω τὸ γόνυ, ὃ ἐ. κάθῃ αἱ ἀναπαύο- μαι, Η 418, Τ 72 κ. ἀ. «ἐπὶ γούνεσι καθίζω» καθίζω τινὰ εἰς τὰ γόνατά μου, Ι 488 «ἐπὶ γού- νασι ὤκει» τὸν ἔβαλεν εἰς τὰ γόνατα (τοῦ Αὐ- τολόκου), τ 404, «μὴ ποτε γούνασιν αἰσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν» ποτὲ νὰ μὴ λάβῃ (νὰ μὴ βάλῃ νὰ καθίσῃ) εἰς τὰ γόνατά του υἱὸν εἰ- δικόν μου, κατὰρα πολλὰ γὰρ ἐν τῇ καθομλ. ἐκφεραμένη, Ι 453: τὸ δὲ «ἐπὶ γούνα ἴσται» σκῶναμαι εἰς τὰ γόνατα, περὶ ὀλιγοδρανούς ἀν-θρώπου, ὅπως οὖν συνερχομένου, Ξ 637.—Οἱ ἀρχαῖοι ἐθεώρουν τὰ γόνατα ὡς τὴν κυριωτά- την εἶδαν τῶν σωματικῶν δυν. μείων, ὅθεν αἱ φρ. «γούνατά τινος λύω» παραλύω τινός τὰ γόνα- τα, τὴν δύναμιν, ὃ ἐ. καταβάλλω, φονεύω Ε 476 κ. ἀ. ἐπὶ δὲ καὶ «γ. ὑπολύω» (ἐν τιγῇ- σαι) Α 579, § 69 κ. ἀ. «λύεται γούνατά τινος» παραλύουν (τρέμουν) τὰ γόνατά τινος, Φ 444 κ. ἀ. «δαμνᾶν γούνατα» Φ 52, 270: ὡσαύτως «γ. βλάπτω» παραλύω Η 274. «γ. λαβεται γού- νατ' ἰόντι» παραλύουν, τρέμουν τὰ γόνατα κατὰ τὸ βᾶδισμα, Τ 466, ν 34, «εἰσάκει μοι φίλα γού- νατ' ὀρώρη» ἐφ' ὅσον τὰ γονατικά μου (ἢ πο- δαράκιά μου) ἀκόμῃ κινεῖνται, Ι 610, σ 433, «ὡς τοι γούνατ' ἔποιτο» εἴθε τοιούτοτρόπως νὰ ἀκολουθῶσι, νὰ ὑπακούωσι («νὰ σὲ ἀκούουν») τὰ γόνατά σου Α 314.—Κατὰ τὰ ἱερεῖα: συ- νεθίζον οἱ ἱερεῖς, καὶ ἐν γένει πάντες οἱ θεοὶ καὶ ταπεινῶς παρακαλοῦντες, νὰ λαμβάνωσι πι- νύσει) τὰ γόνατα τῶν ἐκτεταμένων, ὅθεν αἱ φρ. «ἄψασθαι γούνων» Α 512 «γούνων ἢ γούνα λαμβάνω» Α 407, 500, § 147, «ἐλεῖν γούνων» Φ 74 «γούνατά τινος ἱεῖσθαι» Σ 457, γ 92 κ.

δ. «χέρας· βαλὲν ποτὶ ἡ ἀμφὶ γούνασι τινος» ζ 310, η 442, «ἀντίον ἔλθειν γούνων» προσπιπτο εἰς τὰ γόνατα τινός γ 463 «λιτανεύω, λίσσομαι γούνων» κ 481, χ 337 ἡ «ὕπὲρ γούνων» χ 338, πρβλ. ΓΟΥΝΑΖΟΜΑΙ· «γούνα κυνέιν» ὡς ἐν τῇ συνήθειᾳ τὸ «φιλω τὰ πόδια», Θ 371· «θεῶν ἐν γούνασι κεῖται» παροιμ. ἐξαρτάται ἐκ τῆς θελήσεως· τῶν θεῶν, Ρ 514, α 267, π 426. (Πόθεν ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἡ τροπικὴ καὶ παροιμιώδης αὕτη φράσις ἀμφισβητεῖται, ἀν δὴλ. ἐκ τῶν εἰς τὰ γόνατα τῶν θείων ἀγαλμάτων κατατιθεμένων δώρων, ἢ ἐκ τῆς ἐν ταῖς ἀνωτέρω φράσεσιν ἐπικρατούσης ἐννοίας πῶν γονάτων, ὅπερ πιθανώτερον· πρβλ. τῆς καθομῆλ. τὴν ἀνάλογον φρ. «εἶνε εἰς τὸ χέρι» τινός. Ὁ Γ. Ἑρμάννος· Οἰκιστ. τόμ. 7, σ. 94 παραδέχεται ἑλλην τινὰ ἐρμηνείαν ἡτοῦν πιθανήν).

ΓΟΝΑ, ἐπ.=ἔγρον, ἴδ. ΓΟΛΑ.

ΓΟΝΟΣ, ὁ ποι. (γούα) θρήνος, κοπετός, «κουσζιμιον», μετὰ κλαυθμῶν, (πρβλ. δ 758) «γ. τινός» ἕνεκά τινος, δ 413· «γ. καὶ στοναχή» π 444, ἴδιως· θρήνος ἐπὶ νεκροῦ, Σ 316, Ψ 40, 44, (ἢ τὸ «γόνι» σώζεται ἐν τινι Κρητικῇ διατίχῃ παρὰ Πασσούφ Τραγ. Ῥωμ. 474 «ποιός τὰ λέγει τὰ γούα σου καὶ ποιός τὰ διηγάται» παρὰ τοῖς αὐτοῖς λέγεται καὶ «γοητός»).

ΓΟΝΑ, ἴδ. ΓΟΛΑ.

ΓΟΡΓΕΙΟΣ, η, ον (Γοργώ) εἰς τὴν Γοργῶ ἀνήκων, «Γοργεῖη κεφαλὴ» Ε 744, λ 634.

ΓΟΡΓΕΙΑΝ [..], ἀκος, ὁ, υἱός τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Κασσιανείρας· τῆς ἐξ Αἰσάκης, ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθείς, Θ 302.

ΓΟΡΓΑ, ἡ, γεν. Γοργούς· (οἰονεῖ· φοδερά ἐκ τοῦ γοργός, Λατ. IORUS, συγγ. τῇ ὀργή), φοδεράν τι τέρας, οὐ ἴδιως ἡ κεφαλὴ φρίκην ἐμποιοῦσα μνημονεύεται, Θ 349, Α 36. Καὶ ὁ μὲν Ὀμ. ὑποθέτει αὐτὴν ἐν Ἀδου, Α 634 (ὁ δὲ Ἡσίοδος ἢ οἱ μετέπειτα τρεῖς ἀναφέρουσι Γοργούς, Σθενά, Εὐρυάλην καὶ Μεδούσαν, θυγατέρας τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, αἵτινες ἀντὶ κόμης ὄρεις εἶχον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ κατὰ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 274 κατέκρινον πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς δυσμὰς. ἢ· Ἐν τῇ καθομῆλ. ἡ λ. «Γοργόνα» σημ. κυρίως μὲν θαλάσσιόν τι τέρας, οἷαι αἱ Σειρήνες· τροπικῶς δὲ τὴν ἀγριωπόν καὶ οὐθύριον καὶ ἀδόλεστον γυναῖκα).

ΓΟΥΡΤΕ ἢ ΓΟΥΤΥΝ, ἴνος, ἡ (παρὰ Στράβ. 40, 4, 7 καὶ ἡ Γόρτυνα ὀνομαστικῇ· ἀλλ' αὐτὸς. §. 43 καὶ γεν. Γόρτυνος) μία τῶν ἀξιολογωτάτων πόλεων τῆς Κρήτης παρὰ τὸν ποταμὸν Ληθαῖον, ἧς ἐρείδια σήμερον σώζονται (ἢ καλούμενα Μητρόπολις) οὐ μακρὰν τοῦ χωρίου τῶν Ἀγίων Δέκα, Β 646, γ 294.

ΓΟΥΝ (γέ, οὖν) τοῦλάχιστον, μόνον ἐν τῇ «εἰ γούν» Ε 258 καὶ «εἰ γούν» Π 30· ἀλλ' ἀμφοτέρα μετὰ τὸν Σπίτζερνον διωρθώθησαν ἐκ χειρογράφων εἰς τὰ «εἰ γ' οὖν» καὶ «εἰ μ' οὖν».

ΓΟΥΝΑΖΟΜΑΙ, ἐπ. ἀποθ. (γούνα, γόνυ)· μέλ. γουνάσσομαι, κυρ. γονατίζω· συνήθως δὲ γονυ-

κλιτῶς ἢ γονυπετῆς δέομαι, παρακαλῶ, ἱκετεύω, «πίπτω εἰς τὰ πόδια» τινός, Α 427· ἀπολ. Α 430· «ὕπὲρ τινος» Ε 655· «τινός ἢ πρὸς τινος» παρακαλῶ τινὰ δι' ὄνομα ἢ δι' ἀγάπην τινός, λ 66, ν 324· τὸ δὲ «γούνων γουναζομαι» ἱκετεύω τινὰ ἀπτόμενος τῶν γονάτων, Χ 345, πρβλ. ς. 338, (ἴδ. ΓΟΝΥ).

ΓΟΥΝΑΤΑ, ΓΟΥΝΑΣΙ, ΓΟΥΝΕΣΣΙ, ἴδ. ΓΟΝΥ.

ΓΟΥΝΕΪΣ, ὁ (γουνός) ἀρχηγός τῶν Ἀρκάδων ἐν Τροίᾳ Β 748.

ΓΟΥΝΟΜΑΙ (γούνα, γόνυ), ποι.=ΓΟΥΝΑΖΟΜΑΙ (ὅπ. ἴδε) γονυκλιτῶς ἱκετεύω, μετὰ αἰτ. Ι 583, Φ 74 κ. ἀ. «λίσσονται γουνοόμενοι» παρακάλουν γονυπέτες· Χ 240 (πρβλ. ζ 442· γούνων λίσσοιτο λαβών)· «πολλὰ θεοὺς γουνοόμενος» δ 433· δεόμενος τὰ ζω (ὑπισχνοῦμαι τοῖς θεοῖς) κ 521, πρβλ. ς. 526.

ΓΟΥΝΟΣ, ὁ (γόνυ, γωνία), καμπή, ὕψωμα τοῦ ἐδάφους, λόφος, βουνός, ὅσον «γουνός Ἀθηναίων» λ 323 ἡ ἀρόρις τῶν Ἀθηναίων. (Κατ' ἄλλους· δὲ κυρ. ἐπὶ χερρόνησιζόντων λόφων, ὅσον τὸ Σούνιον, ὅπερ ὁ Ἡρόδοτος Δ, 99 ὀνομάζει «Σουνιακόν»)· συνήθως «γουνός ἀλωῆς» ὁ λόφος τοῦ καλλιεργημένου ἀγροῦ, ἢ μέλλον ὁ καλλιεργημένος λοφώδης ἀγρός, 1 534, Σ 57, 438· «ἀνὰ ἡ κατὰ γούνον ἀλωῆς οἰνοπέδοιο» εἰς τὸν κατέφυτον λόφον τοῦ ἀμπελωνος, ἢ εἰς τὸν κατέφυτον λοφώδη ἀμπελωνά, α 493, λ 493. (Ἄλλοι δὲ παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ ΓΕΝ-, γόνος, καὶ ἐρμηνεύουσιν ἐδάφος γόνιμον, «γ. ἀλωῆς» καρποφόρος ἀγρός ἢ ἥτονον πιθανῶς· διότι ὁ «γουνός Ἀθηναίων» εἶνε ἱκιστα εὐφορος).

ΓΡΑΪΑ, ἡ, γραῖα, «γρηῖα, γερόντισσα» α 438 f. (κυρ. θηλυκὸν τοῦ ἀγρ. γραῖα=γεραῖός).

ΓΡΑΪΑ, ἡ, χωρίον πανόργαιον τῆς Βοιωτίας πλησίον τοῦ Ὠρωποῦ (Στράβ. 9, 2, 40), κατὰ τὸν Πausan. ἡ μετέπειτα Τάναγρα, Β 498.

ΓΡΑΠΤΙΣ, ἴος, ἡ, ἐπ. ἀμυχή, «ἀγκύλωμα, ξύσιμον, τσουγράνισμα» π. χ. ὑπ' ἀκανθῶν, ω 229 f. (ὅπου τὸ «γραπτὺς»=γραπτός).

ΓΡΑΨΑ, ἀορ. ἀ. ἐγραψα, ἀμύσσω, χαράσσω, «τσουγρανίζω», «δοθέν» περὶ τῆς αἰχμῆς τοῦ δόρατος, Ρ 599· ὅθεν ἐγχαράττω, «σκαλιζώ», ὅσον «γράψας ἐν πίνακι θυμοσφόρα πολλά» ἐγχαράξας· εἰς διπτυχον πολλὰ σημεία θανατηφόρα ὕλ. Ζ 168 (ἐνθα ἐννοεῖται εἰδός τι εἰκονικῆς ἢ συμβολικῆς γραφῆς) πρβλ. Οὐλοφ. Προλεγ. σ. 81 ἐξ. ἴδ. καὶ ΣΗΜΑΤΑ).

ΓΡΑΝΙΚΟΣ [..], ὁ, Ἴων=Γράνικος, ποταμός τῆς μικρᾶς Μυσίας, τὰ νῦν Οὐστὸβαλα ἢ Σούσι-γυρλί, ἢ κατ' ἄλλους· Κατζίζ, Μ 24 (ἐκ τοῦ Γράς, ὅστις ἦν ἀρχηγός ἀποικίας, καὶ νίκη κατὰ Στράβ. 43, 4, 3).

ΓΡΗΪΣ, ἡ, ἐπ. καὶ γρηῖς, Ἴων. ἀντὶ τοῦ γραῖς· πλὴν τῆς ὀνομ. ἀπαντᾶται καὶ ἡ δοτ. γρηῖ, κλ. γρηῖς, χ 44 καὶ γρηῖς, χ 481· γραῖα, «γρηῖα, γερόντισσα», Γ 386 (μόνον ἐνταῦθα τῆς ὕλ.) α 494· «γρηῖς παλαιή» τ 345, εἰν εἶναι περι-

προνητικόν ὡς τὸ τῆς συνήθειας, „παλαιόγρη“, ἀλλὰ σημ. ὅτι καὶ τὸ « γρ. παλαιγενής » Γ 386, καὶ κατὰ κλητ. « γρηῦ παλαιγενής » χ 395 τὸ προβεβηκός τῆς γεροντικῆς ἡλικίας.

ΓΡΟΙΝΟΣ, ὁ, = ΓΡΟΝΟΣ, ποι., θαυλός, „κούτσουρον“, ἐπομ. πυρκατά, Ἀποσπ. 67.

ΓΥΛΑΘΝ [~], τὸ, ποι. 1) κοίλωμα, ἡ κύρτωμα „κουφάρτι“ ὡς « γυάλον θώρηκος » κατὰ μὲν τὸν Φαβρίν ὅχι μέρος τι τοῦ θώρακος, ἀλλὰ ἡ κύρτωσις ἐν γένει, ὅθεν = τὸν κυρτὸν θώρακα, κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλεϊνον τὸ ἔμπροσθεν τῶν ὀστέων μερῶν, ἐξ ὧν συνέκεται ὁ θώραξ (ἰδ. τήν λ.), τὸ τὰ στήρνα καλύπτει, ὅπερ βεβαίως ἦτο κυρτὸν ἢ καμυρτὸν, ὡς καὶ τὸ ὀπισθεν, Ε 99, 489, Ν 587, Ρ 314. Τὰ δύο ταῦτα μέρη ἐννοοῦνται ἐν τῇ « θώρηξ γυάλωσιν ἀρηρώς » Ο 530. 2) κοιλίς, φάραγξ, Ὑ. Ἀπ. 396, Ὑμ. 25, 5. (Πθανῶς συγγ. τῇ κοίλῳ· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ γύης. — Ὑποπέσειν ὅτι ἀνάγεται εἰς τὴν ῥίζαν κτ., εἰς ἣν καὶ τὸ κοῖλος, καὶ πολλαὶ ἄλλαι λέξεις, ὡς κῶμα, κύλον, κυ-έω· πλησιάζει δὲ περισσότερο ἐκ τῆς καθομιλ. „γούδα“, ὅταν μάλιστα ὅχι ἀπιθάνως ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ λ. εἶχε τὸ δίγαμμα: γύφ-αλον).

ΓΥΛΑΪΝ [-], λίμνη, ἡ, 1) ἡ Γυγαία λίμνη τῆς Λυδίας· κατὰ τὴν ὑπάρειαν τοῦ Τρωῶλου, οὐ μακρὰν τοῦ Καῦρρου, ἡ μετέπειτα Κολοή (Στράβ. 13, 4, 5), Γ 391. 2) ἡ νόμφη τῆς λίμνης, ὡσαύτως « Γυγαίη λίμνη » καλούμενη, μήτηρ τοῦ Μέσθλου καὶ τοῦ Ἀντίφου, Β 865 (ἐκ τοῦ γύτης, ὅ ἐ. ὑδρόβιον πτηνόν).

ΓΥΛΙΑΤΙΟΣ, Ἐπιγρ. 15, 13, διεσφαρμένη γραφή, ἀνθ' ἧς ὁ Ἑρμάνιος προτείνει τὸ ἀγυιάτη.

ΓΥΙΘΝ, τὸ, 1) μέλος, πάντοτε κατὰ πληθ. « τὰ γυῖα » τὰ μέλη τοῦ σώματος, ἐφ' ὅσον κινουμένη καὶ κάμπτονται, ἰδίως γόνατα, πόδες, βραχίονες, χεῖρες, Ε 422, Ψ 772 κ. ἀ. μόνον ἐν τῇ νόμφῃ στίχῳ Ω 514 κεῖται ἐπὶ ὅλῳ τοῦ σώματος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς « πρᾶπιδας »· « ποδῶν γυῖα » τὰ ἄρθρα τῶν ποδῶν (ἢ ἡ μᾶλλον ἴσως κατὰ τὸ σχῆμα τὸ ἐν διὰ δυσί, οἱ πόδες) Ν 512· ὅθεν συχνά αἱ φρ. « γυῖα λύειν, γυῖα λύντο, ὑπέλυτον » (ὡς καὶ « γόνατα λύει κτ. » ἰδ. γόνυ) Δ 469, Η 6, Π 34 κ. ἀ. « τρώμος, κάμματος » ἔλλαβε, ὑπέλυθε γυῖα· Γ 34, Ε 814, Θ 452, Η 215 κ. ἀ. « γυῖα ἐλαφρὰ τίθημι » κάμνω τὰ μέλη ἐλαφρὰ, Ε 122, « ἐκ ὅσοι ἐίλετο γυῖων » ζ 440. 2) κοιλία μητρός, Ὑ. Ἑρμ. 20.

ΓΥΙΘΩ (γυῖός), γυῖωσω, παραλύω, γαλαρῶνω, ἀδυνατιέω, « ἔππους » Ὑλ. Θ 402, 416.

ΓΥΜΝΟΣ, ὁ, ὄν, « γυμνός », (ἀκούσται προφερόμενον ἢ « γδυμνός ») Χ 510, ζ 456, συνήθως ὁ ὅλων γυμνός, ὅ ἐ. ἀοπλος, Π 845, Ρ 741 κ. ἀ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὡς « γυμνὸν τόξον » τὸ ἐκτός τῆς θήκης τοῦ τόξου, τῆς καλουμένης γωρυτοῦ (ἰδ. τήν λ.), λ 607· « γυμνός οἰστός » τὸ ἐκτός τῆς φαρέτρης βέλος φ 417. Ἐκ τούτου.

ΓΥΜΝΟΣ, μέλ. ὥσω, ὅφρ. ἀ. παθ. ἐγυμνώθην

γυμνῶν· παρ' Ὁμ. μόνον παθ. γυμνῶνομαι, ἐκδύομαι, καὶ μάλιστα, πλην τοῦ ζ 222, ὅπου κεῖται ὁ ἐνεστ. « γυμνοῦσθαι », πάντοτε εἰς ἀόρ. χρόνον, καὶ συντ. μετὰ γεν. ὡς « βράκειον ἐγυμνώθη » ἀπιδόθη τὰ βράκη, χ 4 ἰδίως ἐπὶ τῶν μαχητῶν ἀφοπλίζομαι, « γυμνωθεῖς » κ 341 « γυμνωθεῖς βραχίων » ὁ μὴ κεκαλυμμένος ὑπὸ τῆς ἀσπίδος, Μ 389· « στέρνον γυμνωθέντα » Π 312, 400 « ὅτεφ' ἀσπρῶντι μετὰφρενα γυμνωθεῖ » εἰς ὃν τινα ἤθελαν γυμνωθῇ τὰ ὠστα κατὰ τὴν στροφὴν, Μ 428· « τετῆχος ἐγυμνωθή » Μ 399. — Μόνον ἐνθ. ἀνωτ. εὐρηται ἡ λ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ, εἶν, εἶον (γυνή) γυναικεῖος, « γυναικεῖος »· « βουλαί » λ 437 †.

ΓΥΝΑΙΜΑΝΗΣ [-], ἔς, γεν. ἑός (γυνή, μαίνομαι) ὁ πρὸς τὰς γυναῖκας μαζιόμενος, περὶ τοῦ Παρίδος, Ὑλ. Γ 39, Ν 769.

ΓΥΝΑΙΟΣ, ἡ, ὄν = γυναικεῖος, « γόνατα δωρ » πρὸς γυναικα διδόμενα, Ὑδ. λ 521, σ 247.

ΓΥΝΗ [-], ἡ, γεν. γυναικός, γυνή, « γυναικα » καὶ ἀ.) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἄνδρα, Ο 683, ἀδιάφορον ποίας τάξεως ἡ ἡλικίας· ὅθεν συχνὰ ἐπὶ τῶν θεραπεινίδων ἐν τῇ Ὁδ., ἐπὶ δὲ καὶ μετὰ περιτρονήσεως, « γυναικός ἄρ' ἀντί τέτυτος » ἀναμφιβολῶς ὡς γυνή ἐπλάσθη, Θ 163· πολλάκις μετὰ ἐτέρου κατηγορηματικοῦ οὐσιαστικοῦ, ὡς « γυνή ταμῆ, δέσποινα, γρηῦ, ἀλετρίς, θυμὰ γυναικίς κτλ. » β.) γυνή ἡ ἐγγαμος, ἡ σύζυγος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν παρθένον, Ζ 460, Θ 57, σ 523, μ 42· περὶ παλλακίδος, Ω 497· γ.) ἡ δέσποινα, κυρία, « κυρά », ζ 423 κ. ἀ. πλ. δ.) ἡ θνητὴ γυνή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς θεάν, Ξ 315, Π 176, κ 228. — Ὡς ἐπιθετον κεῖται κατὰ τὸν σχολιαστὴν Ω 58 « γυναικα θέσαστο μαζόν » ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον ἀλλ' ἡ πλοχὴ αὕτη πρέπει νὰ εἰρηγηθῇ μᾶλλον κατὰ τὸ σχῆμα τὸ κατ' ὅλον καὶ μέρος (ἐβήλασε γυναῖκα, ὅτλ. μαζόν). [Παράγεται ἐκ τῆς ῥίζης ΓΕΝ-, γονή, ἢ Αἰολ. γυνή, οἰοναί γενέταιρα].

ΓΥΡΑΪ [-], αἱ (ὅτλ. πέτραι) ὁμάς σκοπέλων, κατ' ὧν ἐνανάγησεν Ἀτὰς ὁ Λοκρός, κατὰ μὲν τὸν Εὐστ. πλησίον τῆς Μυκόνου, ὀρθότροπον δὲ παρὰ τὸ ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας· Καφηρέα, δ 500· πρὸλ. Κόντ. Σμυρν. 14, 570. Τὸ ἐπιθ. ΓΥΡΑΪΟΣ, Αἴν, Αἴον, Γυραΐκος, ὅθεν « Γυραῖη πέτρα » δ 507. Ἐκ τοῦ

ΓΥΡΟΣ, ἡ, ὄν, καμπύλος, « γωρυτός », κυρτός « γωρός ἐν ὤμοισιν » κυρτοῦ; ἔχων ὤμος, τ 216 †.

ΓΥΡΤΙΔΑΝΗΣ [-], οἱ, ὁ, υἱός τοῦ Γυρτίου = ὁ Ὑρτίος, Ξ 512.

ΓΥΡΤΑΝΗ, ἡ (Γυρτών, ὄνος, παρὰ Στράβ. 9, 5, 19) πόλις τῆς Πελοποννησίου, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀλύμπου παρὰ τὸν Πηνειόν, Β 738.

ΓΥΨ, γυψός [-], ὁ, δοτ. πλ. ἐπ. γύψεσι, γύψ, (Τουρκ.) « καρτάλι », Δ 237, λ 578 κ. ἀ.

ΓΥΡΤΙΟΣ [-], ὁ, ἡ, θήκη τοῦ τόξου, φ 54 †. (Ἡ ἐτυμολογία εἶνε ἀμφίβολος· κατὰ τινας συγγ. τῇ χωρίῳ).

Δ

δαίζω

Δ, τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφα-
θήτου, καὶ διὰ τοῦτο σημεῖον τῆς τετάρτης ρα-
ψωδίας.

Δ'. 4)=Δέ, ὅπ. ἴδε. 2)=Δή, ὅπ. ἴδε ἐν τέλει.
ΔΑ-[-], μόριον ἀχώριστον, ἀρκτικὸν λέξεων,
ἐπιτατικὴν ἔχον σημ. ὅλως, „πέρα καὶ πέρα“
κατὰ τινας ἐκ τοῦ διὰ παραχθέν.

ΔΑ-, ριζικός τύπος τοῦ διδάσκειν, σημαίνων
τὸ διδάσκειν καὶ διδάσκειν ἢ μανθάνω. Ἐξ
αὐτοῦ ἔχει ὁ Ὄμ. τοὺς ἐξῆς σχηματισμοὺς: ἄορ.
δ'. ἐνεργ. μὲ ἀναδιπλασ. δέδασ· παρακ. μετοχ.
δεδαώς· παθ. ἄορ. δ'. ἐδάειν, ὅποτ. θαῶ καὶ ἐπ.
δασίω, ἀπρφ. δαήναι καὶ ἐπ. δαήμεναι, μετοχ.
δασίς, Ἰμ. 49, δ'. μέλ. δαήσομαι ἐνεργ. παρακ.
δεδάηκα· παθ. παρακ. μετοχ. δεδαήμενος, Ἰ. Γ.
Ἑρμ. 483· καὶ ἀπρφ. μέσου ἐνεστ. (ἐκ τοῦ
δέδασ) δεδάσθαι. [Ἐν ἅπασιν τούτοις ταῖς τύποις
ἡ ρίζα ΔΑ εἶνε βραχέα]. 1) διδάσκω μόνον
ἐν τῇ ἐνεργ. δ'. ἄορ. δέδασ «τινά τι» ζ 233, 0
448· μετ' ἀπρφ. υ 72. 2) διδάσκομαι, μαν-
θάνω, πείραν λαμβάνω, ἐπομ. γινώσκω,
ἐξεύρω κατὰ πάντα· τοὺς λοιποὺς σχηματι-
σμοὺς, οἷον «σοὶ δ' οὐτι φίλον δαήμεναι» ν 335,
μετ' αὐτ. «ταῦτα» Z 450, δ 267· «ὅσα πένθο-
μαι, δαήσεται» γ 187· «ὅσῃ δασίω, ἥ—ἥ» ἴνα
μάθω ἄν—ἥ, Φ 61· μετὰ γεν. «πολέμοιο δαή-
μεναι» εἶμαι ἔμπειρος πολέμου, Φ 487· «τινός»
γνωρίζω τινά, «ἐμεῖο δαήσεται» θά μὲ γνωρίσης,
θά μὲ μάθῃς, τ 325· «δεδαώς» δεδιδαγμένος,
μαθὼν, «ἐκ θεῶν» ρ 549· «δεδάηκε ἄεθλον»
ἐπαιθὲν ἀγῶνα, θ 134· «οὐ δεδαηκότες ἀλκὴν»
ἄπειροι ἀμύνης, ε 64. — Ὁ μέσ. ἐνεστώς (ἐκ
τοῦ δέδασ) «δεδάσθαι γυναῖκας» νά διδάξῃς
σπαντὸν ἐξετάζων, δ ε. νά ἐξετάσῃς, νά καταμά-
θῃς τὰς γυναῖκας, π 316 (πρόβλ. ΔΙΑ καὶ ΔΕΑΤΟ).

ΔΑΪΜΟΝ, ΟΝ, γεν. ΟΝΟΣ (δαῖναι), ἔμπειρος,
ειδήμων, „ἐπιτηδεύς“, «τέκτων» Ο 411,
«ἐν πάντεσσι» ἔργοισι Ψ 674· μετὰ γεν. «ἄθλων»
Θ 160 «ὄρχηθμοιο» θ 263, «δαίτρον» π 253.

ΔΑΪΡ [-], ΕΡΟΞ, ὁ, κλητ. ΔΑΕΡ, Z 344, ἐπ.,
ἀνδράδελφος, Ἰλ. Γ 480 κ. ἀ. (Ἡ γεν. πληθ.
«δαίρων» εἶνε διὰ τὴν συνίζησιν δισύλλαδος,
Ω 769).

ΔΑΪΤΑΙ, ἴδ. ΔΑΙΑ.

ΔΑΪ, ἐπ. δοτ., ἴδ. ΔΑΪΣ, Ν 286.

ΔΑΙΔΑΛΕΟΣ [-], Η, ΟΝ, ποι. κατ' ἐπέκτ. ἐκ
τοῦ δαίδαλος, τεχνικός, ἐντεχνος, καλῶς
πεποιικιλμένος, καλλιτεχνικῶς ἐξεργασμένος,
ἐπὶ σκευῶν καὶ ὅπλων «ζωστήρ» Δ 135, «ἐν-
τα» Z 418, «ὀρόνος» κ 315· ὡσαύτως α 131.
Ἰκ τοῦ

(ΔΕΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ΔΑΙΔΑΛΟΣ, ποι. ἐντέχνως ἢ τεχνιέντως
ἐξεργάζομαι ἢ ποικίλλω «λέγος χρυσῆ, ἀρ-
γύρου» ψ 200 «πάντοσε σάκος» Σ 479 (κατὰ
τὸ ΜΕ. ἐκ τοῦ δαίω=καλίζω, κυρ. λοιπὸν ἐπὶ
τορευτικῆς ἐργασίας). Ἐντεῦθεν

ΔΑΪΔΑΛΟΝ [-], τό, ποι., κυρ. οὐδ. τοῦ δαίδα-
λος· ὡς οὐς. σημ. τεχνικὸν ἔργον, τεχνούρ-
γημα, ἰδίως μετὰλλινον, ἰσως ἀνάγλυφον, τ 227·
συνήθ. κατὰ πληθ. «δαίδαλα πάντα» παντοῖα
τεχνουργήματα, Ε 60· «δαίδαλα πολλά, πόρπας
τε γναμπτάς θ' ἑλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους»
πάντα ταῦτα μετὰλλινα τεχνουργήματα, Σ 400·
ἀλλὰ καὶ περὶ ἐνυφαντῶν καὶ κεντητῶν ἀπεικο-
νισμάτων, Ξ 479.

ΔΑΪΔΑΛΟΣ [-], ὁ (δαιδάλλω) κυρ. ὁ Τεχνί-
της, ὄνομα περιληπτικόν, δι' οὗ σημαίνεται σειρά
Ἀττικῶν καὶ Κρητικῶν τεχνιτῶν, αἵτινες διανοί-
ξαντες τὰ σκέλη τῶν τέως αἰγυπιαζόντων ἀγαλ-
μάτων, ἔδωκαν εἰς αὐτὰ ζωὴν καὶ κίνησιν. Εἰς
τὸν Δαίδαλον ἰδίως ἀπεδίδαντο ἔργα ξυλουργικά,
οἷον ξόανα κ. τ. τ. καὶ ἀρχιτεκτονικά, τὰ δὲ με-
ταλλουργικά ἐθεωροῦντο προϊόντα τῆς Ἥφαι-
στείου τέχνης. Καὶ ὁ μέν Ὄμ. ἀναφέρει τὸν
Δαίδαλον ὡς ἐν Κνωσῇ τῆς Κρήτης χάριν τῆς
Ἀριόνης· χορόν τινα τεχνουργήσαντα, πρὸς ὃν
παραβάλλει τὸν ὑπὸ τοῦ Ἥφαιστου ἐπὶ τῆς ἀσπί-
δος τοῦ Ἀχιλλεύου ποικιλθέντα, Σ 592· πρόβλ.
ἀσπὴν καὶ χορὸς· κατὰ δὲ τὴν Ἀττικὴν παρά-
δοξιν ἦτο υἱός τοῦ Ἀθηναίου Εὐπαλέμου καὶ
πατὴρ τοῦ Ἰκάρου· φονεύσας δὲ διὰ φθόνον τὸν
μαθητὴν καὶ ἀνεψιὸν αὐτοῦ Τάλων ἔφυγεν εἰς
τὴν Κρήτην, ὅπου κατεσκεύασε τὸν λαβύρινθον,
καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν Σικελίαν, Απολλ. 3, 45, 8.

ΔΑΪΖΗ, ποι. (δαίω)· μέλ. δαΐω· ἄορ. ἐδάϊσα·
παθ. παρ. μετοχ. δεδαΐγμένος· α.) διαιρῶ,
„χωρίζω“ τι ζ 434· ἔθεν διαρρήγνυμι, δια-
σπῶ, διασχίζω, «χιτῶνα χαλκῷ» Β 416, Η
247, Π 841 κ. ἀ. «κόμην χερσίν» ἀποσπῶ, Σ
28· «δεδαΐγμένος ἦτορ» πληγνόμενος εἰς τὴν
καρδίαν, τοῦ ὁποίου ἐνερπηθῇ ἡ καρδία διὰ τοῦ
βέλους, Ρ 535· ἔθεν καταβάλλω, φονεύω,
ἀπολ. Φ 33, «ἴππους τε καὶ ἀνέρας» Δ 497·
καὶ μάλιστα τὸ παθ. «γαλκῷ δεδαΐγμένος» διὰ
τοῦ ἔϊφους φονευόμενος, Σ 236, Χ 72 κ. ἀ. πλγ.
ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ «γαλκῷ» Ζ 319, Φ 147·
β.) μεταφ. «εἰδαίετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι» ἐσπα-
ράττετο ἡ καρδία εἰς τὰ στήθη (ὑπὸ λύπης καὶ
ταραχῆς) Ι 8, Ο 629· «ὄρμαινε δαΐζόμενος κατὰ
θυμόν διγυθὰδια, ἥ... ἥ» ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν
διχα διηρημένην ἔχων τὴν καρδίαν, δ ε. ἀμφε-
ταλάντευετο μεταξύ δύο γνωμῶν, Ε 20, «ἔχων

44

εσπαρμένην τὴν καρδίαν (ὅπῃ φροντίδος ἡ λύπη) v 320.

ΔΑΙΧΤΑΙΜΕΝΟΣ [·ν·], η, ον, ἐπ. (δαίς, κτείνω) ἐν τῇ μέτρῃ φρονεῖν, *Π. Φ 446, 301.

ΔΑΙΜΟΝΙΟΣ, ἰη, ον. 1) κυρ. ἐκ θεοῦ προερχόμενος, θεός, «νόξ· Τ. Έρμ. 97. 2) ὁ φέρων ἐν ἑαυτῇ τὴν ἐνέργειαν θεοῦ τινος ἢ δαίμονος, ὁ ὑπὸ θεοῦ τινος ἢ δαίμονος κατεχόμενος ἢ ἐλαυνόμενος, (|| ἢ μήπως μάλλον ὁ δαίμονιος, ὁ ὑπεράνθρωπος, ὁ ἔξοχος, ὁ ἔκτακτος, ἰδ. ΔΑΙΜΟΝ 2)· παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ κλητ. ὡς προσφώνημα ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, (Α 561, Ζ 486, Ω 494 κ. ἀ.) εἶπε ἐπὶ καλοῦ ὡς φιλοφρονητικόν, ὅσον τὸ Ἀττικ. θαυμάσιε, μακάριε, παραγωγὴ δὲ μετὰ πολλῆς εὐνοίας· ἐλαφρῶς ἐπιτιμητικόν, ὡς τὸ τῆς καθομιλουμένης καυμῆναι, «παράξενος (ἢ ἰδιότροπος) ποῦ εἴσαι!· Ζ 407, Ξ 443, Ψ 474· εἶπε ἐπὶ κακοῦ ὡς σφοδρὰ ἐπιτιμητικόν καὶ ἀνεπιεικτικόν ἀνόητε, «θεότρελλε», «δαίμονισμένε», σκληρέ, καὶ τὰ τούτων θηλυκά, Α 561, Β 490, 200, Γ 399, Δ 31, δ 774, σ 15 (|| ἄλλ' ἐνταῦθα μάλλον ἡπίως· εἰρημένον)· εἶτι δὲ καὶ ὡς ἐπιφώνημα συμπαθείας ἐκκρακτικόν, ὡς τὸ «καυμῆνε, δυστυχισμένε, ἄτυχε, ἄμοιρε» καὶ τὰ τούτων θηλ. Ζ 486, Ω 494 κ. ἀ. Ἐκ τοῦ

ΔΑΙΜΟΝ, ΟΝΟΣ, ὁ, ἡ, 1) ταῦτόν τῃ θεός, θεά, ὠρισμένων θεῶν προσώπων, ὅσον τῆς Ἀφροδίτης, Γ 420, Τμ. 18, 22· «πρὸς δαίμονος ἐπισημαίνεται» Τ 488· διὸ καὶ ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ «θεός» ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου, ζ 172 καὶ 474, φ 496 καὶ 201· καὶ κατὰ πληθ. οἱ θεοί, Α 222, Ζ 115. 2) ἐξαίρομένου δὲ τοῦ πνευματικοῦ στοιχείου, ἡ θεότης, ἡ θεία οὐσία, ἡ τὰ γινόμενα παράγουσα καὶ τὸ σύνθετος μέτρον τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων υπερβαίνουσα, ἥτις ὅμως ἀόριστως νοεῖται καὶ εἰς οὐδὲν ὠρισμένον πρόσωπον θεῶν ἀποδίδεται, Ε 438, πρβλ. Ι 600. Ἐν τοῦτοις τῶν μεσολαβοῦντων ἐκείνων ὄντων μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, τῶν ἰδίως λεγομένων δαιμόνων οὐδὲν ἔγχος ὑπάρχει παρ' Ὁμ. Ὁ δαίμων διέπει τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων, π 64· πέμπει πρὸς αὐτοὺς τὰ εὐτυχήματα καὶ εἶνε ὁ προστατὴς των, φ 204, πρβλ. γ 27· ὅθεν ἡ φρ. «σὺν δαίμονι», ἰδ. κατωτ., ἀλλὰ καὶ τὰ δυστυχήματα, τὰς νόσους κ.τ.κ. ὅσον δ 434, ε 396· ὅθεν «κακὸς δαίμων» κ 64, «δαίμονος αἴσα κακῆ» λ 61· διὸ πολλάκις τύχη, δυστυχία ἢ εὐτυχία, ὅσον «τοὶ δαίμονα δώσω» θά σοι δώσω τὸν δαίμονα, τούτεστι τὸν θάνατον, Θ 466· «πρὸς δαίμονα» ἐναντίον τῆς θείας βουλήσεως, ἐναντίον τῆς εἰμαρμένης, Ρ 98, 104· τούναντίον «σὺν δαίμονι» σὺν θεῷ, μετὰ τὴν δύναμιν ἢ τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ, Α 792, Ο 403. (Παράγεται κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ δαίω, οἰοῦντι διὰ νουμῶς· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ δα-, δαῖνα,=δαίμων, οἰοῦντι εἰ δαίμων. || Ἐν τῇ καθομιλουμῇ, ἔχει μόνον κα-

κὴν σημασίαν: «ὁ δαίμονας»=ὁ κακὸς δαίμων, ὁ διάβολος).

ΔΑΙΝΙ=δαίνυσσο, ἰδ. ΔΑΙΝΙΜΙ.

ΔΑΙΝΙΜΙ [·ν·], ἐπ. (δαίω)· μέλ. δαίνω· μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐδαισάμην· ἐπικούς· σχηματισμούς· ἔχει τοὺς ἐξῆς: γ'. ἐν τῇ εὐκτ. μέσῃ διαθέσει: δαίνυτο (ἀντὶ τοῦ-υἱτο), Ω 665, γ'. πληθ. δαίνυατο, σ 248, δ'. ἐνικ. τοῦ μέσ. παρὰτ. δαίνυ, δ. ἐ. δαίνυα (ἀντὶ τοῦ ἐδαινυατο) Ω 63. 1) Ἐνεργ. διανέμω, μοιράζω, δίδω εἰς ἕκαστον τὴν μερίδα του, μόνον ἐπὶ τοῦ ἐστῶντος ἢ ἐστιάτορος, «δαῖτά τινα» (ἐστῶ τινα) «δίδω εἰς τινα τραπέζην» ἢ προσκαλῶ τινα εἰς γεῦμα, Ι 70· «τάφον, γάμον» παρέγω εὐωχίαν ἐπικηδεῖον («μακαρία») ἢ γαμήλιον, γ 309, Τ 299, δ 3, Τ. Ἀφρ. 442. 2) Μῆσ. ἐστιώμας, φιλεῖσθαι, «τρώγω», περὶ τῶν δαιτυμόνων, ἀπολ. Ο 99, Ω 63 κ. ἀ. Ω 665· μετ' αἰτ. «δαῖτα» γ 66· «δαίτην» η 50 «ἐλαπίνην» Ψ 204, «κρέα» ι 462· περὶ θεῶν «ἐκατόμβας» Ι 535.

ΔΑΙΣ [·ν·], ἴσος, ἡ, πρωτόθετος σχημ. τοῦ Ἀπ. δός. 1) (ἐκ τοῦ δαίω=καίω), «δαδί», μόνον πληθ. πυρσοί, α 428, σ 340 κ. ἀ. 2) (ἐκ τοῦ δαίω=κόπτω) ποι., μάχη, σφαγὴ, μόνον ἐν τῇ ἀποκειομῇ. δοτ. «ἐν δαί [·ν·] λυγρῇ ἢ λευγαλῇ» Ν 286, Ξ 387 κ. ἀ.

ΔΑΙΣ, ΤΟΣ, ἡ (δαίω=κόπτω, διανέμω) κυρ. μερίς, ὅθεν ἔπειτα ἐν γένει τὸ κόσμιον δαίπνον, γεῦμα, ἐν ᾧ ἕκαστος τὴν μερίδα του λαμβάνει, Ὁμ. πλη. περὶ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, θυσία, Ω 69, «δαίς· εἴση» ἰδ. Εἴση, Δ 48 κ. ἀ. «δ. πίσιρα» γεῦμα παχὺ, ἀφθονον, Τ 180, «δ. ὀζλεια» δαίπνον θαλερόν, Η 475 κ. ἀ. «δ. ἀγαθή» ο 507· ἔπειτα ἀπλῶς τροφή, «φαγεῖ» σ 279 καὶ βορά ἀγρίων θηρίων, Ω 43· (ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ Ἀρίσταρχος ὀρθῶς ἔστιξε πρὸ τοῦ βροτῶν, ὥστε νὰ συναρθῇ μετὰ τοῦ δαῖτα· ἵνα ἀφαιρέσῃ ἢ ἀρπάξῃ τῶν ἀνθρώπων τὴν τροφήν, καὶ νὰ μὴ ἔχη πλέον ἢ λ. τὴν σημ. βορά).

ΔΑΙΤΗ, ἡ, ἐπ.=τῷ προηγ. Κ 217, γ 44, η 50, ρ 220.—ΔΑΙΤΗΘΕΝ ἐπὶρ. ἐκ τοῦ γεύματος, κ 216 τ.

ΔΑΙΤΡΕΥΩ (δαίτρος), μέλ. σω, κατατέμνω (κόπτω εἰς τεμάχια) τὸ κρέας καὶ ἔπομ. τὸ διανέμω, Ξ 433, ο 323· ὅθεν ἐν γένει διανέμω, μοιράζω, ὅσον τὴν λείαν, Ω 688, πρβλ. 705.

ΔΑΙΤΡΟΝ, τό, ἐπ. (δαίω=κόπτω), «μοῖτρα», μερίς «δαίτρ. πίνω» τὸ ὠρισμένον μέτρον τοῦ οἴνου πίνω, Δ 262 τ.

ΔΑΙΤΡΟΣ, ὁ (δαίω=κόπτω) ὁ ταμίας ἢ διανομέας τοῦ κρέατος (κρεοδαίτης ἐν Σπάρτῃ), ὅστις ἐκοπτεν εἰς τὰ τεμάχια τὸ κρέας καὶ παρήτεν αὐτὸ οὕτω· εἰς τοὺς δαιτυμόνας, *Ὁδ. α 441, δ 57, ρ 331. Ἐκ τούτου

ΔΑΙΤΡΟΚΙΝΗ [·ν·], ἡ κατατομή καὶ διανομή τοῦ κρέατος εἰς τοὺς δαιτυμόνας, π 253 τ.

ΔΑΙΤΥΜΩΝ [·ν·], ὄνος, ὁ, ὁ οἰας δὴ ποτε ἐστιάσεως μετέχων, ὁμοτράπεζος, *Ὁδ. η

402, 0 66 κ. α. «άνδρων δαιτυμόνων» ο 467, γ 12· ἐπὶ τῶν συνήθων ὁμοτραπέζων κέεται ἢ λ. μόνον δ 621 κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Νίτση. Ἐκ τοῦ

ΔΑΙΤΙΣ, ἴος, ἢ, ἐπ.=ΔΑΙΣ, δαιτυνον, γεῦμα, X 496 f.

ΔΑΙΤΗΡ, ὄνος, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου, Θ 275.

ΔΑΪΦΡΑΝ [-], ὄνος, ὁ, ἢ, κατὰ τὴν συνήθη παραγωγὴν καὶ ἑρμηνείαν ἐκ τοῦ «δαίς» καὶ «φρήν» ἐμπειροπόλεμος, κατὰ δὲ τὸν Ἀμειν κυρ. φιλοπόλεμος, μάχιμος, καὶ ἐν γένει ἄνδρεως, σὺν ἡβῃ· ἐπιθετικὸν τῶν ἡρώων, B 23, δ 370 κ. α. πλγ. μάλιστα τῆς Ἰλ., ἀλλ' ἀποδίδεται ὅμως καὶ εἰς τὸν Τηλέμαχον, δ 265, καὶ εἰς τὸν εἰρηνικὸν βασιλέα τῶν Φαίακων, ζ 256, θ 8, 13, καὶ εἰς τὸν τεχνίτην Πόλυδον, θ 373, εἰς τὴν μητέρα τοῦ Ὀδυσσεύς, ο 353 καὶ εἰς τὴν Περσεφόνην, Γ. Δῆμ. 360. Διὰ τοῦτο ὁρθότερον κατὰ τὸν Νίτσην παράγεται ἐκ τοῦ «δαῖναι» καὶ σημ. περὶ μὲν πολεμιστῶν λεγόμενον τὸν δεδοικισμὸν νῆς, ἀποδεδειγμένης ἀνδρείας, περὶ δὲ εἰρηνικῶν ἀνθρώπων τὸν ἐμπειρον, τὸν εἰδήμονα. (Ὁμοίως ἑρμηνεύει καὶ ὁ Δύντσερ. τὴν λ., ὅστις παράγει αὐτὴν ἐκ τῆς ρίζης ΔΑ, ΔΑΙ καὶ τὴν σημ. ἐμπειρος, εἰδήμων, θεωρεῖ ἀρμόζουσαν εἰς πάντα τὰ χωρία· ἐπομένως περὶ μὲν πολεμιστοῦ λέγεται ὡς ἐμπειροπόλεμος, περὶ δὲ τεχνίτου ὡς εἰδήμονος τῆς τέχνης του, περὶ δὲ γυναικῶν, διὰ τὴν φρόνησιν ἐν γένει, καὶ ἰδίως διὰ τὴν περὶ τὰ «ἔργα γυναικῶν» δεξιότητα. Κατὰ τῆς διττῆς παραγωγῆς καὶ ἑρμηνείας τοῦ Βουτυμάνου· α.) (δαίς, φρήν) ἐμπειροπόλεμος, φιλοπόλεμος, (πανταχοῦ τῆς Ἰλ. πληθ. Ω 325) καὶ β.) (δαῖναι) συνετός, φρόνιμος (πανταχοῦ τῆς Ὀδ.) ὁρθῶς ἀντιλέγει ὁ Νίτσης· ὅτι ὁ «δαΪφρων Ὀδυσσεύς» ὁ ἐν Ὀδ. (η 468, φ 379, γ 202 κ. α.) βεβαίως δὲν εἶνε διάφορος τοῦ ἐν Ἰλ., ὁ δὲ ἐν τῇ φ 16 Ὁρσίλοχος δὲν δύναται ἄλλως νὰ νοηθῇ ὡς ἐμπειροπόλεμος, ὡς καὶ ὁ ἐν τῇ γ 213 Πόλυδος.

ΔΑΪΑ (ρίζα ΔΑ), ποῦ, διττὴν ἔχει σημασίαν, τὴν μὲν καίω, τὴν δὲ μερίζω, χωρίζω.

Α.) καίω εἰς ἐνεργητικὴν διάθεσιν μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρτ. ὁ δὲ β'. παρακ. δέδωκα καὶ ὑπερ. δέδωκα μόνον εἰς μεταφορ. σημ. τὴν 2) β'. τοῦ δὲ μέσ. ἀορ. β'. ἡ ὑποτ. δάχεται εἰς παθ. σημ. Γ 316, Φ 375. 1) Ἐνεργ. μεταβ. καίω, ἀνάπτω, «πῦρ» I 214, η 7 «φλόγα» ἀνάπτω, Σ 206, 227· «Τροίην» πυρπολῶ· «δατέ οἱ ἐκ κάρυθος» πῦρ τοῦ ἦναψεν (ἢ Ἀθηνᾶ) εἰς τὴν περικεφαλαίαν (ὥστε νὰ ἐξέρχεται ἐκ τῆς περικεφαλαίας) πῦρ E 4, πρόλ 7. 2) ἡ παθητ. φωνὴ καὶ ὁ β'. παρακ. δέδωκα ἔχουσιν ἀμετάβ. διάθεσιν καίωμαι, φλέγομαι, φέγγω· α.) κυρ. «δαίόμενον πῦρ» Σ 227, Φ 313, «δαίόμενα δένδρεα» ε 61, «δαίόμενον σέλας» Θ 75· β.) μεταφ. «ὅσος δαίεται» σπινθηροβολοῦσιν οἱ

ὀφθαλμοὶ (λέοντος), ζ 432· «πυρὶ δ' ὅσος δαίει» «φωτὶά ἔκαλαν (ἢ μάλλον ἐβγαζαν) τὰ ῥμάτια του (Ἐκτορος)» M 466· «πόλεμος, μάχη ἐνοπὴ τε δέδωκε» «ἄναψε (μαίνεται) ὁ πόλεμος» Γ 48, M 33· ὡσαύτως· «στέφανος πολέμου» N 736· «ὅσος δέδωκε» ἡ φρήν ἦναψεν, δ 6. διεδόθη ταχέως, B 93, «οἰμωγὴ δέδωκε» ὁρήνος· ἀκούσεται, υ 353.

Β.) μερίζω μόνον τὸ μέσ. δαίωμαι (τὸ δὲ ἐνεργ. εἶνε δαίζω), μέλ. δάσσομαι, ἐπ. σσ. ἀορ. α. ἐδάσσαμην, ἐπ. σσ. παρακ. δέδασμαι, γ'. πληθ. δεδαίεται, α 23. 1) χωρίζω εἰς μέρη, διαιρῶ, «κομματιάζω», ὅσον «κρέα» ο 440· «πάντα ἀνδιχα» εἰς δύο, Σ 514, X 420· διανέμω, μοιράζω, «πάντα» δ 335, 368, «κτῆματα» υ 216 κ. α. «τί τι» διανέμω εἰς τινὰς τι, ὅσον «κρέα μνηστῆρι» ρ 332—Παθ. διαιρουμαι, κατὰ παρκα. A 425· περὶ τῶν Αἰθιόπων «διγθά δεδαίεται» εἶνε εἰς δύο διηρημένοι, α 23· «διχα δεδάσται» ο 412· «τριγθά δεδάσται» O 489. 2) βιάζω, χωρίζω, κατασπαράττω, διασχίζω, περὶ τῶν σαρκοφάγων θηρίων, Ψ 21, ο 87· μεταφ. «δαίεται μοι ἥτορ ἀμφί τινι» σπαρτίζεται (Λατ. dilaceratur) ἡ καρδία μου περὶ τινος (ὑπὸ τῆς φροντίδος), α 48.

ΔΑΚΝΩ, ἀορ. β'. ἔδακον, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀπρφ. δακείν· «δαγκάνω, δακύνω» περὶ τῶν κυνῶν, Σ 585, περὶ μούς Βατρ. 47, περὶ μίας δαγκάνω, «σιμῶν», P 572· «δακνέ φρένας Ἐκτορι μύθος», ὁ λόγος ἐδάκυσεν εἰς τὴν καρδίαν τὸν Ἐκτορά, E 493. (Ὁ ἀορ. β'. ἐν τῇ Ἰλ.—ὁ ἐνεστ. ἐν τῇ Βατρ.).

ΔΑΚΡΥ [-], τό, ποι.=ΔΑΚΡΥΟΝ, «δάκρυ», ἐν. ὀνομ. καὶ αἰτ. B 266, δ 114 κ. α. πλγ. δοτ. πληθ. δάκρυα, I 570, Ψ 46 (Λατ. lacruma).

ΔΑΚΡΥΟΕΙΣ [-], ΕΣΣΑ, ΕΝ, πολύδακρυς, ὁ εἰ. 1) πολλὰ δάκρυα χύνων, Z 455, ρ 8· κ. α. πλγ.—Τὸ οὖδ. ἐπὶ ῥήματικώς· «δακρύνει γελῶ» γελῶ μετὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς (ἀδύμωρον), Z 484. 2) πολλὴν δακρύων πρόξενος, «πόλεμος, μάχη» E 737, H 388, N 765, Π 436, P 512.

ΔΑΚΡΥΟΝ [-], τό, «δάκρυ» «δακρυόφιν» ἐπ. γεν. P 696, δ 705· «δάκρυα χέω, λείδω, εἶδω, βάλλω» δάκρυα χύνω, Ὀμ. πλγ.

ΔΑΚΡΥΠΛῆΝ, ἐπ. (δάκ. πλέω) κυρ. πλέω ἢ κολυμβῶ εἰς τὰ δάκρυα, ὅπερ ἐν τῇ καθομῇ. «πνίγομαι εἰς τὰ δάκρυα» λέγεται, τ 422 f. περὶ ἀνθρώπου ὑπὸ μέθης κλαίοντος (ὁ Ἀμειν αὐτόθι γράφει «δάκρυ πλάων»).

ΔΑΚΡΥΚΕΝ [-], ΕΓΓΕΛ, ἐπ. (δάκ. κέω) δάκρυα χύνων, κλαίων, μόνον κατὰ μετοχ. A 357, λ 483 κ. πλγ. (γνθ δὲ μετὰ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφεται διηρημένως: δάκρυ κέων).

ΔΑΚΡΥΝ, ἀορ. α. ἐδάκρυσα, παρκα. παθ. δεδάκρυμαι, [τὸ υ ἐν μὲν τῇ ἐνεστ. βραχύ, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς χρόνοις μακρόν] ἀμετάβ. «δακρύζω», κλαίω, A 349 κ. πλγ. «τίπτε δεδάκρυ-

σαι;» διὰ τί εἶσαι δακρυρρέοντες; Π 7. «δεδακρυνται ὅσους» οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι δεδακρυρμένοι, πληρεῖς δακρύων, υ 204. «παρεῖαι» υ 353, X 491.

ΔΑΚΤΥΛΟΣ [-], ὁ, „δάκτυλος“, τοῦ ποδός, Βατρ. 45. (Κατὰ τὸν Δοϊνερλ. σχετίζεται πρὸς τὸ δέκα, δεκά; || πιθανώτερον κατὰ τὸν Κούρτιον ἀμέσως πρὸς τὸ δέκα-δέχομαι, ὡς τὸ Γερμ. Finger=δάκτυλος πρὸς τὸ fangen=λαμβάνω (empfangen=δέχομαι) τῆς αὐτῆς ἀρχῆς εἶναι καὶ τὸ Λατ. digitus).

ΔΑΛΩΣ [-], ὁ (δαίω) „δαυλός“ αἰθόμενος δαλός· καίμενος δαυλός, N 320, O 421 «δαλὸν σποδίῳ ἐγκρύπτω» κρύπτω τὸν δαυλὸν εἰς τὴν στάκτην, ἵνα σώζω τὸ ζωπυρον (|| ὅπως καὶ μέχρι γῆς καὶ πρῶην πανταχοῦ, νῦν δὲ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος γίνεται) ε 488· σημ. καὶ τὸ „δαυλόξυλον“, ἢ τάχα καὶ δαλῶ βεβλημένος εἶσα θύραζε» εἰδὲ μὴ θά σὲ πάρω μ' εἶνα δαυλόξυλο καὶ θά βγῆς ἔξω, τ 69.

ΔΑΜΑΖΟ [-], μέλ. δαμάσω, ἐπ. σα, ἐτι δὲ καὶ δαμάω, γ'. ἐν. δαμᾶ A 61 (ὅπερ εἶνε μέλ. καὶ ὄχι ἐνεστώς) καὶ κατ' ἐπέκτ. ἐπ. δαμάξ X 271, γ'. πλ. δαμόωσιν (=δαμῶσιν) Z 368· ἀόρ. ἀ. ἐδάμασα, ἐπ. σα· μέσ. μέλ. δαμάσσομαι, ἐπ. σα· μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐδαμασάμην, ἐπ. σα, ὑποτ. γ'. ἐν. δαμασσεσθαι (=δαμασσησθαι) A 478· παθ. παρκ. δέδαμηναι παθ. ἀόρ. ἀ. ἐδμήθηην καὶ ἐδαμάσθην, Π 816, T 9· παθ. ἀόρ. β'. ἐδάμην, γ'. πλ. δάμην (Δαμ. καὶ ἐπ.=ἐδάμην), ὑποτ. δαμείω (ἐπ.=δαμῶ) γ'. ἐν. δαμήν (κατ' ἐπέκτ. ἐπ.=δαμῆ) X 246, εὐκτ. δαμείην, ἀπρο. δαμῆναι, ἐπ. δαμήμεναι μετ' ὀλίγ. μέλ. δεδμήσομαι, T. Δπ. 543. (Ὁ ἐνεστ. δὲν εὐρίσκεται παρ' Ὁμ., ἀντ' αὐτοῦ δὲ τὸ ΔΑΜΝΗΜΙ καὶ ΔΑΜΝΑΝ.—Καὶ τὸ δεύτερον α εἶνε βραχὺ πανταχοῦ, ὅπου ἐν θέσει δὲν ἐκτείνεται).

Κυρ. σημ. „δαμάζω“, Α'. Ἐνεργ. ἰδίως 1) ἐπὶ ζώων δαμάζω, τιθασεύω, εἰς ζυγὸν ὑποβάλλω (καὶ οὕτως τὰ καθιστῶ ὑποζύγια) K 403, δ 637. 2) ἐπὶ παρθένων, ὑποχείριον ποιεῶ (τὴν πρῶην ἐλευθέραν) ὑπανδρεύω (Λατ. subigere) «τινὰ ἀνδρὶ» Σ 432. Περὶ τοῦ γ 269 ἴδ. πελάω.—Παθ. ἐπὶ γυναικῶν, γίνεσθαι ὑποχείριός τινι, βιάζομαι ὑπὸ τινος, Γ 301 κ. ἀ. 3) ἐν γένει δαμάζω, βιάζω, ὑπερνικῶ, καταβάλλω, «τινὰ πληγῇσιν αἰεκέλησαι» δ 244, σ 56· περὶ τῆς εἰμαρμένης, τῆς τύχης, λ 398, Π 816, Σ 449· καὶ διὰ παρακλήσεων (Λατ. vinci precibus) «δημήθητω» I 458. Ἰδίως δὲ ἀ. ἐν μάχῃ [κρατῶ] νικῶ, κατατροπώνω, «στίχας» Δ. πολχ. καὶ πολλάκι; παθ. ἡττώμαι, ὑποκύνπτω, «τινὶ, ὑπὸ τινι, ἢ χειρὶν τινος» Γ 429, B 860· καὶ φονεύω A 61, A 98, γ 90, 440 κ. ἀ. «τινὰ τινι» X 476 καὶ «ὑπὸ τινι» τ 488, 496 δαμάζω τινὰ διὰ τινος (|| ἢ μάλλον καταβάλλω τινὰ εἰς τινά, ὑποκάτω τινός· συνεργῶ ἔντα καταβλήθῃ τις ὑπὸ

τινός·) δ. ὑποχείριον ποιεῶ, ὑποτάσσω, Z 459· καὶ παθ. πολλάκις «ἦ τοι πολλοὶ δεδαμάτω κοῦρος» τῷ ὄντι πολλοὶ νέοι ἦσαν εἰς σὲ ὑποταγμένοι Γ 483, E 878 «δέδαμτο (ἢ ὅπως ὁ Ἀμεί; κατὰ μὲν τὸν Ἀρίσταρχον γράφει· δέδαμντο, κατὰ δὲ τὸν Βέργκ συναλλάσσει τοῦ; στίχ. 304 καὶ 305) λαός· ὑπ' αὐτῶ» ὁ λαός ἦτο εἰς αὐτὸν ὑποταγμένος, γ 304· γ'. μεταφ. ἐπὶ καταστάσεων καταβάλλω, καταπονῶ, οἷον ἐπὶ φόβου; E 348, ἐπὶ νόσου A 64, ἐπὶ ὕπνου «δεδαμμένος ὕπνῳ» K 2, N 419, σ 6, ἐπὶ οἴνου i 454, ἐπὶ παθῶν Z 74, E 346, 354, ἐπὶ τοῦ θαλασσίου κύματος ε 454, θ 234, ἐπὶ τῆς καταστρεπτικῆς· δυνάμει; τοῦ πυκρού, λ 224.

Β'. Μέσ. ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. πλὴν τῆς διὰ τῆς μεσότητος ἐκφραζομένης οἰασθήποτε αὐτοπαθείας, E 278, K 240, «δαμάσατο οἶνῳ» i 516.

ΔΑΜΑΡ [-], ἄρτος, ἢ, παί. (δαμάζω) γυνή, σόζυγος, ἢ καὶ μὴ «παρθένος ἀδμή;», πάντοτε μετὰ γεν. τοῦ ἀνδρός; Γ 422, E 503, δ 426 κ. ἀ. (κυρ. = τῷ Λατ. domita, τούναντίον τοῦ ΔΑΜΗΣ, ὅπ. ἴδε).

ΔΑΜΑΣΟΣ [-], ὁ, εἰς τῶν Τρώων, M 483.

ΔΑΜΑΣΤΟΡΕΙΑ [-], οἱ, ὁ υἱός τοῦ Δαμάστορος, 1) ὁ Λόκιος Τληπόλεμος, Π 416. 2) ὁ μνηστήρ Ἀγέλαος, γ 293.

ΔΑΜΛΑ, ΔΑΜΕΙΑ, ΔΑΜΕΝ, ΔΑΜΩΗ, ΔΑΜΩΜΕΝΑΙ, ἴδ. ΔΑΜΛΑΖΑ.

ΔΑΜΝΑΝ, ἐπ. = ΔΑΜΑΖΟ, ὅπ. ἴδε, μόνον ἐν τοῖς ἐξῆς σχηματισμοῖς εὐχρηστον, ἐνεστ. γ'. ἐν. δαμνᾶ λ 221, παρατ. γ'. ἐν. ἐδάμνα Φ 52, 270 καὶ δάμνα E 391 καὶ θαμιστ. δάμνασκε T. Ἀπρ. 252, μέσου ἐνεστ. β'. ἐνικ. δαμνᾶ E 499.

ΔΑΜΝΑΜΙ, παθ. δάμναμαι, ἐπ. (κλινόμενον κατὰ τὸ ἰσθημὶ) = ΔΑΜΑΖΟ, ὅπ. ἴδε, πλὴν τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. E 746, 893, α 400 ἔχει καὶ παθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. Θ 244, A 309 καὶ μέσ. μόνον E 488, T. Ἀπρ. 47.

ΔΑΜΟΝΕΙΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ δαμῶσιν, ἴδ. ΔΑΜΛΑΖΟ.

ΔΑΝΑΗ [-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀκρίσιου, μήτηρ τοῦ Περσέως; ἐκ τοῦ Διός, E 319. ἴδ. ΠΕΡΣΕΪΣ.

ΔΑΝΑΟΙ [-], οἱ, κυρ. οἱ ὑπήκοοι τοῦ βασιλέως τοῦ Ἀργεῶς Δαναοῦ, τοῦ κατὰ τὸν μῦθον φυγάδος· γενομένου ἐξ Αἰγύπτου περὶ τὸ 4500 π. Χ. παρ' Ὁμ. δὲ οἱ κάτοικοι τῆς ἐπικρατείας τοῦ Ἀργεῶς, καὶ ἐπομ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὡς καὶ «Ἀργεῖοι», Ἕλληνες ἐν γένει, A 42, 56, λ 559 κ. ἀ. πλχ. (Κατὰ τὸν Ὀδ. Μύλλερν ὁ Δαναός εἶνε μυθικὴ προσωποποίησις τῆς φυλῆς. Παράγεται δὲ κατ' αὐτὸν ἐκ τοῦ δανός=ξηρός καὶ «δανῶν Ἀργεῶς» νομίζει ὅτι ἐλέγεται, ὡς καὶ τὸ «διψιον Ἀργεῶς», διὰ τὸ ἀνυδρὸς τῆς γῆρας. || Ἀλλ' ὁρθῶς ἀντιπαρατηρεῖ ὁ Πρέλλερς, φέρων καὶ ἐκ τοῦ Σρᾶβ. 8, 6, 8 καὶ ἀλλαγῶθεν μαρτυρίας πολλὰς ὅτι ὁ Δαναός μετ' αὐτοῦ δόριος ἢ ξηρασίας πρόξενος ἐγένετο εἰς τὴν χῶραν, φρέατα καὶ χρήνας κ.τ.τ. κατασκευάσας· καὶ ὅμως οὐδ' αὐτός μετ' αὐτὸν ἐπιθανολόγησε, παρα-

γαγών τήν λ. ἐκ τοῦ δὴν, ἀνηκίαις=ἀρχαίαι· νομίζω ὅτι συμφωνοτέρως πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ μυθικοῦ τούτου προσώπου ἐτυμολογία εἶνε ἢ ἐκ τοῦ ἐπιτατικοῦ δα (πρὸλ. δα-φοινός, δα-σκίος) καὶ νῶν, οἰνεῖ ὁ πολλοὺς νῆμασι τὴν γῶ-ραν ἀρδεύσας. Τὸ δεύτερον συνθετικὸν μέρος εὐρίσκεται καθ' ἑαυτὸ ἐν τῇ καθομιλ. „ναός“ = αὐλὰς ὕδατος εἰς ἄρδευσιν τῶν κήπων· πρὸλ. καὶ τὸ πλγ. σύνθετος κύρ. ὄνομα πόλεων „Ναου-α“ ἴδ. Πρωτοδικίου Ἰωαννικὰ κτλ. σ. 49).

ΔΑΝΟΣ [-], ἡ, ὄν (δαίω) ἐξηρός, κατὰ ἐξη-ροί, «ξόλα» τὰ καύσιμα, σ 322 f.

ΔΑΟΣ [-], τὸ, ἐπ. (δαίω), τεμάχιον θαλάσσης καὶ ὁμιον, πυρσός, δα, Ω 647, δ 300 κ. α.

ΔΑΠΕΔΟΝ [-], τὸ, 1) τὸ ἔδαφος, τῆς γῆς, λ 577. 2) συνηθέστερον τὸ ἔδαφος· τῶν ὠ-ματίων, τὸ „πάτωμα“, ἢ τῆς αὐτῆς, Δ 2 (ἐν-ταῦθα μόνον τῆς ἴλ.), δ 627 κ. α. πλγ. (Ἡ συνήθη· ἐτυμολογία ἐκ τοῦ δα Δωρ.=γῆ ἀπερρί-φθη ὑπὸ τοῦ Ἀρενς· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. κ. α. τὸ δα εἶνε ταῦτόν τῃ διὰ, ζα καὶ εἶνε ἐπιτα-τικόν, πολὺ πατημένον ἢ ὁμαλὸς τύπος).

ΔΑΠΤΩ, ποι., μέλ. δάψω, σπαράττω, „ξε-σχίζω“, περὶ τῶν σαρκοφάγων θηρίων, Α 481, Π 159 μεταφ. περὶ τοῦ δόρατος «χράα», «ταυ-γρανίζω, χαράζω» [ἀμύσσω] Ν 831· περὶ τοῦ πυρός «οὐτὶ δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέ-μεν, ἀλλὰ κύνεσαι» δὲν θὰ τὸν δώσω εἰς τὴν φωτιά νὰ τὸν φάγῃ, ἀλλ' εἰς τὰ σκυλιὰ, ἴδ. Ψ 483· πρὸλ. ΔΑΡΔΑΠΤΩ.

ΔΑΡΔΑΝΙΔΗΣ [-], οὐ, ὁ, υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου= α.) ὁ Πρίαμος, Γ 303 κ. α. β.) ὁ Ἴλος, Α 166, 372· γ.) ὁ Ἀγχίσις, Τ' Ἀερ. 178.

ΔΑΡΔΑΝΙΗ [-], ἡ, Δαρδανία. 1) ἀρχαία πόλις τῆς Μ. Ἀσίας παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Ἰδης, κτίσμα καὶ καθέδρα τοῦ ἀρχαίου βασιλέως Δαρδάνου, Γ 216, πρὸλ. Στράβ. 13, 4, 24, διαφορὰς τῆς Αἰολικῆς πόλεως Δαρ-δάνου, 70 σταδίων νοτιώτερον τῆς Ἀβύδου και-μένης πέραν τοῦ Ροδίου παρὰ τὸν Ἑλλήσπον-τον, Στράβ. 2. ἀνωτ. 28. 2) μικρὰ χώρα ἀνω-τέρω τῆς Τροίας παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, ὑπὸ τὸν Αἰναῖον διατελοῦσα (κατὰ Στράβ. 13, 4, 33 ἀπὸ Ζελείας μέχρι Σκήψιος)· παρ' Ὀμ. μόνον οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἀναφέρονται Δάρδανοι.

ΔΑΡΔΑΝΙΟΣ [-], ἰη, ἰον, ἐκ τοῦ Δαρδάνου ἔχων τὴν ἀρχὴν ἢ ὀνομαζόμενος, οἶον «πύλαι» Ε 789, Χ 194, Ξ Σκαίαι· Οὐσιαστ. οἱ Δαρ-δάνιοι=ΔΑΡΔΑΝΟΙ, ὅπ. ἴδε, Β 819.

ΔΑΡΔΑΝΙΣ [-], ἴσος, ἡ, ἐπιθ. θηλ. τοῦ προηγ. ὡ· οὐσιαστ. ἡ Δαρδανίς (γυνή) Σ 122, 339.

ΔΑΡΔΑΝΙΩΝ [-], ἄνος, ὁ, ἀπόγονος τοῦ Δαρ-δάνου, πληθ.,=ΔΑΡΔΑΝΟΙ, «Τρῶες καὶ Δαρδανίω-νες» Η 414 κ. α.

ΔΑΡΔΑΝΟΙ [-], οἱ, ἐνικ. «Δάρδανος ἀνὴρ» Β 701· οἱ Δάρδανοι, κυρ. οἱ κάτοικοι τῆς ἀνωτ. ΔΑΡΔΑΝΙΑΣ 2) (ἴδ. τὴν λ.), ὑπὸ τοῦ Αἰναίου ἀρ-

χόμενοι (Β 819), ἦσαν ἡ ἀρχαιότερα φυλὴ τῆς γῶρας, ὅθεν ἡ φρ. «Τρῶες καὶ Δάρδανοι» Γ 456, Η 318.

ΔΑΡΔΑΝΟΣ [-], ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥ-λέκτρας, ἀδελφὸς τοῦ Ἰωλείου, πατὴρ τοῦ Ἴλου καὶ Ἐριχθονίου ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Βατείας, ἀπέκησεν ἐκ τῆς Ἀρχαίας εἰς τὴν Σαμοθράκην καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, ὅπου ἐκτίσας τὴν πόλιν Δαρδανίαν καὶ οὕτως ἐγένετο ὁ γενάρχης τῶν Τρώων, διότι ἐκ τῆς Δαρδανίας ἐκτίσθη ἡ Τροία, Γ 215 ἐξ. 304. Ἀπολλ. 3, 12, 4. 2) υἱὸς τοῦ Βιάντος, εἰς τῶν Τρώων, φρονεῖς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Γ 460. 3) ὡς ἐπιθ. ἴδ. τὸ προηγ.

ΔΑΡΔΑΠΤΩ, ἐπ. ἐπιτατικώτερος τύπος τοῦ δα-πτω, ὅπ. ἴδε, (κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀταρτήρος ἐκ τοῦ ἀτηρός. ἢ Ὁ δὲ Δοιδερλ. θεωρεῖ τὸ ρ. ὡς ἐκτενέστερον τύπον τοῦ δερ-ω δὲ σπαράττω, μόνον κατὰ τὴν κατάληξιν διάφορον τοῦ παρ' Πσυχ. δαρδαίνω, ὅπερ ὅμως σημ. μολύνω) κατασπαράττω, Α 479· μεταφ. «κτῆματα, χρήματα» καταπαρίδω, καταναλίσκω, σπα-τάλω, Ξ 92, π 315.

ΔΑΡΗΣ [-], ἦτος, ὁ, ἱερεὺς τοῦ Ἡραίου τοῦ ἐν Τροίᾳ, πατὴρ τοῦ Φηγέως καὶ Ἰδαίου, Ε 9 ἐξ.

ΔΑΡΟΛΗ [-], ἐπ. ἄορ. ἔδαρην καὶ ἐπ. ἔδρα-θον, κοιμῶμαι, μόνον κατ' ἄορ. π 443 f.

ΔΑΣΛΕΚΕΤΟ, ΔΑΣΛΕΘΑΙ κ. τ. λ. ἴδ. δαίω.

ΔΑΣΚΙΟΣ, ὄν, ποι. σκιερός, πολὺ σκιερός, σόσκιος, «ὕλη» Ο 273, ε 470, Τ' Δῆμ. 386 (κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ δασύσκιος κατὰ συγ-κοπ., κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἐπιτ. δα- καὶ σκιά).

ΔΑΣΜΟΣ, ὁ (δαίω) διανομή, «μοιρασιὰ» Α 466 f. Τ' Δῆμ. 86.

ΔΑΣΠΑΛΗΤΙΣ, ἡ, δυσπρόσιτος, φοδερὰ, φρι-κώδης, ἐπ. ἐπιθ. τῶν Ἐρινύων, σ 234 f. (Ἡ ἐτυμολογία λίαν ἀμφιβολία· κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ δα καὶ πελάω, κατ' ἄλλους δ' ἐκ τοῦ δα καὶ πλησσω κατ' ἀναλογίαν τοῦ τειχεσι-πλή-της· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ δας καὶ πε-λάω· ἡ μὲ τὴν δαδα προσαρρομένη, ἢ τὴν δαδα ἐπισείουσα).

ΔΑΣΥΜΑΛΛΟΣ [-], ὄν, ποι. (δασύς, μαλλός) ὁ δασὺν μαλλὸν ἔχων, π 423 f.

ΔΑΣΥΣ [-], εἴα, ἴ, πυκνότριξ, πυκνὸς ἐν γένει, «δασύς» «ῥῶπις, δέρμα» Ὀδ. ξ 49, 51.

ΔΑΤΕΟΜΑΙ (δαίω), ἑτερος ἐπικ. τύπος, κατ' ἑνερ. ἢ παρατ. εὐχρηστος, τοῦ ΔΑΙΟΜΑΙ. 1) α.) ἀλλπθ. μοιράζομαι, διανέμομαι, «ληΐδα» μοιραζό-μεθα, διανεμόμεθα μετὰ τῶν μάς τὴν λείαν, Γ 438, 280· μεταφ. «μένος Ἀρης δατέονται» μοιρά-ζονται μετὰ τῶν τοῦ Ἀρεως τὴν ὀρμήν, ὁ ε. ἐξ Ἰσου πεισματωδὲς ἐκατέρωθεν μάχονται (κατ' ἄλλους δὲ μάχονται ἐναλλὰξ ἐπικρατοῦντες) Σ 264· «χθόνα ποσσὶ δατέοντο» διενέμοντο, ὁ ε. καταμέτρουν μὲ τοὺς πόδας, ἐν γένει κατεπά-τουν τὴν γῆν, Ψ 121. (ἢ Ἐνταῦθα ἴσως ὁρθό-τερον ἀνήκει καὶ τὸ κατωτέρω παρατιθέμενον χωρίον «δατ. τινὰ ἐπισώτραις» Γ 394)· β.)

ἀπονέμω ἐμαυτῇ, τούτῃστιν ἀποδέχομαι, περὶ τῶν θεῶν τῶν εἰς τὴν κνίσσαν τῶν θυσῶν εὐφραυνόμενων, ἐν τῇ νόθῃ στήλῃ. Θ 550. 2) μοι-ράζω, διανέμω· κρᾶς· α 142· «τινὰ ἐπισώ-τροις»· καταπατῶ, συνθλάτινα (κατὰ δὲ τὸν Σχολ. διακόπτω) διὰ τῶν τρογῶν, Γ 394.

Δαυλίς, ἰδοε, ἡ, πόλις τῆς Φωκίδος· ἐπὶ λόφῳ κεκλιμένη οὐ μακρὰν τῶν Δελφῶν, Β 520, || ἡ μετέπειτα Δαυλία, οὗν δὲ «Δαύλια», γωρίον οὐχὶ ἀκριβὲς· ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Δαυλίδος, ἀλλ' εἰς τοῦ· προποδᾶς τοῦ λόφου καίμενον (ἐκ τοῦ δαυλός=δαυός, οἰονοῖ κατὰφυτος).

Δάφνη, ἡ, τὸ καὶ νῦν ὡσαύτως ὀνομαζόμενον δένδρον «δάφνη»· 183 f. Γ. Ἀπ. 396.

Δαφοινός [-...], ὄν, καὶ Δαφοινεύς, ὄν, Σ 538 f. (ἐκ τοῦ ἐπιτ. δα- καὶ φοινός), κυρ. αἱματόχροος, ἐρυθρὸς ὡς τὸ αἷμα, «κατακόκκινος», «εἷμα αἵματι δαφοινόν» ἱμάτιον κατακόκκινον ὑπὸ τοῦ αἵματος, Σ 538· ἔπειτα πυρός, ξανθός ἢ ἐρυθρόφαιος, ἐπὶ λέοντος, Κ 23, ἐράκοντος, Β 308, Γ. Ἀπ. 304, θωός, Δ 475.

Δέ, σύνδεσμος κατὰ σημ. ἡ ἀντιθετικὸς ἢ συμπλεκτικὸς. 1) ἀντιθετικὴν (ἢ ἐναντιωματικὴν) δύναμιν ἔχει· ἀλλὰ, ὅμως, δέ, α.) συνήθως ἐν ταῖς ἀντιθέσεσιν, ὡς τὸ πρῶτον κῶλον ἔχει τὸν «μέν» ἢ «μὲν» β.) πολλάκις καὶ ἄνευ προηγούμενου μέν, ὅταν ὁ λέγων δὲν θέλει νὰ προπαρασκευάσῃ τὴν ἀντίθεσιν, ἢ ὅταν τὸ πρῶτον κῶλον ἀποθνήσκῃ ἀντίκειται πρὸς τὸ δευτέρον, οἷον Α 408· «οἱ δὲ καὶ αὐτοί—ἀλλ' ἔχουσι» α 33· συμδύνει δὲ τοῦτο μάλιστα ἐπαναλαμβάνομένης ἐν τῇ δευτέρῃ κώλῃ τῆς αὐτῆς ἢ ἄλλης συνωνύμου λέξεως, οἷον ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν—θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι· Ω 484, «σάκος· εἴλε—εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος» Ξ 9 καὶ 12· (|| τοιαύτη πλοκή ἐν τῇ πεζῇ λόγῳ φυλάττει τὸν μέν)· ὡσαύτως καὶ τῆς ἐρωτηματικῆς λέξεως ἐπαναλαμβάνομένης, οἷον «τίς δαίς, τίς δὲ ὁμιλος» α 225, Α 362, ξ 187 ἔξ. Ἐν ἄλλαις δὲ ἐρωτήσεσιν τιθέμενοι μετὰ τὰς ἐρωτηματικὰς λέξεις ἔχει μᾶλλον ἐναντιωματικὴν δύναμιν, ἐξυπακουομένου τοῦ πρὸς δ ἢ ἐναντίως, «Ἐκτορ, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων ἦσαι» Ο 244, «τίς δὲ σὺ ἔσσι—ὅς μ' εἶρεαι ἄντην» Ο 247· «τίς δ' οἶδε χῆρ» β 332 (|| ὁ τοιοῦτος καὶ ἐκφέρεται ἐν τῇ καθομῇ. διὰ τοῦ «μὰ» ἢ «ἄμ», οἷον «μὰ διὰ τί καθύσθαι ἰδῶ;—ἄμ διὰ τί μ' ἐρωτᾷς;» ἐνθα ὡσαύτως ἐξυπακούεται τὸ πρὸς δ ἢ ἐναντίως). 2) Ὁ συμπλεκτικὸς δὲ συμπλέκει ἐξωτερικῶς προτάσεις, ἐν αἷς πάντως καὶ τὴν ἀντίθεσιν ὑπάρχει, καὶ δύναται μὲν νὰ μεταφρασθῇ διὰ τοῦ καί, ἢ ὅπως νὰ μείνῃ ἀμετάφραστος (ἐν δὲ τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ νὰ μείνῃ ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ). Ἰδίως α.) ἐπὶ μεταβάσεως ἀπὸ πράγματος εἰς ἕτερον πρᾶγμα, ἀπὸ ἐννοίας εἰς ἑτέραν ἐννοίαν, Α 43—49, ε 4 ἔξ. β.) εἰς προτάσιν μᾶλλον ἐπεξηγοῦσαν ἢ ἀκριβέστερον ὑφίστασαν

τὴν κυρίαν πρότασιν, ὅτε συνηθέστερος εἶναι ὁ γὰρ, ὅσον «ἀλλὰ πῦρ», ἄρα δὲ νεωτέρως ἐστὶν ἐμετο· Α 239, 520, πρὸλ. Β 26, Π 48, Ι 496. 3) Καὶ ἐν ταῖς ἀποδόσεσιν τιθέμενος ὁ δὲ ἔχει ὅτε μὲν ἀντιθετικὴν ἢ ἐναντιωματικὴν, ἄλλοτε δὲ συμπλεκτικὴν δύναμιν· ἀντιθετικὸς μᾶλλον εἶναι α.) μετὰ τὰς ὑποθετικὰς προτάσεις, «εἰδὲ καὶ μὴ δῶσιν, ἐγὼ δὲ κεν αὐτὸς ἔλωμαι» τότε πλέον, «ἄμ τότε» κτλ. Α 437, Ε 261, Ι 304, Μ 246, Ρ 455, π 247· β.) ἐν τῇ ἀποδόσει τῶν ὀνομαστικῶν (παραβολικῶν) καὶ ἀναφορικῶν προτάσεων, οἷον «οἷη περ φύλλον γενεή, τοιῇ δὲ καὶ ἀνδρῶν» Ζ 146· η 408· συμπλεκτικὸς δὲ μᾶλλον ἐν ἄλλαις συσχετικαῖς προτάσεσιν, ἐν αἷς συνάπτεται τὸ ἡγούμενον πρὸς τὸ ἐπόμενον ὡς ἂν ἦσαν ὅλως ἄσχετα καὶ ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξάρτητα, οἷον ἐν τῇ ἀποδόσει τῶν χρονικῶν προτάσεων, τῶν ἐκφερομένων διὰ τοῦ «ἐπεὶ» Α 58, Η 149· διὰ τοῦ «ἐπειδὴ» Π 199· διὰ τοῦ «ὅτε» καὶ «ὁπότε» Ε 439, λ 594· διὰ τοῦ «εὔτε» Μ 373, υ 56, 73, διὰ τοῦ «ὅρα» Δ 421, κ 126· διὰ τοῦ «ὥς» Α 494, Κ 507, δ 121, ε 366· διὰ μετοχῆς «σειρὴν κρεμάσαντες πάντες δ' ἐξάπτεσθε» Θ 20 (ὅπου ὁ Βέκκερος γράφει «τ' ἐξάπτεσθε»). 4) Μετ' ἄλλων μορίων συναπτόμενον φυλάττει μίαν τῶν ἀνωτέρω σημασιῶν, οἷον «καὶ δέ»· «καὶ δέ, σοι αὐτὸ» ἀλλὰ καὶ εἰς σὲ αὐτόν, Ψ 80, «καὶ δ' ἄλλω» τοῦναντίον καὶ ἄλλον, Ψ 494, Ω 370· «καὶ δὲ σέφασιν» καὶ ὅμως, καὶ ἐν τοῦτοις, π 418· ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ ἐπόμενον «σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἦσθα» ς. 420· «καὶ δέ» δὲ προσέτι, δ 394 κ. α. «δὲ δὴ» δὲ τέλος πάντων, Η 94· «δὲ τε» (|| ὅπου ὁ μὲν Δὲ εἶναι ἀντιθετικὸς, ὁ δὲ Τὲ χρησιμεύει πρὸς σύνδεσιν τῶν ἀντιθετικῶν μερῶν· οἷον «δὲν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ τε πάντες Αἰγαίων» τὸν ὅποιον Βριάρεων καλοῦσιν οἱ θεοί καὶ οἱ ἄνδρες δὲ πάντες καλοῦσιν αὐτόν, ἀλλ' Αἰγαίωνα, ὅπερ ἀπλούστερον ἐκφέρεται παρ' ἡμῖν· οἱ δὲ ἄνδρες πάντες Αἰγαίωνα) Α 403, ζ 108, κ 3, ξ 87. Ταυτόν συμβαίνει καὶ ἐν τῇ συνδυασμῇ «μὲν τε—δὲ τε» Ε 439· ἴδε μέν. [Ὁ δὲ ἐκτείνεται πρὸ ὕψους ἐν ὁσεί, ω 299].

Δε, μόριον ἐγκλιτικὸν ἀχώριστον. 1) προσαρτώμενον εἰς τὸ τέλος ὀνομαστικῶν μάλιστα σχηματισμῶν, αἰτιατικῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ σημάτων ἐν κίνησιν ἢ διεύθυνσιν πρὸς τι, οἷον «κλισίην δὲ, Θράκην δὲ, οἰκόν δὲ» κ. α. εἰς τὴν κλισίαν, εἰς τὴν Θράκην, κτλ. ἐπομένου ἐνίοτε περαιτέρου προσδιορισμοῦ διὰ τοῦ εἰς ἐκφερομένου, α 47· Ἐν τῇ φρ. «Ἀιδῶς δὲ» προσαρτᾶται μὲν εἰς γενικήν, ἀλλὰ ἐξυπακούεται αἰτιατικῇ «δόμον» ἢ τ. τοιοῦτον, ἴδ. Ἀἴαντ καὶ Ἀἴε. Σπανιώτερον προσαρτᾶται εἰς ἐπίθετα, «δὲν δὲ δόμον δὲ» εἰς τὴν οἰκίαν του. 2) Προσαρτᾶται εἰς τὸ τέλος ἀντωνυμιῶν δεκτικῶν, ἵνα ἐπιτείνῃ τὴν δεξιάν, «ὅδε, τοῖσδε κτλ.» (Τοῦτο πιθανῶς

εἶνε δειφόρον τοῦ προλαθόντος· τοῦ σημαίνοντος τὴν κίνησιν, καὶ ἴσως προέκυψεν ἐκ τοῦ αἰῆ).

ΔΕΑΤ', ἀντί τοῦ δέατο, ἐπ., ὁ μόνος σχηματισμός ἐκ τινος ἀπηρχαιωμένου ῥ. δέαμαι (|| ὅθεν παρ' Ἡσυχίου δέαται· φαίνεται, δοκεῖ) ζ 242 f. «πρόσθεν μοι δεικνύσας δέατ' εἶναι» μοι ἐφάνη ἄσχημος. (Κατὰ τὸν Βούττιαννον παράγεται ἐκ τοῦ δ'. ἀορ. «δαῖναι»=ἰδεῖν, ἐξ οὗ τὸ παθητικόν· δέαμαι ἀντί τοῦ· δάαμαι=φαίνομαι. Πρὸ δὲ τοῦ Οὐλοφίου γραπτόμενον δόατ' ὑπήγεται εἰς τὸ ΔΟΛΟΖΟΜΑΙ, ὅπ. ἰδε). ||. Νεώτεροι δὲ γλωσσολόγοι ἀνάγουσι καὶ τοῦτο τὸ ῥῆμα καὶ τὸ δ' αἰετῆρμένον δέατο εἰς τὴν ῥίζαν ΔΙΡ, τὴν σημαίνουσαν φῶς καὶ λάμψιν, ἐξ ἧς παράγεται οὐ μόνον τὸ δο-ά-σατο καὶ δε-α-το. ἀλλὰ καὶ τὸ δε-ε-λος (δηλος) καὶ (Ζεύς) Διός, καὶ εὐ-δι-ος καὶ ἄλλα διαλεκτικώτερα).

ΔΕΓΜΕΝΟΣ, ἰδ. ΔΕΚΟΜΑΙ.

ΔΕΣΑΑ, **ΔΕΣΑΑΣΙ**, **ΔΕΣΑΗΝΑ**, **ΔΕΣΑΗΝΕΝΟΣ**, **ΔΕΔΩΣ**, ἰδε ΔΑ-

ΔΕΔΑΙΤΑΙ, **ΔΕΔΑΣΤΑΙ**, ἰδε ΔΑΙΩ Β').

ΔΕΔΑΓΜΕΝΟΣ, ἰδε ΔΑΙΩ.

ΔΕΔΗΕ, **ΔΕΔΗΕΙ**, ἰδε ΔΑΙΩ Α').

ΔΕΔΙΑ, ἐπ. ΔΕΙΔΙΑ, ἰδε ΔΕΙΔΩ.

4. **ΔΕΔΙΣΚΟΜΑΙ**, ο 450 καὶ **ΔΕΙΔΙΣΚΟΜΑΙ**, μόνον ἐνεστ. καὶ παρτατ. (δείκνυμι) δεξιόσμαι, „χαίρετω“, „τινα δεξιτερῇ χειρὶ“ *Οδ. υ 497. „δέπατ' με τὸ ποτήριον ὑποδέχομαι τινα, ὅχι πίνων εἰς ὑγείαν του, ἀλλὰ προσφέρων εἰς αὐτόν, ο 124, ἀπολ. γ 44.

2' **ΔΕΔΙΣΚΟΜΑΙ**, ἰδ. ΔΕΙΔΙΣΚΟΜΑΙ.

ΔΕΔΜΗΑΤΟ, ἰδ. ΔΑΜΑΩ.

ΔΕΔΗΜΕΝΟΣ, μτχ. παθ. πρκ. α.) τοῦ δαμάω, K 2· β.) τοῦ δέμω, Z 245· ἰδ. τοῦ ἐνεστώτος.

ΔΕΔΟΚΗΜΕΝΟΣ, ἐπ. μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ ἰων. δέκομαι=δέχομαι, πρυσμένων, καταδοκῶν, O 730 f.

ΔΕΔΟΡΕΑ, ἰδ. ΔΕΡΚΟΜΑΙ.

ΔΕΔΑΡΓΜΕΝΟΣ, ἰδ. ΔΡΑΣΣΩ.

ΔΕΕΛΟΣ, η, ον, ἐπ. =δηλος, φανερός, προφανής «σῆμα» K 466· πρὸλ. λ. εἰς ΔΕΕΛΟΣ.

ΔΕΙ (ἐκ τοῦ δέω) ῥ. ἀπρόσωπον, „πρέπει, εἶνε χρειά“, παρ' Ὁμ. μόνον I 337· ἀλλὰ τοῦ δὲ μεταχειρίζεται τὸ «χρή».

ΔΕΙΔΕΚΤΟ καὶ **ΔΕΙΔΕΧΑΤΟ**, κατ' ἐπ. ἔκτασιν ἀντί τοῦ δέδεκτο καὶ δεδέχατο ἰδ. ΔΕΙΚΝΥΜΙ.

ΔΕΙΔΗΜΗΝ, ον, γεν. ονος, ἐπ. (δείδω), δείλος, Γ 56 f.

ΔΕΙΔΙΑ κτλ. ἰδ. ΔΕΙΔΩ.

ΔΕΙΔΙΣΚΟΜΑΙ, ἰδ. 4 ΔΕΙΔΙΣΚΟΜΑΙ.

ΔΕΙΔΙΣΣΟΜΑΙ, ἐπ. καὶ **ΔΕΙΔΙΣΚΟΜΑΙ** (*Υ. Έρμ. 163) δεδίσκειαι ἔγραψεν ὁ Πείρων ἀντί τοῦ συνήθους τιτύσκειαι), ἀποθετ. (δείδω), μέλ. δειδίζομαι ἀπρφ. ἀορ. α. δειδίξασθαι. 4) μεταβ. φοβῶ, „φοβίζω, τρομάζω, σκιαζῶ“ τινά, Δ 184 (ὅπου ὁμοίως κατὰ τὸν Δοιδερλ. σημαίνει φοβοῦμαι) N 810, O 496 κ. α. „τινά ἀπὸ νεκροῦ“ ἀποτρέπω, διὰ φόβου ἀποδιώκω τινά

ἀπὸ τοῦ νεκροῦ, Σ 464. 2) ἀμετ. φοβοῦμαι, δειλῶ, B 490, *Δ.

ΔΕΙΔΟΙΚΑ, ἰδ. ΔΕΙΔΩ.

ΔΕΙΔΩ, μόνον α. ἐνικ. τοῦ ἐνεστ. (ἐκ τοῦ δειδῖα σχηματισθὲν διὰ τοῦ δειδῖω, δειδῖω)· μέλ. δεισσομαι· ἀορ. α. εἰδισα· ἐπ. εἰδωσα (ὅπερ κατὰ τὸν Βούττιαννον, μετ' οὗ συμφωνεῖ καὶ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β', γραπτέον εἰδωσα, μετ' ἐνός δ, διότι ἀρχήθεν ἦτο εἰδωσα) μετοχ. δεισας· παρακ. δέδοικα ἔπ. δειδοικα· παρακ. β'. δειδω (ἐπ. δειδω, πληθ. δειδωμεν, δειδίτε, δειδίσι, προστ. δειδίθι, E 827 κ. α. ὑπερσυντ. γ'. πληθ. εἰδωσαν, E 790 καὶ δειδισαν O 652· γ'. ἐνικ. τοῦ παρακ. μέ σημ. παρτατ. δειδίς Σ 34, Ω 358· ἀπαρτ. δειδίμεν, ι 274.—'Εν πᾶσι τούτοις τοῖς τύποις τὸ εἶνε βραχύ) μέ σημ. ἐνεστ. 1) ἀμετάβ. φοβοῦμαι, εἶμαι περίφοβος, πολλάνη· ἀπολ. A 39· «περί τινι» περί τινος, K 240, *Υ. Δήμ. 247· μετὰ τοῦ «μή» καὶ ὑποτακτ. ἡ εὐνικής συνήθως (σπανίως καὶ ὀριστική, οἷον ε 300 «μή πάντα νημερτέα εἶπεν» μήπως ἀληθῆ ἦνε ὅσα εἶπε) «δείδω μή τι πάθῃσι» A 470, ε 449· σπανιώτερον μετ' ἀπαρρηφάτου, οἷον «δείσαν ὑποδεχθαι» ἐφοδίσθησαν νά παραδεχθῶσι H 93, O 299· «μήτε θεῶν τὸ γε δεῖδθι μήτε τιν' ἀνδρῶν ὄψεσθαι» μή φοβοῦ περί τούτου μήτε τινα τῶν θεῶν μήτε τῶν ἀνθρώπων, μήπως τὸ ἴδῃ, ἡ μή φοβοῦ μήπως ἴδῃ τοῦτο εἴτε τις τῶν θεῶν εἴτε τῶν ἀνθρώπων, E 342· ||. τὸ παράδειγμα τοῦτο δύναται νά ἀναχθῇ καὶ εἰς τὴν ἐπομ. σημ. 2) μεταβ. φοβοῦμαι τινα ἡ τι Δ 431 κ. α. πληθ. «μήτε σύγ' Ἀρκα τὸ γε δεῖδθι» μήτε νά φοβῆσαι σύ περί τούτου τὸν Ἀρην, μήτε νά ἔχῃς σύ τοῦτον τὸν φόβον ἀπὸ τῶν Ἀρην E 827· σημαίνει δὲ καὶ τὸ αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, σέδομαι (Lat. vereor) «θεούς» ξ 389, γ 39, «σημάντορας» Δ 431, πρὸλ. Ω 146· συνάπτεται μετὰ τοῦ τίω, οἷον «τίει καὶ δεῖδῃ» π 306, (|| ὦν ἀντίθετα εἶνε τὰ ἐπόμενα, κατὰ τὸ χιαστόν λεγόμενον σχῆμα, τοῦ μὲν δεῖδῃ τὸ «οὐκ ἀλέγει» τοῦ δὲ τίει τὸ «ἀτμᾷ»).

ΔΕΙΔΛΙΩ, μόνον ἀορ. α. μετοχ. δειλνύσας, ἦτοι εἶμαι δειλινός, ἐσπερινός, ὃ ε. περιμένω μέχρις ἐσπέρας, ρ 599 f. «σύ δ' ἔρχεο δειλνύσας» πήγαινε πρὸς τὸ δειλινόν (ἡ ὅταν βραδυάσῃ)· ἡ κατ' ἄλλους δειπνῶ, τρώγω τὸ δειλινόν, πρὸλ. 602, 606. Τὴν προτέραν ἐρμηνείαν ἀπορρίπτουσιν οἱ ἀρχαῖοι. Ἐκ τοῦ

ΔΕΙΕΛΟΣ, ον (δειλῆ), ἐπ. „δειλινός“, ἐσπερινός, «δειλον ἦμαρ» ἡ πρὸς ἐσπέραν ἡμέρα, ὃ ε. τὸ μέρος αὐτῆς τὸ πρὸς ἐσπέραν ρ 606· «δειλος ὁ δὲ δῶν» Φ 232. (|| Ἐν τῇ χωρίῳ τούτῳ τὸ ἐπιθετον δειελος ἐλαμβάνεται ὡς οὐσιαστικόν. Ἰσως δὲ εἶνε καὶ ἕτερος τύπος οὐσιαστικός ὁμόφωνος τῇ ἐπιθετικῇ, καὶ σημαίνων τὸ μετὰ μεσημέριαν μέρος τῆς ἡμέρας, „τὸ δετλι“). Ἀξιοσημείωτος δὲ εἶνε ἡ συγγένεια τῆς λη πρὸς τὸ Ἀλθανικόν diel ἡ djel ὃ ε. ἡλιος).

ΔΕΙΚΝΑΝΟΜΑΙ [·...], ἐπ., ἀποθ., μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. τοῦ ἐπεκτεταμένου παρατατ. δεικνάνομαι (δείκνυμι), = **ΔΕΔΙΣΚΟΜΑΙ**, ὁπ. ἰδ., οἶον «δέπασιν, ἐπέσσι» O 86, σ 444, ω 440.

ΔΕΙΚΝΥΜΙ [·...], (βλ. ΔΕΙΚ), μέλ. δείξω, ἀόρ. ἀ. εἰδείξα, συνήθ. ἀνερ. αὐξήσα, μέσ. ἀόρ. ἐδεῖξα-μην, γ'. Ἐρμ. 367· παρακ. μέσ. δεῖδεσθαι, ἐπ. (=δέδεσθαι) δεῖ οὐ γ'. πληθ. δεῖδεσθαι γ'. ἐνικ. τοῦ ὑπερσ. δεῖδεσθαι, I 224, καὶ γ'. πληθ. δεῖδεσθαι δεικνύω, «δείχνω». 1) Ἐνεργ. ἀ.) φέρω εἰς φῶς, φανερώων τι τινι, περὶ τῶν θεῶν «σημα, τέρας» φανερώων σημεῖον, γ 474, N 244· ἔργα. γ. 31, 49· β.) ἐπιδεικνύω, δακτυλοδείκτω, «Ἀλέξανδρον Μενέλαον» Γ 452, «ἐκαστα» T 332, «ὁδόν» δείχνω τὸν δρόμον, μ 25, ὅθεν γ.) δεικνύω, διδάσκω, «δείχνω» κ 302. 2) Μέσ. ἀ.) δεικνύω τι τινι, Ψ 704, «εἰς τινα» δεικνύω τινα, ἀποτείνομαι πρὸς τινα, γ. Ἐρμ. 367· β.) = ΔΕΙΔΙΣΚΟΜΑΙ, ὑποδέχομαι, δεῖξομαι «χαίρε-τω» I 496, δ 39. Ὁ μέσ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ἔχει σημ. ἐνεσθ. καὶ παρατ. X 435· «δεπῆσιν (δοτ. ὄργ.) δεῖδεσθαι ἀλλήλους» με ποτήρια ὑποδέχοντο ἀλλήλους, «ἐκέρουσαν δ' ἑνας τὸν ἀλλον» Δ 4 «κυπέλλοις» I 671 πρόβλ. 224, «μύθοισι» (ἢ ὑποδέχονται διὰ λόγον, ἀνευφημοῦν-τες, η 72, ἐνθα ὁ Δύντιξρος ἀνάγει τὸ «δεῖδεσθαι» ὅχι εἰς τοῦτο τὸ β., ἀλλ' εἰς τὸ δέχομαι).

ΔΕΙΛΗ, ἡ, τῆς ἡμέρας τὸ πρὸς ἑσπέραν, «δειλινόν» καὶ «δεῖλη» τὸ, ἐπὶ δὲ καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἑσπέρας, Φ 444 τ, ὡς τοῦτο φαίνεται ἐκ τῆς συναφείας μετὰ τοῦ «ἡώς» καὶ «μέσον ἡμαρ». (Κατὰ τὸν Βούττιμαννον ἐκ τοῦ εἴλη, δ ε. καύ-σων, κυρ. λοιπὸν ὁ καιρὸς καθ' ὃν εἶνε ὁ μέ-γιστος καύσων, ὁ μετὰ μεσημβρίαν, ἢ. ἰδ. καὶ ΔΕΙΛΕΟΣ ἐν τέλ.). Ἐξ τούτου

ΔΕΙΛΟΜΑΙ, κλίνω πρὸς ἑσπέραν, «δεῖλετο ε' ἡέλιος» κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἀριστάρχου ἔγραψεν ὁ Ἀμείν· ἀντὶ τοῦ δύσεται, η 289 τ· (ἢ ὁ δὲ Δύντιξρος ἀπίθανον θεωρῶν τὸν ῥημα-τικὸν τοῦτον σχηματισμὸν κλίνει μᾶλλον εἰς τὴν ἀθέτησιν τοῦ στίχου).

ΔΕΙΛΟΣ, ἡ, ὅν (δεῖδω) ἀ.) δειλός, ἀναν-δρως, (τοῦναντίον τοῦ ἄλκιμος) N 278· β.) κακός, ἐλεεινός, A 293 (κατὰ τὸν Δοιδερλ. σημ. ἐνταῦθα μόνον τὸν ἀδύνατον, ἀσθενῆ). Περὶ τοῦ η 354 ἰδ. λ. ἐγγίνα. Ἰδίως γ.) ἀ-θλιός, δυστυχής, τάλας, δειλαιός, «δό-λιος» πρὸς ἔκφρασιν μάλιστα τῆς συμπαθείας καὶ λύπης διὰ τὰ παθήματα τοῦ ἄλλου, οἷον περὶ τοῦ ἀποθανόντος Πατρόκλου P 670, Ψ 65, πρόβλ. ε 65· «ῶμοι ἐγὼ δειλός» ε 299· «ἀ δει-λὲ ῥεῖνον» ε 364, φ 288, «ἂ δειλοί» A 444, 846 κ. ἀ. «δ. βροτοί» περὶ τῶν ἐν οὐμίχλῃ καὶ σκάτῃ οἰκούντων Κιμμερίων, λ 49, καὶ ἐν γένει ὡς ἐπιθετὸν τῶν βασιανδριζομένων ἀνθρώπων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς μάκαρας θεοὺς Φ 464, μ 344 κ. ἀ.

ΔΕΙΛΙΑ, ἀτος, τὸ (δεῖδω), φῶδες, πρῶτος, ἐκπληξίς, E 682 τ· Ἐκ τούτου

ΔΕΙΜΑΙΝΩ, μέλ. ἀνθ. φοβοῦμαι γ. Ἄπ. 404.

ΔΕΙΜΑΛΕΟΣ [·...], ἡ, ὅν, ἐπ. φοβερός, ἐπι-φοβός «ἔπλον», Βατρ. 289.

ΔΕΙΜΑΤΟ, ΔΕΙΜΟΜΕΝ, ἰδ. ΔΕΙΜΑ.

ΔΕΙΜΟΣ, ὁ (τὸ προσηγορικὸν δειμός) ὁ Τρό-μος, ἐν ἡλ. προσωποποιημένον μυθικὸν ὄν. ὑ-πέρτης καὶ ἡνίοχος τοῦ Ἀρεως, ὡς ὁ Φόβος, Δ 440, A 37, O 449· κατὰ δὲ τὸν Ἡσίοδον υἱὸς τοῦ Ἀρεως, Θεογ. 934.

ΔΕΙΝΟΣ, ἡ, ὅν (δεῖδω) ἀ.) φοβερός, τρο-ματός, ἐκπληκτικός, «αἰγίς» E 739, «πέ-λωρον» B 321, «Χάρυδης» μ 260 καὶ μά-λιστα τὸ οὐδέτ. ὡς ἐπὶ. «δεινὸν αὐτεῖν» φοβε-ρὰ φωνάζω, A 40 «δερκομαι» φοβερόν προσ-βλέπω, ῥίπτω φοβερόν βλέμμα Γ 342, «δεινὰ ἰδών» O 43· ὅθεν β.) ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ καθα-μῇ. «φοβερός», μέγας, ὑπερμεγέθους, θαυ-μάσιος, «θεός» Z 385, «σίκος», ἄρ. μέλη, ὅπλα «Ὀμ. πλχ. «ἀγορή» ἡ μεγάλη H 346 (κατ' ἄλλους δὲ ἡ θορυβάδης) γ.) πᾶν ὅτι διὰ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ κατα-πλήττει, πτοεῖ, ἐμποεῖ σέβας καὶ θαυμασμόν, σεβάσμιος, ἀξιοθαύμαστος, συνάπτεται μετὰ τοῦ «αἰδοῦ» Γ 472, Σ 394, θ 22, ε 234. [Ἐνίοτε τὸ πρὸ τοῦ δ βραχὺ φωνῆν ἐκτείνεται, διότι ἡ λ. εἶχε κατ' ἀρχάς τὸ F].

ΔΕΙΩΣ, οὐς, τὸ, ποι. =δεῖος, μόνον ἐν τῇ φρ. «ὕπαι δειώς» O 4, K 376· (κατὰ τὸν Ἀρεν· καὶ ἄλλους ἐκ κακῆς γραφῆς ἀντὶ τοῦ «δεῖος»).

ΔΕΙΠΝΕΩ, ἀόρ. εἰδείπνισα, ὑπερσ. δεδειπνήκει ρ 359, δειπνῶ, τρώγω τὸ δειπνον (ἰδ. τ. λ.) T 304, Ὀδ. πλχ. γ. Ἄπ. 497. Ἐκ τούτου

ΔΕΙΠΝΗΣΤΟΣ, ὁ, ὁ καιρὸς τοῦ δειπνου, ρ 470 τ· (κατὰ τὸν Σχολ. «δειπνήστος» εἶνε ὁ καιρὸς τοῦ δειπνου, καὶ «δειπνηστός» τὸ δει-πνον αὐτό).

ΔΕΙΠΝΙΣΤΑ, ἐπ. μετογ. τοῦ ἀορ. ἀ. δειπνίσσας, παρέχω τινὶ δειπνον, δίδω νὰ δειπνήσῃ, μετ' αὐτ. Ὀδ. δ 535, λ 444.

ΔΕΙΠΝΩΝ, τὸ, παρ' Ὀμ. τὸ πρῶτον παντικὸν γεῦμα, ὅπερ συνήθως ἐγένετο τὴν μεσημβρίαν ἢ κατὰ τὰς πρώτας· μετὰ μεσημβρίαν ὦρσι, A 86, Σ 560, κατὰ δὲ τὰς περιστάσεις, οἷον πρὸ τῆς μάχης ἢ ὅταν μέλλῃ τις ν' ἀποδημήσῃ, καὶ πρό-τερον (πρόβλ. B 384, T 474, 275, 346, ε 344, σ 77, 94, 500) καὶ ὀψιότερον (ρ 476)· ὅθεν τὸ κύριον γεῦμα (dinner) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «ἀριστον» καὶ «δόρπον» Θ 53, K 578, σ 346. Κεῖται καὶ ἐπὶ ἱππων, φορβή, B 383· ὡσαύ-τως καὶ ἐπὶ κύνων, Ἐπ. 11, 2. (Κατὰ τὸν Δοι-δερλ. ἐσθίαντες τὸ δειπνον, ὅπερ κατ' αὐτὸν πα-ράγεται ἐκ τοῦ δάπτω, κατ' ἀρχὰς προσην, φα-γητόν, ἔπειτα «δαγκισιὰ», φαγεῖ, τέλος πρό-γευμα, γεῦμα, δειπνον. ἢ. Περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς ἐτυμολογίας· πρόβλ. τὰς λ. δάπ-ανος, δαπ-άνη, δαψ-ιλής, καὶ τὸ Λατ. dap-s).

*ΔΕΙΡΑΣ, ΔΙΟΣ, ἡ (δεῖρη) ῥάχις ἢ σειρά δρέων, "Γ. 'Απ. 281.

ΔΕΙΡΑΣ, Ἰδ. ΔΕΡΗ.

ΔΕΙΡΥ, ἡ, λατινός Γ 396, Μ 204, Β 135, Φ 208 κ. ἀ. 'Εκ τούτου

ΔΕΙΡΟΤΟΜΕΩ (τέμνω), μέλ. ἤσω, κόπτω τὸν λαϊμόν, ἀποκεφαλίζω Φ 89, 555, Ψ 174, Χ 349.

ΔΕΙΣΗΝΟΡ, ΟΡΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Λυκίων, Ρ 217.

ΔΕΚΑ [..], οἱ, αἱ, τὰ, „δέκα“ 1 122, ι 160 κ. ἀ., τίθεται δὲ καὶ εἰς ἑκφράσιν ἀρίστου πλήθους ὡς στρογγύλος ἀριθμός, Β 489, Δ 347.

ΔΕΚΑΡΙΣ [..], ἐπὶρ. „δέκα φορὰς“, δεκάρις, "Π. 379, Χ 349.

ΔΕΚΑΣ, ΔΙΟΣ, ἡ, δεκάς, „δεκαρέα ἢ δεκαρίζ“ Β 126, π 245.

ΔΕΚΑΤΟΣ [..], η, ον (δέκα), δέκατος, Β 329, ι 83 κ. ἀ., ὡς στρογγύλος ἀριθμός Θ 404, π 18, τ 294.

ΔΕΚΑΣΙΟΙ [..], αἱ, α, ἐπ. δεκακισχίλιοι, αἱ, α, Ε 860, Ξ 148.

ΔΕΚΤΗΣ, οἱ, ὁ, ἐπ. (δέχομαι), κυρίως ὁ δέχόμενος τι, (ἢ ταυτέστιν ὁ μηδὲν ἀπορρίπτων) ὅθεν ἀδεπαίτης, δ 248 †.

ΔΕΚΤΟ, Ἰδ. ΔΕΧΟΜΑΙ.

*ΔΕΛΤΟΣ, ἡ, ὁ πῖναξ, ἐν ᾧ γράφουσι, κατὰ πληθ. Βατρ. 3.

*ΔΕΛΦΕΙΟΣ, Π, ΟΝ (Δελφοί) Δελφικός, «βωμός» "Γ. 'Απ. 496 (διαφθαμένη γραφή. Ἰδ. Βαουμ.).

*ΔΕΛΦΙΝΙΟΣ, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐφ' ᾧ μάλιστα ἐν Κνωσφ, Κρίσση καὶ ἀλχ. ἐτιμάτο, διότι κατὰ τὸν μῦθον εἰς δελφίνα μεταμορφωθείς προηγήτο τῆς τῶν Κρητῶν ἀποικίας, ἦτοι ἐκτίσας τὴν Κρίσσαν, "Γ. 'Απ. 495 Ἰδὲ καὶ Πaus. 4, 19, 4. 'Εκ τοῦ

ΔΕΛΦΙΣ, ἸΝΟΣ, ὁ, ὀρθότερον ἢ δελφίν (κατὰ τὸν Βούττημαννον), ὁ δελφίς, τὸ „δελφίνι“ Φ 22, π 96.

*ΔΕΛΦΟΪ, ἄν, οἱ, τὸ περιώνυμον τῆς Φωκίδος μαντεῖον, "Γμ. 27, 14, παρ' Ὁμ. λέγεται Πυθώ.

ΔΕΜΑΣ, τό, ποι., μόνον κατ' ὄνομα καὶ αἰτ., παρ' Ὁμ. δὲ μόνον κατ' αἰτ. (δέμω). 1) κατασκευὴ τοῦ σώματος, σῶμα, ἀνάστημα συνήθως τῶν ἀνθρώπων, Ὁμ. πλχ., κεῖται δὲ συνήθιστα ὡς αἰτ. τοῦ κατὰ τι, οἷον «δέμας μικρός, ἄριστος» δέμας ἀθανάτοισιν εἰκτην κ.τ.τ. συνάπτεται μετὰ τοῦ «φυή» Δ 115, ε 212 ἢ μετὰ τοῦ «εἶδος» Ω 376, ε 177, σ 254. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ «αὐδή» δ 268. περὶ ζώων μόνον κ 240, ρ 307. ἐν γένει σῶμα, οἷον «δ. νεκρόν» Βατρ. 106. 2) ὡς ἐπὶρ. ὁμοιάζει πρὸς τὸ Λατ. instar καὶ τὸ Ἑλλ. δίκην, σημ. δηλ. ὡσάν, οἷον «δέμας πυρός» δίκην πυρός, ὡσάν πυρ, «ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός αἰθομένοιο» Δ 596, Ν 673, Ρ 366, Σ 1.

ΔΕΜΝΙΟΝ, τό, αἰέποτε κατὰ πληθ., κλίνη κρεβάτιος, „κρεβάτι“, θ 277 κ. πλχ. «δε-

μνικὰ τίθημι» „σταίνω τὸ κρεβάτι“, δ 297, τ 599, "Π. μόνον Ω 644. «δ. στέρεσαν» „ἐστρωσαν τὸ κρεβάτι“, δ 301. 'Εκ τοῦ

ΔΕΜΝ, ὁ ἐνεστ. "Γ. 'Ερμ. 87, 188, παρατ. ψ 192, ἀορ. ἀ. δέμα, ὑποτ. κατ' ἐπ. συστολὴν δήμεν ἀντὶ τοῦ δέμωμεν, Η 337. παθ. παρακ. δέμηναι μέσ. ἀορ. ἐδεμάμεν. 1) 'Ενεργ. κτίζω, οἰκοδομῶ, «πύργον» Η 337, «τείχος» ἐγείρω, 1 349. «θάλαμοι πλεῖστον ἀλλήλων δέμηνενοι» Ζ 245, 249. 2) Μὲς ἐμαυτῶ οἰκοδομῶ, «οἶκον» ζ 9.

ΔΕΝΔΙΛΑΒ, ἐπ. μόνον κατὰ μεταφ. πλαγίως προσδλέπω, ῥίπτω πλάγιον βλέμμα, ὅθεν διὰ πλαγίου βλέμματος νύου ἢ κήμων νύμα (ἢ κατὰ τὸν σχολ. Ἀπολλ. τοῦ Ροδ. Γ, 281 «ἐν ἐπιστροφῇ τοῦ προσώπου τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύω») «δενδύλων ἐξέκαστον» 1 180 †. (Ὁ Δοιδερλ. ἐρμηνεύει: στρέφομαι ἐπομ. τρέπομαι πρὸς τινα, ἐκ τοῦ ἀορ. δένω, ἐξ οὗ δόνω, δόναξ, ὁ δὲ Φαῖσος εἰκάζει ὅτι ἡ λ. ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ δινέω κατ' ἀναδιπλασιασμόν).

ΔΕΝΔΡΕΟΝ, τό, ἀρχαιότερος Ἰων. καὶ ποι. σχηματισμός τοῦ „δένδρον“, Ν 437, ε 328 πλχ. [Τὸ δένδρεω, δένδρεων, διὰ συνίζησεως λαμβάνονται ὡς διτύλλαβα, Γ 152, τ 520].

ΔΑΝΔΡΗΕΙΣ, ΕΞΕΑ, ΕΝ (ἐκ τοῦ δένδρος, ὅπερ καὶ ἐν τῇ καθομῇ. ἔχει τὸν αὐτὸν τύπον „δένδρος“=τῷ προηγ.) δενδρώδης, πολυδενδρός, «νήσος» α 51, «ἄλσος» ι 208, "Γ. 'Απ. 221.

ΔΕΞΑΜΕΝΗ [..], ἡ, ὄνομα Νηρηίδος (ἐκ τοῦ προσηγορ. δεξάμενή=γούρνα, στέρνα) Σ 14.

ΔΕΞΙΑΔΗΣ, οἱ, ὁ, υἱός τοῦ Δεξιῶ=Ὁ Ἰφίνοος, Η 15.

ΔΕΞΙΗ, ἡ, ἡ δεξιὰ χεὶρ, ὡς σημειὸν δεξιῶσεως, ὑποσχέσεως, Κ 542. 60. ὑπόσχεσις, λόγος διδόμενος, συνθήκη, Β 341, Δ 159 (κυρ. ὡλ. τοῦ δεξιῶ, οὐσιαστικὸς δόνακιν λαδόν).

*ΔΕΞΙΟΜΑΙ, ἀποθ. (δεξιὰ), δίδωμι εἰς τινα τὴν δεξιάν χαίρειν, δεξιοῦμαι «χερσὶ δ' ἐδεξιόωντο» "Γμ. 5, 16 (ὁ Δοιδερλ. παρῆγει τὸ β. ἐκ τοῦ δεξιῶς καὶ τὸ ἐρμηνεύει: δεξιῶν ταυτέστι δεκτὸν ἐμαυτῷ ποιοῦμαι ἐν δὲ τῷ προκειμ. χωρίῳ: ἐχαίρειν με τὰς χεῖρας. Περὶ τοῦ ἐκτετακ. σχηματισμοῦ πρὸλ. ἀνιόν. ὁ τύπος δεξιάσμαι, ὃν τινες παραδέχονται, εἶνε κατὰ τὸν Λύδεκκ. ἐσφαλμένος).

ΔΕΞΙΟΣ, ἡ, ὄν (συγγ. τῷ δέχομαι ἢ δεικνύμι). 1) „δεξιός“, ὁ πρὸς τὴν δεξιάν χεῖρα, «μαζός» Δ 481 «ῶμος» ρ 46. «ἐπὶ δεξιᾷ» πρὸς τὰ δεξιὰ, τούναντιον «ἐπ' ἀριστερά» Η 238. Ὁσαύτως «ἐπὶ ΔΕΞΙΟΦΙΝ» Ν 308 †. 2) αἰσιος, εὐτυχής, εὐνοϊκός, ἰδίως ἐπὶ αἰώνων καὶ ἄλλων θείων σημείων διότι ὡς πρὸς τοὺς Ἕλληνας αἰωνοστόκους τοὺς βλέποντας πρὸς βορρᾶν τὸ μὲν αἶσιον σημειοὶν ἐφαίνετο δεξιόν, ὃ εἰ. ἐξ ἀνατολῶν, τὸ δὲ ἀπαισιον ἀριστερόθεν, ὃ εἰ. ἐκ δυσμῶν, Ν 239. ὅθεν «ὄρανι δεξιός»=αἰσιος, Ν 821, ε 154 κ. ἀ. πρὸλ. ΕΝ-

ΔΕΞΙΟΣ, ΕΠΙΔΕΞΙΟΣ. (Κατὰ δὲ τὸν Δουδερλετ-
νον, ὅχι διὰ τούτων τὸν λόγον, ἀλλὰ ὅτι πᾶν
ὅ, τι ἰσχυρόν, ἀγαθόν, εὐάρεστον, κατὰ τι ἱκανῶς
γενικὸν συμβολικὸν ἔθος, φαίνεται πρὸς δεξιάν
καίμενον, ὅθεν καὶ ἡ γαῖρ ἡ δεξιὰ λέγεται οὕτως
ὡς ἰσχυροτέρα καὶ ἐπιτηδευότερα. || 'Ο "Αμεί-
ς φρονεῖ ὅτι δὲν εἰδίδετο προσοχὴ εἰς τὸ πόθεν
ἀλλ' εἰς τὸ πόσε ἡ πηχίς τῶν οἰωνῶν ἐγίνετο
ἔθεν ὁ πρὸς δεξιάν ἡ ἀνατολὰς ἱπτάμενος ἐθεω-
ρεῖτο αἰεὶς, τούναντι δὲ ὁ πρὸς ἀριστεράν ἡ
δυσεύς.—Τὴν σημασ. ταύτην ἔσωσεν ἡ καθομι-
λουμένη ἐν τῇ εὐχῇ, „ὁ θεὸς δεξιὰ“ (νὰ τὰ
ἐξῆρ) καὶ „πάντα δεξιὰ“).

ΔΕΞΙΤΕΡΟΣ [..v..], ἡ, ὄν, ποι. (κατ' ἐπέκτασιν
ἐκ τοῦ δεξιᾶ· κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ. κατὰ συγ-
κοπ. ἐκ τοῦ δεξιωτέρος), ἐπ. δοτ. «δεξιτερῆς»
Ω 284, ο 148, τ 180, δεξιός, ὁ πρὸς δεξιάν,
«κνήμη» Δ 519 κ. ἀ. «γαῖρ» Η 108, α 121
κ. ἀ. καὶ μόνον «δεξιτερῆ» ὡς οὐς. ἡ δεξιὰ Α
501, Φ 490, Χ 320.

ΔΕΞΟ, ἴδ. ΔΕΧΟΜΑΙ.

ΔΕΟΝΤΩΝ, ἴδ. ΔΙΑΝΗΜΙ.

ΔΕΟΣ, οἶς, τό, 1) φόδος, πολλάκις μετὰ
τῶν καταλλήλων ἐπιθ. «χλωρόν, ἀκίριον» (ἴδ.
τά: λ.) Θ 77, χ 42 κ. ἀ. 2) ἀφορμὴ φόδου,
«φόδος» (|| κατὰ Πλάτ. «προδοκία μέλλον-
τος κακοῦ») «οὐ τοι ἐπὶ δέος» δὲν ὑπάρχει
ἀφορμὴ φόδου, δὲν ὑπ. φόδος, Α 515, ε 347,
μετ' ἀπαρρ. «σοὶ οὐ δέος» ἔστ' ἀπολέσθαι» Μ
246.—πρόλ. ΔΕΙΟΣ.

ΔΕΠΑΣ [..v..], ὁδς, τό, ἐπ., δοτ. κατὰ συναίρε-
σιν δέπα (πρότερον δέπα) κ 316, πλ. οὐδ. δέ-
πα (κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ δέπαα) ο 466, τ 62,
υ 453· δοτ. πλθ. δεπάσσει καὶ δέπωσιν, Ο 86·
ἐκπωμα, ποτήριον μάλιστα χρυσοῦν, γ 41
κ. ἀ. καὶ τορευτικῶς ἐπεξεργασμένον, Δ 632·
«δέπα ἀμφικύπελλον» (ἴδ. τ. λ.) καὶ ὡς μέ-
τρον «δέπας οἶνου», «ἕνα ποτήρι κρασί», πο-
τήριον (πλήρες) οἶνου, Σ 545, ο 416.—Συνήθως
μὲν εἶνε ποτήριον· ἀλλὰ «δέπας» λέγεται καὶ
μεγάλῃ τι φιάλῃ, ἐν ᾗ παρασκευάζεται ὁ κυκεών,
Δ 632, ἴδ. Ἀσκληπιόδην τὸν Μυρλεανόν παρ'
Ἀθην. ΙΑ', 24 σ. 783 Α, ὅστις νομίζει φιαλῶ-
δες τὸ δέπας.

ΔΕΡΚΟΜΑΙ, ποι., ἀποθ., παρ. θ. αἰσ. δερκέ-
σκετο, παρακ. δέδορκα, ὁρ. β'. ἔδρακον. 1)
ἀμετ. βλέπω, κυττάζω, Ὅμ. πλχ. «ἐμεῦ δερ-
κομένοιο ἐπὶ χθονί» ἐν ὅσῳ ἐγὼ ἔχω τὰ ἑμέ-
τια μου ἀνοικτὰ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ὅ ἐ. ἐν ὅσῳ
ζῶ, Α 88, τ 466 κ. ἀ. «δ. δεινόν» προσβλέπω
φοδερὰ, Γ 342, Ψ 815. Ὁ παρακ. ἔχει σημ.
ἐνεσθ. «πῦρ ὀφθαλμοῖς δειδορκῶς» μὲ πυρώδεις
ὀφθαλμοῦς· βλέπω, φλογερὰ βλέμματα ῥίπτω,
τ 446 (|| ἐνταῦθα τὸ μὲν «πῦρ» σημ. τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ «δειδορκῶς», (πῦρ δέρομαι σημ.
βλέπω οὕτως, ὥστε ἐκπέμπω πῦρ ἐκ τῶν ὀφθαλ-
μῶν) τὸ δὲ «ὀφθαλμοῖς» εἶνε δοτ. ὄργαν. 2)
μεταβ. βλέπω, μετὰ αἰτ. Ν 86, Ξ 141.

ΔΕΡΜΑ, ἄτος, τό (δέρω), δέσμα, καὶ μάλο-
στα· ἀ.) τὸ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐκδιδόν, ὁρά,
„τομάρα“ Ι 548, ξ 24 κ. πλχ. σπανιώτερον δ.)
τὸ ἐπὶ τοῦ σώματος ἐπὶ καταπεφυκὸς δέσμα
τοῦ ἀνθρώπου, π 341, ν 431· γ.) τὸ ἐξεργα-
σμένον δέσμα, „πεταί“ (Ἱταλ.) (ἴδ. λ. ΔΕΠΙΣ) Ζ
447· ἀσκήος, „δερμάτι“ Β 294.

ΔΕΡΜΑΤΙΝΟΣ [..v..], ἡ, ὄν, δερματίνος, ἐκ
δέματος, «τροποί» *Ὁδ. δ 782, θ 53.

ΔΕΡΩΝ, παρ. ἐπ. = ἔδερων, ἴδ. ΔΕΡΩ.

ΔΕΡΙΤΩΝ, τό (δέρω) τὸ στεατῶδες δίκτυον, τὸ
ἐπίπλοον, τὸ περικλεῖον τὰ ἐντόσθια, „σκέ-
πη“ «δέρτρων ἔσω δύνοντες» εἰσδύνοντες μέσα
εἰς τὴν σκίπην (οἱ γῦπες οἱ κατατρώγοντες τὸ
ἥπαρ τοῦ Τιτυοῦ), λ 579 τ.

ΔΕΡΩ, ὁρ. ἀ. ἔδερω, ἐκδέρω, „γδέρνω“
μετ' αἰτ. «βοῦν» Β 422, «μῆλα» θ 64, κ 533
κ. ἀ.

ΔΕΣΜΑ, ἄτος, τό, ποι. ἀντὶ τοῦ δεσμός (δέω),
μόνον κατὰ πλθ. «δέσματα» 1) δεσμοί, δε-
σμά, „δέματα“ α 204, θ 278. 2) τὸ κύ-
ριον δέμα, κεφαλόδεσμα, τὸ συνέχον τὴν κό-
μην τῶν γυναικῶν, Χ 468.

ΔΕΣΜΕΥΩ, δένω, δεσμεύω, Ὅμ. 6, 17. Ἐκ τοῦ
ΔΕΣΜΟΣ, ὁ (δέω), πλ. οἱ δεσμοί παρ' Ὅμ., ἔ τὰ
δεσμά Ὅμ. 429, Ὅμ. 7, 13, πᾶν ὅ, τι συ-
σφίγγει ἢ συνέχει, δεσμός, δεσμά, „δέμα“
Ε 349, μ 54 κ. ἀ., ἐπὶ δὲ τὸ „καπίστρι“ Ζ
507, τὸ καλῶδιον („παλαμάρι“) ν 400,
τῆς θύρας ὁ ἱμάς, φ 244 ὁ κόμβος θ 443,
447· ἥλος, «καρφίον» (εἰς προσήλωσιν τῶν
λαβῶν τῶν τριπόδων) Σ 379.

ΔΕΣΠΟΤΩ (δεσπότης), μέλ. σω, εἶμαι δε-
σπότης, κύριος τινος, Ὅμ. Δῆμ. 366.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ, ἡ, κυρία, „κυρά“, περὶ τῆς Ἐ-
λένης, Ἀρήτης καὶ Πηνελόπης *Ὁδ. η 53, ο
374 κ. ἀ. «ἄλογος, γυνὴ δεσποῖνα» ἡ κυρία
σὺζυγός του, „ἡ γυναῖκά του ἡ κυρά“ γ 403,
η 347.

ΔΕΣΠΟΤΕΥΩ [..v..], ὄν, εἰς δεσπότην ἀνή-
κων, δεσποτικός, «λέχος» Ὅμ. Δῆμ. 144.

ΔΕΤΗ, ἡ (κυρίως θηλ. τοῦ δετός ἐκ τοῦ δέω,
ὡς οὐς λαμβανόμενον) δέμα ξύλων πεύκης,
δαδίου, „δεμάτι δαδί“, ἐπομ. πυρσός, κατὰ
πλθ. *Ὁδ. Δ 554, Ρ 663.

ΔΕΥΓΕΣΘΕΩ, ἴδ. ΔΕΥΩ.

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ [..v..], οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Δευκά-
λου (=τῷ ἐπομ.), ὅ ἐ. υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος = δ
Ἰδομενέως, Μ 417, Ν 377, Ρ 608. (Κατ' ἄλ-
λους δὲ πιθανώτερον ἐγενεῖν ἐκ τοῦ Δευκαλίωνος
νίδης κατὰ συγκοπήν).

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ [..v..], ἄνος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ
Μίνως καὶ τῆς Πασικῆς, πατὴρ τοῦ Ἰδομε-
νέως, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, Ἀργοναύτης καὶ
εἰς τῶν θηρευτῶν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ν
451. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐνώπιον τῆς Πηνελόπης προ-
σποικίζεται οἱ εἶνε υἱός του, τ 180. 2) εἰς τῶν
Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Γ 478.

ΔΕΙΡΟ, ἐπὶ ρ. α.) κυρ. τοπικόν πρὸς τὰ ἐδω, „ἐδωθε ἡ ὁδὸς“ μετὰ κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων, Α 453, δ 381 κ. α. Περὶ τοῦ συνδυασμοῦ «δεῦρο τοῦ ἱκάνει» ἴδ. ὅπερ ἐν τέλει. Ἐνίοτε συντάσσεται καὶ μετὰ στάσεως σημαντικῶν ῥημάτων, τὰ ὅποια ὅμως περιλαμβάνουσι τὴν ἐννοίαν προηγηθείσης κινήσεως, αἷον «δεῦρο παρέστης» Γ 403, «δεῦρ' ἴθι» „ἐλα μαζί μου, ἐλα νὰ πάμ“, Γ 430, ο 292· ὅθεν ε.) παρακλειςματικόν, „ἐλα“, „ἐμπρός“, „ἄε δέ“, οἷον «ἄγε δεῦρο» „ἄε δέ, ἐλα δέ“ (=ἄγε δὴ, ἐλα δὴ) Α 314, X 254, «δεῦρ' ἄγε» Θ 445, «δεῦρο νῦν» Ψ 285 κ. α. μετὰ πληθ. ῥήματος· καίτοι τὸ «δεῦτε», ὅπ. ἴδ. (Δ. Γ 240 πρῶτος· ὁ Δίνδορρ. μεθ' οὗ ἠκολούθησαν καὶ ἄλλοι νεώτεροι, ἔγραψε ΔΕΙΡΟ κατὰ τὸν Σχολιαστ. καὶ τὸν Ἡρωδιανόν).

ΔΕΥΤΑΤΟΣ [-ος], Η, ΟΝ, ὁ τελευταῖος, ὁ ἔσχατος, ὑπερθ. τοῦ δεύτερος, Τ 51, α 286, ψ 342.

ΔΕΥΤΕ, ἐπὶ ρ. παρακλειςματικόν, ὡς τὸ δεῦρο (ὅπ. ἴδ.), ἀλλὰ συνηθέστατα μετὰ πληθυντικῶς εἴτε ἀνευ τοῦ ῥήματος, οἷον «δεῦτε, φίλοι» Ν 481, X 450 κ. α. εἴτε μετὰ τοῦ ῥήματος, οἷον «δεῦτ' ἄγετε» Η 350 «δεῦτ' ὅμως» Ε 428· ἀλλὰ καὶ μετὰ ἑνικοῦ ῥήματος, οἷον «δεῦτ' ἄγε» θ 41. (Κατὰ τὸν Βούττμαννον ὄχι πολὺ πιθανῶς σύνθετον ἐκ τοῦ «δεῦρ' ἴτε»).

ΔΕΥΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ, „δεύτερος“ 1) κατὰ τὸν χρόνον ἢ τὴν τάξιν, «πρῶτος, δεῦτ., τρίτος» Ψ 264, «δεύτερος ἦλθε» ὁ ε. κατόπιν, K 368, X 207, «δεῦτ. ἄγε»· δευτέρα, ἄλλη λύπη, Ψ 46, μετὰ γεν. «ἐμεῖο δ.» κατόπιν ἐμοῦ, μετ' ἐμέ, Ψ 248. 2) κατὰ τὴν τάξιν ἢ αἶψαν, περὶ τοῦ ἐν τῷ ἀγῶνι μετὰ τὸν πρῶτον ὑπολειπόμενου, Ψ 265, 498.—Τὸ οὐδ. «δεύτερον» πολλάκις ὡς ἐπὶ ρ. δευτέρων φoρὰν, πάλιν, „δεύτερον“ (Φιλίστ. Γ, 429)· Ψ 46 κ. α. συνάπτεται μετὰ τοῦ «αὐ» ἢ «αὐτε» Z 284, Η 448 κ. α. «δεῦτ. αὐτίς» γ 464, τ 65, χ 69· ὡσαύτως ἐκλαμβάνουσι τινες καὶ τὸ πληθ. «δεύτερα» Ψ 538, ὅπερ ὅμως ἄλλοι ὀρθότερον δευτερεῖα, ὁ ε. δεύτερον βραβεῖον, ἐρμηνεύουσιν (ὡς ἐπεσήγησαν τοῦ προηγούμενου «ἄθλον») οὐδὲ εἶνε ἀνάγκη διὰ τοῦτο, ὡς ἤθελεν ὁ Βόθης καὶ ὁ Ἀρενί, νὰ γραφῇ «ἀέθλια».

4. ΔΕΙΝ (μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. ἐνεργ. καὶ κατὰ παθ.) βρέχω, βαίνω, ραντίζω, „μουσκεύω“ μετ' αἰ. «γάλα, παρείας» Ν 653, θ 522, «εἴματα δάκρυσι» η 260· παθ. I 570, P 364 κ. α. «ὅτε γάλας ἄγγεα δαίει» ὅταν τὰ ἄγγεα εἶνε βρεγμένα ἀπὸ τοῦ γάλα, B 474, Η 643.

2. ΔΕΙΝ, κυρ. δέξω, Αἰολ. δὲ ἐπ. ἀντὶ τοῦ δέω.

1) τοῦ ἐνεργ. μόνον ἀορ. α. ἐδεύθη=ἐδέησε, ὁ ε. παρ' ὀλίγον, σχεδόν, οἷον «ἐδεύθησεν δ' οἴησιν ἄκρον ἱκέσθαι» ἐχρειάσθη δὲ νὰ φθάσῃ τὴν ἄκρην τοῦ οἴκου, ὁ ε. δὲν ἐφθάσεν, ἢ παρ' ὀλί-

γον ἔφθασε, ι 540 (483), (ἄλλοι δὲως ἀφαιροῦντες τὴν στίξιν τὴν μετὰ τὸ «τυτθόν» συνάπτουσιν αὐτὸ πρὸς τὸ «ἐδεύθησεν» ἐρμηνεύοντες ὀλίγον ἐχρειάσθη, ὀλίγον ἔλειψε II. καὶ ἀφαιροῦσι τὸ «δὲ» εἰς τὴν τρίτην θέσιν, ὅπερ σπάνιον, ἢ ὅλως διαγράφουσιν αὐτὸ, διότι τὰ «οἴησιν» ἔχει δίγαμμα).—Συνήθ. 2) μέσ. δεῖσθαι, μέλ. δευῖσθαι α.) στεροῦμαι, ἔχω χρεῖαν, „μοῦ λείπει“, μετὰ γεν. B 428, η 492 κ. α. συγνόν τὸ «οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο εἴσης» Α 468 κ. α. «θυμὸς δευόμενος» στεροῦμενος τὴν ζωὴν, ἀποθνήσκων, Γ 294, Γ 472, «οὐ δεῖσθαι πολέμοιο» δὲν μοῦ λείπει πόλεμος, ἔχω ἱκανὸν πόλ. Ν 310· ἀπολ. «δευόμενος» ἐνδεής X 492, ε.) λείπομαι, μένω ὅπισθω, εἶμαι ὑποδεέστερος, «μάχη πολλὴν ἐδεύεο» ἐν τῇ μάχῃ ἔμενες πολὺ ὀπίσω, P 442 μετὰ γεν. προσώπου «ἄλλα πάντα δεύει Ἀργείων» κατὰ τὰ ἄλλα πάντα ὑπολείπεται τῶν Ἀργείων, Ψ 484, πεδλ. E 636, δ 264. (II. Τὸ ῥῆμα σῶζεται ἐν τῇ καθομιλουμ. μόνον κατὰ μετοχὴν μετὰ τοῦ διγαμματος καὶ σύνθετον: „τὰ πιδεγούμενα“ λέγουσιν οἱ Αἰγαιοπελαγονεῖς, τοὐλάχιστον οἱ Ψαριανοί, τοῦτέστι τὰ «ἐπιδεγόμενα» (=ἐπιδεόμενα) τὰ ἄλλως λεγόμενα „τὰ χρειαζόμενα“, τὰ πρὸς τινα πράξιν ἀναγκαῖα ὄργανα, οἷα τὰ πρὸς τὴν θήραν, τὴν ἀλιεῖαν κ.τ.τ.).

ΔΕΧΑΤΑΙ, ΔΕΧΟΑΙ, ἴδ. ΔΕΧΟΜΑΙ.

ΔΕΧΟΜΑΙ, ἀποθ. μέλ. δέξομαι ἀορ. α. ἰδεῖσθαι· παρ. δέδεγμα· ἢ δέγμα (ὅθεν γ. πληθ. ἐπ. δέχαται M 142)· ὑπερ. ἐδεδέγμην ἢ δέδεγμην μετοχ. δεδεγμένος· ἢ δέγμενος· μετ' ὅλ. μέλ. δεδέξομαι=δέξομαι ἐπ. ἀορ. συγκεκομ. ἐδεκτο καὶ δέκτο· προστ. δέξο· ἀπαρρ. δέχθαι (ἰδιαιτέρως τύπος τοῦ παρ. εἶνε τὸ ΔΕΔΟΚΗΜΕΝΟΙ, ὅπ. ἴδ.). 1) δέχομαι, ἀποδέχομαι, παραδέχομαι· ὁ,τι μοι δίδεται, παρέχεται, «ἀποινα» Α 20 κ. α. πλγ. «τί παρὰ τίνος» Τ 40 κ. α. καὶ μόνον «τί τίνος» Η 400, Ε 203, Ω 305· ἀλλὰ τὸ «χρυσὸν ἀνδρός ἐδέξατο» σημ. ἐδέγθη χρυσὸν ἀντὶ τοῦ ἀνδρός της, ἐπώλησε τὸν ἄνδρα της ἀντὶ χρυσοῦ, λ 327· μετὰ ὁπ. «δέχομαι τί τινι» σημ. δέχομαι τι παρὰ τίνος χάριν αὐτοῦ (εἴτε ἵνα ἀπαλλάξω αὐτὸν τοῦ βάρους, εἴτε ἀπλῶς ἵνα δείξω εὖνοιαν πρὸς αὐτόν) B 486, O 87, ο 282, π 40. Ἰδιῶς α.) ἀποδέχομαι, καταδέχομαι ἐπὶ θεῶν· ἱρά» B 420, «πρόφρων» Ψ 647 ἐπὶ ἀνθρώπων· ε.) ὑποδέχομαι, φιλοξενῶ, «τινά» τ 316, «ἐν μεγάροις» Σ 334, «ἐν δόμοισι» ρ 440· γ.) „δέχομαι“, ὑπομένω, «χαλεπὸν μῦθον» υ 274, «Κῆρα» τὸν θάνατον (ἴδ. κήρ) Σ 415. 2) εἶμαι ἑτοιμος πρὸς ὑποδοχὴν, „περιμένω“ καὶ μάλιστα α.) ἐχθρῶς· ὑπομένω, ὑφίσταμαι „δέχομαι“. Παρ' Ὁμ. μετὰ τούτων τὴν σημασίαν εὐρίσκεται μόνον ὁ παρ. «δέδεγμα ἢ δέγμα» μετ' ὅπ. ἐνεστ., ὁ ὑπερσυντ. «ἐδεδέγ-

μην ἢ ἐδέχμην» ἀντὶ παρατατ., ἢ μετοχ. «δε-
δεγμένος καὶ δεγμένος» καὶ ὁ μέλ. «δεδέξομαι»
(ἀλλ' οἱ σχηματισμοὶ οὗτοι δὲν τίθενται καὶ ἀπο-
κλειστικῶς μὲ ταύτην μόνην τὴν σημ., πρβλ.
«χρυσὸν δέδεξο» X 340, «δέκτο δέπας» O 88
κ. ἀ.)· πολλάκις μετὰ δοτ. ὀργανικῆς, οἷον «τόν
δε δεδέξομαι δοῦρί» E 238, «ἔγχει» O 745,
«κατὰ πληθὺν δέδεξο» (Ἐκτορα)· Γ 377· περὶ
τοῦ κωνήσου, «καρτερῶ» Δ 407· καὶ περὶ κά-
πρων, οἷτινες «ἀνδρῶν καὶ κυνῶν κολοσυστὸν
δέχεται» M 447· δ'.) ἐν γένει περιμένω,
προσδοκῶ μετὰ τοῦ «ὀπποῦτε, εἰσέκοι»· πότα,
ἔως· οὐ B 791, K 62, Σ 524· μετ' αἰτ. ἢ ἀπρφ.
«φύτα ἐλπίεσθαι»· εἰ 13, μ 230· ἐπὶ ἀφύγων
«ἰππῆς· τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κείτ' ἐν ἀγῶνι»
(ὧς· καὶ ἐν τῇ καθομολογίᾳ, «τὰ σῦκα σὲ προσ-
μένουν νὰ τὰ φάγῃς») Ψ 273. 3) ἀμετάβ.
διαδέχομαι (Λατ. excurrere) μόνον ἐν τῇ «ὧς
μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ» μοὶ ἀκολου-
θεῖ πάντοτε τὸ ἐν κακῶν κατόπιν τοῦ ἄλλου,
B 290.

δέφα, μέλ. ἴστω· ἄρ. ἀ. μετοχ. δεψήσας, ζυ-
μώνω, μαλακώνω, «κηρόν» μ 48 f.

1. δέφα, ἀπρφ. δεῖν Ὑμ. 6, 12· μέλ. δήσω· ἄρ.
ἀ. δῆσα καὶ ἀναυξ. δῆσα· προστ. γ'. πληθ. δῆ-
σάντων μ 50· μέσ. ἄρ. ἀ. δῆσάμην καὶ θαμι-
στικ. δῆσάσκετο Ω 15· παθ. παρακ. δίδεμαι
[ἔτερος τύπος· ἐπικ. αἰσῆμι, ὅπ. ἴδε]. 1) Ἐνεργ.
„δένω“ (ἀ.) κυρίως δεσμεύω «τινὰ δεσμεῖ ἢ
ἐν δεσμῷ» E 386, K 443, «χεῖρε ἱεῶσιν» Φ
30· «τινὰ χεῖρας τε πόδας τε» „δένω χειροπό-
δαρα“ μ 50· «χαλκίῳ ἐν κεράμῳ δέδετο» ἔμε-
νε δεσμευμένος ἐν σιδηρᾷ εἰρκτῇ, E 387· «νῆες
δέδεκτο» ἦσαν δεμέναι, ἀραγμέναι, κ 92· «ἐκ
τινος ἢ παρὰ τινι» προσδίδω τι εἰς τι, ἢ ἀπὸ τι-
νος, K 475, Θ 544· δ'.) μεταφ. «μένος καὶ
χεῖρας» δεσμεύω τὴν προθυμίαν καὶ τὰς χεῖρας,
Ξ 73· ὅθεν μετὰ γεν. κωλύω ἀπὸ τινος, ἐμ-
ποδίζω, «τινὰ κελεύθου» κωλύω τινα ἀπὸ τῆς
ὁδοῦ, τοῦ ἀπόπλου, δ 380, 469· «πῶς· ἂν ἐγὼ
σε δέομαι» „πῶς δύναμαι ἐγὼ νὰ σὲ δέσω“ δ ε.
πῶς δύναμαι νὰ σὲ υποχρεώσω νὰ τηρήσῃς τὸν
λόγον σου, θ 352. 2) Μέσ. δένω τι ἐπ' αὐτὸν
μου, ἢ ἐπὶ τινος τῶν ἐμαυτοῦ, ἢ τι τῶν ἐμαυ-
τοῦ «ὕπο ποσσὶ πέδῳ» ὑποδέομαι, „ποδέ-
νομαι“ B 44, α 96, β 4 κ. ἀ. «περὶ ἢ παρὰ
τι» Θ 26, P 290· «ὅπλα ἀνὰ νῆα» β 430·
«ἐπὶ κληῖσιν ἔρετρά» β 37· «δίφρουν ὀπισθεν»
ὀπισθεν τοῦ δίφρου του, Ω 15· «δράγματα ἐν
ἐλλεδανοῖσι δέοντα» οἱ θερισταὶ ἔδενον (ἐκαστος
καθ' ἑαυτὸν) τὰ δράγματα, Σ 553.

2. δέφα. Α'.) στερεοῦμαι, μοῦ λείπει, μόν-
ον ἐν τῇ «δῆσεν» (=εδέτησεν) ἔμετο ἀρχῆς ἀλκτῆ-
ρα γενέσθαι· ἐμέ ἐστερήθη (ἐγὼ τοῦ εἰλεῖψα),
ὅστις ἐδυνάμην νὰ ἀποτρέψω ἀπ' αὐτοῦ τὸν ὀλε-
θρον, δ ε. ἐστερήθη τὴν συνδρομήν μου, Σ 400 f.

Β'.) ἀπρόσωπον δεῖν, ὅπ. ἴδε.

Δ'.) κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ ἤδη) μόριον περι-

λαμβάνου ἐν ταυτῇ δῶν σημ. τὴν μὲν χρονικὴν,
τὴν δὲ ὀριστικὴν ἢ ἀφαριστικὴν. Τίθεται δὲ αὐδὲ-
ποτε ἐν ἀρχῇ προτάσεως, πλὴν ἐν ταῖς ἐπικοῖς
συνδουασμοῖς «δὴ τότε, δὴ γάρ» καὶ «δὴ πάλι-
πα», ἀλλὰ πάντοτε ἀκολουθεῖ ἀποκλίνον πρὸς
τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένην λέξιν. 1) ὡς χρονι-
κὸν ἀναφέρεται εἴτε εἰς τὸ παρόν, εἴτε εἰς τὸ
παρελθόν, εἴτε εἰς τὸ μέλλον, καθ' ὅσον τι παρ-
ίσταται ὡς ἀπροσδόκητος ἢ προῶνως γενόμενος,
ἢ τοῦναντίον ὡς πρὸ πολλοῦ προσδοκώμενος καὶ
βραδύναν, ἤδη, πλέον, μέχρι τοῦδε, ἢ τέ-
λος πάντων, ἔτι δὲ νῦν, „τώρα“, πρὸ ὠλί-
γου· ἀ.) ἐπὶ τῶν ἀμέσως παρόντος, „τώρα,
τώρα δά“, «καὶ δὴ μοι γέρας ἀφαίρησεσθαι ἀπει-
λεῖς» A 161· δ'.) ἐπὶ παρελθόντος «ἢ μὲν δὴ
ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες» ἤκουσας ἤδη (μέχρι τοῦ-
δε) ἄλλοτε τὸν λόγον μου Ξ 234 (εἰς ὁμοίον
τινα συνδουασμὸν κέεται τὸ «ἤδη» A 453). «ὅκτι
δὴ προέηκα οἰστοῦς» ὅκτι ἤδη (μέχρι τοῦδε—
πρᾶγμα ἀπροσδόκητον) βέλη ἐξετόξευσας, Θ 297
κ. ἀ. πλγ. καὶ μάλιστα μετὰ τὰ ἀριθμητικά,
οἷον «ἐννέα δὴ» B 434 κ. ἀ. «καὶ δὴ» καὶ
ἤδη, μ 330, «δὴ γάρ» διότι πλέον, P 546, α
494 κ. ἀ. «ὡς δὴ» καθ' ὅσον ἤδη, P 328, χ 33
«ὅς δὴ πρῶτον σχεδὸν ἔστιν» ὅστις πλέον (τέλος
πάντων) εἶνε πλησίον των, β 284· «ὅφρ' ἡ Με-
νέλαος ἀνίστατο» ἀργά τέλος πάντων, H 94 κ.
ἀ. πλγ. γ'.) ἐπὶ μέλλοντος «ρήτεροι γάρ μαλ-
λον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσσεσθαι ἐναίρεμέν», τοῦ λοιποῦ
πλέον ὅσον ἤδη κτλ. Ω 243.—Πολλάκις συνδυά-
ζεται τὸ Δὴ μετὰ χρονικῶν μορῶν, «νῦν δὴ,
τότε δὴ, ὅφρ' ἡ δὴ» ἐν δὲ τῷ συνδουασμῷ «δὴ
νῦν» δυνατόν τὸ μόριον νὰ ἀνήκῃ εἰς τὰ προη-
γούμενα, πρβλ. 2) γ'.) 2) ὡς ὀριστικὸν ὀρίζει
τὸν βαθμὸν ἢ τὴν ἔκτασιν ἐννοίας τινὸς ἢ συμ-
πληροῦ τὰ προηγούμενα, μεταφραζόμενον κατὰ
τὴν ἐκάστοτε συνάρτησιν διὰ τοῦ „δὴ“, σωπαῖα,
μάλιστα, λοιπὸν. Ἰδίως (ἀ.) μετὰ ρημάτων
μάλιστα προστακτ. ἐγκλίσεως, «ἄγε δὴ» „ἄγε
δέ“, „ἔλ' αὖ δὴ“ A 62, Γ 441, «φράζεσθον δὴ»
Γ 445· πολλάκις μετὰ τοῦ «μή» οἷον «μή δὴ—
ἔλπεο» μή ἐλπίξῃς δὴ, Γ 200· «μή δὴ με ἔλωρ
ἔασης» E 684· ὡσαύτως καὶ μετὰ τὰ φόβου ση-
μαντικὰ ρήματα καὶ ἐν γένει ἐπὶ τελικῆς σημα-
σίας τοῦ μή, Ξ 44, Π 84, σ 10 κ. ἀ. δ'.) μετὰ
ἐπιθέτων ἔχει τὸ Δὴ σημασίαν περιοριστικὴν
ἀναλόγως τῆς ἐννοίας αὐτῶν, «ὠκύμορος δὴ μοι
ἔσσεαι» Σ 95 καὶ μάλιστα μετὰ τῶν ὑπερθετι-
κῶν «κράτιστος δὴ» ἰσχυρότατος πάντων A
266· γ'.) μετὰ τῶν ἀντωνυμιῶν ἢ ἀναδεικνύει
αὐτάς, οἷον «ἐκεῖνος δὴ» ἐκεῖνος δά, ἢ ἀναμι-
μνήσκει καὶ ἀναεμφαλοῖ τὰ προηγούμενα, «τοῦ
περ δὴ θυγάτηρ» τούτου λοιπὸν Z 398· «τὰ
δὴ νῦν πάντα τελεῖται» ταῦτα λοιπὸν B 380 κ.
ἀ. πλγ. «ἄλλοισιν δὴ» εἰς ἄλλους δά, ἄλλοι δά
εἶνε ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους, A 295. 3) μετὰ
μορίων συνδυαζόμενον εἶνε ὅτε μὲν χρονικόν,
ὅτε δὲ συμπληρωτικόν ἢ ὀριστικόν· ἀ.) μετὰ των

τελικῶν συνδέσμων «ὡς δὴ, ἵνα δὴ» διὰ νά—
δά, E 24, «ὡς δὴ ὄφελον» α; ἦτο δά δυνατόν,
α 247· β.) μετ' αἰτιολογικῶν ἢ εἰδικῶν συνδέ-
σμων εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χρονικῶν, ἴδ. 1) β.)
«ὡς δὴ» εἰρωνικῶς: ὅτι δηθεν, A 440, καὶ ἀντὶ
τοῦ ἐπειδή, ἀφ' οὗ δά, δ 373· γ.) μετὰ τῶν
ἐρωτηματικῶν εἶνε ἀποκλειστικόν, ὅ ἐ. περὶ μό-
νου τοῦ προκειμένου καὶ κυρίως: περὶ αὐτοῦ
γίνεται ἡ ἐρώτησις: «πῇ δὴ» (ἐν τῇ καθομι-
λουμένῃ προτάσσμεν τὸ «πῆς μου τοῦτο δά»
καὶ ἐπειτα ἐπιφέροντες τὴν ἐρώτησιν: πῶς) B
339· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως «ἐ-
σπετε ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνωνος ἀντίος
ἦλθεν» εἰπέτε μοι ποῖος δά ἦτο ἐκείνος ὅστις
κτλ. A 249· δ.) περὶ τοῦ «εἰ δὴ» ἴδ. εἰ· ε.)
μετὰ τῶν βεβαιωτικῶν μορίων ἐκφράζει τὸ
ἀναμφιδόλον τῆς βεβαιώσεως «ἡ δὴ, μάλα δὴ»
,,εἰ δέ“, βεβαιότατα, χωρὶς ἄλλο, A 573 κ. α.
ἴδ. ὡ· ὡσαύτως καὶ μετὰ τῶν ἀρνητικῶν μορίων
«οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἐστάμεν καὶ Ἀχαιοὺς
μάρνασθαι» δὲν θά ἀφήσωμεν δά κτλ. E 32 (ἡ:
δὲν θά ἀφήσωμεν τέλος πάντων;).—Κατὰ τὸν
Ναίγελδοχ εἰς ἴλ. A 434, 338, 540 τὸ Δὴ
κιρνᾶται ἢ μάλλον ἐκθλιβέται ἐν τοῖς «δ' οὕτως,
δ' αὐτε, δ' αὐ» συνίζανται δὲ ἐν τῷ «δὴ ἀ-
γρην» μ 330, «δὴ ἐξδομον» μ 399 «δὴ ὄγ-
δον» η 264· καὶ περὶ μὲν τοῦ «μὴ δ' οὕτως»
δὲν εἶνε ἀμφιδόλια ὅτι τὸ ἐν αὐτῷ Δ=δὴ· περὶ
δὲ τοῦ «δ' αὐ, δ' αὐτε» (ἄπερ ὁ Ἀρτουγγ
«δηῦτε, δαῦ» γράφει) ἀμφιδόλεια ἐν τῷ
ἂν τὸ Δ' εἶνε Δὴ ἢ Δέ. (ἢ. Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ
τὸν Ἀρτουγγ καὶ τοὺς ἄλλους μοριολόγους: ὁ
δὲ νεώτερος τούτων Βαῦμλεῖνος, σχετίζων τὸ
μόριον πρὸς τὸ δηλως καὶ ἄλλα: ρίζας σημα-
νοῦσας τὸ φῶς, ὅσται ὡς κυρίαν καὶ μόνην αὐτοῦ
σημ. τὸ προδήλιως, φανερά, ἐξ ὅπαντος,
βεβαίως, ἀναιρῶν οὕτω τὴν ἐκ παρανοήσεως
καὶ παρεξηγήσεως προσελθοῦσαν χρονικὴν σημα-
σίαν. Τὸ μόνον τῆς καθομιλουμ. μορίου, ὅπερ
ἀπανταχοῦ σχεδὸν ἐρμηνεύει ταύτην τὴν μίαν καὶ
μόνην σημασίαν τοῦ Δὴ εἶνε τὸ „δὰ“, (ἐνιαχοῦ
δὲ καὶ τὸ „δέ“, ὅπερ προφέρεται δὲ, ὅταν μετὰ
τῶν προστακτικῶν „εἰλα δέ, πήγαινε δέ, ἀε δέ
(=ἀγε δὴ)“ κ. α.) δι' οὗ πολλὰ μὲν τῶν ἀνωτέρω
παραδείγματων ἡρμηνεύσαμεν, πλεονα δ' ἐτι ἡδυ-
νάμεθα νά ἡρμηνεύσωμεν, ἂν ἐκλοσθῶμεν τοῦ
Βαῦμλεῖνου τὴν ἄλλαν ὀρθὴν καὶ εὐσεβ. θεωρίαν).

ΔΗΘΑ=ΔΗΝ, ἐπ. (κατ' ἐκθλιψιν «δὴθ» B 435)
ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἐπὶ πολὺ, E 404, α 49,
γ 336 κ. α. «δηθ. μάλα» παρὰ πολὺν χρόνον
E 587.

ΔΗΘΗΝ [-], βραδύνων, χρονοτριβῶ, A

27, μ 424.

ΔΗΚΟΝ, ἄνθρωπος, ὁ υἱὸς τοῦ Περγᾶσου, Τρῶς,
ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθεὶς, E 534. (Πα-
ράγεται κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ Δηκίων=Δηκῶν,
ὅπερ εἶνε σύνθετον ἐκ τοῦ δηίς, καὶ τοῦ ἀχρ.
κάω=κτείνω, οἰοῦντο ὅ ἐν τῇ μάχῃ φονεύων).

ΔΗΙΟΣ, π, ον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ δάτος, ποι (δαίς),
ὀλεθριός, ἐχθρικός, «δ. πῆρ» ἐξολοθρευτικόν
πῆρ ἴλ. B 415, Z 334 κ. α. «πόλεμος» Π
449, 474 κ. α. «δ. ἀνὴρ» πολέμιος, Z 481 κ.
α. πλχ. ἐτι δὲ καὶ ἀνευ οὐσιαστικοῦ «δῆμος»
πολέμιος: B 544, Δ 373 κ. α. πλχ. [Τὸ εἶνε
βραχὺ μακρᾶς δὲ οὔσης τῆς λεηλοῦσης, τὸ η
ἀποτελεῖ συνίησιν B 415, 514].

ΔΗΙΟΠΙΤΗΣ [-], οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου
ὑπὸ τοῦ Ὀδ. φονευθεὶς, A 420.

ΔΗΙΟΤΗΣ, ἄνθρωπος, ἡ (δῆμος), συμπλοκή, μά-
χη, Γ 20, E 348 κ. α. σφαγή, φόνος, X 64,
«αἰνὴ δ.» φοβερά, πεισματώδης μάχη, μ 257.

ΔΗΙΟΧΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Ἀχαιῶν, O 341.

ΔΗΙΩΝ, κατὰ συναίρεσιν, δηῶν (δῆμος), μέλ. ἐξώ-
σω ἀόρ. ἐδήωσα: ἀόρ. παθ. ἐδήωθην, ἐξολο-
θρεύω, ἀφανίζω, καταβάλλω, μετὰ αἰτ. καὶ
δοτ. ὄργαν. «ἐγγχεῖ, γαλκῶ» Θ 534, δ 220 κ.
ἀλλχ. «μάλιστα τῆς ἴλ.» «ἀλλήλων ἀμφὶ στή-
θεσσιν ἀσπίδας ὄρηον» τὰς ἀσπίδας περὶ τὰς στήθας
ἀλλήλων συνετρίβων, E 452, M 425 κ. α. «λύ-
κοι ἔλαρον δηώσαντες» σπαράζαντες, Π 438· ἐτι
δὲ «γαλκός δηώσας» E 548 «δηῶν περὶ τινος»
μάχομαι, Σ 195. (Τὸ δηῶν, ὡς καὶ τὸ ἀράω
καὶ ἄλλα ῥήματα εἰς ὅω, ἐκτείνεται κατ' ἀνα-
λογίαν τῶν εἰς ἀω ῥημάτων, οἷον «δηῶν, δηῶ-
μεν κτλ. Ὁ τόπος δηῶν δὲν εὐρίσκεται παρ'
Ὀμ., οἱ δὲ συνηρ. τύποι δηῶν, δηῶσαι τιθεν-
ται κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου).

ΔΗΙΩΤΑΟΣ [-], ὁ, εἰς τῶν ἐταίρων τοῦ Σθενέ-
λου, E 325.

ΔΗΙΩΤΡΟΣ [-], ὁ, εἰς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ
Ἑλένου φονευθεὶς, I 83 κ. α.

ΔΗΪΦΟΒΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑ-
κάδης, εἰς τῶν πρώτων ἡρώων μεταξὺ τῶν
Τρῶων, M 94, N 156 ἐξ.—Κατὰ τὸ δ 276 ἐπο-
ρεῖσθαι μετὰ τῆς Ἑλένης εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ δου-
ρεῖου Ἰππου, καὶ κατὰ τὴν μετέπειτα παράδοσιν
ἔγινε σύζυγος αὐτῆς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πά-
ριδος, Εὐριπ. Τρωάδ. 932.

ΔΗΛΕΟΜΑΙ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., ἀποθ. (ἀμ-
φιδόλον ἂν παρῇται ἐκ τοῦ δαίω καὶ συγγ. τῷ
Λατ. deleo) μέλ. δηλήσομαι, ἀόρ. α. ἐδήλησά-
μην. 1) διαφθεῖρω (τὸνναντίον: ὀνίνημι) Ὑ.
Ἑρμ. 544· συνήθως φθεῖρω, βλάπτω, μετ'
αἰτ. «ῥινόν» γ 278, «ἴππου» Ψ 428· τραυ-
ματίζω καὶ φανεῶν, λ 401, «τινὲ γαλκῶ»
γ 368· «Ἀχαιοὺς ὑπὲρ ὅρκια» προσβάλλω,
κακοποιῶ ἐναντίον τῶν συνθηκῶν τοῦς Ἀχ. Δ
67, 72. 2) ἐπὶ πραγμάτων καταστρέφω,
ἐξολοθρεύω, διαφθεῖρω «καρπὸν» A 156, θ
444, ν 424· ὅρκια ὑπερδοκῆ· παραδοῖν («γα-
λῶ») τὰς συνθήκας: δι' ἐπιστορίας, Γ 407· ἀπόλ.
βλάπτω, προξενῶ βλάβην, «σὴ βουλὴ δη-
λήσεται» E 402· «ὑπὲρ ὅρκια» παρὰ τὰς συν-
θήκας: βλάπτω Δ 236, 274.—Ἐκ τούτου.

ΔΗΛΗΜΑ, τό, ποι. βλάβη, καταστροφὴ
«δῆλήματα νηῶν» λέγονται οἱ κακοὶ ἄνεμοι,

μ 286 τ. «δήλημα βροτοῖσιν ἔσσαι». Ὑ. Ἀπ. 364.

ΔΗΛΗΜΩΝ, ΟΝ, γεν. ΟΝΟΣ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (δηλέωμαι), ἐπιβλαβής, ὀλέθριος «θεοί» κακοποιοί, Ω 33· ὡς οὐδισατ. καταστραφεύς, ὀλετήρ «βροτῶν δηλήμων» σ 85, 116, φ 308.

ΔΗΛΗΤΗΡ, ΠΡΟΣ, ὁ (δηλέωμαι), ὀλετήρ, διαφθορεύς, Ἐπ. 44, 8.

ΔΗΛΟΣ, ἡ, νησιδίων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, εἰς τὰς Κυκλάδας ἀνήκον, μετὰ πόλεως ὁμωνύμου, τόπος γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος (ἰδ. τὴν λ.) καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, πρότερον Ὀρτυγία καλούμενη, ζ 462, Ὑ. Ἀπ. 16, 64.—Ἐπὶ θ. θηλ. ΔΗΛΙΑΣ, ΛΑΟΣ, Δηλιακή, Ὑ. Ἀπ. 167. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ δηλος, διότι κατὰ τὸν μῦθον αἰφνης ἐδηλιώθη (ἀνέδυσεν ἐκ τῆς θαλάσσης), ἵνα δεχθῇ τὴν ὑπὸ τῆς Ἥρας καταδικασμένην Λητώ, ἐπιτοκὸν ἦδ' οὖσαν. ἢ τὴν σήμερον λέγονται, Δήλαια; αὐτὴ τε καὶ τὰ περὶ αὐτὴν νησιδία).

ΔΗΛΟΣ, Η, ΟΝ (ἐπ. ΔΕΒΛΟΣ, ὅπ. ἰδ.) φανερός, καταφανής, υ 333 τ.

ΔΗΜΗΤΗΡ, γεν. ΤΕΡΟΣ καὶ ΤΡΟΣ, αἰτ. ΔΗΜΗΤΕΡΑ καὶ ΔΗΜΗΤΡΑ (πιθάν.=γῆ μήτηρ), ἡ Δημήτηρ, Λατ. Ceres, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Γαίας, ἀδελφὴ τοῦ Διὸς, μήτηρ τῆς Περσεφόνης ἐκ τοῦ Διὸς, σύμβολον τῆς καρποφόρου καὶ γονιμοποιου δυνάμεως τῆς φύσεως ὅθεν ἰδίως προστάτις τῆς γεωργίας καὶ ἐπομένως τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς τάξεως καὶ τῶν θεσμῶν (ὅθεν «θεσμωφόρος» παρὰ τοῖς μετέπειτα) Ε 500, Ξ 326, πρὸς. Β 696. Ἐρῶσα τὸν Ἰασίωνα ἔτεκεν ἐξ αὐτοῦ (κατὰ τὸν Ἡσιόδου) τὸν Πλούτων, ε 125. Ἡ κυριωτάτη πηγὴ τοῦ περὶ αὐτῆς μύθου εἶνε ὁ Ὑμ. εἰς Δημήτηρ. (ἢ. Ἐν τῇ πρώτῃ χωρίῳ ἀποδίδεται εἰς αὐτὴν τὸ ἐπιθετον «ξανθή» (ἰδ. τὴν λ.) πιθανῶς διὰ τὸ ξανθὸν ἢ πυρὸν τοῦ ὀρίμου σίτου).

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ, ΟΝ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ δημιουργός (δήμιος, ἔργον) ὁ δημόσιόν τι καὶ κοινωφελές ἔργον ἔχων, καὶ οὐδενὸς ὦν ἰδιαιτέρως καὶ ἀποκλειστικῶς θεράπων, ὅθεν ὁ εἰς τὴν κοινωνίαν ὠφέλιμος, ἐπιθετον τῶν μάντεων, λατρῶν, ἀρχιτεκτόνων, αἰδοῶν, ρ 383 (ἂν καὶ ὁ Δοιδερλ. νομίζει ὅτι οἱ αἰδοῖ διὰ συγκαταλέγονται, ἀλλὰ μᾶλλον ἀντιδιαστέλλονται πρὸς τοὺς δημιουργούς) ἔτι δὲ καὶ τῶν δημοσίων κηρύκων, ε 435· μεταφ. «ὄρθρος» ἡ πρὸς ἐργασίαν εὐθετος· πρῶτα Ὑ. Ἐρμ. 98.

ΔΗΜΙΟΣ, ΟΝ (δήμιος) εἰς τὸν δῆμον, τὸν λαόν, ἀναφερόμενος, δημόσιος, εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθὸν ἀποβλέπων, κοινωφελής, «οἶκος» υ 263· «πρῆξις» δημοσία, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ «ἰδίη» γ 82· «δ. αἰσυνῆται» ὑπὸ τοῦ λαοῦ αἰρετοὶ διαίτηται, θ 259, «δῆμιόν τι ἀγορεύω» κοινωφελές, ε 32, δ 314.—Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπὶ. «δῆμια πίνω» πίνω ἐκ τοῦ δημοσίου, Ρ 250. (Κατὰ τὸν Νίσην σημ. πίνω ἐκ τοῦ οἴνου, ὅστις κοινῶς ὑπὸ πάντων τῶν Ἀχαιῶν εἰσρέ-

ρετο εἰς τὴν κλισίαν τοῦ ἀρχιστρατήγου, ἵνα πίνωσιν ἐξ αὐτοῦ οἱ γέροντες, πρὸς. Ι 74).

ΔΗΜΟΚΡΟΣ, ΟΝ, ἐπ. (δήμιος, βιβρώσκω) ὁ καταβιβρώσκων τὸν δῆμον τουτέστι τὰ τοῦ δήμου (ἢ ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, τὸν τρώγει (ὡς τὸ κόκκαλον) «τρώγει τὰ πράγματα τοῦ» «δ. βασιλεὺς» Α 234 τ.

ΔΗΜΟΓΕΡΑΝ, ΟΝΤΟΣ, ὁ (δ. γέρων) ὁ γέρον τοῦ δήμου, ὁ διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ αἶμα αὐτοῦ παρὰ τε τοῦ δήμου καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως προτιμώμενος. (ἢ. Ἐν τῇ καθομῇ. ἐσώθη καὶ ὄνομα καὶ πράγμα σχεδὸν τὸ αὐτὸ «δημογέρων»). Ὑ. Δ. Γ 149· καὶ ἐπὶ τοῦ βασιλέως αὐτοῦ τίθεται, Α 372.

ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ, ὁ, τυφλὸς Φαίᾳς αἰοῖδός, ἐν τῇ νήσῳ Σχερίᾳ, θ 44 ἐξ. ν 27 ἐξ. (ἐκ τοῦ δήμος καὶ δέχομαι, οἰοῖται ὁ παρὰ τῇ δήμῳ εὐπρόσδεκτος).

ΔΗΜΟΘΕΝ, ἐπὶ. ἐκ τοῦ δήμου, τ 197 τ. (ἢ. ἐνθα τὸ «δημόθεν» συναπτέον πρὸς τὸ «ἀγείρας» πρὸς. ν 14).

ΔΗΜΟΚΛΕΩΣ, ΠΗΤΟΣ, ὁ, ἄγαμος υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς φονευθεὶς, Δ 499.

ΔΗΜΟΛΕΩΝ, ΟΝΤΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θωανόης, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύς φονευθεὶς, Γ 395 ἐξ.

ΔΗΜΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ὁ, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, χ 242, 269.

Δῆμος, ὁ, 1) ὁ δῆμος, ὁ λαός· ἀ.) τὸ σύνολον τῶν κατοίκων χώρας τινὸς ἢ πόλεως, λαός, κοινότης (Λατ. populus, Β 547 κ. ἀ. «μέγα πῆμα πόλιν τε παντὶ τε δήμῳ» Γ 50· ὠσαύτως μετὰ τοῦ «πόλις» Ω 706, λ 14· δ.) ὁ λαός, οἱ πολλοί, τὸ πλῆθος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἄρχοντα ἢ εὐγενή, «δῆμου ἀνὴρ» ἀνὴρ ἐκ τοῦ λαοῦ, Β 488, 498, Α 328· «λίσσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον» τὸν βασιλέα καὶ ὅλον τὸν λαόν, η 157· γ.) ἡ ὑπὸ τοῦ λαοῦ κατοικουμένη χώρα ἢ χωρίον (ἢ. πρὸς. τοὺς μετέπειτα δῆμους, τῆς Ἀττικῆς π. γ. καὶ τοὺς σήμερον ὠσαύτως καλουμένους) «ἐκ δήμου ἔλασεν» Ζ 158· «Βοιωτοὶ μάλ' αἰὶν' ἔχοντες» Ε 710· πρὸς. Π 437 καὶ 514· «Λυκίης ἐν πτόνι δῆμῳ» καὶ ἀλλ' αὖτις ὠσαύτως μετὰ γεν. «ἐν δῆμῳ Ἰθάκης, Τρώων, Φαίηκων κτλ.» «κατὰ δῆμον» ἐν τῇ χώρῃ, δ 167. Μεταφορικ. «δῆμος Ὀνειρων» ἡ χώρα τῶν Ὀνειρων, ω 42. (Κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ δέμῳ, οἰοῖται κτίσμα· κατὰ δὲ τὸν Ρόστ ἐκ τοῦ δαμ-, δαμάω· οἱ ὑποτεταγμένοι).

Δῆμος, ὁ, τὸ λίπος, τὸ «ἄλειμμα» (κορ. τὸ ἐπίπλοον, ἡ «στέπη» Λατ. omentum) τῶν ζώων, Χ 501, ξ 428 κ. ἀ. ἡ καὶ τοῦ ἀνθρώπου Θ 380, Α 818 κ. ἀ.

ΔΗΜΟΪΚΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Φιλήτορος, Τρώες, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύς φονευθεὶς, Γ 457.

ΔΗΜΟΦΩΝ, ΠΗΤΟΣ, ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Δημοφών (ἐκ τοῦ φών, οἰοῖται· λάμψις τοῦ δήμου,

πρὸλ. ME.) υἱός τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, ὃν ἡ Δημήτηρ ἀνέθρεψεν ἐν Ἑλευσίνῃ, Ὑ. Δῆμ. 234.

Ἀννά, οὔτε, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, τῶν Ἑλευσινίων, Ὑ. Δῆμ. 409.

-ἀνή, μόρ. ποι. καὶ μάλιστα ἐπ., πολλὸν χρόνον, ἐπὶ μακρόν, Λατ. diu, P 695, 6 164 κ. πλγ. «μᾶλα δὴν» A 416 κ. ἀ. «δὴν οἰχόμενος» πολλὸν ἤδη χρόνον λείπων, 6 245, «οὐδὲ δὴν ἦν» δὲν ἔζησε πολλὸν χρόνον, Z 431, 439, H 426 κ. ἀ. (κυρ. δῖν· ὅθεν τό πρό αὐτοῦ βραχὺ φωνῆεν ἐν ταῖς φράσεσι· οὐδὲ δὴν, μᾶλα δὴν, ἐπὶ δὴν» ἐκτείνεται σταθερῶς). Ἐκ τούτου

ΔΗΝΑΙΟΣ, ἡ, ὅν, ποι. καὶ μάλιστα ἐπ., πολυχρόνιος, μακροβίος, E 407 f.

ΔΗΝΕΑ, τὰ, ποι. καὶ μάλιστα ἐπ. (συγγ. τῷ δῆω), βουλαί, ἀποφάσεις, ἐπινοήματα, «θεῶν» ψ 82· «ἦται δ· εὐμενῇ φρονήματα, Δ 361· ἐπὶ κακοῦ, μηχανεύματα, δόλοι, μηχανορραφαί, δολοπλοκίαι, «δ. ὁλοφώα» κ 289.

ΔΠΟΑ, ἴδ. ΔΗΙΟΑ.

ΔΗΠΟΤΕ καὶ ΔΗΠΟΤΑΡ' Ὅμ. εἶνε εἰσέτι ἄγνωστα· ὅπου δὲ τὸ «ποτέ» καὶ «πού» ἀκολουθεῖ μετὰ τὸ «δῆ», ἡ σύμπτωσις εἶνε παντάπασι τυχαία καὶ ἑκάτερον μῦθον ἔχει τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ σημασίαν· ὅθεν τὸ «δῆ ποτε»=ἤδη ποτέ, «μῖα φορά δά» ζ 162· «οὐκ ἂν δῆ ποτε—ἦγε» ποτέ δά δὲν θά τὴν ἔπαιρνε, T 271 (ὅπου ὁ Οὐδολφιος ἔγραψε· δῆ ποτε)· «δῆ που» βεβαίως κάπου, «οὐ δῆ που ὅστέα» αὐτοῦ δά τὰ κόκκαλα τί· ἔξορι ποῦ, α 164 (|| «χωόμενος, ᾧ δῆ που»=χωόμενος· τοῦτ' ἤδη, ὅ (=ὅτι) που, ὅ ἐ. ὀργιζόμενος· δι' αὐτὸ δά, δι' αὐτὸ σωστά, διότι κάπου κτλ.) Ω 736· πρὸλ. ποτέ, ποῖ καὶ αὐ.

ΔΗΡΙΟΜΑΙ (·...), ἀποθ., ποι., ἀπαρφ. τοῦ ἐνεσ. θηριάζομαι κατ' ἑκτ. ἀντὶ τοῦ θηριάζομαι, παρატ. γ'. πληθ. θηριόωντο κατ' ἐπ. ἑκτ. ἀντὶ τοῦ ἐθηριόωντο· ἐπὶ δὲ καὶ ἐκ τοῦ ΔΗΡΙΟΜΑΙ μέσ. ἀορ. ἀ. θηριάζομαι [τὸ ἰ μακρόν], θ 76 καὶ παθ. ἀορ. γ'. δούκ. θηριυθῆτην (ταυτόσημον μὲ τὸν μέσ. ἀορ.) Π 756.—Σημ. μάχομαι, διαμάχομαι (διὰ τῶν ὀπλων ἐρίζω) Π 96, 756· «περὶ νεκροῦ» P 734· καὶ διὰ λόγων ἐρίζω, φιλονεικῶ, «ἐπέσσει» θ 76, «ἀμφὶ τινι» M 424. Ἐκ τοῦ

ΔΗΡΙΞ, ἰογ. ἡ, ποι. ἔρις, φιλονεικία, ἀγών, P 158, ω 545.

ΔΗΡΟΣ, ἡ, ὅν, ποι. (δῆν)=ΔΗΝΑΙΟΣ, ἐπὶ μακρόν διαρκής, μακρός, «δηρόν χρόνον» μακρόν χρόνον, Ξ 206, Ὑ. Δῆμ. 282· συνήθως τὸ αὐδ. δηρόν ἐστὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον, μακρόν χρόνον, B 298, α 203 κ. ἀ. «ἐπὶ δηρόν» ἐπὶ μακρόν, I 445.

ΔΗΣΑΣΚΕΤΟ, ἴδ. Δ ΔΕΟ.

ΔΗΣΕ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔδεσσε ἐκ τοῦ Δ ΔΕΟ, ἡ ἀντὶ τοῦ ἐδέσσε ἐκ τοῦ Δ ΔΕΟ, ἄπ. ἴδε.

ΔΗΟ, ἐπ. μέλλον ἢ ἐνεστώ· μὲ σημ. μέλλοντος· ἐκ τῆς ῥίζης δα-, ἐξ οὗ μόνον εὐρίσκονται

τὰ «δῆεις, δῆομεν, δῆετε» θά εἰδρω, θά τόχω, μετὰ αἰτ. «δῆεις ἄλσος» ζ 291· «πήματα» λ 445· «οὐκ ἄνυσιν δῆομεν» ἴδ. λ. ΛΗΓΕΙ· «οὐκ ἐπὶ δῆετε τέκνωρ Ἰλίου» δὲν θά ἐπιτύχῃς τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἰλίου, I 448, 685.

Ἀνά, οὔτε, ἡ, ὄνομα τῆς Δημήτρος· ἐν τῷ Ὑ. Δῆμ. 47, 244, 492 (πιθανῶς· ἐκ τοῦ προηγ. Δῆο, οἰονεῖ ἡ μέλλουσα νά εὕρῃ, ἡ ζητοῦσα, «γυρεούουσα» τὴν ἀρπασθεῖσαν δηλ. θυγάτηρα τῆς Περσεφόνης).

ΔΙΑ, ἴδ. ΖΕΪΣ.

ΔΙΑ [·...], ἀλλ' ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου τὸ εἶνε μακρόν, οἶον Γ 357, Δ 435, H 251, Δ 435].

Α') Πρὸθ. συντασσομένη μετὰ γεν. καὶ αἰτ. κυρ. σημ. τὸ διὰ μέσου. 1) Μετὰ γενικῆς μόνον τοπικῶς σημαίνει· α.) τὴν διὰ μέσου τινὸς πράγματος κίνησιν καὶ διαπέρασιν (μὲ σκοπὸν ἐπιστροφῆς)· «δι' ὧμον ἔλθεν ἔγχος» διαπέρασε τὸν ὧμον, Δ 481· «ἴθυσεν διὰ προμάχων» ὤρμησε κατ' εὐθείαν διὰ μέσου τῶν προμάχων, P 281· «βάν διὰ δώματος» διήλθεν τὸ δῶμα (|| ἄλλοι γράφουσι κατὰ τὴν Ὁμηρ. συνθήκειαν «διὰ δώματα» ἴδε κατωτ.) ο 409 κ. ἀ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ τροπικὴ φράσις «πρίσω διὰ πάντων» κυρ. ἀφ' οὗ διέλθω πάντας ἐμφανίζομαι πρῶτος, διαπρίσω, διακρίνομαι μεταξὺ πάντων, M 404. (Πρὸς ἀκριβοτέραν δὲ ἑκφράσιν τῆς σημ. ταύτης συνάπτεται πολλάκις μετὰ τῆς Ἐκ καὶ Πρὸ ἴδ. ΔΙΕΚ καὶ ΔΙΑΠΡΟ· β.) ἄνευ τῆς ἐπιστημασίας τῆς διαπέρασεως, ἀπλῶς· κίνησιν διὰ μέσου ἢ ἐν τινι ἢ κατὰ τι «διὰ νήσου ἰών» πορευόμενος κατὰ τὴν νήσον ἢ ἐν τῇ νήσῳ, μ 335, «βῆ διὰ προμάχων» ὑπῆγεν εἰς τὸ μέσον τῶν προμάχων, Δ 495· «διὰ νηὸς ἰών» βαδίζων τῆδε κἀκεῖσε κατὰ τὴν ναῦν ἢ ἐν τῇ νηί, μ 206 κ. ἀ. 2) Μετὰ αἰτιατικῆς· α.) τοπικῶς· τὴν ἐν τινι κίνησιν κατὰ μίαν ἢ πολλὰς διευθύνσεις ἀπὸ τοῦ ἐνός· ἀκρου μέχρι τοῦ ἄλλου, μόνον ποι. «διὰ δώματα ποιπνύω» A 600, «ἐξιλόμενος διὰ βήσας» P 283, «ἐρχόμενος κατὰ ἄστου διὰ σφάγ· διὰ μέσου αὐτῶν, η 40· «διὰ ὑσμίνας» διὰ μέσου ἢ ἐν τῇ μέσῃ τῶν μαχῶν, κατὰ τὰς μάχας, B 40 κ. ἀ. πολλάκις δὲ καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει σημασ. μὲ τὴν 1) ἀ.), οἶον «διὰ σκόλοπα» καὶ τάρφρον ἔδεσαν· διέδεσαν τοὺς σκόλοπα· καὶ τὴν τάρφρον, Θ 343, O 4· τροπικ. «οὐ κεν διὰ στόμα ἀγοῖτο μῦθον» δὲν θά ἄφινε τὸν λόγον νά διέλθῃ διὰ τοῦ στόματός του, «δὲν θά ἔδοινα τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ» Ξ 94· β.) χρονικῶς· τὴν ἐπὶ τινι χρόνον διαρκεῖαν, «διὰ νύκτα» διὰ νυκτός, ὅπερ ὀνόμαται ὅτε μὲν χρονικῶς, ὅτε δὲ τοπικῶς· δὲ ἐρμηνευθῇ, θεωρουμένης τῆς νυκτός· ὡς σκοτεινῆς τινος· ἐκτάσως, B 57, Θ 510, ο 8 κ. ἀ. γ.) τὴν αἰτίαν· ἔνεκα, ἐξ αἰτίας σπανιότερον ἐν τῇ ἴλ., συχνότερον ἐν τῇ Ὁδ. «δι' ἀτασθαλίας ἐπαθον κακόν» ψ 67· «δι' ἀπραδίας κτεῖνε» τ 523· ἡ ἰδιαιτέρον διὰ μέσου, διὰ συνεργείας, τῇ

μεσολαδῆσαι, «διὰ μαντοσύνην» διὰ μέσου τῆς μαντ. Α 72· «Ἀθηναίης διὰ βουλὰς» Ο 74 «δι' ἐμὴν ἰσότητα» Ο 44 «διὰ μῆτιν Ἀθήνης» Κ 497 (ἀθετᾶται ὁ στίχος)· «νικῶσαι δι' Ἀθηναίων» τῇ βοήθειᾳ τῆς Ἀθηνᾶς, θ 520, πρὸς λ 276, ν 424 κ. ἀ. τῆς 'Οδ.

Β'.) Ἐπὶ ῥῆμα ἄνευ πτωχικοῦ, «πέρα» καὶ πέρα· «μάλιστα ἐν τῇ συνδυσμασί» ΔΙΕΚ καὶ ΔΙΑΠΡὸ ἄπ. ἴδε.

Γ'.) Ἐν συνθέσει σημ. ἀ.) τὴν διὰ μέσου κίνησιν· β'.) τὴν συντέλειαν ἢ συμπλήρωσιν· ἐξ ὁλοκλήρου, ὁλοτελῶς· γ'.) χωρισμὸν ἢ διαίρεσιν ἢ διάστασιν· δ'.) ἀμοιβαίότητα ἢ ἀμειλίαν· εἰ) κατὰ τὸ μέσον ἢ ἐν τῇ μεταξύ, οἷον «διάλευκος» ἐν τῇ μεταξύ λευκός.

ΔΙΑ-ΒΑΙΝΩ, ἄορ. β'. διέδην· μετοχ. διαδίας. 1) ἄμετ. στέχω μετὰ τὰ σκέλη μου ἀνοικτά («διάσκελα») «εὖ διαδίας» Μ 458. 2) μεταβ. «διασκελίτω» ὑπερβαίνω, διαβαίνω, «τάφρον» Μ 50, «εἰς Ἡλίδαν» περνῶ εἰς τὴν Ἡλίδαν, δ 635.

ΔΙΑ-ΤΙΓΝΗΣΚΩ, ἄορ. β'. ἀπαρφ. διαγνῶναι, διακρίνω, διαγινώσκω «τινά» Ὅδ. Η 424, «εὖ δ. ὁστέα» Ψ 240, 470.

ΔΙΑ-ΤΛΑΦΩ [...], ἄορ. ἀ. μετοχ. διαγλύψας, διορύττω, σκάπτω, καίλαινω, «εὐνάς ἐν ψαμάθοις» σκάπτων ἀνοίγω, δ 438 τ.

ΔΙΑ-ΤΡΑ [...], ἄορ. β'. διήγαγον. 1) διαπεράω, διαπερίω τινα (μετὰ πλοῖον) υ 187 τ. 2) διάγω, διατρέβω, «περνῶ» οἷον «αἰῶνα» διάγω τὸν βίον, περνῶ τὴν ζωὴν μου, Ὅδ. 19, 7.

ΔΙΑ-ΔΑΙΟΜΑΙ, Ἰων. καὶ ποι. διανέμω, διαμοιράζω «παῦρα» Ι 433 (ἐν τμήσει). Πρὸς ΔΙΑΔΑΤΕΟΜΑΙ.

ΔΙΑ-ΔΑΠΤΩ, ποι. ἄορ. ἀ. διδάψα, διασχίζω, διατρύπω Ὅδ. Ε 858, Φ 398.

ΔΙΑ-ΔΑΤΕΟΜΑΙ [...], ἐπ. διανέμω, μοιράζω, «κτῆσιν» Ε 458 τ. (ἐν τμ.).

ΔΙΑ-ΔΕΡΕΟΜΑΙ, ποι., ἀποθ., ἄορ. β'. διέδρακον, διορῶ, μετ' αἰτ. Ξ 344 τ.

ΔΙΑ-ΔΗΛΕΟΜΑΙ, ποι., ἀποθ. διαφθείρω, ὅθεν κατασπαράττω, ξ 37 τ.

ΔΙ-ΔΕΙ, ἴδ. ΔΙΔΗΜΙ.

ΔΙΑ-ΕΙΔΟΜΑΙ, ἐπ. μέσ. μέλ. διαίσομαι. 1) μεταβ. ἀφίω νὰ διαφαινῇ, καταδεικνύω τι τῶν ἑμαυτοῦ «ἦν ἀρετὴν» Θ 535. 2) ἀμεταβ. διαφαίνομαι, καταφαίνομαι, «ἀρετὴ διαίδεται» Ν 277.

ΔΙΑ-ΕΙΠΕΙΝ, ποι. ἀντὶ τοῦ διειπεῖν, ἴδ. ΔΙΕΙΠΩ.

ΔΙ-ΔΗΜΙ [...], ἐπ. προστ. διή (κατὰ τὸν Βέκκ. πρὸ αὐτοῦ δ' ἐγράφετο διέει ὡς ἐκ τοῦ διείω) διαπνέω, διὰ μέσου πνέω, μετ' αἰτ. Ὅδ. ε 478, τ 440.

ΔΙΑ-ΘΕΙΩ, ἐντελῶς θειώνω, «καταθειαφώνω», διὰ θεοῦ (διὰ τῶν καπνῶν δηλ. αὐτοῦ καιομένου) καθαρίζω «μέγαρον καὶ δῶμα» τὴν αἴθουσαν καὶ τὸν πρόδομον, τὰ μεμολυσμένα, χ 694 τ.

ΔΙΑ-ΘΡΙΠΤΩ, ἄορ. β'. παθ. διετρίφην [τὸ υ βραχύ], συντρίβω «ἕλκος διατρυφέν» Γ 363 τ. ΔΙΑΙΝΩ [...], ἄορ. ἀ. ἐδίηνα, ὑγραίνω, βρέχω τινα, Φ 202, Χ 495, παθ. «δαίνετο ἄλκων» Δ. Ν 30. (Συγγ. τῇ λαίνω, δεύω, διερός κατὰ τὸν Λόδεκκ.).

ΔΙΑ-ΤΡΙΒΩ, ἄορ. β'. διέτλον καὶ ἀναυξ. διέλον, διαίρω, διαχωρίζω, μετ' αἰτ. Υ 280 τ. (ἐν τμήσει).

ΔΙΑ-ΚΕΛΩ, ἐπ., ἄορ. ἐκέατα καὶ ἐπ. σσα, σχίζω, διασχίζω, «ξύλα» Ο 322 τ. ἐν τμ.

ΔΙΑ-ΚΕΙΡΩ, ἄορ. ἀ. ἀπαρφ. διακέρσαι, κυρ. διακόπτω, ὅθεν μεταφ. μηδενίζω, ματαιώνω, «γαλῶ» «ἔπος» γαλῶ τὸν λόγον, Θ 8 τ.

ΔΙΑ-ΚΛΑΪΩ, ἄορ. ἀ. διέκλασα καὶ ἐπ. σσα, συντρίβω, «τόξον» Ε 216 τ.

ΔΙΑ-ΚΟΣΜΕΩ. 1) Ἐνεργ. διατάττω (δ. ἐ. τάττω χωριστά), διαίρω «διακοσμηθῆναι εἰς δεκάδας» Β 126· «διὰ τρίχα κοσμηθέντες» εἰς τρεῖς τάξεις διαιρεθέντες, Β 655, ι 457, πρὸς λ. Τρίχα· ἐπὶ δὲ καὶ παρατάττω, Β 476. 2) Μέσ. διατάττω (βάλλω εἰς τάξιν), «συγυρίζω», διαλεκτ. «διαρμύζω» (ἴδ. Φιλίς. Γ', 429) «μέγαρον» χ 457.

ΔΙΑΚΡΙΔΩ [...], ἐπὶ β. (διακρίνω) κυρ. χωριστὰ, ὅθεν ἐξαιρέτως, κατ' ἐξοχὴν «δ. ἀριστος» Ὅδ. Μ 103, Ο 108.

ΔΙΑ-ΚΡΙΝΩ [...], μέλ. Ἰων. διακρινέω ἀντὶ τοῦ διακρινῶ· ἄορ. ἀ. διακρίνω παθ. ἄορ. ἀ. διακρίθην καὶ διακρίσθην· ἐκτ. β'. πλ. διακρινθεῖτε· ἀπαρφ. ἐπ. διακρινθῆμεν μετοχ. διακρινθεῖς.

1) Ἐνεργ. διακρίνω, ἀποχωρίζω, «ξεχωρίζω», οἷον «αἰπόλια» Β 475· β'.) χωρίζω ἀπ' ἀλλήλων μαχομένους Η 292, 397, Ρ 531· «μένος ἀνδρῶν» διάλω Β 387· μεταφρ. διὰ τῆς ὁράσεως διακρίνω, «ξεχωρίζω, βλέπω» «σημα» τὸ σημειῖον, θ 495. 2) Παθ. μετὰ μέσ. μέλλοντος, σ 149, ἀποχωρίζομαι, ἀπομακρύνομαι, «διακεκριμένος» ἀποκεχωρισμένος, ι 220· διαίρουμαι, δίσταμαι, διαχωρίζομαι, «διέκριθεν» Β 815· β'.) ἐπὶ μαχομένων ἢ ἐριζόντων ἀπαλλάττωμαι, ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι (διαλυθεὶς τῆς ἐριδος), Γ 98, Υ 441· «οὐ γὰρ ἀναμεινί γε διακρινέσθαι ὅσω μνηστῆρας καὶ κτενον» οἷον ἄνευ ἀμματος νομίζω ὅτι θὰ ἀπαλλαχθῶσιν οἱ μνηστῆρες καὶ ἐκείνος, «δὲν θὰ γλυτώσουν χωρὶς αἵμα», σ 149, υ 180. (ἢ. Ἐν τοῖς ὑπὸ τὴν σημ. 2) παραδείγμασιν ἐπικρατεῖ, νομίζω, ἢ μέση μάλλον ἢ ἡ παθ. διάθεσις· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ μέσ. ἄορ. εἶνε εὐχρηστοί· ὁ παθ., ὅπως τοῦτο καὶ ἐν ἄλλοις μέσοις ῥήμασι γίνεται, καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη. ὁ παθ. ἀντικατέστησε τὸν ἐκλιπόντα μέσ. ἄορ.).

ΔΙΑΚΤΟΡΟΣ, σύνθησις ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς ἀγγέλου καὶ θεράποντος πῶν θεῶν καὶ μάλιστα τοῦ Διὸς (ἐν τῇ Δι. ἐκτελεῖ καθήκοντα ἀγγελιαφόρου ἢ ἡ Ἰρίς, πρὸς Β 786) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συνδυα-

ζόμενον μετὰ τοῦ Ἀργαυφόντης· «διάκτορος Ἀργαυφόντης» Β 103, Φ 497, Ω 339, α 84 κ. ἄ. παλ., ἐτι δὲ μετὰ τοῦ Ἑρμείας· θ 335, μ 390, ο 349, Ὑ. Ἑρμ. 392, Ὑ. Ἀρρ. 447. (Συνήθως ἐτυμολογείται ἐκ τοῦ διάγω, «ὅς· διαγί· τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν ἢ τὰς ψυχὰς (τῶν ἀνθρώπων)» κατὰ τὸν Εὐστ. εἰ· Β 103· κατὰ δὲ τὸν Βούττανον ἐκ τινος ἀργ. ῥίξης· διάκω, διώκω ἀμετ.—τρέχω, ἐπομ.—διάκονος, „διάκος“, ὑπηρέτης. Ὁ δὲ Νίσιος καὶ Ἀμείς ἐμμένουσιν εἰς τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν καὶ ἐρμηνεύσαν· πομπός, ὁδηγός).

ΔΙΑΛΕΓΟΜΑΙ, ἐπ. ἀορ. ἄ. διελξάμην „διαλέγω“ τι κατ' ἐμαυτὸν, κατὰ δianoian, ἵπομ. διαλογίζομαι, «τῇ μοι ταῦτα διελξάτο θυμός·» ἵνα τί διελογίσθη ταῦτα ἡ ψυχὴ μου; Ὡ. Α 407, Ρ 97, Χ 422.

ΔΙΑΛΛΑ [···], καταθερίζω, ἐπομ. καταπότω, «χίτων» Ὡ. Γ 339, Η 253.

ΔΙΑΜΕΛΕΙΣΤΙ, ἐπ. ἐπὶ. κακῶς ὑφ' ἐν γεγραμμένον ἀντὶ τοῦ· διὰ μελείστι, Ὡ. ΜΕΛΕΙΣΤΙ.

ΔΙΑΜΕΤΡΕΩ, διαμετρῶ, καταμετρῶ, «χωρον» Γ 345 φ.

ΔΙΑΜΕΤΡΗΤΟΣ, ἡ, ὅν (διαμετρίω), καταμετρημένος «χωρος» Γ 344 φ.

ΔΙΑΜΗΔΟΜΑΙ, ποι. ἐντονότερον μῆδομαι, ὅπ. ἴδε, ἀορ. ἄ. διεμῆσάμην, Ἑπιγ. 4, 42.

ΔΙΑΜΟΙΡΑΟΜΑΙ, ποι. διαμοιράζω, χωρίζω εἰς μερίδας, «ἔπαχα πάντα διαμοιράτο» διήρεσε πάντα εἰς ἐπτά μερίδας, Ξ 434 φ (ὅπου ἐν τῇ ἐπομένῃ «τὴν ἰαν» συνήθως μὲν ἐτυπακούεταί τὸ «μοῖραν» ἐκ τοῦ διαμοιράτο· ὁ δὲ Ἀμείς ἐκλαμβάνει τὸ ἐπίθ. ὡς οὐσιαστικόν κατὰ τὸ ὕμνη, ἀμβροσίη» καὶ πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα).

ΔΙΑΜΠΕΡΕΩ, (καὶ ἐν τμ. «διὰ δ' ἀμπερές» Α 337, Ρ 309, Φ 422) ἐπὶ. 1) „πέρα καὶ πέρα“ καθ' ὅλον τὸ μήκος, καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν, καθ' ὅλον τὸ πάχος, Κ 323, ε 480· «βέλος δ. ἐξέρσ' ὤμου» εἰείλυσσε τὸ (καθ' ὅλον τὸ πάχος τοῦ ὤμου εἰσῆυσαν) βέλος ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τοῦ ὤμου, Ε 442· (|| τοῦτο δ' ἐκαλεῖτο «βελουκία κατὰ διωτμόν» ἥτις πολλάκις ἦτο προτιμότερα τῆς ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἐξολκῆς)· μετὰ γενν. Μ 429, Υ 362· «κλήρυ νῦν πεπάλαγχε διαμπερές» κληρωθῆτε τώρα „ὅλοι πέρα καὶ πέρα“, πάντες ἀνεξαιρέτως, Η 474· ἐν δὲ τῇ χ 190 «εὐ μάλ' ἀποστρέψαντες διαμπερές ὡς ἐκέλευσε» τὸ διαμπ. κατὰ τινες εἶνε ἐπίτασι· τὸ «εὐ μάλα» (|| ὅπερ ὅμως μοι φαίνεται ἀνεπίδεκτον πλείονος ἐπιτάσεως· ὅθεν πιθανώτερον εἶνε περαιτέρως προσδιορισμὸς τοῦ «ἀποστρέψαντες» στρέψαντες ὀπίσω εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, ἐντελῶς ὀπίσω· τὸ δὲ «εὐ μάλα» σημαίνει· ἀσφαλῶς ἐπιτηδεύεις). 2) ὡς χρονικόν σμ. τὸ διαρκῶς, ἀπαύστως, Κ 334, ο 496 κ. ἄ. ὡσαύτως καὶ «διαμπερές αἰεὶ, διαμπερές ἡματα πάντα» Ο 70, Π 499, δ 209 κ. ἄ. (Ἐκ τοῦ διή, ἀλλὰ καὶ ΠΕΡΑΣ, ἢ ἐκ τοῦ ἀνα-

πείρα, κατ' ἄλλους· δὲ ἐκ τοῦ ΔΙΑΠΕΡΑΣ μετὰ παρενθήκης τοῦ μ).

ΔΙΛΑΝΔΙΣΑ [···], ποι. ἐπὶ. (διχ., ἀνά, διχα) διττῶς, «μερμηρίζω» μὲ δῶα γνώμης· εἶμαι, μεταξὺ δῶα γνώμων ταλαντεύομαι, Α 489, Τ 455 ἐπομένου «ἦ-ἦ»· «σοὶ διλνδισα δῶκε» διηρημένως, ὅ ἔ. δυοῖν θάτερων σοὶ ἔδωκεν Ὡ. Ι 37.

ΔΙΑΛΝΙΩ [···], μέλ. ὡσὶν ἀορ. ἄ. διήνυσσα, τελειώνω, διέρχομαι «ὁδόν, κέλευθον» Ὡ. Δῆμ. 381, Ὡ. Ἀπ. 108· «κακότητα διήνυσεν ἀγορεύων» διηγούμενος τὴν δυστυχίαν τοῦ ἐρωθασεν εἰς τὸ τέλος, ὅ ἔ. διεξῆλθε τὴν δυστυχίαν του, ρ 517 φ.

ΔΙΑΠΕΙΡΩ, διαπερῶ, διατρυπῶ, «διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὁδόντων» Π 405 φ ἐν τμ., ἀλλὰ δύναται ἢ πρόθεσις καὶ μετὰ τῆς γεν. νὰ συναρῇ· διὰ τῶν ὁδόντων του διεπέρασε (τὸ ἀκόντιον).

ΔΙΑΠΕΡΩ, μέλ. διαπέρσω· ἀορ. ἄ. διέπερσα· ἀορ. β'. διέπρθον· ἀπρρ. διαπρθέειν Θ 32 κ. ἄ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ διαπρθεῖν μέσα ἀορ. διαπρθεύμεν. 1) Ἑνεργ. πορθῶ, καταστρέφω, ἐρημύνω «πόλιν, ἄστου» Α 367, γ 130 κ. ἄ. πλχ.

2) Μέσα μὲ παθ. σμ. πορθοῦμαι, καταστρέφομαι, ἐρημύνομαι, μόνον «διεπράθετο πόλις» Ξ 384.

ΔΙΑΠΕΤΟΜΑΙ, ἀποθ. μόνον ἐν τῇ γ' ἐν. τοῦ ἀορ. ἄ. «διέπτατο» [α βραχύ] διίπταμαι, ἱπτάμενος διέρχομαι τινα ἐκτασιν, Ο 83, 172, καὶ περὶ βέλους Ε 99 ἐν τμ., ἐτι δὲ ἀφίπταμαι, α 320.

ΔΙΑΠΛΕΚΩ, μέλ. ξω, συμπλέκω, διαπλέκω, Ὡ. Ἑρμ. 80.

ΔΙΑΠΛΗΣΣΩ, διαχωρίζω κτυπῶν, διασχίζω, «δρῶς» Ψ 420 φ.

ΔΙΑΠΟΡΘΕΩ=ΔΙΑΠΕΡΩ, ὅπ. ἴδε, μετοχ. τοῦ ἀορ. ἄ. «διαπορθήσας» Β 694 φ.

ΔΙΑΠΡΑΘΕΕΙΝ, Ὡ. ΔΙΑΠΕΡΩ.

ΔΙΑΠΡΕΠΩ, ἐξέχω, διαπρέπω, διακρίνομαι, Ὡ. Ἑρμ. 354.

ΔΙΑΠΡΗΣΣΩ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ διαπράσσω, φέρω εἰς πέρα, ἀποπερατῶ, τελειώνω μετ' αἰτ. «κέλευθον» 6 243· μετὰ γεν. (εἰς ἣν ἐτυπακούεταί ἡ αἰτ. «ὁδόν ἢ κέλευθον» καὶ ἔλλειπει ἢ πρόθεσις· Ἐκ κατὰ τὸν Ναιγελσάχ· || κατ' ἄλλους δὲ ὀρθότερον εἶνε γεν. τοπικῇ, τῆς ἐκτάσεως, ὥς καὶ ἐν τῇ καθομιλοῦμ. ἐσώθη, „τοῦ κάμπου, τοῦ τοίχου, στεριᾶς πηγαινῶ“)· «διέπρησσαν πεδίον» Β 785, Γ 14, Ψ 364· μετὰ μετοχ. «ἡματα διέπρησσαν πολεμίων» μαχόμενος διηρχόμην τὰς ἡμέρας Ι 326· «καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα οὔτι διαπρήξαμι λέγων ἐμὰ κήδεα» καὶ ἐπὶ ἐν ὁλόκληρον ἔτος διηγούμενος ὅλα τὰ βάσανά μου δὲν θὰ τὰ ἐτελείωνα, Ξ 497. (Ἄλλοι δὲ συνάπτοντες τὸ «ἅπαντα» πρὸς τὸ «διαπρήξαμι» ἐρμηνεύουσιν ἐπὶ ἐν ἔτος διηγούμενος τὰ βάσανά μου, δὲν θὰ τὰ ἐτελείωνα ὅλα· ἀλλ' ἡ ἔννοια μένει κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἐρμηνείας ἢ αὐτῇ).

ΔΙΑΠΡΟ, „πέρα δὲ τὴν ἄκραν, πέρα καὶ πέρα“ E 66, 538, γ 295 κ. ἀ. πλγ. μετὰ γεν. «τῆς δὲ διαπρό αἰχμὴ χαλκῆς πταμένη θύρησι πελάσθη» διαρρήξασα δὲ ταχέως τὴν ἀσπίδα ἢ σιδηρὰ αἰχμὴ ἐπλησίασεν εἰς τὸν θώρακα, E 281. (Ὁ Οὐδολίος ἔγραψεν ἐν μὲν τῇ Ἰλ. ὅφ' ἐν διαπρό, ἐν δὲ τῇ Ὀδ. γ 295 διηρημένως διὰ πρό· νῦν δὲ γράφεται πανταχοῦ ὅφ' ἐν).

ΔΙΑΠΡΥΣΙΟΝ [...], ἐπὶ εἰς πολλὴν ἔκτασιν, ἐπὶ πολὺ, ὅθ. ἀ.) τοπικόν «πρὶν πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηῖς» λόφος, ὅστις ἔτυχε νὰ καταλαμβάνῃ τὴν πεδιάδα ἐπὶ πολλὴν ἔκτασιν, Ἰλ. P 748. Συνήθως: β.) ἐπὶ ἡχοῦ μεγαλοφώνως, διαπρυσίως, „δυνατὰ“, ὅσον «δ. ἤρυσεν» Θ 227 κ. ἀ. πλγ. «κίθαρίζω» T. Ἀφρ. 50. Κυρ. οὐδέτ. τοῦ

ΔΙΑΠΡΥΣΙΟΣ [...], ὄν, ἐπὶ πολὺ ἔκτεινόμενος, ὅσον «ὀλολυγαί» μακρὰν ἀκουόμεναι, T. Ἀφρ. 49. «δ. κερχίστης» ληστής ἐντελής, T. Ἐρμ. 336 (καὶ αὐτοῦ. Συνειδένον, καθ' ὅν εἶνε Αἰολ. ἐκ τοῦ διαπρό· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ περᾶς ἢ πορεύω, οἰονεῖ ὁ διαπρῶν, εἰσδύων πανταχοῦ).

ΔΙΑΠΤΟΙΕΩ, διαπτοῶ, „τρομάζω, σκιάζω“, διαλεκτ. „ἐεθροιάζω“ (Φιλίστ. Γ., 214) «ἐπέεσσι γυναικάς», σ 340 †.

ΔΙΑΡΡΑΞΑ, ἀρράξω, σπαράττω, περὶ λύκων, «μῆλα» Π 335.

ΔΙΑ-ΠΥΡΗΛΑΛΑΜΑ, ἴδ. ΠΥΡΗΛΑΛΑΜΑ.

ΔΙΑΡΡΑΪΝ, ποι. μέλ. σω, ἀορ. ἀ. ἀπρρ. διαρράσαι· 1) κυρ. συντρέβω «νῆα» μ 290, σπαράττω «(κόνες) διαρράσαι μεμῆσες (κάπρον)» P 727. («Ἀχαιοί» διαρράσαι μεμ. (Τρώας)· νὰ τοὺς „ἐεσχίσωσι“, B 473, α 251, π 428. 2) μεταφ. καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω «πόλιν, οἶκον» A 713, 6 49 «στράτον» I 78 (τοῦναντίον: σαώσει). Ὁ μέσ. μέλ. διαρράισμαι ἔχει παθ. σημ. [διαρραήσονται] «τάχα δ' ἄμμε διαρράισσθαι οἴω» θά καταστραφόμεν, θά ἀφανισθώμεν, Ω 355.

ΔΙΑΡΡΗΓΝΙΜΙ [...], διαρρήγνυω, διασπῶ, μόνον ὡς μέσ. «ἐπάλλει» M 308 † ἐν τιμῇ τε.

ΔΙΑΡΡΗΔΗΝ, ἐπὶρ. (διαρρήθηναι) ρητῶς, „φανερά“ T. Ἐρμ. 313.

ΔΙΑΡΡΗΠΤΗ, διὰ μέσου τινὸς ῥίπτω, μόνον ἐν τῷ θαμνιστ. παρατ. «διαρρήπτασκεν οἰστόν» τ 575 †, (ἢ ἐνθα παρατηρητέον ὅτι ἀνωμάλως ἐτέθη τὸ συνθετικὸν φωνήεν α πρὸ τῆς θαμιστ. καταλ. σκον τοῦ παρατατικοῦ ἀντὶ τοῦ ε· ἀλλὰ τοῦτου ἔχομεν καὶ ἄλλα παραδείγματα, ἴδ. Κρυγέρου περὶ Διελέκτων §. 32, 4, 5 Ἑλλ. μεταφ.).

ΔΙΑΣΕΪΟΜΑΙ, ἐξ οὗ μόνον τὸ γ'. ἐν. τοῦ ἐπ. συγχεκομμένου μέσ. ἀορ. β'. «διέσσυτο» διὰ μέσου τινὸς τρέχω, σπεύδω, ὁρμῶ «διέσσυτο λαόν» διέτρεχε τὰς τάξεις B 450. (ἢ Ἐνταῦθα δὲ φαίνεται ὅτι ὁ τύπος τοῦ ῥήματος εἶνε ὑπερσυντελ. μέ σημ. παρατ.) καὶ μετὰ γεν. «τά-

χροισ» διὰ μέσου τῆς τήρου ἐξώρμησεν (εἰς τὴν πεδιάδα) K 494. «ἐκ μεγάροιο» δ 37. «μεγάροιο» X 460. «αἰχμὴ διέσσυτο» εἰσέδυσεν, εἰσεχώρησεν (διὰ τοῦ μηροῦ) E 661. «στέρνοιο» εἰσέλασε διὰ τοῦ στέρνου, O 542.

ΔΙΑΣΚΕΑΛΝΗΜΙ [...], μέλ. ἀσω. ἀορ. διεσκέδασα, διασκορπίζω «δόρατα» Ὀδ. ε 370. διαλύω, συντρέβω «νῆα» η 275· μεταφ. «ἀγλαΐα· τινί» σκορπίζω τινὸς τὸν κόμπον, τὴν τρυφήν, τὴν ἀλαζονίαν, ρ 244 (ἴδ. καὶ ἀγλαΐη).

ΔΙΑΣΚΙΑΝΗΜΙ, ποι.=τῷ προηγ. διασκεδάζω, διαλύω «νέφεα» E 526 †.

ΔΙΑΣΚΟΠΙΑΟΜΑΙ, ἐπ. ἀποθ. ἐκ τῆς σκοπιᾶς πανταχοῦτε περισκοπῶ, βλέπω, ὅθ. κατασκοπεύω «ἐκαστα» Ἰλ. K 388, P 252.

ΔΙΑΣΧΙΖΩ, ἀορ. ἀ. διέσχισα· παθ. ἀορ. ἀ. διεσχίσθη, σχίζω τι εἰς δύο, „ἐεσχίζω“ ὅσον «ἰστία» ι 71—«νεῖρα διεσχίσθη» Π 316.

ΔΙΑΤΑΜΝΩ Ἰων. ἀντὶ τοῦ διατέμνω, ἀορ. β'. διέταμον, διακόπτω μόνον ἐν τμ. «ἴνα τάμη διὰ πάντας» Ἰλ. P 522, 618. Ἐν δὲ προβλ. ΜΕΛΕΪΣΤΙ.

ΔΙΑΤΕΛΕΥΤΑΝ, ἀποτελεῖω, ἀποπερατῶ μετ' αἰτ. T 90 † ἐν τμ.

ΔΙΑΤΙΘΗΜΙ, ἀορ. ἀ. γ'. ἐν. διέθηκε, θέτω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ὅθ. προσηκόντως «θεμέλια» T. Ἀπ. 254, 294.

ΔΙΑΤΙΝΑΣΣΩ [...], ἀορ. β'. διέτιναξα, τινάσσω (ἢ „τινάσσω“) τῇδε κάκεισε, ἐπομ. συντρέβω «σχάλην» ε 363 † ἐν τμ.

ΔΙΑΤΜΗΓΑ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ διατέμνω, ἀορ. ἀ. διέταμξα· ἀορ. β'. διέταζον· παθ. ἀορ. β'. διετμάχην. 1) Ἐνεργ. ἀ.) διατέμνω, κατατέμνω, κατακόπτω «κηροῖο τροχόν τυτθά» μ 174 «δόρυ χαλκῷ» θ 507· μεταφ. «νηρόμενος λατρεῖα διέταζον» κολυμβῶν διέσχισα τὰ κύματα, η 276, προβλ. ε 409· ὅθεν β.) διασχίζω, διασπῶ, διαχωρίζω «Τρώας» Φ 3, «νῆας» γ 291. 2) Παθ. καὶ Μέσ. διαρρήγνυμαι, („σκάζω“), διασκορπίζομαι, «σανίδες διέταζεν» (Δωρ. καὶ ἐπ. ἐκ τοῦ διετμάγησαν) M 461, Π 354, ἀποχωρίζομαι A 534, Π 302.

ΔΙΑΤΡΕΧΩ, ἀορ. β'. διέδραμον, διατρέχω, διαπλέω «κέλευθα, ὕδωρ» Ὀδ. γ 477, ε 400.

ΔΙΑΤΡΕΩ, ἀορ. ἀ. διέτρεσα, ὑπὸ φόβου διαλύομαι, σκορπίζομαι Ἰλ. A 481, 486 (ἐν τμ.) P 729 «διέτρεσαν ἄλλοις ἄλλος».

ΔΙΑΤΡΙΒΩ [...], ἀορ. ἀ. διέτριψα. 1) κυρ. ἐντέλως τρέβω, κατατρέβω «ταῖς χερσὶ ῥίξαν» A 847. 2) μεταφ. ἀ.) ἀναβάλλω, ἀναστέλλω, „ἐμποδίζω“ ὅσον «τὰ πάντα» 6 265 «χόλον» τὴν ἐκρηκτὴν τῆς ὀργῆς, Δ 42· ὡσαύτως «μητρὸς γάμον» ο 341· μετὰ διπλῆς αἰτ. μόνον 6 204 «διατρίβει Ἀχαιοὺς γάμον» κρατεῖ [παρατείνει] τοὺς Ἀχαιοὺς ἀναβάλλουσα τὸν γάμον τῆς (μετ' τὸν γάμον τῆς) β.) ἐπὶ χρόνου, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετῶ, ἐξυπακουμένης

της αἰτ. *χρόνον*, κατατρίβω τὸν χρόνον, χρονοτριβῶ, T 450· μετά γεν. *ὁδοῖο* κατατρίβω τὸν χρόνον τῆς ὁδοῦ, ὅ ε. χρονοτριβῶ μετὰ ταξίδι, ὅ 404. (||. Ὁρθότερον ἐρμηνεύεται ἡ γεν. αὕτη, ὡς τοπικῇ, κατὰ τὴν ὁδόν, ἴδ. ὁδοῖο).

ΔΙΑΤΡΙΧΑ [..], ἐπὶ τρεῖς μέρη, ὅπερ μετὰ τὸν Οὐόλιον πανταχοῦ πλέον γράφεται διηρημένως *διὰ τριχὰ* πλὴν ἐν τῷ T. Δήμ. 86, ἴδε **ΤΡΙΧΑ**.

ΔΙΑΤΡΙΓΙΟΣ [..], ὄν, ἐπ. (διὰ, τρύγη) *ὄρχος* ω 342 f. σιρὰ κλημάτων, κλήμα ἢ κληματαρίον, ἀεὶ φέρουσα καρπὸν, κυρ. ἀεὶ τρυγητὸν παρέχουσα, (κατὰ τὸν Εὐστάθιον κατ' ἄλλους δὲ *ὁ διὰ μέσου τρύγη (μετ' ὅσον ἢ ἄλλον καρπὸν) κατασπεύρομενος* ἢ σιρὰ τῶν κλημάτων, ἥτις ἐν τῷ μεταξὺ εἶνε καὶ μετ' ἄλλον τινὰ καρπὸν ἐσπαρμένη).

ΔΙΑΤΡΙΓΩΝ, ἴδ. **ΔΙΑΘΡΙΓΩΝ**.

ΔΙΑΦΑΙΝΟΜΑΙ μόνον κατὰ μέσ. διὰθ. διὰ μέσου φαίνομαι, μεταξὺ τινος εἶμαι ὁρατός, μετὰ γεν. *νεκρῶν* μεταξὺ τῶν νεκρῶν, Θ 491· περὶ δὲ καιομένου πράγματος, διαλάμπω, ι 379.

ΔΙΑΦΕΡΩ, μόνον κατὰ μέσ. μέλ. μετὰ παθ. σημ. *διοίσταμαι* διαφέρομαι, διχωνοῶ, T. Ἐρμ. 255 f.

ΔΙΑΦΘΕΙΡΩ, μέλ. ἐπ. διαφθείρω, N 625· παρακ. ὅ. διεφθόρα. 1) μεταβ. ἐντελὲς φθείρω, καταστρέφω, *πόλιν* N 625. 2) ἀμετ. ἐν τῷ ὅ. παρακ. ἀπόλλυμαι. [ἀπόλλωλα], Λατ. perii, *διεφθόρα*· *ἐχάθης, εἴσαι χαμμένους*· *Il. O 428.

ΔΙΑΦΟΡΕΩ, κυρ. φορῶ τῇδε κἀκεῖσε, διαδίδω *κλέος*· τ 333 f. (ἐν τμ.).

ΔΙΑΦΡΑΖΩ, μόνον ἐν τῷ ὅ. ὅ. ἀορ. μετ' ἀναδιπλ. διεπύραδον, ῥήτωρ, φανερά λέγω, *φανερώων*· *τί τινι* Σ 9, T 340, ζ 47, ρ 590.

ΔΙΑΦΥΣΣΩ, ἀορ. ἀ. διήφυσσα καὶ ἐπ. διέφυσσα. 1) κυρ. ἐξαντλῶ *οἶνον*· π 110. 2) μεταφ. ἐκσπῶ, ἐκσπαράττω (πρόλ. τὸ Λατ. haurere παρὰ Οὐόργ. Αἰν. II, 600) *πολλὸν διήφυσσα σαρκός, ὁδόντι*· πολλὴν σάρκα ἐξέσπασε (ἐξέγαλε) διὰ τοῦ ὁδόντος, τ 440· ἐν τμ. *διὰ δ' ἔντερτα χαλκός, ἤφυσσε*· ὁ σίδηρος τοῦ ἔχυσσε τὰ ἔντερτα, N 507, Ξ 517.

ΔΙΑΤΕΛΩ, μόνον ἐν τῷ γ'. πληθ. τοῦ ἐπ. ἀορ. ἀ. διέχευαν, κυρ. χέω τῇδε κἀκεῖσε, παρ' Ὅμ. μόνον μεταφ. διαμελιζῶ, *κομματίζω* (καὶ μάλιστα εἰς μεγάλα τεμάχια) ἐπὶ τῶν θυμάτων *βοῦν, ὄν*· H 316, γ 456, τ 424.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ [..], ἡ, *δασκάλα, δασκάλισσα*, T. Ἐρμ. 556· Ἐκ τοῦ

ΔΙΔΑΣΚΩ [..], ἀορ. ἀ. ἐδίδαξα καὶ ποι. ἐδίδασκησα, T. Δήμ. 144, παρακ. παθ. δεδιδάχμαι, διδάσκω τι, I 442, τινά, A 832· μετὰ διπλ. αἰτ. Ψ 307, O 484· μετὰ αἰτ. προσώπου καὶ ἀπαρρ. *ὁμῶς ἐργα ἐργάζεσθαι*· υ 422, πρόλ. α 384.—Παθ. διδάσκαμαι, μαγνῶνω *τι πρός

τινος*· A 831. Ἡ μετοχὴ συντάσσεται καὶ μετὰ γεν. ἔχουσα τότε σημ. οὐσιαστικοῦ ὅσον *διδασκόμενος, πολέμοιο*· μαθητῆς τοῦ πολέμου, (||. κατὰ τὸ *τόξων εὖ εἰδώς*· ἐμπειρος) Π 814.

ΔΙΔΗΜΙ [..], ἔτερος· ἐπ. τύπος τοῦ δέω, *δένω*, ἐξ οὗ παρατ. γ'. ἐν. *δίδη* = ἐδίδη A 405 καὶ προστακτ. γ'. πληθ. *διδέντων* μ 54 (ὡς ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ πάντες· οἱ μετ' αὐτὸν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ἀντὶ τοῦ πρότερον συνήθους· δεόντων ἐκ τοῦ· δέω).

ΔΙΔΩΙ, **ΔΙΔΩΙΣΘΑ**, **ΔΙΔΩΝ**, **ΔΙΔΩΝΤΑΙ**, ἴδ. **ΔΙΔΩΜΙ**.

ΔΙΔΩΜΑΝ [..], ὄντος, ὁ, ἐπ. ὁ δίδωμις ἀδελφός, *διδωμάριος*· μόνον κατὰ δύναμ. καὶ πληθ. *Il. Π 672, 682, συνάπτεται μετὰ τοῦ *παίς*· E 548, Π 26. Ἐκ τοῦ

ΔΙΔΩΜΟΣ [..], π, ὄν, διπλοῦς, *αὐλοῖ* (ὅπ. ἴδε) τ 247· κατὰ πληθ. δίδωμοι (||. κατὰ τὸν Σχολ. ἀκολουθοῦντα ἴσως τὴν γνώμην τοῦ Ἀριστάρχου συμφυεῖς ἀλλήλοισι, *κολλημένοι*) Ψ 641 (πῶ. ἐκ τοῦ δις· ||. Πιθανώτερον δὲ κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον δι' ἀναδιπλασιασμοῦ τοῦ δύ-ος, ἀντὶ τοῦ δύω-μος. Ὁ δὲ ἀναδιπλασιασμός· ἔγενεν εἰς ἑκφρασιν ἰδιαιτέρας τινὸς τῶν οὗα σχέσεως· τῆς φυσικῆς συνπαρίσεως ἢ συμφύσεως).

ΔΙΔΩΜΙ [..], ἐπ. ἀπαρρ. δίδωμεν καὶ διδασκω (ἀντὶ τοῦ δίδοναι) Ω 425. προστ. δίδωθι, γ 380· παρατ. γ'. ἐν. ἀναῦξ. δίδου (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ B'. δίδω) καὶ γ' πλ. δίδωσαν, ρ 367, καὶ δίδον, ἐδίδον, T. Δήμ. 327, 437· μέλ. δώσω καὶ μετ' ἀναδιπλ. διδώσω (διδώσομεν, υ 358, ἀπαρρ. διδώσειν, ω 314, κατὰ τὸν Λόβεκ· κατ' ἄλλους δὲ εἶνε μέλ. ἐκ τοῦ δώσω)· ἀορ. ἀ. ἔδωκα καὶ ἐπ. ἔδωκα μόνον ἐν τῷ ἐνικ. τῆς ὀριστικῆς· ἀορ. ὅ. ἐνεργ. (ἔδων) μόνον ἐν τῷ πληθ. τῆς ὀριστ. ἔδομεν κτλ. γ'. πληθ. δόσαν, H 470, ὑποστ. δῶ, ι 356 ὅφρ, H 27, συχνώτερον τὸ γ'. ἐν. δῶη, πληθ. δῶμεν, Ψ 537, O 389, καὶ κατ' ἑκτασιν δώσομεν, H 299, γ'. πληθ. δώσιν, Γ 66, καὶ κατ' ἐπ. ἑκτασιν δώσωσι, A 137, I 436, 278· ἢ ἐκτ. συχνή, προστ. δός, ι 365, ἀπαρρ. δοῦναι, δόμεν, δομέναι· παρακ. παθ. δέδομαι. Εὐρίσκονται δ' ἐπὶ παρ' Ὅμ. ἐκ τοῦ Διδοῖο ἐνεστ. ὅ. ἐνικ. διδοῖς καὶ διδοῖσθα, T 270 (ἐσφαλμένως πρότερον διδοῖσθα, ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ B'. δίδωσθα), γ'. ἐνικ. διδοῖ, προστ. δίδου, γ 58. Τέλος θαυμαστικ. ἀορ. ὅ. δόσκον, δόσκε, Ξ 382, τ 76. 1) *δίδω*, δωροῦμαι, *τί τινι*· A 123 κ. ἀ. πλχ. πολλὰς προστίθεται καὶ ἀπαρρ. εἰς περαιτέρον προσδιορισμὸν (εἰς ἐνδείξιν τοῦ σκοποῦ) *ἔδωκε τεύχεα Ἐρευνθαλίωιν φορηῖναι*· ἔδωκε τὰ ὅπλα εἰς τὸν Ἐρευνθ. νά (διὰ νά) τὰ φορηῖ, H 149· *τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι*· ἵνα τὰ συμπαράλαβης εἰς τὸν πόλεμον, A 798 (||. ἐνθα τὸ ἀπαρρ. εἶνε μέσον καὶ ὄχι παθητικόν), πρόλ. Ξ 268, Ψ 183 κ. ἀ.—Ἰδίως ἀ. δίδω τι εἰς τοὺς θεοὺς, προσφέρω, ἀφιερω· θεοῖσιν ἐκατόμβας, *ἱρά*· H 450, α 67· ὅ. περὶ θεῶν,

διδω, παραχωρῶ „χαρίζω“ «εὐχος, νίκη, κudos» Ὁμ. πλχ. Ὡσαύτως καὶ τὸ παθητ. «οὐ-
τοι δίδονται πολεμικά ἔργα» δὲν εἶνε δεδομένα
(ὑπὸ τοῦ θεοῦ) εἰς τὰ πολεμικά ἔργα, E 428
(ἐνθα καὶ μόνον καίται τὸ παθητικόν)· πολλάκις
καὶ ἐπὶ τῶν κακῶν τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ πρὸς τι-
μωρίαν δεδομένων «ἄλγεα, κήδεα, ἄτας» A 96,
Σ 431, T 270, η 242· «πάραι τοι δαίμονα δώ-
σω» θά σοι δώσω τὸν κακὸν δαίμονα, τὸν ὀλε-
θρον, Θ 166 (|| μοναδική ἡ φράσις παρ' Ὁμ.
ἀνθ' ἧς ἡ καθομὴ μεταχειρίζεται τὴν ἀντίστρο-
φον, ὅταν „θὰ σέ δώσω εἰς τὸν διαβολόν“ πρβλ.
μόνον τὸ I 571)· γ' μετ' αὐτ. τοῦ προσ. καὶ δο-
τικῆς πράγματος „παραδίδω, ἀφίνω“, ἐγκα-
λεῖται «νέκυν πυρί» ω 65, Ψ 183 «Ἐκτορα
κυσίν» Ψ 21, «τινὰ δόνησιν, ἀχέσσει» E 397,
ρ 567, τ 167· δ' (||) περὶ γονέων, δίδω εἰς γυ-
κατικά, ὑπανδρεύω, „δίδω“ [ἐκδίδωμι], «θυ-
γατέρα ἀνδρί» T 291, καὶ ἀνευ δοτ. Z 192, A
226, δ 7· «ἀνέρι μητέρα δώσω» (λέγει ὁ Τη-
λέμαχος) 6 223 «Σάμηνδε ἔδοσαν αὐτὴν» τὴν
ὑπανάρσευσαν εἰς τὴν Σάμην, σ 367. 2) θέλω νὰ
δώσω, προσφέρω, T. Δίμ. 327, πρβλ. I 519.
3) περὶ θεῶν, „δίδω“, παραχωρῶ, „ἀφίνω“,
συγχωρῶ, εὐδοκῶ μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρφ. «αὐ-
τὸν πρηνέα δὲ πεσείν» Z 307· ἰδίως ἐν ταῖς
προσευχαῖς, T 322 κ. ἀ.

ΔΙΕ, ἴδ. ΔΙΔ.

ΔΙΕΡΡΟΝ, ἴδ. ΔΙΕΡΡΑ.

ΔΙΕΡΡΑΝΟΝ [..], ἴδ. ΔΙΑΤΡΕΧΩ.

ΔΙΕΡΙΘΟΝ, ἔλλειπτ. ἀόρ. β'. ἐξ οὗ μόνον προστ.
δίδται, ἀπαρφ. διαειπόμεν (διαφειπόμεν) ἐπ. ἀντί
τοῦ διειπέν, ἐντελῶς καὶ ἀκριβῶς εἶπον
τινί, K 425, «διαειπόμεν ἀλλήλοισι» δ 215.

ΔΙΕΡΡΟΜΑΙ, ἐπ. (ἔρομαι) μόνον κατ' ἐνεστ. διε-
ρωτῶ, ἐξετάζω („πολυρωτῶ, πολυεξετάζω“) A
550, O 93, δ 492 κ. ἀ.

ΔΙΕΚ, ἐπ. (διὰ, ἐκ) διὰ μέσου ἕως ἔξω,
„πέρα καὶ πέρα“, O 124, ρ 61 κ. ἀ. (Ὁ
Ὀδύσσεος ἐν Ὀδ. ἔγραψε διηγημένως δι' ἐκ' ἀλλὰ
σήμερον πανταχοῦ γράφεται ὑφ' ἐν, πρβλ. ΔΙΑΠΡΩ).

ΔΙΕΛΑΪΝΩ, ἀόρ. ἀ. διήλασα. 1) μεταβ. διὰ
μέσου τινὸς ἐλαύνω, ἀφίνω νὰ διέλθῃ, μετὰ
αὐτ. καὶ γεν. «ἵππους τίφροισι» τοὺς ἵππους (τὸ
ἄρμα) διὰ μέσου τῆς τάφρου, K 564, πρβλ. M
120· διὰ μέσου τινὸς (μέσα εἰς τι) „ἐμπήγγω,
χώνω“ «ἔγχοι λαπάρης» τὸ δόρυ διὰ μέσου τῆς
λαπάρης, ἡ μέσα εἰς τὴν λαπάρην, Π 318 «δόρυ
ἀσπίδος» N 161 κ. ἀ. 2) ἀμεταβ. διατρέχω,
μετ' αὐτ. «ὄρη» T. Ἑρμ. 96.

ΔΙΕΛΟΜΕΝ, ἴδ. ΔΙΕΡΧΟΜΑΙ.

ΔΙΕΜΑΙ [..], ἐπ. μέσ. (ἐκ τοῦ ἀγρ. ἐνεργ.
δίημι, ὅπερ ἐστὶ σώζεται ἐν τῇ συνθέτῃ ἐΝΔΙΗΜΙ,
ἐπ. ἴδε) κλινόμενον κατὰ τὸ τίθεμαι, παρ' Ὁμ.
ἐκ τοῦ ἐνεστ. μόνον γ'. πληθ. διένται καὶ ἀπαρφ.
δισθαί, „σκιᾶζομαι“, φεύγω, τρέχω περὶ
ἵππων «διένται πεδίονα» φεύγουσι διὰ τῆς πεδία-
δος, Ψ 475· περὶ λέοντος «σταθμοῦ δισθαί»

φεύγω ἢ διώκομαι ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ, M 304.
Ἄλλα χωρία ἐνταῦθα ἀναφερόμενα ἴδ. ἐν λ. ΔΙΑ.
ΔΙΕΞΕΙΜΙ, διὰ μέσου τινὸς ἐξερχομαι, Z
393 f.

ΔΙΕΞΕΡΕΟΜΑΙ, ἀκριβῶς ἐρωτῶ ἢ ἐξετά-
ζω, «τινὰ τι» περὶ τινός, (ἴδ. ΕἰΡΑΤΑΝ) K 432 f.

ΔΙΕΠΕΦΡΑΔΕ, ἴδ. ΔΙΑΦΡΑΞΩ.

ΔΙΕΠΡΑΘΟΝ [..], ἴδ. ΔΙΑΠΕΡΩ.

ΔΙΕΠΤΑΤΟ, ἴδ. ΔΙΑΠΕΤΟΜΑΙ.

ΔΙΕΠΩ, παρ. διέπον καὶ ἐπ. διέπον, φρον-
τιζῶ περὶ τινός, διέπω, διοικῶ, κυβερνῶ,
«ἕκαστα» A 706, μ 16 «τὸ πλεῖστον πολέμοιο»
A 166, «στρατόν» B 207, «ἀνέρας σκηπανίη»
διὰ τῆς ῥάβδου διέπεν, ὅ ἐ. ἀπέδωκε τοὺς ἀν-
δρας, Ω 247.

ΔΙΕΡΓΑ Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ διεργῶ, μόνον
ἐν τῇ Ἰων. παρ. γ'. πληθ. διεργόν (ὅ ἐ. δι-
ἐργον), χωρίζω, διαχωρίζω, μετ' αὐτ. «τοὺς
διεργόν ἐπάλλης» M 424 f.

ΔΙΕΡΕΞΩ, ἀόρ. διήρεσα καὶ ἐπ. σσα, διὰ μέ-
σου τινός κωπηλατῶ, «χεροί» μετὰ τὰς χεῖ-
ρας; *Ὀδ. μ 444, ε 351.

ΔΙΕΡΟΣ, ἡ, ὅκ, λ. ἀρφιδόλου σημασίας, εὐρι-
σκομένη μόνον ἐν *Ὀδ. ζ 201 «οὐκ ἐσθ' οὗτος
ἀνὴρ, διερός βροτός, οὐδὲ γέννηται ὅς κεν Φαιή-
κων ἀνδρῶν ἐς γατὰν ἴκηται, δημοτὴτα φέρων»
καὶ ι 43 «διερφ ποδὶ φονγέμεν»· Ἑρμηνεύεται
δὲ κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ὑγρός, νοσός, γλω-
ρός, ὡς ἐκ τοῦ ΔΙΑΙΝΩ, ἐπομ. μεταφορ. ζωη-
ρός, ἀκμαίος, ἐρρωμένος, ἄρα ζῶν, «ζων-
τανός» (ὁ Εὐστ. κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ἑρμην.
«ζῶς, σπουδαίος»)· ὅθεν «διερός βροτός» ζωη-
ρός, ζωντανός θνητός, καὶ «δ. ποδὶ» μετὰ ζωη-
ρόν, ταχὺν πόδα. Ὁ δὲ Νίσιος ἐκλαμβάνων τὸ
«διερός» ἀντὶ τοῦ ὑγρός, liquidus, ῥέων, ἐπομ.
εὐκίνητος, συντάσσει ὡς ἐξήκει «οὗτος ἀνὴρ,
ὅς κεν ἴκηται φέρων δημοτὴτα, οὐκ ἐστι διερός
βροτός οὐδὲ γέννηται» καὶ ἑρμηνεύει· ἐκεῖνος ὁ
ἀνὴρ ὅστις ἔλθῃ εἰς τὴν χώραν τῶν Φαιάκων,
φέρων πόλεμον, δὲν εἶνε οὐδὲ θὰ ᾔην εὐκίνητος
καὶ ὑγὴς καὶ μετὰ τῶν ζώντων. Ὅχι πολὺ
πιθανώτερα εἶνε ἡ ἑρμηνεία τοῦ Γερμ. μεταφρ.
Οὐστίου (δὲν κινεῖται ἐκεῖνος ὁ θνητός, οὐδὲ θὰ
ζήσῃ) καὶ ἦν λαμβάνεται ὡς ὑποκείμενον τὸ
«οὗτος βροτός» καὶ κατηγορ. τὸ «ἔστιν ἀνὴρ
διερός». Ὁ δὲ Λέρσιος παράγων τὴν λ. ἐκ τοῦ
«διεμαι» ἑρμηνεύει ἐν μὲν τῇ ι 43 φυγὰς, φεύ-
γων, ἐν δὲ τῇ 201 μεταβάτ. ὁ εἰς φυγὴν τρέ-
πων fugatur, ἐπομ. φοβερός, ἐπιφοβός, καὶ
χωρίζει διὰ κώλου τὸ «οὐδὲ κ. ἐ.» ἀπὸ τῶν
προηγούμενων. Ταύτην τὴν ἑρμηνείαν ἀκολουθεῖ
καὶ ὁ Δοιδερλ. Ὅπως δὲ ἀπίθανος ἡ ἑρμηνεία,
ἦν ὁ Ἀμείν-οὐκ οὐδ' ὅπως ἐτεχνάσθη. (|| Πα-
σῶν τούτων τῶν ἑρμηνειῶν πιθανώτερα μοι φαί-
νεται ἡ τοῦ Δυντξέρου, καὶ ἦν ὡς πρὸς μὲν τὴν
σύνταξιν παραβάλλεται τὸ ἐν τῇ ι 201 χωρίον
πρὸς τὸ ἐν τῇ π 437 (καὶ πρὸς τὸ τῆς καθο-
μὴ, ἐν ὁμοίαις περιπτώσεσι λεγόμενον, «δὲν ἔγεν-

νήθη οὐδὲ θά γεννηθῇ, ἢ δὲν ὑπάρχει οὐδὲ θά ὑπάρξῃ ἐκεῖνος· ποῦ θά μὲ δείρῃ ἐμένα; π. γ.) τὸ δὲ «διερός βροτός» ὡς καὶ διὰ τῆς στίξεως ὑπεδείξαμεν, εἶνε ἐπεξηγήσεις τοῦ «οὗτος ἀνὴρ», ἡ δὲ λ. «διερός» ἐκ τῆς ρίζης δι-, ἐξ ἧς καὶ τὸ δι-μαι, διέδια, καὶ δειλός, καὶ δεινός καὶ δι-δω, παραγομένη σημαίνει ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις τὸν δειλόν. Νομίζω δὲ ἔτι ἐτι μάλλον ἐπιτυχ-χάνει τις τοῦ ἀληθοῦς, πρῶτον μὲν ἐν συνδυασμῇ τῇ συνταξίᾳ τοῦ Δυντῆρου πρὸς τὴν λεκτικὴν ἐρμηνείαν τοῦ Λερρίου, ὅς τὸ μὲν «διερός ποῦδι» =φυγάδι, ταχέϊ, τὸ δὲ «διερός βροτός» =φοβερός, δεινός ἀνθρώπος, εἰρωνικῶς ἐννοοῦμενον· δὲν ἐγεννήθη ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ, «τὸ φοβερὸν τὸ παλλη-κάρι», οὐδὲ θά γεννηθῇ κτλ., ἔπειτα ἐν τῇ συνταξίᾳ τοῦ Δυντῆρου μεταβιβασίᾳ τις ὡς ἐξῆς: νὰ θεωρήσῃ τις μόνον τὸ «βροτός» ὡς ἐπεξηγήσιν τοῦ «οὗτος ἀνὴρ», ὥστε νὰ ἔχωμεν ταύτην τὴν ἐννοίαν· δὲν ὑπάρχει ἐκεῖνος ὁ φοβερός ἀνὴρ, ὁ θνητός (δηλ. μετὰ τῶν θνητῶν) οὐδὲ θά ὑπάρ-ξῃ κτλ.).

ΔΙΕΡΧΟΜΑΙ, μέλ. διελύσονται ἀόρ. β'. διλ-θον· ἀπρρ. ἐπ. διελόμεν. 1) κυρ. α.) διέρ-χομαι, διὰ μέσου τινὸς βαδίζω, μετ' αὐτ. «πῶς» διασχίζω τὸ παίμιον, Γ 498: «ἀστὺ» Z 392: μετὰ γεν. «μεγάραιο» ζ 304: ἀπολ. Ω 716: β') εἰσδύω, διαπερῶ ἐπὶ βελῶν, μετὰ γεν. «χροός» διὰ τοῦ δερμάτος· εἰσδύω, Γ 100, ἀπολ. Γ 263, Ψ 876. 2) μεταφ. «μετὰ φρεσὶ πάντα διέρχομαι» διασκοπῶ πάντα, διαλογί-ζομαι, Γ. Ἀφρ. 277.

ΔΙΕΣΣΕΓΓΟ [-..], βδ. ΔΙΑΣΣΕΓΓΟ.

ΔΙΕΤΜΑΓΕΝ, βδ. ΔΙΑΤΜΗΓΟ.

ΔΙΕΚΩ, ἀόρ. β'. διέσχον, μόνον ἀμεταβ. δια-περῶν τι ἐξέρχομαι, «ἐδγαίνω πέρα ἢ εἰς τὸ ἄλλο μέρος». «διὰ δ' ἔπτατ' οἰστός, ἀντικρὺ δὲ διέσχε» ἐδοῖκεν ἀντικρὺ, ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρος, E 100 (ὅπου ἡμαρτημένως μεταφρ. ὁ Φαίος: διήλθε κατ' εὐθείαν)· ὡσαύτως καὶ A 253, Γ 416 καὶ ἐν τμ. «δὲ ὤμου ἔγχος ἔσχε» N 520, E 451.

ΔΙΖΗΜΑΙ, ἐπ. καὶ Ἰων., ἀποθ., μέλ. διζήσομαι, π 239. 1) ζητῶ, «γυρεύω» τινά, Δ 88, ο 90· ἐπομένους τοῦ «εἶπου» N 760. 2) ζητῶ ἢ προσπαθῶ νὰ ἀποκτήσω, νὰ ἐπιτύχω, ἐπιζητῶ, ἀπολ. «ἐκαστοὶ μνάσθω ἐέδνοισιν δι-ζήμενος» ὡς φανῇ ἕκαστος μνηστήρ, ζητῶν ἢ προσπαθῶν νὰ ἐπιτύχῃ (γυναικὰ δηλ.) διὰ δώ-ρων, π 391: μετ' αὐτ. «νόστον» λ 100 «νόστον τινί» ζητῶ νὰ ἐπιτύχῃ χάριν τινὸς τὴν ἐπισρο-φὴν, ψ 253, «φάρμακον» α 216, «πληθόν» ζητῶ νὰ ἔχω πληθόν· P 221.

ΔΙΖΥΣ [-..], γροε, ὁ, ἡ (ζυγόν) «διζυγες» ἵπ-ποι· ἵπποι ἀνὰ δύο ζευγνύμενοι *Ἰλ. E 195, K 473. (Ὁ Γράσος παραδέχεται ὡς ἐνικ. ὀνο-μαστ. τὸν τύπον διζυγος, τὴν δὲ πληθ. γενο-μένην κατὰ μεταπλασμόν).

ΔΙΖΩ (δίς) μόνον παρτι. δίς, ἀμφιβάλλω,

διστάζω, «εἶμαι μὲ δύο γνώμαις», ἑπορ. «ἦ—ἦ» Π 743 f. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἀντὶ τοῦ διζῶ ἐκ τοῦ δύο).

ΔΙΗ [-..], ἡ, ΔΙΑ κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἡ νῆος Νάξος, ὀνομασθεῖσα οὕτως (θεία) ὡς ἱερὰ τοῦ Διόνυσου, κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους μικρά τις νῆος· οὐ μακρὰν καὶ ἀπέναντι τοῦ Ἡρακλείου τῆς Κρήτης, «ἐν Διῇ» λ 325: βδ. λ. ΔΙΗΛΑΝΗ.

ΔΙΗΚΟΙΟΙ, ΑΙ, Α, Ἰων. ἀντὶ τοῦ διακόσιοι, *Ἰλ. Θ 233, I 383.

ΔΙΗΝΕΚΕΪΣ, ἐς (διά, ἡνεκέ) ἐκ τοῦ ΔΙΗΝΕ-κ, ἡνεκά, ἀορ. τοῦ φέρω) συνεχῆς, ἀδιάκοπος, λατ. continuus, μόνον τοπικόν, μακρός, «ρί-βδος» M 297: «νότος» H 321, ξ 437: «ρίζαι» M 134 «ἀτραπιτοὶ» συνεχῆς, ἀδιάκοποι ὁδοί, ν 195: «ὤλξ» αὐτὰς διήκουσα ἀπὸ τοῦ ἐνός· μέ-χρι τοῦ ἄλλου ἄκρου σ 375.—Ἐκ τούτου ἐπὶ. ΔΙΗΝΕΚΕΪΣ, ἀδιάκοπως, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέ-λους· ὅθεν ἐκτενῶς, διεξοδικῶς· ἀγορεύω· η 241, μ 56: ἑπορ. ἀκριβῶς, ὀριστικῶς δ 836. (Ὁ δὲ Δοιδερλ. ὅτι· ἀνάγει τὸ -ηνεκῆς εἰς τὸ «ἀνήκω» φράζω μέχρις ἂν ἢ μέχρι τέ-λους, ἐρμηνεύει τὸ μὲν ἐπὶθ. διὰ τοῦ ἐντελής, ἔπειτα, ὅπου δὲν ὑπάρχουσιν ἀκριβῆ ὅριζ, διὰ τοῦ μακροῦ· τὸ δὲ ἐπὶρ. πάντοτε διὰ τοῦ ἐν-τελῶς· εἴτε κατ' ἔκτασιν, ἤγουν ἀνελλιπῶς, ὡς ἐν τῇ η 241, εἴτε κατ' ἔντασιν, ἤγουν μετὰ βεβαιότητος, ἀσφαλῶς, ὡς ἐν τῇ δ 836).

ΔΙΥΡΕΑ, βδ. ΔΙΕΡΕΣΣΟ.

ΔΙΥΤΑΙ, βδ. ΔΙΑ.

ΔΙΥΗΜΙ [-..], πέμπω ἢ ῥίπτω διὰ τινος μετὰ γεν. καὶ μόνον ἐν τμ. «διὰ δ' ἔτρε σιδή-ρου» *Ὀδ. φ 328, ω 177.

ΔΙΥΚΝΕΟΜΑΙ, ἀποθ., μέλ. διύκνομαι ἀόρ. δικό-μην [-..] μόνον μεταφ. διεύρχομαι, διη-γούμαι «πάντα» *Ἰλ. I 64, Γ 186.

ΔΙΥΠΕΤΗΣ [-..], ἐς (Διός, πίπτω) ὁ ἐκ τοῦ Διός, ἡ οὐρανοῦ πεσών, οὐρανόπεπτος, ἐπὶθ. τῶν ποταμῶν, ὡς ἐκ τῶν ὑπερῶν παραγομένων, Π 174, P 263: «Ἀγυπτίος» (ὁ εἰ. Νεῖλος) δ 477.

*ΔΙΥΠΕΤΗΣ [-..], ἐς (Διός, πέτομαι) ὁ μέχρι Διός ἢ μέχρι οὐρανοῦ πετόμενος, ὑψιπέτης, οὐρανόπετης, «οἰωνοί» Γ. Ἀφρ. 4.

ΔΙΥΣΤΗΜΙ, ἔχει μόνον τὸν ἀμεταβ. ἀόρ. β'. διέστην, γ'. διύξω διαστήτην· παρακ. α.) πληθ. διέσταμεν καὶ μέσ. ἐνιστ. διύσταμαι· α.) κυρ. ἐρχομαι, δια(ἀπο)χωρίζομαι, ἀπομακρύ-νομαι, M 86, Π 470, Ω 718: ἐν δὲ τῇ πα-ρακ. σημ. στέχω μακράν, «τῇ δὲ νῦν διέ-σταμεν» διὰ τί στέκομεν μακρὰν ἀλλήλων (καὶ δὲν μαχόμεθα); φ 436: «θάλασσα διύστατο» διηνοίετο, N 29: β') μεταφρ. ἐρχομαι εἰς διύστασιν, διχονοῶ, *Ἰλ. A 6.

ΔΙΚΑΖΩ [-..] (δική), μέλ. ἀσω· ἀόρ. α. ἐδί-κασα, ἐπ. σσα. 4) Ἐνεργ. δικάζω, «κρίνω» ἀπολ. Ψ 579, λ 547: «ἀμολιθῆς δὲ δικάζον» (γέροντες δηλ., βδ. 503) ἀπαφαινόντο ἀναλλάξ τὴν γνώμην Σ 506: μετὰ δοτ. «Τρωσὶ τε

καὶ Δαναοὶσι δικάζετω» ὡς κρίνη, ὡς ἀποφασίζῃ μετα' ὅ των Τρώων καὶ Δαναῶν Θ 431· «ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε» κρίνατε ἀνὰ μέσον των δύο, δηλ. πότερος ἔχει τὸ δίκαιον, Ψ 574· ἐν γένει ἀποφασίζω, «χρυπαδία» Α 512.

2) Μία δικάζομαι, ἔρχομαι εἰς δίκην, «κρίνομαι», λ 546, μ 440.

ΔΙΚΑΙΟΣ [-], Η, ΟΝ (δίκη) «δικαίος» δ. ἔ. ἀ.) δίκαια φρονῶν καὶ πράττων, δικαιοσύνην ἀσκῶν πρὸς τε θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, φιλοδίκαιος, οἷος ὁ Χείρων Α 832, οἱ Ἄδαιοι Ν 6, Τ 481 κ. ἀ. τοῦναντίον εἶνε οἱ μνηστήρες «οὐδὲ δίκαιοι» Ε 282· ὡσαύτως καὶ τινες τῶν Ἀχαιῶν ἡρώων γ 432 καὶ οἱ Κύκλωπες θ 575, ι 475, ν 204, οὗτοι δὲ μάλιστα διότι παραδίδουσι τὸ παρὰ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἱερὸν τῆς ἐξουσίας δίκαιον· β.) ἐπὶ πράξεων συμφωνῶν πρὸς τὸ δίκαιον «ἐπὶ ῥήθεντι δικαίῳ» ἐπὶ δικαίως ῥηθέντι λόγῳ σ 441· «οὐ δίκαιον» μετ' ἀπαρρ. υ 294. Συγκρ.: ὅτερος Τ 481 καὶ ὑπερβ. ὁτάτος Α 382, Ν 6.—ΔΙΚΑΙΩΣ ἐπὶρ. κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τὴν συνέθειαν, κατὰ τὰ ἔθιμα, ὅπως πρέπει, «μᾶσθαι» ξ 90 τ.

ΔΙΚΑΗΡΗΣ [-], ΟΝ, ΠΟΙ. (δύο, κέρηνον) δικάεφαλος Βατρ. 300.

ΔΙΚΑΣΠΟΛΟΣ [-], ὁ, ἐπ. (δίκη, πολέω) ὁ εἰς δίκας ἀσχολούμενος, δικαστής, Α 238· «ἀνὴρ» λ 486.

ΔΙΚΕΡΟΣ [-], ΑΥΟΣ, ὁ (δύο, κέρας) ὁ δύο ἔχων κέρατα, ἐπιθ. τοῦ Πανός, Υμ. 18, 2.

ΔΙΚΗ [-], ἡ, 1) κατ' ἀρχ. ἔθος, ἔθιμον, δίκαιον τὸ κατὰ παράδοσιν ἐπικρατήσαν, «δίκη βασιλῶν» δ 691 «δ. θεῶν» τ 43 «δ. δμῶν» ξ 59 κ. ἀ. ἡ συνήθεια των βασιλέων, θεῶν κτλ. «μνηστήρων οὐχ ἴδε δίκη τὸ πάροιθε τέκτο» μεταξὺ των μνηστήρων δὲν ὑπῆρχε πρότερον τοῦτο τὸ ἔθιμον, ἡ οἱ μνηστ. δὲν εἶχον τοῦτο τὸ ἔθιμον, σ 275· ἐπὶ δὲ τὸ πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὴν φอรὰν των πραγμάτων σύμφωνον «αὕτη δίκη ἐστὶ βρατῶν» αὕτη εἶνε ἡ φύσις, ἡ τύχη, ἡ εἰμαρμένη των θνητῶν, λ 248· «ἡ γὰρ δίκη, ὁπότε» τοῦτο συνήθως γίνεται, ὁπότεν—τ 468.

2) δίκαιον, δικαιοσύνη «δίκης ἐπιδευὲς ἔχω» δικαιοσύνης ἐνδεὲς ἔχω, στεροῦμαι τὸ δίκαιόν μου, Τ 480· ὅθεν ἀντίκειται πρὸς τὴν ἰσχύν, τὸ «σθένος» Π 542, ἡ τὴν «βίαν», «δίκην ἐξελαύνω» ἀποδιώκω τὸ δίκαιον (ἐκ τῆς ἀγορᾶς) Π 388, «τίω» τιμῶ τὴν δικαιοσύνην, ξ 84, «δίκην εἰπεῖν» περὶ τοῦ δικαστοῦ, ἀποφαίνομαι ἢ λέγω τὸ δίκαιον, ἀποφασίζω, Σ 508· β.) κατὰ πληθ. «δίκαι» ἀπονομή των δικαίων, δικαιοσύνη, Π 542, γ 244, ι 245· ἐπὶ δὲ καὶ τὰ δίκαια «νέκυες δὲ μιν ἀμφὶ δίκας ἔχροντο ἄνακτα» οἱ νεκροὶ περὶ αὐτῶν (καθήμενοι ἢ ἱστάμενοι) ἡρώων των ἄνακτα δικας, ὅ. ἔ. ποῖος ἔχει δίκαιον, λ 570. 3) δίκη, ὑπόθεσις δικαστικῇ, «δίκην δίδωμι καὶ λαμβάνω» δίδω δίκαιον καὶ λαμβάνω, ὅ. ἔ. φέρω τὴν

ὑπόθεσιν ἐνώπιον δικαστοῦ ἵνα αὐτοὶ ἀποφασίσῃ, Γ 179, 312. 4) λόγος δικανικὸς ἢ ἐπιχειρήμα δικανικόν «δίκη» δικανικῶς κατὰ τὸν Εὐστάθ. Ψ 542. (|| Ὁ δὲ Δόντιζερὸς ἐκ των νεωτέρων ἐκλαμβάνει τὴν δοτικὴν ἀντὶ τῆς παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐμπροθέτου σὺν (ἐν) δίκῃ, ὅ. ἔ. δικαίως).

ΔΙΚΑΙΣ, ἴσος, ἡ, ἡ διπλῇ, διπλοῦν κλεισίμον, δύο θυρόφυλλα ἔχουσα, «πόλαι, θύραι, σανίδες, Μ 455, ρ 268, ε 345. (Κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ κλεισ, ἐπομ. κυρ.=δικαίσις κατ' ἄλλους δ' ἐκ τοῦ κλίνω).

ΔΙΚΤΥΟΝ [-], τό, των ἀλιέων τὸ δίκτυον, «δίκτυα» γ 386 τ. (ἐκ τοῦ δικεῖν=ρίπτειν κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ δέχομαι).

ΔΙΝΕΙΝ καὶ ΔΙΝΕΙΝ [-], ὁ πρῶτος τύπος μόνον ἐν τῇ ἐννεστ. καὶ θαμνιστικ. παρ.τ. δινεῖσθαι ἐκ δὲ τοῦ δινέω δόρ. ἀ. ἐδίνεσα παθ. ἀόρ. ἀ. δινηθείς. 1) μεταβ. περιστρέφω, συστρέφω, «στρεφογυρίζω» «σάλον» Ψ 840· «ζεύγεα» Σ 543· «μοχλόν» συστρέφω ὡς τὴν τροπῆν, ι 388. 2) ἀμεταβ. συστρέφομαι ὡς στρόβιλος, «γυρίζω ἢ φέρω γύρα» περὶ χαρυνόντων Σ 494, 606· ἐν γένει δὲ περιστρέφομαι, ἀναστρέφομαι, «κατὰ μέσον» Δ 544· «παρὰ θίνα» Ω 12· «κατὰ οἶκον» τ 67· ἐπὶ πτηνοῦ ἐναερίως περιτρεφόμενον ἢ περιπταμένου Ψ 875.—Ἰσαύτως καὶ τὸ μέσ. δινέομαι περιστρέφομαι, περιέρχομαι, «περὶ πόλιν» Χ 165· «ὅσας δινέισθην» συνεστρέφοντο οἱ ἀφθαλμοί, Ρ 680· «κάππεσε δινηθείς» κατέπεσε συστραψίς γ 85· (ἀλλ' ὀρθότερον γράφουσιν ὁ Βέκκερ, Ἀρεῖς καὶ Δύντιζερ. ἰδνωθείς ἐκ τοῦ ἰανόη)· «κατὰ νῆσον δ.» περιφέρωμαι ι 153· «ἐπὶ ἅσπεα δινηθήναι» π 68. Ἐκ τοῦ

ΔΙΝΗ [-], ἡ, στρόβιλος, συστραφή των ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ, Φ 243, ζ 416· πληθ. Φ 41, 132. Ἐκ τούτου

ΔΙΝΗΕΙΣ [-], ΕΞΕΑ, ΕΝ, πολυδίνης, πολυλάς ἔχων συστροφάς, ἐπιθ. των ποταμῶν, Β 877, λ 242 κ. ἀ. πληθ.

ΔΙΝΑΤΟΣ [-], ἡ, ὄΝ (δινώω=δινέω) κυρίως συνεστραμμένος· παρ' Ὀμ. δὲ γυρτός, κυρτός, διὰ τῶνου στρογγυλεμένος, τορνευτός, «λέχεα» Γ 394· «κλιστή» τ 56· «ἀσπίς ῥινόσκι βοῶν καὶ χαλκῷ δινωτή» ἀσπίς διὰ βεσίων δερμάτων καὶ χαλκοῦ ἐστρογγυλωμένη, κυκλωτέρως ἐξεργασμένη, (κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ὁμαλῶς καὶ καθαρῶς ἐξεργασμένη ὡς διὰ τῶνου) Ν 407.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ [-], ΕΟΣ, ὁ, ἡ (Διός, γένος) ὑπὸ τοῦ Διὸς γεγεννημένος, ἐκ Διὸς καταγόμενος, σύνθηος ἐπιθ. των ἡρώων καὶ βασιλέων, ὡς ὑπὸ τοῦ Διὸς, τοῦ βασιλέως των βασιλέων, τεταγμένων καὶ προστατευμένων, Δ 337, ε 352 κ. ἀ. πληθ.

ΔΙΟΘΕΝ [-], ἐπὶρ. (Διός) παρὰ τοῦ Διὸς, κατὰ βούλησιν τοῦ Διὸς, Ο 489, Ω 494, 561.

ΔΙΟΙΣΤΕΙΝ, μέλ. σω, διὰ μέσου τινὸς το-

ἔδω, «τινός» τ 578, φ 76, 97· ἀπολ. «καὶ κεν διοίστασθαι»· ἰδὼνασθαι τὸ μεταξὺ (τῶν δύο σκοπεῖσθαι) διάστημα νά διατοξεύσῃς· διὰ τοῦ βέλου· νά περάσῃς, ὅ ἐ. κινεῖται (οἱ σκοπεῖται) εἰς ἐπὶστασιν τοῖς ἐμοῖς, *Ὁδ. μ 402.

ΔΙΟΙΣΟΜΑΙ, ἴδ. ΔΙΑΦΕΡΩ.

ΔΙΟΙΤΟ, ἴδ. ΔΙΕΜΑΙ.

*ΔΙΟΙΧΝΕΩ, διέρχομαι, *Γρ. 48, 40.

ΔΙΟΚΛΗΣ, ἦος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ὀρσύλοχου, ἑγγονοῦ τοῦ Ἀλφειοῦ, πατὴρ τοῦ Κρήθωνος καὶ Ὀρσύλοχου, βασιλεὺς τῶν Φερῶν τῆς Νεσσηνίας, Ε 542 ἐξ. Παρ' αὐτῶ διενυκτέρευσεν ὁ Τηλέμαχος γ 488, ο 186· πῖθωνας ὑπήκοος τοῦ Ἀγαμέμνονος, πρβλ. I 151. 2) εἰ; τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἑλευσίνης, ὅν ἡ Δημήτηρ εἰδὼς τὴν τελευτὴν τῶν ἱερῶν μυστηρίων, Γ. Διμ. 474· (ἐν δὲ στίχ. 153 εὐρίσκεται ἡ γεν. Διόκλου ὡς ἐξ ὀνομαστ. Διόκλος).

ΔΙΟΛΑΪΜΑΙ [...], μεταβ. ἐξαφανίζω· τὸ δε μέν, καὶ ὁ δ', παρακ. διόλωλα ἀεταβ. ἐξαφανίζομαι, ἐξολοθρεύομαι «οὐδ' ἐτι καλῶς οἶκος ἐμός διόλωλε» καὶ ὅχι πλέον ἀνεκτὸς (ὅ ἐ. ἀναισχύντως)· ἐξαφανίζεται ὁ οἶκος μου, θ 64 τ.

ΔΙΟΜΪΔΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος, αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλέως, I 655.

ΔΙΟΜΪΔΗΣ, βοσ, ὁ, αἰτ.-αι καὶ-δρα, υἱὸς τοῦ Τυδεΰου καὶ τῆς Δηϊπύλης, ἄρα τὸ γένος Διτωλός (Ψ 470), ἀνὴρ τῆς Αἰτωλείας· θυγατὴρ τοῦ Ἀδράστου βασιλεῦς τοῦ Ἀργεῦος καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ βασιλεὺς τῆς πόλεως Ἀργεῦος καὶ τῆς περὶ αὐτὴν Ἰννακίης πεδιάδος (ἴδ. Ἀργος I) Ε 442. Μετέσχε καὶ αὐτὸς τῆς δευτέρας ἐπὶ Οἰθήδας στρατείας τῆς τῶν Ἐπειρόνων, Δ 406 καὶ ἐξέπλευσεν εἰς τὴν Τροίαν μετὰ 80 νεῶν, Β 567, 568. Εἶνε εἰς τῶν ἀνδρειοτάτων τοῦ Ἀγαχέου στρατοῦ (πρβλ. Διομήδους Ἀριστεῖαν Ε τῆς Ἰλ.), ἀνταλλάσσει μὲ τὸν Γλαῖδιον τὸν πατρικὸν αὐτοῦ ξένον, τὴν πανοπλίαν του, τὴν χαλκὴν πρὸς τὴν χρυσήν, Ζ 230. Καὶ κατὰ μὲν τὸ γ 480 ἐξ. εὐτυχῶς ἐπανερχεται εἰς τὸ Ἀργος· κατὰ δέ τινα μεταγενεστέρων παράδοσιν μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ ἀπέπλευσεν εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν ἐν Ἀπουλίᾳ πόλιν Ἀρπυος (Arpi).

ΔΙΟΝ, τό, πόλις τῆς Εὐβοίας· παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Κήναιον („Λιβάδα“) τὴν σήμερον „Αργιά“, Β 538.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ [...], μόνον λ 325· ἐπ. Διώνυσος, ὁ, Ζ 132 ἔ. πλχ. υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν νομάων τοῦ εὐόρου ὄρους Νύσης, (ἴδ. τὴν λ.) Ξ 325. Ἐκ τῶν κατ' αὐτὸν ὁ Ὀμ. γινώσκει προσέτι τὴν ἐν Θράκῃ λατρίαν αὐτοῦ καὶ ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας Λυκοῦργος μὴ ἀνεχόμενος τὸν μέθυον τοῦτον θεόν, ἀναγκάζει αὐτὸν νά καταφύγῃ εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς τὴν Θέτιν, Ζ 132 ἐξ.—Ἐν τῇ λ 325 ὑπαινίσσεται τὸν πρὸς τὴν Ἀριάδην ἔρωτά του· ἐν παρόδῳ δὲ ἀναφέρεται καὶ ω 74. Εἶνε

κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν νεωτέρων τὸ σύμβολον τῆς φρενῆς δυνάμεως τῆς γῆς καθ' ὅσον αὕτη ἀναφαίνεται ἐν τῇ παραγωγῇ τῶν πολυχόμων ὀπωρίων, ἐπομ. ὁ θεός· τῆς ἀμπελοουργίας καὶ δοτὴρ τοῦ οἴνου καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ εὐφροσύνης καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, Γρ. θ. 25. 26. (Κατὰ τὸν Οἰόνσιον εἶνε ὁ Διώνυσος κυρ.=θεὸς τῆς Νύσης· κατὰ δὲ τὸν Βέργκ=θεὸς νύχιο).

ΔΙΟΠΤΕΪΝ, ἀκριθῶς παρατηρῶ, κατασκοπεύω, Κ 454 τ.

ΔΙΟΠΤΗΡ, ἦρος, ὁ, κατάσκοπος, Κ 562 τ. ΔΙΟΡΙΞΕΝ, ἀορ. ἀ. μετοχ. διορίζω, «τάφρον» σκαπτῶ ἢ ἀνοίγω διόρυγα, φ 420 τ. ἐν τι.

ΔΙΟΣ, ΔΙΑ, ΙΟΝ (ἀντὶ τοῦ διος, ἐκ τοῦ Διός) κυρ. ἐκ Διὸς καταγόμενος «δὴν γένος Ἰοχέαιρα» I 538· συνήθ. ὅμως ἐν γένει θεοῖς, ὑπεράνθρωπος, σεπτὸς, ἔξοχος, ὑψηλός, μέγας, ἰσχυρός, λαμπρός, ἀριστος· ἀ.) ὡς ἐπὶ θ. τῶν θεῶν μόνον κατὰ θηλ. γένος, ὅσον «δια θεά» σεπτῇ, πάνσεπτος θεά, Κ 290· «δὲ Ἀφροδίτη, Ἡὼς δια» κ. ἄ. τὴν αὐτὴν (ὅχι ὑπερθετικὴν) σημα. ἔχει καὶ τὸ «δια θεῶν» Ξ 184 κ. ἄ. πλχ. ὡσαύτως καὶ «δια Χάρυδιδος» μ 104· β.) ἐπὶ ἐξόχων ἀνθρώπων ἀμφοτέρων τῶν γένων μάλιστα διὰ τὸ γένος, τὴν τάξιν, τὴν ἀνδρείαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἠθικὴν ἀξίαν, εὐγενῆς, γενναῖος· ἐνάρετος, ὅσον «δῖος ὑφορβός» π 56 καὶ ἄ. «δὲ Ἑβμαί» π 461· «δ. Φιλοίτιος» φ 240· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐθνῶν ὀλοκλήρων «δῖοι Πηλεαστοί, δῖοι Ἀχαιοί» γ 116, τ 499, 477 «δῖοι ἑταῖροι» (Σαρπηδόνης) Ε 692· γ.) ἐπὶ ἐξόχων ζώων ὅσον «δ. ἵππος» εὐγενής, ὁ ἵππος τοῦ Ἀχιλλέως, Θ 185, τοῦ Ἀδράστου, Ψ 346· δ.) ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, ὅσον ἐπὶ θαλάσσης, Α 144 κ. ἄ. πλχ. ἐπὶ τῆς γῆς, Ξ 347, Ω 532, ἐπὶ τοῦ αἵθερος, Π 365, τ 540, ἐπὶ τῶν ποταμῶν, Β 522, Μ 21, ἐνθα περιλαμβάνεται ἡ ἔννοια τοῦ ἀπεράντου καὶ μεγάλου μετὰ τῆς τοῦ ἱεροῦ καὶ ὑπὸ τὴν ἀμεσον θείαν ἐπενέργειαν εὐρισκομένου. Ὡσαύτως τίθεται καὶ ἐπὶ ἀρχαίων, σεβαστῶν πόλεων, ὅσον τῆς Ἀρισθῆς, Β 836, Ἥλιδος, Β 645, Δ 686, 698 καὶ Λακεδαιμόνιος, γ 326, ν 440, πρβλ. ἱερὸς.

ΔΙΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ω 254.

ΔΙΟΣΚΟΡΟΙ [...], οἱ, υἱοὶ τοῦ Διός, κατ' ἐξαχὴν ὁ Κάτωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, μόνον διηρημένως γραφόμενοι «Διὸς κοῦροι» Γρ. 33, 4. 9. πρβλ. Γρ. 16.

ΔΙΟΤΡΕΦΗΣ [...], ἐς, ὁ ὑπὸ τοῦ Διὸς τραφεὶς ἢ ἀνατραφεὶς. Ἐπὶ θ. τῶν βασιλέων καὶ ἀρίστων τοῦ λαοῦ, ὡς τὸ «διογενής», Β 496 κ. ἄ. πλχ. «αἰζήσοι» Β 660· ἔτι δὲ ἐπὶ θ. τοῦ Σκαμάνδρου, Π 223, «ἄνθρωποι» ὡς γεννηθέντες ἐκ θεῶν ἢ συγγενεῖς αὐτῶν, ε 378.

ΔΙΠΛΑΣ, ΑΚΟΣ, ὁ, ποι. διπλοῦς, «μὲ δύο διπλαῖς» «δημός» Ψ 243.—Ὡς οὖν ἡ, (ἐτυμ. πακ. χλαῖνα) διπλοῦς· μανύδας, χλαμὸς διπλῆς, ἣν δύναται τις εἰς νά περιδληθῇ, («ἦν ἔξε

διπλὴν ἀμειψασθαι· κατὰ τὸν Σχολ.) πρὸς.
«διπλὴ γλαίνα» καὶ «διπτύχος λώπη»· τούναν-
τιον εἶνε ἀπλοῦς, ὅπ. ἰδ. (Ὀλιγώτερον πιθανή
εἶνε ἡ γνώμη τῶν φρονούντων ὅτι εἶνε ἱμάτιον
διπλῆς ὑφῆς οὕτως, ὥστε ἡ μὲν κυρία ὑφή νά ᾔνε
λευκή, τὰ δὲ κοσμήματα πορφύρα· ἡ ὅτι εἶνε ἐκ
διαιτού ὑφάσματος) Γ 426, X 441, τ 244.—
(||. Ἐάν τις δὲν ἀρέσκειται εἰς τὴν ἐκ τοῦ διπλούς
παραγωγὴν, δὲν εἰςέρω ἂν δὲν εἶνε προτιμότε-
ρον νά ἐτυμολογήσῃ τις τὴν λ. ἐκ τοῦ δι καὶ
πλάξ=ἐπιφάνεια ὁμαλή ἢ ἐκ τοῦ πλέκω, ὡς
νομίζει ὁ Κούρτιος· ἐν τῷ Ἑτυμολογικῷ).

ΔΙΠΛΟΨ, ἡ, ὄν, συνηρ. μόνον ἐν τῷ θηλ. δι-
πλή, διπλοῦς· «γλαίνα διπλή»=αἰπλάς, ὅπ.
ἰδ., K 134, τ 226· «ὅτι διπλοῦς ἦν τετο ὠρηξ»
Δ 433, Γ 445, ἰδ. ἈΝΤΟΜΑΙ.

ΔΙΠΤΥΧΟΣ, ὄν, ὁ δῶν ἔχων πτυχάς· «λώπη
δ.=αἰπλάς, ὅπ. ἰδ., ν 224.—Ἐτι δὲ καὶ αἰ-
τιατ. ἐναι μεταπλαστική διπτύχα (ἐκ τῆς ἀγρ.
ὀνομ. ΔΙΠΤΥΞ) ἐν τῇ φρ. «διπτύχα ποιῶ» (ἐξ-
υπακ. «κρίσιν» ὅπ. ἰδ.) κάμνω δύο διπλὰς ἢ
διπλῶν τὴν κρίσιν, Α 464, γ 458, μ 361.
(Ἡ αἰτ. διπτύχα εὐρίσκειται καὶ παρὰ τῷ Ἀ-
πόλλων. τῷ Ροδίῳ, Β, 32).

ΔΙΣ, ἐπὶρ. δις, «δύω φορατὶς» ἢ «δύω βο-
λατὶς»· K 494 f. (ἐκ τοῦ δύο ἀντὶ τοῦ ἀγρ. ΔΙΣ).

ΔΙΣΘΑΝΗΣ [-], ἐς, ἐπ. ὁ δις ἀποθανών,
μ 22 f.

ΔΙΣΚΕΪΝ, δισκέω, ῥίπτω τὸν δίσκον, «δί-
σκη ἐδίσκον ἀλλήλοισι» διὰ δίσκου, ῥίπτοντες
τὸν δίσκον, διηγωνίζοντο πρὸς ἀλλήλους, θ 188 f.
Ἐκ τοῦ

ΔΙΣΚΟΣ, ὁ (δισκῖν, ἀορ. τοῦ ἀγρ. ΔΙΣΚΩ=ῥίπτω)
,,δίσκος"· στρογγύλος, ὀκαλός, λίθινος ἢ σιδη-
ρός (ἰδ. κόλος) ἢ καὶ ξύλινος, ὅτε μὲν ἔχων ἐν
τῷ μέσῳ ὀπήν καὶ ἱμάτια, ἵνα τῇ βοήθειά τοῦ-
του ὅσον δυνατὸν μακρὰν ριπθῇ, ὅτε δὲ καὶ ἀνεῖν
τούτων. Ἡ δισκοβολία ἦτο ἡδὴ ἐπὶ Ὀμήρου
συνήθης παιδιὰ, Β 774, δ 626, ἐν ᾗ τὸ βραβεῖον
ἐλάμβαναν ὅστις ἔρριπτεν αὐτὸν ἀπώτατα, ἰδ.
μάλιστα θ 186· ὅθεν ΔΙΣΚΟΙΡΑ τὰ, ἐπ. (οὔρον),
τὸ δισκῖμα, εἰς ὅσον ὁ δίσκος ῥίπτεται, οἶον·
δίσκουμα, «ἐς δίσκουρα λείλειπτο» εἶχε μείνη
ὀπίσω ὅσον ῥίπτει τις τὸν δίσκον μακρὰν, Ψ
523 f. Τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ «δίσκου οὔρα» Ψ
434, πρὸς. οἶρον.

ΔΙΤΙΟΣ, ἡ, ὄν, διπλοῦς, Βατρ. 64.

ΔΙΦΛΑ [-], ζητῶ, «γυρεύω»· «τῆθεα» ὁ-
στρεα ζητῶ, περὶ τῶν κολυμβητῶν, π 747 f.

ΔΙΦΡΑΣ, λάος, ἡ=τῷ ἐπομ., ἄμαξα, Ἐπιγρ.
45, 8. (||. ἐνθα καὶ ἄλλη γραφή: διφρακα).

ΔΙΦΡΟΣ, ὁ, 4) τοῦ ὀχήματος τὸ ἔδρανον
(τὸ κάθισμα), τὸ γόφρημα, τὸ κύτος («κου-
τιόν») ἐντὸς τοῦ ὀποίου κάθονται ἢ ἵστανται οἱ
ἀγούμενοι (τὸ κατ' ἀρχὰς βεβαίως ἢ ἐκ σινιδίων
ἐπὶ τοῦ ἄξονος κρηπίς) Ε 460, Α 748, Ρ 464,
Ψ 432 κ. ἄ. Τὰ πλάγια αὐτοῦ ἦσαν στρογγύλα,
ὅπισθεν δὲ ἀνοικτά, ἵνα ἀνέρχεται ὁ ὀγούμενος,

ἱμάντες δὲ ἐνστατμένοι συνείχον αὐτὸν πρὸς τὴν
ἄξονα, Ε 727. Ἐνίοτε σημ. καὶ ὅλον τὸ πολε-
μικὸν ἄρμα μόνον ἐν Ἰλιάδι, K 305, Π 379 κ.
ἄ. Ἐτι δὲ καὶ ἄμαξαν ὁδοπορικὴν μὲ δῶν
ἔδρας, γ 324. 2) ἄπλοον θρανίον (ἀνεῖν ἀνα-
κλίντρον ὀπισθεν) «σκαμνί» Γ 424, Ζ 354, δ
717 κ. ἄ. (Συνήθως παράγεται κατὰ συγκοπὴν
ἐκ τοῦ διφρός, οἶον· εἰς δύο ἀνθρώπους φέρων,
τὸν μαχητὴν καὶ τὸν ἡνίοχον).

ΔΙΧΑ [-], ἐπὶρ. διττός, «εἰς δύο» οἶον
«δίχα πάντα ἡρίθμεον» ἀριθμῶν διήρεσα εἰς δύο
ομάδας, κ 203· «δίχα δέδοσται» εἰς δύο μέρη,
ο 412. 2) μεταφ. διττῶς, κατὰ δύο τρό-
πους ἐν ταῖς φράσεσι «δίχα δὲ σφισιν ἦνδαν»
βουλὴ, διχα μεριμνῶν, δίχα θυμὸς ὀρώρεται,
δίχα θυμὸν ἔγω, δίχα θυμὸς ἄητο, δίχα βάζω»,
ἰδ. τὰ ῥήματα καὶ οἰσμός.

ΔΙΧΟΛΑ, ἐπὶρ. ποι. ἀντὶ τοῦ δίχα, εἰς δύο
μέρη «τοὶ διχθὰ δεδαΐεται» α 23· μεταφ. «δι-
χθὰ κραδίη μέμονε» διττῶς πᾶλλεται ἡ καρδία
μου, ταλαντεύεται μεταξὺ δύο ἀποφάσεων, Π
435.—Ἐκ τούτου

ΔΙΧΟΛΑΙΟΣ [-], ἡ, ὄν, ἐπ. διττός, διπλοῦς,
«Κῆρες» *ἰλ. Γ 411.—Τὸ οὐδέτ. ἐπιφύρηματι-
κῶς Ζ 24.

ΔΙΚΟΜΗΝΟΣ [-], ὄν (δίχα, μῆν), κατὰ τὸ
μέσον τοῦ μηνός, κατὰ τὴν πανσέληνον, «σελήνη
διχ.» ἢ διχάζουσα τὸν μῆνα, ἢ πανσέληνος, ἢ
πλήθουσα, Ἰμ. 32, 11.

ΔΙΨΑ, ἡ, «διψά» *ἰλ. Α 642, Τ 466.—Ἐκ
τούτου

*ΔΙΨΑΛΕΟΣ [-], ἡ, ὄν, ποι. «διψασμένος»,
Βατρ. 9.

ΔΙΨΛΑ (διψα) «διψῶ» Α 584 f.

ΔΙΨ [-], ἐπ. θέμα τοῦ δεῖδω. 1) Ἐκ τοῦ
ἐνεργ. μόνον τὸ γ'. ἐν. καὶ πλ. τοῦ παρ. ἀνεῖν
ἀνέστης αἶψα καὶ αἰόν· ἄ.) «φοβίζομαι»,
τρέπομαι εἰς φυγὴν, φεύγω, «περὶ αὐτοῦ» Φ
251· β.) φοβέομαι, «περὶ γὰρ δις νηυσὶν
Ἀχαιῶν» πολὺ φοβεῖτο (ἦτο περιούσιος) περὶ τῶν
νεῶν τῶν Ἀχαιῶν, Γ 433, Δ 557, «ποιμένει
λαῶν» Ε 556. 2) Ἐκ δὲ τοῦ μέσ. μόνον τὸ γ'.
ἐν. καὶ πλθ. τῆς ὑποτ. δίδεται, διωνται, καὶ γ'.
ἐν. τῆς εὐκτ. δίδωτο, ἔχει δὲ σημ. μεταβατ. φο-
βῶ, «φοβίζω», διώκω, τρέπω εἰς φυγὴν
τινα, Η 497, «θρίους» Μ 276, «μητέρα ἀπὸ
μεγάρου» ἀποδιώκω, ο 343· «ἵππους· προτὶ
αὐτοῦ» ἐλαύνω πρὸς τὴν πόλιν, Ο 681· «τινὰ πε-
δίον δε» Χ 456· «κνωδαλον, ὅτι δίδωτο» δ. τιδή-
ποτε ἤθελε καταδιώξῃ (ὁ κύων), ρ 317· πρὸς. Χ
489· «μάχην ναῶν» τὴν μάχην ἀπὸ τῶν νεῶν
ἀποκρούω, Π 246.—Πρὸς. περὶ τούτου τε τοῦ
ῥήματος ἢ τοῦ ΔΙΕΜΑΙ Ἐρμ. εἰς Αἰσγ. Πέτρ. 701.

ΔΙΠΟΕΩ, ἀορ. ἐπ. διώσω ἀντὶ τοῦ διώσω, δια-
ῤῥηγνύω, κατακρημνίζω «κρημνόν» Φ 244 f.

ΔΙΩΚΩ (διώ) μόνον κατ' ἀνεστ. καὶ παρ. Α·)
Ἐνεργ. βάλλω τινὰ εἰς ταχέαν κίνησιν, διώκω,
,,διώχνω"· ὅθεν 1) ἀποδιώκω, ἀποπέμπω

«διώκω ὃ οὐτὴν ἔγωγε» σ 409 (κατὰ δὲ τὸν Ἀμειν σημ. τρέχω κατόπιν τινός, καὶ καίται σαρκαστικῶς), ἐπὶ δὲ κινῶ, ἐλαύνω, „παίρνω ἢ βάλ्लω ἢ μπροστά“, «ἄρμα καὶ ἵππους Οὐλυμπόνδε» Θ 439 «νῆα» ἐλαύνει ὁ ἀνεμος ἢ αἱ κῶπαι, ε 332· ἀπολ. μ 282, καὶ παθ. «ἡ δὲ νηὺς ἤλυθε ῥίμψα διωκομένη» ταχέως ἐλαυνόμενη, ν 462. 2) καταδιώκω, „κυνήγῳ“ (τοῦναντίον: φεύγω) τινά, Ε 672, περὶ ὀρνέου ἀρπακτικοῦ, Ν 64· ἀπολ. Ε 223, Θ 407 κ.ά. β.) διώκων[αίρω], καταλαμβάνω, „πιάνω“ Χ 499, 200· γ.) μεταφ. τρέχω κατόπιν τινός, ἐπιδιώκω τι «ἀκίχητα» ἀκατάληπτα, ἀνέφικτα ἐπιδιώκω, Ρ 75. 3) ἀμεταβ. ταχέως ἐλαύνω, τρέχω ἐπὶ ἡνιόχου, Ψ 344, 424, 499· ἐπὶ ἵππων, Ε 223· ἐπὶ πλεόντων, μ 482· ἐν γένει τρέχω, σπεύδω, Ὑ. Ἑρμ. 350. Β.) Μέσ. σχεδόν ὡς μεταδ. «διώκετο πεδίον» προθύμως κατεδίωκε διὰ τῆς πεδιάδος, Φ 602· «δομοιο» τὸν ἀπέπεμπε ἀπὸ τῆς οἰκίας του ὡς ἀπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ, σ 8.

ΔΙΩΝΗ [-], ἡ, μήτηρ τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τοῦ Διός, Ε 370, Ὑ. Ἀπ. 93. Κατὰ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 353 θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ἢ κατὰ τὸν Ἀπλ. 1, 1, 3 θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ. (Εἶνε ἐσχηματισμένον βεβαίως ἐκ τοῦ Διός).

ΔΙΩΝΙΟΣ [-.-], ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ΔΙΩΝΙΣΟΣ, δπ. ὕδ.

ΔΙΩΡΗΣ, βορ. ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, ἡγεμῶν τῶν Ἑπειῶν, φονευσθεὶς ὑπὸ τοῦ Πειρώου, Β 622, Δ 518. 2) πατὴρ τοῦ Αὐτομέδοντος, τοῦ ἡνιόχου καὶ ἑταίρου τοῦ Ἀχιλλέως, Ρ 429.

ΔΗΜΟΕΙΣ, **ΔΗΜΟΗΤΑ**, ὕδ. **ΔΑΜΑΪ**.

ΔΗΜΕΙΣ, ιορ. ἡ (δαμάω) ἡ δάμασις, ὁ δαμασμός, «ἵππων ἐχέμεν δημήσιν τε μένος τε» νά ἔχη τῶν ἵππων τὸν δαμασμόν καὶ νά ἀναχαιτίζῃ τὴν ὁρμὴν αὐτῶν, ἢ δαμάσας τοὺς ἵππους νά ἀναχαιτίζῃ τὴν ὁρμὴν αὐτῶν, (συναπτομένου τοῦ «ἐχέμεν» διὰ τοῦ λεγομένου ζεύγματος μὲ διάφορον σημ. πρὸς τὴν «δημήσιν» καὶ πρὸς τὸ «μένος») Ρ 476 f.

ΔΗΜΙΤΕΡΑ, ἡ, ποι. δαμάστρια, ἐπὶ θ. τῆς νυκτός Ξ 259 f, κυρ. θηλ. τοῦ

ΔΗΜΙΤΗΡ, ἦρος, ὁ, ποι. δαμαστής, Ὑμ. 24, 5.

ΔΗΜΙΤΑΡ, ορος, ὁ, πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς πλασθέν, υἱὸς δὴθεν τοῦ Ἰάσονος βασιλέως τῆς Κύπρου, ρ 443.

ΔΗΜΪ, ἡ, ποι. (δαμάω), κυρ. ἡ δεδαμασμένη· ὅθεν αἰχμάλωτος, ἐλευθερά δηλ. γεγεννημένη, κατὰ δὲ τὸν νόμον τοῦ πολέμου εἰς δουλείαν περιελθοῦσα (διάφορος ἄρα τῆς «δούλης») μόνον κατὰ πληθ. Σ 28, πρβλ. Ι 658, Ω 643· ἔπειτα ἐν γένει δούλη, θεράπεινα, ὑπηρέτρια, α 147 κ.ά. πλγ. καὶ ὡς ἐπὶ θ. «δμῳαὶ γυναῖκες» Ζ 323, Ι 477, π 108, χ 396 κ.ά. — Ἐχρηστέμενον εἰς διαφόρους οἰκιακὰς ἐργασίας, ὅταν ἐκαθάρζον τὴν οἰκίαν, ἤλεθον τὸν σί-

τον, ἐποίησαν τὸν ἄρτον, ὕψανον, ἐμαγείρευον κτλ. πρβλ. ληποήλοιοι. [Κατὰ τινὰς πρέπει νά ἔχη ἴσα ὑπογεγραμμένον εἰς τὸ ω].

ΔΗΜΩΣ, πόρ. ὁ, ποι. (δαμάω), κυρ. ὁ δεδαμασμένος, ὅθεν αἰχμάλωτος, ἐλευθερός δηλ. γεγεννημένος, ἐν πολέμῳ δὲ εἰς δουλείαν περιελθὼν (διάφορος τοῦ «δούλης») α 398· ἐν γένει δ' ἔπειτα δούλος, ἀνδράποδον, ὡς ἐπὶ τὰ πολλὰ κατὰ πληθ. συνηθέστατον ἐν τῇ Ὀδ., τῆς δὲ Ὑλ. μόνον Τ 333. Ὁ ἐνικ. ἀνὴρ. εὐρίσκειται δ 736, λ 490, ω 257· ὁ δὲ ὅστις. «δμῳες» σ 244, χ 414· καὶ ὡς ἐπὶ θ. «δμῳες ἄνδρες» π 305. — Οἱ δμῳες ἐχρηστέμενον εἰς βαναυστέρας οἰκιακὰς ἐργασίας, ἐσχίζον ἔβλα, εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν τῶν κτηνῶν, ἐφύλαττον τὰ ποίμνια καὶ ἐγεώργουν τοὺς ἀγρούς. (Κατὰ τὸν Νίτσην «δμῳες» εἶνε ἐν γένει ὁ δούλος, εἴτε ἐκ γενετῆς τοιοῦτος, εἴτε ἀργυρώνητος, εἴτε αἰχμάλωτος).

ΔΗΟΠΑΛΙΣΤΑ, ἐπ. μέλ. ξω. ῥήμα εὐρισκόμενον Δ 472 «ἀνὴρ ἀνδρ' ἐδοπαλίζεν» καὶ Ε 512 «τὰ σὰ ῥάκεα δοπαλίζεις», λαβὼν δὲ πολλὰς παραγωγὰς καὶ ἐρμηνείας. Κατὰ μὲν τὸν Λόδεκκ ἐκ τοῦ ἀγρ. ΔΗΟΠΑΛΙΣΤΑ ἢ ΔΗΟΠΑΛΙΣ, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀγρ. οὐσ. ΔΟΠΙΣ (ὅθεν τὸ «δοπεῖν» καὶ ὁ «δῶναξ») καὶ τοῦ ΠΑΛΛΑ ἐσχηματίσθη, σημ. δὲ τὸ τινάσσω, διασεῖω, ῥίπτω τῆδε κάκεισε (ἐν τῷ Ε 512 ἀντὶ τοῦ φωνῆς ἢ περιβάλλομαι)· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ΔΙΟΛ. γνῶφαλλο = κνάφαλλον, καὶ σημ. διατινάσσω ὡς ὁ κναφεύς (ὅθεν τινὲς ἐρμηνεύουσι τὸ Ε 512 θά καθαρίσθη, «ἐπλύνθη» τὰ ῥάκη σου)· ἄλλοι δὲ παράγουσιν ἐκ τῆς Σανσκρ. ρίζης nabhi, νέφ (ὅθεν νέφος, γνώφος, δνόφος) καὶ ἐρμηνεύουσι τυλίσσω, κρύπτω, φονεύω. || Τέλος ὁ Δύντζερς παράγει ἐκ τοῦ ἀγρ. ΔΗΟΠΑΛΙΣ, ὅπερ ἐκ τῆς ρίζ. ΔΝΗΠ-, καὶ ἐρμηνεύει διὰ τοῦ ἀπτομαι, λαμβάνω, ὅπερ ἀρμόζει ἐπ' ἴσης εἰς ἀμφοτέρω τὰ χωρία.

ΔΗΟΦΕΡΟΣ, ἡ, ὄν, ποι. (δύνομαι, συγγ. τῷ νέφος) σκοτεινός, ζαφερός, μέλας, «μαῦρος», «νύξ» ν 269, ο 50, «ἕδωρ» Ι 45, Π 4.

ΔΟΛΪΣΣΑΤΟ, ἐπ. ἔλλειπτι. μέσ. ἀόρ. ἀ., ἐξ οὗ προσέτι καὶ γ'. ἐν. τῆς ὑποτακτ. δοῖσεται (ἐπ. ἀντὶ τοῦ δοῦσεται) εὐρίσκειται, σημ. φαίνομαι, [δοκῶ]· ὥς δὲ οἱ φρονέοντι δοῦσσαι κέρδιον εἶναι· [σκοποῦντι δὲ οὕτως ἔδοξεν αὐτῷ κέρδιον εἶναι], σκεπτόμενος δὲ οὕτως ἐνόμισεν ὅτι εἶνε ὠφελιμώτερον, Ν 458, ε 474 κ.ά. πλγ. «ὡς ἂν τοι πλήμνη γὲ δοῖσεται ἄχρον ἱέσθαι κύκλου» οὕτως ὥστε νά φανῇ ὅτι ἡ πλήμνη ἐφθασεν (ἡγγισε) τὴν ἄχραν τοῦ τροχοῦ (|| ὑπερβολικὴ ἐκκράσις τῆς αἰφνιδίου γροφῆς τοῦ ἔρματος, στηριζομένη εἰς λόγους ὀπτικοῦς, κατὰ τὸν Φαίειν) Ψ 339. (Παράγεται κατὰ τὸν Βούττιμ. ἐκ τοῦ «δέαται» (ὕδ. ἀέατ) = φαίνεται, κατὰ τροπὴν τοῦ εἰς ο. «Ἄλλοι δὲ ἦσαν πιθανῶς παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ δαιή, καὶ ἐρμην. κορινῶς ἀμφιδέλλω, ἐνδοιάζω, ὅπως εὐρίσκειται παρ' Ἀπολλ. τῷ Ῥοδίῳ· ἀλλὰ πρέπει παρ'

αὐτῇ νὰ θεωρηθῇ διάφορον τοῦ προκειμένου
ρήμα. || Ὁρθότερα ἴδ. ἐν λ. ΔΕΑΤ'.

δοιή, ἡ, ἐπ. ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης, «ἐν
δοιῇ (εἶναι)» ἐνδοιῶν, I 230 f.

δοιοι, ἡ, ὄν, ἐπ. διττός, μόνον κατὰ δοῖκ.
«δοιῶ» Γ 236 κ. ἀ., ἀκλιτ. Ω 648· συνθηθέστερον
κατὰ πληθ. δοιοί, αἱ, ἀ-δῶν, ἡ ἀμφοτέροι, αἱ,
α, E 728 κ. ἀ. πληγ.—Τό οὐδ. πλ. «δοιῶ» ἐκ-
λαμβάνεται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ὡς ἐπίρ. «ὅμοι
κακὸν ἐμπέσεν οὐκ αὖ δοιῶ» διττῶς θ 46' (κατ'
ἄλλους ὅμως καὶ ἐνταῦθα σημ. δῶν, καὶ εἶνε ἐ-
πανόρθωσις τοῦ ἐν. «κακόν»· ὅθεν ὁ Βέκκ. καὶ
οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδίδται, πληθ. τοῦ Ἀμείνου, στί-
ζουσι μετὰ τὸ «οὐκ αὖ»· ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἔγρα-
ψε «κακὰ» καὶ μετὰ τὸ «ἐμπέσεν» ἔστιξε κόμ-
μα, ὅπερ ἐγκρίνει ὁ Ἀρενς).

δοκεῖα, ποι. (δοκομαι), παραφυλάττω, και-
ροφυλάκτω, «καρτερῶ», τινεῖ, N 545, Π 313·
ἐν γένει παρατηρῶ, παραδοκῶ, τηρῶ, «Ὡ-
ρῶνα» Σ 488, ε 274· ὡσαύτως «κύων (λέον-
τα) ἐλίσσόμενον δοκεῖν» παρατηρεῖ, προσέχει
εἰς τοὺς ἐλιγμούς τοῦ λέοντος, ἵνα καιρίως ἐπι-
πέσῃ κατ' αὐτοῦ, Θ 340· πρὸς ψ 325.—Ἡ
μετοχή «δεδοκήμενος», O 730, ἣν τινεῖς ἐν-
ταῦθα υπάγουσι καὶ ἐνεργητικῶς· ἐκλαμβάνουσιν,
ἀνέχει εἰς τὸ ΔΕΧΟΜΑΙ, ὅπ. ἴδ.

δοκέω, ἀόρ. ἀ. ἔδοξα Ὑ. Ἑρμ. 208, ποι.
ἔδοκησα κ 415. 1) μεταβ. νομίζω, «θαρή-
ρῶ», πιστεύω μετ' ἀπαφρ. «δοκέω νικῆσαι»
Ἑκτορα» H 492.—Συνήθ. 2) ἀμετ. φαίνο-
μαι μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπφρ. «πέπλος οἱ δο-
κέει χαριέστατος εἶναι» Z 90· «ὥς μοι δοκεῖ
εἶναι ἄριστα» I 403, υ 93· «δόκησε σφίσι θυμὸς
ὡς ἔμεν» ἐράνη δὲ εἰς αὐτοὺς ὅτι ἡ ψυχικὴ των
διάθεσις ἦτο τοιαύτη, κ 415. (|| Ὁρθότερον ὁ
Δύνειρος ἐρμηνεύει στίχων εἰς τὸ «θυμὸς», ὅπερ
ἐκλαμβάνει ὑποκείμενον τοῦ «δόκησε»=ἐνόμι-
σεν ἡ ψυχὴ των, καὶ τότε τὸ παραδείγμα τοῦτο
ἀνήκει εἰς τὴν 1) σημ.). Σπανιώτερον μετὰ μέλ.
ἀπφρ. «δοκέει δὲ μοι ἔσεσθαι» Z 338.

δοκός, ἡ, δοκός, «δοκάρη», κυρ. ἡ στηρί-
ζουσα τὴν στέγην, P 744 καὶ τ 38 κ. ἀ. (|| Ὡς
φαίνεται, παράγεται ἐκ τοῦ ΔΕΧ-ομαι).

δόλιος, ἡ, ὄν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (δόλος),
δόλιος, ἀπατηλός, «πονηρός», μόνον ἐπὶ
πραγμάτων, ὅσων «ἔπεα» ι 282, «τέχνη» δ 455,
529· «κύκλος» ὁ ἀπατηλὸς κύκλος, τὸν ὅποτον
οἱ κυνηγοὶ διὰ δικτύων καὶ παγίδων περὶ θηρίων
τι σχηματίζουσι, Ὅδ. δ 792.—Ἐπίρ. δολίως
Βατρ. 93.

Δολίος, ὁ, δουλός, τῆς τοῦ Λαέρτου, πατὴρ
τοῦ Μελανθίου καὶ τῆς Μελανθοῦς, δ 735.

ΔΟΛΙΚΑΤΟΣ [..-], ὄν, ὁ δολιχόν (μακρόν)
αὐλὸν (καλάμι) ἔχων, «αἰγανήν» ἀκόντιον,
ἔχον μακρόν τὸν αὐλόν (ἴδ. τ. λ.) ἡ τὸ καλάμι
τῆς αἰγμῆς (λόγχης), ι 456 f. (Ἐσφαλμένως
ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν· ὁ ἔχων μακρόν τὸ ξύλον,
εἰς ὃ προσαρμόζεται ἡ αἰγμῆ).

ΔΟΛΙΚΟΔΕΙΡΟΣ [..-], ὄν, ἴδ. ΔΟΛΙΚΟΔΕΙΡΟΣ.
ΔΟΛΙΚΟΣ [..-], ὁ, ὄν, μακρός· ἀ) ἐπὶ τό-
που, «ἐργεα, δόρυ» Δ 533, Θ 474· β') ἐπὶ
χρόνου «νοστος, νός» λ 172, ψ 243· ἐπὶ χρό-
νου τε καὶ τόπου ἐνταῦθα «δόδος» δ 393, «πλόος»
γ 169.—Τό οὐδ. «δολιχόν» ὡς ἐπίρ. K 52.

ΔΟΛΙΚΟΣ [..-], ὁ, εἰς τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἑ-
λευστίνος, Ὑ. Δῆμ. 155. (Ἐσφαλμένως· ἐτονίζε-
το πρὸ τοῦ Οὐδῶς. Δολιχός).

ΔΟΛΙΚΟΣΚΙΟΣ [..-], ὄν, ἐπ. ὁ δολιχὴν (μα-
κρὴν) σκιάν ἔχων ἡ ῥίπτων, μακρόσκιος,
ἐπίθ. τοῦ δόρατος· Γ 346 (|| ὅγ. διότι, ὡς οἱ
Ἀραβες δικαίως ἐν τῇ γυνῇ αὐτῶν καὶ ἀδένδρῳ
χώρᾳ νομίζουσιν, μακροτάτη σκιά εἶνε ἡ τοῦ
δόρατος, ἀλλ' ἵνα χαρακτηρίσῃ ποιητικῶς ὁ Ὀμ.
τὸ μακρόν δόρυ), τ 438 κ. ἀ.

ΔΟΛΟΕΙΣ, ΒΕΚΑ, ΕΝ, ποι. (δόλος), πλήρης
δόλου, δολερός, πανούργος «Κίρκη» ι 32,
«Καλυψώ» η 245· μεταφ. ἐπὶ δεσμών, «περὶ
γὰρ δολόνετα (δέσματα) τέτυκτο» ἦσαν μετὰ πολ-
λὴν πανουργίαν μεμνημένοι, θ 284.

ΔΟΛΟΜΗΤΗΣ, οἱ, ὁ, μόνον κατ' αἰτ. «δολο-
μήτα» Α 540 f καὶ ΔΟΛΟΜΗΤΗΣ, ι, ἐπ. (δόλος,
μήτις) ὁ δολίους ἔχων σκοπούς, δολόφρων
δόλιος, πανούργος, ἐπίθ. τοῦ Αἰγίσθου καὶ
τῆς Κλυταιμνήστρας, Ὅδ. α 300, δ 525, λ 422.

ΔΟΛΟΠΕΙ, οἱ, ἴδ. Δόλωψ.

ΔΟΛΟΠΗΝ [..-], ἴονος, ὁ, πατὴρ τοῦ Ὑψή-
νορος, Τρώς, ἱερεὺς τοῦ Σκαμάνδρου, E 77 (ἐκ
τοῦ δόλοψ).

δόλος, ὁ (δέλεαρ) 1) κυρ. δέλεαρ, «δό-
λωμα» πρὸς ἀλυσίαν τῶν ἰγθύων, μ 252· ὅθεν

2) πᾶσα τέχνη ἡ μηχανή, πᾶν δόλιον μέσον
τοῦ συλλαμβάνειν ἢ ἀπατᾶν τινα, ὅσων ὁ δού-
ρειος· ἵππος, θ 493, οἱ δεσμοὶ ἡ τὰ δέσματα,
ἅπερ ἔστησεν ὁ Ἡφαιστος εἰς τὸν Ἀρη, θ 276·
«δόλος· ὕλινος» ἡ παγίς, τὸ «δύκανον», ἡ μυά-
γρα, Βατρ. 116· ἐν γένει δόλος, ἀπάτη, πο-
νηρία, πανουργία, Ὀμ. πληγ. «δ. κακότεχνος»
πονηρὸς δόλος, O 14· ὡσαύτως «κακοὶ δόλοι»
Δ 339· ἴδιως ἡ δοτ. «δόλω» μετὰ δόλον, δόλιως,
τοῦναντ. «κράτει» H 142 ἡ «ἀμφαδόν» α 296·
πολλάκις τὸ πληθ. «δόλοι» Γ 202, Z 487, γ
419 κ. ἀ.

ΔΟΛΟΦΡΑΔΗΣ [..-], ὁ δόλια φραζόμενος,
δόλ. διανοούμενος, δόλιος, Ὑ. Ἑρμ. 282.

ΔΟΛΟΦΡΟΝΕΑΣ, οἷα, ὄν, ἐπ. ὁ δόλους φρο-
νῶν ἡ ἐπινοῶν, μόνον κατὰ μετοχ. (κατὰ τὸν
Κλάσσην ἐκ τοῦ δολόφρων παραγωγῶν) Γ
405, κ 339 κ. ἀ.

ΔΟΛΟΦΡΟΝΕΪΝ [..-], ἡ, ἐπ. ἡ δολερὰ διά-
θεσις ἡ γνώμη, ἀπάτη, πληθ. αἱ δολιότη-
τες, πανουργίαι, Ὑλ. T 97, 112, Ὑ. Ἑρμ.
361.

Δόλωψ, ὅπος, ὁ, 1) ἐθν. ὄν. οἱ Δόλωπες ἦσαν
ἰσχυρὰ φυλὴ τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὸν ποταμὸν
Ἐνιπέα, I 484, μετέπειτα δὲ εἰς τὰς ὑπὸ ὠρεῖας
τῆς Πίνδου. 2) κύρ. ὄν. ἄρα. (δουλοψ=κατὰ

σκοπος, κατά τὸν Ἡσίο· α.) υἱὸς τοῦ Λάμπου, ἑγγονὸς τοῦ Λαομέδοντος, Τρώες, ὑπὸ τοῦ Μενελάου φονευθεῖς, Ο 523 ἐξ. 555· β.) υἱὸς τοῦ Κλυτίου, εἰς τῶν Ἀχαιῶν, Α 302.

ΔΟΛΗΝ, ὄνομα, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐμήδους, Τρώες, ὅστις· θελήσας ὡς κατὰ σκοπὸς νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀχαιῶν καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσεύς ἐφανεύθη, Κ 314 ἐξ. (ἐκ τοῦ δόλος, αἰνεῖται δολερὸς).

ΔΟΜΟΝΑΣ, ἐπὶ. οἰκαδὲς, εἰς τὴν οἰκίαν, Ω 717 ἔ. πλγ. ἔτι δὲ καὶ «ὄνδε δόμονδε» εἰς τὴν αὐτοῦ οἰκίαν, Π 445, α 83 κ. ἀ. Σημ. καὶ εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν ἀνδρῶν, χ 479. Ἐκ τοῦ ΔΟΜΟΣ, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (δέρω), κυρ. ἢ οἰκοδομή, τὸ οἰκοδόμημα, ὅθεν 1) κατοικία, οἰκία· α.) ἐπὶ τοῦ ναοῦ τῶν θεῶν, συνήθ. ἐνικ. Ζ 89 ἔ. πλγ. ὡσαύτως «δ. Ἐρεχθίδος» η 81· «Ἄλδος δόμος» ἡ κατοικία ἡ τὸ βασίλειον τοῦ Ἄδου, ε 324 κ. ἀ. ἀλλὰ ἔ. πλγ. «Ἄλδος δόμος» Χ 52· β.) ἐπὶ τῶν κατοικιῶν τῶν ἀνθρώπων, σπαν. ἐνικῶς Β 513, Ζ 242, «δ. Πηληΐας» Σ 60· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθυντικῶς, ἐπειδὴ αἱ κατοικίαι τῶν εὐπορούντων, περὶ ὧν μάλιστα ὁ λόγος παρ' Ὀμήρῳ, συνήθως ἐκ πολλῶν οἰκοδομημάτων συνεκιντο, Ε 198, θ 57 ἔ. πλγ. γ.) ἐπὶ τῆς κατοικίας τῶν ζώων, οἷον τῆς μάνδρας τῶν προβάτων, τῆς κυφέλης τῶν μελισσῶν, Μ 301, 169. 2) δωμάτιον, καὶ μάλιστα ἡ σήμερον λεγομένη αἰθούσα εἰς διατριβὴν τῶν ἀνδρῶν, ἡ ἐστιατόριον, α 255, Χ 291.

ΔΟΝΑΚΕΪΣ [...], ἦος, ὁ, ποι. καλαμών, τόπος καλαμώφυτος, Σ 376 τ. Ἐκ τοῦ

ΔΟΝΑΣ, ἄκος, ὁ (δονέω), 1) κάλαμος, «δόνακος» καλάμινα, Κ 467, ε 474. Ἰ. Ἐρμ. 47.

2) ὅ,τι ἐκ καλάμου κατασκευάζεται, οἷον τοῦ βέλους ὁ κορμὸς, Α 584. (|| Ἐν Κούήροις λέγονται σήμερον «ἀ-δονάκιε» αἱ μικραὶ βέβοι (καλάμινα βεβαίως) αἱ ἐν ταῖς κυφέλαις τῶν μελισσῶν, ἐξ ὧν αὐταὶ κρεμῶσι τὸ κηρόμελι των. Πανδύρ. Τόμ. ΙΒ' σ. 286).

ΔΟΝΕΑ, ἄορ. ἀ. ἐδόνησε· μέλ. γ' ἐν. δονήσεται, κινῶ τῇδε κἀκείσε, διασειῶ, διαταράττω μετ' αὐτ. περὶ τοῦ ἀνέμου, ὅστις κινεῖ τὰ δένδρα, Ρ 55, καὶ διώκει τὰ νέφη Μ 157· «οἴστρος βόας ἐδόνησε» ἐνέβαλεν εἰς ταραχὴν, διετάραξε, χ 300.—Μέσ. μέλ. με παυ. σημ. Ἰ. Ἀπ. 270.

ΔΟΞΑ, ἡ (δοκέω) ἡ γνώμη, προσδοκία, «ἀπὸ δόξης» παρὰ προσδοκίαν, Κ 325, λ 343.

ΔΟΡΩΣ, ὁ (δέρω) ἐπ. ὁ δερμάτινος ἄσκος, «δερμάτι» Ὀδ. 6 351, 380.

ΔΟΡΠΕΑ, δεῖπνῶ, Ψ 14, ο 302 κ. ἀ. Ἐκ τοῦ ΔΟΡΠΟΝ, τὸ, τὸ δεῖπνον, τὸ τὴν ἐσπέραν ἡ νύκτα παρατιθέμενον, Τ 207, Ω 2, δ 429· πλγ. «δέρπα» Θ 503· ἀλλὰ καὶ ἐν γένει γεῦμα καὶ μάλιστα πρόγευμα Ἰ. Ἀπ. 511.

ΔΩΡΙ, τὸ, γεν. ΔΩΡΙΣΤΟΣ καὶ ΔΩΡΙΟΣ (ἀντὶ τοῦ

δώρατος, ὅπερ παρ' Ὀμ. δὲν εὐρίσκεται), δοτ. δούρατι καὶ δουρί, αἰτ. δόρυ· δυτικ. δούρε· πληθ. δούρατα καὶ δούρα, γεν. δούρων, δοτ. δούρασι καὶ δούρισι. 1) ξύλον καὶ μάλιστα· α.) ζῶν, θαλερόν, κορμὸς δένδρου. δένδρον, ζ 167· συνήθ. β.) νεκρὸν ξύλον, δοκὸς καὶ πᾶν ἄλλο οἰκοδομητικόν, Γ 61, Μ 36, ε 162 κ. ἀ. ἡ ναυπηγήσιμον ξύλον, ὅπερ ἰδίως λέγεται «δόρυ νήιον ἢ δούρα νεῶν» Ρ 744, Β 135· γ.) ὅ,τι εἶνε ἐκ ξύλου κατασκευασμένον, οἷον «δόρυ κοῖλον» ὁ δούρειος ἵππος, θ 507· ἰδίως ὁμως τὸ ξύλον, ὁ κορμὸς τοῦ δώρατος, τὸ «κοντάρι» τὸ «στειλῆαρι ἢ στειλίκι» «μελίνον δ.» Π 814 κ. ἀ. πρόβ. ἔγκος· ὅθεν πολλάκις συνεκδοχ. τὸ δόρυ, τὸ ἀκόντιον, «κοντάρι», ὡς ὅπλον ἢ μακρόθεν ῥιπτόμενον ἢ ἀγγέμαχον, Ὀμ. πλγ. ἔτι δὲ καὶ παλτὸν τὸ κατὰ τὴν θήραν, Μ 303. (Οἱ Ὀμηρικοὶ ἴπποι φέρουσι συνήθως ἐν τῇ μάχῃ ἢ ἀλλαγῇ δύο δώρατα, Α 43, α 236)· ὅθεν ποι. πόλεμος, μάχη, οἷον «δουρί πόλιν πέριθαι» διὰ πολέμου καταστρέφω πόλιν, Π 708· πρόβ. ς. 57.

ΔΩΡΙΣΤΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἰάντος φονευθεῖς, Α 489.

ΔΩΡΙΘΕΝΗΣ, ἐξ. ὁ δυνατός εἰς τὸ δόρυ, ἡ δυνατόν ἔχων δόρυ, Ἰμ. 7, 3.

ΔΩΣΙΣ, ἰαε, ἡ (δίδωμι), δόσις, δῶρον, «δῶσι», πληθ. «δῶσια» ἐν δημοτικ. ᾠσματι, Κ 213, ε 208 κ. ἀ.

ΔΩΤΕΙΡΑ, ἡ, ἐπ. ἡ δίδουσα Ἰπ. 7, 4, 9ηλ. τοῦ ΔΩΤΗΡ, ἦρος, ὁ (δίδωμι) ὁ δίδων, «δῶσις» ὁ δίδων σίτον, Τ 44 τ. Ἰμ. 7, 9.

ΔΩΤΑΙΕΙΟΣ, ἡ, ὡν (δούλος) δουλικός, ω 253 τ. ΔΩΤΗ, ἡ, δούλη, θεράπαινα ὑπηρετρία, «δούλα», κυρ. ἡ ἐκ γενετῆς δούλη, 9ηλ. τοῦ ΔΩΤΑΟΣ, Γ 409, δ 42 κ. ἀ.

ΔΩΤΙΟΣ, ἡ, ἰον (δούλος), δουλικός, μόνον ἐν τῇ φρ. «δούλιον ἡμαρ» ἡμέρα δουλείας, ἡμ. καθ' ἣν τις υποδουλοῦται, Ζ 463, ρ 323.

ΔΟΥΛΙΣΧΙΟΝ, τὸ, νῆος τοῦ Ἰονίου πελάγους νοτιοανατολικῶς καίμενη τῆς Ἰθάκης, ἀνήκουσα κατὰ τὸν Ὀμ. εἰς τὰς Ἐχινάδας· καὶ ὑπὸ τῶν Ἑπειῶν κατοικοῦμένη· ἐξ αὐτῆς ἦγαγε πολεμιστὰς εἰς τὴν Τροίαν ὁ Μέγας (|| ἐν δὲ τῇ ε 336 μνημονεύεται βασιλεὺς τοῦ Δουλιχίου Ἀκαστος) εἶνε δὲ κατὰ μὲν τὸν Στράβ. ἡ νῆος Δουλίχη· κατὰ δὲ τὴν παράδοσιν τῶν νέων Ἑλλήνων ἡ παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Σκάλα καταποντισθεῖσα νῆος Κακάδα· κατ' ἄλλους δὲ τὸ μέρος τῆς Κεφαλληνίας τὸ ἀπώτερον τῆς Ἰθάκης ἐκαλεῖτο Δουλίχιον (τὸ δὲ πλησιέστερον Σάμη) Β 625, α 216, π 247.—ΔΟΥΛΙΣΧΙΟΝΔΕ ἐπὶ. εἰς τὸ Δουλίχιον. Β 629, ε 397.—ΔΟΥΛΙΚΕΪΣ, ἦος, ὁ κάτοικος τοῦ Δουλιχίου, σ 427, 395, 424.

ΔΟΥΛΙΧΟΔΕΙΡΟΣ [...], ὡν, Ἰων. ἀντὶ τοῦ δουλιχόδ. ἐπ. ὁ δουλιχὴν (μακράν) δεῖρην (λαίμῳ) ἔχων, «μακρόλαιμος ἢ μακρολαίμης», ἐπὶ. τοῦ κύκνου, *Ἰλ. Β 460, Ο 692.

ΔΟΥΛΟΓΙΝΗ [..v.], ή, δουλεία. γ 423 f.

ΔΟΥΙΚΗ, ώ; επί το πολύ ποι (δούπος) άδρ. ά δούπησα, Α 45, παραι. δ'. δέδουπα, προσενώ δούπον (ιδ. τ. λ.), ή κράτος άμβλύν, βροντώ, ίδιω; επί των έν τη μάχη πιπτόντων «δούπησε πειών» έδρόντησε καθώ; έπασεν (πρβλ. την φρ. «ερα» ένα βρόντον») Ε 42 κ. ά. πλγ. και άνευ δέ του «πειών», πίπτω μέ βρόντον (||. πρβλ. της καθομιλουμ. τό «ψοφώ», όπερ σημαίνον κατ' άρχάς μόνον τό κροτώ κατήνησεν εις την σημ. του άποθνήσκει, αλλά μόνον επί ζώων και μισητών ανθρώπων, ιδ. Κοραή 'Ατ. 1, 265) Ν 426, «δεδουπότος Οιδιπόδα εις τάφον» Ψ 679. Πρβλ. έπιγαδοιήν.

ΔΟΥΠΟΣ, ό, ποι λ. πεποημένη, πής κράτος άμβλύς (δούρ ή sδούρ έν τη καθομιλουμένη) μάλιστα μέν ό κατά την μάχην έκ της συμ- πλοκής ή πώσεως παραγόμενος, κλαγγή, βρόντος, πάταγος, Κ 354, Π 635 κ. ά. «δούπος άκόντιων» κτίπος, Α 364, Π 364 κ. ά. αλλά και «δούπος ποδών» π 40, πρβλ. Ψ 234. Τίθεται δέ και επί της βοής ή του πατάγους της θαλάσσης, ε 404, μ 202, και επί του ρό- θου του καταρρέοντος χειμάρρου.

ΔΟΥΡΑΤΕΟΣ [..v.], η, ον, έπ. (δούρ) εύλινος, «ΐππος» ό δούρειος, εύλινος ΐππος, *Οδ. θ 493, 542. «όβελος» γ. Έρμ. 124.

ΔΟΥΡΗΝΕΚΗΣ, ές, έπ. (δούρ, ενεργεΐν, κατά δέ τον Δουδερλ. δούρ, άήκω) μόνον ουδ. ώς έπίρ. έως ου φθάνει τό άκόντιον, μέχρης άκον- τίου βοής, ή όσον άκόντισμα, Κ 357 f.

ΔΟΥΡΙΚΑΙΤΟΣ, όν, έπ. (κλειτός) Ε 55, 578, ο 52 και ΔΟΥΡΙΚΑΙΤΟΣ, όν (κλυτός) Β 645, ρ 71 κ. ά. πλγ. περίφημος διά τό άκοντί- ζειν, περιόητος άκοντιστής, «εις τό κον- τάρι Ήρακυστός», έπίθ. των ήρώων.

ΔΟΥΡΙΚΗΤΟΣ, ή, όν, ΐων. και έπ. αντί του δορικητος (δ. κτάομαι) διά του δόρατος, διά πολέμου κατακεκτημένος, Ι 343 f.

ΔΟΥΡΟΣ, ΔΟΥΡΙ, ιδ. ΔΟΥΡ.

ΔΟΥΡΟΔΟΚΗ, ή, (δ. δέχομαι) δουροδόχη, δο- ρατοθήκη, κατασκευάσμα προς ύποδοχήν των έπερειδομένων δούρων (κατά τινας μέν τά δια- ξύσματα τά επί της έπισπείσεως του κίονος κατ' άλλους δέ τό διάστημα τό μεταξύ δύο παραστά- δων τό παρά την είσοδον έκ της αύλης εις τό μέ- γαρον (τήν αΐθουσαν των άνδρών)) α 428 f. (||. Οιδείσσα των έρμηνειών τούτων έπαρκει' ουεν ώς; αλογός μοι φαίνεται ή ύπόνοια του Δυντζέρου ότι εις οι δύο στίχοι παρεμβόλημα μεταγενέστε- ρον· πρβλ. ρ 29, 30).

ΔΟΥΜΙΟΣ, η, ον, ποι και ΔΟΧΜΟΣ, ή, όν, έπ. λοξός, πλάγιος «δοχμώ άίσσοντε» εις τά πλά- για ή πλάγιος όρμώντες, δεξιά ή άριστερά, Μ 448. Τό ουδ. πληθ. ώς έπίρ. «πάραντά τέ δοχ- μιά τ' ήλθον» Ψ 416 f. (Η παραγωγή άμφι- βολος' άπίθανος ή του Δουδερλ. έκ του λοξός). Έκ τούτου

*ΔΟΧΜΟΣ, έπ. πλάγιω· τό καθ. κόπτω, «δοχμώ», γ. Έρμ. 146.

ΔΡΑΓΜΑ, ΑΤΗΣ, τό (δράσσομαι) όσον δύναται τι; να πιάνη μέ την χείρα, όσον χωρεί ή χείρ, «δρόμι» (ιδ. Κορ. 'Ατ. 2, 407) «φουκτα», όσον ό θεριστής πιάνει εις την χείρά του ίνα θε- ρισή, «δράγματα ταρφέα πίπτει» Α 69, Σ 552. (κατ' άλλους δέ όσον ό θεριστής συλλέγει, ίν' ά- ποτελέσθ τό δεμάτι).

ΔΡΑΓΜΕΙΑ, έπ. (δράγμα), συλλέγω δράγμα- τα, ίνα άποτελέσω δεμάτια, Σ 555 f.

ΔΡΑΙΝΗ, έπ. (δράω) θέλω ή επιθυμώ να πράξω τ. κ. Κ 96 f.

*ΔΡΑΚΑΝΟΝ [..v.], τό, πόλις και άκρωτήριον της Ήκάρου, γμ. 26, 4.

ΔΡΑΚΙΟΣ [..v.], ό, ήγεμών των Έπειων, Ν 692.

ΔΡΑΚΟΣ [..v.], ΟΥΤΟΣ, ό, θηλ. ΔΡΑΚΑΙΝΑ, γ. 'Απ. 300, δράκων, «δράκος», μέγας όφις, και παρ' Όμ. ως και έν τη καθομιλουμ. μολω- δες ζώον, Β 309, Α 40, Μ 202, Χ 93, δ 457. (Πιθανώς έκ του δέρκουμαι).

*ΔΡΑΣ, ΔΚΟΣ [..v.], ή, δράγμα, «φουκτα» «πληθύ» Βατρ. 240. Έκ του

ΔΡΑΣΟΜΑΙ, άποθ., παραι. δέδραγμα, δράτ- τομαι, πιάνω, «δεδράχτω», άόρ. «δδραξα», μετά γεν. μόνον κατά μεταχ. οίον «δεδραμέ- νοι κόνιοι» *ΐλ. Ν 393, Π 486. «δρατάμενοι κορύθων» Βατρ. 156. (Κατά τον Δούδεκκ έκ του δράω).

ΔΡΑΤΟΣ [..v.], ή, όν, κατά μετάθεσιν αντί του δρατώς (δέρω), «γδρατώς» «σώματα» Ψ 469 f.

ΔΡΑΗ [..v.], έπ. γ. πληθ. του ενεστ. της ύποτ. δρώωσι, ευκτ. δρώοιμι, εΐμαι ενεργός, κατ' έξοχήν ύπηρετώ, θεραπεύω ως θεράπων, *Οδ. α 317, 324.

ΔΡΕΠΑΝΗ [..v.], ή, Σ 554 f και ΔΡΕΠΑΝΟΝ, τό, σ 368 f τό δρέπανον, «δρεπάνι», έκ του δρέπη, κόπτω, αποκόπτω μετ' αϊτ. «άν- θεα» γ. Δήμ. 425· συνηθέστερον τό μέσ. δρέ- πω ή κόπτω έμαυτῷ, δι' έμαυτόν «φύλλα» μ 357, γ. Δήμ. 429.

*ΔΡΗΣΜΟΣΙΝΗ [..v.], ή (δράω), ύπηρεσία, θεραπεία, «ίερών» γ. Δήμ. 476.

ΔΡΗΣΟΣ, ό, εις των Τρώων, υπό του Εύρύα- λου φανευθείς, Ζ 20.

ΔΡΗΣΤΗΡ, ήρος, ό, ΐων. και έπ. αντί του δρα- στήρ, έπ. (δράω) σημ. τον ύπηρετήν, θερά- ποντα, Π 248· τό θηλ. ΔΡΗΣΤΕΙΡΑ, ή θεράπει- να, *Οδ. κ 349, τ 345.

ΔΡΗΣΤΟΣΙΝΗ [..v.], ή, έπ., ενεργεία, δρα- στήριότης περί την ύπηρεσίαν ο 324 f.

ΔΡΙΜΙΣ [..v.], εΐλ, γ, δξύς, διαπεραστικός, κοπτερός, «βέλος Ελλειθυίας» τό δξύ βέλος της Εΐλ., τροπικός αι ώδινες (οι πόνοι της γυ- ναικός) Α 270· μεταφ. σφοδρός, όρμητικός, πεισματώδης, «χάλος» Σ 322, «μένος» ω 319 «μάχη» Ο 696.

δρύος [v.] (πληθ. τὰ δρία παρ' Ησιόδ. Έργ. 3 Ήμ. 528) ποι., δρυμός, δάσος, «δρύος ύλης» Ξ 333 †. [Τὸ γένος τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμ. ἀδηλον, ἐπειδὴ ἐκτός τῆς ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἐνικ. οὐδεμία ἄλλη πτώσις ἀπαντᾷται· μόνον παρὰ τῆς Ὀππιανῆς καὶ ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ εὐρίσκεται «τὸ δρύος». Κατὰ τὸν Λόβεκκ παράγεται ἐκ τοῦ ἀγρ. δρύς=δρυς· κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ. κατ' εὐθεταν ἐκ τοῦ δρυς ἀντὶ τοῦ δρύϊος].

ΔΡΟΜΟΣ, ὁ (δραμεῖν, δέδρομα, χρόνοι τοῦ τρέχω). 1) ὁ δρόμος, «τὸ τρέξιμον» (τῶν ἵππων) Σ 281· ἀρματοδρομία τῶν ἀνδρῶν, Ψ 321, 758, πρὸλ. 526, καὶ ἀπλοῦς διὰ τῶν ποδῶν δρόμος, 0 121, Βατρ. 96. 2) τὸ στάδιον, ὁ τύπος, ἐνθα γίνεται ὁ δρόμος, κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ ἵπποδρόμιον, Ψ 321, δ 605. (||. Ἐν τῇ καθομιλ. ἡ λ. «δρόμος» σημ. τὴν ὁδόν).

ΔΡΥΑΣ [v.], ΔΥΤΟΣ, ὁ, 1) εἰς τῶν Δαυιδῶν, Α 263. 2) πατὴρ τοῦ βασιλέως Δυκούργου, Ζ 130.

ΔΡΥΪΝΟΣ [v.], Η, ΟΥ, δρυΐνος, ἐκ δρυός, «δρένεις» (δ. ἐ. δρυένιος), φ 43 †.

ΔΡΥΜΟΣ [-], ὁ, μόνον κατὰ πλ. «τὰ δρυμὰ» δάσος δρυῶν, καὶ ἐν γέν. πᾶν δάσος, Δ 448, κ 150, 197.

ΔΡΥΟΧΟΣ, ὁ (δ. ἔχω), πλ. «δρυόχοι» κατὰ τὸν Εὐστάθ. τὰ δρυῖνα εἰς δύο στίχους ἐμπηγμένα ξύλα ἢ πάσσαλοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔκειτο ἐπ' αὐτῶν στηριζόμενον τοῦ ναυπηγοῦμένου πλοίου τὸ σκάφος, τ 574 †. (Ἄλλοι δὲ ἐννοοῦσι τὰς δρυῖνας πλεῦρας τοῦ σκάφους, ἐπὶ τῶν ὁποίων προσηλθόνται πάντα τὰ λοιπὰ ξύλα τὰ ἀποτελοῦντα τὰ πλάγια αὐτοῦ· ἀλλὰ ταύτην τὴν ἐρμηνείαν ἀναίρει ὁ Γράσσοφ, ὁ γράψας «περὶ τοῦ πλοίου παρ' Ὀμήρῳ». Ἐν ταῦτοις ἀμφότεραι τὰς ἐρμηνείας παρέχουσι τὰ σχόλια. Τρίτην ἦσαν πιθανὴν ἐπενόησεν ὁ Δουδερλίνος, ὅστις ἐννοεῖ τὰ καθ' ἕκαστον δένδρον τῆς δεινδροστυγίας. Ἐν τῷ ἀνωτ. χωρίῳ τῆς Ὀδ. παραβάλλει ὁ Ὀδ. πρὸς τοὺς δρυόχους τοὺς στιχηδὸν ἐστημένους πελέκεις).

ΔΡΥΩΝ, ὁπος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Προϊάμου ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθεὶς Γ 457. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπολλωνος, πατὴρ τῆς Δρυόπης, Ήμ. 18, 34.

ΔΡΥΨΤΑ, ἀόρ. ἐδρυψα· μέσ. ἀόρ. ἐδρυψάμην.

1) ἀποξέω, «ξύνω, τσουγρανίζω», σχίζω, κόπτω «πρυμνὸν βραχίονα ἀπὸ μυῶνων» ξεσχίζων ἀπογμνῶν τὸν ἄκρον βραχίονα ἀπὸ τῶν μυῶνων, Π 324. 2) μέσ. σχίζομαι διὰ τῶν ὀνύχων, «παρειάς» 6 153. (||. Τὸ μὲν ῥῆμα τοῦτο δὲν σώζεται ἐν τῇ καθομιλ.· σώζεται ὁμῶς ὀνομα παράγωγον ἐξ αὐτοῦ «ἡ δρύμη» κατὰ πληθ. «αἱ δρύμαις», αἵτινες καὶ «δρούμαις» προσφέρονται (φανερὰ ἀποδείξει· ὅτι δὲν γράφεται ἡ λ. διὰ τοῦ ι). Λέγονται δὲ οὕτως αἱ πέντε πρῶται ἡμέραι τοῦ Αὐγούστου, διότι κατὰ τὴν τοῦ λαοῦ δεισιδαιμονίαν δρύπτουσι, ὁ ἑ. σχίζουσι, κομματιάζουσι πάντα τὰ κατ' ἐκείνας τὰς

ἡμέρας πλυνόμενα ἱμάτια ἢ εἰς τὴν θάλασσαν ριπτόμενα δίκτυα).

ΔΡΥΤΕ, ΔΡΥΟΣ [v.], ἡ, δρυς καὶ κατ' ἐξοχ. «δένδρον», Μ 132, ι 186· ἦτο τοῦ Διὸς ἱερά, ὅθεν δι' αὐτῆς χρησιμοδοτεῖ ὁ Ζεὺς ἐν Δωδώνῃ, Ξ 328. — Παροιμιωδῶς κεῖται ἡ λ. ἐν ταῖς ἐξῆς φράσεσιν «οὐκ ἀπὸ δρυός οὐδ' ἀπὸ πέτρης ἐσσι» τ 163, ὅπερ κατὰ τινες μὲν σημαίνει· δὲν κατάγεσθαι οὔτε ἐκ δρυός οὔτε ἐκ πέτρας, δηλ. δὲν εἶσαι ἀγνώστου καταγωγῆς, ὡς ἔκθετος ὑπὸ δρῶν ἢ πέτρων εὐρεθεὶς κατ' ἄλλους· δὲ· δὲν κατάγεσθαι ἐκ τοῦ ἀγρίου δάσους, ὡς οἱ πανάρχαιοι ἀνθρωποι, οἱ ἀγριοὶ αὐτόχθονες. (||. Οὐδὲν τοῦτων πιθανόν ἐκ τῆς παρὰ Πλάτωνος (Ἀπολ. 34 Ε, Πολιτ. 544 D, Φαῖδρ. 275 B) καὶ ἄλλοις χρήσεως τῆς παροιμίας φαίνεται ἡ ἀληθής· αὐτῆς ἐρμηνεία· δὲν εἶσαι οὔτε ἀπὸ ξύλου, οὔτε ἀπὸ πέτρων γεννημένος, (ἐκ τοῦ προαχειροτάτου καὶ εὐτελεστάτου δηλ. φυσικοῦ προϊόντος) ἀλλ' ἀπὸ ἀνθρώπου, ἐπομένως· ἔχεις γονεῖς. Κατήντησε λοιπὸν τὸ «ἀπὸ δρυός καὶ ἀπὸ πέτρης» νὰ σημαίνει τι μηδαμινόν, ἀνάξιον λόγου, γελοῖον. Ἐντεῦθεν ἐρμηνεύεται ὁρθότατα ἡ ἄλλη παροιμιὰ καὶ τῆς λ. παρ' Ὀμ. Χ 126 «οὐ μὲν πῶς νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυός, οὐδ' ἀπὸ πέτρης ὀαρίζειν» δὲν εἶνε τώρα καὶρὸς νὰ ὀμιλῇ τις μηδὲν πρᾶγματα, ἢ κατὰ τὴν ἀνάλογον τῆς καθομιλουμ. παροιμίας «ξύλα, κούτσουρα, δαυλιὰ καμμένα», οἷαι τῶν νέων αἱ ἐρωτικαὶ φλυαρίαι. Ἀπίθανος ἔρα ἡ ἄλλη ἐρμηνεία· ἀπὸ δρυός καὶ ἀπὸ πέτρας ὀαρίζειν, ταυτίσαι καθήμενον ὑπακάτω δρυός ἢ πέτρας ἡσυχῶς φλυαρεῖν καὶ ἀνακοινοῦσθαι, ἣν ὁ Δουδερλίνος καὶ Ἑρμαννος ἀποδέχονται). Κυρίως δρυς· εἶνε πᾶν δένδρον διὰ παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 763 ὀνομάζεται οὕτως· ἡ πεύκη, παρ' Εὐριπ. Κύκλ. 615 ἡ ἐλαία (||. κατ' ἐξοχὴν δὲ ὀνομάσθη ἔπειτα δρυς τὸ εἰδικόν δένδρον quercus, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. «δένδρον», πρὸλ. «πετεινός»=ἀλέκτωρ, «ἄλογον»=ἵππος).

ΔΡΥΤΟΜΟΣ [v.], ΟΥ ποι. ἀντὶ τοῦ δρυτομός (τέμνω), δεινροτόμος, ξυλοτόμος, ξυλέος, «ξύλασχιστής, ξυλάς», Ήμ. Α 86, Π 633 καὶ ὡς οὐσιαστ. Ψ 315.

ΔΡΥΤΟΜΙ, ἀράσι, ἰδ. δρύη.

ΔΥ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔατ, ἰδ. αἶα.

ΔΥΛΑ, ὀρθότερον ΔΥΟΛΑ (κατὰ τὸν Λόβεκκ) ἐπ. κακῶ, εἰς δυστυχίαν ἐμβάλλω, βρστανίζω «ἀνθρώπου» υ 195 † (ἐνθα τὸ δυόωσι εἶνε γ. πληθ. τοῦ ἐνεστ. ἐπικ. ἐκτεταμ. ἀντὶ τοῦ δυοῶσι, κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς αὐτὸ ῥημ. ἰδ. διυῖα). Ἐκ τοῦ

ΔΥΛ [v.], ἡ, δυστυχία, συμφορά, βάσανος, Ὀδ. Ξ 215 κ. ἀ. «δύης ἐπὶ πῆμα γενέσθαι» ἔρχομαι εἰς τὸν ὀλεθρον τῆς συμφορᾶς, εἰς τὴν ὀλεθρίαν, δεινὴν συμφορὰν, Ξ 338. (Κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ δύω, οἰοῦν καταβύθισις, καταστροφή, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ δεύομαι, κυρ.

Ἰνδία, στέρῃσι· (|| κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον πρωτότυπος ἢ λ., συγγενὴς πρὸς τὴν Σανσκρι. *ῥίξαν* καὶ τὴν Σλαβ. *дан*, καὶ σημ. κυρ. πνίξις, στενοχωρία, βάσανος).

ΔΥΗΠΗΘΟΣ [-...], οὐ (δύη, πύχω) δεινοπαθής, „βασανισμένος“, Γ. Έρμ. 486.

ΔΥΜΑΣ [-], ΑΝΤΟΣ, ὁ, 1) εἰς τῶν Φρυγῶν, πατὴρ τοῦ Ἀσίου καὶ τῆς Ἑκάδης, Π 716. 2) εἰς τῶν Φαίακων, ζ 22.

ΔΥΜΕΝΑΙ, ἴδ. ΔΥΑ.

ΔΥΜΗ [-], ἡ, πόλις παράλιος τῆς Ἀχαΐας, ἀρχαιότερον καλούμενη Στράτος, νῦν δὲ Καμινίτσα, Γ. Ἀπολ. 425.

ΔΥΝΑΜΑΙ [-], ἀποθ. μέλ. δυνήσομαι ἀόρ. ἐπ. ἐδυνάμην, ἰων. ἐδυνάσθην Ψ 465, ε 319, δύναιμι, ἔχω δύναμιν, „εἰμ πορῶ, δύνομαι“, ἀπολ. καὶ μετ' ἀπαρφ. Ὅμ. πλχ. „ὅσον ἐγὼ δύναμαι χερσὶν τε ποσὶν τε καὶ σθένει“ ὅσην δύναμιν ἔχω ἐγὼ εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας καὶ εἰς τὴν ψυχὴν, Γ 360. „Ζεὺς δύναται ἀπαντα“ ὁ Ζεὺς εἶνε παντοδύναμος δ 237. „μέγα δύναται“ ἔχει μεγάλην δύναμιν α 276 (ἐνθα, ὡς καὶ λ 414, τὸ οὐ μακρὸν δυνάμει τῆς ἀρσεως) κ. ἀ. „οὐ δύναμαι“ μοι εἶνε ἀδύνατον, ν 331. Ἐκ τούτου

ΔΥΝΑΜΕΝΗ [-...], ἡ (κυρ. ἡ ἰσχυρά) μία τῶν Νηρηίδων, Σ 43.

ΔΥΝΑΜΙΣ [-], ἰοε, ἡ, „δύναμις“, ἰσχύς, Ὅμ. πλχ. „εἴ μοι δύναμις γε παρείη“ ἂν εἶχα τὴν δύναμιν, ἂν ἤμην εἰς κατάστασιν, ε 62 κ. ἀ., ἰδίως ἡ σωματικὴ δύναμις, „δύναμις καὶ χεῖρες“ οὐ 237 κ. ἀ. „ὅση δύναμις πάρεστιν“ ὅσον ἀρκεῖ ἡ δύναμις μου, ὅσον δύναμαι, Θ 294, „πᾶρ δύναμιν“ ὑπὲρ δύναμιν, Ν 787.

ΔΥΝΗ [-], ἕτερος τύπος τοῦ δύω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. τῆς ὀριστ. καὶ μετοχ. (λ 579) = δύομαι, Θ 43, θ 81 κ. ἀ., ἴδ. ΔΥΑ.

ΔΥΟ [-] καὶ ΔΥΑ, „δύω“ (προσέρ. δῖω), παρ' Ὅμ. ἄκλιτον μετὰ τε δυῖκ. καὶ πληθ. „τῶν δύο μοιρῶν“ Ρ 253. „δύω κανόνες“ ἀραρυτά Ν 407. „δύο δ' ἄνδρες ἐνεΐκεον“ Σ 498. „δύο ἡμάτα“ κ 442. „σύν τε δύο“ Κ 224. || μετὰ δυϊκοῦ συνγνώστων „δύο δοῦρε, δύο ὥτε, δύο θῆρε, Ἀτρεΐδα δύω“, „ὁ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροισιν“ Γ 286.

ΔΥΟΚΑΪΔΕΚΑ, ποι. ἀντὶ τοῦ δώδεκα, ἄκλ. Ζ 93, θ 59 κ. ἀ.

ΔΥΟΝ, εἴ οὐ τὸ δώσωσι, ἴδ. ΔΥΛΑ.

ΔΥΕ [-] μόριον ἀχώριστον, σημαίνον τὸ κακόν, μισητόν, δύσκολον, διὰ προτασσόμενον τῶν μὲν καλῶν ἐχόντων σημασίαν ὀνομάτων ἐκφράζει τούναντίον, τῶν δὲ κακῶν τι σημαίνοντων ἐπιτείνει τὴν κακότητα.

ΔΥΕΛΗΣ [-], εἰς, κακῶς πνέων, ἐναντίος, σφοδρός, ἐπιθ. τῶν ἀνέμων, οὔτινες ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου πνέουσιν ἢ διὰ τῆς σφοδρότητος αὐτῶν κίνδυνον φέρουσιν εἰς τοὺς ναυτιλλομένους, Ε 865. ἰδίως ἐπὶ τοῦ Ζεφύρου, Ψ 200, μ 289.—

Ἦ γεν. πλ. δύσαίων ἐγαίνε κατ' ἔκτασιν ἐκ τοῦ δύσαίων, ν 99.

ΔΥΕΛΗΜΟΡΟΣ, οὐ, ἐπ. λίαν ἄμοιρος ἢ κακόμειρος, *Ψ. Γ 315, Χ 428, 485, Ω 727.

ΔΥΕΛΙΣΤΟΤΗΕΙΑ (ἀριστος, τίκτω) ἡ πρὸς δυστυχίαν τῆς τεκοῦσα τὸ ἀριστον τέκνον, ἡ δυστυχὴς μήτηρ τοῦ ἡρώϊκου τέκνου, ἐπιθ. τῆς Θέτιδος, Σ 54 †.

ΔΥΕΒΛΟΣ, οὐ, ἐπ. ἡ κακοὺς βόλους ἐχοῦσα, ἄγονος, λεπτόγαιος, Ἐπ. 7, 3.

ΔΥΕΙΟ, ΔΥΕΙΤΟ, ἴδ. ΔΥΑ.

ΔΥΕΖΗΛΟΣ, οὐ, ὁ κακὸν ζῆλον ἔχων, ὁ ε. 1) ὁξύθυμος, η 307 †. 2) κακόζηλος, ὁ τὰ κακά, ἐπικινδύνου ζήλων, „βίος“ (ὁ τοῦ κολυμβήτου) Ἐπ. 8, 2.

ΔΥΕΛΗΓΗΣ, εἰς, (δυσ, λέγω) ἐπ. κακῶς πλῆγιάζων, ἐξαπλώνων, ἐπιθ. τοῦ πολέμου καὶ τοῦ θανάτου, Γ 154, γ 325. (Ὁ Δοϊδεῖρ. καὶ ὁ Ἀρεῖς παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ δυσ καὶ ἀλγῶ, ἄρ. σημ. ἀλγεινός, κακῶδυνος).

ΔΥΕΛΗΓΗΣ, εἰς, κακῶς ἔχων. 1) φοβερῶς ἔχων, βροντοφώνος, ἐπιθ. τοῦ πολέμου (διὰ τὴν κλαγγὴν τῶν ὅπλων) Β 686 κ. ἀ. 2) κακόηχος, ἀπαίσσιος (οὐ περ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶνε κακὸς οἰωνός), ἐπιθ. τοῦ θανάτου, Π 442, Σ 464. ἐν γένει ἀποτρόπαιος, μισητός, τινί, Γ. Ἀπ. 64.—*Ψ. (Κατὰ τὸν Δοϊδεῖρ. ἐκ τοῦ ἀλγ-, ἀκαχίζω λοιπὸν λυπηρός, ἀλγεινός).

ΔΥΕΘΑΛΠΗΣ, εἰς, ἐπ. κακῶς θάλλων, ψυχρός, „χειμῶν“ Ρ 549 †.

ΔΥΕΘΓΑΛΙΝΑ [-...], ἐπ. (δυσ-θυμος) εἶμαι δύσθυμος, ἀθυμῶ, Γ. Δήμ. 363.

ΔΥΕΦΕΛΑΣΙ [-...], οὐ, κακόφωνος, θορυβώδης, „φρόδος“ Π 337 †.

ΔΥΕΚΗΛΗΣ, εἰς, ὑπὸ φροντίδων βεβαρημένος, κακοπαθής, περίλυπος, κακομέριμος, „νύξ“ ε 466 †.

ΔΥΕΚΛΕΗΣ, εἰς, κακὸν ἔχων κλέος, ἀκλεής, ἄδοξος, μόνον *Ψ. Β 415, Ι 22 (μόνον κατ' αἰτ. „δυσκλέα“ ποιητ. ἀντὶ τοῦ: δυσκλέα).

ΔΥΕΚΟΝ, ἴδ. ΔΥΑ.

ΔΥΕΜΕΝΗΣ, ΟΥΕΛ, οὐ, ἐπ. (δυσμενής), δυσμενῶς ἔχων μόνον κατὰ μετοχ. ἄρσεν. ἐν. καὶ πληθ. *Ὁδ. ε 72, υ 314.

ΔΥΕΜΕΝΗΣ, εἰς (δυσ-, μένος) κακὸν μένος (δι' αἰτίαν) ἔχων, δυσμενής, ἐχθρός, „ἄνδρες“ Κ 100, θ 217 κ. ἀ. πλχ. Ὡς οὐσ. Γ 62, ζ 484 κ. ἀ. πλχ.

ΔΥΕΜΗΤΗΡ, ΕΡΟΣ, ἡ, ἐπ. κακὴ μήτηρ, „κακομητέρα“, ψ 97 †.

ΔΥΕΜΟΡΟΣ, οὐ, ποι. κακὸν ἔχων μόρον, „κακόμειρος“, δυστυχής, Χ 60, α 49 κ. ἀ.

ΔΥΕΠΑΡΙΣ [-...], ἰοε, ὁ, ὁ δυστυχῶν πρόξενος, ἄρ. μισητός Πάρις, οἷον θά ἦτο ἐν τῇ καθομιλοῦ. Κακοπάρις (ἢ μὲ διάφορόν τινα χρωματισμὸν Σκυλοπάρις, Βρωμοπάρις) *Ψ. Γ 39, Ν 769.

ΔΥΕΠΕΜΦΕΛΟΣ, οὐ, ἐπ. ἐπιθετον τῆς τρικυ-

αἰώδους, ἔπορ. ἐπικινδύνου θαλάσσης, Π 718 f. (Ἡ παραγωγή ἀντιδόλου· ἀνυπόστατος εἶνε ἡ ἐκ τοῦ πέμψω· τινές δὲ θεωροῦσι τὴν λ. τῆς αὐτῆς ῥίξης μὲ τὸ πέμψω, πομφός, πομφόλυξ, οἶοναι ὁ κακῶς· καὶ ἐπικινδύνως φουσκῶνων (πόντος)· ὁ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀγρ. φέλω = αὐξάνω, φουσκῶνω, ὁ δὲ Φαῖτος ἀπιδάνω· ἐκ τοῦ πέσσω, οἶοναι δύσπεπτος, δύσκολος. Οἱ ἀρχαῖοι ἐρμηνεύουσι τὴν λ. «δυσχαίμερος· καὶ τραχεῖα» (θάλασσα)· ὁ Ζηνοδότος· ἔγραφε· πληθ. «δυσπέμφελοι εἶνε» ἐννοῶν ὑποκείμενον τὸ «πολλοί»· καὶ ἡρμηνεύει τὴν λ. διὰ τοῦ δυσάρεστοι, ὅ ἐ. δυσκόλως ἀρεσκόμενοι. || Πιθανωτέρα φαίνεται ἡ δευτέρα ἐτυμολογία, ἡ ἐκ τοῦ ἀγρ. πέμψω, ἐξ οὗ πέμψω κτλ.).

ΔΥΣΠΟΝΗΣ, ἐπ. ὁ πολλοὺς καὶ κακοὺς ἔχων πόνονος, ἐπίπονος, ἐπίμοχθος, «κάματος» ε 493 f.

ΔΥΣΤΗΚΟΣ, ον, δυστυχής, ἄθλιος, ἐλεεινός, πάντοτε ἐπὶ ἀνθρώπων X 477, ζ 206 κ. α. Ὡς οὖν. «δυστήνων παῖδες» υἱοὶ δυστυχῶν γονέων Z 427. (Παραγίνεται δὲ κατὰ μὲν τοῦ ἀρχαίου, πρὸς οὗς καὶ ὁ Ἀδόδεκ συμφώνει, ἐκ τοῦ στήναι· ὁ κακὴν ἔχων στήναι, κυρίως· κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ ἀγρ. δυστήν· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ στενῶν ὁ βαρὺ στενάζων· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τινος· ἐπιθ. δυστός, ὅπερ ἐκ τοῦ δυσ· κατ' ἐπέκτασιν).

ΔΥΣΤΛΗΝΟΣ, ον, ἐπ. βαρέα ὑπομένων, βαρέως βεβηκόμενος, ἐλεεινός, Γ. Ἀπ. 532.

ΔΥΣΧΕΙΜΕΡΟΣ, ον (χειμα) ὁ ἔχων (ὑποκείμενος εἰς) κακὸν ἢ βαρὺν χειμῶνα, ἐπίστατον τῆς Δωδώνης, Ὑλ. B 750, Π 234.

ΔΥΣΔΗΓΜΟΣ [-υ-], ον (δνομα Ἀιολ. ἀντὶ τοῦ ὄνομα) ὁ κακὸν ἔχων ὄνομα, ὅθεν μισητός, ἀποτρόπαιος, «μοῖρα» M 446, «ἡώ» ε 571.

ΔΥΣΔΡΕΑ, ἐπ. (ἐκ τοῦ ὤρος = οὖρος, ψύλαξ) μέλ. ἴσονται, ἐπίπανον, ἐπίμοχθον νυκτοφυλακὴν ἔχων ἢ φυλάττων «περὶ μῆλα» ἐπὶ τῶν κυνῶν τῶν φυλάσσόντων τὰ πρόβατα, K 483 f (ἐνθα πρότερον μὲν ἐγράφετο μὲν «δυσωρήσονται»· ἀπὸ δὲ τοῦ Σπικζνέρου κατὰ τὸ Ἀεξ. τοῦ Ἀπολλ. ἐγράφη τὸ ἐνεργ. «δυσωρήσονται»· Κατὰ τοῦ Δοιδερλ. τὴν παραγωγὴν ἐκ τοῦ ὤρα σημ. κακὸν χρόνον ἢ κακὰς ὥρας διάγω. || Τέλος· κατὰ τὸν Δυντζερν τὸ δυσ-ωρ-έω, σχηματισθὲν κατ' ἀναλογίαν τοῦ εὐ-ωρ-έω, ἀ-ωρ-έω, ὀλιγ-ωρ-έω, ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ὤρα, καὶ σημ. ἔχω κακὰς φροντίδας, οἶοναι κακοφροντιστῶ, κακομεριμνῶ).

4. ΔΥΑ [-υ-], ἀόρ. β'. ἔδυν [-υ-] γ'. ἐν. δὲ ἀντὶ τοῦ ἔδω, θαμιστικ. τύπος δύσκον, H 271· ὑποτ. δύω γ'. ἐν. τῆς εὐκτ. δύη (ἀντὶ τοῦ δύη) σ 348, υ 286 (ἐνθα πρὸ τοῦ Βεκκέρ. ἐγράφετο ὑποτ. δύη)· ἀπαρρ. δύναι, ἐπ. δύμεναν μετοχ. δύ· παρακ. δέδυνκα [-υ-]. Μέσ. ἐνεστ. δύονται

μέλ. δύσονται· ἀόρ. α. ἐδυσάμην, οὗ τὸ β'. καὶ γ'. ἐν. μόνον κατὰ τὸν ἐπ. σχηματ. (ἐ)δύστο, (ἐ)δύσετο· προστ. δύσεο, T 36· εἰ· τοῦτον τὸν ἀορ. ὑπάγεται καὶ ἡ μετοχ. δυσόμενος, α 24, ἦν τινες ἐσφαλμένοι· θεωροῦσι μετοχ. τοῦ μέλλοντος.—Ἀπαντεῖ οὗτοι οἱ τύποι καὶ ὁ κατ' ἀρχαί· ἐνεργ. μεταβάτ. (καὶ παρ' ἄλλοις· ἐν χρήσει μὲ τοιαύτην διάθεσιν) ἐνεστώ· δύω, ὅστι· μόνον κατὰ μετοχὴν δύων εὐρίσκεται Φ 232 (ἀλλαχού δὲ ὁ ἐνεστώς εἶνε αἶνα καὶ αἰοναί) ἔχουσιν ἀμετάβατον σημ. εἰσδύω, εἰσχωρῶ. Καὶ δῆ· 4) τοπικῶς· α.) ἐπὶ τόπων καὶ χωρῶν, εἰσχωρῶ, εἰσέρχομαι, εἰσ(ἐμ)βαίνω μετ' αὐτ. «πόλιν» εἰσέρχομαι εἰς τὴν πόλιν, η 48 «Πῶν» Φ 315, «τεγος» O 345, «δύναι σπέος» „γώνομαι“ υ 366, «δῶματα» ρ 336, «πόντον» βυθίζομαι, βρουτῶ· O 49· ὡσπύτω· «κόλπον θαλάσσης» Σ 440, «γαῖαν» γώνομαι εἰς τὴν γῆν, ὅ ἐ. ἀποθνήσκω Z 49, ω 46· ὡσαύτως· «δῶμον Ἀἰδός εἶσω» Γ 322, H 434· «νέφεα δύναι» κρύπτομαι ὀπίσω τῶν νεφῶν (περὶ τῶν ἀστρῶν) Λ 63· «γασπε δέρτρον ἔσω δύνοντες» Ψ 4, εἰρήτρον. Συρναί αἱ φρ. «πόλεμον, μάχην, ὁμολον δ.» εἰσδύω, „γώνομαι“ εἰς τὸν πόλεμον κτλ. Z 485, E 63, Λ 537 κ. α. ὡσαύτως «στρατὸν, μνηστήρας» K 224, ρ 276 «θεῖον ἀγῶνα» Σ 376· μετὰ προθέσεων «εἰς πόντον» ε 352· ὑπὸ κῶμα· ὑπὸ πόντον Σ 445, λ 253· «εἰς Ἀἴθρα» μ 383· «βέλος εἰς ἐγκέφαλον δὲ» εἰσέδυσεν, ἐχώρη, Θ 85· «δύσκειν εἰς· Ἀλάντα» ἐχώρη εἰς τὸν Ἀλάντα, δηλ. ὑπὸ τὴν ἀσπίδα του, ἵνα προφυλαχθῇ, Θ 272· «μέση κατὰ σπείλους δέδυσεν» μέχρι τῆς μέσης εἶνε χωσαμένη ἐντὸς τοῦ σπηλαίου μ 93· ἀπολ. «δύναι ἀλοικῇ» εἰσδύει τὸ ἄλεκμα, P 392· «πάν εἰσω ἐδὺ ἔφρα» Π 340, Φ 448· β.) μετὰρ. ἐπὶ καταστάσεων «κάματος γῆνα δέδυσεν» κατέχει τὰ μέλη εἰσχωρήσας E 814· «δδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδω» Λ 268· «δὲ μιν Ἀρης» εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸν ὁ Ἀρης, δηλ. ἡ φιλοπόλεμος ὁρμή, P 240· «δὴ κερδὴν ἄχος» σ 348· «Μελέαγρον ἔδω χόλος» κατέλαβεν I 533· «κρατερὴ ἐλύσσα δέδυσεν» κατέγει I 239· μετὰ διπλῆς αἰτ. «ἄρ» ἐτι μάλλον δὴ ἄχος κερδὴν—Ὁδυσῆα· υ 286.

2) ἐπὶ ἐνδύματων καὶ ὅπλων, μετ' αὐτ., κατὰ τὸ φαινόμενον μεταβατικόν, ἐνδύομαι, „ἑνδύνομαι“, περιβάλλομαι, «δύνω, δύομαι, δύναμι, δύσασθαι τεύχεα, ἔντεα», Ὅμ. πλγ. μάλιστα τῆς Ὑλ., «κυνήν» βάλλω τὴν περικεφαλαίαν, E 845 κ. α. «χιτῶνα» Σ 446, Ψ 739· καὶ μετὰ δοτικῆς προσέτι εἴτε ἀπρόθετον «τεύχεα ὤμου» περιβάλλομαι τὰ ὅπλα εἰς τοὺς ὤμους, Π 64, «ἔντεα χροί» I 596, εἴτε ἐμπρόθετον «χρυσὸν περὶ χροί» Θ 43, «περὶ στήθεσιν, ἀμφ' ὤμοισιν» Γ 328, 332 κ. α. Πολλάκις δὲ τίθεται ἀντὶ τῆς αἰτιατ. ἡ δοτ. μετὰ τῆς ἐν «ἀπλοισιν ἐνὶ ἐδότην» K 254, 272, «ἐν τεύχεσι δύνοντα» ω 496, πρὸλ. Ψ 434, «ἐν ἀσπίδι» E

377. ἔτι δὲ καὶ «ἐς τεύγεα» γ 201 (ὅπου ὁρ-
θότερον ὡς τιθεῖς ἐκλαμβάνεται) μεταφ. «δύομαι
ἐλκὴν» ἐνδύομαι, ἀναδιλλομαι δύναμιν (||. προβλ.
τὸ τῆς Γραφῆς: «ὁ ἀναδιλλόμενος: φῶς: ὡς ἐμά-
τιον») I 231, T 36. 3) ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ
τῶν ἀστέρων δύω, βασιλεῦς «ἡέλιος δ' ἄρ' ἔδω,
δύσσετο δ' ἡέλιος» Ομ. πλχ. «Βοώτης ὅψε δύων»
ε 272, «δυσσομένου Ἰπερίονος» α 24, «δεῖλος
ὅψε δύων» Ἰδ. ΔΕΙΔΕΛΟΣ. [Τὸ υ βραχὺ ἐν τῇ
ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐνεστ. καὶ παρ.τ., ἐν δὲ τοῖς λοι-
ποῖς χρόνοις: μακρόν, ὡς καὶ ἐν τῇ δύνω. Ὅθεν
τὸ δύω ἔταν ἦνε ὑποτακτ. τοῦ ἀορ. β', ὡς Z
340, H 493 κ. ἀ., ἔχει τὸ υ μακρόν].

ΔΩΔΕΚΑ [-...], Ἰδ. ΔΩΔΕΚΑ.

ΔΩΔΕΚΑΒΟΙΟΣ [-...], ΟΝ, ποι. (βοῦς) δώδε-
κα βοῶν ἀξίαν ἔχων, Ψ 703 τ.

ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ [-...], Η, ΟΝ, ποι. ἀντὶ τοῦ δω-
δεκάτος, «ἡῶς» ἡ δωδεκάτῃ αὐγῇ, ποι. ἀντὶ
τοῦ ἡ δωδεκάτῃ ἡμέρᾳ, A 493: ΔΩΔΕΚΑΤῆ ἡ,
(ἐξυπακ. ἡμέρα) ἡ δωδεκάτῃ ἡμέρᾳ, Φ 246,
6 374.

ΔΩΚΑΙΕΙΚΟΣΙΜΕΤΡΟΣ [-...], ΟΝ, «τρίπους»
περιλαμβάνων εἴκοσι δύω μέτρα, Ψ 264 τ.

ΔΩΚΑΙΕΙΚΟΣΙΠΗΧΥΣ [-...], Τ, «ἑσπτόν»
εἴκοσιδύω πῆχες μακρόν, εἴκοσιδύω πῆ-
χων, O 678 τ.

Δῶ, τό, ἐπικ. ἀποκεκομμένον ἀντὶ τοῦ δῶμα,
οἶκία, μόνον κατ' ὄνομα καὶ αἰτ. ἐν. A 426, α
476 κ. ἀ.

ΔΩΔΕΚΑ, ἄκλ., Z 248, κ 5 κ. ἄ. πλχ., διὰ
συναρέσεως ἐκ τοῦ ἀρχαιοτέρου μόνον παρὰ ποιη-
ταῖς εὐρισκόμενου τύπου ΔΩΔΕΚΑ, B 637, ι 459
κ. ἀ. Λέγεται ποιητικῶς καὶ «δυοκαίδεκα», ὅπ.
Ἰδ.

ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ [-...], Η, ΟΝ, A 425, Ω 781 καὶ
δ 447: προβλ. ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ.

ΔΩΔΝΑΪΟΣ, ΔΙΗ, ΔΙΩΝ, ἐπιθετον τοῦ Διὸς ἐκ
τῆς Δωδώνης, τοῦ ἀρχαιοτάτου ἱεροῦ τοῦ ὑπάτου
τῶν θεῶν, (Ἰδ. τὴν ἐπομ. λ.). Ὁ Ἀχὺλλεύς ἐπι-
καλεῖται αὐτὸν διὰ τοῦ ἐπιθέτου τούτου ὡς θεὸν
τοῦ γένους τῶν Δωδωνέων, Π 233 (τ' ἄν καὶ μόν-
ον εὐρίσκεται τὸ ἐπὶ 0.).

Δωδάκη, ἡ, ἀρχαιοτάτη πόλις γίνετο εὐρόρου
παρὰ τοὺς εὐόρους πρόποδας τοῦ ὄρους Τομά-
ρου, ἥτις περιελαμβάνετο κατὰ τὰ Βενετ. σχόλια
εἰς τὴν Μολοσσίδα τῆς Ἡπείρου, ἀρχαιότερον
δὲ εἰς τὴν Θεσπρωτίαν (προβλ. Στράβ. 7, 7, 44)
ἃ ἐκαλεῖτο κατ' ἀρχὰς Ἑλλοπία, Ἡσιόδ. Ἀπόσπ.
54 ἐκδ. Γουτληγγ. Κατὰ τὸ B 750 ἐκ τῶν περὶ
αὐτὴν τόπων ἐξεστράτευσαν εἰς τὴν Τροίαν οἱ
Περγαῖοι, οὓς καὶ ὁ Ἡρόδοτος ἴσως αὐτοὶ ἐν-
νοεῖ κατοικοῦντας: 7, 185. Ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐπὶ
τοῦ παρακειμένου Τομάρου ἐξ ἀρχαιοτάτων χρό-
νων ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς: ὁ Δωδωνεύς καὶ ἐνεῖτο
τὸ ἀρχαιοτάτον καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα πε-
ριδότην αὐτοῦ μαντεῖον. Πρῶτος κατὰ τὸν μῦ-
θον ὁ Δευκαλίων ἀνήγειρεν εἰς αὐτὸν ναόν, ὅπου
κατὰ τὸν Ἡρόδ. 2, 52 περιστέραι τις ἦλθεν ἐκ

ταῦ ἐν ταῖς Αἰγυπτιακαῖς Θήβαις μαντεῖον δια-
φυλάσσει καὶ δι' ἀνθρώπινης φωνῆς προσέταξε νὰ
ἐδρεύῃ μαντεῖον τοῦ Διός. Ὁ δὲ Στράβων 7, 7,
40 ἐξ ἀρνούμενος τὴν Αἰγυπτιακὴν ταύτην ἀρ-
χὴν ὀνομάζει Πελασγικὸν ἱδρυμα τὸ μαντεῖον,
προβλ. τὸ ἐπὶ 0. Δωδωναῖς, Πελασγικέ· Π 233.
Ἐχρησιμοποιοῦν δι' ἐν αὐτῷ κατὰ μὲν τὸ πρῶτον
ἱερεῖς, οἱ καλούμενοι Σελλοὶ (Ἰδ. τὴν λ.) «ἀνι-
πτόποδες, γαμαιοῦναι», μετέπειτα δὲ τρεῖς προ-
βιβηκοῖς τὴν ἡλικίαν ἱερεῖαι, αἱ καλούμεναι Πε-
λειάδες (Στράβ. 7, 7, 42), εἰκάζοντες ὅτι μὲν ἐκ
τοῦ ψευδοῦς ἱεροῦ: ἱερεῖς δρυός (ξ 327, τ
296), ὅτε δὲ ἐκ τῆς πετήσεως τῶν ἁγίων περι-
στερῶν (πελειῶν). Ποῦ ἐκεῖτο, εἶνε ἀμφίβολον,
πῶς ἄν: ὅχι μακρὰν τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων,
καὶ κατὰ μὲν τὸν Πουκεδῶν παρὰ τὸ χωρίον
Προσκύνησις, (||. κατ' ἄλλους: δὲ ἐπὶ τοῦ λόφου
Καστρίτσα, ὅπου σώζονται ἐρείπια τινὰ ἀρχαίου
τείχους). — Ἐκτὸς τῆς Ἡπειρωτικῆς Δωδώνης
φαίνεται ὅτι ὑπῆρξε καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ ὁμώνυμος
πόλις, ἣν πολλοὶ τῶν νεωτέρων παραδέχονται
ὡς τὴν παρ' Ὁμ. μνημονευομένην, καὶ εἰς ταύ-
των ὁ Βούρσιαν νοεῖται ὅτι διὰ τῶν Σελλῶν
μετεδόθη εἰς τὴν Ἡπείρου ἡ λατρεία τοῦ Διός,
ἄλλοι δὲ τοῦναντίον πιστεύουσιν ὅτι ἐκ τῆς Ἡ-
πείρου μεταναστεύσαντες λαοὶ μετήνεγκον καὶ
ταύτην τὴν λατρείαν. (Παρατίθεται ἡ λ. κατ' ἄλ-
λους: μὲν ἦντο πῶς ἄν ἐκ τοῦ δούναί, κατ'
ἄλλους: δὲ ἐκ τοῦ ποταμοῦ Δωδωνός, ||. κατὰ
δὲ τὸν Φαῖσιν πεποιημένη λέξις, οἰονεῖ: Δον-
δώνη ἐκ τοῦ ἦγρου κατ' ἀρχὰς μὲν τῆς δρυός: καὶ
τῆς ὑπ' αὐτὴν πηγῆς, ἔπειτα δὲ τοῦ παροιμιώ-
δους «Δωδωναίου γαλίου» κατὰ δὲ τὸν Κοδρ-
τιον ἐκ τῆς ῥίζ. διη, περὶ τῆς Ἰδ. λ. ΔΕΛΤ' ἐν τέ-
λει, ἐσχηματισθὲν δι' ὧ, ἃ κατὰ συγκοπὴν δι' ὧ,
δω, ἐντεθὲν δὲ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν Δωδώνη,
Εἰς τὸ αὐτὸ φέρει καὶ ὁ ἕτερος τύπος τῆς λ. ὁ
Θεσσαλικὸς λεγόμενος: Βω-δών).

Δῶ καὶ Δῶμις, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀῶ, γ'. ἐν. τῆς
ὑποτ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β'. τοῦ ΔΙΔΩΜΙ, ὅπ. Ἰδ.

Δῶμα, ἄτος, τό (δῶμα). 1) οἶκία, κατοικί-
α, συνήθ. πληθ. «δῶματα» κατοικίαι εἴτε θεῶν
εἴτε ἀνθρώπων, «δῶμα Ἀθήνα» ὁ Ἀθῆς, O 251,
μ 21. 2) δωματίον μάλιστ' ἐν ἀνδρῶν ἡ
αἰθούσα, τὸ μέγαρον, Z 346, ρ 541 κ. ἀ. πλχ. τῆς
Ἰδ. (||. ἡ λ. σώζεται ἐν τῇ καθομλ., σημαίνει
ὅμως τὴν ἐπίπεδον καὶ ὀριζόντιον στέγην τῶν
οἰκιῶν, terrasse).

Δωρέομαι, ἄπορ. (δῶρον), ἀορ. ἐδωρησάμην,
δωροῦμαι, γχαρίζω· «ἵππου» K 557 τ.

Δωρητός, Η, ΟΝ (δωρέομαι) δῶρα δεχόμενος
[δωροδοκῶν], διὰ δῶρων ἐξελεσόμενος, I
526 τ.

Δωριεῖς, ἑός, ὁ, πληθ. οἱ Δωριεῖς, οἱ Δω-
ριεῖς, μία τῶν κυριωτάτων φυλῶν τοῦ Ἑλληνι-
κοῦ ἔθνους, ἀπὸ τοῦ Δῶρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἑλ-
ληνος οὕτως ὀνομασθεῖσα. Παλαιότερον κατοικοῦν-
τες παρὰ τὸν Ὀλύμπον, ἀπέφησαν ἔπειτα εἰς

τὴν Δωρίδα τὴν πρὸς τῇ Οἴτῃ, καὶ ἐκείθεν μετὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Ἐν Ὁδ. τ 477 μνημονεύονται Δωριεῖς ἐν Κρήτῃ.

ΔΩΡΙΟΝ, τό, χωρίον τῆς ἐπικρατείας τοῦ Νέστορος, Β 594, κατὰ τὸν Στράβ. 8, 3, 25 ἄγνωστον. (Ἐν τούτοις τινὲς μὲν θεωροῦσιν τὴν λ. ὄνομα πεδιάδος ἢ δροῦ· ἄλλοι δ' ἐκλαμβάνουσιν αὐτὴν ὡς τὴν Ὀλουριν τῆς Μεσσηνίας· κατὰ δὲ τὸν Πausan. 4, 33, 7 ἐκείτο μεταξὺ Ἀνδανίας καὶ Κυπαρισσίας παρὰ τὴν πηγὴν Ἀχαΐαν, ὅπου αὐτὸς καὶ τὰ ἐρεῖπια εἶδε τῆς πόλεως· κατὰ τὸν Γέλλ οὐ μακρὰν τοῦ νῦν Σιδηροκάστρου).

ΔΩΡΙΣ, ἴαος, ἡ, ὄνομα Νηρηίδος, Σ 45.

ΔΩΡΟΝ, τό, (δίδωμι) πᾶν ὅ, τι δίδεται, „δωρον“ Ρ 225, α 314 κ. ἄ. ἰδίως τὸ ξένιον δῶρον, ὅπερ ὁ ξενίζων δίδει εἰς τὸν ξενιζόμενον, δ 589, 600· ἔτι δὲ καὶ τὸ εἰς τοὺς θεοὺς προσφερόμενον, ἀνάθημα, Ζ 293, Θ 203· „δῶρα θεῶν“· χαρίσματα τῶν θεῶν (|| „θεοῦ χαρίσματα“· ἂν καὶ ἡ καθομιλ. μεταχειρίζεται τὴν φρ. ἐπὶ πνευματικῶν ἢ ἠθικῶν προτερημάτων τοῦ ἀνθρώπου)

Υ 265, σ 442· „δῶρα Ἀφροδίτης“· χαρίσματα τῆς Ἀφροδίτης, τοιούτοις καλλονῇ, φιλοῦσι, ἐρασιμότης, Γ 54, 64· „ὑπνου δῶρον“· Η 482, π 484 (|| ἡ γεν. „ὑπνου“· εἶνε γεν. τοῦ περιεχομένου, ἢ ὅπως ἄλλως λέγεται, ἐξ ἀντικειμένου, διότι ὁ ὑπνος εἶνε τὸ δῶρον, τὸ διδόμενον).

ΔΩΣ, ἡ, ὄνομα τῆς Δήμητρος, Ὑ. Δήμ. 122 ἐξ ἀμφιπόλου ἀναγνώσεως, ἀνθ' ἧς ὁ Οὐδύφιος ἔγραφε Δηῶ· Ἰδ. Βασυμ. εἰς τὸ παρατεθέν χωρ. ΔΑΤΗΡ, ἦρος, δ, ἐπ.=δοτήρ, „δωτήρες“ ἔαυν θ 325 †.

ΔΑΤΙΝΗ [-], ἡ, δῶρον, χάρισμα, προσφορά, Ι 455, ι 268, λ 352.

ΔΑΤΙΟΝ ΠΕΔΙΟΝ, τό, ἐκαλεῖτο τὸ ὑπὸ ὀρέων περικλειόμενον μεταξὺ Μαγνησίας, Φθιώτιδος καὶ τῆς Πελασγικῆς πεδιάδος παρὰ τὴν Ὀσσαν κείμενον πεδίον, Ὑμ. 45, 3. Ὁ Βούρσιαν ταῦτιζεν τοῦτο τὸ ὄνομα πρὸς τὸ τῆς Δαδώνης.

ΔΑΤΑ, οἶς, ἡ, ὄνομα Νηρηίδος, Σ 43.

ΔΑΤΩΡ, ορος, δ, ἐπ.=δοτήρ· „δωτωρ“ ἔαυν· καλεῖται ὁ Ἑρμῆς, θ 335 † ὅ Ὑμ. 16, 12, 29, 8. ΔΑΔΕΙ, Ἰδ. ΔΙΔΩΜΙ.

E

E

E, τὸ πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου, διὸ καὶ σημεῖον τῆς πέμπτης ῥαψφίδας.

Ε (Ἑέ) ἐν. αἰτ. 4) τῆς τριτοπροσώπου αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας ἐγκλιτικῇ, κειμένη καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν, Δ 497 (ὅπου ὀρθοτονεῖται) κ. ἄ. Ἀντ' αὐτῆς ἐπικῶς τίθεται καὶ ἡ Εέ (Ἑέ), ἥτις δὲν ἐγκλίνει τὸν τόνον, Υ 471, Ω 434· „ε αὐτόν, ε αὐτήν“· ἀντὶ τοῦ Ἀττικῶς συνήθους· ἑαυτόν, ἑαυτήν, θ 396, ξ 462 κ. ἄ. 2) τῆς δεικτικῆς ἢ ἐπαναληπτικῆς ἀντωνυμίας ἀντὶ τοῦ αὐτόν, αὐτήν, Γ 408, δ 335 κ. πλχ. Σπανιώτατα ὡς οὐδ. Α 236· καὶ ὡς θηλ. πληθ. Ὑ. Ἀφρ. 267.

Ε', κατ' ἐκθλιψιν ἀντὶ τοῦ εα, ὅπερ ἐπ.=ἦν, ξ 222. (|| Κατ' ἄλλους ὁμοῦ καὶ ἐνταῦθα γράφεται ἄνευ ἐκθλίψεως· εα, ὅπερ χάριν τοῦ μέτρου κατὰ συνίζησιν προφέρεται καὶ βραχύνεται πρό φωνήεντος, κατὰ τὸ „χρυσέω ἀνά σκήπτρῳ“ ἐν ἀρχῇ στίχου).

ΕΑ. 1) [υ], ἐν ἄρσει δὲ υ-, Δ 321, Ε 887] ἐπ.=ἦν, Ἰδ. ΕΙΜΙ. 2) [υ-] ἐκ τοῦ εἶα, ὅπ. Ἰδ. α.) προστακτ. τοῦ ἐνεστ. καὶ β.) γ'. ἐν. τοῦ παρατ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἶα.

ΕΛ, γ'. ἐν. τοῦ ἐνεστ. τοῦ εἶα, ὅπ. Ἰδ.

ΕΛΓΗΝ, Ἰδ. ΕΓΝΥΜΙ.

ΕΛΛΑ, Ἰδ. ΛΝΔΛΝΑ.

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

εάνός

ΕΛΛΗ, Ἰδ. ΕΙΛΗ.

1. ΕΑΝΟΣ [-], ἡ, ὄν, ἐπ. ἐπὶ τοῦ τωόμενον ἐπὶ ἱματίων καὶ ἄλλων εἰς περιπόλην χρησιμεύοντων πραγμάτων, εὐδιάχυτος, μαλακός, λεπτός (τοῦναντίον δύσκαμπτος, „ἀπόξυλος“, σκλήρως) „πέπλος“· Ὑλ. Ε 734, Θ 385· „εάνος τί“· σινδόνι μαλακῇ, Σ 352, Ψ 254· „κασσάνος· εάνός“· εὐδιάχυτος, εὐπερίδελτος, εὐκαμπτος, μαλακός, Σ 613. (Παρίγεται κατὰ τοῦ ἀρχαίου, πρὸς οὐ· καὶ ὁ Λόδεκκ συνάδει τοῦ εα, ἐννομι, κυρίως ἄρα· ὅν εὐκόλως τισὶ δύεται, καὶ εἶνε κατὰ τὸν Φαῖσιν τῆς αὐτῆς ῥήσεως καὶ ἡ αὐτὴ ἴσως· λέξις πρὸς τὴν ἐπομ. (|| Σαφώνος· εἶνε καὶ ὁ Κούρουτος, ὅστις τὴν δυσκαμπτήν ἐκ τῆς χρονικῆς διαφορᾶς τοῦ α αἰῶνος παραδείγματος ὁμοίου ἐκ τῆς Σανασκρικτικῆς· ὁ δὲ Δοιδεῖρλ. ἐρμηνεύει μόνον διὰ τοῦ περιπόλητος, ἐνδυτός· ὅθεν τὸ „πέπλος· εάνός“· εἶνε φασμα περιπόλητον ὃ ἐ. ἱμάτιον· ὡσπύτως καὶ „ε. λιπ.“· Ἄλλοι ὅμως, ὡς ὁ Βούττμαννος, θεωροῦντες τὰς λ. διαφορὰς ῥίζης παράγουσι τὴν προκειμένην ἐκ τοῦ εἶα).

2. ΕΑΝΟΣ [-] (Γεαν.) ὁ, ἄπαξ δὲ μόνον καὶ ΕΙΑΝΟΣ (Γεαν.) Π 9, ἱμάτιον, ἐσθῆς τῶν θεαινῶν καὶ ἐξόχων γυναικῶν, Ὑλ. Γ 385, 449, Ε 478, Φ 507, Ὑ. Δήμ. 176. [Κατὰ τὸν Φαῖσιν

αἱ: Γ 385 σχηματίζει τὸ εἰσα- διὰ συνειδήσεως μίαν συλλαβὴν μακράν].

Εἴσα, ἴδ. Ἰσνίμι.

Εἶσα (Εἶσαρ), Εἶσαρος [..], τὸ, ἐπ. γεν. εἶσαρος, Τ. Δῆμ. 171, καὶ ἥρος, Τ. Δῆμ. 455, ἔαρ, „ἄνοιξις“, Ζ 148, „ἔαρ νέον ἱστάμενον“ ἔαρ νεώτερι ἀρξάμενον, τ 349.

Εἶσαρος, ἡ, ὄν, ἴδ. Εἶσαρινός.

Εἶσαι, ἐπ. ἀντί τοῦ εἰσαί, ἴδ. κίμει.

Εἶσται, Εἶστο, ἴδ. ἡμῆαι.

Εἶσθον (ὁ Οὐδύρ. ἐάρθῃ) ἐπ. γ'. ἐν. τοῦ παθ. ἀορ. ἄ. δις μόνον εὐρεσκόμενον «ἐπὶ δ' ἄσπις ἐάρθῃ καὶ κόρυς» Ν 543 καὶ «ἐπ' αὐτῷ δ' ἄσπις ἐάρθῃ καὶ κόρυς» Ξ 449, πιθανῶς ἐκ τοῦ ἁπλοῦ ἀντί τοῦ ἤρθῃ, μετὰ συλλαβικῆς δηλ. καὶ ὄχι χρονικῆς αὐξήσεως. Σημ. λοιπὸν κυρ.: ἡ ἄσπις ἔμεινε προσηρτημένη, συγκατέμεινε, δὲν διέφυγε, δὲν ἀπεσπίσθη. (Ταῦτα ὁ Σπίντζερ. καὶ Διούδερ. ὁρθότερον ἡ κατὰ Φαίωνα ἐρμηνεύοντα προσεκολλήθη, συμπαρτηκολούθησε ἡ κατ' ἄλλους: ἐπικατέπεσε· προβλ. τὸ Ὀμ. «ἐφηπται» ἐκ τοῦ ἐφάπτη. Ὁ Βούττιμαν. θεωρεῖ τὴν λ. ὡς παθ. ἀορ. ἄ. τοῦ ἔπομαι κατὰ τροπὴν φωνήεντος. Αἱ γυνῆται τῶν ἀρχαίων διαίρουνται μεταξὺ τοῦ ἔπω, εἶω καὶ ἔπτω).

Εἶσα, ἐπ. δὲ καὶ εἶσα, Α 550, Ρ 659, Τ 439· κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου συναϊρεῖται, οἷον εἶω, εἶα, ἔφμι, ἡ ἔκτείνεται ἐπ. εἶα: παρὰ γ'. ἐν. εἶα ἀντί τοῦ εἶα, καὶ θαμιστ. αὐτοῦ τύπος εἶσμον καὶ εἶσμον μέλλ. εἶσω· ἄορ. ἄ. εἶσα· ἐπ. εἶσα. Σημ. „ἀφίνω“, ὅ ἐ. 1) ἐπι- στήσω, συγχωρῶ, ἀπολ. Ρ 449, μετ' αἰτ. καὶ παρ. „τοῦδε δ' εἶα φονεύειν“ „ἄφασέ τους κατὰ συκοπι. ἐκ τοῦ: ἄφας „ἄς τους““) νὰ πᾶν ἔσθω· Β 346, Ε 465· τὰ προτετόχθαι ἔσθω· θὰ ἀνήσθωμεν νὰ ἦνε γαγεννημένα, ὅ ἐ. ἔσθω, ἔσθω, Σ 442· οὐκ εἶω· δὲν ἀφίνω, ὅ ἐ. ἔσθω, ἀπαγορεύω, Δ 55, τ 25 κ. ἄ. 2) ἀμειλῶ, παραδίδω, ὀλιγώνω, δὲν δίδω συγχίνω, „ἀφίνω“ νὰ πᾶν τὸ καλὸν· ἔσθω· Ι 260, „ἔσθω“ Δ 226· τινά· ἔσθω, Δ 42, Ι 704, Ω 557, 596, 684· ἀφίνω ἀβλαβῆ Ε 448 κ. ἄ. Ο 87, „ὄρκον“ ἔσθω, ὡσαύτως καὶ μετ' ἀπρρ. „κλέψαι“ Ω 341· 3) ἀπέχομαι: παραλείπω, „ἀφίνω“, μετ' αἰτ. ξ 444· ἀπολ. Φ 221. [Τὸ ἔσθω ἐν τῷ ἔνεστ. καὶ παρ. μακρὸν δὲ πρό· ἔσθω· Ὁρίστ. «εἶα» καὶ ἡ παρ. «εἶα» λαμβάνεται διὰ συνειδήσεως ὡς μονοσύλλαβη, τὸ δὲ ἔσθω ὡς δισύλλαβον, Ε 256, Κ 344, καὶ τὸ ἔσθω ὡς τρισύλλαβον, φ 233].

Εἶσιν, ἴδ. εἶτε.

Εἰσώματος [..], ἡ, ὄν ποι. ἀντί τοῦ εἰσδο-
μος, Η 248, κ 84.

Εἰσδομος, ἡ, ὄν (ἐπτά) εἰσδομος, Τ 447, μ 399.

Εἰσάντο, ἴδ. βάλλω.

Εἰστέλλαι, ἴδ. ἐγγίνομαι.

Εἰστένομαι, ἐπ. (ἐν, γίνομαι) μόνον εἰς τὸ γ'.

πληθ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁποτ. «ἐγγείνονται» ἐγ-
γενομῶ, γέννω ἐντός τινος, «εὐλάς» Τ 20 φ.

Εἰστένομαι, μόνον εἰς τὸ γ'. πληθ. τοῦ πα-
ρακ. ἐπικ. ἐγγεγάσαι [..], γίνομαι ἐντός
τινος: ὁ δὲ παρακ. εἶμαι (ἢ διατρίβω) ἐντός
τινος, ἐνοικῶ «τοὶ Τίλει ἐγγεγάσαι» ὅσοι ἐν
τῷ ἴλ. κατοικοῦσιν, Ζ 493, «τίνες ἄνδρες ἐγ-
γεγάσαι» τίνες (τί) ἄνθρωποι εἶνε οἱ κάτοικοι,
ν 233.

Εἰστέλλω, μόνον ἐν τμ. ἴδ. ἐγγίνομαι.

Εἰστέλλω [..] (γύαλον), μέλ. ἐγγυαλίω,
ἀορ. ἄ. ἐγγυαλίω, κυρ. ἐγγυαρίζω, ἔπειτα πα-
ραδίδω, ἀπονέμω «ἀκλήπτρον τινι» Ι 99· «ἴπ-
πους» Ψ 278, «ἔδνα» Ο 348· μεταφ. «τιμὴν,
κῶδος» Α 353, Ο 494 κ. ἄ. «κράτος» Α 492
κ. ἄ. «κέρδος» Ὀλύμπιος ἐγγυαλίω· σοφὸν ἐπι-
νόημα ἐμπνεύσῃ ὁ Ὀλ. ψ 440· «τινά τινι» πα-
ραδίδω τινά εἰς τινά, π 66.

Εἰστέλλω (ἐγγύτη), δίδω τι ὡς ἐνέχυρον· τὸ μέλ.
ἐγγυῶμαι, γίνομαι ἐγγυητής, «δεῖλαί τοι
δεῖλῶν γε καὶ ἐγγυαί ἐγγυάσθαι» θ 351 φ, ὅπερ
κατὰ διαφόρους τρόπους ἐρμηνεύεται. Κατὰ τινας
μέν: τῶν ἀλλήλων ἀνθρώπων ἄλλοιαι εἶνε βεβαίως
καὶ ἀνταί καὶ ἐγγυήσεις, ὥστε νὰ ἐγγυᾶται τις
ὕπὲρ αὐτῶν (ὡς ἐγγυᾶται ὕπὲρ τοῦ Ἀρείου ὁ ἡε-
σεύων) ὅ ἐ. συντομώτερον: ὑπὲρ ἀναξίων ἀνθρώ-
πων ἀνάξιον βεβαίως εἶνε (οὐδεμίαν αἶψαν οὐδὲ
ἀσφάλειαν ἔχει) καὶ ἐγγυητὴς νὰ γείνηται. Ἀλ-
λοι δὲ, οἵτινες δὲν παραδέχονται τὴν τοιαύτην
τοῦ «δεῖλός» παρ' Ὀμ. σημασίαν, ἀναφέρουσι
τὸ «δεῖλῶν» εἰς τὸν Ἡφαίστον καὶ ἐρμηνεύου-
σιν: ἄνθρωπος ἀδύνατος καὶ ἐλκενός, οἷος ἐγώ,
ἔχει εἰς τὴν ἐγγύησιν, τὴν ὅποιαν λαμβάνει, ἀδύ-
νατον καὶ ἐλκενὴν ἀσφάλειαν, καὶ τὸσον ἀδύνα-
τον, ὅσον εἶνε αὐτός: διότι δὲν δύναται διὰ τῆς
βίβας νὰ ἀναγκάσῃ τὸν ἐγγυητὴν νὰ ἐκπληρώσῃ
τὴν ὑπόσχεσίν του. Ὑπὲρ τῆς ἐρμηνείας ταύτης
συνηγورεῖ μὲν ὁ ἐπόμενος στίχος: ἀλλὰ τότε εἶνε
ἀνάγκη τὸ «ἐγγυᾶσθαι» νὰ ληφθῇ εἰς σημ. ἀπέ-
χουσαν τῆς συνήθους, τὴν τοῦ λαμβάνω ἐγ-
γύησιν, παραδέχομαι ἐγγυητήν. Παράδο-
ξος δὲ θὰ ἦτο προσέτι καὶ ἡ γενική ἐν τῇ τοι-
αύτῃ ἐρμηνείᾳ τοῦ χωρίου.

Εἰγγύη [..], ἡ (ἐν, γυῖον) ἐγγύησις (κυρ.
διὰ παραδόσεως ἐνέχυρου, ἔπειτα δὲ ἐν γένει ἐγ-
γύησις) Ο 351 φ, ἴδ. τὴν προηγ. λ.

Εἰγγύος [..], ἐπὶρ. (ἐγγός) 1) τοπικ. κυρ.
ἐκ τοῦ πλησίον, ἔπειτα (ἢ κατ' ἀναλογίαν
τοῦ «κᾶθημαι ἐκ δεξιῶν») πλησίον, ἐγγός,
„σιμᾶ, κοντά“ «ἔρχομαι, ἵσταται» Ε 72, Η
249, Κ 508 κ. ἄ. «ἐγγύθεν εἰμί» εἶμαι πλη-
σιον ζ 279· μετὰ ὅτ. Α 733, καὶ ὅτ. «ὁ γάρ
οἱ ἐγγύθεν ἦεν» Ρ 554 «ἐγγ. ἔστηκα τινί» ω
446. 2) χρονικ. μετὰ ὅτ. «ἐπεὶ φόνος ἐγγύ-
θεν αὐτῷ» ὁ φόνος τοῦ πλησιάζει, Σ 433, Τ
409. 3) ὡς πρός τὸ γένος «ἐγγύθεν εἰμί τινι»
εἶμαι ἐκ τοῦ πλησίον συγγενῆς, ἡ 203.

Εἰγγύος [..], ἐπὶρ. ἐπ. (ἐγγός). 1) τοπικ.

ἐγγύς, πλησίον, „σιμά, κοντά“ Π 344 κ. ἂ. μετὰ γεν. „Πριάμοιο“ Z 347, η 29 κ. ἂ. 2) χρονικ. πλησίον, „κοντά“, μετ' ὀλίγον, K 254, μετὰ δοτ. X 300.

ἐγγίς [-], ἐπὶ. 1) τοπικ. πλησίον, „σιμά, κοντά“ ἢ ἀνευ πτώσεως ἢ μετὰ γεν. Π 225, ν 228 κ. ἂ. πλχ. 2) χρονικ. πλησίον, „κοντά“, μετ' ὀλίγον, X 453, κ 86. ἐλαοπίπηναι, ἴδ. δοιπῆαι.

ἐγείρω, ἄορ. ἂ. ἤγειρα, καὶ ἀναύξ. ἔγειρα· μέσ. ἄορ. β'. κατὰ συγκοπ. ἡγρόμην καὶ ἐγρόμην· ἀπρρ. ἐγρέσθαι καὶ μετ' ὀλιγον ἐνεστώτος ἔγρεσθαι, ν 124· παρακ. β'. ἐγρήγορα, εἰς ὃν ὑπάγονται καὶ αἱ πηχματισμοὶ ἐγρήγορθε, ἐγρηγόρῃ, ἐγρηγόρασι, περὶ ὧν ἴδ. κατωτέρ. Β').

Α') ἔνεργ. 1) ἐγείρω, „σηκώνω“, εἰς-υπνίζω, K 146· „τινὰ εἰς ὕπνου“ σηκώνω ἀπὸ τὸν ὕπνον, E 413, „ὕπνῳντας“ ε 48. 2) διεγείρω, κινῶ, παροξύνω, E 208, O 242, „Ἀρηα“ τὸν Ἀρην, ὃ ἐ. „ἐκινῶ τὸν πόλεμον“, συγκροτῶ τὴν μάχην· μεταφ. „πόλεμον, φύλοπον, πόνον, μάχην“ (ἢ ἅτινα θεωροῦνται ὡς ἄγρια θηρία κοιμώμενα ἢ ἡσυχάζοντα) Ἰλ πλχ., ὡσαύτως „μένος“ τὴν τόλμην, τὸ θάρρος· διεγείρω, O 232, 594. Παθητ. „ἰαχέες ἱππῆες ἔγερθεν“ (=ἡγέρθησαν) παρωξύνθησαν εἰς ἐνέργειαν F 287 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Βεχκ. ἀντὶ τοῦ συνήθ. „ἄγερθεν“). Β') Μέσ. μετὰ τοῦ συγκομ. β'. ἄορ. καὶ τοῦ β'. παρακ. ἐγείρομαι, ἐξυπνῶ, „σηκώνομαι (ἀπὸ τὸν ὕπνον)“, O 4· φῆμιν ἐγειρομένων ἀνθρώπων· ο 400· ἔγρεο· „ἔγρυπα, σήκου“, ἐγέρθητι, ψ 5, „εἰς ὕπνου“ B 44· „ἀμφὶ πυρὴν ἔγρετο“ ἐύπνησε περὶ τὴν πυρὰν, H 134. O β'. παρακ. σημ. εἴμαι ἐξυπνός, ἔχει δὲ προστακτ. μετὰ παθ. κατάλητιν „ἐγρήγορθε“ (ἀντὶ τοῦ ἐγρηγόρατε) Π 374, ὡσαύτως καὶ ἀπρρ. (μετ' Ἀιολ. τονισμὸν) „ἐγρήγορθαι“ K 67 καὶ τὸ γ'. πληθ. „ἐγρηγόρασι“ K 449. (Κατὰ τὸν Λόδοκκ τὸ θ εἶνε ἐνταῦθα τοῦ μέτρου χάριν παρενθῆκη).

ἐγκάτα [-], τὰ, ἐπ. τὰ ἐντός, τὰ ἐντόσθια, „τὰ ὥσθ(ε)κά“ μόνον κατὰ πληθ. A 176, ε 293· δοτ. πληθ. „ἐγκασι“ A 438. (Κατὰ τὸν Δοιδερλιν εἶνε πληθ. τοῦ οὐσιαστικοποιηθέντος ἐπὶρ. ἐγκας τοῦ παρ' Ἰπποκράτη μόνον εὐρισκομένου, ὅπερ ἐκ τῆς Ἐν καὶ Κατὰ παράγεται). ἐγκάτα-πῆγνιμι [...], ἄορ. ἂ. ἐγκατέπηξα ἐμπήγῃ καλὰ ἢ στερὰ ἂ. ἔξφοι κοιλῆς· τὸ ἔξφοι εἰς τὴν θύκην, λ 98·τ.

ἐγκάτα-τίονιμι, μόνον ἐν τῷ γ'. ἐν. τοῦ συγκομ. μέσ. ἄορ. β'. „ἐγκάτθετο“ καὶ ἐν τῇ προστακτ. του αὐτοῦ „ἐγκάτθεο“ καταθέτω ἐντός (τινὸς τῶν ἑαυτοῦ), ἐγκρύπτω, ἐμάντα κώλπω· βάλλω ἢ κρύπτω μέσα εἰς τὸν κόλπον μου, E 249, 223· μεταφρ. „τὴν ἀτὴν θυμῷ ἐμβάλλω εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὃ ἐ. ἀναλογίζομαι, ψ 223· „τελαμώννα τῇ ἐγκάτθετο τέχνη“ ἐνέβαλε τὸν τελαμώννα εἰς τὴν τέχνην του, ὃ ἐ.

ἐκαμεν αὐτὸν ὑποκείμενον τῆς τέχνης του λ 616. (Ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσι κατ' ἀναλογίαν τοῦ προηγούμενου χωρίου ψ 223: ἐπενοήσεν· ἢ ὁ Δύν-τερος θεωρεῖ τὸ „ἐπὶ τέχνη“=ἐφ' τεχνῆντι θυμῷ: ἐνέβαλεν εἰς τὸν τεχνικὸν του νοῦν· ἄλλοι δὲ διώρθωσαν τὸ χωρίον ὡς ἐξῆς: „ὃς κείνῃ τελαμώννῃ ἐπὶ ἐγκάτθετο τέχνην“).

ἐγ-κεῖμαι, μέλ. ἐγκιστάμαι, κεῖμαι ἐντός τινος, „εἴμασι“ κεῖμαι ἐντός τῶν ἱματίων μου, περὶ νεκροῦ, X 513·τ.

ἐγκέταλος (οἶοναι Θεορυθία, τουρκ. Σιαματάς), υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, εἰς τῶν ἑκατογγεῖων Γιγάντων, τῶν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐφορμησάντων, Βατρ. 285.

ἐγ-κεράννιμι [...], ἄορ. ἂ. ἐνεκέρασα, ἐντός τινος κερνῶ, μίγνυμι, „ἀνακατώνω“ „οἶνον“ Θ 489·τ.

ἐγ-κερά, ἕτερος τύπος τοῦ προηγ., ὅπ. ἴδε, μόνον ἐν τιμ. „ἐν δὲ τῷ οἶνον κρατῆρσιν κερνάντο“ (γ'. πληθ. τοῦ παρατ. ἐπικ. ἐκτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐκερνάντο) ο 253·τ.

ἐγκέφαλος, ὁ (ἐν, κεφαλῇ) κυρ. ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ ὑπάρχων, εἰσπακ. μυελός, ὁ ἐγκέφαλος, „ὁ μυαλός, τὰ μυαλά“, Γ 300, Θ 85, ι 290, 458.

ἐγκιβάρίζω [-], ἐνέωπιον ἢ μεταῖο τινων κιβάρίζω, παίζω τὴν κιβάρην, Γ. Ἀπ. 204. (Τὸ χωρίον Γ. Ἐρμ. 17 εἶνε διαφθαρμένον· διορθώθη δὲ ὑπὸ τοῦ Βαουλείστέρ. κατὰ τὸν Σνεδόεδινον „μεσσημίτιος κιβάρειν“).

ἐγκλιᾶν [-], ἐπ. ἐπὶρ. (ἐγκλίνω) „ἔσομαι“ κάτω νενευκώς ἢ κεκυφώς, „σκυφτά“ κλῆμαι, Γ. 22, 3· (ἢ κατ' ἄλλους δὲ: πλαγίως, πλαγιασμένος ἢ ἐξηλωμένος κλῆμαι).

ἐγκλίνα [-], παρακ. παθ. ἐγκέλλυμαι, κλίνω πρὸς τι, πλαγιάζω, μεταφ. „πόνοι· ὕμιν ἐγκέλλεται“ εἰς ὕμιν ἀπόκειται ὁ κόπος, ὕμιν ἔχει πλάκωσι ὁ κόπος τοῦ πολέμου, Z

ἐγκονέα, ποι. σπεύδω, πράττω τι σπουδῆς, μόνον κατὰ μετοχ. „σπύρεσαν ἐγκονέουσαι“ ἔσπρωταν μετὰ σπουδῆς, Ω η 310, ψ 294. (Παράγ. ἐκ τοῦ κονέω, κ ἢ κυρ. ἐγείρω κοινοῦρὸν ἐκ τῆς σπουδῆς· Δοιδερλ. λίαν ἀπιθάνως θεωρεῖ τὴν λ. συ πρὸς τὸ ἄγρ. ἐγκω, ἐξ οὗ τὸ ἤνεγκον).

ἐγκοσμεῖν, διατάττω (βάλλω εἰς τῆν, κοσμῶ) τι ἐντός τινος „τεύχεα νῆε“ „γυρίσαστε“ τὰ ὅπλα ἐντός τοῦ πλοίου, ο 21

ἐγκρίπτα, ἄορ. ἐνέκρυψα, κρύπτω τι ἐν τινος „δαλὸν σποδῇ“ ε 488·τ. Γ. Ἐρμ. 41

ἐγκρίλα, ἴδ. κγκλά.

ἐγκρίρα [-], ἴων. καὶ ποι. ἄορ. ἂ. ἐνέκυρσα, [ἐντυγχάνω], συναντῶ, μετὰ δοτ. ἐφάλαγχι· ἀπληρῆσεν „ἔπασεν ἐπάνω“ εἰς τὰς φάλα, N 445·τ.

ἐγγρεμάχη [-], ἡ, ἐπ. ἡ τὴν μάχην ἐγείρουσα, κινούσα, ἐπιβέτον τῆς Παλλίδος, Γ. Ἀδμ. 424.

ἔγρεο, ἔγρεσθαι, ἐγρήγορασι, ἐγρηγόρασι, ἐγρήγορον, ἔ. ἔγρειν.

ἔγρηγορον, ἔπ. ἔκτετ. ἀντὶ τοῦ ἐγρηγορῶν, ἔκ τοῦ ἐγρηγορῶ, γρηγορῶν, ἔξυπνος, νέος τύπος τοῦ ἐνεστ. ἔκ τοῦ παρακ. ἐγρήγορα (ἔ. λ. ἐγείρω) σχηματίζεται, μόνον α 67. (|| Ἡ δὲ καθομιλῶν. καὶ ἐπιθετον ἐσχημάτισαν „γρήγορας καὶ ἐπὶ γρήγορα“, ὅπερ προφέρει γλήγορας καὶ γλήγορα, ὡς καὶ τὸν Γρηγόριον λέγει Πληθύνω).

ἐγρηγόρτι [...], ἔπ. ἐπὶ γ. (ἐγρήγορα), ἐγρηγορότως, ἔξυπνος, K 182 f.

ἐγρήγο, ἔπ. (ἐγείρω, ἐγρήγορα) γρηγορῶ, εἴμαι ἔξυπνος, μόνον κατ' ἐνεστ. A 551, P 660, α 33, 53.

ἐγχείη, ἔπ. ἀντὶ τοῦ ἐγγχείη, ἔ. ἐγκέη.

ἐγκελεῖς, γος, ἡ „τὸ χέλυς“, πληθ. ἐγγέλυες: Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐγγέλει: *Π. Φ 203, 353 (ἐκ τοῦ ἔγχι: κατὰ τὸν Λόδεκκ: πρὸλ. τὰ Λατ. anguilla=ἐγγέλιος).

ἐνκεκλιμένοι [...], ὀκ, ὁ εἰς τὸ δόρυ ἐπιτιθέσθαι, συνειθισμένος, ἐξησκημένος, ἐπιθ. ἀνδρείων πολεμιστῶν, B 692, 840, H 134, γ 482. (Ἡ ἔτυμολογ. εἶναι ἀμφίβολος. Τῶν ἀρχαίων τινες μὲν ἐξησκηνοῦσιν «οἱ περὶ τὰ ἐγγχ μμορμῆναι, ὅπερ ἐστὶ πεπονημένοι». Ἀπολλών., ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ μῦθος, μοῖρα «οἱ περὶ τὰ ἐγγχ τὸν μῦθον ἔχοντες ἢ ἐπιφέροντες», ἢ ὧν ἡ μοῖρα εἶναι νὰ φέρωσι δόρατα: ἄλλαι παραγωγαὶ ἀπίθανοι εἶναι ἢ ἐκ τοῦ μῦθος κατὰ τροπὴν τοῦ λ εἰς ρ καὶ ἢ ἐκ τοῦ μῦθος, οἰνοῖ: ὁ δὲ τὸ δόρατος καὶνομένης. || Νεώτεροι ἐτυμολογῶσι μνημῆς αἰετοῦ εἶναι ἢ παρὰ Κουρτίω, καθ' ἣν παρέρχεται τὸ δεύτερον μέρος ἐκ τῆς ρίζης μερ (μέρινα), μοι (μεπορία) καὶ θεωρεῖται τὸ ἐγγεπίμωρος=ἐγγεσίρρων, καὶ ἡ τοῦ Δυντίζερου παρέρχεται: αὐτὰ ἐκ τοῦ ἐπιθέτου μῦθος τοῦ ἐκ τῆς ρ καὶ μα (μαίωμαι=ἐπιθυμῶ), καὶ ἐρμη- τισμοῦ: ὁ τῶν δοράτων ἐπιθυμητής (φίλος). Τὸ μα τούτων ἀρλοῖται καὶ εἰς τὰς λ. «ἰόμω» καὶ «ὕλακώμωρος». Ἡμεῖς τολμῶμεν νέαν ἀποδογὴν ἐκ τῆς ρίζ. μαρ (μάρναμαι): ὥστε τὸν «ἐγγεπίμωρος» καὶ «ἰόμωρος»: νὰ ἦναι τὸν τῶν δοράτων καὶ διὰ τῶν βελῶν μαχόμενος, τὸ δὲ «ὕλακώμωρος»: ὁ διὰ τῶν ὑλακῶν πολεμῶν, ἀποκρούων τὸν ἐχθρόν).

ἐκείπαλος [...], ὀκ (ἐγγχος, πάλλω), ὁ τὸ δόρυ πάλλων ἢ τινάσσων, ἐπιθετον προθύ- μων ὁκονιστῶν *Π. B 131, Z 449, O 605.

ἐγχεῖα, ὑποτ. γ' ἐν. ἐγγχείη ἔπ. ἀντὶ τοῦ ἐγγ- χέη, ε 40' ἀόρ. ἀ. ἐνέχεα καὶ ἐνέχεια (ἐνέχεια) γ' πληθ. ἐνέχεαν' μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐνεχεύαμην.

1) Ἐνεργ. (ἀ.) χύνω ἐντός: τινος, ἐγγχέω, «κινῶ» «ὕδωρ, οἶνον» Z 347, ζ 77 κ. ἀ. «οἶνον δεπάεσαι», «κινῶ, βάλλω κρατὶ εἰς τὰ φασγάνη», ε 40' β.) ῥίπτω ἢ βάλλω ἐντός τινος ἐπὶ τῶν παλαιῶν, οἶον «ἄλριτα δο- ροῖσι» 6 354, 380. 2) Μέσ. (|| σημ. τὴν μετὰ

προθυμίαν καὶ χάρις ἐνέργειαν τοῦ ὑποκειμένου) «γρηθ:—ἐνεχεύατο ὕδωρ» ἵνα νίψῃ τοὺς ποδας τοῦ *Ὁδ. τ 387, (πολλ. ἐν τμ.).

ἔγκος, εος, τό, δόρυ, ἀκόντιον, „κοντά- ρι“ F 338, κ 415 κ. ἀ. πλχ.—Τὸ δόρυ συν- ἔκτετο ἐξ ἐνός: μακροῦ ξυλίνου κονταρίου, ὅπερ συνήθως ἦτο ἐκ ξύλου μελίας καὶ ἐκαλεῖτο ἰδίως δόρυ, καὶ ἐκ τῆς αἰχμῆς, ἥτις ἦτο σιδήρεά ἢ χαλκῆ, καὶ συνήπτετο πρὸς τὸ ἕτερον μέρος διὰ τοῦ αὐλοῦ (ἔ. τὴν λ.), εἰς δὲ εἰσέδυε ἢ ἐσφίγ- γετο τὸ δόρυ. Τὸ μήκος αὐτοῦ ἦτο τοῦλάχιστον 25 ποδῶν τὸ δὲ τοῦ Ἑκτορος λέγεται «ἐνδεκάπη- γυ» Z 319. Τὸ ἕτερον ἄκρον (ὁ σφυρωτήρ) ἦτο ὡσάκτως σιδηρεὺς ἢ χαλκοῦς καὶ ἀπέληγεν εἰς οὐδ', ἵνα ἐμπηγνύηται εἰς τὴν γῆν ἐν καιρῷ ἀναπαύσεως, K 152, X 224. Μεταχειρίζοντο δὲ τὰ δόρυ ἦτοι ἐκ χαλκοῦ ὡς ἀγγέμαχον ὅπλον, ἢ μακρόθεν αὐτὸ ῥίπτοντες: διὰ τοῦτο δὲ καὶ δῶω ἕτερον δόρατα, ἵνα, ἐν τὸ ἕτερον εἰς μάτην ἐξα- κοντισθῇ ἢ συντρίβῃ ἀπέθανεν ἀχρηστον, ἔχω- σιν εἰς: χρῆσιν τὸ ἕτερον, Γ 18, M 208.

ἐγχιρμιπτα, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἀναύθ. ἐγγρημψα' παθ. ἀόρ. ἀ. μόνον κατὰ μετοχ. ἐγγρημψθεῖς: προσωθῆ, προστρίβω διὰ τῆς βίας, ἐν χρῆσει εἶναι μόνον ὡς ἀμετάβ. προστρίβομαι, προσεγγίζω, παρέρ- γημαῖ πλησιέστατα, „περὶ κολλητὰ“ οἶον «τῇ (τέρματι) σὺ μάλ' ἐγγρημψας» πλησιέ- στατα παρελάσας, F 334.—Συνθ. παθ. «ἐν νόσ- ση ἵππος ἀριστερός ἐγγρημψθῆτω» ἄς ὁδηγηθῇ ὁ ἀριστερός ἵππος οὕτως ὥστε νὰ παρέλθῃ κολλητὰ εἰς τὴν νόσσαν, F 338, πρὸλ. 434: «αἰχμὴ ὁ- στέφ' ἐγγρημψθεῖσα» μέχρι τοῦ ὁστού εἰσελάσα- σα E 662: «ἀσπίδ' ἐνγρημψθεῖς» προστρίβεις ἢ προσκρούσας εἰς τὴν ἀσπίδα, τὴν ἐπ' αὐτὴν κα- ταπεσοῦσαν ὑπὸ τοῦ μυλοειδοῦς πέτρου (|| αὐ- τὴν ἡ ἐρμηνεία παρέχουσα τὴν ἔννοιαν: ὅτι ὁ μὲν μυλοειδὴς πέτρος ὁ εἶσθε τὴν ἀσπίδα πατά- ξας παρίλυσε τὰ γόνατα τοῦ Ἑκτορος, ἡ δὲ ἐπ' αὐτὸν καταπεσοῦσα ἀσπίς τὸν ἀνέτρεψεν ὑπτιον, εἶναι, νομίζω, ὀρθότερα τῆς ἄλλης: ὅτι ὁ Ἑκτωρ ἐξετανύσθη κρατῶν σφιγγνὰ, ἢ σφιγγων πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἀσπίδα) H 272' ἀπολ. «νωλεμὲς ἐγγρημψοντο» συνωθοῦντο P 443, «στῆ ῥα μάλ' ἐγγρημψθεῖς» ἐστάθῃ πολὺ πλη- σίον εἰσορμήσας, N 446' μετὰ δοτ. «πύλησι» *Π. P 405.

ἐγῆς, καὶ πρὸ φωνήεντος ἄωρ. καὶ ἔπ. ἐγῆς, E 808, T 440' γεν. ἔπ. καὶ Ἰων. ἐμέος, ἐμεῖο, ἐμέος (ἐγκλ. μευ) καὶ σπαν. ποιητ. ἐμέθεν, A 525, O 213' δοτ. ἐμοί (ἐγκλ. μοι) αἰτ. ἐμέ (ἐγκλ. με), Ὁμ. πλχ. Ἐπιτίειναι διὰ τοῦ Γῆ, ἐγῆγε, A 282, α 245 κ. ἀ. πλχ., ὅπερ πρότε- ρον ἐγράφετο παρ' Ὁμ. ἐνίοτε χωριστὰ ἐγῶ γε, ἐγὼ ἐντονώμερον ᾄδεν κατὰ τὴν δυσπαράδεκτον γνώμην τοῦ Λόδεκκ: ἀλλὰ σήμερον γράφεται πανταχοῦ ὡς μία λ. Τὸ μ' = μοι εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ φρ. «μ' οἶω» δ 367. (|| Τὸ ἐγῆς δὲν ἔλαβεν ὡς εὐφωνικόν τὸ «, ἀλλ' εἶναι μᾶλλον

ὅταν ἀπολειφάδιον (λειψανόν) τοῦ Δωρ. «ἐγώνη» τοῦ ὁποίου τὴν τελευταίαν συλλαβὴν Δωρικωτέραν πως ἔσωσεν ἢ καθομιλοῦμι. ἐν τῇ αὐτῇ ἀνωμομία λέγουσα „ἐμένα, ἐσένα“ Κορ. Ἀτ. 4, 179). Περὶ τοῦ πληθ. ἰδ. ἡμεῖς.

ΕΔΑΗΝ, ἰδ. ΔΑ-.

ΕΔΑΝΟΣ [-], ἡ, ὄν, ἐπ. εὐχάριστος, γλυκὺς, νόστιμος, ἐπὶ θ. τοῦ ἐλαίου, Ξ 472 f, Ἰ. Ἀορ. 63. (Παράγ. κατὰ μὲν τοὺς ἀρχ. ἐρμηνευτάς καὶ τὸν Δόδεκχ τῶν νεωτέρων ἐκ τοῦ ἡδύς, ἡδόμεν κατὰ δὲ τὸν Βούττιαν. ἀπιθάνως ἐκ τοῦ εὐς).

ΕΔΑΦΟΣ [-], τὸ (ἐδος) τὸ ἔδαφος, ἡ βάσις, ἐφ' ἧς ἵδρυται τι, «νῆος» τὸ κατὰστρωμα, ε 249 f. (|| Ὁ Κούρτιος ἀνάγει τὴν λ. εἰς τὴν ῥίζαν ἐα ἐξ ἧς ὁδός, ὁδός, οὐδας).

ΕΔΕΙΞΑ, ΕΔΕΙΞΑΙΜΕΝ, ΕΔΕΙΞΑΙΣΑΝ, ἰδ. ΔΕΙΔΩ.

ΕΔΕΑΜΕΤΟ, ἰδ. ΔΕΜΑ.

ΕΔΕΚΤΟ, ἰδ. ΔΕΧΟΜΑΙ.

*ΕΔΕΙΣΜΑ, ΑΤΟΣ, τὸ (ἐδω) ἔδεσμα, «φαγετ, φαγητόν», Βατρ. 31.

ΕΔΗΣΟΤΑΙ, ΕΔΗΣΑΙ, ἰδ. ΕΔΩ.

ΕΔΗΤΗΣ, ἴος, ἡ, ἐπ. (ἐδω) «φαγετ», τὸ τρώγειν, συχνὰ συνδυάζεται μετὰ τοῦ «πόσις» «φαγετ καὶ πιετ» ἢ μονοῖ. φαγοπόσιον «ἐδητύος καὶ πόσιος ἐξ ἔρον ἔντο» ἐκορέσθησαν τρώγοντες καὶ πίνοντες, Α 469, α 150 κ. ἄ. ἐν γένει τροφή, ζ 250.

ΕΔΗΝΕΝΑΙ, ἰδ. ΕΔΩ.

ΕΔΝΟΝ, τὸ, ποι. μόνον κατὰ πληθ. «τὰ ἔδνα» καὶ ἐπ. ἔδνα (ἐφ' ἐδ.) νυμφικά δῶρα, ὁ ε. α.) δῶρα ὑπὸ τοῦ μνηστῆρος οὐδόμενα εἰς τὴν νόμφην, τὰ ἰδιαίτερος νῦν «δῶρα» ζ 159, ο 48 κ. ἄ. β.) δῶρα, τὰ ὅποια ὁ μνηστὴρ δίδει εἰς τὸν πατέρα τῆς νόμφης καὶ δι' αὐτῶν ἀγοράζει τρόπον τινὰ τὴν γυναῖκά του, (|| ὅπως καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Γερμανοῖς ὑπῆρχεν ἡ συνήθεια αὕτη (Γαλιτ. Γερμ. III. καὶ Φ. Ψάωννου αὐτόθι) καὶ παρὰ τοῖς νῦν ἀπογόνοις τῶν Λακῶνων) Π 178, 190, X 472, θ 318 γ.) προῖξ, «τὰ προικιά», τὰ πολλὰ καὶ τῆς Ἑλλάδος «δῶρα» ὡσαύτως λεγόμενα, δι' ὧν ὁ πατὴρ προικίζει τὴν νόμφην, α 277, β 196. (Ἐν μὲν τῇ Ἰλ. εὐρίσκεται μόνον ὁ τύπος «ἔδνα», ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει ἐφ' ἐδνα, ἐν δὲ τῇ Ὀδ. ἀμφότεροι οἱ τύποι. Παράγεται δὲ κατὰ τὸν Ἀπολλ. τὸν Δύσκολον κατὰ τὸ ΜΕ. διὰ συστολῆς ἐκ τοῦ ἀρχ. ἡδανον, ὕπερ, συγγεν. τῷ ΕΔΑΝΟΣ, ἐκ τοῦ ἡδύς. || Ταῦτα καὶ ὁ Κούρτιος ἐπιδοκιμαζει).

ΕΔΝΟΠΛΑΙΖΕΝ, ἰδ. ΔΝΟΠΛΑΙΖΩ.

ΕΔΝΟΝ, καὶ ἐπ. ΕΔΑΝΟΝ (ἔδνα) δωροῦμαι διὰ γυναικῶν δῶρων «προικίζω», μόνον κατὰ μέσ. ἀορ. α. «ἐδνῶσαιτο θυγάτηρ» ἵνα προικίσῃ τὴν θυγατέρα του, β 53 f.—Ἐκ τούτου

ΕΔΝΟΤΗΣ, καὶ ἐπ. ΕΔΑΝ. (ἐφ' ἐδν.), οἶ, ὁ, ὁ προικιστής, ὁ ε. ὁ πατὴρ τῆς νόμφης, Ν 382 f. ΕΔΟΜΑΙ, ἰδ. ΕΔΩ, ΕΒΟΙΩ.

ΕΔΟΣ, ΕΟΣ, τό (ἐχομαι). 1) τὸ καθίσθαι, «κάθισμα» «οὐχ ἔδος ἐστίν» δὲν εἶνε καιρὸς διὰ κάθισμα, δὲν εὐκαιρῶ νὰ καθίσω, ὁ καιρὸς ἐπείγει, Α 648, Ψ 205. 2) ἔδρα, ἔδρανον, τὸ ἐνθα ἢ ἐφ' οὗ τις καθύεται, Α 534, 581 («ἐξ ἐδίων» ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει «ἐξ ἐδρέων») κ. ἄ. πληγ. 3) κατοικία, κατοικητήριον, «ἀθανάτων ἔδος» λέγεται ὁ Ὀλύμπος, Θ 456, ζ 42 κ. ἄ. ὅθεν περιγραφικῶς «ἔδος Ὀλύμπου» ἡ Ὀλυμπικὴ κατοικία, Ω 244. «Μάκαρος ἔδος» ἡ καθέδρα τοῦ Μάκαρος, Ω 344. Μεταφ. ἡ βέσις, ἐφ' ἧς ἵδρυται τι, βάθρον, ἐφ' οὗ ποιητ. θεωρεῖται πόλις ἱερυμένη, Πημελία, κρηπίς, τόπος, ἔδαφος «ἔδος Ὀδύσσει» Α 406, «ἐδ. Ἰθάκης» τοποθεσία, ν 344.

ΕΔΑΡΘΟΝ [-], ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔδαρθον, ἰδ. ΔΑΡΔΑΝΟΝ.

ΕΔΑΡΑΜΟΝ, ἰδ. ΤΡΕΨΑ.

ΕΔΡΗ, ἡ, ἴων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔδρα (ἔδος).

1) ἔδρα, κάθισμα, θρόνιον, Τ 77 κ. ἄ. «ἔδραι» σειράι καθισμάτων, οἰονεὶ ἐξέδρα, Β 99, γ 7, 31, θ 16. 2) τόπος ἐνθα τις καθύεται, τιμητικὸν κάθισμα, τρόπον τινὰ προεδρίαν «τίειν τινὰ ἔδρη» [τιμᾶν τινα προεδρίαν] Θ 162, Μ 314. Ἐκ τούτου

ΕΔΡΙΔΟΜΑΙ, ἐπ. ἀποθ., ἀπαρρ. ἐδριάζεσθαι κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ ἐδριάζεσθαι παρὰ. ἐδριῶντο κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ ἐδριῶντο, καταλαμβάνω τὴν ἔδραν, κάθημαι, Κ 198, γ 35.

ΕΔΡΝ [-], ἀορ. β', καὶ ΕΔΡΝ [-] γ'. πληθ. ἀντὶ τοῦ ἔδρυσαν Δ 222, Α 263, ἰδ. ΑΙΠ.

ΕΔΩ, εἰς τὸν ἐνεστ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ποι., ἐπ. ἀπαρρ. ἔδμεναι μέλ. ἔδομαι, Δ 237. παρακ. ἐπ. μετοχ. ἐδῆδω· παθ. παρακ. ἐπ. ἐδῆδομαι, γ 56. θαμν. παρὰ. ἔδμεναι, Χ 504. Σημ. «τρώγω» μετ' αἰτ. «Δημήτρας ἄκτιν» Ν 322 «οἶτον» θ 222 κ. ἄ. ἐπὶ ζῶων τρώγω, βιβρώσκω, Κ 569, Ο 636, κ 243 κ. ἄ. ἐπὶ σκυλῶν, Ψ 509, φ 395. μεταφ. τὸ τῆς καθοικ. «τρώγω», ὁ ε. καταναλίσκω, καταστρέφω, ἀφανίζω, «οἶκον, κτήματα» α 378, π 431 «ἐδούσιν ἡμέτερον κῆλατον» «τρώγουσιν τὸν κόπον μα» ζ 447 «καμάτω καὶ ἀλγασί θυμὸν ἔδοντες», «τρώγοντες τὴν καρδίαν σου», κατατρυγόμενοι ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ τῆς λύπης, ι 75, πρβλ. κ 379, Ω 129. Πρβλ. δὲ καὶ ἐδούην, ἐδω, φαιγ-.

Ἐκ τούτου

ΕΔΩΔΗ, ἡ, «φαγετ, φαγητόν», τροφή, 467, γ 70 κ. ἄ. τροφαί [ἐπιτήδεια], τροφοδοσί Ρ 225. φαιγῆ, Θ 504.

ΕΕ, ποι. ἀντὶ τοῦ ε, ἰδ. Οἶ.

ΕΕΑΝΑ, τῆ, ΕΕΑΝΟΝ, ΕΕΑΝΟΤΗΣ ἐπ. ἀντὶ τῶν ΕΑΝΑ, ΕΑΝΟΝ, ΕΑΝΟΤΗΣ, ἄπ. ἰδ.

ΕΕΙΚΟΣΑΒΟΙΟΣ (ἐφ' εἰκ.), ὄν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἰκοσι. (εἴκοσι, βοῦς) εἴκοσι βοῶν ἀξίαν ἔχων, «τιμὴ εἰκοσάβοιος» ἀποκλήρωσις εἴκοσι βοῶν, γ 57.—Οὐδ. πληθ. «εἰκοσάβοια» τιμὴ (ἀξία) εἴκοσι βοῶν Ὀδ. α 431.

Εἰκόσι, ἑξήκωσιν, ἰδ. Εἰκοσι.

Εἰκοστόρος (ἑξικ.), ὄν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἰκό-
σορος, μέ εἰκοσι κόπας, ι 322 φ. || Πρὸς
τὸ μεταγενέστερον «πεντηκόντορος», ὅπερ Ἰων.
καὶ πεντηκόντορος λέγεται (ἐκ τοῦ ἐρ-, ἐρέσσω,
ἄλλος· σχηματισμός ἀντὶ τοῦ συνηθετέρου εἰς
-τορος).

Εἰκοστός, ἡ, ὄν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Εἰκοστός,
ὅπ. ἰδ.

Εἰλεον, ἰδ. Εἰλέω.

Εἰσάμενος, Εἰσάμην, Εἰσαό. 4) ἰδ. Εἰδω.

2) μέσ. ἀορ. τοῦ Εἰμί, Ο 415.

Εἰσαόσην, Ο 544, ἰδ. Εἰμί.

Εἰλαομαι, Εἰλαορ, ἰδ. Εἰλαομαι, Εἰλαορ.

Εἰλανεο, Εἰλανεος, Εἰλαο, ἰδ. Εἰλαο.

Εἰλαομαι, ἰδ. Εἰλαομαι.

Εἰργαο, ἰδ. Εἰργαο.

Εἰργε, Εἰργεμένος, Εἰργε, ἰδ. Εἰργε.

Εἰργνιμι [...], ἰδ. Κατεργνιμι.

Εἰρνεός, ἰδ. Εἰρ.

Εἰρη, Εἰρήνεις, ἰδ. Εἰρη, Εἰρήνεις.

Εἰρη, ἰδ. Εἰρη.

Εἰρχατο, ἰδ. Εἰργ.

Εἰσατο, Εἰστο, ἰδ. Εἰνιμι.

Εἰσατο, ἰδ. Εἰσα.

Εἶομαι, ποι. ἀποθ. (εἶ-) μόνον κατ' ἐνεστ.
καὶ παρτ. ἀναύρητ. καθέξομαι, „καθίξω“,
κάθημαι, «ἐν τινι» Ο 150 κ. ἀ. πλχ. σπανιύτ.
«ἐς τι» δ 51, «ἐπὶ τινι, ἢ ἐπὶ τι» Ζ 354, Θ
443, Μ 172: «κατὰ κλισιούς» γ 389: «ποτὶ
βωμόν» γ 379: «θώρας» Εἴω, γ 375: μεταρ.
«κῆρας ἐπὶ χθονὶ ἐξέσθην» ἔκλινον πρὸς τὴν γῆν,
ἐχαμήλωναν, Θ 74, ἐν ἀθετουμένῳ στίχῳ. (Ὁ
Βούττιανος καὶ Ἀρενς δὲν παραδέχονται ἐνε-
στώτα Εἶομαι ἀντὶ τοῦ Ἰζομαι καὶ διὰ τοῦτο
διόρθωσι τὸ «ἔξει» τῆς Ὁδ. κ 378 εἰς «ἔξει»·
ἐκ τοῦ Εἶομαι, ὅπερ εἶνε κατ' αὐτοὺς μόνον ἀο-
ριστος. Περὶ δὲ τοῦ «ἔξει» ὅτι ἔχει ἀορ. σημ.
δυσχωρίζεται καὶ ὁ Κλάσεν.—Ἐνεργ. τύπος
ἔξω, ἐξ οὗ συνήθως παράγουσι τοὺς χρονικούς
σχηματισμούς: «εἰσα, εἰσαμένη, ἔσσομαι» δὲν ὑ-
πάρχει, ἰδ. Εἰσα).

Εἴ, Ἰων. γ'. ἐν. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὁποτ. ἀντὶ τοῦ
ἦ, ἐκ τοῦ Εἰμί.

Εἴη, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἦε, ἰδ. Ἰημι.

Εἴην, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἦν, ἰδ. Εἰμί.

Εἴηδανε, ἰδ. Ἀνδάνω.

Εἴη, ἰδ. Εἴη.

Εἴη, γεν. ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἦς: τὸ δὲ Εἴη ἐκ τοῦ Εἴη.

Εἴη, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Εἴη.

Εἴη, κατ' ἐκθλ. ἀντὶ τοῦ Εἴη.

Εἰομαι, ἡ, ποι. κυρ. ἡ κόμη, αἱ τρίχες τῆς
κεφαλῆς, πληθ. Ἰμ. 6, 4. Ἐν Ἰλ. κεῖται μόνον
πληθ. ἐπὶ τῆς χαίτης καὶ τῆς οὐρᾶς τῶν ἱπ-
πων, Θ 42: ἐπὶ δὲ καὶ ἡ ἱππουρία („ἀλο-
γούρα“) τῆς περικεφαλίας λέγεται οὕτως Ἰλ.
Π 795, Τ 382: κωμικῶς δὲ καὶ αἱ τρίχες τοῦ
μυῖος (προνικίου) Βατρ. 207. (Ἐτυμολογεῖται ἐκ

τοῦ ἀγρ. θέρω καὶ εἶνε συγγενὴς τῇ ἐπομένῃ
λ., κυρ. λοιπὸν σημ. τὴν ἐπιμελεμένην κόμην,
κατὰ τὸν Δοιδερλ.).

Εἰομαι, θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, καλ-
λιεργῶ, Φ 317 φ. (Πλάτων: ἐκ τοῦ ἀγρ. θέρω,
θεραπεύω κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἔθω, ἔθω).

Εἰομαί, ἦρος, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ Εἰομαί-
της: (ἔθω) ὁ μετόχων ἐπιχειρησῶν: τινος (καὶ
μάλιστα ἐκστρατίας) οὐχὶ ἀναγκαζόμενος, ἀλλ'
ἐκούσιως, δ 292 φ.

Εἰομαι, μέλ. ἐθέλω παρτ. ἔθελον καὶ ἔθε-
λον, Ἰων. θαμῆς. ἐθέλσκον τοῦ ἐνεστ. ὅποτ. ἐπικ.
ἐθέλωμι κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον (ἀντὶ τῆς εὐκτ.
ἐθέλωμι) ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν, Ι
397: „θέλω“, ἐπιθυμῶ (ἰδ. ποίησαι) συχνόν
παρ' Ὁμ. μετ' ἀπαρρ. ἢ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρρ. «ἐκ
δ' ἔθορε κυνέης κληρός, ὃν ἄρ' ἔθελον αὐτοί»
δηλ. ἐκθόρεται, Π 182: «ἢ ἐθέλεις ὄφρ' αὐτός
ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὐτὸς ἔσθαι» Α 133. (||
ἐνθα ὁρθότατα γνωματεύει ὁ Ναγέλσδορφ ὅτι τὸ
«ὄφρ' ἔχῃς» ἐξαρτάται ἐκ τοῦ ἐθέλεις καὶ εἶνε
ἀνάλυσις ἀπαρμυφάτου—ἀρχαιότατον παράδειγμα
τῆς σπανίας μὲν τὸ πάλαι, νῦν δὲ παντελῶς ἐκ-
νικησάσης ταύτης συνηθείας ἐν τῇ καθομιλοῦ.
καθῶς καὶ τὰ ὅμοια, Ζ 361, Δ 465, Ε 690,
καὶ ἀπορρίπτει καὶ τὴν στίξιν τὴν πρὸ τοῦ
«ὄφρα» καὶ τὸ ἀτοπον ἀνακόλουθον δι' οὗ ζη-
τοῦσιν ἄλλοι νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ «αὐτὴν»)-
«μὴδ' ἔθελ' οἷος ἐρίξμεναι» Β 247: καὶ ἀπολ.
μάλιστα κατὰ μετοχὴν, ὅποτε καὶ ἐκούσιως,
εὐχαρίστως ἐρμηνεύεται, Κ 556, γ 234, πρὸς
272: «οὐκ ἐθέλων» παρὰ τὴν θέλησιν, ἀκού-
σιως, Δ 300: μετὰ τοῦ ἀρνῆτ. ἐνίοτε σημ. δὲν
ἔχω ὀρεξίν, δὲν ἐπιθυμῶ, καὶ τρόπον τινα
δὲν δύναμαι, μετ' ἀπαρρ. Ν 106, γ 421: ὅθεν
καὶ ἐπὶ πραγμάτων («τὸ ἔθω») οὐκ ἔθελε προ-
ρεῖν» Φ 366. (Ὁ νεώτερος τύπος θέλω, ὃν
παρηγκώνησεν ἡ Ἀριστάρχης: ἀνάγκη: ἐθέ-
λω ἐν Ὁδ. ο 317, ἀνάγκη, φαίνεται, πάλιν νὰ
ἐπανέλθῃ, ἐκτὸς ἂν θελήσῃ τις κατὰ τὴν πρότα-
σιν τοῦ Δυνεξερ. γ' ἀθετήσῃ τὸν στίχον).

Εἶο, ποι. ἀντὶ τοῦ εἴ, ὅπ. ἰδ.

Εἶομαι, ἰδ. Εἶομαι.

Εἶομαι, εἶο, τὸ (ἔθω). 1) πᾶν ὅμοιον συνεπι-
σμένον καὶ συμβαδόν πληθος, στίφος, ἔθνος,
εἴτε ἀνθρώπων, οἷον «ἐταίρων, Ἀχαιῶν» Ὁμ.
πλχ. «λαῶν» τὸ πληθος τῶν πολεμιστῶν, Ν
495: «νεκρῶν ἔθνος» κ 526: εἴτε ζῶων σμῆ-
νος, ποιμνίσκος, «κοπάδι» οἷον μελισσῶν, χη-
νῶν, χοίρων, Β 87, 459, ε 73.

Εἶομαι, ἰδ. ὁράσκα.

Εἶομαι, εἶο καὶ συνηρ. οἷς, τὸ, συνηθεῖα,
ἔθιμον, ἔθος, «ἔθος» εἰςπακ. ἐστὶ μετ' ἀπαρρ.
Βατρ. 34.

Εἶομαι, ἰδ. Τρέω.

Εἶομαι, εἶ οὗ ἢ ἐπ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ. «ἔθω»
συνειθίζων, συνηθῶς, Ι 540, π 260.—Συνη-
θεστερος εἶνε ὁ δ'. παρὰκ. εἴωθα, Ἰων. εἴωθα,

μετοχ. εἰσθῶς, εἶμαι συναισθησμένος, συναισθίζω μετ' ἀπαρρ. Θ 408, ρ 394 κ. ἀ. Ἡ παθ. μετοχ. «εἰσθῶς» κείται ἀπόλ. ὁ συναισθησμένος, συνήθης «μαλλόν ὅρ' ἡνώχην εἰσθῶτι θύμα οἶσταν» ὑπὸ τὸν συνήθη ἡνώχον, Ἱλ. Ε 234.

εἶ, ἐπ. καὶ Δωρ. καὶ αἶ, ὅπ. Ἰδ. Α'.) σύνδεσμος ὑποθετικός, τίθεμενος ὅλῃ. ἐν τῇ ἀγομένῃ τοῦ ὑποθετικοῦ λόγου. 1) μεθ' ὀριστικῆς τῶν κυρωτάτων χρόνων (ἐνεστ. μέλλοντος καὶ ἀορ.) ὅταν ἡ ὑπόθεσις θεωρῆται ὡς τι βέβαιον καὶ ἀναμφίβολον, οἷον: μετὰ ἐνεστ. Α 478, ἀορίστου Α 290, μέλλ. Α 435. Τὸ ἐπόμενον τότε τίθεται ἢ καθ' ὀριστικ. Υ 26 (ἐπὶ δὲ καὶ προστ. Α 473) ἢ καθ' εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἄν, Α 293, Ζ 429· ἐνίοτε δὲ καὶ παρασιωπῶνται, ἐκ τῆς ὅλης ἐννοίας τοῦ λόγου ὑπονοούμενον, οἷον «εἰ δ' ἐθέλει—δαήμεναι» Ζ 430, Φ 487, (ἢ. ἐνθα ἐξυπακούεται τὸ: ἀκούσον, ἢ ἐγὼ σοι ἐρῶ). 2) μεθ' ὑποτακτ. ὁσᾶν ἡ ὑπόθεσις παρίσταται ὡς προῖον μὲν τῆς διανοίας, ἀλλ' ἐνδεχόμενον ὅμως (ἢ παρέχον ἐλπίδα) ἢ πραγματοποιηθῇ· καὶ τότε παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς πεζογρ. κείται ὁ εἶαν (πρὸς ὃν ἐν τῇ ἐπ. διαλ. ἰσοδυναμεῖ συνήθως ὁ «εἰ κε» Υ 344 κ. ἀ. «αἶ κε», Ἰδ. αἶ, καὶ ὁ «εἰ-ἂν» Γ 288 (ὅστις ἀπαντᾷ ἐνίοτε καὶ παρ' ἄλλοις ποιηταῖς, ἐπαινώτατα δὲ καὶ παρὰ τοῖς μεταγενετέροις πεζογράφοις)) ε 221, η 204 κ. ἀ. Τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ἐν τοῖς συνδυασμοῖς «εἴποτε, εἴποθι, εἴπερ, εἴ γ' οὖν, καὶ εἰ» μ 96, ξ 373, Α 340, Ε 238, Ι 348. Μ 322 κ. ἀ. Τὸ ἐπόμενον τίθεται ἢ καθ' ὀριστ. ἀρχικῶς χρόνου (ἢ προστ.) ἢ καθ' ὑποτ. ἀορ. καὶ ἐνεστ. (ἢ μετὰ τοῦ Ἄν) Α 437 κ. ἀ. ἢ καθ' εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἄν, Δ 97. 3) μετ' εὐκτ., ὅταν ἡ ὑπόθεσις θεωρῆται ὡς ἀπλοῦν τῆς διανοίας προῖον, ὀλιγορουμένης πάσης προσδοκίας· περὶ πραγματοποίησεως ἢ μὴ, «Τρῶες μέγα κεν κεχρηόατο, εἰ τὰδε πάντα πυλοῖατο» οἱ Τρῶες ὅα εἶαν μεγάλην χαρὰν, ἐπὶ τῇ ὑπόθεσιν ὅτι μανθάνουσι ταῦτα πάντα Α 237, α 255. Ἡ ἀπόδοσις τίθεται καθ' εὐκτικ. μετὰ τοῦ Ἄν, ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ μόνην ὀριστικὴν, Κ 223. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ προτάσει τίθεται ἐνίοτε ὁ «εἰ κε» μετ' εὐκτικῆς, ὁσᾶν ἡ ὑπόθεσις παρίσταται ὡς ἐξ ἄλλης συνήθως παρασιωπωμένης ὑποθέσεως ἐξηρητημένη, Α 60, Ζ 50, β 76. (Ἐν Ἱλ. Ε 273, Θ 496 κ. ἀ. μετέβαλε τὸ κε ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β').) 4) μετὰ τῶν ἱστορικῶν χρόνων τῆς ὀρίστ., ὅταν ἡ ὑπόθεσις δὲν ᾖ ἡν πραγματικὴ, ἀληθής, ἀλλὰ τούναντίον αὐτῆς ἀληθεύῃ. Ἡ ἀπόδοσις τίθεται τότε: α.) συνήθως πάλιν καθ' ὀριστικὴν χρόνου ἱστορικοῦ μετὰ τοῦ Ἄν, ὅτε καὶ τοῦ ἐπομένου ἡ πραγματικότης συναμφιβάται, «καὶ νό' κ' ἐπὶ πλεοναξ—κτανε Ὀδυσσεύς, εἰ μὴ ὅρ' ὀβυ νόησε Ἐκτωρ» ὅα εἶχε φονεύσῃ ἐπὶ περισσοτέροις ὁ Ὀδ., ἂν δὲν ἔδολεπε ταχέως ὁ Ἐκτωρ (ἀλλ' εἶδεν ὁ Ἐκτωρ, καὶ δὲν ἐφόνευσεν ὁ Ὀδ.) Ε 679 ἐξ. β 363. β.) καθ' εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἄν, ὅταν ἡ ἀπόδοσις ὡς

δυνατὴ μόνον παρίσταται, Β 80, 81, Ε 344, 342.

Β'.) Μόριον εὐκτικόν, κυρίως ὅμως πρότασις ὑποθετικοῦ λόγου ἄνευ ἀποδόσεως, εἴθε, «ἂν πατε», μετ' εὐκτ. Π 559, Ω 74· Ἰδ. τὴν γρ. εἶδ' ἄγε. Συνηθέστερον εἶνε ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. τὸ εἶθε, εἰ (ἢ αἶ) γάρ, ἄπ. Ἰδ.

Γ'.) Μόριον διατακτικόν ἢ ἀπορηματικόν, τίθεμενον εἰς τὰς πλαγίας ἐρωτήσεις (ἢ ὅσαι κατ' εὐθεταν ἐκφερόμεναι οὐδεμίαν ἐρωτηματ. λέξιν ἔχουσι προτεταγμένην) μετὰ τὰ ῥήματα τὰ ἐκφράζοντα ἐρώτησιν, ἀπορίαν, διαταγὴν κτ. φέρεται δὲ εἰς ὀριστ. Α 83, Ε 483. Ὅταν εἰ ἢ πλαγία ἐρώτησις ᾖ πινθὴ καὶ προσδοκωμένη, τίθεται τὸ εἰ κε ἢ ἢν μεθ' ὑποτακτ. Ο 32, γ 216. Ἀπὸ τοῦτο τὸ Εἰ, φερόμενον εἰς ὑποτακτ. ἢ εὐκτ., τίθεται καὶ μετ' ἄλλα ῥήματα, χωρὶς ὅμως νὰ ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὑπονοουμένου «σκοπεῖν, πειραῖσθαι» ἢ τ. τ., τελικοῦ λόγου μορφήν ἔχοντος: ἵνα ἴδωμεν, ἵνα δοκιμάσωμεν ἂν, οἷον «ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα εἶμι—αἰε' ἐθέλησιν εἶλθιν» ἵνα ἴδω (δοκιμάσω) ἂν θὰ θελήσῃ νὰ ἔλθῃ (ὅπερ συντομώτερον ἐκφέρεται ὑπ' αὐτὴν πρὸς τὸν Ν., ἴσως θελήσῃ νὰ ἔλθῃ) Κ 55· ὡσαύτως Α 797 κ. ἀ. Φέρεται δὲ καθ' ὀριστ., ὅταν ἡ πλαγία ἐρώτησις τρόπον τινὰ κηρύττεται ἀνεξάρτητος, ἐκφερομένη ὡς ἀπ' εὐθείας, οἷον Μ 59 (ἐνθα ἄλλως ἱρμύσεν ἡ εὐκτική).

Δ'.) Τὸ εἰ τίθεται ἐν ἀρχῇ λόγου, πᾶν δὲ ἄλλο μόριον ἔπεται αἰεὶ γάρ, εἰ δέ, εἰ καί, εἰ μὴ· κτλ., ὑπὲρ Ἰδ. ἐν οἰκείῳ τόπῳ, ἐπέχει δὲ τὴν δευτέραν θέσιν ἐν τοῖς ἐξῆς: «καὶ εἰ» καὶ ἂν, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι, «οὐδ' εἰ» «καὶ εἰ... οὐ», «ὡς εἰ» ὡς εἶαν, Ἰδ. ἡεεῖ.

Εἰαμενὴ, ἢ, χώρα χθαμαλή, ὄρη, χλοερὰ, κειμένη παρὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ τὰ ἔλη, λειβάδιον, Ἱλ. Δ 483, Ο 634. (Ἡ συνήθως ἐτυμολογία ἐκ τοῦ ἤματι=κάθημα, ὡς εἰαμενὴ=ἡμένη, «καθιστά» (περὶ Θεοκρ. Εἰδ. 13, 40 «χῶρος ἡμενος») ἱκανῶς ἐπολεμήθη ὑπὸ τοῦ Κλάσεν, ὅστις ἀνάγει τὴν λ. εἰς τὸ ἔω, ἐννυμι καὶ ἐρμηνεύει διὰ τοῦ «ἔδαρος παχύ, περιβεβλημένον τὴν ἀνθρώπιν χλόην τῶν λειμῶνων». Πρὸ τοῦ Σπιτζνέρ. ἐγράφετο κακῶς «εἰαμενὴ». Ὁ δὲ Βούττμαννος σχετίζει τὴν λ. ἀναρμόστως πρὸς τὸ ἡϊών καὶ ἡϊοεῖς).

Εἰάνος [-ν.], ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἑάνος, Π 9†.

Εἶαρ, βοε, τό, ποι. ἀντὶ τοῦ ἑαρ, ὅπ. Ἰδ.

Εἰαρινός [-ν.], ἢ, ὅπ. ἀντὶ τοῦ ἑαρινός (ἑαρ), τῆς ἀναίξεως, «ὥρη εἰαρινή» ἢ ὥρα ἡ εἰαρινή, ὁ καιρὸς τῆς ἀναίξεως, Π 643, α 367· «ἄνθα εἰαρινά» Β 89.

Εἶαεα, εἶαεον, Ἰδ. εἶα.

Εἶαται, εἶατο, Ἰδ. ἡμαί.

Εἶατο, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἦντο, Ἰδ. εἰμί.

Εἶδα, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἶδα, σταλάζω, στάζω, «δάκρυον εἶδω» χύνω, Π 44, β 453, θ 534 κ. ἀ. Τίθεται ἐκεῖ μόνον, ὅπου διὰ μετρικῶς λόγους δὲν χωρεῖ τὸ εἶδω.

εἰ γάρ. 1) διότι ἐάν εἰς ὑποθετικόν: λῶ-
γους, N 276, P 156, α 365. Ἀλλὰ κατὰ τὸν
Ἀμεῖν σημ. τὸ «εἰ γάρ» καὶ ἐν τοῖς τοῖς
χωρίοις καὶ ἐν ἄλλοις ὁμοίοις, ἐνθα δηλ. τίθεται
τὸ ῥήμα κατ' εὐκτ. μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ κεν, οὐδὲν
ἄλλο ἢ εὐχὴν (|| ἡ δὲ ἐνιαχοῦ φαινόμενη σχέ-
σις: τῆς προτάσεως πρὸς τὴν ἀπόδοσιν αἰρεται
διὰ τῆς ἀσυνδέτου συναφείας, ἥτις πολὺ ζωηρο-
τέρα καὶ ἀρμυροειτέρα εἶνε παρὰ τὴν διὰ τῆς
ὑποθετικῆς σχέσεως: σύνδεσιν). 2) συνήθ. εἴθε
νά, «ἐάν ποτε νά, ἃς ἦτο δυνατόν νά», μετ'
εὐκτικῆς, Θ 538, P 551, πρὸλ. αἰ γάρ.

εἰ γε, συνδυασμὸς ἐκπαράξων ἐντονώτερον τὸ
ἐάν, ἐάν δηλαδὴ, «ἐάν τὰχα», σὶ quidem,
συνήθως: γεορίζεται δι' ἄλλων λέξεων, «εἰ δύνα-
σαι γε». A 393, Σ 427. ἀχώριστα: δὲ μόνον ἐν
τῇ «εἰ γε μὲν εἰδείης» ε 206.

εἰ γοῖν, ἰδ. γοῖν.

εἰ δ' ἄγε, φράς. παρακλεισματοῦ, «ἔλα δέ,
ἃς δέ» (ἄγε δὴ) ἐμπρός, Ψ 579, ε 37 κ. ἄ.
πλχ. Συνδυάζεται μετὰ τῶν μορίων «νῦν, δὴ,
μῆν» καὶ συντάσσεται μετὰ προστ. α 271, ε
478, μ 442, A 302 κ. ἄ. καὶ μετὰ τοῦ «δεῦ-
ρο» P 685. Συντάσσεται καὶ μετ' ὑποτ. ἢ μέλ.
τῆς ὁρίστ. ε 37, I 467. καὶ μετὰ πληθ. ῥήμα-
τος: «εἰ δ' ἄγε μοι, θυμαί, νημερτιά μυθήσασθε»
Z 376, ἢ καὶ αὐτὴ κατὰ πληθ. «εἰ δ' ἄγετε—
πειρηθῶμεν» X 381. (Κατ' ἀρχὰς: ἐνοεῖτο ἡ φρ.
ὡς: ὁλόκληρος: ὑποθετικὸς λόγος κατ' ἑλλειψιν
τοῦ ῥήματος τοῦ ἡγουμένου=εἶδε βούλει, ἄγε
ἔπειτα δὲ κατήντησεν ὡς μόριον παρακλεισματοῦ
τικόν: ὅθεν εὐρίσκεται καὶ ἐν ἀποδόσει (ὑποθε-
τικῇ) λόγος δ 834, πρὸλ. X 379. (|| Ἀλλὰ
φαίνεται ὅτι, καθ' ἃ καὶ ὁ Δούτζερους εἰκάζει, τὸ
εἰ δὲν εἶνε τὸ ὑποθετικὸν μόριον, ἀλλὰ παρακ-
λεισματοῦ τι=εἶα (πρὸλ. τὰ παρ' ἡμῶν ναυτικά
παρακλεισματα, «εἶα» μολα, «εἶα» λίσσα), ὅπερ
ἐν τῇ καθομιλουμένη μόνον γεῖα προφέρεται «γεῖ-
αίς μου, γεῖα γράψε». Τὸ δὲ «δ'» τὸ μεταξὺ
εἶνε, νομίζω,=δὴ).

εἰδαίμιος [..], η, οκ, ἐπ. (διὰ τοῦ ἀγρ.
εἶδαλο, ἐκ τοῦ εἶδος: || ὡς τὸ: κυδάλμιος ἐκ τοῦ:
κῦδος) εὐεῖδης (|| ἀνάλογον τὸ τῆς καθομι-
λουμ., «ὁψερὸς», καὶ τὸ Λατ. speciosus) ω
279 f.

εἶδαρ, αἶος [..], τὸ, ἐπ. (κυρ. ἀντὶ τοῦ ἀγρ.
εἶδαρ=ἐκ τοῦ εἶδω) φαγητόν, «φαγεῖ» ε 84,
φωβὴ τῶν ἴππων, E 369, N 35, δέλας αρ
(«δολωμα») τῶν ἰχθύων μ 252 «εἶδατα» φα-
γητά, α 440 «ἐνθὺνον εἶδαρ» ἰδ. ἀνοινοί.

εἰ δέ, 1) ἐάν δέ, εἰς πλήρεις προτάσεις,
ἰδ. λ. εἰ, εἰ μὲν. 2) ἑλλειπτικῶς: ἐν ἀντιθετι-
κοῖς κώλοις, ὅπου τὸ ῥήμα ἐξυπονοεῖται ἐκ τῆς
συναφείας: τοῦ λόγου «εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ (ἐξυπα-
νοεῖται: φύγειν ἐβέλουν), φευγόντων» ἐάν δέ
(ὀέλου) καὶ αὐτοὶ (νά φύγουν) ἄς φύγουν, I 46,
πρὸλ. σ. 262, Φ 487 (|| ἐνθα λείπει ἡ ἀπόδοσις,
ὡς: εὐκόλως ὑπαναλαμβάνει ἄγε πενήθητι ἢ τ.τ.),

εἰδέν, ἀντὶ τοῦ εἶδω, ὑποτ. τοῦ εἶδα, ἰδ.
εἶδα B).

εἰδόμενος, ἰδ. εἶδα B).

εἰ δὴ, 1) ὑποθετικόν, ἐάν δά, ἐάν τῷ ὄν-
τι, ἀφ' οὗ δά, ἀφ' οὗ πλέον, (δὲ καθὼς: βλέ-
πω, καθὼς εἶνε φανερόν, ἢ καθὼς: λέγεται, κα-
θὼς: ἀκούω) μετ' ὁρίστ. «εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμος: το
δαμῶ» ἀφ' οὗ δά, καθὼς: ὅλοι βλέπομεν, καθὼς
εἶνε φανερόν, A 62, M 79, Π 66, ο 327, «ἀλλ'
εἰ δὴ καί» ἀλλὰ καὶ ἂν δά (καθὼς: πάντες γνω-
ρίζομεν, ὁμολογοῦμεν) N 141, Σ 420, Ω 440.
«εἰ δὴ ποῦ τις—ἔστιν» ἐάν τυχόν εἶνε, (καθὼς:
λέγουσιν ὅτι εἶνε δυνατόν), ρ 484, «εἰ δὴ μὴ μιν
ἔπαψε» ἐάν δηλ. δὲν τον ἐφόνευσε (καθὼς: εἶνε
δυνατόν, ἢ πιθανόν) γ 359. μετὰ μέλ. Ω 57, σ'
469 κ. ἄ. «εἰ δὴ σοί—ὀπείζομαι» ἐάν μέλλω
(καθὼς: θέλεις, ἀπαιτεῖς) νά ὑποχωρῶ, A 294
(ἐν καὶ παρ' ἄλλων θεωρεῖται ἀόρ. ὑποτακτ.),
Φ 463. μετ' εὐκτ. «εἰ δὴ ποῦ καὶ πόντω—γένει-
το» ἐάν ἦτο δά καὶ εἰς: τὴν θάλασσαν (καθὼς: εἶ-
νε πολλοὶ οἱ ἀλίσκοντες) Π 746. ὡσαύτως: ε 156.

2) διατακτικόν ἢ ἀπορηματικόν, ἂν τῷ ὄντι
«οὐ σάφα εἶδα, εἰ δὴ» ρ 484, α 207.

εἶδουθεν, ἢ, θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως, ἐνάλιος
(θαλασσία) θεότης, δ 366 (ἐκ τοῦ εἶδος: καὶ
ὁσά, οἰονεῖ: θέταν ἔχουσα ὄψιν || κυρ. δηλ. θηλ.
τοῦ Εἰδότηος, ὡς ἡ Φιλοθέη, εἶνε τὸ θηλ. τοῦ:
Φιλόθεος), ἢ μετέπειτα καλουμένη Θεονόη.

εἶδομαι, εἶδον, ἰδ. εἶδα A).

εἶδος (εἶδος) εἶος, τὸ (εἶδω) ὄψις, τὸ ἐξω-
τερικὸν μορφή, συνήθ. τῶν ἀνθρώπων, δ 14,
264. πολλάκις: ὡς αἰτ. τοῦ: κατὰ τι=εἶδος: ἀρι-
στος, ἀγχιτός, κακός, ἀλίγιος» κ.τ.τ. συνδυά-
ζεται μετὰ τοῦ «φωτὴ, δέμας», ἀπ. ἰδ. B 58, Ω
376. λέγεται ὁμοῦ καὶ περὶ κυνός ρ 308.

(εἶδω) (εἶξα εἶδα-) βλέπω, διακρίνω, ἐν
μὲν τῷ ἐνεργ. καὶ παρὰ τῆς ἐνεργ. φωνῆς ἀχρη-
στον, ἐν δὲ τῇ μέσῃ ἐπικόν. Οἱ δ' εἰς αὐτοῦ πα-
ραγόμενοι χρόνοι διακρίνονται εἰς δύο τάξεις, τῶν
ἢ μὲν ἐκφράζει τὴν κατ' αἴσθησιν, τὴν διὰ τοῦ
ἐπιτηδεύου ὁργάνου ὄρασιν, σπανιώτερον δὲ τὴν
νοερὰν, ἢ δὲ ἄλλη ἀποκλειστικῶς τὴν νοερὰν. II
λ. ἔχει τὸ δίγαμμα, Εἶδον, Εἶσιν, Εἶδα, Εἶ-
δης κτλ. || πρὸλ. τὸ Λατ. video.

I.) εἰς τὴν πρώτην τάξιν ὑπάγονται: A') ὁ
ἐνεργ. ἀόρ. εἶδον, ἐπ. ἰδον, ἀπρφ. ἰδέν, ἐπικ. δὲ
καὶ ἰων. ἰδέν, μετοχ. ἰδών, ὑποτ. ἰδω καὶ ἐπ.
ἰδωμι X 450, εὐκτ. ἰδοίμαι, καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. εἶδω-
μην καὶ ἐπ. ἰδόμεν, προστ. ἰδω, ἀπρφ. ἰδέσθαι,
ὑποτ. ἰδωμαι. Σημειώνουσι δὲ 1) βλέπω ἔχρη-
σιμίζουσιν ὡς ἀόριστοι τοῦ: ὄραμ καὶ ὄραμαι.
ἀ.) κυρίως, συχνότατα παρ' Ὁμ. «ὀφθαλμοῖσιν
ἰδέν ἢ ἰδέσθαι» εἶδα μὲ τὰ ἑμὰτα μου, ὅ ε.
σαφῶς, B 455 κ. ἄ. «ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι» σὲ
ἰδω ἑμροσά τ' εἰς τὰ ἑμὰτα μου, ἢ μὲ τὰ ἑμὰ-
τά μου, A 587, Σ 435, ο 459. πολλάκις: κατ'
ἀπαρέμφατον εἰς: περὶ τὸν ὁρίσμον ὀνόματος
τινός, «θαῦμα ἰδέσθαι» θαυμαστόν ἰδέν, θαῦμα

τὰ ῥμάτια τῶν ἀνθρώπων, Ε 725 ἔ. πλχ. «εὐρύτερος ὡμοιοσιν ἰδέσθαι» φαίνεται (εἶνε εἰς τὰ ῥμάτια τῶν ἀνθρώπων) εὐρύτερος· κατὰ τοὺς ὥμους, ὃ ἔ. ὅστις τὸν ἰδῇ τὸν εὐρίσκει εὐρύτερον, Γ 494· ὅ. ἐν γένει βλέπω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, «ὄφρ' ἰδῇτ' αὖτ' ὕμιν ὑπέροχην χεῖρα Κρονίων» Δ 249, πρὸλ. Τ 144 κ. ἀ. «νόστιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι» νά ἴδω τὴν ἡμ. γ 233 ἔ. πλχ. Ἐνταῦθα ἀνάκει καὶ τὸ «οὐκ ἴδε χάριν αὐτῆς (ἁλόχου)» δὲν ἐκατάλαβε, δὲν ἀπῆλυσσε τὴν χάριν τῆς, περὶ πολέμιστοῦ εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον φονευθέντος Α 243. (Ὁ Εὐρ. ἐρμηνεύει· οὐκ ἐχάρη ἐπὶ τῇ συμβιώσει αὐτῆς οὐδ' ἐπὶ τῇ τεκνοποίησει ἄλλοι· δὲν εἶδε τὰς χάριτας, τὰ θελήγητρά τῆς· ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύοντες τὴν χάριν διὰ τοῦ εὐγνωμοσύνης, ἀναφέρουσιν αὐτὴν εἰς τὸ προηγούμενον «πολλὰ δ' ἔδωκε»· δὲν τῆς ἐγνώρισε (ἀνταπέδωκε) τὴν χάριν δι' ὅσα ἔλαβε παρ' αὐτῆς· γ.) «κυττάζω», μανθάνω, «ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται» νά ἴδω, νά μάθω τί ἐγένετο, Χ 450, «πειρήσομαι ἥδ' ἴδωμαι» ἄς δοκιμάσω καὶ ἄς ἴδω, ζ 126, πρὸλ. φ 159· ὅ.) μεταφ. «ἐνὶ φρεσὶ» κατὰ νοῦν βλέπω, ἐννοῶ, φ 61. 2) προσβλέπω, κυττάζω, βλέπω τὸ βλέμμα πρὸς τι, «ἔστιν» Β 271 καὶ πλχ. «πρὸς τίνα» μ 244, «ἐς οὐρανόν» Γ 364 κ. ἀ. «ἐπὶ πόντον» Ψ 143 «κατ' ἐνῶπα, εἰς ὧπα» κατὰ πρόσωπον, Ο 320, χ 405, ψ 107, «ἐς ἄντα, ἄντην, ἄντα ἴδων» ἴδ. τὰς λ. «ὑπόδρα, ἄχρετον κτλ. ἴδων» ἴδ. τὰς λ. Β'.) ἐπικ. παθ. καὶ μέσ. ἐνεστ. εἶδωμαι, ἀορ. ἄ. εἰσάμην καὶ εἰσαίμην, μετογ. εἰσαμένος καὶ εἰσαίμενος, (ἴδ. καὶ ἰσλαζ). 1) φαίνομαι, ἀναφαίνομαι, «ἄστρο εἶδεται» φαίνονται, φέγγουσι, Θ 559 «εἶδεται ἡμᾶρ» φαίνεται ἡ ἡμέρα, ἐπεφάνη ἡ ἡμέρα τοῦ κτλ. Ν 98· μεταφ. «τό τοι κῆρ εἶδεται εἶναι» τοῦτο σοι φαίνεται ὅτι εἶνε θάνατος Α 228, Β 215, πρὸλ. ι 11 κ. ἀ. πλχ. καὶ ἄνερ τοῦ· εἶναι Ε 472· «εἶσατο ὡς ὅτε ῥινόν» ἴδ. ταύτην τὴν λ. «εἶσατ' ἦμεν ἐς Αἴημον» ἐφάνη (προσποιηθῇ) ὅτι ὑπάγει θ 283· ἴδωμαι 2) ὁμοιάζω, εἶμαι ὁμοίος, μετὰ δοτ. «εἶσατο φθογγὴν Πολίτη» ἐξωμοιώθη κατὰ τὴν φωνὴν μετὰ τὸν Πολ. Β 794, Γ 81, ε 268 κ. ἀ.

II.) Παρακ. σῖδα, σῖθα καὶ σῖδας α 337 ἔ. (ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκ. καὶ Φαῖτος· γράφουσιν· ἥδης, ὅ. ὑπερ. Ἄττ. ἀντὶ τοῦ ἥδεος), πληθ. ἴδμεν, ἴστε, ἴσασιν ὑποτ. εἶδω, ἐπ. ἰδῶ Ε 235, πληθ. εἶδομεν ἀντὶ τοῦ· εἶδωμεν, εἶδετε ἀντὶ τοῦ· εἶδῃτε, εἶδωσαν εἰκτ. εἶδῃσιν· προστ. ἴσθι· ἀπρφ. ἴδμεναι καὶ ἴδμεν ἐπ. ἀντὶ τοῦ· εἶδέναι μετοχ. εἰδώς, οὔα, ὄς, ὅθεν θηλ. δοτ. ἐνικ. ἰδούη Α 365, πληθ. ἰδούησι, ἴδ. λ. ΠΡΑΓΙΔΕΚ. Ὑπερσ. ἄ. πρόσ. ἥδεα ἐπ. ἀντὶ τοῦ· ἥδαιν, ὅ. πρόσ. ἐπ. ἡείδης, ἡείδεις, ἡέθησα ἀντὶ τοῦ· ἥδεις, γ' πρόσ. ἡείδῃ, ἡείδαι (ι 206), ἥδεσεν, ἥδεε, ἥδῃ ἀντὶ τοῦ· ἥδει, πληθ. γ'. πρόσ. ἴσαν ἀντὶ τοῦ· ἴσαν (Σ 405). Μέλ. εἰσάμην, σπανιώτερον πῶς εἰδῶμαι

ἀπρφ. εἰδῶσμεν (ι 257).—Σημ. κυρ. «ἔγω ἰδῶ-μένα», ἐπομ. 4) εἰσεύρω, καταλαμβάνω, γνωρίζω, Ὅμ. πλχ. συνδύαζεται μετὰ τοῦ «εὔ» ἢ «σάφα» ὡς καὶ μετὰ τοῦ «φρεσὶ», ἐνὶ φρεσὶ, κατὰ φρένα, κατὰ θυμόν· Ὅμ. πλχ. «εἰ-δότες» ἐν γνώσει μ 156. Ὁ εἰς αὐτοῦ ἐξαρτώ-μενοι λόγοι· ἐκφέρεται συνήθως παρ' Ὅμ. διὰ τοῦ «ὡς, ὅτι, ὁπῶς» καὶ «ὅ» (ἀντὶ τοῦ· διτι) Σ 497, ὡς· πλαγία δὲ ἐρώτησις διὰ τοῦ εἰ, ἢ διὰ τοῦ ἢ—ἢ (ἢ. κατὰ δὲ τὴν ἀκραυνεστέραν παράδοσιν ἢ—ἢ) Κ 312 ἢ καὶ δι' ἐνός μόνου ἢ, δ 109 (ἢ. ἢ ὁρῶτερον εἰπεῖν· ἀσυνδέτως «οὐδέ τι ἴδμεν, ἴδωι ὄγ' ἢ τέθηκον» καὶ δὲν εἰσεύρο-μεν (ἄν) ζῇ ἢ ἀπέθανε)· σπανιώτερον διὰ μετο-χῆς, Ρ 402, η 214, φ 29, ω 405, ἐπὶ δὲ (κατὰ τὸν Κλάσσειν) καὶ Α 424, ψ 140. Ὁ μέλ. «εἰ-δῶ» καὶ «εἰσάμην» Α 548 σημ. ὅα μάθω Α 546, ζ 257, η 327. (ἴδωι· ἀ.) «χάριν ὀ-δα» γνωρίζω χάριν, Ε 235· ὅ.) ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως, «φίλα εἰδότες Ἀλλήλοισι» φιλικὴν ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους διάθεσιν, γ 277· ὡσαύ-τως· «ἦπια εἰδέναι τινί» ἦπιαν ἔχει διάθεσιν, Π 73, ν 405, ο 557, «κεχαρισμένα εἰδέναι» ἴδ. λ. χαρίζω· «ἀθεμίστια εἶδ.» ἀσεβῆ, ἄνομον, φιλό-δικον ἔχ. διάθεσιν, ι 189 κ. ἀ. πλχ., (ἢ. διότι παρ' Ὅμ. καθ' ἃ ὁρθῶς παρετήρησαν οἱ νεώτε-ροι, γνωσκειν καὶ δύνασθαι, εἰδέναι καὶ ἀσκεῖν, ἐπίστασθαι καὶ πράττειν, τούτῳ θεωρεῖ καὶ πράττει· εἶναι ἀπ' ἀλλήλων ἀχώριστα). 2) εἶμαι· τινος εἰδήμων, ἐμπειρος (ἐπίσταται), μετ' αἰτ. «πολεμικὰ ἔργα» Α 719 κ. ἀ. «γυναικὲς αὐμόνα ἐργ' εἰδύσαι» Ι 270, πρὸλ. Γ 202. Οὕτως· μάλιστα μετὰ πληθ. οὐδετ. οὐδισατ. ἢ ἐπιθ. «νοήματα, μήδεα, δύνεια, κέρδεα, αἵματα, πεπνυμένα, ἄρτια, ἀθέρματα κτλ. εἰδώς» ἴδ. ταῦτας τὰς λ. Ὡσαύτως καὶ μετ' ἀπαμφ. «οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερᾷ νομῆσαι βῶν» Η 238. Σπανιώτερον μετὰ γεν. «ὅς· σάφα θυμῷ εἰ-δείη τεράων» Μ 229, «ὅς· πάσης εὐ εἰδῇ σο-φίης» Ο 412· συνηθέστατα ὅμως ὅταν τὸ ῥῆμα ἦν κατὰ μετοχὴν, ὅταν «τόλῳν εὐ εἰδώς» ἐμ-πειρος λίαν τῆς τοῖκῆς, Β 748· ὡσαύτως· «μά-χης, πολέμων, αἰχμῆς, θούριδος· ἀλκῆς, θήρης, οἰωνῶν, θεοπροπῶν κτλ.» ἐν οἷς ἡ μετοχὴ ἔχει καὶ τὴν σημασίαν καὶ τὴν σύνταξιν τοῦ· ἐπιστή-μων, εἰδήμων, ἐμπειρος κ.τ.τ.

Εἰδωλον, τὸ (εἶδω), ὁμοῖωμα, εἰκὼν παρ' Ὅμ. τὸ φάσμα τὸ πρὸς τι πανομοιόμορφον, Ε 449 κ. ἔ. ἴδωις δὲ κατὰ πλ. «εἶδωλα καμόν-των» (τὰ ὁμοῖώματα) αἱ σκικαὶ τῶν ἀποθανόν-των, Ψ 72, λ 476 κ. ἀ. ὡσαύτως καὶ ἐνικ. Ψ 404. (ἢ. Τὴν αὐτὴν σημ. φυλάττει ἡ λ. οὐ μόνον ἐν τῇ Χριστιανικῇ ἐποχῇ, καθ' ἣν περὶ κω-σθῇ εἰς τὰ ὁμοῖώματα (ἀγάλματα) τῶν Ἑλληνι-κῶν θεοτήτων, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ καθολικῇ, ἐν ἣ πλην τούτων σημ. καὶ τοῦ· κατὰ τὴν ἀπόκρεω μετῃμαρμεμένους (masques), οὗς ὁ Ἀθηναῖος λαοὺς καλεῖ· γελῶντες· ὅθεν καὶ ἡ φρ. γελῶνται

εἰδωλοῦ μεταμφεινόμεναι „εἰδωλον“ ὡσαύτως λέγεται καὶ ἡ ἄγαν ἐμφυθωμένη γυνή).

ΕΙΣΕΝ, ἰδ. ΕΙΜΙ.

ΕΙΩΡΑ, ἐπ. ἐπὶ (εὐθύς) εὐθύς, ἀμέσως *Ἰλ. Ε 337, Α 579, Μ 353, Ν 412 κ. ἄ.

ΕΙΘΕ, ἐπὶ. εὐκτακόν, εἴθε, ἄμποτε (ἄν ποτε) μετ' εὐκτ. β 33, πρὸλ. ΑΙΘΕ.

Εἰ καί, 1) μετ' εὐκτ. καὶ ὀριστ. ἐάν καί, Λατ. si etiam, οὕτως ὥστε ὁ καὶ ἐπιδοτικῶς ἀποδίδεται εἰς τινα τῶν παρακειμένων λέξεων Π 623, ζ 342, η 194. 2) ἂν καί, μ' ὅλον ὅτι Λατ. etiamsi, etsi, ὅτε ὁ καὶ ἀποδίδεται εἰς ὁλόκληρον τὴν ἐναντιωματικὴν πρότασιν, Ψ 832, λ 356, σ 376 πρὸλ. καὶ εἰ καὶ Σπύρνερον εἰς Ἰλ. Εχευρ. ΧΧΙΙΙ. 3) εἰς πλαγίως ἐρωτήσεις ἂν καὶ Β 367.

Εἰ κε, εἰ κεν ἐπ. = ἐάν, ἰδ. Εἰ Α) 2) καὶ ΑΙ.

ΕΙΚΕ, 1) ἐν παρατ. τοῦ ΕΙΚΑ. 2) ἰδ. ΕΟΙΚΑ.

ΕΙΚΕΛΟΣ (Φεῖκελος), η, ον, ἐπ. καὶ Ἰων. (εἰ-κος) ὁμοιος, μετὰ δοτ. Ν 330, κ 304 κ. ἄ. «εἰκελον» ἐπιρρηματ. (ὡς τὸ ἴσον ἢ ἴσα) ὁμοίως, λ 207 πρὸλ. ΙΚΕΛΟΣ.

ΕΙΚΟΣΑΚΙΣ [...], ἐπὶ. εἰκοσάκις „εἴκοσι φοραὶ“ Ι 379 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει ΕΨΕΙΚ.).

ΕΙΚΟΣΙ (Φεῖκ.) ἀκλ. ἀριθμ. „εἴκοσι“ Α 25 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' εἰφικ.) β 355 κ. ἄ. ἐπ. ΕΙΚΟΣΙ (ΕΨΕΙΚ.), πρό φωνήεντος: εἰκοσιν, Ζ 217, μ 78 κ. ἄ. ἀλλὰ καὶ ἐκθλίβεται τὸ εὖ πρό φωνήεντος, β 212.

ΕΙΚΟΣΙΝΗΡΙΤΟΣ [...], (ΕΨΕΙΚ.), ον, μόνον Χ 349 † «εἰκοσινήριτ' ἄποινα», ὅπερ συνήθ. ἐρμηνεύεται εἰκοσαπλάσια λύτρα (*Ἄλλ' ἢ συνήθης παραγωγή τοῦ «νήριτος» (ἐκ τοῦ νῆ-ῖριζω) καὶ ἡ ἐρμηνεία ἀναντιβρήτως εἰκοσι εἶνε ἀνυπόστατος: ὡσαύτως καὶ ἡ τοῦ Εὐσταθ. καὶ τοῦ σχολιαστοῦ: πρὸς εἰκοσιν ἑριστὰ ἦτοι ἐρίζοντα καὶ εἰσούμενα). Πιθανωτάτη εἶνε ἡ τοῦ Δαιδερλ. καὶ ἄλλων νεωτέρων ἀνάγνωσις: «εἴκοσι νήριτ'» ἦτοι καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους: δὲν ἦτο ἄγνωστος. Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὸ «εἴκοσι» ἐλκόμενον ὑπὸ τοῦ προηγουμένου «δεκάκις» κεῖται εἰς τὴν σημ. τοῦ: εἰκοσάκις καὶ συνάπτεται πρὸς τὸ «στήσωσιν ἄγοντας» οὐδ' ἐάν δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις (ἐλθόντες) φέρωσιν ἐνταῦθα καὶ στήσωσιν ἀναριθμητὰ λύτρα (νήριτ' ἄποινα). Τὸ δὲ νήριτος, ον ἐπὶ = νήριβμος, ἀναριθμητος || εὐρίσκεται παρ' Ἡσιόδου Ἔργ. κ. Ἠμ. 511 «νήριτος: ὄλκ». Πρὸλ. καὶ τὸ κύρ. ὄν. Νήριτον, ὄρος: Ἠράκη.

ΕΙΚΟΣΤΟΣ (Φεῖκ.), ἡ, ὄν, ἐπ. ΕΙΚΟΣΤΟΣ (ΕΨΕΙΚ.) εἰκοστός, ε 34, Ω 765.

ΕΙΚΤΟ, ΕΙΚΤΟΝ, ΕΙΚΤΗΝ, ΕΙΚΥΪΑ, ἰδ. ΕΟΙΚΑ.

ΕΙΚΟ (Φεῖκω), ἰδ. ΕΟΙΚΑ.

2. ΕΙΚΩ (Φεῖκω), μέλ. εἰωμ ἄορ. εἶσα καὶ ἐπ. θαμιστ. αὐτοῦ τύπος: εἰκασκε. 1) ἀμετάδ. ὑποχωρῶ, ὑπείκω, ὅ. ἄ. ἀποσύρομαι. ἀπολ. καὶ μετὰ τοῦ «ὀπίσω» Ε 600. «τινὶ» εἰς τινα

ὑποχωρῶ, ἢ ἀπ' ἐμπροσθεν τινος, Μ 48 μετ' γεν. τοπικῇ: «εἰωμ πολέμου» ἀποσύρομαι τοῦ πολέμου, Ε 348, «προθύρου» σ 10· καὶ μετ' ἀντιθέτου ἡμα τῶν πτώσεων, ο γάρημ' Ἀργείοις: ἀποσύρομαι ἐκ τῆς μάχης ἀπ' ἐμπροσθεν τῶν Ἀργείων (ὑποχωρῶν εἰς τοὺς Ἀργείους): Δ 509, γ 94· εἰ δὲ παραχωρῶ ἢ ὑποχωρῶ ὑπὸ σπασμοῦ, Ω 400, ε 44· ὅ·) μεταφ. ὑπείκω, ὑποχωρῶ, ἀπολείπομαι, εἶμαι κατώτερος «τινὶ τι» τινός: εἰς τι, Χ 459, λ 515· καὶ μετὰ δοτ. «εἰωμ πόδεσσι» εἶμαι κατώτερος κατὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν, ζ 221. Ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος: ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, (δὲν ἀνθίσταμαι), εἶμαι τρωτός, Χ 324. Μετὰ δοτ. ἀφρημένων ὀνομάτων: ὑπείκω, ἐνδίδω, κατέγομαι, «ὄκνη καὶ ἀφραδίῃσι» Κ 422, Ν 225. «βίη τε καὶ κάρτει» ν 413, σ 439 κ. ἄ. «ὑβρεῖν» ζ 262. «πένιῃ» ζ 457. «ψ θυμῷ εἶσα» ἀκολουθήσας τὴν ἐπιθυμίαν του, Ι 598. 2) μεταδ. χαλῶ, χαλαρῶ, ἀφίνω, «εἰσι ἡνία ἵπποι» Ψ 337.

ΕΙΛΑΠΙΝΑΖΩ [...], ποι (εἰλαπίνη) εὐωχοῦμαι, συμποσιάζω, μόνον κατ' ἐνεστ. Ξ 241, β 57, ρ 436, 440. Ἐκ τούτου:

ΕΙΛΑΠΙΝΑΣΤΗΣ [...], οἶ, ὁ, ποι. συμποσιαστής, ὁμοτράπεζος, Ρ 577 †.

ΕΙΛΑΠΙΝΗ [...], ἡ, ποι. εὐωχία, ἐστίασις, ἰδίως ἡ κατὰ τὰς ἐορτὰς καὶ θυσίας, ἡγεύμα, τραπέζι: Κ 247, α 226, λ 415. (Κατὰ τινας ἐκ τοῦ: λάπτω, λαφύσσω κατ' ἄλλους δὲ ἤκιστα πιθανῶς ἐκ τοῦ: πίνω κατ' εἰλας: ὥστε κυρ. νά σημαίνει συμπόσιον).

ΕΙΛΑΡ [...], (Φεῖλ.), τὸ, μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ. (εἰλω) ἔρχομαι καὶ φυλακὴ (*Ἀπολλών.), προφύλαξις: ὁ γάρωμ' οὕτως ἀνομάζεται τευχός: τι «εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν» ἀσφάλεια τῶν νηῶν καὶ ἡμῶν αὐτῶν, Η 338, Ξ 56, «κύματος εἰλαρ» ἀποτροπὴ (προφύλαξις ἀπὸ) τοῦ κύματος, ε 527.

ΕΙΛΑΤΙΝΟΣ [...], η, ον, ἐπ. = ἐλάτινος, ἐκ ξύλου ἐλάτης, Ξ 289, ε 424.

ΕΙΛΕ, ἰδ. ΛΙΡΕΦ.

ΕΙΛΕΪΘΙΑΙ, αἰ, κατὰ τὸ Α 270 θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, αἱ τὰς πικρὰς μὲν ὠδύνας ἐπιπέμπουσαι εἰς τὰς τικτούσας, ἀλλὰ καὶ παρίστάμεναι εἰς αὐτὰς καὶ τὸν τοκετὸν διευκολύνουσαι θεαί. Ὁ πληθ. ἀπαντᾷται καὶ Τ 449· ὁ δὲ ἐνικ. Τ 403, Π 187. Προδύλω: περὶ μιᾶς ὁ λόγος σπῆλαιον ἐχούσης ἐν Ἀρμισφί τῆς Κρήτης, ε 188. Κατὰ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 922 ἡ Εἰλειθυία ἦτο μία μόνη, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας: ἰδ. Ἀπολδ. 1, 3, 4. (Παράγεται δὲ κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ: εἰλω, εἰλέω, οἰονεῖ: διὰ τῶν ὠδύνων στενοχωροῦσα καὶ στροφοῦσα κατ' ἄλλους δὲ σχετίζεται πρὸς τινα Ἑβραϊκὴν λ. σημαίνουσαν τίκτω).

ΕΙΛΕΣΙΩΝ, τό, χωρίον τῆς Βοιωτίας: οὐ μακρὰν τῆς Τανάγρας, Β 499. (Κατὰ τὸν Στράβ.

γράφειν: Εἰλέσιον („Βάλπος“)· διὰ τοῦ ἐπὶ ἔχειν ἰδρῶσθαι·).

Εἰλέα, ἴδ. Εἰλα.

Εἰληασιμα, Εἰληασιμονεν, ἴδ. Εἰρησμαι.

Εἰλησιος, ὁδοί, ὁ, ἡ, (εἰλω, πούς) ἐπ., τοῦς πύδας συνελίττων, συστρέφων, ἐπὶ θ. τῶν βοῶν, οἵτινες βαδίζοντες συστρέφουσι τοὺς πόδας (ἰδίως τῶν ὀπισθίων τοῦς ἀστράγαλους); χαρακτηρίζον δηλονότι τὸ βραδύ καὶ βαρὺ βάδισμα τῶν βοῶν (|| τούναντιον: ἀερίσιους ἐπὶ τῶν εὐκινήτων καὶ ἐλαφρῶν ἵππων, ἴδ. τ. λ.). Εὐρίσκειται μόνον κατὰ δοτ. καὶ αἰτ. πληθ. Z 421, α 92 κ. ἄ. (Κατ' ἄλλους παράγεται ἐκ τοῦ εἰλίσσω. Ὁ Ἱπποκρ. Περί ἄρθρ. 7 ἐρμηνεύει τὴν λ. διὰ τὸ περιστροφάδην ὁδοιοποιεῖν).

Εἰλίσση, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Εἰλίσση.

Εἰλσον καὶ Εἰλόμην, ἴδ. Αἰρέα.

Εἰλάται, ἴδ. Εἰλάτῃ.

Εἰλῡμα [-], τό, ποι. (εἰλῡω), καλύμμα, περικάλυμμα, ζ 479 + || „εἰ τι που εἰλῡμα σπείρων ἔχεις· ἂν ἴσως εἴχῃς τι τοιοῦτον (ράκος) ὡς περιτελιγῖμα τῶν βούρων σου.

Εἰλῡφάα [-] (Γεῖλ), στροφαλίζω, στροβιλῶ, συστρέφω, „φλόγα“ Y 492 +.

Εἰλῡφά [-] = τῇ προηγ., ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἔνεστ. εἰλῡφῶν κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ: εἰλῡφῶν, Z 421, α 92, Δ 156 +.

Εἰλῡω [-], ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἰλῡω, μέλ. ὥσω· ἔνεστ. εἰλῡμαι, γ'. πληθ. Ἰων. εἰλύαται ἀντὶ τοῦ εἰλῡνται, μετοχ. εἰλόμενος.—Σημ. περιδᾶλλω, τειλίσσω, περικαλύπτω, μετ' αἰτ. „καθ' ὃ μιν αὐτὸν εἰλῡσω ψαμάθοισιν“, Φ 319 (ἐνταῦθα κυρ. σύνθετ. κατεἰλῡω ἐν τμήσει). Τοῦ παθ. ἀπαντᾷται μόνος ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. „ἄλλα δὲ πάντα εἰλύαται“ M 286, „νυκτὶ εἰλύαται κεφαλαί“ υ 352, „αἵματι καὶ κινήσιν ἔλῡτο“ Π 640· ἰδίως ἡ μετοχή, „εἰλόμενος ὤμους νεφέλη“ ἔχων τοὺς ὤμους περιτελιγμένους μετ' νεφέλην, E 186, „βολῆς“ P 492, „χαλκῷ“ Σ 522 „σάκεσι“ ζ 479 κ. ἄ. [Τὸ υ πανταχοῦ μακρόν, πλὴν ἐν τῇ: εἰλύαται].

Εἰλα, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. ἔνεστ. εἰλόμενος καὶ Εἰλέα ἐπ. ἀντὶ τοῦ: εἰλέω (ρίζα FEA), ἄορ. ἄ. ἔλσα, ἀπαρφ. ἔλσαι καὶ ἐέλσαι, μετοχ. ἔλσαι· παρακ. παθ. ἔελμαι, μετοχ. ἐελμένος· παθ. ἄορ. β'. ἔάλην (κατὰ τὸ ἐστάλην ἐν τοῦ στέλλω), γ'. πληθ. Δωρ. καὶ ἐπ. ἄλεν (α βραχύ) ἀντὶ τοῦ ἄλησαν=ἔαλησαν, ἀπαρφ. ἄληναι καὶ ἄλῃμεναι, μετοχ. ἄλεις, εἰσα, ἐν. Ἀπαντες οὗτοι οἱ τύποι εἶνε ἐπικοί καὶ ἔχουσι τὸ δίγαμμα Εἰλσαι, ἐΓάλην κτλ.—Κυρ. σημ. στενοχωρῶ, „στρυμῶναι“. Α'.) Ἐνεργ. ἄ.) συνωθῶ, στενοχωρῶ, πιέζω ἰδίως τοὺς πολεμίους, Θ 215· μετὰ ἐμπροθ. αἰτ. ἡ δοτ. „κατὰ πρόμνη: ἔλσαι“ A 409, „ἐπὶ πρόμνησιν“ Σ 447, „Τρῶας· κατὰ ἄστυ“ Φ 225, „ἐς ποταμόν“ Φ 8· καὶ ἐπὶ ἐνδὲ μόνον „τινὰ ἐν μέσοισι“ A 413 (περὶ ὧν καὶ κατὰ θάλασσης· Π 294, τ 200)· ἀλλὰ καὶ

μετὰ φύλης δοτ. „θαλάσση ἔλσαι Ἀργεῖος“ Σ 294, ὁθρᾶς ἁμοῦ· συνελάνω, λ 573. Ὅθεν παθητ.: συνωθῶμαι πιέζομαι, στενοχωροῦμαι, στρυμῶναι, „ἐς ποταμόν εἰλεῖντο“ Φ 8, „νηυσὶν ἐπ' ἐλκεῖνοι“ M 38· ἀπολ. Θ 215· „νῆα κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκίσσας“ μετ' ὁν κεραυνὸν κτυπήσας· ὁ Ζεὺς συνέτριψε τὸ πλοῖον, ε 132, η 250 (ἐνθα ὁ μὲν Ζηνόδοτος ἀνεγνώσκων „ἐλίσσας“ ὅπερ προτιγᾷ ὁ Δοιδερλ., ὁ δὲ Ἀμεινὸς ἀπιθάνως μεταφράζει τὸ „ἔλσαι“· καταπίσας εἰς τὰ κύματα, ὃ ἐ καταδύσας)· β'.) ἐγκλείω, ἐμπερικλείω, „στρυμῶναι μέσα“, Σ 447, „ἔλσαν ἐν μέσοισι“ τὸν περιεκυλίσσαν, A 413, „εἰλει ἐνὶ σπῆι“ ἐκράτει ἐγκλεισμένους, μ 240, „εἰλεον ἐν στείνοι“ γ 460. Παθητ. ἐγκλείομαι „κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα“ Ω 622, πρὸς Σ 237· ὅθεν γ'.) ἀπείργω, κρατῶ μακράν „Διὸς βουλῆσιν ἐέλμενος“ ὁ Ἀρης, Π 524· ἐνταῦθα ἴσως ὀρθότερον ἀνάγεται καὶ τὸ ἄνωγ. παρατεθὲν B 294· ὅν περ ἄλλαι-εἰλέωσι· ὅταν δηλ. αἱ θύλλαι τὸν κρατῶσι μακράν.

Β'.) Μέσ. συνωθῶμαι, συσσωρεύομαι, συγκεντροῦμαι, „στρυμῶναι“, „ἁμοῖ βίην Διομήδεος εἰλόμενοι“ E 782, „ἀνδρῶν εἰλομένων“ ὅταν οἱ ἄνδρες εὐρίσκωνται εἰς στενοχωρίας, E 203. Εἰς ταύτην τὴν σημ. ἀπαντᾷται μάλιστα ὁ παθ. ἄορ. „οἱ δὲ εἰς ἄστυ ἄλεν“ συνείσπεσον, συνεισώρμησαν, X 42· Ἀργεῖους ἐκέλευσε ἀλῆμεναι ἐνθάδε· νὰ συγκεντρωθῶσιν ἐνταῦθα, E 823· „εἰς τεύχος ἀλῆναι“ Π 714, „ἐπὶ πρόμνησιν“ Σ 76, 286. Ὅθεν „ἄλεν ὕδωρ“ σφύρεσθαι ὕδωρ, Ψ 420· β'.) συστέλλομαι, μαζεύομαι, ζαρώνω, „τῇ ὑπο πῆς ἔαλη“ ὑποκάτω αὐτῆς (τῆς ἀσπίδος) ἐμαζεύθη, ἐκρόβη ὅλος, N 408, T 278, „ἥστο ἀλεις“ συγκύψας ἐκάθητο, ἐζάρωσε καὶ ἐκάθητο, Π 403· „ἔαλη τε χανῶν“ συνεστράφη πρὸς τὸ πηδῆσαι (κατὰ τὸ Σχολ.), ἀνοίξας· τὰ χεῖλη συστρέφεται καὶ τρόπον τινὰ συλλέγει τὰς δυνάμεις· του πῶς τὸν ἀγῶνα, „γρυνάζει καὶ μαζεύεται“ (περὶ λέοντος ὁ λόγος) Y 168· ὡσαύτως καὶ περὶ πολεμιστοῦ εἰς ἄμυναν ἐτοιμαζομένου καὶ συγκεντροῦντος τὰς δυνάμεις του· Ἀχιλλῆα ἀλεις μένεν· Φ 571, πρὸς X 308, ω 538.

Εἶμα (Γεῖμα), ατοσ, τό, Ἰων. (ἔννομι) ἱμάτιον, „φόρεμα“· ἐν γένει παντὸς εἶδους ἐνδύμα, Σ 538· διὸ πολλὰκις πληθ. X 454, ε 253 κ. ἄ. „εἶματα“ ὅλη ἡ στολή, ε 3 καὶ εἰς ἐπεξήγησιν τοῦ „χιτῶνος καὶ φάρου“ ζ 214 (ἐρμηνευτέον· πρὸς ἐνδυμασίαν ἢ: ἵνα ἐνδύθῃ).

Εἶμαι, ἴδ. ἔκνιμι.

Εἶμαρται, Εἶμαρτο, ἴδ. Μείρομαι.

Εἰ μέν—Εἰ δέ, μόρια ἐκφράζοντα τὴν ἀντίθεσιν δύο ὑποθετικῶν λόγων, X 49, ε 831 κ. ἄ. Ἐνίστα ἡ ἀπόδοσις τοῦ ἐτέρου τῶν ὑποθετικῶν λόγων ἀποσιωπάται, ὡς εὐκόλως ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου ἔξυπακουμένη, ὡς „εἰ μέν δώσουσι γέρας (ἐμπακί, καλῶς;) εἰ δέ κῆ μή δώσωσι“ A 435.

ΕΙΜΕΝ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντί τοῦ ἐσμέν, ἴδ. εἰμί.
ΕΙΜΕΝΟΙ, ἴδ. ΕΝΝΥΜΙ.

Εἰ μὴ. 1) ἔάν δέν, nisi, τίθεται εἰς τὸ ἡγο-
μενον τῶν ὑποθετικῶν λόγων, ὅταν ὅλη ἡ πρό-
τασις εἴη ἀποφατικὴ (ἴδ. μὴ), B 456, 261· συν-
πύσσεται δὲ παρ' Ὁρμ. μεθ' ὀριστ. καὶ εὐκτικ.

2) πλην, ἐκτός. ἄνευ ῥήματος, συγχύματα
μετὰ τὸ «ἄλλος» Σ 493, μ 326. (|| Εἰς τοιαύ-
την σημ. μεταχειρίζεται ἡ καθομιλ. τὸ „ἀρμή“
= εἰ μὴ, εἰ μὴ, ὅπερ καθήντησε διὰ τὴν συγ-
γένειαν τῶν ἐννοῶν εἰς τὴν σημ. τοῦ ἄλλῃ· ἴδ.
Κοραῖ Ἀστ. 2, 40).

εἰμί (θεμ. εἶα), ἔχει παρ' Ὁρμ. τοὺς ἐξῆς σχη-
ματισμοὺς: Ἐνεστ. ὅ· ἐν. εἰς (Βέκκ. ἐν τῇ Β'.
εἰς), Δωρ. καὶ ἐπ. ἐσσι, ἄ. πληθ. ἐπ. καὶ Ἰων.
εἰμέν, γ'. πληθ. ἔασι [-ω] ὑποτ. ἐπ. καὶ Ἰων.
ἔω καὶ κατ' ἐπ. ἐκτι. εἴω, γ'. ἐν. ἔησι καὶ κατὰ
συναίρ. ἦσι, T 202, θ 580, γ'. πληθ. ἔωσι καὶ
κατὰ συναίρ. ὦσι, Ω 274· εὐκτι. εἴην, ἐν δὲ τῷ
ὅ· καὶ γ'. ἐν. ἐπ. καὶ Ἰων. καὶ ἔοις, ἔοι· ἀπαρρ.
ἐπ. ἔμεναι, ἔμμεναι, ἔμεν, ἔμμεν· μετοχ.
ἐπ. καὶ Ἰων. εἶών (ἀλλὰ καὶ οἱ συνήθεις σχημα-
τισμοὶ ὄντες, ὄντας· εὐρίσκονται ἐν Ὁδ.). Πα-
ρατ. ἄ. ἐν. ἐπ. καὶ Ἰων. εἶα Δ 431, E 887, ξ
222, 352, ἐπ. δὲ ἦα E 808, ε 343 κ. ἄ. καὶ
ἔον, ἔσκον (ἐν Ἰλ. O 82 ὁ Βέκκ. καὶ Φαίσις
ἔγραψαν ὡς ἄν. ἦην· ἀλλ' ὀρθῶς διετήρησεν ὁ
Δινδόρφ. τὴν συνήθ. γραφήν· εἴην, ἦτις εἴνε ἀρ-
μοδιωτάτη εἰς τὴν ἔννοιαν. Ὁ δὲ Σπίτζερ δια-
τηρῶν καὶ αὐτὸς τὴν γραφ.· εἴην ἐκλαμβάνει αὐ-
τὴν εὐκτι. τοῦ· εἶμι.—Ἐν δὲ Ἰλ. A 762 ἀντί
τοῦ ἔην γράφεται μετὰ τοῦ Σπίτζερ. ἔον), ὅ·
ἐν. ἦσθα καὶ ἐπ. ἔησθα (ἐν Ἰλ. E 898 παρε-
δόθη ὁ Σπίτζερ. ἀρχαίον τινα σχηματισμὸν·
ἦσθας, ὃν ἀπορρίπτει ὁ Δοδεκκ.) γ'. ἐν. ἦν,
ἐπ. καὶ Ἰων. ἔην καὶ ἐπ. ἦην, ἦεν, ἔσκε, ὅ·
δύκ. ἦστην E 40, ὅ· πληθ. ἦτε Π 557, γ'.
πληθ. ἦσαν, καὶ πολλάκι· ἐπ. καὶ Ἰων. ἔσαν
(ἐν Ὁδ. ω 406 ὁ μὲν Ἀρίσταρχος· ἔγραψεν·
εἶατο ὡς γ'. πληθ. Ἰων. ἀντί τοῦ ἦντο, ἐκ τοῦ
μέσ. παρατ. ἦμην· τῶν δὲ νεωτέρων πολλοὶ γρά-
φουσιν· εἶατο=ἦντο, ἴδε ἡμῖς). Μῆλλ. ἔσομαι
σπανιώτερον, συγχύτερον δὲ τὸ ἐπ. ἔσομαι, ὅ·
ἐν. συνήθ. τὸ ἐπ. ἔσσαι, τὸ δὲ ἔσαι μόνον A
363, γ'. ἐν. ἔσται, Δωρ. ἔ· ἐπ. ἔσσειται B 393,
N 347 (ἀπερρίπτεται, τ 302) ὅ· δύκ. ἔσεσθον
η 216 (ὡς γ'. δύκ. π 267), ἄ. πληθ. ἔσμεθα
ε 64 καὶ ἐπικ. σι, ω 432, γ'. πληθ. συνήθ. ἔ-
σονται, τὸ δὲ ἔσονται τῆς μὲν Ἰλ. μόνον A
546, τῆς δὲ Ὁδ. πολλὰκις.—Ἐγκλίνοισι τὸν
τόνον πάντες οἱ σχηματισμοὶ τοῦ ἐνεστ. τῆς
ὀριστ. πληθ. τοῦ παρ' Ὁρμ. οὐδαμοῦ εὐρίσκομε-
ναι. Δὲν ἐγκλίνεται δὲ ὁ τόνος ἐπὶ τῆς 1)
σημ., ὅτε καὶ τὸ γ'. ἐν. τονίζεται· ἔστι. Ὡσαύ-
τως· τονίζεται τὸ πρόσωπον τοῦτο καὶ ἐν ἀρχῇ
πρωτάσας· ἢ μετὰ τὰ μόρια· οὐκ, εἰ, καί, ὡς
ἢ μετὰ τὰ ἐκθιζόμενα· τοῦτ', ἀλλ'. Ὡσαύτως
δὲ καὶ ἀναλογίαν καὶ τὸ ὅ· πληθ. ἔστε ω 351,

ἐν καὶ ὁ Ἀμεί· δὲν ἐγκρίνει ταύτην τὴν
λογίαν.

Σημ. 4) ὡς λ. κατηγορηματικῇ· ἄ.) „εἴ-
μαι“, ὑπάρχω, „τὰ τ' ἔόντα τὰ τ' ἐσόμενα
πρὸ τ' ἔόντα“ καὶ τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα
καὶ τὰ παρελθόντα, A 70, „εἴη κεν καὶ τοῦτο·
δυνατὸν νὰ ἦεν καὶ τοῦτο, „καὶ αὐτὸ εὐπορεῖ
νὰ γένη“ ο 435· ἐτι δὲ=πάρειμι, εἶμαι πα-
ρών, B 431· ἴδω, „εἶμαι εἰς τὴν ζωὴν“, ζω,
„οὐ δὴν ἦν“ δὲν ἔζησε πολὺν χρόνον, Z 431,
„ἐτι εἰσι“ ο 423· ὅθεν οἱ θεοὶ λέγονται „αἰὲν
έόντες“ οἱ αἰώνιοι· „οἱ ἐσόμενοι“ οἱ μεταγενέ-
στοι, Ὁρμ. πλχ. ὅ·) „ἔστι“ μετ' ἀπαρρ.=ἔξε-
στιν, εἴνε δυνατόν, ἐπιτρέπεται, „ἔστι μὲν
εὐδαίην, ἔστι δὲ τερπομένοισι ἀκούειν“ ο 392
„εἴ τί που ἔστιν“ ἄν ἴσως· ἦνε δυνατόν, δ 493·
πολλάκι· μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ· παρ' δύναμιν οὐκ
ἔστι πολεμίζειν· N 787, „οὐπω· ἔστι καταδή-
μεναι“ M 65, πρὸλ. ε 437, γ 460. Τὰ πρόσω-
πον τίθεται συνήθως ἐν τῇ τοιαύτῃ φρ. κατὰ
δοτ. ἀλλὰ καὶ κατ' αἰς. E 63, ε 340· γ.)
„ἔστι“ μετὰ δοτ. τοῦ προσώπου· ἔστι μοι=εἴνε
εἰς ἐμέ, δηλ. ἔχω, „εἰσὶν μοι παῖδες“ K 470,
πρὸλ. υ 365, ψ 24 κ. ἄ. καὶ ἐπὶ καταστάσεων,
„σοὶ κατηφαίη καὶ ὄνειδος· ἔσται“ ὁά ἔχη· κα-
τήφειαν καὶ ὄνειδος, P 557, „ὄφρα οἱ εἴη πύ-
νεν“ διὰ νὰ ἔχη νὰ πίνῃ, ε 248, πρὸλ. ε 304.

2) ὡς ῥ. συνδετικόν· „εἶμαι“, ὁ συνήθως
συνήθως οὐσιαστικὸν ἢ ἐπιθ., ἀλλὰ ἢ ἀπὸ τοῦ
οἶον, „ἀκέων, ἀκὴν“ Δ 22, ε 82, „ἐγγύς“, ὅπ.
ἴδ., κ. ἄ. „Κουρήτεσι κακῶς· ἦν· οἱ Κουρ. εἴ-
χον κακῶς, I 551. „διαγνώναι χαλεπῶς· ἦν·
χαλεπῶς· εἶγε, χαλεπὸν ἦν, H 424· ἔστιν οὐ-
τως· ἔχει οὕτως, Ω 373, πρὸλ. κ 446. (|| Τὴν
μετ' ἐπιρρ. συντάξιν τοῦ· εἶμι ἔχει καὶ ἡ καθο-
μιλ. „ἔσαι εἴνε, καλὰ εἴσαι· πῶς· εἴσαι·
ἀσχημα εἴμεθα“ ὅ·) μετὰ γεν. σημ. τὴν
κτῆσιν, ἢ τὴν καταγωγὴν· „αἵματος· εἰς ἀγαθοῦ·
εἴσαι (κατάγεσαι) ἀπὸ καλὸ αἷμα, δ 644, ἢ τὴν
ὕλην· „οἵμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο“ A 24· γ.)
μετὰ μετοχ. χρησιμεύει εἰς περιφρασιν καὶ μά-
λιστα χρόνων ἱστορικῶν, „τετελήστε, εἰμέν=τε-
τέλκαμεν, E 873, „βλήμενος ἦν“ Δ 241. (||
Ἐντεῦθεν ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐν τῇ καθομιλ. περιφρα-
στικοῦ παρακειμένου, ὅστις καὶ μόνος ἐπικρα-
τήσας παρηγκώνισεν τὸν μονολεκτικόν· „εἴνε
γραμμένοι, εἴνε καυωμένοι, εἴνε ραυμένοι“ ἀντί
τοῦ· γέγραπται κτλ. καὶ ἐνεργ. „ἔχω γραμμέ-
νον κτλ.“ ἀντί τοῦ· γέγραφα κτλ.) ὅ·) μετὰ
δοτ. τοῦτε προσώπου καὶ τῆς μετοχ. σχηματί-
ζει φράσεις· „ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένῃ εἴη“ εἰς ἐμέ
δὲ θὰ ἦτο εὐχάριστον, E 408. 3) μετὰ προθ.
„ἐκ πατρὸς· ἀγαθὸς εἶναι· κατὰγεσθαι, E 443,
„εἰμ' ἐκ Παιονίης“ εἶμαι ἀπὸ τῆς Παιονίας, Φ
454, Ω 397. Τὸ εἶμι συχνότατα παραλείπεται,
μάλιστα μὲν χρόνον ἐνεστ. τῆς ὀριστ. B 438, Γ
391, Θ 230 κ. ἄ. (ἐτι δὲ καὶ κατὰ μετοχ. Θ
397)· ἡπάντως τὸ τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων, ὡς

της υποτακτ. μετά τὰ ἀναφορ. καὶ τὸ μόριον Κέν, Ε 376, καὶ τῆς προστ. Ν 95.

ΕΙΜΙ (θεμ. Ια), ὄριστ. ἐνεστ. β'. ἐν. Αιολ. εἴ-
σθα, Κ 450, π 69· προστ. Ἰθι, ἴδ. τὴν λ. ἰδι-
αιτέρως: ὑποτ. ἴω, ἴης, ἐπ. ἴησθα, Κ 67, ἴη
καὶ ἐπ. ἴησι, ἀ. πληθ. ἴομεν ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἴω-
μεν, γ'. πληθ. ἴωσι εὐκτ. ἀ. ἐν. ἐπ. εἴην Ο 82
(|| ἀλλ' ἐνταῦθα ὀρθότερον ἐκλαμβάνεται ὡς εὐκτ.
τοῦ ἐνεστ. εἰμί: „εἶθε νὰ ἦμην, ἄς ἦμην ἐκεῖ
καὶ ἐκεῖ“, ὅπου πρότερον δηλ. ὑπῆγε) γ'. ἐν.
ἴοι, ἐπ. εἴη Ω 439, Ξ 496 (|| καὶ ἐνταῦθα ὀρ-
θότερον λαμβάνεται ὡς εὐκτική τοῦ ἐνεστ. εἰμί,
ἴδ. κατωτ.) καὶ ἰεῖη Τ 209· ἀπαρρ. ἰέναι πλχ.
ἐπ. ἴμεν πλχ. καὶ ἴμεναι σπανίως ἐν Ἰλ. (δισ-
τίμεναι) Ζ 393, π δὲ Ὅδ. πλχ. (ἐνθα ὁ Βέκκ.
ἐν τῇ Β' διώρθωσεν εἰς: ἰέναι) καὶ ἴμεναι Υ
365· μετοχ. ἰών. Παρατ. ἦιον, ἴων. καὶ ἐπ.
ἦια, β'. ἐν. ἦιες καὶ ἐπ. ἦες, γ'. ἐν. ἦιεν, ἦιε
καὶ συνηρ. ἦεν, ἦε καὶ ἐπ. ἦεν, ἦε, γ'. δυϊκ.
ἐπ. ἴτην, ἀ. πληθ. ἐπ. ἦομεν κ 251, λ 22, γ'.
πληθ. ἦιον καὶ ἦισαν, ἐπ. ἴσαν. Ἐκτός δὲ
τούτων ὑπάρχει καὶ τις μέσ. μέλλ. εἶσομαι καὶ
ἀορ. ἀ. εἰσάμην (ἴδ. σημ. Β') εἰς οὓς δύναται
νὰ καταλεῖξαι τις καὶ τὸν ἐνεστ. ἴομαι (ἴδ. τ. λ.).
Ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. ἔχει καὶ παρ' Ὁμ. ἥδη μελ-
λοντικὴν σημασίαν. ἴδ. Α'.) 2) γ', ἀν καὶ διατη-
ρεῖ ἔτι καὶ τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν.

Θεμελιώδης αὐτοῦ σημασία: ὑπάγω („πάω“) „πηγαίνω“ (ὀρθότερον „παγαίνω“). Α'.)
Ἐνεργ. 1) κυρ. διὰ τῶν ποδῶν κινεῖσθαι, βα-
δίτω. ἔρχομαι ἢ πηγαίνω, ὁδεύω, πορεύο-
μαι· μετ' ἐπιφθ. τρόπου «ἀκὴν, σιγῇ» Ἰλ. πλχ.
«καῖς, θύραζε, οἰκαδς, εἰσω, ἄσπον» Ὁμ.
«αὐτὶς ἰέναι» ἀπιέναι, ἐπανερχεσθαι Κ
468· «ἰέναι ἀντία, ἀντίον, ἄντα τινός» ὑπάγω
ἐναντίον τινός, ἴδ. τὰς λ.· μετά προθέσεων «εἰς
τι, ἐπὶ τι, εἰς Ἀἴδα» (ἴδ. Ἀΐδης)· Ὁμ. πλχ.
«ἐπὶ δόρπον» θ 395, «ἐπὶ τινα» πρὸς τινα, Κ
55 καὶ ἐναντίον τινός· ἐχθρικῶς, Ω 43 «κατὰ
στρατόν, κατὰ λαόν, μετά λαόν» ἐν τῷ στρατο-
πέδῳ, μεταξύ τῶν στρατιωτῶν βαδίζω, Β 444,
463, πρβλ. Π 789, Η 307, «μετὰ οἰνοποτή-
ρας» θ 457, «ὑπὸ γαῖαν» ὑπὸ τὴν γῆν, Σ 333,
«πρὸς ἢ παρὰ τινα» πρὸς τινα, Ὁμ. πλχ. τὸ δὲ
«παρὰ ῥέον, παρὰ θῖνα» κατὰ μήκος ἢ κατὰ
τὴν ἔκτασιν τοῦ ρείθρου, τοῦ αἰγιαλοῦ, λ 22, δ
433, «ἐκ τινος» ἐξέρχομαι, Δ 415 κ. ἀ. «διὰ
τινος» π 335. Τὸ αὐτὸ σημ. καὶ ἄνευ τῆς Διά,
μετὰ μοναχῆς γενικῆς, «ἰὼν πεδίοιο» πορευόμενος
διὰ τῆς πεδίουδος, Ε 597. Ὁ πρὸς ὃν ὅρος, ἢ τὸ
τέρμα τῆς κινήσεως ἐκφέρεται κατὰ μοναχὴν
αἰτ. «ἡμέτερον δῶ» α 476, «χορόν Χαρίτων»
σ 194. Ἀλλ' ἢ αἰτ. αἴτη δὲν πρέπει νὰ συγγέ-
ται πρὸς τὴν αἰτ. τοῦ ἀντικειμένου: «ὁδὸν ἰέ-
ναι» πορεύομαι ὁδόν, „πηγαίνω τὸν δρό-
μον“, κ 403. Μετὰ μετοχ. τοῦ μέλλ. σημ. ὅτι
ἡ κίνησις γίνεται μὲ τὸν ἀμεσον σκοπὸν πράξεως
«πρὸς», «εἰσι μαχησόμενος» πηγαίνει ἵνα πολέ-

μησῇ, εἰς τὴν μάχην, Ρ 447· ὡσαύτως καὶ μετά
ἀπαρρ. τοῦ μέλλ. Ο 544, (ὅπου καίτοι τὸ ῥῆμα
μέσον: «τῷ μὲν εἰσασθῆν—τὸςχε' ἀπ' ὧμων
συλίσαι») ἢ καὶ ἄλλου χρόνου «εἴη τις εἰπεῖν»
ἄς ὑπάγῃ τις: νὰ εἴπῃ, Ξ 496. (|| Ἀλλὰ τὸ χω-
ρίον τοῦτο ἐρμηνεύεται ὀρθότερον, λαμβανομέ-
νου τοῦ εἴη ὡς εὐκτικῆς τοῦ ἐνεστ. εἰμί· καὶ
τότε ἡ ἐννοία εἶνε: ἄς ἴπῃ τις, ἄς εὐρίσκειτο τις
πρόθυμος νὰ εἴπῃ). 2) μεταρ. ἀ.) ἴπταμαι,
πατώ ἐπὶ πτηνῶν, Π 756, χ 304 καὶ ἐντόμων,
δ 87· β'.) «ἐπὶ νηὸς ἰέναι» πλέω, Ὅδ. γ'.) ἐπὶ
πραγμάτων, γωρῶ, εἰσχωρῶ, «πέλεκυς εἰσι
διὰ δουρός» Γ 64, (ἴδ. καὶ σημ. Β') «κατὰ λαί-
μόν ἰεῖη—βροχῶς», «καταβιβάνει», Τ 209· ἐπὶ
νέφους, καπνοῦ, θυέλλης, ἐπερχομαι, ἀνέρχο-
μαι, κατέρχομαι, Δ 278, Φ 522, Ν 796·
ἐπὶ ἀστρων: ἐπιτέλλω, Χ 317, Ψ 226 ἐπὶ τοῦ
ἡλίου: ἀνατέλλω, κ 491· «τέταρτον ἔτος· εἰσι· θὰ
παρέλθῃ, θὰ τελειώσῃ, τρέχει, „πάει“ (,εἶνε
τώρα τρία χρόνια ἔς τὰ τέσσαρα“) 6 89 (κατὰ
τὸν Εὐστάθ. καὶ ἄλλους: ὁ δὲ Νίσιος ἐρμηνεύει:
θὰ ἔλθῃ τὸ τέταρτον ἔτος, ὅπερ ἀντιβάνει εἰς
τούς στίχ. 406 καὶ 407). Β'.) Τὸ μέσον ἔχει
τὴν αὐτὴν σημασίαν ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. «Ἐκτὼρ
ἀντ' Ἀλάντος εἰσάτο» Ο 445, χ 89 κ. ἀ. «ἐς
περιωπὴν» ἀναβαίνει εἰς τὴν σκοπιάν, Σ 8, ἐπὶ
δόρατος, βέλου: κ.τ.τ. «διαπρὸ δὲ εἰσάτο» διηλ-
θε, Δ 438, Ν 491 κ. ἀ. «ἄλλον σκοπόν» εἰς
ἄλλον σκοπὸν θὰ τραπῶ, θὰ ὁρμήσω, χ 7. [Τὸ
εἶνε βραχύ· μόνον δ' ἐν τῇ: ἴομαι ἐνίοτε χάριν
τοῦ μέτρου μακρόν, ἴδ. ἸΕΜΑΙ].

Εἶν, ποι. ἰδίως ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔν, ὅπ. ἴδε.

Εἰνάετες [..] (εἰνάετες), ἐπ. ἐπὶρ. (κυρ. οὐδ.
τοῦ ἐπὶρ. εἰναετής, ἐκ τοῦ: ἐννέα ἔτος) ἐπὶ ἐν-
νέα ἔτη, Σ 400, δ 418, Ξ 240.

Εἰνάκις [..], ἐπὶρ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐννέας ἢ
μᾶλλον ἐνάκις=ἐννεάκις, „ἐννέα φοραίς“, Ξ
230 †.

Εἰνάλιος [..], η, ον, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐνά-
λιος, θαλάσσιος, «κῆτος» τέρας θαλάσσιον, δ
443 (ἀθετεῖται ὁ ς. ὑπὸ τοῦ Δυντξέρ.), «κορώνη»
Ὅδ. ε 67.

Εἰνάνιτις [..], ἐπ. ἐπὶρ. (ἐννέα, νύξ) ἐπὶ
ἐννέα νύκτας, Ι 470 †.

Εἰνάτερες [..] (εἰνάτ.), αἰ, ἐπ., αἰ γυναι-
κες τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλας, σύννυμ-
φοι, „συννυφάδες“ Ἰλ. Ζ 378, Χ 473, Ω
769. (Ὁ ἐνικός μόνον παρὰ τοῖς γραμματικοῖς.
Ἐτυμολογεῖται δὲ κατὰ μὲν τὸν Δοιδερίλ. ἀπιθά-
νω: ἐκ τοῦ: ἐνναίω. || κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον
καὶ τοὺς νεωτέρους γλωσσολόγους: λ. πρωτότο-
πος, συγγενής τῇ Λατ. janiti-i-c-es καὶ Σλαβ.
jeitunji).

Εἰνάτος, η, ον, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐννατος.

Εἰνεκα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. ἀντὶ τοῦ ἐνεκα,
ὅπ. ἴδε.

Εἰνί, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔν, ὅπ. ἴδε.

Εἰνόφιος [..], η, ον, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐνό-

διοι (δδοι), ὁ ἐν τῇ δδῳ, ὁ κατὰ τὴν ὁδόν, Π 260 γ.

ΕΙΡΟΣΙΓΑΙΟΣ, ἴδ. ΕΝΝΟΣΙΓΑΙΟΣ.

ΕΙΡΟΣΙΓΑΛΟΣ, οὐ (ἐνοσι, φῶλλον), εἰσὶν κινησιφύλλος, ἡ σεισιφύλλος, ὁ κινῶν, σείων τὰ φύλλα του, ἐπ. ἐπιθ. ὁρέων, ἢ διὰ τὸ συνδεδῶν καὶ ἀνεμῶδες αὐτῶν, Β 632, ε 22 κ. α.

ΕΙΣΑΕΚΕ, ἴδ. ΕΙΚΕ.

ΕΙΟ, ἐπ. γεν. ἀντί τοῦ οὐ, ἐαυτοῦ, Δ 400. «ἀπό εἰο» ἀφ' ἐαυτοῦ, γ 19.

ΕΙΟΚΙΛΙΑΙ, ἴδ. ΕΙΟΚΑ.

ΕΙΟΣ, ἴδ. ΕΙΩ.

ΕΙΠΑ, ΕΙΠΕΜΕΝΑΙ, ΕΙΠΕΜΕΝ, ἴδ. ΕΙΠΟΝ.

Εἰ περ, ἂν ἄλλως, ἂν τῷ ὄντι μεθ' ὀριστ. Ν 464, ν 443· συνήθως σημαίνει ἂν καί, δεδόσθω ὅτι, καὶ ἂν, ὅσον καὶ ἂν, Δ 460, Π 47, θ 408 κ. α. καὶ συντάσσεται μετ' εὐκτ. σπανίως· μὲν μοναχῆς· υ 42, 49, συνηθέστερον δὲ μετὰ τοῦ Ἄν ἢ Κέν· Β 423, 597 κ. α. Συνηθεστέρᾳ μετὰ τὰ μόρια ταῦτα εἶνε ἡ ὑποτακτὴ μετὰ τοῦ Ἄν ἢ Κέν· Α 580, θ 355 κ. α. συνηθεστάτη δὲ μοναχῇ ἡ ὑποτακτὴ· Α 81, Δ 55, α 488 κ. α. πλγ. (Κατὰ τὸν Ἄρεν· τίθεται ἡ μὲν ὀριστ. ὅταν ἡ ὑπόθεσις ἀναφέρεται εἰς τὸ παρελθόν ἢ περιέχῃ καὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ μὴ γεγεννημένου (μὴ πιστευτοῦ), ἡ δὲ εὐκτ. καὶ ὑποτακτὴ ὅταν ἡ ὑπόθεσις θεωρεῖται ὡς ἐν τῇ παρόντι ἢ μέλλοντι ἔχοντα χώραν ἢ ὡς γενικὴν τινα ἐννοίαν ἐκφράζοντα ἄνευ μερικωτέρου χρονικοῦ προσδιορισμοῦ. Εἰς δὲ τὰ χωρία τὰ πρὸς τοῦτον τὸν κανόνα διαφωνοῦντα· 135 «εἴπερ ναίει» καίρ 44 «εἴπερ μηνίει» ἀποκαθιστᾷ ὁ Ἄρεν· τὴν ὑποτακτικὴν ἐν δὲ τῇ Η 447 «εἴπερ ἀδείης τ' ἐστὶ καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος» διορθώνει μὲν «εἴπερ τ' ἀδείης καὶ αἰεὶ μόθου ἔστ' ἀκόρητος» ἐκλαμβάνει δὲ τὸ «ἔστ'» ὡς μέλλοντα (ἴδ. η 321) ἀντί τοῦ ἔστιαι, ὅπερ διὰ τὴν πρὸς τὴν ὑποτακτικὴν συγγένειάν του δύναται ἐνταῦθα νὰ τεθῇ ἀντ' αὐτῆς).—Τὸ «εἴπερ γάρ κ' ἐθέλησιν Ὀλύμπιος»—εἰς ἐδέων στυφελίαι· Α 580 εἶνε κατὰ τὴν συνήθη στίξιν πρότασις ὑποθετικῆς, τῆς ὁποίας ἀποσιωπᾶται ἡ ἀπόδοσις· δύναται ἡ δύναται ἂν, ἥτι· ἐξάγεται ἀεὶ τῆς ἐπισηρομένης αἰτιολογίας «ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος». Ὁ δὲ Γερμ. μεταφρ. Οὐόσσος· στίξων μετὰ τὸ· «Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς», ὅπου κατ' αὐτὸν λήγει ἡ ὑπόθεσις, δέχεται τὰ λοιπὰ· «εἰς ἐδέων στυφελίαι» (εὐκτικ.) ὡς ἀπόδοσιν (ἢ ἄλλὰ κατὰ ταύτην τὴν στίξιν καὶ ἐρμηνείαν δὲν εὐδοῦνται ἡ εὐκτικῇ).

Εἰ ποθεν, ὑποθετικῶς, ἐάν ποθεν, ἂν ἀπὸ κανένα μέρος, I 380· ἐν πλαγίῳ ἐρωτηματικῇ λόγῳ, α 415.

Εἰ ποθι, ποι. ἀντί τοῦ· εἴ που, ἂν πουθενά, Ὅδ. μ 96, ρ 495.

Εἴπον, ἐπ. εἴπον, Ἰων. θαμῆς. εἴπασκον, ὅποι· εἴπω καὶ ἐπ. εἴπωμι γ 392, δ'. ἐν. ἐπ. εἴπησθα, εὐκτ. εἴποιμε, ἀπρρ. εἴπεν, μετογ. εἴπῶν, προστ. εἰπέ, ἐκ δὲ τοῦ α. ἀορ. εἶπα,

β'. πληθ. εἶπατε γ 427, ρ 198 (δ' Ἀρίσταρχος ἔγραψε καὶ εἶπας ἀντὶ τοῦ· εἶπα· Α 552, Δ 25)· ἐνταῦθα ἀνέκει καὶ ὁ δεύτερος· ἐπ. τύποι· εἴπεται. Ἡ λ. ἔχει τὸ διγαμία· Ροῖπον, εἴρπον, ἔρ—Σημ. λέγω, ὁμιλῶ, Ὁμ. πλγ. μετ' αἰε. πράγματος· «ἀτάσθαλον» γ 314 κ. α. «περί τινος» ο 347. «ἀμύρι τι» ε 354 καὶ μετὰ μοναχῆς γενεῖ. «εἰπέ μοι πατρός»· εἰπέ μοι περὶ τοῦ πατρὸς λ 174· «εἰπὲν τινι ἢ πρὸς τινα» μετ' ἀπαφρ.=κελεύω, λέγω πρὸς τινα νὰ κάμῃ τι, ο 76, γ 262· «ἐν τισι» μεταξὺ τινων, «ἐν Ἀργεῖοις μύθον» Ψ 271 κ. α. ὡσαύτως· καὶ «μετὰ τισι» π 336. Μετ' αἰε. δὲ προσώπου· α.) παραγορεύω τινά, Μ 240, Ρ 237. β.) ὀνομάζω, λέγω, ἀποκαλῶ τινα, Α 90, «ἐσθλόν τινα» τ 334 γ'.) περὶ τινος· ὁμιλῶ Ζ 479 (ἐνθα τὸ «ἐκ πολέμου ἀνιόντα» ἀποδοτέον εἰς τὸ «εἴπῃσι» θὰ εἴπῃ τις περὶ αὐτοῦ ἐπανερχομένου ἐκ τοῦ πολέμου)· «εὖ εἰπὲν τινα» καλῶς περὶ τινος· ὁμιλῶ, α 302.

Εἴ ποτε, 1) ἐν ὑποθετικῇ λόγῳ ἂν ποτέ, ἂν καμμίαν φοράν, μεθ' ὀριστ. Α 39, 394, μεθ' ὑποτ. Α 340 «εἴ ποτε δὴ» ἂν δὲ καμμίαν φοράν Α 503 (ἢ ἐνθα τὸ Δὴ καθιστᾷ βεβαιωτέραν τὴν ὑπόθεσιν)· «εἴ ποτ' ἔην γε» ἡ φρ. αὐτῇ ἐκφράζει ἀλγεῖναι ἀνήμεναι ἀγαθοῦ ὑπάρχοντος· ποτε, ἀλλὰ μεκείνι ὑπάρχοντος, (1. διὰ τὴν στέρησιν τοῦ ὁποίου, ὀλίγον χρόνον διαρκέσαντος, τοσοῦτον σήμερον λυπεῖται τις ὥστε ἀμφιδάλει ἂν ποτε ὑπῆρξε!) ὅσον «δαρὸν αὐτὰ ἐμὸς ἔσκα, εἴ ποτ' ἔην γε» Γ 180, ο 268 (ἀντ. τοῦ Γε) Α 762, Ω 426, τ 315, ω 239. 2) Πάντῃ λοιπὸν ἀπὸ θανάτου ἢ τοῦ Γ. Κουρτίου ὡς ὡς· ἡ ποτ' ἔην γε). 2) ἐν πλαγίῳ ἐρωτηματικῇ λόγῳ, ἂν ποτέ, μετ' εὐκτ. Β 97 κ. α. πλγ. εἴ ποθι, ἂν πουθενά, ἂν ἴσως, εἴτε ὑποθετικῶς· εἴτε ἐν πλαγίῳ ἐρωτήσεως, Γ 450, δ 493.

Εἴ πως, ἂν κἀπως, ἂν ἴσως, ἂν εἶνε τρόπος, ὑποθετικῶς· τε καὶ ἐν πλαγίῳ ἐρωτήσεως, Ν 807, κ 447.

Εἴραφιότης [ν.ν.], οἱ, ὁ, κλητ. Εἴραφιότης, ἀόριστον ἐπιθετον τοῦ Βάκχου, Ἰλ. 25, 2. ἀμφιόλου παραγωγῆς. Πιθανῶς κατὰ τὸν Οὐέσσιν· ἐκ τοῦ ἔρραος (ἔρραος)=κρίως, κριτικῆς φωνῆς, ἐρίφειος· κατὰ δὲ τὸν Πούγιον ἀνωμαλίζετο καὶ Ἐρραος· ἐκ Βάκχου καὶ Ἐρίφῃ ἡ τροπὸς αὐτοῦ. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἔρραως, οἰονεῖ· στεφανοειδέης, ἐστεφανωμένος).

Εἴργα, ἴδ. Εἴργα.

Εἴρερος, ὁ, δουλεία, δουλοσύνη, αἰγυμλῶσις, ἢ ἄλλως δεσποτικήριον θ 529 γ. (Παράγεται πιθανῶς ἐκ τοῦ 4 εἴρω, ὅπερ ἀνάγεται εἰς τὴν ῥίζαν εἴρ, ὅθεν εἴρων).

Εἴρεσιαι, αἱ, πόλεις τῆς· Ἐστιαίουδης Θεσσαλίας, Ἰ. Ἀπ. 32. Ὁ Βαουμέστερ γράφει ἀντὶ τοῦ «τ' Εἴρεσιαι» κατὰ τὴν διορθώσιν τοῦ Ῥυγκηνίου Πειρασίαν· ὁ δὲ ἴλεγεν ἐννοεῖ διὰ πόλιν, ἀλλὰ νῆσαν τὴν Jurethiam τοῦ Πλινίου.

ΕΙΡΕΣΙΝ, ἡ (εἰρεσι) κωπηλασία *Οδ. κ 78, λ 640, μ 225.

ΕΙΡΕΣΙΩΝΗ, ἡ (εἰρος) κυρ. κλάδος ἑλαίας Ξ-ρια καὶ καρπὸν ἀπαργάας περιεστεμένους, τὸν ὁποῖον ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰς ἑορτάς τῶν Πυα-νιῶν καὶ Θαρρηλίων πῶδες ἀμφιβαλεῖς ἐν ἔ-σμαι περιέφερον καὶ ἐκρέμων εἰς τὰς θύρας τῶν οἰκῶν, (|| ἀνάλογόν τι πρὸς τὸν παρ' ἡμῶν ἀν-θινον ἢ ἄλλως γλοερὸν στέφανον τὸν κατὰ τὴν πρώτην Μαΐου ἀνοθεῖν τῆς εἰσόδου τῶν οἰκῶν κρεμώμενον, τὸν καὶ αὐτὸν Μαΐαν καλούμενον) ἔπειτα τὸ ἔσμαι τὸ ψαλλόμενον κατὰ τὴν παρα-πομπὴν τῆς Εἰρεσιώνης καὶ τέλος πᾶν ἀρχαῖον ἑταιρικὸν ἔσμαι, ὅσον τὸ ἰε. τῶν Ὀμηρικῶν ἐπι-γραμμάτων, τὸ ἐπιγραφόμενον Εἰρεσιώνη.

ΕΙΡΕΤΕΡΙΑ, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἑρέτρια, γνω-στὴ πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, Β 537.

Εἰρη, ἡ, τόπος συνελεύσεως, «βουλευο-τήριον, ἀγορά» (κατὰ τὸν Σχολ.) κατὰ πληθ. Σ 534 f. Εἰκάζουσι τινες ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ εἰρη.

ΕΙΡΗΜΑΙ, ἴδ. εἰρη.

ΕΙΡΗΝΗ, ἡ (1 εἰρω || κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ εἰρω, οἵοντι: τὸ ἀπὸ κοινοῦ εἰρημένον, τὸ συνωμολογημένον) εἰρήνη, ω 486. «ἐπ' εἰρή-νης» Β 797, I 403.

ΕΙΡΙΟΝ, τό, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔριον, ὅπ. ἴδ.

ΕΙΡΟΚΟΜΟΣ, ον (εἰρος, κομῆς) ὁ ἐργαζόμενος τὰ ἔρια, ἐριουργός, Γ 387 f.

ΕΙΡΟΜΑΙ, ἰων. καὶ ἐπ. β., ἀποθ., ἀπαρμφ. εἰρεσθαι παρατ. εἰρόμην μελ. εἰρήσομαι η 237.

1) κυρ. κάμνω νὰ μοὶ εἰπωσιν ἢ λέγω δι' ἄλ-λου ἑαυτοῦ, ἐπομ. ἐρωτῶ, τινά, Α 555 «θεῶν βουλὰς» ζητῶ τὴν γνώμην τῶν θεῶν, συμβου-λεύομαι τοὺς θεοὺς π 402, περὶ τίνος προσώ-που Ζ 239, Ω 390. τί Κ 416, τινά τι=τινὰ περὶ τίνος, η 237, θ 519. ὡσαύτως καὶ λ 570 (ἐνθα ἡ «ἀμφί» πρὸς τὸ «ἡμεῖνοι καὶ ἐσταό-τες» συναπτὰ, ἴδ. ἀίκη 2) ἐν τέλει «ἀμφί πόσι» περὶ τοῦ συζύγου τ 95. «πόσις περὶ νό-στιμον ἡμαρ» περὶ τοῦ συζύγου τὴν ἡμέραν τῆς ἐπανόδου: τότε θὰ ἐπιστρέψῃ, ρ 571. ἴδ. καὶ ΕΡΟΜΑΙ. 2) λέγω=εἰρω Β).

ΕΙΡΟΠΟΚΟΣ, ον, ἐπ. (εἰρος, πόκος) ἐρίου πό-κους ἔχων, πολύμαλλος, «μαλλιαρός», ἐπὶ θ. τῶν προβάτων, Ε 137, I 413.

Εἰρας, τό, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἄλλ. ἔρος, ἔριον, «μαλλί» *Οδ. δ 435, I 426.

ΕΙΡΙΑΤΑΙ, ΕΙΡΙΟΜΑΙ, ΕΙΡΙΩ, ἴδ. εἰρη.

1) Εἰρω, ποι. (ρίζα: fer, Lat. sero) μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. ἐρμένος (ἐΐερ-μένος) καὶ ὑπερσ. ἔρωτο (ἐΐρωτο), συνείρω, συναρμολογῶ, συνθέτω, «ἀραδιάζω, ὀρ-μαθιάζω» «ὄρμος ἡλέκτροισιν ἐρμένος» ὄρ-μος συγκείμενος ἐξ ἡλέκτρων σ 296, Γ. Ἀπ. 104, «ἐρωτο» α 460.

2) Εἰρω, μελ. ἐρέω, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐρῶ παθ. παρακ. εἰρημαί ὑπερσ. γ'. ἐν. εἰρητο

μετ' ὄλ. μελ. εἰρήσομαι παθ. ἀορ. ἀ. μετοχ. ῥηθεῖς. Ὁ ἐνερ. εἶνε μόνον ἐπ. καὶ εὐρίσκεται μόνον καθ' ἐν. ἀ. πρὸς. δ 462, λ 136, ν 7. τοῦ δὲ μέλλοντος ὁ συνήθης τύπος εὐρίσκεται Γ. Δῆμ. 406.—Σημ. Δ'.) Ἐνεργ. 4) λέγω, ὀ-μιλῶ τι Δ 363, «οὐ μὲν τοι μέλει εἰρήσεται αἶνος» δὲν θὰ ἦνε εἰς μέτην (δορεῖν) εἰρημέ-νος ὁ ἑπανός σου Ψ 798, «τίνι τι» Α 297.

2) ἀναγγέλλω, ἐξαγγέλλω, κοινοποιῶ, «ἔπος» Α 419. «φῶς ἐρέουσα» ἔνα ἀναγγεῖλη τὸ φῶς, ὅτι δηλ. ἐξημέρωσε, Β 49, Ψ 226. Β'.) Μέσ. εἶνε ταυτόσημον τῷ ἐνεργητικῷ Α 513, λ 512. (Ἄλλ' ὁ Φαῖς καὶ Ἀμείς ἐκλαμβάνου-σιν ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα εἰς τὴν σημ. τοῦ ἐρωτῶ (ἴδ. ΕΙΡΟΜΑΙ), ὁ μὲν πρῶτος ἐν τῷ πρώτῳ χω-ρίῳ ὡς ἐρωτηματικὴν παράκλησιν ἐκφράζον (τὸν παρεκάλει καὶ τὸν ἤρώτα νὰ εἴπῃ ναι ἢ ὄχι), ἀμφότεροι δ' ἐν τῷ δευτέρῳ χωρίῳ, ὡς περὶ ἀμοιβαίας ἐρωτήσεως ὄντος, τὸν λόγου.—Πάν-τες οἱ ἀνωτέρω σχηματισμοὶ πλὴν τοῦ ἐνεστώ-τος εἶνε ἐν κοινῇ χρήσει οἱ δὲ ἐλλείποντες ἀνα-πληροῦνται ἐκ τοῦ ἐνεστώτος ΟΗΜΙ καὶ τοῦ ἀο-ρίστου ΕΙΠΟΝ.—Ὁ μελ. ἐρέω=ἐρῶ, θὰ εἴπω, δὲν πρέπει νὰ συγχυθῇ πρὸς τὸν ἐπικ. ἐνεστώτα ἐρέω=ἐρωτῶ).

ΕΙΡΑΤΑΝ, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐρατάν (ὅπαρ μόνον κατὰ παρατατ. εὐρηται: ἡρώτα σ 423 f. || ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα οἱ νεώτεροι ἐκδοταὶ γράφουσιν: εἰρώτα ὥστε ὄχι) μόνον κατ' ἐνεστ. «(ἐ)ρωτῶ» «τίνά τι» περὶ τίνος, (|| καὶ ἡ καθομιλουμένη συν-τάσσει τὸ ῥῆμα μετὰ διπλῆς αἰτ., οἷον «θὰ σέ ῥωτήσω ἔνα πρᾶγμα») *Οδ. δ 347, I 364, ρ 138.

Εἰς, ἰων. Δωρ. καὶ κατὰ τὴν παλαιὰν Ἀττικ. ἔς (ὁ πρῶτος σχηματισμὸς παρ' Ὀμ. μόνον πρό φωνηέντος εὐρίσκεται, ἀλλ' οὐχὶ ἀποκλειστικῶς πρὸ δὲ συμφώνου μόνον ἐν τῷ: εἰσδαινόν, ἴδ. Εἰσβαίνω) πρόθ. συντασσόμενη μετ' αἰτ. ἢ σημαί-νουσα τὴν εἰς τὰ ἔσω ἢ περὶ πρᾶγματος τίνος κί-νησιν. 1) τοπικῶς. α.) εἰς ἐκφρασιν τοῦ τέρματος τῆς κινήσεως, εἰς, πρὸς, «οὐχομαι ἐς Θῆβην» Α 366, δ 214 κ. ἀ. «εἰς ἐλάτην ἀναβαίνω» Ε 287, καὶ ὅταν ἀκόμη τὸ τέρμα ἦνε πρόσωπον, «εἰς Ἀγαμέμνονα» Η 312, «ἐς Μενέλαον» γ 317, πρὸλ. Ο 402, Ρ 709, ξ 127 κ. ἀ. (ἐν οἷς δὲν δύναται πάντοτε νὰ ἀναφῇται εἰς τὸν περὶ τὸ πρόσωπον τοπον ἢ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, ξ 175, Μ 288) μετὰ τὰ ὁράσεις σημαντικῶν ῥή-ματα σημ. τὸν σκοπὸν τῶν βλεμμάτων «ἐς ὧπα ἰδέσθαι» βλέπ. κατὰ πρόσωπον, I 373 κ. ἀ. «εἰς οὐρανὸν ἰδεῖν» ἀναβλέπ. εἰς τὸν οὐρανόν, Γ 364, καὶ μεταφωρ. «ἐς γενεὴν ὁρώων» ἀποβλέπω εἰς τὸ γένος, Κ 239, πρὸλ. σ 219, τ 514. Ἐπὶ δὲ τὸ τέρμα τῆς ἐκτίσεως, οἷον «ἐκ κεφαλῆς—ἐς πόδας ἄκρους» ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, Π 640, πρὸλ. Χ 397. β.) εἰς ἐκφρασιν τῆς νέας καταστάσεως, εἰς ἦν τις μεταβάλλει «τρέπεσθαι εἰς ὀργηστὴν» α 421, «ἵμεν ἐς Θῆβην» τ 429. ὡσαύτως «ἐς μάχην, ἐς πόλεμον ἵμαι» κ. ἀ. τ.

ἔδρ.
ἐμ-
τι.
θα δ
τὴν
ἀν-
107.
μην
εὐ-
τῶ-
γίνε-
ν εἶνε
τοῦ
ἀρα
εἰ-
πος
168
ἀδ-
γον
αἰ
(ὀρ-
συμ-
δ, γ
παν-
ο πρὸς
κλῶτε-
δ.) ἰπ-
ω εἰς
I 765
ἐξῆς:
α ἐπὶ
δν I-
Τσαι
εραί,
καλλο-
ια-
αδᾶ
ἰστο
ἀρσ.
ση-
υν,
ἐδ-
147
ἀδ-
σς.
ρλ.,
ατα-
αι,
α-
λ.,
σς,
διὰ
διγὰμ-
αλ.
ις,
ρι-
I.

πλγ. γ.) εἰς ἔκφρασιν ποσωτικοῦ τέρματος ἢ ἔνδοξιν διαιρέσεως· «ἐς δεκάδας διακοσμηθῆναι» κατὰ δεκάδας διαιρεθῆναι, ταχθῆναι, B 126· δ.) εἰς ἔκφρασιν τοῦ μέτρου ἢ βαθμοῦ· «ἐς δισκουρα λείλειπτο» ὅσον εἶνε τὰ δισκουρα (ἰδ. τ. λ.) Φ 523. 2) χρονικῶς· α.) εἰς ἔκφρασιν τοῦ χρονικοῦ τέρματος, ἔως, μέχρι, «ἐς ἡέλιον καταδύντα· μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, A 601 ἢ πλγ. (καί· κατὰ τὴν περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, γ 138)· «ἐς ἡῶ» λ 375· ὡσαύτως· «ἐς τί ἐτι» ἔως· πότε ἀκόμη, E 465· «ἐς· ὅτε· μέχρις· ὅτου, 6 99· «ἐς· τῆμος·» ἔως· τότε, γ 318 κ. α. τ. δ.) εἰς ἔνδοξιν χρονικῆς διαρκείας, ἐπὶ, «ἐς· ἐνιαυτόν» ἐπὶ ἔν· ἔτος· Φ 444, δ 595, λ 356· «ἐς· Πέρος·» τὸ καλοκαίρι, ἢ ὡς τὸ καλοκαίρι, ξ 384, «εἰς· ὥρας·» κατὰ τὰς ὥρας· «ὥρας τοῦ ἔτους·» αἰτιολογικῶς· α.) εἰς ἔκφρασιν σκοποῦ ἢ αποτελέσματος, πρὸς, «διὰ·» οἷον «ἐς· πόλεμον θωρήσαστο» E 737 κ. α. «εἰπεῖν εἰς· ἀγαθόν» I 402, «μυθεσθαι εἰς· ἀγαθόν» Φ 305 (ὅπου ἄλλοι τὸ «εἰς· ἀγαθόν» εἰς τὸ ἐπόμενον «φρονέων» ἀποδίδουσι ὅχι πιθανῶς)· «πείσεται εἰς· ἀγαθόν» θά πεισθῇ πρὸς· θεοῦ τοῦ, «διὰ τὸ καλόν του», A 789· «ἐς· φόβον ἀνδρῶν» O 310, «ἐς· φιλότητα συνάγειν» συνδιαλλάττειν, Γ. Ἑρμ. 507· «με· μάλ'· εἰς· ἄτην κοιμήσαστο» πρὸς· δασυγίαν μου, μ 372· ὡσαύτως· καὶ «ἐς· μίαν (εἰς· πακ. γνῶμην) βουλευσόμεν» βουλευθέντες ἔλθομεν εἰς· μίαν γνῶμην, ὁμοφρονήσωμεν, B 379· β.) εἰς ἔκφρασιν τῆς σχέσεως ἢ ἀναφορᾶς, ὡς πρὸς· «ἐς· φῶσιν» Βατρ. 32.

Σημ. 1) Ἡ Εἰς κεῖται πολλάκις μετὰ τῶν στάσεων σημαντικῶν ῥημάτων ἀντὶ τῆς Ἐν μετὰ δοτ. ὅπου τὰ ῥήματα ταῦτα περιλαμβάνουσιν ἐν ἑαυτοῖς καὶ τὴν ἐννοίαν τῆς κινήσεως, «ἐφάνη λῆε εἰς· ὁδόν» O 276, «ἐς· πεδίον προφανέντες» Ω 332, «ἐς· θρόνους ἔκοντο» δ 51. 2) Ἡ Εἰς ἐνίοτε κατὰ τὸ φαινόμενον συντάσσεται μετὰ γενικῆς δι' ἑλλειψιν ἐξυπακουομένης αἰτιατ. «εἰς· Ἄλδω» (ἐξυπακ. δόμου) ὡσαύτως· «ἴεν δ'· ἐς· Πριάμοιο» Ω 160, πρβλ. 482, Z 379, θ 418, «εἰς· Αἰγύπτου (ἐξυπακ. ὕδωρ)» δ 581. || Τὴν ἑλλειπτικὴν ταύτην σύνταξιν διασπάζει καὶ ἡ καθομιλουμένη· «ἐς· τοῦ Γεωργίου, ἐς· τῆς θείας μου». 3) Ἡ Εἰς πολλάκις ἀναστρέφεται, τούτεστι κεῖται μετὰ τὴν συντακτικὴν πτώσιν τῆς, «μάχην ἐς·» O 59, γ 437, η 318, ο 544· καθ' ὑπερβολὴν χωρίζεται διὰ πλείονων λέξεων ἀπὸ τῆς συντακτικῆς τῆς· «τὼ δ'· εἰς· ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην» Θ 445· (κατ' ἄλλους· δὲ καὶ ἐνταῦθα εἶνε ἐπιρῥημα καὶ ἐν τῇ «ἐς· δ'· ἐρέταις ἀγείρομεν» A 462, ἐνθα μάλλον εἶνε τῆς, ἰδ. Εἰσαγεῖρα). 4) Ἡ Εἰς πλεονάζει ἐν τῇ ῥρ. «εἰς· ἄλδω» κ 351 κ. α. (|| Ὅμοιος πλεονασμός εὐρίσκεται καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, «ἐπὶ παιζιόθεν, ἀπὸ μικροῦθεν, ἀπὸ τ' ἀρχῆς»).—Ἐν συνθέσει σημαίνει μάλιστα τὴν εἰς· τίς κινήσιν, ἢ προσθήκην.

Εἰς, ΜΙΑ, ἘΝ, γεν. ἐνός, μιᾶς, ἐνός, «ἔνας, μία, ἔνα», ἐπιτίθεται ἐν τῇ ῥρ. «μία μούνη» ψ 227 ἢ «μὴ σῆ» η 65 κ. α. ἢ δι' ὑπερθετικῶς ὡς· «εἰς· οὐρανὸς ἄριστος» M 243, ἢ διὰ τοῦ ἄρθρου «ἡ μία» Γ 272.—Ἐτερος· ἐπικ. σχηματ. εἶνε· ἰοε, ὅπ. ἰδε.

Εἶλα (ῥζα ε-) ἐπ. ἀόρ. ἀ. ἐνεργ. ἑλλειπτικῶς, εἰς· ὅν ὑπάγεται ὡς· παρατατ. τό· εἰσιν (ὅπερ κατὰ τὸν Ἄρην εἶνε ἡμαρτημένος σχηματισμός· ἀντὶ τοῦ· ἔσσαν η 163), μετοχ. ἔσας, ἔσασα, κ 364, ξ 280· μέσ. ἀόρ. ἀ. ἔσκην, γ'. ἐν. ἐπικ. ἔεσσατο ξ 295.—Σημ. «καθίζω, β. λ. λω νά καθίσω», «ἐν κλισίᾳ, ἐς· θρόνον, ἐπὶ θρόνον» Ὅμ. πλγ. «κατὰ κλισίους» κ 233· ἰδρύω, «σταίνω», τάττω, «βαλλω», τοποθετῶ, «εἰσιν (δῆμον) Ἐγερῆ» κατόπισθε, ξ 8 «σκοπὸν» Ψ 359· «εἰσὶ μ' ἐπὶ βουσί» μ' ἔταξεν ἐπὶ τῶν βοῶν, μ' ἔβαλεν ἐπιστάτην εἰς· τὰ βῆδρα, ο 210· «εἰσὶ λόχον» σταίνω καρτέρι, ἐνέδραν, Δ 392, δ 531· «τὴν ἐπὶ· ἡδὲ» Γ. 7, 49· ὡσαύτως· καὶ τὰ μέσον «ἔεσσατο» ξ 295. (Οἱ ἑλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ· ἰαρία), πρβλ. ΕΦΕΙΣΑ.

Εἰσαγεῖρα, μόνον ἐν τῇ σχηματ. Εἰσαγεῖρα [..]. 1) Ἐνεργ. συναθροίζω, συλλέγω εἰς· τι, «ἐρίτας ἐς· νῆα» A 442, π 349 (ἐν τμ.). 2) Μέσ. συναθροίζομαι ἐντὸς· τινος ξ 248· μεταφ. μετ' αἰτ. «θυμόν» ἀναλαμβάνω τὰς· δυνάμεις μου, O 240, Φ 447.

Εἰσάγω, εἰσάγω [..], ἀόρ. β'. εἰσάγαγον, εἰσάγω, «ἐμβάζω», ὁδηγῶ, ἄνω προσδίορ. κ 233· μετ' αἰτ. «Λαοδικὴν εἰσάγουσα» Z 252 (ἐνθα ὁ Σχολ. ἐκλαμβάνει ἀμετάδοτον τὸ εἰσάγουσα· ἀγούσα εἰς· Λαοδικήν, ἐν ᾧ μετέβαινε εἰς· τῆς Λαοδικῆς), «βοῦν» τ 420· μετ' αἰτ. τοπικῆς· «δῶματα, δόλιον» εἰς· τὴν οἰκίαν, Ὅμ. πλγ., ὅθεν καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. «εταίρους Κρήτην» ὁδῶν, τοῦ· εταίρους· εἰς· τὴν Κρήτην, γ 494, πρβλ. δ 43· μεταφ. «ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες» εἰσχευόμενοι τοὺς ὀρητικούς ποταμούς, M 48.—Τὸ μέσ. «ὀργιόνας εἰσαγάγοιτο» νά παραλάβῃ ὡς· ἱερεῖς του, ἢ νά παραλάβῃ ἱερεῖς εἰς· τὸν ναόν του, Γ. Ἀπ. 389.

Εἰσαδρέω, εἰσαδρῶ, εἰσδρῶ, «εἴ· που εἰσαδρήσειεν Ἀλέξ.» ἂν ᾤμελεν ἰδῇ πουθενά· εἰς· τὸ πλῆθος τὸν Ἀλέξ., Γ 450 †.

Εἰσακούω, εἰσακ. ἐπ. ἀόρ. ἀ. εἰσάκουσα, εἰσακούω, ὡς· ἀμετάδ. O 97 †· «φωνήν» Γ. Δῆμ. 285.

Εἰσαλλομαι, εἰλά. ἀποθ. ἀ. εἰσάλλω καὶ ἀόρ. β'. συγκομ. εἰσάλλω, εἰσπηδῶ, πηδῶ μέσα, μετ' αἰτ. «τεταγος, πύλας» Γ. Δ. M 438, 466, N 679.

Εἰσάμην, ἐπ. 1) μέσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ· εἶσα (A). 2) μέσ. ἀόρ. τοῦ· εἰμί, ὅπ. ἰδε.

Εἰσαναβαίνω [..], ποι. ἀόρ. β'. εἰσανέβην, ἀπρρ. εἰσαναδῆναι, ἀναβαίνω καὶ ἐμβαίνω, ἢ ἀναβαίνων ἐμβαίνω καὶ ἀπλῶς

ἀναδαινῶ μετ' αἰτ. «Πῶν» Z 74, «λέχος» Θ 291, «ἀκτὴν» Σ 68, «ὕπερθε» π 449 κ. ἀ. εἰς-ἀν-άγω [..], ἀναδιδάσκω εἰς τι, «τινὰ εἰρερον» ἀπάγουσιν εἰς δουλείαν ἢ εἰς τὸ δεσποτήριον, || ὅπερ πιθανῶς ἔκειτο ἐντὸς τοῦ ἁ-στεος, θ 529 τ.

Εἰς-ἀν-εἶδον [..], ἑλλ. ἀόρ. ἔρριψα τὰ βλέμματά μου ἐπ' αὐτὸν εἰς, μετ' αἰτ. «οὐρανόν» ἀνέβλεψα εἰς τὸν οὐρανόν, *Π. Π 232, Ω 307.

Εἰς-ἀν-εἶμι [..], ἀνέρχομαι εἰς τι «οὐρανόν» περὶ τοῦ ἡλίου ἀνερχομένου (ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ) εἰς τὸν οὐρανόν, Η 423 τ.

Εἰς-άντα καὶ ἐξ-άντα, ἐπ. ἀντικρὺ, κατὰ πρόσωπον «ἐς-άντα ἰδών» Ρ 334, π 458, πρὸλ. ε 217, λ 443 κ. ἀ. «εἰς-άντα ἰδεσθαι» μόνον ε 217.

Εἰς-ἀφ-εἶδον [..], ἕτερος ποι. τύπος τοῦ ἐπομένου, «πατέρα» Ξ 230, χ 99.

Εἰς-ἀφ-εἶδνομαι [..], ἀποθ. μόνον ἐν τῇ ἀόρ. εἰσαφικόμεν, ἀφικουμαι, φθάνω ἔρχομαι εἰς τι, μετ' αἰτ. «Πῶν» Χ 47, «τινὰ» πρὸς τινα, ν 404, ο 38, «κοῖτον σπέος» ἐφικνοῦμαι, ἐπιτογγάνω (ῥίπτων μέσα εἰς) μ 84.

Εἰς-βαῖνω, καὶ ἐσθ. ἀόρ. εἰσέβησα, ἀόρ. β'. ἔβην, 1) μεταβ. μόνον ἐν τῇ ἀόρ. ἀ. εἰς-ἔβην, «ἐμβάδω» (|| ἐν τῇ καθομιλουμένη ὁ ἐνεστ. «σεβαίνω»=εἰσβαίνω ἔχει καὶ μεταβατικήν σημ.) «ἐκατόμβην» ιε 310 ἐν τμ. 2) ἀμεταβ. εἰσέρχομαι, «ἐμβαίνω» καὶ «σεβαίνω» (μάλιστα ὅμως ἐν τῇ ἀόρ. 'σεβήκα) Κ 573· ἀνευ προσδιορ. Μ 59· ἰδὼς· εἰσβαίνω εἰς πλοῖον, ἐπιβιβάζομαι «οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον» (ἰδ. εἰς ἐν ἀρχ.) ι 130, 179 κ. ἀ.

Εἰς-δέρχομαι καὶ ἐσθ. ἀποθ. μόνον κα' ἀόρ. β'. εἰσδρακον, εἰσορῶ, βλέπω μέσα εἰς, βλέπω, διακρίνω «εἰσδρακον ἄντην» εἶδα μέσα ἔς τὰ ῥμάτια, Ω 223, μετ' αἰτ. ι 146.

Εἰς-δύωμαι καὶ ἐσθ. (ἰδ. δύω) εἰσδύω, εἰσχωρῶ, «χώνομαι», «ἀκοντιστὴν ἐσδύσαι» θά εἰσδύσῃ εἰς τὸν ἀκοντισμόν, Ψ 622 τ.

Εἰς-εἶδον, ἐπ. εἰσἰδον, ἑλλειπτικ. ἀόρ. τοῦ εἰσοράω, ὅπ. ἰδε.

Εἰς-εἶμι, ἐσθ. εἶμι, εἰσέρχομαι, «μετ' ἀνέρας» εἰς τοὺς ἄνδρας, σ 184· μετ' αἰτ. μοναγῆς, «οὐκ Ἀχιλλῆος ὀφθαλμοὺς εἴτειμι» δὲν θά ἔλθω (φανερῶθ) εἰς τὰ ῥμάτια τοῦ Ἀχιλλέως, Ω 463.

Εἰς-ελαῖνω, ἐπ. εἰσελάω, ἀόρ. εἰσήλασα, εἰσελαύνω, («παίρνω μ' προστά» καὶ) «ἐμβάδω», «ἵππους» Ο 385· ἀνευ προσδ. «ποιμήν εἰσελάων» κ 83· καίται καὶ ἐπὶ νηός, «ἐνθ' οἱ γ' εἰσελάσαν» (ἐξυπακ. νῆα) κωπηλατοῦντες εἰσήγαγον, προσώρμισαν, «ἐμβάσαν τὸ πλοῖον, ἢ ἐμβήκαν μετὰ τοὺς αἰετὰς» ν 143.

Εἰς-εργῶ (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἐσφερῶ) μέλ. ὤσω, εἰσελεγκῶ, σφύρω μέσα εἰς, μετὰ διπλ. αἰτιατ. «νῆα σπέος» μέσα εἰς τὸ σπήλαιον, μ 317.

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

Εἰς-έρχομαι, ἐσθ. ἐσέρχομαι, ἀόρ. β'. εἰσῆλθον, ποι. εἰσήλθον, εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω, μετ' αἰτ. «Μοχλῆας, πόλιν, τεῖχος κ.τ.τ.» Ὀμ. πλγ., ἀλλὰ καὶ «οἰκόνδε» Z 365 (ἐνθα ὁ Ἄρης καὶ ἄλλοι τῶν νεωτέρων προτιμῶσι τὴν γραφήν: οἰκόνδε εἰσεσεσθ.). Μεταρ. «μῆνος ἄνδρας· εἰσέρχεται» Ρ 157, «πείνη δῆμον» α 407.

Εἶσα (εἰρήση), ἡ, κατὰ τὴν συνήθη γνώμην εἶνε ἐπικόν ἐπίθετον μόνον εἰς τὸ θηλ. γένος εὐρισκόμενον καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐκτενέστερος τύπος τοῦ ἴσος, ὅπερ μετὰ τοῦ προσθέματος ε γίνε-ται: Εἶσαε, Η, ΟΥ (ὅτι ὁ τονισμός Εἶσαε δὲν εἶνε ἁρθός, ἀποδεικνύει ὁ ἀναντιρρήτος τονισμός τοῦ Εἶσαι ὁ ἐν τῇ ε 175 καὶ ζ 271), σημ. ἔρα ἴσος, ἀqualis, ἐν ταῖς ἐξῆς φρ.: ἀ.) «δαῖς εἶση» δαῖπνον ἰσωνέμηταν (ἐν τῇ δηλ. ἕκαστος τῶν δειπνούντων ἴσην μερίδα λαμβάνει) Α 468 κ. ἀ. πλγ., ὁρρότερον: δαῖπνον ἢ γεῦμα ἀρμόδιον, πρέπον, κατάλληλον, δίκαιον, ἀνάλογον (ἰδ. κατωτ.) β.) «νῆες Εἶσαι» ἰσόρροποι: αἱ πρὸς μηδτέραν πλευράν μάλλον ῥέπουσαι, (ἁρ-θότερον ὁ Ἀμείας καὶ ἄλλοι: ἰσόμετροι, ὅ εἰ συμ-μέτρως καὶ κανονικῶς ναυπηγημέναι) Α 306, γ 10 κ. ἀ. γ.) «ἀσπίς πάντοσ' εἶση» ἡ παν-τάχασε ἴση, τουτέστιν ἡ ἐκ τοῦ κέντρου πρὸς ὅλα τὰ μέρη ἐξ ἴσου ἐκτεταμένη: κυκλοτε-ρῆς ἢ εὐκυρτος, Γ 347-476 κατωτ.) δ.) «ἵπ-ποι σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον Εἶσαι» ἵπποι ἐπ' αὐτὴν εἰς τὰ νῶτα εὐθεῖαι («ἵσαι») ὡς ἡ στάθμη, Β 765 (|| ἐνθα ὁρθότεραν προτείνω γραφήν τὴν ἐξῆς: σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον Εἶσαι=κατὰ τὰ νῶτα ἐπὶ στάθμῃ εὐθεῖται, πρὸλ. τὴν φρ. «ἐπὶ στάθμῃν ἰ-θύνειν») ε.) «φρένες ἔνδον Εἶσαι» φρένες ἴσαι πρὸς ἐαυτὰς διαμένονσαι, ἀγαθαί, σταθεραί, ὁρθαί, λ 337, ξ 478, σ 249· (πρὸλ. τῆς καθομιλουμ. τὰς φρ. «ἔχει ἴσιο κεφάλι, ἴσια μυα-λά» καὶ τούναντιον «στραβὸν κεφάλι, στραβὰ μυαλά».)—Κατὰ δὲ τὸν Ἄρην τὸ θηλυκὸν τοῦτο τὸ μέμονωμένον ὡς τὸ «ἀμφιέλισσα» ἔχει ἀρσ. ἄχρ. εἶς, ὅπερ παράγεται ἐκ τῆς βίξ. εἰκ-, ση-μαίνει δὲ ἐπιεικῆς, ἀρμόδιος, προσήκων, κατάλληλος, ἐπομ. ἀγαθός, ὡραῖος· ὡσαύ-τως φρονεῖ καὶ ὁ Γράσοφ, ὅστις τὸ ἐν τῇ Γ 347 διορθώνει «ἀσπίς πάντοσε ἴση» νομίζων ὅτι μόνος ὁ σχηματισμός ἴσος ἔχει τὴν σημ. ἴσος, Ὅχι πολὺ διαφορὴν γνώμην ἔχει ὁ Δοιδερλ., ὅστις τὴν σημ. ἴσος μόνον ἐν τῇ νεῶν κατα-λόγῳ (τῷ μεταγενεστέρῳ) Β 765 παραδέχεται, ἄλλοι δὲ πανταχοῦ τὴν σημ. ὡραῖος, ἀγα-θός, ὡς ἐκ τοῦ: εἰσεσθαι παραγομένης τῆς λ., ἰδ. εἶσα.—|| Τὸ τῆς καθομιλουμ. ἐπίθ. «ἴσος», ἴσια, ἴσιο· πλην τοῦ ὅτι μαρτυρεῖ αἰῶνες διὰ ζωῆς φωνῆς τὴν ὑπαρξίν καὶ δευτέρου διγῆμ-ματος (=Γιαφός, ἰδ. Κουρτίου Ἑλλ. Ἑτυμολ. σ. 339) ἔχει καὶ τὰς σημ.: ὁμαλός, εὐθύς, κανονικός, σύμμετρος, δίκαιος, αἵτινες ἀρι-στα ἐρμηνεύονται πάσαις τὰς ἀνωτέρω φράσεσι).

Εἶσα, Αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἶς, ἰδ. εἶμι.

ΕΙΣΘΡΩΣΚΑ, ΕΙΣΘΡ. μόνον κατ' ἀόρ. δ'. εἰσθροον ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἰσθροον, εἰσπηδῶ, ἄνευ προσδ. *Ιλ. Μ 462, Φ 18.

ΕΙΣΙΕΜΕΝΑΙ, ἴδ. ΕΙΣΙΜΙ.

ΕΙΣΙΖΟΜΑΙ, ΕΙΣΙΖ. καθίζω ἑμαυτὸν εἰς τι, «λόγον» εἰς ἐνέδραν Ν 285 f.

ΕΙΣΙΤΙΜΙ, εἰσπεμπω τὸ μέσ. εἰσορμῶ, εἰσ-ἐρχομαι, «αὐλὴν εἰσιμέναι» ἐπιθυμοῦσαι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς κοίτην, γ 470 f. Κατ' ἄλλους δὲ εἶνε ἀπαρεμφατικό· ἐνστ. τοῦ εἰσεῖμι, ἴδ. Κρυγ. Διαλ. 38, 3, 4 (Ἑλλην. μετάφρ.).

ΕΙΣΙΤΩΗ, ἡ, ἐπ. (εἰσεῖμι) εἰσοδος, εἰσπλους, ζ 264 f.

ΕΙΣΚΑΛΕΩ, ΕΣΚΑΛ, εἰσκαλῶ, καλῶ μέσα. Τὸ μέσ. εἰσκαλῶ πρὸς ἑμαυτὸν, Ω 193 f (ἐν τμ.). ΕΙΣΚΑΤΑ-ΝΑΙΝΩ, μόνον ἐσκ. καταβαίνω εἰς τι, μετ' αἰτ. «ὄρχατον» ω 222 f.

Εἰσκα (Εἰσίκω) κατ' ἐπ. ἔκτασιν ἐκ τοῦ ἱερῆ, ἐπ. ἴδ. 1) ἐξομοιώνω ἢ ἐξιστώνω· κάμνω ἴσον καὶ ἀπαράλλακτον, «αὐτὸν ἦτικεν (ἦφισκεν) δέκτη» ἐξομοιοῦτο μὲ ἐπαίτην, μετμηφιέννυτο ὡς ἐπαίτης, δ 247, ν 313. 2) παρομοιάζω, θεωρῶ ὅμοιον ἢ ἰσοτίμον, «Τυδεΐδῃ αὐτὸν πάντα εἶσκω» τὸν θεωρῶ κατὰ πάντα ὅμοιον μὲ τὸν Τυδεΐδην, Ε 184, πρὸλ. Ω 374· «τάδε νύκτι εἶσκει» ταῦτα, τὰ παρ' ἡμῶν, μὲ νύκτα παρομοιάζει, σκοτεινὰ τῇ φαίνονται, υ 362· «τὸ μὲν εἶσκομεν ὅσον ἰσὸν νηὸς» εἰκάζομεν ὅτι ἦτο τόσον, ὅσοι ὁ ἰστός τοῦ πλοίου, ι 324· ὅθεν παρὰ δάλλω τινά τι, Γ 497, ζ 452, θ 459. 3) ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος εἰκάζω, συμπεραίνω, ἀπεικάζω, κρίνω, νομίζω, ἄνευ προσδ. δ 448, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. λ 363, «ἡ ἄρα δὴ τι εἰσκομεν ἄξιον εἶναι τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι» ἀρὰ γὰρ κρίνομεν πως (τοῦ κόπου) ἄξιον τρεῖς ἀντὶ ἑνὸς νὰ φανευθῶσιν· ὁ ἑ. δὲν εἰμεθα πόσον εὐτέλει· ὥστε νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς τρεῖς ὑμετέρους ἀντὶ ἑνὸς ἡμετέρου, Ν 446, Φ 332.

ΕΙΣ-ΜΑΙΟΜΑΙ, ἐπ., ἀόρ. ἄ. ἐσεμασάμην καὶ ἐπ. σσ., ἐγγίζω, μόνον μεταφ. συγκινῶ «θανῶν μάλα με ἐσεμάσατο θυμόν» ὁ θάνατός του πολὺ μου ἤγγισε τὴν καρδίαν, πολὺ με συνεκίνησε, *Ιλ. Ρ 564, Υ 425.

ΕΙΣ-ΝΟΕΩ, ἐπ., ἀόρ. ἄ. εἰσενόησα, ἐννοῶ, κατανοῶ, παρατηρῶ τινά, Ω 700, λ 572 κ. ἄ. ἐν τμ. Φ 527, «ἔγνων» Υ. Ἑρκ. 218.

ΕΙΣΟΔΟΣ, ἡ, εἰσοδος, «ἐμβασία» κ 90 f.

ΕΙΣΟΙΚΝΕΩ, ποι. εἰσέρχομαι, ἢ ἐρχομαι εἰς, μετ' αἰτ. «χορόν, νῆσον» *Οδ. ζ 157, ι 420.

ΕΙΣ-ΟΚΕ, παρ' φωνήεντος ΕΙΣΟΚΕΝ, μετὰ δὲ τὸν Βέκκ. κατὰ διατάσιν εἰς-ΟΚΕ (ΚΕΝ), ἐπ. σύνδ. 1) ἕως οὗ, ἕως οὗτο, συντάσσ. συνήθως· ἄ.) μεθ' ὑποτ. ἐκπαραζούσης προσδοκώμενόν τι τέρας, Β 332, Ε 466 κ. ἄ. Ἐνταῦθα ἀνέκουσι καὶ τὰ χωρία, ἐν οἷς ἡ συνεσταλμένη ὑποτακτικὴ εἰσχωρεῖτο μέλλων τῆς ὁρίστ. Γ 409, Α 133· ὡσαύτως· θ 318 «εἰσόκε—ἀποδώσει· ἔδνα», ἔδνα ὁ μὲν Διὶ δῶρ, διατηρεῖ εἰσεῖτι τὸν μέλλοντα,

ὁ δὲ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν παρεδέχθησαν τὴν διόρθωσιν τοῦ Νίτση· ἀποδοῖαι Μετὰ ἐνός, ὁρίστ. συντάσσ. Υμ. 47, 15· δ'. μετ' εὐκτακῆς Ο 70, γ 443 κ. ἀλγ. 2) ἐν ὅσῳ, μεθ' ὑποτ. Ι 609, Κ 89.

ΕΙΣΟΜΑΙ, 1) ἐπ. μέσ. μέλ. τοῦ οἴδα, ἴδ. Εἰδω Β'). 2) ἐπ. μέσ. μέλ. τοῦ εἶμι.

Εἰς-ΟΠΙΣΘΑ, ποι. ἐπὶρ. κατόπιν, εἰς τὸ (μετέπειτα) μέλλον, Υ. Ἀφρ. 404.

ΕΙΣΟΡΑΝ, μετοχ. εἰσορόων κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ εἰσορῶν μέλ. εἰσόφομαι· ἀόρ. εἰσπιδόν· μέσ. ἐνστ. ἀπαρρ. εἰσοράσθαι κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ εἰσοράσθαι. 1) Ἐνεργ. προσβλέπω, «κνυτάζω», θεωρῶ, μετ' αἰτ. Ο 52, ζ 26· ἰδίως ἐξ σημ. τὰ ἀντιτέρω, παρομαρτούσης καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ θαυμασμοῦ, υ 466, ἡ τοῦ σεβασμοῦ, «εἰσορῶν τινα ὡς θεόν» θεωρῶ τινα καὶ ἐνταῦθι εἰδομαι ὡς θεόν, Μ 312, «ἴσα θεῶν» ο 520· ἐτι δὲ βλέπω ἀπλῶς, Ε 212, α 118 κ. ἄ. 2) Μέσ. κατ' ἑμαυτὸν (ἢ μετὰ διαφέροντος) βλέπω, Υ 495. Πολλῶς ὅμως οὐκ διάφορον τοῦ ἐνεργ. «ὄψατον πέλειται φάος εἰσοράσθαι» εἶνε ὄψατον εἰς τὴν ὄρασιν τὸ φῶς, Ξ 345, «ὥστε μοι ἀθανάτος ἰνδάλλεται εἰσοράσθαι» ὡς ἀθάνατός μοι ἐμφανίζεται κατὰ τὴν ὄψιν, μὲ ὄψιν (ἐξωτερικὴν) θανάτου μοι ἐμφανίζεται, γ 246.

Εἰσορ, ἡ, ὄψ, ἴδ. Εἶσι.

ΕΙΣΟΡΝΟΜΑΙ, ἴδ. ΕΙΣΟΡΑΝ.

ΕΙΣ-ΠΕΤΟΜΑΙ, ἀόρ. ἄ. εἰσπετάμην, πετώ μέσα εἰς, μετ' αἰτ. «πέτρην» Φ 494 f.

ΕΙΣ-ΦΕΡΩ, μόνον ἐσφ. 1) Ἐνεργ. φέρω, κομίζω, μεταφέρω εἰς, «εἶσω ἐσθήτα» η 6. 2) Μέσ. συμπαράφέρω, συμπαρὰσφύρω «ποταμὸς πεύκας» Α 495.

Εἰς-ΦΟΡΕΩ, μόνον· ἐσφρη. ἕτερος τύπος τοῦ προηγ. *Οδ. ζ 91, ι 32.

ΕΙΣ-ΧΕΩ, μόνον ἐσχ. ἐγγέλω τὸ μέσον χύνομαι εἰς τι, εἰσρέω, εἰσορμῶ, μόνον κατὰ μέσ. ἀόρ. συγκεκομ. μεταφωρ. «εἰσέγυντο κατὰ πόλιν» ἐχύθησαν εἰς τὰς πόλεις, *Ιλ. Μ 470, Φ 610.

Εἶσω καὶ ἐσθ, Ω 153, 184, η 50, ἐπὶρ. τοπικὸν κινήσας· σημαντικὸν (ἐκ τῆς εἰς). 1) πρὸς τὰ ἔσω, πρὸς τὰ μέσα, «εἶσω ἀσπίδ' ἔατε» διέρρηξε τὴν ἀσπίδα πρὸς τὰ ἔσω, Η 270· ὡσαύτως· «ὁστὲ εἶσω ἐθλασεν» Σ 96, «εἰπαίν, ἐπαγγέλλειν εἶσω» γ 427, φ 229, δ 775· πολ- λάκις μετ' αἰτ. προτασσομένης τοῦ ἐπὶρ. καὶ ἐφαρτωμένης ἐκ τοῦ ῥήματος, «Ἰλιον εἶσω, οὐρανὸν εἶσω» Α 74, Ο 549, Ρ 459, «πόλιν εἶσω» ο 40· ἐπιτάσσεται δὲ ἡ αἰτ. ἐν τοῖς εἰσῆς· Φ 425, Ω 155, 184, 199, φ 24. Μετὰ γεν. μόνον η 435, θ 290. 2) ἐντός, ἐνδόν κατὰ τινος· ἐν τῇ η 13 «εἶσω θορόπον ἐκόσμι»· ἀλλ' ὀρθότερον ἐνταῦθα ἐρμηνεύει ὁ Ἀμεί· καὶ Δύντ· ἐρος· εἰσ-φάουσα· παρέθετα δεῖπνον· ἀλλὰ γὰρ δὲ καίται κατὰ τὸ φανόμενον μόνον εἰς ταύτην τὴν σημ., ἐπειδὴ καὶ ἡ κίνησις συνεκφράζεται, ὡς ἐν πολ-

λαί, τῶν ἀνωτ.—Ὡς ἡ 2) αὕτη σημ. φαίνεται
μαλλον ἀνυπαρκτος.

Εἰσωπός, ὅς, ἑπ. (εἰς, ὦψ) ὁ κατὰ πρόσω-
πον εὐρίσκομενος, μετὰ γεν. «εἰσωποί ἐγέν-
οντο νεών» ἔλθον κατὰ πρόσωπον τῶν νεών,
„ἀντίκρουσαν τὰ πλοῖα“ O 653 f. (|| Κατὰ ταύ-
την τὴν ἐρμηνείαν ὑποκείμενον τοῦ ἐγένοντο
εἶναι οἱ Τρώες· ἀλλ' ὁ σχολ. Ἀπολλ. τοῦ Ῥοδ.
εἰς B, 751 ἀναφέρει καὶ τὴν σημ. ἐσώτεροι,
ὁ δὲ Ἀπολλων εἶσω τῆς ἐπιφανείας, καὶ ἂν
ᾖναι ἀληθής ἡ ἐρμηνεία αὕτη, ὑποκείμενον τότε
τοῦ: ἐγένοντο εἶναι: οἱ Ἀργεῖοι. Ταύτην δὲ τὴν
ἐρμηνείαν θεωρεῖ καὶ ὁ Σχολ. ὁρθώσαν ἐν τοῖς
ἐ. ἡς: «ὕπεσταισαν ἑαυτοῖς ὑπὸ τὰς ναὺς καὶ ἐν-
τός αὐτῶν αἱ ἄκραι νῆες ἀνέλαβον αὐτοῦς»).

Εἶται, ἰδ. ἐννιμι.

Εἶτε-εἶτε, ἂν-ἦ, εἶτε-εἶτε, σύνδ. ἐν πλα-
γῇ συνήκην ἔρωτῆσαι· α.) μεθ' ὅρ. A 65, γ
90· β.) μεθ' ὅπου. M 239.—Μετὰ τὸ «εἶτε»
ἀκολουθεῖ ἐνίοτε τὸ «ἦ καὶ» B 349. Ὁ Βέκκ.
ἐν τῇ B' γράφει πανταχοῦ «ἦ τε-ἦ τε» πλὴν ἐν
τῇ M 239, ὅπου γρ. «εἶτε-εἶτε».

Εἶτε ἀντί τοῦ εἶναι, ἰδ. εἰμί.

εἶν, ἑπ. ἀντί τοῦ εἶω, Δ 55.

εἶα, ἰδ. εἰμί.

εἶσα, ἰδ. εἶω.

εἶσαν, ἰδ. εἶω.

εἶσε, ἰδ. εἶσε.

ἐκ, πρό φων. ἐκ. Α.) Πρὸθ. μετὰ γεν. ἐν
τῇ καθομῇ. ἐκφραζομένη διὰ τῆς ἀπὸ μετ' αἰ.

1) τοπικῶς: α.) εἰς ἐνδείκνυται τῆς ἐκ τῶν ἐν-
δοθεν ἢ τῶν περὶ τινὸς τόπου ἀπομακρύνσεως,
βεβαίως μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημά-
των «εἶναι ἔρχεσθαι, κ.τ.τ.» A 269, γ 319 κ. α.
«φυγεῖν ἐκ πολέμου» H 418, «ἐκ χειρῶν ἐλέ-
σθαι, σπᾶσθαι» I 344, A 239 κ. α. Ἐνταῦθα
ἀνῆκει καὶ τὸ «ἀναστῆναι ἐξ ἔδρας» Ὁμ. «πλχ.
καὶ μετέπειπεν ἐξ ἔδρας» ὠμίλησεν ἐκ τῆς θέ-
σεώς του, „ἀπὸ τὸν τόπον του“ T 77: «ὅσον ἐν
νεῶν ἀπὸ πύργου τάρρος ἔεργεν» O 213: (|| ὅσον
(μέρος τῆς πεδιάδος) ἀπελάμβανεν ἢ ἀπεχώριζεν
ἢ τάρρος τοῦ πύργου (ἢ περὶ τὸν πύργον), ἐκ
τῶν νεῶν θεωρούμενον, τοῦτέστιν: ὅσον ἦτο με-
ταξὺ τῶν νεῶν καὶ τῆς τάρρου διάσθημα. Ὁ δὲ
φίαισι: ἀπὸ τῶν παρέχει ἐρμηνείαν συνάπτειν τὴν
«ἀπὸ» μετὰ τῆς γεν. «πύργου»· β.) εἰς ἐν-
δείκνυται τῆς ἀποστάσεως, ἐκτός, «ἐκ βελῶν» ἐκ-
τός τοῦ νεώματος, A 163, E 430 κ. α. «ἐκ κα-
πνοῦ καταθεῖναι» π 288: γ.) καὶ μετὰ τῶν ἡρε-
μίας σημαντικῶν ῥημάτων τίθεται ἡ ἔκ, ἵνα ἐκ-
φράξῃ τὴν ἐν τῇ ῥήματι περιλαμβανομένην ἐν-
νοίαν τῆς προηγηθείσης κινήσεως ἢ διευθύνσεως
ἢ ἀπομακρύνσεως, ὅταν «ἐκ δίφρου γοναῖζο-
μαι» καταπηδήσας ἐκ τοῦ δίφρου γονατίζω, A
430 «αὐτόθεν ἐκ δίφρου καθήμενος» „ἀπ' ἐκεῖ
ὅπου ἐκάθητο, ἀπὸ τὸν δίφρου“, φ 420 (|| ἀνῆ-
κει τὸ παράδειγμα μᾶλλον εἰς τὴν σημ. α.)
«στατ' ἐξ Οὐλύμποιο» E 154, «ἐκ πασσαλόφου

κρέμασεν φόρμιγγα» „ἀπὸ τὸν π.“ O 67. Ὡσαύ-
τως καὶ «δεῖν, ἀνάπτειν τι, προσφυῆς ἐκ τινος»
(ἰδ. τὰς λ.) ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ. „δένω ἀπὸ
τι“ ὡσαύτως «εἶμι ἐκ τινος» προσαρτίζεσθαι εἰς
τι ἢ συνέχομαι μετὰ τινος, A 38, πρὸλ. p 266
καὶ ζ 497: «δαῖσι οἱ ἐκ κόρυθος πῦρ» ἐξήρχετο
ἐκ τῆς κ. πῦρ καὶ ἐκαῖς (ἢ καύομενον πῦρ) E δ·
«ἐκ ποταμοῦ χροῖα νῆστο» ἐνίπτετο „ἀπὸ τοῦ
ποταμοῦ“ δ· ἐ. ἐλάμβανεν ὕδωρ ἐκ τοῦ ποταμοῦ
καὶ ἐνίπτετο, ζ 224· ὅθεν δ·) τίθεται εἰς ἐν-
δείκνυται μεταβάσεως ἢ ἀπομακρύνσεως ἐκ τινος: κα-
ταστᾶσθαι, «ἐκ χόλου μεταστρέψαν ἦτορ» K
407, «ἐξ ὕπνου ἐγειρομαι, ἀνοροῦμαι κ.τ.τ.» (ἰδ.
τ. λ.), «ἐκ πομπῆς ἀνίεμαι» θ 568, «ἐκ κακό-
τητος ἐρύσαι, ἐκ θανάτου σωθῆναι κ.τ.τ.» ε.)
εἰς ἐνδείκνυται χωρισμοῦ (ἐξαιρέσεως) ἐκ τινος πλῆ-
θους, «ἐκ πολέων πίσσυρες» O 680, Σ 434,
«ἐκ πάντων μάλιστα» A 96 κ. α. 2) χρονι-
κῶς: εἰς ἐνδείκνυται τῆς ἐκ τινος χρονικοῦ σημείου
ἀμέσως μεταβάσεως, εὐθὺς μετὰ, ἀμέσως μετὰ,
«πίνειν ἐκ βοτάνης» εὐθὺς μετὰ τὴν βοσκὴν, N
439, κατὰ τινας καὶ Π 365. Ἰδίως δὲ σημ. τὴν
χρονικὴν ἀρχὴν «ἐκ τότε, ἐκ τοιο, ἐκ τοῦδε» ἐκ-
τότε, ἀπὸ τότε, A 439, O 295, O 69: «ἐξ οὗ
οὔτε» ἀφ' οὗ, A 6, β 27: «ἐξ ἀρχῆς» α 188,
«ἐκ νεότητος» E 86, «ἐκ γενετῆς» Ω 535. 3)
αιτιολογικῶς: α.) εἰς ἐνδείκνυται τῆς καταγω-
γῆς «εἶναι, γίνεσθαι ἐκ τινος» (ἰδ. τ. λ.), ἐπὶ δὲ
καὶ πάσης ἐν γένει ἀρχῆς, ἡ ὀρμητήριον, ὅθεν
προέρχεται τι, «ἔναρ ἐκ Διὸς ἐστίν» A 63: «ὄρωρ,
καμῆλιον ἐκ τινος» ο 538, α 343: «κλῶειν ἐκ
τινος» παρὰ τινος, τ 93: ἐνταῦθα ἀνῆκει καὶ τὸ
«ἐξ ὕδατος κρύσταλλος» πάγος, X 452, καὶ ἐν
γένει ὅπου ἡ ἔκ μετὰ γεν. καίται ὡς προσδιο-
ρισμός ὀνόματος, ὅταν «ἄνεμος ἐκ πόντου» ε
285, «ὄσσα ἐκ Διὸς» κ. α. τ. (|| τὰ ὅποια ἐκ-
φέρονται παρ' Ἀττικοῖς ἢ προστιθεμένου τοῦ ἁρ-
θρου πρὸ τῆς προθέσεως: ὄσσα ἢ ἐκ Διὸς, ἄνε-
μος ὁ ἐκ πόντου, ἢ συμπληρουμένης τῆς ἐννοίας
διὰ μεταγωγῆς, εἰς ἣν ὁ ἐμπρόθετος προσδιορισμὸς
ἀποδίδεται: ἄνεμος ἐκ τῆς θαλάσσης ἐγερθεῖς·
β.) εἰς ἐνδείκνυται τοῦ αἰτίου ἐπὶ τῶν παθητικῶν
καὶ ἀμεταβάτων ῥημάτων, ὅπως ἡ ἴπὸ τίθεται,
«ἐφίληθεν ἐκ Διὸς» B 669, «ἀπολέσθαι ἐκ τι-
νος» Σ 107: πρὸλ. A 308, η 70: ὅθεν καὶ «πά-
σχω τι ἐκ τινος» β 434, α 224: γ.) εἰς ἐνδεί-
κνυται τῆς αἰτίας: «ἐκ θεοφιν πολεμίζειν», «ἐκ θεοῦ»,
συμπεριεῖται τῶν θεῶν, P 401, πρὸλ. E 384, «ἐξ
ὀλιγηπέλης κεκαρφητότα θυμόν» ε 468, «μήνιος
ἐξ ὀλοῆς» γ 435, «ἐκ πατέρων φιλότῆτος» ἐκ
τῆς φιλίας τῶν πατέρων, ο 197: πρὸλ. καὶ τὸ
ἐν λ. ΔΕΚΘΑΜΙ 3). Ἐντεῖθεν αἱ ἐπὶ ῥηματικαὶ
εἰρ. αἱ τρόπου μᾶλλον σημαντικαὶ «ἐκ θυμοῦ
φύεσθαι» ἐκ θυμῆς, I 486, «ἐξ ἐριδος μάχεσθαι»
ἐρίζων νὰ μάχῃσθαι, H 441, δ 443: «ὀνομάζω
ἐκ γενετῆς» κατὰ τὸ γένος, K 68.

Ἡ ἔκ πολλὰς χωρίζεται διὰ λέξεων ἀπὸ
τῆς συντακτικῆς αὐτῆς πτώσεως, A 409 κ. α.,

ἀναστρέφεται, ὃ ἐ. τίθεται κατόπιν τῆς συντακτικῆς πτώσεως καὶ τοιζέται· καύματος· ἔξ· Ε 865, «πολίην ἐξ ἐπράθυμον» (ὁ Βέκκ.: ἐξεπράθ.) Α 425, «οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο» (ὁ Βέκκ.: ἐκκατέπα.) Τ 354, «τῶν ἐξ· Τ. Ἀπ. 336, ἴδ. καὶ ἐξαποπέμμαι· ἐτι δὲ προσδιορίζεται περαιτέρω ἐν κατῇ συνθ.: ΔΙΕΚ, ΠΑΡΕΚ, ΥΠΕΚ, ἄπ. ἴδ.

Β.) Ὡς τοπικὸν ἐπὶ ῥρ. εὐρίσκεται οὐ μόνον εἰς τῶν ἐν τμήσει μάλιστα συνήθη σημασίαν: ἔξω, «ἐκ δ' εὐνάς ἔβαλον» Α 436, Ν 394 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνωτέρω Α, γ.) τοπικὴν αὐτῆς σημ. «ἐκ δ' ὀργύρεον τελαμῶνα» „καὶ ἀπ' ἐκεῖ“ ἔκαμεν ἄργουρον τελαμῶνα, ὃ ἐ. ἐκείθεν δὲ (ἐκ τοῦ σάκου) ἐξήρτησεν ἄργ. τελ. Σ 480.

Γ.) Ἐν συνθέσει σημ. ἡ Ἑκ. ἀ.) ἀπαμάκρυνσιν· β.) ἀρχήν· γ.) ἐντέλειαν. (ἢ Ἡ καθομιλουμ. Δύσπισε τὴν πρόθεσιν („ἐ- ἢ ἔε-“) μόνον ἐν συνθέσει, πλὴν τῶν σταθερῶν φράσεων „ἐξ ἀρχῆς, ἐξ ἐπίτῃδες, ἐξ ἄργου (ὃ ἐ. ἐξ ἔργου) ἐξ αἰτίας“ καὶ τῆς ἀνωτέρω παρατεθείσης „ἐκ θεοῦ“, καὶ μόνον εἰς τὴν α.) καὶ γ.) σημ., προστέθηκε δὲ ἀντὶ τῆς β.) ἄλλην, τὴν τῆς Ἀπό ἐν συνθέσει, ὅσον ἑξαβαλὼν=ἀπομαυλῶν, ἑξαπα=ἀπείπον, ἑξαγράφω=ἀπογράφω. Πάσχει δὲ πάθῃ τὰ ἑξῆς: ἀφαίρειν: ἑ-, ἀφαίρειν καὶ ἐπ' ἐκτασιν ἐκ συλλαβικῆς ἀσφύξεως προσλοβοῦσαν: ἑε-, ἀφαίρειν καὶ συμπνευματισμὸν πρὸ τοῦ δι· ἑγ- (ἡδέρνυ, ἡδύναι, ἴδ. καὶ Κορ. Ἀτ. 4, 465—467. 294. 451. 481. 205).

Ἑκάμη [-υ-], ἡ, Λατ. Pecuba, θυγάτηρ τοῦ Δύμαντος, βασιλέως τῆς Φρυγίας, ἀδελφῇ τοῦ Ἀσίου καὶ γυνὴ τοῦ Πριζμου, Ζ 254 ἔξ. Π 748.

Ἑκάμτος [-υ-] (Ἑκάμτος) ὁ, (ἐκάς, ἔργον), ὡς καὶ τὸ «ἐκθόλος» ὁ μακρὰν ἐνεργῶν, μακρὰν ἐπιτυχῶν (κατὰ δὲ τὸν Νίτσαν: ὁ μακρόθεν βάλλων, ῥίπτων), ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος· καθ' ὃ φονεύοντας διὰ τῶν βέλων αὐτοῦ, ὡς ἐπιθετον μὲν: Ε 439 κ. ἀ. Θ 323, ὡς οὐσιαστ. δὲ: Α 447. Ὁ Δοιδερλ. θεωρεῖ τὴν λ. ὡς ἐκ τοῦ: ἐκάς καὶ εἶργω: ὁ μακρὰν ἀπειργῶν, ἀλεῖναιος, Λατ. anverguncus).

Ἑκάμη [-υ-], ἴδ. καίσα.

Ἑκάθεν [-υ-] (Ἑκ.), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. ἐπὶ ῥρ. (ἐκάς: ἀ) μακρόθεν, ἀπὸ μακρὰν, „ἀπὸ μακρυῶ“ Β 456 κ. ἀ. τῆς Ἰλ. β.)=ἐκλς, μακρὰν, μόνον ἐν τῷ «ἐκάθεν δέ τε ἄστυ φάτ' εἵλει» ρ 25.

Ἑκάοικον, ἴδ. κροῖσα.

Ἑκαμίλη [-υ-] (Ἑκ.), ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀρσινόου τοῦ Τενεδίου, αἰχμάλωτος λαλοῦσα εἰς τὸν Νέστορα, Α 624 ἔξ.

Ἑκάς (Ἑκάς), ἐπὶ ῥρ. (ἐκ) μακρὰν, „μακρυῶ“ Ν 263 κ. ἀ. καὶ μετὰ τὰ κινήσεως σημ. ῥήματα: Ν 592 κ. ἀ. Πολλάκις ὡς πρὸθ. μετὰ γεν. (καὶ κατόπιν τῆς συντακτικῆς πτώσεως, Ν 263, Τ 354, ἔ 496, ρ 73) Ε 794, Ν 407 κ. ἀ. καὶ μετὰ τῆς Ἀπό, «ἐκάς δ' ἀπὸ τείχεός εἰμεν» „μακρυῶ ἀπὸ τὸ τείχος“ Σ 256.—Συγκριτικ.

Ἑκατέρη (Ἑκ.) η 324 τ. Ὑπερθ. Ἑκατάτη (Ἑκ.) Κ 443 τ.

Ἑκάττοι [-υ-] (Ἑκ.) ἐπὶ ῥρ. ἐκασταχοῦ, εἰς ἕκαστον τόπον, γ 8 τ.

Ἑκάστος (Ἑκ.), η, οη, ἕκαστος, „καθ' ἑνας“ (καθ' ἑνα-ς) Β 451: ὁ πληθυντ. τοῦ ἀστ. καὶ θηλ. σπανιώτερος, Γ 4, ι 464, 220, ω 447. Ὡς περιληπτικὸν συντάσσεται πολλάκις μετὰ πληθ. ῥήματος: Α 606, Κ 215 κ. ἀ. Πολλάκις μετὰ ὄνομα ἢ ἀντωνομίαν πληθ. τίθεται ἐνικῶς καὶ ὁμοιοπτώτως ἡ ἕκαστος ὡς ἀκριβέστερος προσδιορισμός, „ἕνας ἕνας“, „χωριστά“ „οἱ δὲ κληρὸν ἐσημηναντο ἕκαστος“ Η 475 „πᾶσιν ἐπιστῶν ἐστιν ἕκαστος“ ζ 265 κ. ἀ. πλχ.

Ἑκάτερος [-υ-] (Ἑκ.), ἐπ. καὶ πρό φων. Ἑκάτερος (ἕκατερος) ἕκατέρωθεν, „ἀπὸ τὰ δύο μέρη“ Α 27, α 335, ι 430 κ. ἀ. μετὰ γεν. (ἢ. Τὸ δὲ «ἐκάτερον ὁμίλου» Γ 340 ἐρμηνευτὸν ὅχι ἐκατέρωθεν τοῦ ὁμίλου, ὅπερ ἄποπον, ἀλλ' ἐς ἐκατέρου τοῦ ὁμίλου, ὁ μὲν ἐκ τοῦ τῶν Ἀχαιῶν, ὁ δὲ ἐκ τοῦ τῶν Τρώων).

Ἑκάτη [-υ-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Πέρσου ἢ Περσίου καὶ τῆς Ἀστρίας, ἕγγαμος τοῦ Κοῖου καὶ τῆς Φοῖβης, ὡς φίλη στενὴ τῶν Ἑλευσινίων θεοτήτων ἀναφερομένη ἐν τῷ Ὑ. Δήμ. 25, 52 ἔξ. Κατὰ δὲ τὸν ποιητὴν τῶν ἀθετουμένων στίχων τῆς Ἡσιόδ. Θεογ. 409 ἔξ. ὁ Ζεὺς ἔδωκεν εἰς αὐτὴν δύναμιν καὶ τιὰς ἐν οὐρανῷ, ἐν θαλάσσῃ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς (ἔθεν καὶ: τριμορφος ὀνομάζεται καὶ πολλάκις: ὑπὸ τῆς τέχνης ἐν τρισὶ μορφαῖς παρίσταται). Ὡς νυκτερινὴ θεὰ σεληναία σάκεται ἐν τῷ Ὑ. Δήμ. 52 κρατοῦσα λαμπάδα. Ἡ λατρεία αὐτῆς: ἐπεχωρίσθη μάλιστα κατὰ τὰ ἀρκυῖα παράλια τοῦ Αἰγαίου πελάγους: καὶ πρὸ πάντων ἐν Σαμοθράκῃ, ὅπου ἕθεωρετο κατοικοῦσα ἐν τῷ Ζηρυνθίῳ ἄντρει. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἀναφαίνεται ὡς στενὴν ἔχουσα σχέσιν πρὸς τὴν Ἀρτεμιν (πρὸς ἣν καὶ ἐταυτίσθη ὡς σεληναία θεότης) καὶ πρὸς τὴν Περσεφόνην. Ἐτιμῶν δὲ καὶ ὡς ἕφορος τῶν μυστικῶν μαγικῶν. (Παρίγεται ἐκ τοῦ ἑκατος, οἰοῦν μακρόθεν ἐνεργοῦσα· ἀλλ' ἴδε καὶ λ. ἕκατος).

Ἑκατηβελῆτης [-υ-] (Ἑκ.), ἀο, ὁ, ἐπ. (ἕκατος, βάλλω) μακρὰν ῥίπτων, μακρὰν ἢ μακρόθεν ἐπιτυχῶν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Α 370, Ε 444: τῆς Ἀρτέμιδος? Ὑμ. 8, 6.—Ὡς οὐσιαστικὸν ἀπαντάται, Ο 234.

Ἑκατόγχειρος [-υ-], οη (ἐκατόν, χεῖρ), ἐκατόγχειρ, ἐκατόν ἔχων χεῖρας, ἐπὶ τοῦ Βριάρεως, Α 402 τ. (ἢ. Κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον: ὁ ἔχων ἀπειρον δύναμιν τῶν χειρῶν).

Ἑκατόζυγος [-υ-], οη, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ ἐκατόνζυγος, ἐπ. (ἐκατόν, ζυγόν, ὅπ. ἴδ.) κυρ. ἐκατόν ἔχων ζυγά (=ἐδῶλια τῶν κωπηλατῶν) ἐκατόντορος, ἐκατοντάκωπος, ἐκατόν ἔχων κώπας, «νῆς» ὑπερβολικὴ ἑκφρασις πελωρίας νῆος, Υ 247 τ.

Ἑκατόμβη, ἡ (ἐκ. ἑοῦς), κυρ. θυσία ἐκατὸν

βοῶν· ἀλλ' οὐδὲ παρ' Ὀμ. ἤδη φησὶται ἡ κυριολεξία οὕτε ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν, οὕτε ὡς πρὸς τὸ εἶδος τῶν θυμάτων, ἐπειδὴ ἀναφέρεται Ζ 93, 415 ἐκατόμβῃ δώδεκα δαμάλειον, γ 8, 59 ὁγδοήκοντα ἐνὸς ταύρων, Ψ 446 πεντήκοντα κριῶν (|| ἐνταῦθα ὅμως ἡ θυσία τῶν προβάτων εἶνε ἰδιαίτερα, ἄλλη παρὰ τὴν ἐκατόμβην), Α 315, α 25 κ. ἀ. ἀνέμικτος ταύρων καὶ αἰγῶν ἢ ἀρνεῶν ὅθεν ἐν γένει σημ. πανηγυρικὴν ἐπίσημον θυσίαν (|| διότι κατὰ τὸν Εὐστάθιον μεταχειρίζεται πολλῶν· ὁ ποιητὴς τὸν ἀριθμὸν ἐκατόν καὶ ἀορίστως εἰς ἐνδείξει τοῦ πολλοῦ πλήθους, οὕτως π. χ. ἐν τῇ ἐκατόγχειρος, ἐκατόξυγος, ἐκατόμπεδος, ἐκατόμπολις, ἐκατόμ-
πυλος).

ΕΚΑΤΟΜΒΟΙΟΣ, ΟΝ, ἐπ. (ἐκ. δοῦς) ἐκατόν βοῶν ἀξίαν ἔχων, «θύσανος, ταύχεα» *Ψ. Β 449, Ζ 236 «ἐκατόμβοιον» ὡς αὐσιαστ.: ἀξία 100 βοῶν, Φ 79.

ΕΚΑΤΟΜΠΕΔΟΣ, ΟΝ (ἐκατ. πόδες) ἐκατόν πόδας μακρὸς, μήκος ἔχων 100 ποδῶν, Ψ 164 f. (ὁ Σπρίτζερ θέλει νὰ γράφῃ: ἐκατόμποδος).

ΕΚΑΤΟΜΠΟΛΙΣ, Ι (ἐκατ. πόλις), ἐκατοντάπολις, μὲ τὰς 100 πόλεις, «Κρήτη» Β 649 f.

ΕΚΑΤΟΜΠΥΛΟΣ [-υ-], ΟΝ (ἐκ. πύλη) ἐκατοντάπυλος, μὲ τὰς 100 πύλας, ἐπιθ. τῶν Αἰγυπτιακῶν Θηβῶν, Ι 383 f.

ΕΚΑΤΟΝ [-ν], ἀκλ. ἀριθμ. «ἐκατόν» Ὀμ. πλ. χ. ἐτι δὲ καὶ ὡς ἑκκρᾶσις ἀορίστου πληθὺς, οἷον Β 448, Ξ 181 (|| ἡ καθομιλουμένη ἐν τῇ φρ., «ἐκατό φοραί»); Ὡσαύτως δὲ φαίνεται, ἐκλήπτειν καὶ ἐν πολλοῖς συνθετοῖς «ἐκατόμπολις» πρὸλ. τ 174 καὶ ἐκατόμπυλος· ἴδε ΕΚΑΤΟΜΒΗ.

ΕΚΑΤΟΣ [-ς], ὁ (ἐκάς), μακρόθεν ἐπιτυγχάνων, ἐφικνούμενος, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, *Ψ. Η 83, Υ 295. Ὡς οὖσα Α 385, Υ 71. (Κατὰ δὲ τὸν Δουδραῖν, παράγεται ἐκ τινος ἄγρ. ἀορ.: ἐκέν, ἐκάνω, συγγενεύοντος πρὸς τὸ «ἐκ-κιν», ἐκύν, ἐκνῆτι» σημ. δὲ ὁ ἐνδιδοῦς, ὁ χαριζόμενος, ἐλεήμων, ἱλεως, «μεγαλόχαρος» (οὗ μεγάλη ἡ χάρις). Ὅθεν καὶ ἡ Ἐκάτη = «Μεγαλόχαρη» ἢ «Ἐλεούσα». Ὡσαύτως ἡρμήνευε τὰς λ. καὶ ὁ Γ. Ἑριμανός).

ΕΚ-ΒΑΙΝΩ, ἀορ. ἀ. ἐξέβησα, ἀορ. β'. ἐξέβην. 1) ἀμεταβ. ἐξέρχομαι, «ἐβγαίνω» (κατὰ μεταθ. ἐκ τοῦ: ἐνβαίνω=ἐκβαίνω), ἰδίως ἀποβαίνω ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, Γ 413, ε 415, κ 103 κ. ἀ. «πέτρης ἐκβαίνοντος» ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ βράχου, ὁπισθεν τοῦ ὁποῦ ἐκρύπτετο, Δ 107. 3) μεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ. ἀ. ἀορ. καὶ μέλ. ἐκ-βιδάζω, ἀποβιδάζω, μετ' αἰτ. Α 438, ω 301. — Συχνά ἐν τμ.

ΕΚ-ΒΑΛΛΩ, ἀορ. β'. ἐξέβαλον, καὶ ἐπ. ἐκβαλον. 4) ῥίπτω ἔξω, πετῶ «κῶμα ἐκβαλε τὸν ἐπὶ χέρσου» τὸν ἔρριψεν ἔξω εἰς τὴν ξηράν, τ 278. «δόρυ ἔκτοσε χειρὸς» ἐκ τῆς χειρὸς ἔρριψε, ξ 277. «εὐνὰς» ἐκτός τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν, Α 436, ο 481. «τινὰ δέφρου» Ε 39· ὅθεν

β'.) ἀποσπῶ, ἐκσπῶ «τίνι τι» καὶ μετὰ γεν. οἷον «βίον χεῖρός» ἀποσπῶ ἐκ τῆς χεῖρός («πετῶ ἀπὸ τοῦ χέρι») τὸ τῶον, Ο 468, «δοῦρα» κόπτω, ε 244. γ'.) ἐκβάλλω «ἐβγάξω ἢ ἐβάλ-λω» [=ἐνβάλλω=ἐκβάλλω] ὅπερ εὐχρηστότερον ἐν τῇ ἀορ., «ἐβγαλᾶ», ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, «χειρὸς ἔγχοι» Ξ 419, «δάκρυα» τ 362· μεταρ. «ἐπος» «ἐπέταξα ἔναν λόγον» Σ 324, ε 503.

ΕΚΒΑΣΙΣ [-ς], 102, ἡ (ἐκβαίνω) ἀποβάσις, ἀποβάθρα, τόπος ἀποβάσεως, «ἄλος» ε 410 f.

ΕΚ-ΒΑΣΙΚΗ, ποι. ἀορ. β'. ἐξέβαλον καὶ ἐπ. ἐκμολον, ἐξέρχομαι, Α 604 f.

ΕΚΤΕΓΛΑΜΕΝ, ΕΚΤΕΓΛΑΝΤΑΙ, ΕΚΤΕΓΛΑΤΗΝ, ΕΚ-ΤΕΓΛΑΪΣ, ΕΚΤΕΓΛΑΪΑ, 103. ΕΚΤΙΓΝΟΜΑΙ.

ΕΚ-ΤΕΛΑΪΩ, ἀορ. ἐ-εγέλασα καὶ ἐπ. φρ. γελῶ δυνατὰ, γελῶ ἐξ ὀλης ψυχῆς, «ἐκκαρδί-ζομαι ἀπὸ τὰ γέλοια», Ζ 471, π 354, σ 35.

ΕΚ-ΤΙΓΝΟΜΑΙ, αποθ. ἀορ. β'. ἐξεγενόμην ἐκ τοῦ ἐπ. παρακ. ἐκγέγαα εὐρίσκονταί· γ'. δύναμις ἐκ-γεγάτην, ἀπαρφ. ἐπ. ἐκγεγάμεν, μετοχ. ἐκγεγάως, οὐκ, ἐτι δὲ καὶ ἐπικὸς τις μέλ. ἄνευ σ· ἐγεγάον-ται, γ'. Ἄαρ. 498. Σημ. κατὰγομαι ἡ γεν-νῶμαι ἐκ τινος, μετὰ γεν. Ε 248, 637, Υ 231 κ. ἀ. κ 138 κ. ἀ. μετὰ δοτ. «Πορθεῖ» Ξ 415. Ἐκ τούτου

ΕΚΓΟΝΟΣ, ΟΝ, ὁ ἐκ τινος γεγεννημένος ἢ κατα-γόμενος. Ὡς οὖσα: γόνος, γέννημα ἀπόγον-ος, Ε 813. «ἡ ἐκγονος» θυγάτηρ, λ 236.

ΕΚ-ΔΕΡΩ, «γδέρνω», κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ἀ. «ἐκδέρας» κ 19 f.

ΕΚ-ΔΕΧΟΜΑΙ, αποθ. δέχομαι ἡ λαμβάνω παρὰ τινὸς τι, μετὰ χαριστ. δοτ. καὶ αἰτ. «οἱ οὐ σάκος ἐξεδέχοντο», «τοῦ ἐπαίριαν τὴν ἀσπί-δα» (ἵνα τὸν ἀνακουσίωσι) Ν 710 f.

ΕΚ-ΔΕΩ, ἀορ. ἐξέδησα, προσδέω, δένω τι εἰς τι, κ 96 (ἐν τμ.). «σανίδα» τὴν θύραν δέ-νω, ὁ ἐ. κλειώ, γ 474· μετὰ γεν. «δρὸς ἡμιό-νων» τὰ: δρὸς προσέδον εἰς τὰς ἡμιόλους, δηλ. ἐξωγον ἡμπροσθεν τῶν δροῶν τὰς ἡμιόλους, ἵνα αὐρῶσι τὰ δένδρα, Ψ 421.

ΕΚ-ΔΗΛΟΣ, ΟΝ, κατὰδηλος, περιφανής, «μετὰ πᾶσιν» μεταξὺ πάντων, Ε 2 f.

ΕΚ-ΔΙΑ-ΒΑΙΝΩ, μετοχ. τοῦ ἀορ. β'. ἐκδιαβάντες, διαβαίνω διὰ τινος ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, μετ' αἰτ. «τάφρον» Κ 498 f.

ΕΚ-ΔΙΔΩΜΙ [-ς], ἀορ. β'. προστ. ἐκδοτε, ἀπο-δίδω, δίδω ὁπίσω, Γ 458 f.

*ΕΚΔΙΚΟΣ [-ς], ΟΝ (δίκη), δικαιοσύνην ἀσκήων ὅθεν ἐκδικητικός, τιμωρὴς, «ὄμμα» (τοῦ Θεοῦ) Βατρ. 97.

ΕΚΔΙΝΩ [-ς]=τῷ ἐπομέν. 2), «χιτῶνα» α 437. (|| Οὗτος εἶνε ὁ μόνος ἐν τῇ καθομ. σωζό-μενος τύπος τοῦ ῥήματος, «γδύνω», εἰ: με-ταδατικὴν ὅμως σημ. καὶ ὄχι εἰς ἀμεταβ. ὡς παρ' Ὀμ.).

ΕΚ-ΔΥΩ, ἀορ. ἀ. ἐξέδυσσα, ἀορ. β'. ἐξέδυν καὶ μετοχ. ἐκδύς. 1) μεταβ. ἐν τῷ μέλ. καὶ ἀορ. ἀ. ἐκδύω, «γδύνω», ἀποδύω, μετὰ διπλ. αἰτ.

• τινὰ χιτῶνα • ἐδράζω τινός τόν χιτῶνα, Ξ 341.

2) τὸ μέσον μετὰ τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β'. α.) ἐκδοῦμαι, ἐδράζω τι ἀπ' ἐπάνω μου, «τεύχεα • Γ 414, «χιτῶνα» Ξ 460. β.) «ἐγγλιστρώ» «ἐσφενῶ», τούτῳστι λαθραίως καὶ μετὰ σπουδῆς ἐπ' ἐργάζω, μετὰ γεν. «μεγάρω» γ 334 μεταφρ. διαφεύγω, ἀποφεύγω μετ' αὐτ. «ὀλεθρον» ἐν τῷ ἀθετουμένῳ στίγ. Π 99, ὅπου μετὰ τὸν Σπύτηνον γράφεται: ἐκδύμεν, ὃ ἐ ἐκδύμεν (κατὰ συγκατ. ἐκ τοῦ: ἐκδύημεν) εὐκτ. τοῦ παθ. β'. ἀορ. ἀντὶ τοῦ πρότερον: ἐκδύμεν (ἐπ. ἀπαφρ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β').

ἐκείθι, ἐπίρ. τοπικόν στάσεως, ἐκεῖ, ρ 10 τ. ἐκεῖνος, ἢ, ο καὶ ἀρχαιότερος Ἰων. καὶ ποι. σχηματ. κείνος (ἐκεῖ) «ἐκεῖνος» (καὶ διὰ ἀκτικῶς «ἐκεῖ») «Ὀμ. πλχ., ὅστις μεταχειρίζεται ἀμφοτέρους τοὺς σχηματισμούς, ἀλλὰ ἀνυπότακτον τὸν δεύτερον. Μετὰ οὐσιαστ. ἄνευ ἀρήρου «κεῖνος ἀνὴρ» α 238. δεκτικῶς δὲ κείμενον ἐπέχει τόπον ἐπίρ. «καὶ νῦν οἱ πάρα κεῖνος Ἀρης» καὶ τώρα παρίσταται εἰς αὐτὸν ἐκεῖνος ἐκεῖ, ὁ Ἀρης, Β 604, σ 239. ὡσαύτως δὲ καὶ μετ' ἄλλης ἀντωνυμίας συντασσόμενον, «κεῖνος ὄγε» ἐκεῖνος ἐκεῖ, Γ 391. — Ἡ δοτ. κείνη ὡς ἐπίρ. ||. «ἀπ' ἐκεῖ», δι' ἐκείνων τῶν θυρῶν, κ 411.

ἐκείαυτο, ἴδ. καίντμαι.

ἐκέλευτο, ἴδ. κέλομαι.

ἐκέκαστο, ἴδ. κείνω.

ἐκκα, ἴδ. καία.

ἐκκυβόλη (ἑκ.) ἡ μακρόθεν τόξευσις ἢ εὐστοχία, κατὰ πλθ. Ε 51. Ἐκ τοῦ

ἐκκυβόλος (ἑκ.), ὄν (ἐκός, ἐάλλω) ὁ μακρὰν ἢ μακρόθεν (κυτῶν) τοξέων ἢ ἐπιτογγάνων, ὡς τὸ: ἐκατιβόλος, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Α 14. Καὶ ὡς οὐσιαστ. ἴδ. Α 96, 110.

ἐκκαός, ὄν, ποι. καὶ εἴκκαός, ὅπ. ἴδε, ἡ συχοῖ, ἀμείριμος, ἀτάραχος «ἐκκλον δαίνυμαι» τρώω μὲ τὴν ἡσυγίαν μου, Ε 805, σ 311, κ 301 κ. α. «πίνω» Ξ 167, φ 309, «ἐκκλοι κτήματα θαρδάπτουσι», Ε 91 κ. α. «ἐκ. κάθημαι» Α 75, «ἐκ. τέρπομαι» Ε 759 κ. α. ἀκώλυτος, ἀπειρακτός, ἐλεύθερος, ἐν ἡσυγίᾳ, Ι 376, Ζ 70, Ρ 340 μεταφ. «οὐθαρ ἀρούρης» ἀνέγγικτον, χειρίζον, (τοῦναντίον: φερέσδιον) Τ. Δήμ. 451. (Κατὰ μὲν τὸν Βούττιν, συμφωνοῦντος καὶ τοῦ Κουρτίου, συγγεν. πρὸς τὸ: ἐκῶν, ἐκῆτι, μὲ τὴν ἐπιθετικὴν κατὰληξιν: ἡλός: κατ' ἄλλους δὲ ἦττον πιθανῶς ἐκ τοῦ: κηλέω, ἢ συγγενέ: πρὸς τὸ: ἀκά, ἀκῆν, ἀκαλός).

ἐκῆτι (ἑκ.), πρόθεσις μετὰ γεν. κατὰ (μὲ) τὴν θέλησιν, ἐπομ. ἐξ αἰτίας: παρ' Ὀμ. μόνον ἐπὶ θεῶν: χάριτι, μὲ τὴν δύναμιν, οἷον «ἐκ. Ἑρμεία, Ἀπόλλωνος, Διός» Ὀδ. σ 319, τ 86, υ 42 κ. α. (Πηλεῖος: ἀρχαία δοτικὴ, συγγ. πρὸς τὸ: ἐκῶν).

ἐκκυβήσκω, ἀποθυήσκω, μόνον ἐν τῇ φρ. «γίλιρ ἐκυβανόν» (ἐπ. ἀορ. = ἐξέβανον) «ἀπέθαναν ἀπὸ τὰ γέλοια» σ 100 τ.

ἐκκυβόρον, ἴδ. ἐκυβόρεα.

ἐκ-οράσκα, ποι. ἀορ. β'. ἐξέορον καὶ ἐπ. ἐκ-ορορον, ἐκπηδῶ, πηδῶ ἔξω, Φ 539 μετὰ γεν. «προμάχων» Ο 573, «διέρρου» Π 427, ἐπὶ τοῦ παλλομένου κλήρου «ἐκθ. κυνέης» (ἢ καὶ ἄνευ τοῦ «κυν.») ἐξεπήδησεν, Π 182, κ 207 κ. α. «καρδίη μοι ἔξω στηθεῶν ἐκθρώσκει» κυρ. πηδῶ ἡ καρδία μου ἔξω ἀπὸ τὰ στηθεῖ, ἐν τῇ καρδίᾳ, «ὅθ' φύγη ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὰ στηθεῖς», τόσον δηλ. σφοδρῶς πάλ्लεται, Κ 94. Πολλὰκι ἐν τμ.

ἐκ-καθαίρω, καθαρίζω, «ἐκκαθαρίζω» μετ' αὐτ. «οὐρός» Β 153 τ.

ἐκκαίδεκαλάμος [...], ὄν, ἐπ. (ἐκκαίδ, δῶρον) ἐκκαίδεκαπάλαμος δεκαεὶς παλαμῶν (μῆκος ἔχων) Δ 109 τ. (||. Τὸ τελευταῖον συνθετικόν μέρος: ἀορ- παραγόμενον ἐκ τοῦ δο-, δίδωμι, δὲν σῆμ. τὸ διδόμενον πρᾶγμα, τὸ δῶρον, ἀλλὰ τὸ δίδον, ὅ. ἐ. τὴν χεῖρα, καθ' ἃ καὶ ἐν τῇ Ἀλθανικῇ γλώσσῃ ἡ χεῖρ dor λέγεται, καὶ τῇ Γερμανικῇ δὲ δύναται νὰ παραδληθῇ τὸ Gabe = δῶρον καὶ Gabel = περόνιον, δι' οὗ ὡσπερ διὰ χειρὸς εἰσάγομεν τὰ ἐδέσματα εἰς τὸ στόμα).

ἐκ-καλέω [...], μετοχ. τοῦ ἀορ. α. ἐκκαλέσας καὶ μέσ. ἀορ. α. ἐν τμ. «ἐκ δὲ καλεσάμενος». 1) Ἐνεργ. καλῶ τινα ἔξω, κ 471, Π 582. 2) Μέσ. καλῶ τινα πρὸς ἑμαυτὸν, ω 4, τ 45, φ 380.

ἐκ-καλύπτω [...], μέσ. ἀορ. α. μετοχ. ἐκκαλυφάμενος, ἀποκαλύπτω, ἔσκεπαζῶ ἀποκαλύπτομαι, ἔσκεπαζομαι, κ 179 τ ἐν τμ.

ἐκ-καταπάλλω, ἴδ. καταπάλλω.

ἐκ-κατείδον, ἀορ. τοῦ ἐκκαθοράω, βλέπω ἀπὸ τινος κάτω, μετὰ γεν. «Περσέμου» Δ 508 (πρὸ τοῦ Βεκκ. ἐγράφετο: ἐκ κατ.).

ἐκ-κίω [...], ἐπ. ἐξέρχομαι, ω 192 τ. ἐν τμ. ἐκ-κλέπτω, κλέπτω, ὁ δ. κρυφίως: ἐξάγω (ἐπὶ προσώπου ὡς ἐν τῇ φράσει: τῆς κοσμητῆς, «τῇ ἐκλεψέ») «Ἀρηα» Ε 390 τ.

ἐκ-κίαια [...], (μόνον ἐν τῷ παθ. ἀορ. ἐξεκυλιόθη) κυλιῶν ἐκβάλλω. Τὸ παθ. κυλιόμενος πίπτω ἔξω, «ἐκ διέρρου» κυλισθεῖς ἔπεσεν ἐκτός: τοῦ διέρρου, Ζ 42, Ψ 394.

ἐκ-κλασθῆναι [...], ἐπ. ἀορ. β'. μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ: ἐκκλάθον, μέσ. ἀορ. β'. ἐξελαθόμην, καὶ ἐπ. μετ' ἀναδιπλ. ἐκκλαθόμην [ἐν τῷ ἀορ. τὸ α βραγύ], 1) Ἐνεργ. κάμνω ἐξ ὀλοκλήρου ἢ διὰ παντός νὰ λησιμονήσῃ, μετὰ διπλ. αὐτ. «Μοδσαι (Θάμυριν) ἐκκλάθον καθαριστὸν τὸν ἔκκαμν νὰ λησιμονήσῃ τὴν καθαριστικὴν τέχνην, Β 600, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτ. καὶ γεν. «Ἡρης ἐκκλαθούσα (Δία)» ἴμ. Ἀφρ. 40. 2) Μέσ. ἐντελῶς ἢ διὰ παντός λησιμονῶ, μετὰ γεν. «ἀλλῆς» Π 602, «γάμοιο» γ 224 κ. α. καὶ μετ' ἀπαφρ. κ 557.

ἐκλέεω, ἴδ. κλεῖω.

ἐκ-κλασθῆναι [...], σπανιώτερος ποι. τύπος τοῦ ἐκκλασθῆναι, «ἐκ δέ με πάντων ληθάνει» η 221 τ.

ἐκλήσεις, εἰς, ἡ, ποι (ἐκλήθω), παντελὴς λήθη, ω 485 f.

ἐκλήψω, μέσ. μέλ. ἐκλύσσομαι, λύνω, ἐλευθερώσω, ἀπαλλάττω. Τὸ μέσ.=ἐνεργ. «τινὰ κελών» ἀπαλλάττω τινὰ τῶν κακῶν, κ 280 f.

ἐκπαίνομαι, ἀποθ., ἀόρ. ἀ. ἐκμάστατο ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐξεμάστατο, ἐκζητῶ, ἐρευνῶ, ἐπομ. ἐπινόω, «τέχνην» Γ. Ἑρμ. 541.

ἐκπεύρομαι, ἀποθ., παρακ. ἐξέμωρα (|| μέσημ. ἐνεστώτος) ἐξαίρετως μετέχω, ἔχω ἐξαίρετον μέρος, «θεῶν τιμῆς» οὐκ ἐξέμωρα, ε 335 f.

ἐκπολεῖν, ἴδ. ἐκβαλεῖν.

ἐκπύζω, ἀόρ. ἀ. μετοχή ἐκπύζω, «βουζαίνω ἢ βυζάνω» ἐξ ὀλοκλήρου, «αἶμα» Δ 248 f || ἐβύζαζε τὸ αἶμα ὁ Μαχάων, μετὰ τὸ στόμα βεβαίως, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε οἱ περὶ ἡμῶν Μαχάωνες, τῶν ἐμπειρικῶν δηλ. χειρουργῶν οἱ διασημότεροι, καὶ αἶμα καὶ πῦον διὰ τοῦ στόματος ἐκπύζοντο ἐκ τῶν ἐλκῶν.—Οὗτο τὰ βυζάνω παρίγεται ἐκ τοῦ μυζᾶω, περὶ τούτου ἴδ. Κορ. Ἀττ. 2, 87 καὶ ἄλλα ὅμοια παραδείγματα ἐν Φιλίστ. 3, 247 λ. παλαδιᾶς).

ἐκπαλας, οὐκ (κατὰ μετῴθ. ἀντὶ τοῦ ἐκπλᾶγος ἐκ τοῦ ἐκπλήσσω) ἐκπλήξιν ἢ πρόμον ἐκποιῶν, ἐκπληκτικός, τρομερός, φοβερός, δεινός, ἐπὶ προσώπων, Α 446 (ἔθα καίτοι τὸ ὑπερθ. ἐκπαλῶτατος, ὡς καὶ Σ 170, Υ 389) κ. ἀ. ἐπὶ πραγμάτων, «χειμῶν» ξ 522, «ἔπεα» Ο 498, ρ 246.—Τὰ οὐδέτ. ἐκπαλας καὶ ἐκπαλας ἐπιφύρατικῶς (ὡς καὶ τὸ ἐκπαλας, Α 268, ε 348 κ. ἀ.) δεινῶς, «φοδερά, τρομερά» οἶον «ἐκπαλῶν ἐπέμυσσεν» Ν 443 κ. ἀ. ἐν γένει δὲ σφόδρα, καθ' ὑπερβολήν, «ἐκπαλα σίλειν» ἀγαπῶ τρομερά, Γ 415, Ε 423, «ἐκ. ἐχθαίρειν» λ 560.

ἐκπαίφω, ἐπ. ἐκφαίνωμαι, ὡς ἀστραπὴ ἐξορῶ, Ε 803 f.

ἐκπάλλω, μόνον ἐν τῇ συγχεομ. μέσ. ἀόρ. β'. ἐκπαλτο, πρὸ δατυνομένου φωνήεντος: ἐκπαλθ', ἐκτινάσσω. Τὸ μέσ. ἐκτινάσσομαι, ἐξακοντίζομαι, «μυελὸς σφονδυλίων ἐκπαλτο» Γ 483 f.

ἐκπατάσσω [-ω-], ἐκκρούω, «κτυπῶ καὶ θυάξω ἔξω». Τὸ παθητικὸν μεταφορ. «φρένας ἐκπαταγμένος» τοῦ ὁποῦ αἱ φρένες κτυπηθεῖσαι ἐξελθῆσαν, ἐπετάχθησαν ἔξω, «ξεμυαλισμένους», ἀνόητους, σ 327 f.

ἐκπέμψω. 1) ἐκπέμπω, στέλλω ἢ πέμπω ἔξω, π 3, «δωμάτων τινα» ἀποβάλλω ἐκ τῆς οἰκίας, ἔξω τῆς οἰκ., σ 336 «κειμήλια ἀνδρας ἐς ἀλλοδαπούς» Χ 381, «θεμελίω φερτῶν καὶ λῶν» ἐξέσπα καὶ ἔρριπτο τὰ θεμέλια τῶν κορμῶν καὶ πετρῶν, δὲ τοὺς κορμούς καὶ τὰς πέτρας τῶν θεμελίων (εἰς τὰ κύματα) Μ 28, (|| καὶ συνοδεύω ἔξω ἔξω, Ω 684). 2) Μέσ. πέμπω ἀπ' ἐμαυτοῦ «τινὰ δόμου θύραζε» ἀποπέμπω τινὰ ἐκ τῆς οἰκίας μου, υ 361.

ἐκπέπεται, ἴδ. ἐκπίνω.

ἐκπεράω, ἀόρ. ἀ. Ἴων. ἐξεπέρησα, διαπερῶ, τρυπῶ ὥς ἔξω, ἀνευ προσορισμοῦ, ἐπὶ βέλους καὶ ἀκοντίου, Π 346, κ 462 «ἀνταρῶ» εἰς τὸ ἔσπερον ἄκρον, εἰς τὸ ἄλλο μέρος, Ν 652 «λατῆμα μέγα» διατριβῶ, διαπλέω, η 35, ι 323. (|| Τῆς καθομιλου. τὸ „ἐξεπερνώ“ ἢ ἔαπερνώ ἔχει τὴν εἰδικὴν σημασίαν τοῦ ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, προτερῶ).

ἐκπέρω, μέλ. ἐκπέρω, ἀόρ. ἐξέπερα καὶ ἐπ. ἐκπερ. ἐκπορῶ, καταστρέφω, «χάλας» οἶον «πόλιν», Ἰλιον» Ἰλ. Α 49, 166 κ. ἀ. Ἰδα καὶ πέρον 2).

ἐκπεύειν, ἴδ. ἐκπίπτω.

ἐκπέτομαι, ἀποθ., ἀόρ. β'. ἐξέπτειν, πετῶ ἔξω, Βατρ. 245.

ἐκπεύγγω, ἴδ. ἐκφύω.

ἐκπίνα [-ω-], ἀόρ. β'. ἐκπινω ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐξέπινω, παρακ. παθ. ἐκπέπεται, πίνω καθ' ὅλοκληρίαν, κενώνω, «ἀδείαζω» Ὀδ. ι 353, χ 56.

ἐκπίπτω, ἀόρ. β'. ἐξέπεσον καὶ ἄνευ αὐτ. ἐκπεσον, ἀπαρρ. Ἴων. ἐκπεσείν, ἐκπίπτω, καταπίπτω, ὅ ἐ. πίπτω ἀπὸ τινος ὕψους κάτω, μετὰ γεν. «δύρου» Ε 584, «ἵππων» ἐκ τῆς ἀμάξης, Υ 479 κ. ἀ. μετὰ δοτ. προσώπ. «τόξον οἱ ἐκπεσε χεῖρός» τοῦ κατέπεσον ἐκ τῆς χειρός, Θ 329, «δάκρυ οἱ ἐκπεσε» Β 266, π 46. (|| Ἐν τῇ καθομ. τὸ „ἐξέπεφτω“ λέγεται μόνον μεταφορικῶς, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐπὶ τοῦ παρακινῶντος ἢ δυστυχεύοντος ἢ ταπεινωθέντος, „ἐξέπεσε“).

ἐκπλήσσω, ἀόρ. β'. παθ. ἐκπλήγην ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπλήγην, καὶ γ'. πληθ. ἐπ. καὶ Δωρ. ἐκπλήγην ἀντὶ τοῦ ἐξεπλήγην, Σ 225, κυρ. κτυπῶ ἔξω, ἢ κτυπῶν ἐκβάλλω μεταφορ. ἢ μᾶλλον κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντικειμ. «φρένας» (ὑπερ πολλὰς καὶ τίθεται, οἶον «ἐκ γὰρ πλήγη φρένας» Π 403, προδλ. Ν 394) ἐκπλήγεται, «τρομάζω» (μετάβ.) «κάμνω τινὰ νὰ τὰ χάζω» (δηλ. τὰ μυαλά του), Θουρυθ, σ 231. Τὸ παθ. «τρομάζω» (ἀμετ.), Θουρυθ, σ 231, «τὰ χάνω» Σ 225.—Ως ἐπὶ τὰ πολὺ ἐν τριῇ.

ἐκποτέομαι, Ἴων. ἀντὶ τοῦ ἐκπέτομαι, καθίπταμαι, πετῶ ἐκ τινος, «Διός» ἐκ τοῦ Διός, δὲ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ (αἱ νηῖδες τῆς χιόνης) Γ 337 f.

ἐκπρεπῆς, ἐς, γεν. εἰς (ἐκπρέπω), διαπρέπων, διακρινόμενος «ἐν πολλοῖσι» Β 483 f.

ἐκπροκαλέω, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐκπροκαλεσάμην καὶ ἐπ. σσ. προσκαλῶ ἔξω τὸ μέσ. προσκαλῶ ἔξω πρὸς ἐμαυτόν, «τινὰ μεγάρων» Β 400 f. «ἀπὲκ μεγάρων θύραζε» Γ. Ἀπόλ. 144.

ἐκπρολεῖν, μετοχ. τοῦ ἀόρ. β'. ἐκπρολεῖν, ἐξέρχομαι καὶ ἀφίνω, ἐγκαταλείπω, «λόγον» σ 543 f.

ἐκπτύω [-ω-], ἀόρ. ἀ. ἐξέπτυσσεν, ἀποπτύω

«στόματος» ἡλίκην· ἐκ τοῦ στόματος, τὸ ἀλυγρόν ὕδωρ, ε 322 f. (||. Ἡ καθομιλούμενη διέσωσα τὸ ῥήμα „ἔφευγέ“, ἀλλ' εἰς μεταφορ. σημ. ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων, ἅτινα ἐκ τῶν ἀκρῶν ἀπολύουσι (τρόπον τινὰ ἐκπύουσι) τὸ ὑγρόν καὶ κατ' ἐκείνα τοὺλάχιστον διαλύονται. Ἐκ ταύτης δὲ τῆς σημ. μετέπεσεν εἰς ἄλλην μεταφορ. ἐπίσης ἐν τῇ παροιμιᾷ φράσει „τὰ ἔφευγαν“=ἀπέθανεν κυρίως· διέλυσε τὰ ἑαυτοῦ ἢ διελύθη εἰς τὰ ἐξ ὧν συνέκειται. Τὴν ποιητικὴν παροιμίαν εἶχον καὶ οἱ ἀρχαῖοι, ὡς φαίνεται τοὺλάχιστον ἐξ ὁμοίας τινός φράσεως τοῦ Ἀριστοφάνους παρὰ Πλουτ. Ζ' 64 «ἀνίσω κροκὺδά μαστιγοῦμένη» ὃ εἰ. „ἀπὸ τοῦ ὕλο ὅτ' τὰ ἔφευγαν“, κατὰ λέξιν ὅτ' ἐφεύσαν τὸ ὑγρὸν μου).

ἐκ-ΠΥΘΑΝΟΜΑΙ, ἀόρ. β'. ἐξπυθόμην, μόνον κατ' ἀπαρρ. ἐξετάζω, ἐρωτῶ, ἐπομένου τοῦ ἀπορηματικῶς «ἦε, ἦ», *ἢλ. K 308, 320, ἐν τμ. ἐκρέμν, πορ. τοῦ κρέμαμαι. ἐκ-ρέω, ἐκρέω, «τρέχω ἀπὸ», μόνον ἐν τμ. N 655, γ 355, ε 290.

ἐκ-ΡΗΓΝΥΜΙ [-.-], ἀόρ. ἀ. ἐξέρρηξα, διαβρήγνυμι, «σπῶ» «νευρίν» *ἢλ. O 469 ἀποσπῶ, μετὰ γεν. «(τὸ ὕδωρ) ἐξέρρηξεν ὅσο» μέρος τῆς ὁδοῦ εἶχε παρασῶρη τὸ ὕδωρ, F 424. ἐκ-σαόω, ποι. καὶ μάλιστα ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐκσώζω, ἀόρ. ἀ. ἐξέσασα, σώζω, «γλυτώνω» ἐκ τινος, Δ 12, «τὴν θαλάσσης» δ 504.

ἐκ-ΣΕΓΓΩ, ἐκδιώκω· εὐχρηστον μόνον τὸ μέσον· ἐκσεύομαι, τοῦ συγκεκομ. ἀόρ. γ'. ἐν. ἐξέσσυτο, ἀόρ. ἀ. παθ. ἐξέσθη, ἐξορμῶ, τρέχω ἔξω, μετὰ γεν. «πυλέων» H 4· «φάρυγος ἐξέσσυτο οἶνος» ἐξεύθη, ε 373· μεταφορ. «βλεφάρων» ἐφυγεν ὁ ὕπνος, μ 366· «αἰχμὴ δ' ἐξέσθη» ἢ λόγῃ (διατροπῆσας τὸ καὶ τὸ) ἐξῆλθε, «ἐβγήκε», E 293.

ἐκ-ΣΠΛΩ, ἀόρ. ἀ. ἐξέσπασα, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐξεσπάρην καὶ ἐπ. σσ. 1) Ἐνεργ. ἀποσπῶ, ἐξελκύνω, ἐκσύρω, E 859 κ. ἀ. 2) Μέσ. ἐξελκύνω κτλ. τι τῶν ἐμαυτοῦ, «ἐγχοι στέρον» τὸ ἀκόντιόν του, *ἢλ. Δ 530, H 253 κ. ἀ.—Πολλάνης· ἐν τμ. (||. Τῆς καθομιλ. τὸ ἐξέσπῃ ἢ «ἐξέσπῃ» ἔχει σημ. ἀμετάβ. διαβρήξας τὸ ἐξορμῶ, ἐκρήγνυμαι καὶ συχνὰ καίται μεταφορ.).

ἐκ-ΣΤΡΕΦΩ, ἀόρ. ἀ. ἐξέστρεψα, ἀνατρέπω, ἐκσπῶ, «ἐξέρριζώνω» «ἔρνος βάθρου» P 58 f.

ἐκ-ΤΑ, ἐκτάω, ἰδ. κτείνω.

ἐκ-ΤΑΔΙΟΣ [-.-], ἴη, ἰον, ἐπ. (ἐκτάδην, ἐκτείνω) ἐκτεταμένος, ἐκτενής, μακρὸς, «χλαῖνα» K 134 f.

ἐκ-ΤΑΜΕ, ἰδ. ἐκτάμην.

ἐκ-ΤΑΜΝΩ, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐκτέμνω, ἀόρ. β'. ἐξέταμον, ἐπ. ἐκταμον (ἀ.) ἀποκόπτω, «μηροῦ» Δ 460 κ. ἀ. «ἰούς, ὅστων μηροῦ» βέλος ἀποκόπτω (ἀποσπῶ) ἐκ τοῦ μηροῦ, Δ 515, 829· β'. «κόπτω σύρριζα, ἔερριζώνω», «αἰγείων» Δ 486, «νύκων» Γ 62,

«ρόπαλιν» ἀποκόπτω, ε 320, «ῥῆμα» δ 149.

ἐκ-ΤΑΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐκτασαν, ἰδ. κτείνω.

ἐκ-ΤΑΝΤΑ [-.-], ποι. καὶ ἰων. ἀόρ. ἀ. ἐξέτανα καὶ ἐπ. σσ. παθ. ἀόρ. ἀ. ἐξετανύσθη. 1) ἐκτείνω, «ἐξαπλώνω», ἰδ. ἐκτανῶ. Τὰ παθ. ἐξαπλοῦμαι, «ἐξετανύθη ἄμπελος» Τμ. 6, 38. 2) ἐξαπλῶ (ἡρέμα καὶ ἡσυχῶς) Δ 844 κ. ἀ. ἐξαπλώνω, (μετ' ὀλιγωρίας καὶ βιαίως) «ἐξαπλάρωνω» «ἐν κόνῃ» Ω 19· «ἐπὶ γαίῃ» κατὰ γῆς, P 38. Παθ. «ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη» «ἐξαπλάρωθη ἀνάσκελλα» H 274.

ἐκ-ΤΕΛΕΑ, ἐποκ. ἐκτελείω, I 439, δ 7· μέλ. ἐκτελῶ, ἐπ. καὶ ἰων. ἐκτελέω, B 286, K 405· ἀόρ. ἀ. ἐξέτελεσα, ἐπ. σσ. παθ. παρακ. ἐκτετέλεσμαι, ἀόρ. παθ. ἐξετέλεσθη. 1) τελεσιώνω, ἀποτελεσιώνω, ἀποπαράττω, «ἔργον, ἀεθλον, φάρος» Ὁδ. πλγ. Τὰ παθ. ἐπὶ χρόνου «μῆνες τε καὶ ἡμέραι ἐξτελεῖντο» ἐτελείωναν οἱ μῆνες καὶ αἱ ἡμέραι λ 294, ε 293· «ὁδὸν» διανύω, κ 44. 2) ἐκτελῶ, τελῶ, γάμον· δ 7, «ἀλγεα» διαπράττω, λ 280, «τὴν γόνον» I 493, «ὑπόσχεσιν, ἀπειλὰς, νοήματα» ἔπος· ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, B 286, I 245, K 105, γ 99· καὶ ἐν τμ. ἐκ-ΤΙΘΗΜΙ [-.-], ἀόρ. β'. μετοχ. ἐκθείς, ἐκθίτω, θέτω ἔξω, «λέχος» ψ 179 f.

ἐκ-ΤΙΝΑΣΣΩ [-.-], «τινάζω ἔξω», ἐκτενάσσω, μόνον ἐν τμ. παθ. ἀόρ. ἀ. καὶ ἐν τμ. «ἐκ δ' ἐτινάχθη (Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐτινάχθησαν) ὁδόντες» «ἐτινάχθησαν ἢ ἐπετάχθησαν ἔξω τὰ δόντια», Π 348 f. (||. Τῆς καθομιλουμ. τὸ «ἐτινάζω» ἔχει ὁπωσούν διάφορον σημασίαν τινάζω ἐντελῶς, καλῶς, καὶ μεταφ. «τὸν ἐτινάζει» τοῦ ἀφίρσας τὰ πάντα).

ἐκ-ΤΟΕΩ, ποι. ἐπὶ. ἀντὶ τοῦ ἐκτασθαι, ἐκτός. (||. Τὸ «ἐκτασθαι αὐλῆς» *Ὁδ. ε 239, ὅπερ εἶνε ἐπεξηγήσει· τοῦ ἐν τῇ προηγ. στίχ. «θόρησι» τινὲς μὲν διώρθωσαν εἰς τὸ «ἐντασθαι», ὁρῶντες δ' ἐρήνηνεται, ἐὰν θεωρήσωμεν τὴν γεν. αὐλῆς οὐχὶ συντακτικὴν τῆς ἐκ- (ἐκτός τῆς αὐλῆς), ὅπερ ἀποκιν. ἀλλὰ διαιρητικὴν τῆς ἐν τῇ ἐπὶ. τοπικῆς ἐννοίας (κατὰ τὰ· ποῦ γῆς, ἐντασθαι τῆς αὐλῆς κ. τ. τ.): εἰ· τὸ μέρος τῆς αὐλῆς· τὸ ἐξωθεν τοῦ σπηλαίου)· ἐκτοθεν μνηστῆρων· ἐκτός τοῦ κύκλου, μακρὰν τῶν μνηστῆρων, α 133. Ἀλλαχοῦ τὸ ἐπὶ. δὲν εὐρίσκεται.

ἐκ-ΤΟΡΙ, ἐπὶ. ἐκτός, ἔξω, μετὰ γεν. μόνον *ἢλ. O 394, X 439.

ἐκ-ΤΟΡΕΩ, ἐπ. κοιν. = ἐκτόρειος, εἰς τὸν ἔκτορα ἀνήκων, τοῦ ἔκτορος, «χιτών» B 416.

ἐκ-ΤΟΡΕΩ, διατροπῶν ἐξάγω, «αἰῶνα» Τ. Ἐρμ. 42 (ἰδ. λίαν 2)).

ἐκ-ΤΟΡΙΣΜΟΣ [-.-], οἰ, ὁ, οὐδ. τοῦ ἔκτορος, ὁ Ἀστονάξ, Z 404.

ἐκ-ΤΟΣ, ἐπὶ. (ἐκ) ἐκτός, ἔξω, «εἶναι» Δ 154· ἐκτός ἀπὸ κλισίης «ἔξω ἀπὸ τῆς σκηνῆς» K 151· συνήθως μετὰ γεν. μοναχῆς, ἐκτός, μακρὰν, «τείχεος» I 67, μ 219 κ. ἀ.

ἔκτος, η, ον (ἔς), ἔκτος, Β 407, γ 445.
 ἔκτοσε, ἐπὶ. ἔξω μετὰ γεν. «χειρὸς» Γ 277 τ.
 ἔκτοσε, πρὸ φων. ἔκτοσεν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ
 ποι. καὶ μάλιστα ἐπ. ἐπὶ. (ἔκτος), ἔξωθεν,
 „ἀπ' ἔξω“ Η 344, Κ 334, τὸ ἀντίθ. «ἐντα-
 σθε» Κ 263. Κεῖται καὶ ὡς πρὸθ. μετὰ γεν.
 «ταίγεος» Ι 352 «ἀδλῆς» η 112, χ 335 κ. ἀ.
 πρὸθ. ἔκτοσεν.

ἔκ-τρέφω, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐξεθρεψάμην, ἀνα-
 τρέφω, τὸ μέσ. ἀνατρέφω ἑμαυτῶ, Γ. Δῆμ.
 221, Βατρ. 30.

ἔκτιπε, ἀόρ. β' τοῦ κτιπέη.

ἔκ-τιφάω, ἐντελὲς τυφλῶνω, „ἀποτυ-
 φλῶνω“, Βατρ. 241.

ἔκταρ, ορος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς
 Ἑκάδης, ἀνὴρ τῆς Ἀνδρομάχης καὶ πατὴρ τοῦ
 Ἀστυάνακτος, ὁ ἄριστος τῶν Τρωικῶν ἡρώων
 καὶ ἀρχιστράτηγος τῶν Τρώων, διαφέρων κατὰ
 τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν φρόνησιν καὶ τὴν εὐγέν-
 εϊαν τοῦ χαρακτήρος, Β 816, Ζ 369 ἔξ., Η
 233 ἔξ., Ο 281 ἔξ., Π 712 ἔξ. Φωνεῖται ὑπὸ τοῦ
 Ἀχιλλεύου, Χ 5, 78 ἔξ., ἴδ. ἈΧΙΛΛΕΪΣ. (Συνήθ.
 παράγεται ἐκ τοῦ: ἔχω, αἰονεὶ κατέχων ἢ συνέ-
 χων καὶ φυλάττων, πρὸθ. Πλάτ. Κρατύλ. σ.
 393 Α).

ἔκτρη (Ἑκ.), ἡ, ἐπ., πενθερά, ὄλ. Χ 454,
 Ω 770 (ἴδ. τὴν ἑπομ. λ.).

ἔκτρος [-υ-], ὁ, ἐπ., ὁ πενθερός, ὄλ. Γ 172,
 Ω 770. (||. Ἡ λ. αὕτη τε καὶ ἡ προηγ. εἶνε
 πρωτότυπος, Λατ. socer, socerus, socrus, Σλαβ.
 svekrŭ, Γερμ. Schwäher. Ἡ ρίζα λοιπὸν τῆς
 λ. ἡ ἀρχαία ἦτο σ'ἔκυρ).

ἔκ-φαίνομ, μέλ. ἐκφανῶ, παθ. ἀόρ. ἀ. ἐξεφάν-
 θην ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐξεφάνθην, παθ. ἀόρ. β'. ἐξε-
 φάνην. 1) Ἐνεργ. φανερώων, φέρω εἰς φῶς,
 «φώσδης» περὶ τῆς Κίλειθρας, Τ 104. 2) Παθ.
 μόνον ἐν τῷ ἀ. καὶ β'. ἀορ. λάμπω, ἐξαστρά-
 πτω, «ὄσσε δεινὸν ἐξεφάνθην» Τ 17. συνήθ.
 ἐκφαίνομαι, γίνομαι φανερός, ἐδγαίνω
 ἔξω καὶ φαίνομαι ἢ ἐδγαίνω εἰς τὸ φανε-
 ρόν, Δ 468, Ν 278 κ. ἀ. μετὰ γεν. τοπικ.
 «Χαρυβδῖος» ἐκ τῆς Χαρ., μ 441.

ἔκ-φέρω, μέλ. ἐφέλω. 1) μεταβ. φέρω ἔξω,
 μεταφέρω, Ε 234, Ψ 259 κ. ἀ. ἰδίως ἀ.)
 ἐκφέρω (νεκρόν) εἰς τὸν τάφον, ἐνταφιάζω,
 Ψ 675, Ω 786. β'.) λαμβάνω ὡς βραβεῖον,
 «ἀεθλον» Ψ 785. γ'.) ὑπεξαιρῶ, κρυφίως
 μεταφέρω τι ἔξω, ο 470. δ'.) φέρω τέλος
 πάντων, «μισθοὶο τέλος ὥρᾱ ἐξέφερον» ἐπέ-
 φερων τέλος πάντων τὸ τέλος τῆς μισθώσεως καὶ
 τὴν ἀπόδοσιν τοῦ μισθοῦ, Φ 450. 2) ἀμεταβ.,
 ἐξυπακουομένης τῆς ἀντωνυμ. «ἑμαυτόν», προ-
 τερω, „ἐξαπρνῶ“, κατὰ τὸν ὁράμον, Ψ 759,
 376.

ἔκ-φεύγω, ἀόρ. β'. ἐξέφυγον καὶ ἐπ. ἔφυγον.
 1) διαφεύγω, „ἔφευγῶ“ ἄνευ προσδ. τ
 231. μετὰ γεν. τοπικῆς «ἀλός» ψ 236. «ἐνθεν
 ἐκφύγομεν» μ 212. ἰδίως ἐπὶ τῶν ῥητομένων

βελῶν, ἀκοντίων κ.τ.π. „πετῶ“ Α 380, «χει-
 ρός» Ε 18, Ξ 407 κ. ἀ. 2) μετὰ αἰτ. ἀπο-
 φεύγω (κινδυνόν τινα), „γλυτώνω“, ὅσιν «ὄρ-
 μήν» Ι 355, «θάνατον, Κηρας, κακότητα» Α
 362, δ 512, ε 414, ἔτι «γάμον» τ 157.

ἔκ-φθιμι, προφέρω, ἐκφώνω, „ἐγάζω
 ἀπὸ τοῦ στόμα μου“ μόνον κατ' ἀπαρρ. τοῦ
 μέσου ἔνεστ. μέ σημ. ἐνεργητ. «τινὶ ἐκφάσθαι
 ἔπος» Ὀδ. κ 246, ν 308.

ἔκ-φθέττομαι, ἔκ τινος φωνάζω (ἴδ. φθέτ-
 τομαι), «δίνης» ἐκ τῆς δίνης Φ 213. (πρὸ τοῦ
 Βεκκέρ. ἐγράφετο διηρημένως: ἐκ φθ., ὅπως καὶ
 νῦν ἐστὶ παρὰ Βαυβυλείων).

ἔκ-φθίνα [-υ-], ἐξαφανίζω, καταναλίσκω,
 μόνον ἐν τῷ γ'. ἐν τοῦ παθ. ὑπερσυντ. «ἐ-
 φθίτο οἶνος» εἶχε καταναλωθῇ, ἐκλήπη, Ὀδ.
 ι 463, μ 329.

ἔκ-φορέω (ἐκ. τύπος τοῦ ἐκφέρω) ἐκφέρω:
 „ἐδγαζω ἔξω“, «νέκυας» χ 451, ω 417. Τὸ
 παθ. «κόρυθες νηὸν ἐκφορέοντο» ἐξεφέροντο,
 μεταφερόντο ἔξω τῶν νηῶν, Τ 360.

ἐκφίγε, ἴδ. ἐκφείγω.

ἔκ-φίη [-υ-], παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ μετοχ.
 τοῦ παρακ. τοῦ ἔχοντος ἀμετάβητον σημ.: ἐκ-
 πεφυσῖαι (ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐκπεφυκῖαι), εἶμαι φυ-
 τρωμένος („ἔφευτρωμένος“) ἢ γεγεννημέ-
 νος, «ἐνὸς ἀδχένος» ἔξ ἐνὸς λαμποῦ ἐκφυόμε-
 ναι, „φυτρωμένα“ (τρῖς κεφαλαί) Α 40 τ.

ἔκ-χεω, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐπ. ἐκχεάμην, ὑπερσ.
 παθ. ἐξεκχύμην, μέσ. ἀόρ. β'. συγκακομ. ἐξέ-
 χυτο καὶ ἔχυτο, μετοχ. ἐκχόμενος. 1) Ἐνεργ.
 ἐκχέω, „χύνω ἔξω“, ἐπὶ σπονδῆς «οἶνον» Γ
 296. 2) Ὁ μέσ. ἀόρ. ἀ. κατ' ἑμαυτόν, ἢ πρὸς
 χρῆσιν μου χύνω ἔξω, «οἶστους» χ 3, ω
 478. 3) Παθ. μετὰ τοῦ συγκακομ. ἐπ. ἀόρ. β'.
 μεταφ. „χύνωμαι“, χύδην ἐξέρχομαι, Φ
 300, Π 259. ἱππόθεν «ἐκ τοῦ (δουρείου) ἱππου
 ἐχύθησαν, θ 515. «ἐκ δ' ἄρα πάσαι χαλμαὶ χύντο
 χολάδες» ὅλα τὰ ἔντερα ἐχύθησαν κατὰ γῆς, Δ
 526, Φ 181. «δεσμὰ μελαδρόμην ἐξεκχυντο»
 ἐκ τῆς στήθης ἦσαν διακεχυμένα (τὰ ἐν εἰδῶι
 δικτύου κρεμάμενα) δεσμὰ, θ 279.

ἐκάν, ἐκοίτα, ἐκόν. 1) ἐκουσίως, ἀθ-
 θαρμήτως, ἄνευ βίας, Γ 66, (τὸ ἐναντίον:
 «ἀέκοντι θυμῷ») Δ 43 κ. ἀ. 2) ἐν γνώσει,
 ἐπίτηδες, ἐκ προθέσεως, Κ 382, δ 372. (||.
 Αἱ λ. ἔχουσι τὸ F, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀ-έκων,
 ἀ-έκτητι, γέγκαλον (=ἐέκχλον)=ἔσυγον κατὰ τὸν
 Ἡτόχ. καὶ ἐκ τοῦ εὐκῆλος, ὁ ἐ. ἐφέκῆλος, ἐφέκ-
 λος).

ἐλάαν, ἴδ. ἐλαίνω.

ἐλαίη, ἡ, ἐλαία (τὸ δένδρον) „ἐλαία“ Ρ
 53, ν 104 κ. ἀ. Ἡτο κερὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ὅθεν
 «ἱερή» ν 372.

ἐλαίνεος [-υ-], η, ον, Ὀδ. ι 320, 395 καὶ
 ἐλαίνος, η, ον, ὁ ἐκ εὐλίου ἐλαίας, „ἐλα ἡ-
 σιος“ (||. ἐν Ἀττικῇ δὲ καὶ „λαίνος“ ἐν τῇ
 φρ. „λάινα ξύλα ἢ λαίνωξολα“) Ν 612, ε 236.

ΕΛΑΙΟΝ, τό (ἐλαίη), ἔλαιον, „λάδι“ (=ἐλάδιον, ὑποκορ. τοῦ ἔλαιου) καί „λα:όλαδον“ (πρός διακρίσιν ἄλλου ἐλαίου ἐξ ἄλλου καρπῶν). Ἰδίως δὲ τὸ μύρον, ἢ μυρέλαιον, δι’ οὗ ἤλειπον τὸ σώμα μετὰ τὸ λουτρὸν ἢ το εὐδομον, ὡς ἐν «εὐδοκίᾳ» Β 339, «ροδοῖς» Ψ 486. Ἰδ. καί λ. ΔΙΠΑ.

ΕΛΑΣΑ, ΕΛΑΣΕΑ, ΕΛΑΣΑΣΚΕ, ἰδ. ΕΛΑΓΝΩ.

Ἐλασις [-.-], ὁ, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Π 696 (ἐκ τοῦ ἐλάω οἰονεῖ Ἐλάτης).

ΕΛΑΣΙΩΝ, ΟΝ, γεν. ΟΝΟΣ (κυρ. συγκρ. τοῦ ἐλαχύς, ὑπάγεται ὅμως ὡς τοιοῦτον εἰς τὸ θετικὸν μικρότερος, μικρότερος, κατώτερος, Κ 357, Χ 284.

ΕΛΑΣΤΡΕΩ, ΨΩΝ, καί ἐπ. ἀντί τοῦ ἐλαύνω, ἐλαύνω, ζευγηλατῶ - ζεύγεα. Σ 543 f.

ΕΛΑΤΗ [-.-], ἡ. 1) ἐλάτη, „ἄ ἔλατος“ τὸ δένδρον τὸ παρὰ Λιν. pinus abies, Ε 239, 560.

2) τὸ ἐξ ἐλάτης πεποιημένον, ἡ κώπη, «ξεστή: ἐλάτης» τὰς κόπαις, Η 5, μ 172. (|| Παράγ. πιδανῶ; ἐκ τοῦ ἐλάω, ὅς ὅμως κατὰ τὴν σχολαστικὴν ἐρμηνείαν: διὰ τὸ ἐλαύνειν τὴν νῆα, ἀλλὰ διὰ τὸ εὐμηκεῖς καὶ ραδινὸν τοῦ δένδρου, δοῦναι τοῦ ἐλάω ἢ κυρ. σημ. εἶναι: κινῶ τι εἰς μῆκος).

ΕΛΑΤΗΡ [-.-], ἦρος, ὁ (ἐλαύνω), ὁ ἐλαύνων, ἰδίως δὲ 1) ὁ ἱππηλάτης, ὁ ἡνίοχος, (ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς ἱπποδρομίαις) Ἰλ. Δ 145, Α 702, Ψ 369. 2) «ελατήρα βοῶν» κλέπτειν β., Γ. Ἔρμ. 14.

Ἐλατιονίδης [-.-.-], ΛΟ, ποι. ἀντί τοῦ Ἐλατίδης, υἱὸς τοῦ Ἐλάτου=ὁ Ἰσχυς, Γ. Ἀπ. 210.

Ἐλατοε, [-.-], ὁ. 1) ἡγεμὼν τῶν Λατιθῶν κατοικῶν ἐν Λαρίσσει τῆς Θεσσαλίας, πατὴρ τοῦ Κανέως, Πολυμήμου καὶ Ἰσχυος. 2) εἰς τῶν συμμάχων τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθεὶς, Ζ 33. 3) εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηλεοπίης, χ 267.

Ἐλατρεῖς, ἑας, ὁ, εἰς τῶν εὐγενῶν Φαίάκων, θ 411, 429 (κυρ. ὁ Κωπηλάτης).

ΕΛΑΓΝΩ, ποι. ἐλάω, κατ’ ἐπ. ἐκτ. ἐλώ (ὡς ἐν ἀπαρρ. ἐλάω ἀντί τοῦ ἐλαῶν, Ρ 495 κ. ἀ.) παρὰ τὰ ποι. ἐλῶν ἀντί τοῦ ἐλαῶν, Ω 696· μέλ. ἐλάσω, Ἀττ. ἐλώ καὶ γ’. πληθ. ἐπ. ἐλώσι, Ν 315, η 349· ἀορ. ἀ. ἤλασα, ἐπ. ἔλασα, ἔλασσα καὶ θαμιστ. ἐλάσασκε, ὅπου γ’. ἐν. ἐπ. ἐλάσθη· μέσ. ἀορ. ἀ. ἤλασάμην, ἐπ. σσ. παρακ. παθ. ἐλήλαμαι· ὑπερσ. ἤληλάμην ἢ ἐληλάμην, γ’. πληθ. ἐληλάδετο ἢ ἐληλέδατο (κατὰ τὸν Βένκι. Φαῖσιν καὶ Ἀμείν.) ἢ ἐληλέατο (κατὰ τὸν Βούττιμ. καὶ Δινδάρρ.) ἢ 86 (ἐνθα συνήδως καὶ παρὰ Οὐολφ. ἐγράφετο: ἐρηρέδατο), γ’. ἐν. ἤληλατο, Ε 400.

Α.) Ἐνεργ. 1) ἐλαύνω, κινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν, ὁδηγῶ, παίρνω ὑποστά“ ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων καὶ πραγμάτων, μετ’ αὐτ. «μῆλα ὑπὸ σπείος» εἰσῆλασε, «ἐμάδα» τὰ πρόβατα εἰς

τὸ σπήλαιον, Δ 279, ι 337. Ἰδίως δ.) «ἔπρος, ἄρματα, νῆα» ἀφίνω νὰ τρέχῃ, (τὸ πλοῖον) νὰ πλῆν, ν’ ἀρμενίῃ, Ε 236, η 109· ὡς ἐν νῆος ἐλαυνόμενῃ· προσηλόν πλοῖον, ν 155· β.) «παίρνω ὑποστά“ διὰ τῆς βίας, ἀρπάζω, «βοῶ» Δ 155, ι 405 κ. ἀ. γ.) διώκω, φέρω εἰς τὰ στενά, στενοχωρῶ, «καχοῦς ἐς μέσον» Δ 299· «οἱ δὲ μιν ἀδὴν ἐλώσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο» Ν 315, ἰδ. τὴν ἐρμηνείαν ἐν λ. ΔΙΠΑ· (ὁ δὲ Σπείζερ, στίχων κόμμα μετὰ τὸ «ἐλώσι», ἐξαρτῶ τὴν γεν. «πολέμοιο» ὅχι ἐκ τοῦ «ἀδὴν», ἀλλ’ ἐκ τοῦ «ἐσσύμενον», σύμφωνα ἔχων καὶ τὸν Γερμ. μεταφρ. Οὐόσσον· || ἀλλὰ δὲ ἐρμηνεία (κατὰ τὸν Φαῖσιν καὶ Δύντζερ.) τοῦτου τε καὶ τοῦ ἐπαμ. χωρίου εἶναι νὰ θεωρηθῇ ἡ γεν. ὅχι συντακτικῇ τοῦ «ἀδὴν», ἀλλὰ γεν. τοῦ τόπου ἢ τῆς ἐκτάσεως: ἐν τῇ πολέμῳ· «ἔτι μὲν φημι ἀδὴν ἐλάω κατόστητος» ε 290· «χεῖρ ὁείρησ’ ὀδύνῃσιν ἐλήλαται» ἢ χεῖρ βασανίζεται ὑπ’ ἀλγηδόνων διαπεραστικῶν, Π 518· δ.) ἀποδιώκω, ἐξελαύνω· ἀνδρα ἐκ δήμου· Ζ 458. 2) κτυπῶ, ρίπτω μὲ ὀρμὴν, μετ’ αὐτ. πράγματος, «κάρη πρὸς γῆν» ρ 237· μάλαττα ἐπὶ ὅπλων «διὰ στήθεσσι δόρυ» Θ 259, «ἔγχος ἐν σάκει» Γ 259 κ. ἀ. Παθ. «οἰστός διὰ ζωστήρος ἐλήλατο» εἶχε ῥιπθῇ διὰ μέσσο τοῦ ζ., εἶχε διαπεράσῃ τὸν ζωστήρα, Δ 135, «ῥωμῆνι» Ε 400, Ν 595. Ἰδίως δ.) «τινά» πλήττω [παῖω], «κτυπῶ» καὶ «πληγώνω» (μὲ ὅπλον μόνον ἀγγέμαχον)· ἐλαύνω τινα ξίφει· Δ 109· καὶ μετὰ τὴν αὐτ. «ἐλ. τινα ξίφει κόρην» κτυπῶ τινα μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν κεφαλὴν, Η 576, προθ. 614· «οὐλὴν ποτέ με σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι» μοι ἐπροξένησε πληγώσας με, φ 219· ὡς ἐν γένει β.) κτυπῶ «τινά σιγήπτρῳ» Β 499, «πέτρῳ» δ 507, «χρόνα μετώπῳ» χ 94· γ.) «πόντον ἐλάτεις» πλήττω τὴν θάλασσαν μετὰς κόπαις, Η 5, «γάλην» η 319· ὡς ἐν ἐλαύνοντες· κωπηλατοῦντες, ν 22. 3) ἐλαύνω μεταφρ. δ.) ἐπὶ τῆς ἐργασίας τῶν μετάλλων, ὅτι διὰ τῆς σφύρας ἐλαύνονται, ὅ ἐκτείνονται, σφυρηλατῶ, «ἀσπίδα» Μ 296, «πύργας» Γ 270· β.) ἐκτείνω, κάμνω τὴν κατὰ τινα διεσθύνειν, «τραδῶ» (Λατ.), «ἔρκος, τεῖχος, τάφρον» Π 450, Ι 349, Σ 564· «τεῖχος ἀμφὶ πόλει» ἐγείρω τεῖχος περὶ τὴν πόλιν, ζ 9 κ. ἀ. «γάλλεοι τοῖχοι ἐληλέδατο» η 86· «ὄγκον» σχηματίζω σιερὰν θηριεμένο καρποῦ, Δ 68· γ.) ποι. «καλῶν ἐλαύνω» κάμνω παρατεταμένον ὁδόν (|| ὡς ἐν τῇ καθομῇ. «σύρω φωνήν», ἢ «τραδῶ ὕπνον») Δ 575· δ.) «ἐλαύνω δίκην» ἰδ. ΕΞΕΛΑΓΝΩ. 4) ἀμεταβ. (ἐξυμ. ἐαυτόν) πορεύομαι, τρέχω, «μάστιξεν ἐλάω» ἐκτύπησε μετὰ τὴν μάστιγα (τοῦς ἵππους) ἵνα τρέγῃ (ἢ ἄμασι) Ε 366 κ. ἀ. «βῆ δ’ ἐλάω» ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ (ἐποχούμενος) Ν 27, καὶ ἐπὶ πλοίων, γ 157, μ 424, 276. Β.) Ω; μέσον εὐρίσκεται μάλιστα εἰς τὴν σημ. Α.) 1) β.)

ἐλαύνω χάριν ἑαυτοῦ, πρὸς ὁφελὸς μου, μετ' αὐτ. δ 637, «ἵππου: ἐκ Τρώων» K 537, A 082, «ῥόσια» A 674 κ. ἀ. (||. Τοῦ ῥήματος τοῦτου ἡ καθομιλ. ἔστωσι δύο σχηματισμοί: „ἐλαμνῶ“=ἐλαύνω εἰς τὴν σημ. τοῦ κωπηλατοῦ, πρὸλ. A') 2) γ') καὶ „ἐλα“ προσταγῆς τοῦ ἐλάω ἀμετάβ.=ἐλθεῖ, πρὸλ. A') 4) ἀλλὰ καὶ τοῦτο, ὡς καὶ τὰ συνώνυμα τῆς ἀρχαίας: ἀγε, ἴθι, δεῖρο, χρησιμεύει καὶ ὡς ἐπὶ παρακλεισματοῦ, ὅταν „ἐλα εἰπέ, ἐλα φάτε“).

ΕΛΑΦΗΝΟΛΟΣ [-ου-], ὄν (ἐλαφος, ἄλλω) ὁ τὰς ἐλάφους (θηρέων) κυτῶν, «ἀνὴρ ἐλ.» Θηρευτῆς, κυνηγός, T 319 †.

ΕΛΑΦΟΣ, ὁ, ἡ, ἐλάφος, „ἐλάφι καὶ ἡλεφ“ A 113, δ 333 κ. ἀ. «ἐλάφου κραδίην ἔχων» τούτῳσι δευλός. (||. Ἡ καθομιλ. ὀνομάζει τὸν σφόδρα δευλόν „λαγόκαρδον“ καὶ „καρόϊον λαγού“ ἔχοντα) A 223, πρὸλ. N 102.

ΕΛΑΦΡΟΣ, ὁ, ὄν, συγκρ. ἐλαφρότερος, ὑπερβ. ὁτάτος (συγγ. τῇ ἐλαφος, ἴδ. ἐλάω). 1) ἐλαφρός, ὅ ἐ. εὐκίνητος, ταχύς, „ἀλαφρός καὶ ἀλαφρός“ ἐπὶ πτηνῶν, X 439, «πνοή» T 416, «γυτα» E 422, N 61, ἐπὶ ἀνθρώπων μετ' αὐτ. τοῦ κατὰ τι, «πόδας» α 164, ἡ μετ' ἀπαρρ. «θεῖσιν» εἰς τὸ τρέχειν, γ 370, καὶ μετὰ οὗτ. «ἐλαφρότατον ποσὶ κραινοῖσι» Ψ 749. 2) ἐλαφρός κατὰ τὸ βάρος, ὅ ἐ. κοῦρος, «λάσας» M 450. Μεταφ. ἐλαφρός, ὅ ἐ. ὄχι ἐπαχθής, «πόλεμος» X 287.—Τὸ ἐπὶ ἐλαφρὸς εὐκόλως, ἀπόνως «πλώειν» ε 240 †.

ΕΛΑΧΙΣΤΟΣ [-ου-], ὁ, ὄν, ὑπερβ. τοῦ ἐλαχύς, ἐλάχιστος, μικρότατος, T. Ἑρμ. 370.

ΕΛΑΧΟΝ, ἴδ. ΔΑΓΧΑΝ.

ΕΛΑΧΙΣ [-ου-], εἶα, ἡ, μικρός, βραχύς, ταπεινός. Τὸ θετικόν εὐρίσκεται μόνον παρ' ἑπικ. ἐν τῇ θηλ. ἐλάχεια προπαροῦτονον, T. Ἀπ. 497 καὶ ὡς Ζηνοδοῦταιος ἀνάγνωσις ἀντὶ τοῦ «λάχεια» ε 116, κ 509, ἢ ἡκολούθησι μὲν ὁ Γερμ. μεταφρ. Οἰόσοις, παρεβλήθησαν δὲ ὁ Βόθης καὶ Βέκκερος ἐν τῇ B'. Τὸ δὲ ἀρσενικ. παρὰ γραμματικοῦ.

ΕΛΑΟ, ἀργ. ποι. τύπος τοῦ ἐλαῖνον, ὅπ. ἴδ.

ΕΛΑΟΜΑΙ (ἐλᾶω) καὶ συγχρότως ἐλάομαι (ἐλᾶω) ἐπ. ἀποθ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ. ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, „ὀρέγομαι“, μετὰ γεν. E 276, Ψ 122, ε 240 μετ' αὐτ. E 481, α 409 μετ' ἀπαρρ. «τῶν τις καὶ μάλλον ἐλλέσται ἐξ ἱόν εἶναι» ὡν τὴν ἐπιθυμίαν θέλει μάλλον τις νὰ κορέσῃ, N 638, δ 462, ε 219, α 164 ἀποκλ. ω 399. Ἀπαξ μόνον κεῖται εἰς παθητ. διάθεσιν «γυν τοι ἐλᾶσθαι πόλεμος κακός» ἔρως τοι ἐπιθυμητός ὁ κακός πόλεμος, Π 494.

ΕΛΑΟΡ, μόνον ἐν τῇ ἐπεκτετατῇ σχηματ. ἐλάορ (ἐλᾶωρ) τό, ἐπ. ἐπιθυμία, ἔφρασις, «κράινω, ἐπικράινω, τελευτᾶ» ἐκπληρᾶ, ἐκτελεῶ ἐπὶ A 41, Θ 212, O 74, ρ 242 κ. ἀ.

ΕΛΕ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἶλε, ἴδ. αἰρέω.

ΕΛΕΑΙΡΑ, ἔτ. ἐπ. τύπος τοῦ ἐλεεῖω ὀφρῆς,

παρτ. ἐλαίρεσκον, ἐλεῶ, εὐσπλαγγνίζομαι, „λυποῦμαι (τινα)“, ἀπολ. κ 399, ρ 367 μετ' αὐτ. «παῖα» Z 407, δ 828 κ. ἀ. συνδυάζεται μετὰ τοῦ «κῆδομαι» B 27, A 663.

ΕΛΕΓΚΕΙΝ, ἡ, ἐπ. (ἐλέγω) ὀνειδος, ὕβρις, κατασχώνη, X 400, Ψ 312, 408, ε 38, ρ 255.

ΕΛΕΓΧΗΣ, ἔς, γεν. ἑός, ποι. (ἐλέγω) κατησχυμένος, περιυδρισμένος, ἐντροπισσόμενος, καταφρονεμένος. Τὸ θετικόν «ἐλεγχέας» μόνον Δ 212, Ω 239 ὡς δ' ἐπὶ τὸ πολὺ εὐρίσκεται τὸ ὑπερθετικ. «ἐλέγγιτος» B 285 κ. ἀ. κ 72. Διὰ τοῦτο προτείνεται ὁ Ἀρενς νὰ διορθωθῇ τὸ ἐν τοῖς εἰρημένοις χωρίοις θετικόν ἐπὶ εἰς τὸ οὐσιαστ. ἐλέγγεα, ἴδ. τὴν ἑπομ. λ.

ΕΛΕΓΧΟΙ, τό, ὀνειδος, ὕβρις, αἵσχος, „ἐντροπή“, «ἐλεγχος ἔσται» A 314 «ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγγεα ταῦτα γένοιτο» ρ 329 ἰδίως σημ. τὴν αἰσχρὰν δειλίαν ἐν ταῖς προσφωνήσεσι (ἐνθα κεῖται τὸ ἀφηρημένον ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου) «κακ' ἐλέγγεα» ἄνδρες καὶ παῖδες ἢ αἵμοι καὶ δεῖλοι, B 235, E 787, καὶ ἀνευ τοῦ ἐπιθ. «κακά» Ω 260. Ἰδὲ καὶ τὴν προηγ. λ. (||. Τὴν τοιαύτην ὑβριστικὴν σημασίαν ἔχει ἐν τῇ καθομιλ. τὸ σύνθετον „ἐελέχ“ (=ἐελέγγιον, πρὸλ. διὰ τὴν σύνθεσιν τὸ παρὰ Ξενοφ. καὶ Δημ. ἐξαπάτη) μάλιστα παρὰ τοῖς Αἰγαιοπελαγίταις σύνθετος).

ΕΛΕΓΧΩ, ἀόρ. ἀ. ἡλεγεῖα, ὕβριζω, ἀτιμάζω, ὀνειδίζω, „ἐντροπιάζω“ «τινά» ρ 424 ὅθεν ἀτιμάζω, ἐξουθενίζω, ματαίωνω, «μὴ σῶγα μῦθον ἐλέγῃς μὴδὲ πόδας» μὴ ματαιώσῃς τοὺς λόγους καὶ (τὸν κόπον τῶν ποδῶν) τὸν δρόμον τῶν, I 322.

ΕΛΕΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ἐλεῖν, ἴδ. αἰρεῖν.

ΕΛΕΕΙΝΟΣ, ὁ, ὄν (ἐλεος) ἀ. ἄλιος ἐλέους, συμπαιδείας, οἰκτιρμοῦ, ἐλεεινός, Φ 273, τ 253 κ. ἀ. 6) συμπαιδείας, ἐλεήμων „πονετικός“ «δάκρυον» δάκρυον συμπαιδείας ἢ συμπαιθητικόν, θ 534, π 219.—Συγκριτ. «ἐλεεινότερος» Ω 504. Ὑπερβ. «ἐλεεινότερος» θ 530.—Οὐδ. πληθ. «ἐλεεινά» ὡς ἐπὶ „ἐλεεινά“, ἐλεεινῶς, B 314, X 37, 408.

ΕΛΕΕΩ (ἐλεος), ἀόρ. ἡλέησα, ἐπ. ἐλέησα, ἐλεῶ, εὐσπλαγγνίζομαι, „λυποῦμαι (τινα)“, πονῶ (τινα)“ Z 484, Θ 330, ν 482 κ. ἀ. «τινά» X 423 ὅθεν οἰκτεῖρω, „κλαίω (τινά)“ P 316, 332. Ἐκ τούτου:

ΕΛΕΗΜΑΝ, ὄν, γεν. ὅκος, ἐλεήμων, εὐσπλαγγγών, «πονετικός» ε 494 †.

ΕΛΕΙΑΙ, αἰ (ἐλος), νύμφαι τῶν ἐλῶν, τῶν βάλτων, Λατ. nymphæ palustres οὕτως γράφεται τῶρα κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰλγιν, Γμ. Δῆμ. 23, ἀντὶ τοῦ ἐλαῖται. ἴδ. αὐτόθ. Βαουμ.

ΕΛΕΙΝΟΣ, ὁ, ὄν, Ἀπ. ἀντὶ τοῦ ἐλεεινότερ, T. Δῆμ. 285.

ΕΛΕΥΤΕ, ἴος, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐλεος, εὐσπλαγγνία, οἶκτος, *Ὁδ. ε 82, ρ 451.

ΕΛΕΥΤΟ, ἴδ. ΔΕΥΤΟ.

Ἐλελίξω, ποι. ἐπεκτετατ. τόπος τοῦ ἐλίσσω. Ὁ ἐνεστ. παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκεται, ὁ δὲ παρὰ Τμ. 28, 9. Συνήθως εἶνε ὁ ἐνεργ. ἀορ. ἀ. ἐλελίξω, καὶ ὁ μέν. ἐλελίξαμεν, καὶ ὁ παθ. ἐλελίχθη, καὶ τοῦ μέν. ἀορ. β'. τοῦ συγκεκομ. τὸ γ'. ἐν. ἐλελίκτο, Ν 558. 1) κλονῶ, συστρέφω, μετ' αἰτ. «σχεδίων» ε 344· παθητ. μ 446· ἐν γένει κάμνω νά τρέμω, διασειώ, κραδαίνω, «τραντάζω», «Ὀλύμπου» Α 530, Θ 494. Τό παθ. τρέμω, σείομαι, ἐλελίχθη γὰρ ἐσειόθη ἡ γῆ, Χ 448. «ἐλελίξτο πέπλος» ἐκυμάτιζεν, Τ. Δήμ. 183. 2) ταχέως τρέπω εἰς φυγὴν, ἐπὶ αἰωνιδίας τροπῆς τῶν πολέμι- στῶν ἐμπροσθεν τοῦ ἐχθροῦ, μετ' αἰτ. Ρ 278· μάλιστα δὲ τὸ παθ. εἰς ταύτην τὴν σημ. τρέ- πομαι, [ἐγκλίνω], «οἱ δ' ἐλελίχθησαν» Ε 497, Ζ 406, Δ 214, 588 κ.ά. 3) τὸ μέν. ἀ. τα- χέως συστρεφόμενος κινεῖσθαι, ὁραιοειδῶς περιελίσσασθαι ἐπὶ ὀρέκοντος, Β 346, Α 39· β.) ὡς τὸ παθητ. τρέμω, κλονεῖσθαι, κρα- δαίνεσθαι, «ἐργος ἐλελίκτο» Ν 558.

ἘΛΕΝΗ, ἡ θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τοῦ Κάστορος, Πολυδεύκου· καὶ τῆς Κλυ- ταμένηστρας, γυνὴ τοῦ Μενελάου, μήτηρ τῆς Ἑρμιόνης. Περιδύχεται διὰ τὸ κάλλος γενομένη ἀπῆχθη ὑπὸ τοῦ Πάριδος υἱοῦ τοῦ Πριάμου εἰς τὴν Τροίαν καὶ αὐτὸς ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ Τρωι- κοῦ πολέμου, Β 464, Γ 94, Δ 21 εἰς. Μετὰ τὴν ἔλυσιν τῆς Τροίας ἐπανήλθε μετὰ τοῦ Μενελάου εἰς τὴν Σπάρτην, δ 184 εἰς.

ἘΛΕΝΟΣ, ὁ. 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάδης, περιδύχεται· μάντις, Ζ 76. Κατὰ τὴν μεταγενεστέρην παράδοσιν μόνος τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου ἐπιζήσας ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἥπειρον καὶ μετὰ θάνατον τοῦ Νεοπολεμίου ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἀνδρομάχην, Πaus. 2, 23, 6. 2) υἱὸς τοῦ Οἰονοπίου, Ε 707.

ἘΛΕΟΘΡΕΠΤΟΣ, ὄν (ἔλος, τρέφω) ὁ ἐν τοῖς ἔ- λεισι τεθραμμένος, «βαλτοθρεμμένος» ὅσον «σέλινον» τὸ εἰς βαλτώδεις τόπους φυτόμενον, Β 776 τ. (||. Κατὰ τὸν Δοιδερλ. εἶνε ὑδατοτρα- φής.—Ὁ Σπίτζενρος καὶ Βέκκερος ἐναντίον τῆς ἐτυμολογίας καὶ τοῦ Μ. Ε., στηριζόμενοι εἰς τὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐσταθίου καὶ τῶν χειρογράφων, φιλοῦσι τὴν λέξιν).

ἘΛΕΟΣ, ὁ, τὸ ἔλεος, εὐσπλαγχνία, Ω 44 τ.

ἘΛΕΟΣ, ὁ, ἡ μαγειρικὴ τράπεζα, ἐφ' ἧς τὸ κρέας κόπτεται, «κραταροσάνιδον» Ι 215, ξ 432.

ἘΛΕΣΚΟΝ, ἴδ. Αἰρέα.

ἘΛΕΤΣ, ἡ, ὅν. ἐκ. καταληπτὸς, ὁ ἐ. δυ- νάμενος νά καταληφθῇ, νά συλληφθῇ, νά πιασθῇ «ἀνδρὸς ψυχὴ πάλιν ἔλθειν οὔτε λείσθη οὐδ' ἔλετή» (ἐνθα τὸ ἀπαρφ. δηλοῖ τὸ ἀποτέλε- σμα ἢ παρεπόμενον) Ι 409 τ.

ἘΛΕΥ, ἴων. ἀντὶ τοῦ ἔλου, β'. ἐν. τῆς προστ. τοῦ μέν. ἀορ. β'. τοῦ αἰρέα, ὅπ. ἴδε, Ν 294.

ἘΛΕΥΘΕΡΟΣ, ἡ, ὄν. (ρίζ. ἘΛΕΥΘ-) «ἐλεύθε- ρος» μόνον ἐν τῇ φρ. «ἐλευθερον ἡμαρ» ἡ ἡμέρα

τῆς ἐλευθερίας, ὅ ἐ. ἡ ἐλευθερία αὐτὴ (τοῦναν- τιον «δούλιον ἡμαρ») *Πλ. Ζ 455, Π 831, Υ 493 καὶ «ἐλευθεροῖ κρατὴρ» κρατὴρ τῆς ἐλευ- θερίας· κρατὴρ πληρούμενος εἰς τιμὴν τῆς ἐλευ- θερίας, Ζ 528.

*ἘΛΕΥΣΙΝΙΩΣ [-ων-], ἀο [-ι-], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἐλευσίνου, θεμελιωτοῦ τῆς Ἐλευσίνου (Ἀπολλ. 4, 5, 2)=ὁ Κελεός, Τ. Δήμ. 405.

*ἘΛΕΥΣΙΝΙΟΙ [-ων-], οἱ, οἱ κάτοικοι τῆς Ἐ- λευσίνου, Τ. Δήμ. 267 (κυρ. ἡ συλλαβ. ἐν εἴνε μακρά, ἐνταῦθα δὲ μόνον βραχύνεται). Ἐκ τού- τῃς

*ἘΛΕΥΣΙΝ, ἴνος, ἡ (Ἐλευσις=ἐρχομός· ||. πρόβλ. Ὀρχομενός=Ἐρχομενός ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ ἐπὶ νομισμάτω), πόλις καὶ δήμος τῆς Ἀττικῆς ἀνι- κῶν εἰς τὴν Ἱπποβοωντιδα φυλὴν, διόσημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Δήμητρος, ἐνθα ἐτελοῦντο τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, καθ' ἃ μεγαλοπρεπεῖς πομπαὶ ἐνιαιοῦς ἐπέμποντο ἐκ τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν Ἐλευσίνα. Σήμερον καλεῖται ὡσαύτως· Ἀε- ψίνα, Τ. Δήμ. 97, «Ἐλευσίνος δήμος» αὐτόθ. 490.

ἘΛΕΦΑΙΡΟΜΑΙ, ἐπ., ἀποθ. (συγγ. τῇ ἔλω), μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀ. «ἐλεφαιρέμενος» διὰ κενῶν ἐλπίδων ἀπατῶ, διαδοικολῶ, ἐπὶ οὐείρων τ 565 (ἐνθα σχετίζεται πρὸς τὸ ἐν σ. 564 «ἐλέ- φας», ὅπ. ἴδε, ἵνα γείνη τὸ λογοπαίγνιον)· μετ' αἰτ. Ψ 388.

ἘΛΕΦΑΣ, ἄντος, ὁ, ὁστοῦν ἐλεφάντινον ἢ ὀρθότερον ἐλεφαντόδους (ῥόδους τοῦ ἐλέφαντος, Τουρκ. «φίλ-ντισσι») παρ' Ὁμ. μόνον εἰς ταύ- την τὴν σημ. διότι τοὺς ἐλέφαντας ἀκόμη ἀγνοοῦ- τοὺς δὲ ἐλεφαντόδοντας, οὓς ἐλάβανον διὰ τοῦ ἐμπορίου, φημιζῶν ὡς κόσμημα, Ε 583, ἐν ἱσο- τιμίᾳ πρὸς τὸν χρυσὸν καὶ ἄργυρον, δ 73· μνη- μονεύει «καλεὼν νεοπρίστου ἐλέφαντος» θ 404, καὶ κλειδίῳ λαβὴν ἐξ ἐλέφαντος φ 7· ἐπαινεῖ αὐ- τοῦ τὴν λευκότητα, σ 496. (Τὰ ἀπατηλὰ οὐεί- ρατα διέρχονται διὰ τῆς ἐλεφαντίνης πύλης, τ 563· διότι κατὰ τὸν Σχολιαστ. αὐτόθι ὁ ἐλέφας διὰ μὲν τῆς λάμψεως αὐτοῦ ἐπαγγέλλεται φῶς· διὰ δὲ τὸ μὴ διαφανὲς ἀπατῶ. ||. Ἀλλ' ἐνταῦθα φαίνεται ὅτι ὅλος ὁ λόγος τῆς διακρίσεως τῶν ἀπατηλῶν καὶ ἀληθευόντων οὐείρων κατὰ τὰς πύλας δι' ὧν διέρχονται, εἶνε ἡ παρήχησις ὅτι οἱ μὲν διερχόμενοι δι' ἐλέφαντος ἐλεφαίνονται (ἀπατῶσι), οἱ δὲ διὰ κεράων κραίνουσιν ἔτυ- μα (ἀληθεύουσι)· διὰ δὲ τῆς παρηγήσεως ταύτης προτίθεται ὁ ποιητὴς νά καταστήσῃ εὐμνημα- νευότερον τὸν περὶ κατοικίας τῶν οὐείρων ὑπάρ- χοντα παρὰ τῇ λαφ' μύθον. Οὕτως ἐρμηνεύουσι τὸ χωρίον ὁ Ναιγελσδαχ, Ἀμεί· καὶ Δύντζερος).

ἘΛΕΦΩΝΑΡ, ὄνος, ὁ υἱὸς τοῦ Χαλκιδάοντος, ἡγεμὼν τῶν Ἀδάντων, Β 540, Δ 462.

ἘΛΕΦΩ, ὄνος (ἐκ τοῦ ἔλος, οἰνοῦ Βάλτος ὅθεν καὶ δασύνει τὴν λ. ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'), ὁ, χωρίον τῆς Βοιωτίας κείμενον βορειοδυτικῶς τῆς Τανάγρας, Β 500, Κ 266. Ὡς κατοικίαν τοῦ Ἀμόντορος θέτουσιν αὐτὸ οἱ γραμματικοὶ (ἴδ.

Στράβ. 9, 5, 18) ἐπὶ τοῦ Παρνασσού· ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸ χωρίον ὡς τάντων τῇ Ἡάκῃ δπ. 18.

ΕΛΛΑΔΑΤΟ, ΕΛΛΑΤΑΙ, ΕΛΛΑΤΟ, ΕΛΛΑΕΑΤΟ, ΕΛΛΑΕΑΤΟ, ἔλ. ΕΛΛΙΝΕ.

ΕΛΛΑΟΤΟΕ, ΕΛΛΕΜΕΝ, ΕΛΛΕΜΕΝΑΙ, ἔλ. ΕΡ-
ΚΟΜΑΙ.

Ἐλλικὴν [-υ-], ὄνος, ὁ, οἶός τοῦ Ἀντίνο-
ρος, ἀνὴρ τῆς Λαοδικῆς, θυγατρός τοῦ Πριάμου,
Γ 423.

Ἐλλίη [-υ-], ἡ, περιβλεπτός παράλιος πόλις
τῆς Ἀχαΐας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰωνος καὶ ἔχουσα
λαμπρὸν ναῦν τοῦ Ποσειδῶνος, Β 375, Γ 203.
Τὸ δ. ἔτος τῆς 401 Ὀλ. (πρ. Χ. 373) κατε-
ποντίσθη ἐνεκα σεισμοῦ, Στράβ. 8, 7, 2.

Ἐλλικουλάφορος [-υ-], ὄν, ποι (ἔλλι, ὅπ.
ἔλ, βλέφαρον) ὁ ἔχων καμπύλας, ἡμικυκλικὰ
βλέφαρα, ταυτέστιν ὁ ἔχων ὠραίους στρογ-
γύλους ὀφθαλμούς) Ὑμ. 5, 12.

Ἐλλικτός, ἡ, ὄν (ἔλλισσω), ἑλλικοειδής, καμ-
πύλος, „στρειμμένος“ Ὑ. Ἑρμ. 492.

Ἐλλικόν, ὄνος, ὁ, περιβόητον τῆς Βοιωτίας
ὄρος, ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν, τὸ
κατὰ τινας μὲν σήμερον λεγόμενον Ἐλατῆας
(ἀλλ' οὕτως ὀνομάζεται νῦν ὁ Κίθαιρὸν) κατ' ἄλ-
λους δὲ Ἀικῶνα, ἡ κατὰ τι ἐπ' αὐτοῦ κείμενον
χωρίον Ζαγορά, Βατρ. 1. Κατὰ τὸν Ὑμ. 21,
3 ἦτο τὸ ὄρος ταῦτο ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος.

Ἐλλικόνιος [-υ-], ἡ, ὄν, εἰς τὸν Ἐλλικῶνα
ἀνήκων· Ὡς οὖν. «ὁ Ἐλλικόνιος» εἶνε ἐπωνυμία
τοῦ Ποσειδῶνος, κατὰ τοὺς ἐρμηνευτὰς τοῦ χω-
ρίου Γ 404 ἐκ τῆς ἐν Ἀγαθῇ πόλει τῆς Ἑλλικῆς,
ἐνθα ὁ Ποσειδῶν κατ' ἐξοχὴν ἐπιματῶν, ἔλ. λ. Ἐ-
ΛΙΚΗ καὶ Ἡρόδ. 1, 148. Κατὰ τὸν σχηματισμὸν
ὅμως ὀρθότερον φαίνεται παραγόμενον ἐκ τοῦ
Ἐλλικῶνος τοῦ ὄρους τῆς Βοιωτίας (ἔλ. Ὑγενον
εἰς Ὑμ. 21, 3 καὶ Πaus. 9, 21, 4).

Ἐλλικόν [-υ-], (ἔλλ.), ἄπος, ὁ, (ἔλλισσω, ὅψ) κατὰ
μὲν τὴν συνήθη ἐρμηνείαν ὁ εὐστροφὸν ἔχων
τὴν ὄψιν (ὄρασιν), ὁ ταχέως ἢ εὐκόλως περιβλέ-
πων (ἐπομένως φαιδρὰ καὶ χαρῶν ἔχων
βλέμματα, δι' ὧν φυσικῶς ἐκφράζεται ἡ ζωηρὰ
αἰσθησις) κατὰ δὲ τὴν τοῦ Ἀπολλων. παραγω-
γὴν, ἣν καὶ ὁ Οὐόλφιος καὶ ὁ Καίππινος πα-
ραδέχονται, ἐκ τοῦ ἔλλις, ἐπομ. ὁ ἑλλικοειδής,
στρογγύλος ὀφθαλμοῦς ἔχων, στρογ-
γυλόφθαλμος, „στρογγυλομάτης“ (πρόβλ.
κοῦπης), ἐπίθετον τῶν Ἀχαιῶν, Ὑμ. Α 389,
Γ 490, Π 569, Ρ 274 κ. ἄ. Ἰδιαίτερον θηλυ-
κὸν ἐκίπῃς Α 98 τ. ὡς ἐπὶ θ. τῶν Μουσῶν
Ὑμ. 33, 4. (Κατὰ δὲ τὸν Βέργκιον ἑλλικῶψ εἶνε
ὁ μελανόφθαλμος „μαυρομάτης“).

1. Ἐλλις (ἔλλ.), ἰκος, ὁ, ἡ, (ἔλλισσω) ἐπὶ θ.
ἐστραμμένος, περιστραμμένος, καμπύ-
λος ὡς ἐπίθετον τῶν βοῶν ἀναφέρεται, ὡς τὸ
Λατ. camurus, συνήθως εἰς τὸ ἑλλικοειδὲς τῶν
κεράτων· καμπυλόκερος. Ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ
Ἀπολλων. ἀναφέρουσιν αὐτὸ εἰς τὰ σκέλη ἡ

μᾶλλον εἰς τὸ ἑλλικοειδὲς βάδισμα τὸ εἰς τοὺς
βοῦς ἰδιόζων, οἰοῦναι ἑλλικοβάμων (Ἀμειβ.) κατὰ
δὲ τὸν Ἀρτουγγί· οὐλόθριξ (τὴν κεφαλὴν) καὶ
κατὰ τὸν Βέργκιον μελάγχρους. Ὡς ἐπὶ τὸ
πολὺ συνδυάζεται μετὰ τοῦ «ἐλλίποδες» Μ 293,
Φ 448, α 92· καὶ μετὰ τοῦ «εὐρύμετωποι» λ
289· μοναχὸν κεῖται γ 292, α 68.

2. Ἐλλις (ἔλλ.), ἰκος, ἡ, οὖς, κυρίως τὸ περι-
στραμμένον, „στρειμμένον“. Ἰδίως δὲ πληθ. τὰ
ψέλλια, „βραχιόλια“, κατ' ἄλλους δὲ ἐνώτια
„σκούλαρξια“ Σ 404 τ. Ὑ. Ἀφρ. 87.

Ἐλλισσα (ἔλλ.), ὡς ἐπὶ τὸ πολ. ποι., παρ.τ. ἐλ-
λισσόμεν, Μ 49, ἀορ. ἄ. ἐνεργ. μετοχ. ἐλλίξας,
μέσ. ἀορ. ἄ. ἐλλίξαμην, ἀορ. παθ. μετ. ἐλλίχθεις.

Α.) Ἐνεργ. ἄ.) στρέφω, περιστρέφω,
„στρεφογυρίζω“, παθ. «ἐλλισσόμενοι περὶ δι-
νας» Φ 14. Ἰδίως ὅ.) ἐξοπα. «ἔππου» γυ-
ρίζω (τὸ ἄρμα) «περὶ τέρματα» Φ 309, 166.
«ἐλλίχθεις» ἐπιστρωφίς, ἀπὸ τῆς φυγῆς δηλ. Μ
74. (βλ. τὸ παράδειγμα τοῦτο ἀνήκει κατὰ τὴν
διὰθεσιν εἰς τὰ ἐπόμενα). Β.) Μέσ. 4) περι-
στρέφομαι, περιπλέκομαι, «ἀμύτι» Ὑμ.
6, 40· μετ' αἰτ. Ὑμ. 32, 3· συσπειρώμαι,
„κουλουριάζομαι“, ἐπὶ βράκοντος· περὶ χειρὸς
Χ 93· ἐπὶ κνίσσης, Α 347· ἐπὶ τῆς ριπτομένης
καλαύροπος („μαγκούρας“) συστρέφομαι, Φ
846· ὅθεν στρέφομαι ἐνθεν κἀκεῖθεν, [κα-
λινδοῦμαι], „στρεφογυρίζω“ (ἀμεταβ.) κυ-
λίσσομαι, Φ 44, υ 24, 28· τρέχω ἐνθεν κἀκεῖ-
θεν, „κλωθογυρίζω, φέρω γύραις“ Μ 408,
Ρ 728, υ 28· περὶ τοῦ Ἡραίου, «περὶ φῶ-
σος» Σ 372, περὶ τοῦ Ἑκτορος, Μ 49 (ἐνθα ὁ
Βέκκερ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδύται, πλην τοῦ
Βαυμλίνου, κατὰ τὴν χειρὸν ἀφ' ἧς φέρουσιν· ἐλ-
λίσσας)· περὶ κάρπου, «διὰ βήσσης» Ρ 283,
πρόβλ. Θ 340. 2) ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. στρέφω,
περιστρέφω, «κεφαλὴν σφαιρῶν» Ν 204.

Ἐλλεσίπηνος [-υ-], ὄν, ἐπ. (ἔλλω, πέπλος)
οὗ τινος ὁ πέπλος (διὰ τὰ πολὺ μῆκος) ἔλκεται,
(σύρεται), μακρόπεπλος, ἐπὶ θ. τῶν Τρωά-
δων γυναικῶν, Ζ 442, Η 297, Χ 105.

Ἐλλεσίταν [-υ-], ὄν (ἔλλω, χιτῶν) ὁ φέρων
χιτῶνα ποδῆρη, ἐλκόμενον (συρόμενον) κατὰ γῆς,
μακροχιτῶν, ἐπὶ θ. τῶν Ἰωνῶν, Ν 684 τ. Ὑμ.
Ἀπ. 447.

Ἐλλέη, ἐπ. ἐπεκτετατ. τύπος τοῦ ἔλλω· πα-
ρατ. ἔλλεον, Ρ 395· μέλ. ἐλλήσω ἀορ. ἄ. ἔλ-
κησα· ἀορ. παθ. μετοχ. ἐλλήθει· ἔλλω, ἐλλῶ
ἐνθεν κἀκεῖθεν, „σέρνω, τραβῶ ἀπ' ἐδῶ
καὶ ἀπ' ἐκεῖ“, «νέκυν» Ρ 395· ἀπάγω αἰχ-
μάλωτον «ἐλλήθεισα θυγάτηρ» Χ 62· ἐπὶ τῶν
κυνῶν τῶν περὶ πτώματι, σπαράττω, Ρ 558,
Χ 336· «Λητὴ ἔλλησε» ἐτράδηεν, ὁ ἔ. βίαν
εἰς αὐτὴν ἐπήνεγκεν, ἡτίμασε τὴν Λητὴν, λ 580.

Ἐλλεθμός, ὁ (ἐλλέω), ἀπαγωγὴ βία, Ζ
465 τ.

Ἐλλος, εὐς, τό, ἡ „πληγὴ“ (ἡ ἔμπος καὶ
κατὰ τοῦτο διάφορος τοῦ τραύματος κ.τ.τ.) «ἔλ-

κος ὕδρου» ἢ πληγὴ ἢ ἐκ τοῦ δῆγματος τοῦ ὕδρου ἐπιγενομένη, *Π. Β 723. Παλλὰκι κατὰ πληθ. Γ 49 κ. α. (Π. λ. σφίζεται ἐν τῇ καθαρμῷ. ὁπωσούν μεταβεβλημένη καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀγνώριστος, *ὄρκος, Ψ. Φιλίστι Γ, 216, 217, πρὸλ. καὶ τὸ Λατ. nleus).

ἐλκυστάλα, ἕτερος ἐπικ. ἐπεκτετατ. τύπος τοῦ ἐλκύνω καὶ ἐλκω, *σέρνω, τραβῶ μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. *Π. Υ 487, Ω 21.

*ἐλκία, μεταγενέστερος τύπος τοῦ ἐλκα, εἰς ὃ δανείζει τινὰς χρόνους, οἷον τὸν ἀόρ. ἐλκυσσα (ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐλκυσσάω) Βατρ. 235· ἄλλοτε δὲ ἔκειτο καὶ παρ' Ὁμ. ἐν τισι χωρίοις, ἐν οἷς τῶρα ἀποκατεστάθησαν σχηματισμοὶ ἐκ τοῦ ἐλκίη, Ψ. Σπείζερ. εἰς Ρ 558.

ἐλκα, ἀπαρσ. ἐλκόμενοι καὶ ἐλκόμεν ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐλκιν, μόνον κατὰ ἐνεστ. καὶ παρσ., ὅστις οὐδὲ αὖξησιν λαμβάνει ἐν Π. ζ' Ὀδ., τὸ δὲ ἐλκον ἐθροίσεται μόνον Γ. Δῆμ. 308 (ἐνθ' ὁ Οὐόλφ. ἔγραψεν: ἐλκον. Α.) *ἔνεργ. ἐλκω, σύρω, *τραβῶ ἐπὶ ἐμφύχων τε καὶ ἀψύχων, μετ' αὐτ. *τινὰ ποδός· ἀπὸ τοῦ ποδάρι, Ν 383, π 276, σ 40, 42· *ἐκ δίφρου· Π 409. *ὅσπτον ἐκ ζωστήρος· Δ 213· ὡσαύτως καὶ *βέλος, ἔγχος· Ὁμ. πλχ. *ἀραιον νεῖον· τὸ ἀροτρον οἷα τοῦ ἀγροῦ, Κ 353· ὡσαύτως καὶ περὶ ἡμιόνων, Ρ 743· *ῥτε-νεῖον ἂν ἔλκοντο βόες σ' ὅποτε πηκτόν ἄροτρον· ν 32. Ἰδῶς· α.) ἐλκύνω, *τραβῶ· *νευρήν· τὴν νευρὰν τοῦ τοῦσος πρὸς ἐκτόξευσιν, φ 449· πλήρης ἢ φρ. *ἐλκω δ' ὅμοι γλυσίδας τε λαβῶν καὶ νεύρα βόεια· Δ 122, πρὸλ. λδ' ἐλκα· δ.) ἀνελκύνω, ἀνασύρω, *ἀνασηκύνω, τραβῶ ἐπάνω· οἷον *τάλαντα· τὴν πλάστιγγα, Θ 72, Χ 212· *ιστία βοεῦσιν· δ 426, σ 294· γ.) καθελκύνω· εἰς ἔλα· ἢ *ἐλαδς· σύρω τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν (ἐκ τῆς ἑρῆας) Β 452, 462, γ 453 κ. α. Τὸ παθ. Ξ 400· δ.) ἐφελκύνω, ἐπισύρω, κλάνω ν' ἀκολουθήσῃ, *νύκτα· Θ 486. 2) σύρω κατὰ γῆς, *ἔκτορα περὶ σῆμα· Ω 52, 447· *δοκὸν ἐξ ὄρεος· σύρων μεταφέρω, Ρ 743· ἄνευ προσδίου. Υ 405. Β.) Μέσ. ἐλκύνω τι τῶν ἑμαυτοῦ, *ἐξίφος· Α 494· *γαίτα· ἐκ κεφαλῆς προθεβόμενος· *τραβῶ τὰ μαλλιά μου ἀπὸ τοῦ κεφαλῆ σύρριζα, Κ 45· *τόξον ἐπὶ τινι· ἐνταῖον τὸ τόξον μου ἐναντίον τινος, Α 583, *ἐπισκύνιον· (Ψ. π. λ.) περὶ λέοντος, Ρ 436, *δίφρον πυρὸς ἀσπαστέρω· πλησιάζω περισσώτερον τὸν δίφρον μου εἰς τὸ πῦρ, τ 306.

ἐλαβε, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐλαβε, Ψ. λαμβάνω.

ἑλλάς, ἄλδος [-υ-], ἢ, τὸ καταρχὰς πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ κατὰ τὸν μῦθον ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνος κτισθεῖσα. Καὶ ποῦ μὲν ἔκειτο εἶνε ἄγνωστον, ἀντικε δὲ μετὰ τῆς Φθίας εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ἦτο ἡ ἑδρὰ τῆς ἀρχῆς τῶν Αἰακίδων, Β 683. Ὡσαύτως δὲ ὀνομάζετο καὶ ἡ περὶ ταύτην τὴν πόλιν μεταξὺ Ἀσωποῦ καὶ Ἐνιπέως χώρα, ἥτις μετὰ τῆς Φθίας ἀπετελεῖ τὸ κράτος τοῦ Πηλεΐδου, Ι 395, Π 595,

λ 496.—Συνδουλαζομένη μετὰ τοῦ *Ἀργός· δηλοῖ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, Ψ. Ἀργος 4) δ.).

ἐλαεζανός [-υ-], ὁ (ἐλῶ), δεσμός ἀγρόντος, *καλαμώσχοιτον ἢ δεματικόν, δ' οὐ δένονται τὰ δεμάτια, Σ 553 τ, Υ. Δῆμ. 456.

*ἐλαεῖην (ἐν, λείπω), ὡς ἀμετάβ., ὑπολείπεται, ἐν τῇ νοθευομένῳ στίχ. Υ. Ἀπ. 243, Ψ. αὐτοῖσι Βαουμ.

ἑλάνη, ἡνος, ὁ, πληθ. οἱ Ἑλλήνες, μία τῶν κυριωτάτων φυλῶν τῶν παναρχαίων κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, ἥτις κατὰ τὸν μῦθον ἀπὸ τοῦ Ἑλλήνος τοῦ υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος οὕτως ὀνομασθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον κατέκειτο περὶ τὸν Παρνασσὸν ἐν Φωκίᾳ, ὑστερον δὲ μετενάστευσεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, Ἀπλδ. 4, 7, 3. Παρ' Ὁμ. δὲ κυρίως οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως καὶ χώρας Ἑλλάδος, οἵτινες ἀποδιώξαντες τοὺς Πελασγούς προήχθησαν εἰς μεγάλην δύναμιν, Β 684. Ἐπειδὴ δὲ Ἑλλήνες καὶ Ἀχαιοὶ ἦσαν τὰ ἰσχυρότατα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν Ἑλληνικῶν φυλῶν, ὁ Ὁμ. ὀνομάζει πάντας ὁμοῦ τοὺς Ἑλλήνας ὅτε μὲν Πανέλληνας, ὅτε δὲ Παναχαιοὺς, Ψ. τὰς λ.

*Ἑλλησπόντος, ὁ, τουτέστιν ὁ πόντος τῆς Ἑλλήνης· τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, τῆς ἐν αὐτῇ καταποντισθείσης, ὁ νῦν ἰσθμὸς τῶν Δαρδανελίων, ἢ (Τουρκ.) *τὰ Μπογάζιζα· Β 845, Μ 30.

ἐλαίσαμην, ἐλαίσετο, Ψ. αἰσέσμαι.

ἐλαίτανεγε, Ψ. αἰτανεῖν.

ἐλάος, ὁ, νεβρός, τὸ νεογνὸν τῆς ἐλάφου, *ἐλαφόπουλον· *ποικίλος· τ 228 τ. Συγγεν. τῷ ἑλαφος. (Π. Παρά τισι τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ὀρθῶς ἴσως φιλοῦται ἡ λ. Περί δὲ τῆς ἐτυμολογίας ταύτης τε τῆς λ. καὶ τῆς ἐλάφου, Ψ. τοῦ ἡμετέρου λογίου Ι. Ν. Οἰκονομίδου Ἐποικία Λοκρῶν σελ. 99 ἐν τῇ σημειώσ.).

ἐλομι, ἐλον, ἐλομην, Ψ. αἰρέα.

ἑλος, τὸ, βάλλος, ἢ πεδίον κάθυγρον, πρὸς βοσκὴν ἐπιτίθειον, λειβάδιον, Γ 224, ε 474, *εἰαμενὶ ἑλος· βαλτώδης κοιλία ἢ κατάφυτος βάλλος, Δ 483.

ἑλος, οὖς, τό. 4) πάλις· παράλιος τῆς Ἀσκανίας, ἀνωτέρω τοῦ Γυθείου, κατὰ τὸν μῦθον κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἑλείου τοῦ υἱοῦ τοῦ Περσέως, πιθανῶς δὲ ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὴν ἑλῶν. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις κατεστράφη ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἔγεναν δουλοπάροικοι (ἐλῶτες), Β 584. 2) χωρίον ἢ χώρα τῆς Ἠλίδος· παρὰ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν, ἐπὶ Στραδῶνις ἦδη ἀγνωστῶς, Β 594. ἐλῶσι, Ψ. ἐλατνω.

ἑλπήνωρ (Γελπ.), ὄρος, ὁ, κλητ. ἑλπήνωρ, εἰς τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσεύς, ὅστις μεθῶν ἀπεκοιμήθη ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς Κίρκης, ἀφ' ἧς δὲ ἀφύπνισθεις κατέπεσεν ἐκίσθεν καὶ συνέτριψε τὸν αὐχένα του, κ 552. Ὁ Ὀδυσσεύς τὸν βλέπει πάλιν εἰς τὸν Ἀδην, λ 54.

ἐλπίς (ἐλπίς), ἴσοι, ἡ, ἐλπίς, «ἐτι ἐλπίδος αἶσα, [ἐλπίς] ἐτι ἐλπίζειν» ὑπάρχει ἀκόμη ἐλπίς (ἰδ. αἶσα). Ὁδ. π 401, τ 84, Ὑ. Δήμ. 37.

ἐλπω (ἐλπω) ποι. 1) Ἐνεργ. παρέχω ἐλπίδα, «δίδωμι ἐλπίδα», κάμνω νά ἐλπίξῃ, πρέφω ἢ βόσκω μέ ἐλπίας, μετ' αἰτ. β 91, ν 380.—Συνήθ. 2) αἶσα. ἐλπομαι, ἐπ. ἐλπομαι (ἐλπίς)· παρατ. ἐλπομένη ἄνευ αὐξήσεως, πλὴν ἐν 1419· παρακ. ἐλπω (ἐλπομαι) καὶ ὕπερ. ἐώλπειν μέ σημ. ἐνστάτος καὶ παρατατ. ἐν γένει προσδοκῶ, «περιμένω (τι νά γείνη)», νομίζω, Η 499, X 246, ζ 297· ἐπὶ κακοῦ, φοβοῦμαι, ὑποπεύω, Ν 8, Ο 440· καὶ ἀπολῶ ἐν παρενθέσει, «ἐλπομαι», ὡς τὸ τῆς καθομῖ. «πιστεύω, θαρρῶ» Σ 494, ὡσαύτως καὶ τὸ «ἐσπομαι» Ὑ. Δήμ. 227· μετ' αἰτ. «νίκα» Ν 609, Ο 539, φ 347· συνήθως μετ' ἀπαρρ. Γ 442, «οὐδ' ἐμέ νηὶ δ' αὖ οὕτως ἐλπομαι γενέσθαι» Π 499, Θ 496 κ.ά. Συνθέστατα τὸ ἀπαρρ. εἶνε χρόνου μέλλοντος, Μ 261, γ 375 κ.ά., ἀλλὰ καὶ ἀορ. Η 499, Ο 288, καὶ ἐνεστ. Ι 40, Ν 309, καὶ παρακ. Ο 440, ζ 297. (ἢ. Ἀλλὰ σημειωτέον ὅτι ἐν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν ἡ σημασία τοῦ ῥήματος ἀποκλίνει εἰς τὴν τοῦ νομίζω, πιστεύω). Πολλάνης ἔχει τοὺς ἐξῆς προσδιορισμοὺς «θυμῶ, κατὰ θυμόν, ἐν ἀτίθεσσι, ἐνί φρεσὶν ἐλπ.» καὶ «θυμὸς ἐλπεται» Ρ 395, φ 96 κ.ά.

ἐλπορ (ἐλπ.), ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐλπίς μετ' ἀπαρρ. β 280, ζ 344.

ἐλασι, ἐλασε, ἰδ. εἰλα.

ἐλαί, Ἀττ. ἐλῶ, μόνον ἐν τῇ παθ. ἀορ. ἀ. ἐλῶσθην, κάμπτω, στρέφω, ἐλίσσω. Τὸ παθ. ἐλίσσασθαι, συστρέφομαι, κύπτω, «προσπίπτει ποδῶν» Ω 540· «ὕπο γαστέρι ἐλυσθεῖς» ὑπὸ τὴν γαστέρα προσκολληθεῖς, συσταλεῖς, «συμμάζευθε» ι 433· «θυμὸς ἐπὶ γαστρί ἐλῶσθην» ἔγυρε καὶ ἐκυλίετο κατὰ γῆς, Ψ 393. (ἢ. Ἐτυμολογικῶς ὑπάγεται εἰς τὴν ῥίζ. ελα, ἐξ ἧς παράγεται καὶ τὸ ἐλῶ, εἰλωμα, ὀλ-μας καὶ ἀλέω, ἄλευρον καὶ τὸ Λατ. volno, volumen).

ἐλαχ' ἀντὶ τοῦ ἐλκς, ἰδ. ἐλακ.

ἐλασ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐλαου, ἰδ. ἐλαίην.

ἐλαρ (ἐέλ.) τὸ, μόνον κατ' ὄνομα καὶ αἰτ., ποι. (ἐλεῖν) ἄγρα, λεία, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀτάφων πτωμάτων, τὰ ὅποια γίνονται λεία τῶν πολεμίων («ἐλαρ καὶ κύρμα») Ε 488, 684, Ρ 667 κ.ά. ἢ ἄρπαγμα τῶν ὀρνέων, γ 271, ἢ τῶν θηρίων καὶ ὀρνέων, ω 292 κ.ά. Ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων εἰς ἄρπαγὴν προκειμένων, λάφυρον, ἔρματιον, ν 208, «ἐλῶρα Πατρόκλοιο ἀποτένειν» ποινὴν διὰ τὴν ἀκύλευσιν τοῦ Π. (κυρ, διὰ τὸν φόνον τοῦ Π., ὅστις κατέλιπεν αὐτοῦ τὸν νεκρόν ὡς ἐλαρ τῶν πολεμίων, ἐκτεθειμένον εἰς τὴν ὕβριν αὐτῶν) Σ 93. (Μόνον ἐνταῦθα παρ' Ὁρ. καίτοι ὁ πληθ.).

ἐλαύριον (ἐελ.) τὸ,=τῷ προηγ., Α 44.

ἐμβάδον [..], ἐπὶβ. (ἐμβάδινω) πεζῇ, διὰ ἤρας, «μέ τὰ πόδια» Ο 5054.

ἐμβάινω, ἀορ. β'. ἐνέδην, ἐπ. ἐμδην, ὕπο. ἐμδην, ἐμδὴν Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐμδῆ· παρακ. ἐμβέδην· ὕπερ. γ'. πληθ. συγκεκομ. ἐμβέδασαν ἀντὶ τοῦ ἐμβέδην· μετοχ. ἐμβέδαις. Α'.) ἀμετάβ. 1) «ἐμβάινω», ἐπιβάινω, «νηί» Β 644 (ἐν τῇ.). «ἐμδὴ νηὶ Πύλονος» ἐμδῆκεν εἰς τὸ πλοῖον διὰ τὴν Πύλον (ἐπέδην τῆς νηὸς πλέων εἰς τὴν Π.), δ 656 κ.ά. «ἐμδ. ἐν νηί» Β 720 κ.ά. ἄνευ προσδιόρ. Β 649 κ.ά. 2) καθ' αὐτὰ ἄνευ προσδ. ἔρχομαι, προσέρχομαι, πηγαίνω, κ 464 (ἢ. ἐνθα ἡ δοτ. «τῷ» συναπτὰ κατὰ τὸν Δόντιζον πρὸς τὸ «εἰσεσθῆναι» καὶ ὄχι πρὸς τὸ «ἐμβάινω»)· «ἐμβήταν» εἶνε τοῦ Ἀντιλόχου τὸ πρὸς τοὺς ἵππους τοῦ κέλους (ἐν τῷ ἵπποδρομῳ) τρέχετε, ἐμπρός, Ὑ 403· ὁ παρακ. σημ. ὀχοῦμαι, ἵπποις καὶ ἄρμασιν ἐμβέδαις· Ε 199· μεταφρ. «μολύδων» κατὰ βοῦς κέρας ἐμβέδασα· ἐπικειμένη, (ἢ. ἡ μάλ· λον ὑποκειμένη, ἐπειδὴ τὰ κέρας τοῦ βοῦς περιέβαλλε τὸ σχοινίον τὸ πρὸς τῇ μολύδῳ, ἵνα προφυλάτῃ αὐτὸ ἀπὸ τῶν δημάτων τῶν ἰχθύων), Ω 84. 3) ἐπεμβάινω, ἐναντιοῦμαι, Π 94. Β'.) μεταβ. μόνον ἐν τῷ ἀορ. ἀ. ἐνέβησα, ἐνέβησασα, μετ' αἰτ. λ 4.—Πολλάνης ἐν τῇ ἡσθ.

ἐμβάλλω, ἀορ. β'. ἐνέβαλον, ἐπ. ἐμβάλων, ἀπαρρ. ἐμβάλεην. Α'.) Ἐνεργ. 1) ἐμβάλλω, «ρίπτω μέσα», κατὰ δὲ τὰς διαφόρους συναφείας, εἰς ἃς εὐρίσκεται τὸ ῥήμα, σημ. εἰσακινεῖω, ἐνθῆτω, ἐγγίω, ἐμποιῶ, «πῶρ νηί» ῥίπτω πῶρ εἰς τὴν ναῦν, Ο 598, «νηὶ κεραυνόν» μ 445, «τινὰ πόντην» Σ 238, «φάρμακα κρητῆρι» β 330 «τι χερσίν» ἔχειριζω, Σ 248 «χειρὶ» β 37 κ.ά. «χερσίν Ἀχιλλῆος ἐμβάλε», «τὸν θυρον εἰς τὰ χεῖρα τοῦ Ἀχ.» Φ 47, «τινὰ εὐνῇ» βάλλω τινα εἰς τὴν κλίνην, Σ 85, «χαλινούς· χαμφίλη» Τ 394, «ῥήγεα» ῥίπτω εἰς τὴν κλίνην, στρώων, δ 298· μεταφρ. «νεῖκος τισι» ἐμποῖω, προένω, διεγείρω. Α 444. 2) μεταφρ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς «ἤμερον θυρῶ» πόθον εἰς τὴν ψυχὴν ἐμβάλλω, ἐμποῖω, ἐμπνέω, διεγείρω, Γ 439, «μένος τινί» Κ 306, καὶ μετὰ διπλ. δοτ. «σῆνος· τινὶ κραδίη, θυρῶ» Σ 451 κ.ά. τ. «καὶ τοι θεὸς ἐμβάλε θυρῶ» «ὁ θεὸς σ' ἐφώτισε» τ 485. 3) κατὰ τὸ καινόμενον ἀμετάβ. εἰς τὴν ὑρ. «κώπη· ἐμδ.» (ἐυπακ. γέρας) νά βάλουν χεῖρι εἰς τὰ κωπῆ, ἢ μάλ· λον (ἐ.υ. ἐαυτούς) νά βάλουσιν, νά ῥιπθῶν εἰς τὰ κωπῆ, ἢ ἐ. νά ἐπιταχύνωσι τὴν κωπηλασίαν, ι 489.—Μέτ. ἐμβάλλω τι τῶν ἐμαυτοῦ ἢ εἰς ἐμαυτόν, «ἐν δὲ κλήρῳ ἐβάλοντο» ἔρριψαν ἐκαστος τὸν κλήρον τοῦ (εἰς τὴν περιεσφαλαίαν) Ψ 352· μεταφρ. «ἐμδ. τι θυρῶ» βάλλω τι εἰς τὸν ναῦν μου, διανοοῦμαι, Κ 447, Ψ 343.

ἐμβασιαεῖν [..], ἐν τινὶ (χώρῃ ἢ πόλει) βασιλεύω, μετὰ δοτ. Β 572, ο 443.

ἐμβασίχτρος [..], ὁ, (ἐμβαίνω, χύτρα) οἶοναι, «Τσουκαλοπηδηχτής ἢ Τσουκαλοπηδῶς»

(κατὰ τὸν Δημ. Ζήνωνι Ἐμπασιζουκάλῃ), κωμικὸν ὄνομα μῦθος, Βατρ. 437.

ΕΜΠΕΔΑΣΑΝ [..-], ΕΜΠΕΒΑΣ, ΕΜΠΕΒΗ καὶ ΕΜΒΗΗ, ΕΜΒΗΝ, ἴδ. ΕΜΠΑΙΝΕ.

ΕΜΒΡΕΜΟΜΑΙ, ἀποθ., ἥβούζω, συρίζω μέσα εἰς «ἀήτης ἱστὴρ ἐμβρέμεται» συρίζει ὁ ἀνεμος εἰς τὸ πανί, Ο 627 †.

ΕΜΒΡΙΟΝ, τό, (βρύω), κυρ. τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός, εἰσέτι ἀγέννητον τέκνον, παρ' Ὁμ. δὲ τὸ νεογνὸν ἀρνίον, Ὁδ. ι 245, 309, 342.

ΕΜΕΟΕΝ, ΕΜΕΙΟ, ΕΜΕΟ, ΕΜΕΥ, ἴδ. ΕΓΩ.

ΕΜΕΜΗΚΟΝ, ἴδ. ΜΗΚΛΟΜΑΙ.

ΕΜΕΝ καὶ ΕΜΕΝΑΙ, ἴδ. ΕΙΜΙ.

ΕΜΕΝ καὶ ΕΜΕΝΑΙ, ἴδ. ἸΗΜΙ.

ΕΜΕΠ, ἥβερνῶ, «αἶμα» Ο 44 †.

ΕΜΙΚΤΟ, ἴδ. ΜΙΓΝΥΜΙ.

ΕΜΜΑΟΣ, ἴδ. ΜΑΝΟΛΑΝ.

ΕΜΜΑΠΕΣ [..-], ἐπ. ἐπὶ τῶν ταχέως, εὐθύς, ἀμέσως, «ἀπόρους» Ε 836, «ὑπάρχουσι» Ξ 485 (πιθανῶς ἐκ τοῦ μαπέω=μάρπτω κατὰ τινα Σχολ. τοῦ Ὁμ. καὶ τὸν Λόβεκκ).

ΕΜ-ΜΕΜΑΪΣ [..-], γίγ, ὅς, ἐπ. (ἴδ. ΜΕΜΑΑ), ὀρμητικὸς, σφοδρὸς, ὀξὺς, Ὅδ. Ε 442, 240, 330 κ. ἀ.

ΕΜΜΕΝ ἢ ΕΜΜΕΝΑΙ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἶναι, ἴδ. ΕΙΜΙ.

ΕΜΜΕΝΕΣ, ἐπ. οὐδ. τοῦ ἐμμενῆς, πάντοτε ὡς ἐπὶ ἐκλαμβάνομενον καὶ μετὰ τοῦ «αἰ» συνδυαζόμενον «ἐμμενέας αἰ» πάντοτε σταθερῶς, ἀδιαλείπτως, διηνεκῶς, Κ 361, ι 386 κ. ἀ. ΕΜΜΟΡΑ, ἴδ. ΜΕΙΡΟΜΑΙ.

ΕΜΜΟΡΟΣ, ΟΝ, ἐπ. (ἐμμορα, μείρομαι) μέτοχος, μετὰ γεν. «τιμῆς» Θ 480 †, Ὅδ. Δῆμ. 481.

ΕΜΟΣ, ΕΜΗ, ΕΜΟΝ, ἐπὶ θ. κτην. (ἐμοῦ) εἰδικός μου, Ὁμ. πλχ., σπανιώτερον μετὰ τοῦ ἀρθρου συνήρησι· «οὔρος» Θ 360· ἐπιτίθεται ἡ μάλλον ἀντιδιαστέλλεται διὰ τῆς γεν. τῆς αὐτοῦ· «ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖας» Θ 45, Ὅδ. Ἀπ. 328, «ἐμὴ ἀγγελίη» ἡ περὶ ἐμοῦ ἀγγελία, Τ 337.

ΕΜΠΑΖΟΜΑΙ, ἐπ. ἀποθ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. φροντίζω περὶ τινος, δίδω ἀκράσιν, προσέχω, μετὰ γεν., «θεοπροπίης» ἐν Ὅδ. μόνον Π 50, α 445, «ἐμῶν ἐμπάζομαι μύθων» α 271· ἀπαῖ μόνον συνετέχθη μετ' αὐτ. «ικέται» π 422. (Ἡ παραγωγή ἀμφίβολος. ἢ Ἀλλ' ἴδε τὴν λ. ΕΜΠΑΙΟΣ. Τὸ ῥ. ἔσωσεν ἡ καθομιλ. κατὰ τὸν Κοραῆν Ὅδ. 4, 572, ἀλλὰ σύνθετον «συνεμπάζομαι»).

ΕΜΠΑΙΟΣ, ΟΝ, ἐπ. ἐμπειρος, εἰδήμων, μετὰ γεν. «ἐργων» Ὅδ. υ 379, ἔνθα τὸ αὐτὸ καὶ κατὰ βραχύ, φ 400. (ἢ. Φαίνεται ὅτι εἶνε σύνθ. ἐκ τῆς ΕΝ καὶ τῆς ῥίξ. ΠΑ-, ἐξ ἧς τὸ πά-ομαι, πέπαμαι=κέντημαι, κατέχω· ὅθεν πολυ-πά-μων, ἴδ. τ. λ. Κυρ. λοιπὸν τὸ ἐμπα-ι-ος=κάτοχος, καὶ ἔπειτα εἰδήμων, ἐμπειρος κατὰ τὴν αὐτὴν συγγένειάν τῶν ἐννοιῶν, καθ' ἣν ἡ καθομιλ. λέγει «κατέχω, καταλαμβάνω» τὸ ἐννοῶ, γινώσκω, εἶμαι εἰδήμων. Ἐκ τοῦ ἐμ-πα-ος ἔγενε τὸ ἐμπάζομαι).

* ΕΜΠΑΛΙΝ [..-], ἐπὶ. (πάλιν), ὀπίσω, Ὅδ. Ἐρμ. 78.

ΕΜΠΑΛΕΣ, ὀρό. ἀ. ἐνέπασα, ἐπ. σσα, κυρ. πασπαλίζω ἐντός μεταφ. ἐνεργάζομαι, ἐνοφαίνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μετ' αὐτ. Γ 426 καὶ ἐν τμ. Χ 441.

ΕΜΠΕΔΟΣ, ΟΝ (ἐν, πέδον) κυρ. ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἰστάμενος, στερεός, ἀμετάκλιντος, «λέγος» ψ 203· ὅθεν 4) στερεός, ἀκράδαντος, «τελέχος» Μ 9, 42· ὅθεν ἀμετάκλητος «χρῶς» Τ 33· «τοῖσιν ἐμπεδα κεῖται (γέρα)» ἀβλαβῆ, ἀκέραια, σῶα, Ι 335· «βίη, ἦ, μένος, νόσος» ἀπαρχμείωτος, ἀμετάτρεπτος, Ὁμ. πλχ. 6^ο) ἐπὶ χρόνῳ διαρκής, διηνεκής, ἀδιάλειπτος, «φυλακῇ» Θ 521, «κομιδῇ» Θ 453· γ.) μετὰ σταθερός, εὐσταθής, ἀμετάπειστος, «ἦτορ, φρένες» Ζ 352, σ 245· «(Πρίαμος) ἐμπεδος οὐδ' ἀσέτρων» Υ 183.—Τὸ οὐδ. ΕΜΠΕΔΟΝ ὡς ἐπὶ· ἔχει τὰς αὐτὰς σημασίας, Ρ 434, «μένειν» Ε 527· ἐπιτίθεται ἐν τῇ συνδυασμῶ «ἐμπεδ. ἀσφαλῆς» ν 86 «ἀσφαλῆς ἐμπεδον θέειν» Ν 441, τ 113.

* ΕΜ-ΠΕΛΑΖΩ, μέλ. σω, ἀμετάδ. πλησιάζω «δὸρυ» Γ. Ἐρμ. 323.

ΕΜΠΕΣΕΙΝ, ἴδ. ΕΜΠΙΣΤΑ.

ΕΜ-ΠΙΓΝΥΜΙ [..-], μέλ. πῆζω, ἥμπηγώ· μόνον ἐν τμ. Ε 40, γ 83.

ΕΜΠΗΣ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐμπας, ποιητ. λ., (κυρ. ἐν πᾶσι) εἰς πᾶσαν περίστασιν (πρὸς τὸ Γαλλ. toutefois) «μέλα ταῦτα», δὲ ἀλλὰ, ὅμως· ὅθεν πολλάκις «ἀλλ' ἐμπης» ἀλλ' ὅμως, δ 100 κ. ἀ. ἡ προηγουμένου τοῦ Δέ, Α 562, γ 209· ἀλλὰ καὶ ἐπομένου, Ε 491· ἐπιτίθεται διὰ τοῦ Καὶ «ἀλλὰ καὶ ἐμπης» Β 297, Τ 422, «καὶ ἐμπης» ε 205. Ὡσαύτως καὶ ἔνθα παρὰ τινων ἐρρηγνύεται διὰ τοῦ ἐν γένει, ἐντελῶς, παντάπασιν (ἢ καὶ ταύτην τὴν σημ. τῆς λ. θεωρεῖ ὡς θεμελιώδη ὁ Βαυβλινιστὸς ἐν τῇ νεωτάτῃ Περὶ μορίων τῆς Ἑλληνικῆς πραγματείας) Ξ 474, Τ 308, τ 302 κ. ἀ. Τίθεται μετὰ τὴν αὐτὴν σημ. καὶ ἐν αἰτιολογικῷ λόγῳ «ἀπὸρ· ὅμει· εὐχεσθαι—οἰγ· ἐρ· ὅμειν, ἵνα μὴ Τρῶες γε πύθωνται, ἥε καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὐτινα δεῖ διμεν ἐμπης» ἐπειδὴ κανένα «πάλιν» δὲν φοβούμεθα (ὕπεννοῦνται καὶ ἂν μᾶς ἀκούσωσι) Η 496, πρὸς Μ 326, Ρ 632, ε 499, ε 481. Ὅθεν καὶ ἐπὶ ἀπροσδοκίτου, ἔνθα ἡ καθομιλουμένη μεταχειρίζεται τὸ «μὰ» οἷον «ἐμπης μοι ταίχαι μεγάρων—φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρός· αἰθομένους» τ 37, ὡσαύτως καὶ σ 354.—Συχνά τίθεται εἰς τὰς ἀποδόσεις μετοχῶν ἐναντιωματικῶν ἔχουσιν τὸ «περ» Ρ 229, Ω 522, λ 351 κ. ἀ. πολλάκις δὲ καθ' ὑπερβολήν, ὡς καὶ τὸ «ὅμως» πάσχει, τίθεται ὅμοι μετὰ τὴν μετοχήν, ὅτε τὸ «περ ἐμπης» δύναται νὰ μεταφράσῃ τίς διὰ τοῦ ὅσον καὶ ἂν «Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἱαχὴ, πίνοντα περ ἐμπης» ὅσον καὶ ἂν ἐπινεν, ἡ σχολαστὸς περὶ τὸ πίνειν, Ξ 4, ο 361 κ. ἀ. Π

γνώμη τῶν ἀρχ. γραμματικῶν, καθ' ἣν ἐν Ξ 174 καὶ σ 351 σημαίνει ὁμοίως, δὲν φαίνεται ὁρθή. (Ὁ Δοιδερλ. σχετίζει τὴν λ. πρὸς τὸ ἐμπεδόν ὡς πρώτην αὐτῆς σημ. ὑποθέτει τὸ βεβαιῶς καὶ ἀναμφισβήτητος).

ΕΜΠΙΜΠΛΗΜΙ (μόνον ἐν τμ.) καὶ **ΕΜΠΙΠΛΗΜΙ** ἄορ. ἄ. ἐνέπλησα· μέσ. ἄορ. ἄ. ἐνέπλησάμην, ὅθεν ἐπ. ἀπαρρ. ἐνιπλήσασθαι η 221· παθ. ἄορ. ἄ. ἐνέπλησθην, ἀπαρρ. ἐνιπλησθῆναι μέσ. ἄορ. ὅ. ἐπικ. συγκεκομμ. μὲ παθ. σημ. ἐμπλήτω, Φ 607, μ 417 ἢ πληθ. ἐμπληντο, θ 16. 1) Ἐνεργ. ἄ.) πληρῶ, „γεμίζω“ „ρέεθρα ὕδατος“ τὰ ρέεθρα μὲ ὕδωρ Φ 314 κ. ἄ. μεταφ. „θυμὸν ὀδυνῶν“ τ 117· ὅθεν ὅ. ἐπ. κορέννυμι, „χορταίνω“ ρ 503.—Παθ. πληροῦμαι, „γεμίζω“ (ἀμεταβ.) „αἵματος ἐνέπλησθην ὀφθαλμοί“ Π 348· μεταφ. „ὕψος ἐνιπλησθῆναι ὀφθαλμοῖς“ νά κορεσθῶσιν οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπὸ (ὃ ἐ. βλέποντες) τὸν οὐρανόν λ 452. 2) Μέσ. πληρῶ ἑμαυτόν ἢ τι τῶν ἑμαυτοῦ, μετὰ γεν. Φ 607 κ. ἄ., κορέννυμαι η 221 (ἔμβα ὁ Ἀμείξ γράφει ἐνιπλησθῆναι) „μεγάλυνε νηδύν“ ἐπλήρωσε τὴν μεγάλην του κοιλίαν, ι 296· μεταφ. „ἀγρίου μένεος θυμὸν“ ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν του ἀγρίου ὀργῆς, X 342.

ΕΜΠΙΠΤΩ ἄορ. ἐνέπεσον καὶ ἀναῦξ. ἔμπισον. 1) ἐμπίπτω, πίπτω μέσα, μετὰ δοτ. „πόντω“ δ 508, „πέτρῃ“ Δ 408, „πῦρ ἔμπεσε νηυσί“ Π 143, „ἐν ὄλῃ“ Α 155· „ἐνέπεσε ζωστήρι διπλῶς“ ἔπεσε τὸ βέλος κατὰ μέσον τοῦ ζωστήρος, Δ 134. 2) μεταφ. ἄ.) ἐπὶ ἀνθρώπων ἐμπίπτω, εἰσορμῶ, „πίπτω μέσα“ μετὰ δοτ. „ὕσμινη“ Α 297, Π 81, „προμάχοι“ Ω 526· ὅ. ἐπὶ καταστάσεων „κακὸν μοι ἔμπεσεν οἶκῳ“ „ἔπεσε μέσ' ἑς τὸ σπῖτι μου“, ὅ 45, ο 345· ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων „χόλος, δέος ἔμπεσε θυμῷ“ εἰσέδωκεν εἰς τὴν ψυχὴν, I 436, Ξ 207, Ρ 625, καὶ μετὰ διπλ. αἰτ. Π 206· γ.) „ἔπος μοι ἔμπεσε θυμῷ“ ὁ λόγος ἐπὶ ἡλθέ μοι, „ῥυμὸς ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν“, μ 266.

ΕΜΠΛΕΙΩΣ, σ 149, τ 380 καὶ **ΕΝΙΠΛΕΙΩΣ**, η, οη, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐμ-πλεως, πλήρης, „γεμάτος“ μετὰ γεν. Ὅδ. ξ 143, ρ 300, γ 78 κ. ἄ. μόνον κατὰ τοὺς ἐπικ. σχηματισμούς.

ΕΜΠΛΗΓΑΝΗ, ἐπ. ἐπὶ β. (ἐμπλήσσω), ἐμπλήκτως, ἀσυνέτως, ἀπερισκέπτως, ἀνεήτως υ 132 f.

ΕΜΠΛΗΝ, ἐπ. ἐπὶ β. (ἐν, πελάω-πελάζω) ἐγγύς, πλησίον μετὰ γεν. Β 526 f.

ΕΜΠΛΗΣΑΤΟ, **ΕΜΠΛΗΝΤΟ**, **ΕΜΠΛΗΝΤΟ**, ἴδ. **ΕΜΠΙΜΠΛΗΜΙ**.

ΕΜΠΛΗΣΣΩ, ἴδ. **ΕΝΙΠΛΗΣΣΩ**.

ΕΜ-ΠΝΕΩ, ἐπ. ἐμπνέω, ἄορ. ἄ. ἐνέπνευσα καὶ ἐπ. ἔμπνευσα. 1) εἰσπνέω, ἐμφυσῶ, φυσῶ ἐπάνω εἰς „μάλ' ἐμπνέοντες μεταφρένῳ“ φυσῶντες (ἵπποι) πολλὰ πλησίον τῶν ὀπίσθιων (τοῦ προτρέχοντος ἵππου) Ρ 502, μετ' αἰτ. „μέσον ἱστίον“ εἰς τὸ μέσον τοῦ ἱστίου (ὁ

ἄνεμος), Ὅμ. 6, 33. 2) μεταφ. ἐμβάλλω, ἐμπνέω ἐπὶ θεῶν „μένος, θάρσος τινί“ Κ 482, ι 381 κ. ἄ. μετ' ἀπαρρ. „φάρος ὑφαίνειν“ τ 138 (ἐνθα ὁ Ἀμείξ συνάπτει τὸ „φάρος“ πρὸς τὸ „ἐνέπνευσε“).

ΕΜ-ΠΟΙΕΩ, μέλ. ἦσω, ἐντίθημι, ἐγκατασκευάζω, „πύλας ἐν πόρεσι“ Η 438 (ἐν τμ.) Σ 490.—Μέσ. ὡς τὸ ἐνεργ. Ὅμ. 527 ἐν τμ. **ΕΜΠΟΛΛΩ** (ἐμπολή), παρατ. γ' πληθ. ἐπικ. ἐπεκτ. ἐμπολώωντο, ἀγοράζω. Ἰδ. μέσ. ἀγοράζω ἑμαυτῷ „βίον“ Ο 436 f.

ΕΜΠΟΡΟΣ (ἐν, πόρος), πᾶς ὅστις ἐπὶ ξένου πλοίου πλέει τὴν θάλασσαν, ἐπιβάτης, „ταξιδιώτης“, ὅ 349, υ 300.

ΕΜ-ΠΡΗΘΩ, ἴδ. **ΕΝΙΠΡΗΘΩ**.

ΕΜΠΡΙΒΗΤΗΣ [..] (ἐν πυρί, βαίνω) ὁ ἐν πυρὶ βαινών, ὁ ἐπὶ τοῦ πυρός ἱστάμενος, ἐπὶ θ. τοῦ „τρίποδος“ Ν 702 f.

ΕΜ-ΦΟΡΕΩ, ἕτερος τύπος τοῦ ἐμφέρω, φέρω μέσα μόνον παθ. μετὰ δοτ. „κύμασιν“ φέρομαι ἐπὶ τῶν κυμάτων, Ὅδ. μ 449, ξ 309.

ΕΜΦΥΛΟΣ [..] (ἐν, φύλον) ὁ εἰς τὸ αὐτὸ φύλον, ἔθνος ἀνέκων, ἐγγύς, ἐντύπιος, ἐγγενής, „ἀνὴρ“ η 273 f.

ΕΜ-ΦΥΩ [..], ἄορ. ἄ. ἐνέφυσα ἄορ. ὅ. ἐνέφον· παρακ. (ἐμπέφυκα) μόνον γ'. πλ. ἐμπεφύασι καὶ μετοχ. θηλ. ἐμπεφύαται. 1) μεταβ. ἐν τῷ ἐνερῷ, μέλ. καὶ ἄορ. ἄ. ἐμφυτεύω, ἐμποιῶ, ἐμπνέω, „θεὸς μοι ἐν φρεσὶν οἶμας παντοίας ἐνέφυσεν“ μοι ἐνέπνευσε παντοία ἄσματα, χ 348.

2) ἀμετ. ἐν τῇ μέσῃ φωνῇ καὶ ἐν τῇ ἐνεργ. β'. ἄορ. καὶ παρακ. φυτῶν ἐνέφυασι εἰς τι, μετὰ δοτ. „τρίγες κρηνὴν ἐμπεφύασι“ Θ 84· ὅθεν μεταφ. προσκολλῶμαι εἰς τι, σφίγγομαι περὶ τι „ὡς ἔχοντ' ἐμπεφύασι“ οὕτως ἀνείχετο, ἐκρέματο εἰς αὐτὰ προσηκολλημένη, περιεσφίγγετο εἰς αὐτὰ, Α 313· μετὰ δῶδε δοτ. „ἐν τ' ἄρα οἱ φ' χεῖρι“ (ἀντὶ τοῦ ἐνέρῳ) ἐκολληθῆναι εἰς τὴν χεῖρά του, ὃ ἐ. ἐσφίγγε τὴν χεῖρά του, Z 253 κ. ἄ. πλχ. „ἐν χεῖρεσσι φύοντο“ ω 410. Πρὸλ. λ. ὁλόα.

ἐν, παρ' Ὅμ. δὲ πολλάκις καὶ ποι. ἐνί, ἐπ. εἰν, σπαν. εἰνί, Φ 499, Ο 450, ι 417, κ 340, μ 256 (πάντοτε ἐν τῷ β'. ποδῇ). Ἀ.) Πρὸθ. μετὰ δοτ. ἥς ἡ πρώτη σημ. εἶνε ἐντός. 1) τοπικῶς ἄ.) „ἐν γαίρῃ, ἐν ὠμασί“ κ. ἄ. τ. ἐν Ἀργεῖ, ἐν Τροίῃ κ. τ. τ. Ὅμ. πλχ. ὅ.) ἐν τῷ μέσῳ, περικυκλωσιν ὑπὸ „οὐρανός ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι“ περικυκλούμενος ὑπὸ αἰθέρος καὶ νεφελῶν, Ο 492· ὅθεν ἐπὶ προσώπων, μεταξὺ, „ἐν Δαναοσίν, ἐν Τρώεσσι, ἐν ἀθανάτοισι“ κ. ἄ. τ. ὅθεν καὶ ἐνώπιον, Λατ. coram (τοῦτέστιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀκροστών) „ἐν πᾶσιν“ ὅ 194, π 378. Μεταφ. ἐπὶ ἐξωτερικῶν ἢ ἐσωτερικῶν (ψυχικῶν) καταστάσεων, ἐν αἷς τις εὐρίσκειται, „ἐν πολέμῳ, ἐν φιλοῦντι, ἐν πένθει“ Δ 258, Η 302, X 483 κ. ἄ. „ἐν νόστῳ“ ω 96· γ.) πρὸς τινι, τὸ προσσητημένον, προσκολλημένον, προσση-

μοσμένον εἶναι τινι, «ἐν ἔξει ἥλος» Α 29, «νευρή ἐν τότῳ» Ο 463. δ.) ἐπὶ τινος «χίων κατατῆκετ' ἐν ὄρεσιν» τ 205, «ἐν ἵπποις» Α 498. ε.) παρὰ τινι «ἐν ποταμῷ» Σ 524, ε 466. δθεν ζ.) εἰς τροπικὰς φρ. σημ. τὴν βᾶσιν, ἐφ' ἧς στηρίζεται τι ἢ τὸ πόθεν τι ἐξαφίσταται, «εἰς εἰς τὸ χέρι» «θεῶν ἐν γούνασι κεῖται» Ἰδ. γόνυ «νίκης πῖρατ' ἔχοντ' ἐν θεοσι» Η 402. Ἰδ. ΠΕΙΡΑΣ «ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμοιο» Π 630, «δύναμις γὰρ ἐν ὕμνῳ» διότι δύνασθε ὅμοι, κ 69. 2) χρονικῶς, «ὥρῃ ἐν ἑαρινῇ» κατὰ τὴν ἑαρινὴν ὥραν, Π 643, σ 367. 3) αἰτιολογικῶς, α.) τὸ ὄργανον ἢ μέσον δι' οὗ, «ὄραν, ἴδεν ἐν ὀφθαλμοῖς» Α 587, Γ 306, κ 385. Ἐν τῇ φρ. «ἐν χερσὶ λαβεῖν» ἔχει μᾶλλον τοπικὴν ἔννοιαν ἢ πρόθεσιν, λαμβάνω εἰς τὰς χεῖρας, «παίρνω εἰς τὰ χέρια», Ε 299, πρὸλ. ε 464 ὡσαύτως καὶ τὸ «κατακτείνεσθαι ἀνδρῶν ἐν πλάμαρσιν» Ε 558, Η 405. β.) ἀναλογίαν, «ἐν μοῖρῃ» ὃ ἐ κατὰ μοῖραν, χ 54, «ἐν καρὸς αἶσῃ» Ι 378.

Σημ. 1) Πολλάκις κεῖται ἡ Ἐν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀντὶ τῆς Εἰς, μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων, ἐπειδὴ σημαίνεται διὰ τούτων ἅμα καὶ ἡ μετὰ τὴν κίνησιν παρεπομένη ἡρεμία «ἐν γούνασι πίπτειν» Ε 370. συχναὶ αἱ φρ. «βάλλειν, πίπτειν ἐν κούρῃ, ἐν χερσὶ τιθέναι, ἐν χεῖρεσσι λαβεῖν» ὡσαύτως ἐξεσθαι ἐν τινι, δη-σσαι ἐνὶ δεσμῷ, ἐν πέδιλοις· μετὰ τῶν ῥημάτων «χέω, ἀφύσσει κ. ἄ.» Ἰδ. τὰς λ. ταύτας· «ἐν τεύχεσιν ἐνδύον» Ψ 134. 2) Ἐνίοτε τίθεται μετὰ τὴν Ἐν γενική, ἐξυπακουομένου οὐσιαστικοῦ τινος κατὰ δοτικ., «ἐν Κίρκης» ἐξυπακ. «οἶκῳ» κ 282. Ἰδίως «ἐν Ἀΐδα» ἐξυπακ. «δομοῖς» Χ 389 κ. ἄ. πλχ. «ἐν Ἀλκινόοιο» η 132 «ἐν Ἀφνειῷ πατρός» Ζ 47. 3) Τίθεται ἐνίοτε καὶ μετὰ τὸ πτωχικόν, Σ 218, ε 427, μ 403. συχνοτέρῳ ἢ ἐνὶ, ἥτις τότε κατ' ἀναστροφὴν το-νίζεται ἐνὶ, Η 221, Ι 53 κ. ἄ.

Β.) Ὡς ἐπὶ μάλιστα ἐν τῷ συνδυασμῷ «ἐν δέ» ἐντός δέ ἢ ἐπάνω δέ, Α 188, α 51, ε 340 κ. ἄ. ὅπου πολλάκις ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς πρόθεσις ἐν τῇ καμμένη μετὰ δέ, Β 588, Π 554. Πολλάκις κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ ἔνεστι, ἐνην, Ε 740 κ. ἄ. ἢ μάλιστα ἢ ἐνὶ, ἴδε ΕΝΕΙΜΙ.

Γ.) Ἐν συνθέσει μετὰ ῥημάτων ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοπικὴν σημ. ἐντός κτλ. ὡσαύτως καὶ μετ' ἐπιθέτων, ὅταν «ἐμφυλός, ἐνεύναιος».

ΕΝ, οὐδ. τοῦ Εἰς, ὅπ. ἴδε.

ΕΝΑΙΡΑ, ποι. ἀπαρρ. ἐπ. ἐναίρεμεν· μέσ. ἀόρ. ἄ. ἐνηράμην. 1) φονεύω, διαφθείρω μετ' αἰτ., ἐν δὲ τῇ Πλ. συνήθως· φονεύω ἐν τῇ μάχῃ, ὅθεν καὶ λαμβάνει τὸν προσδιορισμὸν «χαλεφ, τότῳ» «πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοὶ ἐναίρεμεν» πολλοὺς Ἀχαιοὺς ἔχεις νὰ φονεύῃς, Ζ 229. «κατ' οὐρεα θήρας» Φ 485. Τὸ μέσον ἔχει τὴν σημ. τοῦ ἐνεργεῖν καὶ συντάσσεται μετ' αἰτ. Ε 43, Ζ 32, Ξ 515, Π 92, ω 424 μετὰφ. «μη-

κέτι χροά καλὸν ἐναίρεο» μὴ διαφθείρῃς τὸ ὠραῖόν σου δέρμα, τ 263. (Κατὰ τὸν Βούττμαν-νον δὲν εἶνε σύνθετον ἐκ τοῦ ἐν καὶ αἵρω, ἀλλὰ παράγεται ἐκ τοῦ ἔναροι, σημ. ἄρα κυρίως· πέμπω εἰς τὸν Ἀδην).

ΕΝ-ΑΙΣΙΜΟΣ, ΟΝ. 1) προμηνόων, προαγ-γέλλων, τὴν εἰμαρμαρμένην (τὴν τύχην) προφητικῶς, Λατ. fatalis, «σήματα» Β 353, «ὄρνιθες» ε 482, «ἐναίσια μαυθίσασθαι» προση-νίσασθαι, τὰ μέλλοντα προειπεῖν, ε 459. 2) προσήκων, πρέπων, ἐπιεικῆς, δίκαιος, «ἀ-νὴρ» Ζ 524, κ 383, «φρένες» σ 220, «νόος» ε 490, «δῶρα» Ω 425, Ἰ. Δήμ. 369. «ἐναίσια ἐργάζεσθαι» πρῶτον δὲτι εἶνε δίκαιον καὶ πρέπον, τὸ καθήκον μόν, ρ 324.—Τὸ ἐνικὸν οὐδ. λαμβά-νεται ὡς ἐπὶρ. «οὐδ' ἦλθον ἐναίσμιον» δὲν ἦλθον εἰς τὸν προσήκοντα καιρὸν, ὅταν ἔπρεπε, Ζ 549.

ΕΝ-ΑΙΣΓΙΚΙΟΣ [..], ΟΝ, ποι. ὁμοῖος, ἴσος, «τίνι» Ε 5 κ. ἄ. «θεοῖς ἀδὴν» κατὰ τὴν φω-νὴν, Τ 250, α 371 κ. ἄ. πλχ.

ΕΝΑΛΙΟΣ, ἐπ. εἰνάλιος, ὅπ. ἴδε.

ἘΝ-ΑΛΟΣ [..], ΟΝ (ἐν, ἄλς), παράλιος, ἐπι-θαλάσσιος, περὶ τῆς Μυλήτου, Ἰ. Ἀπ. 480.

ΕΝ-ΑΜΕΛΓΑ [..], ἀμέλγω ἐντός, «ἀρμέγω μέσῳ», μετὰ δοτ. ι 223 f.

ΕΝ-ΑΝΤΙΑ [..], ποι. ἐπὶρ. ἀντικρύ, ἀπέναντι, μετὰ γεν. Γ 67 f.

ΕΝ-ΑΝΤΙΒΙΟΝ [..], ἐπ. ἐπὶρ. ἐκ τοῦ ἐναν-τίου βίας ἢ ἀντιστάσεως γινομένης, ἐν γέ-νῃ δὲ ἐναντίον, ἐχθρικῶς, συνάπτεται μετὰ τοῦ «μάχεσθαι, πολεμεῖν, στήναι, μέναι» Θ 468, Κ 454, Φ 266, ξ 270. «ἐναντιῶ. ἔλθειν ἐν πολέμῳ» Γ 430.

ΕΝ-ΑΝΤΙΟΣ, Η, ΟΝ. 1) ὁ ἀπέναντι, «ἀντι-κρυνός», ὁ κατὰ πρόσωπον, Ζ 247, μετὰ δοτ. Ι 490, κ 89, ζ 329. 2) ἐναντίος, ὁ ἐ. πολέμιος, μετὰ γεν. «Ἀχαιῶν» Ε 497 κ. ἄ. πλχ. Συχνότατα λαμβάνεται ἢ ἐν. αἰτ. τοῦ οὐδ. ΕΝΑΝΤΙΟΝ ὡς ἐπὶρ. α.) ἀντικρύ, κατὰ πρόσω-πον «ἐξεσθαι τινος» ψ 89. «ἐναντίον ὥδε κά-λεσον», ἔδω ἴμπερσά μου, τ 544, «νεκίστι-νι» ὕβριζω τινὰ κατὰ πρόσωπον, Γ 252, «μί-μνεν» ἀνθίσταμαι ἐναντίον τινός, Ν 406. μετὰ δοτ. Ο 304. β.) εἰς ἀπάντησιν, ἐναντίον, κατὰ (τινος) «ἔλθειν τινος» ξ 278, «ἰέναι τινός» Φ 574. «ἴστασθαι τινος» Ν 448. δθεν «μάχε-σθαι τινος» Γ 97, «ὀρνυσθαι» ὀρμῇ ἐναντίον, Α 429.

ΕΝΑΣΕ, ἴδ. ΝΑΣΕΩ.

ΕΝΑΡΑ [..], τὰ, ἐπ., μόνον πλθ., λάφυρα, ἴδίως τὰ ἀπὸ τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ ἀφαίρου-μενα ὅπλα, σκευὰ, Λατ. spolia. «βροντόεντα» καθημαγμένα, Ἰλ. Ζ 68, 480 κ. ἄ. (Κατὰ τὸν Βούττμαννον ἐκ τοῦ ἐναίρω· κατὰ δὲ τὸν Δοι-δερίλ. ἐκ τοῦ ἀναείρω, κυρ. ἀνάορα. Ὅλιγώ-τερον τοῦτο πιθανόν).

ΕΝΑΡΓΗΣ, ἐς, ὁρατός, ὀφθαλμοφανής, πρὸ-δηλος, φανερός, «φανερωμένος», ἴδίως ἐπ'

τῶν θεῶν τῶν αὐτοπροσώπων ἐν τῇ ἀληθινῇ αὐτῶν μορφῇ εἰς τοὺς ἀνθρώπους φανερούμενων, «χαλεποὶ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς» ἐπικινδύνουσι εἶνε οἱ θεοὶ ὅταν «φανερώωνται», Γ 131, γ 420, η 204 «δνειρον», «ὀλοφάνερον», δ 844. (Παράγεται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ ἀργός=λευκός, φωτεινός· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἐν ἔργῳ).

ΕΝ-ΑΝΗΡΩΣ [-..], ἴλα, ὅς, μετοχ. τοῦ παρακ. τοῦ ἐν-απαρίσκω (ΑΡ-) μόνον ὡς ἐπίθετον, ἐνηρμοσμένοις, στερημένοις, ε 236 f.

ΕΝΑΡΙΖΑ [-..], ποι. (ἐναρ), μέλ. ἴφα, ἀόρ. ἀ. ἐνάρια, κυρ. ἐκδύω πολέμιον φονευθέντα, «γυμνώνω», μετ' αἰτ. ἴλ. πλχ., μετὰ δόω αἰτ. «τινά ἔντα» ἀφαιρῶ τινος τὰ ὄπλα, σκυλεύω, *D. P 187, X 323 (ὅπου ἄλλοι τὴν αἰτ. τοῦ προσώπου ἦσαν ὀρθῶς ἐξαρτῶσαι ἐκ τοῦ «κατακτάς»· ὅθεν ἐν τῇ μάχῃ φονεύω, E 155, 460, 734 κ. ἀ., ἐν γένει φονεύω A 491).

ΕΝΑΡΙΘΜΙΟΣ [-..], ον, ὁ ἐν ἀριθμῷ ὢν, συναριθμοῦμενος «ἄλλην ἐνέησαν ἐναριθμιον εἶναι» ἵνα συμπληρώσῃ τὸν ἀριθμὸν, μ 65· μετὰ δὲ ἐν λόγῳ ὢν, ὁ λογιζόμενός τι, θ-στίς «λογαριάζεται», τιμάται «οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναριθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ» B 202.

(I. Κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἐρμηνείαν: οὔτε ποτὲ ἐν πολέμῳ λογιζόμενος, ὅ ἐ. ἔχων ἀξίαν τινὰ οὔτε ἐν τῇ βουλῇ· κατὰ δὲ τὸν Δοϊδεῶλη, ὅστις ἀπορρίπτει τὴν ἐρμηνείαν ταύτην ὡς προϋποθέτουσαν βουλευφόρον ἄνδρα τὸν Θαρσίτην, ὅπερ ἀτοπον, σημαίνει: οὔτε ποτὲ ἐν πολέμῳ φαινόμενος, ὡς ἀπόλεμος καὶ ἀναλκίς, οὔτε ἐν τῇ βουλῇ συγκαταλεγόμενος, ὡς μὴ βουλευτής).

*ΕΝΑΣΑΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔνασαν, ἴδ. ΝΑΪΝ.

ΕΝΑΤΟΣ [-..], η, ον, ἐπ. ΕΙΝΑΤΟΣ, B 295· ὁ ἔνατος *ἴλ. B 343.

ΕΝ-ΑΥΛΟΣ, ὁ, ποι. 4) κυρ. ἡ καίτη, ἥ τὸ ρέθρον ὀρμητικῶν χειμάρρων, ἥ ἡ τάφος, «χαυδάκι», *D. Π 71· ἔπειτα αὐτὸς οὗτος ὁ χειμάρρρος ἡ χείμαρρος Φ 283, 342. 2) αὐλῶν, φάραγξ, χαράδρα *Γ. Ἀφρ. 74, 424.

ΕΝ-ΔΕΙΚΝΥΜΙ [-..], γνωστοποιῶ, φανερώω. Μόνον τὸ μέσ. εὐρίσκεται παρ' Ὁμ. «Πηλεΐδῃ ἐνδείξομαι», ἔξωπακ. «λόγον», θά φανερώω (εἶπω) τὸν λόγον μου εἰς τὸν Πηλεΐδην, ἡ θ1 ἐξηγηθῶ πρὸς τὸν Πηλ. T 83 f.

ΕΝΔΕΚΑ [-..], ἄκλιτον, «ἐνδεκά» I 329, ε 403.

ΕΝΔΕΚΑ-ΠΗΧΗΣ [-..], γ, ἐνδεκά πήχεις μακρός, «ἔγχο» *ἴλ. Z 349, Θ 494.

ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ, η, ον, ἐνδέκατος, Ω 666· «ἡ ἐνδεκάτη», ἔξωπακ. ἡμέρα, θ 374 κ. ἀ.

ΕΝ-ΔΕΞΙΟΣ, η, ον. 4) ὁ ἐν δεξιῇ, ὁ ἐκ δεξιῶν, ὁ πρὸς δεξιάν, δεξιός, «σῆματα» σημεῖα θεῶν, τουτέστιν αἵσια, εὐτυχία προμηνύοντα, I 236· ἴδ. ΔΕΞΙΟΣ.—Ως ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ΕΝ-ΔΕΞΙΑ, πρὸς δεξιάν, «δεξιὰ». II διευθύνει· αὐτὴ ἐθεωρεῖτο ἐν ταῖς συμποσίαις, ἐν ταῖς συνελεύσεσι κ.τ.τ. αἰσιὰ καὶ ἐτηρεῖτο αὐστηρῶς, οἷον

ἐν τῇ «οἶνογοστῇ» A 897, κατὰ τὴν κλήρωσιν H 484. Ὡσαύτως καὶ κατὰ τὴν ἐπαίτειαν ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸς δεξιάν ἐπαίτεϊ, ρ 365. 2) ἐπι-δέξιος, ἐπιτεθείς, *Γ. Ἑρμ. 454.

ΕΝ-ΔΕΩ, ἀόρ. ἀ. ἐνέδωσα, δένω, δεσμεύω ἐν-τός (τινος), προσδῖω, «ἐμπλέκω» ε 260· «νευρήν» O 469· μεταφρ. «Ζεὺς ἐνέδωσέ με ἄτη» μὲ περιέπλεξεν εἰς ἁμαρτίαν, B 444, I 48· πρβλ. ΕΦΛΑΠΤΩ.

*ΕΝΔΙΔΟΜΑΙ [-..], ἐπ. ἀποθ. (ἐνδός) εἶμαι ἐν ὑπαίθρῳ, *Γμ. 32, θ.

ΕΝ-ΔΙΗΜΙ [-..], ἐπ., παρτ. γ'. πληθ. ἀναΐξ. ἐνδίσαν ἀντὶ τοῦ ἐνεδίσαν, ἀποδιώκω, Σ 584 f. Πρβλ. ΔΙΕΜΑΙ.

ΕΝΔΙΝΑ [-..], τὰ (ἐν, ἐνδόν), μόνον Ψ 806 f, κατὰ τινὰς μὲν τὰ ἐνδόσθια, η τὰ «σωτικά», η κατ' ἄλλους δὲ τὰ ἐντός τῆς πανοπλίας οἰαδήποτε μέλη τοῦ σώματος τοῦ ὀπλισμένου, ἐρ' ὅσον καλύπτονται ὑπὸ τῶν ὅπλων.

ΕΝΔΙΟΣ [-..], ον, μεσημβρινός, ὁ περὶ μεσημβρίαν μόνον «ἐνδός ἤλθε» δ 450 ἢ «ἐνδοιοι ἐκόμισα» A 726. (Παράγεται ἐκ τῆς ἐν καὶ τῆς ῥίξ. ΔΙΕ (ἐξ τῆς τὸ Διός, δίος κτλ. καὶ τὸ Λατ. dies), κυρ. ὁ αἰθριος, λαμπρός οὐρανός, ὅθεν ὁ χρόνος ὁ περὶ μεσημβρίαν, ὅτε μάλιστα αἰθριάζει καὶ διαλάμπει ἡ ἡμέρα, ἐν ᾧ περὶ τὴν πρωΐαν καὶ ἑσπέραν εἶνε ὀμιχλώδης καὶ ἥτιον λαμπρά, πρβλ. ΕΓΓΙΟΣ, ΕΓΕΡΙ, ΕΓΕΡΙΟΣ).

ΕΝΔΟΘΕΝ, ἐπὶρ. (ἐνδόν). 1) ἐνδοθεν, «ἀπὸ μέσα», «ὑπακούειν» δ 283, υ 104. 2) ἐσωτερικῶς, «ἀπὸ μέσα», «Ζηνός που τοῖνδε—ἐνδοθεν αὐλή» τοιαύτῃ ἐσωτερικῶς, «ἀπὸ μέσα», δ 74, 293, 467· μετὰ γεν. «ἐνδοθεν αὐλῆς» ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν αὐλήν, ἐντός τῆς αὐλῆς, Z 247.

ΕΝΔΟΘΙ [-..], ἐπ. ἐπὶρ. (ἐνδόν) ἐνδόν, ἐντός Z 498 κ. ἀ. ἐσωτερικῶς, «μέσα», μετὰ τοῦ «θυμός» μέσα ἡ καρδία, A 243, θ 345 κ. ἀ. τούναντιον τοῦ «θύρηφι» γ 220· μετὰ γεν. Σ 287· ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τῆς ἀσπίδος, γ 274.

ΕΝΔΟΧ, ἐπὶρ. (ἐν), ἐντός, «μέσα», ἰδίως ἐν-τός τῆς οἰκίας, ἐν τῇ οἰκίᾳ, Λατ. domi, Ὁμ. πλχ. «ἐνδόν εἶναι», «μέσα» (= τὸ ὅπιτι) K 378, π 202 κ. ἀ. μετὰ γεν. «Διὸς ἐνδόν» ἐν τῇ τοῦ Διὸς οἰκίᾳ, γ 13, πρβλ. Ψ 200.

ΕΝ-ΔΟΥΠΗΩ, ἀόρ. ἀ. ἐνδούπησα ἀναΐξ. ἐμπίπτω μετὰ δούπου, πίπτω μέσα μὲ βρόντον, μετὰ δοτ. «μέσφ' ἐνδούπησα» *Ὁδ. μ 443, α 479.

ΕΝΔΟΥΚΕΩ [-..], ἐπὶρ. ἐπιμελῶς, μετὰ πραιοχῆς, προθύμως, μετὰ ζήλου, ἐξ ὅλης ψυχῆς, πιστῶς, ἐν ἴλ. σπανίως, «τρέφειν» Ψ 90, «φείδεσθαι» Ω 158, «ὁμαρτεῖν» Ω 438· συχνὰ ἐν Ὁδ. μετὰ τοῦ «φιλεῖν, πέμπειν, λούειν, κορεῖν» ε 62, 337, κ 65, 450, ω 242 κ. ἀ. «ἐνδουκ. κρέα ἤσθιε» μὲ ὀρεῖν, ε 109. (Παράγ. κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τῆς ἐν καὶ δόω οἰονεῖ· εἰσχωρητικῶς, πρβλ. περὶ τοῦ παρενθέτου

ἐΝΚΛΙΛΩ, ποι. ἀντί τοῦ ἐγκλίω, κόπτω, „σπάνω“ μεταφ. μηδενίζω, καταικνύω, [ἐνακνύω], μετ' αἰτ. *Ιλ. Θ 408, 422.

ἘΝΙΠΕΤΕ [-], ὅς, καταμῆς τῆς Θεσσαλίας, παραποτάμιον τοῦ Πηνειοῦ, (|| εἰς δὲ εἰσοδῶν) ἐνοῦμενος πρότερον μετὰ τοῦ Ἀπολλωνοῦ, νῦν Φερσαλιτικός), λ 238, 240· ἄλλοι δὲ ἐννοοῦσιν ὅτι ὁρθῶς τὸ ἐν Ἠλίδι παραποτάμιον τοῦ Ἀλφειοῦ, ἴδ. Στράβ. 8, 3, 32. || Ὁ τῆς Θεσσαλίας ποταμὸς κατὰ μαρτυρίας ἀρχαίας καὶ ἄλλας καὶ ἐξ ἐπιγραφῶν ἐγράφετο Ἐλιπεύς.

ἘΝΙΠΗ [-], ἡ (ἐνίπτω) λόγος αὐστηρὸς, ἐπιτιμῆσις, ἐπιπλήξεις, Δ 402· ἀπειλή, ε 446, ὕβρις, υ 266· ἐπιτίναται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τῶν ἐπιθέτων· ἀργαλέη, ἔκπαγλος, κρατερή· Ε 492, Ξ 104, κ 448.

ἘΝΙΠΑΕΙΟΣ, ὄν, ποι. ἀντί τοῦ ἐμπαεῖος, ὅπ. ἴδ.

ἘΝΙΠΑΗΣΑΘΑΙ, ἴδ. ἐνιπίπασθαι.

ἘΝΙ-ΠΑΗΣΣΩ, ποι. ἀντί τοῦ ἐμπλήσσω, ἀόρ. ἀ. ἐνέπληξα, μετοχ. ἐνιπλήξας, μόνον ὡς ἀμετάβ. ἐμπίπτω, εἰσορμῶ, μετὰ δοτ. «τάφρω» Μ 72, Ο 344· ἔρκει· χ 469.

ἘΝΙ-ΠΡῆΘς, ποι. ἀντί τοῦ ἐμπρήθω, μέλ. ἐμπρήσω, Ι 242, καὶ ἐνιπρ., ἀόρ. ἀ. ἐνέπρησα. 1) ἀνάπτω, πυρπολῶ, καίω, «νῆας, ἄστν, νεκρούς» Θ 182, Ι 242 κ. ἀ. πλχ. συντάσσεται πάντοτε μετὰ τῆς δοτ. «πυρί», πλήν ἐν Ι 589, καὶ μετὰ τῆς γεν. «πυρός αἰθομένοιο» Π 82. 2) ἐπὶ ἀνέμου ἐμπνέω, „φυσῶ μέσα“· ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον· ἐνέπνευσεν ὁ ἄνεμος κατὰ μέσον τοῦ ἱστίου, „ἐρύσθησεν ὁ ἄν. μῶν“· τὴν μέσην τοῦ παννῶς, *Ιλ. Α 481.

ἘΝΙΠΤΩ, ποι., κατ' ἐνεστ. εὐρίσκεται μόνον Γ 438, Ω 768 (ἀνθ' οὗ ἄλλοτε ἐγράφετο: ἐνίσσω), συνήθως δὲ ἐν τῇ γ'. ἐν. τοῦ ἀορ. β'. ἐνένιπτε (ἀνθ' οὗ ὅχι ὁρθῶς ἐγράφη κατὰ τὸν Βούττηανον ὁ Σπιδίτζερς καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδοταί: ἐνένιπτε) καὶ μετ' ἀνάδελφ. ἡνίπαπτε· κυρ. καθάπτομαι, ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, μετ' αἰτ. Ὁμ. πλχ., μετριωτέρων δὲ σημασ. ἔχει ἐν τῇ «κραδίην ἡνίπαπτε μύθω» ἐνεθάρρυνε, υ 47. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προσδιορίζεται περαιότερον διὰ δοτ., οἶαι αἱ ἐξῆς· «χαλεποῖσιν ὀνειδισιν, αἰσχροῖς ἐπέεσιν, χαλεπῇ ἢ κακῇ μύθω» Β 245, Γ 438, Ρ 144, σ 326· σπανιώτερον διὰ μόνης τῆς δοτ. «μύθω» προσβάλλω τινα διὰ λόγου, Γ 427, υ 303 ἢ καὶ ἀνευ αὐτῆς, Ο 546, Ω 768, π 417, τ 65 κ. ἀ. ἀπολελ. σ 78, φ 84 κ. ἀ. (Κατὰ τὸν Ρύγκενον ἡ ῥίζα ἡ ἀρχαία εἶνε ἱπ- (Λατ. ic-, iclus), ὅθεν ἱπος=μάργανον, πιστήριον, κόπανον· ἱπτω λοιπὸν καὶ ἐν-ἱπτω σημ. πιέζω, στενωχωρῶ, κυτῶν ὥστε δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ μετέπειτα ἐπιπλήττω, καὶ τὸ τῆς καθομιλουμ., «καπανίζω». Σύμφωνας καὶ ὁ ἐτυμολόγος Κούρτιος καὶ ὁ Δοιδερλ. Ἡ δὲ ἐκ τῆς ῥίζης νιπ-ἡ ἐκ τοῦ ἐνέπω παραγωγὴ εἶνε ἀπαράδεκτος).

ἘΝΙ-ΕΚΙΜΠΤΩ, ποι. ἀντί τοῦ ἐνακίμπτω· ἀορ.

ἀ. ἐνεργ. μετοχ. ἐνισκίμψας, ἀόρ. παθ. ἐνισκίμφην, „ἐμπήγγω“, προσηλάνων „καρφώνω“ τί τινα «οὐδαὶ καρήατα» τὰς κισσὰς εἰς τὸ ἔδαφος προσήλυσαν, ἐκάρφωσαν, ὅς ἀμπακηνήτως ἐνεον κάτω, Ρ 437. Παθ. „ἐμπήγομαι, καρφώνομαι“· «ὄρου οὐδαὶ ἐνισκίμφθη» Π 612, Ρ 528.

ἘΝΙΣΠΗ, ἡ, χωρίον τῆς Ἀρκαδίας ἥδη ἐπὶ Στράδωνος· ἄγνωστον, Β 606, πρὸλ. Πανσ. 8, 25, 42.

ΕΝΙΣΠΗΘΝ, —ΕΣ, ΕΝΙΣΠΗΣ κτλ. ἴδ. ἐνέπη.

ΕΝΙΣΣΑ, ἐπ. ἕτερος τύπος τοῦ ἐνίπτη, ὅπερ ἴδε, (κατὰ τὸ πᾶσιν καὶ πέπτω, || ἡ ἀκριδέστερον ἐκ τῆς ῥίζ. ικ=ιπ, Λατ. ic-, iclus, ἐν-ικ-ῶ=ἐνίσσω) καθάπτομαι, ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, συνήθ. μετὰ δοτικῶν, οἶαι αἱ ἐξ. «ἐκπέγλοις ἢ αἰσχροῖς ἐπέεσσι ἢ ὀνειδίοις» Ο 498, Χ 497, Ω 238, μετ' αἰτ. Ξ 238· «ἐπεσὶν τε κακοῖσιν ἢ δὲ βολῆσιν» καθάπτομαι (προσβάλλω τινα) μὲ λόγους κακοῦς· καὶ μὲ βολὰς (κατὰ τὸ σχῆμα τὸ καλούμενον ζεύγμα) υ 464. Παθ. μετοχ. ἐνισσόμενος· υ 463.

ΕΝΙ-ΧΡΙΜΠΤΩ, ποι. ἀντί τοῦ ἐγχρίμπτω, Η 278, Ρ 405.

ΕΝΙΩ, ἴδ. ἐνέπη.

ΕΝΝΑΙΡΟ=ΕΝΑΙΡΟ, Βατρ. 274.

ΕΝΝΕΑ [-], ἀκλ. ἀριθ. „ἐννεά“· Ὁμ. πλχ., ὡς στοργγύλος ἀριθμὸς, Π 725, λ 577. Φαίνεται ὅτι ὡς τριπλῇ τριάς εἶχε τι ἱερὸν ὁ ἀριθμὸς, πρὸλ. Β 96, Ζ 474, γ 7.

ΕΝΝΕΛΒΟΙΟΣ [-], ὄν (ἐνν. βοῶς) ἐννέα βοῶν ἀξίαν ἔχων, «τεύχεα» Ζ 236 †.

ΕΝΝΕΑΚΑΙΔΕΚΑ [-], ἀκλ. ἀριθ. „δεκαεννεά“· Ω 496 †.

ΕΝΝΕΛΗΗΚΤΕ [-], γ (ἐνν. πῆχυς), ἐννέα πήχεων μῆκος ἔχων, Ω 270, λ 344.

ΕΝΝΕΛΗΧΙΑΟΣ [-], αἱ, α, „ἐννεὰ χιλιάδες“· Ε 860, Ξ 148,

ΕΝΝΕΟΝ, ἐπ. ἀντί τοῦ ἐνεον, ἴδ. νέα.

ΕΝΝΕΟΡΡΥΓΙΟΣ, ὄν (ἐνν. ὄργυια) ἐννέα ὄργυιὰς μακρὸς, λ 342 †· (ἀναγνωστέον κατὰ συνήθειαν τοῦ ε καὶ ο, || ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. πάντοτε συνζάνονται αἱ δύο τελευταῖαι συλλαβαὶ τοῦ ἐννέα).

ΕΝΝΕΠΟ, ἴδ. ἐνέπο.

ΕΝΝΕΣΙΗ, ὄν, ἴδ. ἐνέσιη.

ΕΝΝΕΠΡΟΣ, ὄν, ἐπ., κατὰ τὴν συνήθη παραγωγὴν ἐκ τοῦ ἐννέα καὶ ὥρος ἡ ὥρα σημ. ἐννεαστής (πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 624 Β., Μίν. 319 Β. καὶ Στράβ. 10 σ. 730)· καὶ αὕτη μὲν ἡ σημ. ἔχει χώραν ἐν λ 344 καὶ π 479 «ἐννέωρος· βασιλεὺς» ἐννέα ἔτη ἐδουλοῦεν (ὁ Μίνως καὶ ἔπειτα συνετόγγανε μετὰ τοῦ Διός)· δὲν φαίνεται δὲ ἀρμόζουσα ἐν τῇ «ἐνν. ἀλειφαρ» Ξ 354, ἡ «ἐνν. βοῶς, σίελοι» κ 49, 390. Διὰ ταῦτα ὁ μὲν Κλάσσην παράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ ἀείρω μετὰ τῆς Ἐν καὶ ἐρμηνεύει· ὁ μετὰξὺ (ἄλλων) ἐξ-

αἰρούμενος, ἔξωχος, φρονεῖ δὲ ὅτι ἡ ἐρμηνεία αὐτῇ ἔκπαλαι παρεννοηθεῖσα μετεβλήθη ἐν τοῖς μεταγενεστέροις Ὀμηρικοῖς ἔπειτα. Ἄλλοι δὲ τινες ἐκ τοῦ νέου μετὰ τοῦ προσχηματισμοῦ ὤρου, ὡς ἐν τῇ πέλωρος, ψόθωρος, (||. κατὰ δὲ τὸν δόνττερον ἐκ τοῦ νέωρη, ὃ ἐ. νέα ὄρη, καὶ τῆς Ἐν) καὶ σημ. νέος, νεαρός, ἀκμαίος, ἐπιτιμωμένης τῆς σημ. ταύτης διὰ τῆς προθ. Ἐν. (||. Τολμῶμεν νὰ ἐμεινῶμεν εἰς τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν, ἣν ἀποδέχεται καὶ ὁ Κούρτιος, μικρόν τι μόνον τὴν ἐρμηνείαν τροποποιούντες: ἡ λ. ἐννέα καὶ καθ' ἑαυτὴν καὶ ἐν συνθέσει λαμβάνεται ὡς στρογγύλος ἀριθμός, ὡς παρὰ τοῖς μετέπειτα τὸ δέκα κατὰ δὲ τὰς περιστάσεις ἄλλοτε μὲν φυλάττει τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν, ὡς ἐν τῇ λ 314 καὶ τ 179· ἄλλοτε δὲ λέγεται ὑπερβολικώτερον ἀντὶ τοῦ παλαιός, οἷον «βοῦς ἐννέωρος» δέκα χρόνων βῆθος, κ 19, «σίαιοι ἐννέωροι» κ 390, «ἄλειφαρ ἐννέωρον» δέκα χρόνων ἄλειμμα, ὃ ἐ. ἄλειφαρ σιάλου ἐννέωρου, ἄλειμμα παλαιοῦ, μεγάλου χοίρου, Σ 334). Διὰ τῆς συνήξεως τοῦ εἰς θεωρεῖται ἡ λ. πάντοτε τρισύλλαβος.

ΕΝΝΗΚΟΝΤΑ, ἴδ. ΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑ.

ΕΝΝΗΜΑΡ, ἐπ. ἐπὶ ὅ. (ἐννέα, ἡμαρ) ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας, Α 53, η 283 κ. ἄ.

ΕΝΝΟΜΟΣ, ὁ. 1) Νυκτός τις οἰκονομικός καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου φονευθείς, Β 558, Ρ 218. 2) εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φονευθείς, Α 422.

ΕΝΝΟΞΙΓΑΙΟΣ [-...-] (δ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει: εἰνος.) ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. ἐνος, ὁ σείων τὴν γῆν (οὕτως εἶπεν: γαιοσειστής) παρὰ τοῖς μετέπειτα σεισίχθων, ἐπιθετον τοῦ Ποσειδῶνος, εἰς ὃν ἀπεδίδοντο οἱ σεισμοί, Ν 43 κ. ἄ. Πολλάκις καίτοι ὡς οὐσ. Η 435, ι 518, ἴδ. Ποσειδῶν. (Εἶνε σύνθετον ἐκ τοῦ ἐνοσις, οὗ ἡ παραγωγή ἀμφίβολος, καὶ γατα).

ΕΝΝΥΜΙ [-...-], ποι. (θέμα ἔν), μέλ. ἔσω, ἐπ. ἔσσω· ἀόρ. ἄ. ἔσα (ἐν τῇ συνθέσει ἀμφιέννυμι), ἐπ. ἔσσα· μέσ. ἀόρ. ἄ. ἐσάμην, Ξ 178, Υ 150, Φ 142· συνθ. ἐπ. ἐσάμην καὶ ἐσασάμην, Κ 23, 177, Ξ 529, ἀπαφ. ἔσασθαι, Ω 616· παρακ. παθ. εἶμαι, τ 72, γ'. ἐν. εἶται, λ 191, μετοχ. εἰμένος, πολυχ., ὑπερσ. γ'. πλ. Ἰων. εἶ'ατο, Σ 596. Ἐκτός δὲ τούτων οἱ ὄθω τελευταῖοι χρόνοι ἔχουσι καὶ τοὺς ἐξῆς σχηματισμοὺς ὡς ἐκ τοῦ ἔσαι: παρακ. β'. ἐν. ἔσαι, ω 250· ὑπερσ. β'. ἐν. ἔσσο, π 199, γ'. ἐν. ἔστο καὶ ἔστο, Μ 464, β'. δυν. ἔσθην. Ἡ λ. ἔχει τὸ διγαμμά: Γέννωμι, Γέσσω, Γεσάμην, Γεσασάμην, Γεσμαι κτλ. 1) Ἐνεργ. ἐνδύω, περιβάλλω, μετὰ δυν. αἰτ. «τὴν εἶματα, χλαῖναν» Ε 905, ο 338, π 79, ρ 550· ὡσαύτως «ἀμφι—λέπαδν' ἔσαν» περιέβαλον τὰ λέπαδνα, Τ 393 (ἐνθα τὸ ῥ. δὲν ἔχει τὸ διγαμμά). 2) Μέσ. καὶ παθ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, «φορῶ, παίρνω ἐπ' αὐτὸ μου», μετ' αἰτ. «ψάρος» κ 543, «χρύσεια εἶ-

ματα ἔσθην» Σ 547, «χλαῖνας εἴς εἰμένα» φερούσαι καλὰς χλαῖνας, ο 334, «κατὰ χρὸς εἶμαι» ἔχω ἢ φορῶ ἐπ' αὐτῶν μου, ψ 145, λ 191, τ 72· ὡσαύτως ἔ. ἐπὶ ὅπλων «περὶ χρὸς χαλκόν» Ξ 383, Δ 432· ἀσιπῆδας ἑσάμενοι· ἀναλαβόντες τὰς ἀσιπῆδας, Ξ 372· «σκεπάζομαι, τυλίγομαι», δ 299· μετὰ δυν. καὶ αἰτ. «εἰμένος ὤμου» νεφέλην· ἔχων αἰς τοὺς ὤμους νεφέλην περιέβλημένην ἢ περιεβλήμενος τοὺς ὤμους νεφέλην, Ο 308· «ἡέρα» Ξ 282, «ἑσάμενοι χρὸς χαλκόν» Τ 233. Μεταφ. «ἡ τὴν κενὴν κτλ. λατρίαν ἔστο χιτῶνα» βεβαίως θὰ ἐφόρει χιτῶν πετρίνον φόρεμα, δ ἐ. θὰ ἦτο καταπετραμμένος, λησβολημένος, Γ 57 (ἀπερὸς ὁ Διοδόρ. οὐχὶ περὶ λησβολίας ἐννοεῖ, πρὸς ἣν δὲν δύναται νὰ συμβιβασθῇ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἐνδύεσθαι· ἀλλὰ περὶ ἄλλου τινὸς εἶδους θανάτου, τοῦ ἐντειχισμοῦ, ἢ τοῦ ἐν στενοτάτῃ εἰρηκτῇ περιορισμοῦ)· ἔυστά κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῇ· ἐνδεδυμένα (περιεβλημένα) μέ χαλκόν, Ο 389· τροπικῶς «φρεσὶν εἰμένος ἀλκήν» ἀνδρείαν ἐμπεφορημένος, Γ 384, πρὸλ. λ. ἐπιέννυμι.

ΕΝΝΥΣΙΟΣ [-...-], η, ον, καὶ ἔννυσος, ον, ποι. Α 745 †, (ἐν, νύς) νυκτερινός, διὰ νυκτός· «ἐννύσιος προμολών» Τ 37, πρὸλ. Α 683, γ 178.

ΕΝ ΟΙΝΟΧΟΕΑ, [ἐγγέω], χύνω (οἶνον) εἰς (τὰ ποτήρια)· λαμβάνει καὶ ἀντικείμεν. ὡς ἐκ περισσοῦ «οἶνον» γ 472 †.

ΕΝΟΠΗ, ἡ, ποι. καὶ μάλιστα ἐπ. (ἐνέπω). 1) φθογγή, φωνή, κ 447· β'. 2) ἄχος, τόνος· «αὐλῶν συρίγγων τε» Κ 43. 2) κραυγή, ἰδίως ἀλαλαγμός ὃ ἐν τῇ μάχῃ ὅθεν συνάπτεται μετὰ τῆς «κλαγγῆς» Γ 2, τῆς «μάχης» Μ 35, Π 246 κ. ἄ. β'. οἰμωγή, ἐλαυγή, Ω 460. Ἐνόπη, ἡ, πόλις τῆς Μεσσηνίας, Ι 450, 292, κατὰ τὸν Πausanias 3, 26, 8 ἡ Γερηνία.

ΕΝ-ΟΡΝΥΜΙ [-...-], μόνον ποι., ἀόρ. ἄ. ἐνώρσα καὶ ἐκ τοῦ συγχεομ. μέσ. ἀόρ. β'. μόνον γ'. ἐν. ἐνώρτο· 1) ἐνδιδεγείρω, εἰς τὰ στήθη τινὸς ἐμβάλλω, «σθένος τινί» Β 454 (ἐν τιμ.) κ. ἄ. «γόνος τινί» Ζ 499· «ἀνάλκιδα θυμόν» Π 656· «φύζαν» Ο 62, 366. 2) ὁ συγχεομ. μέσ. ἀόρ. β'. διεγείρωμαι ἐντός ἢ μεταξὺ (τινῶν)· «ἐνώρτο γέλως θεοῖται» διηγέρθη, γέλως μεταξὺ τῶν θεῶν, Α 599, ο 326.

ΕΝ-ΟΡΟΥΑ, ἀόρ. ἄ. ἐνώρουσα, εἰσπηδῶ, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω· «Τρωσί» κατὰ τῶν Τρ. Ἡ Π 783, «αἰγασιν» (ὁ λέων) Κ 486 ἐν τιμ. Α 247, 258.

ΕΝΟΡΧΟΣ (ἐν, ὄρχη) ὁ ἔχων ὄρχησιν, «ἀρχιδάτος», «μῆλα ἐνόρχα» ἀνέκτομα, «σμυνύχιστα, βαρβάτα» Ψ 447 †.

ΕΝΟΞΙΧΟΣ, ονος, ὁ, ἐπ. (ἐνοσις=σεισμός, τάρταγμα, χθών) σεισίχθων, ὁ σείων τὴν γῆν, ἐπωνύμιον τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπερ καίτοι ὡς ἐπὶ ὅ. Η 445, ὡς αὐσ. Θ 208, γ 6 κ. ἄ., ἴδ. ΕΝΝΟΞΙΓΑΙΟΣ. **ΕΝ-ΕΚΙΜΠΤΩ**, ἴδ. ΕΝΙΚΕΚΙΜΠΤΩ.

ἐν-στᾶζα, παρακ. παθ. ἐνέστακται, ἐνσταλῶ, ἐνσταλᾶζω, ἐμπνέω, μεταφορ. μόνον «εἰ δὴ τοι τοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος» 6 274 f.

ΕΝ-ΣΤΗΡΙΞΙΝ, σστηρίζω (μέσα) εἰς (τι), μόνον παθητ. «ἐγγεῖν γαίῃ ἐνστήρικτο» τὸ ἀκόντιον ἔμεινεν ἐμπεπηγμένον εἰς τὴν γῆν, Φ 168 f.

ΕΝ-ΣΤΡΕΦΩ, στρέφω (τι) ἐντός (τινος)· παθ. στρέφομαι ἐν (τινι) μετὰ δοτ. «μηρὸς ἰσχυρὸς ἐνστρέφεται», Ἰδ. ἰσχύον, Ε 306 f.

ΕΝ-ΤΑΝΙΝ [ι.υ.], ἐπ.=ἐντείνω· μέλ. ἐντανύ-σων ἄορ. ἄ. ἐνέτανυνται· μέσα ἄορ. ἄ. ἐνέτανυνσά-μην· τεντώνω μέσα (εἰς), «ἱμάντα βοῶς· ἱμάντα βοσίου δερματος (εἰς τὴν κλίνην)» *Οδ. ψ 204 (ὅπως ὁ Βέκκε ἐν τῇ Β'. καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ Εὐσταθ. γράφουσιν ἀντὶ τοῦ συνήθους· ἐκταν.) «νευρήν» ἐντείνω (ἐν τῇ τῶσφι), ὃ ἐ. τὴν τέως γαλαρὰν νευρὰν τοῦ τόξου τεντώνω, τ 587, φ 97, ω 171· ὅθεν «βίον, τόξον ἐντ.» ἐντείνω τὸ τόξον (καὶ οὕτως ἔγω ἔτομον πρὸς τοῖς αὐτοῖς) τ 577, φ 75, 114, 150 κ. ἄ. Παθ. «τόξον ἐντα-νύσθαι» (ὅπερ κεῖται ἀντὶ μέλλοντος, Ἰδ. ΤΑΝΙΝ) ὅτι θά ἐνταθῇ, φ 92. Τὸ μέσον κεῖται φ 403. (Ὅτι τὸ «ἐνταν. τόξον» δὲν σημαίνει τὸ ἐν-τείνω τὸ τόξον καθ' ἣν στιγμὴν ἐκταῖς τὸ βέ-λος, ἀποδεικνύει μάλιστα τὸ φ 406 εἰς.).

ΕΝΤΑΥΘΑ, ἐπὶρ. (ἐν) «πρὸς τὰ ἐδῶ», «τρέ-πειν» I 604 f.

ΕΝΤΑΥΘΟΙ, ἐπὶρ. (ἐν) «ἐδῶ», «κεῖσε» Φ 122, «ἦσο» σ 105, υ 262, «πῶθεν» Τ. Ἀπ. 363.

ΕΝΤΕΑ, τὰ, μόνον κατὰ πληθ., ποι. καὶ μά-λιστά ἐπ. 4) ὄπλα, πανοπλία, Ε 220 κ. ἄ. πλη. «έντεα Ἀρρία» Κ 407, ψ 368. Ἰδίως ὁ Θύραξ Κ 34, 73 κ. ἄ. (πρὸλ. Ἀθην. 493 C.)· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ περικεφαλαίᾳ, ἀσπίδος καὶ δόρα-τος τ 17. 2) ἐν γένει τὰ σκευή, «δαίτος» η 232, «νῆος» Τ. Ἀπ. 383 (κατὰ τὸν Βούτ-τρανον παράγεται πυθῶνς ἐκ τοῦ ἐννυμι, καὶ σημ. κυρίως ὅτι τις ἐνδύεται).

ΕΝ-ΤΕΙΝΩ, μόνον κατὰ τὸν παθ. παρακ. ἐντέ-ταμαι, ἐντείνω ἢ ἐκτείνω ἐπὶ τινος. Παθ. «διφρος ἱμασιν ἐντέταται» ὁ διφρος τοῦ θρμα-τος εἶνε ἐντεταμένος ὑπὸ (ἢ ἀποτελεῖται ἐξ) ἱ-μάντων (ἐπ' αὐτοῦ τεντωμένων καὶ διασταυρου-μένων, κατὰ τὸν Γράσοφ· κατ' ἄλλους δὲ· αἰω-ρεῖται ἐπὶ ἱμάντων) Ε 728· «κονέη ἱμασιν ἐν-τέτατο» ἦτο ἐντεταμένη ὑπὸ διασταυρουμένων ἱμάντων (οὔτινες ἀπετέλουν οὕτως εἰπεῖν τὸν σκε-λετὸν τῆς κονέης) Κ 263.

ΕΝΤΕΡΟΝ, τό (ἐντός). 1) ἔντερον, «ἔντε-ρο», ἐνίκως μόνον ἐν τῇ «ἔντερον οἶος» ὃ ἐ. χορδῇ, φ 408. 2) πληθ. τὰ ἔντερα (τοῦ ἀν-θρώπου), Ν 507, Ε 347 κ. ἄ.

ΕΝΤΕΙΕΡΓΟΣ [ι.υ.], ὄν, ἐπ. (έντεα, ἐργάζο-μαι), ὁ ἐν τῇ σκευῇ (τῇ ἱππείᾳ) ἐργαζόμε-νος, ὑποζύγιος, «ἡμίονοι» Ω 277 f.

ΕΝΤΕΙΘΕΝ, ἐπὶρ. «ἀπ' ἐδῶ, ἢ ἀπ' ἐκεῖ» τ 568 f.

ΕΝ-ΤΙΘΗΜΙ [ι.υ.], παρτα. γ'. ἐν, ἐντίθει (ὡς

ἐκ τοῦ τίθεω)· μέλ. ἐνθήσω· ἄορ. ἄ. ἐνέθηκα, ἄορ. τοῦ ἄορ. β'. ἐνθέμεναι ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐνθε-ναι μέσα ἄορ. β'. ἐνέθεμην, γ'. ἐν. ἐνθετο, προσ. ἐνθεο. 1) Ἐνεργ. ἐνθέτω, θέτω ἢ βάλλω (μέσα) εἰς, «σῖτον» ε 166, μ 347, ἐν τιμ. «κη-ρε» Θ 70· «νῶτον οἶος» I 207· ἐπιθέτω, ἀ-πλῶν ἐπ' ἄνω· «χλαίνας» Ω 646. 2) Μέσ. ἄ.) θέτω ἢ βάλλω (μέσα) εἰς (ἢ κατ' ἑμαυτὸν ἢ προθύμως ἢ ἡδῶς, σημαίνοντες δηλ. τοῦ μέσου τὸ διαφέρειν τοῦ ὑποκειμένου, ὡς ἐν τῇ φράσει τῆς καθομιλουμένης, «ἐβάλαμεν τὰ παντὰ μας, τὰ κωπιά μας, ἐπήραμεν τὴν κουμπάνια μας») «Ι-στόν, ἱστία νηϊ» δ 578, 781, 652, λ 3 (ἐν τιμ.)· καὶ ἐπὶ προσώπων «τὴν λεγέσσει» Φ 124. Με-ταφ. «μὴ μοι πατέρα· ὁμοίῃ ἐνθεο τιμῇ· μὴ μου βάλλῃς εἰς ὁμοίαν τιμῇν (καθώς· βλέπω ὅτι ἔχεις τὴν εὐχαρίστησιν) Δ 440· β'.) θέτω ἢ βάλλω (τι) ἐν ἑμαυτῷ ἢ εἰς τι τῶν ἑμαυ-τοῦ, μάλιστα μεταφορ. «Ἰλαον ἐνθεο θυμόν» I 639· «χόλον θυμῷ» Z 326, ω 248· «κότον» λ 102· «μυθον θυμῷ» ἐνθυμομαι, ἀποδέχομαι τὸν λόγον, α 361, φ 355.

ΕΝΤΟ, γ'. πληθ. τοῦ μέσα ἄορ. β'. τοῦ ἦμαρ Ἰδ. ἐΣΙΗΜΙ.

ΕΝΤΟΣ (ἐν). 1) ἐπὶρ. ἐντός, «μέσα» Κ 10, 6 341 κ. ἄ. 2) πρόθεσ. μετὰ γεν. ἐντός, «λημένος ἐντός» Α 432 κ. ἄ. πλη.

ΕΝΤΟΣΘΕΝ καὶ ΕΝΤΟΣΘΕ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπικ. ἐπὶρ.=ἐντός, «μέσα», καθ' ἑαυτὸ Κ 262, μ 241 κ. ἄ., μετὰ γεν. Z 364, α 126· τίθεται καὶ κατόπιν τῆς γενικῆς α 380, 6 145, ε 194. —(Τύπον τινὰ ἕτερον τοῦ ἐπὶρ. τούτου ἐντα-θεν παραδεδομένον ἐν τοῖς τοῦ Βεκκέρου καὶ Κραμέρου Ἀνεκδότοις· παρέλαβεν ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β'. κατ' ἄλλους εἰκασίζον εἰς τὸ κείμενον ἐν *Οδ. ι 239, 338 ἀντὶ τοῦ ἐκταθεν· ἀλλ' ἴδε ὁμοῦς τὴν λ. ταύτην).

ΕΝ-ΤΡΕΠΑ, μετατρέπω, μεταστρέφω, γυρίζω· μόνον ἐν τῇ παθ. ἐνεστ. «οὐδὲ νῦν σοὶ περ ἐν-τρέπεται ἦτορ» δὲν γυρίζει, δὲν κάμπτεται ἢ καρδία σου, δὲν συγκινεῖται, Ο 554, α 60· (Ἰδ. ΕΝΤΡΟΠΑΛΙΖΟΜΑΙ).

ΕΝ-ΤΡΕΧΩ, τρέχω μέσα, μεταφ. κινούμαι ἐλευθέρως ἐντός (τινος) «εἰ γοῖτα ἐντρέχοι» τὰ μέλη (ἐντός τῆς πανοπλίας) κινεῖνται ἐλευ-θέρως Τ 385 f.

ΕΝΤΡΟΠΑΛΙΖΟΜΑΙ, ἐπ., ἀποθ., μόνον κατὰ με-τοχ. «ἐντροπαλίζομενος» ἀποστρέφων τὸ πρῶ-συντόν τοῦ πρὸς τὰ ὑπίσω, «γυρίζων ὑπί-σω καὶ κυττάζων», Z 496, Φ 392· ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἀκουσίως ὑποχωροῦντος καὶ ἐπιθυμοῦντος εἰσεῖν νὰ μεταστραφῇ κατὰ τῶν πολεμίων, διὸ καὶ ἀποστρέφοντος πρὸς αὐτοὺς τὸ πρόσωπον, *Ἰλ. Δ 547, Ρ 409· (Τὸ β. δὲν εἶνε θαμιστι-κόν, κατὰ τὸν Δούτζερν, ἀλλὰ σημ. κατ' αὐτὸν τὴν ἡμίσειαν μεταστροφὴν, ἐν ᾧ τὸ «μετατρέ-πομαι» ὀλοκληρὸν.—). Παράγεται ἐκ τοῦ «ἐν-τροπαλός», ὅπερ μόνῃ ἢ καθομιλουμένη διέ-

σωσιν, ὃν καὶ εἰς μεταφορ. σημ. τὴν τοῦ αἰσχυνηλός, αἰδήμων, καθ' ἃ καὶ „ἔντροπή“ καὶ τὸ ρ. „ἐντρέπομαι“ εἰς τὴν αὐτὴν σημ. εἰσώθησαν, διότι καὶ ὁ αἰσχυρόμενος ἡ αἰδοῦμενος ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ὃν αἰσχύνηται ἡ αἰδεῖται· τὸ δὲ „ἐντροπαλός“ ἐκ τοῦ „ἐντροπή“. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι ὁ Ἡσυχίος ἀναγράφει καὶ λ. «τροπαλίζω» καὶ «τροπαλισμός».)

* ἔντροπις, ἡ, ἰων. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ ἔντροπῆ (ἐν, τρέπω), μεταστροφή, «δόλιας ἐντροπίας» αἱ δ. μεταστραφαί, „τὰ στρεφογυρίσματα“, πανουργίαι, Ὑ. Ἑρμ. 245.

ἐντίνα καὶ ἐντίνα (τοῦτο μόνον ἐν τῇ ἑνεργ. παρατατ.) (ἐντεα) ἀορ. ἀ. μετοχ. ἐντόνας· μέσ. ἀορ. ἀ. ἐντόναμένος. 1) Ἐνεργ. ὀπλίζω, συσκευάζω, παρασκευάζω, κοσμῶ, διατάττω, «ἵππους» E 720, «εὐνὴν» στρώνω, ψ 289· «θέπας τινί» παρασκευάζω, ὁ ἑ. κινῶ, I 203· «δοιὴν» ἀρχίζω, μ 483· ἐν δὲ Ὑμν. 5, 20 σημ. κρατύνω· «εὐ ἐντόνασα ἔαυτήν» κοσμήσα καλῶς ἑαυτήν, Ξ 462. 2) Μέσ. ἀ.) παρασκευάζω ἑμαυτὸν, ἐτοιμάζομαι, ζ 33· ἰδίως κοσμοῦμαι μ 48· β.) παρασκευάζω ἑμαυτῶ, ἐτοιμάζω δι' ἑμαυτὸν, μετ' αὐτ. «δαίτα» γ 33, ο 500 κ. ἀ. «ἄριστον» Ψ 424.

ἐντίπας [-υ-], ἐπίρ. (ἐν, τύπτω) κατὰ τινος μὲν κατὰ γῆς, κυλιόμενος, «πεσμένος», «ἐντοπᾶς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος» ἐξηπλωμένος κατὰ γῆς ἐγκεκαλυμμένος ἐν τῇ χλαίνῃ, περὶ τοῦ πενθοῦντος Πριάμου, Ω 463· κατ' ἄλλους δὲ πιθανώτερον σφικτά, κολλητὰ σκεπασμένος μὲ τὴν χλαίναν, ὥστε ἔξωθεν νὰ διακρίνηται ἡ μορφή τοῦ σώματος. Παράγεται δὲ κατὰ τὸν Δυντίζερν ἐκ τινος ἐπιθ. Ἐντυπος=σφικτὰ κτυπημένος, ἐμπερισπασμένος.

* Ἐντίλλιος [-υ-], ὁ (Ἐνυῷ, ὅπ. ἴδε) ὁ Φοινικός, ὅ ἑ. ὁ Ἀρης ὡς θεὸς πᾶν μαχῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὡς οὖσαιατ. *Ιλ. B 654, H 466 κ. ἀ. ὡς ἐπιθ. δὲ μόνον P 211.

* Ἐντυεῖς [-ι-], ὅες, ὁ βασιλεὺς τῆς Σκύρου, ὅπὸ τοῦ Ἀγυλλεύς φονευθεῖς, I 668.

ἐντήνιος, ον (ἐν, ὕπνος) ὁ ἐν ὕπνῳ ἡ καθ' ὕπνον γινόμενος· τούτου τὸ οὐδ. ἐντήνιον λαμβάνεται ὡς ἐπίρ. καθ' ὕπνον, «θεῖός μοι ἐνόπνιον ἦλθεν ὄνειρος» ὁσῶς ὄνειρος μοὶ ἐράνη καθ' ὕπνον, B 56, ε 495. («Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸ ἐν τῷ ὄντι. παραδ. «ἐνόπνιον» ὡς αὐτ. τοῦ οὐδὲτ. οὐσιαστικοῦ ἐνόπνιον, ἣν ἐπιφώρηματικῶς ἐρμηνεύουσι· κατ' ἐνόπνιον, ὅ ἑ. κατ' ὄναρ, καὶ τότε ὄνειρος θὰ ἦτο ὁ πῶν μελλόντων σημαντικός. ἢ. Βεδιασμένη ἐρμηνεία).

* Ἐντιά [-ι-], ὅες, ἡ, τούτεστιν ἡ Φοινική, θεὰ τοῦ πολέμου, Λατ. Bellona, σὺμμαχος τοῦ Ἀρεως, E 333, 592 (ἐκ τοῦ ἐνυῷ, ἔνω=φονεύς κατὰ τὸν Ἡσυχίον).

ἐνωπαδῖος [-υ-], ἐπίρ. κατὰ πρόσωπον, ἐσκαρδαμυκτί, ψ 94· (ἢ. Ὁ Δυντίζερν γρά-

φει ἀντὶ τοῦ «εἰσίδασκε» ἤσκακε, ὁ δὲ ἀνεγνώριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδῖος=φανερὰ, προδήλως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπαδῖος ἐκ τοῦ

ἐνωπῆ, ἡ, ἐπ. (ἐν, ὦψ) τὸ βλέμμα, ἡ ὄψις, μόνον κατὰ δοτ. ἐκνηθῶ ὡς ἐπίρ. λαμβανόμενην, κατὰ πρόσωπον, φανερά, δημόσιως, *Ιλ. E 374, Φ 540.

ἐνάπια, τὰ (ἐνώπιος, ὁ πρὸ ὀφθαλμῶν, ὁ ἐμπρός τινος, ἐκ τοῦ ὦψ) τὰ πλάγια τειχία τοῦ πυλῶνος, τοῦ ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰς τὴν αὐλὴν φέροντος, ἅπερ ἐκατέρωθεν ὄντα τῆς εἰσόδου ἀναγκαίως καὶ πρῶτα ἦσαν ὁρατὰ εἰς τὸν εἰσερχόμενον (ἢ μήπως ὀνομάζοντο ἐνώπια διὰ τὸ ἐνώπιον εἶ. ἀπέναντι ἀλλήλων εἶναι;). Πρὸς ταῦτα συνειθίζον νὰ ἐρεῖδωσιν ἄρματα, O 435, ε 42, γ 421, ἡ ἀπὸ τῶν πολεμίων σκολυθέντα ὄπλα, N 264. Ἐκαλοῦντο «παμφανόοντα», ὡς εἰκάζουσι, διότι ἦσαν λευκὰ κεχρισμένα.

ἐξ, πρόθ. πρὸ φωνήεντος ἀντὶ τῆς ἐκ, ἣν ἴδε.

ἐξ, ἀριθ. ἀκλιτ. «ἐξ», Λατ. sex, E 270, ι 60. Ἐν συνθέσει τὸ ἐ μεταβάλλεται εἰς κ πρὸ τοῦ κ καὶ π.

ἐξ-αγγέλλω, ἀορ. ἀ. ἐξήγγελα, δίδω εἰδήσιν ἐξω, ἐκφέρω (λόγον), μηνύω, «τί τινι» E 390·

ἐξ-άγνιμι [-ι-], συντρίβω ἡ συντρίβων ἐκβάλλω, μόνον ἐν τμ. «ἐξ αὐγένας ἔατε» «ἔσπασεν ἡ ἐβγαλε τὸν λαμόν του» *Ιλ. E 164, A 475, P 63.

ἐξ-αγορεύω, διηγοῦμαι, ἐξομολογοῦμαι, μετ' αὐτ. λ 234· (ἢ. Ἡ καθομιλοῦμαι. ἔχει τὸ μὲν ἑνεργ. «ἐξαγορεύω» μεταβάτ. ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ τοῦ ἐξετάζοντος ἐκάστου τὰς ἀμαρτίας, τὸ δὲ μέσον ἐπὶ τοῦ ἀμαρτωλοῦ τοῦ ἐξομολογούμενου ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ).

ἐξ-άγω, ἀορ. β'. ἐξήγαγον, καὶ ἐπ. ἀναῖξ. ἐξάγαγον. 1) ἐξάγω, φέρω (τινὰ) ἔξω, «τινὰς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ γεν. τοῦ τόπου «μάχη, ὁμίλου» ἐκ τῆς μ. κτλ. E 35, 333· «ἐκ μεγάροιο, ἐξ ἄντροιο» O 406, υ 21, «Ἀργεος» N 379. Μεταφορ. ἐπὶ τῆς Εἰλειθυίας «τινὰ πρὸ φώσδε» ἐξάγω τιμὰ εἰς φῶς, φέρω εἰς τὸν κόσμον, «ἐγεννῶ» Π 488. 2) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀεταδῶντες ἐξέρχομαι, «τύμβον χεύομεν ἐξαγαγόντες» H 336, 435 (ἐκπορευθέντες, ἐξεληθόντες κατὰ τὸν Σχολ. καὶ τὸν Εὐστάθ. καὶ τὸν Σπρίτζερν. Ὁ δὲ Φαίσις καὶ ἄλλοι συνάπτοντες τὸ ἐξαγαγ. μετὰ τοῦ «ἐκ πεδίου» ἐρμηνεύουσιν· ἃς ἐγείρωμεν τύμβον συσσωρεύσαντες χῶμα ἐκ τῆς πεδιάδος).

* Ἐλάδιος [-υ-], ὁ, εἰς τῶν Λαπιθῶν τῶν κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Πειρίου, A 264.

ἐξάτεες [-υ-] (κυρ. οὐδὲτ. τοῦ ἐξάτεος=ἐξέτης) ἐπίρ. ἐπὶ ἐξ ἔτη, ἐπὶ ἐξαστίαν, γ 445·

ἐξ-αἰνῶμαι [-υ-], ἐπικ. ἀποθ. μόνον κατ' ἐνιστ. καὶ παρατ. ἀφαιρῶ, «παίρνω» «θυμὸν» τὴν ζωὴν, Γ 459· μετὰ δύο αἰτιατ. E 155· «νῆϊ ἐνὶ πρυμνῇ ἐξαίνοντο ὄρα» βρεχυ-

λογικῶς ἐξηγούμενον ἀντὶ τοῦ: ἐλάμβανε τὰ ὄντα ἐκ τῆς ἀμάξης καὶ ἔθετεν εἰς τὴν πρόβην τῆς νῆος, ο 206.

ΕΞΑΙΡΕΤΟΣ, ὄν. ᾧ.) ἐκλεκτός, ἐκλεκλεγμένος, δ 643. ὅ.) ἐξαίρετος, ἔξοχος, B 227. Ἐκ τοῦ

ΕΞΑΙΡΕΤΑ, ὁρ. ὅ.) ἐξέλεον καὶ ἀναύξ. ἐξέλεον, ἀπαρρ. ἐξελείν μεσ ὁρ. ἐξελέσθην καὶ ἀναύξ. ἐξελέσθην. 1) Ἐνεργ. ἐκφέρω, „ἐβγάλλω ἔξω“ Ω 229, φ 56, ἰδίως ἐκλέγω, „διαλέγω“, ἐξάγω τι ὡς: ἐξαίρετον, ἐβγάλλω ὡς: τι χωριστόν, „τινί“ Α 627, „γέρας: τινί“ Π 56, η 10 κ. ᾧ. πλγ.—Συγχνότερον 2) Μέσ. ἐκφέρω, ἐβγάλλω ἔξω ὅς: ἐμαυτὸν „ὁριστόν φανέρηται“ Θ 323. ἰδίως ᾧ.) ἀρπάζω, αἰχμαλωτίζω, ἀφαιρῶ, B 690 „τέκνα“ π 218 κ. ᾧ. μετὰ τῆς „ἐκ“ I 334, K 267 κ. ᾧ. „θυμόν, φρένας“ εἴτε μετὰ δῶν αἰτ. „τινὰ θυμόν“ Ο 460, P 678, εἴτε μετὰ γεν. καὶ αἰτ. „τινὸς φρένας“ T 437, „μελέων θυμόν“ λ 201. μετὰ δοτ. καὶ αἰτ. μόνον Z 234. ὅ.) ἐκ πολλῶν ἐξαίρω, ἐκλέγω ἐμαυτῶν, I 272, ξ 232.

ΕΞΑΙΡΑ, μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν. τοῦ μέσ. ὁρ. ᾧ. ἐξήρατο ἔλαθεν, ἀπῆλαυσεν [ἀπηνέγκαστο], „μισθοῦς“ *Οδ. κ 84 „Τροίης“ ἐκ τῆς Τροίας ἔλαθε λώφυρα, ε 39, ν 137.

ΕΞΑΙΣΙΟΣ, ὄν (αἴσα). ᾧ.) ὁ ἐκτός τῆς αἴσης, τοῦ δικαίου καὶ πρέποντος, ἄδικος, ἀπρεπής, ὑπέρμετρος (|| τὸ ἐναντίον τοῦ ἐκλείσιμος σημ. 2), „ἀρή“ Ο 598 (κατ' ἄλλους: ὀλεθρία), „οὔτε τινα ῥέϊας ἐξαίσιον“ δ 69. ὅ.) ὁ παρὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον πράττων ἄδικος, βίαιος „ἢ τινὰ που δέϊσας ἐξαίσιον“ ρ 577 (κατ' ἄλλους: δὲ καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ ἀνωτέρῳ τῆς *Οδ. χωρίῳ κεῖται ἐπιρρηματικῶς τὸ „ἐξαίσιον“=ἐξαισῶς, παρὰ τὸ πρέπον, ὑπερμέτρου, ἄνευ λόγου).

ΕΞΑΙΣΣΑ [-...], ὁρ. ᾧ. ἐξή. α' παθ. ὁρ. ἐξηγῆθην, ἀμεταβ. ἐξορμῶ, ἐκπηδῶ, μόνον ἐν τμ. M 145. ὡσαύτως καὶ παθ. „ἐκ δέ μοι ἔγχεος ἤλχθη παλὴμην“ ἐξώρμησεν, ἐξέφυγεν ἐκ τῶν χειρῶν, Γ 368.

ΕΞΑΙΤΟΣ, ὄν, ἐπ., ἐκλεκτός, ἐξαίρετος, ἔξοχος, „οἶνος“ M 320, „ἐρέται“ δ 307, „ἐκατόμβαι“ ε 402, τ 366. (Ἡ παραγωγή ἀμφιλόλος: ἴσως ἐκ τοῦ αἵνυμαι, ἢ κατὰ συγκαπὴν ἐκ τοῦ ἐξαίρετος).

ΕΞΑΙΦΝΗΣ, ἐπῖρ. ἐξαίφνης, „ἔξαφνα“ *Ψ. P 738, φ 44.

ΕΞΑΚΕΟΜΑΙ [-...], ἀποθ., ὁρ. ᾧ. εὐκτ. ἐξακεσάμην, ἐντελῶς ἰατρεύω, „ἀποϊατρεύω“ I 507. Μεταρρ. θεραπεύω, καταπραύνω „χόλον“ Δ 38, γ 143.

ΕΞΑΛΛΩ [-...], ἐπ., μέλ. ὡσω, ἐκτυφλῶ, „ἀποτυφλῶναι“ τινά, λ 103, N 343, „ἀφθαλμόν“ ι 453, 504.

ΕΞΑΛΛΑΠΑΣ [-...], μέλ. ἔω ὁρ. ἐξαλάπαα, ἐκκενῶ „ἀδειάζω“, ἐξοικίζω, ἀναστατῶ „πόλιν“ δ 476. ἰδίως ἐν πολέμῳ ἐκπορθῶ,

ἐστολοθρεύω, καταστρέφω, „πόλιν, τείχος, νῆας, Ἴλιον“ Α 429, N 813, Γ 30 κ. ᾧ 495.

ΕΞΑΛΕΟΜΑΙ [-...], ἐπ. ἀποθ. ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, Σ 586 ἐν τμ. τ.

ΕΞΑΛΛΑΟΜΑΙ, ἀποθ. μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ συγκομ. ὅ.) ὁρ. ἐβάλλετον, ἐκπηδῶ, πηδῶ ἔξω, μετὰ γεν. „αὐλῆς“ Ε 442 „προμάχων τῶν ἄλλων“ *Ψ. O 571, P 342, Ψ 399.

*ΕΞΑΛΥΩ [-...], ἀποφεύγω, „κακὸν μόνον“ μόνον Γμ. 6, 54.

ΕΞΑΝΑ-ΕΛΙΝΗ [-...], ἐξερχόμενος ἀναβαίνω, „ἀκτὴν ἐ ἀναβάσαι“ (αἱ θεαί) ἐξελοῦσθαι (τῆς θαλάσσης) καὶ ἀναβάσαι εἰς τὴν ἀκτὴν, Ω 97 τ. Οὕτως γράφ. ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ἀντὶ τοῦ συνήθους: εἰσαναβάσαι.

ΕΞΑΝΑ-ΔΙΟΜΑΙ [-...], ὁρ. ὅ.) ἐξανέδην, μετοχ. ἐξανδύς, ἔκ τινος ἀνέρχομαι, „ἀλός“ ἐκ τῆς θαλάσσης, δ 405, ε 438. „ἀφ' ὕδατος“ Βατρ. 133.

*ΕΞΑΝΑΙΡΕΑ [-...], ὁρ. ὅ.) ἐξανείλον, ἐξάγω, ἐκφέρω, „ἐβγάλλω ἔξω“, μετὰ γεν. Γ. Δήμ. 255.

ΕΞΑΝΑ-ΛΙΩ [-...], ὁρ. ᾧ. ἀπαρρ. ἐξανάλωσαι, κυρ. λῶν τινά ἐξ ὀλοκλήρου, ἐπομ. σώζω „ἄνδρα θανάτοιο“ *Ψ. Π 442, X 180.

ΕΞΑΝΑΦΑΝΔΩ [-...], ἀπροκαλύπτως, „δολοφάνερα“ υ 48 τ.

*ΕΞΑΝ-ΕΙΜΙ [-...], (εἶμι) ἐπανέρχομαι ἐκ τινος, μετὰ γεν. „ἀγρης“ Γμ. 18, 15.

ΕΞΑΝ-ΙΗΜΙ [-...], μετοχ. θηλ. πληθ. ἐξανιέσθαι, ἐκπέμπω, „ἐβγάλλω“ περὶ τῶν φουσῶν, „αὐτῆν“ Σ 471 τ.

ΕΞΑΝΙΑ [-...], ὁρ. ᾧ. ἐξήνυσα. 1) ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, „βουλὰς“ Θ 370. 2) [διαχρῶμαι], „τελείωνω“, τουτέστι φανεύω, Λατ. conficere, *Ψ. Α 365, Γ 452.

ΕΞΑΠΑΤΩ [-...], μέλ. ἴσω ὁρ. ἀναύξ. ἦσα, „ἐξαπατῶ“ τουτέστιν ἐντελῶς ἀπατῶ, „τινά“ I 371, ι 414 κ. ᾧ. Ἐκ τούτου

*ΕΞΑΠΑΤΗΤΗΡ [-...], ἦρος, ὁ, τέλειος ἀπατῶν. Ἀποσπ. Ὀμ. 63.

ΕΞΑΠΑΦΕΙΝΑ [-...], ἐπ., ὁρ. ὅ.) ἐξήπαφον, ε 379, ὑποτ. ἐξαπάφω, φ 79, μετοχ. θηλ. ἐξαπαφούσα, Γ. Ἀφρ. 38, Γ. Ἀπ. 379. ὁρ. ᾧ. ἀναύξ. ἐξαπάφισα, Γ. Ἀπ. 376. μέσ. ὁρ. ὅ.) μόνον κατ' εὐκτ. ἐξαπάφοιτο (μέ σημ. ἐνεργ.) I 376, ε 460, ἐξαπατῶ, „ἔεγαλῶ, ἐελογιάζω“, μετ' αἰτ. „Διὸς νόον“ Ε 460, „ἐπέσσαν“ I 376.

ΕΞΑΠΙΝΗΣ [-...], ἐπῖρ.=ἐξαίφνης, „ἔξαφνα“, I 6, κ 557 κ. ᾧ.

*ΕΞΑΠΛΩ, „ἐξαπλῶνω“ „ἐξήπλωτο δέμας“ Βατρ. 106.

ΕΞΑΠΟΒΑΙΝΑ [-...], ἐπ., ὁρ. ὅ.) ἐξαπέβην, ἀποβαίνω ἔξω „νῆος“ μ 306 τ.

ΕΞΑΠΟΔΙΟΜΑΙ [-...], παλαιά ὑπὸ μὲν τοῦ Οἰολοφίου ἐξοβελισθεῖσα, ὑπὸ δὲ τοῦ Βέκκ. καὶ Ἀμέριου: πάλιν ἀποκατασταθεῖσα γραφὴ τοῦ Ε

763 †, ἴδ. ἀποαίμαται καὶ πρόβλ. αἶμα. Ὁ δὲ Βαυμ-
λετνος διετήρησε τοῦ Ουόλφου τὴν ἀνάγνωσιν,
καθ' ἣν ἡ Ἐξ δὲν συντίθεται μετὰ τοῦ ῥήματος,
ἀλλ' εἶνε συντακτικῆς τῆς προηγουμένης γενικῆς,
«μάχης ἐξ' ἀποδ.»

ἘΞ-ΑΠΟ-ΔΙΝΑ [·...·], ἐκδύω, „γδύνω“, «ἐλ-
ματα» ε 372 †. Πρόβλ. ΔΙΝΑ.

ἘΞ-ΑΠΟ-ΔΙΝΑΤΙ [·...·], ἐξολοθρεύω· εὐρίσκειται
μόνον ἀμεταβάτως ἐν τῷ μέσ. ἀορ. β'. ἐξαπω-
λόμην, γ'. πληθ. ἐξαπολόατο Ἰων. ἀντί τοῦ ἐξα-
πόλοιον καὶ ἐν τῷ β'. παρακ. ἐξαπόλωλα, ἐξα-
φανίζομαι, γίνομαι ἐκ τινος ἀφαντος, ἐκ-
λείπω, μετὰ γεν. «Ἰλίου» ἐκ τοῦ Ἰλ. Z 60,
«ἐξαπόλωλα δόμην καμνίλια» ἔγειναν ἀφαντα ἐκ
τῶν οἰκῶν τὰ καμνίλια, Σ 290, «ἡέλιος οὐρανοῦ»
ἐξέλειπεν ὁ ἥλιος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔγεινεν ἐκλει-
ψις ἡλίου ἐν τῷ οὐρανῷ, υ 387.

ἘΞ-ΑΠΟΝΕΟΜΑΙ, παλαιὰ ὑπὸ τοῦ Ουόλφου
(γράφοντος «μάχης ἐξ' ἀπον.» ὅπως εἰσέτι καὶ
ὁ Βαυμλετνος) ἐξοβελισθεῖσα, ὑπὸ δὲ τοῦ Βενκ.
καὶ Φαίσιος· πάλιν ἀποκατασταθεῖσα γραφή «μά-
χης ἐξαπον.» ἴδ. ἀπονέομαι, Π 252, Υ 242.

ἘΞ-ΑΠΟΝΙΖΑ [·...·], λαμβάνω ἐκ τινος (ὑ-
δαρ) καὶ νίπτω «τοῦ (ὡς γράφει ὁ Βενκ. καὶ
Φαίσιος, ἐξυπακουομένης τῆς γενικῆς· λείδητος,
ἀντί τοῦ συνήθους· τῷ) πόδας ἐξαπνίξει» ἐξ οὗ
συνεβίβηκε νά νίπτῃ τοὺς πόδας, τ 387 †.

ἘΞ-ΑΠΟ-ΤΙΝΩ [·...·], „ἐπεπληρώνω“, ἱκανο-
ποιῶ, καταπραύνω, μετ' αἰτ. «μητρὸς Ἐριν-
ύας» Φ 442 †.

ἘΞ-ΑΠΤΩ, ἀορ. ἀ. ἐξήφα, προσάπτω, ἐξαρ-
τῶ, δένω «ἰμάντας» X 397, «πέσμα κίονος»
τὸ καλῶδιον εἰς τὸν κίονα προσάπτω, δένω ἀπὸ
τοῦ κίονος, χ 466. «Ἐκτορα ἵππων» ἀπὸ τοῦ
ἄρματος, Ω 54. Τὸ μέσ. ἐξαρτῶμαι ἀπὸ
τινος, κρεμῶμαι, Θ 20.

ἘΞ-ΑΡΑΞΩ [·...·], κτυπῶ ἢ καταδιῶξω ἐκ τινος,
συντρίβω καὶ καταβάλλω, ἐν τῷ. μ 422 †.

ἘΞ-ΑΡΠάζω, ἀορ. ἀ. ἐξήρπαξα, ἀρπάξω τινά
ἐκ τινος, «τινά νεός» μ 400, Γ 380, Υ 443,
X 597. (|| Καὶ ἡ καθομιλουμένη ἔχει τὸ ξ ἐν
τῷ ἀορ. καὶ ὅχι τὸ σ).

ἘΞ-ΑΡΧΟΣ, οὐκ (ἐξάρχω), κάμνων τὴν ἀρ-
χήν, ἀρχίζων, «οῦθῶν ἐξαρχοί» (ὡς οὐσίας.)
Ω 724 †.

ἘΞ-ΑΡΧΩ. 1) Ἐνεργ. κάμνω τὴν ἀρχήν,
ἀρχίζω, ἀρχινῶ· μετὰ γεν. «μολπῆς» Σ
606, δ 49, «γούσι» Σ 346 καὶ μετ' αἰτ. «βου-
λάς ἀγαθὰς» πρῶτος διδῶ γνώμας καλὰς, Β
273. «χοροὺς» Υμ. 27, 18. 2) Μέσ. ἀρχο-
μαι, «βουλῆς» μ 339.

ἘΞ-ΑΥΔΩ, ἐκφωνῶ, λέγω (διαρρήδην) φα-
νερά, «ἐξαύδα, μὴ καὶ σὺς νόψ» Ἰλ. A 363, Π
49, Σ 74.

ἘΞ-ΑΥΤΙΣ, ἐπὶ β'. ἀ.) χρονικῶς πάλιν, ἐκ
νέου, A 223, ε 537 κ. ἀ. β'. τοπικῶς ὀπίσσω,
«ἰών» E 434, δ 243.

ἘΞ-ΑΦΑΙΡΕΩ [·...·], ἀφαιρῶ ἐκ τινος· ἀπαγ-

εῖται μόνος ὁ μέσ. ἀορ. β'. ἐξαφαιρόμην (μὲ
σημ. ἐνεργ.) «φυγὴν τινος» τοῦ παίρναι ἢ ὁ γ' ἀλ-
λῶ τὴν φυγὴν, χ 444 †.

ἘΞ-ΑΦΩ [·...·] (ἀφών=ἀφύσσω) ἐξαντλῶ, δ
ε. ἐκ τινος ἀντλῶ «οἶνον» ε 95 †.

ἘΞ-ΕΪΔΩ (εἶδω) καὶ ἐπ. ἐΞΙΑΩΝ, ἐλλειπτικῶς
ἀορ. τοῦ ἐΞΟΡᾶν, κυττάζω καλᾶ, «μέγ' ἐΞίδεν
ὀφθαλμοῖσιν» „ἄνοιξ· καλὰ τὰ ἑμάτια τοῦ καὶ
ἑύταξε“, Υ 342 †.

ἘΞ-ΕΪΝΣ, ἐπὶ β'. ἐπ. ἀντί τοῦ ἐΞΗΣ· ἐφεΞΗΣ,
κατὰ σειράν, A 448, α 446 κ. ἀ. πλγ. (κατὰ
τὸν Λόβεκκ εἶνε κυρίως γεν. 0ηλ. ἐπὶ τοῦ πινός
ἀντί οὐσιαστ. λαμβανομένου ἐΞεΐσθ).

ἘΞ-ΕΙΜΙ (εἶμι), β'. ἐνίκ. ἐπ. ἐΞεΐσθ α 479,
ἀπαρ. ἐΞιμεναί, παρὰ τ. γ'. ἐν. ἐΞήει, ἐΞέρρη-
μαι, «θύραζε» Σ 448, Υ 367· μετὰ γεν. «ρε-
γάρων» α 374, Υ. Ἀπ. 28. Ἰδε καὶ ἐΞΙΗΜΙ.

ἘΞ-ΕΪΠΩΝ (ἐκφεῖπον), ἐλλειπτ. ἀορ. β'. τοῦ ἐκ-
φημι, λέγω φανερά, ῥητῶς, διακηρύττω,
τινί τι, I 61, Ω 654, ο 443. Τοῦτο ὁ μέλλων
εἶνε ἐΞερέω ἐπ. ἀντί τοῦ· ἐΞερω, «ὡς ἐΞερέω»
A 242, ε 365 κ. ἀ. πολλάκις ἐν τμήσει «ἐκ τοῦ
ἐρέω» A 204, 233 κ. ἀ.

ἘΞ-ΕΪΡΟΜΑΙ Ἰων. ἀντί τοῦ ἐΞερόμαι, μόνον ἐν
τῷ γ'. ἐν. τοῦ παρακ. ἐΞείρετο, ἐρωτῶ, ἐΞετά-
ζω, τινά, E 756, Ω 364, «βουλήν» ἐρωτῶ τὴν
γνώμην, Υ 45, ν 427.

ἘΞΕΚΤΑΙΩΣ, ἴδ. ἐκκταίω.

ἘΞΕΙΣΘΑ, ἴδ. ἔΞΕΙΣΙ.

ἘΞ-ΕΛΑΨΩ, μέλ. ἐΞελάττω, ἀπαρ. ἐπ. ἐΞελάαν
Θ 527, λ 293· ἀορ. ἀ. ἐΞήλασα καὶ ἐπ. ἀναΐξ.
ἐΞέλασα. 1) ἐκδιώκω, ἀποδιώκω, ἐκπέμ-
πω, ἐΞάγω ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, «τινά
γαίης» A 502, π 381, «τάφρου» Θ 255, «μη-
λα ἀντροῦ» ε 312. «ἵππους» E 25 ε 467, κ 84·
«πάντας οὐδόντας γναθμῶν» ἐκκρούω, „ὁ γ' ἀλ-
λῶ“ σ 29. Μεταφ. «ὀκνῶν ἐΞελάανειν» (ἐϋπακ.
ἀγορῆς) ἐΞορίζω τὸ δίκαιον Π 388. 2) κατὰ
τὸ φαινόμενον ἀμεταδ. (ἐϋπακ. ἵππους) ἐΞερ-
χομαι ἐφίππος ἢ ἐρ' ἀμάξης, A 360.

ἘΞΕΛΕΪΝ, ἴδ. ἐΞΑΙΡΕΩ.

ἘΞ-ΕΛΚΩ, σύρω ἔξω, μετὰ γεν. «θαλάμης»
ε 432, «πηνίον (ὑπ. ἴδ.) παρὲκ μέτον» Ψ 762.
Τὸ παθ. Δ 244, ἴδ. ἄΓΝΥΜΙ.

ἘΞΕΜΕΝ, ἐπ. ἀντί τοῦ ἐΞΕΪΝΑΙ, ἴδ. ἐΞΙΗΜΙ.

ἘΞΕΜΕΝ, ἐπ. ἀντί τοῦ ἐΞΕΙΝ, ἴδ. ἔΞΑ.

ἘΞ-ΕΜΕΩ, ἀορ. ἀ. ἐΞήμεσα, ἐΞεμῶ, „Ξερωῶ“,
**Οδ. μ 237, 437.

ἘΞΕΜΜΟΡΕ, ἴδ. ἐΚΜΕΪΡΟΜΑΙ.

ἘΞ-ΕΝΑΡΙΖΩ [·...·], ἐπ., μέλ. ἔξω, ἀορ. ἐΞενά-
ριζα, σκυλεύω, τουτέστι τοῦ πεσόντος ἐν τῇ
μάχῃ ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα, μετ' αἰτ. «τινά τεύχεα»
E 464, H 446, N 649 κ. ἀ., ὅθεν φονεύω, A
488, A 404 κ. ἀ. πλγ. τῆς Ἰλ., τῆς δὲ Ὁδ.
μόνον λ 272, χ 264.

ἘΞ-ΕΡΕΒΙΝΩ, ἐπ. ἐρωτῶ, ἐΞετάζω, ἀπολελ.
I 672 κ. ἀ. μετ' αἰτ. «ἐκαστα» κ 44· ἐΞερευ-
νῶ, «πόρου· ἀλός» μ 259. Μεταφ. «κωθάρων»

δοκιμάζω, Ὑ. Ἑρμ. 483. Τὸ μέσ. ὡς καὶ τὸ ενεργ. «τινὰ μύθῳ» K 81.

ΕΞΕΡΕΪΝΑ, μόνον ἐν τῷ γ'. ἐν. τῆς ὑποτ. τοῦ ἀορ. β'. ἐξερίπη καὶ ἐν τῇ μετοχ. ἐξερίπων κυρ. ῥίπτω κάτω, καταβάλλω. Ἀλλ' ὁ β'. ἀορ. ἔχει σημ. ἀμετάβ. καταπίπτω, περὶ θρύος Ξ 414. «χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα» ἢ ἐκ τῆς ζεύγλης καταποῦσα χαίτη, Ὑ. P 440, T 406.

4. ΕΞΕΡΕΩ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐξερεῶ, μέλ. τοῦ ΕΞΕΪΠΩ, ὅπ. ἴδε.

2. ΕΞΕΡΕΩ, ἐπ. = ΕΞΕΡΕΪΝΑ, ἀπαντάται μόνον ἐν τῷ γ'. πληθ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὀριστ. ἐξερεύουσι, Ἰων. γ'. ἐν. τῆς ὑποτ. ἐξερέησι, β'. ἐν. τῆς εὐκτ. ἐξερέουσι, καὶ μετοχ. ἐξερέων. 1) Ἑνεργ. ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ ἀπολελ. γ 416 μετ' αἰτ. «ἐκαστα» Ξ 373, «γόνον» τ 466, «κνημούς» δ 337, ρ 128 (ἐξερευνῶ, ὡς τὸ «ἐξερεῖνω» ἐν μ 259). 2) Τὸ μέσ. ΕΞΕΡΕΟΜΑΙ ὡς ἀποθ. ἐρωτῶ, ἐξετάζω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. «ἐκ τ' ἐρέοντο» I 671, ἀπρφ. ἐξερέεσθαι γ 24, ὑποτ. γ'. ἐν. ἐξερέηται α 416, εὐκτ. γ'. ἐν. ἐξερέοιτο δ 419. τίθεται καθ' ἑαυτό ἢ μετ' αἰτ. «τινὰ» κ 63, γ 24 κ. α. καὶ μετὰ πλάγιας ἐρωτήσεως ἀπ' αὐτοῦ ἐαρτωμένης η 47. —Τὸ ἐνεργητ. ἀπαντάται μόνον ἐν Ὁδ.

ΕΞΕΡΕΥΩ (ἐκφεύω), ἀορ. α. ἐξεύρεσα (ἐκφεῖρ.), ἐπ. σπ. καὶ ἀναύξ. ἐξέρουσα, ἀορ. α. Ἰων. θαμῆς. ἐξερεύσασκε, ἐξελεύκω, «σύρω (λατ. τραβῶ) ἢ ὁ γάλλω ἔξω» τί τινος, «βέλος ὤμου» ἀποσπῶ τὸ βέλος ἐκ τοῦ ὤμου, E 412, «δору μηροῦ» E 666, «ιχθύας θαλάσσης» χ 386. «τινὰ ποδός» σύρω τινὰ ἀπὸ τοῦ ποδός (κρατῶν) ἔξω, K 490. ὡσαύτως καὶ «διφρον ῥυμού» K 503. «μῆδεα» ὁ γάλλω, σ 87. «τόξον χειρός» παίρνω ἢ ἀρπάζω τὸ τ. ἀπὸ τοῦ χέρι, Ψ 870.

ΕΞΕΡΧΟΜΑΙ, ἀποθ. μόνον ἐν τῷ ἀορ. β'. ἐξηλθον καὶ ἐξηλθον ἐξέρχομαι, «ἐδγαίνω» I 476, 576. μετὰ γεν. «κλισίης» K 440, «μεγάροιο» φ 229.

ΕΞΕΡΩ, ἐπ., ἀορ. α. ἐξηρώησα, παρεκτρέπομαι, ἐπὶ ἱππων «ἔξφεύγω», ἀφηνιάζω, Ψ 468 f.

ΕΞΕΣΙΝ [..], ἢ, ἐπ. (ἐξίμι), ἀποστολή, πρεσβεία, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἐξεσὶν ἐλθεῖν» πηγαίνω εἰς ἀποστολήν ἢ πρεσβείαν (ὡς ἀπεσταλμένος ἢ πρεσβευτής) μόνον Ω 235, φ 20. ἴδ. ΑΓΓΕΛΙΑΝ.

ΕΞΕΤΗΣ (ἐκφέτης) ΕΣ (ΞΕ, ἔτος) ἐξαετής, «ἔπος» Ὑ. Ψ 266, 654. (Ὁξύνεται κατὰ τινος τῶν παλαιῶν γραμματικῶν: ἐξετής).

ΕΞΕΤΙ (δ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει ὁρθότερον διηρημένως ἐξέτι), πρόθ. μετὰ γεν. ἤδη, ἀπό, «ἀπὸ τὸν καιρόν», «ἐξέτι τοῦ ὅτε» ἐξ ἐκείνου ὅτε, δ. ε. ἀφ' οὗτο ἤδη, I 406, «ἐξέτι πατρῶν» ἀπὸ τῶν πατέρων ἤδη, «ἀπὸ τὸν καιρόν ἀχόμη τῶν πατέρων» O 245, «ἐξέτι κείνου» Ὑ. Ἑρμ. 509, κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἑρμάνου ἀντὶ τοῦ συνήθους: «ὡς ἐτι καὶ νῦν».

ΕΞΕΥΓΙΣΚΟ, ἀορ. β'. εὐκτ. ἐξεύρομαι, ἐξευρίσκω, τοῦτέστιν εὐρίσκω καὶ ἐξάγω εἰς φῶς (τινὰ ἢ τι) κεκορυμένον, Σ 322 f.

ΕΞΗΓΕΟΜΑΙ, ἀποθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ὁδηγός εἰς τὰ ἔξω, ὁδηγῶ ἔξω, μετὰ γεν. H 806 f.

ΕΞΗΚΟΝΤΑ, ἀκλ. (ΞΕ) «ἐξήντα» B 587, Ξ 20.

ΕΞΗΛΑΣΑ, ἴδ. ΕΞΕΛΑΪΝΑ.

ΕΞΗΛΑΤΟΣ [..], ὅν (ἐξελών), σφυρήλατος, «ἀσπίς» M 293 f.

ΕΞΗΜΑΡ, ἐπ. ἐπὶ ἐπὶ 25 ἡμέρας Ὁδ. κ 80, μ 397.

ΕΞΗΜΟΙΡΟΣ, ὅν (ἐξαμεῖδω), ἐξαλλασσόμενος «εἴματα» ἱμάτια πρὸς ἀλλαγὴν, «δὲ ἀλλαγμῶ», ||. ὅ. ε. πολλὰ καὶ καθαρὰ, θ 249 f.

ΕΞΗΠΑΦΟΝ, ἴδ. ΕΞΗΠΑΦΙΣΚΩ.

ΕΞΗΡΑΝΟΝ, ἴδ. ΞΗΡΑΪΝΑ.

ΕΞΗΡΑΤΟ, ἴδ. ΕΞΑΪΡΑ.

ΕΞΗΡΩΗΣΑ, ἴδ. ΕΞΕΡΕΩ.

ΕΞΗΣ, ἐπ. ΕΞΕΙΗΣ, ὅπ. ἴδε, (ἔγω, ἔξω) κατὰ σείραν, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, Ὑ. Ὁδ. δ 449, 580 κ. α.

ΕΞΙΗΜΙ, μόνον ἐν τῷ ἀορ. β'. ἀπαρρ. ἐξέμεναι καὶ ἐξέμεναι ἀντὶ τοῦ: ἐξείναι, εὐκτ. ἐξείην ἐν τῇ καὶ μέσῃ ἀορ. β'. γ'. πληθ. ἐξεντο ἐν τῇ. —ἐκπέμπω «τινὰ εἰς Ἀγαίους» A 441, ἀφίνα (νὰ ἐξέλλω) «ἱπποδὸν ἐξέμεναι» νὰ ἐξέλλω ἐκ τοῦ δουρείου ἱππου, λ 534. (Ὁύτως κατὰ τὸν Εὐστάθ. ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν πλην τοῦ Ἀμείως, φυλάξαντος τὴν συνήθη γραφὴν: ἐξίμεναι). —Μέσ. ἐξβάλλω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ μόνον ἐν τῇ τυπικῇ φρ. «ἐπεὶ πόσιος καὶ δεητός ἐξέρον ἔντο» ἀφ' οὗ «ἐδγαλαν» ἢ ἐπλήρωσαν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ φάγωσι καὶ πίωσι, ὅ. ε. «ἀφ' οὗ ἔφαγαν καλὰ καὶ ἔπιαν» A 469, B 432. Ἀλλὰ καὶ ενεργ. τίθεται τὸ ῥῆμα ἐν ὁμαίᾳ φρ. «ἐξέρον εἶναι μαλπῆς» N 638, «ἐπεὶ γόου ἐξέρον εἶην» Ω 227.

ΕΞΙΘΙΝΑ [..], ἐντελῶς εὐθύνω, κάμνω εὐθύν, «ἰσάζω» «δору νήιον» O 410 f.

ΕΞΙΚΝΕΟΜΑΙ, ἀποθ., μόνον ἐν τῷ β'. ἀορ. ἐξικόμην, πηγαίνω ἢ φθάνω ἀπὸ τινος τόπου εἰς, μετ' αἰτ. «θώκος» Θ 439, I 479, Ω 481. «τινὰ» πρὸς τινα, ν 206. (Τὸ ι εἶνε βραχύ, διὰ δὲ τῆς αὐτῆς γίνεταί μακρόν).

ΕΞΙΜΕΝΑΙ, ἴδ. ΕΞΕΙΜΙ.

ΕΞΙΣΧΩ, κρατῶ ἔξω, «ἐτίσχει κεφαλὰς βερέθρου» (ἢ Σκύλλα) κρατεῖ τὰς κεφαλὰς ἐκτός τοῦ σπηλαίου, μ 94 f.

ΕΞΟΙΣΗ, ἴδ. ΕΚΦΕΡΩ.

ΕΞΟΙΚΝΕΩ, ποι., ἐξέρχομαι, ἐνεστ. γ'. πληθ. Ἰων. ἐξοικνεοῖσι, I 384 f.

ΕΞΟΙΧΟΜΑΙ, ἀπέρχομαι, πηγαίνω ἔξω δ. ἐνεστ. ἔχει σημ. παρακαμ. «ἐς Ἀθηναίης» (ἐξυπόδομον) ἐξήλθεν εἰς τῆς Ἀθ. «εἶνε ἔξω εἰς τῆς Ἀθηνᾶς πηγαυμένη» Z 379, δ 665 (ἐν τῇ).

ΕΞΟΛΛΑΤΜΙ [..], ἀορ. α. ἐξώλεσα, ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω, τινὰ, ρ 597. «φρένας τινὶ»

βλάπτω τινός τὰς φρένας («χαλὰ τὰ μυαλά»),
H 360, M 234 (ἐν τμ.).

ἐΞΟΛΟΛΥΖΩ, ὀρθινῶ, ὁδύρομαι, „σκοῦζω“
Βατρ. 101.

ἐΞΟΝΟΜΑΖΩ, λέγω, δηλοποιῶ, „φανερώνω“, „γενεῖν“ Γ. Ἑρμ. 59. Συγχρότατα τίθεται ἐν τμ. ἐν τῇ τυπικῇ φρ. «ἐπὶ τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν» ἀπετάθη καὶ εἶπε. (|| Ἡ φρ. ἀπαντάται κατὰ τὸν Φαίσιον πάντοτε ὅταν ἀμέσως μετ' αὐτὴν προσαγορεύεται πρόσωπόν τι οὕτως ὥστε ἐν τῇ προσαγορεύσει τίθεται ἢ τὸ ὄνομα τοῦ προσαγορευομένου προσώπου ἢ ἄλλο τι χαρακτηριστικόν, ὅσον «τέκνον, δαυμόνι, δαυμονίη κ.τ.τ.») A 361, 6 302 κ. ἄ. πλη.

ἐΞΟΝΟΜΑΙΝΩ, ἀορ. ἁ. ὅ. ἐν. τῆς ὑποτ. ἐξονομήνης, ἀπρρ. ἐξονομῆναι, ὀνομάζω, καλῶ τινα ἐξ ὀνόματος «ἄνδρα» Γ 166, «γάμον» νά ἀναφέρει τὸ ὄνομα τοῦ γάμου, ζ 66, Γ. Ἀφρ. 253.

ἐΞΟΝΟΜΑΚΛΗΔΗΝ, ἐπ. ἐπὶρ. (ἐξ, ὄνομα, καλέω) ὀνομαστὴ, ἐξ ὀνόματος «ὀνομάζειν» X 413, δ 278 (ἐν τμ. «ἐκ δ' ὀνομακλήδην»), «καλεῖν» μ 250.

ἐΞΟΠΙΕΩ [..ω.] καὶ ἐΞΟΠΙΩ, ἐπὶρ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐξόπισθεν. 1) ὀπίσθεν, „ἀπὸ ὀπίσω“, καὶ ὀπίσω Δ 298, II 614, P 527. 2) Ὡς πρόσθεν. μετὰ γεν. ὀπίσω «κεράων» Γ. P 524.

ἐΞΟΠΙΩ [..ω.], ἐπὶρ. 1) τοπικόν, ὀπίσω, πρὸς τὸ ὀπίσω, A 464, N 436, X 467. Ὡς πρὸς. μετὰ γεν. P 357. 2) χρονικόν, κατόπιν, μετέπειτα, μόνον δ 35, ν 114.

ἐΞΟΡΓΙΖΩ, σφόδρα ὀργίζω. Τὸ παθ. ὀργίζομαι σφόδρα Βατρ. 185.

ἐΞΟΡΜΑΩ, ἀορ. ἁ. μετοχ. ἐξορμήσας, μόνον ἀμετάδ. ὀρμῶ (μετὰ σπουδῆς πλέω) ἔξω «μή σε λάθῃσιν κατ' ἐξορμήσασα» (ἡ ναὺς), μ 224 f.

ἐΞΟΡΟΥΑ, ποι., ἐκπηδῶ, ἐκπίπτω, ἐν τμ., ἐπὶ τοῦ κλήρου, Γ 325· ἐπὶ τῶν ἀνέμων ἐξορμῶ, κ 47.

ἐΞΟΦΕΛΛΩ, ἐπ. αὐξάνω, προσφέρω παρὰ πολλὰ «ἐξδνα» ο 18 f.

ἐΞΟΧΟΣ, ον, ποι. (ἐξέχω) κυρίως· ὑπερέχων· ὅθεν μεταφορ. ἐξοχος, [διαφέρων], ἐξείρετος, ἐπὶ ἀνθρώπων B 188 κ. ἄ. «βοῶς» B 480, «αἰγες» φ 266, «τέμενοι» Z 494, Γ 184, «δωματα» ο 227 (ὅπου ἐπιτίσνεται διὰ τοῦ «μέγα»: πολὺ ἐξοχα)· μετὰ γεν. «ἐξοχος Ἀργείων» Γ 227 κ. ἄ. καὶ μετὰ δοτ. «ἐξοχον ἡρώεσσι» δ ε. ἐν ἡρώεσσι, μεταξὺ τῶν ἡρώων, B 483.— Τὸ οὐδ. ἐσοχον καὶ ἔσοχα ὡς ἐπὶρ. ἐξόχως, πρὸ πάντων, ἐξαιρέτως, «ἐφίλτατο» E 61, «φίλετν, ἐχθαίρειν» ο 70 f. «ἐμοὶ δόσαν ἐξοχα» ι 551. Ὡσαύτως· πολλάκις· καὶ μετὰ γεν. «ἐξοχον ἄλλων» I 644, P 358, ε 118 κ. ἄ. Ἐπιτίσνεται πολλάκις τὸ ὑπερθετικόν «ἐξοχ' ἀριστοι» ἐξόχως ἀριστοι, I 638, δ 629 κ. ἄ.

ἐΞΥΠΝΑΙΣΤΗΜΙ [..ω...], μόνον ἐν τῷ ὅ. ἀορ. τῷ ἔχοντι μέσ. σημ. «σμεῖδις μεταφρένου ἐξυπανέστη σκήπτρου ὑπο» οἷδημα ἐξανέστη ἐκ τοῦ

(ἐπὶ τοῦ) μεταφρένου ὑποκατω τοῦ σκήπτρου (ὑπὸ τὰς πληγὰς τοῦ σκήπτρου) B 267 f.

ἐΞΥΦΑΙΝΩ, ὑφαίνω μέχρι τέλους, ὑφαίνω τελειώνω, «πέπλον» Βατρ. 182.

ἐΞΩ, ἐπὶρ. τοπικόν (ἐξ). 1) στάσεως σημαντικόν, ἐκτός, «ἔξω» ἀπολεῖ. οὕτως ὥστε ὁ περαιτέρως προσδιορισμὸς ἐννοεῖται ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου, P 265, κ 95. 2) κινήσεως σημαντικόν, ἔξω, πρὸς τὰ ἔξω, «ἔξω χροὸς ἔλκειν» A 457, «ἔξω βήτην μεγάροισιν» χ 378· συντάσσεται μετὰ γεν. καὶ τίθεται πλεοναστικῶς μετὰ ῥημάτων συνθέτων μετὰ τῆς Ἐκ προθέσεως, ὅσον «κραδίῃ ἔξω στηθῶν ἐκθρόσκει» K 94, πρὸλ. μ 94.

ἐΞΩ, μέλ. τοῦ ἔγω, ὅπ. ἴδε.

ἐΩ, ἐοί, ἀντὶ τοῦ οὐ, οἷ.

ἐοί, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἶναι, ἴδ. εἰμί.

ἔΟΙΚΑ (ΓέΟικα), λρ, ε, παρακ. μέ σημ. ἕνας. (ἐκ τοῦ οἶκος) γ'. δοῖκ. ὅπου εἵκτον, δ 27, μεταχ. ἐοικώς (ΓεΟικ.) καὶ ἀπὸ μόνον Ἀστικ. εἰκώς (Γεικ.) Φ 254, συγχρότερον τὸ θηλ. εἰκωτά· ἀπὸ δὲ μόνον ὁ πληθ. καὶ εἰοικυαί (ΓεΓεΟικ.) Σ 448· ὑπερσ. ἐφίκειν (ΓεΓεΟικ.) εἰς, εἰ, δοῖκ. ἐπ. εἵκτην (ΓεΓεῖκτην) A 104, N 379, γ'. πληθ. ἐοικεσαν, N 102 (ἐνθα ὁ Βακκ. γράφει ΓεΓεΟικ.). Εἰς τούτο ἀνάγεται καὶ ὁ ἐπικός παθ. σχηματισμὸς εἵκτο (εἵκτο)=ὠμοίαις, ψ 107 καὶ ἤικτο (ἤΓεκτο) δ 796, ν 288, π 157, υ 31. Ἐκτός τοῦ τύπου ἔοικα ὑπῆρχε βεβαίως καὶ ἄλλος ΓέΓεικα, ἐξ οὗ ὑπερσ. ἀποκεκομμ. εἵκτε (δ ε. ΓέΓεικα, ἀντὶ τοῦ ΓεΓεῖκτε)=ἐφαίνετο καλόν, Σ 520, ὅπου συνήθως θεωρεῖται παρατατ. τοῦ οἶκου. 1) εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω, μετὰ δοτ. ζ 246, η 209, καὶ μετ' αἰτ. τοῦ κατὰ τι. «Μαχάονι πάντα» μετ' τὸν Μαχ. κατὰ πάντα, A 613, «δεύας γυναικί» δ 796, «ἐλάτρησι» E 560 (ὅπου τὸ πληθ. εἰοικότες συνάπτεται μετὰ τοῦ δοῖκος δαμνέντες· διὰ τινος διορθώσεως· ἐοικότες) ἐπιτίσνεται διὰ τοῦ «ἄντα, ἀγγίστα, εἰς ὧπα» ἀπ. ἴδε· συχνὰ τίθεται κατὰ μετοχὴν «νυκτὶ ἐοικώς» ὅμοιος μετ' νύκτα, δ ε. φοβερός, A 47, πρὸλ. Γ 151 κ. ἄ. «ἐπιδησομένοισιν εἵκτην» ὁμοιάζον μετ' ἐλλόντας· νά ἐπιβ. δ ε. ἐφαίνοντο ὅτι ἐμελλον νά ἐπιβ. ψ 379. 2) φαίνεται, νομίζω [δοκῶ, Λατ. videor mihi] χ 348, «ἔοικα δέ τοι παρασιδεῖν ὥστε θεῶν» νομίζω δὲ ὅτι ψάλλω παρὰ σοὶ ὡς παρὰ θεῶν. (Οὕτως ἐρμηνεύουσι κατὰ τὸν Εὐστ. ὁ Φαῖσις καὶ Δόντιζρος) παλαιότερον δὲ ἐρμηνευοῦνται καὶ ὁ Ἀμεῖς ἐκλαμβάνουσι καὶ ἐνταῦθα τὸ ῥ. εἰς τὴν ἐπομένην σημ.). 3) ἀρμόζει, πρέπει, προσήκον εἶνε, πάντοτε ὡς ἀπρόσωπον, καὶ πολλάκις ἀπολεῖ. οὐδὲ ἐοικεν» A 419 κ. ἄ. μετὰ δοτ. προσ. I 74· «ὡς σε εἰκεν» χ 196 κατὰ τὸ φαινόμενον μετ' αἰτ., διότι ἐξυπακούεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὸ ἀπρρ. «καταλέχθαι» πρὸλ. Γ 286· μετ' αἰτ. καὶ ἀπρρ. «οὐ σε εἰοικε κακόν ὡς δεῖδισσέσθαι» δέν ποι. πρέπει νά φοβῆσαι ὡς ἄνθρωπος, B 190, 233, «

212 κ. ἀ. ἡ καὶ μετὰ μόνης ἀπαρρ. «οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν» Δ 286, Ξ 212. Ἡ μετοχή πολλάκις ὡς ἐπιθ. ἀρμόδιος, πρέπων, προσήκων, «μῦθοι ἑοικότες» γ 124, «ἑοικότες μυθήσασθαι, καταλέγει» γ 425, δ 239 «ἑοικότες κέται ὀλέθρῳ» εὐρίσκεται εἰς τὸν Ὀδυσσεύ, τοῦ ὁποίου ἦτο ἄξιος, ἔλαβε τὴν προσήκουσαν τιμωρίαν, α 46. «ἑοικὼς ἄκοιτος» ἀρμόζουσα, κατὰλληλος, δ ε. ἀρεστή σύζυγος, Ι 399.

Εἶσο, ἐπ. ἀντί τοῦ εἴου, ἴδε εἶσο.

Εἶσις, ἐπ. ἀντί τοῦ εἴης, ἴδε εἶμι.

Εἶοπα, ἴδε ἔαπα.

Εἶον, ἐπ. ἀντί τοῦ ἦν, ἴδε εἶμι.

Εἶοργα (ἔργω), ἴδε ἔραο.

Εἶορτή, ἡ, εἶορτή, «γεορτή», *Οδ. υ 156, ρ 258.

Εἶος (εἶός), ἐή, εἶος, ἐπ. ἀντί τοῦ εἶς, ἦ, ὄν, ἄντων. κτητικ. (ἐκ τοῦ οὔ). 1) «δικός του», ἑαυτοῦ «υἱός, παιδός εἶος» Ν 522 κ. ἀ. (ἀντί τούτου σήμερον ἐν πολλοῖς χωρίοις ἀποκατεστάθη ἡ γραφή ἐῖος (ἴδε εἶς), ὅταν Σ 71, 438, κατὰ δὲ τὸν Ρίβδεν πρέπει καὶ ἀλλαχού ν' ἀποκατασταθῇ, ὅπου ἐμπεριέχεται τι ἥθος)· σπανίως λαμβάνει τὸ ἄρθρον «τὸν εἶοντε Πόδαργον» ἐκεῖνον τὸν Πόδαργόν του, Ψ 295, «τὰ δ' δώματα» Ο 58· ἐπιτινίσεται πολλάκις διὰ τῆς αὐτότης, «εἶον αὐτοῦ χρεῖος» τὴν ἰδίαν αὐτοῦ χρεῖαν, α 409, πρὸλ. Κ 204, δ 643. 2) ἀντί τοῦ σός, «εἶον γενεήν» Βατρ. 23, πρὸλ. 2 ὅς.

Εἰπατάλλομαι [..], μέσ. ἀγάλλομαι ἐπιτινί, εὐρίσκω εὐχαρίστησιν, ἡδονήν, τέρψιν ἐν τινι, μετὰ δοτ. «πολέμῳ» Π 91.

Εἰπαγγέλλω, ἀορ. ἀ. ἐπαγγέλλω, ἀναγγέλλω, δίδω εἰδήσιν «εἶσω» δ 775 f.

Εἰπαγείρω [..], συνανθοῖζω, φέρω εἰς τὸ αὐτό, μετ' αἰτ. Α 426 f.

Εἰπάρην [..], ἴδε πῆρηνιμι.

Εἰπατλάζομαι, ποι., ἀποθ., ἐγκαλλυπίζομαι, «καμαρώνω» «οὐδὲ ἐφρηιόηρὸν ἐπαγλατίζομαι» δὲν θά καμαρώσῃ πολλὸν καιρὸν μετ' αὐτά, δὲν θά τὰ γὰρ πολλὸν καιρὸν, Σ 133 f.

Εἰπάγω [..], ἀορ. β'. ἐπήγαγον, ἐπιφέρω, φέρω διαρκούσης τινός πράξεως, ἡ ὁδηγῶ ἐναντίον τινός, «λὶν» Α 480 «ὡς ἐπάγοντες ἐπήσαν» καθὼς ἐπήρχοντο ἐπάγοντες (οἱ ἄνδρες οἱ ἐπακτῆρες τοὺς κύνας καὶ οἱ, ὡς τινες ἐρμηνεύουσιν λαμβάνοντες ὑποκείμενον ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὸ «ἄνδρες τε κύνες τε») τ 445. Μεταρ. προτρέπω, «φέρω», «τινά εἰς τὰ νερά μου, ἡ εἰς τὰ λόγια μου» ἡ «καταφέρω», ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «παίθω» ξ 392.

Εἰπαίρω [..], ἐπ. ἀντί τοῦ ἐπαίρω, ἀορ. ἀ. ἐπήιρα, «σηκώνω ἐπάνω», ὑψώνω, «κεφαλὴν» Κ 80 «σηκώνω καὶ ἐπιθέτω», «τινὰ ἀμαξάων» Η 426, «τὶ κρατυτάων» *Π. Ι 214.

Εἰπαοον, ἴδε πάσχα.

Εἰπαίριζα (αἰρί), ἐπιπνέω, ἐφορμῶ περὶ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου, Β 148, ο 293.

Εἰπαίνεω, ἐπ. μέλ. ἐπαίνεω, ἐπ. ἀορ. ἐπήνησα, ἐπευφημῶ, ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω, ἐπικροτῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπολελ., Ψ 539, δ 673 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτ. «μυθόν» Β 335, ἡ μετὰ δοτ. τοῦ προσ. «ἔκτορι» συνανθῶ εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἔκτ. Σ 342, «μυθόν τινα» Γ. Ἐρμ. 457.

Εἰπαίνος, ἡ, ὄν, κατὰ τὴν συνήθη γνώμην οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἐντονώτερον αἰνός, ἐπιφώβος, φοβερός, τρομερός, μόνον ἐν τῇ ὑψηλ. «ἐπαίνῃ», ὡς ἐπὶ ὀλίγῳ τῆς Περσιφόνης καὶ μάλιστ' πάντοτε ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ Ἄδου, Ι 459, κ 491, 534, λ 47. (Κατ' ἄλλους δὲ ἀντί τοῦ ἐπαινετῆ, ἐπομ. σεμνῇ, σεβαστῇ. Ὁ δὲ Βούττιανος νομίζων τὴν σύνθεσιν αὐτοῦ ἄνευ ἀναλογίας, χωρίζει τὴν λ. οὕτως: ἐπ' αἰνή, καὶ ἐραμηνεύει: καὶ ἐπ' αὐτῷ (τῷ Ἄδῃ) ἡ καὶ προσέτι ἡ φοβερά Περσιφόνη).

Εἰπαίσιον, ἀορ. ἀ. ἐπήισα, καὶ θαμιστ. ἐπαίσιον, μέσ. ἀορ. ἀ. ἐπήισαμην. 1) Ἐνεργ. ἐφορμῶ, ἐπιτίπτω, ἐπιτίθεμαι, πολλάκις καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ἐπιπνέω, Β 146 ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν μάχην σφοδρῶν κινήσεων, ἀπολελ., Ρ 462, Ψ 817 κ. ἀ. εἰ δὲ ἀ.) μετὰ γεν. «τίνος» κατὰ τινος, Ε 323, «νεῶν» Ν 687 (ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις τούτοις τοῖς χωρίοις δυνατόν ἡ γεν. νὰ μὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ρ. ἐπαίσιον, ἀλλ' ἐν μὲν τῷ πρώτῳ νὰ ἦν κτητική τοῦ «ἵππου», ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ συντακτικῇ τοῦ «ἔχον», ἐῖππων» Ε 263 (ἐνθα πάλιν δυνατόν ἡ γενική νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ «μνησθένος»). Ἐν δὲ τῇ Ὀδ. οὐδαμοῦ φαίνεται μετὰ γεν. συντασσόμενον β.) μετὰ δοτ. προσωπικ. «Κίρκῃ» ἐπιτίθεμαι κ 295, 322 μετὰ δοτ. ὀργανικ. «ἔγχρῃ» Κ 348, «δουρί» Α 361. ἔτι δὲ καὶ «τινὶ μελήσει» ξ 281. Αὕτη δὲ ἡ τελευταία σύνταξις οὐδαμοῦ τῆς Ἰλ. ἀπαντᾷται γ.) μετ' αἰτ. ὡς μεταβ. προσβάλλω, «μόθον ἵππων» Ν 240 πρὸλ. Σ 459, «τεγχο» Μ 308, «ἔκτορα» Ψ 64. Οὕτως πάλιν οὐδαμοῦ τῆς Ὀδ. συντάσσεται. 2) Μέσ. ἀ.) κινεῖσθαι ταχέως, εἶμαι εὐστροφος, μετὰ γεν. «γέρας ὤμων ἐπαίσσονται» ἀπὸ τῶν ὤμων, Ψ 628. β.) μετ' αἰτ. «ἐπαίσασι θεῶν» νὰ ἐφορμῶσιν εἰς (ἴνα λάβω) τὸ βραβεῖον, Ψ 773.

Εἰπαίσιον, ἀορ. ἀ. εὐκτ. ἐπαίσιον, ἐκτός τοῦ τοῦ ἢ προσέτι ζητῶ, μετ' αἰτ. Ψ 593 f.

Εἰπαίσιον, ὄν (ἐπὶ, αἰτία), παίστης, ὁ κακοῦ τινος αἴτιος, «οὐτὶ μοι ὕμμες ἐπαίσιον» δὲν μοι παίετε ὕμεις, Α 335 f.

Εἰπακοῖα [..], μέλ. ἐπακούομαι, Γ. Ἐρμ. 556. ἀορ. ἐπήκουσα καὶ ἀναύξ. ἐπάκ. ἀκούω, (ἢ ἰδίως ἀνωθεν, ἐπομ. ἐπὶ ἀνωτέρῳ ἀκούοντο· κατώτερον, ἐπακούω) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' αἰτ. «Ἡέλιος θ' ὅς πάντ' ἐφορξέ· καὶ πάντ' ἐπακούεις» Γ 277, λ 409 κ. ἀ. «ἔπος» Ι 400, «ὁπποῖόν κ' ἐπῆρθε ἔπος, τοτόν κ' ἐπακούσας» Γ 250. ἔτι δὲ καὶ «Διὸς βουλὴν» ξ 328 κ. ἀ. «τί τινος» τ 98, καὶ μετὰ πλάγιας ἐρωτήσεως,

Σ 63· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. πράγμα· «βουλῆς» B 443, Γ. Ἑρμ. 566.

ΕΠΑΚΤΗΡ, ἦρος, ὁ, ἐπ. (ἐπάγω), κυρίως· ὁ κύνας ἐπάγων, ἰδ. ἐπάγω, ἐπου. κυνηγός, τ 435, «ἄνδρες ἐπακτῆρες» P 435.

ΕΠΑΛΛΟΜΑΙ [···], ἐπ. ἀποθ., παθ. ἀορ. μετοχ. ἐπαληθεῖς, ἀποπλανῶμαι, πλανώμενος ἔρχομαι, μετ' αἰτ. τοῦ τόπου, «Κύπρον» ἀποπλανῶμαι εἰς τὴν Κύπρον, *Οδ. δ 84, «πολλ' ἐπαληθεῖς» μετὰ πολλὰς πλάνας, δ 81, σ 176.

ΕΠΑΛΑΣΤΕΟ [···], ἐπ. ἀορ. ἄ. μετοχ. ἐπαλαστήσας, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι ἐπὶ τινι, α 252.

ΕΠΑΛΕΪΦΩ [···], ἀλείφω ἐπάνω «ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλείψαι ἐταίρων κηρόν δεψήσας» *Οδ. μ 47, 177, 200 (ἐνθα ἐρμηνευτέον· ἐπάνω δὲ εἰς τὰ ὡτα τῶν ἐταίρων νά ἀλείψης κηρόν μελιθεῖα κτλ.).

ΕΠΑΛΕΞΩ [···], ἐπ., μέλ. ἐπαλεξήσω (ἄ.) [ἀπειργώ], ἀποκρούω, ἐμποδίζω, ἀποτρέπω μετὰ δοτ. προσώπ. χαριστικῆς καὶ αἰτ. πράγμ. «Τρώεσσι κακὸν ἤμαρ» Γ 315 ἐν τιμ. β'.) μετὰ δοτ. προσώπ. παρίσταται, βοηθῶ, ὑπερασπίζω, Θ 365, Α 428, Βατρ. 475.—*Ιλ.

ΕΠΑΛΘΕΪΣ, ἰδ. ΕΠΑΛΛΟΜΑΙ.

ΕΠΑΛΛΑΞΩ, ἀορ. μετοχ. ἐπαλλάξας, ἀλλάσσω, «ἀλλάξω», ἐναλλάσσω, κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν τοῦ N 359 † «πολέμοιο πείραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν» τὴν πλεκτάνην, τὸν βρόχον τοῦ πολέμου ἐξηπλώσαν (Ζεὺς ὁ προστάτης τῶν Τρώων καὶ Ποσειδῶν ὁ τῶν Ἀχαιῶν) ἐναλλάξ ἐπ' ἀμφοτέρων, δ εἰ. δίδοντες ὅτε μὲν εἰς τούτους, ὅτε δ' εἰς ἐκείνους τὴν νίκην. Ἄλλοι ὅμως ἐρμηνεύουσι τὸ «ἐπαλλάξαντες» μετὰ τῶν ἀρχαίων διὰ τοῦ συνάψαντες, συνδῆσαντες, τοῦτέστιν οἱ δύο θεοὶ κρατοῦντες ἑκάτερος «πολέμοιο πείραρ» συνέπλεξαν αὐτὰ, καὶ ἔπειτα ἐξηπλώσαν ἐπ' ἀμφοτέρων καὶ διὰ τούτου παρέτειναν ἐπὶ μακρόν τὸν ἀγῶνα.

ΕΠΑΛΑΜΕΝΟΣ, ἰδ. ΕΦΑΛΛΟΜΑΙ.

ΕΠΑΛΕΪΣ, ἰοε, ἡ (ἐπαλέξω), ἐπαλεῖς, προπύργιον, προμαχών, «προστέθη» (κατὰ τὸν Δουκάγγιον), Τουρκ. «μπεδένι», *Ιλ. M 258, X 3. (Κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ. τὸ τεῖχος μετὰ τῆς ἐπαλέξεως).

ΕΠΑΛΤΗΣ, λο, ὁ, εἰς τῶν Λυκίων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεῖς, Π 445.

ΕΠΑΛΤΟ, ἰδ. ΕΦΑΛΑΟΜΑΙ.

ΕΠΑΜΑΛΟΜΑΙ [···], ἀποθ., ἀορ. ἐπαμησάμην, συσσωρεύω, «στοιβάζω», «ἐννή» στῶμα φάλλον ε 482 †.

ΕΠΑΜΕΪΒΩ [···], ποι. μέλ. ψω. 1) ἀλλάσσω, ἀνταλλάσσω «τεύχεα τινί» τὰ ὅπλα πρὸς τινα, Z 230. 2) Μίσ. ἐναλλάσσω, ἐναλλάξ πηγάινω τῇδε κἄκεισε, μετ' αἰτ. «νίκη ἐπαμείβετο ἄνδρα» ἡ νίκη ἀλλάσσει τοὺς ἄνδρας, δ ε. μεταβαίνει ὅτε μὲν πρὸς τούτον, ὅτε δὲ πρὸς ἐκεῖνον, Z 339, *Ιλ. Ἐκ τούτου

ΕΠΑΜΟΪΒΑΔΙΣ [···], ἐπ. ἐπὶ ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ «πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφον ἐπαμοιβάδης» ἦσαν ἐκ αὐτῶν πυκνὰ πρὸς ἀλλήλους συμπεπλεγμένοι (οἱ θάμνοι), ε 484 †.

*ΕΠΑΜΟΪΒΙΟΣ [···], ον (ἐπαμείβω) ἀνταλλακτικός, «ἔργα» ἐμπόριον ἀνταλλακτικόν, Γ. Ἑρμ. 546.

ΕΠΑΜΙΝΙΤΩΡ [···], ορος, ὁ, ἐπ. (ἐπαμύνω) βοηθός, ὑπερασπιστής, π 263 †.

ΕΠΑΜΙΝΩ [···], ἀορ. ἄ. ἐπήμυνα, ἀπρφ. ἐπαμύναι, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, βοηθῶ, μετὰ δοτ. *Ιλ. Z 364, M 369, Σ 98· ἀπολελ. Π 540, Φ 344.

ΕΠΑΝΑΤΙΘΗΜΙ [···], ἐπ. ἀπρφ. τοῦ ἀορ. β'. ἐπανθῆμηναι, ἐπιθέτω, ὅτε μὲν ἐπάνω, «σανίδα» κλείω τὴν θύραν, Φ 535 †.

ΕΠΑΝΙΗΜΙ [···], ἐπιπέμπω, ἀπρφ. («ἀπολύω») τινὰ ἐναντίον τινός, «τινὰ τινι» οἶον «σοὶ δ' ἐπὶ τούτον ἀνέγκας» (γ' ἐν. τοῦ ἀορ. ἄ.) E 405.

ΕΠΑΝΙΣΤΗΜΙ [···], ἐγείρω κατόπιν· ὁ ἀορ. β'. ἐπανάστην ἀμετάβ. (κατόπιν ἄλλου) ἀνίσταμαι, ἐγείρομαι (ἐκ τῆς ἔδρας) σηκῶνομαι, B 85 †.

*ΕΠΑΝΤΙΛΩ [···], μέλ. ἄσω, ἀπαντῶ, Γ. Ἀπ. 452.

ΕΠΑΟΙΔῆ [···], ἡ (ἐπαεῖδω), ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐπρωδῆ, ψδῆ, ἔχουσα τὴν μακρὴν δύναμιν (κατὰ τὴν πρόληψιν τῶν ἀμαθῶν) ν' ἀποδύωκε τὸ κακόν, ὅταν ψάλληται ἐπὶ τοῦ κατεχομένου ὑπ' αὐτοῦ, «ἐξορκισμός», τ 457 †.

ΕΠΑΠΕΙΛΑ [···], ἀορ. ἄ. ἐπηπείλησα, ἀπειλῶ, «φασκερίζω», μετ' ἀπρφ. E 45, «τινὶ τινι» A 319, N 582· «ἀπειλὰς» ν 427.

ΕΠΑΡΑΡΙΕΚΩ [···], ποι., ἀορ. ἄ. ἐπάρσα, παρακ. ἐπάρησα Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐπάραρα, μετοχ. -ρήρως. 1) μετὰ δ. ἐν τῇ ἀορ. ἄ. ἐφαρμοζῶ, σφινγκτὰ προσαρμόζω, «θύρας σταθμασάν ἐπάρσε» ἔκλεισε καλὰ τὰς θύρας E 467, 339.

2) ἀμετάβ. ἐν τῇ παρακ. καὶ ὑπερσ. εἶμαι ἐφ' (προσ)ηρμοσμένος, «κλείεις ἐπαρήρει» M 456.

ΕΠΑΡῆ [···], ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐπαρά, κατάρα, I 456 †.

ΕΠΑΡῆΓΩ [···], ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., ἀορ. ἄ. ἀπρφ. ἐπαρήξαι, βοηθῶ, μετὰ δοτ. Ψ 783, Ω 39, ν 394, ἐν τιμ. Α 408.

ΕΠΑΡῆΡΕΪ, ΕΠΑΡῆΡΕΪΣ, ἰδ. ΕΠΑΡΑΡΙΕΚΩ.

ΕΠΑΡΚΕΩ, ἀορ. ἄ. ἐπάρκεσα, ἀποτρέπω, ἀποκρούω, ἀπομακρύνω «τινὶ τι» ἀπὸ τινός τι, «ὕλεθρόν τινι» B 873, καὶ μετὰ μόνης αἰτ. ἐμποδίζω, ρ 568.

ΕΠΑΡΟΥΡΟΣ [···], ον (ἐπὶ, ἄρουρα), ἀγρότης, χωρικός, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς τὸν βίον διαγών, λ 489 †.

ΕΠΑΡΤΗΣ, ἐκ, ἐπ. (ἐπὶ, ἀρτέω), κατηρτισμένος, ἔτοιμος «ἐταῖρος» *Οδ. θ 454, E 332, τ 289.

ἐπαρτύω [-υ-] καὶ -ῖνα [-ι-], Ὑ. Δήμ. ἐπαρμύζω, ἐπιτίθημι, κλείω «πῶμα» *Οδ. θ 447. Μεταφ. «πῆμα κακοῦ» ἠτοίμαζε νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀλήθρου, ἐν τιμ. γ 452. —Μέσ. «ἐπαρτύνομαι δεῖπνον» παρασκευάζω ἐμαυτῷ δεῖπνον, Ὑ. Δήμ. 428.

ἐπαρτύνωμαι, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐπηρτύνην. 1) ἔχει σημ. ἐροτελεσματικὴν καὶ τίθεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐρουργίας, καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἢ ἀνώτατον πράγματις τινος προσφέρεται εἰς τὸν θεόν· παρ' Ὁμ. δὲ πάντοτε ἐν τῇ τυπικῇ φρ. «ἐπαρτύνεσθαι δεσπάζει» ἀφ' οὗ ἤρχισαν (τὴν σπονδὴν) ἐγγείαντες εἰς τὰ ποτήρια Α 471, I 476, γ 340 κ. ἀ. (Κατὰ τὸν Βούττμαννον σημ. «ἐγγείω τὸ πρῶτον τοῦ οἴνου εἰς τὰ ποτήρια ἐπὶ σπονδῇ ἢ πρὸς σπονδὴν» οὕτως· ὥστε ἡ Ἐπί νὰ σημαίῃ τὴν πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν σπενδόντων προσέλευσιν τοῦ οἴνοχόου). Ὅθεν 2) ἐν γένει προσφέρω «νέκταρ» Ὑ. Ἀπ. 425 (ὅπου ἐν τινι τῶν χειρογράφων εὐρίσκεται ἡ γραφή «ἐπώρξω» κατὰ συγκατ. ἴσως ἀντὶ τοῦ ἐπωρέζωτο, ἴδ. ἐπωρέγα ἄλλ. ἴδ. Βαουδ. αὐτόθι).

ἐπαρτύνω [-υ-], ὁ, ποι. (ἐπαρτήγω), βοηθός, Α 498 †.

ἐπασκεύω, παθ. παρακ. ἐπήσκημαι, ἐπιμελῶς κατασκευάζω, «ἐπήσκηται δὲ οἱ αὐλὴ τοῦχοι καὶ θριγκοῦ» ἢ δὲ αὐλὴ αὐτοῦ (τοῦ ἀνακτόρου, «τῶν δωματίων») εἶνε καλῶς κατασκευασμένη (περιβεβλημένη) με τοῖσιν (καὶ ὅχι με φράκτῃ) καὶ με θριγκοῦς, ρ 266 †.

ἐπασσύνω [-υ-], η, οκ, ἐπ. (ἐπί, ἄσπον) ἀλλεπάλληλος, σωρηδὸν γινόμενος, ἐνικῶς «κῆμα ἐπασσύνον ὄρνυται» σηκώνεται τὸ κύμα τὸ ἕνα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, Α 423 (|| ἐνθα ὁ ἐνικ. εἶνε περιληπτικός), ἄλλως δὲ κεῖται πάντοτε πληθ. Α 383, Θ 277, Μ 494, Π 418, π 366 (|| ὁ συγκριτικὸς βαθμὸς ἐκφράζει τὸ αἰε μᾶλλον, ἢ βαθμηδὸν περισσώτερον, οἷον ἐν τοῖς ἀνωτ. παραδείγμασι καθ' ἡμέραν περισσότεροι, τὸν ἕνα περισσώτερον τοῦ ἄλλου).

ἐπαυλος, ὁ (ἐπὶ, αὐλὴ) ἐπαυλὶς, αὐλὴ πρὸς διανοικτέρεσιν βοσκημάτων, ψ 358 †.

ἐπαυρίσκω (ρίζα αἰν-, ἴδε ἀπαυράν ἐν τέλει) παρ' Ὁμ. ἐκ μὲν τοῦ ἐνεργ. εὐρίσκεται μόνον τοῦ ἀορ. β'. ὑποτ. ἐπαύρη, ἀπαυρ. ἐπαυρεῖν καὶ ἐπ. ἐπαυρέμεν· ἐκ δὲ τοῦ μέσ. ὁ ἐνεστ. ἐπαυρίσκομαι, Ν 733, μέλ. ἐπαυρήσομαι· ἀορ. ἐπηυρόμην, ἐξ οὗ β'. ἐν τῇ ὑποτ. ἐπαύρηται καὶ ἐπαύρη, καὶ γ'. πληθ. ἐπαύρωνται, Α 440. 1) Ἐνεργ. ἀ. λαμβάνω, τυγχάνω (τινός), ἀπολαύω, μετὰ γεν. «κτεάτων» Σ 302, ἀπολελ. ρ 81· β'.) τροπ. πολλάκις ἐπὶ τῶν βελῶν ψαύω, «ἐγγίζω», οἶοναί γεύομαι, μετ' αἰτ. «χρόα» Α 573, Ν 649, Ο 316· ἀπολελ. Α 391· μετὰ γεν. «λίθου» Ψ 340. 2) Μέσ. μετέγω, ἀπολαύω, «χαίρομαι» εἴτε ἐπὶ καλοῦ (ὠφελοῦμαι) εἴτε ἐπὶ κακοῦ (βλάπτομαι) μετὰ γεν. «νόου»

ὠφελοῦμαι ἐκ τοῦ νοῦ, Ν 733· εἰρωνικῶς «βασιλῆος» νὰ τὸν χαροῦν τὸν (κακόν) βασιλέα, νὰ ἴδωσιν τὰ καλὰν τοῦ βασιλ. Α 410· ὠταύτως καὶ Ο 47· ἀπολελ. «οἶω μιν ἐπαυρήσεσθαι» νομίζω ὅτι θὰ ἴδῃ τὰ καλὰν τῶν, θὰ ἀπολαύσῃ (θὰ γευθῇ τὸν καρπὸν τῶν) Ζ 353· β'.) μετ' αἰτ. λαμβάνω, ἐπισύρω, «κακὸν μεῖζον» σ 407.

ἐπαφύεσθαι [-υ-], ἀορ. ἐπήφυσαι [-υ-], ἀντλῶν ἐπιχέω, «παίρνω καὶ χύνω ἐπάνω» τ 388 †. ἐπ-εγείρω. 1) Ἐνεργ. ἐγείρω (ἐξυπνίζω) ἐπὶ σκοπῇ, ἐγείρω ἐπίτηδες, γ 431. 2) Μέσ. ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, «ἐξυπνῶ» ἐπίτηδες, ἐπὶ σκοπῇ, Κ 424, υ 57, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ συγκεκομμ. ἀορ. ἐπέγρετο καὶ μετοχ. ἐπαγρόμενος.

ἐπέλαμον, ἴδ. ἐπιτρέχα.

ἐπέην ἐπ. παρατ. τοῦ ἐπείν, ἀντὶ τοῦ ἐπην.

ἐπεῖ (ἐπὶ) σύνδ. χρονικῶς καὶ αἰτιολογικῶς. 1) χρονικῶς ἀφ' οὗ, «καθώς» δ. μεθ' ὁρίστ., ὅταν τὸ λεγόμενον παριστάται ὡς ἐν τῷ παρελθόντι καὶ ἐσττικῶς γενόμενον, Α 57, 458, α 2 κ. ἀ. ἀφ' ὅτου, α 2· β'.) μεθ' ὁρίστ., ὅταν τὸ λεγόμενον παριστάται ὡς ἐκ περιστάσεων ἐξαρτώμενον καὶ ἐν τῷ μέλλοντι πιθανῶς γενησόμενον, συνήθως μετὰ τοῦ ἀν ἢ κεν (πρβλ. καὶ ἐπην) «ἐπεῖ ἀν τύγε πότμον ἐπίσπης» Ζ 442· ἀνευ τοῦ ἀν, Ὑ. Ἀπ. 458· ὡσαύτως καὶ ὅταν πρᾶξις τις παριστάται ὡς ἐπαναλαμβανομένη ἐν τῷ παρόντι ἢ μέλλοντι, Ο 363· μετὰ τοῦ κε, Β 475, Ρ 658· γ'.) μετ' εὐκτ. ὅταν τὸ λεγόμενον παριστάται ὡς παριστάταις ἐν τῷ παρελθόντι πολλάκις ἐπαναλαμβανομένη, ὁσάκις Ο 14. Προσλαμβάνει καὶ τὸ ἀν ἢ κε, ἐάν ἡ περίστασις ἐξαρτᾶται ἐξ ἄλλων περιστάσεων ἢ περιέχῃ ἀπλὴν εἰκασίαν, I 304, (ἴδ. ἐπην 2, β').) 2) αἰτιολογικῶς, ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ, Ἀπ. quoniam, μεθ' ὁρί. Ζ 333 κ. ἀ. δύναται δὲ νὰ προσλάβῃ καὶ τὸ ἀν εἰς τὴν περίπτωσιν τὴν ἐν λ. ἀν Α'. 1) ἀναφερομένην «ἐπεῖ οὐ κεν ἀνδρωτὶ γ' ἐτελέσθῃ» ἀφ' οὗ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γείνῃ, ἢ δὲν θὰ ἐγένετο ἀνευ ἰδρωτός, Ο 228.—Δύναται νὰ μεταφράξῃ τις τὸν σύνδεσμον τοῦτον καὶ διὰ τοῦ διότι ὅταν ἡ αἰτιολογικὴ πρότασις ἀκολουθῇ, Α 449, 453, Γ 214 κ. ἀ. Ἐνίοτε ὁ ἐπεῖ, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς προσωπώσεσι, κεῖται ἀνευ τῆς ἀρμοδίας ἀποδόσεως. Ὡς τοιαύτην τότε ὑπονοοῦμεν τὸ λέγω σοι τάδε, Γ 59, α 231, γ 403, ἢ ὅτι ἄλλο ἀρμύζει ἐκ τῆς συναφείας λαμβανόμενον, Ν 68 ἐξ. (Κατὰ δὲ τὸν Γερμ. μεταφρ. Οὐόσσ., ἀνακολουθίας ἐπιδιορύσεως, ἢ ἀπόδοσις εἶνε ἐν γ. 73, πρβλ. καὶ Σ 401 καὶ 414).

Συνδυάζεται μετ' ἄλλων μορίων ὡς εἰς: ἀ.) «ἐπεῖ ἀρ'» Ε 269, α 185 ἢ «ἐπεῖ βα'» Α 458, ρ 178, ἀφ' οὗ λοιπόν, εὐθὺς ὡς· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπειδὴ λοιπόν, ἐπειδὴ δὲ, α 263, ρ 183 κ. ἀ. β'.) «ἐπεῖ γε» ἐπειδὴ δὲ, ἐπειδὴ μάλιστα, Α 299· γ'.) «ἐπεῖ οὖν» ἀφ' οὗ ὡς· δὴ πατε, Α 57, Γ 4 κ. ἀ. δ'.) «ἐπεῖ τοι» διότι

βέβαια, Α 464· ε.) «ἐπεὶ ἦ, ἐπεὶ περ» ἴδ. τοῦ συνδυασμοῦ τούτου ἰδιαιτέρως.—Ἐν τῇ συνδ. «ἐπεὶ τε» χρησιμεύει ὁ τε εἰς στενωτέραν μόνον σύνδεσιν, Μ 393. Ἴδε καὶ ἐπειδὴ.—Συνήθως ὁ σύνδεσμος οὗτος τίθεται ἐν ἀρχῇ προτάσεως, ἀλλ' εὐρίσκεται καὶ μετὰ μίαν ἢ περισσοτέρας λέξεις, ὅσον «αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε» Ζ 474, Ξ 475 [τὸ «ἐπεὶ οὐ» εἶνε διὰ συνήψεως, διούλλαδον ἐν τ 344].

Ἐπειγεύς, ἦος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀγακλέους, Μυρμιδῶν, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθεὶς, Π 574 ἐξ.

ἐπειγα, μόνον κατ' ἐναστ. καὶ παρ. ἀνάξ. Α·) Ἐνεργ. πιέζω, στενοχωρῶ, «ὀλίγον μιν ἄγθος ἐπείγει» Μ 452· ὅθεν παθητ. «ἐπείγεσθαι βέλτεται» πιέζομαι, στενοχωροῦμαι ὑπὸ τῶν βελῶν, Ε 622, Ν 544, «λέδης ἐπείγομενος πυρὶ» πιεζόμενος ὑπὸ τοῦ πυρός, τούτῳ θερμαινόμενος, Φ 362, πρὸλ. Α 157· β.) διώκω, καταδιώκω, ὠθῶ, «κεμᾶδα ἦ λαγυῶν» Κ 361· ἰδίως ἐπὶ ἀνέμων, Ο 382, «νῆα» Γ. Ἀπ. 408, παθ. ν 415, «ἐρετμὰ» κινῶ ταχέως, ἐπιταχύνω, τὴν κωπηλασίαν, μ 205· ὅθεν ἐπιταχύνω, ἐπισπεύδω «ῥων» α 445· γ.) ὡς ἀμετάβ. βιάζω, στενοχωρῶ, καταπεύγω, «ἀνάγκη ἐπείγει» Ζ 86, «γῆρας» Ψ 623, πρὸλ. Γ. Ἀπρ. 231. Β.) Μέσ. ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω χάριν (ἦ τί τῶν) ἑμαυτοῦ, «γάμον» δ 97, τ 142. Γ.) Ὁ παθ. τύπος ἔχει καὶ τὴν σημ. βιάζομαι, στενοχωροῦμαι, ἔχω βίαν, «ἐπειγόμενων ἀνέμων» Ε 501· ὅθεν σπεύδω, μετ' ἀπαρρ. Β 354, Ζ 363.—Ἰδίως ἡ μετοχ. «ἐπειγόμενος» ὡς ἐπὶ α.) ἀπολελ., καταπεύγων, ταχύς, ἐσπευσμένος, «βιαστικός» Ε 902, Ξ 519, λ 339· β.) μετὰ γεν. σπεύδων ἢ σπουδάζων πρὸς, μετὰ σπουδῆς ἐπιθυμῶν (τι) «βιαστικός δ' αἶ», «ἐπ. ὁδοῦ» α 309, 315, ν 284, «Ἀρης» Τ 442, «περὶ νίκης» Ψ 437· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρρ. «ἔγελον δύναι ἐπειγόμενος» ἐπιθυμῶν ὅσον ταχίστα νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος, ν 30. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος).

ἐπειδὴν, σύνδεσμος μετ' ὑποτ. ἀφ' οὗ, Ν 285 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'· γράφει: ἐπεὶ κεν) ἢ.

ἐπειδὴ (οἱ νεώτεροι ἐκδοταί, πλην τοῦ Βαῦμλεϊν, ἀκολουθοῦντες τὸν Βέκκερον γράφουσι πανταχοῦ ἐπεὶ δὴ) σύνδ. 1) χρονικός, ἀφ' οὗ, καθώς, ἀφ' οὗ δά, ἢ ἀφ' οὗτου· α.) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' ὀριστ. χρόνον μάλιστα παρρηγιμένου, Α 124 κ. ἄ. πλχ. «ἐπειδὴ πρῶτα» ἀφ' οὗ ἀπαξ, Α 235, γ 183· β.) μετ' ὑποτ. «ἐπειδὴ—δαμάσσεται» (ἐπ. ἀντὶ τοῦ δαμάσσειται) ἀφ' οὗ τὸν δαμάσει, Α 478. 2) σπανιότερον αἰτιολογικός ἐπειδὴ δά, μετ' ὀριστ. Ξ 65, γ 244 κ. ἀ.—Ἐν ταῖς προσρρηγνύσεσι τίθεται ἀνευ ἀποδόσεως, ἥτις ὅμως ἐνκόλως ἐννοεῖται, (ἴδ. ἐπεὶ ἐν τέλ.) γ 244 κ. ἀ. [τὸ εἰς ἐκτείνεται διὰ τῆς ἄρσεως, Χ 379, δ 13 κ. ἀ.].

ἐπείδων, ἀόρ. β'. τοῦ ἐφορᾶ, ὅπ. ἴδε, μετ' αἰν. ἴδ. Χ 64.

(ΑΞΕΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ἐπειδ [υ-], ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ ἦ, πάντοτε μὲ τὴν σημ. ἐπειδὴ, διότι βέβαια, Α 169, ι 276 κ. ἄ. πλχ.—Κατὰ τὰ Βενετικά σχολ. εἰς Α 156 γράφουσι ὁρθότερον οἱ πλείστοι τῶν νεωτέρων ἐπεὶ ἦ. (Ὁ δὲ Βούτμανος θεωρεῖ ὁρθότεραν τὴν γραφὴν ἐπειδ καὶ νομίζει, ὅτι ὁ σύνδεσμος οὗτος εἶνε μὲν σύνθετος ἐκ τοῦ ἐπεὶ καὶ ἦ, ἀλλ' ὅτι ἐν τῇ συνθέσει μετεβλήθη ὁ τόνος τοῦ ἦ· παραβάλλει δὲ ὁμοίως συνθέσεις καὶ τόνου μεταβολῆς παράδειγμα τὸ ὅτι· Ταῦτα φρονοῦσι καὶ ὁ Δίνδορφ καὶ Βαῦμλεϊνς. || Σημειωτέον ἐν τούτοις ὅτι τὴν χρῆσιν τοῦ ἦ ἐν τῇ μέσῃ τῆς προτάσεως βεβαιοῦσι καὶ ἀρχαῖα παραδείγματα καὶ ἡ καθομιλουμένη, ἥτις διετήρησε τὸ μόριον τοῦτο, προσφέρουσα ὡς μακρὸν ε).

ἐπεῖν, εὐκτ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ ἐπειμι (εἶμι).

1. ἘΠΕΙΜΙ (εἶμι), παρ. α. ἐν. ἐπικ. ἐπῆην, γ'. ἐν. ἐπικ. ἐπῆεν, γ'. πληθ. ἐπικ. ἐπῆσαν, μέλ. ἐπικ. ἐπέισσομαι. 1) εἶμαι ἢ ὑπάρχω ἐπὶ (τινος) ἢ παρὰ (τινι), ἀπολελ., Ε 127, δ 344 κ. ἀ. μετὰ ὅσκι. τοπικῆς· «καρὴ ὦμοισιν ἐπείη» νὰ μὲν ἡ κεφαλὴ ἐπὶ τῶν ὤμων, Β 259· μετὰ δατ. προσωπ. «οἷσιν ἐπῆσι κράτος» παρ' οἷς ὑπάρχει, Γ. Ἀημ. 150. 2) ὑπολείπομαι, μένω κατόπιν, δ 756.

2. ἘΠΕΙΜΙ (εἶμι), παρ. γ'. ἐν. ἐπικ. ἐπῆην, γ'. πληθ. ἐπῆσαν λ 253, καὶ ἐπῆσαν τ 445· ἐπικ. μέλ. ἐπέισσομαι, α 504· ἐπικ. μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐπέισαμένη, Φ 424. 1) προσέρχομαι, πλησιάζω, ὑπάγω, μετ' αἰτ. εἴτε προσώπ. εἴτε τόπ. «ἀγρόν» ψ 359 κ. ἀ. Μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων· πρὶν μιν καὶ γῆρας ἐπεισιν· πρότερον θὰ ἐπῆλθον εἰς αὐτὴν (θὰ τὴν καταλάβῃ) τὸ γῆρας, Α 29· «ὀρυμαγδὸς ἐπῆεν ἐρχομένοις» ἐπικηλοῦσιν, Ρ 744· εἰ δὲ ὑπάγω ἀλληλοδιαδόχως εἰς, δ 444, σ 504, πρὸλ. ἐπέρχομαι, ἐποίχομαι. 2) ἰδίως ἐχθρῶς ἐπέρχομαι (κατὰ τινος), ἐπιτίθεμαι, ἐφορμῶ, μετ' αἰτ. Α 367, μετὰ δατ. Ν 482, πολλάκις ἀπολελ. Ν 477, τ 445, Ε 238· ἐν τμ. «ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες» Γ 476 κ. ἄ. πλχ.

Ἐπειοί, οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς βορείου Ἠλίδος, ὅτινες παρήγον τὸ αὐτῶν ὄνομα ἀπὸ τοῦ Ἐπειοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, Β 649, ν 275, πρὸλ. Πaus. 5, 4, 4.

Ἐπειός, ὁ, υἱὸς τοῦ Πανοπέως, μυθικός τεχνίτης, ὁ κατασκευάσας τὸν δοῦρειον ἵππον, θ 493. Κατὰ τοὺς ἐπικηδέσιους ἀγῶνας τοὺς πρὸς τιμὴν τοῦ Πατρόκλου ἐνίκησε μὲν εἰς τὴν πυγμὴν τὸν Εὐρύκλον, ἐνίκηθη δὲ εἰς τὸν δίσκον ὑπὸ τοῦ Ἡετίωνος, Ψ 664 ἐξ. 840.

ἐπεὶ-περ, σύνδ. χρονικός, χωριζόμενος· πάντοτε δι' ἄλλης παρεμπιπτούσης λέξεως, ἐπειδὴ πλεον, ἀφ' οὗ πλεον, μετ' ὀριστ. Ξ 447, υ 484.

ἐπειτα, ἐπὶ (ἐπὶ, εἴτα), ἐπειτα, μετὰ ταῦτα, ἀκολουθῶς, «ὑστερα». 1) σημαίνει τὴν ἐν τῇ διηγήσει ἀπὸ πράξεως εἰς ἑτέραν πρᾶξιν μετάβασιν, εἴτε ἐπὶ παρελθουσῶν πράξεων εἴτε

ἐπὶ μελλουσῶν, Ψ 551, δ 60, «καὶ τότε ἔπειτα» καὶ τότε πλέον, Α 426. Πολλάκις ἔπεται μετὰ τὸ «πρῶτον» Ζ 260 κ. α., καὶ συνδυάζεται μετὰ τοῦ «αὐτίκα, αἶψα, ὥκα» Ἰδ. π. λ., ἐπὶ δὲ «ἐνθα δ' ἔπεται» ἐκεῖ τὸ λοιπόν, ἢ τότε λοιπόν, Σ 450, η 196, κ 516· ἐνίοτε ἀναφέρεται εἰς τι προμνημονευθὲν, οἷον «εὐρα... μνηστήρας... οἱ μὲν ἔπειτα πασσοῖσι... θυμὸν ἑτερπον» καὶ οὗτοι μὲν [οἱ μὲν δὲ] α 107· «ὥς ἄρ' ἔπειτ' ἤρπτο» καὶ ἡ μὲν εὐχὴ τῆς τοιαύτης ἦτο [ταῦτα μὲν δὲ ἠύχeto] γ 62, πρὸλ. κατωτ. 3). Ἐνίοτε κατόπιν μετοχῆς κεῖται πλεοναστικῶς ἐν τῇ ἀποδόσει αὐτῆς, Ε 223, Α 727 ἐξ. 2) αἰθεταί πολλάκις ἐν τῇ ἀποδόσει εἰς ἀντίθεσιν αὐτῆς· α.) μετὰ χρονικὰς προτάσεις διὰ χρονικῶν μορίων ἐκφερομένης, «ἐπειδὴ σπάρῃ πειρήσαντο, ὥρχεισθην δὲ ἔπειτα» θ 378, πρὸλ. Σ 545· ὡσαύτως μετὰ τὸ «ὅτε, ὁπότε, ὥς, ἤμος» Ομ. πλγ. β.) μετὰ ὑποθετικὰς προτάσεις διὰ ὑποθετικῶν μορίων ἐκφερομένης, «εἰ μὲν δὲ νῦν τοῦτο φίλον θεοῖσιν, Ἑρμῆαν μὲν ἔπειτα—ἀτρύνομεν» α 84, β 273, Β 365 κ. α. πλγ. ἢ καὶ διὰ τῶν ἀοριστολογικῶν μορίων «ὅς κε» Α 547, Β 392. 3) λοιπόν, τὸ λοιπόν (καθ' ἃ λέγεται)· α.) ἐν ἐρωτήσεσι, «πῶς ἂν ἔπειτα» [πῶς δὴτ' ἂν], καὶ πῶς εἶνε δυνατόν, α 65 κ. α. β.) ἐν ἄλλαις προτάσεσιν, Ο 49, Σ 357, Ψ 818.

ΕΠΕΚΕΛΕΥΤΟ, Ἰδ. ΕΠΙΚΕΛΟΜΑΙ.

ΕΠΕΚΕΡΞΕ, Ἰδ. ΕΠΙΚΕΙΡΟ.

ΕΠ-ΕΛΑΤΩ, ἀόρ. α. ἐπῆλασα [...], παρακ. παθ. ἐπελήλαμαι, «ἀπλῶνω, τεντῶνω, (Λατ.) τραβῶ ἐπάνω», ἐκτείνω ἐπὶ τινος (Ἰδ. ΕΛΑΙΝΑ 3) «ἐπὶ δ' ὀγδοὺν ἤλασε χαλκόν» ἐπέθηκε δὲ ὀγδοὺν ἔλασμα χαλκοῦ, Η 223, «πολύς ἐπελήλατο χαλκός» πολλὰ χαλκοῦ ἐλάσματα ἐπέκειντο, ἦσαν ἐφηρμοσμένα, Ν 804, Ρ 493.

ΕΠΕΛΗΣΕ, Ἰδ. ΕΠΙΛΑΘΑΝΑΙ.

ΕΠ-ΕΜ-ΒΑΙΝΩ, μετοχ. τοῦ παρακ. ἐπικ. ἐπεμβεβαῶς, πατῶ ἐπάνω· ὁ δὲ παρακ. ἵσταμαι ἐπὶ τινος, μετὰ γεν. «οὐδοῦ» ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, Ι 582 †.

ΕΠΕΝΕΙΚΑΙ, Ἰδ. ΕΠΙΦΕΡΩ.

ΕΠΕΝΕΙΜΕ, Ἰδ. ΕΠΙΝΕΜΩ.

ΕΠΕΝΗΝΕΟΝ, Ἰδ. ΕΠΙΝΗΝΕΩ.

ΕΠΕΝΗΝΟΘΕ, γ'. ἐν ἀρχαίῳ τινὸς ἐπικ. παρακ. μὲ σημ. ἐνεστώτος, ὅπερ ὅμως εὐρίσκεται καὶ ὡς παρατατικός, ἐπικάθημαι, ἐπικείμεαι. Ἀπαντᾷται τετράκις μόνον· περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θεοῦ αἶψα ἐπαρατῶ, ἀνευ τινὸς προσθ. «ψεδνὴ ἐπενήνοθε λάχνη» ἀραιὰ τρίχων· ἐπεκάθητο (ἐπὶ τῆς κεφαλῆς) Β 219, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ χλαίνης «ἐπενήνοθε λάχνη» Κ 134· ἔπειτα ὡς ἐνεστ. μετ' αἰτ. μὲ τροπ. σημ. «οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας» ὅποτα (ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποτα) ἐφαρμόζονται (ἀρμόζουσιν) εἰς τοὺς αἰώνιους θεοὺς, Θ 365, Ψ. Ἀφρ. 62. (Συνήθ. παράγεται ἐκ τοῦ ἐπαν-θίω κατὰ δὲ τὸν Βούττριαν. εἶνε παρακ. μὲ Ἀπτ. ἀναδιπλ. τοῦ ἀφρ. ἐνθω ἢ ἐνέθω, ὅπερ σχε-

τίζει πρὸς τὸ εἶθος, ἤθος καὶ ἐρμηνεύει διὰ τοῦ κάθημαι διαρκῶς· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. εἶνε σύνθετον ἐκ τοῦ ἀνήνοθα, ὅπ. Ἰδ., ἀντὶ τοῦ ἐπανήνοθε· κατὰ τὸν Γοῖδελον τέλος ἐκ τῆς ρήξης ἀν-πένω, ἐξ ἧς τὸ ἀχρηστον ἀνέθω ἢ ἐνέθω, β'. παρακ. ἤνοθα καὶ μὲ τὰς προσθ. Ἐν καὶ Ἐπί· ἐπενήνοθα=ἐπιπένω· ὥστε ἐν Β 219 καὶ Κ 134 ἡ λάχνη ἐπιπένει ἐπὶ τῇ κεφαλῇ καὶ τῇ χλαίνῃ· ὡσαύτως, ἀλλὰ μεταφορικ. ἐρμηνεύει καὶ τὸ θ 365).

ΕΠ-ΕΝ-ΤΑΝΩ [...]=ἐπενταίνω, τανύω, τεντῶνω ἐπάνω, «πέισμα» γ 467 †.

ΕΠ-ΕΝΤΙΝΩ [...], καὶ -ΤΩ [...], ποι. ὀπλίζω, ἐτοιμάζω πρὸς τι, «ἐπέντυς ἵππου»· ἐτοιμάζε τοὺς ἵππους, Θ 374.—Τὸ μέσ. ὀπλίζομαι, ἐτοιμάζομαι πρὸς τι, μετ' αἰτ. «ἐπεντύονται ἄεθλα» ἐτοιμάζονται διὰ (νὰ λάβωσι) τὰ ἄεθλα, ω 89.

ΕΠ-ΕΠΟΙΚΑ, 4) ὡς ἀπρόσωπον, παρακ. ἐπέοικε καὶ ὕπερ. ἐπέφικε, ἀρμόζει, πρέπει, εἶνε προσήκον, «τεριάζει», μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ ἀπαρφ. «σφῶν μὲν τ' ἐπέοικε—ἐστάμεν» Δ 344, Χ 74, ἢ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρφ. Α 126, Κ 446· ἀλλὰ καὶ ἀπολελ. «ὥς ἐπέοικεν, ὥς ἐπέφικε» υ 293, ω 295· «ὦν ἐπέοιχ' ἱκέτην ἀντίαςαντα» (ἐνθα ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραλαμβάνεται τὸ «μὴ δεύεσθαι» ἢ κατ' ἀναλογίαν «τυγχάνειν ἢ μεταλαμβάνειν») ὅσα ἀρμόζει (νὰ λάβῃ) ἱκέτης προσελθὼν, ζ 193, ξ 544. 2) ὡς προσωπικόν, «ὅστις οἱ τ' ἐπέοικε» ὅστις ἀρμόζει εἰς αὐτόν, «τοῦ τεριάζει» Ι 392.

ΕΠΕΠΙΘΗΜΕΝ, Ἰδ. ΠΕΙΘΩ.

ΕΠΕΠΛΑΝΟΝ, Ἰδ. ΠΛΗΣΩ.

ΕΠΕΠΛΑΣΕ, Ἰδ. ΕΠΙΠΛΕΩ.

ΕΠΕΠΟΙΘΗ, Ἰδ. ΠΕΙΘΩ.

ΕΠΕΠΟΝΘΕΙ, Ἰδ. ΠΛΗΣΩ.

ΕΠΕΠΤΑΡΕ, Ἰδ. ΕΠΙΠΤΑΙΡΩ.

ΕΠΕΠΤΑΤΟ, Ἰδ. ΕΠΙΠΕΤΟΜΑΙ.

ΕΠΕΠΥΣΤΟ, Ἰδ. ΠΥΘΑΝΟΜΑΙ.

ΕΠ-ΕΡΕΙΔΩ, ἀόρ. α. ἐπέρεισα, ἐπὶ τινος στηρίζω, ὠθῶ, ἐμπήγω, μετ' αἰτ. «ἔγχοις εἰς κενεῶνα» Ε 856· ἀπολελ., Α 235. Μεταφ. «ἴν' ἀπέλεθρον» δύναμιν ἀμετρον καταβάλλω, Η 296, ι 538.

ΕΠ-ΕΡΕΦΩ, στεγάζω, σκεπάζω, ἐπιθέτω τὴν ὀροφήν, ἐπομ. ἐν γένει οἰκοδομῶ, ἀνεγείρω, ἐν τι. Α 39 †.

ΕΠΕΡΡΑΣΑΝΤΟ, Ἰδ. ΕΠΙΡΡΑΟΜΑΙ.

ΕΠ-ΕΡΩ [...], ἀόρ. ἐπέρσα, ἐπ. σσα, ἐπισύρω, (Λατ.) «τραβῶ»· «θύρην κορώνη» ἀπὸ (ἢ διὰ) τῆς κορώνης· ἐπέσυρεν («ἐτραβήξε») ὁ εἰ. ἐκλείπε τὴν θύραν, Ψδ. α 444· «στήλην» ἐλκύσας ἐπάνω σταίνω, ἀνεκλύσας· ἐφίστημι, μ 14 (ἐν τι.).

ΕΠ-ΕΡΧΟΜΑΙ, μέλ. ἐπελεύσομαι ἀόρ. β'. ἐπῆλθον, ποι. ἐπῆλυθον· παρακ. ἐπελήλυθα. 1) προσέρχομαι, πλησιάζω, ἐρχομαι ἢ πηγαίνω πρὸς τινα ἢ εἰς τι, μετὰ δοτ. προσ. Μ 200·

μετ' αὐτ. «ἄνδρα» ι 216, «ἐς ποταμόν» η 280, καὶ μετ' αὐτ. τόπου «ἄγρον» π 27, «Ὀλύμπου» Ο 81· ἐπὶ καταστάσεων ἐπέρχομαι, ὡς κατόπιν ἢ (μάλιστα ὅταν συντάσσεται μετ' αὐτ. προσώπ.) ἀπροσδοκῆτως ἢ ἀνεπαίσθητως, «ἐπὶ κνέφας ἦλθε» Α 194, «Ἀχαιοὶ ἐπὶ ἡλθε υἱός» Θ 488, ι 194 «τοῖσιν ἐπὶ ἡλθεν ὕπνος» ε 472, μ 314, «νοσός» λ 200, «ἐπὶ ἡλθε μιν ὕπνος» «τὸν ἤρην ὁ ὕπνος» ἢ «τοῦ ἦλθεν ὕπνος» δ 793, κ 31, ν 282. 2) ἐχθρικός· ἔρχομαι ἢ πηγαίνω ἐναντίον τινός, ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, μετὰ δοτ. «βουσί» Γ 91, «λέων μῆλοισιν ἐπέλθων» Κ 185, Ο 630· μετ' αὐτ., (ἢ λόγῳ) «τηλὴν αὐγὴν ἐπὶ ἡλθε» κατὰ ἐπὶ ἡλθε κατὰ τοῦ αὐγίνου, Η 262. 3) διέρχομαι, περιέρχομαι, ἐπὶ τόπων, ὡς τὸ Λατ. obire, «ἄγκισ» τὰς φέραγας, Σ 324, «γαίαν» δ 268, π 27.

ἐπεσβολή, ἢ, ἐπ., ἀκριτος ἀθυροστομία, φλυαρία, «ἐπεσβολὰς ἀναφαίνω» νά προσέφη, ῥίπτω· τοῦ λόγου ὅπου· ἔρχονται εἰς τὸ στόμα τοῦ, ἀκρίτως, δ 159 f. Ἐκ τοῦ

ἐΠΕΣΒΟΛΟΣ, ΟΝ (ἐπος, βάλλω), ὁ «ῥίπτων» τοὺς λόγους τοῦ, τοῦτέστιν ἀκρίτως καὶ προπτῶς λαλῶν, ἀθυροστομος «λωβητὴρ ἐπ.» ὁδριστεῖ ἀθυροστομοῦ, φλόαρος, Β 275 f.

ἐΠΕΣΩΝ, ἸΘ. ΠΙΠΤΩ.

ἐΠΕΣΠΩΝ, ἸΘ. ΕΦΕΠΩ.

ἐΠΕΣΣΕΤΑΙ, ἸΘ. ΕΠΕΙΜΙ (εἶμι).

ἐΠΕΣΣΥΤΑΙ, ἸΘ. ΕΠΙΣΣΥΤΑΙ.

ἐΠΕΣΤΗ, ἸΘ. ΕΦΙΣΤΗΜΙ.

ἐΠΕΣΧΩΝ, ἸΘ. ΕΠΕΧΩ.

ἐΠΕΤΗΣΙΟΣ, ΟΝ (ἐπί, ἔτος) ὁ ἐφ' ὅλον τὸ ἔτος διαρκῶν, ὁ δι' ὅλου τοῦ ἔτους, «καρπός» η 118 f.

ἐΠΕΤ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἔπου, ἸΘ. ΕΠΟΜΑΙ.

ἐΠΕΥΦΗΜΕΩ, ἈΟΡ. ἐπυσφήμω, ἐπιδοκιμάζω, ἐπαινῶ, ἐπικροτῶ, μετ' ἀπρφ. Α 22, 376.

ἐΠ-ΕΨΧΟΜΑΙ, ἈΠΟΘ., ΜΕΛ. ἐπεύχομαι, ἈΟΡ. Ἀ. ἐπυσχάμην. 1) προσεύχομαι, θέομαι (ἐπᾶνω εἰς τι) ἐπὶ τινος περιστάσεως, πρὸς θεόν τινα, «Δι, θεοῖς» Γ 350, κ 533 κ. Ἀ., Βατρ. 2, μετ' ἀπρφ. ε 423, υ 238. 2) καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω ἐπὶ τινι ἢ διὰ τι Ε 149, φ 59 κ. Ἀ. μετὰ δοτ. προσ. καυχῶμαι ἐπὶ τινι, τοῦτέστιν ἐπὶ τῇ νίκῃ τινός, Α 431, Π 829· μετ' ἀπρφ. Κ 367.

ἐΠΕΦΩΝ, ἸΘ. ΦΕΝ-.

ἐΠΕΦΡΑΔΩΝ, ἸΘ. ΦΡΑΖΩ.

ἐΠ-ΕΧΩ, ἈΟΡ. Ὁ. ἐπέσχω καὶ μετοχ. ἐπισχών, μέσ. ἈΟΡ. Ὁ. ἐπεσχόμεν, ἐπιχ. γ'. πληθ. τοῦ παρκ. ἐπώχτω, ὅπ. ἸΘ. Α'.) Ἐνεργ. 1) κρατῶ ἐπὶ τινος, ἐπᾶνω τινός, ἢ παρὰ τινι, πλησίον τινός, «πόδας» Ε 244, ρ 410· ὅθεν παρ-έχω «οἶνον» ι 189, «κοτύλην» Χ 494, «μαζόν παιδί» Χ 83. 2) ἀμετ. κρατῶ κατεπᾶνω τινός (τοῦ; ἔππου; δηλ. ἢ τὰ ὄπλα ἢ ἐμαυ-

τόν) τοῦτέστιν ἐφορᾶ, διευθύνομαι ἐναντίον τινός, «τί μοι ὧδ' ἐπέχεις» τ 71, πρδλ. γ 75. 3) ἐπέχω, ἐμποδίζω, «σταματῶ» «ῥατῆρα» Φ 244· τροπ. «θυμὸν ἐνιπῆς» κρατῶ τὴν καρδίαν μου ἀπὸ τῆς ὕβρεως, υ 266· ὅθεν ἐπέχω (ἐξυπ. ἐμαυτόν), βραδύνω, «σταματῶ» (ἀμετάβ.) «Ἀντίοος; δ' ἐπ' ἐπέχε» φ 186.

4) ἐπέχω (τόπον), κατέχω, ἐκτείνωμαι ἐπὶ, μετ' αὐτ. «ἐπὶ πύλας» Φ 407· «ὅσον ἐπέχε» ἐφ' ὅσον ἐκτείνεται, ὅσον κατέχε, Ψ 490· ὡσαύτως· «ὁπόσον ἐπέχε πύρ» Ψ 238, Ω 792. Β.) Μέσ. 1) κρατῶ ἐμαυτόν (ἢ τὸ ὄπλον μου) κατεπᾶνω τινός, σκοπεύω, «σημαδεύω, χ 15. 2) παρέχω, ὡς τὸ ἐνεργ. ἐν τῇ σημ. 1) «ἄνων ἐπισχόμεναι» προσφέρουσαι ἀλλήλαις, ο 463. 3) [ἀναστέλλομαι] ἀνασηκύνω (τι τῶν ἐμαυτοῦ), «ἐάνων πτόχας» Τ. Δῆμ. 176.

ἐΠΗΒΟΛΟΣ, ΟΝ (ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπίβολος, ἢ μάλλον ἀντὶ τοῦ ἐπι-ἡ-βολος μετὰ παρενθῆκης συνθετικῆς, ὡς ἐν τῇ ὑπερ-ἡ-φανος) κυρ. ὄντι, «ἔδαλε χερί ἢ εἴνε βαλμένος ἐπᾶνω τινός» ὅθεν κάτοχος, κύριος, μετὰ γεν. «νηός, ἐρετῶν» β 319 f.

ἐΠΗΓΑΓΩΝ, ἸΘ. ΕΠΆΓΩ.

ἐΠΗΓΚΕΝΙΔΕΣ, Αἲ, μακρὰι πανίδες, αἵτινες προσηλούμεναι εἰς τὰ ἱκρία καὶ τὰς σταμίννας (ἸΘ. τὰς λ.) συναποτελοῦσι τὰ πλάγια (τοῦ τοίχου) τοῦ σκάφους πλοῦ ἢ σκεδίας, ε 253 ἐ. f. Κατ' ἄλλους δὲ αἱ δοκοὶ αἱ ἐπὶ τῶν ὀρθῶν ἱκρίων καὶ σταμίνων ὀριζοντίως προσηλωμένα καὶ ἀποτελοῦσαι τὸ χεῖλος τοῦ σκάφους. (Παράγεται, ὡς εἰκάζουσιν, ἐκ τῆς ρίζης ΕΠΕΚ (δι-ηνεκ-ῆς κ.τ.τ.), ἥτις ὅ ΕΠΕΚ γίνεται, κατὰ μετὰθεσιν γραμμάτων ἀντὶ τοῦ ἐπηνεγκίδες).

ἐΠΗΕΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐπῆν, ἸΘ. ΕΠΕΙΜΙ (εἶμι).

ἐΠΗΕΤΑΝΟΣ, ΟΝ, ἐπ. (ἐκ τῆς ἐπί, ἀεὶ καὶ τοῦ προσχηματισμοῦ τανος ἢ ἐκ τοῦ τείνω), συνεχής, «παντατίνος», αἰωνίως διαρκῶν, ἀένναος, «ἄρδοις» ν 247, «πλυνοί» ζ 86, «γάλα» ἀφθονον, δ 89· ὡσαύτως «στος» σ 360, «κομιδή» θ 233, «λέθητες» Γ. Ἐρμ. 61, «κᾶλα» αὐτόθ. 113 (ἐνθα τὸ ης κατὰ συνίζησιν εἶνε μονοσύλλαβον).—Τὸ οὗδ. ἐΠΗΕΤΑΝΟΣ ὡς ἐπὶρ. πάντοτε, αἰωνίως, η 128· ἀφθόνως, ἐν ἀφθονίᾳ η 99, κ 427. (Πρότερον παρήγετο ἢ λ. ἐκ τοῦ ἔτος καὶ ἡρμηνεύετο· ὁ δι' ὅλου τοῦ ἔτους διαρκῶν, ὁ ἐφ' ὅλον τὸ ἔτος ἐξαρκῶν, ἐπομ. ἀφθονος).

ἐΠΗΙΕΝ, ἸΘ. ΕΠΕΙΜΙ (εἶμι).

ἐΠΗΛΑΘΩΝ καὶ ἐΠΗΛΑΘΩΝ, ἸΘ. ΕΠΕΡΧΟΜΑΙ.

ἐΠΗΛΑΓΙΗ [...], ἢ, ποι. (ἐπέρχομαι, ἐπῆλθον) μαγεία, γοητεία, μαγγανεία, Τ. Ἐρμ. 37, Δῆμ. 228, 230.

ἐΠΗΜΟΙΒΟΣ, ΟΝ, ἐπ. (ἐπὶ, ἀμείβω) ἐναλλασσόμενος, ἐναλλάξ γινόμενος, «ὄχῆς» δύο αὐτῶν συμρόμενοι· ἐκ τῶν ἐκατέρωθεν τῆς θύρας παρασπᾶν κατ' ἀντιθέτους (ἀμοιβαίως) διευ-

ὄνους, κατὰ δὲ τὴν συνάντησιν αὐτῶν καὶ προσ-
αρμογὴν ὑπὸ τῆς κλειδὸς συγκρατούμενοι (Ἰδ.
κλιῖς) M 436. «γίγαντες» πρὸς ἀλλοτρίαν, ἀλ-
λασσύμενοι, ξ 513.

ἐπημία, Ἰδ. ἡμία.

ἐπὶ, κατὰ κράσιν ἐκ τοῦ ἐπεὶ ἂν (ὅπερ
κατὰ διάστασιν κεῖται Z 412· ἀλλὰ μετὰ τὸν
Βέκκιν. πολλὰ γράφεται ἡδὲ ἀντ' αὐτοῦ ἐπεὶ
κε) ἀφ' οὗ, ὅταν. 1) μεθ' ὑποτ. ἀ.) εἰς ἐκ-
φρασιν πράξεως ἐκ περιστάσεων μὲν ἐξαρτωμέ-
νης, ἀλλὰ προσδοκωμένης, A 168, Δ 239 κ. ἄ.
πλχ. β.) εἰς ἐκφρασιν πράξεως ἐν τῇ παρόντι
ἢ μέλλοντι ἐπαναλαμβάνομένης; H 5, λ 492 κ.
ἀ. 2) μετ' εὐκτ. ἀ.) ἐν πλαγαῖς προτάσεων,
ἐν αἷς, ἂν ᾗσαν εὐδοεῖται, θὰ ἔκειτο ἢ ὑποτακτ.
μετὰ τοῦ «ἐπὶ», T 208, Ω 227. β.) εἰς ἐκ-
φρασιν πράξεως ἐν τῇ παρελθόντι ἐπαναλαμβα-
νομένης, δ 222. Ἐν δὲ ταῖς χωρίοις 6 105, τ
450, ω 140 γράφουσιν ὁ Βέκκιν. καὶ οἱ μετ' αὐ-
τὸν ἐκ τοῦ Εὐσταθ. ἐπεὶ.—Ἐν ταῖς περιτάσε-
σιν 1) 6) καὶ 2) 6) δύναται νὰ μεταφρασθῇ διὰ
τοῦ ὁσάκις.

ἐπὶνέον, Ἰδ. ἐπαινέον.

ἐπὶσα, Ἰδ. πῆγνιμι.

ἐπ-ηπία [..], ἐπ., ἐπευφημῶ, ἐπιδοκι-
μάζω, διὰ φωνῶν ὑποστηρίζω, μετὰ δοτ.
Σ 502 †.

ἐπύρατος [..], ὄν, ποι. (ἐπί, ἐράω), ἐπέ-
ρατος, θελκτικός, χαρίεις, μόνον ἐπὶ ἀφύ-
γων, «δαίς» ὀρεκτική, I 228, «εἴματα» θ 366,
«πλοῖσθρον» Σ 512, ἐπὶ τῆς Ἰθάκης δ 606,
«ἄντρον» ν 103.

ἐπύρετος, ὄν (ἐπί, ἐρετμός)· ἀ.) ἀντὶ ἐ-
πιρρήματος ἐπὶ τῆς κώπης, «ῖς τὸ κουπὶ ἢ
ῖς τὰ κουπία» *Οδ. δ 403. β.) κώπας ἐ-
χων, κωπηλατούμενος, «νῆες» πλοῖα μέ
κουπία, δ 559, ε 16 κ. ἄ.

ἐπυρεφύς, ἐπ., ἐπ. (ἐπί, ἐρέφω), κυρ. ἐπιστε-
γάζων· ἐπομ. ὡς στέγη ἐπικρεμάμενος, ἐπι-
κείμενος, «πέτραι» κ 131, μ 59, «κρημνοὶ»
μ 54.

Ἐπύριτος [..], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀφειδάντος ἐξ
Ἀλφιδάντος, ὃν προσεποιήθη ὁ Ὀδυσσεύς ω 306.

ἐπύρια, Ἰδ. ἐπαρῖσις.

ἐπύσαν, Ἰδ. ἐπειμι (εἶμι).

ἐπύτης, ὄτ, ὁ, ἐπ. φρόνιμος, συνετός· (δ-
θεν φιλόνθριπος, φιλόφρων, Ἰδ. ἐπῆτης) *Οδ.
ν 332, σ 128. (Τὴν ἐκ τοῦ ἔπος παραγωγὴν
ἀποδεικνύει ὁ Λόβεκ ἐσφαλμένην· κατὰ δὲ τὸν
Δοιδερλ. παράγεται ἐκ τοῦ ἐπαίω, κυρ. λοιπὸν
σημαίνει· ὅστις καταλαμβάνει, ἐννοεῖ, νοήμων,
Ἰδ. καὶ ἐπῆτης).

ἐπύτιμος [..], ὄν, ἐπ. (ἐπί, ἤτριον) κυρ.
παυραμένος· ὅθεν ἀλλεπάλληλος, ὁ εἰς ἐ-
πάνω εἰς τὸν ἄλλον, συχνός, πυκνός «πυρ-
σοί» *Ιλ. Σ 211, «ὀράγματα ἐπύτιμα πίπτον»
ἐπιπτον ἀλλεπάλληλα, Σ 552, «πολλοὶ καὶ ἐπύ-
τιμοι πίπτονται» T 226.

ἐπύτις, ἴος, ἡ, ἐπ. (ἐπῆτης, ὄπ. ἴος) φιλο-
φροσύνη, φ 306 †.

ἐπί. 1.) Πρόθεσις μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ.
συντασσόμενη καὶ τὸ κατ' ἀρχὰς μὲν σημαί-
νουσα τὴν τε στάσιν ἐπὶ τινος καὶ τὴν πρὸς τὰ
ἐπάνω τινός· κίνησιν· ἔπειτα δὲ κατ' ἐπέκτασιν
ἐσθίμηναι καὶ τὴν ἐν τοῖς περὶ ἢ πλησίον τινός·
πράγματα· διακριθὴν ἢ τὴν πρὸς ταῦτα κίνησιν.

Α.) μετὰ γεν. συντάσσεται. 1) εἰς ἐκφρασιν
στάσεως· ἀ.) ἐπὶ, ἐπάνω, «ἔζεσθαι, καθέζεσθαι,
σθῆναι, κεῖσθαι, ἐρείδεσθαι ἐπὶ τινος» *Ομ. πλχ.
Ἰδ. τὰς λ. Ὀσάτω· «ἐφ' ἵππων, ἐπ' ὀφίων»
ἐφ' ἄρματος, Ω 356, Θ 455, «ἐπ' ἀγροῦ» εἰς
τὴν ἐξωχὴν, εἰς τὰ χωράφια, α 190, «ἐπὶ νεῶν»
Θ 528, «ἐπὶ γῆς» φ 41· τροπ. «ἐπ' εὐνῶν νῆας
ὀρμίζειν» κρατῶ τὰς ναῦς· ἀραγμέναις ἐπὶ τῶν ἀγ-
κυρῶν (μόνον δηλ. καὶ ὄχι δεδεμέναις εἰς τὴν γῆν
διὰ πεισμάτων) Σ 77· ὡσαύτως· «ἐφ' ὕμειων»
καθ' ὑμᾶς αὐτούς, «μέσα σακί» H 495. β.)
πλησίον, παρὰ, ἐπὶ κρατὸς· λιμένος· ἐλατῇ
,,ἐπάνω εἰς· τὸν μυχόν, δηλ. κυρίως· πλησίον
τοῦ μυχοῦ, ν 102, «ἐσθίει ἐπ' ὄγμου» Σ 557,
πρὸλ. X 152. 2) εἰς ἐκφρασιν τῆς κινήσεως ἢ
διευθύνσεως, κυρίως ὁμοῦ τοιαύτης, μεθ' ἣν ἐπ-
ταὶ στάσις, ἐπὶ, ἐπάνω εἰς· βαίνειν (ὄπ. ἴος)
ἐπὶ νηός· ἀναβαίνει, ἐπιβαίνει εἰς τὸ πλοῖον,
«καθίζει ἐπὶ θρόνου, κατατιθέναι ἐπὶ χθονός»
κ. ἀ., Ἰδ. τὰς λ., ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκφρασιν ἀπλῆς
κινήσεως ἢ διευθύνσεως, «προτρέπεσθαι ἐπὶ νηὶν»
τρέπομαι πρὸς τὰ πλοῖα, E 700, «παπτήνας
ἐφ' ὀμίλου» A 546. 3) χρονικῶς· εἰς ἐκφρασιν
τοῦ συγχρόνου, «εἰς τὸν καιρὸν», «ἐπὶ προ-
τέρων ἀνθρώπων» E 637, «ἐπ' εἰρήνης» ἐν εἰ-
ρήνῃ, ἐν καιρῷ εἰρήνης, B 797, I 403.

Β.) μετὰ δοτ. 1) εἰς ἐκφρασιν στάσεως καὶ
μάλιστα· ἀ.) ἐπὶ (τινος), ἐπάνω, «ἔζειν, ἔζε-
σθαι, ἥσθαι ἐπὶ δίερφ», Ἰδ. τὰς λ. «ἐπὶ χθονί»
A 88, α 196, «καίειν ἐπὶ βωμῷ» Θ 240. β.)
πλησίον (τινός), παρὰ (τινι)· «νέμεσθαι ἐπὶ
κρήνῃ» ν 408, «ἐπ' ἐσχάρῃ ἥσθαι» η 460·
«παῖς οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ» λ 448, πρὸλ. Z 400
κ. ἀ. γ.) τοπικὴν σημ. ἔχει ἡ πρόθεσις καὶ
ἐν ταῖς ἐξῆς φράσεσιν· «οὐ γὰρ οὖρον κατέλειπον
ἐπὶ κτεάτεσιν» «φύλακα ἐπάνω εἰς τὰ κτη-
ματα» α 89· πρὸλ. «οἶόν ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέ-
σθαι» E 154, «ποιμαίνει ἐπ' ὄεσσι» εἶνε ποι-
μὴν ἐπάνω εἰς τὰ πρόβατα, Z 25, A 106, «ση-
μαίνει ἐπὶ ὀμωσίν» νὰ ἔχη ἐξουσίαν ἐπάνω
εἰς τὰς ὑπηρετρίδας, χ 427· καὶ ἔτι καταφανέ-
στερον ἐν ταῖς ἐξῆς· «βουσίην ἐπ' ἀλλοτρίῃσι κα-
θήμενος ἐπάνω εἰς ἄλλ. βοῦς, ὡς
ποιμὴν δηλ., υ 221, πρὸλ. «ὅς μ' ἐπὶ βουσίην εἶ-
σεν» υ 209. Μεταφορικῶς τίθεται εἰς ἐκφρασιν
τῆς καταστάσεως ἢ ἐνεργείας, ἐν ἣ τις εὐρίσκει-
ται ἢ ἀσχυλεῖται, «περὶ μὲν σε τίω ἡμῶν ἐνὶ
πολεμῷ ἢδ' ἀλλοίφω ἐπὶ ἔργῳ» Δ 258, πρὸλ.
475, π 111· «οὐ γὰρ ἐπὶ ψεύδεσσι Ζεὺς ἔσσει·
ἀρωγός», «ἐπάνω εἰς τὰ ψεύματα» Δ 235· γῆ-

ρας καὶ θάνατος, τὰ ε' ἐπ' ἀνθρώποις πέλον-
ται· τὰ ὅποια, εἶνε εἰς τὸ κεφάλι (μας) τῶν
ἀνθρώπων,· τούτους ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ἐγ-
κεῖνται, v 60. (||. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἡ παροιμιώ-
δης φράσις· ἀλλὰ μὲν αὖθ' ἐπὶ αὐτοῖς καθήμε-
νος· μένε εἰδὼ καὶ, καθήσεται ὅσα ταῦτά σου·
6 369, ἴδ. εἰς). 2) συχνότερον τίθεται ἐπὶ
κινήσεως· καὶ μάλιστα τοιαύτης, μεθ' ἣν ἐπεται
στάσις· ἐπ' ἄνω εἰς, οἷον «κάππεσεν ἐπὶ γαίῃ»
ἐπεσον ἐπάνω εἰς τὴν γῆν (καὶ ἔμεινε κατὰ γῆς),
«θεῖναι ἐπὶ γούνασι, ἀποθέσθαι, καταθέσθαι ἐπὶ
γυθίῳ» καὶ μετ' ἄλλων ῥημάτων, ἅπερ ἴδ. καθ'
ἕκαστον μετὰ γεν. καὶ δοτ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνε-
ργείας· «ἦα ἐπ' ἡλείρου ἔρυσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμά-
θους» Α 485 ἔξ.· ἐπὶ δὲ εἰς ἔκφρασιν διευθύνσεως
καὶ μάλιστα ἐχθροῦ, ἐναντίον, κατὰ, κατ-
επάνω τινός, «ἴσις ἐπάνω», οἷον «ἰθύνειν,
ἔχειν ἵππους ἐπὶ τινι, ἰθύνειν ὅστων, ἵνατι βέλος
ἐπὶ τινι, ἵνατι ἐπὶ τινι» καὶ μετ' ἄλλων ῥημ.,
ἅπερ ἴδ. καθ' ἕκαστον ὅθεν 6'. εἰς ἔκφρασιν
στενῆς προσεγγίσεως, «ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπὶ δι-
νήντην» ἐπάνω εἰς τὸν ποταμόν, εἰς τὰς ὄχθας του
δελ., Θ 490· «ἦλθεν ἐπὶ Κρήτεσσιν» προσῆλθεν
εἰς τοὺς Κρήτας Δ 251· γ'. εἰς ἔκφρασιν τῆς
σχέσεως τῆς μεταξὺ πράξεως τίνος καὶ ἀντικει-
μένου, οἷον «δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῃ ἔσσει»
πρὸς ἄλλον, T 184· «ἐπὶ τινι ἀεθλεύειν, ἀεθλα
κατατεῖναι» πρὸς τιμὴν τίνος ἀγωνοθετῶ Ψ
274, ω 94· «βοῦς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν Ἀχιλ-
λεὺς» Ψ 776· (||. ἂν καὶ ἐν τοῖς τελευταίοις
γεωρίοις δύναται καὶ τοπικῶς νὰ ἐρμηνεύσῃ ἡ
Ἐπί). δ'. εἰς ἔκφρασιν προαίτης, ἐπισωρεύ-
σεως «ὄγγην ἐπ' ὄγγην» ἡ 120, «ἐφ' ἑλκεῖ ἔλ-
κος ἀρέσθαι» Ξ 430, «ἄλλα πολλὰ παρίσχομεν
ἐπὶ τῇσι» πρὸς ταύτας, ἐκτὸς τούτων, I 639,
πρόβλ. γ 112, γ 264· «ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴ-
δει» πρὸς τῇ καλλονῇ ἦτο ταχὺς εἰς τὸ τρέχειν,
ρ 308· ὅθεν «οὐ γὰρ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλ-
λο» ἐκτὸς τῆς γαστροῦ, παρὰ τὴν γαστέρα δὲν
υπάρχει ἀναισχυντότερον ἄλλο, ἡ 216· ε'. εἰς
ἔκφρασιν ἀκολουθίας, διαδοχῆς, μετὰ (τινα),
«ἐπὶ τῷδε ἀνέστη» μετὰ τούτων ἀνέστη, Η 463.
3) μεταφ. α.) εἰς ἔκφρασιν ἀφορμῆς ἢ αἰ-
τίου, οἷον «γέλῃν (ὅπ. ἴδ.) ἐπὶ τινι» Β 270·
«ἐπὶ τινι πολλὰ πάσχειν» ἕνεκα, χάριν τινός, I
492· ὡσαύτως «μογεῖν ἐπὶ τινι» Δ 462· «πο-
λύ· ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ» Κ 485· 6') εἰς ἔκ-
φρασιν τῆς ἀνταμιώσεως, «ἔργον τελέσαι δώρῳ ἐπὶ
μεγάλῳ» Κ 304, πρόβλ. Φ 345, Υ. Δῆμ. 172,
«ἐπὶ δώροισι» I 602 (ἔνθα Βέκκερ, Φαίσις καὶ
Βαυμλ. γράφουσιν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον· ἐπὶ δώ-
ρων, ὅπερ ἐρμηνεύουσιν· ἐν ὅσῳ ἀκόμη ὑπάρ-
χουσι, προσφέρονται δώρα, ὡς ἀντίθετον τοῦ ἐν
γ. 604 «ἄτερ δώρων»· ὁ δὲ Διονύσιος διατηρεῖ
τὴν δοτ.). γ'. εἰς ἔκφρασιν τοῦ σκοποῦ, πρὸς
τι, «διὰ τὶ» οὐκ ἐπὶ χάριτι Ν 404, «ἐπ'
ἀρωγῇ» Ψ 574, «γαστέρα· ἐπὶ δόρπῳ καθε-
μέθα» τὰς ἐφυλάτμεν διὰ τὸ δεῖπνον, σ 44.

δ) εἰς ἐνδείξιν χρόνου καὶ μάλιστα δια-
κείας χρονικῆς, «ἐπὶ ἡματι» ἐπὶ μίαν ἡμέραν,
T 229, ἡ· μίαν ἡμέραν, ἡμέραν τινά, Κ 48, 6
284· ἀλλὰ μ 405 καὶ ε 405 σημ. τὸ «καθ'
(ἀκρόστην) ἡμέραν»· «ἐπ' ἡματι τῷδε» κατὰ ταύ-
την τὴν ἡμέραν, N 234· «ἐπὶ νυκτί» διὰ νυκτός,
τὴν νύκτα, ἐν ὅσῳ εἶνε ὡς, Θ 529.

Γ'.) μετ' αἰτ. 1) τοπικῶς· εἰς ἔκφρασιν κη-
νήσεως ἢ διευθύνσεως καὶ ἰδίως· α.) κινήσεως
πρὸς τὰ ἐπάνω, «βαίνειν ἐπὶ τι» ἀναβαίνειν, Z
386, M 375· «ἐπὶ θρόνον ἔζεσθαι» Θ 442·
«ἡμεραν ἐπ' ἀπῆλθον» ἐσκήκασαν ἐπάνω εἰς, Ω
590 κ. α. 6'.) ἐν γένει πρὸς τὴν τέραμα ἢ πρὸς
τινα ὅρον, πρὸς, εἰς «ἔρχεσθαι, ἰκνεσθαι, ἀ-
γειν κτλ. ἐπὶ τι» Ὅμ. πλγ·· ἐπὶ δὲ ἡ· «ἐπὶ τινα»,
οἷον «βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδῃ» Β 18, Κ 18 κ. α.
Μεταφ. «ἐπὶ ἔργα τρέπεσθαι, ἵνατι» Γ 422, 6
427. Τὴν διευθύνσιν σημ. ἐν ταῖς φράσεσιν «ἐπὶ
δεῖναι, ἐπ' ἀριστερά» ἴδ. τὰς λ., ἴδως· δὲ τὸ τέραμα
μέχρι (τινός), «ἔως εἰς» ἐν ταῖς εἰρη· «ἐπὶ
παίρατ' ἀέθλων ἔρχεσθαι» Ψ 248, «ἐπὶ ἡμῖν»
μέχρι τοῦ ἡμῖνος v 114, «ὅσον ἐπὶ, τόσον ἐπὶ»
ἐφ' ὅσον ἡ μέχρις ὅσου, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ μέχρι
τοσοῦτου, Γ 12, ε 251. Ἰδίως δὲ γ'.) ἐχθρο-
κὴν κίνησιν, ἐναντίον, κατὰ, κατεπάνω, «ἴ-
σια ἐπάνω» (τινός) «ἐπὶ τὰς νῆας ἵνατι» Ν
404, «δρυνεσθαι ἐπὶ τινα» Δ 590, «ἔωσαν ἐπὶ
τείχεσσι» Μ 443 κ. α. δ'.) σημ. τοπικὴν ἔκτα-
σιν, ἢ κίνησιν ἐπὶ τινος ἐπιφανείας, «πλέειν, πα-
ράν, φεύγειν ἐπὶ πόντον» Η 88, Β 459, 613,
α 183 κ. α. «ἔμεν ἐπ' ἀπείρου γαίαν» ο 79,
πρόβλ. δ 516· «σεύατ' ἐπὶ κῆμα» ε 54· ὡσαύ-
τως καὶ ἐπὶ τοῦ μέτρου τῆς ἐκτάσεως· «ἐπ' ἐν-
νέα καίτοι πέλεθρα» ἔκειτο ἐπ' ἐκτάσεως ἐννέα
πλήθρων, ἢ κατεῖχεν ἐνν. πλήθρων ἔκτασιν, λ
577, «ἐπὶ πολλὸν ἐλάσσεται» ἐπὶ μεγάλῃς ἐκ-
τάσεως (ἢ ἀποστάσεως ἀπὸ τοῦ τέρματος) κά-
μνει τὸν ἐλιγμόν, Ψ 320, «ὅσα τε γαίαν ἐπι-
πλεῖ τε καὶ ἔρπει» ὅσα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς
γῆς (καθ' ὅλην τὴν ἐπιφ. τῆς γῆς) ἀναπνεύσει
καὶ ἔρπουσι, Ρ 447, πρόβλ. Β 763, σ 430 κ. α.
Ἐνταῦθα ἴσως ἀνήκει καὶ ἡ φρ. «ἐπὶ μάστακα
πιέζειν, ἐλεῖν» πιέζω, πιάνω τὸ στόμα καθ' ὅλην
αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν, δ 287, ψ 76· μεταφ. «πάν-
τα· ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο» καθ' ὅλην τὴν ἔκ-
τασιν τῶν ἀνθρώπων, μεταξὺ πάντων τῶν ἀνθρ.
Ω 535. 2) χρονικῶς· εἰς ἐνδείξιν χρονικοῦ
τινός διαστήματος καὶ ἐπομ. χρονικοῦ τινός τέρ-
ματος· «μένειν ἐπὶ χρόνον» ἐπὶ τινα χρόνον, Β
299, ε 193· «παννύχιον εἶδεν ἐπ' ἡῷ καὶ μέ-
σον ἡμαρ» δι' ὅλης τῆς νυκτός μέχρι τῆς ἡῶς
ἢ μεσημβρίας, ἡ 288, ἢ μετ' ἐπιρ. «ἐπὶ δηνόν»
ἐπὶ πολὺ. 3) μεταφ. α.) εἰς ἔκφρασιν τοῦ σκο-
ποῦ, πρὸς τι, «διὰ τὶ» «ἀναστῆναι ἐπὶ δόρ-
πον» ἵνα δειπνήσῃ, μ 439· «ἐπὶ βουν ἵτω» ἔξ
ὑπάρχει διὰ ἕνα βόδι, ἵνα λάβῃ βοῦν, γ 421·
«στέλλειν ἐπ' ἀγγελίαν» ἴδ. ἀγγελίην· σπανιώτε-
ρον ἐπὶ προσώπων, «ἐπ' Ὀδυσῆα ἵνατι» ε 449.

«ἄριστοι πάσαν ἐπ' ἰδὸν ἔστε» εἶθε ἄριστοι πρὸς πᾶσαν ἐπιχειρήσιν Z 79, δ 434. δ.) εἰς ἐκφρασιν τῆς συμφωνίας, κατὰ (τι) «ἐπὶ στάθμῃ» κατὰ τὴν στάθμην, ε 245, «ἐπὶ ἴσῃ» κατ' ἴσῃ, εἰς ἴσου, M 436.

Π.) Ὡς ἐπὶ ῥῆμα πολλάκις παρ' Ὁμ. κεῖται μετὰ τὴν σημ. ἐπ' ἄνω, πλησίον, προσέτι κτλ. E 705, Σ 529, γ 161, 285. πολλάκις ὅμως πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς εἰς τὸ ῥῆμα ἀνήκουσα κατὰ τμήσιν, ἐνίοτε κατ' ἀναστροφὴν καὶ κατόπιν αὐτοῦ τεθεμένη «ἤλουθ' ἐπὶ ψυχῇ» ω 20, ἴδε ἐπὶ 1). Ἐπὶ. εἶνα ἐν τῷ «ἤλθι δ' ἐπὶ» λ 90, 387, 467.

III.) Συντιθεμένη μετὰ ῥήματος ἔχει ὅλας αὐτῆς τὰς τοπικὰς σημ. τὰς ἐν συντάξει, ἐνίοτε δὲ σημαίνει καὶ ἀκολουθίαν ἐν χρόνῳ, ἐπίτασιν καὶ μάλιστα διευθύνσιν τῆς ἐνεργείας εἰς τι ἀντικείμενον, οἷον ἐδραμον=ἀπλῶς ἐτρέξα, ἐπέδραμον τινι=δρομαῖος ἐπὶ τὸν τινι κ. ἀ. [Τὸ ε βραχύ, ἀλλ' ἐνίοτε ἐν ἄρσει ἐκτείνεται. A 515, X 425 κ. ἀ.].

ἐπὶ. 1) κατ' ἀναστροφὴν ἀντὶ τῆς Ἐπὶ, ὅταν ἐπιστάσῃται εἰς πτωχικόν, K 304, P 447, Σ 304 κ. ἀ. πλγ. ἴδ. ἐπὶ II.) 2) ἀντὶ τοῦ ἐπεσσι (ἴδ. ἐνεμῖ), ὑπάρχει (ἐν τῇ ἀναφερομένῃ περιστάσει) ξ 92. ὡσαύτως καὶ μ 209 «οὐ μὲν δὴ τὸδε μείζον ἐπὶ κακόν» ὑπάρχει, εἶνα ἀπλῶς (ἐνθα ὅμως ἡ συνάφεια τῶν ἐννοῶν συνιστᾷ τὴν τοῦ Ἄρεος εἰκασίαν ἐπει ἀντὶ τοῦ ἐπεισιν=ὅθ' ἐπέλθῃ· ὁ δὲ Ἄρεϊς κατ' ἀρχαίας μαρτυρίας γράφει ἐπει=καταδιώκει) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ ὅσ. A 515, λ 367. «ἐπὶ τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος» ἐπικρέμαται καὶ εἰς ἐμέ, ἔχω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ κεφάλι μου, Φ 410. μετ' ἀπρφ. «οὐ γὰρ ἐπ' ἀνήρ—ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι» δὲν ὑπάρχει—ἴνα κτλ. ε 58.

ἐπιβάλλω, ποι. καὶ ἰδίως ἐπ., ἀόρ. ἀ. ἐπὶ ἡλὰ ἐπιπέμπω, στέλλω πρὸς τινα ἢ κατὰ τινα «εὐρον» ο 475, «Κῆρας τινι» ε 316, «δεσπρόν» ἐπιθέτω ἢ «δένω κόμπον» θ 443, «γείρας τινι» ἀπλῶν τὰς χεῖρας πρὸς τινα, ι 288, «ἐπὶ ἡλὸν τὰδε ἔργα» ἐπὶ ἡγεῖται, «ἔφερε ἔς τὸ κεφάλι μακ'» ταῦτα τὰ ἔργα, Ὅδ. χ 49 (πλὴν ἐνταῦθα, πανταχὺ ἐν τμ.).

ἐπιλάμμενος, ἴδ. ἐφάλασσαι.

ἐπιπλάττω, ἴδ. ἐφαναλάνω.

ἐπιπλάττω [π.], ποι. ἀ.) ἐπιφωνῶ, «φωτίζω ἐπ' ἄνω εἰς τὴν», ἐπαλαλάζω, H 403, N 835. β.) ἐν γένει φωτίζω, κραυγάζω, ὦλ. E 860, Σ 448. (Μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτατ. εὐρίσκεται).

ἐπιπλάττω, τό (ἐπιβαίνω) κυρ. ἢ ὑπὸ τῶν ἐπιπλάτων διὰ τὴν ἐπίβασιν διδομένη ἀμοιβή, ναυλοσ, ο 449.

ἐπιπλάττω, μέλ. ἐπιθήσω, ἀόρ. ἀ. ἐπέθησα, ἀόρ. β'. ἐπέθη, ἀπρφ. ἐπ. ἐπιθήμεναι, μέσ. μέλ. ἐπιθήσομαι (τὸ δὲ «ἐπιθήσόμενον» τοῦ E 46, H 343 θεωρεῖται ὡς Κλάσεν ὡς ἀόρ.) μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐπιθήσασθην (ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς ἐπ. σχηματι-

σμοῖς ἐπιθήσεται καὶ πρυστ. ἐπιθήσεται). 4) ἀμετάβ. πατῶ, «πατῶ ἔς τὰ πόδια» μ 434, πρδλ. E 666. συνθ. πατῶ ἐπ' ἄνω, ἀναβαίνω, ἐπιβαίνω. ἀ.) μετὰ γεν. «ἔππων, διφρουν» εἰς τὴν ἀμαζαν, E 46, O 44, «πύργων, ναῶν» θ 465, 512, «κροσσῶν» M 444, «γαίης» μ 282 κ. ἀ. μεταφ. ἐπὶ νεκροῦ «ἐπὶ πυρῆς» τιθεμαι ἐπὶ τῆς πορᾶς, Δ 99. β.) ὑπάγω, ἐρχομαι, φθάνω [ἀφικνοῦμαι] εἰς, μετὰ γεν. «πόλλης» Π 396, ξ 229, «γαίης» ι 83 κ. ἀ. μετ' αἰτ. «Περὶν ἐπιθήσα» ἀφ' οὗ ἐπάτησεν εἰς τὴν Π. (κατ' ἄλλου; δὲ: ὑπερβάσα τὴν Π.) Σ 226, ε 50. πολλάκις μεταφ. ἐπὶ καταστάσεων «ἀναδείξει; ἐπέδωσαν» ἤλθον, ἢ ἐφθασαν εἰς ἀναδείξαν χ 424, «εὐφροσύνης» φ 52, «τέχνης» ἀρχίζω, δοκιμάζω, Ὑ. Ἐρμ. 466, 465, «ὁδῆς» ἀρχομαι τῆς τελετῆς (ἱεροπραξίας), Ὑ. Ἐρμ. 473, Δῆμ. 211. γ.) ἐχθροῦς ἐπέρχομαι Π 69. 2) μεταβατ. (μόνον ἐν τῷ ἐνεργ. μέλ. κατ' ἀόρ. ἀ.) ἐπιβιβάζω, ἀναβιβάζω, «τινὰ ἔππων» O 129, «πολλοὺς πυρῆς» I 546, «τινὰ πύργους» φέρω εἰς τὴν πατρίδα, η 223. Μεταφ. «εὐχλείης, σωφροσύνης» φέρω εἰς εὐχλείαν, σωφροσύνην, θ 285, φ 43, «τέχνης» τινὰ Ὑ. Ἐρμ. 466 (ἐνθα τὸ «ἐπιθήσομαι» ἐκλαμβάνεται ὡς ἐνεργ., ἀλλ' ἴδ. πᾶς ὁρὸς παρατηρήσεις τοῦ Βασουμ., ὅστις νοθεύει μᾶλλον τὸ «βουλεύω» τοῦ ἐπομ. στίχου).

ἐπιβάλλω, ἀόρ. β'. ἐνεργ. ἐπέβαλον, μέσ. ἀόρ. β'. ἐπεβαλόμεν. 1) Ἐνεργ. ἀ.) μεταβ. βάλω ἢ ῥίπτω ἐπ' ἄνω, ἐπιβάλλω, «ῥίξην» Δ 846 (ἐν τμ.) «τρίχας» O 435, «τί τινι» ψ 435 κ. ἀ. «ἐμάσθην» (δηλ. ἔπποις) ἐπεβάλλω εἰς τοὺς ἔππους τὴν μαστίγα, μαστίγω, ξ 320. β.) ἀρετάδ. προσεγγίζω, πλησιάζω, «ἡ δὲ Φεά; ἐπέβαλλε ἡ ναὺς προσήγγιζε, ο 297, Ὑ. Ἀπ. 427. 2) Μέσ. ἀ.) «ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο» ἐβρίψαν ἐπ' ἄνω (εἰς τὴν περιουσίαν) κλήρους μεταξὺ τῶν, ξ 209. β.) ῥίπτω ἐμαυτὸν ἐπ' ἄνω, «ῥίπτομαι, πίπτω», τρέπομαι, μετὰ γεν. «ἐνάρων ἐπιβάλλομαι» πίπτω (ἐπ' ἄνω) εἰς τὰ λάφυρα, τρέπομαι ἐπὶ τὰ λάφ. Z 68.

ἐπιβάλλω, ποι.=ἐπιβαίνω 2), «κακῶν ἐπιδοσόμενος οἷας Ἀχαιῶν» νὰ φέρῃς, νὰ ἐμδύλλῃς τοὺς Ἀχ. εἰς δυστοχίας B 234 f.

ἐπιβήμεναι, ἴδ. ἐπιβαίνο.

ἐπιβήτωρ, ὄρεσ, ὁ, ἐπ. (ἐπιβαίνω) ἀ.) ἐπιβάτης, ἀναβάτης «ἔππων» Ὅδ. σ 263. β.) ἀναβάτης, ὄχευτης, «κάπρος συὸν ἐπιβήτωρ» ὅστις ἀναβαίνει (ὄχεύει, «βατεύει») τὰς σὺς, χ 434, φ 278.

ἐπιβόαις, ἦτος, ὁ (ἐπιβάλλω) κυρ. πᾶν ὅ, τι ἐπιβάλλεται, «ὃ σῶρτη» Ω 453 f, H. κατὰ τὸν Σχολ. «μοχλὸς ὁ ἐπιβάλλόμενος (ἐνν. ταῖς θύραις) ἀπὸ τοίχου εἰς τοίχον».

ἐπιβόαις, μόνον κατὰ μέσ. μέλ. ἐπιβόσομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐπιβήσομαι. Τὸ μέσ. ἐπικα-

λοῦμαι (εἰς βοτῆειαν) • θεοῦς • K 463, α 378, 6 143.

ἐπι-βόσχομαι, βόσκω ἐπὶ τινος, τρέφομαι, «πράσσει» Βατρ. 54.

ἐπι-βουκόλος, ὁ, ἐπ., βουκόλος (κυρ. ὁ ἐπὶ τῶν βοῶν ἐπιστατῶν βουκόλος), πάντοτε ἐν τῇ σρ. «βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ» *Οδ. γ 422, υ 235 κ. α.

ἐπι-βρέμω, ποι. αὐξάνω τὸν κρότον, ἰδ. τὸν πρισμόν τινος, ἢ μετὰ κρότου, ἰδ. πρισμοῦ ἐπιτείνω, «τὸ (πῦρ) ἢ ἐπιβρέμει τὸ ἀνέμοιο», P 739 f. (|| Ταύτην τὴν ἡμετέραν ἐρμηνείαν νομιζομεν ὀρθοτέραν ἀντὶ τῆς συνήθους ἀροτῶ ἢ πρίζω ἐπάνω εἰς (τὸ πῦρ) διότι ἢ πρόθεσις, ὡς γνωστόν, δύνανται νὰ καταστήσῃ μεταβατικὸν τὸ ἀμετάβατον βρέμω).

ἐπι-βρίση [-.-], ἀόρ. ἀ. ἐπιβρίσα, ἐπιβαρύνω, πίπτω μὲ ὄλον μου τὸ βάρος ἐπάνω, «ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος» E 91, M 286. Μεταφ. βαρὺς ἐπιπίπτω, βαρὺς ἐπέρχομαι, «μή ποτ' ἐπιβρίση πόλεμος» H 343, M 414 ἐπὶ καλοῦ «ὅπποτε Διὸς ὦραι ἐπιβρίσειαν ὑπερθεῖν» ὅποταν αἱ ὦραι τοῦ Δ. βριθούσαι (καρπῶν δηλ.) ἤθελον ἐπικαθίσθῃ ἢ ἤθελον ἐπέλθῃ, υ 344.

ἐπιβρομέω, ἰδ. ἐπιβόλῃ.

ἐπι-βύττω, ορος, ὁ, ἐπ. ποιμὴν ἐπάνω εἰς, «μήλων» ποιμὴν ἐπάνω εἰς τὰ πρόβατα, υ 222 f. Πρβλ. ἐπιβοτκόλος.

ἐπι-βουπῆν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐπιδουπέω, ἐπιβροντῶ, ὃ ἐ. ἄνωθεν ἢ ἐπὶ τῆς ἀναφερομένης περιστάσεως βροντῶ, «ἐπὶ δ' ἐξουπῆσαν Ἀθηναίη καὶ Ἥρη» A 45 f.

ἐπι-βίγνομαι, 1) ἐπέρχομαι ὃ ἐ. ἔρχομαι κατόπιν, ἐπὶ χρόνου, «ἔαρσ-ᾠρη» Z 148, (|| ἔνθα ἀρχαιότερον ἐγράφετο «ἔαρσ» δ' ἐπιγίγνεται ᾠρη» γεννῶνται πάλιν τὴν ἀνοίην (τὰ φύλλα)).

2) ἐφικνούμαι, φθάνω, «ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἔρωθ' γίγνεται» ὅσον φθάνει τοῦ δουρτος ἡ ὁρμή, *Ιλ. O 338.

ἐπι-βίγνσκε, ἀόρ. β'. ἐπέγνων, γ'. ἐν. τῆς ὑποτ. ἐπιγνώ, ω 217, γ'. πληθ. τῆς ὑποτ. ἐπιγνώσσι ἀντὶ τοῦ ἐπιγνώσι, γ'. ἐν. τῆς εὐκτ. ἐπιγνοίη, γνωρίζω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, *Οδ. σ 30, ἀναγνωρίζω τινά, ω 217.

*ἐπιγναμπτός, ἢ, ὅκ, ἐπικαμπής, κυρτός, μόνον *Γ. Ἀφρ. 87 (ἐνθα ὁ Βασίλειος ἐξ ἰδίας αὐτοῦ εἰκασίας ἐξέδωκεν ὀρθῶς ἐύγν.). *Ἐκ τοῦ

ἐπι-γνάμπω, ἀόρ. ἐπέγναμψα, κάμπτω, λαγύζω, Φ 178. Μεταφ. κάμπτω, μεταπειθῶ, γυρίζω ἢ γυρίζω τὰ μυαλά (τινός) «ἐπέγναμψε πάντας Ἥρη» B 14, «νόον ἐθελῶν» I 514, «κῆρ» δαμάζω, πιέζω τὴν καρδίαν, *Ιλ. A 569.

ἐπιγνοίη, -γνώη, -γνώει, ἰδ. ἐπιβίγνσκε. ἐπιγνοίης, ἴδου, ἢ (ἐπὶ γόνυ) τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος σεσαρκωμένον μέρος τοῦ σκέλους, μηρίαν, «μερί», *Οδ. σ 74 «μεγάλῃ ἐπιγνοίᾳ

ἔειπε» ὃ δ' ἔκαμνε χονδρά μῆρσιν (τόσον καλά ὃ δ' ἐτρέφετο), ρ 225.

ἐπιγράδω, ἐπὶ ἐπὶ, ἐπιπολαίως, «ἔου-γρανιστὰ ἢ ἐυστά», ὅσον «ἐπιγράδω βάλς πῆχυν» = ἀκρότατον ἐπέγραψε, ὀλίγον ἐπάνω τὸν ἐξουγράνισε, τὸν ἐξέγαρεν, «ἐχάραξε», Φ 166 f. *Ἐκ τοῦ

ἐπι-γράφω [-.-], ἀόρ. ἐπέγραφα, ἀ.) ἐπάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τινός) «ἔουγρανίζω, χαράζω», «γράω» Δ 139, N 553 μετὰ ὅω αἰτ. «τινὰ ταρσόν» τὴν πτέρναν τινός, Λ 388, γ 280 ὅθεν β'). «ἐπιγράφω κλέρον» ἐπιχαράσσω, ἥτοι διὰ διαφόρων χαραγμάτων σημειώνω, (ὡς τὸ ἐν ς. 175 «σημαίνομαι») H 187.

*ἐπι-δαίνομαι, ἀποθ., ἀπονέμω, «ὄρκον» δίδω προτέτι καὶ ὄρκον, *Γ. Ἐρμ. 383.

*ἐπιδάγρω, ἢ, πῶλες τῆς Ἀργολίδος παρὰ τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, ἔχουσα περιόχοντον ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τὰ ὄν, «τὰ Πίδαυρα», B 551.

ἐπιδάδω, ἰδ. ἐπιτρέχω.

ἐπιδέξις, ὄν (ἐπὶ δεξιός), κυρ. ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ, μόνον ἐν τῷ οὐδ. πληθ. ἐπιδέξια, ὡς ἐπὶ. «ὄρνυθ' ἐξείης ἐπιδέξια» ἐγέρθητε κατὰ σειρὰν πρὸς τὰ δεξιὰ, τουτέστιν ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ παρὰ τὸν κρατῆρα εἰς τὴν ἐντιμον θέσιν καθήμενου καὶ τῶν ἄλλων ἐφεξῆς πρὸς τὰ δεξιὰ ἐπομένων, φ 141. Αὕτη ἡ διεύθυνσις θέμε-ρεῖτο αἰσά, ἰδ. δεξιός. ὅθεν «ἀστράπτων ἐπιδέξια» (ὡς σημειον ἐπιδουκμασίας ἢ εὐτυχίας) B 353.

ἐπιδεύης, ἐξ, ἐπ. καὶ ἴων. ἀντὶ τοῦ ἐπιδεξί-ἀ.) ἄμοιρος, ἐστερημένος, μετὰ γεν. «δατός εἴσης οὐκ ἐπιδεύεις» (ἐξυπακ. ἐσμέν) «δὲν μὰς λείπει» I 225, «κρείων» M 299 κ. α. «ἄλλης λῶδης οὐκ ἐπιδεύεις» (ἐξυπ. ἐστέ) ἄλλη ἀτιμία δὲν σὰς λείπει, ὃ ἐ. πᾶσαν ἀτιμίαν ἐπράττει εἰς ἐμέ, N 622 ἀπολελ. «ὅς κ' ἐπιδεύης» (ἐ. υπ. ἢ) ἐνδεής, πτωχός, E 481 β'). ὑποδεής, ὑποδεέστερος, κατώτερος, μετὰ γεν. «βίης» ὡς πρὸς τὴν δύναμιν, φ 185 μετὰ ὅω γενικ. «βίης ἐπιδεύεις» εἰμὲν Ὀδυσσεύς αἰμαθα ὡς πρὸς τὴν δύναμιν κατώτερος τοῦ Ὀδῦς. φ 253, ἀπολελ., ω 174.—Τὸ οὐδέτ. ὡς ἐπὶ. «ἐπιδεύεις ἔχω δίκης» ἐνδεῶς ἔχω, στεροῦμαι δικαιοσύνης, T 180. *Ἐκ τοῦ

ἐπι-δεύομαι, ἀποθ., ποι., ἀντὶ τοῦ ἐπιδέομαι ἀ.) ἀμοιρῶν, στεροῦμαι, μετὰ γεν. «χρυσὸς» B 229, Σ 77 «τούτων» σ 371 β'). ὑπολείπομαι, ἐλαττωματικὸν εἶμαι ὑποδεέστερος, κατώτερος, μετὰ γεν. πράγματος «μάχης» ἐν τῇ μάχῃ ἢ κατὰ τὴν μάχην, W 670, μετὰ γεν. προσωπ. «πολλὸν κείνων ἐπιδεύσαι» E 636 μετὰ ὅω γενικ. «μάχης Ἀχαιῶν» Ω 383. (|| Ἡ λ. αὕτη περιεσώθη μόνον κατὰ μετοχὴν ὡς οὐσιαστικὸν παρὰ Ψαρινοῦς, οἵτινες λέγουσι «τὰ πιδεγόμενα» = τὰ (πρὸς τι) χρεωδῆ, ὅσα τὰ πρὸς τὸ κινήγιον, τὴν ἀλίσταν κ.τ.τ. Εἶνε δὲ φανερόν ὅτι τὰ «πιδε-

γούμενα" εἶνε αὐτὸ τὸ ἐπιθευόμενα κατ' ἀλλοίαν προφορὰν τοῦ F καὶ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ου, οἷαν καὶ ἐν ἄλλαις μετοχαῖς παρατηρούμεν: χρειαζόμενος, χαρούμενος, γραμματιζόμενος. Κατὰ δὲ τὴν σημ. εἶνε „τὰ ἐπιθευόμενα: ὧν ἐπιθεύεται τις, ὃ ἐ. χρειάζεται, ταῦτόν λοιπὸν τῆ: χρειάζομενα).

ΕΠΙ-ΔΗΜΕΥΑ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐπιδημέω, ἐπιδημῶ, διατρίβω ἐν τῇ δῆμῳ, ἐν τῇ πατρίδι, π 28 f.

ΕΠΙΔΗΜΙΟΣ, ΟΝ (ἐπί, δῆμος), ἐνδημιος, ἐγχώριος, ἐντόπιος, ἀρπακτῆρες. Ω 262. «πόλεμος» ἐμφύλιος, I 64. «ἐπιδημιός: εἰμι» εἰμαι ἐν τῇ πατρίδι, α 194, 233.

ΕΠΙΔΑΙΔΑΜΙ, μέλ. ἐπιδύσω. ἀορ. ἐπιδύκα· ἀορ. β'. ἀπαρρ. ἐπιδύουαι. 1) Ἐνεργ. δίδω προσέτι, Ψ 559· δίδω (ἐπάνω εἰς, ἡ ὁμοῦ μὲ τὴν θυγατέρα) προϊκα, «θυγατρί μελίκ» I 448 (ἐν τμ.), 289 (ἐν τμ.), 290. 2) Μέσ. α.) «θεύρο θεοῦ: ἐπιδύμεθα» ἄς δώσωμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς, ἄς ἐπικαλεσθώμεν τοὺς θεοὺς, κατὰ τὸν Σχολ. «ἐαυτοὶς μάρτυρας ἢ ἐπόπτας ποιήσωμεν, ἢ ἐπικρατούμεθα» (πρὸς. σ. 255), X 254. Ἄλλοι δὲ ἀνάγουσι τὸν σχηματισμὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ ἐπιδύον καὶ ἐρμηνεύουσιν: ἄς ἀναβλέψωμεν εἰς τοὺς θεοὺς· ὅχι βεβαίως ὀρθῶς: β'). διωροῦμαι, διὰ δώρων τιμῶ, τινά, K 463 (καθ' ὃ ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν κατὰ τὸν Ἀριστάρχον ἐγραψάν ἀντὶ τοῦ συνήθους ἐπιδυσόμεθα).

ΕΠΙΔΑΙΝΕΩ [...], μετοχ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ἐπιδύνησας, τοῦ δὲ παθητικοῦ ἐπιδύνηθεις. 1) Ἐνεργ. περιστρέφω, ὡς ὅταν μέλλω τι νὰ ἐκσφενδονήσω, ἀπαλελ, Γ 378, H 269, T 268, i 538· παθ. περιπίπτωμαι, κάμνω γύρους, ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ, β 151. 2) Μέσ. περιστρέφω τι κατ' ἐμαυτόν, μεταφ. «ἐμοὶ τοδὲ θυμὸς πολλ' ἐπιδίνεται» τοῦτο ἢ καρδία κατὰ τὸν πολλὰκις περιστρέφει καθ' ἐαυτὴν („γυρίζει ἀπ' ἐδῶ, γυρίζει ἀπ' ἐκεῖ“) ὃ ἐ. πολλὰκις σκέπτεται καὶ ἐξετάζει τὸ πρᾶγμα, υ 218.

ΕΠΙΔΑΪΦΡΙΑΣ [...], ἄδου, ἡ, περιοχὴ, παρειχὶ τοῦ δίφρου (τοῦ ἀρματος) K 475 f. Ἐκ τοῦ

ΕΠΙΔΑΪΦΡΙΟΣ [...], ΟΝ (ἐπί, δίφρος) ὁ ἐπὶ τοῦ δίφρου κείμενος, «δῶρα ἐπιδάφρια τιθεῖν» θέτω τὰ δῶρα ἐπὶ τοῦ δίφρου (ὥστε τὸ ἐπιθετὸν ἐπέχει τόπον ἐμπροσθέντος προσδιορισμοῦ) ὃ δὲ Ἀμεῖ: κατὰ τὸν Γράδου ἐκλαμβάνει ὡς ἐπὶ τὸ «ἐπιδάφρια», καθὼς πολλάκις τὰ οὐδέτ. ἐπιθετα ἐκλαμβάνονται, *Οδ. ο 51, 75.

ΕΠΙΔΑΡΑΜΕΪΝ, ΕΠΙΔΑΡΑΜΕΤΗΝ, ἴδ. ἐπιτρέκα.

ΕΠΙΔΑΡΟΜΟΣ, ΟΝ (ἐπιδράμειν) κυρ. ὃ καθ' οὗ δύναται τις νὰ τρέξῃ, εὐεπιθετος, εὐεφοδος, εὐπρόσιτος, Z 434 f.

ΕΠΙΔΑΤΑ [...], ἀορ. β'. ἐπιδύναι, δύω ἐπάνω (εἰς τὴν γῆν) ἢ ἀπ' ἐπάνω. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, B 413 f (ἐν τμ.).

ΕΠΙΘΑΡΜΕΘΑ, ἴδ. ἐπιδάσθαι.

ΕΠΙ-ΕΙΚΕΛΟΣ (ἐπιφεικ.), ΟΝ, ἐπ., ὁμοιος, ἄξιος νὰ συγκριθῇ, πάντοτε μετὰ τῆς δοτ. «ἀθανάτοισι» ἢ «θεοῖς» I 494, ο 444 κ. ἀ. μάλα τα τῆ: Ἰλιάδος. (Ο' Ἀμεῖ: παρατηρεῖται ὅτι αἱ μόναι πλοκαί, ἐν αἷ: ἡ λ. εὐρίσκειται, «ἐπιεικέλος ἀθανάτοισι», καὶ «θεοῖς ἐπιεικέλ' Ἀχιλεὺς» κατέγουσι πάντοτε τὸ τέλος τοῦ στίχου).

ΕΠΙΕΙΚΗΣ (ἐπιφεικ.), ἔε, (ἐπὶ, ζοικα) πρέπων, προσήκων, καταλληλός, «ἀμοιβή» μ 382, «τόμος: ἐπιεικής» Ψ 246.—Πολλάκις τίθεται τὸ οὐδέτ. ἢ καθ' αὐτὸ «ὡς ἐπιεικής» καθὼς πρέπει, ἀρμόζει, Θ 434, θ 389 κ. ἀ. ἢ μετ' ἀπαρρ. «ὄν (μυθόν) κ' ἐπιεικής ἀκούειν» τὸν ὅποιον εἶνε πρέπον νὰ ἀκούῃς, Α 547, T 24 ἢ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρρ. Ψ 50, πρὸς. β 207.

ΕΠΙΕΙΚΤΟΣ, ἡ, ΟΝ (ἐπιφεικτός), ἐπ. (ἐπὶ, εἶκα).

1) Ὑποχωρῶν, ὑπαίκων, θέποτε μετὰ τῆς ἀρνήσεως: «μένος οὐκ ἐπιεικτόν» ἀνένδοτον, ἀκατάβλητον, E 892. «σθένος» ἀκαταμάχητον, Θ 32 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐγραψεν «ἀλαπαδνόν») «πένθος» ἀδιάλεπτον, II 549. 2) «ἔργα οὐκ ἐπιεικτά» ἀφόρητα, κακὰ πράγματα (καθὼς ἔ. «σχιέλια ἔργα») ἢ ἀσυγχώρητα, ἀθέμιτα, θ 307.

ΕΠΙΕΙΜΕΝΟΣ, ἡ, ΟΝ, ἴδ. ἐπιέννιμι.

ΕΠΙΕΙΜΟΜΑΙ, ἴδ. ἐπικίμι (εἶμι).

ΕΠΙ-ΕΛΑΠΟΜΑΙ (ἐπιέλ.), ἀποθ., μόνον κατ' ἑνεργ., ἐλπίζω ἐπὶ, ἔχω τὰς ἐλπίδας ἐπάνω εἰς τινα ἢ τι, μετ' ἀπαρρ. Α 545, ἐν τμ. Ω 494, «ἐπιελπόμενος τόγῃ, νευρὴν ἐντανύσειν» φ 126.

ΕΠΙ-ΕΝΝΙΜΙ [...], (ἐπιένν.) ἴων. ἀντὶ τοῦ ἐφέννυμι, ἀορ. ἀ. ἐπ. ἐπίεσσα (ἐπιφεία), παθ. παρακ. μετοχ. ἐπιειμένος (ἐπιφειμ.). 1) Ἐνεργ. ἐπενδύω, ἐφαπλύνω, ῥίπτω (σκέπασμα) ἐπάνω (τινός) μετ' αἰτ. «χλαῖναν» υ 143. Μεταφ. ἐν τῇ μετοχῇ «ἐπιειμένος» περιεβλημένος, οἷον «ἀναδείων ἐπιειμένος» (II. πρὸς. τὸ Γραφικόν «ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον») ὅστις εἶνε „ἀπ' ἐπάνω ὡς κάτω“ ἀναδεία, Α 449· ὡσαύτως καὶ «ἀλκήν» H 164, i 214 κ. ἀ. 2) Μέσ. σκεπάζομαι, «νεφέλην» ἐσκεπάσθησαν με νεφέλην, Ξ 350 ἐν τμ.

ΕΠΙΖΑΘΕΛΟΣ [...], ΟΝ, ἐπ. σφοδρός, «χόλος» I 525.—Ἐπὶ τ. ΕΠΙΖΑΘΕΛΕΣ σφοδρὰ, πᾶν, I 546, ζ 330, Γ. Ἐρμ. 487.—(Ἡ ἐτυμολογία λίαν ἀμφίβολος. Κατὰ μὲν τὸν Ἀπολλών. ἐκ τοῦ ζα- καὶ ὀφέλλω κατ' ἄλλους ἐπιθετον ἐκ τοῦ ζα-, ἐπιτενομενον ὑπὸ τῆς προθ. ἐπὶ: κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ζῶω ἢ ἐκ τοῦ φλέω=φλέγω, πρὸς. «ζαφλεγής» κατ' ἄλλους ἄλλως).

ΕΠΙΗΛΕ, ἴδ. ἐπιήλαα.

ΕΠΙΗΡΑ, ἐπ., ἴδ. ἥρα.

ΕΠΙΗΡΑΝΟΣ [...], ΟΝ, ἐπ. (ἐπὶ, αρ-), εὐάρεστος, τ 343 f.

*ΕΠΙΗΡΟΣ, ΟΝ, εὐάρεστος, ἐπιθυμητός, Ἀποσπ. 56, πρὸς. ἥρα.

ΕΠΙΘΑΡΣΥΝΩ, ἐνθαρρύνω, ἐμπνέω θάρρος μετ' αἰτ. Δ 184 f.

ἐπιότιτε, ἴδ. ἐπιτίθημι.

ἐπίουμα, τό (ἐπιτίθημι) ἐπιθέμα, σκέπασμα, Τουρκ. „καπάν“, „φωριζμὸν“ τῶν κιβωτίων, Ω 228 f.

ἐπιούρεας, ἴδ. ἐπιτρέχω.

ἐπι-ορέσκω, ἐπιπηδῶ, ἀναπηδῶ, „πηδῶ ἐπάνω“, μετὰ γεν. «νῆς» Θ 315· μετὰ δοτ. «τύμβω» ἐπὶ τοῦ τύμβου χοροπηδῶ (ὕδριστι-κῶς) Δ 177, ἀπολελ. «τόσσον ἐπιούρεσκουσι» (ἵπποι) τόσσον μακρὰν πηδῶσιν *Ιλ. Ε 772 (||. ἔνθα ὀρθότερον ἄλλοι γράφουσι: τόσσον ἐπὶ θρώσκειται=ἐπὶ τοσοῦτον πηδῶσι).

ἐπι-οῖα [...], ἐπ. μετοχ. τοῦ ἀορ. ἐπιούσας. 1) ἐφορῶ, ἐπιπίπτω, ἀπολελ. Σ 175, π 297. 2) ἐφίεμαι, σφόδρα ἐπιθυμῶ μετ' ἀπαρφ. Τ. Έρμ. 475. (Κατὰ τινας δέ, ||. ἐν οἷς ἔξ ὁ Ἄπολλ., ὅστις μεταφράζει τὸ «ἐπιούσους» ἐπ' εὐθείας ὀρμῶσι, εἶνε σύνθετον ἐκ τοῦ ἰούω ἔξ τῆς προθ. Ἀλλὰ τοῦτο τὸ ῥῆμα ἔχει τὸ ὑπάντοτε βραχύ. Τὸ ἐκτείνεται διὰ τὴν ἄρσιν, ἴδ. ἐπὶ III) ἐν τέλει).

ἐπι-ίσταρ (ἐπιφίσταρ), οὐρα, ὁ, ἡ, ἐπ., συνειδώς, μετὰ γεν. «μεγάλων ἔργων» συνειδώς, συνένοχος τῶν μεγάλων ἔργων, δηλ. τῶν κακῶν, φ 26 f. (Κατ' ἄλλους δὲ ἐπιστήμων, ἔμπειρος, εἰδήμων τῶν μεγάλων, τοῦτέστι λαμπρῶν ἔργων, ἡ τῶν μεγ. κόπων, ἀγώνων).

ἐπι-καίνισμαι, παρακ. ἐπικάσμαι, διαφέρω, διακρίνομαι, ἐξέχω, «φρεσὶ πευκαλίμῃσι» κατὰ τὰς φρ. Τ 35 f (ἐν τμ.).

ἐπι-καία, καίω ἐπάνω τινός, «πῶρ» Τ. Ἀπ. 494, 509· κατακαίω ἐπὶ βωμοῦ, ἐν τμ. X 170, γ 9 κ. α.

*ἐπι-καμπύλος [...], ον, ἐπικυρτός, ἐπικεκυρτός, „καμπύρης“ μόνον Τ. Έρμ. 90.

ἐπικάρ [...], διάφορος γραφὴ τοῦ «ἐπὶ κάρ». ἴδ. 2 κάρ.

ἐπικάριος, η, ον (ἐπὶ, κάρ), κυρ. „κατακέφαλος“, προκλινής, ἐμπρός κεκλιμένος, «αἱ νῆες ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι» ἔτρεχον κατακέφαλα, τοῦτέστι πρὸς τὴν πῶρραν κλίνουσαι, ε 70 f. (Κατὰ δὲ τὸν Σχολ.: πρὸς τὰ πλάγια κεκλιμέναι, κατὰ τὴν μετέπειτα συνήθη σημ. τῆς λ.).

Ἐπικάστη, ἡ, παρὰ τοῖς τραγικοῖς Ἰοκάστη καλουμένη, θυγάτηρ τοῦ Μενοικέως, γυνὴ τοῦ Λαίου, βασιλέως τῶν Θηβῶν, μεθ' οὗ ἐγέννησε τὸν Οἰδίπουν. Οὗτος φονύσας ἐν ἀγνοίᾳ τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα καὶ λύσας τῆς Σφηγίδος τὸ αἰνίγμα ἔλαθεν εἰς ἀμοιβὴν γυναῖκα ὡσαύτως ἐν ἀγνοίᾳ τὴν ἴδιαν αὐτοῦ μητέρα. Ἀποκαλυφθεῖσας δὲ τῆς ἀληθείας, ἡ Ἐπικάστη ἀπηγχόνησεν ἑαυτήν, λ 274.

ἐπι-κειμαι, ἀποθ., μέλ. ἐπικεῖσθαι, κεῖμαι ἐπὶ τινος, εἶμαι καλῶς κεκλεισμένος, ἐπὶ τῶν θυρῶν, ζ 49. Μεταφ. «ἐπικεῖσετ' ἀνάγκη» ὁ ἀπὲρ, σφίγγη, στενοχωρῇ, Z 458.

ἐπι-κείρα, ἀορ. ἄ. ἐπείκερα. 1) „κουρεύω“ τι, περικύπτω, ἀκρωτηριάζω, ἡ ἐλατ-

τώνω, «φάλαγγας» Π 394. 2) μεταφ. κωλύω, διακόπτω, ματαίωνω, «μήδεα» *Ιλ. Ο 467, Π 120.

ἐπι-κελεύειν [...], ποι. ἐπικροῦν, μεγαλοφώνως ἐπιδεικνύειν, *Ιλ. Θ 512, Σ 310 (ἐν τμ.).

ἐπι-κέλευ, ποι. ἀορ. ἐπέκελσα, προσελαύνω, προσπελάζω, „σπρώχνω ἐπάνω“, «νῆας» τὰ πλοῖα εἰς τὴν ξηράν, ι 148· συνήθως ἀνευ ἀντικειμένου, κατὰ τὸ φανόμενον ἀμεταβάτως, προσορμίζομαι, „ἀράζω, καθίζω“ δηλ. τὸ πλοῖον εἰς τὸν ἀμύδωθ αἰγιαλόν) *Ὀδ. ι 138, καὶ ἐπὶ τῆς νῆος αὐτῆς «ἡ ἡλείρω ἐπέκελσε» προσήγγισεν εἰς τὴν ξηράν, „ἀράξεν, ἐκάθισεν“, ν 114.

ἐπι-κέλομαι, ἀποθ., ποι. ἀορ. 6'. μετ' ἐπ. ἀναδιπλ. ἐπικεκλόμεν, ἐπικαλούμαι, «Ἐρινός» I 454 f.

ἐπι-κεράννυμι [...], ἀορ. ἄ. ἀπαρφ. ἐπικρῆσαι ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπικεράσαι, ἐπικιρνῶ „γύνω ἐπάνω καὶ ἀνακατινῶ“, οἶον «οἶνον» γύνω ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ κινῶ (κατ' ἄλλους: ἐπειτα κινῶ) η 164 f.

ἐπι-κερτομέω, 1) ἀναιδίζω, ὕβριζω, σκώπτω, χλευάζω, μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. συναπτομένην μετὰ τοῦ «προσράναι» Π 744, χ 194· εἰς ἡπικώτεραν σημασίαν πεираζω, ἀστερίζομαι κατὰ Ω 649.

ἐπι-κεῦσα, ἐπ., μέλ. εὔσω, ἀποκρύπτω, πάντοτε μετ' ἀρνήσεως καὶ ἐν τοιαύτῃ τινὶ πλοκῇ, οἷαι αἱ ἐξῆς ταυτολογίαι, «ἔρέω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω—νεκίσω οὐδ' ἐπικεύσω—εἰπέ μοι μῆδ' ἐπικεύσης» κ.τ.τ. Ε 816, K 415, ο 263 κ. α. πλχ. «μῦθον» δ 744.

ἐπι-κιδάννυμι, ἐπ. (ἕτερος ποι. τόπος τοῦ ἐπισκεδάννυμι) διασκεδάζω, σκορπίζω ἐπάνω, εὐχρ. μόνον τὸ μέσ. διασκορπίζομαι, ἐκτείνομαι, μετ' αἰτ. «ὕδωρ ἐπικιδναι αἶαν» διαχέεται ἐπὶ τὴν γῆν, B 850, «ὅσον τ' ἐπικιδναι ἡώς» ἐφ' ὅσον ἐκτείνεται φωτίζει ἡ ἀγῆ, *Ιλ. Η 451, 458.

ἐπι-κλείειν, ἐπ. ἐπαινῶ, μετ' ἐπαίνου ἀποδέχομαι, μετ' αἰτ. «τὴν γὰρ δοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀθροῦποι» ἄλλων ἐπαινοῦσι, μετὰ μειζονος: ἐπαινῶ ἀποδέχονται, α 351 f.

Ἐπικλῆς, ἦος, ὁ, εἰς τῶν Λυκίων, ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἰάντος φονευθεῖς, M 379.

ἐπικάλεις, ἰοε, ἡ (ἐπικαλέω) ἄ.) ἐπώνυμία, ἐπώνυμον, ἔκ τινος ἀφορμῆς διδόμενον, μόνον κατ' αἰτ. «ἐπικλήσιν» καθ' ἑαυτὴν κεμένην καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συναπτομένην μετὰ τοῦ «καλῶ» ἔξ τῶν ὁμοίων, οἷον «τὸν ἐπὶ κλήσιν Κορυνήτην κίκλησκον» τὸν ὅποιον ὠνόμαζον μετὰ τὸ ἐπώνυμον Κορυνήτην, ἡ φερωνύμως ἐπεκάλουν Κορ., Η 138, ὡσαύτως: *Ἀστυάναξ, ὃν Τρώες ἐπικλήσιν καλέουσι» οὕτως (μετὰ τοῦτο τὸ ἐπώνυμον) ἐπικαλοῦσιν ἡ φερωνύμως καλοῦσι, χ 506, ε 273, Τ. Ἀπ. 386· 6'. ἀπλῶς ἕτερον ὄνομα, «Σπικελῆς, αὐτὸρ ἐπὶ-

κλῆσιν Βώρη» τῆς καὶ (ἑλλω:) Βώρη καλου-
μένων, Π 177.

ἐπι-καίνα, παρὰ. παθ. ἐπικέκλημαι, κλίνω
ἐπὶ τινος ἢ πρὸς τι· παθ. «πύλῃσιν ἐπικεκλι-
μένοι σάνιδες» προσκακλυμένοι εἰς τὰς πόλεις,
τουτέστι κεκλεισμένοι θύραι, Μ 421 f.

ἐπικόπος, ον (ἐπὶ, κλῆπτω=ἀποκρύπτω)
κρυπίνους, δόλιος, ὑπουλοῦς, ὡς οὐσιαστικ.
ἀπατεῶν, λ 364, ν 291, «ἐπικόπος· μόθων»
δόλιος ἐν τοῖς λόγοις, Χ 284, «ἐπὶ κλ. τῶν»
πανουργός ἐν τῇ δοκιμασίᾳ καὶ μεταχειρίσει τοῦ
τόξου, ρ 397. (Κατὰ τοῦ Δοιδερλ. τὴν ἀπίθα-
νον ἑρμηνείαν «ἐπ. τῶν» εἶνε ὁ ὑποκεκρυ-
μένος, «κρυφός» τοῖότης. || Κατὰ δὲ τὸν Δύν-
τzeron εἶνε ὁ ἐμπεύρος τῶν τῶν.)

ἐπι-καίνα, ἐπιτρέχω, κατακλύζω, παθ.
«κύμασι» Βατρ. 69.

ἐπικλῶς, μέλ. ὤσω, ἀορ. ἀ. ἐπέκλωσα, μέσ.
ἀορ. ἀ. ἐπέκλωσάμην. 1) Ἐνεργ. κλύω ἐπ' αὐ-
τὸν τινός· εὐχρηστον μόνον μεταφορικῶς καὶ μά-
λιστα τὸ κατ' ἀρχάς ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, αἵτινες εἰς
ἓνα ἕκαστον ἐπικλῶσιν τὴν τύχην του, ἐν γέ-
νει δ' ἐπειτα ἐπὶ τῶν θεῶν ἀπονέμω, παρα-
χωρῶ, «δίδω» τι, λ 439, «τινὲ ὄλβον» γ 208,
π 64, «ὅτε Κρονίων ὄλβον ἐπικλῶσιν (παρὰ
Θόδορ. ἐπικλῶσει) γαμῶντι τε γεινομένωτε»
δ 208. 2) τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ
μέσ. ὡς ἀποθετικόν ἐπὶ τῶν θεῶν προσρρίζω,
ἀποφασίζω «ὄλβον ἀνθρώποις» θ 579, «ὄλ-
ζύν» υ 196, μετ' ἀπαρρ. «οἰκόνδε νέεσθαι» α
48, «ζῶειν» Ω 523 (ἐνταῦθα μόνον τῆς Ἰλιάδος).

ἐπι-κόπτα, κτυπῶ ἐπάνω, «βοῦς» δι' ἐνός
κτυπήματος εἰς τὴν κεφαλὴν φονεύω, γ 443 f.

ἐπικοτρεῖν, βοηθῶ, συμμαχῶ, ἀπολεῖ. Ε
614 f. Ἐκ τοῦ

ἐπικότρος, ὁ (ἐπὶ, κοτρός, ὅπ. ἴδ.) βοηθός,
σύμμαχος Ἰλ. Γ 488· περὶ τοῦ Ἄρεος «ἐπ.
βοτῶν» Ἰμ. 7, 9· ὡς θελογ. Φ 434.—Ὁ πληθ.
κεῖται πολλάκις ἐπὶ τῶν συμμαχῶν τῶν Τρώων,
Β 430, 815 κ. ἀ., πρὸλ. ΤΗΛΕΚΛΕΙΤΟΣ.

ἐπι-κράϊνα, ποι. (ἐκ τούτου τοῦ τύπου μόνον
ὁ ἐνεστ. Ἰ. Ἐρμ. 531, καὶ τὸ γ'. ἐν. τῆς εὐκτ.
τοῦ ἀορ. ἐπικρήνεις, Ο 599) συνηθέστερον κατ'
ἐπ. ἐπέκτασιν ἐΠΙΚΡΑΙΝΑ, παρὰ. γ'. ἐν. ἐπε-
κράινει, ἀορ. ἀ. προστ. ἐπικρήνον, ἐκτελῶ,
ἐκπληρῶ, «κἀμνω» «νῦν μοι τοῦδ' ἐπικρή-
νον εἰδῶρ» Ἰλ. Α 455, Θ 242, Π 238, «ἀ-
ρὴν τινος» Ο 599 ἀπολεῖ «οὗ σπιν ἐπικραί-
ναι» δὲν ἠυδοκεῖ Γ 302, πρὸλ. Β 419· «ῥά-
βδος» ἐπικραίνουσα οἰκούς (καθ' ὃ ἔγραψεν ὁ
Βζουμ. ἐκ διορθώσεως Γ. Ἐρμάνου ἀντὶ τοῦ
συνήθους· θεοῦς) ἐπέων Ἰ. Ἐρμ. 531.

ἐπι-κράτῃς [. . .], 1) ἄρχω, ἐξουσιάζω,
ἐκτείνεται τὸ κράτος μου, μετὰ δοτ. «νῆσα-
σιν» Κ 214, «νῆσοισιν» α 245 κ. ἀ. πλη., ἀπο-
λεῖ. ξ 60, ρ 320. 2) ἐπικρατῶ, νικῶ,
Ξ 98.

ἐΠΙΚΡΑΤΕΩΣ [. . .], ἐπὶβ. (ἐπικρατής), κατὰ

κράτος, μετὰ δὴν τὴν δύναμιν, Ἰλ. Π 67,
84, Ψ 863.

ἐΠΙΚΡΕΝΑΜΑΙ [. . .], ἀποθ. ἐπικρέμαμαι,
κρέμαμαι ἐπὶ τινος, Ἰ. Ἄπ. 284.

ἐΠΙΚΡΗΝΟΣ, ἐΠΙΚΡΗΝΕΙ, ἴδ. ἐΠΙΚΡΑΙΝΟ.
ἐΠΙΚΡΗΣΑΙ, ἴδ. ἐΠΙΚΡΑΝΝΥΜΙ.

ἐΠΙΚΡΕΩΝ [. . .], τό, ἐπ., κεραία, εἰς ἣν εἶνε
τὸ ἱστίον προσηρτημένον, Ὀδ. ε 254, 318.

ἐΠΙ-ΚΥΡΕΩ [. . .], ἀορ. ἐπέκυρσα, ἐπιτυγ-
χάνω, ἐντυγχάνω, ἐμπίπτω, Γ 23 ἐν τμ.,
ἴδ. ΚΥΡΕΩ.

ἐΠΙ-ΛΑΜΠΑ, ἀορ. ἀ. ἐπέλαμψα, λάμποι ἐπ' αὐ-
τὸν τινος, ἢ ἄνωθεν, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ρ 650 f,
ἐπὶ τῆς σελήνης, Ἰ. Ἐρμ. 444.

ἐΠΙ-ΛΑΝΘΑ (παρ' Ὁμ. ἄχρηστον) καὶ ἐΠΙ-
ΛΗΘΑ, εἰς οὗ παρὰ. μέσ. ἐπελήθετο, δ 455, α
324, ἀορ. ἐπέλησα, μέσ. μέλ. ἐπιλήσομαι, μέσ.
ἀορ. β'. ἐπελαθόμην [. . .]. 1) Ἐνεργ. ἐμποιῶ
λήθη, κἀμνω (τινά) νά λησμονήσῃ, μετὰ
γεν. «ὕπνος ἐπέλησεν ἀπάντων» κἀμνει νά λη-
σμονῇ τις πάντα, υ 85. 2) Μέσ. ἐπιλανθά-
νομαι, λησμονῶ, μετὰ γεν. «Ἰθάκης» α 57,
Η 452, «τέχνης» δ 455, ἐν τμ. Κ 99.

ἐΠΙ-ΛΕΓΑ, συλλέγω προσέτι, μόνον κατὰ
μέσ. διὰθ. ἐν τμ. «ξύλα» Θ 507.

ἐΠΙ-ΛΕΙΒΑ, ἐπ., χύνω ἐπάνω τινος, ἐπι-
χέω, ἰδίως σπονδῇν (οἶνον) ἐπὶ τῆς φλογός, γ
344, καὶ ἐν τμ. Α 463, γ 459.

ἐΠΙ-ΛΕΨΑ, ἀορ. ἐπέλεψα, ἀπολεπίζω, «ἐ-
φλουδίζω», «ὄζων» Ἰ. Ἐρμ. 109.

ἐΠΙ-ΛΕΨΩ, ἐπιβλέπω, βλέπω μακρὰν,
«τῶσόν τις ἐπιλεύσει» ἐπὶ τοσοῦτον τις βλέπει,
Γ 12 f.

ἐΠΙΛΗΘΩΣ, ον, ἐπ. (ἐπλήθω), λήθη ἐμ-
ποιῶν, μετὰ γεν. «φάρμακον κακῶν ἐπλήθον»
τὸ ὅποιον κἀμνει νά λησμονήσῃ τις τὰ κακά, δ
224 f. (Ὁ Βούττηαννος μετὰ τινῶν ἀρχαίων θε-
λει νά γράψῃ ἐπὶ λήθον, ὡς οὐδ. μετοχ. τοῦ
ἐΠΙΛΗΘΩ).

ἐΠΙΛΗΘΩ, ἴδ. ἐΠΙΛΑΝΘΑΝΟ.

ἐΠΙ-ΛΗΚΕΑ, ἐπικροτῶ, «επέληκεον ἄλλοι» οἱ
ἄλλοι ἐπικρότουν μετὰς παλάμας ρυθμικῶς πρὸς
τὸν χορόν (|| ὡς καὶ σήμερον τοῦτο ὑπὸ τοῦ
Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἐν τῇ ἀνατολῇ ἐν γένει συνει-
θίζεται) θ 379 f.

ἐΠΙ-ΛΙΓΑΝΗ, ἐπὶβ. ἐπιπολαίω, «ἥώδερμα
ἢ ἥώπεσσα» Γ 599 f.

ἐΠΙ-ΛΑΙΖΩ, ἐπ., ἐπινεύω, «γνεύω», «κἀ-
μνω μετὰ τὸ ἡμάτι», «τινὶ» σ 44 f, Ἰ. Ἐρμ. 387.

ἐΠΙ-ΛΑΒΕΪΩ, ἐπισκώπτω, χλευάζω, β
323 f.

ἐΠΙ-ΜΑΙΝΟΜΑΙ, ἐπ. ἀποθ. ἀορ. ἐπεμνήμην,
μαίνομαι ἐπὶ τινι, σφαδρῶς, μανιωδῶς
ἐπιθυμῶ τινος, «τρελλαινόμεαι» διὰ τι, κατὰ
τινας μετ' ἀπαρρ. «τῷ δὲ γυνὴ ἐπεμνήνατο—φι-
λότῃτι μιγήμεναι» Ζ 460 f (κατ' ἄλλους δὲ ὁρ-
ώτερον μετὰ δοτικῆς, ὥστε τὸ ἀπαρήμεναι

νά ἦνε περαιτέρως προσδιορισμός: „ἐτρελλάθη δὲ αὐτὸν ἡ γυναῖκα—διὰ τὰ κοινωθῆ κατὰ τοῦ“).
ΕΠΙ-ΜΑΙΩΜΑΙ, ἀποθ., μέλ. ἐπιμαίωμαι [...], ἐπ. σσ. ἀόρ. α. ἐπιμασάμην, ἐπ. σσ. 4) ἐφάπτομαι, ἐγγίζω, ψηλαφῶ, ψαύω („ψάχυνω“), „πασπατεύω“, μετ' αἰτ. «οἶον ὤστα» τ 434, «ἐλκος» ἐπὶ ἱατροῦ ἐξετάζοντος τὸ ἐλκος, Δ 490, «ἔξωτος κτύπη» ἤπτετο τῆς λαθῆς τοῦ ἔξωτος, λ 534· μετὰ δοτ. ὄργαν. «μάστιγι ἵππου»· καθάπτομαι, κτυπῶ, Ε 748, Ρ 430· «τινὰ ῥάδδω» ἐγγίζω, ν 429, π 172, «χεῖρ» (ὁ ἐ. χεῖρ) καὶ ὄχι κατὰ τὸν Οὐδύκρινον: χεῖρ) ἐπιμασάμενος· λαβὼν (συλλαβὼν) διὰ τῆς χειρὸς, ἢ. ὄχι τὸ ἔξωτος καὶ ὁ ὑπὸ τινων ἐρμηνεύεται, ἀλλ' αὐτὸν, τὸν Κόκλωπα, ὅπως πράττει ὁ μετὰ θάρρους καὶ ἀτφαλείας θέλων νὰ φονεύσῃ, ε 302· ὡσαύτως καὶ τ 480. 2) ζητῶ νὰ φθάσω, τείνω πρὸς τι, μετὰ γεν. «σκοπέλω» μ 220. Μεταφορ. ἐπιζητῶ, ἐπιδιώκω, «νόστου» ε 344, «δώρων» Κ 401· καὶ μετ' αἰτ. «πυρὸς τέχνης» ἐπεζητεῖ τὴν τέχνην τοῦ ἀνάπτειν πυρ, Τ. Ἑρμ. 408.

ΕΠΙ-ΜΑΡΤΥΡΟΣ [...], ὁ, ἐπ., ὁ μάρτυς ὁ ἐπ' αἰνος πράξεως (ἢ ἡ μάλλον ἴσως: ὁ ἀνωθεν, διότι) μόνον ἐπὶ θεῶν λέγεται, Η 76, α 273.

ΕΠΙΜΑΙΕΣΟΜΑΙ, ἴδ. **ΕΠΙΜΑΙΩΜΑΙ**.

ΕΠΙΜΑΣΤΟΣ, ὁ (ἐπιμαίωμαι) ἐπιζήτητος, ἐκλεκτός, «ἀλήτης»· ἐπαίτης ἐκλεκτός, εἰρωνικός, (πρόλ. τῆς καθουμλ. τὴν εἰρωνικὴν φράσιν „ποῦ τὸν διὰλέξεις“!) ο 377 f. (ἢ. Κατὰ δὲ τὸν Δόντζερν: ὁ παρὰ πολὺ ψηλαφηθεὶς, ἐγγιγθεὶς, ἐπομ. „σαλακωμένω“, ῥυπαρός, τὸ ἐναντίον τοῦ «ἀπρωτίματος» (ἴδ. τὴν λ.) «ἀνέπαρος» ὁμοιάζει δὲ τότε πρὸς τὸ Λατ. *con-laminatus*, ὁ ἐ. *contag-minatus*, ἐκ τινος ὀνόμ. *contamen=contagio*).

ΕΠΙ-ΜΕΙΔΙΩ, ἐπικ., μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. «ἐπιμειδήσας», ἐπὶ τινος περιστάσεως ἢ συγχρόνως μειδιῶ, „χαμογελῶ“· συνάπτεται ἀεὶποτε μετὰ τοῦ «προσέφη» Δ 356, Κ 400, χ 374· ἐπὶ τινι σκωπτικῶς μειδιῶ, Κ 400.

ΕΠΙ-ΜΕΙΔΙΩ, ὁ παρὰ τοῖς πεζογράφοις συνήθ. τύπος τοῦ προηγουμένου ῥήματος; Τμ. 9, 3 ἐν τμ.

ΕΠΙ-ΜΕΜΦΟΜΑΙ, ἀποθ., παραπονοῦμαι, εἴμαι ὀργισμένος, „κακιωμένος“ διὰ τι, μετὰ γεν. σημαίνουσης τὴν αἰτίαν, «εὐχάλως» Α 63, πρόλ. Β 225· «ἐνεκ' ἀρητήρος» Α 94· ἐτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. τοῦ προσώπου, «ἦ τι κατιγνήτοι» ἐπιμέμφεται π 97 (ἔνθα ἡ ἀντωνυμία «τι» τίποτε; „παραπονεῖσαι τίποτε“, ὁ ἐ. ἔχεις καλὴν παράπονον, ἴδ. τίς 3), Α 145.

ΕΠΙ-ΜΕΝΩ, ἀορ. ἐπέμεινα, περιμένω, προσμένω, ἀπολεῖ, Τ 142, ρ 277, ἡ ἐπομένου τοῦ «ῥφα» α 309, «ἐν μεγάρῳ, ῥφα» διαταλῶ μέχρις οὗ, δ 587· «ἐς αὐρίον, εἰσάκε» λ 354· «ἴνα» Τ. Δῆμ. 160· ἐτι δὲ καὶ μόνος

ὑποτακτικῆς ἐπομένης, «ἐπίμεινον, τούγα ὥς» „περίμενε, νὰ βάλω τὰ ὀπλα μου“ Ζ 340.

ΕΠΙ-ΜΝΟΜΑΙ, ἐπικ. ἀποθ., ἐπινόω, μηχανώμαι «δόλον τινι» δόλον κατὰ τινος, δ 437 f.

ΕΠΙ-ΜΝΗΙΑ [...], εἴμαι ὀργισμένος, „μηνισμένος“, „μηνίζω“ κατὰ τινος, μετὰ δοτ. Ν 460 f.

ΕΠΙ-ΜΝΗΝΗΣΟΜΑΙ, ἀορ. α. ἐπεμνησάμην καὶ ἐπεμνήσθην, ἀναμνησκόμαι, ἀναλογίζομαι, „ἐνθυμοῦμαι“, μετὰ γεν. «παίδων» Ο 622 ἐν τμ., «ἐπεμνησάμεθα χάρις» Ρ 103· «τοῦ ἐπιμνησθεῖς» α 31, δ 489· μνείαν ποιῶμαι, ἀναφέρω, «ὅτ' ἐπιμνησάμεθα αἶστο» δ 491.

ΕΠΙ-ΜΙΜΝΩ, ἕτερος τύπος ποιητικῆς τοῦ ἐπινέω: ἐνδοατριῶ, ἐμμένω, «ἐργα» Ὀδ. ξ 66, ο 372.

ΕΠΙΜΙΞ, ἐπίρ. ἀναμίξ, „ἀνακατωτῶ ἡ ἀνακατωμένω“ ἐπὶ ἀναμεμιγμένων ἵππων καὶ μαχητῶν, Α 525, Φ 46, Ψ 242· «κτείνονται ἐπικ.» ἀδιακρίτως φονεύονται, Ε 60· ὡσαύτως «ἐπικμῖξ μαίνεται Ἀρης» λ 537. Ἐκ τοῦ:

ΕΠΙ-ΜΙΞΩ, ἕτερος ἐπικ. τύπος τοῦ ἐπιμύγωμαι, μόνον κατὰ μέσσην διάθεσιν, ἐπιμύγωμαι, ἔχω μετὰ τινος ἐπιμύξιαν ἢ κοινωνίαν, κοινωνῶ πρὸς τινά, μετὰ δοτ. ζ 205· ὅθεν ἔρχομαι πρὸς τινά, ζ 241. Ἐν ἴλ. πάντοτε ἐπὶ τῆς ἐν τῇ μάχῃ ἐπικμῖξας συμπλέκομαι, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, «Τρώεσσι» Κ 548· ἀπολεῖ. ἀναμιγνύομαι εἰς τὴν μάχην, Ε 505.

ΕΠΙΜΝΗΣΑΙΜΕΘΑ, ἴδ. **ΕΠΙΜΙΜΝΗΣΩ**.

ΕΠΙ-ΜΙΖΩ, ἀορ. α. ἐπέμυζα, κυρ. λέγω ἡ κάμνω μὲ (τοῦτο δὲ εἶνε ἔκφρασις δυσαρρεσκείας ἢ ἀδυστοχίας) ὅθεν, ἐπὶ τινι γογγύζω, „μουρμουρίζω“, μόνον ἴλ. Δ 20, φ 457.

ΕΠΙ-ΜΕΝΩ, ἀορ. α. ἐπέμεινα, ἀπονέμω, διανέμω, «οἶτον τραπέζην» διανέμω ἄρτον εἰς τὴν τραπέζαν, ἐπὶ τῆς τραπέζης, Ι 216, Ω 625· «οἶτόν σφ' ἐνεμε» διένειμεν εἰς αὐτοὺς, υ 254.

ΕΠΙ-ΝΕΥΩ, ἀορ. α. ἐπένευσα, νεύω πρὸς τὰ κάτω, «κόρυθι ἐπένευσε» ἔνευε πρὸς τὰ κάτω τὴν περικεφαλαιάν, ὁ ἐ. νεύων διὰ τῆς κεφαλῆς ἐπέσειε τὴν περικεφ. Χ 344· ἰδίως „γνεύω“ ἡ κάμνω νεύμα (ὡς σημεῖον προσταγῆς ἢ συγκαταθέσεως)· ὅθεν, κατανεύω, συγκατανεύω, μετὰ δοτ. Ι 620· «ὧς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμφ' δ' ἐπένευσα κάρητι» Ο 75, Τ. Δῆμ. 469, 466, καὶ ἐν τμ. «ἐπ' ὀφρύσι νεύσε» κατένευσε διὰ τῶν ὀφρύων, Α 528, π 164, φ 431.

ΕΠΙ-ΝΕΦΡΙΣΙΟΣ [...], ὄν (ἐπὶ, νεφρός) δ ἐπὶ τῶν νεφρῶν κείμενος, «δημός» Φ 204 f.

ΕΠΙ-ΝΕΩ, ἀορ. α. ἐπένησα, ἐπικλώθω (ἴδ. καὶ ταύτην τὴν λ.) „γνέθω ἐπ' ἀννωθεν“, ἰδίως ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, «τίνι τι» „κλώθω ἡ γράφω τινός τι“, ἡ ἀπονέμω εἰς τινά τι, «ἔσσα οἱ Ἀἴσα γεινομένη» ἐπένησε λίνω· ὁ, τι τῇ ἐκλίσει· εἰς τὸ νῆμά (τῆς ζωῆς) τοῦ ἡ ὅτι τῇ ἐκλίσει ἡ Μοῖρα

κατὰ τὴν γέννησίν του, δ. ἰ. ὅ,τι τῇ προῦρσεν ἡ Μοῖρα κατὰ τὴν γέννησίν του κλώθουσα τὸ νῆμά του, "Ιλ. Γ 428, Ω 210.

ΕΠΙ-ΝΗΕΩ, ἐπισωρεύω, ἐπιτίθημι, «νεκροῦς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον» (ἐπιτακτικὸς τύπος τοῦ παρατ. ἀντὶ τοῦ ἐπενήσειον, ὅπερ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. εἰς εἰκασίας ἀποκατέστησεν || οἱ πλείστοι ὅμως παραδέχονται ὅτι ἐκ τοῦ ἀπλουστεροῦ νέω ἔγειναι κατ' ἐπίκτασιν καὶ ἐπίστασιν τῆς σημ. οὐ μόνον τὸ νηέω, ἀλλὰ καὶ τὸ νηνέω, ἀν καὶ τοῦτο τὸ τελευταῖον μόνον ἐν τῇ παρατατικῇ εὐρίσκεται) ἐπαστρέφουσιν νεκροῦς ἐπὶ τῆς πυρᾶς, "Ιλ. II 428, 431.

*ΕΠΙ-ΝΗΟΜΑΙ, ἀποθ. κολυμβῶ ἐπάνω, «μέσφι πόντος» Βατρ. 407.

*ΕΠΙΝΑΤΙΟΣ, οὐκ (ἐπὶ, νῶτον), ὁ ἐπὶ τῶν νῶτων φερόμενος, «ἐπινώτιον ἦγεν» ἐπὶ τῶν νῶτων ἔφερον, Βατρ. 80.

ΕΠΙ-ΣΥΝΟΣ [...], οὐκ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ σκύνω, «κοινός», «ἀρούρα» Μ 422 f.

*ΕΠΙ-ΟΙΝΟΧΟΕΪΝ, ἀνωθεν, ἡ ἐπερχόμενος οἰνοχοῶ, «θεοῖς» Γ. Ἀφρ. 205.

*ΕΠΙΟΠΤΗΣ, οὐκ, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐπόπτῃς (ἐπόφομαι, ἐφορᾶω), ἐπιτηρητής, Ἐπ. 14, 4. ΕΠΙΟΡΚΕΩ, ἐπιτορκῶ, ὁμνῶ ψευδῇ ὅρκον, «πρὸς δαίμονας» ἐν ὀνόματι θεοῦ, Γ 488. Ἐκ τοῦ:

ΕΠΙ-ΟΡΚΟΣ, οὐκ, ψευδῶς ὀρκισθεὶς, μόνον κατ' οὐδέ. «εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπιόρκον» (ἔξυπακ. ἐρί) ἴδαν δέ τις τούτων τῶν ὅρκων ἦεν ψευδής, Γ 264 ὅθεν «ἐπιόρκον» ὡς οὐσιασ. ἐπιτορκία, ψευδορκία, ψευδῆς ὅρκος, «ἐπ. ὁμνυρι» Γ 279, Γ 260. ἔτι δέ καὶ ὅρκος ψευσθεὶς (ὡς ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος), «ἐπιόρκον ἐπώμοσε» Κ 332.

ΕΠΙ-ΟΞΕΟΜΑΙ, ἐπικ. ἀποθ., προσβλέπω (μετὰ συμπλοῆς) ἡ καθορῶ, «κυττάζω ἀπὸ μακρυᾶς», Ρ 384 f.

ΕΠΙΟΥΡΑ, τά, ἰδ. οὔρον.

ΕΠΙ-ΟΥΡΟΣ, ὁ (οὔρος), ἐπικ., ἔφορος, ἐπιστάτης, φύλαξ, «ὄων» ν 405, α 39. μετὰ δὲ. «Κρήτη» ἄρχων ἐν Κρήτη, Ν 450.

ΕΠΙΟΨΟΜΑΙ, ἰδ. ἐφοράω.

ΕΠΙ-ΠΑΣΣΩ, «πασπαλίζω ἡ κοκκίζω ἐπάνω» «φάρμακα» μόνον ἐν τμ. "Ιλ. Δ 249, Ε 404.

ΕΠΙ-ΠΕΙΘΟΜΑΙ, ποι., παθ., μέλ. ἐπιπείσσομαι, κυρ. καταπείσσομαι, δ 403, κ 406 ὅθεν ἐν γένει ὁπακούω, πείθομαι, «μύθω» Α 565, Δ 442, Γ 305. μετὰ δύο δοτ. (κατὰ τὸ σχῆμα τὸ καθ' ὅλον καὶ μέρος, ἡ τῆς δευτέρας δοτικῆς τιθεμένης εἰς ἐπελήγησιν τῆς πρώτης) «εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται» ἂν δὲν θά πεισθῇ εἰς τοὺς λόγους μου, Ο 162, 178.

ΕΠΙ-ΠΕΛΕΜΙΖΩ, ἰδ. ΠΕΛΕΜΙΖΩ.

ΕΠΙ-ΠΕΛΟΜΑΙ, ποι., ἀποθ., ἐπέρχομαι, μόνον κατὰ μετοχ. συγκεκομμένην, «ἐπιπλόμενον ἔτος» τὸ ἐπερχόμενον καὶ οἰονεὶ καταλαμβάνου τοὺς ἀνθρώπους, "Οδ. η 264, ζ 287, μετὰ δοτ. ἐν τμ. «ἐπ' ἀνθρώποις πέλονται» καταλαμβά-

νουςι τοὺς ἀνθρώπους, «ἔρχονται εἰς τὸ κερφάλι των», ν 60, ο 408.

ΕΠΙ-ΠΕΤΟΜΑΙ, ἀποθ., ἀορ. ἀ. ἐπεπτάμην, καὶ ἐκ τοῦ β'. ἀορ. ἐπεπτόμην τὸ ἀπρρ. ἐπιπτεῖσθαι, ἐπίπταμαι, «πετῶ ἀπ' ἐπάνω», ἡ προσ- (πταμαι, ἡ πετῶν πλησιάζω, μετὰ δοτ. «εἰπὼντι ἐπέπτατο ὄρνις» Ν 824, ο 460, 525. μεταφορ. ἐπὶ βέλους «καθ' ὁμίλον» Δ 426.

ΕΠΙ-ΠΙΛΑΝΑΜΑΙ, ποι., ἀποθ., προσπελάζω, πλησιάζω, ἐπιπολάζω, «χιών ἐπιπλιννεται» (Ὀλόμωφ) ζ 44 f.

ΕΠΙ-ΠΑΛΟΜΑΙ, ἀορ. ἀ. παθ. μετοχ. ἐπιπλάγχεθαι, περιφέρομαι, πλανῶμαι ἐπὶ τινος, μετ' αἰτ. «πόντον» ἐπὶ τῆς θαλάσσης, θ 14 f.

ΕΠΙ-ΠΑΕΩ, ἐπιπλέω, πλέω ἐπὶ τινος, μετ' αἰτ. «ὕγρα κέλευθα» ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ὁδοῦ, Α 342, δ 842, ο 474 «ἀλμυρὸν ὕδωρ» ι 227.

ΕΠΙ-ΠΑΪΣΣΩ, μέλ. ἤω, [πληγὰς ἐπιβάλλω], «κυτπῶ ἀπ' ἐπάνω» «τόξω» μετὰ τὸ τόξον, Κ 500. Μεταρ. ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ, «μαλῶνω», μετὰ δοτ. "Ιλ. Μ 244, Ψ 580 (ὅπου τὸ μ=μοι).

ΕΠΙ-ΠΛΩΩ, ἴων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπιπλέω, πλέω ἐπὶ τινος, διαπλέω τι πάντοτε μετὰ τῆς αἰτ. «πόντον», μετοχ. τοῦ ἐνεστ. «ἐπιπλώων» ε 284, β'. ἀορ. β'. ἐνικ. «ἐπέπλω» γ 45, καὶ μετοχ. «ἐπιπλῶς» Ζ 294, τοῦ δὲ ἀορ. ἀ. «ἐπιπλώσας» Γ 47, καὶ Βατρ. 80 (ὅπου σημ. τὸ: κολυμβῶ ἐπάνω, «πλέγω ἀπ' ἐπάνω»).

ΕΠΙ-ΠΝΕΩ, μόνον κατὰ τὸν ἐπικ. τύπον -εἰω, ἀορ. ἀ. ἐπέννευσα, ἐπίννεω, πνέω (,φυσῶ») καταπάνω τινός, ἀπολελ., Ε 698. ἰδίως ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου ἀπολελ., ι 439, «νηΐ» δ 357.

ΕΠΙ-ΠΟΙΜΥΝ, ἐσοκ, ἡ, βοσκός, ἡ ἐπιτηροῦσα κατὰ τὴν βοσκήν, μ 434 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει διηρημένως: ἐπί π.) f. Πρόβλ. τὰς λ. ἐπιβοσκῶλος καὶ ἐπιβάτωρ.

ΕΠΙ-ΠΡΕΠΩ, διακρίνομαι, διαφαίνομαι ἐπὶ τινος, «οὐδὲ τί τοι δοῦλειον ἐπιπρέπει» τίποτε δουλικὸν δὲν φαίνεται ἐπάνω σου, ω 252 f.

ΕΠΙΠΡΟΕΜΕΝ, ἰδ. ΕΠΙΠΡΟΪΜΙ.

ΕΠΙ-ΠΡΟ-ΪΛΛΑΜ, ἐπικ., ἀορ. β'. ἐπιπροΐηλα, ἐκπέμπω, ἐξαποστέλλω, μετ' αἰτ. «θεοῖς» Γ. Δῆμ. 327. ἐπὶ πραγμάτων «τράπεζάν τινα» ἔμ. πρὸς τινος παρατίθημι, Δ 628 f.

ΕΠΙ-ΠΡΟ-ΪΜΙ, ἀορ. ἀ. γ'. ἐνικ. ἐπιπροΐηκε, ἀορ. β'. ἀπρρ. ἐπιπροΐεμεν ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπιπροΐεσθαι. 1) ἐξαποστέλλω πρὸς, ἐκπέμπω εἰς, «τινὰ νηυσὶν Ἴλιον εἴσω» Σ 439, Ι 520. μετὰ δοτ. τοπικ. καὶ ἀπρρ. τελικ. «τινὰ νηυσὶν ἔλθειν εἰς Ἀχίλ.» πέμπω τινὰ εἰς τὰς ναῦς, ἵνα ὑπάγῃ πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα, Ρ 708, Σ 58. β'.) ἐπὶ βέλους, ἐκτοξεύω, «ἴδον τινι» Δ 94. 2) ὡς ἀμετάβ. διευθύνομαι πρὸς, «νήσοισι» (κυρ. ἔξυπακ. ναῦν) πρὸς τὰς νήσους, ο 299.

*ΕΠΙ-ΠΡΟ-ΧΕΩ, ἐκχέω, μεταφ. «θρήνον» 'δγά-ζει ἀπὸ τὸ στόμα τῆς (ἡ ἀνδρῶν) Γμ. 18, 18.

ἐπι-πταίρω, ἐπιμ., ἀόρ. β'. ἐπιπταρον, ἐπί-
τινος (παριστάσεως) ἢ συγχρόνως παρμύ-
ζομαι, «ἐνὶ ἐπεσσειν» εἰς τοὺς λόγους τινὸς
ἐπάνω, ρ 545 f, ὅπερ ἐθεωρεῖτο καλὸς οἰωνός
Γ. Ἑρμ. 297. || Τὴν σήμερον παρ' ἡμῖν ὁ
πταρμὸς ὁ ἐπιγινόμενος εἰς τοὺς λόγους τινὸς
θεωρεῖται ὡς ἐπαληθεύων αὐτούς· ὅθεν μετ' αὐ-
τὸν ἀκούεται συνήθως, «ἀλήθεια λέγεις».

ἐπιπτεύσσει, ἴδ. ἐπιπτόμαι.

ἐπι-πτόμαι, ἀποθ., λατ. obire, παρέρχο-
μαι, διαδαινῶν πλησίον, «περνῶ», μετ' αἰτ.,
ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ γρατηγῶν ἐξεταζόντων (ἐπι-
θεωροῦντων) παρατεταγμένον στρατόν, «στί-
χας ἀνδρῶν» Γ 496, Δ 250 κ. ἀ. Ἐπὶ δὲ τοῦ
πολεμιστοῦ, ἐπέρχομαι, διέρχομαι «στίχας»
ἔργει· ἵνα εὖρω κατάλληλον προσβολήν, *Ιλ.
Α 264, 540.

ἐπιπρέζω, ποι., παρατ. θαμ. ἐπιπρέζεσκον,
ἐπὶ τινος θυσιάζω, ρ 211 f.

ἐπιπρέπω, ρέπω («γέρνω») ἐπάνω εἰς,
ἴδιος ἐπὶ τῆς πλάστιγγος· ὅθεν μεταφ. «ἡμῖν
ὕλεθρος ἐπιπρέπει» εἰς ἡμᾶς ἐπιπίπτει ὕλεθρος,
Ε 99 f.

ἐπιπρέω, ὑπεράνω τινὸς ρέω, ἐπὶ ποταμοῦ
«μὴν καθυπερθεῖν ἐπιπρέει ἡδὲ ἔλαιον» Β 754.
Μεταφ. ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων, χάνομαι ἐπά-
νω εἰς τι *Ιλ. Α 724.

ἐπιπρήσις, ποι. ἐπισπῶμαι, ἐπισύρω, ἐ-
πιβάλλω, «ἐπιβλής, τὸν τρεῖς ἐπιπρήσειεσκον
(παρατ. τύπος θαμιστ.)» «αὐρτής», τὸν ὅποσον
τρεῖς ἄνδρες ἔσυρον ὅπως τῆς θύρας («ἐβαλλον»
εἰς τὴν θύραν), ἵνα κλείσωσιν αὐτήν, μόνον *Ιλ.
Π 454, 456.

ἐπιπρήπτω, ἀόρ. ἐπεπρήψα, ρίπτω ἐπάνω ἢ
ἐναντίον τινός, «δοῦρά τινι» ε 310 f.

ἐπιπρόοσι, οκ, ποι. τρέχω εἰς βοήθειαν,
ὡς ὥσθ. ὁ, ἢ, ἐπικούρος, βοηθός, μετὰ δοτ.
*Ιλ. Δ 390, Ψ 770 (μόνον γένους θηλ.). Πρὸς
ἐπιπρόοσι. (Συνήθ. παράγεται ἐκ τοῦ ἐπι-
πρόθεω=ἐπέρχομαι μετὰ νόθου, ἐφορμῶ. Ὁ δὲ
Δοιδερλ. παράγων τὴν λ. ἐκ τοῦ ἐπιπρόζω, ὃ ἐ.
παρορμῶ ἢ ἐρεθίζω (τοὺς κύνας), ἐρμηνεύει αὐ-
τήν· ὁ ἐμφυχῶν, ὁ ἐνθαρρύνων).

ἐπιπρόομαι, ἐπ., μέσ. ἀποθ., ἀόρ. ἀ. ἐπερ-
ώσάμην, σπουδάζω περί τι, μετὰ σπουδῆς
κινεῖσθαι πλησίον τινός, μετὰ δοτ. «μύλαις
δωδεκα ἐπεπρόοντο γυναῖκες» ἔτραχον, ἐσπού-
δαζον περί τὰς μύλας, α 107· χύνομαι ἐπά-
νωθεν, ἐπὶ τῆς κόμης· «χαῖται ἐπεπρόσαντο κρα-
τὸς ἀπ' ἀθανάτοισι» ἐχύθησαν ἢ ἐκυμάτισαν οἱ
βροστρυχοὶ ἀπὸ τῆς ἀθανάτου κεφαλῆς, Α 529,
πρὸς λ. Γμ. 26, 14, ἴδ. ῥήομαι.

ἐπιπείω, μόνον ἐπ. ἐπισείω, σείω, πάλλω
ἐναντίον τινός, «αἰγίδω» *Ιλ. Ο 230, «αἰγίδα
πᾶσιν» Δ 467.

ἐπιπείω, μόνον κατὰ τὸν ἐπ. τύπον ἐπιπ-
είω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., ἀόρ. ἐπέσσευα, παθ.
παρκα. ἐπέσσευμαι μετ' σημ. ἐνεστ., μετοχ. (ἀνω-

μάλω· τονιζομένη) ἐπεσσύμενος· ὅπερ ἐπιπύ-
μην, ὅπερ εἶνε καὶ ἀόρ. β'. συγκακοῦμενος. Δ')
Ἐνεργ. 1) ἐπικαταπέμνω, παρορμῶ τινα
κατὰ τινος, «ἐπαλλῶ», «κῆτόν τινι» ε 421,
«δμῶας ἐπισσεύας· βαλεῖν κατὰ πέτρης» νά
ἐπαλλύσῃς (νά βάλῃς) τοὺς δούλους σου νά με
ρίθουν, ζ 399. 2) Μεταφ. «κακὰ τινι» σ 256,
«ὀνειράτα» υ 87. Β') Παθ. ἴδιω; ὁ παρακ-
μὲ σημ. ἐνεστ. καὶ ὁ ὑπερ. μετ' σημ. ἀόρ. κυρ.
«ἐπαλλοῦμαι» 1) σπεύδω, προσ-
τρέχω, Β 86· ὅθεν «ἐπεσσύμενος» σπεύδων,
ε 428, χ 340· «ἐ, τινα» Ν 757, «ἀγορήνδε»
Β 208, «ἀπὸ κόπρου νομόν δε» Σ 575· μετὰ
δοτ. προσώπ. πρὸς τινα, ὁ 844· μετὰ γεν.
τοπ. «πεδίοιο» διὰ τῆς πεδιάδος, «τοῦ κάμ-
που» Ξ 447, Χ 26· μετ' αἰτ. «νῆα» εἰς τὸ
πλοῖον σπεύδω, ν 49, «δὲμνια» ζ 20· μετ'
ἀπαρρ. «ὁ δ' ἐπέσσυτο διώκειν», ὥρμησεν ἵνα
διώκῃ, Φ 604. Μεταφ. «ἐπίσσυται τοι θυμός»
ὀργῇ (πᾶλλεται), προθυμεῖται, ἐπιθυμεῖ,
Α 473· μετὰ τοῦ «ὄφρα» Ζ 361· μετ' ἀπαρρ.
Ι 398· μετὰ τοῦ «ὥστε» καὶ ἀπαρρ. Ι 42· δ')
εἰς ἐχθρικήν σημ. ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ, ἐπι-
πίπτω, πολλάκις ἀπολεῖ, ἢ μετὰ δοτ. προσώπ.
κατὰ τινος, Ε 459, 884, Ο 347, 593, Χ 227·
μετ' αἰτ. «τείχος» εἰς τὸ τεῖχος, Μ 443, Ο
395· ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. «ἐπεσσύμενον βάλε
τείχος» ἐφορμῶντα κατὰ τοῦ τεύχους· ἐκτύ-
πησε Μ 383 (ἐνθα ἄλλοι συνάπτοντες τὴν γεν.
πρὸς τὸ «βάλε» μεταπαράχουσιν· ἔρριπεν ἀπὸ
τοῦ τεύχους). Μεταφ. ἐπὶ πυρός καὶ ὕδατος Ρ
737, ε 314.

ἐπισκόπος, ὁ (ἐπὶ, σκοπέω), κυρ. ὁ ἐπιτήρῶν
ἢ παραφυλάττων τι, ὅθεν ἀ) κατασκοπὸς μετὰ
δοτ. «Τρώεσσι, νῆεσσι» τῶν Τρ., τῶν νηῶν, Κ
38, 342· καὶ μετὰ γεν. «ὀδαῖον» ὁ παρατηρῶν,
ἐποφθαλμῶν τὰ ἐμπορεύματα, ὅστις ἔχει
τὸ ὄμματι του εἰς τὰ· ὁ 463· δ') ἐπιτηρη-
τῆς, ἐπιστάτης, ὅθεν καὶ προστάτης, περὶ
τοῦ Ἑκτορος, Ω 729, «ἐπισκοποὶ ἀρμονικῶν»
ἐφοροὶ τῶν συνθηκῶν (οἱ θεοὶ) Χ 225. (Ὁ δὲ
Δοιδερλ., ὅστις ἀρνεῖται τὴν σημ. ἀ), γράφει μετὰ
τοῦ Ναυκίου ἐν *Ιλ. Κ 38 καὶ 342 «ἐπὶ σκο-
πὸν» καὶ «ἐπὶ σκοπός»· ἐν δὲ τῇ Ὁδ. παραδέ-
χεται μετὰ τοῦ αὐτοῦ τὴν γραφὴν ἐπιστροφος).

ἐπισκύνιον, ἀποθ., ἀόρ. ἀ. ἐπεσκυσάμην,
ἐπ. σσ, ἐπὶ τινι ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, Ι
370, η 306, ἴδ. ἐκίζομαι.

ἐπι-σκύνιον, τὸ, τὸ δέρμα τοῦ μετώπου
τὸ κατὰ τὰς ὀφρῦς, ὅπερ κατὰ τὰ διάφορα ψυ-
χικὰ πάθη διαφόρως κινεῖται, λατ. supercilium·
ὅθεν ἐπὶ παρωργισμένου λέοντος· «πᾶν δὲ τ' ἐπι-
σκύνιον κάτω ἔλκεται» καταδιβάξει τὰς ὀφρῦς,
συνοφρυσταί, Ρ 436 f. (|| Κατὰ τοὺς ἀρχαίους
παράγεται ἐκ τοῦ σκύνω, ὃ ἐ. μεθερμηνεύμενον
κατὰ τὰς νεωτέρας γλωσσολογικὰς ἐρεῖνας, σχε-
τίζεται πρὸς τὴν ρίζαν σκνι, ἐξ ἧς τὸ σκύτος
(,σκουτ') καὶ σκύλον=δέρμα, καὶ τὸ λατ.

ob-scūrus, διότι τὸ ἐπισκύνιον σκεπάζει καὶ σκοτενιάζει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὸ σκυθ-ρός καὶ σκυθ-ρ-ωπ-ός).

ΕΠΙ-ΣΜΥΓΕΡΕΩΣ [...], ἐπ. ἐπὶ β. ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἐπισμυγερῶς (ἐπίπνοος): ἐπιπύνωσις, ἀλλως, σκεπτόμαι, ἀπέτιναι γ 495, «ναυτίλλεται» *Ὁδ. δ 672. (|| Τὸ σμυγερῶς κατ' ἄλλους μὲν ἀντὶ τοῦ μαγερῶς, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ σμύ-γω=σμίγω (ἔπερ ἰδ.), δ ἑ. καταστρέφω καὶ τότε τὸ ἐπισμυγερῶς σημ. ὀλεσθῆναι).

ΕΠΙΣΠΑΣΤΟΣ, Η, ΟΝ (ἐπισπᾶω), ὅτι τις ἐπισπᾶται, ἐπισπᾶται εἰς ἑαυτὸν, «κακόν» ὅπερ τις αὐτόν: εἰς ἑαυτὸν ἐπισπᾶται, οὐπερ αὐτός ἐστὶν αἴτιας, *Ὁδ. σ 73, ω 462.

ΕΠΙΣΠΕΙΝ, ἰδ. ἐξέπν.

ΕΠΙΣΠΕΚΡΑ, 1) μεταβ. ἐπισπέρδω, ἐπι-ταχύνω, γ 451. «κέντρον» κέντρον διὰ τοῦ κέν-τρον παρορμῶ (ἐξυπ. τοῦ ἵππου;) Ψ 430. 2) ἀμετάβ. ἐπορμῶ, βραγδαίως ἐπιπίπτω, «ἄλλαι» ε 304.

ΕΠΙΣΠΕΣΘΑΙ, ΕΠΙΣΠΟΜΕΝΟΣ, ΕΠΙΣΠΩ, ἰδ. ἐφέπν.

ΕΠΙΣΣΕΙΑ, ἰδ. ΕΠΙΣΣΙΑ.

ΕΠΙΣΣΕΙΩ, ἰδ. ΕΠΙΣΣΕΩ.

ΕΠΙΣΣΕΙΡΩ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ΕΠΙΣΣΕΙΡΩ, ὅπ. ἰδ.

ΕΠΙΣΤΑΔΩΣ [...], ἐπ. ἐπὶ β. (ἐπίστημι), προσ-ερχόμενος, ἐκ τοῦ πλησίον, ἐν τῇ προσ-έρχῃ, *Ὁδ. μ 392, ν 54, σ 425. «οἱ δ' ἄρα ὁρῶντες ἐπιστάδων ὠπλίζοντο» τῆς κἀκείσε προσερχόμενοι, παριστάμενοι, ἐπιστάμενοι, π 453.

ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ [...], ἀποθ., παρὰ ἀνάγκης ἐπιστάμην, μέλ. ἐπιστήσομαι. 1) ἐννοῶ, κα-καλαμβάνω, γνωρίζω τι, εἶμαι εἰδήμων τίνος, ἐπὶ σωματικῇς τε καὶ πνευματικῇς ἱκα-νότητος, μετ' αὐτ. «πολλὰ ἔργα» Ψ 705, δ 417 κ. ἀ., μετ' ἀπαρρ. «ἄρτια βάλλειν» Ε 92, «σάφ' εἰπεῖν» Δ 404, «δαίδαλα πάντα τέλγειν» Ε 60, «πολεμίζειν» Π 243, «πᾶσιν ἐπίστατο μελι-χοῖ» εἶναι. Ρ 671 κ. ἀ. πληγ. ἐπὶ ῥώμῃ ἵπποι ἐπιστάμενοι διωκόμενοι γειγνασμένοι, Ε 222, Θ 406. ὅθεν σημ. καὶ εἶμαι ἱκανός, δύναμει «οὐδὲ οἱ ὅστε' ἐπιστήσονται ἀλλέξει» Φ 320, πρὸ. ν 207. Ὅθεν ἡ μετοχ. «ἐπιστάμενος» σημ. καθ' ἑαυτὴν εἰδήμων, ἔμπειρος, νοήμων, «ἄνθρωπος ποῦ ἔσθ' ἔσθ' καταλαμβάνει», Τ 20, ν 313 κ. ἀ. «ἐπιστάμενοι πόδες» ἐξησκημένοι, Σ 599. ὅθεν καὶ συντάσσεται μετὰ γεν. «ἐπι-στάμενος φόρμιγγος» ϕ 406. βραχυλογικῶς δὲ καὶ ἐπομέν. κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ μετὰ δοτ. «ἐπιστάμενος ἄκοντι (ἐξυπ. μάχεσθαι)» εἰσεύ-ρων μὲ τὸ ἀκόντιον (νὰ μάχηται) ἡ ἔμπειρος εἰς τὸ ἀκόντιον, Ο 282. 2) εἰσεύρω, ἔχω γνωσὶν ἡ εἰδῆσθαι τίνος, δ 730. (Κατὰ μὲν τοὺς πλεῖστους εἶναι πιθανῶς Ἰων. τύπος τοῦ ἐπίσταμαι κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἰστός, εἰδέναι). Ἐκ τῆς μετοχ. αὐτοῦ

ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣ, ἐπὶ β. φρονίμως, συνετῶς, ἐπιτηδεύω, ἐπιδοξίως, τεχνηέντω, Κ 265, ε 25 κ. ἀ. «εὐ καὶ ἐπιστάμενος» Κ 265, ο 161.

ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ [...], οἱ, ὁ (ἐπίστημι), κυρ. δ ἐπερχόμενος· μόνον ἐν τῇ φρ. «ὁ σὸς ἐπιστάτης» ὁ προσερχόμενος σοί, ὁ ἐρχόμενος ἐμπρός σου, ὁ ἐπαίτων σέ, ρ 455 τ.

*ΕΠΙΣΤΕΝΑΧΕΩ=τῇ ἐπομ., Βατρ. 73 (ἐνθα ὁ Φράγκος καὶ Βασιλ. γράφουσιν: ἐπιστοναχίζω).

ΕΠΙ-ΣΤΕΝΑΧΟΜΑΙ, ἀποθ., στενάζω ἐπὶ τινὶ ἢ διὰ (εἰς) τι, Δ 154. ἐν τμ. Τ 301 κ. ἀ.

ΕΠΙΣΤΕΦΗΣ, ἐς, πλήρης μέχρι στεφάνης, μέχρι χειλέων, «γεμῆτος ὡς ἐπάνω», μετὰ γεν. «κρητῆρας ἐπιστεφείας οἶνους» Θ 232, δ 431. Ἐκ τοῦ

ΕΠΙΣΤΕΦΩ, μόνον ἐν τῇ μέσ. ἐπιστρίφωμαι, πληρῶς μέχρι στεφάνης, μέχρι χειλέων, «γεμίζω ὡς ἐπάνω», καὶ μόνον ἐν τῇ φρ. «κρη-τῆρας ἐπιστεφάντο ποταμοί» Δ 470, α 148 κ. ἀ. πρὸλ. Ἀθην. Α'. σ. 13 d, ΙΕ'. σ. 674 f. (Κατὰ δὲ τὸν Βούττιμαννον: πληρῶς οὕτως ὥστε τὸ ὑγρὸν ὑψόμενον ὀλίγον ὑπεράνω τῶν χειλέων νὰ ἀπο-τελῇ εἶδος στεφάνης. || Ὁ δὲ Ἀμείν, ἐπειδὴ τὸ στέφω=πυκάζω, στοιβάζω, «πητακῶν», ἐρ-μηνεύει τὸ ἐπιστεφω: γεμίζω καλά).

ΕΠΙΣΤΗΜΑΝ, ΟΝ (ἐπίσταμαι), φρόνιμος, συνε-τός, π 374 τ.

ΕΠΙΣΤΙΩ, τὸ (οὐδ. τοῦ ἐπίστιος, ἐκ τοῦ ἐπί, ἐστία, Ἰων. ἰστίη, κυρ. λοιπὸν τὸ ἐπιστήμα-μα τῆς ἐστίας; ἐπίστα δὲ ἐν γένει) ἡ σκέπη, στέγη, ἡ σκεπάζουσα τὰ εἰς τὴν ξηρὰν ἀνελ-κυσμένα πλοῖα, ὅπερ διατήρασαν ἀβλαβῆ, ἀνω-θεν μὲν ὑπὸ τοῦ ἐπίστου προφυλαττόμενα, κατὰ δὲ τὴν βάσιν ὑπὸ τῶν πασσάλων, ἐφ' ὧν ἐστη-ρίζοντο, μετὰ ἄλλας λέξεις ἀπλοῦν τι νεώριον «πᾶσιν ἐπίστιον ἐστὶν ἐκάστη» πάντες (οἱ Φαί-ακες) ἔχουσιν ἕκαστος ἴδιον ἐπιστήμασμα διὰ τὸ πλοῖόν του ἡ νεώριον, ζ 265 τ.

ΕΠΙ-ΣΤΟΝΑΧΕΩ=ἐπιστεναχίζω, ὅπ. ἰδ., ἀόρ. ἀ. ἐπιστοναχῆσα, ἐπὶ τῶν στεναγμῶν καὶ μυ-κηθμῶν τῆς θαλάσσης, Ω 79 τ.

*ΕΠΙΣΤΟΝΑΧΙΖΩ=ἐπιστεναχίζω, ὅπ. ἰδ.

ΕΠΙ-ΣΤΡΕΦΩ, στρέφω, «γυρίζω» τι πρὸς, μόνον κατ' ἀόρ. ἀ. Γ 370.—Τὸ μέσ. στρέφο-μαι, «γυρίζω» πρὸς, «πάντη» Ὑμ. 27, 10.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΛΗΝ [...], ἐπ. ἐπὶ β. (ἐπιστρέφω) τῆς κἀκείσε στρεφόμενος, «δεξιὰ καὶ ἀριστερά», «κτείνειν» δεξιὰ καὶ ἀριστερά φο-νῶν, δηλ. πανταχόσε στρεφόμενος, Κ 483, Ω 184, «τύπειν» Φ 20, Χ 308, «βαδίζειν» οὐχὶ κατ' εὐθεῖαν, ἀλλὰ τῆς κἀκείσε ἀποκλίνων, Ἱ. Ἑρμ. 210.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΟΣ, ΟΝ, ποι (ἐπιστρέφωμαι) ὁ ἀνα-στρεφόμενος, ἐπιμιτῶν, κοινωνίαν ἔχων, μετὰ γεν. «ἀνθρώπων» κοινωνικός πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, α 177 τ.

*ΕΠΙΣΤΡΟΦΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἰφίτου, ἀρχηγός τῶν Φωκίων κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Β 517. 2) ἀρχηγός τῶν Ἀλκιδωνίων, σὺμμα-χος τῶν Τρώων, Β 856. 3) υἱὸς τοῦ Εὐθύου, ἀδελφός τοῦ Μύνητος, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλ-

λῆαι· κατὰ τὴν εἰς τὴν Λαρυνησίαν ἐπιδρομὴν, B 692.

ΕΠΙΣΤΡΕΨΑΙ, ἔπειρος· ποι. τύπος τοῦ ἐπιστρέφω, ἀμετάβατος, ἐπομέν. σημ. ὅτι τὸ ἐπιστρέφωμαι (συχνά, ἐπανειλημμένως) ἀπέρχεται πρὸς, φοιτῶ μετ' αὐτ. «πώληας» ρ 486 f. μεταρ. «ὄν τε θαυμαῖαι ἐπιστροφῶσι μέριμναι» T. Έρμ. 44.

ΕΠΙΣΤΡΩ, ορος, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 695.

ΕΠΙΣΦΥΡΙΟΝ [..ω..], τὸ (ἐπὶ σφυρόν, κυρ. οὐδ. τοῦ ἐπισφύριος), ἡ περόνη ἢ πόρπη («κόπτεσθαι») δι' ἧς τὰ δύο μέρη τὰ ἀποτελοῦντα τὰς περικνημίδας συνήπτοντο, συνηρμόζοντο (ἐθελυκύνοντο) πρὸς ἄλληλα κατὰ τὰ σφυρά (ἀστραγάλους ἢ κότσια) τῶν ποδῶν, *Ψλ. Γ 331, A 48 κ. ἀ.

ΕΠΙΣΧΕΔΩΝ, ἐπὶρ. ἐπ., πλησίον, «ἐπισχεδὼν ἐρχομένοιο» T. Άπ. 3 (Π. Μήποτε προτιμώτερον νᾶ γράψωμεν· ἐπὶ σχεδὼν ἐρχομένοιο = σχεδὼν ἐρχομένοιο;).

ΕΠΙΣΧΕΡΩ, ἐπ. ἐπὶρ. (ἐπὶ, σχερός) κυρ. κατὰ συνέχειαν, ἐφεξῆς, κατὰ σειράν, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, «κτείνεσθαι, ἀναδαινεῖν, καταδᾶλλειν» *Ψλ. A 668, Σ 68, Ψ 425. (Π. Τὸν τόπον τοῦτον τοῦ ἐπὶρ. τινὲς μὲν θεωροῦσιν ὡς ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπὶ σχερῶ προκύψαντα κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκποδῶν, ἄλλοι δὲ ὡς ἐκ τοῦ ἀγρ. ἐπιθέτου ἐπισχερός κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἄνω, καὶ τῶν παραθετικῶν ἐπὶρρήματων εἰ; τέρω καὶ τάτω).

ΕΠΙΣΚΕΨΗ, ἡ (ἐπέχω) τὸ κρατεῖν τι πρὸ ἑαυτοῦ· ὅθεν πρόφασις, «ἐπ. μύθου» φ 74 f. *Ψδ. Νῖτος. Π. Τὴν ὀρθὴν ἐριμνείαν τῆς τε λ. καὶ τοῦ ὅλου χωρίου παρέχει ὁ Ἀμείψ, καθ' ὃν ἡ «ἐπισκεψή» αὕτη καθ' ἑαυτὴν δὲν δύναται νὰ σημαίνη τὴν πρόφασιν ἀλλὰ συναπταμένη μετὰ τοῦ «μύθου» σημαίνει· ἐκείνο, ἐφ' οὗ δύναται νὰ σταθῇ, νὰ στηριχθῇ ὁ λόγος (τοῦ «ἐσθίμεν καὶ πινόμεν» τουτέστι· τὴν πρόφασιν τοῦ ἐσθίειν καὶ πίνειν).

ΕΠΙΣΚΕΣΙΣ, ιος, ἡ (ἐπέχω) σταμάτησις· ἐκ δὲ τοῦ μέσου ἐπέχουμαι (κρατῶ ἑαυτόν) παραγομένην σημ.· ἐγκράτεια, φειδῶ, ἀποχή, μετ' ἀπαρρ. «χαρίσασθαι» ἐν τῇ χαρίσασθαι, ρ 451 f.

ΕΠΙΣΧΑ, ἔπ. τύπος τοῦ ἐπέχω, ὅπ. ἴδε. 1) κρατῶ πρὸς τι (κατὰ τινα διευθύνειν), διευθύνω, ὁδηγῶ, «ἵππους» ἡνιοχῶ, P 465. 2) ἐπέχω, «σταματᾶν», ἀνατέλλω, «ἐπίσχετε θυμὸν ἐνοπή» υ 266 (κατ' ἄλλ. εἶνε ἐνταυθα ἀρ. 6'. τοῦ ἐπέχω, ὅπ. ἴδ.).

ΕΠΙΣΤΡΩΤΩΝ, τὸ, παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπικῶς· ἐπιστρωτῶν, τὸ αἰδηροῦν ἐπικέλευμα τῆς περιφορίας, τοῦ τροχοῦ (ἴτι· λέγεται, σῶτρω), «σταφάνι» *Ψλ. E 725, A 537, Γ 394, Ψ 505, 519.

ΕΠΙ-ΤΑΝΙΑ [..ω..], μέλ. ὥσω, ἐπικ. ὥσω, Ἰων. καὶ ἐπ. «τανύζω, ταντώνω, ἀπλώνω ἐπ' ἀ-

νω» ἐκτείνω ἐπὶ τινος· Μεταρ. «νύκτα ὑσμίνῃ» ἐξαπλώνω νύκτα ἐπὶ τῆς μάχης, Π 567, «κλήϊδα» ἐπιβάλλω, σῶρω, α 442. Μόνον ἐν τμ.

ΕΠΙΤΑΡΕΘΟΥΣ, ὁ, ἡ, ἐπ. = ἐπιβρόθος, ἐπικούρας, βοηθός, ἐπὶ θεῶν, μετὰ δοτ. ἢ καὶ ἀπολελ., A 366 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὁδ. μόνον α 482, «θανοῖσι μάχης» βοηθός τῶν Δαν. ἐν τῇ μάχῃ, M 480, P 339· τὸ θηλ. E 808, 828. (Κατὰ τὴν συνήθη γνώμην παράγεται ἐκ τοῦ ἐπιβρόθος μετὰ παρενθήκης τῆς συλλαβῆς τα. ὡς· τὸ ἀταρτήρός, ἐκ τοῦ ἀτηρός. Π. Ἀλλ' οὔτε τὸ ἀταρτήρός ὀρθῶς κατὰ παρενθήκην συλλαβῆς παράγεται (ἴδ. τ. λ.) οὔτε ἡ συλλαβὴ τα εἶνε ἐφεξήγητος· ὅθεν ὁ Δόδεκx καὶ Δόντζερος προϋποθέτουσιν ἄχρηστον ὄνομα τάρβροθος· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀμφιδύλον εἶνε ἀργῆς καὶ σημασίας).

ΕΠΙ-ΤΕΙΝΩ, ἐκτείνω, ἀπλώνω ἐπὶ τινος, μόνον μεταρ. «ἐπὶ νύξ τετατο βροτοῖσιν» λ 49· «ἐπὶ πτόλεμος τετατό σοι» P 736.

ΕΠΙ-ΤΕΛΛΩ, ἀορ. ἀ. ἐπέτειλα, μέσ. ἀορ. ἀ. ἐπετείλαμην, παρ. παθ. ἐπιτέταμαι. 1) Ένεργ. ἐπιβάλλω, ἀναθέτω, [ἐντέλλομαι], παραγγέλλω, προστάσσω, «πολλὰ τι» A 229 κ. ἀ. «μῦθον τι» παραγγέλλω εἰς τινα λόγον, δίδω ἐντολήν, A 840, ἐν τμ. «ἀλόχῃ δ' ἐπὶ μύθον ἔτελλεν» ἔδωκε τὴν ἐξῆς ἐντολήν, ψ 349· «κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν» προσέταξεν αὐστηρόν λόγον, αὐστηράν προσταγήν, A 25, 326, Π 499· πολλάκις δὲ κατὰ τὴν γρῆσαν συντάσσεται μόνον μετὰ δοτ. ἢ μόνον μετ' αὐτ. «Ἀθηναίῃ» A 64 κ. ἀ., «τινὶ ὧδε» ρ 9, «συνθεσίας» ἐντολᾶς, E 320· μετ' ἀπαρρ. B 84 κ. ἀ. «μέλα πολλὰ ἐπέτελλε νῆσον ἀλεύσασθαι» πολὺ θερμῶς τὸν παρήγγελλε νὰ ἀποσύγῃ κτλ. μ 268. Τὸ δὲ τῆς Ὑλ. Ω 784 «ὧδ' ἐπέτελλεν, μὴ ποτε πημανέειν», μοὶ παρήγγειλεν ὑποσχεθεῖς, μὲ ἐβεβαίωστε, διεκνήρυξε. Παθ. «ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο» τὰ πάντα εἰς ἐμὲ ἵσαν ἀναθεμιμένα, λ 524· μετ' ἀπαρρ. B 643. 2) Μέσ. ἀ.) ὡς τὸ ἐνεργ. [ἐντέλλομαι], παραγγέλλω, προστάττω, A 295 κ. ἀ. πλχ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «κελεύω» K 64, T 492· μετ' ἀπαρρ. B 802, K 61, φ 244· μετ' αὐτ. «νόστορ, δν ἐπατεῖσθαι Ἀθήνη», α 327, «ἀέθλους» λ 623, καὶ ἀπολελ., ρ 216.) ἀνατέλλω ἐπὶ τοῦ ἡλίου, T. Έρμ. 374.

ΕΠΙΤΕΡΠΗΣ, ἐς, τερπνός, εὐχάριστος, «χῶρος» T. Άπ. 413. Έκ τοῦ

ΕΠΙ-ΤΕΡΠΩ, μόνον κατὰ μέσην διάθ. τέρπομαι ἐπὶ τινι, εὐχάριστοῦμαι ἀπὸ τι, μετὰ δοτ. «ἔργοις» ε 228 f. «γέρουσι» Έπ. 12, 3· «ἤτορ» τέρπεται ἡ καρδία μου, T. Άπ. 446· ὡσαύτως· «θυμὸν» T. Άπ. 204.

ΕΠΙΤΕΤΡΑΠΙΑΙ, ἐπιτετράφεται, ἴδ. ἐπιτρέπω.

ΕΠΙΤΗΔΕΣ, ἐπὶρ., ἐπιτήδης, ἐπὶ τούτῳ (τῷ σκοπῷ) A 442, α 28. (Σύγκαιται κατὰ μὲν τὸν Βούττιαννον ἐκ τοῦ ἐπὶ καὶ τὰδε ἢ τὰδεσιν· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. καὶ Δόντζερον ἐκ τοῦ ἐπὶ καὶ τῆδε. Π δὲ συνήθης ἐρμηνεία· ἱκανῶς, ὅσον

ἀρκεί, ἐκ τοῦ ἐτόμου τῆς λ. εὐκόλως δὲν ἐλάγεται).

ἘΠΙ-ΤΗΡΕΩ, μετοχ. ἀορ. ἀ. ἐπιτηρήσας, καιροφυλακῶν, «νύκτα» Γ. Δημ. 215.

ἘΠΙ-ΤΙΘΗΜΙ, μέλ. ἐπιθήσω ἀορ. ἐπέθηκα τοῦ β'. ἀορ. β'. πληθ. τῆς εὐκτ. ἐπιθεῖται κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἐπιθεῖσθε ἀπρφ. ἐπιθεῖναι· μέσ. ἀορ. ἀ. γ'. ἐνικ. ἐπέθηκατο· μέσ. ἀορ. β'. γ'. ἐνικ. ἐπέθετο, μετοχ. ἐπιθέμενος, ἐν γένει ἐπιθέτω, βάλλω ἐπάνω. Α'.) Ἐνεργ. 4) ἐπιθέτω, καταθέτω τι ἐπὶ τίνος, παραθέτω, συνήθ. «τίνι τι» ὡς «κρατὶ κυνέην» τὴν περικεφαλαίαν εἰς τὴν κεφαλὴν Π 137, πρβλ. ε 232 κ. ἀ., σπανιώτερον μετὰ γεν. «τινά λεγέων» καταθέτω, πλαγιάζω τινά ἐπὶ τῆς κλίνης, Ω 589, «φάρμακα» Δ 190· ἰδίως «εἴδωτα» φαγητὰ παραθέτω (ἐπὶ τῆς τραπέζης) α 140, «Ποσειδάωνι ταύρων μῆτρα» ὡς ὅσῃ παραθέτω, προσφέρω, γ 479, «Ἀπόλλωνι» φ 267. Μεταφ. ἐπιβάλλω, ἐπιπέμπω, παρέχω, προσενῶ, «ἄλγεα Τρωσὶ» Β 39· «πολλοὶ γὰρ ὅθι τλήμεν ἐξ ἀνδρῶν, γαλέπ' ἄλγεα ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες» πολλοὶ ἐξ ἡμῶν (τῶν θεῶν) ἐπάθομεν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, ἐπιπέμποντες ἢ παρέχοντες ἀλλήλοισι πολλὰς ὁδούς, Ε 384, «κακὸν μῆρον» Ψ. πληγ., «μοιραν» Ὁδ. πληγ., «θωγὴν» πρόστιμον ἐπιβάλλω, ε 192, «κράτος, κῆδος τινι» χορηγῶ, ἐμβάλλω, Α 509, Ψ 400, 406, «μῦθον τέλος» παρέχω ἐκτέλεσιν εἰς (ἐκτελῶ) τὸν λόγον (ἰδ. τέλος), Τ 407, Υ 369, «φρένα ἱεροῖσι» προσέχω τὸν νοῦν («ἔχω τὸν νοῦν μου») εἰς τὰ ἱερῆ, στρέφω τὴν προσοχὴν μου, Κ 46. (|| Ὁρθῶς ἐνταῦθα παραβάλλει ὁ Φαῖτος· τὸ τῆς Γεν. 4, 4 «καὶ ἐπαίδεν ὁ θεὸς ἐπὶ Ἀβελ καὶ ἐπὶ τοῖς θύραις αὐτοῦ· ἐπὶ δὲ Κáιν καὶ ἐπὶ ταῖς θυαῖς αὐτοῦ αὐτὸς προσέειπεν»). 2) προσθέτω, ἐφαρμόζω, προσκολλῶ, προσάπτω, «καὶ ἄλλ' ἐπιθεῖναι» Π 364, 391, Ψ 796, γ 62, «κορώνην» ἐπιθέτω, ἐφαρμόζω (εἰς τὸ ἄκρον τοῦ τόξου) Δ 411, «περόνην» ἐπέθεσα, ἐκάρφωσα, τ 256. 3) θέτω, βάλλω τι εἰς τι, ἐμπρός τινος, ἵνα κλείσω, «λίθον θύρῃσι» ν 370, «θυρεόν» ι 240, 314, «θύρας» κλείω τὴν θύραν, Ξ 469, γ 157. Ὅθεν περὶ τῶν Ὁρῶν λέγεται ὅτι εἶνε ἐπιτετραμμέναι «ἡμῶν ἀνακλίνει νέφος, ἡδ' ἐπιθεῖναι» νά ἀναπετάσῃ καὶ νά ἐπιθέσῃσι τὰ νέφη, δι' ὧν κλείεται ὁ Οὐρανός, ὃ εἰ νά ἀνοίξῃσι καὶ κλείσῃσι τὰς πύλας τοῦ Οὐρανοῦ, Ε 751, Ο 395· ὡσαύτως «λόγον ἐπιθεῖναι» κλείω τὴν ἐνέδραν (τοῦ δαυρείου ἵππου) λ 525.

Β'.) Τὸ μέσ. ἔχει τὰς αὐτάς σημ., πλὴν μετ' ἀναφορῆς εἰς τὸ ὑποκείμενον, δηλ. ἐπιθέτω τι τῶν ἑαυτοῦ, ἢ ἐπὶ τίνος τῶν ἑαυτοῦ «χέιρα· στήθεσιν τινος» Σ 317, Ψ 48, «κυνέην κρατὶ» εἰς τὴν κεφαλὴν μου, Ε 743, «στεφάνην κεφαλῇ» Κ 31.—Πολλάκις ἐν τι.

ἘΠΙΤΙΜΩΝ [....], ορος, ὃ (ἐπιτιμῶν) ἐκδικητής, ὁ φυλάκτων τὴν τιμὴν τινος, προ-

στάτης, μόνον ἐν τῇ φρ. «Ζεὺς ἐπιτ. ἱκετῶν τε ζείνων τε» ι 270 f.

ἘΠΙ-ΤΑΨΝΑΙ, ἐπικ. μόνον ἐν τῇ προστ. τοῦ ἀορ. ἐπιτλήτω, καρτερῶ, ὑπομένω ἐπὶ τίνος περιστάσει, «βαστῶ», μετὰ δοτ. «τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μῦθοισιν ἐμοῖσι» ἄς καρτερῇ ἡ καρδίᾳ σου εἰς τοὺς λόγους μου, ἄς ἀκούῃ αὐτοὺς μεθ' ὑπομονῆς, Ψ. Τ 220, Ψ 591.

ἘΠΙ-ΤΟΛΜΑΙ, μένω ἐν τινι μετὰ τόλμης, καρτερῶ, καρτερικῶς ὑπομένω, «βαστῶ τὴν καρδίαν μου» Ὁδ. ρ 238· μετ' ἀπρφ. «ἀκούειν» α 353.

ἘΠΙ-ΤΟΝΟΙ, ὃ, ὀπίσθιος «τόνος», ὃ εἰ. τὸ σχοινίον τὸ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἵππου εἰς τὴν πρῶμην διήκον, τὸ ἀντίθετον τοῦ πρῶτονου, μ 423 f. Τὸ εἰστίναται ἐξ ἀνάγκης.

ἘΠΙ-ΤΟΞΑΖΟΜΑΙ, ἀποθ., τοξεύω ἐναντίον τινός, μετὰ δοτ. Γ 79 f.

ἘΠΙΤΡΑΠΕΩ [....], ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπιτρέπω, || ἢ μάλλον κατὰ τὸν Φαῖτον θαμιστ. τοῦ ἐπιτρέπω, διαρκῶς ἐπιτρέπω, «Τρωσὶν ἐπιτραπέουσι φυλάττειν» Κ 424 f.

ἘΠΙ-ΤΡΕΠΩ, ἀορ. ἀ. ἐπέτρεψα, ἀορ. β'. ἐπέτραπεον, μέσ. ἀορ. β'. ἐπετραπόμην, παρακ. παθ. ἐπιτέτραμμαι, τὸ δὲ γ'. πληθ. Ἰων. καὶ ἐπικ. ἐπιτετρέφεται. Α'.) Ἐνεργ. 4) ἐπιτρέπω, παραδίδω εἰς ἐπίτροπον, ἐμπιστευόμεναι, «ἀφίνω» (εἰς τὴν φροντίδα ἢ ἐπιτετραπέναι τινος) «οἰκόν τινι» δ 226, «ἑκαστὰ τινι» α 24· «θεοῖσι μῦθον» γ 289. Ἀντὶ τῆς αἰτ. τίθεται καὶ ἀπρφ. Κ 416, 421· καὶ ἄνευ αἰτ. «τοῖσιν ἐπετραπόμεν μάλιστα» (ἔξυπακ. ἐκ τοῦ προηγουμένου «φυλάκεσαι» τὸ ἀντικείμενον· τὸ φυλάττειν ἢ τὴν φυλακὴν) Κ 59· «θεοῖς ἐπιτρέπειν τι» ἀφίνω εἰς τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, τ 502, γ 289. Παθ. «ᾧ ἐπιτετρέφεται λαοί» εἰς ὃν εἶνε ἐμπιστευόμενοι οἱ λαοί, Β 25· ὡσαύτως περὶ τῶν Ὁρῶν, «τῆς ἐπιτετραπταὶ Οὐρανόσ» Ε 750. 2) παραχωρῶ, καταλείπω, «ἀφίνω», «νίκην τινί» Φ 473, «παῖσι κτήματα» εἰς τοὺς παῖδας κτήματα (μετὰ θάνατον) ἀφίνω, η 149· «γῆρά» (κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβάτως, ἀλλ' ἔξυπακ. τὸ ἐαυτόν) παραχωρῶ ἑμαυτόν, ἐνδίδω, ὑποκύπτω εἰς τὸ γῆρας, Κ 79.

Β'.) Μέσ. τρέπω ἑμαυτὸν πρὸς τι, στρέφω τὴν προσοχὴν μου πρὸς τι, κλίνω πρὸς τι, μετ' ἀπρφ. «σοὶ θυμὸς ἐπετραπέτο εἰρεσθαι» ἡζήσω νά ἐρωτήσῃ, ι 12.

ἘΠΙ-ΤΡΕΧΩ, ἀορ. β'. ἐπέδραμον ἀορ. ἀ. μετοχ. ἐπιτρέξας Ν 409· παρακ. ἐπιδέδρομα. 1) πρστρέχω εἰς τὸ πρό· βοήθειαν εἰς τὸ πρό· ἐπιθεσὶν ἐναντίον τινός, Δ 524 κ. ἀ. 2) τρέχω κατόπιν τινός, περὶ ἀνδρῶν Κ 334, ἄρματος Ψ 504· ἔτι δὲ καὶ τρέχω μετὰ περισσοτέραν ὀρμὴν, περὶ ἵππων Ψ 418, 430, 447. 3) τρέχω ὑπερῶν [ἐπιπολῆς], «τρέχω ἢ περνώ ἀπ' ἐπάνω», μολίς ἐγγίξων τὴν ἐπιφάνειαν τρέχω, ἀεπιτρέξαντος ἔρχεαι· μολίς

ἐγγίσαντος τοῦ δόρατος τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀσπίδος, N 409. Μεταφ. «λευκὴ δ' ἐπιδεδρομένη ἀγλή» ἐπιτολάζει, ζ 45 ὡσαύτως «ἀγλὺς» ἐπικαίεται, ἐπικάθηται, π 357.

ΕΠΙΤΡΟΧΑΔΗΝ [...], ἐπικ. ἐπὶ. (ἐπιτρέχω), ταχέως, μετὰ σπουδῆς, «βιαστικά, τρέχοντας», «ἀγορεύειν» Γ 213, σ 25. (Κατ' ἄλλους δὲ ἐν μὲν τῇ τῆς Ἰλ. χωρίῳ: ἐπιτόμως, συντόμως, «πατατρέχων τὰ πολλὰ καὶ τὰ καιρὰ μόνον λέγων» κατὰ τὸν Σχολ., ἐν δὲ τῇ τῆς Ὀδ.: φιλάδρως, ἢ εὐγλώττως, μὲ εὐροίαν λόγου, κατὰ δὲ τὸν Ἀμείν ἐν ἀμφοτέροις: μετὰ σπουδῆς ἀπειλητικῆς).

ἐπι-φάνη, μέλ. ἐποίησιν, φέρω ἐναντίον τιναί, πάντοτε εἰς ἐξθρικήν σημ. «χεῖράς τινι», «βῆλλω χεῖρι ἐπάνω τινός», δὲ μεταχειρίζομαι, ποιάζω, οἷον «κούρη» T 261, ἢ προσδῶλλω, ἐπιτίθεμαι, π 438, «βαρεῖας χεῖρας» A 89 «τινὶ Ἀρητ» πολέμον κινῶ, ἐπιφέρω κατὰ τινος, Γ 492, H 316, T 318.

ἐπι-φθάνω [...], μετοχ. ἀορ. β'. ἐπιφθάς, προφθάνω, καταφθάνω, Βατρ. 217.

ἐπι-φθοσῆ, κυρ. ἔχω φθόνον πρὸς τινα, ἐπομ. (ἐνεκα φθόνου) ἀρνούμαι, ἀποποιούμαι τι, ἀποκρούω τινά, μετὰ δοτ. λ 449 τ.

ἐπι-φλέγω, καταφλέγω, «ὕλην, νεκρόν» *Ἰλ. B 455, Ψ 52.

ἐπι-φράζομαι, ἀορ. ἀ. ἐπεφράσθην, ἐπικ. σσ. καὶ παθ. μὲ τὴν αὐτὴν σημασίαν. ἐπεφράσθην ε 485. ἀ.) διαλογίζομαι, σκέπτομαι, μελετῶ, «βουλήν» N 741, B 282. β.) παρατηρῶ, καταλαμβάνω, ἐννοῶ τι, E 665, «δοσον κτλ.» Φ 410, συνάπτεται μετὰ τοῦ «νοῶ» E 94, 533, «κατὰ θυμόν» Γ. Ἀπ. 402 γινωρίζω, σ 94. γ.) ἐπινῶ, μελετῶ, παρασκευάζω «ὀλεθρόν τινι» α 444 «οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθη ἀγορεύσαι» ὅποτον λόγον ἐπινόησας (ἐπηλέεσσι) να εἴπης, ἢ μάλλον: ὅποιος εἶνε ὁ λόγος, ὃν διανοήθης νά εἴπης, ε 483.

ἐπιφρονέα, (ἐπιφρων) εἶμαι προσεκτικός, φρόνιμος, μόνον κατὰ μετοχὴν τοῦ ἐνεστ. π 385 τ.

ἐπιφροσύνη [...], ἡ, ἐπ. προσοχή, φρόνις, σύνεσις, *Ὀδ. ε 437, κατὰ πληθ. «ἀνελεῖσθαι ἐπιφροσύνας» ἀναλαμβάνω ἥθος προσεκτικόν, (ὃ δὲ Ἀμείν κατὰ τὸν Δοιδερλ.: φρόνιμα, συντά μέτρα λαμβάνω) τ 22. Ἐκ τοῦ:

ἐπίφρων, οκ (ἐπὶ, φρήν) ὁ ἔχων ἐπὶ τινος τὰς φρένας, [προσέχων τινὶ τὸν νοῦν], προσεκτικός, φρόνιμος, συνεισός, ὅστις «ἔχει τὸν νοῦν του», ἐπὶ προσώπων, τούναντιόν τοῦ: ἄφρων, *Ὀδ. ψ 12 «ἐπίφρων βουλήν» π 242 καὶ ἐπὶ πραγμάτων «ἐπίφρ. βουλή, μήτις» γ 128, τ 326.

ἐπι-φωά, μέσ. ἀορ. ἀ. β'. ἐνικ. ἐπεφωνήσω, προσφωνῶ «φωνάζω», Ἀποσπ. 42.

ἐπιχειρεῖν (ἐπὶ, χεῖρ) «βῆλλω χεῖρι ἐπά- (ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

νω εἴς» τι, ἐκτείνω τὰς χεῖρας ἐπὶ τι, «ἐπλύνω εἰς», μετὰ δοτ. «δείκνυ, σίτω» *Ὀδ. ω 386, 395.

ἐπικεῖται, ἴδ. ἐπικέα.

ἐπι-κέα (ἴδ. κέα), ἀορ. ἀ. ἐπικ. ἐπέχευα, ἀπρρ. ἐπιχεῦται μέσ. ἀορ. ἀ. ἐπεχευάμην μέσ. ἀορ. β'. συγκεκομ. ἐπέχυντο. 1) Ἐνεργ. ἐπι-χέω, «χύνω ἐπάνω» «χερσὶν ὕδωρ» νήπιον δηλ., Ω 203, δ 242 «χερσὶν ἀποχέω» «χύνω νήπιον» (τὸ ὕδωρ τὸ πρὸς νήϊν τῶν χειρῶν) μὲ τὴν πρόχ., α 436 ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ μὴ ρευστῶν πραγμάτων ῥίπτω ἐπάνω, «χυτὴν γατάν» Ψ 256, «θανόντι» γ 258, «σῆμα» ἐ-γείρω (ἐπιχέων γῆν) Z 449. (Ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις ἐν τμ.). Μεταφ. «ἐπ. τινὶ ὕπνον» Ω 445, δ 396, ο 54 ἐν τμ., «ἀνέμων αὐτμένα» πνοὴν ἀνέμων ἐπιχέω, ὃ ἐ. ἐπιπέμπω, γ 289 ἐν τμ. ὡσαύτως: «δοῦράτα» E 618 ἐν τμ. 2) Μέσ. ἀ.) χύνω τι ἐπάνω δι' ἐμαυτόν, ἢ ἐπάνω μου, οἷον «ἐπεχεύατο ὕλην» ἐδῶκεν ἐντὸς τοῦ πλοίου τοῦ ἔρμα «σαδοῦραν», ε 257 «χύσιν ἐπεχεύατο φύλλων» ἐξόρισεν ἐπάνω του στρώμα φύλλων, ε 487 «βίβλα» τὰ βέλη του Θ 458. β.) ἐν τῇ ἐπικ. συγκεκομ. β'. ἀορ. μεταφορ. περὶ πλήθους ἀνθρώπων, «χύνονται», «ἐφορμῶ», «οἱ δ' ἐπέχυντο» O 654, T 295.

ἐπιχεοσῆς, οκ (ἐπὶ, χθών), ἐπιγέας, ἐπὶ τῆς γῆς εὐρισκόμενος: ἀ.) ἐπιθετον τοῦ «ἀνὴρ, βροτός, ἄνθρωπος» A 266, B 533 κ. ἀ. β.) οὐσιαστ. κάτοικος τῆς γῆς, Ω 220, ρ 445, Γμ. 14, 2.

ἐπι-χράω, ἐπ., μόνον ἐν τῇ παρατ. ἐπέχραον [...], ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, μετὰ δοτ. «ἀρνεσσιν, Τρώεσσιν» Π 352, 356 «παρενοχλῶ μνηστῆρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον» ἐπετίθησαν κατὰ τῆς μητρὸς μου (διὰ τῆς μνηστύος αὐτῶν), «ἐφορτώθησαν τῆς μητρὸς μου, μοῦ τὴν ἐστενοχώρησαν» ε 50 (ὅπου ἡ δοτικὴ εἶνε χαριστική, σημ. τὸ πρόσωπον τὸ συμπαθεῖν πρὸς τὰ παθήματα τῆς μητρὸς).

ἐπι-χρία [...], ἀορ. ἀ. ἐπέχρισα, ἐπιχρίω, «χρίζω ἢ ἀλείφω» τι ἀπ' ἐπάνω, μετ' αἰτ. «τοῖον ἀλοιφῇ» φ 179, «παρειάς» σ 472.— Τὸ μέσ. ἐπι-χρίομαι, ἀλείφομαι (εἰς τὸ πρόσωπον) «ἀλοιφῇ» *Ὀδ. σ 479.

ἐπι-φάιν, ψαύω, «ἐγγίζω» μεταφ. «ὅσ' ὀλίγον περ ἐπιφάω πρᾶπίδεσιν» ὅστις καὶ ὀλίγον μετέχῃ αἰσθήσεως: (κατ' ἄλλους δὲ qui composit sit sanis mentis, καὶ κατ' ἄλλους: ὅστις καὶ ὀλίγον δύναται μὲ τὰς φρένας νά αἰσθανθῇ) θ 547 τ.

ἐπι-φαιά, αἰ, ἐπικ. ὅρμοι, ἢ τόποι τῆς παραλίας: ἀνεμοσκιπεῖς, ἐνθα δύνανται τὰ πλοῖα προφυλαττόμενα ἀπὸ τῶν ἀνέμων νά ἀγκυροβολῶσι, ναυλόγια, ε 404 τ. ἴδ. ἰαγῆ.

ἐπιάν, ἴδ. ἐπειμι (εἶμι).

ἐπλε, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπλεε, ἴδ. πέλεα.

ἐπλεο, ἢ ἐπλεε, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπέλου, καὶ ἐπλεετο ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπέλετο, ἴδ. πέλεομαι.

ἐπλήρητο, ἴδ. πελάγη.

ἐποίησα, ἴδ. ἐπιφύρα.

ἐποίχομαι, ποι. 1) προσέρχομαι, ἐπέρχομαι, ὑπάγω εἰς, ἀπολεῖ. α. 443. «πάντοσε». Ε 508, «ἀνὰ στρατόν» Α 383· καὶ ἐπὶ πράγματος ὑποκειμένου, οἷον «κῆλα θεοῖο ἐπφχετο πάντῃ ἀνὰ στρατόν» Α 383. 2) μετ' αἰτ. προσόψ. α.) ὑπάγω πρὸς τινα, «μνηστῆρας» α. 324· προσέρχομαι ἱκετεύων ἢ ἐπαίτωμαι, ρ 346, 351· β.) διέρχομαι, παρέρχομαι, «παρὼν» ἵνα ἐπιθεωρήσω, ἐπὶ στρατηγῶν, Π 155 κ. α. «πάντῃ» Ζ 81, «στίχας ἀνδρῶν, πάντας» Ε 279, Ρ 356 κ. α. «πάσας ἐπφχετο» τὰς ἐπέραςεν ὅλας (τὰς φύκας ὁ Πρωτεύς) δ 454· γ.) ἐχθρικῶς ἐπέρχομαι, προσβάλλω, «οὐρῆας» Α 50, «Κόπριν χαλκῶ» Ε 330· ἰδίως ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· «ἀγανοῖς βελέεσσι» κτυπῶ μὲ «ἀγανὰ» (μαλακὰ) βέλη, ε 124, λ 173, ο 411, ἴδ. Ἀπόλλων. 3) μετ' αἰτ. πράγματος ὑπάγω εἰς τι, περιέρχομαι, «τριγυρίζω τὴν», «νηῶν ἱκρία» ἐπῆλθινεν ἀπὸ τὰ ἱκρία τοῦ ἐνός· εἰς τὰ τοῦ ἄλλου πλοίου, Ο 676· μεταφ. «ἐποίχομαι ἔργον» πηραίνω εἰς (πράττω) τὸ ἔργον μου, «κυττάζω τὴν δουλειάν μου» Ζ 492, α 358 κ. α., ἐν γένει δὲ ἀσχυρολοῦμαι περὶ τι, ρ 227, «δόρπον ἐποίχεσθαι» ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὸ δεῖπνον, ν 34, «ἰστόν ἐποίχεται» «τριγυρίζει εἰς τὸν ἐργαλεῖόν» (ἴδ. ἱστός), Α 31, ε 62 κ. α.

ἐπομαι, ἴδ. ἐπα.

ἐπομνίμι [...·] καὶ ἐπομνία [...·], παρ.

ἐπομνιον ἐν Ὀδ. μέλ. ἐπομνιαι ἀόρ. ἐπώμοσα, ὀρκίζομαι ἐπάνω (εἰς τινα περίστασιν), ἐπιθεδαίω τι δι' ὄρκου, ἀπολεῖ. ο 437· μετ' αἰτ. «ὄρκον» Α 233, υ 229· μετὰ τοῦ «μήποτε» καὶ ἀπαρρ. Γ 132, 274 (ἐν τμ.), «ἐπύορκον» ὀρκίζομαι, κάμνω ψευδὴ ὄρκον, Κ 332.

ἐπομφαλῖος [...·], ον (ἐπὶ, ὀμφαλός) ἐπά-

νω εἰς τὸν ὀμφαλόν, «βάλει σάκος ἐπομφαλῖον» ἐκτύπησε τὴν ἀσπίδα ἐπάνω εἰς τὸν ὀμφαλόν, Η 267 τ. (Καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τὸ ἐπιθ. ἐπέχει τόπον ἐπιθ.).

ἐποπιζομαι, ἐπικ., ἀποθ., αἰδοῦμαι, φοβούμαι, «Διός, θεῶν μῆνιν» ε 146 τ., Ὑ. Ἀρρ. 291.

ἐποπτία, «ψῆνω ἐπάνω», «ἔγκατα» μ 363 τ.

ἐποπτεία, κυρ. κυττάζω ἀπ' ἐπάνω ἰδίως ἐπιτηρῶ, ἐπιβλέπω, «ἔργα ἐποπτεύεσκε» (τόπ. Ἰων. θαμιστ.) π 140 τ.

ἐπορέγομαι, μέσ., μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. ἐπορεύμενος, κυρ. ἐκτείνω ἑμαυτὸν ἐναντίον τινος (ἵνα προσβάλω)· ἐπορμ. προτείνω, προσβάλλω τὸ δόρυ εἰς προσβολήν, Ε 335 τ.

ἐπόρνημι [...·] καὶ ἐπόρνια [...·], ποι., παρ. ἐπώρνη· ἀόρ. α. ἐπώρτα, προσ. ἐπορσόν· μέσ. ἀόρ. β. ἐπικ. συγκεκομ. ἐπώρτο. Α.) Ὑεργ. 1) διεγείρω, ἐμπνέω, «μένος τινί»

Υ 93. 2) ἐπιπέμπω, στέλλω πρὸς τινα περὶ θεῶν, «ἀνεμόν τινι» ε 109, «ἐπὶ δὲ—Ζεὺς ὥρσεν ἀνέμοιο θάλασαν» Μ 253 κ. α., «ὑπνοῖν» γ 429, «ὀξύν» η 271, «μόρσιμον ἦμαρ» Ο 613, «ἔμμερον» Ὑ. Ἀρρ. 2. 3) πολλάκις εἰς ἐχθρικὴν σημ. ἐπιπέμπω, παρορμῶ τινα ἐναντίον τινός, μετ' αἰτ. καὶ δοτ., οἷον «Ἀρ. ἐπαρσεν Ἀθηναίην» Ε 765, Μ 293, Ρ 4· καὶ μετ' ἀπαρρ. Η 42, καὶ ἀναστροφῆς γινωμένης «ὥρσεν ἐπὶ χλοῦνην σὺν» 1 539. 4) Μέσ. ἐγείρομαι κατόπιν «ῥωτο δ' ἐπὶ λιγυροῦρος» γ 476 (ἢ. ἐνθα ἡ πρόθεσις καίπερ ἀνήκουσα εἰς τὸ ῥῆμα δὲν ἀναδιβάλλει τὸν τόνον, διότι παρεμπίπτει μετὰ τοῦ αὐτῆς καὶ τοῦ ῥήματος λέξις, πρὸλ. ε. 161)· ἐχθρικῶς ἐφορμῶ· ἐγείρομαι ἵνα ἐπιπέσω, Ψ 689, 759 (ἐν τμ.)· μετὰ δοτ. «Ἀχάλλῃ» Φ 321. ἴδ. καὶ ὀρομαι.

ἐπορεύω, ἐπικ., ἀόρ. α. ἐπόρουσα, ἀναπηδῶ κατὰ τινος, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, «χύνομαι ἐπάνω τινός» α.) ἀπολεῖ. Χ 138· μετὰ δοτ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲ ἐχθρικ. σημ. Γ 379, Α 472 κ. α., μετὰ δόω δοτ. «τινὶ δουρί» μὲ τὸ δόρυ π 320· διγ. ἐχθρικῶς· τρέχω ὀρμητικῶς πρὸς τινα, Ε 793, «ἐν πόντῳ νηὶ ὀρῇ» Ὑ. Ἀπ. 400. Μεταφ. «ὑπνος αὐτῷ ἐπόρουσα» ταχέως τὸν κατέλαβε, ψ 343 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.)· β.) μετ' αἰτ. «ἄρμα» ἀναπηδῶ ἐπὶ τὸ ἄρμα, Ρ 481.

ἐπορεύω, ἴδ. ἐπόρνημι.

ἔπος (ἑέπος) εορ., τό, λόγος, ἐν γένει πάντῃ διὰ λόγου ἐκφραζόμενον· ἰδίως α.) λόγος, ὑπόσχεσις, «διαρκέσαι ἔπος» Θ 8, «τελεῖν» Ε 44· β.) συμβουλή, γνώμη, Ι 400· γ.) χρησμός, μ 266· δ.) διήγησις, ἄσμα δοῦδοῦ, «ἔπειτα» θ 91, ρ 519· ε.) ἐπιθυμία, προσταγή, Ε 212· (ἢ. οὕτως ἐν τῇ φράσει τῆς καθομιλουμένης, «ὁ λόγος σου δὴν γίνεται»)· ς.) λόγος κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ ἔργον ὅθεν «ἔπεισιν καὶ γεραίιν ἀρήγειν» διὰ λόγων καὶ ἔργων βοηθῶ, Α 77, λ 346, «ἔργον τε ἔπος τε» τυπικὴ ἐκφρασις· σημαίνουσα τὸ δέον γενέσθαι, quid facio opus sit (κατὰ τὸν Σπέρζκερον), Ο 231, λ 546 κ. α.· ζ.) τὸ περιεχόμενον τοῦ λόγου, σχεδὸν πρᾶγμα, εἴδησις, Α 652, Ρ 704, «ῥήδιον ἔπος» εὐκόλον πρᾶγμα, λ 446· συνάπτεται μετὰ τοῦ «μῦθος» δ 597, λ 564 (ἐνθα κατὰ τινος τὸ μὲν «ἔπος» σημαίνει μᾶλλον τὸ περιεχόμενον, τὴν ὑπόθεσιν· ὁ δὲ «μῦθος» τὴν πνευματικὴν μορφήν τοῦ λεγομένου· τοῦναντίον δὲ κατὰ τὸν Ἀμύν «μῦθος» εἰνέ τι ἐξ ὑποκειμένου, εἶνε ἐκεῖνος ὁ λόγος δι' οὗ ἐκφαινεται τὸ αἰσθημα ἢ διανοημα τοῦ ἀνθρώπου· «ἔπος» δὲ εἰνέ τι ἐξ ἀντικειμένου, εἶνε ὁ τὴν ἀνωτέρω ἐκφανομένη παρακολούθων λόγος ὡς τὴν ἐξωτερικὴν ὅθεν καὶ ἡ διήγησις τῶν ὅσα τις εἶδε καὶ ἔπαθε. (ἢ. Πάσας σχεδὸν τὰς ἀνωτέρω σημασίας διώσωσεν ἡ λ. καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ).

ἐποτρύνω, ἀορ. ἄ. ἐπώτρυνα, παρατρύνω, προτρέπω. Α') Ἐνεργ. 1) ἐπὶ προσώπων ἄ.) ἐνθαρρύνω, προτρέπω, παρακινῶ, προτάρζω, συγχών ἐν τῇ φρ. «θυμὸς ἐποτρύνει» καὶ συναπτόμενον μετὰ τοῦ «ἀνῶγει» Z 439 κ. ἄ. συνήθ. μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρρ. «ἐταίρους τάφρον διαδαινέμεν» M 50 κ. ἄ., μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ ἀπαρρ. μόνον O 258, κ 531· ἀλλαγῶ δὲ ἀπαδοτέα ἢ δοτ. εἰς ἄλλα ῥήματα, οἷον Π 525 εἰς τὸ «κεκλόμενος», β 422 εἰς τὸ «κλέουσεν» κ. ἄ. β.) σπανιότερον εἰς κακὴν σημ. ἀντὶ τοῦ παροτρύνω, ἐρεθίζω, παροργίζω, «ἐπώτρυνας δέ με εἰπών» O 185. 2) ἐπὶ πραγμάτων, διεγείρω, κινῶ, μετ' αἰτ. «πολεμὸν τι» χ 452, «ἀγγελίας πολέσσιν» διενεργῶ, πέμπω εἰδήσεις εἰς τὰς πόλεις, ω 355. Β') Μέσ. κατ' ἐμαυτὸν (προθύμως) ἐκκινῶ (παρέχω), «πομπήν» O 31.

ἐποτρύνω [..ω.], ἰθ, ἰον (ἐπὶ, οὐρανός), ἐπουράνιος· ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ διατρίβων, ἐπιθ. τὸν θεόν, Z 129, 131, 527, ρ 484.

ἐποχέομαι, μέσ. ὁχασθαι ἐπὶ τινος, καθύμενος ἐπὶ τινος προχωρῶ, «ἔποις» K 380 (τῷ ἱππῷ 2, α'). «ἔποις καὶ ἄρμασι» *Ψλ. P 449.

*ἐπόνιος [..ω.], ον, ποι (ἐπὶ, ὄψις) ὁρατός· ὅ. μεταφ. περίβλεπτος, περίφημος, *Γ. *Απ. 496.

ἐπόνομαι, τῷ. ἐφοράω.

ἐπράσσω, τῷ. πείρω.

ἐπτά [..], ἄκλ. ἐπτά, «ἐφτά» *Ομ. πλγ.

ἐπταβόειος [..ω.], ον, ἐπ. (ἐπτά, βοεῖη), ἐπτά βοῦς (τουτέστι βόεα δέρματα) ἔχων, «ἐπτάδιπλος», «σάκος» *Ψλ. H 220 εἰ. A 545.

ἐπταέτης [..ω.], (ἐπταετής), εἰς (ἐπ. ἔτος) ἐπταετής, μόνον ἐν τῷ οὐδ. «ἐπταετες» ὡς ἐπὶ. ἐπὶ ἐπτά ἔτη *Οδ. γ 305, ζ 259, ε 258.

ἐπταπόλις [..ω.], ογ, ὅ, ἐπ. (ἐπ. πόλις) ἐπτά ποδῶν μῆκος ἔχων, ἐπτά ποδῶν, «θρήνυς» O 729 f.

*ἐπτάπορος [..ω.], ον, ἐπ. (ἐπ. πόρος), ἐπτά πόρους τουτέστι πορείας ἢ τροχιάς ἔχων, ἐπιθ. τὸν πλανητῶν, Γμ. 7, 7.

*ἐπτάπορος [..ω.], ὁ, ποταμὸς τῆς Μυσίας, M 20. Κατὰ τὸν Στράβ. 43, 4, 44, ἐλέγετο καὶ Ποτάπορος· πηγάζων ἐκ τοῦ Τήνου ὄρους εἰσβάλλει μετὰ ἐπτά ἐλιγμούς (|| ὅθεν τὸ ὄνομα· πρβλ. τὴν Θεσσαλίαν· ποτάμιον τὸ νῦν «Σαραντάπορον» καλούμενον) παρὰ τὸ χωρίον Κελαίνας· εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον.

ἐπτάπυλος [..ω.], ον, ἐπτά πύλας ἔχων, ποι. ἐπιθ. τῆς Βοιωτικῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, Δ 406, λ 263, πρβλ. *Απολλ. 3, 6, 6.

ἐπταρῶν [..ω.], τῷ. πταίρω.

ἐπτατο [..ω.], τῷ. πέτομαι.

ἐπταχά [..ω.], (ἐπτά), ἐπταχῶς, «εἰς ἐπτά», οἷον «δαίτω» διαιρῶ εἰς ἐπτά μέρη, ε 434 f.

ἐπα, παρατ. ἔπον καὶ ἐπ. ἔπον. Α') Ἐνεργ. μόνον ἐπικ., εἶμαι (ἀσχολοῦμαι, διατρίβω)

περί τι, μετ' αἰτ. «τεύχεα» περιποιῶμαι, καθαρίζω, κ.τ.τ. Z 321. Ἐπὶ δὲ καὶ μετὰ μόνων τῶν εἰς προθ. «ἀμφὶ μετὰ, περί», αἵτινες ὅμως ὀρθότερον συνάπτονται πρός τὸ ῥήμα, τῷ. λοιπὸν τὰς λ. λωφιέμεν, μεσέμεν, περιέμεν. *Ο Ἀρεῖ, ἀκολουθῶν ἀρχαίον τινά γραφήν· «ἐπὶ ἀντὶ τῆς συνήθους «ἐπὶ» (τῷ. τ. λ. εἰς τὴν σημ. 2), μ 209, ἀποδίδει εἰς τὸ ἔνεργ. καὶ μέσσην σημ. (|| ἐν τῷ ὅ. Βέκκερος διορθῶν τὸ ἀνωτέρω χωρίον τῆς *Δ. Z 321 «περί καλλία» ἀντὶ τοῦ «περικαλλέα» θέλει νὰ ἐξαλείψῃ τὴν χορσιν τοῦ ἀπλοῦ ἔνεργ. τύπου, εἰσάγων ἀντ' αὐτοῦ τὸ σύνθετον περιέπω ἐν τῇ. Περὶ δὲ τοῦ ἐτύμου τῆς λ. σημειωτέον ὅτι εἶχε κατ' ἀρχάς τὸ σ ἐν ἀρχῇ ὅθεν ὁ μέσ. ἀορ. ἐσπόμην κτλ. καὶ τὸ Λατ. σπμοσι).

Β') Μέσ. ἐπομαι· παρατ. εἰπόμην καὶ ἐπ. ἐπόμην· μέλ. ἐπομαι ἀορ. β'. ἐσπόμην, προστ. ἐπ. σπείω, M 285, ἐσπέσθω, M 350, 363, ὑποτ. ἐσπώμαι, μ 349, εὐκτ. ἐσπόμην, τ 579, φ 77, ἀπαρρ. σπέσθαι, χ 324, ἐσπέσθαι, E 423, ε 38, μετ. ἐσπόμενος, K 246, M 395, N 570. (Τὸ ἐν τῇ ὑποτ., εὐκτ., ἀπαρρ. καὶ μετοχ. προτασσόμενον ε ἀποβάλλεται ὑπὸ τοῦ Βεκκίρου ἐν τῇ Β'. (ἐν τῇ ἐν τῇ Α'. ἐκδ. ἐφύλαξε τοὺς τύπους τοῦτους πάντας πλὴν τοῦ ἐσπέσθαι), εἰ δὲ ὑπὸ τοῦ Θηροῦ καὶ Ἀρσενίου· ὁ δὲ Βούττιανος καὶ Σπίτζερως θεωροῦσιν αὐτὸ ὀρθόν καὶ ἀρχαῖον ἐπικόν, ἀπορρίπτουσιν ὅμως τὸν ἐνεστ. ἐσπεται, δ 826, ἀνθ' οὗ γραπτέον ἔσεται ἢ ἐρχεται. Τὸ τελευταῖον ἐδέχθη ὁ Βέκκερ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν. *Ο δὲ Φαῖσις, Ἀρεῖ καὶ Βαυβλεῖνος συμφωνοῦσι πρὸς τὴν Α'. ἐκδ. τοῦ Βεκκίρου). Σημ. ἐπομαι, ἀκολουθῶ. 1) ἐπὶ ἐμφύγων ὑπάγω κατόπιν τινός, ἢ συνοδεύω, εἶμαι ὁπαδός, μετὰ δοτ. κατ' ἐξοχήν ἐπὶ πολεμιστῶν τῇ ἀρχηγῇ ἐπομένων, B 675· μετ' αἰτ. ἐμπροσθεν ἢ ἐπιβήματος εἰς ἐκφρασιν τοῦ τέρματος τῆς ἀκολουθίας, οἷον «ἐς Ἰλίον» λ 468, «ἐς πόλεμον» λ 493 κ. ἄ., «ἐπεο προτέρω» τῷ. τὴν λ. εἰ δὲ ὡς προστάτης καὶ βοηθὸς παρακολουθῶ γ 376, O 204. Ἐπιτείνεται ἢ τροποποιεῖται διὰ τοῦ «ἕμα» E 551, λ 372, A 424 κ. ἄ., «μετὰ τι» Σ 234, «μετὰ τινα» βαδίζω κατόπιν τινός, οἷον «μετὰ κτίλον ἐσπετο» N 492, «σύν τι» η 304 β'). Μεταφ. ἐπὶ ἀφύγων: πολλάκις ἐπὶ πλοίων, τῶν παρακολουθούτων στρατηγόν τινα, B 524 κ. ἄ. ἐπὶ ἔδων «ἕσα εἵκει φίλης ἐπὶ παιδὸς ἐσπεσθαι» ὅσα ἀρμόζει νὰ δώσῃ τις πρότεκα εἰς τὴν θυγατέρα του, α 278, β 497. (|| Τὰ ἔδνα παρακολούθουν μετὰ τῆς συνοδείας τῆς νύμφης, ὅπως καὶ σήμερον «τὰ προικιά» παρακολουθοῦσι τὴν νύμφην εἰς τοὺς γάμους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ)· «τρυφάλας ἐσπετο ἕμα χεῖρι» ἐπηκολούθησεν εἰς τὴν χεῖρα, «ἔμενεν εἰς τὸ χεῖρ», Γ 376, «ἐπαλλεῖ ἐσπετο» ἐπηκολούθησε καταπεσοῦσα, M 398· ὅθεν «πέσε ἐσπόμενος δουρὶ» ἐπασεν ἀκολουθήσας εἰς τὴν ὁρμήν τοῦ δόρατος, δ ε. παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ δόρατος, M 395, πρβλ. N

570· παρακολουθῶ, «κῶδος, τιμή, ἄτη» Δ 415, I 542, 544, «ἀλκή ἐκ Διός» παρακολουθεῖ δύναμις ἐκ τοῦ Διός (προερχομένη), Θ 440.

2) παρακολουθῶ δὲ τινος ἀφορμῆς λαβὼν ὄνομα, «Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον οὐνεκα κτλ.» ἐκάλουν αὐτὴν μὲ τὸ ἐπώνυμον Ἀλκ. (εἰς ἀνάμνησιν τῆς λυπηρᾶς τύχης τῆς μητρός) I 562, Γ. Ἀπ. 373. Ἄνευ τοιοῦτου τινός προσδιορισμοῦ, «ὄνομα ἐπώνυμον» εἶνε τὸ κύριον ὄνομα προσώπου τινός, τὸ εἰς τὸν χαρακτήρα ἢ τινὰ τὴν αὐτοῦ ἀναφερόμενον, η 54, τ 409. ||

3) εἰς ἐχθρικὴν σημ. διώκω, καταδιώκω, τινί, Δ 154, 465, «ἀμφ' αὐτόν» Δ 474, O 277. Ταύτην τὴν σημ. ἔχει μόνον ἐν Ἰλ.

*ἐπωλένιος, ὄν, ἐπ. οὐδ. ἐπιθ. ἀντι ἐπιρ. (ἐπί, ὠλένη), ἐπὶ τὰς ὠλένας, ἐν ἀγκάλαις Γ. Ἐρμ. 433, 540.

ἐπώνυμος [-ν-], ὄν (ἐπί, ὄνομα=ὄνομα), ἐπωνομασθεῖς: ἐκ τινος ἀφορμῆς λαβὼν ὄνομα, «Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον οὐνεκα κτλ.» ἐκάλουν αὐτὴν μὲ τὸ ἐπώνυμον Ἀλκ. (εἰς ἀνάμνησιν τῆς λυπηρᾶς τύχης τῆς μητρός) I 562, Γ. Ἀπ. 373. Ἄνευ τοιοῦτου τινός προσδιορισμοῦ, «ὄνομα ἐπώνυμον» εἶνε τὸ κύριον ὄνομα προσώπου τινός, τὸ εἰς τὸν χαρακτήρα ἢ τινὰ τὴν αὐτοῦ ἀναφερόμενον, η 54, τ 409. ||

Εἶνε τὸ παρὰ τοῖς μεταγενετέροις, φερώνυμος. ἐπῆρτο, ἴδ. ἐπῶρνημι.

ἐπώχато, γ'. πληθ. τοῦ παθ. ὑπερσ. τοῦ ἐπέγω, M 340 † «πᾶσαι πόλεις ἐπώχато» πᾶσαι αἱ πόλεις ἦσαν ἐπικεκλησμέναι (κατὰ τὸν Ἀπολλ. καὶ Ἡσυχ.). Ἐκ τοῦ ἐπέγω σχηματίζεται δ'. παρακ. κατὰ τροπὴν τοῦ εἰς ο καὶ μετ' αὐξήσεως ἐπώχα (πρόθ. τὸ συνόχωκα καὶ ὄχως) καὶ παθ. ἐπωγμαι, ἐξ οὗ τὸ ἐπώχато. Ἡ δὲ φρ. «ἐπέγω τὰς πόλεις» κρατῶ τὰς πόλεις ἐπάνω, ὅ ἐ. κλείω, εἶνε παντάπασιν ἀνάλογος πρὸς τὴν ἄλλην «ἐπέγω τὰ ὦτα, ἐπέγω τὸ στόμα» «πιάνω» τὸ στόμα.

ΕΡΑΞΕ, ἐπ. ἐπιρ. (ἐκ τοῦ ἀγρ. ἔρα, Γερμ. Erbe) γαίαι, «κατὰ γῆς» «ἐραξε πίπτω ἢ χέω» M 457, Π 459, ο 527 κ. ἀ.

ΕΡΑΜΑΙ [-ν-], παρατ. ἡράμην, καὶ ἐπ. ἐράομαι, Π 208, ἀποθ. ἀφρ. ἀ. ἡρασάμην καὶ σσ, (εφοδρῶς, περιπαθῶς) ἀγαπῶ μετὰ γεν. προσώπου, Γ 446, Ξ 328, λ 238 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ πράγματος, οἷον «πολέμου» I 64, «δύρποιος» Γ. Ἀἴμ. 429.

ΕΡΑΝΝΟΣ, ἡ, ὄν, ποι. (ἐράω) ἐρατεινός, ἐπέραστος, ἀξίεραστος, τερπνός, ἐπιθ. καλῶς κειμένων πόλεων, οἷον τῆς Καλυδῶνος, I 534, 577, τῆς πόλεως τῶν Φαίαιων, η 48.

ΕΡΑΝΟΣ [-ν-], ὁ, γεῦμα δι' ἐράνου (συνεισφοράς) γινόμενον, τὸ Γαλλ. rique-nique, α 236, λ 445. Κατὰ τὸν Νίτσην ἐρανός εἶνε ἐν γένει τὸ γεῦμα τῶν ἀνάκτων τὸ παρὰ τῇ βασιλείᾳ, εἰς δ' ἐκαστος ἐξ ἱδίων συνεισφέρειν ὅ, τι ἐνόμιζε χρειώδες, ἐλέγετο δὲ οὕτως ἰσως διότι ἦτο γεῦμα φιλικόν, συντροφικόν (παρὰ τὸ ἐραμαι δηλ.)· δύναται ἐπομένως ἐτυμολογικῶς νὰ παραβληθῇ πρὸς τὰς Χριστιανικὰς ἀγάπας.

ΕΡΑΤΕΙΝΟΣ [-ν-], ἡ, ὄν, ἐπ. (ἐκ τοῦ ἀγρ. οὐδ.

ἐρατός, τοῦ ἐκ τοῦ ἐράω κατὰ τὸν Δόντζερν), ἀγαπητός, ἀξίεραστος, ἐπέραστος, τερπνός, παρ' Ὁμ. πολλάκις ἐπιθ. πόλεων, τόπων, χωρῶν, «λαϊκῶν» Γ. Ἐρμ. 72, «ῥέεθρα» Φ 248, «δημηλική, ἡνωτή, ἀμβροσίη» Γ 475, Z 456, T 347, «δαίς» θ 64, ο 447, «φιλότης» ψ 300, ἐπὶ προσώπων, δ 43, Γ. Ἀἴμ. 423· εὐπρόσδεκτος, ι 230.

ΕΡΑΤΙΖΩ [-ν-], ἔτερος ἐπ. τόπος τοῦ ἐράω, σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, «ορέγομαι» μετὰ γεν., πάντοτε ἐν τῇ φρ. «κρείων ἐρατίζων» *Ιλ. Δ 551, P 660, Γ. Ἐρμ. 64, 287.

ΕΡΑΤΟΣ [-ν-], ἡ, ὄν (ἐράω), ἀγαπητός, ποθητός, ἀξίεραστος, «δωρ' Ἀφροδίτης» Γ 64 † συνὸν ἐν τοῖς Ἰωνοῖς. Τὸ οὐδ. «ἐρατόν» ὡς ἐπιρ. Γ. Ἐρμ. 423, 455, ἀντικατεστήθη δὲ καὶ Γ. Ἀπ. 545 ἀντι τοῦ «ἀγῆτόν».

ΕΡΓΑΖΟΜΑΙ (Εργ-) ἀποθ. (ἔργον). 1) ἀμεταβ. ἐργάζομαι, ἐνεργῶ, «δουλεύω», ἀπολελ. ξ 752, Γ. Ἀἴμ. 439· ἐπὶ τῶν φρασῶν τοῦ μηχανοῦς («μηχανισμός») Σ 469. 2) μεταβ. ἀ. πράττω, διαπράττω, «κάμνω», μετ' αἰτ. «ἔργα» ο 72, «ἔργα ἀνείκα» ἀπρεπῆ πράγματα, Ω 733, «ἐναίσιμα» ρ 354· δ'. κατεργάζομαι, «δουλεύω», οἷον «χρυσόν» γ 435.

ΕΡΓΑΘΩΝ (Εργ-) καὶ ΕΡΓΑΘΩΝ (ἐΕργ-) ἐπ. ἐπεκτετατ. ἀφρ. τοῦ Εἶργα καὶ Εἶργα, ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω τι ἀπὸ τίνος, Α 437, Ε 447.

*ΕΡΓΑΣΙΗ [-ν-], ἡ (ἐργάζομαι) ἐργασία, Γ. Ἐρμ. 486.

*ΕΡΓΙΚΟΣ [-ν-], ὁ, υἱός τοῦ Κλυμένου, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομένου, Γ. Ἀπ. 297.

*ΕΡΓΜΑ, τό, ποι. (ΕΡΓ-) = ἔργον, πράξις, Γ. 27, 20, 32, 49.

ΕΡΓΩΝ (Εργών) τὸ (ΕΡΓ-) 1) ἔργον, πράξις ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς σημ. «μέγα ἔργον» μέγα κατόρθωμα, θαυμαστὴ πρᾶξις, οἷον K 282, N 366, ο 49· συνήθ. δὲ κακούργημα, οἷον γ 264, λ 272 κ. ἀ. Πολλάκις κατὰ πληθ. «θέσκελα, καρτερά ἔργα» ἴδ. τὰ ἐπιθ. καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «ἔπος, μῦθος, βουλή» ἴδ. τὰς λ, I 443 κ. ἀ. «ἔργα θεῶν» Π 420. 2) ἔργον, ἐργασία, ἀσχολία, «δουλεία», «ἔργον ἐποιέχομαι, ἐπὶ ἔργον τρέπομαι κ. τ. τ.» «κυττάζω τὴν δουλείά μου», ἴδ. τὰ ῥήμ., «νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασι» τῶρα ἔχετε ὅλοι ἐργασίαν, M 271, συνήθως προσδιοριζόμενον ὑπὸ ἐπιθ. ἢ οὐσιασ. ἀποτελεῖ περίφρασιν, οἷον «πολεμῆια εἰ» E 428, 429, «θαλάσσια» θαλασσοπολία, B 614, ἡ εἰς εἰς, ε 67, «ἔργα γάμοιο» τὰ Ἀφροδίσια, «κατὰ τὴν συνουσίαν, E 429, ἅπαρ καὶ «φιλοτήσια ἔργα» λέγονται, λ 286. Κεῖται καὶ ἐπὶ ζώων, οἷον κυνός, ρ 343. Ἰδίως δὲ εἰς τὰς ἐξῆς φράσεις· ἀ. «ἔργα ἀνδρῶν» γεμεργία, ὡς εἰς τοὺς ἀνδρας ἰδιόζουσα ἐργασία, κ 98· ὅθεν καὶ «ἔργον» καλλιέργεια τῆς γῆς, E 222, καὶ «ἔργα» οἱ ἀγροί, τὰ «χωράφια» B 751, E 344 κ. ἀ.

επίονα ε. εὐφοροὶ ἀγροί, δ 318 «πατριῶνα» 6 22, «ἐμά» κ 525, «ἐπὶ ἔργα ἔναι» 6 127 κ. α. οἱ δὲ ἀγροὶ λέγονται καὶ «ἔργα βῶων» κ 98· ἐντεῦθεν καὶ περιουσία, ζ 65, ο 372· β'. «ἔργα γυναικῶν» πᾶσαι αἱ εἰς τὴν οἰκτικὴν οἰκονομίαν ἀναφερόμεναι ἐργασίαι, ἰδίως δὲ τὰ κλῶθιν, ὑφαίνειν, κεντάν κ. ἄ. τοιαῦται γυναικείαι ἀσχολίαι, 1 128, 6 147, πρβλ. α 356· γ'. ἰδίως ἐν Πλ. τὰ ἔργα τοῦ πολέμου, μάχη, «πολέμου», Δ 170, 639, ὅπερ καὶ «ἔργον μάχης» Z 522. 3) τὰ προῖόν τῆς ἐργασίας, ἔργον, «ἔργα γυναικῶν» γεωροτεχνήματα, Z 289, η 97, κ 223, «ἔργον ἱεράιστοιο» τεχνουργήματα, δ 617. 4) ἐν γένει πρᾶγμα, «ὑπόθεσις, δουλειά», οἷον «πᾶν ἔργον ὑπεῖξομαι» εἰς πάντα θά ὑπογῶρω, Α 294, πρβλ. Γ 527· «ὅπως ἔσται τὰς ἔργα» πῶς θά γείνουν, θά τελειώσουν αὐταῖς αἱ δουλειαί, Δ 14, ρ 78 κ. α. «ἀθανάτων» Γ 22· περὶ μετρήτης τινὸς πέτρας «μέγα ἔργον» Ε 303, Γ 286, κατὰ τινας μὲν «μέγα χρέμα», «μεγάλο κομμάτι», κατ' ἄλλους δὲ μεγάλη ἐργασία, «μεγάλη δουλειά». || Ἐν τῇ καθομῇ. ἐσώθη ἡ λ. μόνον ἐπὶ παύλης σημ. φθόνος, κακία, καὶ μάχιστα κατὰ πληθ. «ἔργατα» (κατὰ τὸ «πρόσωπον» πλ. προσώπατα, ἄλογον—πλ. ἀλόγατα) κακία· ὅθεν καὶ «ἐργατάρ» φθονερός.

ἔργα (Ἐέργω) καὶ συνθ. ἔέργω (Ἐέργω) Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἴργω· ἄορ. ἄ. ἔα· παθ. παρακ. ἔεργμαι, γ'. πλ. ἐπ. ἐρχεται (ἀναύξ.) ὅπερ α. γ'. πλ. ἔερχατο, κ 241 κ. α., καὶ ἔρχατο, Ρ 354· μετοχ. τοῦ παθ. ἄορ. ἐρχθεῖς. (Παρὰ τοῖς Ἀττικ. τὸ μὲν φιλούμενον εἶργα σημ. ἀποκλείω, τὸ δὲ δατυνόμενον εἶργα ἐγκλείω κατὰ τὸν Λόδοκ. Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ φιλούμενον· ὁ δὲ τύπος εἴργω εὐρίσκεται παρ' αὐτῷ μόνον Ψ 72 «εργουσι», ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει: ἐἔέργω.) Ἐτερος τύπος ἔεργνιμι, ἐξ οὗ ὁ παρατ. ἔεργνω, κ 238, ἐτι δὲ ἄορ. ἔργαθον καὶ ἔεργαθον, ἄπ. ἰδ. Κυρίως σημ. ἀποχωρίζω, ὅδ. κατὰ τὴν ἐκάστοτε συνάφειαν. 1) ἐγκλείω, περιορίζω, μετ' αἰτ. «ἐντὸς ἔεργω» Β 617, 845, Γ 404, Σ 512, «δόμον» κλείω τὴν οἰκίαν, η 88, παθ. «ἐρχθέντ' ἐν ποταμῷ» Φ 282, «ἔταροι—ἐνὶ Κίρκης (ἐ.υπ. δόμῳ) ἔργαται» κ 283, ἐπὶ ζώων μανδρεύω, ι 221, ξ 73, 414, «ἐνθα τε φρένες ἔρχαται ἀμφὶ κῆρ» ὅπου τὸ ἀφραγμά εἶνε ἐγκλεισμένον περὶ τὴν καρδίαν, Π 481, «σάκεσσι ἔργατο» ἦσαν περικλεισμένοι, περιδεδημένοι διὰ τῶν ἀσπίδων, Ρ 234, «γέφυραι ἔεργμέναι» κεκλεισμένα, τούτοις σπερδῶς συνεχόμενα προώματα, Ε 89 (ὁ Ἐδωκός: pontes sublicis firmati) || ὁ δὲ Φαίης, παραδεχόμενος ἀσυνήθην τινὰ βραχυλογίαν· προώματα εἰς περιορισμὸν τοῦ ποταμοῦ προτειγμένα, ἰδ. γένοντα. 2) διαχωρίζω, ἀποχωρίζω, «ἀμφὶς ἔεργει» τοὺς χωρίζει, Ν 706· «ὦμον ἀπ' αὐχένος» ἀποκόπτω, Ε 147· «ὄκων ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν» ὅσον

τόπον πρὸς τὸ μέρος τῶν νηῶν ἐχώριζεν ἢ τάφρος ἀπὸ (τὸν τόπον τὸν περὶ) τὸν πύργον, Θ 213. (|| Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τινας τῶν ἀρχαίων ὁ Σπύτιζερς· ὁ δὲ Δόντζερς ἄλλων ἀρχαίων, πιθανῶς τοῦ Ζηνοδότου, διόρθωσιν ἀκολουθεῖν γράφει «ἐκ νηῶν καὶ πύργων», ἀλλὰ δὲν ὀρίζει σαφῶς τὴν ἐννοίαν, ἥτις τότε κατὰ τοὺς σχολιαστάς προϋποθέτει πληρὴς τὸ διάστημα οὐ μόνον τὸ ἐκ τῶν νηῶν μέχρι τῶν πύργων (τοῦ τέλους) ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπὸ τούτων μέχρι τῆς τάφρου)· «αἰετός ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων» αἰετός (διὰ μέσου τῶν δύο στρατοπέδων διπυτάνων) ἔχων πρὸς τὰ ἀριστερὰ κειρωσμένον τὸν λαόν (τῶν Τρώων ἀπὸ τοῦ πρὸς δεξιάν στρατοῦ τῶν Ἀχαιῶν), Μ 201· ὅθεν μεταφ. «τινὰ ἀπὸ τιμῆς» ἀποκλείω τινὰ τῆς τιμῆς, παραβλάπτω τὴν τιμὴν τινος, λ 503· β'.) κρατῶ τινα μακράν, ἀπομακρύνω, ἀποσοδῶ, «τῆλε τινα» Ψ 72· «βέλος ἀπὸ χροῶς» Δ 130· μετὰ μοναχῆς γενικ. «μυτὰν παῖδος» Δ 131, ὡσαύτως· «μυτὰ χροῶς ἔεργομένη» Ρ 571, «ἐεργόμενοι πολέμοιο» ἐμποδιζόμενοι ἀπὸ τοῦ πολέμου, Ν 525.

3) ἐν γένει στενοχωρῶ, ἀπωθῶ «ἐπὶ νῆας ἔεργε» Π 395, «κύματος ἐκτὸς νῆα» ἀπωθῶ ἐκτὸς τοῦ κύματος, μ 219.

ἔργα (Ἐέρω) ποι. (εεργ-) παρατ. θαμιστ. ἔρδεσκον, μέλ. ἔρῳ, ἄορ. ἔρῃα, παρακ. ἔοργα (Ἐέοργ-), γ'. πληθ. ἔοργαν ἀντὶ τοῦ ἔοργασι Βατρ. 479, ὅπερ α. ἔωργειν, δ 693, ξ 289. 1) [ποιῶ], πράττω, «κᾶμναι», [διαπράττομαι], ἀπολεῖ, Δ 29 κ. α. «ἔρῃον ὅπως ἐθέλεις» ν 145 κ. α. «ἔργα» δ 236, ε 92· μετὰ δοτ. προσώπ. «τί τινι» Ξ 261, ξ 289· «ἔργα» πράττω εὐχάριστα εἰς τινα, φέρομαι πρὸς τινα φιλικῶς, ο 360. Πολλῶς μετὰ δύο αἰτ. «κακὸν ἢ κακὰ τινα» Γ 351, Γ 540, «εὖ ἔρῃα τινὰ» Ε 650. ἰδίως 2) τελῶ, πράττω δηλ. ἱερᾶν τινα πράξιν, προσφῆρω, θυσιάζω «ἐκατόμβας, ἱερὰ θεοῖς» Β 306, Δ 707, η 202.

ἔρεβνός, ἡ, ὅκ. ἐπ. (ἔρεβος) σκοτεινός, ζυφερός· «νύξ» Πλ. Α 659, Ν 425, 580, «ἀήρ» Ε 864, «νέφεα» Χ 309.

ἔρεβινθος, ὁ, «τὸ ῥεβίθι», Λατ. cicer, Ν 589 †.

ἔρεβος, κοῖτ. τὸ, ἐπ. γεν. ἐρέβους, Θ 368, λ 37, Γ. Δῆμ. 409 καὶ ἐρέβουσι, Γ 572 (ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν κατὰ τὸν Βούττιμ. γράφουσιν ἐρέβουσι) Γ. Δῆμ. 349, τὸ σκοτὸς τὸ ὑπὸ τὴν γῆν, τὸ καταχθόνιον, ὡς κατοικία τῶν νεκρῶν, «τὸ σκοτάδι», τὸ ἀνήλιον, Θ 368, Π 327, κ 528, μ 81.—Ἐπὶ ῥ. ἐρεβόσας εἰς τὸ σκοτάδι, υ 356 †. (|| Πῶθ' ὅπως σχετίζεται πρὸς τὸ ἐρέφω, ὅθεν ὀροφή, ὀρφνὴ ὀρφναῖος κ.τ.τ.).

ἔρεβος, ἐπ. (ἔρομαι) ἐρωτῶ, ἐξετάζω, μετ' αἰτ. προσώπ. Z 176, ε 85 κ. α., πράγματος· «γενήν» Z 145, Φ 153, καὶ μετὰ δύο αἰτ. α 220, δ 137· ἐτι δὲ «ἀμρὶ τινι» περὶ τινος, υ 263·

ἀναζητῶ, τινά, Βατρ. 52. Μεταρ. ἐξετάζω, δοκιμάζω, ὅσον τὴν καθάραν, Ὑ. Ἑρμ. 487. λίγως, ὀμιλῶ. ἔκαστα. Ὑ. Ἑρμ. 313 (ἐνθα ὅμως ὁ δαοῦμ. ἐξ εἰκασίας; Σινειδοῦν γράφει ἐρίδαινον). — Τὸ μέσ. ὡς ἀποθ. ρ 303.

ἐρεοῖσα, ἐρεθίζω, ὡς παροργίζω, διεγείρω, παροτρύνω εἰς μάχην, μετ' αἰτ. Α 32, «καρτομίῃσι, χαλεποῖσι ἐπέσσει». Ε 419, ρ 394, «μηκέτι μ' ἐρεθίζε» Ω 560, (λέων) «κύναι; τ' ἄνδρες το ἐρεθίζων» Ρ 638. Ἐτι δὲ καὶ: ἐρεθίζω τινά: τὴν περιεργίαν, κάμνω περίεργον, τ 45. (Ἄλλ' ἐνταῦθα οἱ νεώτεροι ἐρμηνεύουσι: δοκιμάζω, «πειράζω», ἐρεθίζω, ἵνα ἐκφράσῃ τὴν γνώμην της). Ἐκ τοῦ

ἐρέω (συγγ. τῷ ἐρεῖς) ἐπ., ἐρεθίζω, παροργίζω, μετ' αἰτ. «μή μ' ἐρεθε» Γ 414, «ὀνειδίαι; ἐπέσσειν τινα» Α 519 μετ' ἀπρρ. Ὑμ. 7, 14: ἐπὶ ἐροντιδῶν ἢ μερινῶν θορυβῶ, ταράττω, ἐμβάλλω εἰς ἀνησυχίαν, τινά, δ 813. «ὅστις μελεῖσθαις ὀδυρομένην ἐρέθουσιν» τ 517.

ἐρείσα, ἀορ. ἄ. ἀναύξ. ἐρεῖσα καὶ μέσ. ἐρεῖσιν παρακ. παθ. ἐρήρεσαι, γ'. πληθ. ἰων. ἐρηρέδαται ὑπερσ. γ'. ἐν. ἠρήρειστο, γ'. πληθ. ἰων. ἐρηρέδατο παθ. ἀορ. ἠρεῖσθην. Α'. Ἐνεργ. 1) μεταβ. ἄ.) στηρίζω, «στυλῶναι», «ἄκκουμῶ» (Δατ.), μετ' ἐμπροθ. πῶς. «πρὸς τι, περί τι, ἐπὶ τι καὶ ἐπὶ τινος» καὶ μετὰ μόνης δοτ., ὅσον «δόρυ πρὸς ταίχος» Χ 112, «θρόνον πρὸς κίονα» Θ 66, 473, «ἀσπίδ' ἐπὶ πόρῳ» Χ 97, παθ. «ἐπὶ μελῆς ἐρεῖσθαις» στηριχθεῖς ἐπὶ τοῦ δόρατος, Χ 223, «ἐν δὲ θρόνῳ ἐπὶ τοῖχον ἐρηρέδατο» θρόνοι ἦσαν «γύρω, γύρω εἰς τὸν τοῖχον στυλωμένοι» ἢ (κατ' ἄλλους) καρφωμένοι, η 95, «οὐδεὶς δὲ σφιν χατταὶ ἐρηρέδαται» πίπτουσιν, «ἄκκουμῶν» κατὰ γῆς, Ψ 284, «λαε ἐρηρέδαται δύο» Ψ 329, «χάλκειοι τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἐνθα καὶ ἐνθα» ἦσαν ἰσχυροί, ἐγγεγερμένοι, η 86. (Ἄλλὰ τῶρα τὸ χωρίον γράφεται ὁρθότερον ἐληλέδατ' ἢ ἐληλέατ' ἢ ἐληλέαδατ' ἐκ τοῦ ἐλαύνω, ὅπ. ἰδ.). Ἐπὶ δὲ βιαίως τι στηρίζω, ῥίπτω, ὅθεν παθ. «ὁ δ' ὑπτιος οὐδεὶς ἠρεῖσθη» ἐξηπλώθη, ἔπεσε κατὰ γῆς ἀνάσκελα, Η 413, Α 444, Μ 192. β'.) πιέζω, ὡθῶ, «σπρώχνω», (ἐπειδὴ τὰ κινητὰ διὰ τοῦ ἐρείσματος πιεζόμενα ὠθοῦνται) μετ' αἰτ. «ἀσπίς ἀσπίδ' ἐρεῖδα, κόρυς κόρυον, ἀνὴρ δ' ἄνθρωπος ἀσπίς ἐπέζε τὴν ἀσπίδα κτλ. (ποιητικὴ περιγραφή τοῦ συνασπισμοῦ) Ν 131, Η 215, «ἐρ. τινά βελέεσσιν» πιέζω τινά διὰ τῶν βελῶν, Η 108: ὅθεν παθ. ὠθοῦμαι, εἰσδύω, ὅσον «διὰ θύρησιν; ἠρήρειστο ἔγχο» εἰσδύσεν, Γ 338, Η 252, Α 436. 2) ἀμεταβ. μόνον ἐν ἐνὶ χωρίῳ: γ 450 «ἀλλήλοισιν ἐρεῖδουσαι» ἐρεῖδόμεναι πρὸς ἀλλήλας, στηρίζουσαι ἢ μία εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἄλλης (ὁ λόγος περὶ τῶν θεραπεινῶν, αἵτινες ἀνὰ δύο μετέφερον τοὺς νεκροὺς ἐκ τοῦ τοῦ μεγάρου). Ἄλλ' οἱ νεώτεροι ἐκδοῦνται ἀπεθῶναι, ἔδουσι τὴν σημ. ταύτην,

γράφοντες «ἀλλήλοισιν ἐρεῖδουσαι» ἐρεῖδουσαι, στηρίζουσαι ἐπ' ἀλλήλων τοὺς νεκροὺς. Β'.) Μῆσ. ἐρεῖδομαι, στηρίζομαι ἐπὶ τινος, «ἄκουμῶ» μετὰ δοτ. «σὺληπρῳ, ἔγγετ' κ. τ. τ.» Β 409, Θ 496, Ξ 38 κ. ἄ., μετὰ γεν. «ἐρεῖσατο χαρὶ γαίης» ἐστηρίχθη μετὰ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς γῆς, Ε 309, Α 353. Ἀπολλ. στηρίζομαι καθῶς εἰς τοὺς πόδας, «παίρων δύναμιν» ὡς ὅταν τι ῥίπτῃ τις, ὅσον «ἐρεῖσάμενος βάλε» Μ 457, Η 736, ἢ ὅταν παλαίῃ, ὅσον Ψ 735.

ἐρείκα, ἀορ. β'. ἤρικαν, ἐνεργ. διαρρήγνυν, συντρίβω εὐρίσκεται μόνον ἐν τῷ παθ., (χάλκος χιτῶν) «ἐρεῖκόμενος» διαρρήγνύμενος, διατρυπώμενος, Ν 441, καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. β'. ἀορ. ἀμεταβ. «ἤρικε κόρυς» διεβράχθη, «ἔσπασεν, ἔσκαπεν» Ὑλ. Ρ 294. (Εἰς ταύτην τὴν σημ. μόνον ποιεῖ. ἢ. Τὸ ἐρείκα θεωρῶ τῆς αὐτῆς ῥίζης πρὸς τὸ Γερμ. reissen = ῥήγνυναι, σχίζω).

ἐρεῖο, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐρου, ἰδ. ἐρομαι.

ἐρείομεν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐρέωμεν, ἰδ. ἐρέω.

ἐρείπη, ποι. ἀορ. β'. ἤριπον παρακ. παθ. ἐρήρηναι ὑπερσ. γ'. ἐν. ἐρείπτο κατ' ἐπικ. συστολὴν ἀντὶ τοῦ ἐρήριπτο. 1) μεταβ. καθ' ὅλους τοῦ ἐνεργ. τύπους (πλὴν τοῦ ἀορ. β'), καταβάλλω, ἀνατρέπω, «κρημνίζω, ῥίπτω κἀτ'», «ταίχος, ἐπάλλω» Μ 258, Ο 356, 364. παθ. «ἐρείπτο ταίχος Ἀχαιῶν» Ξ 45. 2) ἀμεταβ. ἐν τῷ β'. ἀορ. πίπτω, καταπίπτω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπ' ἀνθρώπων, «ἐξ ὀχέων, ἐν κονίῃ» Ε 47, 75 «ἔστη γυνὴ ἐρίπων» ἐστηρίχθη (τὸ λοιπὸν σώμα), ἀφ' οὗ κατέπεσεν εἰς τὰ γόνατα, Ε 309 κ. ἄ. «ἤριπε πρηνῆς» ἔπεσεν ἐπίστομα, Ε 58 κ. ἄ. γ 296 (μόνον ἐνταῦθα τῆς ὁδ.) ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δένδρων, Ν 389, Η 482, Φ 213. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. παράγεται ἐκ τοῦ ῥέπω).

Ἐρεμβοί, οἱ, ἔθνος μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Ὀμ. δ 84 μετὰ τοῦ Σιδονίου, ὅπερ ὁ μὲν Ἀμεικὶ ταυτίζει πιδῶναι πρὸς τοὺς Ἀραμαίους καὶ ἄλλας ὁμόρους αὐτοῖς φυλάς, ὁ δὲ Ἑλλάντιος καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἀρχαίων γεωγράφων (πρόλ. Στράβ. 16, 4, 27) πρὸς τοὺς ἐν Ἀραβίᾳ Τρωγλοδοῖταις (ὡς φαίνεται δῆθεν καὶ ἐκ τῆς ἐτυμολογίας τῆς ἐκ τοῦ ἐρα=γῆ καὶ ἐμδαίνω). Ἄλλοι δὲ ἐξήτουν αὐτοὺς ἐν Κύπρῳ, καὶ ἄλλοι θεωροῦσιν αὐτοὺς κλάδον τῶν Αἰθιοπῶν.

ἐρέμνος, ἢ, ὄν, ποι. (παράγεται ἐκ τοῦ ἐρεβ-ος, ὡς τὸ σεμ-νός ἐκ τοῦ αἰδ-ας), ἀκατεινός, ὁ φερρός, μέλας, «γαῖα» ω 106, Ὑ. Ἑρμ. 427. πολλάκις συνυπονοεῖται καὶ ἡ ἐννοία φιδερρός, φρικτός, ὅσον «αἰγίς, λαλαψ, νύξ» Δ 467, Μ 375, Γ 51, λ 606.

ἐρέσα, ἰδ. ἐρέω.

ἐρέομαι, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐρομαι, παρακ. ἐρέοντο, Α 332, Θ 445, ὅπου ἐρέωμαι, ρ 309, ἀπαρρ. ἐρεῖσθαι, ἐρωτῶ, Ὑλ. ἐνθα ἀνοικ., ζ 298, φ 106.

ἐρέπτομαι, ποι. ἀποθ., μόνον κατὰ μεταχ. (συγγ. τῷ ἐρείπω) κόπτω διὰ τῶν ὀδόντων,

τρώγῳ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ χορτοφάγων ζώων, «λωτόν, κρεῖ, πυρόν» Β 776, Ε 496, τ 553 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ «δημόν» (νεκρὸν) Φ 204· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων τρωγόντων ὠμόν τοῦ λωτοῦ τὸν καρπὸν, ι 97. (|| Τολμῶ νὰ ὑποθέσω ὅτι τοῦτο τὸ ῥήμα ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ δρέπω καὶ ὅτι εἰς ἀμφοτέρω τὰ ῥήματα ὑπόκειται πεποιημένη τις ῥίζα *zber, zpar*).

ἐρέριπτο, ἴδ. ἐρέιπα.

ἐρέσι, ἴδ. εἰρέσι.

ἐρέσω (συγγ. τῇ ἐρέθω) κωπηλάτῳ, «τραβῶ κωπή», πάντοτε ἀμετάβ. Ι 361, ι 490 κ. ἀ.

ἐρέτης, οἱ, ὁ, (ἐρέσω) κωπηλάτης, μόνον κατὰ πληθ. Α 142, β 319 κ. ἀ.

Ἐρετνίς, ἴδ. εἰ, ὁ (=ἐρέτης) ὄνομα ἑνὸς τῶν Φαιάκων, θ 412.

ἐρετνός, τό, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., κώπη, «κωπή», λ 77 κ. ἀ. «εὐχρῆς» λ 121, μ 15, ψ 268· καὶ κατὰ πληθ. Α 435 (μόνον ἐνταῦθα τῆς ἰλ.), δ 782, λ 123 κ. ἀ. πληθ.

Ἐρέτρια, ἴδ. εἰρέτρια.

ἐρεῖγομαι, ἀποθ., ἀόρ. β'. ἤρυγον. 1) ἀμετάβ. ἐρεύγομαι, ἐμῶ, «ρεύγομαι», «ἔρυνῶ», περὶ τοῦ Κόκλῳπος· «ἐρεύγομαι οἰνοβαρεῖν» μεθυσμένος ἐξερνοῦσε, ι 374· β'. μεταφ. ἐπὶ τῇ κυμαινομένῃ θαλάσσῃ, ὅφ' ἧς τὰ κύματα μετὰ πατάγου εἰς τὴν ἀκτὴν ἐκδράζονται, «ἐρευγομένης ἀλός ἔξω» ὅταν ἡ θάλασσα ἐξερεύγηται, ῥίπτῃ μὲ πάταγον τὰ κύματά της ἔξω, Ρ 265, «κύματα ἐρεύγεται ἡπειρόνδε» τὰ κύματα ἐκδράζονται εἰς τὴν ἡπείραν, ε 403, 438· γ'. ἐν τῇ ἀόρ. β'. μυκῶμαι, βρυχῶμαι, «μουγγρίζω», περὶ τετραμένου ἥρως· «ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος ἤρυγεν» Τ 403, 404, 406. 2) μετὰβ. ἐξερεύγομαι, «ἔρυνῶ», οἷον «φόνον αἵματος» τὸν αἱματώδη φόνον, δ ε. τὸ φονικὸν αἷμα, τοῦ φονευθέντος δηλ. θηρίου, Π 462.

Ἐρεθάλιον [..], ὄνος, ὁ, εὐγενής Ἀρκάς· ἐν τινι πολέμῳ πῶν Ἀρκάδων καὶ Πολίων φονευσθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος, Η 136, Δ 319.

ἐρεῖα, ἀόρ. ἔρευσα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., ἐρυθραίνω, «κακκινίζω» «γαῖαν αἵματι» ἰλ. Α 394, Σ 329. (|| Ἐκ τούτου παράγεται τὸ ἐπιθ. ἐ-ρυθρός).

ἐρεῖνᾱ (συγγ. τῇ ἐρέω), ἐρευνῶ, ἐξετάζω, «γυρεύω», ἀνιχνεύω, «ἔχνα-ἐρ.» ἔχνηλατῶ, τ 436· ἐπὶ λέοντος «μετ' ἀνέρος ἔχνη» ἀναζητεῖ τὰ ἔχνη τοῦ ἀνδρός, Σ 321, «τεύχεα γυρεύω τὰ ὄπλα, χ 480· καὶ μετ' αἰτ. προσώπ. Τ. Ἐρμ. 176.

ἐρέφα, ἀόρ. ἀ. ἐρέφα, στεγάζω, «σκεπάζω», οἷον «ὄραφον, θάλαμον καθύπερθεν» Ω 450, ψ 193· πρὸλ. ἐπερέφα.

Ἐρεφείη, ἴδ. εἰ, ὁ (κυρ. ὁ σείων τὴν γῆν· ἐνοσίχθων) κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαιοτέρους μύθους δὲν εἶνε ἀκόμη διάφορος τοῦ Ἐρεχθονίου κατὰ δὲ τὸν Ὀμ. εἶνε υἱὸς τῆς Γῆς (γῆγενής), ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς ναφ,

καὶ ὡς ἀρχαιότατος ἦρως τῶν Ἀθηνῶν λατρεύεται ὁμοῦ μετὰ τῆς Πολιούχου θεᾶς, Β 547, η 81 (|| πρὸλ. καὶ ἰλ. Πρὸδ. 5, 82, 8, 55). Κατὰ δὲ τὸν μεταγενέστερον μῦθον εἶνε υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Γῆς ἢ τῆς Ἀφροδίτης, θυγατρὸς τοῦ Κρανάου, Ἀπολλ. 3, 14, 6. Ἐκ τοῦ:

ἐρέφα, ἐπικ. (συγγ. τῇ ἐρέκω)· ἀ) διαφρήγνυω, σπαράττω μεταφ. «θυμὸν δάκρυσι καὶ στοναχῇσι» τὴν καρδίαν βασανίζω μὲ δάκρυα καὶ στοναγμούς, ε 83, 157. Παθ. «ὀδύνησαν ἐρεχθόμεν» Τ. Ἀπολλ. 358· β') φέρω, ὠθῶ, ἐλαύνω τῇδε κἀκεῖσε, «νῆα ἐρεχθόμενῃν ἀνέμοισι» φερομένην, παρασυρομένην, Ψ 317.

1. ἐρέα, ἴων. ἀντὶ τοῦ ἐρῶ, ἴδ. εἰρᾶ ὁ ἐμῆ.

2. ἐρέα, ἐπικ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ εἶρομαι, ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, μετ' αἰτ. Ἐξ αὐτοῦ μετοχ. «ἐρέων» Η 428, φ 31, ὑποκ. «ἐρεῖομαι» ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐρώμεν, ἄ; ἐρωτήσωμεν, Α 62, 332, εὐκτ. «ἐρέομαι» δ 192, λ 229.

ἐρήμος, ἴδ. εἰρᾶ, ἴδ. εἰρᾶ (Ἀττ. ἐρημος, ον) «ἐρημος», ἀκατοίκητος, ἐγκαταλελειμμένος, «γῆρος» Κ 520, «νῆτος» γ 270, μ 351· «μῆλα» Ε 140.

ἐρημέαται, ἐρημέατο, ἴδ. ἐρεῖα.

ἐρητύω [..] (ἐρώω), ἀόρ. ἀ. ἐρητύσα, θαμνι ἐρητύσατε, παθ. ἀόρ. ἀ. ἐρητύθην, γ'. πληθ. ἐρητύθην Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐρητύθην ἀναύξη. 1) Ἐνεργ. ἀ) ἀναστῆλιν, ἀναχαίτιζω, ἐμποδίζω «φάλαγγας, λαόν» Α 567, Σ 503, πολλάκις μετὰ δοτ. ὄργαν. «ἀγανός, μελιχίος ἐπέεσσιν» Β 75, 164· παθ. ἐμποδίζομαι, περιορίζομαι, «ἐρητύθην καθ' ἕδρας» Β 99, 211 κ. ἀ. «ἐρητύοντο μένοντες» Θ 345, Ο 367, γ 155· β') μεταφ. κρατῶ, δαμάζω «θυμὸν» Α 192· παθ. «θυμὸς ἐρητύεται» Ι 635· μετ' ἀπρρ. «οὐδὲ αἱ ἀτρεμαὶ ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός» δὲν βασιτᾶ [τολμᾶ] ἡ καρδία του νὰ κάθηται ἡσυχος, Ν 280.

2) Μέσ. ὡς ἀποθ., μετ' αἰτ. «λαόν» Ο 723. (Τὸ υ μακρὸν πρὸ τοῦ σ καὶ ἐπομένης μακρᾶς συλλαβῆς· τούναντιον δὲ βραχύ, ἐπομένης βραχείας συλλαβῆς).

ἐρι- [..], ἀχώρισον μόριον, ὡς τὸ ἀρι-, ἐπειταῖνον τὴν ἐννοίαν τῆς λέξεως, πολὺ. (|| Ἐτυμολογικῶς φαίνεται ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἶνε εἰμὴ διαλεκτικὴ διαφορὰ τοῦ ἐρι-, ὅπερ ἴδ.).

ἐρι-αῖσιν [..], ἐκός, ὁ, μακρός τὸν αἰχένα, «μακρολαΐμης» ἐπικ. ἐπιθετον τῶν ἵππων, ἰλ. Κ 305, Α 159 κ. ἀ.

ἐρι-βρεμέτης, οἱ, ὁ, ποι. (βρέμω), ὁ πολὺ βρονταρός, ὁ δυνατὰς βροντᾶς παράγων, ἐπιθ. τοῦ Διός, Ν 624 γ.

ἐρί-βρομος, ον, ποι. (βρέμω), πολύκροτος, πολυτάραχος, «Διόνυσος» Τμ. 6, 56.

ἐρί-βρυχος, ον [..], ἐπικ. (βρύχω), ὁ ἰσχυρῶς μυκῶμενος, «δυνατὰ μουγγρίζων»· βου-, Τ. Ἐρμ. 116.

ΕΡΙΒΟΛΑΣ, ΑΚΟΕ, ὁ, ἡ, καὶ ΕΡΙΒΟΛΕ, ΟΝ, ἐπικ. ὁ μεγάλους βώλους („σβώλους“) ζῶων, ἐπὶ γῆς παχίαις καὶ εὐφόρου, ἥτις ἀρτυρωμένη δὲν θρύπτεται, ὡς ἡ ἀμμόδης, ἀλλὰ σχηματίζει μεγάλους βώλους, ἐπομ. ἐπιθετ. εὐφόρων χωρῶν. Πλ. πλχ. ἀμφότεροι οἱ τύποι ἐν δὲ Ὁδ. ἐκότερος ἀπαί. μόνον: ε 34, ν 235· ἐπὶ δὲ καὶ Ἰ. Διμ. 471.

ΕΡΙΔΟΥΠΟΣ, ΟΝ, καὶ ΕΡΙΔΟΥΠΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (γδοῦπος, δοῦπος, ἰδ. δοῖπῆς) ὁ ἰσχυρῶς δοῦπῶν, δυνατὰ κτυπῶν, βροντῶν ἄ.) ἐπιθ. τοῦ Διός, „βροντερός“ Ε 672 κ. ἄ., ο 112, 480 [πάντοτε κατὰ τὸν ἄ. τύπον ἐρίγδ.] δ.) ἐπὶ πραγμάτων πολυπάταγος, θορυβώδης, «ἐρίδ. ποταμοί» κ 515, «ἐρίδ. ἄκται» Γ 50· «ἐρίδ. αἰθούσα» Ω 323, γ 399· «ἐρίγδουποι πόδες ἵππων» πολυκροτοί, Α 152. [Ὁ τύπος ἐρίδουπος μόνον ἐν τοῖς ἀνωτ. χωρίοις].

ΕΡΙΔΙΝΟ [-ν-], ἐπικ. ἐκτενέστερ. τύπος τοῦ ἐρίζω· μέσ. ἀορ. ἄ. ἀπαρρ. ἐριδήσασθαι ἄ.) ἐρίζω, φιλονεικῶ, διαμάχομαι, „πιάνομαι, μαλάνω“ ἄντιον τινός· α 79, «μετ' ἀνδράσι» ρ 340· συνήθ. ἐπὶ ἀπλῆς διὰ λόγων φιλονεικίας, λογομαχῶ «ἐνεκά τινος» Α 574, «περὶ πτωγῶν» σ 403, «ἐπέεσσι» Β 342· ὅθεν δ.) ἀμιλλώμαι, διαγωνίζομαι, „παραδραίνω“, «ἐριδιώμεν εἵνεκα τῆς ἀρετῆς» κατὰ μὲν τὸν Ἀρίσταρχον: ἐνεκα τῆς ἀρετῆς αὐτῆς (δηλ. τῆς Πηνελόπης)· κατ' ἄλλους δὲ: ἐνεκα τοιαύτης ἀρετῆς, δηλ. τοιαύτης ἐξόγου γυναικός, οἷα ἡ Πηνελόπη (οὕτως ὥστε τὸ ἀφρημένον νὰ κῆται ἀντὶ τοῦ προσώπου) β 206· «ἀργαλέον δὲ ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοί, εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς» εἶνε δύσκολον εἰ: πάντας τοὺς Ἀχαιοὺς, πλὴν τοῦ Ἀχιλλέως, νὰ διαγωνισθῶσιν εἰς τὸ τρέχειν („νὰ παραδρῶν ἔς τὰ πόδια“), Ψ 792. Μεταφορ. ἐπὶ ἀνέμων· Εὐρὸς τε Νότος τε ἐριδιζέοντο ἀλλήλους... βαθέην πολυμικρὸν ὕλην· ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλους, ἵνα συνάψωσιν εἰς πόλεμον τὴν βαθεῖαν ὕλην (δηλ. τὰ δένδρα τοῦ βαθέος δάσους) Π 765.

ΕΡΙΔΜΑΙΝΑ, ἐπικ. (ἐκ τοῦ ἄγρ. ἐριδμα, ἐρισμα, ἐρίζω), ἐρεθίζω, „πειράζω“ ὁσφικας· Π 260 f.

ΕΡΙΔΟΥΠΟΣ, ΟΝ, ἰδ. ΕΡΙΔΟΥΠΟΣ.

ΕΡΙΚΗ (ἐρι-), παρ. αἰ. ἐρίζεσκον θ 225· ἀορ. ἄ. γ'. πληθ. τῆς εὐκτ. ἐρίσσειαν, μετογ. ἐρίσαι· μέσ. ἀορ. ἄ. ἐρισάμην, ὅποι. γ'. ἐνικ. ἐρίσσεια. Α.) Ἐνεργ. 1) ἐρίζω, φιλονεικῶ, λογομαχῶ, „μαλάνω“ πρῶτον ἐπὶ λογομαχίας, καὶ ἔπειτα ἐπὶ πάσης ἐχθροῦς διαθέσεως, μετὰ δοτ. Α 6, Ζ 431, Ν 109, «ἀντιθῆναι τινὶ» προπετῶς ἐναντίον τινός Α 277, «περί τῆς» περί τῆς ἡ δικαίας μοίρας, Μ 423· ὅθεν 2) ἀμιλλώμαι, διαγωνίζομαι, ἀντιπαραβάλλομαι, „παραδραίνω“, τινί, θ 377, σ 277. Τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ἡ ἀμίλλα, ἡ ἀγών, ἐκφέρεται ἄ.) κατ' αἰτ. ἄ. Ἀφροδίτῃ κάλλος· Ι

389, ε 213· δ.) διὰ τῆς περὶ μετὰ γεν., ὅσον «περὶ μύθων» Ο 284, «περὶ τόξων» θ 225· γ.) κατὰ δοτ. «ποσὶ, δρηστοσύνη» Ν 325, σ 321· δ.) κατ' ἀπαρρ. «χερσὶ μαχίσσασθαι» σ 38.— Ἀποκλ. Ἄνιστωρ οἷος ἐρίζεν· (αὐτῷ δηλ.) μόνος ἐδόνατο νὰ ἀντιπαραβληθῇ, Β 555. Β.) Νέσ., ἔχει τὴν τελευταίαν τῶν ἀνωτ. σημασιῶν, καὶ δύναται νὰ συντάσσεται μὲ διπλὴν δοτ., ὅσον «τινὶ τόξῳ» Ε 172, «ἀνδρῶν κέν τίς μοι ἐρίσσεια κτήμασι» δ 80.

ΕΡΙΗΡΟΣ (ἐρίηρος), ΟΝ (ἐρι-, ἦρα, ἄρω), πληθ. κατὰ μεταπλασμόν ἐρίηρες, πιστός, ἀγαπητός, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπιθετον τοῦ «ἐταίροι» Γ 47, ι 400 κ. ἄ. πλχ., καὶ ἐνικῶς «ἐρίηρος ἱταίρος» Α 266· ἀλλὰ καὶ τοῦ «αἰδοῦ» α 346, ο 62, 471.

ΕΡΙΘΗΛΗΣ, ΕΙ (θάλλω), εὐθαλής, ἀκμαίος, πλούσιος, περὶ δένδρων Κ 467, Ρ 53, καὶ ἄγρων Ε 90.

ΕΡΙΘΟΣ [-ν-], ὁ, μισθωτὸς ἐργάτης, ὁ ἐν Μακεδονίᾳ λεγόμενος „μισθοργός“, ὅθεν περὶ τῶν θεριστῶν, Σ 550, 560· ἐν γένει ὑπηρετῆς· κατ' ἀστείαν μεταφορᾶν «τλήμων γαστήρ» ἐρίθος· λέγεται ὁ ἄνθρωπος ἐξερχόμενος ἐκ τῆς γαστρός, ἡ πορδὴ, λατ. crepius ventris, Ἰ. Ἐρμ. 296. (Παραγίνεται κατὰ τινας· μὲν ἐκ τοῦ ἔριον καὶ σημ. κυρ. ἐριουργός, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἔρις, ὅτε σημ. ἐκείνου τοῦ ἐργάτου, οἵτινες ἀπὸ κοινοῦ ἀναλαμβάνουσιν ἐπὶ μισθῷ ἔργου τινός τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἀμιλλῶνται ἐν αὐτῇ).

ΕΡΙΚΤΑΗΣ [-ν-], ΕΙ, ἐπικ. (κῆδος), περικλητής, ἐνδοξός, περιφημος, ἐπιθετον τῶν θεῶν καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν, Ε 327, λ 631, Ἰ. Ἐρμ. 550, «γαῖα» λ 576· λαμπρός, ἐξαιρέτος· «δῶρα θεῶν» Γ 65, Γ 265, «ἥβη» Α 225, «δαίς» Ω 802, γ 66 κ. ἄ. πλχ.

ΕΡΙΜΙΚΟΣ [-ν-], ΟΝ, ἐπικ. (μυκάομαι), πσλὺ, ἰσχυρῶς μυκώμενος, «δυνατὰ μουγγρίζων», ἐπιθ. τῶν βοῶν, Γ 497, Ψ 775, σ 235.

ΕΡΙΝΕΟΣ [-ν-], ὁ, „ἐρινός“ (προφέρεται ὀρνός), ἀγριοσυκιά, λατ. caprificus, Φ 37, μ 403, 432.— Ἐν Πλ. ὡς τοπικὸν ὄνομα σημαίνει τόπον τινὰ πληθύν τοῦ Πλίου, δν ὁ Γερμ. μεταφραστῆς Οἰδῶσιος μεταφράζει ἐρινεόλοφον· κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 13, 4, 35 ἦτο χωρὸς τι τραγός, ἐρινεῶν κατὰφυτος· «ἐρινεός· ἡνεμόεις» Χ 145. (ἢ Ὁ τόπος ἦτο πιθανῶς ὑψηλότερος τῆς ἄλλης πεδιάδος, διότι ἐκεῖθεν μάλιστα ἀμβαστός ἐστι πόλις καὶ ἐπιβρομον ἔπλετο τεῖχος· Ζ 434. Πιθανῶς δὲ ὀνομάσθη οὕτως οὐχὶ ἐκ πολλῶν, ἀλλ' ἐξ ἐνός μόνου ἐν περιφανεί πεφυτευμένου ἐρινεοῦ, καθ' ὃ καὶ σήμερον οὕτως λέγονται τοποθεσίαι τινές, ὅσον „Πλάτανος, Καστανιά, Συκιά“ κ.τ.τ.).

ΕΡΙΝΟΣ [-ν-], ἴος, ἡ, πληθ. αἱ Ἐρινός, συννηρ. Ἐρινός, Ι 454· ἡ Ἐρινός, τιμωρὸς θεά, θεὰ τῆς ἐκδικήσεως. Ὁ Ὅμ. δὲν μνημονεύει οὔτε ἀριθμὸν, οὔτε μορφήν, οὔτε ὀνόματα αὐτῶν. Ὁ ἐνικ.

ἐριθ. εὐρίσκεται Γ 571, Τ 87, ο 234. συνήθ. δὲ κατὰ πληθ. Γ 454 ἐξ. Ἦντο τὸ σύμβολον τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως τῶν εἰς πᾶσαν κακὴν πράξιν παρεπομένον καὶ μάλιστα τῆς κατάρσεως τῆς ἐπιδαρνούσης παντός κακούργου τὴν κεφαλὴν, ὅστις ἡσέθησεν εἰς τὰ ἐρωτάτα τῆς ἀνθρωπότητος καθήκοντα. Ὅθεν τιμωροῦσι τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς ἀπειθεῖαν τῶν τέκνων Γ 454, Ε 135, λ 280, τὴν ἐλλειψὶν τοῦ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, συγγενεῖς καὶ ἰκέτας σεβασμοῦ Ο 201, ρ 475, τὴν ἐπιτοκίαν Τ 260 καὶ πάντα φόνον Γ 571. Ἐπειδὴ δὲ τιμωροῦσι τοὺς κακούργους ἐν ταύτῃ τῇ κόσμῳ, ἀναφαίνονται ὡς πολέμιοι τῶν ἀνθρώπων καὶ παρσύρουσιν αὐτοὺς εἰς κακὰς πράξεις, Τ 87, ο 234. Πολλὰ γὰρ ἡ ἐνέργεια αὐτῶν συμπίπτει πρὸς τὴν τὴν Μοῖρῶν, καὶ ὡς τοιαῦται δὲν ἐπιτρέπουσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ πολυπραγμαθῶσι περὶ τῆς μελλούσης αὐτῶν τύχης, Τ 418. Κατοικοῦσιν ἐν τῇ σκοτίᾳ τοῦ Ἀδου (ἐν τῇ Ἐρείᾳ), Γ 571, Τ 87, καὶ τιμωροῦσι τοὺς ἐγκληματίας καὶ μετὰ θάνατον Τ 259, ο 78. Κατὰ τὸν Ἡσιόδου Θεογ. 485 ἐγέννησεν αὐτὰς ἡ Γατα ἐκ τῶν σπυγόνων τοῦ αἵματος τοῦ Οὐρανοῦ· ὁ δὲ Ἀπλδ. 4, 1, 3 ἀναγράφει τὰ ὀνόματα αὐτῶν, Τισιφύνην, Μέγαιραν καὶ Ἀληκτώ. 2) Ὡς προσγοροῦ ὄνομα, κατάρσα, «τῆς μητρός» Φ 412. (Συνήθ. παράγεται ἐκ τοῦ Ἑρμῆος· ἐρινός=ὀργίζομαι, Πaus. 8, 25, 4, ὅπερ ἀνάγεται εἰς τὴν ῥίζαν ἐρι- (ἐρις)· κατὰ δὲ τὸν Δοδεκκ ἐκ τοῦ ὀρίνω, ἐρίνω, ἐρευνᾶω ἀναζητῶ, ἀνιχνεύω· ὅθεν ἡ ὀρθότερα γραφὴ εἶνε· Ἐρινός ἀντὶ τῆς πρὸ τοῦ Σπυζίνερου· Ἐρινός. II. Οἱ νεώτεροι γλωσσολόγοι ἀνευρίσκουσι καὶ ταύτης τῆς Ἑλληνικῆς θεότητος τὸ ὄνομα ἐν τῇ Σανσκριτικῇ λέξει Sarajjūs.—Τὸ ὑ μακρόν ἐν ταῖς τρισυλλάβοις, βραχὺ δὲ ἐν ταῖς τετρασυλλάβοις πτώσασιν).

ΕΡΙΟΝ, τό, ἴων. καὶ ἐπικ. **ΕΪΡΙΟΝ** (ὕποκορις· τοῦ· εἶρος) „μαλλί“, πολλάκις κατὰ πληθ. «ἐρία» Γ 388, ο 316 κ. ἀ. τὸ δὲ ἐνικ. «ἐριον» μόνον δ 424.

ΕΡΙ-ΟΪΝΗΣ [-υ-], ογ καὶ **ΕΡΙΟΪΝΙΟΣ**, ὁ (ὀνίνημι) ὁ σωτήριος, ἀγαθοποιός, λίαν ὠφέλιμος, σταθερὸς ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, «Διὸς ἐριούνιος υἱός, θεῶν ἐριούνιε δαίμων» Υ 72, Υμ. Ἑρμ. 445 κ. ἀ. «ἐριούνης» μόνον Υ 34, θ 322. Ὡς κύρ. ὄνομα ἀντὶ τοῦ Ἑρμῆς, Ω 360, 440.

ΕΡΙΣ, ἱαοε [-υ-], ἡ, αἷτ. ἔριν καὶ ἐρίδα (ὁ πρῶτος τύπος σπανιότερος καὶ μόνον ἐν τέσσαρσι χωρίοις τῆς Ὀδ.) 1) ἔρις, φιλονεικία, διένεξις, „μάχωμα“, «ἔρις καὶ νεῖκος» ο 267· «ἐρίδι μάχεσθαι» μετὰ ἐρίδα νὰ μάχωνται, ὁ εἰς νὰ λογαμαχῶσι, κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Οὐαλφίου κατ' ἄλλους· δὲ πρέπει νὰ συναρθῇ τὸ «ἐρίδι» μετὰ τοῦ «ἐυνένης» (ἴδ. ΣΥΝΙΝΗΜΙ) Α 8, «ἐρίδι ἐυνελαύνειν» φέρω, ὥσθ τινας εἰς διένεξιν, Υ 184, «ἐριν τιθέναι τισιν» ἐμβάλλω φιλονεικίαν μεταξύ τινων, ἢ «ἐρ. στῆσαι ἐν τισιν» διαγίρω

μεταξύ τινων φιλονεικίαν, γ 436, π 292. πληθ. «ἐρίδας νεκεῖν» φιλονεικῶ φιλονεικίας, ἐρχομαι εἰς φιλονεικίαν, Υ 251. Ἦντο ἐν Ἰλ. περὶ μάχης, συμπλοκῆς, ἀγῶν, „πόλεμος“ Ε 177, 732 κ. ἀ. πλη., ἔνθα πολλάκις καὶ μετὰ τῶν συνωνύμων «πόλεμος, μάχη κ. ἄ.» συμπλέκεται· «ἐρις πολέμοιο» Ξ 389, Ρ 253, «ἐρίδα ἐυνάγειν Ἀρης» Ε 861 κ. ἀ., «ἐρίδα προσάλλειν» Α 529, «ἐρ. προφέρεισθαι» Γ 7, ἴδ. καὶ τὴν ἐπομ. σημ. 2) ἀγῶν, διαγωνισμός, ἀμίλλα, ἴδιως ἐν Ὀδ., ὅθεν «εἰς ἐρίδος» ἀμιλλώμενος, ἐν διαγωνισμῷ, Η 141, δ 343, «ἐρις ἐργοιο» ἐργατικός (γεωργικός) διαγωνισμός, σ 366· «ἐρίδα προφέρω» προτείνω ἀγῶνα, διαγωνισμὸν, ἀμιλλώμαι ζ 92, «ἐρίδα προφέρομαι τινι ἀέθλῳ» προκαλῶ τινά εἰς διαγωνισμὸν, θ 240.—Προσωποποιουμένη ἡ Ἐρίς· εἶνε ἡ θεὰ ἡ διαγίρουσα τὴν μάχην Δ 440, Α 3 ἐξ. Σ 335, ἀδελφὴ καὶ ὁπαδὸς τοῦ Ἀρεως Ε 548, Υ 48. Κατὰ δὲ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 223 θυγάτηρ τῆς Νυκτός. Παρά τοῖς μετέπειτα εἶνε θεὰ τῆς δεχομένης καὶ φιλονεικίας.

ΕΡΙΣΘΕΝΗΣ, ἐς, (σθένος), „μεγαλοδύναμος“ πολὺ δυνατός, ἐπὶ τοῦ Διός, Ν 54, Τ 355 κ. ἀ., θ 289.

ΕΡΙΣΜΑ, αἶος, τὸ (ἐρίζω) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐρίδος, τὸ περὶ οὗ ἡ φιλονεικία, μῆλον τῆς ἐρίδος, διαφορά, Δ 38 τ, (ἐνθα ἴσως ἄλλοτε ἐγράφετο, ἐρίδμα κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Δοδεκκ).

ΕΡΙΣΤΑΦΙΛΟΣ [-υ-], οκ, ποι. (σταφυλή), μεγαλοστάφυλος, ὁ ἐκ μεγάλων σταφυλῶν παραγόμενος, ἡ δυνατός, «αἶνος» Ὀδ. ι 414, 358: (I.) Ὁ δὲ Δόντιζερὸς φαίνεται ὅτι ἐκλαμβάνει ἐν τοῖτοις τοῖς χωρίοις τὸν «οἶνον» ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς ἀμπέλου ἀνευ τινός, νομίζω, ἀποχρῶντος λόγου).

ΕΡΙΣΦΑΡΑΓΟΣ [-υ-], οκ, ποι. (σφαράγην), πολυπάταγος, πολυτράχος, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Γ. Ἑρμ. 487.

ΕΡΙΤΙΜΟΣ [-υ-], οκ, ἐπικ. (τιμή), πολύτιμος, βαρύτιμος, «χρυσός» Γ 126, 268, «τρίπους» Γ. Ἀπ. 443, «αἰγίς» ἐντιμός, σπητῇ, Η 417, Ο 361.

ΕΡΙΦΟΣ [-υ-], δ, ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. ἐρίφιον, „κατσίκι, τραγόπουλον“ Π 352, ι 226 κ. ἀ.

ΕΡΙΦΙΑ [-υ-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ταλταῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, γυνὴ τοῦ Ἀμφικράτου. Προσταχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐφόνευσεν αὐτὴν ὁ υἱὸς τῆς Ἀλκμαίων, λ 326, ο 244 ἐξ. ἴδ. ΑΜΟΙΛΙΑΡΟΣ.

ΕΡΙΦΟΪΝΙΟΣ, δ, υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, πατὴρ τοῦ Τρωός, περιδότης διὰ τὰ πλοῦτη, Γ 220 ἐξ.

ΕΡΙΨΙΣ, ἱαοε, ἡ (ἐρι-ψῆ) γυνὴ τοῦ Ὀυλέως, Ν 697, Ο 336. Ἐκ τοῦ:

ΕΡΙΨΙΣ, ἱαοε, ἡ (ἐρι-ψῆ) μεγαλοφθαλμος, Ἑπιγ. 1, 2.

ἐρκεῖος, ὄν, Ἄττ. Ἐρκεῖος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔρκος, ἐπὶ τοῦ ἐρκεῖου (προστάτου τῆς οἰκίας) Ἀνός, εἰς δὲ ὡς τοιοῦτον ἀνήκων ἰδρύετο βωμόν ἐν τῇ αὐλῇ (ἐν τῇ ἔρκει) γ 335 ῥ.

ἐρκίον, τὸ, περίφραγμα, περίβολος, «αὐλῆς» I 476, σ 402· κυρίως ὑποκαριστικὸν τοῦ ἔρκου, εὐς, τὸ (εἰργῶ). 1) περίφραγμα, φραγμός, «φράκτις, μάνδρα» ἐν γένει περίβολος, οἷος ὁ περὶ τοῦ ἀγροῦ καὶ κήπου E 90, Σ 564, η 113, Γ. Ἐρμ. 188, ἡ περὶ τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας, φ 238, γ 442. Ὅθεν αὐλῇ, προαύλιον, Ω 306, θ 37, π 341 κ. ἀ. καὶ κατὰ πληθ. π 341, ρ 604, υ 464, φ 238· ὅθεν τροπικῶς «χάλκειον ἔρκος» εἶνε ὁ φραγμὸς ὁ ὅπου τῶν ἀσπίδων τῶν συνηγορισμένων πολέμασιν ἀποτελούμενος O 567. 2) «θηλειά» [ἄρκυς], δίκτυον πρὸς θήρεσιν τῶν πτηνῶν, γ 469. 3) Μεταφ. πᾶν ὅ,τι προφυλάττει ἀπὸ τινος, προπύργιον, προφύλαξις, ἀπατροπή, «ἔρκος ἀκόντων» λέγεται ἡ ἀσπίς καὶ ὁ ζωστήρ, Δ 137, O 646, «ἔρκ. βελών» E 316· «ἔρκος Ἀχαιῶν, ἔρκος πολέμοιο» λέγονται οἱ ἔργοι ἥρωος ὁ Ἀχιλλεύς καὶ ὁ Αἴας A 284, Γ 229 (ὁ Αἴας λέγεται καὶ «πύργος Ἀχ.»). Περιγραφὴν ἀποτελεῖ τὸ «ἔρκος ὀδόντων» ἀντὶ τοῦ οἱ ὀδόντες (θεωροῦμενοι ὡς περίφραγμα τῆς γλώσσης καὶ τοῦ στόματος) ἐν τῇ σταθερᾷ φράσει «ποτὸν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων», ποτὸς λόγος διέφυγε τὸν φραγμὸν τῶν ὀδόντων σου, Δ 350, α 64 κ. ἀ. πλγ. «ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων» ἀφ' οὗ διέβη τὸν φραγμὸν τῶν ὀδ. I 409, κ 328. (Παλαιοὶ ἐρμηνεύται καὶ τινες τῶν νεωτέρων ἐκλαμβάνουσι τὸ «ἔρκος ὀδόντων» ἐπὶ τῶν γελέων, ὡς προφυλάσσοντων τοὺς ὀδόντας, ὅχι ὁρθῶς).

ΕΡΜΑ, ΑΤΟΛ, ΤΟ, Α'.) ἐκ τοῦ ἀγρ. ἐρέδω, ἐρέδω (κατὰ τὸν Δοιδερλ. = ἐρμα) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς ὑποστήριξιν καὶ στερῶσιν τινος· ἐπομ. 1) κυρ. στήριγμα, ἐρείσμα, ὑπόδαθρον, ἰδίως αἱ δοκοὶ ἐκτετακται, ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ πλοῖον, ὅσκιος ἀνελκύεται εἰς τὴν ξηρὴν, ἵνα προφυλάττῃται ἀπὸ τῆς σήψεως ἢ ἄλλων δυστυχημάτων, τὰ λεγόμενα «φαλλάγια» A 486, B 454. 2) Μεταφ. α.) ἐπὶ προσώπων «ἔρμα πόλεως» τὸ στήριγμα, ὁ στύλος τῆς πόλεως Π 519, φ 121· β.) ἐπὶ βέλους «μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων» βάσις τῶν μαύρων πόνων, βέθρον, ἐφ' οὗ τρόπον τινὰ ἵστανται αἱ ὀδόντες, Δ 417 (ὁ Ἀρίσταρχος θέτει τὸν στίχον τοῦτον· ὁ δὲ Δοιδερλ. ἐξολισθαίνει εἰς πολὺ βεβιασμένην ἐρμηνσίαν).

Β'.) (ἐκ τοῦ εἴρω = ἀραδιάζω, συγγ. τῇ εἰρμύῃ, ὅρμος· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ αἰίρω) μόνον κατὰ πληθ. «ἐρματα» ἐνώτια, «σκουλαρίκια», E 182, σ 297.

ΕΡΜΑΙΟΣ, Η, ΟΝ, ἱερός τοῦ Ἐρμού, εἰς τὸν Ἐρμῆν ἀμειρωμένος, «Ἐρμ. λόφος» ἐν Ἰθάκῃ, ὑπερένω τῆς πόλεως, ὑπὸ τὸ Νήιον ὄρος, π 474.

ΕΡΜΗΣ, ὁ, παρ' Ὁμ. συνήθ. ἐπικ. Ἐρμείας,

γεν. Ἐρμείας, Ἐρμείω O 244 καὶ Ἐρμείω Γ. Ἐρμ. 413, Γ. Ἀφρ. 449· δοτ. Ἐρμῆ E 435, ἐπικ. Ἐρμείας καὶ (ἐκ τοῦ πρωτοβότου τύπου Ἐρμείας) Ἐρμῆς, (ὁ δὲ Σπείζν. γράφει Ἐρμῆ) E 390, Ἐρμῆν Γμ. 48, 36· αἰτ. Ἐρμῆν, ἐπικ. Ἐρμείαν κλητ. Ἐρμῆ, ἐπικ. Ἐρμεία· Λατ. Mercurius, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαίας (ἡ Μαΐαδος)· O 335, E 434. Εἶνε μὲν ὁ ἄγγελος τῶν θεῶν, ὡς καὶ ἡ Ἴρις, ἀλλ' αὐτὸς ἀναφαίνεται μᾶλλον ὡς ἐπιτετραμμένος, ὡς μεσολαβῶν πρόσωπον, ἐπομ. καὶ ὡς προστάτης, Ω 24 E. 347, ε 28· ὅθεν λέγεται δεσπότορος (Ἰδ. τ. λ.). Σύμβολα φέρει τὰ χρυσα πέλδια, ε 45, καὶ τὴν θαυματουργικὴν ράβδον, δι' ἧς ἀποκομίζει καὶ κοιμώμενους ἐγείρει θάους βέλεις, ε 47, ὅθεν χρυσόραπις· λέγεται. Εἶνε ὁ δοτήρ τῶν ἐκ τῆς εὐφορίας καὶ τοῦ ἐμπορίου ἀγαθῶν, καὶ ἐντεθὲν ἐριούνης, ἀνάκητα, σῆκος. Διὰ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ καὶ πανουργίαν λέγεται εὐσκαπος, καὶ προστατεύει τοὺς συνετοὺς καὶ πανούργους, π 397. Ὡς ψυχαγοπός (ὁδηγὸς τῶν ψυχῶν εἰς τὸν Ἀδην) μνημονύεται ω 4. Ἐν τῇ εἰς αὐτὸν ὕμνῳ ἐκμνησθῆται ἡ γέννησις αὐτοῦ, ἡ ἐφεύρεσις τῆς ἐπιταχόρου λύρας καὶ ἡ πρώτη αὐτοῦ βουκλιπία. (Ἡ ἐτυμολογία λίαν ἀμφίβολος. ἢ. Κατὰ τινὰς τῶν νεωτέρων γλωσσολόγων ταυτίζεται πρὸς Ἰνδικὴν τινα θεότητα Saramejas (= Ἐρμείας)· ἀλλ' ὅποια τις ἡ θεότης αὕτη καὶ κατὰ πόσον ἔχει τὰς αὐτὰς ιδιότητας πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Ἐρμῆν, περὶ τούτου διαφωνοῦσιν οἱ).

ΕΡΜΙΟΝΗ, ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης. Κατὰ μὲν τὸν Ὅμηρον ὑπανδρεύθη τὸν Νεοπτόλεμον, εἰς δὲ ἐν Τροίᾳ ἤδη ὁ Μενέλαος ὑπεσχέθη αὐτὴν, δ 14· κατὰ δὲ τὸν μεταγενέστερον μῦθον πρότερος ἔχων τοιαύτην ὑπόσχεναι ὁ Ὀρέστης, ἐρόνους τὸν Νεοπτόλεμον καὶ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἐρμιόνην, Ἰδ. Εὐριπ. Ἀνδρομάχην. 2) πόλις τῆς Ἀργολίδος ἔχουσα λιμένα καὶ ναὸν τῆς Δήμητρος, σήμερον Καστρί. Ἐνταῦθα ὑπετίθετο ἡ εἰσοδος εἰς τὸν Ἀδην, B 560. Εὐρίσκειται καὶ ἔτερος αὐτῆς τύπος Ἐρμιών, ὄνος, παρὰ Σκύλακι καὶ Πολυβίῳ ἢ καὶ Εὐριπίδῃ καὶ Ξενοφῶντι.

ΕΡΜΙΣ [-] ἢ ΕΡΜΙΣ, ἴνος, ὁ (ἔρμα) στήριγμα, ἰδίως ὁ πούς τῆς κλίνης, μόνον Ὅδ. θ 278, φ 498.

ΕΡΜΟΣ, ὁ, ποταμὸς τῆς Φρυγίας καὶ Μυσίας, οὐ μακρὰν τῆς Σμύρνης ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν, τὰ νῦν Σαρμπατ, Γ 392.

ΕΡΜΟΣ, εὐς, τὸ, ποι βλαστός, «φυτάνι, κλωνάρι», ἐπὶ νεοφύτων δένδρων P 53, ζ 163· ἐν παραβολῇ «ἐδραμεν ἔρμει ἴσος» ὡς ἂν φυτάνι Σ 46 (περὶ τοῦ Ἀχιλλεύς), E 475 (περὶ τοῦ Τηλεμάχου).

ΕΡΕΩ, Ἰδ. ΕΡΩ.

ΕΡΩΙΣ, ΕΡΕΑ, ΕΝ, ποι (ἔρος), ἐρωτικὸς, ἐράσμιος, ἀξίερατος· «σπεῖος» Γ. Ἀφρ. 264, «χέλυς» Γ. Ἐρμ. 31· «στόματα» Γμ. 32, 20.

(ἐρώμαι) ἐρικ. ἑτερος τύπος τοῦ Εἰρώμαι, ἐρεώμαι καὶ ἐρέω, ὅπ. Ἰδ. Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον ἐκ τοῦ ἀορ. ἡρώμην ὑποτ. ἐρώμεθα, εὐκτ. ἐροίτο, ἀπφ. ἐρέσθαι (ὅπερ πρό τοῦ Βεκκέρου ἐτο-νίστο κατά τὸν Ἡρώδιαν. ὡς ἐνεστ. ἐρεσθαί), προσ. ἔρειω ἀντὶ τοῦ ἔρειο, ἔρειο Α 614, ἐρώτω, τινά, Α 332 κ. ἀ., μετὰ δὲ αὐτ. γ 243, «τινὰ περί τινος» α 435, 405.

ἔρειω, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἔρειω, ὅπ. Ἰδ.

ἐρητόν, τό (ἐρπω) πᾶν ὅ,τι ἔρπει, τουτέστιν αὐτομάτως κινεῖται, ἐν γένει ζῶον, «ὅσα ἐπὶ γαῖαν ἐρπετὰ γίνονται» ὅσα ζῶα γίνονται (ὁπαρχοῦσιν) ἐπὶ τῆς γῆς (πᾶν ὅ,τι ζῇ καὶ κινεῖται) δ 448 f.

ἐρπίζω, ἔρπω, σύρομαι, «σέρνομαι», ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες ὑπὸ λύπης ἢ γῆρατος καταβδελιγμένοι μάλιστα κινεῖσθαι, «παρὰ περικατὴν» Υ 225, «παρὰ οὐνα» ν 220, «ἀνά γουνὸν ἀλωῆς» α 493. Κατ' ἐπὶκτασιν ἐκ τοῦ:

ἔρπω, παρτ. ἐρπον, ἔρπω, σύρομαι, «σέρνομαι», «ὅν «εἶπον ῥίνοι» αὐτομάτως ἐκινεῖσθαι τὰ δέρματα (ὡς ἐκ θαύματος) μ 395, «ἤμενο; ἢ ἔρπων» καθήμενος ἢ περιπατῶν (προσερχόμενος) ρ 458. ἐν γένει περιπατῶ, κινεῖσθαι «ὅσα τε γαῖαν ἐπὶ πνέει τε καὶ ἔρπει» ὅσα ἐπὶ γῆς ἀναπνεύουσι καὶ κινεῖσθαι, τουτέστι ζῶσι, Ρ 447, σ 434, Υ Δῆμ. 366.

ἐρπύλαται, Ἰδ. ῥαίνο.

ἐρρίγα, Ἰδ. ῥίγας.

ἔρρω, μέλ. ἐρρήσω, Υ. Ἐρμ. 259, ἐπιπόνως βαδίζω, κλονοῦμενος περιπατῶ, ἐπὶ τοῦ βαδίσματος τοῦ χωλοῦ Ἡφαίστου, Σ 424. ὅθεν περιλυπός, ἐν ἀμνηγανίᾳ περιφέρομαι, πλανῶμαι, δ 367, Υ. Ἐρμ. 259. Ἰδίως: κατὰ δυστυχίαν ἢ πρὸς βλάβην ἐρχομαι ἢ ὑπάγω, «ἐνθάδε ἔρρων» ὅτε κατὰ δυστυχίαν ἦλθον ἐδῶ, «ὅταν ἐτοσάκις τὸ ποδᾶρι μου καὶ ἤλθα» ἰδῶ (ὅ ἐ. καλλίτερα νὰ ἐτοσάκις τὸ ποδᾶρι μου παρὰ νὰ ἡρχόμην ἐδῶ) Θ 239, Ι 364. Σύνθε-στατον μάλιστα κατὰ προστακτὶ εἰς ἑκφρασιν ἀγανακτήσεως: «ἔρρε», «κρημνίσου, ἔς τὸν διὰ-βολόν» Θ 464, κ 72, «ἔρρετε» Ω 239, «ἐρ-ρέτω», «ἄς παγγὴ ἔς τὰν ἄθεμα» Γ 349, «ἔκη-λος ἐρρέτω» Δ: παγγὴ ἔς τὸ καλὸ, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ παρ' ἐμοῦ, ἄς κρημνισθῇ, Ι 377. (|| Ἡ ἐτυμολογ. ἀμφίβολος: τὴν πρὸς τὸ ῥέω συ-γίνεαι δὲν βλέπω: τὴν πρὸς τὸ λατ. ερτο δὲν ἀπαρδεύεται ὁ Κούρτιος διότι εὐρίσκονται ἀνα-πύρρτα ἴχνη διγᾶμματος ἐν ἀρχῇ, πρβλ. Θ 239).

ἐρεμ, ἢ, ἐπ. καὶ λυρ., ἐν δὲ τῇ 1) σημ. πάντοτε ἔερεμ (πιδανός: ἐκ τοῦ ἄρδω, παρὰ τοῖς Κρησι τοῦλάχιστον ἐλέγετο κατὰ τὸν Ἡσυχ. ἄερεα).

1) ὁρῶς, «δροσά» Υ 598, ν 245, πληθ. Σ 354, «ἔρσαι αἵματι μυδαλέαι» σταγόνες δρόσου αἵματι μεμιγμέναι, εἰς ἔνδεξις θείας ὀργῆς, Α 63. 2) Μεταφ. «ἔρσαι» ε 222, νεογέννητα ἀρ-νία, καὶ μάλιστα τὰ ὀψίγωνα, τὰ «ῥψιμα, ὀψιμαδία». (|| Τὴν μεταφορὰν ταύτην τὴν ἀπὸ

τῆς δρόσου εἰς τὰ ὀψίγωνα ἀρνία μαρτυρεῖ ἔνθεν μὲν τὸ Γερμανικὸν Frischling, ἔνθεν δὲ τὸ τῆς καθολικ. δροσῆς, δροσερὸν ἐπὶ τρυφερῶν πραγ-μάτων, οἷον περὶ τρυφερᾶς γυναίκας: «δροσιας τρέχουν ἀπὸ τὸ πρῶτον τῆς»).

ΕΡΗΕΙΣ, ΕΙΣΑ, ΕΝ, ἐπ. ΕΡΗΕΙΣ α) δρο-σερός, τρυφερός, «νωπός», «ἐρῆεις λωτός» Σ 349, «κύπειρος» Υ. Ἐρμ. 407. β) μεταφ. ἐπὶ πτώματος νεωστὶ ἀποθανόντος πρόσφατος «ἐρῆεις καίται» Ω 449, «ἐρῆεις καὶ πρόσφα-τος» Ω 757.

ΕΡΥΛΑΟΣ [-.-], ὁ, Ἰδ. ΕΡΥΛΑΟΣ.

ΕΡΥΘΡΑΟΣ, Η, ΟΝ, ἐπ. (ἐρυγῶν), ἐκ βάθους μυκώμενος, «μουγγρίζων», ἐπὶθ. τοῦ ταύ-ρου, Σ 580 f. (|| Παράγεται μάλλον ἀμέσως ἐκ τοῦ ἐρυγμός, τονίζεται δὲ εἰς τὴν προπαρὰλ-γούσαν κατ' ἀναλογίαν τοῦ: κίβδηλος, ἑκκλος, πέτληος: ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὀξύνωμεν τὴν λ. μετὰ τοῦ γραμματικοῦ Τυραννίως καὶ κατὰ τὴν επικρατεστέραν ἀναλογίαν).

ΕΡΥΓΓΑΝ, Ἰδ. ΕΡΕΥΤΟΜΑΙ.

ΕΡΥΘΑΙΝΑ [-.-], ποι. ἀντὶ τοῦ ἐρυθραίνω, κοκκινίζω, μόνον ἐν τῇ παθ. ἐρυθραίνομαι, γίνομαι κόκκινος, κοκκινίζω (ἀμετ.) *Πλ. Κ 484, Φ 24.

ΕΡΥΘΙΝΟΙ [-.-], οἱ, «ὀφθαλμοὶ Ἐρυθ.» πόλις τῆς Παφλαγονίας: κατὰ τὸν Εὐστάθ., κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 12, 3, 10 δὲ παρὰλοι βράχοι, ὀνομα-ζόμενοι ἐπ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος Ἐρυθρίνοι, Β 855.

ΕΡΥΘΡΑΙ, αἱ, ἀρχαία Βοιωτικὴ πόλις εἰς τὴν ὑπάρειαν τοῦ Κιθαρίωνος, ἐν τῇ Πλαταικῇ χώρῃ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Ἀσωποῦ, μητρόπολις τῆς Ἰωνικῆς πόλεως Ἐρυθραῖν Β 499. (|| Κατὰ τὴν διάκρισιν τοῦ Σχολ. τοῦ Ὅμ. οὕτως τονίζεται πλεον. πανταχόθεν σχεδὸν τὸ ὄνομα ὅταν σημαίνῃ τὴν Βοιωτικὴν πόλιν. —Τὴν σήμερον λέγεται Πηγᾶ-δια πλησίον τοῦ χωρίου Κατσούλας.) Ἐκ τοῦ ἐρυγρός, ἢ, ΟΝ, κόκκινος, κοκκινωπός, «οἶνος» ι 463, μ 49 κ. ἀ. «νέκταρ» Γ 38, ε 93, Υ. Ἀφρ. 207. «γαλκός» ι 365.

ΕΡΙΚΑΚΕΙΝ, ΕΡΙΚΑΚΟΝ, Ἰδ. ἔρικα.

ΕΡΙΚΑΝΑ [-.-] (ἢ ἐρικᾶνα [-.-], κ 429 f) ἑτερος ἐπ. τύπος τοῦ ἔρικα, κωλύω, ἐμποδίζω, «κεῖνον ἐρικανέωσι» (κατ' ἐπ. ἐπὶκτασιν ἀντὶ τοῦ ἐρουκανέωσι) α 499 f.

ΕΡΙΚΑ [-.-], ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. καὶ μάλι-στα ἐπ., μέλ. ἐρήξω: ἀορ. ἀ. ἐρύξαι: ἀορ. 6'. μετ' ἀναδιπλ. ἐρύκακον, Ε 324, Γ 458, Φ 594, καὶ ἐρύκακον (τὸ α βραχύ), ἀπφ. ἐπ. ἐρυκα-κέειν, λ 405. 4) Ἐνεργ. ἐμποδίζω: ὅθεν ἀ.) κατέγω, κρατῶ, δὲν ἀρίνω, «ἐνὶ μεγάροις γυναίκασι» ε 16. ἴθις ἐπὶ ξένων Ζ 217, α 14. κωλύω «πόντος: πολλοὺς ἐρύκει» Φ 59, «γῆ» Φ 62, «οἶκος» ρ 408, «ἄμφω δόλος: καὶ δεσμός ἐρύκει» θ 347 κ. ἀ. 6'.) ἀναχαίτιζω, στα-ματῶ «ἵππους» Γ 443, «λαόν» (ἀπὸ τῆς φο-γῆς) Ζ 80, Φ 7. Μεταφ. «μένος» Θ 478, «θυ-

μόν· τὴν καρδίαν δαμάζω, λ 105. ἑτέρως με
θεωρῶ· ἔρκεν· ἄλλη σκέψις με ἐκώλυσε, ι 302.
γ.) ἀποτρέπω, ἀποκρούω, ἀπωθώ, ἀπολεῖ.
Α 352, Ο 297 κ. ἀ. «τινὰ μάχης» Σ 126. «κα-
κόν τι»· κακόν ἀπό τινος, Ο 430, Ρ 292, «λι-
μόν τι»· ι 166. δ.) διαχωρίζω [διίστημι]
«ὀλίγος δ' ἔτι χάρος ἐρύκει» Κ 461. 2) Μεί-
α.) ἐμπαδίζομαι, χρονατριδῶ, δ 373, 466,
ρ 17. «μή μοι ἐρύκεσθον»· μή μου ἀργοπορή-
σῃτε, Υ 443. β.) μετ' αἰτ. ὡς καὶ τὸ ἐνεργ.
«κῶμά μιν ἐρύκεται» Μ 285. (Κατὰ τὸν Δοι-
δερλ. ἐκ τοῦ ἐρύω).

Ἑρύλαος [..], ὁ (ἐρύω, λαός, οἰονεῖ σω-
τὴρ τοῦ λαοῦ) εἰς τὸν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πα-
τρόκλου φανευθεῖς, Π 411. (Οὕτως γράφεται μετὰ
τὸν Σπείξερρον ἀντὶ τοῦ πρό αὐτοῦ Ἑρύλαος).

Ἑρύμα [..], τὸ, (ἐρύομαι) σκέπασμα, προ-
φύλαγμα, «ἐρυμα χροῦ»· λέγεται ἡ μήτρα, Δ
437 +

Ἑρύμανθος [..], ὁ, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας
κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Ἠλίδος, ζ 103.

Ἑρύμας, ἄνθρωπος, ὁ, ὄνομα δύο Τρώων, τοῦ
μὲν ὑπὸ τοῦ Ἰδομενείου, τοῦ δὲ ὑπὸ τοῦ Πατρό-
κλου φανευθέντος, Π 345, 415.

Ἑρύματα [..], ὄν, (ἐρύω, ἔρυμα) ὁ σῦ-
ρων τὸ ἔρυμα, οἰονεῖ ἀρυκτοσύρτης, ἐπιθ. πῶν
ἵππων, Ο 354, Π 370, μόνον κατὰ μεταπλα-
σμόν ἐν τῇ πληθ. -ματαί, -αται.

Ἑρύπιντολις, ι [..] (ἐρύω, πόλις), φύλαξ
τῆς πόλεως, πολιορκῶν, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς,
Ζ 305 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει ῥυσίπτ.) Ἰμ.
40, 4. 28, 3.

Ἑρεμῖος, ὁ, ἕτερος τύπος τοῦ Ἑρύμα, προ-
φυλακτήριον, Ὑ. Δῆμ. 230.

ἐρύα (ἔρυ), Ἰων. ζ ἐπ. εἴρη· παρατ. ἔρυον,
Μ 258· μέλ. ἐρύσω (ἐπ. σσ) καὶ ἄνευ τοῦ σ·
ἐρύω, Α 454, Ο 354, Χ 67· ἄορ. εἴρυσσα, ἐπ.
σσ, θ 85, καὶ πλχ. ἀνεύξ. ἔρυσσα καὶ ἔρυσσα·
παρακ. παθ. εἴρυμαι, γ'. πληθ. Ἰων. καὶ ἐπ.
εἰρύαται (ἴδ. καὶ κατωτ.)· ὑπερσ. γ', πλ. εἴ-
ρυντο, Μ 454, Σ 69 καὶ Ἰων. καὶ ἐπ. εἴ-
ρύατο, Ξ 30, Ο 654. (Οἱ τύποι οὗτοι συνθε-
στερον ἔχουσι μέσ. διάθεσιν). Μέσ. ἐρύομαι καὶ
Ἰων. καὶ ἐπ. εἰρύομαι μέλ. ἐρύσομαι, ἐπ.
σσ, φ 125, καὶ εἰρύσομαι, Σ 276, ἀπαρρ.
ἄνευ τοῦ σ· ἐρύεσθαι, ι 248, Ξ 422, Φ 588·
ἄορ. ἐρυσάμην (ἐπ. σσ) καὶ εἰρυσάμην πλχ.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παθ. Ἐκτός
δὲ τούτων ἔχει τὸ ῥῆμα καὶ ἕτερον τοῦ ἐνεστ.
τύπον κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς μι ἐσχηματισμένων
ἢ συγκεκομημένων καὶ ὁμοίων μὲ τὸν παθ. πα-
ρακ. Ο τύπος οὗτος εἶναι· ἔρυμαι, εἴρυμαι, ἐξ
οὔ γ'. πλ. εἰρύαται (ἴδ. κατωτ.)· συγγέντερον
εἶναι τὸ ἀπαρρ. ἔρυσθαι, εἴρυσθαι καὶ ἐκ τοῦ
παρατ. β'. ἐν. ἔρυσσ, γ'. ἐν. ἔρυτο, εἴρυτο,
γ'. πληθ. ἔρυντο, εἰρύατο, (ὁ χρόνος οὗτος
ἔχει καὶ ἄορ. σημασ. Ε 23, 538). Οἱ διαφέ-
ροντες οὗτοι τύποι ἔχουσι πανταχοῦ, πλην ἐν

χ 90, τὴν μεταφ. σημασ.: σώζω, φυλάττω.
Σημειώθειν δεῖ οἱ τούτοις οἱ μακρὰν ἔχοντες τὴν
ἀρχομένην εἰρ- παρὰ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ὅτε μὲν
ἔχουσι τὸ δίγαμμα, ὅτε δὲ οὐχί, πρὸς 75, Χ
306, ζ 265 κ. ἀ. καὶ Σ 276, Φ 588, π 463.
[Ἡ ἐνεργ. καὶ μέσ. φωνὴ ἔχει τὸ υ βραχὺ πρὸ
τοῦ σ· ἐν δὲ τῇ ἐνεστ. καὶ παρατ. μεταξὺ μὲν
δύω βραχέων συλλαβῶν τὸ υ εἶναι μακρόν, ὅσον
ἐρύετο· ἄλλως δὲ βραχὺ, ὅσον· εἰρῶμεσθα, Φ
588. Ἐν δὲ τῇ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ὡς καὶ
ἐν τοῖς ὁμοφωνοῦσι μέσοι· τύποι· τὸ υ εἶναι ἄλ-
λοτε μακρόν (εἰρύαται, Ξ 75, π 463, εἰρύατο, Ξ
30, Ο 654) καὶ ἄλλοτε βραχὺ (εἰρύαται, Α 239,
Δ 248, ζ 265, εἰρύατο, Χ 303) μακρόν εἶναι
καὶ ἐν τοῖς· εἰρῶμένοις, ἔρυσσ, ἐρύατο].

Α'. Ἐνεργ. 1) σύρω, ἐλκύνω, «τραβῶ»
(Δατ.), μετ' αἰτ. καὶ εἰς περὶτερον προσδιορισμὸν
μετὰ προθέσ. ἢ ἐπιθ. ὅσον «πάλιν ἐρύω τινά»·
ἀποσύρω τινά, Ε 836, «ὅστιόν ἐξ ὁμοία»· ἐξελ-
κύνω, Ε 110, Π 863 κ. πλχ., «φάρος κάκ κεφα-
λῆς»· ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς σύρω, θ 85, «νευ-
ρὴν ἐπὶ τινι»· ἐντείνω τὴν νευρὰν (τοῦ τόξου)
ἐναντίον τινός, Ο 464, «σειρήν»· τὴν ἄλυσιν
ἀνελκύνω, θ 23· ὡσαύτως «δόρυ ἐπ' ἄκρης»· θ
508· «τινὰ ὑπὸ ζυγᾶ»· καθελκύνω, σύρω ὑπο-
κάτω, ι 99· ἴδω· ἐπὶ πῶν νηδῶν, ἀνελκύνω (εἰς
τὴν ἱερὰν) ἢ καθελκύνω, «εἰς ἄλα» Α 444, θ
34 κ. πλχ., «νῆα ἡπειρόνδε ἢ ἐπ' ἡπείροιο» κ
403, π 325, 359· παθ. «νῆες εἰρύαται ἐπὶ θινί»·
Α 248, Ξ 75· «προκρύσσαι»· Ξ 35, πρὸς δὲ
καὶ Β'. 2) ἀ.) σύρω, ἐλκύνω διὰ τῆς βλας,
ἐκ(ἀπο)σπῶ, «ἔγχος ἐκ χειρός» Ν 598, «ρί-
νὸν ἀπ' ὀστεόρι»· ξ 134, «κρύσσαις πύργων» Μ
258, «τινὰ χλαίνης»· τραβῶ τινά ἀπὸ τὴν χλ.
ἵνα ἐφελκύνω τὴν προσοχὴν του, Χ 493, ἴδω·
«νεκρὸν»· ἀποσπῶ, οὐ μόνον ἐπὶ τῶν πλῶν τοῦ
πεσόντος, οὔτινες ἀπομακρύνουσι τὸν νεκρὸν
ἵνα προφυλάξωσιν ἀπὸ τῶν ὕδρων τῶν πολε-
μίων, Ε 573, Ρ 584, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν,
οὔτινες ἐλκύνουσι τὸν νεκρὸν πρὸς ἑαυτοὺς ἵνα
στυλίσωσιν αὐτόν, Δ 467, Ρ 230, 449, Ξ 540·
β'.) ἐλκύνω, σύρω κατὰ γῆς, «σέρνω», ὅσον
«τινὰ ποδὸς διὰ δώματα» ρ 479, «περὶ σῆμα»·
Ω 16, «τινὰ εἶσω κουρίζ»· σύρω τινά μέσα ἀπὸ
τὰ μαλλιά, χ 188 κ. ἀ. τ. Ὅθεν ἐπὶ κυνῶν καὶ
ὀρνέων πτώματα σπαρασσόντων, «τινὰ πρὸ ἄ-
στεος» Α 454, Ο 354, Χ 67.

Β'. Μέσ. 1) σύρω, ἐλκύνω, τραβῶ τι, πάν-
τοτε ὅμως μετ' ἀναφοράς πρὸς τὸ ὑποκείμενον,
ἤγουν τι τῶν ἑαυτοῦ, ἢ ἐκ τινος τῶν ἑαυτοῦ,
ἢ πρὸς ὠφέλειαν μου, ὅσον «μάχαιραν» τὴν μά-
χαιράν μου, Γ 271, ὡσαύτως· «φάσανον, ἔϊρος,
ἄορ» [σπῶμαι], σύρω τὸ εἶφός μου κτλ. Ὅρι.
πλχ. «δόρυ ἐξ ὠτελῆς»· τὸ δόρυ μου, κ 165,
«τόξον»· ἐντείνω τὸ τόξόν μου, φ 125, «ἵππον
ἐς ἀκρόπολιν»· εἰς τὴν ἀκρόπολιν των, θ 504,
«νῆας»· τὰ πλοῖά μου εἰς τὴν θάλασσαν, Ξ 79,
ι 494· ἐρύσαντό τε πάντα· καὶ ἀπέσυραν τὰ

πάντα (ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης, ἐφ' ἣς ὠπτεύοντο, ἢ ἀπὸ τῶν ὁδῶν πρὸς ἰδίαν αὐτῶν χρῆσιν· ἵνα φάγωσιν αὐτά) Α 466 κ. ἀ. πλγ. « χρυσὴ ἐρύσασθαι » με χρυσὸν νὰ ἀντιστοιχάσωσι, νὰ ἱσογυῖσιναι, Χ 351 (κατ' ἄλλους δὲ: νὰ ἐξαγορεύσωσι).

2) σύρω πρὸς ἑμαυτὸν, « τινὰ ἄσπον » τ 481· ἰδίως διὰ τῆς βίας σύρω, ἀποσύρω (πρὸς ἑμαυτὸν) « τινὰ μάχης, χάρις » Ε 456, Ρ 161, καὶ μάλιστα ἐπὶ νεκρῶν ἐν μάχῃ πεσόντων, « νέκυν, νεκρὸν » ἀποσπῶ, ἀφαιρῶ, εἴτε ἐπὶ πολεμίων σκυλευόμενος χάριν, Ξ 422, Σ 474, « τινί » Ε 298, εἴτε ἐπὶ φίλων ἀπὸ τῶν χαρίων τῶν πολεμίων ἀποσπασμένων, Ρ 104, Σ 152. — Ὅθεν ἐν γένει· 3) ἀπαλλάττω τινὰ τοῦ κινδύνου, σώζω, « γλυτώνω » Ε 344, Α 363, Γ 93, 450· συνάπτεται μετὰ τοῦ « σώζω » χ 372· ἐπομ. καὶ ἀ.) φυλάττω προστατεύω, « ἐρώετο Ἰλιον » Ζ 403, « Λυκίην εἵρυτο » Π 842 κ. ἐ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων προφυλαττόντων « ἐρώετο ζωστήρ » Δ 186, « σάνιδες, πύλας εἵρυτο » Μ 454, Ο 274, ε 484· ὡσαύτως καὶ « νῆες ὁδὸν εἵρύσθαι » φυλάττουσι τὴν ὁδὸν, εἶνε δίκην ὀχυρώματος (ἐρύματος) παρὰ τὴν ὁδὸν τεταγμέναι (κατὰ τὸν Ἀμείν· κατ' ἄλλους δὲ: εἶνε παρὰ τὴν ὁδὸν ἀνεκλωσμέναι, ἢ: ἐμποδίζουσι τὴν ὁδὸν) Ξ 265· συνάπτεται μετὰ τοῦ « σώω » Κ 44· β.) ἀπατρέπω, ἀποκραύω, ἀποσοβῶ, ἐμποδίζω, « Κῆρα » Β 859, « ἡ (οἱ) πλεῖστον ἔρυτο » ἴτι: μάλιστα ἀπέκρουσεν ἀπ' αὐτοῦ (τὸ δόρυ) Δ 138, πρὸλ. Ε 538, Ρ 518. Μεταφ. « Διὸς νόον » τὴν θέλησιν τοῦ Δ. ἐμποδίζω, Θ 443, « γόλον » θαμάζω, Ω 584· γ.) σύρω τι πρὸς ἑμαυτὸν, ἵνα διατηρήσω καὶ διαφυλάξω, ἐπιτηρῶ, διαφυλάττω, « θύρας » ψ 229, « νῆα » Ξ 259, « ἄκοιν » γ 268. Μεταφ. « φρεσὶν ἐρύομαι τι » φυλάττω τι ἐν ἑμαυτῷ, ἀποσιωπῶ, π 459, « οἷ' τε θέμιστας πρὸς Διὶ: εἵρύσθαι » οἷτινες: τὰ δίκαια τὰ παρὰ τοῦ Διὸς διαφυλάττουσι, Α 239· δ.) « φυλάττω » τηρῶ, δὲν παραδίδωμι, « ἔπος, βουλὰς » Α 216, Φ 230· ἐ.) παρατηρῶ, « παραφυλάττω » π 463· κατασκοπεύω « δῆνεα θεῶν » ψ 82.

ΕΡΧΑΤΑΙ, ΕΡΧΑΤΟ, ἴδ. ΕΡΓΑ.

ΕΡΧΑΤΑΝ, ἐπ. ἕτερος τύπος τοῦ Εἴργα, ἐμπερικλείω, μόνον ἐν τῷ παθ. « οὐς ἐρχατόντο » (κατ' ἐπ. ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ ἐρχατόντο) Ξ 154, ΕΡΧΟΜΕΝ, ἴδ. ΕΡΓΑ.

ΕΡΧΟΜΑΙ, ἀποδ., μέλ. ἐλεύσομαι (ἐκ τῆς ρίζης ἐλκν-). ἀορ. ἦλθον, ποι. ἦλθον, ἀπρφ. ἔλθην καὶ ἐπικ. ἐλθέμεναι παρακ. ἐπικ. εἰλήλουθα, ἀ. πλγθ. ἐπικ. εἰλήλουθμεν Ι 49, γ 81, μεταχ. εἰληλουθῶς καὶ ἐληλουθῶς, Ο 84. 1) « ἐρχομαι », ὑπάγω, βαδίζω, ἀναλόγως δὲ τῶν προθέσεων καὶ ἐπὶ τῶν περαιτέρω προσδιορίζεται, ἐτέρχομαι, ἀπέρχομαι, ἐπανερχομαι κτλ. Ε 150, « ἐκ τίνος » Ο 42, « αὐτίς, ἀψ, πάλιν ἐρχομαι » ἴδ. τὰς λ., ἀλλὰ καὶ ἄνευ τούτων τῶν προσδιορισμῶν ἔχει τὴν σημ. τοῦ ἐπανερχομαι, α 408, β 30, κ 267, ο 428, (ἢ ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλοῦμι περὶ ἀποδημοσύνης· λέγομεν « ποῦτε ἐρχεται; ἦλθεν »· ἀντιφωρομένης δηλ. τῆς πρὸς τὴν ἀποδημίαν σχέσεως· καὶ θεωρουμένης τῆς ἐπανόδου ὡς ἀπλῆς ὁδοῦ). ἀ.) ἐπὶ ἐμφύγων ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, Ὅμ. πλγ. Μεταφ. δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλοις κινήσεως, οἷον πλέω « ταξείδεω » Ν 172, λ 121 κ. ἀ. « ἐπὶ πόντον ἐρξασθαι » διὰ θαλάσσης ὑπάγω, β 25· τούναντιον « πεζὸς ἦλθε » Ε 204, Ρ 613· ἐπὶ πτήσεως τῶν τε πτηνῶν καὶ μελισσῶν Β 89, Ρ 755· β.) ἐπὶ ἀφύγων, οἷον ἐπὶ νεκρῶν, « εἰ . . . ἐλθοι τεθνήσκ » Ρ 161, Σ 480· ἐπὶ φυσικῶν καινομένων: θυέλλης Ι 6, Μ 288, νεφῶν Δ 276, Π 364· ἐπὶ γρόνων ἀλλαγῆς « ἦλθε κνέρας, φάος » Θ 500, Ρ 615, « θέρσ » λ 192 κ. πλγ., ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν πλοίων « ἀρμενίζω » Ο 549, Ξ 334 κ. ἀ., πολλῶν: καὶ ἐπὶ τῶν ὅπλων Η 261, « ἔγχο: διὰ ἀσπίδος » Γ 357 κ. ἀ., « αἶμα κατὰ στόμα ἦλθε » σ 97, « γέρας ἔρχεται ἄλλη » ὑπάγει ἄλλοι, εἰ: ἄλλον, Δ 120· ἐπὶ καταστάσεων τοῦ τε σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, « κακὸν ἦλθε » Ο 450, « θάνατος » ν 60, « τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἦλυθ' ἰὼν » εὐθύς: ἡ φωνὴ ἦλθεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ (ἢ ποιητικῇ περιφρασὶ τοῦ ἤκουσεν) Κ 439, « περὶ φρένας ἦλυθεν οἶνος » περιεκύκλωσε τὰς φρένας τοῦ οἶνος, τούτεστιν ἐσκότισε τὸν νοῦν, τὰς αἰσθήσεις τοῦ, ι 362, « ὁδὸν διὰ χροὸς ἦλθε » Δ 398, « ἄχος ἀπὸ πραπίδων ἦλθε » ἀπῆλθεν ἡ ἐξήλθεν, Χ 43 κ. ἀ. τ. 2) Συντάσσεται ἀ.) μετ' αἰτ. τοῦ τέρατος: τῆς κινήσεως « κλιεῖν » εἰς τὴν κλ. Α 332, « Αἶψα δόμοις » Χ 483· β.) μετ' αἰτ. τοῦ περαιτέρου προσδιορισμοῦ, « ὁδὸν ἐρχομαι » πορεύομαι ὁδόν, « κάμνω δρόμον », γ 316, εἰτε δὲ καὶ: κάμνω ἐκδομένην πολεμικὴν (κατὰ τὸν Ναιγελσβαχ, κατ' ἄλλους: δὲ: ὑπάγω ὡς ἀπεσταλμένος, μετ' ἀποστολῆν) Δ 151, « πῶτά κέλευθα » τὴν αὐτὴν ὁδόν, διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, Μ 225, « ἄλλην ὁδόν, ἄλλα κέλευθα ἦλθομεν » ἐλάβομεν ἄλλην καὶ πάλιν ἄλλην ὁδόν, ι 262, « τηύσιν ὁδὸν ἔλθην » ὑπάγω εἰς μέτην, κάμνω μάταιον δρόμον, γ 316, « ἄγγελήν, ἐξείτην ἔλθην » ἴδ. τὰς λ. γ.) μετὰ γεν. τοπικῆς « πεδίον » διὰ τῆς πεδιάδος Β 801· (ἢ ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ καθομιλοῦμι « πηγαῖω τοίχου τοίχου, τοῦ ἱαλοῦ, τοῦ κάμπου, τῆς στερεᾶς καὶ τοῦ πελάγους »). δ.) μετὰ μετοχῆς, μέλλοντος μὲν εἰς ἐκφρασιν τοῦ σκοποῦ, « ἐρχομαι ἔγγο: οἰσόμενος » ὑπάγω ἵνα φέρω τὸ δόρυ, Ν 256, πρὸλ. Ξ 301· ἐνεστώτος δὲ ἡ παρωχημένου εἰς ἐκφρασιν τοῦ τρόπου τῆς ἐλεύσεως, « ἦλθε θεοοσα » Δ 715, « ἦλθε φθήμενος » προλαβὼν ἦλθε, Ψ 779, « βεδρωκῶς βοῶ: ἔρχεται (λέων) » ἔχων φαγμένον μέρος βοῦς, γ 403, « αἰ καν νέκυνς χισχυμένους ἔλθῃ » Σ 180. — Ἡ μετοχὴ « ἐλθὼν » χρησιμεύει ἐνίοτε εἰς πληρατέραν καὶ περιγραφικωτέραν παράστασιν πράξεως: τίνος, ἐν ᾧ φαίνεται πλεονάζουσα κατὰ τὸν νωότερον τρό-

χομαι, α 408, β 30, κ 267, ο 428, (ἢ ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλοῦμι περὶ ἀποδημοσύνης· λέγομεν « ποῦτε ἐρχεται; ἦλθεν »· ἀντιφωρομένης δηλ. τῆς πρὸς τὴν ἀποδημίαν σχέσεως· καὶ θεωρουμένης τῆς ἐπανόδου ὡς ἀπλῆς ὁδοῦ). ἀ.) ἐπὶ ἐμφύγων ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, Ὅμ. πλγ. Μεταφ. δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλοις κινήσεως, οἷον πλέω « ταξείδεω », Ν 172, λ 121 κ. ἀ. « ἐπὶ πόντον ἐρξασθαι » διὰ θαλάσσης ὑπάγω, β 25· τούναντιον « πεζὸς ἦλθε » Ε 204, Ρ 613· ἐπὶ πτήσεως τῶν τε πτηνῶν καὶ μελισσῶν Β 89, Ρ 755· β.) ἐπὶ ἀφύγων, οἷον ἐπὶ νεκρῶν, « εἰ . . . ἐλθοι τεθνήσκ » Ρ 161, Σ 480· ἐπὶ φυσικῶν καινομένων: θυέλλης Ι 6, Μ 288, νεφῶν Δ 276, Π 364· ἐπὶ γρόνων ἀλλαγῆς « ἦλθε κνέρας, φάος » Θ 500, Ρ 615, « θέρσ » λ 192 κ. πλγ., ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν πλοίων « ἀρμενίζω » Ο 549, Ξ 334 κ. ἀ., πολλῶν: καὶ ἐπὶ τῶν ὅπλων Η 261, « ἔγχο: διὰ ἀσπίδος » Γ 357 κ. ἀ., « αἶμα κατὰ στόμα ἦλθε » σ 97, « γέρας ἔρχεται ἄλλη » ὑπάγει ἄλλοι, εἰ: ἄλλον, Δ 120· ἐπὶ καταστάσεων τοῦ τε σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, « κακὸν ἦλθε » Ο 450, « θάνατος » ν 60, « τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἦλυθ' ἰὼν » εὐθύς: ἡ φωνὴ ἦλθεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ (ἢ ποιητικῇ περιφρασὶ τοῦ ἤκουσεν) Κ 439, « περὶ φρένας ἦλυθεν οἶνος » περιεκύκλωσε τὰς φρένας τοῦ οἶνος, τούτεστιν ἐσκότισε τὸν νοῦν, τὰς αἰσθήσεις τοῦ, ι 362, « ὁδὸν διὰ χροὸς ἦλθε » Δ 398, « ἄχος ἀπὸ πραπίδων ἦλθε » ἀπῆλθεν ἡ ἐξήλθεν, Χ 43 κ. ἀ. τ. 2) Συντάσσεται ἀ.) μετ' αἰτ. τοῦ τέρατος: τῆς κινήσεως « κλιεῖν » εἰς τὴν κλ. Α 332, « Αἶψα δόμοις » Χ 483· β.) μετ' αἰτ. τοῦ περαιτέρου προσδιορισμοῦ, « ὁδὸν ἐρχομαι » πορεύομαι ὁδόν, « κάμνω δρόμον », γ 316, εἰτε δὲ καὶ: κάμνω ἐκδομένην πολεμικὴν (κατὰ τὸν Ναιγελσβαχ, κατ' ἄλλους: δὲ: ὑπάγω ὡς ἀπεσταλμένος, μετ' ἀποστολῆν) Δ 151, « πῶτά κέλευθα » τὴν αὐτὴν ὁδόν, διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, Μ 225, « ἄλλην ὁδόν, ἄλλα κέλευθα ἦλθομεν » ἐλάβομεν ἄλλην καὶ πάλιν ἄλλην ὁδόν, ι 262, « τηύσιν ὁδὸν ἔλθην » ὑπάγω εἰς μέτην, κάμνω μάταιον δρόμον, γ 316, « ἄγγελήν, ἐξείτην ἔλθην » ἴδ. τὰς λ. γ.) μετὰ γεν. τοπικῆς « πεδίον » διὰ τῆς πεδιάδος Β 801· (ἢ ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ καθομιλοῦμι « πηγαῖω τοίχου τοίχου, τοῦ ἱαλοῦ, τοῦ κάμπου, τῆς στερεᾶς καὶ τοῦ πελάγους »). δ.) μετὰ μετοχῆς, μέλλοντος μὲν εἰς ἐκφρασιν τοῦ σκοποῦ, « ἐρχομαι ἔγγο: οἰσόμενος » ὑπάγω ἵνα φέρω τὸ δόρυ, Ν 256, πρὸλ. Ξ 301· ἐνεστώτος δὲ ἡ παρωχημένου εἰς ἐκφρασιν τοῦ τρόπου τῆς ἐλεύσεως, « ἦλθε θεοοσα » Δ 715, « ἦλθε φθήμενος » προλαβὼν ἦλθε, Ψ 779, « βεδρωκῶς βοῶ: ἔρχεται (λέων) » ἔχων φαγμένον μέρος βοῦς, γ 403, « αἰ καν νέκυνς χισχυμένους ἔλθῃ » Σ 180. — Ἡ μετοχὴ « ἐλθὼν » χρησιμεύει ἐνίοτε εἰς πληρατέραν καὶ περιγραφικωτέραν παράστασιν πράξεως: τίνος, ἐν ᾧ φαίνεται πλεονάζουσα κατὰ τὸν νωότερον τρό-

πον τοῦ λέγειν, ὅσον «οὐ δύναμαι—μάχεσθαι ἐλθὼν δυσμενέεσσι». Π 524, 668. (||. Ὡσαύτως καὶ ἡ καθομιλουμένη διετήρησε τὸν φαινόμενον τοῦτον πλεονασμὸν λέγουσα, «νὰ πὰ'(ω) νὰ πάρω, φάγω, πολεμήσω κτλ.»).

ἔρα, ἰδ. ἔραε.

ἔρα, ἔπικ ἔρεα, ἰδ. εἶρα.

ἔραϊος, ὁ, ὀρνέου εἶδος, arden major τοῦ Αἰν. (καὶ ὄχι κατ' ἄλλου; arden stellaris, Γ' αλλ. heron). «δεξιός» αἰσιος, καλὸς οἰωνός, Κ 274 γ. (||. Νεώτερον ὄνομα ἔλλ. τοῦ πτηνοῦ ἀναφέρει ὁ Κοραῖς Ἀττ. β, 452 ἐκ τοῦ Δουκαγγίου, «λάκρα» μὲ ἐξήγησιν ardeola (heronneau). Οἱ Γραικοῦ ῥώματος τὴν ὀνόμαζαν καὶ ἀρδιόλαν. Ἐλέγετο δὲ καὶ μὲ ἀφαιρέσιν τοῦ ἀρχικοῦ στοιχείου «ῥωδιός» ὁ ἔρωδιός· κατὰ τὸν Ἡσύχιον, ὅστι; φέρεται καὶ ἄλλο ὄνομα τοῦ ὀρνέου «νυκταλετος, ὄρνις ἱερὸς Ἥρας ὁ καὶ ἔρωδιός». Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Κοραῖς. Ἡ δὲ παραγωγή τῆς μὲν νεωτέρας λ. λάκρα ἴσως εἶνε ἐκ τοῦ ρ. λακέω κατὰ συγκοπή. Ἄντι τοῦ λακερά, διότι ἡ φωνὴ τοῦ ἔρωδιου ὁμοιάζει μὲ τὴν τοῦ πελαργοῦ (λάκ-λάκ) κατ' α καὶ ὁ Ὁμ. ε. ἀν. σ. 276 εἶπε «κλάγξαντο; ἄκουσαν», τῆς δὲ ἀρχαίας ἔρωδιός· ἄγνωστος· πιθανῶς εἶνε τῆς αὐτῆς ρίζης ἡ λ. μὲ τὴν λατ. ardea καὶ μὲ τὴν παρὰ Ἡσυχίου παρεμφαρμένην ἱραμος (=ἔρωδιός), ὅψ' ἦν ἴσως ὑπολανθάνει ἡ ρίζα ἀραα- ἡ ἀρα-).

ἔραεα, ἔπικ. (συγγ. τῷ ῥέω, ῥώομαι, λατ. ruo). 1) ἀμετ. ῥέω, «τρέχω», εἰς ὁρμῶν, «χύνομαι, πετάγομαι»· αἶμα ἔρωῃσι περὶ δουρί· ὅα ῥέσση, ὅα πεταχθῇ, τὸ αἶμά σου περὶ τὸ (ἐμπειρημένον) δόρυ, Α 303, π 444. Μεταφ. ἐπὶ πάσης ταχέως· ὀπισθοδρομικῆς κινήσεως, ὀπισθοδρομῶ, ἀποσύρομαι, πύω, μετὰ γεν. «πολέμοιο, χάρις» Ν 776, Ε 401, Ρ 422, Τ 470, Υ' Ἀἰ. 302· ἀπολεῖ. ἀπαχωρῶ, «νέφος οὐπὺτ' ἔρωε»· ποτὶ δὲν ἀπαχωρεῖ, δὲν διαλύεται, μ 75· ἐπομ. βραδύνω, ὀκνῶ Β 479, Χ 485, «αἰ δ' (ἵπποι) ἠρώησαν ὀπίσσω» ἔμειναν ὀπίσω, Ψ 433. 2) μεταβ. ἀποτρέπω, ἀποπέμπω, μόνον ἐν τῇ «τινὰ ἀπὸ νηῶν» Ν 57.

ἔραψ, ἡ, ἔπικ. 4) πᾶσα βίαια κίνησις, ῥύμη, ὁρμή, πορὰ, πρὸ πάντων ἐπὶ βελῶν «βελῶν ἔρωῃ» Δ 512, Ρ 562, «δοῦρατος» Α 357, «ὅσον τ' ἐπὶ δουρὶς ἔρωῃ γίνεται» ὅσον γίνεται (εἶνε) ἡ ὁρμὴ τοῦ δούρατος, ὃ ε. ἐφ' ὅσον ἐκκινεῖται τὸ δόρυ ὁρμητικῶς φερόμενον, Ο 358· ὅθεν «δουρός ἔρωῃ» ὡς μέτρον ἀποστάσεως (||. ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλ. «μὴ τουφεκῇ τόπον») ἀκόντισμα, Ψ 529· ὃ.) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων «ἄνδρὸς ἔρωῃ» ὁρμὴ, δύναμις, Γ 62, «λιχητήρος» Ν 590, προβλ. Ε 448. 2) ὑποχώρησις, παῦσις, διακοπὴ «πολέμοιο» Π 302, Ρ 764.—Υ' Δ.

ἔρας, ἄτολ, ὁ, καὶ ἀρχαιότερος ποι. τύπος ἔρωε, ἐξ οὗ ὁ Ὁμ. ἔχει πλὴν τῆς ὀνομ. τὴν δοτ.

ἔρω σ 242 ἡ πολλάκις τὴν αἰτ. ἔρον· ἡ δὲ ὀνομα. ἔρωε μόνον Γ 442, Ε 294 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' μετὰ τοῦ Ἄρεος· ἐκ τοῦ Εὐσταθ. ἀποκατέστησε τὸ ἔρωε), ἡ γεν. ἔρωτος Βατρ. 78, ἡ αἰτ. ἔρωτα Γ' Ἐρμ. 449. Σημ. ἔρωε, «ἀγὰπη», ὡς «θεὰ; ἔρωε» ὁ πρὸς θεᾶν ἔρωε, Ε 345, προβλ. σ 242· ἐν γένει ὁρεῖς, ἐπιθυμία, «πολέμοιο, γάμο», ἰδίως δὲ «πόσις καὶ ἐδητύς; ἰδ. ἐξήμι.

ἔρατλα, ὁ κοινὸς οὗτος τύπος ἀντὶ τοῦ εἰρωτάω, φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ ἐκλείψῃ ἐκ τῆς ἐπικῆς διαλέκτου, ὡς εὐρισκόμενος μόνον ἐν τῇ παρατ. ἡρώτα, ὅπερ οἱ νεώτεροι ἐκδύται διώρωσαν εἰρώτα, ἰδ. εἰρατῶν.

ἔς καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ ἔς- ἀρχόμενα σύνθετα ζήτ. ἐν τῇ εἰς, εἰς-.

Εἰλάτο, ἰδ. εἰελάσσομαι.

ἔειν, ἰδ. εἰέννυμι.

ἔεαίσει, ἰδ. εἰεαῖν.

ἔεερακον, ἰδ. εἰεερένομαι.

ἔεελεῖσσομαι, ἰδ. εἰεέρχομαι.

ἔεεμᾶσσομαι, ἰδ. εἰεμαίνομαι.

ἔεεχιντο, ἰδ. εἰεχέω.

ἔεελάτο, ἰδ. εἰελάσσομαι.

ἔεον, ἰδ. ἐέννυμι.

ἔεοῃς (ῥεσθής, ἦτος, ἡ (έννυμι), λατ. vestis· ἄ.) ἐνδυμασία, Ὑδ. α 165, β 339 κ. ἄ. πλ. β.) στρώματα, ἑκαπλώματα, (ἐν τῇ καθομιλ. διὰ μιᾶς λέξεως «στρωσίς») φ 290.

ἔεοῖα, κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ἔεοα, ὅπ. ἰδ., μόνον ἐν τῇ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἥσθι· μέλ. ἔδομαι, (ἰδ. ἔαα)· ἀορ. ἔφαγον (ἰδ. φαγεῖν)· παρακ. ἐδήδοκα ἐξ οὗ μόνον ἡ συγκεκριμ. μετοχὴ ἐδηδύτα Υ' Ἐρμ. 560· παθ. παρακ. ἐδήδομαι· τρώγω ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, «ἐσθίμεν καὶ πίμεν» β 305, φ 69· μετ' αἰτ. Ε 409. Μεταφ. «πάντας πῦρ ἐσθίει» τοὺς τρώγει (παρναλίσκει) τὸ πῦρ, Ρ 182, «οἶκος ἐσθίεται» ὁ οἶκος (δηλ. ἡ παρουσία του) τρώγεται, δ 318. (||. Ἀμφοτέρως ταῦτας τὰς μεταφορὰς τοῦ ῥήματος ἔχει καὶ ἡ καθομιλουμένη.)

ἔεσθός, ἡ, ὄν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. συνώνυμον τοῦ ἀγαθός· καλός, χρηστός, τίμιος, εὐγενής, ἱκανός· εἰς τὸ εἶδος του· ἄ.) ἐπὶ ἀνθρώπων πάσης τάξεως (ὅθεν καὶ ἐκ τῶ συβώτου, σ 577) καὶ τῶν εἰς αὐτοὺς ἀναφερομένων, «θηρητὴρ» ἱκανός, ἐπιδέξιος· κυνηγός, Ε 51· «ἐν τινι» Ο 283· ὅθεν· ἀγαθός ἐν πολέμῳ, ὃ ε. ἀνδρὴς, τούναντιον τοῦ «κακός» Β 367, Ε 469 κ. ἄ. μάλιστα τῆς Ἰλ., ἔπειτα· ἀγαθός τὴν καταγωγὴν, εὐγενής, θ 553. Ἰδίως ὡς οὐσιαστικόν «οἱ ἐσθλοὶ» οἱ εὐγενεῖς, οἱ εὐπατρίδαι, Ὁμ. πλ. Πολλᾶκις ἐν τοῦτοις συνεκφράζει καὶ τοῦ χαρακτηρὸς καὶ τῶν φρονημάτων τὴν εὐγένειαν, ὡς «ἐσθλὰ ἀγορεύω» λέγω καλοῦς, ὠραίους λόγους (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «κακὰ βυσσοδομεῖω») ρ 66, «φρένες ἐσθλαί» συνεταί, δ 447, λ 367· ὃ.) ἐπὶ εὐγενῶν [γενναίων] ἵππων,

Ψ 318: γ') ἐπὶ πραγμάτων «ἐσθ' αὖ» 1 212, «φάρμακ» σωτήρια, ὠφέλιμα, δ 228, «κτῆματα» πλοῦσια, λαμπρά, δ 312, «δαί» μεγαλοπρεπές, δειπνον, Α 576: ὅθεν ὡς οὐσιαστικόν, «ἐσθλά» τὰ ἀγαθὰ, πολύτιμα, κ 523: δ') ἀγαθός, εὐνοϊκός, αἰσιος, «ὀρνιθες» ω 344, «ἔσθ' ἔσθλόν» εὐτυχής ἀλήθεια, πραγματικότης (κατ' ἀντίθ. τοῦ ὄναρ) τ 517: πολλάκις ὡς οὐσ. «τὸ ἐσθλόν» τὸ καλόν, ἡ εὐτυχία, κατ' ἀντίθ. τοῦ κακόν) Ω 530, α 488 κ. ἀ. καὶ πληθ. «τὰ ἐσθλά» υ 86, «ἐσθλόν ἐστὶ» καλόν εἶνε, ὠφέλιμον, Ω 301.

ἔσθος (Ἑσθ.), βορ, τό, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐσθήης, ἔνδυμα, «φόρεμα», Ω 91 γ', Ὑμ. 34, 43, 44.

ἔσθω, ποι. ἐκτενέστερος τύπος τοῦ ἔσθω, τρώγω, βιβρώσκω, ἐπὶ ἀνθρώπων, Θ 234, ι 479: ἐπὶ ζώων, Ω 415, ι 409. Μεταφ. «καμνίλια» «τρώγω», δ 75.

ἔσθαι, ἴδ. εἰσθῆδον.

ἔσθμεναι, ἴδ. εἰσθῆμι.

ἔσθον, ἴδ. εἰμί.

ἔσθωμαί, ἴδ. εἰσθράν.

ἔσπεριος (Ἑσπ.), η, οκ. 1) ὡς χρονικόν ἐσπερινός, τὴν ἑσπέραν (γινόμενος), πάντοτε μετὰ ῥημάτων (ὅτε ἐπέχει τόπον ἐπιρρήματος) ὡς «ἐσπεριος ἀπονεύει» Φ 560, «ἐσπεριος ἦλθε» ι 335, πρὸλ. ξ 344 κ. ἀ. 2) ὡς τοπικόν, ἐσπεριος, πρὸς ἑσπέραν (καίμενος), δυτικός, «ἐσπεριοὶ ἄνθρωποι» θ 29. Ἐκ τοῦ

ἑσπερος (Ἑσπ.), οκ, = τῷ προηγουμ. ἐσπεριος, ἐσπερινός, «ἀστήρ» Χ 318, «τότε δ' ἐσπερος ἔκλαγεν οἶος» Ὑμ. 48, 44.—Συνήθ. ὡς οὐσιαστικόν: ἀ.) ὁ ἑσπερος, = ἡ ἑσπέρα, α 422, δ 786, σ 305: β.) τὰ ἑσπερα, αἱ ἐσπεριναὶ ὥραι, ρ 491.

ἑσπετε, ἐπ. προστ. ἐξ ἑτέρου τύπου τοῦ εἶπον, ὅπ. ἴδε, ἀντὶ τοῦ εἶπατε, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἑσπετε νῦν μοι Μούσαι» Β 484, Α 218, Ε 508, Π 442.

ἑσθῆμην, ἴδ. ἐσθμαι.

ἑσθαι, ἑσθαι, ἑσθόμενος, ἴδ. ἐννιμι.

ἑσθῆται, ἑσθί, ἴδ. εἰμί.

ἑσθόντων, ἴδ. ἐσθω.

ἑσσω, ἴδ. ἐννιμι.

ἑσσιμαι, ἑσσίμενος, ἴδ. εἶα.

ἑσσίμενος [·ω·], ἐπὶρ. (ἐκ τοῦ ἐσθόμενος, ἴδ. εἶα) ταχέως, μετὰ σπουδῆς, «βιαστικά», ἐσπευσμένως, Γ 85, ι 73 κ. πλη.

ἑστάμεν, ἑστάμεναι, ἑσταμεν, ἑσταν, ἑστασαν, ἑστασαν (ἀντὶ τοῦ ἐστήσαν), ἑστήμα, ἑστήκειν, ἴδ. ἑστημι.

ἑστο, ἴδ. ἐννιμι.

ἑστρατο, ἴδ. ἐστράννιμι.

ἑστηρ, ὅρος, ὁ πάσσαλος ἢ μάλλον πασσαλίσκος ὁ κατὰ τὸ πρόσθιον ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ἑσθῆς ἐμπεπηγμένος. Ἐκ' αὐτοῦ ἐφηρηόζετο ὁ κρῖνος τοῦ ζυγοῦ, καὶ προσεδένατο τὸ ζυγάδιστον, δι' οὗ ζυγὸν καὶ ῥυμός· σφιγκτά πρὸς ἄλ-

ληλα συνεδίσκοντο. Ω 212 γ'. (Παρίγεται κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ ἑσθ, ἑσθμι· κατὰ δὲ τὸν Γράσορ, ἐκ τοῦ ἑσθ, εἶα, ἢ ἐκ τοῦ ἐννιμι (·ι·)).

ἑσθ', πρὸ φωνήεντος δασυνομένου ἀντὶ τοῦ ἑσσε, δ 346, ζῆτι εἰμί.

ἑσχάτη, ἡ (ἑχω), γεν. καὶ δοτ. ἐπικ. ἑσχαρόειν, η 469, ε 59. 1) ἑσθία, «σθία, παραφωτισία» τόπος τῆς οἰκίας, ἐν ᾧ ἀνάπτεται τὸ πῦρ, 'Οδ. πλχ. 'Ερχοίμεμε πρὸ πάντων ἵνα ἐν καιρῷ ψύχου: θερμαίνῃ τοῦ: ἐν τῇ οἰκίᾳ, (ὅθεν παρ' αὐτῇ ἐργάζεται ἡ οἰκοδόμησις μετὰ τῶν θεραπεινίδων, ζ 52, 305)· ἐτι δὲ καὶ ὡς μαγειρεῖον, υ 423, καὶ ὡς θυσιαστήριον, ε 420· ἐνταῦθεν ἦτο καὶ τῶν ἱερῶν τὸ ἄστυλόν «καθίστατο ἐπ' ἐσχάτῃ ἐν κονίῃσι πᾶρ πυρὶ» η 453 (ἀν καὶ ὁ Ἄμει· νομίζει παρὰ τὴν γνώμην τῶν πλειοτέρων ὅτι παρ' Ὀμ. ἡ ἐσθία δὲν θεωρεῖτο εἰσέτι τόπος ἱερός), πρὸλ. καὶ η 469, τ 389. 2) πᾶς ἐν γένει τόπος, ἐνθα ἀνάπτεται πῦρ, πυρά, «φωτισία» «ὅσαι Τρώων πυρὸς ἐσχάται» «ὅσαι πυραὶ (τῶν νυκτοφυλάκων δηλ.) ἐν τῇ στρατοπέδῳ τῶν Τρώων, Κ 418 (κατ' ἄλλους; δὲ: ὅσαι ἐστὶν, τροπικῶς ἀντὶ τοῦ ὅσοι οἰκογενειάρχαι, κάτοικοι τῆς Τροίας, πρὸλ. Β 425. Μόνον ἐνταῦθα τῆς 'Ιλ.).—(Ι. 'Η λ. ἐσθῆ ἐν τῇ καθομιλουμ., εἰς ταύτην μὲν τὴν παρ' Ὀμ. σημ. οὐχί, εἰς ἄλλην δὲ καὶ παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμην. εὐχρηστον, τὴν τοῦ μαγειρίου σκεύους, «σκάρα», καὶ τὴν ναυπηγικὴν «σκαρί», καθ' ἃ ὁ Εὐστάθιος ἤδη ἐτημέωσεν· «Ἀθήναιος δὲ καὶ ἐσχάριον παραγώγως οἶδε, δι' αὐτὸ καθέλκονται νῆες: εἰς θάλασσαν, ὅθεν ἡ ἀπερίεργος γλῶσσα παραφθέρουσα τὸ καινὸν πλοῖον ἀπὸ σκαρίου εἶναι φησι, βουλομένη πάντως ἀπὸ ἐσχαρίου εἰπεῖν» εἰς 'Οδ. η 453).

ἑσχατός, ὅσα, κυρ. ἐπικῶς ἐπεκτεταμένη μετοχ. τοῦ ἐσχατικός ἢ -όω (ἑσχατος) ἑσχατος, τελευταῖος, «δηλὸν ἑσχατόων» ἵστατος, ὑπολειπόμενος τῶν πολεμίων Κ 206· ἐτι δὲ «Ἀνθηδών, Μόρσιος» ἡ ἐπὶ τῶν μεθωρίων, ἐπὶ τῆς ἐσχατίας καμένη, 'Ιλ. Β 508, 616.

ἑσχατιή [·ω·], ἡ, 1) τὸ ἐσχατον μέρος, ἡ ἐσχατία· ἀ.) τὸ ὄριον, τὸ ἄκρον, τὸ τέλος παντός· τόπος τῆς πράγματος, οἶον τῆς πυρᾶς Ψ 242, «νῆσου, λυμένος» δ 391, γ 294, ε 238 κ. πλη., «Φθίης» Ι 484, «πολέμοιο» τὸ τέλος τῆς μάχης, δηλ. τὰ τελευταῖα τῆς παρατάξεως· εἴτε τὰ κέρατα εἴτε τὸ ὀπισθεν, Α 524, Γ 328, «ἀγροῦ» δ 517, ε 489, σ 358· ὅθεν καὶ μόνον «ἐσχατιή» τόπος ἐκτός τῆς πόλεως, ἀπόκεντρος (κατὰ τὴν παραλίαν) ξ 404. Ἐκ τοῦ:

ἑσχατος [·ω·], η, οκ (πῶθεν. ἐκ τοῦ ἑσθ, ἑσθω) ὁ ἐσχατος, τελευταῖος μόνον εἰς τοπικὴν σημασίαν, ὡς «θάλασσα» ρ 9, «ἐσχατοὶ ἄλλων» Κ 434, «ἐσχατοὶ ἄνδρων» οἱ Αἰθίοπες· εἰς κατωκοῦντες τὰς ἐσχατίας τῆς γῆς κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν θεωρίαν, α 23.—Οὐδ. πληθ. ὡς ἐπὶρ. ἑσκατα εἰς τὰ ἐσχατα, εἰς τὰ ἄκρα (τοῦ στρα-

τοπίδου) Θ 225, Δ 8, «ἑσχατα οἰκίωμεν» (|| τῶρα πλέον γράφεται: ἑσχατοί) ζ 205.

ἑσχεθόν, ἑσχόν, ἑσκόμην, ἴδ. ἑσπ.

ἑσπ, ἴδ. ἑσπ.

ἑΤΑΙΡΙΟΣ, η, ον, ὁ εἰς ἑταῖρον ἀνήκων, φιλικός, οἰκετός, «φιλότης» Ὑμ. Ἑρμ. 58.

ἑΤΑΙΡΗ, ἡ, ἐπικ. ἑΤΑΙΡΗ [-υ.] μόνον Δ 444, θηλ. τοῦ ἑΤΑΙΡΟΣ, σύντροφος, συνακόλουθος, ὁπαδός, μεταφ. ἐπὶ φυγῆς «φόβου ἑταίρη» I 2, ἐπὶ τῆς φόρμιγγος «δαιτὶ ἑταίρη» σύντροφος τῆς εὐωχίας ρ 274, Ὑ. Ἑρμ. 478.

ἑΤΑΙΡΙΖΩ, ἐπικ. ἑΤΑΡΙΖΩ [-υ.] (ἑταῖρος), ἀορ. ἄ. ἑταίρισα, ἐπικ. σσ, μέσ. ἀορ. ἄ. μόνον ἐν τῇ εὐκτ. ἑταιρίσασαι, εἰμαί τινος ἑταῖρος, σύντροφος, φίλος, μετὰ δοτ. Ω 335, Ὑ. Ἀφρ. 96.—Τὸ μέσ. [ποιῶμαι τινα ἑταῖρον], προσεταιρίζομαι, κάμνω τινά φίλον μου, προσοικειοῦμαι, Ν 456.

ἑΤΑΙΡΟΣ, ὁ, ἐπικ. ἑΤΑΡΟΣ [-υ.], σύντροφος, φίλος ἀχώριστος, ὁπαδός, παρ' Ὁμ. ἰδίως ἐπὶ τῶν συστρατιωτῶν, συνοδοιπόρων, συμπλεόντων, Α 479, α 5 κ. πλη., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συνδαιτημένων Ρ 577, καὶ ἐπὶ τῶν μνηστήριον τῆς Πηνελόπης σ 350 κ. ἄ. Ἐν γένει δὲ φίλος «νυκτός, δαιτός» Ὑ. Ἑρμ. 290, 436. Μεταφορ. ἐπὶ πραγμάτων, οἷον ὁ οὐριος ἀνεμος λέγεται «ἐσθλὸς ἑταῖρος» καλὸς συνταξιδιώτης, λ 7, μ 449, πρὸλ. καὶ λ. ἑΤΑΙΡΗ μετὰ δοτ. Σ 231. Κυρίως εἶνε ἐπιθ., ὅθεν «ἑταῖρος ἀνὴρ» Ρ 466, θ 584, «πολλοὶ λαοὶ ἑταροὶ» πολλοὶ ἄνθρωποι (οὔτινες ἦσαν) σύντροφος, Ν 740. (Ἀμφοτέροι οἱ τύποι συναλλάσσονται κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου. Παράγεται δὲ πῶθεν. ἐκ τοῦ ἑτης).

ἑΤΕΟΉΠΕΑ, ἴδ. θαφ.

ἑΤΕΟΚΛΕΪΣ, ἄορ, ἐπικ. ἥορ, υἱὸς τοῦ Οἰδιπόδος καὶ τῆς Ἑπικαστῆς (Ποκάστῆς), ὅς τις μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς συμφωνήσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Πολυνείκους νὰ βασιλεύσιν ἐναλλάξ ἑκάτερος ἀνὰ ἓν ἔτος, δὲν ἐτήρησε τὴν συμφωνίαν καὶ οὕτως ἐγένινεν αἷτις τοῦ πολέμου τῶν ἐπὶ ἐπὶ Θήβας. Ἐνεδρεύει τὸν Τυδεΐα τὸν ὑπὸ τοῦ Πολυνείκους πρὸς αὐτὸν πεμφθέντα πρᾶδουτὴν, Δ 395.—Ἐπιθ. ἑΤΕΟΚΛΗΪΟΣ, η, ον, ἑΤεόκλητος, «βίη ἑτεοκληΐης» ἴδ. βίη, Δ 386.

ἑΤΕΟΚΡΥΨΕ, οἱ (ἑτεός, Κρής), οἱ ἀληθεῖς, οἱ γνήσιοι (οἱ σωστοί) Κρήτες, τούτεστιν οἱ ἐξ ἀρχαιότατων χρόνων κάτοικοι τῆς νήσου, οἱ αὐτόχθονες Κρήτες, μὲ τῶν πέντε φυλῶν τῆς Κρήτης, τ 476, κατοικοῦσα κατὰ Στράβ. 10, Α, 7 τὰ νότια τῆς νήσου, καὶ ἔχουσα πρωτεύουσιν τὴν Πράσον.

ἑΤΕΟΣ, ἡ, ὅς (ἐκ τοῦ εἰμί κατὰ Δουδερλετών), ποι καὶ μάλιστα ἐπικ., ἀληθής, «ἀληθινός, σωστός», πραγματικός, ὡς ἐπιθ. μόνον ἐν τῷ «νεικεύς» ἀλλήλησι πόλλ' ἑτεά τε καὶ οὐκ! φιλονεικοῦσαι λέγουσι πρὸς ἀλλήλους πολλὰ ἀληθῆ καὶ ψευδῆ, Γ 255.—Τὸ οὐδ. ἑΤΕΘΝ εἶνε συνηθὺς ἐπὶ ῥ. ἄ) ἀληθῶς, «ἀληθινῶς»

«ἑτεὸν μαντεύεσθαι» Β 300 (ἔπος ἴσως εἶνε καὶ ἐπιθετον), «ἑτεὸν καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύω» Ο 53, 64) ἀληθῶς, τῷ ὄντι, «ἀληθῶς» Ε 104 καὶ Ὁδ. πλη., «εἰ ἑτεὸν περ» ἂν ἀληθῆ λέγω Σ 125 (κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ Ἀριστάρχου, ἀν' ἧς ὁ Σπείζνερος θέλει νὰ γράψῃ: εἰ ἑτεὸν γε), «εἰ ἑτεὸν γε» ἂν τῷ ὄντι, ἂν ᾔνε ἀληθῆς, ὅτι, γ 422 κ. ἄ. «εἰ δ' ἑτεὸν δῆ» ἂν ἴσως δὲ τῷ ὄντι, Η 359, Μ 233 κ. ἄ.

ἑΤΕΡΑΛΚΕΙΑ, ἑς (ἑτερος, ἀλλή) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., μόνον ἐν τῇ ἐνικ. αἰτ. ἑτεραλκεία, ὁ τὴν δύναμιν ἢ ὑπεροχὴν εἰς τὸ ἕτερον τῶν δύο μερῶν προσθέτων, «νίκη» τελεία νίκη, Δ 474, Ρ 362, Ρ 627, χ 236 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.) «Δαναοὶς μάχης ἑτεραλκεία νίκη δούναι» νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Δαναοὺς τελείαν νίκην τῆς μάχης (κατὰ ταύτην τὴν μάχην) Η 26 «θῆμος ἑτερ.» εἶνε ὁ λαὸς ὁ τὴν ῥοπὴν τῆς νίκης δίδων εἰς τὸ ἕτερον μέρος τὸ πονοῦν, οἰανεὶ ἔφεδρος, Ο 738. (Κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ. εἶνε: ὁ τοῦς ἑτέροις, τούτεστιν ἐναντίους, ἀλέξων, ἀποκρούων).

ἑΤΕΡΗΜΕΡΟΣ, ος, ἐπικ. (ἑτερος, ἡμέρα), ὁ τὴν ἑτέραν ἡμέραν, ὁ ἑ. ἡμέραν παρ' ἡμέραν γινόμενος, «ζῶουσα» ἑτερήμεροι «ζῶσι παρ' ἡμέραν ἐναλλάξ, ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, λ 303 τ.

ἑΤΕΡΟΣ, η, ον, ἐπικ. δοτ. τοῦ θηλ. ἐτέρηφι. 1) ὁ ἄλλος, ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο, ὁ εἰς ἢ ὁ ἄλλος, αἰτερ Λατ., Ε 258, 288, «χειρὶ ἐτέρῃ» μετὰ τὴν μίαν χεῖρα, κ 474 κ. ἄ., πληθ. «ἑτεροι» οἱ ἐξ ἑνὸς τῶν δύο μερῶν, Λατ. αἰτερι, Γ 210, πρὸλ. Η 292, 378, ὅθεν «ἑτερα ἄρματα» τὰ ἄρματα τῶν ἐναντίων, τοῦ ἐτέρου μέρους, Δ 306, «οὐδ' ἑτερος» Δ 74.—Ἐν ἀντιθετικῇ προτάσει τίθεται ὡς ἐξῆς «ἑτερος μὲν—ἑτερος δέ» Σ 272 κ. ἄ. πλη. ἢ «ἑτερος μὲν—ὁ δὲ ἑτερος» Φ 164, «ὁ ἑτερος—ἑτερος δέ» ε 265, «ἄλλος—ἑτερος» Ν 734, «ἑτερος—ἄλλος» I 313, 472 ἀλλὰ ἢ ἐλλείπει ἄλλοτε μὲν τὸ πρῶτον «ἑτερος», οἷον «ὁ μὲν—ὁ δ' ἑτερος» Χ 454 ἢ ἐπὶ περιεργότερον Η 420, Ω 528, ἄλλοτε δὲ τὸ δεύτερον, οἷον «ἑτερόν γε τίς... ἀνθρώπων χερσίονα, τὸν δὲ τ' ἀρείον' ἀτιμήσας» ἀποπέμπει τὸν ἕνα, τὸν χειρότερον θηλ. τιμᾶ, τὸν δὲ καλλίτερον κτλ. υ 132, ὡσαύτως «ἑτερος—ὁ δέ» θ 374.—«ἐτέρη χειρὶ» καὶ μόνον «ἐτέρη, ἐτέρηφι» διὰ τῆς μιᾶς χειρός, ἢ διὰ τῆς ἄλλης (δεξιᾶς ἢ ἀριστερᾶς, ὅπως ἐκ τῆς συναφείας φαίνεται) Μ 452, Π 734 κ. ἄ. Ἐν ἀπαριθμήσειν ὁ δευτέρος Π 479. 2) ἄλλος, Λατ. ὀλίς, Δ 306, η 424, ε 325 κ. ἄ. «ἐξ ἐτέρων ἑτερ' εἰσὶν» τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἢ τὰ ἐν κολλητὰ μετὰ τὸ ἄλλο, ρ 266, ὅθεν διάφορος, οἷον «ἑτερον μὲν καύθει, ἄλλο δὲ βάζει» I 313, πρὸλ. ε 302.

ἑΤΕΡΕΥΟ, ἴδ. ΤΕΡΑΙΝΟ.

ἑΤΕΡΩΘΕΝ, ἐπὶ ῥ. 1) ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους,

Α 247, η 130, «ἐπύχυν» Ν 835, λ 83. 2) κατὰ τὸ φαινόμενον=ἐτέρωθι, Γ 230, Ζ 247, γ. Ἐρμ. 366· ἀφ' ἐτέρου, ἡ Πάτροκλος ἐτέρωθεν ἀναίνεται Α 647, φ 368.

ἐτέροι [..], ἐπὶ. εἰς τὸ ἄλλο μέρος, ἀλλαχού, Ε 351, Ο 348, δ 531, «ἐνθεν—ἐτέρωθι» μ 235.

ἐτέρας, ἐπὶ. ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον, α 234 f.

ἐτέρη, ἐπὶ. α.) πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, «νέκυν ἐρώ» Δ 492, «καθίξιν» Υ 151. β.) πρὸς τὸ ἐν (ἢ ἄλλο μέρος), δὲ πρὸς τὰ πλάγια, «ἐκλίνθη ἐπ.» γ 17 (ἐπὶ ἀποθνήσκοντος), «κάρη βάλεν» ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, Θ 306 κ. α. γ.) πρὸς ἄλλο μέρος, ἀλλαχόσε, «λίσσεται» Ψ 231, «φοβεσθαι» π 163, «βάλλειν ὄμματα» π 179.

ἐτίταστο, ἴδ. ἐπιτέτατο.

ἐτετεύχαστο, ἴδ. τεύχεα.

ἐτέμνον, καὶ ἀνάε: τέμνον, ἔλκε: πικρός, ἀόρ. β. μετ' ἀνάεπι. ἐκ τῆς ρίζης τέμ- (ὅπως ἐκ τῆς ρίζ. φέν- ἐγείναι ὁ ἀόρ. ἐπεφνον), ὑποστ. τέμνη, τέμνη, ἐντυγχάνω, εὐρίσκω, ἀπαντῶ, μετ' αἰ. Δ 293, γ 254, γ. Τ. Δήμ. 179, καταλαμβάνω, «ὄν γῆρας» ἐτέμνε· κατέλαβε, α 218.

ἐτέμνικτο, ἴδ. τεύχεα.

Ἐτεκνεῖς, ἦος, ὁ, υἱὸς τοῦ Βοηδόου, θεράπον τοῦ Μενελάου, δ 25, ο 95, κατὰ τὸν Σχολ. υἱὸς τοῦ Ἀργεῖου καὶ ἑγγόνος τοῦ Πέλοπος.

Ἐτεμνος, ὁ, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸν Ἀσωπὸν (ἢ μετέπειτα Σκάρρη κατὰ Στράβωνα 9, 2, 24) Β 497.

ἔτις (ἔτης), οἱ, ὁ, ἀρχαία, ἰδίως ἐπ. λέξις, μόνον κατὰ πληθ. «ἔται» οἱ ἀνήκοντες εἰς τινα, ἑταῖροι συνήθει, φίλοι πάντοτε διακρινόμενοι ἀπὸ τῶν ἐξ αἵματος ἢ ἄλλως συγγενῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ συνδυασμῇ «κασίγνητοί τε ἔται τε» Ζ 239, ο 273 κ. α. «ἔται καὶ ἀνεψιοί» Δ 614, «ἔται καὶ ἑταῖροι» (ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν πρᾶστικὴν ἀφθονίαν, καθ' ἣν καὶ τὰ «ἡγήτορες ἢ ἐβόντες») Η 295, «γσίτονες ἡδὲ ἔται» δ 14. (Κατὰ τὸν Νίτσην εἶνε οἱ ὁμόφυλοι ἢ οἱ παλᾶται, ὁπαδοί τινος, συγγ. τῇ: ὡ τῶν καὶ πατρὸς, ἢ κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους γλωσσολόγους: παράγεται ἐκ τῆς ἀντωνυμικῆς ρίζης ἐ-, ἐς ἣς καὶ αἱ τριτοπρόσωποι προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι, καὶ σημαίνει κυρίως τοὺς εἰς τινα ἰδιάζοντας, ἢ τοὺς «δικούς».)

ἐτήτιμος [..], οἱ, ποι. (κατ' ἀναδιπλασιασμόν ἐκ τοῦ ἔτυμος) ἀληθής, ἀληθινός, γνήσιος, πραγματικός, «σωστός», ὅσον «ἄγγελος» Α 438, «νόστος» μῦθος γ 241, φ 72. ἴδω: δὲ τὸ οὐδ. ἐτήτιμος ὡς ἐπὶ. τῇ ὄντι, ἀληθῶς, «ἀληθινά», «κεῖνον δ' υἱὸς ἐτήτιμον» δ 157, Η 128 «ἐτ. ἀγορεύω» ἀληθῶς, ἀληθείαν λέγω, α 174 κ. α.

ἔτι [..], ἐπὶ. (ἐκ τοῦ ἐπ. εἰμί). 1) χρονικόν. α.) ἐπὶ τοῦ παρόντος, «ἐκόμεν», εἰς ἐτι,

Ε 251, Ζ 222, ο 305 κ. α. «ἔτι καὶ νῦν» Α 455, Ι 103. β.) ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, Κ 493, «ἐνθάδ' ἐτι στείλοντας» ὅτε ἀκόμη ἦσαν καθ' ὄζον, Β 287, πρὸλ. δ 736. γ.) ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ἀκόμη, καὶ τοῦ λοιποῦ, Α 96, δ 756 καὶ μετὰ προστ. δ 230, ε 8. Μετὰ τῶν ἀρνητικῶν, [αὐκέτι], ὅχι πλέον, δὲν—πλέον, ἐπὶ παρόντος, παρελθόντος καὶ μέλλοντος, «οὐ γὰρ ἐτ' ἀθάνατοι ἀμφὶς φράζονται» Β 13, «οὐδ' ἐτι δὴν ἦν» πρὸ πολλοῦ πλέον δὲν ὑπῆρχε, Ζ 139, δ 36, «οὐ γὰρ ἐτι Τροίην αἰρήσομεν» Β 144 κ. α. 2) προσθήκης σηματικόν, προσέτι, «ἀκόμη» συνάπτεται συνήθως μετὰ τοῦ ἑτέρος ἄλλου: Ζ 411, ε 325 κ. α., ἰδίως δὲ μετὰ τῶν συγκριτικῶν πρὸς ἐπίτασιν τοῦ βαθμοῦ «ἐτι μάλλον» Ξ 97 κ. α., «μᾶλλον ἐτι» α 22. (Τὸ ἰμαχρὸν πρὸ τοῦ δὴν, δηρὸν, ἀπ. ἴδω).

ἔτανη, ἴδ. ταῦναι.

ἑτοιμάζω, ἐπ. σσ. «ἑτοιμάζω», πορίζω, παρέχω, «γέρας» Δ 118, «κάπρον» Τ 197. Τὸ μέσ. ὡς καὶ τὸ ενεργ. «ἰδὼν Ἀθήνη» προσφέρω θυσίαν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, Κ 571, «ταύρου» ν 184. Ἐκ τοῦ:

ἑτοῖμος, η, ον, Ἀττ. ἑτοιμος: (ἀλλὰ καὶ ἑτοῖμος: παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις) α.) ἀληθής, φανερός, πραγματικός, «ἡ δὲ ταῦτά γ' ἐτοῖμα τετεύχασται» τῇ ὄντι ταῦτα ἐξετελέσθησαν, Ξ 53, «ἡ δ' ἄρ' ἐτοῖμα τέτυκτο» καὶ τῇ ὄντι οὕτως εἶχε, Θ 384, «(μῆτις) οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοῖμη» δὲν ἐπραγματοποιήθη, δὲν ἐξετελέσθη, Ι 425. β.) παρεσκευασμένος, «ἑτοῖμος», ὅσον «ὄνειντα» Ι 91, ε 453 κ. α. Μεταφ. «πότμος» ὠφισμένος, Σ 96. (Πθανῶς συγγ. τῇ ἔτυμος).

ἑτορον, ἴδ. τορέα.

ἔτος (ἔτος), ἐος, τό, ἔτος, «χρόνος» Β 328, α 16 κ. α. Ἐν τῇ πληθ. σημ. καὶ τὸν χρόνον, Α 691, πρὸλ. ἐνιαυτός. (ἢ ἡ λ. περιεσώθη ἐν τῇ καθομιλουμένη μόνον ἐμπρόθετος, ἢ ἐφ' ἔτος, ὅπως προφερόμενον κατ' ἀποκοπὴν, ἢ ἐφ' ἔτος, ἐδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἀνυπόστατον ὑπόθεσιν ὅτι τὸ φ ἐκείνο δὲν εἶνε τῆς προσθέσεως, ὡς ἀνυπόθετον πρὸ τοῦ ψιλουμένου ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, καθ' ἣν καὶ τὸ μεθ-ὑρίον καὶ πληθος ἄλλων ὁσίων παραδειγμάτων, ἀλλὰ τοῦ διγᾶματος λείψανον).

ἑτραπον, ἴδ. τρέπη.

ἑτράφην, ἑτρώφον, ἴδ. τρέφω.

ἔτυμος [..], η, ον, ποι. (ἑτός) ἀληθής, γνήσιος, βέβαιος, μόνον κατ' οὐδ. «ἔτυμον» ὅσον «φεύσσομαι ἢ ἔτυμον ἐρώ», ὅθ' φευσθῶ ἢ ἀληθῶς ὅθ' εἴπω, Κ 534, δ 140, 157, καὶ πληθ. «ἔτυμα» τ 203, 567. Τὸ οὐδ. ἔτυμον λαμβάνεται καὶ ὡς ἐπὶ. ἀληθῶς, τῇ ὄντι, ὅπως καὶ τὰ: ἑτέον, Ψ 440, φ 26.

ἐτύσιος, οἱ, ἐπ. (ἐκ τοῦ ἐπὶ. ἑτός=μάτην) μάταιος, περιττός, ἄχρηστος, ἄσκοπος, ἄστοχος, «ἔγχο» τὸ μὴ ἐπιτυχόν, Γ 368, ὡσαύτως, «βέλος» Ξ 107, πρὸλ. Ρ 633, «ἄφρα»

ω 283, «πάντα ἐτώσια τίθημι ματαίωνω, γ 256, «ἐτώσιον ἄλχος ἀρούρης» περιτόν βάρος τῆς γῆς, Σ 104.

Εὔ, ἐπ. εὖ (ἀλλὰ μόνον πρό δύο συμφώνων ἢ πρό διπλοῦ, ὥστε τὸ υ νὰ ἦνε θέσει μακρόν) ἐπιβ., κυρίως οὐδέτ. τοῦ εἶναι, καλῶς, «καλά» ὃ ἐ. ἀ.) προσηκόντως, ἐπιτηδεύως, ἐπιμελῶς, «ἄρματα εὖ πεποκάσμενα» Β 777, «ἄρμα εὖ ἡσκηται» Κ 438, «εὖ δόρυ θήγεσθαι» Β 382, «πᾶν δ' εὖ λειψίνας» Δ 444, «τὰ μὲν εὖ κατέθηκε» ν 20, «εὖ δαισάμενοι» ἀφ' οὗ καλὰ φάγηται, σ 408· ὅθεν «εὖ κατὰ κόσμον» κατὰ τὴν προσήκουσαν τάξιν, Κ 472 κ. ἀ. πλ. γ., «εὖ κατ' ἐπισταμένως» καλῶς καὶ ἐπιτηδεύως, Κ 263, ψ 497, «εὖ δάσασθαι» δικαίως προσηκόντως, καθὼς πρέπει, Α 368· β.) ὀρθῶς, ἀκριβῶς, συνετῶς, συγγνώστα ἐν τῇ φρ. «εὖ εἰδέναι» Α 385 κ. ἀ., «εὖ γινώσκειν» Ε 428 κ. ἀ. «εὖ μήδεσθαι» σκέπτομαι ὀρθῶς, Β 360, «εὖ κρίνασθαι ἐταίρους» φρονίμως, συνετῶς, δ 408· γ.) εἰς ἡθικὴν σημασίαν, καλῶς, χρηστῶς, τιμίως, «εὖ βαίω» τὸ ἐναντίον «κακῶς φρονῶ» σ 468, «εὖ ἔρδω τινά» [εὖ ποιῶ], εὐεργετῶ, Ε 650· δ.) ὡς πρὸς τὴν σωματικὴν ἢ ψυχικὴν εὐεξίαν, καλῶς, ὑγιῶς, εὐτυχῶς, «μὲ ὑγίειαν, μὲ τὸ καλόν», ὅθεν «εὖ ζώουσι» τ 79 κ. ἀ. «εὖ οἶκαδ' ἰκέσθαι» νὰ πάγηται μὲ τὸ καλόν εἰς τὴν πατρίδα, Α 49, γ 488 κ. πλ. γ., «εὖ πάντας ἀπήμενας ἀπονέεσθαι» σ 260· ε.) ὡς ἐπιτακτικόν, «εὖ μάλα» παρὰ πολλοῦ, ἰδ. Μάλα, «εὖ πάντες» πάντες ὁμοῦ, κ 452.

Εὔ, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ οὐ, ὅπ. ἰδ.

Εὔαγγέλιον, τό, δῶρον ἢ ἀμοιβὴ διὰ τὴν καλὴν ἀγγελίαν, «συγχαρικήα» (=συγχαρητήρια), *Οδ. ξ 452, 466.

*Εὔαγγε [..], Ἰων. ἀντὶ τοῦ εὐαγγῆς, ἐπιβ. ἐκ τοῦ: εὐαγγῆς (ἀγος) καθαρῶς, ἀγῶς, ἀγῆως, Ἰ. Δῆμ. 275, 370.

Εὔλας, ἰδ. Ἀνάλας.

Εὐαίμονιδες, ἀο, ὃ, υἱὸς τοῦ Εὐαίμονος=ὁ Εὐρύπυλος, Ε 76.

Εὐαίμων, ὄνομ., ὃ, υἱὸς τοῦ Ὀρμένου, πατὴρ τοῦ Εὐρύπυλου, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμύντορος καὶ ἑγγονοῦ τοῦ Αἰόλου, Β 736.

Εὔανθός, ἐς (ἄνθος), ἔχων ὠρατὰ ἄνθη, ἢ ἄφθονον βλάστησιν, «λάχνη» λ 320 f., «χοροί» Ὑμ. 30, 44 (ἐν ἀμφιδόλῳ γραφῇ, ἰδ. Βασυμ.).

Εὔανθον, εὐς, ὃ, πατὴρ τοῦ Μάρωνος, ι 497.

Εὔβοια, ἡ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, χωρὶς ὀρεμένη ἀπὸ τῆς Βοιωτίας διὰ τοῦ κυρίως λεγόμενου Εὐρίπου (ἔξ οὗ καὶ ἡ νῆσος ὅλη ἐν τῇ καθομιλοῦμ. λέγεται Ἑγρίπος). Κατοικοῦς αὐτῆς ἀναφέρει ὁ Ὀμ. τοὺς Ἀδανταί. Ὡνομάσθη δὲ κατὰ μὲν τοὺς μυθολογικοὺς ἐκ τῆς Εὐβοίας τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ὀρθότερον δὲ ἐκ τῶν καλῶν αὐτῆς βοσκημάτων (εὐ, βοῦς), Β 535, γ 474.

Εὔβοτος, ὄν (βόσκω), κυρ. καλῶς, ἢ πολὺ βοσκόμενος, ὅθεν καλὰ ἢ πολλὰ ἔχων βο-

σκήματα, καὶ ἰδίως βόας, «Σορίη» ο 406 f. συνάπτεται μετὰ τοῦ «εὐμηλος».

Εὔβοις, ὄν (βοῦς), πολυβόας, πολλοὺς ἔχων βόας, αἰτ. εὔβοιν (κατὰ δὲ τὸν Ἑρμάννον: εὐβον) Ἰ. Ἀπ. 54.

Εὔγένειος, ὄν, μόνον ἐπ. εὐγένειας, ὃ καλὴν ἢ μεγάλην ἔχων γενεάδα, πυκνογένειος=ἀλς, λέων=μεγαλοχαίτης, πυκνοχαίτης, Ο 275, δ 456 κ. ἀ.

Εὔγενής, ἐλ, ἐπ. εὐγενής καὶ ἡγενής (γένος) εὐγενής, εὐπατριδής, «ἀπὸ καλοῦ γένος», Ἰλ. Α 427, Ψ 84. Παρ' Ὀμ. πάντοτε εὐγενής· τὸ δὲ ἡγενής μόνον ἐν τῇ Ἰ. Ἀφρ. 94.

Εὔγμα, ἀτος, τό (εὐχομαι), καύχημα, ἀλαζόνευμα, «κενὰ εὐγмата» γ 249 f.

Εὔγμαπτος, ὄν, ἐπ. εὔγμαπτος (γναμπτός), εὐκαμπτής, ὠραίως ἔχων καμπάς, «κληίδες», σ 294 f.

Εὔδαιμονίη, ἡ (εὐ, δαίμων), εὐδαιμονία, εὐτυχία, Ἰμ. 40, 5 f.

Εὐδαίεος, ὄν, ποι. ἐπιβ. τῆς Ἰθάκης καὶ ἄλλων ἐν γένει νήσων, πιθανώτατα εὐδαίεος, περιφανῆς (εὐπεριόριστος κατὰ τὸν Ἀπολλών. καὶ τὸν Σχολ.) ἐκ τοῦ δηλός, ἀσυναίρετου δέερος καὶ δαίερος, διότι αἱ νῆσοι, περιοριζόμεναι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, εἶνε φυσικῶς τῶν λόγων περιφανείς, ἰδίως δὲ ἡ Ἰθάκη διὰ τὰς ὑψηλὰς αὐτῆς ἀκτὰς, δ 467, ι 24, ν 212, τ 432· ἐπὶ νήσων ἐν γένει, ν 234, καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως Κρίσης, Ἰ. Ἀπ. 438. (Ταῦτα κατὰ τὸν Πάσσωον, Φαίσην καὶ Νίσσην· κατ' ἄλλους δὲ: εὐδαίεος, ὑποκαίμενος εἰς τὴν μετὰ μεσημβρίαν ἡλιακὴν θερμότητα, ἐκ τοῦ εὐ καὶ ἑλῆ μετὰ παρενθήκης: τοῦ δ (ἰδ. Εὐστάθ. εἰς ι 24), ἢ κατὰ τὸν Βούτμαννον, ἀποδεχόμενον ταύτην τὴν ἐρμηνείαν, ἐκ τοῦ εὐ καὶ δαίερος=,δαϊνόν». Αἱ ἄλλαι ἐρμηνεῖαι: ἐσπέριος, δυτικός, ἢ: εὐφώτιστος, εἶνε ἀνυπόστατοι).

Εὐδαίειν [..], ἡ (δίκη)=εὐδικία, τούτεστι δικαιοσύνη καὶ ἀσκήσις ἢ ἀπονομή αὐτῆς, κατὰ πληθ. «εὐδαίεις ἀνέχω» ἀπονέμω δικαιοσύνην, τ 444 f.

Εὔδαμπος, ὄν, ο 302, ἀλλαχού ἐπικ. εὔδαμπος, (εὐ, δέμω), «καλοκτισμένος» καλῶς ὑποδομημένος, ὠρατος, Α 448, γ 24 κ. ἀ.

Εὔδα, μάλλον ποι., ἀπαρφ. ἐπ. εὐδέναι, ω 225· παρτ. θαμιστ. εὐδίσκε, Χ 503· μῦλ. εὐδήσω. 1) κοιμᾶμαι, ἀναπαύομαι, Β 2, δ 405, κ. πλ. γ., ἐτι δὲ καὶ πλαγιαίζω (ἵνα κοιμηθῶ), «πέφτω», δ 397, λ 331, 392, 396· μετ' αἰτ. «γλυκύν ὕπνον εὔδα», «κοιμᾶμαι γλυκύν ὕπνον» θ 445· καὶ ἐπὶ τοῦ αἰωνίου ὕπνου, τοῦ θανάτου, Ξ 482. 2) Μεταφ. ἡσυχάζω, παύω, κοπάζω ἐπὶ ἀνέμου, Ε 524. (Παρ' Ὀμ. ἐρρίσκειται μόνον ἐνεστ. καὶ παρτ.—συγγ. τῇ ἄεσα, ἱαύω, ἐκ τοῦ θέμ. ἀν ἡ ἀνα).

Εὔδαρος, ὃ, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πολύ-

μήλας, εἰς τὸν πέντε ἀρχηγῶν τῶν Μορμιδῶνων, Π 179 εἰς, ἰδ. ΠΟΛΥΜΗΝΑ.

ΕΥΕΙΔΗΣ (εὐειδής), ἔς (εἶδος), εὐειδής, „εὐμορφος“, „γυνή“ Γ 48 f.

ΕΥΕΡΓΕΣΙΗ (εὐεργής) ἡ (εὐεργέτης)· ἁ.) ἡ ἀγαθὴ, εὐγενὴς πράξις, ἀγαθοεργία, τὸ ἐναντιοῦν· κακοεργία, Ὅδ. X 374· ὁ.) εὐεργεσία, τὸ ἀγαθὸν τὸ εἰς τινα γινόμενον, „εὐεργεσίας ἀποτίνω“ ἀποδίδω τὰς εὐεργεσίας, „εὐπληρῶν τὰ καλὰ“ χ 235.

ΕΥΕΡΓΗΣ (εὐεργής), ἔς, ἐπ. (ἐργάζομαι)· 1) καλῶς πεποιημένος, κατειργασμένος, „καλοκαμωμένος, καλοδουλευμένος“, οἶν „δῖφρος“ Ν 359, Π 743, „νηΐς“ θ 567 κ. ἀ., „λῶπη“ ν 224, „χρυσός“ ι 202, ω 274. 2) καλῶς πεπραγμένος, ὅθεν πληθ. „εὐεργέα“ εὐεργετίας, δ 695, χ 319.

ΕΥΕΡΓΟΣ (εὐεργής), ὅκ, (ἐργάζομαι) ἀγαθοεργός, ὅστις „κάνει καλὰ“ (πράγματα) „καὶ ἡ κ' εὐεργός ἔστιν“ Ὅδ. λ 434, ο 422.

ΕΥΕΡΚΗΣ, ἔς, (ἐρκος) εὐπεριφραντος, εὐπερίβλητος, καλῶς περικεκλεισμένος, „αὐλή“ Ι 172, φ 389 κ. ἀ.· „θόραι“ ρ 267 (ἐνθα ὁ Δοιδεῖρλ. προτιμᾷ τὴν παλαιὰν γραφὴν· εὐεργής), ὁ καλὰ ζυγὰ τουτέστι ζεύγματα (ἰδ. ζυγόν 3)

ΕΥΤΙΓΟΣ [-], ὅκ, μόνον ἐπικ. εἴζ. (ζυγός), ὁ καλὰ ζυγὰ τουτέστι ζεύγματα (ἰδ. ζυγόν 3) ἔχων, στερεός, ἐπιθ. τῆς νηός, Ὅδ. ν 116, ρ 288 (κατ' ἄλλους δὲ· ἡ ἔχουσα καλὰ (ώρατα) ζυγὰ, τουτέστι θανάτια κωπηλατῶν)·—Επικ. ἡ λ.

ΕΥΖΩΝΟΣ, ὅκ, μόνον ἐπικ. εἴζ. (ζώνη), καλῶς ἐξωσμένος, ἐπιθ. χαρακτηριστικὸν τῆς γυναικείας χάριτος· διότι ἡ ζώνη ἡ περὶ τὴν μέσσην συσφιγγούσα τὸ ἱμάτιον καθιστᾷ εὐκίνητο-τέραν, εὐτραπελωτέραν, ἄρα καὶ χαριστέραν τὴν γυναῖκα, „γυνή“ Ὅδ. Α 429, Ψ 264, 760, „τιθήνη“ Ζ 467, „Μετάνειρα“ Γ. Δήμ. 212 κ. ἀ. Πρβλ. ΒΑΣΙΖΩΝΟΣ.

ΕΥΘΕΝΗΣ, ἔς, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΕΥΘΕΝΗΣ, ὅπ. ἰδ., ἢ πρβλ. καὶ ΕΥΘΕΝΗΣ.

ΕΥΘΕΣΙΗ, ἡ (ἡγεύομαι), καλὴ ἡγεμονία, κυβέρνησις, τ 144 f.

ΕΥΘΗΣ, ἔς, ἐπικ. (ἀκή), ὁ ἔχων καλὴν (ὄψιν) ἀκωκὴν, λίαν ὀξύς, κοπτερός, „αἰχμή“ Χ 349 f.

ΕΥΘΙΝΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Εὐθύνοῦ=ἡ Μάρπησσα, Ι 557.

ΕΥΘΝΟΡΙΑΣ, ὅκ, ὁ υἱὸς τοῦ Εὐθύνορος=ὁ Λεοκρίτος, δ 242, χ 294.

ΕΥΘΝΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Σεληπίου, βασιλεὺς τῆς Λυρνησοῦ, πατὴρ τοῦ Μύνητος καὶ Ἐπιστράφου, Β 693. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρείου καὶ τῆς Δημοκίχης, βασιλεὺς τῆς Αἰτωλίας, πατὴρ τῆς Μαρπησσης, ἰδ. ΕΥΘΙΝΗ.

ΕΥΘΝΟΣ, ὁ, ἡ, πόις (ἀνήρ), κυρ. ἀνδρεῖος· παρ' Ὁμ. δὲ ὡς ἐπιθ. τοῦ οἴνου καὶ τοῦ χαλκοῦ, τοὺς ἀνδρας ἐνισχύων, ἐξοπλίζων Ὅδ. δ 622, ν 19· ἡ εἰς τὸν ἀνδρα ἐμπρέπων, τιμῶν τὸν ἀνδρα. (ἢ Ὁ δὲ

Ἀμεῖς κατιδὼν τὸ ἀνοπόστατον τῶν ἐρμηνεύων τούτων ἐπενόησεν ἄλλην ὀρθοτέραν μὲν ἀλλ' ὁπωσοῦν ἐξεζητημένην νομίζω ἀπλούτερον ὅτι τὸ ἐπιθ. τοῦτο, ἀρμόζον κυρ. εἰς ἀνδρας, σημ. τὸν ἀνδρεῖον, ῥωμαλέον, μεταφερόμενον δὲ, κατὰ τινα βεβαίως προσωποποιήσιν τὸ κατ' ἀρχάς, εἰς τὸν οἶνον καὶ χαλκὸν φυλάττει μόνον τὴν ἔννοιαν τοῦ δυνατοῦ, ἰσχυροῦ (γενναῖος οἶνος, σκληρὸς χαλκός)· τὴν δὲ ἔννοιαν τῆς ἀνδρότητας ἐντελῶς ἀποβάλλει, καθ' ἃ καὶ ἐν ἄλλαις λέξεσι τοῦτο γίνεται παρὰ ποιηταίς).

ΕΥΘΝΟΣ, ὁ, πατὴρ τοῦ Λεοκρίτου, ὅπ. ἰδ.

ΕΥΘΡΗΣ, ἔς (ἄρω) καλῶς προσηρμοσμένος, εὐάρμοστος, εὐληπτος, „βολιχός“, ἐπιθ. τῆς κόπης, Ὅδ. λ 421, μ 15 κ. ἀ. πλχ.

ΕΥΘΡΕΤΟΣ [-], ὅκ (ἄρω), εὐκόλως ἀρπόμενος, εὐάντλητος, „ὑδὼρ“ μόνον ἐν τῷ Γ. Δήμ. 406.

ἢ. ΕΥΘΡΕΝΗΣ, ἔς (εὐ, ἄφρονος) λέξις, ἣν ὁ Βέκερος παρέλαθεν εἰς τὸ Ὀμηρικὸν κείμενον, ἀκολουθήσας τὸν Ἀριστοφάνη τὸν Βοζάντιον καὶ τὸν Ῥιανόν, οὔτινες ἐν τῷ Ψ 81 ἀνέγνωσαν εὐθφενέων ἀντὶ τῆς κακῶς ἐσχηματισμένης λέξ. εὐ-η-γενέων. Τὰ δὲ εὐθφενέων ἐρμηνεύει ὁ Ἡσίοχος εὐπλουτοῦντων. Ἡ αὐτὴ ἀντικατάστασις πρέπει νὰ γείνη καὶ ἐν τῷ Α 427. Ἐκ τοῦ ἐπιθέτου τούτου εὐρέθη καὶ ὄνομα κύριον παράγωγον Εὐθφένης ἐν τινι Θασίῳ ἐπιγραφῇ νεωστὶ ἀνακαλυφθείσῃ.

ΕΥΘΑΡΕΗΣ, ἔς (θάρος), θαρρᾶλέος, πλήρης θάρρους, τολμηρός, Γμ. 7, 9.

ΕΥΘΕΜΕΘΟΣ, ὅκ, ἐπικ. ἡθόμεθετος, καλῶς (στερεῶς) τεθεμελιωμένος, „γαῖα“ Γμ. 30, 1 f.

ΕΥΘΗΝΕΑ, ἀκμάζω, προκόπτω· ὅθεν μετὰ δοτ. τοῦ κατὰ τι, οἷον „κτῆναι“ κατὰ (ὡς πρὸς) τὰ κτήνη, Γμ. 30, 40 (συγγ. τῷ θάω, τιθήνη).

ΕΥΘΡΙΣ, ΤΡΙΚΟΣ, ὁ, ἡ, μόνον ἐπικ. ΕΥΘΡΙΣ, ὁ καλὴν ἔχων τρίχα (ἡ χαίτην), ἐπιθ. τῶν ἵππων Ὅδ. Ψ 13, 304, 354.

ΕΥΘΡΟΝΟΣ, ὅκ, μόνον ἐπικ. ΕΥΘΡΟΝΟΣ, ἐπιθ. τῆς Ἥους, ἡ καλὸν ἔχουσα θρόνον, ἢ· καλῶς ἐπὶ θρόνου καθήμενη, „καλοθρονησμένη“, Θ 565, ζ 48 κ. ἀ.

ΕΥΘΥ, ἰδ. ΕΥΘΙΣ.

ΕΥΘΥΜΟΣ [-], ὅκ (θυμός), καλῆς διαθέσεως, εὖνους, ἀγαθός, ζ 63 f. Ἐπὶ. ΕΥΘΥΜΑΣ, φαίδρως, „μὲ καλὴν καρδίαν“, Βατρ. 159.

ΕΥΘΥΣ, Γ. Ἐρμ. 355 καὶ ΕΥΘΥ, ἐπὶ. τοπικ. κατ' εὐθείαν, „εἰς“, „εὐδὺ Πάλονδε“ Γμ. Ἐρμ. 342, Βατρ. 157.—Ἀντὶ τούτου παρ' Ὁμ. μόνον ἰαίε, ἰαί.

ΕΥΪΠΠΟΣ, ὅκ (ἵππος), ὁ καλοὺς ἵππους ἔχων, ἐπιθ. τοῦ Ἰσχυρός, Γ. Ἀπόλ. 210.

ΕΥΪΠΠΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 417.

δατα ἔχων, πολυπρόβατος, *Ὀρτογῆ· ο 406 †, Γμ. Ἀπ. 54.

Εὔμηλος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀδμήτου καὶ τῆς Ἀλκίστως, ἡγεμὼν τῶν Θεσσαλῶν τῶν ἐκ Φερῶν, Βοΐτης καὶ Ἰωλκοῦ, Β 744. Κατὰ τοὺς ἐπὶ Πατρόκλην ἐπικηδεῖους ἀγῶνας συνέβη αὐτῷ δυστύχημα, ὅπ. ἴδ. Ψ 288, 375 ἐξ. Ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἑκαλετο Ἰφίμη, ἴδ. τ. λ.

Εὔμμελίς, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Εὔμελιν (εὐρίσκεται μόνον κατὰ τὸν ἐπικ. τύπον), γεν. εὔμμελιν ἀντὶ τοῦ -λίω, ἢ -λίω, κυρ. ὁ καλὸν φέρων ἀκόντιον (μκλίν, ὅπ. ἴδ.), ὅθεν ἐμπειρὸς ἀκοντιστής, ἐπιθ. ἀνδρείων μαχητῶν, Δ 47, Ρ 9 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὁδ. μόνον γ 400, καὶ μάλιστα τοῦ Πριάμου, Δ 463, Ζ 449.

*Εὔμολεπ (εὐμολπος, εὐ ζ μέλλω) ψάλλω καλῶς, „καλοτραγουδῶ“, Γ. Ἑρμ. 478.

*Εὔμολεπος, οἱ, ὁ, ἡγεμὼν τῶν Ἐλευσινίων, μυηθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς Δήμητρος τὴν ἱεροτελεστείαν καὶ τὰ σεμνὰ ὄργια τὰ ἐν τοῖς Μυστηρίοις ὡς καὶ ὁ Τριπτόλεμος, Γ. Δῆμ. 154, 475 ἐξ.

*Εὔμητις [···], ἡ, Γ. Ἑρμ. 325, παρεμφερμένη γραφή, ἀνθ' ἧς ὁ μὲν Ἑρμάννος γράφει εὐμήτις (Ἰων. ἀντὶ τοῦ εὐμέλειος), ὃ ἐ. καλὴ μελωδία, ὃ δὲ Βαουμ. εὐδή, ὃ ἐ. εὐδία, αἰθρία.

Εὔνλζω=Εὔνλζα (εὐνή), μέλ. λζα, κοιτάζω (ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων προφ.: τσιουτιάζω, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν τελευταίαν σημασίαν εὐχρηστον), κατακλίνω, πλαγιαζώ (μεταβ.), μετ' αὐτ. δ 408. —Τὸ μέσ. κατακλίνομαι, πλαγιαζώ (ἀμετάβ.), υ 1 κ. ἀ., „παρά τινι“ ε 149, „παρὰ ῥηγματι θαλάσσης“, δ 449, καὶ μετὰ μόνης δοτ., Γ. Ἀφρ. 191· ἐπὶ ὀρνίθων „κουρμιάζω“, „τσιουτιάζω“ (Ἀθην.), Ὁδ. ε 65.

Εὔναιετάν, πσα, ον (ναιετάν), καλῶς κατεσκευασμένος, ἢ καλὸς πρὸς οἰκισιν, „πόλις, ὁμοός, μέγαρος“ Β 648, Σ 370, ε 400, „πόλις“ Γ. Ἀπ. 475. Ὁρθότερον οἱ νεώτεροι χωρίζουσι τὴν παράθετον ταύτην λ. (ἴδ. μάλιστα δ 96) εὐ ναιετ., ὃ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ ὁ Ἀμεξ. εὐ ναιετ.

Εὔναιόμενος, θ, ον (ναιώ) καλῶς κατοικοῦμενος, πολυάνθρωπος, „πόλις, πολίεθρον“ Ἰλ. πλχ., „Βούρειον“ Π 572, „Σιδονίη“ ν 285. Ὁρθότερον οἱ νεώτεροι χωρίζουσι τὴν λ. εὐ ναιόμ., ὃ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. εὐ ναιόμ.

Εὔνλζα (εὐνή), μέλ. εὐνήσω, παθ. ἀορ. ἀ. εὐνήθηον. 1) Ἐνεργ. (ἴδ. Εὔνλζα) κατακλίνω, κοιτάζω, πλαγιαζώ, συνήθ. ἡσυχάζω ὅθεν μεταφ. κατευνάζω, καθησυχάζω „γόνον“ δ 758. 2) Παθ. κατακλίνομαι, πλαγιαζώ (ἀμετ.) κοιτάζομαι, „κοιτάζω“ (τσιουτιάζω) προσφ. ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, „εὐνηθῆναι τι“ Β 824, Π 476, „φιλότῃ ἢ ἐν φιλότῃ εὐνηθῆναι“ Γ 441, Σ 360. Μεταφορ. ἐπὶ ἀνέμων, κοπάζω, καταπίπτω, „πέπτω“ ε 384.

Εὔνλφ, ἡ, γεν. ἐπικ. Εὔνλφει. 1) κοίτη, τό-

πος ἐνθα τις κατακλίνεται, ἵνα κοιμηθῇ, ὅθεν ἀ.) ἴδωι στρωμνὴ, „στρωμα“, κλίνη, „κρεβάτι“, ὅσον «θεῶν» ω 615, «ἐξ εὐνήων» Ο 580, ε 2, γ 405, δ 307, π 34, ψ 179· ἐν γένει β.) στρατόπεδον, Κ 408, 464· φωλεὸς τοῦ θηρίου, Α 415, δ 338· στάβλος, „ἀχοῦρι“ τῶν κατοικιδίων ζῴων, ξ 14· καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνδοικτήματος τοῦ Τυφώως, Β 783 (κατὰ πληθ.). γ.) κοίτη (ἢ συζυγική), „εὐνῆς ἐπεδόμεναι“ Ι 433, δ 333, „εἰς εὐνὴν ποικῶν“ Σ 290, „εὐνὴν ἱκέσθαι“ ψ 354, „λέχος καὶ εὐνὴ“ θ 269· ὅθεν δ.) ὁμοκοίτια, συγκαίτασμα, συνουσία «φιλότῃ καὶ εὐνῇ μιγῆναι» Γ 445 κ. ἀ. πλχ., καὶ κατὰ πληθ. θ 249, «οὐκ ἀποφώλιοι εὐνὰι ἀθανάτων» λ 249. 2) κατὰ πληθ. «εὐναί» λίθοι μεγάλοι, χρησιμεύοντες εἰς ὅ,τι σήμερον αἱ ἔγκυραι, ἐκ τῆς πρῶρας ριπτόμεναι εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς ἀδυνατοῦντες, φαίνεται, νὰ κρατήσωσι τὸ πλοῖον, διὸ καὶ πάντοτε μετὰ τῆς βοῆς τῶν εὐνῶν (ἀγκυροβολίας) μνημονεύονται καὶ τὰ πρὸ μνήσια („πρὸμύσια“, σχανία δηλ. χονδρά, δι' ὧν ἡ πρῶμη τοῦ πλοίου προσδένετο εἰς τὴν ξηράν, Α 436, Σ 77, ι 437, ο 498.

Εὔνῃσεν, ἐπικ. ἐπὶρ. ἐκ τῆς εὐνῆς, „ἀπὸ τὸ στρωμα“, υ 124.

Εὔνῃος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Εὔνεος, υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης, ἐν Λήμνῳ γεννηθεὶς καὶ βασιλεύων, Η 468, Ψ 747. (Σημ. κυρ. τὸν ἔχοντα καλὰς ἢ πολλὰς ναῦς).

Εὔνῃτος, ον, μόνον κατὰ τὸν ἐπικ. τύπον Εὔνῃτος (νέω, νήθω, „γνέθω“), εὐκλωστός, „καλογνεσμένος“, ὅσον «χιτών, πέπλος» Σ 596, Ω 580, η 97. (Ἰ. Τὸ διπλοῦν ν τοῦ ἐπικοῦ τύπου, καὶ τῆς καθομικ. τὸ γν ἔχουσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχήν).

Εὔνῃφι, Εὔνῃφιν, ἴδ. Εὔνῃ.

Εὔνλφ, ιοε, ὁ, ἡ, ποι. ἐςερημένος, «υἱὸν» Χ 44, «ψυχὴ» ν 524. (Ἑτυμολογ. ἀμφίβολος).

Εὔνομιη, ἡ (νόμος), εὐνομία, τήρησις τῶν νόμων, τούναντιον τῆς «ὑβρεως» ρ 487 †. Κατὰ πληθ. κεῖται Γμ. 30, 41.

Εὔεετος, ον, μόνον κατὰ τὸν ἐπικ. τύπον Εὔεετος, ον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπιθ. τρικατάληκτον εὐρίσκεται ω 275, 590, (ξέω), καλῶς ἐξεσμένος, ἐξωμαλισμένος, λετός, „καλοῖ-ροκανισμένος“, ἐν γένει καλῶς κατεργασμένος· ἴδωι ἐπὶ ξυλουργημάτων, ὅσον «ἀπίνη» Ω 275, 578, 590, «ἐλάτη» Η 5, «ἀσάμινθος» δ 48, «τράπεζα» ο 333, «ἀκοντες» ε 225.

Εὔεους, ον, μόνον κατὰ τὸν ἐπικ. τύπον Εὔεους (ξέω), γεν. Εὔεου Κ 373 (ὡς ἐκ τοῦ εὔ-ζου)=Εὔεετος (ἴδ. ἀνωτ. τὴν λ.), ἐπὶ ξυλινων πραγμάτων, ὅσον «ἔρμα» Β 390, «δόρυ» Κ 373, «τόξον» Δ 105 κ. ἀ., «τράπεζα» Α 629, «δουροδόκη» α 428· ἐπὶ δὲ μεταλλινῶν μόνον ε 237 «ἀκίπαρνον» λετόν, ἐστὶλδωμένον. (Ἰ. Ὁ δὲ Δύντζερος, ἀμφιδῶλλον ἀν ὀρθῶς, ἐκ-

λαμβάνει ἐνταῦθα ἐνεργητικὸν τὸ ἐπιθ., καλῶς ἔϊον).

ΕΥΟΡΜΟΣ, ον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (ὄρμος) καλὸν ἔχων ὄρμον (τόπον, ἐνθα ἀγκυροβολοῦσι τὰ πλοῖα), «ληϊήν» Φ 23, δ 358, ι 136.

ΕΥΘΑΘΟΣ, ον, ποι. (δύθατος, ἔχω) ἐπιθ. τῆς γῆς: ἡ καλοὺς ἔχουσα ὄχθους, βάλους, ὁ ἔ. εὐφορος, (συνώνυμ. τῇ ἐριδωλαξ): τούναντιον «εὐσθωλος». Ἐπιγρ. 7, 2.

ΕΥΠΑΙΣ, δος, ὁ, ἡ (παῖς) πολλοὺς ἔχων παῖδας, Ἰμ. 30, 5.

ΕΥΠΑΤΕΡΕΙΑ, ἡ, ποι. (πατήρ), ἡ καλὸν ἔχουσα πατέρα, θυγάτηρ καλοῦ πατρός, εὐγενής, ἐπιθ. τῆς Ἑλένης καὶ Τυροῦς, Ζ 292, λ 235, δ 227.

ΕΥΠΕΙΘΗΣ, κοῦ, ὁ (ἐκ τοῦ ἐπιθ. εὐπειθής), πατήρ τοῦ μνηστήρος Ἀντινόου, Ἰθακήσιος, α 383, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λαέρτου, ω 469 ἐξ.

ΕΥΠΕΠΛΑΟΣ, ον (πέπλος), ὥρατον ἔχουσα πέπλον, ἐπιθ. γυναικῶν, «Ἀχαιῶδες» Ε 424, «ἀμφίπολος» Ζ 372, «Ναυσικά» ζ 49 κ. ἀ.

ΕΥΠΗΓΗΣ, ἔς (πήγνυμι), ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντί τοῦ εὐπαγῆς, συμπαγῆς, στερεοῦς, «σφιγκτός», ἰδίως ἐπὶ σωματικῆς κατασκευῆς, «μέγας ἡδ' εὐπηγής» φ 334 τ.

ΕΥΠΗΚΤΟΣ, ον (πήγνυμι), συμπαγῆς, σφιγκτὰ συνηρμοσμένος, «καλοδεμένος», ἐν γένει καλῶς κατασκευασμένος, «μέγαρον» Β 651, «κλισίη» Ι 663, «θάλαμος» ψ 41.

ΕΥΠΛΕΙΟΣ, η, ον, ἐπικ. ἔπλη. (πλεῖος=πλεῖς) [εὐπλεως], πλήρης, «καλογεμισμένος», οἶον «πῆρη» ρ 464 τ.

ΕΥΠΛΕΚΗΣ, ἔς, ἐπικ. ἔπληκ. (πλέκω) εὐπλεκτος, «καλοπλεγμένος», «θύσανοι, δίφροι» Ἰλ. Β 449, Ψ 436.

ΕΥΠΛΕΚΤΟΣ, ον, ἐπικ. ἔπλη. (πλέκω) καλῶς πεπλεγμένος, «καλοπλεγμένος», οἶον «σειραί» Ἰλ. Ψ 415 (ἐνθα κεῖται ὁ καινὸς τύπος), «δίφρος» καλῶς πεπλεγμένος, Ψ 335, κατὰ τινας μὲν διότι τῇ ὄντι αἱ παρεῖαι (τὰ τοιχώματα) τοῦ δίφρου ἦσαν πλεκτά ἐκ λύγων ἢ ἄλλων τοιοῦτων ξύλων· κατ' ἄλλους δὲ διότι τὸ: πλέκω λαμβάνεται καὶ γενικώτερον ἀντὶ τοῦ: κατασκευάζω, ἐπομ. ταῦτόν τῃ εὐπηκτος· κατὰ δὲ τὸν Ῥούμπριον ἀπιδάνω: διὰ τὸ καμπύλον τοῦ τοιχώματος τοῦ δίφρου, ἐπομ. εὐκαμπής.

ΕΥΠΛΟΪΗ, ἡ, εὐπλοια, «καλὸν ταξεῖδι», «καλὸς καιρὸς» πρὸς θαλασσοπλοῖαν, Ι 362 τ.

ΕΥΠΛΟΚΑΜΙΕ, ἴδος, ἡ, ἐπικ. ἔπλη., ἕτερος: Ὀμηρικὸς τύπος τοῦ θηλυκ. τοῦ ἐπομένου ἐπιθ., ὅπ. ἴδ., μόνον ἐν τῷ «εὐπλ. Ἀχαιαί» Ὀδ. β 419, σ 542. (||) Οὕτως: ἐτόνισαν τὴν λ. οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων, ἀκολουθήσαντες τὸν παλαιὸν γραμματικὸν Ἡρωδιανόν· ὁ δὲ Βέκκερ. τονίζει: εὐπλοκάμιδες).

ΕΥΠΛΟΚΑΜΟΣ, ον, μόνον ἐπικ. ἔπλοκ. (πλόκαμος) ἡ καλοῦς ἔχουσα πλοκάμους (πλε-

ξίδας), ἐπιθετον γυναικῶν θνητῶν καὶ ἀθανάτων, Ζ 380, ι 425 κ. ἀ. πλχ. μάλιστα τῆς Ὀδ. ἦ λ. ἐπική.

ΕΥΠΑΓΝΗΣ [-ν-], ἔς, ἐπικ. ἔπλη. (πλύνω), καθαρὸς, «καλοπλυμένος», «φάρος» Ὀδ. θ 392, 425, ν 67.

ΕΥΠΟΙΗΤΟΣ, ον, καὶ η, ον (ποιέω) καλῶς παπονημένος, «καλοκαμωμένος», καλῶς καταργασμένος, «φάλαρα» Π 406, «θρόνοι» υ 450, «εἵματα» ν 369. Τὸ θηλ. «εὐποιήται» (ἐὐπ. γράφει ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β', ὁ δὲ Οδολφιος καὶ οἱ μετ' αὐτόν, πλὴν τοῦ Βεκκ. ἐν τῇ Β', ὁρίζονται αὐτό) πόλια· Ε 466 (ἐνθα ὁ μὲν Ἀριστάρχ. ἔγραψεν «εὐποιήτοισι», ὁ δὲ Φαῖας διηρημένως «εὐ ποιητῆσι»· ὁ καὶ Π 636 «εὐ ποιητῶν»), «βόες» (ἀσπίδες) Π 636, «εὐποιήτος πυράγρη» γ 434.

ΕΥΠΟΛΕΜΟΣ, ον (πόλεμος), καλός ἢ εὐτοχῆς ἐν πολέμῳ, «Νίκη» Ἰμ. 7, 4.

ΕΥΠΡΗΣΣΑ (πρήσσω), «ἀάμνω καλὰ», βάλω εἰς τὰ ἔξιν, τακτοποιῶ, διατάσσω, θαμιστύπος: «εὐπρήσσεσκον» θ 259 τ. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Βεκκέρ. καὶ ἐξῆς γράφεται κατὰ τὸν Εὐστάθ. διηρημένως «εὐ πρήσ.».

ΕΥΠΡΗΣΤΟΣ, ον (πρήθω), εὐφύσητος, σφοδρῶς ἐξερχόμενος, σφοδρὸς, μόνον «αὐτμή» Σ 474 τ. περὶ τοῦ φουσηματος τῆς φύσης (φουσεῖν ἢ μη(ου)χανίου)· κατ' ἄλλους δὲ τὸ ἐπιθ. ἔχει ἐνεργ. σημασ. σφοδρὰ φυσῶν.

ΕΥΠΡΥΜΝΟΣ, ον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (πρύμνα), ὁ ἔχων στερεὰν ἢ ὥραιαν (κεκοσμημένην) πρύμναν, «νῆες» Δ 248 τ.

ΕΥΠΥΡΓΟΣ, ον, ποι. (πύργος), καλοῦς ἔχων πύργους, «μὲ τοὺς καλοὺς πύργους», οἶον «Τροίη» Η 74 τ.

ΕΥΠΥΛΟΣ, ον (πῶλος), καλοῦς ἢ πολλοὺς πῶλους (ἵππους) ἔχων, ἐπιθ. τοῦ Ἰλίου, Ε 551, β 48 κ. ἀ.

ΕΥΡΑΣ, ἐπικ. ἐπύρ. (εὐρας), κυρ. κατὰ πλάτος· ὅθεν ἐκ τοῦ πλαγίου, πλαγίως, Ἰλ. Δ 251, Ο 544.

ΕΥΡΑΦΗΣ [-ν-], ἔς, ἐπικ. ἔπύρ. (ράπτω), «καλοῖραμμένος», οἶον «δαροί» Ὀδ. β 354, 380.

ΕΥΡΕΜΙΣ, ἔς, ἐπικ. ἔπύρ. (εὐρεμις, ἕτερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἐπομ., ὅπ. ἴδ., μόνον κατὰ γεν. «εὐρέμις ποταμοῦ» (κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ: εὐρέμις) Ἰλ. Ζ 508, Ο 267 κ. ἀ.

ΕΥΡΕΪΤΗΣ, οἱ, ὁ, ἐπικ. ἔπύρ., γεν. λο (ρέω), ὁ καλῶς ρέων, καλὰ, ὥρατα ρεύματα ἔχων, ἐπιθ. ποταμῶν, οἶον «Σατινίης» Ζ 34, «Ἀγυρτος» ὁ Νεῖλος, ξ 257.

ΕΥΡΙΠΟΣ [-ν-], ὁ, κυρ. μὲν πᾶς πορθμός, κατ' ἐξοχὴν δὲ ὁ πόρος ὁ μεταξὺ Εὐβοίας, Βασιλίας καὶ Ἀττικῆς, τὰ νῶν «Εὐριπός», ἀν καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποδίδεται συνεκδοχικῶς εἰς τὴν νῆσον Εὐβοίαν, Ἰμ. Ἀπ. 222. (Πύθων. παράγεται ἐκ τοῦ εὐ καὶ ρίπη, ρίπτω. ||) Πύθωνες γινόντων

δὲ ὁ Κούρτιος ἐτυμολογεί τ. λ. ἐκ τοῦ εὐ καὶ ρίψι).

ΕΥΡΙΣΚΩ, ὁ ἐνεστ. μόνον τ 458· μέλ. εὐρήσω **Υ**. **Ερμ.** 302· ἀόρ. εὐρον καὶ μέλ. εὐρόμην. **Α'**) **Εναργ.** 4) «εὐρίσκω» ὅτι ζητῶ, ἐξευρίσκω, ἔπομ. ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, μετ' αἰτ. «μῆγος» **Β** 343, «μῆτιν» τ 458, «κακοῦ ἄκος» (ἴδ. τ. λ.) θεραπεῖαν εὐρίσκω, **Ι** 250, «τέκνωρ τι» ἀπαλλαγὴν τινα, δ 374, «τέκνωρ Ἰλίου» τὸ τέλος, τὴν ἄλυσιν τοῦ Ἰλίου, **Η** 34, **Ι** 48. 2) τυχαίως εὐρίσκω, [ἐντυγχάνω] ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων συχνότατα, καὶ μετὰ μετοχ. «αὐτὸν ἤμενον» **Α** 498, **Σ** 753 κ. πλχ. **Β'**) Μέλ. εὐρίσκω ἐμαυτῇ, ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ δι' ἐμαυτὴν, «τέκνωρ» **Π** 472, «ὄνομα» τ 403, «θανάτου λύσιν ἑταίροις» εἰς τοὺς συντρόφους μου, ι 422· ὅθεν «οἱ τ' αὐτῷ κακὸν εὐρετο» εὐρεν (ἐπέστυρεν) αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν κακὸν φ 304.

ΕΥΡΟΣ, **ΟΝ**, ἐπικ. **ΕΥΡΟΟΣ**, ὁ καλῶς ρέων, καλὰ, ὠρατα ρεύματα ἔχων, ἐπίθ. ποταμῶν **Υλ.** **Η** 329, **Φ** 430.

ΕΥΡΟΣ, ὁ, **ΕΥΡΟΣ**, ἄνεμος νοτιοανατολικός, εἰς τῶν τεσσάρων κυρίων ἀνέμων παρ' **Όμ.**, ε 295, 332. Εἶνε σφοδρὸς, **Β** 145, **Π** 765, καὶ ὡς εὐκρατὴς ἀναλύει τὴν χιῶνα, τ 206. (Παράγεται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ αὖρα, κατ' ἄλλους δὲ συγγ. τῇ ἡώς, ἢ Δωρ. ἰώς, καὶ ἀφώς, **Λατ.** **surge**. Ὁ δὲ Κούρτιος σγελίζει τὴν λ. πρὸς τὸ αὖω=καυσαλλίζω, αὖω=ἀνάπτω, αὖω=ξηραίνω).

ΕΥΡΟΣ, **ΕΟΣ**, τὸ (εὐρύς), πλάτος, «φάρδος», **λ** 312 f.

ΕΥΡΩΦΗΣ, **ΕΥΡΕΪΤΗΣ**, **ΕΥΡΟΟΣ**, ἴδ. **ΕΥΡΩΦΗΣ**, **Υ**. **ΕΥΡΤΑΓΓΙΑ** [..], ἡ, μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτ. τοῦ θηλυκ. (εὐρύς, ἀγυία), εὐρείας ἀγυίας ἔχουσα, εὐρύχωρος, «πόλις» ο 384· ἀλλχ. δὲ ἐπίθετον τῆς Τροίας, τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Μυκηναίων, **Β** 329, **Α** 52, δ 246, η 80· «χθών» =εὐρύδεια, εὐρείας ὁδοῦ ἔχουσα γῆ, **Υ**. **Δήμ.** 46.

ΕΥΡΥΔΑΗΣ [..], **ΟΙ**, ὁ, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου, **χ** 267.

ΕΥΡΥΛΑΟΣ [..], ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Μηκιστεως, Ἀργεῖος, **Β** 565, ἀνδρὸς ἥρωος, **Ζ** 20, καὶ ἐπιθέσιος Παλλαστῆς, **Ψ** 680. 2) εἰς τῶν Φαιάκων, παλαιστής ἱκανός, θ 415.

ΕΥΡΥΒΛΗΣ [..], **ΟΙ**, ὁ, 4) κῆρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος, **Α** 320, **Ι** 170. 2) κῆρυξ τοῦ Ὀδυσσεως, **Β** 484, π 246 εἰ. (εὐρύς, βλαῖν).

ΕΥΡΥΒΛΗΣ [..], **ΛΟ**, ὁ, ποι. (εὐρύς, βλαῖν), εὐρέαν ἔχων δύναμιν, ἐκτεταμένον κράτος, «Κελεός» **Υ**. **Δήμ.** 295.

ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ [..], **ΑΝΤΟΣ**, ὁ, 4) εἰς τῶν Τρώων, πατὴρ τοῦ Ἀδαντος καὶ Πολυδέου, ἀνευροκόλος, ἀνευροκρίτης, **Ε** 149. 2) εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεως φονευθεὶς, σ 297, **χ** 283.

ΕΥΡΥΔΑΪΚΗ [..], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κλυμένους, γυνὴ τοῦ Νέστορος, γ 452.

ΕΥΡΥΚΛΕΙΑ, ἡ (εὐρύ κλέος ἔχουσα) θυγ. τοῦ Ὀπρος, ἡ πατὴρ ταμῖα (οἰκονόμος) ἐν τῇ οἰκῇ τοῦ Ὀδυσσεως, **χ** 394 εἰ., δούλη ὑπὸ τοῦ Λαέρτου ἀγορασθεῖσα, α 429, 430, καὶ τροφὸς τοῦ Ὀδυσσεως, τ 45 εἰ., 491 εἰ.

ΕΥΡΥΚΡΕΪΩΝ, **ΟΝΤΟΣ**, ὁ (εὐρύς, κρεῖων), εὐρύ, ἐκτεταμένον ἔχων κράτος, μέγας βασιλεύς, ἐπίθ. τοῦ Ἀγαμέμνονος, **Α** 402 κ. πλχ., γ 248 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), καὶ τοῦ Ποσειδῶνος **Α** 751. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ **Β'**· κατὰ παλαιὰν γραφὴν ἔγραψεν: εὐρύ κρεῖων).

ΕΥΡΥΛΟΧΟΣ [..], ὁ, ἑταῖρος καὶ συγγενὴς τοῦ Ὀδυσσεως. Ἀρχηγὸς γενόμενος τοῦ ἐνὸς μέρους τῶν ἑταίρων ἤγαγεν αὐτοὺς εἰς τὴν Κίρκην, κ 205, 444, ἠκολούθησε μετὰ τοῦ Ὀδυσσεως εἰς τὸν Ἀδην, λ 23, συνεδούλευσε τὴν σφαγὴν τῶν ἱερῶν βοῶν τοῦ Ἥλιου, καὶ αὕτως ἔγινε παραίτιος τοῦ θανάτου αὐτοῦ τε ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων συνεταίρων, μ 339, 447.

ΕΥΡΥΜΑΧΟΣ [..], ὁ, υἱὸς τοῦ Πολύδου, δ 628, 629, μετὰ τοῦ Ἀντινόου ὁ περιφανέστατος τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, πανοβργος καὶ δόλιος, α 399, β 177, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεως φονευθεὶς, **χ** 69 εἰ.

ΕΥΡΥΜΕΔΟΥΣΑ [..], ἡ, δούλη τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου, τροφὸς τῆς Ναυσικάας, η 8.

ΕΥΡΥΜΕΛΛΗ [..], **ΟΝΤΟΣ**, ὁ, 4) πατὴρ τῆς Περιβοίας, βασιλεὺς τῶν Γίγαντων ἐν Ἡλείρῳ, η 58 (πρὸλ. **Πυθ.** **Πυθ.** 8, 15—19). 2) υἱὸς τοῦ Πτολεμαίου, ὁ εὐγενὴς ἡνίοχος τοῦ Ἀγαμέμνονος **Α** 228. 3) ὑπέρτερος τοῦ Νέστορος, **Η** 414, **Α** 620.

ΕΥΡΥΜΕΤΑΠΟΣ, **ΟΝ**, ἐπικ., εὐρύ μέτωπον ἔχων, πλατυμέτωπος, ἐπίθ. τῶν βοῶν, **Κ** 292, γ 382 κ. πλχ.

ΕΥΡΥΜΙΔΗΣ [..], **ΟΙ**, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐρύμου =ὁ Τηλεμος, εἰς τῶν Κυκλώπων, ι 509, καὶ μάλιστα ὁ μάντις αὐτῶν.

ΕΥΡΥΝΟΜΗ [..], ἡ, 4) μία τῶν Ὀκεανίδων, κατὰ τὸν Ἡσόδ., **Θεογ.** 908, μήτηρ τῶν Χαρίτων, καὶ κατὰ Ἀπολλώνιον τὸν Ρόδ., **Α** 503, πρὸ τῆς Ῥέας (ὡς σύζυγος τοῦ Τιτανοῦ Ὀφίωνος) βασίλισσα τοῦ Ὀλύμπου, ὑποδεχθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν τὸν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου πεσόντα Ἡφαιστον, **Σ** 398 εἰ. 2) ἑτέρα ταμῖα (οἰκονόμος) ἐν τῇ οἰκῇ τοῦ Ὀδυσσεως ἐκτὸς τῆς Εὐρυκλείας, ρ 495 εἰ., τ 96.

ΕΥΡΥΝΟΜΟΣ [..], ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰγυπτίου, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, β 22.

ΕΥΡΥΝΑ (εὐρύς), ἀόρ. ἂ εὐρύνα, πλατύνω, ἀνοίγω, κάμνω εὐρύχωρον, «ἀγῶνα» τὸν τόπον τοῦ ἀγῶνος, τουτέστιν ὀρίζω αὐτοῦ τὴν ἑκτασιν (κατ' ἄλλους δὲ: ἐκτείνω ἢ ἀνοίγω τὸν κύκλον τῶν θεατῶν, ὡς ἐν τῇ «ἱζάνῃ εὐρύῃ ἀγῶνα» **Ψ** 258) θ 260 f.

ΕΥΡΥΘΕΙΑ [..], ἡ, μόνον θηλ. ὡς τὸ εὐρυάγυα, (εὐρύς, ὁδός) ἡ εὐρείας, ἐκτεταμένης ὁδοῦς ἔχουσα, ἐπιβάτον τῆς γῆς, ὡς μακρὰν καὶ κατὰ πάσας ἀντὶς τὰς διευθύνσεις δυναμένη νὰ ὁδηγῇται, «γῶν» Π 635, γ 453, κ 449 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ λ 52.

ΕΥΡΥΘΡΑ [..], ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εὐρύοπτης, ὡς ὄνομ. Ε 265, δ 446, ὡς κλητ. Π 244, Ὑμ. 22, ε καὶ ὡς αἰτ. κατὰ μεταπλασιν εὐρύοπα· Α 498, Θ 206, Ξ 265, Ω 331, Ὑμ. 22, 2, εἴτε (ἐκ τοῦ ὀπ-, ὀπωπα, ὄψις) ὁ εἰς μεγάλην ἔκτασιν ἐπιβλέπων, οἶονσι παντεπόπτης, εἴτε (ἐκ τοῦ ὄψ=ὄψ) κυρ. ὁ εὐρύφρωνος, μεγαλόφρονος, ὃ εἰς μεγάλην ἔκτασιν βροντῶν, βροντόφρωνος, ἐπιθ. τοῦ Διός. (Οἱ ἀρχαῖοι παρέχουσιν ἀμφοτέρως τὰς ἐρμηνείας· τῶν δὲ νεωτέρων ὑπὲρ μὲν τῆς πρώτης· εἶνε δ' Ἐϋρύς, Οὐδύφρων καὶ Θήρσιος· ὑπὲρ δὲ τῆς ἐτέρας οἱ ἐκδίδται τοῦ Πασσωμένου Λεξικοῦ, ἐπὶ δὲ ὁ Φαίσις, Δοιδερλεῖνος, Ἀμεῖς καὶ Δυνέζερους ἐπ' ἐσχαίων. Καὶ τὴν μὲν πρώτην ἐρμηνείαν συνιστᾷ ἡ Ὀμηρικὴ χρῆσις, καθ' ἣν τὸ ὄψ κεῖται μόνον ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἥχου τῶν φυσικῶν φαινομένων· τὴν δὲ δευτέραν ἡ ἀναλογία τῶν λοιπῶν ἐπιθέντων τοῦ Διός, ἅπερ πάντα ἐλήφθησαν ἐκ φυσικῶν φαινομένων. Εἰς ὑποστήριξιν ὅμως ταύτης τῆς σημ. τοῦ ὄψ, τοῦ ἥχου τῶν φυσικῶν φαινομένων, ἀναφέρουσι λυρικόν τι ἀπόσπασμα (τὸ παρὰ Βεργίῳ ἐν τῇ συλλογῇ τῶν Λυρικ. ἀέσποτ. ἀπόσπασμα 94)· «εὐρύοπα κέλαδον ὕμνων», ἔνθα ὅμως οὐχ ἦτον περὶ ἀνθρωπίνης φωνῆς μετεχειρίσθη τὴν λ. καὶ ὁ λυρικός. Ὁρθότερον ἤθελε μεταχειρισθῇ τις πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν τὸ συγγενὲς κατὰ τὴν σημ. «βαρυόπτης» τὸ παρὰ Πινδ. Πυθ. 6, 24· «Κρονίδαν βαρυόπταν στεροπᾶν τε κεραυνῶν τε πρότανιν». Ὁ δὲ ΓΜ. Οὔδοσιος καὶ ὁ Λουκάς ἐκλαμβάνουσι τροπικῶς τὴν λ. ἀντὶ τοῦ παντεπόπτης, παντεφόρος, ὁ περὶ πάντων προνοῶν, ὁ πρῶτος μεταφράζει τὴν λ. ὁ τοῦ παντός κυβερνήτης ἢ κοσμητήτωρ).

ΕΥΡΥΠΟΡΟΣ, ὁκ (εὐρύς, πόρος) ποτ., ἰδίως ἐπ., εὐρεῖς ἔχων πόρους, κατὰ πάσας τὰς ἐκτάσεις· ἔχων περάσματα, ἐπιθ. τῆς θαλάσσης, οἶον τὸ **ΕΥΡΥΘΕΙΑ** τῆς γῆς, Ο 384, δ 432, μ 2.

ΕΥΡΥΠΤΑΙΣ [..], ἐς, ἐπ. (εὐρύς, πύλη), εὐρείας, μεγάλας ἔχων πύλας, «Ἀΐδος δῶ» Ψ 74, λ 574.

ΕΥΡΥΠΤΑΙΟΣ, ὁ. 1) υἱὸς τοῦ Εὐαίμονος, ἑγγονος τοῦ Ὀρμένου, βασιλεὺς τοῦ Ὀρμενίου τῆς Θεσσαλίας, ἐκπέσας μετὰ 40 νηῶν εἰς τὴν Τροίαν, Β 736, ὅπου τιμρώσκεται μὲν ὑπὸ τοῦ Πάριδος, θεραπεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Α 809 ἐξ. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, πατὴρ τῆς Χαλκιοῦς, βασιλεὺς τῆς νήσου Κῆφ, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· ἐπανερχομένου ἐκ τοῦ Ἰλίου (Ἀπολλ. 2, 7, 4) Β

677 ἐξ. 3) υἱὸς τοῦ Τηλέρου καὶ τῆς Ἀστυάχης, ἀνεψιὸς τοῦ Πριάμου, βασιλεὺς τῆς Μυσίας, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Νεοπολίμου, λ 520 ἐξ.

ΕΥΡΥΓΕΓΟΡΟΣ [..], ὁκ, ὁ εὐρύ ἔχων φέθρον, εὐρύρρειτος, ἐν γέν. εὐρύς, «Ἄϊδος» Φ 444 γ.

ΕΥΡΥΓΕΩΣ [..] (ὁ Βέκκ. ἐν τῷ Β'. γράφει διηρημένως· εὐρύ γ., πρὸλ. **ΕΥΡΥΓΕΩΣ**), οἶα, ὁκ, ἐπ., ὁ εὐρεῖς· ῥέων, εὐρύν ἔχων ῥέον, εὐρύρρους, ἐπιθ. τοῦ Ἀΐω, «Ἄϊδος» Π 288, τοῦ Ξάνθου, Φ 304.

ΕΥΡΙΣ, εἴα, ἰ, γέν. ἑός, εἴης, ἑός (ἐπ. αἰτ. εὐρέα ἀντὶ τοῦ εὐρύν, Ζ 691, Σ 440, Φ 425), πλατὺς, φαρδύς, εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, συχνὸν ἐπιθ. τοῦ οὐρανοῦ, τῆς γῆς, τῆς θαλάσσης, Β 459· «σάκος» Ν 608, «σπίς» Ν 32, «εὐρέας ὄμις» Γ 227, «τείχος εὐρύ» παχύ, Μ 5, «Ἑλικὴ εὐρεῖα» Β 575, «Σπάρτη» λ 460, «στρατὸς» ἐκτεταμένον στρατόπεδον, Α 229 κ. ἀ. «κλέος εὐρύ» ἐκτεταμένη φῆμη, α 344 κ. ἀ. ἐπὶ δὲ καὶ· ἐκτεταμένη δόξα, γ 204 κ. ἀ., ἐπὶ ἀνθρώπων· εὐρότερος ὡοισιν ἰδεῖν· Γ 494.— Συγκρ. εὐρότερος, Γ 494, Ψ 427.

ΕΥΡΙΣΘΕΝΗΣ, ἐς, ἐπ. εἰς μεγάλην ἔκτασιν δυνάμενος, «μεγαλαδύναμος», ἐπιθ. τοῦ Πονοειδῶνος, Η 455, Θ 201, ν 440.

ΕΥΡΙΣΘΕΪΣ, ἥος, ὁ, υἱὸς τοῦ Σθενέλου καὶ ἑγγονος τοῦ Περσέως, βασιλεὺς τῶν Μυκηναίων. Τὴν γέννησιν αὐτοῦ ἐπιτάχυνεν ἡ Ἥρα, ἵνα αὐτὸς καὶ μὴ ὁ Ἡρακλῆς κατὰ τὸν ἥρον τοῦ Διὸς βασιλεύῃ τῶν ἀπογόνων τοῦ Περσέως, Τ 403 ἐξ. 423 ἐξ. Οὕτως λοιπὸν ὁ Εὐρύσθεϊς γενόμενος κύριος τοῦ Ἡρακλέους ἐπέταξεν εἰς αὐτὸν τοὺς γνωστοὺς δώδεκα ἀθλοὺς, Ο 639, ὡν ὕστατος ἦτο νὰ φέρῃ ἐκ τοῦ Ἀδου τὸν κύνα (Κέρβερον) Θ 363, λ 634.

ΕΥΡΙΤΙΔΗΣ [..], ὁκ, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐρύτου= ὁ Ἰφίτας, γ 44.

ΕΥΡΙΤΙΔΗΣ [..], ἄνος, ὁ, εἰς τῶν Κενταύρων, φ 295, πρὸλ. Ἀπλδ. 2, 5, 4.

ΕΥΡΙΤΟΣ, ὁ. 1) υἱὸς τοῦ Ἀκτορος, ὡς δὲ ἐλέγγο, τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ τῆς Μολιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Κτεάτου, Β 624, ἴδ. Ἀκτορίαν. Ἀμφοτέροι ἐξεστράτευσαν εἰς βοήθειαν τοῦ Ἀγχιόου κατὰ τῶν Πυλίων καὶ τοῦ Νέστορος, Α 709 ἐξ., ὡς καὶ κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἐνεδρεύσας αὐτοὺς ἐφόνευσεν. Κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον 2, 7, 2 ἦσαν συμψύες, ἐν δηλ. σῶμα ἔχοντες, δῶμα δὲ κεφαλὰς καὶ τέσσαρας χεῖρας καὶ ἰσχυρίμους πόδας, κατὰ δὲ τὴν δύναμιν ὑπερέβαλλον τοὺς τότε ἀνθρώπους. 2) υἱὸς τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Σρατονίκης, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Οἰχαλίας, Β 596, 730, ἡ τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ κατὰ τὴν Ὀδ. (ἴδ. Οἰκαλίη), πατὴρ τῆς Ἰόλης, τοῦ Ἰφίτου, τοῦ Μολιόνης κ. ἀ., περίφημος τοιοῦτης. Κατὰ τὸν Ὀμ. ἐφανεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνος ὡς προκαλέσας αὐτὸν εἰς τὸ τοξεύειν, θ 224 ἐξ., κατὰ δὲ τὸν μεταγενέστερον μῦθον

ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείου; ὡς ἀποποιηθεὶς αὐτῇ τὴν ἰσχύαν, Ἀπλδ. 2, 4, 8. Τὸ δὲ τόξον αὐτοῦ εἶχε παρὰ τοῦ υἱοῦ Ἰστίτου ὁ Ὀδυσσεύς, φ 32 εἴ. (Παράγ. ἐκ τοῦ ἱεῖν, οἰοῦνται ὁ ἐντείνων τὸ τόξον).

Εὐρυφάσσα [..], ἡ, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ὑπερίωνος, μήτ. τοῦ Ἥλιου, τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἥους, Ὑμ. 31, 2, 4. (ἢ. ὅτλη. τοῦ εὐρυφασί; οἰοῦνται „Φωτεινῇ“).

Εὐρυφάσσα [..], ἐκ (εὐρ. φῶς) εἰς μεγάλην ἔκτασιν αὐξάνων (φυόμενος), μεγαλοφυῆς ἐπὶ τῆς κριθῆς (διὰ τοῦ ἀστάχους αὐτῆς), «κρτ» 8 604 f.

Εὐρύχορος [..], ὄν, εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, ἐπὶ πόλεων καὶ χωρῶν, Β 498, 1 478, δ 365, λ 256 κ. 2. πλχ. (Κατὰ μὲν τὸν Σχολ. εἶνε ἐπικῶς συνεσταλμένον ἀντὶ τοῦ εὐρύχωρος; ὡσαύτως φρονεῖ καὶ ὁ Θήριος καὶ Νίσιος καὶ Φαίαι; ὁ δὲ Πάσσαυος καὶ Δοιδερλ. καὶ Ἀμεί; θεωροῦντες ὡς δευτέρου μέρους τὴν λ. χοράς; ἐρμηνεύουσιν: ὁ ἔχων εὐρεῖς χορούς, δηλ. τόπους πρὸς χορόν).

Εὐρύς, εἴσα, ἐκ (εὐρύς), εὐρωτίων, „μουχλιασμένος“, ἀρα ὕψος (ἐπὶ τοῦ) βαρβορώδης, ἐπὶ τοῦ Ἄδου, Ὑ 65, κ 512, ψ 322, ω 10, „ὑπὸ ζῶντι εὐρώντι“ εἰς τὸ μουχλιασμένον σκοτάδι, Ὑ. Δήμ. 482. (Εἶνε περιττόν νὰ ἀφήσῃ τις ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν καὶ ἐρμηνεύσῃ καὶ νὰ τραπῇ εἰς τὴν τοῦ σκοτεινῆς, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁ εὐρύς (μουχλια) γεννᾶται ἐν τόπῳ σκοτεινῷ. ἂν καὶ ἀδύνατος δὲν εἶνε ἡ ἐτυμολογία, ἣν ὁ Δοιδερλίανος, Ἀρσεν; καὶ Ἀμεί; πρεσβεύουσιν, ὅτι δηλ. εἶνε ἡ λ. ἀρχαῖος τύπος τοῦ ἡρώδης=σκοτεινός (ἢ. διότι κατὰ τὸν Βούδερμαννον συγγενεῖς εἶνε αἱ λ. ἡῶς (ἀβῶς, ἀβῶρ) αυγορα, ἀήρ, ἥρι, ἡέριος, Εὐρος). Παντά-πασι δὲ ἀπίθανος εἶνε ἡ τοῦ Ἀπολλ. καὶ ΜΕ. παραγωγή ἐκ τοῦ: εὐρύς, καὶ ἡ σημ.: εὐρύχωρος, ἀχανής).

Εὐρύπη, ἡ, 1) θυγατὴρ τοῦ Φοίνικος Ἀγλήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης κατὰ τὸν Ἀπλδ. 3, 1, 1, κατὰ δὲ τὸν Ὀμ. τοῦ Φοίνικος, μήτηρ τοῦ Μίνως καὶ Ραδαμάνθους, κατὰ δὲ τὸν Ἡρόδ. 1, 173 καὶ τοῦ Σαρπηδόνης ἐκ τοῦ Διός, ὅστις ἀναλαβὼν μορφήν ταύρου ἀπήγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν Κρήτην, Ε 324. Τὸ ὄνομα αὐτῆς δὲν μνημονεύει ὁ Ὀμ. Κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 357 (ἀλλ' ὡς ὄνομα Ὀκεανίδος), Βατρ. 79, Ἡρόδ. 1, 2. 2) ὡς ὄνομα ἡπαίρου κατὰ πρῶτον ἐν τῷ Ὑ. Ἀπλδ. 234, 294, ἐνθα μόνον τὰ βόρεια τῆς Ἑλλάδος, φαίνεται, οὕτως ὀνομαζόνται. (Κατὰ τὸν Ἡσύ. „εὐρωπόν, σκοτεινόν, πλατὺ. Εὐρώπη ἡ χώρα τῆς ὀσσεως ἡ σκοτεινῆς Δόσις, Ἑσπερία. Ὡσαύτως ἐρμηνεύουσιν καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων ὁ Πρέλλερ καὶ Δοιδερλίανος, ὅστις θεωρεῖ τὴν λ. ὡς ἑτερον τύπον τοῦ ἈΓερόπη. Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸ: εὐρωπός=εὐρύς, καὶ: εὐρώπη (εὐρ. χώρα)=ἐκτεταμένη, εὐρεῖα).

Εἴτ, εἴτ, ἐπ. καὶ ἰων. ἡτς, ἡτ, γεν. ἐπ. ἔθως,

αἰς. εἴτ, Θ 303, σ 427 καὶ ἡτ, Ε 628- οὐδ. ἡτ, Ρ 456, Ὑ 80. Οἱ τόποι εἴτ καὶ εἴτ εἶνε μόνον ἐπιρρήμ. 1) καλός, ἀγαθός, ὠρατός, γενναῖος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, Β 653, «μένος ἡλ» γενναῖα ὄρη, δόναρις, Ρ 456. Ἡ γεν. «ἔθως» γράσσεται σήμερον πανταχοῦ ὀρθῶς ἀντὶ τοῦ: ἔθως (=αὐτοῦ), ὅσον «παιδὸς ἔθως» Α 393 καὶ Ο 438, Ω 422, 550 (ὅπου μάλιστα κατὰ τὴν ἐσφαλμένην γραφὴν ἐπρεπε νὰ σημαίνει: τοῦ σοῦ). Ἰδὲ ὅ. λ. ἔως. 2) γεν. πληθ. τοῦ οὐδὲς. «ἔθων» ὡς ἐξ ὀνομαστ. τὰ ἐξ, „τὰ καλὰ“, τὰ ἀγαθὰ, «πῆθι... δῶρων, οἷα δίδωσι κακῶν, ἕτερος δὲ ἔθων» Ω 528, ὅθεν ἐξάγεται ὅτι εἶνε οὐδέτ. Ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ἐν τῇ ρρ. «θεοὶ δωτήρες ἔθων» θ 325, 335, Ὑμ. 17, 12. 29. 8. (Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ: δῶρων ἀναπληρῶναι εἰς τὸ ἐπὶ θ. ἔθων τὸ συγγ. οὐσιαστ. δόσεων, ἢ παραδίδεται οὐσιαστικόν τι θηλ. «ἔαι» οἰοῦνται: καλὰ δόσεις, καλωσύνη. Ὁμοίως καὶ ὁ Γοιττλῆγος, ὅστις ὑποβέβηκε οὐσιαστικόν τι ἔξ=οὐσία).

Εἴσα, ὁρ. τοῦ εἴθ.

Εἴσαμος, ὄν, μόνον ἐπικ. Εἴσαμος, ποι. (σέμμα), ὁ καλὸν τοῦτέστι στερεόν ἢ ὠρατὸν ἔχων σέμμα, καταστρωμα, εὐκαταστρωτος, „καλοστρωμένος“ (καὶ ὄχι κατὰ τινα παλαιὰν ἐρμηνείαν εὐζυγος, ἡ ἔχουσα καλὰ ζυγὰ τουτίστι θρανία κωπηλατῶν), ἐπὶ τῶν νεῶν, Β 470, 6 390 κ. 2.

Εἴσακρομος, ὄν, μόνον ἐπικ. Εἴσκ, ἐκ. (εὐ καὶ σκαρβμός, σκαίρω) εὐκόλως σκιρτῶν, πηδῶν, „πεταχτός“, ἐπὶ τῶν ἵππων, Ν 31 f.

Εἴσκοπος, ὄν, μόνον ἐπ. Εἴσκ. 1) (ἐκ τοῦ σκοπός), ὁ καλῶς σκοπεύων, „σημαδεύων“ εὐστοχος, «Ἀρτεμις» λ 198 (Ἄλλαι δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐρμηνεύουσι κατὰ τὴν ἐπομ. σημ.). 2) (ἐκ τοῦ σκοπέω) ὁ καλῶς παρατηρῶν, κατασκοπεύων, ἀξυδεκχής, καλὸς κατὰσκοπος, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ω 24, 409, σ 38, η 137.

Εἴσελαμος, ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Εἴσαμος, ὅπ. ἴδ.

Εἴσελαρος, ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Εὐσωρος, πατὴρ τοῦ Ἀκάμαντος, Θρῆξ, Ζ 8.

Εἴσταθής, μόνον ἐπ. Εἴστ. (ἴστημι), εὐσταθής, σταθερός, στερεός, «μέγαρον» Σ 374, υ 258, γ 120, «θάλαμος» ψ 178.

Εἴστεφανος [..], ὄν, μόνον ἐπ. Εἴστ. (ἐκ τοῦ στεφάνη, ὅπερ κατὰ τὸν Ἀπολλ. εἰς Φ 511 εἶνε εἶδος περικεφαλαιᾶς, ἢ. δηλ. ὄχι ὀλόκληρον τὴν κεφαλὴν καλυπτοῦσης, ἀλλὰ μόνον τὸ ὑπεράνω τοῦ μετώπου, ὥστε μάλλον εἶδος μίτρας ἢ διαδήματος). 1) καλλιστέφανος, καλὴν ἔχουσα στεφάνην, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Φ 511, τῆς Ἀφροδίτης, θ 267, τῆς Μυκίνης, 6 120 καὶ τῆς Δήμητρος, Ὑ. Δήμ. 224. (Κατ' ἄλλους δὲ ἀρχαίους ἐρμηνευτάς, πρὸς οὓς συμφώνουσι πολλοὶ τῶν νεωτέρων, ὅτι περὶ κεφαλοδέσμου πρέπει νὰ νοηθῇ ἡ λ. ἀλλὰ περὶ ζώνης καὶ εἶνε=εὐζωνος. 2) ἡ καλὴν στεφάνην, τωτέστι ἐπαλξείας,

τείχε· ἔχουσα, ἐπομ. ὀχυρά, ἐπὶ τῶν Θη-
βων, T 99, ἰδ. ἱερογλῶσσ.

Εὐστρεπτός, ον, μόνον ἐπ. ἔστρε. (στρέφω),
εὐστρεπτός, „καλοστρεπυμένος“, εὐπλε-
κτός, περί συνστρεπμένων ἱμάντων (λωρίων)
*Oz. 6 426, ο 291.

Εὐστρεφής, ἔς, μόνον ἐπ. ἔστρε.—τῇ προηγ.
καίται ἐπὶ σχοινίων, καλωδίων καὶ ἄλλων πλεκτῶν
καὶ συνστρεπμένων, 427, κ 167, ζ 346· ὡσαύ-
τως καὶ ἐπὶ τῆς νεύρας τοῦ τοῦ, O 463, καὶ
τῆς χορδῆς τῶν μουσικῶν ὀργάνων, ἣν ὀνομάζει
„εὐστρεφὲς ἔντερον οἶός“ φ 408.

Εὐστροφός, ον, μόν. ἐπικ. ἔστρε. (στρέφω)=
τῇ προηγ. „καλοστρεπυμένος“ οἷον „οἶός
ἄνωτος“ τὸ μάλ्लινον σχοινίον τῆς σφενδόνης,
*Ia. N 599, T 16.

Εὐστρωτός, ον, ἐπ. (στρώννυμι) εὐστρωτός,
„καλοστρωμένος“, οἷον „λέχος“ T. *Aφρ.
458, Δῆμ. 286.

Εὔτε, ποι. καὶ ἰων. 1) σύνδεσμος χρονικός
ὅτε, ἐν ᾧ, καθ' ὃν χρόνον· ἄ.) μεθ' ὅρισι. ἐν
τῇ προτάσει, ἐπομένῃ ἐν τῇ ἀποδόσει τῶν ἐξῆς
μορίων· ἔνθα, τῆμος· ὅτ, καὶ τότε δῆ, καὶ τότε
δῆ ῥα, τότε δῆ, ἔπειτα, τότῃ δέ, δ' ἄρα· Z 392,
ν 93, γ 182, ω 149, T. *Aπ. 446, ρ 320, υ 73
κ. ἄ. πλγ. πολλάκι· δὲ καὶ μόνος ὁ Δὲ ἀκολουθεῖ
ἐν τῇ ἀποδόσει, M 373 κ. ἄ., ἢ καὶ οὐδὲν μόριον,
A 735. Δύναται δὲ ἡ τὸν εὔτε ἔχουσα πρότασις νά
τίθεται καὶ μετὰ τὴν ἀπόδοσιν, E 396, Z 515 κ. ἄ.
(II. Ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε ὅτι ἡ ἀπὸ τοῦ
„εὔτε“ ἀρχομένη περίοδος συνάπτεται ἀσυνδέ-
τως πρὸς τὰ προηγούμενα, οἷον μόνου τοῦ:
εὔτε ἐπαρκοῦντος)· δ.) μεθ' ὑποτ. καὶ τοῦ Ἄν
ἀποτελεῖ χρονικὴν ἀοριστολογίαν ἐν τῇ μέλ-
λοντι, ἐκφράζει δηλ. περίστασιν ἣτις ὑποτίθεται
ὅτι γίνεται ἐν τῇ μέλλοντι, ὅταν, εἰάν ποτε,
καθ' ἣν περιπτώσιν (μεθ' ὑποτακτ.), οἷον A 242,
B 34, α 192, ρ 323 κ. ἄ. Συνήθως δὲ τότε ἡ
πρότασις ἢ ἔχουσα τὸν „εὔτε“ ἀκολουθεῖ ἀλλὰ
καὶ ἐντὸς τῆς ἀποδόσεως παρεντίθεται, οἷον
„ὁρῶς, εὔτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες,
οὐκ ἐτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσχημα ἐργάζεσθαι“ ρ
320. Ἡ αὕτη ἔννοια ἐκφράζεται καὶ ἄνευ τοῦ
Ἄν, η 202· γ.) μετ' εὐκτ. ἐκφράζει περίστασιν
πολλάκις ἐν τῇ παρελθόντι ἐπαναλαμβανομένην,
ὡσαύτως, Tμ. 17, 8. 2) ἐπὶ παρομοιώσεως,
ὡς, „καθώς“ Γ 40, T 386, ἔνθα κατὰ μὲν
τὸν Βούττιμαννον πρέπει νά γραφῇ ἡτ', κατὰ δὲ
τὸν Nauglebach ἡ αὐτὸ τοῦτο, ἢ ἡτ', ὅπερ τότε
κατὰ συνήθειαν πρέπει νά προσφέρηται, ἰδ. Σχολ.
καὶ Σπitzberg. αὐτόθι· καὶ λ. ἦτε. (Κατὰ τὸν
Βούττιμαννον καὶ Ἀρτουγγ εἶνε ἀρχαιότερος δια-
λεκτικὸς τύπος ἀντὶ τοῦ ὅτε· κατὰ δὲ τὸν Κα-
πέλλμαννον σύνθετον ἐκ τοῦ εὐ καὶ τέ, σημαί-
ναι δὲ τότε τὸ εὐ κατ' αὐτὸν ἀκριβῶς, σωστά,
τὸ δὲ εὔτε ὡς ἐπὶ χρόνον=ἀκριβῶς καθ' ὃν
χρόνον, „σωστά ὅταν“, ἐκφράζει δηλ. ὅτι πρά-
ξις τις ἢ συμβῆναι τι εἶνε τετελεσμένον ἀκριβῶς

καθ' ὃν χρόνον ἄλλη τις πράξις ἢ συμβεβηκός γί-
νεται. II. Ἡ καθομιλουμένη μεταχειρίζεται ἀντὶ
τοῦ εὔτε τὸ ὅτι, οἷον „ὅτι γύρισα νά ἴδω,
ἔφυγε“.

Εὐτεῖκος, ον, ἐπ., ζ' εὐτεῖκτος, ον μόνον
T. *Aφρ. 442, (εὐ, τείχος) εὐτεῖχιστος, ἐπομ.
ὀχυρός, *Τροίη, Ἴλιος· A 429, B 413 κ. ἄ.
Μεταπεπλάσμενη αὐτ. „πόλιν εὐτεῖχα“ Π 57
(ἦτις διὰ τὸν τόνον δὲν δύναται νά ὑπαχθῇ εἰς
ὀνομαστ. εὐτεῖχης· Ἄλλ' ὁ ὀθρύσιος καὶ Λόδεκκος
γράφουσιν· εὐτεῖχέα).

Εὐτμητός, ον, μόνον ἐπικ. εὐτμ., ἐπ. (τέμνω),
εὐτμητός, „καλοκομμένος“, πάντοτε ἐπὶ
σκοτοτομικῶν ἔργων, ἱμάντων, τελαμώνων κττ.
*Ia. H 304, K 567, Φ 30 κ. ἄ.

Εὐτρεφής, ἔς, ἐπικ. ἔτρε (τρέφω), εὐτρεφής,
παχύς, „καλοθρεμμένος“ οἷον „οἶος, αἶς“
*Oz. 425, ζ 530.

Εὐτρητής, ιος, ἡ, χωρίον τῆς Βοιωτίας πλη-
σίον τῶν Θεσπιῶν ἔχον μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλω-
νος, B 502, πρόλ. Στράβ. 9, 2, 28. (Κατὰ Στέ-
φανον τὸν Βυζάντ. ὀνομάσθη οὕτως ἀπὸ τῶν
ὁι' αὐτοῦ διερχομένων πολλῶν ὁδῶν).

Εὐτρητός, ον, ἐπικ. εὔτρε. εὐτρήπτος,
„καλοστρυπυμένος“ (κατὰ δὲ τὸν Δοῦδερλ. εὐ-
κόλως δυνάμενος νά τροπῇ, ἐπομ. μαλακός,
τροπυρός)· *λοβοί· E 182 f.

Εὐτρίχας, ἰδ. λ. εὐτρίε.

Εὐτρώκος, ον, ἐπικ. εὔτρε (τροχός), καλοῦς,
ὠραίος· ἔχων τροχούς, „ἄρμα, ἄμαξα“ Θ
438, Ω 150, ζ 72 κ. ἄ.

Εὐτρίκος, ον, ἐπ. (τυκτός), εὐποίητος, κα-
λῶς κατεσκευασμένος, „καλοκαμωμένος“,
ἐν γέν. εὐμορφος, *κλισή· K 566, N 240, δ
423, *κυνή· Γ 336 κ. ἄ. *εὐασθλή· Θ 44
N 26.

Εὐφμνος, ον, ἐπ. (ὑμνος), πολυῦμνος,
κυρ. παλλούς· ὑμνός· ἔχων, ἀκούων, T. *Aπ.
49, 207.

Εὐφμητός (εὐφημος) κυρ. μεταχειρίζομαι εὐφή-
μως, τουτέστι καλῶς, αἰσίως· λόγους, ἢ ἀπο-
φύγω τοὺς κακὸν τι προσωμιζομένους (προση-
μαίνοντας), ἰδίως ἐπὶ θρησκευτικῶν τελετῶν, ὅθεν
ἐν γέν. εὐσεβῶς· αἰωπῶ, παρασκευαζόμενος εἰς
προσευχὴν, I 471 f.

Εὐφμηός, ὁ, υἱός τοῦ Τροϊάνου, σύμμαχος
τῶν Τρώων, ἡγεμὼν τῶν Κικόνων, B 846.

Εὐφμηός, ἐπὶ, ἐκ τοῦ εὐφημος (ἐπ. ἰδ.)
διὰ καλῶν λόγων, ἐνδοκίμως, T. *Aπ. 471.

Εὐφῆτης, ον, ὁ, βασιλεὺς τῆς Ἐφῶρας τῆς
παρὰ τὸν Σελλήνηνα, ποταμὸν τῆς Ἠλίδος ἢ
Θεσπρωτίας, O 532 (ἰδ. Ἐφῆτη).

Εὐφωρβός, ὁ, υἱός τοῦ Πάνθου, ἐνός τῶν ἀν-
δρειοτάτων Τρώων, ὁ πληγώσας τὸν Πάτροκλον
καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, Π 806 ἐξ., P
59. (Ὁ Ποδαγώρας ἐνόμιζεν ὅτι ποτὲ αὐτὸς ὑπῆρ-
ξεν οὗτος ὁ Εὐφωρβός, ἰδ. Διογ. Λαέρτ. 8, 4, 1).

Εὐφραδέως [ι.υ.], ἐπὶ, ἐκ τοῦ εὐφραδέως

(ὅπου παρὰ τοῖς μετέπειτα κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷται, ἐκ τοῦ φράζω) εὐφραδῶς, εὐγλώττως, «ἀγορεύω» τ 352 f.

ΕΥΦΡΑΙΝΩ, ἑπ. ἑφρ. (ἀμφοτέρα παρ' Ὁμ.) (φρήν) μέλ. Ἰων. -ανέω, ἀορ. εὐφρανα. 1) Ἐνεργ. εὐφραίνω, φαιδρύνω, εὐχαριστῶ, τινά, E 688, ν 44, «τινά ἐπέεσσι» Δ 102, «νόημα ἀνδρός» ο 82. 2) Μέσ. εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι, δ 344.

ΕΥΦΡΟΝΕΩ, ὄγλ. ὄν, ἑπικ. ἑφρ. (φρονέω) καλὰ φρονῶν, «θέλων τὸ καλόν», εὐνοϊκός, ἐνταῦθα ὁμῶς σημ. καὶ τὸν εὐφρονόουντα, φρόνιμον (κατὰ τὸν Νίτσην)· ἐδρίσκειται μόνον κατὰ μετοχὴν ἐν τῇ τυπικῇ στίχῳ «ὃ σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο» A 73, δ 228 κ. πλχ. ('Ο Βέκκ. ἐν τῇ B'. καὶ Ἀμείβ. γράφουσι διηρημένως εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην δὲν εἶνε σύνθετον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ παρτίγωγον τοῦ εὐφρων=ἄττ. εὐνοός).

ΕΥΦΡΟΣΙΝΗ [-ων], ἡ, ἑπικ. ἑφρ. (ἀμφοτέρα παρ' Ὁμ.) εὐφροσύνη, εὐχαριστήσις, φαιδρότης, χαρὰ, Ὁδ. ι 6, υ 8, πλχ. ζ 156. Ἐκ τοῦ

ΕΥΦΡΩΝ, ὄν, ἑπικ. ἑφρῶν (ἀμφοτέρα παρ' Ὁμ.) (φρήν). 1) εὐφρόσυνος, φαιδρός, «εὐχαριστήμενος, χαρούμενος», O 99, «θυμός» ρ 531. 2) ἐνεργ. χαραιοίς, εὐφραντικός, εὐχάριστος, «οἶνος» Γ' 246 (|| Ἀλλ' ἰδ. καὶ τὰς λ. **ΕΥΗΝΟΡ** καὶ **ΜΕΛΙΦΡΩΝ**).

ΕΥΦΥΙΕΣ [-ων], ἑς (φύω), καλὴν ἔχων φυήν (ἀνάστημα), ὑψηλός, «πετέλη» Φ 243, «μηροί» ἐντραφεῖς, Ἰλ. Δ 147.

ΕΥΧΑΛΚΟΣ, ὄν, ποι. (χαλκός), ἐκ καλοῦ χαλκοῦ ἢ καλῶς ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμένος, ἐν γένει ὠραῖος, κομψός, «στεφάνη, ἄξινη» Η 42, N 612, «λέδης» ο 84, «μελίη» ἡ καλὸν ἔχουσα χαλκὸν (δηλ. χαλκίνην αἰχμὴν) Γ 322.

ΕΥΧΕΡΗΣ, ἑς (χεῖρ) εὐκόλος, κυρ. «καλός εἰς τὸ χεῖρ, καλοδόχος» Βατρ. 62.

ΕΥΧΕΤΑΙΟΜΑΙ, ἕτερος ἐπ. τύπος ἀντὶ τοῦ εὐχομαι, ἀπαρρ. εὐχετάσθαι, κατ' ἐπ. ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ εὐχεσθαι, παρ. εὐχετόωντο, κατ' ἐπ. ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ εὐχετόω. 1) μετὰ πεποιθήσεως ἢ φανερώς λέγω τι περὶ ἑμαυτοῦ, «τίνες ἐμμεναι εὐχετόωνται» λέγουσιν, α 472· ὅθεν καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, «ἐπέεσσι» κομπορρήμονας, M 391, «ὑπέρβιον αὐτῶς εὐχ.» P 49, Γ 348, «καταμένουσιν ἐπ' ἀνδράσι» ἐπ' αὐτῶς εἰς φρονεμένους ἀνδρας καυχῶμαι, χαιρεκακῶ, χ 412. 2) εὐχομαι, προσεύχομαι, μετὰ δοτ. «Κρονίωνι» Z 268, «θεοῖσιν» O 369, μ 356· ἐν γένει δὲ δοξάζω, εὐχαριστῶ, εὐλογῶ, ἐπὶ ἀνθρώπων μόνον ἐν συναφῇ πρὸς θεόν τινα, ὅσον «εὐχόμενοι» Δι, Νέστορι δ' ἀνδρῶν» A 764· «τῇ κέντοι... θεῶν ὡς εὐχετομένην» ἤθελα σὲ προσκυνῇ, λατρεύῃ, ὡς θεόν (ἐξ εὐγνωμοσύνης), O 467, X 394. Πρβλ. **ΕΥΧΟΜΑΙ**.

ΕΥΧΗ, ἡ, εὐχῇ, προσευχῇ, δέησις· ὑπόσχεσις, «τάμνα, τάξιμον» κ 562 f.

ΕΥΧΗΝΑΡ, ὄρος, ὁ, οἶος (κατὰ δὲ τὸν Πασαν. 4, 43, ὁ ἐγγονος) τοῦ μάντιος Πολοῦδου, N 663.

ΕΥΧΟΜΑΙ, ἀποθ., μέλ. εὐχῶμαι, ἀορ. εὐξάμην (πανταχοῦ ἀναούητος, ὡς καὶ ὁ παρ. εὐχόμεν). Θεμελιώδης σημ. λέγω τι φανερά ἢ μετὰ πεποιθήσεως, ἀσυστόλως· ὅθεν 1) καυχώμενος· λέγω, πολλάκις μετ' ἀπαρρ. «πατὴρ ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὐχόμενος εἶναι» E 443, Z 244, α 180 κ. ἄ. πλχ. (ἐνθα παρὰ τὴν ἐννοίαν τῆς θαλῶσεως ὑπάρχει καὶ ἡ τῆς καυχήσεως, διότι κατὰ τὴν ἡρωϊκὴν ἐποχὴν δὲν συνεστέλλοντο οἱ ἀνθρώποι καυχώμενοι διὰ πᾶν ὅ,τι ἐνόμιζον ἔχειν προτερημὰ· ἀλλὰ καὶ κατ' Ἀλλεφ. τοῦ ἀπαρρ. «ἐκ Κρητῶν γένος εὐχόμεναι» καυχώμενος κατὰ τὸ γένος μου ἐκ τῆς Κρήτης, E 499· ὅθεν καυχῶμαι, A 91 κ. ἄ. ἔτι δὲ καὶ κομπάζω, B 597, «αὐτῶς» A 388. 2) ὑπισχνοῦμαι, «τάξω» μετ' ἀπαρρ. Z 499· ἰδίως εἰς θεούς, μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρρ. «εὐχετο Ἀπόλλωνι βῆσιν ἐκατόμην» Δ 419, Θ 526, ρ 50 κ. ἄ.—Ἐπειδὴ δὲ διὰ τοῦτου τοῦ τρόπου ἤλπιζον ἀγαθὸν τι παρὰ τῶν θεῶν, ἐν γένει 3) δεομαι, προσεύχομαι, «παρακαλῶ»· «θεῶν καὶ ἀνερ πτωτικοῦ», A 87, Z 240· συχνὸν τὸ «μέγα, μεγάλη εὐχομαι» μεγαλοφώνως, κατανυκτικῶς δεομαι, ὡσαύτως «πολλά» γ 56· ἔτι δὲ καὶ μετὰ χαριστικῆς δοτ., ὅσον «αἴτε μοι εὐχόμεναι» ὑπὲρ ἐμοῦ, Η 298, μετ' ἀπαρρ. B 404, φ 244, μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρρ. ο 453.

ΕΥΧΟΣ, τό, ποι. αὐχημα, καύχημα, τουτέστι πᾶν ὅ,τι τις καυχᾶται, ὅθεν δόξα, τιμὴ, ἰδίως πολεμικὴ δόξα· συχνὴ ἡ φρ. «εὐχος διδόναι τινί» οὐ μόνον περὶ τοῦ ἡττωμένου λεγομένη, ὡς διὰ τῆς ἡττης περιποιούσης δόξαν τῇ νικητῇ, ὅσον E 285, 654, A 445, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν θεῶν τῶν εἰς τὴν δόξαν συνετελεσάντων, Η 81· πολλάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ «κλέος» καὶ «νίκη» Η 203, «εὐχος ὀρέγειν, πορεῖν τινι» N 327, X 430, χ 7 κ. ἄ. «εὐχος ἀπαυρῶν τινα» στερῶ τινα τῆς τιμῆς, τῆς δόξης, O 462, «εὐχος ἀρεσθαι» λαμβάνω δόξαν, Δ 290 κ. πλχ.

ΕΥΧΡΟΣ, ἑς, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ εὐχρός (χρὸς), καλόν, ὠραῖον ἔχων χρῶμα, καλοῦ χρώματος, εὐχρους, «δέρμα» E 24 (ἐνθα χαρακτηρίζεται οὕτως τὸ δέρμα διὰ τὴν καλὴν αὐτοῦ τρίχων, πιστεύω· ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσιν ἥτιον πιθανῶς· εὐρωστων, δυνατόν δέρμα).

ΕΥΧΩΛΗ, ἡ, ἐπ. (εὐχομαι). 1) καύχησης, ἀλαζονείας, κομπορρημοσύνης, Θ 229· χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, ἀλαλαγμός (ἐπινίκιος), τούναντιον «οἰωμῇ» Δ 450, O 64· 6.) τὸ τῆς καυχήσεως ἀντικείμενον, καύχημα, «εὐχολῶν τινα καταλείπω» B 460, Δ 473, X 435. 2) ὑπόσχεσις (πρὸς τοὺς θεούς), «τάμνα, τάξιμον» A 65, 93· ὅθεν προσευχῇ, δέησις, παρακλήσις, I 499, ν 357.

πίδω, ἐπ. (συγγ. τῆ 1 αὐτῆ) „καυσαλιζω“ (προσφέρεται: καυθαλιζω) καὶ „τσουρουπλιζω“ „βλέφαρα (τὰ τοῦ Κόκλωπος) εὐσέν αὐτῆς“ 319, 389· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν ὀπτωμένων (ψηνομένων) χοίρων, ὡς αἱ τριχες ἐκαυσαλιζοντο προσηγορεύμεναι, 6 300, ξ 75, 426, „σὺς εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογός· χοῖροι καυσαλιζόμενοι περιστρέφοντο ἐν τῇ μέσῃ τῆς φλογός, 1 468.
Εἴδαναι, ἐκ (δῶν, δῶδα), εὐώδης, εὐοσμος, „θάλαμος·“ Γ 382, „ἐλαϊον·“ 6 339, „κυπάριστος·“ 6 64.

Εὐόφθαλμος, ἡ, ποι. (ὦψ) εὐόφθαλμος ἡ εὐπρόσωπος, „κούρη·“ Ὀδ. ζ 413, 442, Τ. Δῆμ. 334.

Εὐαγον, ἰδ. φαιεῖν.

Εὐάλλομαι, ἀποθ. (ἐπί, ἄλλομαι), μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ συγκεκομ. ἀορ. ἐπάλτο καὶ ἐν τῇ μετοχ. ἐπάλμενος· καὶ ἐπιάλμενος. 1) ἐπιπῆδω, „πῆδω ἐπάνω“, μετὰ γεν. „ἔππων·“ Η 45. 2) ἀναπῆδω, προσπίπτω (ὀρηκτικῶς προστρέγεται) ῥίπτομαι ἐπάνω, ἀπολεῖ „κύσας μιν ἐπιάλμενος·“ ω 320· ἰδίως δὲ εἰς ἐχθρικὴν σημ. ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι, τινί, Ν 613, Φ 440 κ.ἀ. ἀπολεῖ. κατὰ μετοχ. Η 260, ξ 220 κ.ἀ.

Εὐάλοος [·ω·], ον (ἄλος) [ἐπιθαλάσσιος], παράλιος, παραθαλάσσιος, ἐπιθ. πόλεως, Ὑλ. Β 538, 584.

Εὐαν, ἰδ. φημί.

Εὐ-ανδάνω, ποι. καὶ ἐπ-ανδάνω (ἐπιφαν.) ἀρέσκω, εὐαρεστώ, „ἡ βουλὴ θεοῖσιν ἐρήνδανε·“ (ἐφ' ἡνδ. γράφει ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'). Η 45· ἐτι δὲ ἐνεστ. „ἐπιανδάνει·“ Η 407 καὶ παρ. „ἐπιήνδανε·“ ν 16 κ.ἀ.

Εὐάλη, ἰδ. φάινω.

Εὐ-άλητα, μέλ. ψω· παρ' Ὀμ. μόνον γ'. ἐν τοῦ παθ. παρακ. ἐφῆπται καὶ τοῦ ὑπερ. ἐφῆπτο καὶ μέσ. ἀορ. ἀ. ἐφῆψάμην. 1) Ἐνεργ. προσάπτω· ὅθεν παθ. παρακ. εἶμαι προσσηρτημένος, προσκεκολλημένος, ἀλλὰ μόνον μεταφ. ἐπικεῖμαι, ἐπικρέμαμαι, εἶμαι προωρισμένος, μετὰ δὲ τοῦ προσώπ. „Τρώεσσι κῆδε' ἐφῆπται·“ Β 45, 69 κ.ἀ. „ὀλέθρου πείρατα·“ Η 402, Μ 79, γ 33 (ἰδ. πείραρ), „ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος·“ ἐνέπεσε, Φ 513. 2) Μέσ. (ἐφ) ἄπτομαι, „ἐγγίζω, πιάνω“ μετὰ γεν. „χεῖρσιν ἡπείροιο·“ 6 348.

Εὐ-αρμόζειν, μέλ. ὄσω, ἀμετάβ. ἀρμόζω ἐπὶ τινός, „τερύζω“, μετὰ δοτ. Τ 385 τ.

Εὐ-έχομαι, ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ., ποι. ἀ. καθέχαι [καθεζομαι] ἐπὶ τινός, „καθίζω ἐπάνω“ μετὰ δοτ. „διῶρην, δυνόρην·“ Γ 152, δ 717, „πατρός γούνασιν·“ Φ 506· β'. προσ[καθεζομαι] καθέχαι, „καθίζω πλησίον“ ρ 334.

Εὐέηκα, ἐφείην, ἰδ. ἐφίημι.

Εὐ-εἶσα, ποι., ἔλλειπ. ἀορ. ἀ., οὐ τὸ ἀπαρ. ἐφείσαι ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐφείσαι, ὃ δὲ μέσ. ἐφείσα-

μην, προστ. ἔφεισαι ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔφεισαι, μετοχ. ἐφείσάμενος· ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐφείσάμενος· ἐτι δὲ μέλ. ἀπαρ. ἐφείσασθαι, 1 455. 4) Ἐνεργ. καταθέτω ἡ καθίζω τινα ἐπὶ ἡ πλησίον τινος· ὕλονδὲ (με) καταστήσαι καὶ ἐφείσαι· νὰ μὲ φέρωσι καὶ νὰ μὲ ἀποθιβάσωσιν εἰς τὴν Πύλον, ν 274 (ἐνθα οἱ νεώτεροι ἐρμηνεύουσι τὸ „ἐφείσαι·“ διὰ τοῦ ἐπιθιβάσαι, παραδεχόμενοι τὸ πρωτότερον σχῆμα· νὰ μὲ παραλάβωσιν εἰς τὸ πλοῦτον των καὶ νὰ μὲ φέρωσιν εἰς τὴν Π.). 2) Μέσ. καθίζω ἡ καταθέτω ἐπ' ἐμαυτοῦ, ἡ ἐπὶ τινος τῶν ἐμαυτοῦ, ἡ τὶ τῶν ἐμαυτοῦ, ὅλον „γούνασιν οἷσιν φίλον υἱόν·“ εἰς τὰ γόνάτα του υἱόν του, 1 455, π 443· β'. μετὰ γεν. „ἔφεισαι με νηός·“ ἐπιθιβάσόν με ἐπὶ τῆς σκαυτοῦ νηός, ο 277, „ἐς Λιδύην μ' ἐπὶ νηός ἐέσαστο·“ μὲ ἐπιθιβάσεν εἰς τὸ πλοῦτον του διὰ (νὰ μὲ φέρῃ εἰς) τὴν Λιδύην, ξ 295.

Εὐ-έλκω, 1) Ἐνεργ. ἀ. ἐφελκύνω, ὅθεν μεταφ. δελεάζω, θέλγω, Ὑμ. 18, 9· β'. σύρω κατόπιν, ὅθεν παθ. „πόδες ἐφελκόμενοι·“ συρόμενοι, „σερνόμενοι·“ Ψ 696. 2) Μέσ. ἐλκύνω πρὸς ἐμαυτόν, ἡ κατόπιν μου σύρω, „σερνών“, ὅσον „ἐφέλκετο ἔγχο·“ ἔσυρε μεθ' ἐαυτοῦ ἡ κατόπιν του τὸ δόρυ, Ν 597. Μεταφ. „ἐφέλκεται ἄνδρα σιδήρος·“ ἐλκύνει, προκαλεῖ, π 294.

Εὐ-έννυμι, ἰδ. ἐπιέννυμι.

Εὐ-ἐπα, ποι., παρ. ἐφεπον ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐφείπον, θαμιστ. ἐφέπισκον μ 330· μέλ. ἐφῆψα· ἀορ. ἐπέσπον, ἀπαρ. ἐπισπῆν, μετοχ. ἐπισπών.

Α'. Ἐνεργ. κυρ. σημ. εἶμαι κατόπιν· ὅθεν

1) „τρέχω κατόπιν τινός“, καταδιώκω, τινά, Α 477, 496, Μ 488, ἀπολεῖ. Ο 742, Φ 542, ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, Γ 357, 494· β'. ἐλαύνω, „παίρνω ἐμπρός“, διευθύνω, „ἵππους·“ Ω 326, „ἵππους τινί·“ ἐναντίον τινός· Π 724, 732· γ'. διέρχομαι, διατρέχω, „κορυφὰς ὀρέων·“ ι 424, „πεδίον·“ Α 496· τροπ. „ὕσμινος στόμα·“ τὸν φάρυγγα, τὸ στόμα τῆς μάχης διέρχομαι, Γ 359 (ἢ ἡ καὶ τὸ μέτωπον τῆς παρατάξεως διέρχομαι, ὅ ἐ. τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ μετώπου, καθ' ἃ καὶ ὁ Φαίσις εἰκάζει). 2) Μεταφ. ἐπιδιώκω, ἐπιζητῶ, „τρέχω τὸ κατόπιν“, ἐπισπῶμαι τι, „ἄγρην·“ μ 330, „ἔργον·“ ξ 495 (ἐν τμ.)· συχνότατα ἐν τῇ φρ. „πότμον, θάνατον καὶ πότμον ἐφέπω·“ εὐρίσκω τὸν θάνατον, ἐκκληρῶ τὸ ἐμαρμένον, Ο 495, Β 359, 6 250 κ.ἀ. πλγ., ἐτι δὲ „θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπῆν·“ 6 308· (ἡ συνήθης τῶν φράσεων τούτων ἐρμηνεία· εἰς οἰκείου ἀμαρτήματος περιπίπτω εἰς θάνατον, δὲν ἀρμύζει πανταχοῦ)· ὡσαύτως „οὔτεν ὀλέθριον, αἵσιμον ἦμαρ ἐπισπῆν·“ ἐπηκολούθησαν, ἔλαβον τὴν ὀλεθρίαν ὁδόν, τὴν εἰμαρμένην ἡμέραν, ὅ ἐ. τὸν θάνατον, γ 434, Τ 294, Φ 400· β'. Μέσ. ἐφέπομαι, μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἐφείσπομην, ἀπαρ. ἐπισπείσθαι, ἐπασκολουθῶ,

ρηπαίνω κατόπιν· μετά δοτ. Ν 495, π 426, «ἐπισπένθει ποσιν» νά τόν παρακολουθή-
τη διά (τῆς ταχύτητος) τῶν ποδῶν, νά τόν αἰθά-
τη εἰς τὸ τρίτον, Σ 524· ὅθεν μεταφορ. ἀκο-
λουθῶ, ἐπομαι, ὑποχωρῶ, «ἐπισπόμενοι μέ-
ναι σφῶ» ὑπεύκοντες εἰς τὴν ἐπιθυμίαν των, Ξ
262, ρ 431, ω 483, «θεοὺς ὁμῶς» γ 245, π
96, «ἐπὶ δ' ἔσπονται θεοὶ ἄλλοι» τὸν μιμη-
θῶσι δὲ οἱ ἄλλοι θεοὶ, μ 349.

ΕΦΕΣΣΑΙ, ΕΦΕΣΣΑΙ, ΕΦΕΣΣΕΙΣΑΙ, ΕΦΕΣΣΙΑΝΕ-
ΝΟΣ, ἴδ. ΕΦΕΙΣΑ.

ΕΦΕΣΤΙΟΣ, ΟΝ, μᾶλλον ποι. (ἐπί, ἐστία), ὁ ἐπὶ
τῆς ἐστίας· ἢ ἐπὶ τὴν ἐστίαν (οἰκίαν)· ὅθεν
ἀ.) μετά κινήσεως σημ. ῥημάτων «ἐπὶ ἐφέστιον
ἦγαγε δαίμων» θεός τις μὲ ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐ-
στίαν τῆς, η 248, «ἦλθεν ἐφέστιος» ἦλθεν εἰς
τὴν ἐστίαν (οἰκίαν) του, ψ 55· β.) μετά ῥάσεως
σημ. ῥημ. «ἐφέστιοι ὅσοι ἔασιν» ὅσοι ἐστὶν ἔχου-
σιν, οἱ ἐγκατεστημένοι, ἐγγώριοι, Β 125 (ἐν-
ταῦθα μόνον τῆς Ἰλ.), «ἐφίστιον ἀπολέσθαι»
ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ ἑμαυτοῦ ἐστία (ἐν τῇ ἰδίᾳ ἑμαυτοῦ
οἰκίᾳ) γ 234 (Ἰ. Ἀλλ' ἐνταῦθα δύναται τὸ «ἐφέ-
στιον» νά ἀποδοθῇ καὶ εἰς τὸ «ἐλθών» κατὰ τὴν
προλαβοῦσαν σημ.).

ΕΦΕΤΗΝ, ἡ, ποι. (ἐφήμι) παραγγελία, ἐν-
τολή, προσταγή, Α 495, Ξ 249, μάλιστα
κατὰ πληθ. Α 495, Ε 818 κ. ἀ. πλη. Ἐν δὲ
τῇ Ὁδῷ, μόνον δ 333.

ΕΦΕΥΡΙΣΚΩ, ὁρ. ἐφεύρον, «εὐρίσκω τινά
ἐπάνω (εἰς τι)», καταλαμβάνω, Β 198, Ν
760, δ 409, ω 445.

ΕΦΕΥΓΙΛΑΜΑΙ, ἐπικ. ἀποθ. «περιγελά», περι-
παίζω, [σκάπτω], μετά δοτ. Ὅδ. τ 334, 370.

ΕΦΗΓΕΟΜΑΙ, ἀποθ. ὁρ. ἐφηγησάμεν, ἐπ-
άγω, ὁδηγῶ κατὰ τινος, Β 688 (ἐν τι.) γ.

ΕΦΗΜΑΙ, ποι., ἀποθ. (ἐπί, ἤμαι) ἐπικάθη-
μαι, «θρόνῳ» ζ 309, «κληίδεσσιν» παρακά-
θημαι Ὅδ. μ 215.

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ, ΟΝ, ποι., κυρ. ὁ ἐπὶ τῆς ἡμέρας,
ἢ ἐ. ἐπὶ τῆς σήμερον ἡμέρας, ἐπομ. ὁ δι' ὅλης
τῆς ἡμέρας ἢ κατὰ μόνην τὴν σήμερον
ἡμέραν διαρκῶς ἢ πράττων τι, «οὐ κεν ἐφη-
μέριος γε βάλοι δάκρυ» δι' ὅλης τῆς ἡμ. δ 223,
«ἐφημέρια φρονέοντες» οἱ τὸ παρὸν μόνον σκο-
πούμενοι, πρόνοιαν δὲ περὶ τοῦ μέλλοντος μὴ
πυθέμενοι, Ὅδ. φ 85.

ΕΦΗΜΟΛΙΝΗ [...], ἡ, ποι., = ΕΦΕΤΗΝ, πα-
ραγγελία, ἐντολή, Ρ 697, μ 226, π 340.

ΕΦΗΣΑ, ἴδ. ΕΦΗΜΙ.

ΕΦΗΝ, ἴδ. ΦΟΛΩ.

ΕΦΟΙΛΟ' ἀντὶ τοῦ ΕΦΟΙΛΟ, ἴδ. ΦΟΙΛ.

ΕΦΟΙΛΑΤΗΣ, οἱ, ὁ (κυρ. ὁ ἐπιπυθῶν, πλακώνων,
ὅθεν τὸ κατὰ τὸν ὕπνον ἐνίοτε συμβαίνειν πλά-
κωμα, ἐφιάλτης), υἱὸς τοῦ Ἀλκίωνα καὶ τῆς
Ἰφιμεδείας, κατὰ δὲ τὸν μῦθον μᾶλλον τοῦ Πο-
σειδῶνος, ἀδελφός τοῦ Ἰφίου. Ἦσαν δὲ ἀμφό-
τεροι οἱ ἀδελφοὶ γίγαντες τεράστιοι τὸ μέγεθος
καὶ τὴν δύναμιν. Ἐκρέτουν ἐπὶ δεκατρεῖς μῆνας

ἐνμάλῳ τὸν Ἄρη, Ε 385· ἐπιχειροῦντες
δὲ νά ἐπιθῶσιν ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου τὴν Ὅσαν
καὶ ἐπὶ ταύτης τὸ Πήλιον καὶ οὕτως νά ἀναδύ-
σιν εἰς τὸν Οὐρανόν, κατετοξοῦνθαι ὑπὸ τοῦ Ἀ-
πόλλωνος, λ 305—319. (Ἰ. Ὁ μῦθος οὗτος τῶν
παίδων τοῦ Ἀλκίωνα· ἀλληγορεῖται εἰς τὴν γεωρ-
γίαν: Ἀλκίονες = ἀλωνίζων, Ὀττος = ὠθῶν, κτε-
πῶν, πατῶν, Ἐφιάλτης = ἐπιπυθῶν ἐπὶ τῶν στα-
φυλῶν ἢ σιτηρῶν. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται ἡ πρός
τὸν πόλεμον (Ἄρη) ἔγγρα των, ἡ δὲ κατὰ τοῦ
Οὐρανοῦ ἐπιχειρήσεις αὐτῶν θεωρεῖται ὡς ἀπο-
τέλεσμα τῆς ἐν τῇ γεωργίᾳ προκοπῆς καὶ ὑπερ-
οφίας τοῦ ἀνθρώπου).

ΕΦΙΖΑΝΑ, ἐπικαθέζομαι, «καθίζω ἐπά-
νω», μεταφορ. ἐπὶ τοῦ ὕπνου «ἐπὶ βλεφάρων»
Ἰλ. Κ 26· ἐπὶ δὲ καὶ κυριολεκτικῶς παρακα-
θέζομαι, παρακάθημαι, «δείπων» Κ 578,
«αἰθούσῃ» Υ 44 (ἐνθα δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' πα-
ρέλαβε τὴν Ἀριστάρχειον γραφὴν: ἐνίζανον) Ἰ.
ἐρμηνεύεται συνήθως· ἐκάθισαν ἐπὶ τῶν ληθίων
ἐδωλίων τῶν ἐν ταῖς αἰθούσαις ἢ στοαῖς. Ἐκ τοῦ:

ΕΦΙΖΩ, ποι., παρατ. θαμν. ἐφίξεσκον, «καθί-
ζω ἐπάνω», ἐπικάθημαι Ὅδ. γ 441, ρ 334,
τ 55. (Τὸ ἰούσει μακρόν).

ΕΦΙΗΜΙ, μέλ. ἐφῆσω, ὁρ. ἀ. ἐφήκα, ἐπικ.
ἐφῆκα ὁρ. β'. ὕποτ. ἐφείω ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐφῶ,
εὐκτ. ἐφείην, προστ. ἐφει· μέλ. ἐφῆσομαι.

Α.) Ἐνεργ. 1) ἐπὶ προσώπων πέμπω, ῥέλλω,
«Ἴριν Πράμην» πρὸς τὸν Πρ., Ω 147· μά-
λιστα δὲ ἐπὶ ἐχθρ. σημασ. παρορμῶ, ἐρεθί-
ζω, μετ' ἀπρ., οἷον «ἐχθοδοπῆσαι ἐφῆσαι», «ὅα
μὲ βάλῃς νά ἐχθρευθῶ» Α 518, «χαλεπῆναι»
Σ 108, «στοναγῆσαι» Δ Σ 24, «ἀεῖσαι» Ξ 464.

2) ἐπὶ πραγμάτων ῥίπτω κατὰ τινος (ἐ-
πομ. κατὰ τὰς περιστάσεις ἐκσφενδονῶ, ἐκτο-
ξεύω, ἐξακοντίζω), μετά δοτ. προσώπ. «βε-
λελεύει» Α 511, «ἄλαν, μελίην» Γ 12, Φ 170
κ. ἀ. πλη., ὅθεν καὶ «χειράς τινι», «βᾶλλον ἢ
σηκῶνω χερί κατεπάνω τινός», Α 567, α 254
κ. ἀ. πλη. β'.) Μεταφ. ἐπιπέμπω, προξε-
νῶ, «στέλλω» «κίθεα Ἀργείοισι» ὁ θεὸς ἔ-
στειλε τὴν δυστυχίαν εἰς τοὺς Πελοπ. Α 445·
ὡσαύτως «πότμον» Α 396, δ 340 κ. ἀ. πλη.,
«πολυκηδεά νόσον τινί» ι 38, «ἄεθλον» τ 576.

Β.) Μέτ. παραγγέλλω, [ἐντέλλομαι],
προστάττω τινί τι, Ψ 82, ἀπολελ., Ω 300,
ν 7. (Τὸ ἰβραγύ· τοῦ δὲ ἐφίεις, ἐφίει, ἐφίε-
μενος τὸ ἰμακρόν· ἀλλὰ τὸ ἐφίει ἔχει τὸ ἰ
βραγύ, ἐν τῷ ω 480).

ΕΦΙΚΝΕΟΜΑΙ, ἀποθ. ὁρ. ἐφικόμην, «κατα-
φθάνω», καταλαμβάνω, μετά γεν. «ἀλλή-
λων» Ν 613 γ.

ΕΦΙΛΗΘΕΝ, ἴδ. ΦΙΛΕΩ.

ΕΦΙΣΤΗΜΙ, παρακ. (ἐφέστηκα) γ'. πληθ. συγ-
κεκομ. ἐφίστασι ἀντὶ τοῦ ἐφίστηκασι, ἀπαρρ.
ἐφίστάναι, μετοχ. (ἐφίστηκώς) γεν. ἐφίσταστος·
ὑπερσ. ἐφίστηκην, γ'. πληθ. συγκεκ. ἐφίστασαν·
ὁρ. β'. ἐπῆστην. Α.) Ἐνεργ. μεταδ. ἐφίστω,

„ῥαίνω ἐπάνω“. — Παρ' Ὁμ. μόνον. Β') ἀμετάδ. ἢ μέσ. ἐν τῇ ἐνεργ. παρακ., ὑπερσυντ. καὶ δ'. ἀορ. 1) εἶμαι ἐπάνω στημένος, ἐπομ. ἐφίσταμαι, „στέκομαι ἐπάνω“ τινός, μετὰ δοτ. «πύργῳ» Z 373, «δὶ τῶν» P 609, «ἐπὶ τινι» Ψ 201, ἀπολελ. Σ 515. 2) προσελθὼν ἵσταμαι παρὰ τινι, „ἔρχομαι καὶ στέκομαι κοντά“, μετὰ δοτ. K 124, «κεραλῆσιν» K 496, «θύρῃσιν» α 420, «ἐφίστασαν ἀλλήλοισι» παρ' ἀλλήλους ἐτάχθησαν, N 133, Π 217, «παρὰ τῶν» M 199, «ἐπὶ χειλεῖ» M 52, ἀπολελ. Σ 554, χ 203· ὅθεν συνυπονοεῖται καὶ ἡ ἐννοία τοῦ· βοηθῶ, παρίσταμαι, „παρὰστέκομαι“, ω 380. δ') εἰς ἐχθρὸν σηματοῦν, π. καὶ τὸ Λατ. instare [ἐνίσταμαι] ἐπὶκειμαι, πιέζω, «ἀλλήλοισι» O 703. Μεταρ. «Κῆρες ἐφίστασιν θανάτοιο μυρία» M 326. γ') μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας παρίσταμαι, «ἐπιστάντες κατέτρωξαν» μετ' ἐπιστάσεως, ἐπιμελῶς κατέφαγον, Βατρ. 426. — Τὸ μέσον ἅπασι μόνον ἀπαντάται, «θύρῃσιν ἐφίστατο» A 644.

ΕΦΘΑΚΑΙΟΝ, τὸ (ἐφ' ὅλκῳ), κυρ. τὸ κατόπιν συνρῶμενον ἢ σύρον, πιθανῶς τὸ μέρος τοῦ πηδαλίου τὸ ἀπὸ τῆς πρύμνης τῆς νηὸς μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης κατερχόμενον καὶ τὴν εἰς αὐτὸ προσηλωμένην πλάτην τοῦ πηδαλίου διευθύνον, ὅτε μὲν πρὸς τὴν ναὺν πλησιάζον, ὅτε δὲ ἀφ' οὗ νὰ σύρῃται κατόπιν ξ 350 f. (Ταῦτα δ' ἅμα· σχεδὸν κατὰ τὸν Εὐστάθιον, καθ' ὃν ἡ λ. σημαίνει τὸ πηδάλιον ἥτις πιθανῶς ὁ Γράσθφ καὶ ἄλλοι νομίζουσιν ὅτι εἶνε ἡ ἀποβάθρα, ἡ ἐξωθεν εἰς τὰ πλάγια ἢ τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου κρεμαστὴ κλίμαξ· κατ' ἄλλους δὲ ἀπιδάμω = ἐφ' ὅλκῳ, λέμβος).

ΕΦΘΑΜΑΡΤΕΑ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπικ., παρακολουθῶ, ἐπομαι, ἀκολουθῶ, ἄνω πτω. Ψ 17. Θ 191, M 412, Ψ 414. Μόνον κατὰ παρατ.

ΕΦΘΑΠΛΙΖΑ, μέλ. 1σω, ἀορ. ἐφ' ὅπλισα, μετοχ. ἐφ' ὅπλισας, ἐπικ. σα, μέσ. μέλ. ἐφ' ὅπλισομαι. 1) Ἐνεργ. παρασκευάζω, „ἐτοιμάζω“, μετ' αἰτ. «δαίτα, δόρπον, δειπνον» Δ 344, Ψ 55, π 419, «ἄμαξαν καὶ ἡμιόνους» ἐτοιμάζω, δηλ. βάλλω εἰς ἕκαστον τὰ ἀπαιτούμενα, ζ 37 κ. α. «νῆα» ὀπλιζω, „ἀρματώνω“ τὸ πλοῖον δ 295.

2) Μέσ. παρασκευάζω τι ἐμαυτῷ, «δὲρπα» Θ 503, I 66.

ΕΦΘΡΑ, μέλ. ἐπόθομαι καὶ εἰς τὴν δ'). σημ. ἐπιπόθομαι, ἀορ. ἐπέιδον. α.) ἀκριβῶς βλέπω, παρατηρῶ, „κυττάζω“, ἐπιθεωρῶ, ἢ ἄνωθεν βλέπω, ἐπιβλέπω, ἐπὶ θεῶν, «ἀνθρώπους» ν 214, ἐπὶ τοῦ Ἥλιου «πάντ' ἐπορᾷ καὶ ἐπακούει» Γ 277, λ 409, κ 323, «κακὰ» X 61, «ἀνθρώπων ὕδριν καὶ εὐνομήν» ρ 487· ἐπὶ δὲ ἐπισκέπτομαι, «Τιτυόν» η 324, «Κακοῖλιον» φ 19, «Ἔργα» ἐπιθεωρῶ τοὺς ἀγροὺς, π 144 (ἐν τμ.)· ὅθεν δ'). παρατηρῶ, „κυττάζω“ ἵνα ἐκλέξω, ἐκλέγω, „διαλέγω“, μετ' αἰτ.,

μόνον ἐν τῇ μέλ. ἐπιπόθομαι, I 467, «τάων (νεῶν) ἐγὼν ἐπιπόθομαι ἵτις ἀρίστη» ἐκ τούτων ἐγὼ θὰ ἐκλέξω ἐκεῖνο (τὸ πλοῖον), τὸ ὅποσον εἶνε τὸ ἀρίστον, δ 294.

ΕΦΘΡΕΜΛΑ, ἀορ. ἐφ' ὅρμησα, καὶ παθ. ἐφ' ὅρμημαι. Α') Ἐνεργ. μεταβ. (δι)ἐγείρω, κινῶ «τί τινι» τι κατὰ τινος, ὅθεν «πολεμῶν τινι» Γ 165, «ἀνέμους» η 272. Β') Παθ. ἢ μετὰ λον Μέσ. 1) διεγείρωμαι, κινῶμαι, ἐρέγομαι, μάλιστα μετ' ἀπαρρ. «ἐμοὶ αὐτῇ θυμὸς ἐπορμαται πολεμίζειν» ἡ καρδία μου κινεῖται (δ' ἐ. ἐπ' ὀρμῇ) νὰ πολεμῶ, N 74, α 275, δ 713, ἐπὶ δὲ καὶ ἄνευ τοῦ· θυμός, «δ' γ' ἐπορμαται ποιησέμεν» φ 399· ὅθεν 2) ἐπορμῶ, ἐπιπύπτω, „χ' ὀνομαι“, λ 206, ἰδίως εἰς ἐχθρὸν σημασ. ἐπιπύπτω, ἐπιτίθεμαι, «ἐγχεῖ» μετὰ τὸ δόρυ, P 465· πολλῶν ἄνευ πτωτ. Π 313, Ψ 414, χ 300 κ. α. 3) μετ' αἰτ. σηματοῦσης τὸ τέρας τῆς κινήσεως, ἐπορμῶ, ἐπιπύπτω, προσβάλλω, «αἰετός ἔθνος ὀρμῶν ἐπορμαται» O 691.

ΕΦΘΡΗ, ἡ (ἐφορᾷ), εἴσοδος, [πρόσοδος], τόπος, δι' οὗ δύνανται τις νὰ ἐφορμήσῃ, χ 130 f. ἐφ' ὅρμησα, ὕβριζω προσέτι, ὕβριστικῶς μάλιστα φέρομαι, κατὰ μετοχ. I 368 f.

ΕΦΘΑΡΟΣ, οὐκ (ἔδωρ), ὕγρός, «βροχερός», ἐπ' ὅ. τοῦ Ζεφύρου, ξ 458 f.

ΕΦΘΗΠΕΡΟΣ [···] καὶ ΕΦΘΗΠΕΡΕΩΝ, ἐπ' ὅ. ὑπεράνω, ὑπεράνωθεν, „ἀπεπάνω, ἀπανωθεῖα“, I 213, O 645, δ 298, Ξ 484, δ 450, ε 240, καὶ ἀπλῶς ἐπάνω, ι 383.

ΕΦΥΡΗ [···], ἡ, Ἐφύρα. 1) τὸ παλαιὸν ὄνομα τῆς Κορίνθου, δοθέν εἰς αὐτὴν κατὰ τὸν Πausan. ἀπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ὀκεανοῦ Ἐφύρας, ἰδ. Κόρινθος, Z 152. 2) παλαιὰ πόλις Πελασγικῇ παρὰ τὸν ποταμὸν Σελλήντα ἐν τῇ βορείῃ Ἠλίδι, ἐν τῇ γῇ τῶν Ἐπειῶν, καθέδρα τοῦ Αὐγείου, ἐν ᾗ κατὰ τὸ A 744 πολλὰ δηλητήρια φάρμακα ἐφύοντο, B 659, προβλ. Στράβ. 8, 3, 5, ὅστις καὶ τὴν ἐν O 531, α 259, δ 328 ἐκλαμβάνει ὡς τὴν Ἠλεικὴν πόλιν. 3) ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Θεσπρωτίας, ἀπέναντι τῆς χώρας τῶν Φαιάκων, ἡ μετέπειτα Κίχυρος. — Ὁ Νίσιος, Βόθος καὶ Φαῖσις ἐκλαμβάνουσι τὴν ἐν α 259, δ 328 ὡς τὴν Θεσπρωτικὴν, διότι ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπανερχόμενος ἐκ τῆς Ἐφύρας εἰς τὴν Ἰθάκην, διέρχεται διὰ τῶν Ταφίων, οἵτινες κατέφυγον πρὸς βορρᾶν τῆς Ἰθάκης. 4) πόλις τῆς Θεσσαλίας, ἰδ. τὴν ἐπομ. λ. (Ἐφύρα πύθων. Απολιχὼς ἀντὶ τοῦ ἐφ' ὅρα = ἐπόψις, σκοπία, περιωπή).

ΕΦΥΡΟΙ [···], οἱ, κατὰ τὰ Βενετ. σχόλια, Στέφανον τὸν Βυζ. καὶ Στράβ. 9, 5, 24 ἐλέγοντο οἱ ἄκτοιοι τῆς ἐν τῇ Πελασγικῇ Θεσσαλίᾳ πόλεως Κρανωνῶνος, τῆς καλουμένης τὸ ἀρχαῖον Ἐφύρας, N 301.

ΕΞΑΣΟΝ [···], ἰδ. ΧΑΝΔΑΝΑ.

ΕΞΕΑ, ἰδ. ΚΕΑ.

ΕΞΕΘΥΜΟΣ [···], οὐκ (ἐχω, θυμός), ἐχέθυμος,

ἐχρησάτης, «οὐκ ἐχέθμιος» ἐλαφρά, ἐπιπόλαιος, O 320 f.

ἙΧΕΚΑΨΕ, ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀκτορος, ἀνὴρ τῆς Πολυμήλει, βασιλεὺς τῶν Μυρμιδόνων, Π 489.

ἙΧΕΚΛΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀγῆνορος, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου, Υ 474. 2) εἰς τὸν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Π 694.

ἙΧΕΜΜΩΝ, ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ε 460 εἰς. (Παρ' Ἀπολλ. 3, 42, 5 γράφεται Ἑχέμων).

ἙΧΕΝΟΣ, ὁ, εἰς τῶν προκρίτων Φαίακων, η 455, λ 342.

ἙΧΕΠΕΙΚΗΣ, ἔς, ὁξύς, δριμύς, πικρός, ἐπώδυνος, ἐπικόν ἐπιθ. τοῦ «βέλου» *Ἰλ. Α 51, Δ 429. (Κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἐκ τῆς πεδ-κῆς διὰ τὴν πικρότητα τοῦ ὅπου τοῦ δένδρου τούτου, τῆς ῥητίνης· κατὰ δὲ τὸν Βούττμαννον ὁρθότερον εἶνε νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ τῆς λ. πεύκης ἡ ῥίζα (πεγκ, πεκ=πικ, ὅθεν πικρός=διαπεραστικός) σημαίνει τὴν ὁξύτητα καὶ τοῦ δένδρου τὸ ὄνομα ἐντεθὲν ἐσχηματίσθη διὰ τὸ βελονοειδὲς τῶν φύλλων του).

ἙΧΕΠΠΛΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Θαλυσίου, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθεὶς, Δ 458. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγχιῶν, Σικυωνίος, Ψ 296.

ἙΧΕΚΟΝ, ἴδ. ἔχα.

ἙΚΕΤΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐήνορος καὶ τῆς Φλογίας, ἀπηνὲς βασιλεὺς τῆς Ἠλείου, τοσούτον μισθόνος, ὥστε ἀκρωτηριάζων τοὺς πρὸς αὐτὸν ἐρχομένους ἔινους, ἐρύπτειν αὐτοὺς εἰς τοὺς κύνας, σ 85, 416, φ 308 (ὅπου μάλιστα προτείνεται ὡς ῥόδητρον). Κατὰ τὸν Σχολιαστ. ἐτύφλωσε καὶ τὴν θυγατέρα του Μετώπην, ἀκρωτηριάζας τὸν ἔραστὴν αὐτῆς Αἰγυμόδιον· κατ' ἄλλους· δὲ ἦτο υἱὸς τοῦ Βουχέτου καὶ βασιλεὺς τῶν Σικελῶν.

ἙΚΕΤΑ, ἔΚΕΤΑΜΗΝ, ἴδ. χέπ.

ἙΚΕΦΩΝ, ὄν, γεν. ὄΝΟΣ (ἔχω, φρήν), νευ-νεχῆς, συνετός, φρόνιμος, I 341 (μόνον ἐν-ταῦθα τῆς Ἰλ.) v 332, ἐπιθ. τῆς Πηνελόπης, σῶφρων, ἐνάρτεος, δ 111, ρ 390 κ. ἄ. πλχ. —Ἦς κύρ. ὄνομα Ἑκέφρων, ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναΐτιδας ἢ Εὐρυδίκης, γ 413, 440.

ἙΚΗΤΑ, Αἰολ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἔκμα, ἴδ.

ἙΚΑΙΡΑ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (ἔχθος), ἀόρ. ἔκα, μισῶ, «ἐχθρεύομαι» μετ' αἰτ. I 452, 215 κ. ἄ. πλχ., τούναντιον «φίλω» δ 692.

ἙΚΟΙΜΕΤΑΙ, η, ὄν, μισητότατος, ἀνώμαλον ὑπερθ. τοῦ ἔκορος, *Ἰλ. Α 176, Β 220, Ε 890, I 490.

ἙΚΟΟΔΟΠΕΑ, ἀόρ. ἀπαρρ. ἐχθοδοπῆσαι, ἐχθρικῶς φέρομαι ἢ ὀμιλῶ, «ἐχθρεύομαι, μαλῶνω», μετὰ δοτ. Α 518 f. (Ἐκ τοῦ ἐχθο-δοπός· τοῦτο δὲ θεωρεῖται ἐκτενέστερος τύπος τοῦ ἐχθρός· κατὰ τὰς ἀλλοδαπὰς, ἡμεδαπὰς

κ.τ.κ., κατὰ δὲ τοὺς παλαιούς· πιθανώτερον ἐκ τοῦ ἐχθος ἢ απ-, δψ-ις, κυρ.: ἐχθρικῶς βλέπων ἢ κατὰ τὸν Δουδερλ.: ἐχθρικὴν ὄψιν ἔχων. ἢ Ἀνάλογον ἐπιθ. ἔχει καὶ ἡ ἀρχαία καὶ ἡ καθομιλ. τὸ χαροπός).

ἙΚΟΘΜΑΙ, ποι. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. εἶμαι μισητός, ἀπεχθής, μετὰ δοτ. *Ὀδ. δ 502, 756, «ἔχθετο» ε 366, ε 338. Ἐκ τοῦ

ἔκορος, βοε, τό, «ἐχθρά», μίσος, ι 277· πλθ. «ἔχθεα λυγρά» ὀλέθρια μίσση, Γ 446. (Κατὰ τινὰς συγγ. τῇ ἔχθος· κατ' ἄλλους δὲ τῇ ἔξω, ἐκτός. ἢ ἴσως ὑπὲρ τῆς τελευταίας ἐτυμολογίας εἶνε ἄ.) τὸ Λατ. hostis, ὅπερ κυρίως σημαίνει τὸν ἐξωτερικόν, τὸν ξένον, καὶ ὅ.) ἢ παρατήρησις ὅτι ἐν τῇ καθομιλῳμ. καὶ τὸ ἔξω καὶ τὸ ἐχθρός· προφέρονται: ὅσω, ὁχτός·).

ἙΚΟΡΟΣ, ἡ, ὄν, ὑπερθ. ἐχθιστος, ὅπ. ἴδ., (ἐχ-θος) «ἐχθρός» (προσ. καὶ ὁχτός), μισητός, ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων, μετὰ δοτ. I 312, ε 456, «ὄχωρ» I 378 κ. ἄ., «ἐχθρόν δὲ μοί ἐστι», μετ' ἀπαρρ. μοί εἶνε ἀπεχθές, μ 452.

ἙΚΙΝΑΙ, αἱ (ἔξυ. νῆσοι) ἀρχαιότερος τύπος ἀντὶ τοῦ μετέπειτα Ἑγινάδες, σύμπλεγμα ἐν-νέα νησιῶν τοῦ Ἰονίου πελάγους πλησίον τῶν ἐκδολῶν τοῦ Ἀγελφίου κατὰ τὴν παραλίαν τῆς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, Β 625. Τούτων ἡ μὲν πλησιεστάτη ἀπέχει κατὰ Στράβ. 10, 2, 49 μόνον 5, ἡ δὲ ἀπώτατή 15 στάδια ἀπὸ τῆς παραλίας. Πολλὰ δὲ ἀποχερσωθεῖσαι ἔνεκα τῶν προσχώσεων τοῦ ποταμοῦ ἀποτελοῦσι σήμερον τοὺς λόφους τοὺς μετὰ τὸν κόλπον τοῦ Ἀνατολικοῦ καὶ τοῦ σημερινοῦ στομίου τοῦ Ἀγελφίου ἢ Ἀπρόποτάμου, Κουρτσολάρι. Αἱ δὲ ὡς νῆσοι ἐπὶ ὑπολειπόμεναι ὀνομάζονται τὰ νῦν: Φαλκονάτα, Προβάτι, Πρασῶνα, Ποντικονῆσι, Βασιλάδι. Ὁ Στράβων καὶ τὸ Δουλίχιον κατατάσσει εἰς τὰς Ἑγινάδας. Τὸ δὲ ὄνομα (ἐκ τοῦ ἐχίνος=, ἀχί-νός·) ἔλαβον αἱ νῆσοι, διότι ἐκείναι περὶ τὸ στόμιον ὡς αἱ ἀκανθαὶ τοῦ ἐχίνου. ἢ. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὀνομάζοντο καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τινὲς ἐξ αὐτῶν ἴσται, καὶ σήμερον δὲ ὡσαύτω: Ὁξείαις· καλοῦνται ἢ αὐταὶ αὐταί, ἢ ἐν γένει τῶν ἀρχαίων αἱ Ἑγινάδες. Κατὰ τινὰς τῶν νεωτέρων ὁ Ὀμηρὸς ἐφαντάζετο αὐτὰς πρὸ τῆς Ἠλεικῆς παραλίας πλησίον τῆς Σάμης καὶ Ζακύνθου.

ἙΚΙΟΣ [··], ὁ, 1) πατὴρ τοῦ Μηκιστίου, εἰς τῶν Ἀγαιῶν, Θ 333, Ν 422. 2) εἰς τῶν Ἀγαιῶν, ὑπὸ τοῦ Πολίτου φονευθεὶς O 339.

3) Λύκιος, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς Π 446.

ἙΚΜΑ, ἄΤΟΣ, τό, ἐπικ. (ἔχω). 1) κώλυμα, πρόσκομμα, ἐμπόδιον «ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλειν» ἐκβάλλω ἐκ τοῦ αὐλακός ὅτι ἐμποδίζει τὸν ῥοὺν τοῦ ὕδατος, Φ 259· ὅθεν ἄ.) ὁ-χύρωμα, πρᾶπύργιον, προτείχισμα, οὐ μόνον ὑπὲρ τινος, οἶον «ἔχματα πύργων» Μ 260, ἀλλὰ καὶ κατὰ τινος «ἔχμα ἐπὶ πλοῆς»

Ἰ. Ἑρμ. 37· 6.) ὑποστήριγμα, ὑπόθεσιν, κατὰ τὸν Σχολ. κράτημα, «ἐχματα νηῶν» ὅπερ ἦσαν λίθοι μεγάλοι, Σ 410. 2) πᾶν τὸ συγκρατούμεν, δεσμός, σύνδεσμος, συνοχή, «ρηγνύναι ἐχματα πέτρης» ὅτι συνεῖχε τὸν λίθον μετὰ τοῦ βράχου· ῥίξας, θάμνους, χῶμα, Ἰλ. N 139.

ἔχω (ῥίξας ἱεχ-), ὑποτ. 6'. ἐν. Αἰολ. ἔ· ἐπικ. ἔχρηθα, T 480· παρ. εἶχον καὶ ἐπικ. ἔχον, θαιστ. τύπος αὐτοῦ ἔχσκον· μέλ. ἔξω καὶ συνηθέστερον σχήσω, 6'. πρὸς. ἐν. Αἰολ. καὶ ἐπικ. σχήσειςθα, Ἰμ. Δῆμ. 366 (κατὰ τὸν Ἑρμην., ὁ δὲ Οὐδῶς· γράφει σχήσεις θάμ')· ἄορ. ἔσχον, ἀπρρ. σχεῖν, ἐπικ. σχέμεν· μέσ. μέλ. ἔξομαι καὶ σχήσομαι· μέσ. ἄορ. 6'. ἐ· σχόω, γ'. ἐν. ἀναούχ. σχέτο μόνον H 248, Φ 345, προστ. σχέο Φ 329, καὶ συνηρ. σχοῦ, ἀπρρ. σχέσθαι, μετοχ. σχόμενος.—Ἐτερος ἐπικ. τύπος τοῦ ἄορ. εἶνε ἔσχεθον, σχέθον (μετὴν σημ. [ἀνέχω], ἀναστέλλω, ἀναγκαιζώ) ἐκ τίνος ῥίξης ἐπεκτεταμένης διὰ τοῦ 0· κατ' ἄλλου· δὲ εἶνε τύπος ἐπιτακτικὸς τοῦ ἔσχον σημαίνων τὴν διάρκειαν. Σημειώτεον ὅτι ἐκ τοῦ ἄορ. σχηματίζεται νέος ἐνεστώ· ἱσχω (ἢ ἡ μᾶλλον ἐκ τῆς ῥίξης ἱεχ- μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ συγκοπῆς τοῦ ε· καὶ ἀφαιρέσεως τοῦ σ· σισεχ-σι-σχ-, ἱσχ-, ὅπως ἐκ τῆς ῥίξης στα- ἐγνεῖσι-στα-, Λατ. sisto, ἱσα-).—Θεμελιώδης σημασις εἶνε «κρατῶ» καὶ «ἔχω».

I.) Ἑνεργ. Α.) Μεταβ. 1) κρατῶ, «πιάνω, βαστάω»· α.) κρατῶ διὰ τῶν χειρῶν, «χερσίν» Δ 463 ἢ «ἐν χειρί τι» Α 14, Z 319, «μετὰ χερσίν» Δ 484, πρβλ. N 200, καὶ ἄνευ τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ μέσου N 600, «ἔχω τινά τινος» κρατῶ ἀπὸ τίνος, οἷον «ποδός, χείρως»· «κρατῶ ἀπὸ τοῦ πόδι, ἀπὸ τοῦ χείρ» Δ 454, Α 488, Π 763 κ. ἀ. πλχ. Πολέμοις ὁ τοπικὸς προσδιορισμὸς ἢ ἡ διδόνουσι ἐκπεριζέται διὰ προθέσεων καὶ ἐπιρρήματ., οἷον «ἐνταῖς ἀδελφείοις» E 869, ἀπὸ οὗ· T 262, «πρόσθεν» E 314, «ἐκτός» E 300, «ὅπερ πασῶν»· κρατῶ ὑπεράνω πασῶν, [ὑπερέχου], ζ 407, «ἔχω τινί τι» κρατῶ τινός τι, δ' ἐ· βοηθῶ, ἵνα κάμῃ τι, I 209. Μεταφ. «φυλάκας» φυλάττω, I 4, 471, «ἀλαοσκοπὴν, σκοπὴν» N 40 κ. ἀ., θ 302 κ. ἀ.· 6'.) ἐπὶ ἐνδυμάτων καὶ ὅπλων, φέρω, φορῶ, «ἔχω ἐπάνω μου», οἷον «εἶμα ἀμφ' ὤμοισι» Σ 538, «χροὶ εἵματα» ζ 61, «κυνὴν κεφαλῇ» ω 234, «σάκος ὤμῳ» T 376 κ. ἀ.· γ'.) περιέχω, μεταφ. σκεπάζω, προφυλάττω X 322, Ω 730. Παθητικ. «πεῖρατα νίκης ἔχονται ἐν θεοσίν» ἢ ἐκ· ζαῖς τῆς νίκης ἀπόκειται εἰς τοὺς θεοὺς, H 402· δ'.) κατέχω, συνέχω τινά (διὰ τῆς βίας ἢ ἡπλώς), Π 204, α 198, «ἵππους» Δ 302, πρβλ. 227, «σάρκας τε καὶ δασέα τνας ἔχουσι» λ 219· ὅθεν «ὄχῃς εἶχον πόλιν» συνεῖχον ἢ ἐκράτουν κεκλεισμένας τὰς πόλιν M 456, Ω

453. Μεταφ. «ἐν φρεσίν» διατηρῶ, B 33, «ἐν φρεσὶ μύθον» φυλάττω μυστικόν τὸν λόγον, ο 445· ὅθεν κατακρατῶ, καθυστερῶ, «χρημάτων τι»· ο 230· ε.) [ἀνέχω], ἀναστέλλω, ἀναγκαιζώ, «ἐμποδίζω, κρατῶ», ὅτε ἔχει τὸν μέλλοντα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ «σχήσω» M 4, P 182 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ «ἔξω» N 51, T 27, «κρατερὴ δ' ἔχεν ἱς Ὀδυσσῆος» Ψ 720, «ὁδονας» καταπαύω, Α 848 κ. ἀ. πλχ., «κῆμα» E 431, «τινά τινος» ἀπὸ τίνος ἀποτρέπω, ἐμποδίζω, B 275, N 687, μετ' ἀπαρρ. P 482, X 412· ς'.) ἀντέχω, «βαστάω» καὶ μάλιστα εἰς τοὺς πολέμους, Α 820, «οὐδὲ οἱ ἔσχεον ὁρέον» καὶ δὲν ἀντέσχεον εἰς αὐτόν (εἰς τὴν ὁρμήν του) τὸ ὄροον, Π 740· ζ'.) διευθύνω, κινῶ, «κρατῶ κατεπάνω», συνήθως «ἵππους, νῆας» T 263 κ. ἀ., μετὰ τοῦ προσδιορισμοῦ «ἐπὶ τινί» E 240, ἢ μετὰ ἐπιρρ., οἷον «Πόλονδε» Α 760, «Πείδιονδε» T 263, «ἔσω» κ 91· καὶ ἀπολεῖ διευθύνωμαι, καὶ ἐπὶ πλοίων, «ἀρμενίζω» Π 378, γ 182 κ. ἀ. 2) ἔχω, κατέχω· α.) [ἐκ· κτημαί] περὶ παντὸς ὅτι ἀνήκει εἰς τινά ὡς ἰδιοκτησίαν· ὅθεν «ἔχω κάλλος ἀπὸ θεῶν» ἔχω λάβω ἀπὸ τῶν θεῶν τὸ κάλλος, «ἔχω τὸ κάλλος ἀπὸ τοῦ θεοῦ»· T. Ἀφρ. 77· ὅθεν παθητ. «τεύχεα ἔχονται» Σ 497 καὶ «μετὰ Τρώεσσιν ἔχ.» κατῆγονται (τὰ ὅπλα σου) μεταξὺ τῶν Τρώων Σ 430· ἐτι δὲ «ἔχω» δηλ. γυναικα, σύζυγον, N 373, δ 569, λ 270 κ. ἀ. Τὸ πληρὲς εἶνε «ἔχω τινά παράκοιτι» T 53 κ. ἀ. «τοῦ περ θυγάτηρ ἔχει» Ἐκτορι· εἶχετο ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος, δ' ἐ· ἦτο σύζυγος τοῦ Ἐκτ. Z 398· ὡσαύτως δὲ καὶ ε 121 πρέπει κατὰ τὸν Ἀρενὲς νὰ γραφῇ «Ὀρίων» (=Ὀρίωνι) ἔχετο· ἀντὶ τοῦ ἔλετο· ἐτι δὲ «ἔχω», δηλ. παρ' ἐμαυτοῦ, καὶ μάλιστα ὡς φίλον, ἑνόν, ἑνεῖζω, ρ 515, υ 377, T. Ἀφρ. 232, 275· 6'.) κατέχω, κατακίω ἐπὶ τῇ θεῶν, οἷον «Ὀλύμπων, Ὀδρανόν, Ὀλύμπια δώματ'· Ὀμ. πλ. καὶ ἀνθρώπων, οἷον «πόλιν, γαίαν, οἶκον» 177, 183 κ.· γ·χ· μετὰ ταύτης τῆς σημ. συναπτεται καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ἔχω ὑπὸ τῇ κυριότητῃ μου, εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· εἶμαι κύριος, ἐπομ. ἐπιμελοῦμαι, ἔχω τὴν φροντίδα τινός, «πατρῴια ἔργα» τοῦ πατρικοῦ ἀγροῦς E 22, «κῆπον» δ 737, πρβλ. E 749, Θ 393, «ἵππους ἔχων ἀτίταλλε» δ 280· γ'.) «ἔχω» ἐπὶ ψυχικῶν καὶ σωματικῶν καταστάσεων, «πόνον, ἄλγος, μένος» Z 525, E 895, 516 κ. ἀ., «ὀδύν» λ 167, 620, «λυγρόν γῆρας» ω 250.—Πολλάκις ἢ τὴν κατάστασιν σημαίνουσα λ. τίθεται ὡς ὑποκειμένη, τὸ δὲ πρόσωπον ὡς ἀντικείμεν. κατ' αἰτ., ὅτε τὸ «ἔχω» ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ καταλαμβάνω, κατέχω, «πιάνω», οἷον «Δία δ' οὐκ ἔχεν ὕπνος» δὲν τὸν ἔπιανεν ὁ ὕπνος, B 2, «Ἀχαιοὺς ἔχε φύζα» I 2, «ἐδίδουσαν γυναῖκα ἔχει βέλος» τὴν πιάνει, τὴν κτυπᾷ ἀδικόπως τὸ βέλος Δ 269·

ρας, P 639. 5) κρατῶ τι τῶν ἑμαυτοῦ, «κακῶν ἅπο χειρας ἔχουσαι» νά κρατῶσι τὰς χεῖρας τῶν μακρὰν τῶν κακῶν, γ 316. (Οὕτως οἱ νεώτεροι, πλὴν τοῦ Φαίσιος, ὅστις γράφει ἄνευ ἀναστροφῆς κακῶν ἀπὸ, συνάπτων τὴν πρόθεσιν πρὸς τὸ «ἔχουσαι»).

ἐψιάομαι, ἐπ., ἀποθ., παίζω, διασκεδάζω, τέρπομαι, *'Οδ. ρ 530· μετὰ δοτ. «μολπῇ καὶ φόρμυγι» διασκεδάζω με τὴν μ. ἢ τέρπομαι εἰς τὴν μ., φ 429. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος. Ἀναφέρεται μὲν ἐκ τοῦ 4 ἀποσπασμ. τοῦ Σοφοκλ. οἰκιστικὸν τι ἐψία (ὀμιλία), ὅπερ οἱ Γραμματικοὶ ἀπιθάνως παράγουσιν ἐκ τοῦ ἔπος, ὁ δὲ Πάσσαυος ἐκ τοῦ ψία, ὃ ἐ. παίγνιον τι διὰ ψήφων καὶ ταῦτόν ἴσως· τῷ ἐψία, ἀλλὰ καὶ τοῦτο οὐχ ἦττον σκοτεινὸν κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν).

ἐψ, ἐψ, ἰδ. ἐάν.

ἐπθα, ἰδ. ἐπθ.

ἐπκει, ἰδ. ἐπικα.

ἐπαιοι, ἰδ. ἐπαπ.

ἐάμεν, μόνον T 402 † «ἐπεὶ γ' ἐώμεν πολέμοιο», ὅπερ κατὰ τοὺς πλείοντες γραμματικούς σημαίνει ἀδὴν ἔχωμεν, πληρωθῶμεν, κορεσθῶμεν, ἀνέχουσι δὲ τὴν λ. ὡς ὑποτ. τοῦ β'. παθ. ἀορ. εἰς τι θέμα ἐα=πληρῶ, κορέννυμι. Τῶν δὲ νεωτέρων οἱ μὲν τονίζοντες ἐώμεν θεωροῦσιν αὐτὴν ἄ. πληθ. τῆς ὑποτ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β'. τοῦ ἴμμι ἀντὶ τοῦ ὤμεν, με σημ. ἀματῆ-
δατον: ἀφ' οὗ παύσμεν τοῦ πολέμου· οἱ δὲ γρά-
σσιντες αὐ ἐώμεν (κατὰ τὴν ΜΒ. ἐν λ. ἀακκ) θεωροῦσιν αὐτὴν ὡς ὑποτ. τοῦ ἐνεργ. τοῦ ἐα=κορέννυμι, καὶ κορέννυμαι, ἥτις κυρίως ἔπρεπε νά ᾔνιεν ἀνωμεν. διὰ δὲ τὸ μέτρον ἔπρεπε ἐώμεν καὶ μεταβάλλει καὶ ἀιθεσιν: ἀφ' οὗ κορεσθῶμεν. Ὁ Φαίσιος φυλάττει τὴν συνήθη γραφὴν καὶ ἀντάγει ὁμοῦς τὴν λ. εἰς τὸ λθ· ὁ δὲ Σπίτζερος ἐμμένει εἰς τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν καὶ ἐρμηνείαν, ἰδ. Excurs. XXXI.

ἐάν, ἰδ. εἰμί.

ἐρνοκοί, ἰδ. οἰνοκοία.

ἐάργει, ἰδ. ἐραα.

ἐως, ἐπ. καὶ εἰς, Γ 294, ρ 390 κ. πλχ. Α'.) ὕδασι. χρονικός, σημαίνων, 1) τὸ σύγχρονον ἢ κατὰ παράτασιν, ἐν ὅσῳ, ἐν ᾧ, «ὅσον καιρόν», μεθ' ὀριστικῆς καὶ μάλιστα χρόνον ἐνεστ. καὶ παρτατ. ὅταν τὸ ἐν τῇ χρονικῇ προτάσει περιλαμβανόμενον ᾔνιεν τι θετικόν, «ἕως ὃ ταῦθ' ὤρμαινε» Α 193, «ἕως θεοῦσι» Ρ 727. Ἐν τῇ ἀποδοῦσι τίθεται συνήθως τὸ τέως, ἀλλὰ καὶ τὸ τόφρα, μ 327 κ. ἄ. καὶ τόφρα δέ, Κ 514, Α 401, Ο 539 ἢ καὶ μόνον δέ, Α 493, δ 420, «ἦσθι δ' ἕως ὃ τ' αἰοῖδός ἄειδε» ἔτρωγε δὲ ἐν ὅσῳ ὃ αἰοῖδός ἔφαλλε, ρ 358 (||. ἐνθα ὃ τέ ἀνήκει εἰς

τὸ ἕως· ὥστε τὸ ἕως ὃ τ' = ἕως τε ὃ, πρβλ. τὸ ἐν τε κ. ἄ. Ὁ δὲ Ἀμείν νομίζει ὅτι τὸ ὅτε πλεονάζει καὶ ἐνταῦθα ὡς ἐν τῷ συνδυασμῷ: ὡς ὅτε. Ὁ δὲ Δύντζερος ἀνυποστάτους θεωρεῖν τὰς δύο ταύτας ἐρμηνείας, νομίζει ὅτι μετρικὴ ἀνωμαλία ἠνάγκασε τοὺς παλαιούς ἐκδότες, ἀπατηθέντας ἐκ τοῦ λ 368, νά προσθέσωσι τὸ ὅτε, καὶ διὰ τοῦτο διορθῶναι αὐτὸς τὸν στίχον οὕτως: ἦσθι δ' εἰς αἰοῖδός κτλ.). 2) τὸ χρονικὸν τέρμα, ἕως οὗ, ἕως ὅτου, «ὡς ὅπου». ἄ.) μεθ' ὀριστ. χρόνου ἀορίστου, «ἕως φίλον ὤλεσε θυμόν» ἕως οὗ ἔλασε τὴν ζωὴν του, Α 342, ε 423· β') μεθ' ὑποτ. καὶ τοῦ Κέν, ὅταν τὸ χρονικὸν τέρμα παριστάται ὡς ἐν τῷ μέλλοντι σκοπούμενον, [ἕως ἂν], «ὡς νά», «ἕως κε τέλος πολέμοιο κίχισω» Γ 294, Ω 183· γ.) μετ' εὐκτικῆς ἀπλῆς ἐπὶ τῆς αὐτῆς περιστάσεως, πλὴν ὅτι ὁ χρόνος ἐξ οὗ ἐξαρτάται, ὁ χρόνος τῆς ἀποδόσεως, εἴνε παρηχημένος, «ἕως ὅγε Φαίηκεσι... μιγείη» ε 386, «ἕως θερμαίνοντο» ι 376. Ἡ εὐκτικὴ αὕτη ἔχει τὸ Κέν, ὅταν ἡ ἐπιτυχία τοῦ τέρματος παριστάται ὡς ἐκ περιστάσεων ἐξαρτωμένη, «ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη» ε 78. 3) Ἐν τῇ Ὁδ. πολλάκις κείται εἰς ἔκφρασιν τοῦ σκοποῦ, ἵνα, «διὰ νά» (ὡς καὶ τὸ ὄφρα μετ' εὐκτ.) δ 800, ζ 80, τ 367. Β.) ἐπιρρήμα χρόνου, ἀντὶ τοῦ τέως, ἐπὶ τινα χρόνον, χρόνον τινά, «ὡς ἔναν καιρόν», συνήθως συνάπτεται μετὰ τοῦ Μέν, Μ 441, Ν 143, Ο 277, Ρ 727, 730, δ 448, γ 426. Τότε δηλ. κείται τὸ ἕως κατὰ παράλειψιν τῆς προτάσεως του, ἥτις εὐκόλως ἀναπληροῦται ἐκ τῆς ἀποδόσεως (τὸ ἕως ἔχει τὸν φυσικὸν αὐτοῦ χρόνον μόνον ε 78· πανταχοῦ δὲ ἄλλοι ἐνεῖν ἡμετέρας συνήθησιν μονοσύλλαβον, ὡς Ρ 727, δ 448 κ. ἄ., ἢ ἀποτελεῖ τροχαίον, προφερόμενον εἰς, Α 493, Κ 507 κ. ἄ. ὅπως καὶ ὄντως γράφουσιν αὐτὸ ὁ Θήρσιος, Γ. Ἑρμαννος, Δινδόρφιος, Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀμείν. Ἄλλοι δὲ τινες θέλουσιν ἀντὶ τοῦ ἕως πανταχοῦ νά γράψωσιν εἰς: ὁ δὲ Βέργκιος ἦος ἀντὶ τοῦ εἰς. ||. Εἶνε λίαν ἀξιοσημείωτον ὅτι ἐν τῇ καθομιλουμένῃ τὸ διασωθῆν τοῦτο μόριον προφέρεται: ὡς, ὅσον: «ὡς ἔς τὸν οὐρανόν, ὡς ἔς τὰ δέκα» = ἕως εἰς τ. οὐ., ἕως εἰς τὰ δ., ὅπερ ἴσως μαρτυρεῖ τὴν συνήθησιν).

ἐαςι, ἰδ. εἰμί.

ἐᾶσι, ἰδ. ἐάν.

ἐωσφόρος, ον (ἕως, φέρω), ὃ φέρων τὴν αὐγὴν, ὡς κύρ. ὄν. Ἐωσφόρος, ὁ λεγόμενος σήμερον «Ἀύγερινός», τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, Ψ 226 †, κατὰ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 384, υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἥοης. (Τὸ ἐωσ. κατὰ συνήθησιν μονοσύλλαβον).

δυσάτως· ἄγῃ, ἀδηνάμην, ἀμηνάμην, θάμνο· ἔχει τινά· Ὁμ. πλχ., «γέλωτος ἔχει με» με πίνων τὰ γέλωτα, θ 344, «πίνωτος τινά· ἔχει τινά» σ 324· ἀσάτως· κλέος· ἔχει τινά· ἡ δαΐα κοσμεῖται, P 143, α 95. Καὶ ὄχι μόνον πρόσωπον, ἀλλὰ καὶ πρᾶγμα δύναται νά ᾔηε τὸ ἀντικείμενον, «αἰθρῇ ἔχει κορυφὴν» κατέχει, μ 76, μετὰ δὴ αἰτίας· κατὰ τὸ σχήμα· καθ' ὅλον καὶ μέρος, «οἶνος ἔχει τινά φρένας» δ ε. «τὸ κρασί ζαλίξει τινός τὸν νοῦν, τὸν κυπῆ εἰς τὸ κεφάλι, τὸ κρασί τὸν πίναν», σ 331, πρὸλ. Ὑ. Ἀφρ. 208· ὅθεν παθ. «ἔχομαι ἀσθματι» κατέχομαι ὑπὸ ἀσθμ., «με πίναν τὸ ἀσθμα», O 10· ἀσάτως· «κακότητι, ἀλγος, ἀχέισσι, οἰωνῷ κ.τ.τ. ἔχουσι» Ὁμ. πλχ. δ.) εἶμαι ἢ ἔρχομαι εἰς· ποῖαν τινα θέσιν ἢ διεύθυνσιν πρὸς· τι ἀντικείμενον, «ἐπ' ἀριστερὰ ἔχω» ἔχω ἢ ἀφίκαμαι πρὸς· τὰ ἀριστερὰ, γ 171, πρὸλ. ε 277· ε.) ἔχω μετὰ πρὸς· οὐσιαστικοῦ χρησιμεύει εἰς περιφράσιν ῥήματος συγγενοῦς τοῦ οὐσιαστικοῦ, (ἢ ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλῳμ. λέγεται, «ἔχω ἐλπίδα, ἡσυχίαν, ὄρεσιν, πόνην» κ. ἄ. πολλά ἀντὶ τοῦ «ἐλπίζω, ἡσυχάζω, ὀρέγομαι κτλ.») «μάχην ἔχω» ε 57, «ὄρεον ἔχει περὶ τινός· α 516, «ὄρεον ἔχω» ὄρεον, εἶμαι ὄρεον, α 368, ρ 169, «τιμὴν ἔχω» λ 495, «πόθην ἔχω τινός· ἔχω πόθον τινός, Z 362 κ. ἄ. πλχ. ζ.) ἔχω τι ὡς ἐνέργειαν ἢ παρεπόμενον (ἀποτέλεσμα), ὅθεν [παρ-ἔχω], προξενῶ, παράγω, ἀποτελεῶ, «καταχρὴν ἔχει» (ἡ κατὰ γῆ· πεσοῦσα περικεφαλαία) Π 103, «φόρμιγγες βοὴν εἶχον» Σ 495. «Εἰ-λαίβωμαι· πικρὰ ὥσθινος ἔχουσαι» Α 272· ζ.) ἔχω τὴν δύναμιν ἢ τὰ μέσα πρὸς τι, ἔπομ. δύναμαι, ἔχω τὴν δύναμιν, μετ' ἀπρρ. «ἀμυνέσθαι» Π 410, πρὸλ. Ω 242, «βοσκειν γαστέρα» σ 364 κ. ἄ. ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἀπρρ. P 354, «οἷα κ' ἔχωμεν» ὅπως δυνήσθωμεν, σ 281 (ἢ ἢ μάλλον· ὅτι ἔχωμεν, ὅτι εὐρεθῇ· ἢ.) ἔχω ἐν τῷ νῷ, «κατέχω», γνωρίζω, «ἔπουν θησὶν τὸ μένος τε» γνωρίζω νά θαυμάζω ἵππους καὶ νά κρατῶ τὴν ὁρμὴν των (κατὰ τὸ σχῆμα τὸ λεγόμενον ζευγμα) P 476.—Ἡ μετοχὴ «ἔχων» τίθεται πολλάκις μετ' ἄλλου τινός ῥήματος, ὡς μὲν οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, «φράσει· ἐνεκα», τὸ δὲ ἀληθές, πρὸς ἐναργεστέραν ἐκφράσιν τοῦ πράγματος, οἷον «τὸν εἶαγε χειρὸς ἔχων» τὸν εἶλαγε κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρός, (ἢ ἢ καθομιλουμένη ἀναλύνει τὴν μετοχὴν· «τὸν ἔπρε ἢ τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τοῦ χεῖρ καὶ τὸν ἐβγαλεν ἔσω») Α 488, πρὸλ. Ω 280, πρὸλ. καὶ τῆς μετοχ. τοῦ αἶω (ἴδ. τὴν λ.) τὴν αὐτὴν χρῆσιν. Ἄλλοτε ὁμοῦ ἐπισυνάπτεται περαιτέρον τινα κατηγορηματικὸν προσδιορισμὸν τοῦ ὑποκειμένου (ὡς καὶ αἱ μετοχ. ἄγων, φέρων), οἷον «διέκ· μεγάρου βεδήκει· ἔγχος ἔχων» ἐξῆλθε κρατῶν (ἢ με) τὸ ἔγχος, ρ 52 κ. ἄ. πολ.

Β.) Ἀντιπρὸς. ἀντέχω, «βαστάω». 1) ἐπι-μένω, ἀντέχω, ἐγκαρτερῶ συνάτω· μετὰ τι-

νος· περαιτέρου προσδιορισμοῦ πρὸς· πλεον· ἀντιπρὸς, «ἔχον ὥστε τάλαντα γυνή (ἐξυπ. ο) κτλ.» ἀντιπρὸς (εἰς τοιαύτην πρὸς ἀλλήλου· ῥο-ροπίαν), ὅπως (πρωχῇ) γυνή κρατεῖ εἰς ἀφ' ἑαυτῆς ἰσορροπίαν τὰ τάλαντα, M 433, «ἔω ὡς λίθος» τ 494, «ἔχον ὡς οὐσίαν πρῶτον ἀπῆλθετο ἴλιος» ἐπόμενον (ἐνν. μισοῦντες) ὅπως τὸ πρῶτον ἦτο εἰς αὐτοῦς μισήτῃ ἢ ἴλιος, Ω 27, «ἔχον ἦ... ἐπῆλ-το» ἔσκειν ὅπου ἐπῆλθε, N 679, «οὐδ' οἱ ἔγ-χοι· ἔχ' ἀτρεμία» καὶ δὲν ἔμενεν ἴσχυον τὸ δόρυ του, N 557 (τοῦναντίον· ἐλλείκτο). 2) ὑπερέ-χω, ἐξέχω, «ἔγχος ἔχει δὲ ὦλον» τὸ δόρυ ἐὰ τῶν ὦλων (διελθόν) ἐξέσχε, τοῦτόστιν ἐδῶκεν πέρα, N 520, ε 452, «ὕψος ἔχει» ἐξέγειν εἰς ὕψος, τ 38, «ὀδόντες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα» ἐξε-χον, K 261 (ἢ ὀρθότερον ὁ Φαίτας· περιελάμ-βανον τὴν κοινὴν οἱ ὀδόντες ἐκατέρωθεν). 3) διακείμεναι «εὐ ἔχει» καλῶς ἔχει, ω 245, «σα-νίδες ἔχον εὐ ἀραρυταί» διακείμεναι, δ ε. ἦσαν κα-λῶς συνηρμοσμέναι, χ 128, (ἢ ἢ μόνῃ ἀρθῇ ἐρ-μηνεία τοῦ χωρίου εἶνε· σανίδες καλῶς συνηρ-μοσμέναι ἐκράτουν κεκλεισμένην τὴν διεύθυνσιν).

Π.) Μέσ. 1) «κρατιοῦμαι, βασταοῦμαι», ἀντέχω, [ὑπομένω τινά], M 426, «κρατεῖω» Π 501, P 559, «στῇ δ' ἄντα σχομένη» ἐκρα-τήθη καὶ ἐστάθη ἀντικρὺ, ζ 141, «ῥ' ἀγέει σχο-μένη» ἐπιμένισα εἰς τὴν λύπην της, λ 279. 2) [ἐνέχομαι], πίνωμαι ἀπὸ, προσηλοῦ-μαι, «σκαλῶν» εἰς τι, μετὰ δοτ. «τῷ ἐρι-νεῷ» ω 433, (ἢ ἢ ἀλλ' ἐνταῦθα δύναται ἢ δοτική νά ᾔηε συντακτικὴ καὶ τῆς μετοχῆς «προσφύς», τοῦ δὲ «ἐχόμεν» τὸ συμπλήρωμα νά ἐξυπακούη-ται μετὰ γεν.), «ἔγχος σχέτο ἐν τῇ ῥινῇ» Η 248, «πρὸς ἀλλήλοισιν ἔχονται» συνέχονται πρὸς ἀλ-λήλους, κρέμονται ἀπ' ἀλλήλων, ε 329, «ἀνά δ' ἀλλήλοισι» ω 8· μετὰ γεν. «πέτρης» πίνωμαι ἀπὸ τὴν πέτραν, ε 429, «ἔσχετο φωνή» ἐπιά-σθη, P 696, δ 705, «ἔσχετο νῆος» ἐσταμάτησε, μ 204· ὡσαύτως καὶ «σχέτο ὕδωρ» Φ 345· β.) Μεταφ. ἐξαρτῶμαι ἀπὸ τινός, «σέο εἴε-ται» ἀπὸ σοῦ θά ἐξαρτάται, «ἀπὸ σέο θά κρέ-ματαί», I 402· μετ' ἀπρρ. Ὑμ. 30, 6 καὶ «ἐκ-τινος» ζ 197, λ 346. 3) κρατῶ ἑμαυτὸν, δ. ε. παύω, «σταματῶ», ἀπολεῖ. 6 70 κ. ἄ. «οὐδ' ἔτι φασὶν σγήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαί-νησι πεσέσθαι» δὲν θά κρατηθῶσι, δὲν θά ὀκνή-σωσιν, ἀλλὰ θά πέσωσιν εἰς τὰς ναῦς, I 235, M 407· μετὰ γεν. [παύομαι, ἀπέχομαι τινός], ἀπέχω, «αὐτῆς» B 98, «μάχης» Γ 84, «Ἀ-ρηος» N 630, «δησιότητος» ε 129, «βίης» δ 422. 4) ἔχω, φέρω, κρατῶ τι μεθ' οἰαζέ-ποτε ἀναφορὰς πρὸς τὸ ὑποκείμενον, μετ' αἰ. «ἀσπίδα πρόσθε» ἐμπροσθέν μου, M 294, «σά-κο· ἀπὸ ἐο· μακρὰν ἑαυτοῦ, Γ 262 «σχομένην κρήδεμνα ἄντα παρειῶν» κρατήσασα τὰ κρήδ. πρὸ τῶν παρειῶν της, α 334, ρ 65, «Ἐκτορος μένος· καὶ χεῖρας σγήσεσθαι» θά κρατήσῃσι μα-κρὰν ἑαυτῶν τοῦ ἑαυτῶν τῶν ὀρμῶν καὶ τὰς χεῖ-ρας

Ζ

Ζ

Ζεύγη

Ζ, τὸ ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφάβητου· ὅθεν δι' αὐτοῦ σημειοῦται ἡ ἕκτη ραφιδία. (Ἐνίοτε ἡ θέσις μακρότης ἡ πρὸ τοῦ ζ ὡς διπλοῦ ἀποτελουμένη ὀλιγωρεῖται πρὸ τινων κυρίων ὀνομάτων ἀπὸ Ζ ἀρχομένων, οἷον πρὸ τῆς λ. Ζάκυνθος καὶ Ζέλεϊα, ἴδ. τὰς λ.).

ΖΑ [-], μόριον ἀχώριστον, ἐπιτακτικόν, μόνον διαλεκτικῶς διάφορον τοῦ δα-, πολὺ οὕτως ἐν ταῖς λ. ζάθεος, ζάκοτος κ. ἄ. (Παράγεται ἐκ τῆς διὰ, ἢ ὡς τοῦτο καταφαίνεται καὶ ἐκ τῆς Αἰολικῆς διαλέκτου, ἐνθα ὑπάρχουσι πολλὰ παραδείγματα ἀποδεικνύοντα τὴν μετάβασιν τῆς διὰ εἰς τὸ ζα, καὶ ἐκ τῆς καθομιλουμένης, ἐν ἣ π. γ. λέγεται „ζάκος“ ἀντὶ τοῦ διάκος, „ζάβρολος“ καὶ „ζαβρολῆς“ ἀντὶ τοῦ διάβρολος; διαβρολῆς. Ἡ μετάβασις ἔγινε τῇ μεσολαβήσει τοῦ j (ῥj), ἐξ ἧς καὶ ἡ πρόθεσις Διὰ ἐν τῇ καθομιλ. γὰρ προφέρεται).

ΖΑΗΣ [-], ἔς, ἐπ. γεν. ἑός (ζα-, ἄημι) ἐτερόκλ. αἰτ. ζαῖν ἀντὶ τοῦ ζαῖν (κατὰ τὸ Σωκράτην ἀντὶ τοῦ Σωκράτη· ὁ δὲ Ἄρεως νομίζει ὅτι εἶνε κακὴ ἀνάγνωσις ἀντὶ τοῦ ζαῖ. ἢ. Ἄλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ θεωρηθῇ ὡς εὐφωνικόν τὸ ν; ἀντὶ ὁμολογῶντι εἶνε ἐναντίον πάσης ἀναλογίας) μ 313, σφοδρὸς, δυνατός, ἄνεμος· M 157, ε 368.

ΖΑΘΕΟΣ [-], ἔη, ὄν, ποι. (ζα-, θεός), πολὺ θεός, πανίερος, πανάγιος, ἐπιθ. χωρῶν καὶ τόπων, ὑπὸ θεῶν κατοικοῦμένων ἢ ἰδιαζόντων; ὑπ' αὐτῶν προστατευομένων, «Κίλλα, Νίσα, Κρίσα, Φηραί, Κῶθηρα» *Il. A 38, B 508, 520, I 451, O 432.

ΖΑΚΟΤΟΣ [-], ὄν (ζα-, κότος), λίαν ὠργισμένος, σφοδρὰ θυμωμένος, Γ 220 †.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ [-], ἡ, νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, πρὸς νότον τῆς Σάμης, ἀνήκουσα εἰς τὸ Κεφαλληνικὸν κρῖτος, τὸ εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα ὑποκειμενον (ἴδ. ὈΔΥΣΣΕΙΣ) καὶ σήμερον Ζάκυνθος (προφ. Ζάκυνθος), B 634, «ὕλησσα Ζάκ.» (ἴδ. ἀνωτ. Ζ) ε 24 κ. ἄ. «ὕληντι (ὡς θηλ. ἴδ. ΓΑΛΗΝΗΣ) Ζακύνθῳ» α 246, π 123. (ἢ. Τὸ ὄνομα κατὰ τοὺς νεώτερους ἐτυμολόγους εἶνε Ζάκανθα, κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τοῦ α εἰς υ, τούτεστιν Ἄκανθότοπος καὶ ἐτυμολογικῶς τοῦλάχιστον καθόλου δὲν δικαίῳ τὸ Ἰταλικὸν λόγιον Zante fior di Levante).

ΖΑΜΕΝΟΣ [-], ἔς, ποι. (ζα-, μένος), ισχυρός, δυνατός, μόνον ἐν τῷ ὑπερβ. «ζαμενέστατος», ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰ. Ἑρμ. 307.

ΖΑΤΡΕΦΗΣ, ἔς, ἐπ. (τρέφω), ἑός, εὐτραφής, πολυθρεμμένος, παχύς, «ταῦρος» H 223, «αἶγες» ε 106, «φῶκαι» δ 451.

ΖΑΦΛΕΓΗΣ, ἔς, ἐπ. (φλέγω), ἑός, κυρ. δυνατός φλέγων μόνον μεταφ. πολὺ φλογερός, θερμουργός, ζωηρός, ὡς σημειῖον μεγάλης ζωτικῆς δυνάμεως, ἀκματος, δραστήριος; ἐπὶ ἀνθρώπων, Φ 465 †, ἐπὶ ἵππων, Ἰμ. 7, 8.

ΖΑΧΡΗΣ (Ἰων. ἀντὶ τοῦ ζαχραῖς, ἐκ τοῦ ζα- καὶ ἰ χράω), ἔς, ἐπ. γεν. ἑός, σφοδρῶς, ἐπιπίπτων, ὀρμητικὸς, ἀκάθεκτος, ἐπὶ ἀνέμων *Il. E 525, ἐπὶ πολεμιστῶν, M 347, 360, N 684. Ἐν τῷ τελευταίῳ χωρίῳ ἀποδοτέον τὸ ἐπιθ. εἰς πάντας ἐν γένει τοὺς πολεμιστάς.

ζάα, συνηρ. ζᾶ, ἴδ. ζᾶα.

ΖΕΙΑ, ἡ, κυρίως, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, «γέννημα», σιτηρὸν ἐν γένει, πρὸλ. ζείαρος· κατὰ δὲ τὸν Δοῦδερλ. ἐκ τοῦ ζῆα συγγενοῦς τῷ ζῆα, ζᾶα· ἄρα: πᾶν ὅ,τι πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτίθειται. Ἰδίως δὲ ἔπειτα εἶδος τι γεννήματος, ὁμοιῶν τῷ σίτῳ, ἐν ταῖς μεσημβριναῖς χώραις μάλιστα καλλιεργούμενον, τὸ λεγόμενον σήμερον, ὡς μοι εἶπον, «ζεία», παρ' Ὁμ. χρήσιμον ὡς φορτὴ τῶν ἵππων, δ 44, 604, καὶ μόνον κατὰ πληθ. ἀριθμὸν. Κατὰ τὴν συνήθη γνώμην ἡ ζεία εἶνε ἡ ἄλλως λεγομένη ὄλυρα, Γαλλ. épeautre, Γερμ. Dinkel ἢ Spelt. Ἄλλ' ὁ Σπρέγγελ ἐν τῇ ἱστορ. τῆς Βοτανικῆς I. σ. 36 ἀποδεικνύει ὅτι εἶνε ὅλο διάφορα εἶδη ἡ ὄλυρα καὶ ἡ ζεία, καὶ ὅτι τὸ μὲν πρῶτον εἶνε τὸ ὑπὸ τῶν φυτολόγων triticum Spelta, ἡ δὲ ζεία τὸ triticum Zea, ὅπερ κόκκους μὲν ἔχει ὡς τοὺς τῆς κριθῆς, στάχυας δὲ μακροτέρους. ἢ. Σημειώτεον ἐν τούτοις ὅτι κατὰ τοῦ Γαληνοῦ τὴν μαρτυρίαν ἐν Ὁράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ ἡ ζεία ἐλέγετο βρίζα, «βρίζαν» δὲ καὶ σήμερον ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς λέγει τὸ secale, Γαλλ. seigle, Γερμ. Roggen.

ΖΕΙΑΡΟΣ, ὄν (ζεία, δωροῦμαι), γεννήματα δωροῦμενος, σιτοδότης, «ζεία, ἄρουρα» σιτοδόταιρα γῆ, B 548, γ 3 κ. ἄ. (ἢ. Τῶν δὲ ἀρχαίων γραμματικῶν τινες, οἷον ME, Ἡσύχιος καὶ Εὐστάθιος; ἐτυμολογοῦσιν ἤττον πιθανῶς: ἐκ τοῦ ζῆν καὶ δωροῦμαι, οἰοῦνται βιάδωρος, ἢ ζωοποιός).

ΖΕΛΕΙΑ, ἡ, πόλις τῆς Τρωάδος, εἰς τὴν ὑπῤ-ρειαν τῆς Ἰδῆς, ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἀνήκουσα εἰς τὴν Κύζικον, B 824, Δ 103. ἴδ. καὶ ἀνωτ. Ζ.

ζέεεν, ἴδ. ζέα.

ΖΕΪΓΑΝ, ἡ (ζεύγνυμι), τὸ μέρος τοῦ ζυγοῦ, εἰς δὲ ἐμβαίνει ὁ πρᾶχλος τῶν ζευγομένων ζώων, «ζεύλα», δὲ ζεύγλα. Ὁ ζυγὸς ἄρα εἶχεν, ὡς καὶ σήμερον παρ' ἡμῶν, δύο ζεύγλα: καὶ δύο «λέπιδνα» (ἴδ. τὴν λ.), δύο δηλ. πλατεῖς ἱμάν-

τας, δι' ὧν οἱ τράχηλοι τῶν ζώων ἐδέοντο πρὸς τὸν ζυγόν. *Π. Ρ 110, Τ 406.

ΖΕΥΓΝΥΜΙ [-ν-], καὶ **ΖΕΥΓΝΙΣ** (ἐξ οὗ παρατ. ζεύγνυσον [-ν-] ἀντὶ τοῦ ἐξεδύνουσιν) Τ 393, ἐπ. ἀπαρρ. ζευγνύμεναι, ζευγνύμεν ἀόρ. ἀ. ζεύξα, ἐπ. ζεύξα· μέσ. ἀόρ. ἐξουζάμην· παρακ. παθ. ἐξευγμαί· ἀ.) ζευγνύω, „ζεύγω“, ὡς „ἵππους, βόας“. Ὁμ. πλῆξ., πολλάκις καὶ μετὰ παρσιόθεν προσημοσμένου, ὡς „ὕπ' ὄχεσεν, ὕπ' ἄρμασιν, ὕπ' ἀμάξῃσιν, ὕπ' ἀπήνῃ“ Ψ 430, Ω 44, 782, γ 478, ζ 73, ὕπ' ἄρματα· ο 46· ὅθεν ἐν γένει δ'.) ἐνώνω, „ζευγνύω, φιλικῶς“, ὡς „σπινθὲς ἐξευγμέναι· θυροφύλλα φιλικῶς, δ. ἀκριδῶς προσημοσμένα, Σ 276.—Τὸ μέσ. σημ. ζεύγω διὰ τὸν ἑαυτοῦ μου, ἢ τοῦ ἵππου μου, γ 492, ο 145· ἐπὶ δὲ ζεύγω ἐνδιτρίβω ἐν τῷ ἔργῳ μετὰ τινος διαφέροντος, Ω 284. (Τὸ ἐν τῇ Π 145 τονίζουσι πάντες οἱ μετὰ τὸν Οὐόλιον, πλὴν τοῦ Σπιτζένρου, διὰ τὸ μέτρον «ζευγνύμεν» ὡς ἀπαρρ. τοῦ ἐνεστ., ὅστις ἀλλοχού ἔχει τὸ υ βραχύ. Τινὲς δὲ θέλουσιν αὐτῷ θά γραφῶσι: ζευγνύμεν κατὰ τὸ: ἔμμεν, ἔμμεναι. Ὁ δὲ Σπιτζένρος μετὰ τῶν ἀρχαίων γράφει: ζευγνύμεν, η. καὶ ἄλλοι τέλος: ζευγνύμεν', ἂν καὶ δεχόνται ὡς μακρόν τὸ υ διὰ τὴν ἄρσιν).

ΖΕΥΓΟΣ, τό, „ζευγάρι“, τούτεστι τὸ ζεύγος τῶν ἵππων ἢ βοῶν, τῶν εἰς τὸ ἄροτρον ἐξευγμένων, Σ 543 ἱ.

Ζεῦ, ὁ, κλητ. Ζεῦ, αἱ δὲ πλάγια πτώσεις σχηματίζονται τὸ μὲν ἐκ τοῦ ἀρχ. Δίς, γεν. Διός, δοτ. Δί, αἰτ. Δία· τὸ δὲ ἐκ τοῦ ὁμοίως ἀρχ. Ζήν, γεν. Ζηνός, δοτ. Ζηνί, αἰτ. Ζήνα (ἢ Ζην' Θ 206, Ξ 265, Ω 334· κατὰ δὲ τὸν Ἑρμαννον, Βέκκερον, Δινδάρφ. καὶ Φατσίν δι' ἀποκοπῆς Ζήν) Ζεῦς, λατ. Jupiter, υἱός τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, Ο 187, ὁ δυνατώτατος τῶν θεῶν, ὁ πατὴρ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν θεῶν. Εἶνε λοιπὸν ἀ.) ὁ κύριος τῶν θεῶν, ὅστις εἶνε πολλῶς αὐτοῦ ὑποδεέστεροι κατὰ τὴν δυνάμιν καὶ τὸ ἄξιωμα. Συγκαλεῖ τοὺς θεοὺς εἰς συνέλευσιν, ἵνα μετ' αὐτῶν συσχεθῇ περὶ τῶν πραγμάτων τῆς ἐπικρατείας του· ἀλλ' οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὰς βουλὰς αὐτοῦ, Θ 12 ἐξ., Τ 258· β.) ὡς θεός τοῦ οὐρανοῦ εἶνε ὁ αἷσις πάντων τῶν φυσικῶν φαινομένων, καὶ ὡς τοιοῦτος λέγεται «αἰθερί ναίων, ὑψίζυγος»· συναθροίζει καὶ πυκνώνει τὰς νεφέλας, ὅθεν «νεφεληγερέτης, κελαινεφής»· παράγει τὸν ὕετον (βροχὴν) καὶ τὴν αἰθρὰν (εὐδία, καλοκαιρίαν) καὶ διεγείρει τὰς καταιγίδας. Βροντῇ καὶ ἀστραπὴ εἶνε τὰ σημεῖα τῆς ὀργῆς του, δι' αὐτῶν ἐκπλήττει τοὺς ἀνθρώπους καὶ προσημαίνει τὰ μέλλοντα· ὅθεν «τερπικέραυνος, ἀστεροπητής, ἀργικέραυνος, ἐριγδοῦπος, ἐριβρεμέτης» κ. ἀ. γ.) διέπει τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων, ὅθ. λέγεται «ταμίας πολέμοιο»· ἀλλ' ὑπὸκειται καὶ αὐτός εἰς τοὺς νόμους τῆς τύχης, Κ 71, ζ 188 ἐξ. δ.) εἶνε ὁ ἰδρυτής τῆς βασιλείας καὶ ὁ προστατὴς τῶν ἀρχόντων καὶ βασιλέων,

συγκαλεῖ καὶ διαλύει τὰς συνελεύσεις τῶν ἀνθρώπων, β 69, ἐπιτιρεῖ τὸν ὄρκον, Δ 460 ἐξ., προφυλάττει τὴν οἰκίαν καὶ τὴν ἐστίαν, ὅθεν «ἐρκεῖος· γ 335, προστατεύει τοὺς ξένους καὶ ἐκτελεῖ, ι 270, ζ 207, ὅθεν «ξείνιος», ὅπ. ιβ., καὶ «ἐκτελεῖς» ν 243.—Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ αὐτοῦ εἶνε ἡ Ἥρα, ἥτις πολλάκις τοσοῦτον ἀντιτάσσεται εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ, ὥστε δι' αἰκισμῶν αὐτὴν ἀπειλεῖ καὶ ἐκτελεῖ μάλιστα τὴν ἀπειλήν του, Ο 47 ἐξ., Τ 95 ἐξ. Οὐχὶ σπανίως κινεῖ τὴν ἀγανάκτησιν αὐτῆς παραβαίνων τὴν συζυγικὴν πίστιν, Ξ 345 ἐξ. Τὸ ἀνάστημα τοῦ Διὸς εἶνε ὑψηλὸν καὶ ἐμπνέει σέβας, ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτοῦ περικυματίζεται ὑπὸ τῆς μελαίνης ἀμβροσίας κόμης (χαίτης)· δεκὰ δὲ δι' αὐτῆς ἐπινεύσῃ, τρέμει ὁ Ὀλύμπτος, Α 530. Τὰ σύμβολα τῆς δυνάμεως αὐτοῦ εἶνε ὁ κεραυνὸς καὶ ἡ αἰγίς, ὅθεν «αἰγιοχός». Ὀνομάζεται δὲ πρὸς τοῦτοις καὶ Πελασγικός (ἰδ. τὴν λ.) ἢ Δωδωνάτος (ἰδ. Δωδώνη) ὡς φυλετικὸς θεός τῶν Πελασγῶν. (η. Ἡ ρίζα τῆς λ. εἶνε αἰρ, ἐξ ἧς παράγονται ἐνθεν μὲν αἱ εὐθεταὶ Ζεῦς καὶ Ζεῦ, ἐνθεν δὲ αἱ πλάγια πτώσεις Διὸς ἢ κατ' ἐπέκτασιν τῆς ρίζης, ὡς βλέπομεν καὶ ἐν τῇ Σανσκριτῇ: div ἀφ' ἐνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου djan, djan, ὅ. ἐ. ἐν τῇ Ἑλλήν. djeu, Ζεῦ καὶ ὄνομα Ζεῦ-ς. Ἀλλ' ἐκτός τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχει ἐν τῇ Σανσκριτῇ καὶ τρίτη ρίζα dja, ἢ εἰ αἰτ. dja-m οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἡ Ὀμηρ. αἰτ. Ζήν, ταύτης δὲ ἀνάλογον ὀνομαστικὴν Ζῆς ἀναφέρει ὁ Ἡρωδιανός ἐκ τοῦ Φερεκίδου, καὶ ἐντεῖθεν αἱ ἄλλαι πλάγια: Ζηνός κλ. Τὸ Λατίν. ὄνομα τὸ ἐν τῇ ὀνομαστ. Ju-piter (Οὐδωρικῶς: Ju-paler) εἶνε σύνθετον, οἰονεῖ: Ζεῦς-πατήρ· αἱ δὲ λοιπαὶ πτώσεις Jovis κλ. (ἀρχ. λατ. Divonis) γίνονται ἐκ τῆς ρίζης djan=Σανσκριτ. djan).

ΖΕΦΥΡΙΝ [-ν-], ἡ, ἔξυπ. πνοή, κυρ. θηλ. τοῦ ἐπὶ Ζεφύριος, ἡ ἐφεύριος πνοή, αὔρα, ὁ Ζεφύρος, τ 419 ἱ. (Ἡ πρώτη συλλαβὴ διὰ τῆς ἄρσεως ἐκτείνεται).

ΖΕΦΥΡΟΣ, ὁ. 1) ὁ Ζεφύρος, ὁ δυτικὸς ἄνεμος, εἰς τὴν τεσσάρων κυρίων ἀνέμων, οὗς μνημονεύει ὁ Ὀμηρος. Ἐρχεται ἐκ τοῦ δυτικοῦ ὠκεανοῦ, δ 567 (ὁ ἐναντίος εἶνε ὁ Εὖρος, ε 332, τ 206). Ἀλλὰ πνέει καὶ μετὰ τοῦ βορρᾶ ἐκ τῆς Θράκης Ι 5, καὶ ὁμοῦ μετὰ τοῦ Νότου εἰς τὴν Τρωικὴν πεδιάδα, Φ 334. Ἡ φαινομένη αἴτη ἀντίφασις ἐξηγεῖται πιθανώτατα ἐκ τούτου, ὅτι ὁ Ὀμηρος εἰς τοὺς κυρίους τέσσαρας ἀνέμους συγκαταλέγει ἢ διὰ τῶν αὐτῶν ὀνομάτων ὀνομάζει ἢ τοὺς ἐς τὴν μετὰ αὐτῶν. Εἶνε πολλάκις θυγρὸς καὶ σφοδρὸς, ε 295, μ 289, 408, πρδλ. Α 305· θεωρεῖται ὡς ὁ ταχύτερος τῶν ἀνέμων, Τ 446· φέρει χιῶνα, τ 206, καὶ δετόν (βροχὴν), ε 458. Ἀλλ' ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Φαιάκων εἶνε ἡ πνοὴ αὐτοῦ πραεὴ καὶ θερμὴ, η 449, καὶ ἐν τῇ Ἠλυσίᾳ πεδίῳ δροσίζει τοὺς ἐν αὐτᾷ διατρωμένους, δ 567. 2) προσωποποιεῖται ἐν τῇ Ψ 200, ἐνθα δειπνοῦσι παρ' αὐτῷ οἱ ἄνεμοι. Ἐξ αὐτοῦ καὶ

τῆς Ἀρπυίας Ποδάργης γυνῶνται οἱ ἔπιοι τοῦ Ἀχλλεύου, Π 150· κατὰ δὲ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 379 εἶνε οἳς τοῦ Ἀστυνοῦ καὶ τῆς Ποδάργης (Παράγ. πῖθ. ἐκ τοῦ κόφου=δύοις παρ' Ὀμ.).

ζῆα, παρὰ γ' ἐν. ἐπικ. ζῆς ἀντὶ τοῦ ζῆσι· ἀόρ. ἄ. ζῆσα, καὶ ἐπ. σα, βράζω, „ζένω, ζεματώ“, ἐπὶ ὕδατος, Σ 349, Φ 365, κ 360, „λέβης ζεῖ“ Φ 362.

Ζῆσας, ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος (ὅπ. ἰδ.). ἀνὴρ τῆς Ἀηδόνης (ὅπ. ἰδ.), λ 262, τ 523.

ΖΗΛΩΜΩΝ, ὁκ, ἐπ. (ζηλέω), ἄκος, ζηλότυπος, φθονερός, „ζηλειάρης“, ε 418 τ.

ΖΗΛΟΣΥΝΗ [...], ἡ, ποι. ἀντὶ τοῦ ζῆλος, ζηλοτυπία, φθόνος, „ζήλεια“, μόναν Ἰ. Ἀπ. 400.

ΖΗΛΩΝ, ἀορ. εὐκτ. γ' ἐκ. ζηλώσαι, ζηλοτυπῶ, φθονῶ, „ζηλεύω“, ἀπολελ. Ἰ. Δήμ. 468, 223.

Ζῆν, γεν. Ζηνός, ἰδ. Ζεῖς.

ΖΗΤΕΙΑ, ποι. ἀντὶ τοῦ ζητέω, „ζητῶ, γυρεύω“, μετ' αἰτ. Ἰ. Ἀπ. 215, Ἑρμ. 392. (|| Ἐν τῇ καθομῇ. ὁ τύπος οὗτος, „ζητεύω“ ἔχει τὴν σμ. τοῦ ἐπαιτῶ).

ΖΗΤΕΑ, 1) „ζητῶ, γυρεύω“, μετ' αἰτ. Ξ 258 τ. «βόας» Ἰ. Ἑρμ. 22. 2) ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ περὶ τίνος, μετ' αἰτ. «γένος» Βατρ. 25.

ζόφος, ὁ, σκότος, „σκοτάδι“, ἰδῶς; 1) ἡτὸ σκοτάδι· τοῦ Ἄδου, «ἐρεβόςδε ὑπὸ ζόφον» υ 356· 2) αὐτὰ τὰ καταχθόνια, ὁ Ἄδης, Ο 191, Φ 56, Ψ 54, λ 57, Ἰ. Δήμ. 482 κ. 2) τὸ σκότος τὸ μετὰ τὴν δύναι καὶ τὸ μέρος τοῦ ὀρίζοντος τὸ κατὰ τὴν δόσιν τοῦ ἡλίου, ἡ δύσις, αἱ δυσμαί, «βασίλεμα», «φῶς οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον» τ φῶς φεύγει ὑποκάτω εἰς τὸ σκότος (πρὸλ. τὸ Δετ. sub Tartara mittere) γ 335, (τοῖναντιον· ἡώς) κ 190 εἰ. «πρὸς ζόφον» τὸ ἀντὶθ. τοῦ «πρὸς ἡῶν τ' ἡελίων τε» ι 26, ν 244, Μ 240. (Ὁ Στράβων καὶ ὁ ΓΜ. Ουόσστος ἐρμηνεύουσι τὴν λ μεσονύκτιον, ὅχι ὀρθῶς.—Ἰσως εἶνε συγγ. τῷ δνόφος, γνόφος, κνέφας· οὐχὶ δὲ καὶ τῷ νέφος κ. τ. τ.)

ΖΗΤΟΔΕΣΜΟΣ, τὸ (ζυγός, δεσμός), ὁ δεσμός τοῦ ζυγοῦ, ὁ σκύτινος ἵμας, τὸ „ζυγαλοῦρι“, δι' οὗ ὁ ζυγός προσεδένετο εἰς τὸν ῥυμόν, Ω 270 τ. (Ὁ Γράσσοφ θέλει τὴν λ. ἀρα. ὁ ζυγάδεσμος, καὶ γράφει ἐπομένως μετὰ τῶν ἀρχ. ἐκδύσεων καὶ τινῶν χειρογράφων «ἐννεάπηχυν»).

ΖΗΓΩΝ, τὸ, καὶ ΖΗΓΩΣ, ὁ, Ἰ. Δήμ. 217 (Ζεῖγωνα), ἐπικ. γεν. ἐνικ. ζυγῶν Ω 576. 1) ὁ ζυγός, πιδανῶς· ξύλον ἐδθῷ, διὰ τινος κατὰ τὸ μέσον καὶ εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν αὐτοῦ εὐρισκαμένον κρίκου συνδεόμενον ἐγκαταίως πρὸς τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ τὴν λεγομένην πέξαν, καὶ ἔχον εἰς τὰ δύο τοῦ ἄκρα τὰς ζεύγλας (ἰδ. τ. λ.), εἰς αἷ εἰσέρχοντο οἱ τράχηλοι τῶν ὑποζυγίων. Κατὰ τὸ μέτρον αὐτοῦ, ὅπου συνεδέετο πρὸς τὸν

ῥυμόν, ἀλλ' εἰς τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν εἶχαν ἐξόγκωμά τι καλούμενον «ὀμφαλόν, ὀμφαλόν», Ω 269 εἰ., Ε 730, γ 486. Ἰνα δὲ αἱ ἡνία τῶν ὑποζυγίων, αἵτινες ὑπεράνω τοῦ ζυγοῦ διέρχοντο, μὴ καταπίπτωσι μηδὲ περιπλακῶσιν, εἶχε τοὺς λεγομένους «οἴκας» (ἰδ. τὴν λ.) Ω 269. Πρὸλ. ἡ τὰς λ. ΛΕΠΑΛΑΝΟΝ, ΕΣΤΑΡ, ΚΡΙΚΟΣ. Εἰδικώτερον μνημονεύεται «ζυγὸν ἔπαιον ἢ ἔπαιον» Ε 799, 851, «ὕπὸ ζυγὸν ἄγω» ζεύγω, 734, Ψ 300, γ 383. Τροπ. ἡ δουλική ἀνάγκη, ὁ ζυγός τῆς δουλείας, «ἐπὶ ζυγὸς αὐχένι καίται» Ἰ. Δήμ. 217. 2) ὁ ἄλλως λεγόμενος πῆχυς, τὸ ἐγκάρσιον ἐκεῖνο ξύλον, ὅπου ἐνώναι τοὺς δύο βραχίονας τῆς φόρμιγγος, καὶ ἐν αὐτῇ εἶνε ἐμπηγμένοι οἱ κόλλοις (τὰ στρεψυτέρια τῶν χορδῶν) Ι 487, Ἰ. Ἑρμ. 50. 3) πληθ. «ζυγά» τὰ ἐγκάρσια ἐκεῖνα ξύλα, τὰ συνάπτοντα τοὺς τοίχους τῆς νῆος καὶ χρησιμεύοντα ὡς θρανία εἰς τοὺς ἐρέτας (κωπηλάτας) ι 99, ν 24. (|| Κατ' ἄλλους δὲ περισσὸς καὶ ναυπηγικώτερον ἢ καθ' Ὁμηρον λεπτολογουντας εἶνε «ζυγά» ὅχι τὰ εἰρημένα ἐγκάρσια ξύλα, ἀλλ' ἑτέρα τινα συνάπτοντα ταῦτα πρὸς τὰ πλευρά τοῦ σκάφους, καὶ χρησιμεύοντα ὡς θρανία τῶν κωπηλατῶν).

ΖΩΑΓΡΙΑ, τὰ (ζῶς, ἀγρεύς), κυρ. ἡ ἀμοιβή ἢ ὑπὸ τοῦ αἰχμαλώτου διδομένη εἰς τὸν νικητὴν, διότι ζωγράφας δὲν τὸν ἐφόρευεν, ἀλλ' ἐφείσθη τῆς ζωῆς αὐτοῦ· ὅθεν ἀμοιβή διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ζωῆς, «ζωάγρια τίνω» Θ 407, «ζωάγρια ὀφείλλω τινί», ὁ ἑ. ὀφείλω εἰς τινα τὴν ζωὴν μου, θ 462. (|| Ὁ πληθ. τοῦ οὐδ. εἶνε ὁ εὐχρηστος ἀριθμὸς ἐν τοῖς τοιοῦτοις, οἳ καὶ τὰ ἐξῆς· διδάκτρα, σῶστρα, λύτρα, χαριστήρια, εὐαγγέλια καὶ τῆς καθομῆς. «τὰ συχαρίκια, εὐρετῖκια, πογονίκια» κ. ἄ.).

ΖΩΓΡΕΑ, Α'.) (ζῶς, ἀγρεύς) λαμβάνω ζῶντα, „πιάνω ζῶντανόν“, αἰχμαλωτίζω, τουτέστι δὲν φονεύω, φείδομαι τῆς ζωῆς, μετ' αἰτ. Ζ 46, Κ 378, Λ 131. Β'.) (ζωή, ἀγείρω) ζωογονῶ, ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν, «πνοή Βορέας ζώγει... θομόν» Ε 698. (Ἄλλοι δὲ ἴσως· ὀρθότερον παράγουσι τὸ β. καὶ εἰς ταύτην τὴν σμ. ἐκ τοῦ ἀγρέα, καὶ θεωροῦσιν ὡς μόνον κατὰ μεταφορὰν ἐνταῦθα κείμενον τὸ ἀνωτέρω κυριολεκτούμενον· ἡ πνοή τοῦ Βορρᾶ διετήρησεν εἰς τὴν ζωὴν τὴν ψυχὴν του).

ΖΩΗ, ἡ (ζῶμα), ἡ ζωή παρ' Ὀμ. πάντοτε τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἀρα συνώνυμ. τῷ βίος, «βίος», περιουσία, Ὀδ. Ε 96, 208, π 429.

ΖΩΜΑ, τὸ (ζώνωμι)· ἄ.) διὰ ζῶμας, „ποδιά“, ἐκ δέρματος ἢ ἄλλης τινὸς εὐκαίμπτου μὲν ἀλλὰ διαρκούς ὕλης, προσηλωμένη εἰς τὸν ὀνύρακα, σκεπασμένη διὰ μεταλλίνων φολιδῶν λεγομένων «πετρώγων» καὶ διήκουσα μέχρι τῶν γονάτων εἰς προσόλαξιν τῆς κοιλίας καὶ τῶν μηρῶν, Δ 187, 216. 5.)=κίτῃς εἰς τὴν θ'.) σμ., τουτέστι θώραξ φολιδωτός, Ε 482. γ'.) τὸ ἰδίως λεγόμενον διὰ ζῶμα, τὸ καλύπτον τὰ αἰδύσια

Λατ. subligaculum, οἷον τοῦ παλαιστοῦ, Ψ 683. **ζάνη**, ἡ (ζώννυμι). 1) „ζώνη, ζωνάρι“, ἰδίως τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἔφεραν αὐτὴν ὑπεράνω τῶν ὀσφύων οὕτως, ὥστε τὸ περισφιγγόμενον ἐνδύμα ἐσχημάτιζε πολλὰς πτυχάς, Ξ 181, σ 234, κ 514. Ὅθεν τροπικῶς: «παρθενικὴ ζώνη λῶν» λ 245, «παῖδα ὑπὸ ζώνῃ τίθεμαι» εἶμαι ἔγκυος, Γ. Ἀφρ. 256. 2) συνεχὸς, „ἡ μέση“, «ὁ περὶ τὴν γαστέρα τόπος», ὡς λέγει ὁ Ἀπολλών, «Ἀρεὶ ζώνην ἔκελος» ὅμοιος κατὰ τὴν ζώνην μετὸν Ἀρη, ἔχει μέσσην ὡσάν τοῦ Ἀρεως, Β 479, ἐνθα ἀντιτίθεται πρὸς: τὸ στήρνον, «κατὰ ζώνην νύξ» Δ 234. Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὴν λ. ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἀντὶ τοῦ **ζωστήρ**.

ζάννυμι [-], ἀόρ. ἐζώσα μέτ. ἀόρ. ἐζωστήμην, θαμιστ. παρατατ. μέτ. ζωννύσκετο Ε 857. ζώννυνται γ'. πληθ. τῆς ὑποτ. ἀντὶ τοῦ ζωννύονται ω 89 (κατὰ τὸν Ἀρεν; καὶ Φαῖσιν, ὅτε πρέπει ἐν τῇ αὐτῇ στίχῳ νά γραφῇ: ἐπεντύωνται ὁ δὲ Ἀμείψ περιττὰ κρίνων ταῦτα πάντα νομίζει ὅτι δύναται καὶ ὅρις. νά ἀκολουθῇ μετὰ τῶ: ὅτε κεν). 1) Ἐνεργ. ζωννύω, „ζώνω“, ἰδίως πρὸς μάχην σ 76. 2) Μέσ. ζωννύομαι, „ζώνομαι“, «ζωστήρι» Κ 78, «ῥάκεσιν περὶ μήδεα» σ 67· μετ' αἰτ. πράγματος: «μίτρην, ζώνην, γαλκόν» ζώνομαι τὴν μίτρην, ζώνην κλ., Ε 857, Ξ 181, Ψ 430, ἀπολελ. ζώνομαι, „ἀνασκομδώνομαι“, ἐτοιμάζομαι πρὸς μάχην ἢ ἀγῶνα, Δ 15, Ψ 685, 710, σ 30, ω 89.

ζῶξ, ἡ, ὅπ, „ζωντανός“, ζῶν, «βροτός» ψ 187, «ζῶν ἐλεῖν τινά» Π 50, «ζῶξ κατερόκεται» α 197· πολλὰκις ὡς οὐσιαστ. «ζῶσις μεταίνα» Χ 388, Ψ 47 κ. ἀ—Πρὸς τοῦτοις ὑπάρχει καὶ σπανιώτερός τις ἐπικ. τύπος: **ζῶξ** (ἐκ τοῦ **ζῶξ**), Ε 887, αἰτ. ζῶν, ὅπ. ὁ Σπίτζερος τονίζει: ζῶν, Π 445).

ζῶξ, ὅκ (ζῶη, ζῶός), κυρ. ζωντανός, ζωηρός, δυνατός· ὡς ἐπὶ οἴλου, γενναῖος, „δυ-

νατός“, ὁ παρέχων ζῶην (ὀρθότερον παρὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν: ἄκρατος, ἀδόλος). Τὸ συγκρ. μόνον εὐρίσκεται: «ζωρότερον κέρατε» βάλλε εἰς τὸν κρατῆρα δυνατότερον οἶνον, Γ 203 † (|| Ἀμφοτέρας τὰς ἐρμηνείας συμβιβάζει ἡ ὀρθότερα τῶν νεωτέρων ἐτυμολογία ἡ ἐκ τοῦ ζῶω: βράζω, ἀφρίζω, ὅθεν καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχίου «ζεῖουσιν: ἀφρίζουσαν» καὶ «ζῶη: τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος» ὁ ἀφρός δηλ. Ἐκ τούτου λοιπὸν ζωηρός καὶ συνηρ. ζωρός κυρ. ἀφρώδης, ἀφρίζων, οἷος εἶνε ὁ δυνατός τε καὶ ἄκρατος οἶνος).

ζωστήρ, ἦρος, ὁ (ζώννυμι). 1) ζώνη, ὁ ζωστήρ τῶν πολεμιστῶν, ὁ περιζωννύμενος περὶ τὴν μέσσην ἐπάνωθεν τῆς «μίτρας» εἰς προφύλαξιν τῆς κοιλίας οὕτως, ὥστε ἐκάλυπτε τὸ κάτω μέρος τοῦ θώρακος καὶ τὸ ἄνω τοῦ ζώματος (τῆς τῆς λ.), καὶ συνεκράτει ἀμφοτέρα, Δ 432 ἐξ., 486, 215, Γ 414. Εἰκάζεται ὅτι ἦτο δερμάτινος καὶ πεποικιλμένος (ὅθεν: «παναίολος, φοίνικι φαινός» Η 305) καὶ πιθανῶς διὰ φολίδων, ὅ ἐ μεταλλίνων πετάλων σκεπασμένος, Λ 237. Συνείχετο δὲ διὰ τῶν «ὀχέων» τουτέστι πορπῶν, περονῶν Δ 432. (|| Ἀναλογεῖ λοιπὸν πρὸς τὸ τῶν ἀρματωλῶν „σελάχι“). 2) ζώνη, „ζωνάρι“ ὅχι τὸ πολεμικόν, ἀλλὰ τὸ περισφιγγὸν τὸν χιτῶνα περὶ τὴν μέσσην, Ξ 72 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὅδ.).

ζῶστρον, τό, = **ζάνη** 1), ζ 38 †.

ζῶα, ποι. καὶ ἴων. ἀντὶ τοῦ **ζῶα**, ζῶ, Τ 327, 6 132 κ. ἀ. Πολλάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ «ὀρᾶν φάος» **Ἥελιοιο** Σ 64, δ 540 κ. ἀ., μετ' αἰτ. «ζῶειν ἀγαθὸν βίον» διὰ γὰρ βίον ἀγαθόν, „ζῶ καλὴν ζωὴν“, ο 491. Ὁ Ὅρμ. ἔχει ἐκτός τῆς μετοχῆς ζῶντος ἐκ τοῦ ζῶω Α 88 (ὅπερ ὅμως; ὁ Δουδερλ. θεωρεῖ συγκεκ. ἐκ τοῦ ζῶοντος) μόνον τὸν ἐκτενέστερον τύπον ζῶω, ζῶεις κτλ., μετοχ. ζῶοντος, ἀπαφ. ζῶειν, ζῶέμεναι, ζῶέμεν παρατ. ἐζῶων.

Η

Η

ῆ

Η, τὸ ἑξῆς γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου· ὅθεν σημεῖον τῆς ἑξῆς ραφιδίας.

ῆ, ἐπικ. ἢ ἡ, σύνδεσμος διαζευκτικός, ἐρωτηματικὸν ἢ διστευτικὸν μόριον καὶ σύνδεσμος συγκριτικός. Α') Ὡς σύνδεσμος διαζευκτικός: χορηγεῖται εἰς παράταξιν δύο ἢ πλείοτεων ἐνονοιῶν εἴτε ἀμοιβαίως ἀποκλεισμένων, ὡς τὸ Λατ. **aut**, οἷον ἐν τῇ «ἐλπομὶ κεν ἢ κεν ἀλοίην» Χ 253, ἡ ἀδιαφόρως διαζευγνομένων καὶ κατ' ἀρίσκειαν λαμβανομένων, ὡς τὸ Λατ. **vel**, **sive**

(Ἑλλ. εἴτε, εἴτε), οἷον ἐν τῇ «οἷος ἄποινα, δὲ κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν, τῆ γυναικα» Β 230, «ἡ καὶ ἡ καὶ, Η 496, Ρ 480. Πολλάκις τίθεται διπλοῦς ἢ—ῆ, Λατ. **aut—aut** ἢ **vel—vel**, Α 27, 438, Ξ 330 κ. ἀ. πλγ., «ῆ—ῆπου» ἢ ἴσως, Τ 334, «ῆπου καὶ» θ 548. Πρὸς καὶ ἡ τε. Β') Ὡς μόριον ἐρωτηματικόν, ἢ σύνδεσμος διαπορητικὸς κατὰ τοὺς παλαιούς γραμματικούς: α.) ἐν μὲν ἀπλῇ ἐξαρτημένῃ ἐρωτῇ μόνον ἐπικῶς (συνηθέστε-

ρον τίθεται ὁ Εἰ) αὖ, «ὅρα καὶ Ἐκτωρ εἴσεται, ἥ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται» ἵνα μάθῃ ὁ Ἐκτωρ αὖ καὶ τὸ ἐμὸν κτλ., Θ 414, ν 445, ἐνθα ὁ Βαυμλεῖνος γράφει: εἰ) Π 438, τ 325· ἐν δὲ συνθέτῳ ἐξαρτωμένη ἐρωτῆσι, ἡ, ὡς οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ ἔλεγον, ἐν διαπορήσει μετὰ διαζεύξεως τίθεται «ἡ—ἡ» (ἀνθ' ὧν ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ: εἰ—ἡ) αὖ—ἡ Α 190, α 175, ζ 142 κ. α. (Κατὰ τινὰ κανόνα τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἡ μάλα τοῦ Ἡρωδιανοῦ πρέπει ἐν τῇ συνθέτῳ πλῆξι ἐρωτῆσαι νὰ γράφωμεν: ἡ (ἡέ)—ἡ (ἡε), καὶ οὕτως· ἐγράψαν οἱ νεώτεροι ἐκδοταὶ Βέκκεροι, Φαῖσις καὶ Ἀμεῖς· ὁ δὲ Δινδόρειος καὶ Βαυμλεῖνος ἐνέμειναν εἰς τὴν παραδόδομένην γραφὴν: ἡ—ἡ. β'). χρῆσθαι οὖτοις εἰς ἐκφρασιν δευτέρας ἐρωτητικῆς, ἥτις ἡ ἀκριβέστερον ὀρίζει γενικωτέραν τινὰ προλαβοῦσαν, ἡ περιλαμβανέει· εἰκαζομένην τινὰ ἀπόκρισιν εἰς ταύτην, ὅσον «τίπτ' εἰλέλουθα;» ἡ ἵνα ὕδριν ἴδῃ» Α 203, Ε 466, Ζ 378, Ε 740, ρ 736. (Καὶ ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει οἱ ἀνωτέρω ἐκδοταὶ γράφουσιν: ἡ· γ') ἐν εὐθείᾳ συνθέτῳ ἐρωτῆσει τίθεται διπλοῦς ἡ—ἡ (ἀνθ' οὗ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ: πότερον—ἡ)· «τίων αὖτε βροτῶν ἐς γαίαν ἱκάνω; ἡ ῥ' οἱ γ' ὕδρισταί—ἡε φιλόξεινοι» ζ 120 κ. α. πλχ. (Ὁ Βέκκερος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδοταί, πλὴν τοῦ Δινδορείου καὶ Βαυμλ., γράφουσιν: ἡ—ἡε. Γ') Ὡς μόριον συγκριτικὸν ἢ διαφορικόν, ἡ, παρὰ, Λατ. quam, τίθεται μετὰ λέξεως σύγκρισιν ἢ διαφορὰν σημαίνουσα, ὅσον «γύψαςιν εἰλτερος ἡ ἀλόχοισι» Α 162 κ. α. πλχ., μετὰ τὸ «ἄλλος» Κ 404, μετὰ τὸ «ἄλλοτος» τ 267, μετὰ τὸ «πρότερος» Φ 486, μετὰ τὸ «βούλομαι» (ἴδ. τ. λ. 3)), μετὰ τὸ «φθάνω», ὅσον «ἔφθες πεζὸς ἐὼν ἡ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ» λ 58· ἀπαντῶς μετὰ δὴ συγκριτικῶν, ὅταν δὴν ἰδιότητες πρῶτατος τινος; πρὸς ἀλλήλας παραβάλλωνται, ὅσον «πάντες κ' ἀρησταί» ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι ἡ ἀφνειότεροι χρυσοῖο· πίντες· θά νύχοντο νὰ ἦνε μάλλον ἐλαφροὶ εἰς τοὺς πόδας ἡ (παρὰ) πλοῦστοι, α 164. (Κατὰ τὸν Νίστην: μάλλον ἐλαφροὶ εἰς τοὺς πόδας ἡ βεβαρημένοι ὑπὸ χρυσοῦ καὶ ἐσθῆτος· ἀ δὲ Ἀμεῖς ἀπιθάνως παραλλάσσαν τὴν ἔννοιαν ἐκλαμβάνει διαζευκτικὸν τὸν ἡ: ἐλαφρότεροι εἰς τοὺς πόδας (παρ' ὅσον εἶνε τώρα) ἡ πλουσιώτεροι (ἵνα δυνηθῶσι διὰ λύτρων νὰ σωθῶσι)). Ἐνίοτε τίθεται πλεοναστικῶς εἰς πρότασιν ἐπεξηγοῦσαν γενικὴν τινὰ ἐκ τοῦ συγκριτικοῦ ἐξαρτωμένην, ὅσον «οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον... ἡ δὲ ὁμοφρονέοντι οἶκον ἔχοντο ἀνὴρ ἠδὲ γυνή» δὲν ὑπάρχει καλλίτερον ἀπὸ τοῦτο, παρὰ ὅταν κτλ. ζ 182, Ο 509. (ἢ. Ὁ πλεονασμὸς ἐξηγεῖται ἐκ τῆς συγχωρέσεως· τῶν δὴν συντάξων τοῦ συγκριτικοῦ, τῆς μὲν μετὰ γενικῆς, τῆς δὲ μετὰ τοῦ συγκρ. ἡ).—Σημειώσω ὅτι πολλάκις τὸ «ἡ οὐ» καὶ «ἡ οὐκ» προφέρονται διὰ συνίζησεως ὡς μία συλλαβή, ὅσον Ε 349.

ἡ, ἐπὶ β. 1) βεβαιωτικόν, τιθέμενον εἰς προτάσεις καταφατικὰς, τῷ ὄντι, ἀληθῶς, βεβαίως (ἢ καὶ εἶνε τὸ τῆς καθομιλουμένης κρῶς προφερόμενον ἔ, ὅσον ἐν τῇ φράσει «ἔ, καλὰ εἴται», Α 229· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁμοῦ συνδυάζεται μετ' ἄλλων μορίων, ὅσον «ἡ δὴ» ἔ δά, Α 518, 573 κ. α., «ἡ μάλα» ἔ, χωρὶς ἄλλο, Γ 204, Σ 48, π 183 κ. α., «ἡ δὴ ποῦ μάλα» ἔ δά, πιστεύω, χωρὶς ἄλλο, Φ 583, «ἡ θὴν ποῦ» ἔ δά, πιστεύω (μετὰ τινος· ἐρωτῆσεως) Ν 813, «ἡ τε» (ἐν τούτῳ τῷ συνδυασμῷ ὁ τε κατὰ τὸν Φαῖσιν ἐκφράζει τὴν στενὴν σχέσιν τὴν μεταξὺ τῆς προτάσεως καὶ ἀποδείξεως, καὶ πολλὰκις ναντάπει δὲν μεταφράζεται, ὅσον α 288) Γ 56. (ἢ. Ἄλλ' ἐνταῦθα τὸ ἡ τε δύναται νὰ μεταφρασθῇ: ἄλλως ἢ καὶ εἰ δὲ μὴ) κ. α., «ἡ νυ, ἡ ποῦ» ἐκφράζει μετὰ τῆς βεβαιώσεως καὶ τινὰ ἀμφιβολίαν, ἔ, πιστεύω, ἔ, θάρρῶ, Χ 41, Γ 43. Συνηθεστατος εἶνε ὁ συνδυασμὸς μετὰ τοῦ «μὲν, μὲν, μὲν», δι' ὧν ἐπιτείνεται ἡ βεβαίως, Β 291, κ 65, καὶ διὰ τοῦτο τὸ «ἡ μὲν (μὲν, μὲν)» τῷ ὄντι, χωρὶς ἄλλο, τίθεται μάλιστα μετὰ τὰ ῥήματα τοῦ ὅρκου, τῆς ὑποσχέσεως κ.τ.λ., μετ' ἀπαρρ. «καὶ μοι ὁμοσσον, ἡ μὲν μοι... ἀρήξει» ὅτι τῷ ὄντι θὰ μὲν βοηθήσῃ, Α 77, Ε 275, «ἡ μὲν δὴ» εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι, Β 798, σ 257 κ. α., «ἡ δὴ μὲν» Ρ 538. Τὸ αὖτε τὸ περίπου σημαίνουσι καὶ οἱ εἰρησ. συνδυασμοὶ «ἡ ἄρα» ω 193, Τ 56, «ἡ ῥα» Π 750, «ἡ ῥά νυ» Μ 164 κ. α. 2) ἐρωτηματικόν, τιθέμενον εἰς ἐρωτήσεις μετὰ τινος σπουδῆς γενομένης, ὧν τὴν ἀπόκρισιν προσδοκᾷ τις μετὰ διαφέροντος, ἐν τῇ καθομιλουμένη. ἔ, ὅσον ἐν τῇ φράσει «ἔ, τί λέγεις;» ἡ «ἔ, ἔρχεται;», Α 666, Ο 132, ι 452, κ 330 κ. α., ἐνθα δύναται νὰ μεταφρασθῇ καὶ διὰ τοῦ ὄντως, «ἀλήθεια;» ὅθεν τίθεται καὶ ἐν ἀρχῇ μερικωτέρας ἐρωτησεως κατόπιν τινὸς γενικῆς (ὡς τὸ: ἡ Α 2, β') ὅσον «τί με ταῦτα λιλαιεῖ ἡπεροπεύει; ἡ τί με... ἄξεις;» μὴ πω; θὰ μὲ φέρῃς; Γ 400, Π 26, Κ 37, Ε 265, ι 405, 452 κ. α. Πολύλακις εὐρίσκαται ἐν τοῖς εἰρησ. συνδυασμοῖς «ἡ ἄρα δὴ, ἡ ῥα, ἡ ῥά νυ, ἡ νυ, ἡ νύ ποῦ, ἡ νύ τοι», Ν 446, Π 446, Μ 164, Ο 128. Τὸ ἡ εἰς τὴν 1) σημ. τίθεται πάντοτε ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως· εἰς δὲ τὴν 2) σημ. συνήθως μὲν ἐν ἀρχῇ, ἀλλ' ἐνίοτε δύναται νὰ προτάσσῃται αὐτοῦ κλητικῆς, ἡ ἄλλη προσφώνησις, Ε 421, 762, δ 632.

ἡ, 1) παρὰ τοῦ εἰμί. 2) παρὰ τοῦ ἡμί. ἡ, ἐν. δοτ. τοῦ θηλ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. ὅς, ἡ, ὅ, καὶ ὅς ἐπὶ β. (δοτικοφανές) εὐχρηστων. 1) τοπικόν: ὅπου, ἐνθα, Μ 389, Τ 275 κ. α. πλχ., μετὰ προηγουμένου ἡ ἐπομένου τοῦ δεκτικοῦ «τῇ» Ν 53, Ε 46, Π 317. 2) τροπικόν: ὡς, ὅπως, καθὼς, πρὸ τοῦ Σπιτζιέρου μόνον ἐν τῇ τοπικῇ φράσει «ἡ θέμι; ἐστὶ» καθὼς εἶνε δι-

καίον, ἥτις ὁμοίως σήμερον κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Βουτυράννου πανταχοῦ μετεβλήθη εἰς τὴν «ἡ θέμις ἐστὶ» γ 45. Τοῦτο δὲ τὸ ἡ κατὰ τὰς θεωρίας τῶν παλαιῶν γραμματικῶν, καθ' ἃ; τὸ ἡ παρ' Ὁμ. μόνον τοπικὴν σημ. ἔχει, δὲν εἶναι ἀντωνυμία ἀναφορική, ἀλλ' ἐπὶ ἀναφορικόν, καθώς, (|| σχηματισθὲν κατ' ἀναλογίαν τοῦ: δῆ, μῆ, νῆ, πῆ, φῆ. Ἀλλ' ὀρθῶς ἀντιπαραβάλλει ὁ Ναιγέσδαχ ἑτέραν τινὰ συνώνυμον καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν ὁμοιοτάτην φράσιν «ἡ δίκη ἐστὶ», ἥτις κεῖται οὕτως, ὥστε ἀδύνατον νὰ ἐκληθῇ τὸ ἡ ὡς ἐπὶ, οἷον ξ 59, ω 255).

ἡ, 1) ἰδ. εἰμί. 2) ἡ, τὰ, ἰδ. ἡ, α.

ἡβαιός, ἡ, ὄν, ἐπικ. (παρὰ τοῖς Ἀττικ. βαίος), μικρός, ὀλίγος, „παραμικρός“, συνήθως μετ' ὀρνήσεως: «οὐ αὐ' ἐνὶ φρένας οὐδ' ἡβαιαί» δὲν ἔχει νοῦν οὐδὲ ὀλίγον, οὐδὲ τὸν παραμικρόν, Ξ 144, φ 288, πρὸς σ 355. Πολύλακος τὸ οὐδ. ἡβαιόν ὡς ἐπὶ ὀλίγον «ἡβ. ἀπὸ σπείους» ὀλίγον τι μακρὰν τοῦ σπηλαίου, ι 462: ἀλλαχοῦ δὲ καὶ τοῦτο μετ' ὀρνήσεως: «οὐδ' ἡβαιόν» οὐδὲ τὸ παραμικρόν B 380, 386 κ. α., γ 14.

ἡβία, ἀόρισ. ἦβησα. 1) ἀκμαίω, εἶμαι ἀκμαίος, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας μου, ἔχω πλήρει: τὰ δυνάμεις μου, «εἶθ' ὧς ἡδώομαι» H 457, A 670, «ἀνὴρ οὐδὲ μάλ' ἡβών» M 382 κ. α. πλγ. 2) μεταφ. «ἡμεῖς ἡδώομεν» κλημα εὐθαλές, ε 69. (Ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται ὅτε μὲν τοὺς συνηρημένους τύπους: «ἡβῶμι, ἡβῶν», ἄλλοτε δὲ τοὺς ἐπεκτεταμένους: «ἡδῶντες, ἡδῶντα, ἡδῶομι, ἡδῶοσα»). Ἐκ τοῦ

ἡβη, ἡ, ἦβη, Λατ. pubertas, νεότης, ὅθεν ἡ ἐφηβική, νεανική ἡλικία, ἥ; ἀρχὴν ὀρίζει ὁ Ὁμ. τὴν τριχοφυίαν τοῦ πάγωνος, Ω 348, κ 279, «ἦβη; ἔκετο μέτρον» A 225, λ 317, «ἦβην ἐκάνω» γίνωμαι ἐφηβός, σ 217 κ. α., καὶ «ἦβην ἐκένει» Ω 728, ο 366, «ἦβη; ἄνθος ἔχω» N 484, «ἀπόνασθαι, ταρπῆναι ἦβης» ἀπολαμβάνω τῆς νεότητός μου, „χαίρομαι τὴν νεότητά μου“, P 25, φ 212: ἐπὶ δὲ σημ. τὴν νεανικὴν ῥώμην, Ψ 432, θ 181, π 174, Γμ. 7, 9. (|| Οἱ Πλατῶνι τῶν γλωσσολόγων θεωροῦσιν ἀμφοτέρων τὴν λ. πρὸς τὴν Λατ. juven-is καὶ Σανσκρ. juvan).

ἡβη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους, λ 603, Γμ. 44, 8. Ἐμφανίζεται ὡς θεράπαινα τῶν θεῶν, ὅτε μὲν κίρνωσα εἰς αὐτοῦς τὸ νέκταρ, A 2, ὅτε δὲ βοήθοῦσα τὴν Ἥραν ζευγνύουσαν τὸ ἄρμα, E 722, ἄλλοτε δὲ λούουσα τὸν ἀδελφόν της Ἀρην, E 905. Μετέπειτα λατρεύεται ὡς θεὰ τῆς ἡβης, νεότητος.

ἡβητής, οἷ, ὁ (ἦβη), ἐφηβός, ἐπὶθ. «χοῦροι ἡβηταί» T. Ἐρμ. 56.

ἡβῶμι, ἡβῶοιμι κτλ., ἰδ. ἡβία.

ἡγάσας, ἰδ. ἡγάμαι.

ἡγάτον, ἡγάτόμην, ἰδ. ἡγά.

ἡΓΑΣΕΟΣ [...], η, ὄν, ἐπικ., πανίερος, ἡγίος, ἐπὶθ. τῶν πόλεων, χωρῶν, ὁρέων, ὡς ἐπὶ ἰδιαίτερον θεὸς τινος προτάσας διατελοῦντων, A 252, θ 308 κ. α. (Πηθανῶς: ἐκ τοῦ ἡγαν καὶ θεός: κατ' ἄλλου; δὲ ἐκ τοῦ ἀγαθός: κατ' ἔκτασιν τοῦ ἀρκτικοῦ α, ὅτε σημαίνει ὅτι καὶ τὸ ἀγαθός).

ἡΓΑΣΙΑΤΟ, ἰδ. ἡΓΑΜΑΙ.

ἡΓΕΜΟΝΕΪΑ, παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ παρατ., εἴμαι ἡγεμὼν, ἀρχηγός, ὁδηγός: α) προηγούμεαι, ὁδηγῶ, μετὰ δοτ γ 386, θ 424, ἀποδελ. N 53, ρ 191 κ. α. γ' Ἀπ. 437: μετ' ἐπὶθ. «ἡ» O 46, «πρόσθεν ἡγέμ.» γ 400, ω 455, «ὁδόν» „δείχνω τὸν δρόμον“, ζ 261, η 30, «ὁδὸν» α. 225. Μεταφ. «ῥῶον ὕδατι» παραοκεοῶν ῥῶον εἰς τὸ ὕδωρ, διωγατέω τὸ ὕδωρ, φ 258: β) ὁδηγῶ στρατόν, «πρὸς Ἴλιον» Π 92: ὁδὸν στρατηγῶ, εἶμαι ἀρχηγός: μετὰ γεν. B 527, 552, Π 479 κ. α., μετὰ δοτ. μόνον B 816.—Τὴν α.) σημ. ἔχει μάλιστα ἐν Ὀδ., τὴν δὲ β.) μόνον ἐν Δ. Ἐκ τοῦ

ἡΓΕΜΑΝ, ὄνομα, ὁ, α.) ὁδηγός κατὰ τὴν ὁδοποιίαν, κ 505, ο 340 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.) β) ἀρχηγός, στρατηγός, ἄνευ πτ. ἡ μετὰ γεν. B 365, A 746 κ. α. πλγ. Ἐκ τοῦ

ἡΓΕΟΜΑΙ, ἀποθ. (ἄγω), [ἡγοῦμαι: 30εν 4) ἐν γένει προηγούμεαι, τούναντιον τοῦ «ἐπομαι», α 425 κ. α. πολλάκις ἀπολελ. I 192, M 251: «πρόσθεν ἡγοῦμαι» Ω 96: μετὰ δοτ. προσώπ. X 101: ὡσαύτως: «νῆεσσι ἡγήσατο Ἴλιον εἶσω» ὠδήγησας τὰς ναῦς: μίσα εἰς: τὸ Ἴλιον (Κάλυα: ὁ μάντις): A 71, «ὁδὸν τινι» εἶμαι εἰς τινα ὁδηγός: καθ' ὁδόν, „δείχνω τὸν δρόμον“, κ 263, «τινὶ ἐπὶ νῆα» ν 65, «ἐς τεύχος» Γ 144, «ποτὶ πτόλιν» X 101, «τινὶ πόλιν» ὁδηγῶ τινα εἰς τὴν πόλιν, (ἡ αἰτ. ἐκφράζει τὸ τέμας τῆς κινήσεως): ζ 144, «ἄστεα» ο 82, «δόμον» η 22 κ. α. Μεταφ. μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. ἐν τινι προηγούμεαι, προεξάρχω, „ἀρχίζω πρῶτος“, οἷον «ἡμῖν ἡγείσθω ὀρχηθῶσα» νὰ μᾶς ἀρχίσῃ τὸν χορόν (ὁ αὐτοῦς), δηλ. φορμίζων (βαρὺν τὴν φορμύγγα) φ 134: μετὰ δοτ. τοῦ πράγμ. οἷον «τινὶ κεροσύνῃ, νηπιέσῃ» προηγούμεαι τινος: (β) πρῶτος τὸ παράδειγμα) εἰς τὴν πανουργίαν, εἰς τὴν ἀφροσύνην, X 247, ω 469. 2) ἰδίως ἐν Δ. ὁδηγῶ στρατόν, στρατηγῶ: α) μετὰ δοτ., ὅτε μᾶλλον ἐπικρατεῖ ἡ ἐννοία τοῦ προηγούμεαι, B 864, E 214 κ. πλγ., «ἐπὶ στίχας σφιν ἡγήσατο» κατὰ στίχους: νὰ ὠδήγῃ αὐτοῦς, B 687 (ἄλλοι δὲ συνάπτουσι τὴν πρόθ. μετὰ τοῦ ῥήματος: ἐφηγήσατο σφιν στίχας: νὰ προηγήτο τῶν στίχων αὐτῶν, νὰ τοῖς ὠδήγῃ τοὺς στίχους), «νῆεσσι ἐς Τροίην» Π 169: μετὰ δοτ. περιποιητικῆς: Τρώεσσιν ἐς Ἴλιον: ἐπαρτήγησα (ὠδήγησα τὸν στρατόν) εἰς τὸ Ἴλ. πρὸς βοήθειαν τῶν Τρώων, E 214: β) μετὰ γεν. στρατηγῶ, εἶμαι ἀρχηγός, ὡς τὸ ἀρχω, B 567, 620, 851.

ἡΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ἐπικ. ῥῆμα, σχηματισθὲν ἐκ τοῦ

ΛΓΕΙΡΟΜΑΙ κατ' ἐπέκτασιν καὶ περιέχον τὴν ἐννοίαν τῆς διαρκείας, εἶμαι συνηθροισμένος (κατὰ τὸν Φαίον: ὀλίγον κατ' ὀλίγον συναθροίζομαι, κατὰ δὲ τὸν Ἀμειν: μένω συνηθροισμένος) μόνον ἐν τῷ γ'. πληθ. τοῦ ἐνεσθ. «ἡγερέθονται» Γ 234 καὶ τοῦ παρτα. «ἡγερέθοντο» Β 304, 6 392, καὶ ἐν τῇ ἀπαρρ. «ἡγερέσθαι» Κ 127 (ὅπως: ἔγραψεν ὁ Σπίζζερους καὶ οἱ μετ' αὐτόν, πλὴν τοῦ Φαίσιος, κατὰ τὸν Ἀριστρχ. ἀντὶ τοῦ ἡγερέσθαι, ἐκ τοῦ ἡΓΕΡΕΟΜΑΙ (=ἡγερομαι), ὅπερ ὅμως δὲν εὐρίσκεται ἀλλὰχος).

ἡΓΕΡΕΟΝ, ἰδ. ΛΓΕΙΡΑ.

ἡΓΗΛΙΞΗ, ἕτερος ἐπ. τύπος τοῦ ἡΓΕΟΜΑΙ, ὁδηγῶ, τινά, ρ 217. τὸ δὲ «κακὸν μέρος ἡγηλάξω» τὴν κακὴν μοῖραν ἀκολουθεῖν, ἄγω (ἐμμετόν) πρὸς τὴν κακὴν μοῖραν, ἐπομ. ὑφίσταμαι, ὑπομένω, ὅδ. λ. 618.

ἡΓΙΤΑΡ, ΟΡΟΣ, ὁ, ἐπ. (ἡΓΕΟΜΑΙ) ὁδηγός, «ὁ νεύρων», ἐπὶθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ὑ. Ἑρμ. 14. [ἡγεμῶν], ἄρχηγός, «λαῶν» στρατηγός, Ὑ 383. Πολλάκις ἐν τῷ συνδυασμῷ «ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες» στρατηγοὶ καὶ βασιλεῖς, Β 79, η 98 κ. ἄ. «ἡγ. ἄνδρες» Π 495. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἡγεμῶν, βασιλεὺς, α 405.

ἡΓΟΡΑΙΟΣ, ἡΓΟΡΩΝΤΟ, ἰδ. ΛΓΟΡΑΟΜΑΙ.

ἡΔΕ, σύνδ. συμπλεκτικός, ποιητ. καὶ μάλιστα ἐπ. καί, συμπλέκων δὴν λέξεις, Α 41, Β 79 κ. πλχ. Ὅταν δὲ συμπλέκη πολλὰς ἐννοίας τίθεται «ἡδὲ—καὶ ἡδὲ» Ο 663 κ. ἄ. Ἐνίοτε προηγείται ὁ Τέ, οἷον «σκηπτρόν τ' ἡδὲ θέμιστας» Β 206, πρβλ. Α 400, α 12 κ. ἄ., ἡ «τέ—ἡδὲ καὶ» Ε 822. Πολλάκις τὸ «ἡδὲ καὶ»=καὶ...δὲ, καὶ...προσέτι, Α 334, α 240 κ. ἄ. Πολλάκις κεῖται ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ Ἥμεν ἢ μόνον Μέν, ἀπ. ἰδ. (Περὶ δὲ τῆς ἐτυμολογίας: ἰδ. ἐν λ. ἡΜΕΝ).

ἡΔΕΑ, ἡΔΗ, ὑπερσ. τοῦ οἶδα, ἰδ. εἶδα II.).

ἡΔΗ, μόνιον περιορίζον τὸ λεγόμενον εἰς ὠρισμένον χρονικὸν τιμῆμα ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλο τοιοῦτον, ὅθεν πολλάκις μετὰ καθαρῶν χρονικῶν ἐπιβ. συνδυαζόμενον: ἄ.) ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἡδὴ «τώρα», τώρα πλέον, πλέον, «πλεῖν» (προφ. πιά) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παρελθόν ἢ μέλλον, οἷον «ἡδὴ νῦν τελείει» εἰνε πλέον νῦν, Η 282 κ. ἄ. «ἡδὴ τρίτον ἐστὶν ἔτος» β 89, «ἡδὴ γηράσκων» ὅστις ἤρχισεν πλέον νῦν γηράσκῃ, Β 663 κ. ἄ., «ἡδὴ μὲν κε γνοίη τις» τώρα πλέον δύναται νῦν τὸ ἐννοήσῃ τις (καὶ ἂν μέχρι τοῦδε εἶχεν ἀμφιβολίαν) Ρ 629 κ. ἄ. ὅθεν συνδυάζεται καὶ μετὰ τοῦ νῦν, οἷον «ἡδὴ γὰρ νῦν ἔλπομαι Ἀρή! γε πῆμα τεύχεται» τώρα δὲ πλέον φοβεῖσθαι ὅτι κτλ. Ο 440. «ἡδὴ νῦν, ἔκτορ, μεγάλ' εὖχο» τώρα πλέον (ἀφ' οὗ ὅλη. ἑλαδὲς τοιοῦτους συμμάχους, οἷος ὁ Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων) μεγαλύνει, Π 844, «ἡδὴ νῦν Δαναοῖσι...λοιγὸν ἄμυνον» τώρα πλέον (ἐκπληρωθείσας: τῆς ἐπιθυμίας: μου) Α 456. ὡσαύτως: «ἡδὴ νῦν μνησθήσεο πατρίδος αἴης» κ 872, ο 65 κ. ἄ. β.) ἐπὶ τοῦ παρελθόντος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παρὸν ἢ μέλλον, οἷον «τῷ

δ' ἡδὴ δύο μὲν γενεαὶ ἀνθρώπων ἐβόλατο» Α 250 κ. ἄ. ὅθεν καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «ἔπειτα», οἷον «ἡδὴ γὰρ τις τοῦ γε ἀμείνων ἢ πέφατ' ἢ καὶ ἔπειτα παθήσεται» ἀνδρείωτος: τις αὐτοῦ ἢ ἐφονεύθη ἔως τώρα ἢ καὶ τοῦ λοιποῦ θά φονεύθῃ, Ο 139, «ἡδὴ ποτέ» Γ 205, Α 260, «ἡδὴ καὶ ἄλλοτε» Α 590, Ὑ 90. γ.) ἐπὶ τοῦ μέλλοντος παρ' Ὅμ. μόνον ἐπὶ τοῦ μετ' ὀλίγον καὶ ἀμέσου μέλλοντος, ἀμέσως, τώρα δὲ, «ἐπὶ νῆα κατελεύσομαι ἡδὴ» α 303, Π 438, 648. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος. Ὁ μὲν Κλότχιος λίαν ἀπιθῶνως ἀνάγει αὐτὸ εἰς τὸ ῥῆμα εἰδέναι, ἡγοῦν ἡδὴ=ἡδὴ, δ. ε. τὸ ἡξευρα. Ὁ Ἀρτουγγ σχετίζει αὐτὸ πρὸς τὸ Σανσκρ. adja=hodie, σήμερον, καὶ ταύτην θεωρεῖ ὡς θεμελιώδη τοῦ μορίου σημασίαν. ||. Οἱ δὲ ἄλλοι γλωσσολόγοι ἀπιθαγον θεωροῦντες τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην, νομίζουσιν ὅτι τὸ Δῆ εἶνε ταυτὸν τῷ Λατίν. jam οὐ μόνον κατὰ τὴν σημασίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἔτυμον, ἀνάγοντες ἀμφοτέρω τὰ μόρια εἰς τὴν δευκτικὴν ἀνωνομίαν ja=δ, ἡ, τό).

ἡΔΟΜΑΙ (ἡΔῶ), ἀποθ., ἀόρ. ἡσάμην, εὐχαριστοῦμαι, τέρπομαι, ι 353 τ.

ἡΔΟΣ (ἡδός), εορ., τὸ, ἐπ., μόνον κατ' ὄν. 1) ἡδονή, εὐχαρίστησις, ἀπόλαυσις, «δαίτης» Α 576, σ 404. 2) ὄφελος, «μίνυνθα ἡμέων ἔσσεται ἡδός» ὀλίγον θὰ ἦνε τὸ ὄφελος τὸ εἰς ἡμῶν, Α 318 «τί μοι τῶν ἡδός;» τί ὄφελος ἔχω ἐξ αὐτῶν; Σ 80, η 95.

ἡΔΙΓΕΛΛΑΣ [-υ-], ατος, ὁ, ἡ, ποι., ὁ ἡδέως γελῶν, «γλυκὸ γέλος», ἐπὶθ. τοῦ Πανός, Ὑμ. 48, 37.

ἡΔΙΠΗΣ [-υ-] (ἡδυπετής), ἔς, ποι. (ἔπος), γλυκεῖς ἔχων λόγους, γλυκεῖαν ὁμιλίαν, γλυκύλογος, γλυκύστομος, ἐπὶθ. τοῦ Νέστορος, Α 248 τ. ἔτι δὲ καὶ γλυκύφωνος, ἡδύφθογγος, «αἰοῖδος, Μοῦσαι» Ὑμ. 20, 4. 32, 2.

ἡΔΙΜΟΣ [-υ-], ον, ποι. ἀντὶ τοῦ ἡδύς, γλυκύς, «ὑπνος» Ὑ. Ἑρμ. 244, 449. Πρβλ. κῆΔΙΜΟΣ.

ἡΔΙΠΟΤΟΣ [-υ-] (ἡδυπότης), ον (ἡδύς, πίνω), «γλυκύποτος», γλυκύς, νόστιμος, «οἶνος» Ὅδ. 6 340, γ 391, α 507, Ὑμ. 6, 36.

ἡΔΙΣ (ἡδύς), εἰλ., ἴ (συγγ. τῷ ἀδισ, ἀδάνω, ἡδός), ἀλλὰ καὶ δικατάληκτος, οἷον «ἡδύς αὐτμή» μ 369. Τὸ ὑπερθ. ἡδιστος, ν 80. Σημ. γλυκύς, εὐχάριστος, νόστιμος, εἰς τὴν γέσιν, «οἶνος» β 350, γ 54. εἰς τὴν ὁσφρησιν, «ἀδμή» ι 210. εἰς τὴν ἀκοήν, «αἰοῖδή» θ 64. ἐν γένει «ὑπνος, κοῖτος» ἀτάραχος, μαλακός, Δ 431, τ 510 κ. ἄ. «ἡδὺ (ὡς ἐπὶρ.) κνώσσειν» δ 809. ἐνίοτε εὐρίσκεται ἡ φρ. «καὶ κε φίλον καὶ ἡδὺ ἐστί» (ὅμν), «ἂν θέλετε καὶ ἂν σὰς ἀρίστη, ἂν θέλετε καὶ ἂν ἀγαπᾶτε», Δ 47, Η 387. «οὐκ ἂν ἐμοιγε ἡδὺ γένοιτο ζῶμεν» δὲν θὰ εἶχα εὐχαρίστησιν νῦν ζῶ, α 435, «ἡδὺ γελῶ» «γελῶ με ὅλην μου τὴν καρδίαν», με ὀρεῖν, Β 270, π 354 κ. ἄ.

ἦε (ἦε), ἀντὶ τοῦ ἦ (ἦ), ἔπ. ἴδε.

ἦε, ἴδ. εἰμί.

Ἡέλιος, Ἡέλιος, Ἡέλιος, ἴδ. εἶδος B'.

Ἡέλιος, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἥλιος (ἴδ. κατωτέρω Ἡέλιος). 1) „ἥλιος“ (προφ. ἥλιος)· περὶ τῆς ἀνατολῆς αὐτοῦ τίθεται τὸ «ἀνέναι», ἀπα; δὲ καὶ τὸ «ἀνοροῦσαι» γ 4, καὶ «ἀνανεῖσθαι» κ 192, καὶ «στείχειν πρὸς οὐρανόν» λ 17· περὶ δὲ μεσουρανήσεως· «μέσον οὐρανὸν ἀμφιδιάνει» Θ 68· περὶ δὲ τοῦ μετὰ μεσημβρίαν «μετακίστετο βουλοτόνδε» Π 779, «ἂψ ἐπὶ γαίαν προτρέπεται» γυρίζει ὀπίσω πρὸς τὴν γῆν, λ 48· περὶ τῆς δύσεως, «δύειν, ἐπιδύειν, καταδύειν» (ἔπ. ἴδ.) καὶ «ἐμπύπτειν Ὀκεανῷ» Θ 485· «φάος ἡέλιον» τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, Α 605· 60. «φάος ἡέλιον ὄραν» ποιητικὴ περιφρασίς τοῦ ζῆν, Ε 420, κ 498. 2) χρησιμεύει εἰς δήλωσιν τῶν δύο κυρίων μερῶν τοῦ ὀρίζοντος (πρὸς α 24), οἷον· πρὸς· Ἡῶ τ' Ἡέλιόν τε» (κατ' ἀντίθ. τοῦ «ζόφος») πρὸς τὴν αὐγὴν καὶ τὸν Ἥλιον, δ εἰς πρὸς ἀνατολὰς, ὅχι πρὸς ἀνατολὰς καὶ νότον, διότι ὁ ποιητὴς μόνον δύο μέρη τοῦ ὀρίζοντος γινώσκει, τὸ πρὸς τὸ φῶς καὶ τὸ πρὸς τὸ σκότος, ἥγουν τὴν ἀνατολὴν καὶ δύσιν, Μ 239, ι 26, πρὸς ζόφος.—Ὡς κύρ. ὄν. Ἡέλιος, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἥλιος (ὁ τύπος οὗτος εὐρίσκεται θ 271 καὶ Ἰμ. 31, 1) ὁ θεὸς ἥλιος, υἱὸς τοῦ Ὑπερίωνος, μ 476, καὶ τῆς Εὐρυφάεσης, Ἰμ. 31, 2 (ἴδ. Ὑπερίων), ἀνὴρ τῆς Πέρσης, καὶ μετὰ ταύτης πατὴρ τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Κίρκης, κ 136 εἰς, μετὰ δὲ τῆς νόμφης Νεκίρας πατὴρ τῆς Φαιβοῦσης καὶ Λαμπετίας, αἵτινες ἐβόλκοντο αὐτοῦ τὰς ἐν Ὀρινάκῃ ἀγέλας, μ 132. Ἀνέρχεται εἰς τὸν οὐρανὸν καθ' ἑκάστην κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ ὀρίζοντος· ἐκ τοῦ Ὀκεανοῦ, καὶ τὴν ἐσπέραν πάλιν εἰς τὸν Ὀκεανὸν κατέρχεται. Αὐτὸν ἐπικαλοῦνται οἱ ἄνθρωποι κατὰ τοὺς ὅρκους, διότι αὐτὸς «πάντ' ἔρορξ' καὶ πάντ' ἐπακούει» Γ 277. Ὡς τοιοῦτος δὲ προδίδει εἰς τὸν Ἡραϊστον τὰς μυστικὰς συνεντεύξεις, τῆς γυναικὸς τοῦ Ἀφροδίτης μετὰ τοῦ Ἀρεως, θ 271. Εἰς αὐτὸν καὶ τὴν Δία προσφέρεται θυσία κάπρος, Τ 497, καὶ λευκὸν ἀρνίον, ἐν ᾧ εἰς τὴν σκοτεινὴν γῆν μέλαν, Γ 404. Ἀρμα καὶ ἵπποι τοῦ ἥλιου μνημονεύονται μόλις ἐν τῇ Ἰ. Ἑρμ. 69. Ὡσαύτως δὲ κατὰ τὴν μεθ' Ὀμηρον ἐποχὴν ταυτίζεται πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἢ Φοῖβον.

ἦεν, ἴδ. εἰμί.

ἦεπερ, ἴδ. ἦεπερ.

ἦερα, ἔπ. ἀντὶ τοῦ ἄερα, ἴδ. ἄηρ.

Ἡερέομαι, μόν. κατὰ τὸ γ'. πλ. τοῦ ἔνεσθαι. Ἡερέονται, ἐκτενέστ. μέσ. τύπος τοῦ λείπειν, σημαίνων διάρκειαν τῆς διαθέσεως, αἰωροῦμαι, κρέμαμαι (εἰς τὸν ἄερα), ἐπὶ θυσάνων, Ἰλ. Β 438· ἐπὶ ἀκρίδων, πετῶ εἰς τὸν ἄερα, Φ 42· 60. μεταφ. «ὀπλοτέρων φρένες Ἡερέονται» τῶν νέων αἱ φρένες, «πετοῦσιν εἰς τὸν ἄερα», εἶνε ἐλα-

φραί, Γ 108. (ἢ. Τοῦναντίον «φρένες ἔμπεδοι» ἴδ. ἐμπεδοί).

ἦερι, ἴδ. ἄηρ.

Ἡερίοια, ἦ, ἔπ. ἀντὶ τοῦ Ἑρίοια, θυγάτηρ τοῦ Εὐρυμάχου υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ, δευτέρα γυνὴ τοῦ Ἀλκίωνα, ἔπομ. μητριὰ τοῦ Ὀϊτου καὶ Ἑφιάλτου, Ε 389 (Πθ. ἐκ τοῦ ἔρι- καὶ νοῖς· ἡ πολλοῦ βόας ἔχουσα).

Ἡέριος, η, οκ, Ἰων. καὶ ἔπ. ἀντὶ τοῦ ἁέριος (ἄηρ) ὁ ἐν τῇ πρωϊνῇ ομίχλῃ, πρωϊνός, ὁρθρινός, Α 497, 557, Γ 7, ι 32 (δ ΓΜ. Οὐδῶσιος τὸ μὲν Α 497 μεταφράζει· ἐν τῇ ομίχλῃ πρωΐα· τὸ δὲ Γ 7· ἐκ τοῦ ομίχλῳδους ἁέριος, (ἀλλ' ὁρθότερον ἐνταῦθα ὁ Ναιγελόδαχ μετὰ τοῦ Σχολ.: ὁρθρίναί· διότι κατὰ τὸν ὁρθρον μάλιστα ἄρχονται αἱ μάχαι. Κατὰ δὲ τὸν Βούττιαννον παράγεται τὸ ἐπίθ. ἐκ τοῦ ἥρι, καὶ ἔχει μόνον χρονικὴν σημασίαν).

Ἡεροιαιῆς, ἐς (ἄηρ, εἶδος), γεν. ἑορ, ἔπ. ἀντὶ τοῦ ἁεροιαιῆς, πᾶν ὅτι εἶνε ὁμοιον μὲ τὸν μακρόθεν ὁρώμενον καὶ οὐχὶ ἐντελῶς διαφανῆ (ἀτμοσφαιρικόν) ἄερα, ἁεροιαιῆς, ομίχλῳδης, σκοτεινός, ἐπίθ. τῆς θαλάσσης ἀπὸ τοῦ χρώματος τοῦ σκοτεινοῦ, (ἢ. ἢ μήπως μᾶλλον ἀπὸ τῆς πολλῆς μάλιστα κατὰ τὰς νηνεμίας ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐπιπολαζούσης λεπτῆς ομίχλης, «καταχινᾷς», Ψ 744, 6 263 κ. ἀ. μάλιστα τῆς Ὀδ., εἰ δὲ τῶν σπηλαίων τῶν σκοτεινῶν, μ 80, ν 403 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ὕψηλῳ καὶ ομίχλῳδους βράχου, μ 233. Τὸ οὐδ. ὡς ἐπὶ. «ὅσον Ἡεροιαιῆς ἀνὴρ ἔδεν ὀφθαλμοῖσιν» ἐφ' ὅσον ἀμυδρῶς βλέπει τις μὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ του, δ εἰς ὅσην ἀπόστασιν μόλις διακρίνονται τὰ πράγματα, Ε 770. (Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸ· Ἡεροιαιῆς ὡς οὐσιαστικὴν τὴν κυανὴν (σκοτεινὴν) ἀπόστασιν τῆς θαλάσσης, ἢ κατὰ τὸν Δυντῆρον τὸν ἀμυδρῶς ἀφανιζόμενον καὶ μετὰ τῆς ἐσχάτης ὁρατῆς ἁκρας τῆς θαλάσσης συμπίπτοντα ὀρίζοντα. ἢ. Ἐν τῇ καθομῇ σώζεται ἐπίθ. «γῆεράνειος, ἢ γερανίος» (ἴδ. τὴν λ. παρὰ Κοραῆ Ἀττ. 4, 73): κυανόλευκος, ἀποδιδόμενος εἰς τὰ ὄρη, οἷον ἐν τοῖς δημοτ. ἄσμασι «θωρεῖ τοὺς κάμπους πράσινους καὶ τὰ βουνὰ γῆεράνει».

Ἡερόεις, ἐεεα, ἐκ, ἔπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἁερόεις (ἄηρ), ομίχλῳδης, σκοτεινός, ἐπίθ. τοῦ Ταρτάρου, Θ 13, τοῦ ζόφου (εἰς τὴν σημ. τοῦ Ἄδου) Ο 494, Φ 56, Ψ 51, λ 57 (καὶ εἰς τὴν σημ. τῆς δύσεως) Μ 240· 60 καὶ «κλέυεθα ἥερ.» αἱ σκοτεινὰ ὁδοὶ τοῦ Ταρτάρου, υ 64.

Ἡέρος, Ἰων. γεν. τοῦ ἄηρ, ὅπ. ἴδ.

Ἡεροφοίτις, ἰοε, ἦ, ἔπ. (ἄηρ, φοιτῶ), ἡ φοιτῶσα ἀπὸ τὴν σκοτίας (τοῦ Ἄδου) ἐπίθ. τῆς Ἑρινός καθ' ἣ ἀπονέμοις τὸν θάνατον καὶ τὰ ἀπροσδόκητα κακά, Ἰλ. 1 571, Τ 87.

Ἡερόφανος, οκ, ἔπ. (ἄηρ, φωνή), φωνάζων εἰς τὸν ἄερα, πληρῶν φωνῆς τὸν ἄερα «ἡρώες» Σ 505 ἢ.

Ἡερίαν, ἀνος, δ. 4) βασιλεὺς τῆς ἐν Κιλι-

κίε Ὑποκλαίης; Θήτης, πατήρ τῆς Ἀνδρομά-
χης, Α 366, Ζ 396, φωνεῖται (καὶ αὐτὸς καὶ
οἱ ἐπὶ αὐτοῦ) μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Θή-
της ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου, Ζ 415 ἐξ. πρὸς Ν 827.

2) Ἰμβριός τις, ξένος τοῦ Πριάμου, Φ 40 ἐξ.
3) πατήρ τοῦ Ποδού, εἰς τὴν ἐπιφανῶν Τρώων,
Ρ 575.

ἦν, ἴδ. εἶμι.

ἦν, ὁ, ὄνομα παρ' Ὀμ. ἄχρ., ἐξ ἧς εὐχρ. ἡ
γεν. ἦρος κτλ., ἴδ. λάρ.

ἦος, εἶν, εἶον, ἐπ. ἀγαπητός, φίλτα-
τος, „ἀκριδός“, ἐν Ἰλ. ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸ οὐ-
σιαστικῶς ἐν τῇ προσφωνήσει « ἦθετε » Ζ 518, Κ
37, Χ 229, ἐνθα πρεσβύτερος ἀδελφός προσφω-
νείται ὑπὸ νεώτερον διὰ τοῦ « ἦοις κεφαλῇ » =
[φίλῃ κεφαλῇ], ἀναλογουντος πρὸς τὸ τῆς καθομλ.
„ψυχῇ μου, ῥμῆτιά μου“, προσφωνεῖ ὁ Ἀχιλ-
λεὺς τὴν σιάν τοῦ ἀποθανόντος Πατρόκλου, Ψ
94. Καὶ ὁ Εὐμαῖος ὀνομάζει τὸν Ὀδυσσεά (ἂν
καὶ ὅχι ἐν προσφωνήσει) « ἦθετον » ξ 447. (Πα-
ράγ. ἐκ τοῦ ἦρος, καὶ κυρ. εἶνε συνήθης, ὁ
συνειθισμένος, μεθ' οὗ τι: συνήθως διατρίβει, κατὰ
τὸν Λόδεκκ. κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ. οἰκετός,
σύνοικος. ||. ἔπειτα δὲ μετέπεσεν εἰς τὴν φιλο-
φρονητικὴν προσφωνήσιν ὑποδεσπέρου πρὸς ἀ-
νώτερον, πρὸς δὲ ἅμα ἐκφράζεται ἀγάπη καὶ
σέβας. Ἐκ ταύτης βεβαίως τῆς σημ. προέκυ-
ψεν ἡ ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ ὡς καὶ ἐν τῇ κα-
θομλ. γλώσσῃ κοινὴ σημασία (καὶ κοινὸς τύ-
πος κατ' ἀφαίρεσιν) - ἦτος, „ἦτος“ τούτῃ
παράδεχτος ἡ μητράδελφος, ἂν καὶ ὁ Κούρτιος
ἄλλην ἀκολουθεῖ ἐτυμολογίαν κατ' ἐμὲ ὅχι πολ-
λὸ πιθανήν. Ἐν δὲ τῇ Τσακωνικῇ διαλέκτῳ ἄλ-
λως μετέπεσεν ἡ λέξ. εἰς τὴν σημασίαν τοῦ
ἀδελφοῦ „ἀθετ(ε)“ = ἀδελφός καὶ θηλ. „ἀθετά“
= ἀδελφή, ἴδ. Deville Dial. Tzaronien, σ. 33,
ὅστις προτείνει ἄλλην ἐτυμολογίαν ἥτιον, νο-
μίζω, ὀρθήν.

ἦρος (ἦθος), ἦος, τό (Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἦρος),
κυρ. τὸ ἑαυτοῦ τινος, τὸ συνήθες τινι· ὅθεν κα-
τοικία, ἐνδοαίτημα, μόνον τὸ τῶν ζώων,
οἷον τῶν ἵππων, ἱπποστάσιον, σκάβλος,
„ἀχούρι“ Ζ 514, Ο 268, τῶν χοίρων, „μᾶν-
δρι“ ξ 444.

ἦτα καὶ ἦα ἐν τέλει στίχου, ε 266, ι 242
(καθ' ἃ ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ
τοῦ πρότερον κατὰ συνήθειαν προφερομένου ἦτα
δυσυλλάβου: ὡσαύτως ἄρα πρέπει καὶ ε 368 νὰ γρα-
φῇ κατὰ συναίρεσιν: ἦων) τὰ, ἐπ., 1) ἐφόδια,
τροφὰι δηλ., ἃ λαμβάνει τις μεθ' ἑαυτοῦ ταξι-
δεύων, Ἰταλ. „κουμπάνια“, (κατ' ἄλλους δὲ τὸ
(στρωματὸ)δέμα τοῦ ταξιδίου, ὅπερ δὲν ἀρ-
μοῖται ἐν τῇ ε 266 καὶ Ν 403) ε 289, 440, δ
363, ε 266, ι 242, μ 329, ἐν γένει δὲ καθ' ὅ-
δον τροφή, οὐ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ
« θῶων παρδαλίων τε λύκων τε » Ν 403 (μόνον
ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.). 2) ἄχυρα, κατὰ τὴν ἐρμη-
νεύειν τῶν γραμματικῶν, « ἦων θημῶν καρφα-

λέων » ε 368. (Ὁ δὲ Ἄμεις ἀπιθάνως καὶ ἐνταῦθα
ἐρμηνεύει καθ' ὁδὸν τροφήν, ὡς ἐφοδίων ὄντων
τοῖς πτηνοῖς τῶν ἀχύρων κατὰ δὲ τὸν Φαίην
« ἦων θημῶν » εἶνε: θημῶν ὀνηνῆματος μετὰ
τῶν ἀχύρων. Ἐτυμολογεῖται πιθανῶς: κατὰ τοὺς
παλαιούς: ἐκ τοῦ εἶμι, οὗ ὁ παρ. ἦιον, κατὰ
δὲ τὸν Λόδεκκ. ἐσχηματίσθη κατ' ἔκτασιν ἐκ τοῦ
εἶον, εἶον, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἀχρ. εἶα, ἔα, ἐτά-
ρου θέματος τοῦ εἶμι.

ἦτε, ἴδ. εἶμι.

ἦτος, ὁ, Ἄστ. ἦτος, ποι., νέος, (ὁ εἰσέτε
ἄγμος, „ἐλευθέρος“) νεανίας, „παλληκά-
ρι“ Δ 474, Α 60, « παρθένος ἦθεός τε » Σ 593;
Χ 427, « νόμους τ' ἦθεοί τε » λ 38 κ. ε.

ἦκτο, ἴδ. εἶομαι.

ἦσε, ἴδ. λίσσω.

ἦσις, εἶσα, ἐν, ἐπ. ἐπὶ τοῦ Σκαμάνδρου,
ἀμφιδόλου παραγωγῆς καὶ σημ. Ε 36 f. Κατὰ
τὴν συνήθει ἐτυμολ. ἐκ τοῦ ἦσιν (κατὰ συγχο-
πὴν ἀντὶ τοῦ ἦιονδός) εἶνε ὀχθώδης, ὀχθη-
ρός, διὰ τὰς ὕψηλὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Ἄλλ'
ἐπειδὴ ἡ λ. ἦσιν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπικύει
(οὐχὶ δὲ καὶ παρ' Ἀπολλ. τῇ Ροδ. Β 689
« ποταμοὶ ἦσινες ») μόνον τὸν αἰγιαλὸν σημαί-
νει, κατὰ τὸν Γοῖδελον εἶνε ὁ ὑπὸ αἰγιαλῶν
περιλαμβανόμενος, τούτῃσι τὸ ῥέθρον τοῦ
ποταμοῦ τὸ πρὸς τὰς ἐκβολὰς, ἐπομ. εἰς τὴν θά-
λασσαν πλησιέστατον. Κατ' ἄλλους δὲ ἀφρώδης,
ἐκ τοῦ ἦσιν, ὅπερ ὤφθην εἶνε = ἀφρός, ὡς εἰκά-
ζεται ἐκ τινος (πιθανῶς παρεσθαρμένης) λέξεως
τοῦ Ἡσυχίου « ἦσις: ἀφρώδης ». Ἀλλὰ τοῦτο
διορθοῦται εἰς τὸ: ἀφρώδης. Κατ' ἄλλους: ἐπὶ
ἐκ τοῦ ἦσιν, ἄρα: ἰσέει, ἀφθονα ἔχων ἰα. Ὁ
Βούττιμ. ἐτυμολογεῖ ἐκ τοῦ ἦσιον, ὅπερ (συγγ.
τῇ εἰαμένη) σημ. λειθαδίων, ἐπομ. λεισιμῶνας
διαρρέων.

ἦσιον, ἴδ. εἶμι.

ἦσιονες, αἱ, χωρίον τῆς Ἀργολίδος, παρὰ τὸ
Σκύλλαιον ἀκρωτήριον, μετέπειτα ἐπίνειον τῶν
Μυκηναίων, Β 561, Στρ. 8, 6, 43.

ἦσιονες, ἦσιον, ὁ, 1) εἰς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ
τοῦ Ἐκτορος φωνεῖται, Η 44. 2) ὁ πατήρ τοῦ
Ῥήσου, Θρᾶξ, Κ 435.

ἦσιον, ὁ, ἐπὶ τοῦ Φοῖβου, ἀμφιδόλου παρα-
γωγῆς, Ο 365, Υ 152, Υ. Ἀπ. 120, σημαί-
νον πιθανῶς ὁ μακρόθεν κυριώων, εὐατο-
χος: Εἶνε δὲ κατὰ μὲν τὸν Σχολ. ἀντὶ τοῦ
ἦσιον ἐκ τοῦ ἦσιον· ὀρθότερον δὲ παράγεται ἐκ
τοῦ ἦα, κυρ. ἦσιον, ὅπως καὶ ἦθελε νὰ γράφῃ
ὁ Ἀρίσταρχος, ἐπικ. δὲ ἦσιον κατὰ τὸ: ἥλιος,
ἡμαρ ἀντὶ τοῦ: ἥλιος, ἡμέρα. Κατ' ἄλλους δὲ
ἐκ τοῦ ἰάσμαι, ἄρα ἱατρός, (ἀλλ' ὁ Φοῖβος
οὐδέποτε παρ' Ὀμ. εἶνε θεὸς τῆς ἱατρικῆς) ἡ
ἐκ τοῦ κατὰ τὰς δεξιὰς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπι-
φωνήματος ἰή, ἰή, (οὗ τινος ἰχνη βλέπομεν
μόλις ἐν τῇ Ὑ. Ἀπ. 500). Τέλος ὁ Βούττιμ.
θεωρεῖ τὴν λ. ὡς παραμόρφωσιν τοῦ ἔφε, ἦφε-
ὡσαύτως καὶ ὁ Φράγκιος εἰς Ὑμ. Ἀπ. 120.

ἦσαν, ἰδ. εἶμι.

ἦσαν, ἰδ. αἶσα.

ἦσαν, ὄνος, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἦσαν τοῦ ἐν Βατρ. 43, αἰγιαλός, παραλία, ἀκτὴ, „ἀκρογιαλιά“, B 92, M 34, ε 456, „ἡόνες προύχουσαι· ἐξέχουσαι ἀκταὶ (ὑπεράνω δηλ. τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης) ζ 138. (Ἡ ἐτυμολ. ἀμφιβολία. Κατὰ τὸν Σχολ. B: M 31 ἐκ τοῦ εἶμι = ὁ παραθαλάσσιος καὶ ὁδεύσιμος τόπος·. ἢ. Τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην ἀποδέχεται καὶ ὁ Δόδεκx, καθ' ὃν κυρίως εἶνε πᾶς ὁδεύσιμος τόπος, οἷος μάλιστα εἶνε ὁ παραθαλάσσιος καὶ παραποτάμιος· εἴτα δὲ ὁ αἰγιαλός, ὁ δ' ὅθι).

ἦκα (ἦκα), ἐπὶ. ἡσύχως, „σιγά, σιγανὰ“. α.) κυρ. ἐπὶ ἡχου „ἦκα ἀγορεύειν“. Γ 455. β.) ἐπὶ πληγῆς, κτύπου, κινήσεως, ἡρέμα, ἡπύως, „ἀγάλια“, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, Ω 508, σ 92 (ἐνθα ὁ λόγος περὶ κτύπου καθ' ἑαυτὸν μὲν ἰσχυροῦ, σχετικῶς δὲ μετρίου) „ἦκ' ἐπ' ἀριστερά κλιθῆναι“. νά κλίνης ὀλίγον πρὸς τὰ ἀριστερά, Ψ 336· ὡσαύτως „ἦκα παρακλίνειν κεφαλὴν“ υ 304· ὅθεν ἐπὶ βαδίσματος βραδέως, „ἀργά“ ρ 254. γ.) ἀσθενῶς, ἀνεπαίσθητος „ἦκα στίλβοντα· ἐλαίω“ ὀλίγον (ὑπο)στίλβοντα· ἐκ τοῦ ἐλαίου Σ 596. (Κατὰ τοὺς παλαιούς γραμματικούς καὶ τὸν ΓΜ. Οὐόσιον ὑπάρχει ἐνταῦθα παραβολή· στίλβοντα· (τοὺς γυῖνας)· μετρίως ὡς τὸ ἐλαίον ἢ. κατ' ἄλλους· δὲ τῶν νεωτέρων· στίλβοντα· ἐκ τοῦ ἐλαίου, ἐν ᾧ ἐδάπτοντο τὰ νήματα πρὶν ὑφανθῶσιν, ἵνα προσλάβωσι στίλβνότητα. Μήπως ἔφαλλον ὁ ποιητὴς ἀντὶ τῆς αἰτ. κατ' ὄνομα. „στίλβοντες“· οἱ νεανῖαι δηλ. ἐκ τοῦ ἐλαίου, δι' οὗ ἦσαν ἡλειμμένοι;) „πνοιή ἦκα φύσασα“ ὀλίγον διὰ τῆς πνοῆς· φυσήσασα, ὅ ε. διὰ μικροῦ φυσήματος, υ 440. (Κατὰ τὸν Βούττμ. εἶνε θετικὸν ἐπὶ. ἐκ τοῦ ἀχρ. ἐπιθέτου ἡκύς, ὡς τὸ τάχα ἐκ τοῦ ταχύς, συνηθέστερον ἐν τοῖς παραθετικοῖς ἦσαν, ἡκιστος, ἡκιστα, ἡ δὲ κυρία του σημ. εἶνε ἀσθενῶς. Ἡ γνώμη αὕτη φαίνεται πιθανωτέρα παρὰ τὴν τοῦ Δοιδερλ. σχετίζοντος τὴν λ. πρὸς τὸ ἀκαλός=ἥσυχος).

ἦκα, ἰδ. εἶμι.

ἦκακε, ἰδ. ἀκακίζω.

ἦκίστατο, ἰδ. ἀκρόμα.

ἦεκτος, η, ον (κυρ. κατ' ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ ἡκιστος, ὅπερ ἐκ τοῦ α στερ. καὶ κεστός) ἐπικ. ἀκέννητος, ἐπὶ βοός· μὴ πληγέντος διὰ τοῦ βουκέντρον, ἱπομ. ἀδάμαστος, μόνον Ἰλ. Ζ 94, 275, 309.

ἦκιστος (ἦκ.), η, ον (ὑπερβ. ἐπὶ. ἐκ τοῦ θετ. ἐπὶ. ἦκα, ὅπ. ἰδ.), „ἡκιστος· δ' ἦν ἐλαυνόμενον ἄρμα“ ἀσθενέστατος ἦτο κτλ., Ψ 534 f.

ἦκα, ἱερ. με σημ. παρακ. [πάρειμι], ἡλθον, ἔχω ἔλθῃ, μόνον ἐν τοῖς ἐξῆς: „τηλόθεν“ E 478, „εἰ: ἰθάκην“ ν 325. (Κατὰ τὸν Σοφοδοσκόν ἐν τῷ ΜΕ, Εὐστάθιον καὶ ἄλλους

παλαιούς γραμματικούς· ὁ Ὅμ. ἔγραψε πάντα· χος· ἰκω).

ἡλάκατα [..], τῶ, μόνον κατὰ πληθ. τὰ ἔρρα (μαλλί) τὰ ἐπὶ τῆς ἡλακῆς (ρόκας), ἡ τὸ νῆμα τὸ κλωθόμενον ἀπὸ τῆς ἡλακῆς· ὅθεν „ἡλάκατα στρωφᾶν“ κλῶθω, „στρεφω“· μαλλί, Ὅδ. ζ 53, 306, η 405, ρ 97· ὡσαύτως· καὶ „ἡλάκ. στρωφαλίζω“ σ 345. (ἰδ. τὴν ἱπομ. λ.).

ἡλακῆτι [..], ἡ, κυρ. ὁ κάλαμος, καὶ ἔπειτα ὅτι ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζεται ἡ πρὸς αὐτὸν εἶνε ὁμοίον ὅθεν „ἡλακῆτι“ καὶ „ἡλακῆτι“ (Κορ. Ἀτ. 4, 287, καὶ ἐν Μακεδονίᾳ), ὅ ε. Ἰταλ. „ρόκκα“ Ζ 494, α 357, δ 434, 435, φ 354. (Παρίχηται κατὰ μὲν τὸν Δόδεκx ἐκ τοῦ εἰλέω· κατ' ἄλλους· δὲ ἐκ τοῦ ἔλκω. ἢ. Πιθανώτερον ἐκ τοῦ ἐλαύνω=τεντώνω, ἐκτείνω, διότι τοῦτο κατορθοῦται διὰ τοῦ γυναικείου ταύτου ἐργαλείου. Τὴν πιθανότητα ταύτης τῆς ἐρμηνείας αὐτῆς πῶς καὶ οἱ τὰ „ἡλάκατα“ λέγονται κατὰ τὸν παρὰ Κορὰ Ἀτ. 4, 279 Σομαυέρην „λαμνί“, ὅ ε. λ. ἀναντιρρήτως ἐκ τοῦ ἐλαύνω παραγομένη).

ἡλασα, ἰδ. ἐλαύνω.

ἡλασκᾶσα, ἐκτενέτω. τύπος τοῦ ἡλάσκω. 1) ἀμεταβ. περιπλανῶμαι, Σ 284. 2) μεταβ. ἀποφεύγω τι, ἀπομακρύνομαι, ἀπέχω τινός, „ἐμὸν μένος ἡλασκᾶζει“ ε 457. (Ὁ δὲ Βέκx. ἐν τῇ Β' μετὰ τοῦ Πασσώου καὶ Ἀρην· γράφει ἡλυσκᾶζει Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀλυσκᾶζει, ὅπ. ἰδ.).

ἡλάσκα, ἔτερ. τύπος τοῦ ἀλάσκα, περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, περὶ ἐλάφων, „καθ' ὕλην“ Ν 404, περὶ μέλισσων, περιπίτταται Β 470.

ἡλάτο, ἰδ. ἀλάσκα.

ἡλασσε, ἰδ. ἀλαλίσσω.

ἡλαῖος, εἰν, εἰον, ἡλαῖος „οἱ ἡλαῖοι“ οἱ κάτοικοι τῆς ἡλίδος (ἰδ. τὴν λ.), Λ 674.

ἡλέκτρι, ἡ, θυγάτηρ τοῦ ἡλεαντοῦ καὶ τῆς Τηθύος, γυνὴ τοῦ Θωάμαντος, μήτηρ τῆς Ἰριδος· καὶ τῶν Ἀρπυιῶν, Ἰ. Δῆμ. 448.

ἡλεκτρον, τό, ἡ καὶ ἡλεκτρος, ὁ, ἡ (παρ' Ὅμ. τὸ γένος ὀδιάνωρον), ἡλεκτρον, τό Τουρκ. „χεχρὶμ·πάρ“, ἡ κρᾶμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Ἐν Ὅδ. δ 73 μνημονεύεται μετὰ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ ἐλέφαντος ὡς κόσμημα τῶν τοίχων, ἐν δὲ ο 460 καὶ σ 296 ἐπέχει τόπον πολυτίμων λίθων ἐγκεκολλημένων εἰς χρυσοῦν ὅρμον (περιδέραιον)· ἐν δὲ τῷ Ἐπ. 15, 10 εἰκάζεται ὅτι εἶνε ποικίλμα τοῦ θρανίου τοῦ παρὰ τὸν ἱστόν (ἐργαλεῖον) ἢ τοῦ ἐδάφους αὐτοῦ. Ὡς κόσμημα τοῦ τοίχου, τῶν θρανίων καὶ ἄλλων σκευῶν ὀρθότερον εἶνε νά θεωρηθῇ τὸ ἡλεκτρον κρᾶμα τῶν ἀνωτέρω μετάλλων. Ἀλλ' ἐν τῷ περιδέραιῳ προτιμότερον εἶνε νά ἐννοήσωμεν τεμάχια ἡλέκτρον (ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ πληθ. „ἡλέκτροισι“). Ὅτι δὲ ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρό-

νιον ἦτο γνωστόν τὸ ἡλεκτρον, περὶ τοῦτου δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία, διότι οἱ γεωγραφικοὶ διαταγμοὶ αἰρῶνται, ἐὰν παραδεσθῶμεν ὅτι τότε οἱ Φοίνικες μετέφερον εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸ ἡλεκτρον διὰ ἀμέλειαν ἐκ τῆς Γερμανικῆς θαλάσσης (ὅπου, ὡς γνωστὸν, μάλιστα παράγεται), ἀλλ' ἐμμέσως διὰ τῶν ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους Ἑνετῶν καὶ ἐξ ἄλλων ἀντὶν τῆς μεσογείου θαλάσσης. Ἐπειτα καὶ τῆς Σικελίας τὰ ἀνατολικά παράλια, μάλιστα δὲ τὰ περὶ τὴν Κατάνην, καὶ μέχρι τῆς σήμερον εἶνε ἡλεκτροφόρα, ἂν καὶ ὀλιγώτερον παρὰ τὴν Γερμανικὴν θάλασσαν. — Ἀμφότερα τὰ εἶδη τοῦ ἡλεκτροῦ (κατὰ τὰς δύο ἀνωτέρω ἐρμηνείας) περιγράφονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἴδ. Εὐδότ. εἰς δ' 73 καὶ Πλίν. Hist. Nat. 9, 65. 33, 23, καὶ ὅν τὸ μεταλλινὸν ἡλεκτρον σφύσσεται ἐκ $\frac{1}{2}$ χρυσοῦ καὶ $\frac{1}{2}$ ἀργύρου. Ἡθελεν ἦνε λοιπὸν προσομοίον τῷ τῶν Γερμανῶν Kronengold ἢ Rheinischgold (ἢ καὶ τῷ τοῦ Ἡροδ. «λευκῷ χρυσῷ», ὅπερ περιεῖχε 7 μέρη χρυσοῦ καὶ 3 ἀργύρου, ἴδ. τοῦς ἐρμηνευταῖς εἰς Ἡροδ. Α 50). Τῶν δὲ νεωτέρων πολλοὶ ἐννοοῦσι πανταχοῦ παρ' Ὀμ. τὸ ἡλεκτρον ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτοῦ σημασίας (κεχρυσμάρη): ἄλλοι δὲ τινες, ἐν οἷς καὶ ὁ Σχολιανός, ὡς λαμπρὰ πετράδια (πολυτίμους λίθους): τέλος ὁ Γουέιτς θεωρεῖ αὐτὸ ὡς σμάλτον (émail). Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ περὶ τῆς οὐσίας, ἡ λ. εἶνε τῆς αὐτῆς ρίζης πρὸς τὸ «ἡλέκτωρ», καὶ ἡ κυρία αὐτῆς ἐννοία εἶνε ἡ τῆς λάμπειας, ἀναλογεῖ λοιπὸν πρὸς τὴν Γερμαν. λ. Glit (ἥτις σημ. λάμπειν), δι' ἧς οἱ παλαιοὶ Γερμανοὶ ὀνόμαζον τὸ ἡλεκτρον. Ἀνυπόστατος εἶνε τοῦ Βουττμάννου ἡ ἐτυμολογία παρὰ τὸ ἔλκειν, διότι ἡ ἐλκτική δύναμις τοῦ ἡλεκτροῦ πολὺ μετέπειτα ἐγνώσθη.

ἡΛΕΚΤΩΡ, ὄρος, ὁ, ἐπικ. ὁ λαμπρός, ὁ ἀκτινοβολῶν ἥλιος, ὡς οὐσιαστ. *ἡλ. Z 543, ὡς ἐπιθ. *ἡλέκτωρ Ὑπερίων· ὁ ἀκτινοβόλος Ὑπερ., Σ 398, Ὑ. Ἀπ. 369. (Εἶνε τῆς αὐτῆς ρίζης πρὸς τὸ ἡλεκτρον· ἢ οὐχὶ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἥλιος; ὁ δὲ Κούρτιος εὐρίσκει διὰ τῆς Σανσκριτικῆς λ. agk-a-s (ἥλιος) ρίζαν αλε-, ἐξ ἧς αλεε-, ἡλεκ-τρον, ἡλέκ-τωρ).

ἡΛΕΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. 1) Παθ. διεστραμμένος, συγκεχυμένος, «φρίνας ἡλεέ» (καὶ κατὰ συγκοπ. ἡλέ, O 428) «στραβόμοαλε», ἀνόητος, μάταιος, 6 243. 2) Ἐνέργ. διαστρέφων, συγχέων, ἀποπλανῶν, «ζαλλίζων» (τὰς φρίνας)· οἶνος· 5 464. (Ὁ δὲ Ἀμεῖς καὶ ἐνταῦθα ἐκλαμβάνει παθητικῶς τὸ ἐπιθ.: ὁ ἀνόητος, προσωποποιῶν τὸν οἶνον). (Ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ: ἄλη, ἀλίσκομαι).

ἡΛΙΑΙΟΝ, ἴδ. ἙΛΑΙΟΝ.

ἡΛΙΑΤΟΣ [..], ὄν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. κατὰ τὴν συνήθ. ἐρμην. ἀπότομος, ἀπόκη- μνος, ὄρθιος, ἐπιθ. τῆς «πέτρας»· O 273, 649, Π 35, κ 83, ν 196, Ὑ. Ἑρμ. 404· ἔτι δὲ καὶ δένδρων Ὑ. Ἀφρ. 267, (ἀλλ' ὁ στιχ. οὗτος ἀθε-

τεται ὑπὸ τοῦ Ἑρμάνου, Ματθαῖα καὶ Βαυμ.). Ἡ συνήθεια ἐτυμολ. ἐκ τοῦ ἥλιος καὶ βαίνω («ὕψηλῃ, ἐφ' ἧ ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει» ἢ «ἡ; ὁ ἥλιος μόνος ἐπιβάλλει») καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀλίσκειν καὶ βαίνειν: ἐνθα τις εὐκόλως ὀλισθαίνει, στραβοπατεῖ, ἐπομ. σχεδόν: δύσβατος, θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ Διονυσίου καὶ Ἀρτουγγ τοῦ μὲν ἀνάρμοστοι καὶ ἀνεπαρκεῖς (οἷον ι 243, ἐνθα κεῖται ἐπὶ τοῦ θυρεοῦ τοῦ Πολυφύμου), τὸ δὲ ἐτυμολογικῶς ἀνυπόστατοι. Ὅθεν νομίζει ὁ πρῶτος καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ Ἀμεῖς ὅτι ἡ λ. εἶνε ἕτερος σχηματ. παρ' Ἡσυχ. «ἀλιψ: πέτρα», ὅ ἐ. ξηρὸς, ἄνευ χυμοῦ, ὅπου, ἐκμάδος (ἐπειδὴ κατὰ τὸν αὐτὸν Ἡσυχ. «λίψ: πέτρα, ἀφ' ἧς γάζει ὕδωρ»), ἐπομ. σκληρὸς καὶ συγγενεῖς πρὸς τὸ ἀλί- βα: νεκρὸς (διὸ καὶ ὁ Δοιδερλ. κυρίαν τῆς λ. σημ. ὀρίζει τήν: χλωμός, ἀπθάνων). Ὁ δὲ Σχέγκελος ἐν τῷ τοῦ Ἡσυχ. «ἀλιψ· ἐνορᾷ τὴν ρίζ. λιπ (λίπα, ἀλείφω) ἐπομ. = λίς, λετός, ἀλίσθηρός, ὅθεν ἀπότομος.

ἡΛΙΘΑ [..], ἐπικ. ἱερ. (ἄλις) ἱκανῶς, πάν- τοτε ἐν τῇ φρ. «ἡλιθα πολλή» ἀρκατὰ πολλῇ, παραπολλῇ, A 677, ε 483 κ. ἀ.

ἡΛΙΚΙΗ [..], ἡ, ἀ.) ἡ ἡλικία, ἰδίως ἡ ἀκμαία, ἀλλὰ καὶ ἡ γεροντικὴ ἡλ., οἷον Ὑλ. X 449· 6.) συγκεκρμ. οἱ ὁμηλικεῖς, ἰδίως οἱ τῆς νεανικῆς ἡλικίας, Π 808.

ἡΛΙΑ, ἱκος, ὁ, ἡ, ὁ ἐν τῇ ἀκμῇ (τῆς ἡλι- κίας) ἀκμαίος, «μεστωμένος», «βόας» σ 373 f.

ἡΛΙΟΣ, ἡΛΙΟΣ, ἴδ. ἡΕΛΙΟΣ, ἡΕΛΙΟΣ.

ἡΛΙΣ, ἱσος, ἡ, αἰτ. ἡλιε, ἡ ἡλις, ἡ θω- κικὴ χώρα τῆς Πελοποννήσου ἡ ὑπὸ τῆς Ἀ- χαΐας, Ἀρκαδίας, Μεσσηνίας καὶ τῆς θαλάσσης ὀριζομένη. Ὁ Ὀμ. ἀγνοεῖ τὴν μετέπειτα διαί- ρεισιν αὐτῆς εἰς Κοίλην, Πιστιν καὶ Τριφυλίαν, ὡς καὶ τὴν πόλιν Ἠλιάν. Καὶ κατὰ μὲν τὰ βό- ρεια αὐτῆς: παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Πηνειοῦ ἐπι- κρατοῦσα φυλὴ ἦτο ἡ τῶν Ἑπειῶν, ἰσως Πελα- σγικῆς καταγωγῆς: τὰ δὲ νότια, ὑπὸ Ἀχαιῶν κατοικοῦμενα, περιελαμβάνοντο εἰς τὴν ἐπικρά- τειαν τοῦ Νέστορος B 645, 626, δ 635, ν 275.

ἡΛΙΤΕ, ἴδ. ΛΑΙΤΑΙΝΑ.

ἡΛΙΤΟΜΗΝΟΣ [..], ὄν (ἀλιταίνω, μὴν), κυρ. ὁ τοῦ μηνὸς ἀμαρτῶν, ἀστοχήσας τὸν μῆνα· ἐπομ. πρόωρος, προῶρος γεννηθεῖς, T 448 f.

ἡΛΚΗΣΕ, ἴδ. ἙΛΚΕΘ.

ἡΛΟΣ, ὁ, περόνη, «καρφί» καὶ ἰδίως τὸ πλατυκέφαλον, ὅπερ χρησίμευε εἰς διαποικίλιν σκηπτῶν, ξιφῶν, ποτηρίων κ.τ.π., «φόλα»· σκη- πτρον χρυσεῖος ἥλοις πεπαρμένον· A 246, A 29, 633.

ἡΛΥΘΟΝ, ἴδ. ἙΡΚΟΜΑΙ.

ἡΛΥΣΙΟΝ [..], πεδῖον, τὸ (ἡλυσις=ἐλευσις), κυρ. τὸ πεδῖον τῆς μεταβάσεως ἢ ἀπελευσεως (μετὰ θάνατον), τὸ ἡλύσιον πεδίον, χώρα ὠραία κατὰ τὰ δυτικὰ πέρατα τῆς γῆς παρὰ τὸν Ὠκεανόν, ὅπου, ὡς καὶ ἐν Ὀλύμπῳ, οὐδέποτε

χειμάζει, οὐδὲ βρέχει, οὐδὲ χιονίζει, ἀλλὰ διη-
νεκί, ἔαρ ἐπικρατεῖ. Εἰς ταῦτα τὰ πεδία τάττει
ὁ Ὅμ. τοὺς ἥρωας· ἢ θεοφιλεῖς ἀνθρώπους, ὀνο-
μαστί δὲ τὸν Ῥαδάμανθον, ὡς υἱὸν τοῦ Διὸς, καὶ
τὸν Μενέλαον, ὡς γαμβρὸν αὐτοῦ, οἵτινες· σύσ-
σωμοι καὶ ἄπειροι θανάτου μεταβαίνουσιν εἰς
τὴν αἰωνίαν ἐκείνην ζωὴν, δ 563—569. Ἀν δὲ
πρέπει νὰ νοηθῇ ὡς νῆσοι· ἢ ἀπλῶς πεδιάς παρὰ
τὸν Ὀκεανόν, τοῦτο παρ' Ὅμ. οὐδαμῶς σαφῶς
λέγεται. Ὁ δὲ Ἡσιόδου Ἔργ. 469 καὶ ἄλλοι
μεταγενέστεροι ὀνομάζουσι τὴν γῆραν Νήσους
τῶν μακάρων, καὶ θεωροῦσιν αὐτάς ὡς τερπνὸν
καὶ αἰώνιον ἐνδιαίτημα τῶν ἐπὶ γῆς καλῶς καὶ
δικαίως διαδισκόντων, τῶν ἡρώων καὶ ἄλλων δι'
ἄλλους λόγους θεοφιλῶν ἀνθρώπων, ἐν γένει δὲ
ὡς παρήγορον εἰκόνα τοῦ μέλλοντος αἵματος.

ἡΛΦΟΝ, ἴδ. ΛΑΦΑΝΑ.

ἡΛΑ, ἴδ. ΛΑΙΣΚΟΜΑΙ.

ἡΛΩΜΗΝ, ἴδ. ΛΑΛΟΜΑΙ.

ἡΛΑΝΗ, ἡ, πόλις τῶν Πελοποννησίων καὶ εἴτα
τῶν Λακωνίων ἐν Φθιώτιδι, ἡ μετέπειτα Λαμῶνη
(κατὰ Στράβ. 9, 5, 49), Β 739.

ἡΜΑ, ΑΤΟΣ, τό (ἡμι), βολή, „ρίψιμον“
ἰδίως ἀκόντισμα, „ἡμασιν ἄριστοι“ Ψ 891 f.

ἡΜΑΘΙΗ [..], ἡ, ἡμαθία, ἀρχαιότερον ὄ-
νομα τῆς Μακεδονίας (κατὰ τὸν Σχολ. ἔ. Στράβ.
7, Οὐατικ. ἀπόστ. 44) δοθὲν αὐτῇ (κατὰ τοὺς
αὐτοὺς) ἐξ ἀρχαίου τινὸς ἡγεμόνος Ἀμάθου, Ξ
226, Γ. Ἀπ. 217, ἢ μᾶλλον διὰ τὸ ἀμῶ-
δες τῆς παραλίας.

ἡΜΑΘΟΥΣΙΣ (ΕΞΕΛ, ΕΝ) (ἡμαθος), Ἰων. ἀντί
τοῦ ἀμαθόσις, ἀμῶδης, παρ' Ὅμ. σταθερὸν
ἐπὶ θ. τῆς πόλεως Πύλου, ὡς εἰκάζεται, διὰ τὸ
ἀμῶδες τῆς παραλίας, ἐφ' ἧς ἔκειτο, πάντοτε
δὲ δικατάληκτον, „Πύλος ἡμαθόσις“ Β 77 καὶ
ἐν ἄλλοις 14 χωρίοις. (Ἡ παρὰ Στράβ. 8, 3,
44 ἐτυμολογ. τοῦ ἐπὶ θ. ἐκ τινος δῆθεν ποταμοῦ
Ἀμάθου εἶνε ἀπὸ θανάτου, διότι ἐπὶ θ. εἰς οἷς ἐξ
ὀνόματος ποταμοῦ εἶνε ἀσύνηθες, ἢ ἡ μᾶλλον
ἀδύνατον, διό, φαίνεται, καὶ ὁ Στράβ. ἐν τέλει
τῆς ἀνωτ. § παραθέτει τὴν ὁρθὴν ἐτυμολογίαν
ὡς ἐξῆς: „θινώδης δὲ καὶ στενός ἐστιν ὁ τῆς
θαλάσσης αἰγιάλος, ὥστ' οὐκ ἂν ἀπογνοίη τις
ἐντεῦθεν ἡμαθόδεντα ὀνομάσθαι τὸν Πύλον).

ἡΜΑΙ (κυρ. παθ. παρακ. ἐκ τῆς ῥίζ. ἑ- ἐξ ἧς
ὁ ἀόρ. εἶσα), ἑ. ἐν. πρόσ. ἦσαι Β 255 καὶ κατ'
ἐκβολὴν ἦσ' Ο 243, γ'. ἐν. ἦσται, πλγ. παρ' Ὅμ.
γ'. πληθ. τοῦ ἐνεστ. ἦνται, Γ 453, ἀλλάχου δὲ
κατὰ τὸν Ἰων. καὶ ἐπικ. τύπ. ἔαται καὶ ἐπικ.
εἴαται· προστ. ἑ. ἐν. ἦσο Γ 406, π 44 κ. ἀ.,
παρατ. γ'. πληθ. ἦντο, συγχύστερον δὲ κατὰ τὸν
Ἰων. καὶ ἐπικ. τύπον ἔατο, εἴατο. Σημ. δὲ κυρ.
εἶμαι τεθειμένος, βαλμένος· εἶεν κάθημαι „ἐνὶ
διερῶ“ Π 402 ὡσαύτως „ἐν θαλάμῳ, ἐν δό-
μοις“ κ.τ.τ. „παρὰ νηυσίν“ Α 446, „ἐπ' ἐσχά-
ρῃ“ πλησίον τῆς ἐστίας, ζ 305, „ἐπὶ πύργῳ“
ἐπὶ τοῦ πύργου, Γ 453, „ἀνά Γαργάρῳ“ ἐπάνω
εἰς τὸ Γ, Ο 453, „παρὰ δμωῆσιν“ μεταξὺ τῶν

ὀπηρετριῶν, Ζ 324. Συντάσσεται πολλάκις μετὰ
μετοχῆς ῥημάτων σωματικῆς ἢ ψυχικῆς διαθέ-
σεως σημαντικῶν, „ἦστο ὀδυρόμενος, ἄλλοφρο-
νέων, θαυμάζων, ὀλιγυπελέων“ κ.τ.τ. (ἢ. πρὸς
ταῦτα πρόβλ. τὰς τῆς καθομιλ. φράσεις „τί κάθε-
σαι καὶ κλαῖς, κάθεται καὶ φροντίζει, δὲν κάθο-
μαι ἐγὼ νὰ μὲ ὄριξῃ ὁ ἑνας καὶ ὁ ἄλλος“, ἐνθα
παρ' Ὅμ. τε ἢ ἐν τῇ καθομιλῳ. τὸ ῥῆμα κάθη-
μαι σημ. τὴν διάρκειαν, ἀνοχὴν ἢ ὑπομονήν)· ἐπὶ
στρατοῦ, στρατοπεδεύω, „πόλιν ἀμφὶ“ Σ 509·
σημ. δὲ προσέτι, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ., τὸ „κά-
θημαι“, ὅ ἐ. ἀργὸς κάθημαι, Σ 104· ὡσαύτως
καὶ μετὰ τοῦ „σιγῇ, ἀκούσα“ ἐκάθητο καὶ ἐ-
σιώπα, Γ 434, λ 442· ἐπὶ δὲ συνεδριάξῃ, θ
506, „ἐν ἀγορῇ ἦσθαι“ Η 444· ἐν γένει δια-
τριβῇ, διαμένω, Ο 740· ὡσαύτως καὶ περὶ
τῶν ἐν τῇ δουρείῳ ἱππῳ κρυπτομένων ἡρώων
θ 503, 512.

ἡΜΑΡ, ΑΤΟΣ, τό, ποι., Ὅμ. πλγ. ἀντί τοῦ ἡμέ-
ρα, ἧτις διαιρεῖται παρ' αὐτῷ εἰς τρία μέρη:
„ἡώς, μέσον ἡμαρ, δειλὴ“ Α 414, η 288, „ἡ-
μαρ χειμῆριον, ὀπωρινόν“ γεμερινή, φθινοπο-
ρινή ἡμέρα, Μ 279, Π 385, „ἡμαρ αἵσιμον,
μόρσιμον“ ἡ εἰμαρμένη ἡμέρα=ἡ ἡμ. τοῦ θά-
νάτου, Θ 72, Ο 613 κ. ἀ., ἧτις καὶ „νηεῖς
ἡμαρ“ λέγεται Α 484 κ. ἀ. ὡσαύτως „ὀλε-
θριον ἡμ.“ Τ 409, „κακὸν ἡμ.“ Ι 251, κ 269
κ. ἀ. πλγ. (ἢ. πρὸς ταῦτα πρόβλ. τῆς καθομιλ.
τὸ „κακὴ σου ἡμέρα“, ἧτις ἐπιτατικώτερον
λέγεται „τὴν κατὴ καὶ ψυχρὴ σου ἡμέρα“).
„ἐλευθέρων ἡμαρ“ ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας Ζ
455· ὡσαύτως „δοῦλον, ἀναγκαῖον ἡμ.“ ἡ ἡμ.
τῆς δουλείας, τῆς ἀνάγκης, πολλάκις δὲ αὐτὴ ἡ
δουλεία, Ζ 468, Π 836· „ὄρφανικὸν ἡμ.“ ἡ
ἡμέρα τῆς ὀρφανίας, Χ 490, „νόστιμον“ ἡ ἡμ.
τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπανοδου, α 9, 168· εἶεν
καὶ ἐπὶ καταστάσεως, περιπτώσεως τίθεται, „οἶον
ἐπ' ἡμαρ ἄγῃσι“ ὅταν ἡμέραν ἐπάγῃ (ὁ Ζεὺς) σ
437 „ἐπ' ἡματι“, ἴδ. λ. ἐπὶ Β, 4), „νύκτας
τε καὶ ἡμαρ“ νύκτα καὶ ἡμέραν, νυχθημερόν,
„ἡμέρα, νύκτα“ Ε 490, „πάν, πρόπαν ἡμαρ“
ὅλην τὴν ἡμέραν, „ὅλη ἡμέρα“, Ὅμ. πλγ., „ἡ-
ματα πάντα“ πάσας τὰς ἡμέρας, ὅσημέρας, πάν-
τοτε, Ξ 335, β 55 κ. ἀ. (Ἐτυμολογεῖται συνήθως
ἐκ τοῦ μαίρω (ἢ. τοῦ μόνον παρὰ τοῖς γραμ-
ματικοῖς, ἐξ οὗ τὸ: μαρμαίρω=λάμπω· κατὰ
δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀναμαίρω, ἢ. κατὰ δὲ
τοὺς νεωτέρους γλωσσολόγους· αὐ ἐτυμολογία
αὐταὶ εἶνε ὅλως ἀπίθαναι). Ἐκ τούτου

ἡΜΑΤΙΟΣ [..], η, ον, ἐπικ. ἀ.) ὁ τὴν ἡ-
μέραν γινόμενος, ἡμερινός, β 404, τ 449·
β.) καθ' ἐκάστην ἡμέραν γινόμενος, „κα-
θημερινός“, Ι 72.

ἡΜΕΡΟΤΟΝ, ἴδ. ΛΑΜΑΡΙΝΑ.

ἡΜΕΙΣ, ἀργ. Αἰολ. καὶ ἐπ. ἡΜΕΕΣ· γεν. πάν-
τοτε Ἰων. ἡΜΕΝ (κατὰ συνήθειαν δισύλλαβ.) καὶ
ἐπ. ἡΜΕΙΝ· δοτ. ἡΜΙΝ (καὶ ἐγκλιτικῶς ἡΜΙΝ,
διότι κατὰ τινὰς γραμματικούς ἐγκλίνουσι τὸν

πόνην καὶ τῆς πληθ. τοῦτοι ἀντωνομίας αἱ πλῆ-
γαι καθ' ἃς περιστάσεις τίθενται αἱ ἐνκαί μου,
μοι, με, A 447, 579 (ἀν καὶ κατὰ τινας καὶ ἐν-
ταῦθα γραπτῶν ἡμιν)· κατὰ δὲ τὴν χρῆσιν τοῦ
μέτρου ἡμιν, P 415, 417, 0 569, λ 344. Ὁ δὲ
Διόδωρος καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Βαυλαΐνης γράφουσιν
ἡμιν μὲν πανταχοῦ ὅπου ὁ στίχος ἀπαίτεται
σπονδαῖον, ἡμὲν δὲ ὅπου τραχὺν, οὐδὲ παρα-
δέχονται ἐπομένως τὰ περὶ ἐγκλίσεως τόνου τῆς
ἀντωνομίας ταύτης, ἀρχ. Αἰολ. ἄμμι, ἄμμιν·
αἰτ. ἡμέας (ἡμας μόνον π 372), ἀρχ. Αἰολ.
καὶ ἐπ. ἄμμε. Ἐν τῇ καθομῇ προφέρεται ἡ ἀν-
των. αὐτῇ, ἡμεῖς.

ἡμὲν, ἐπ. μόριον πάντοτε συσχετικόν ἢ, ὡς
ἔλεγον οἱ παλαιοὶ, ἀνταποδιδόμενον ὡς ἐπὶ τὸ
πολὺ πρὸς τὸ ἡδὲ καὶ σημαῖον τὸ κατ' ἀρχὰς
ἀπλῆν παράταξιν καὶ ἰσοσταθμίαν· τόσον τὸ ἐν
ὅσον καὶ τὸ ἄλλο, τόσον—ὅσον· ὅθεν συνήθως
τίθεται τὸ «ἡμὲν—ἡδὲ» ὅπου ἄλλως τὸ «τε—
τε» ἢ «καὶ—καὶ» ἢ «τε—καὶ», B 189, ξ 200
κ. ἀ. Ποικίλλεται δὲ ὁ συνδυασμὸς ὡς ἑξῆς·
«ἡμὲν—ἡδὲ καὶ» E 428 κ. ἀ. «ἡμὲν—δὲ» M
428· «ἡμὲν—καὶ» O 661 κ. ἀ. «ἡμὲν—τέ» θ
575. (Ἑτυμολογείται δὲ κατὰ μὲν τὸν Ἀρτουγγ
ἐκ τοῦ ἡμὲν (τὸ δὲ ἡμ— τοῦτο, ὅπερ φαίνεται
καὶ ἐν τῇ ἡμ—τε, εἶνε τὸ αὐτὸ μὲ τὸ Σανσκριτ.
wā=ω)· ὡσαύτως δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν καὶ τὸ ἡδὲ
ἐκ τοῦ ἡδὲ κατ' ἄλλους δὲ πιθανώτερον συνέ-
στη ἐκ τοῦ ἡ μὲν. Τὸ δὲ ἡ οὐδεμίαν ἔχει σχέ-
σιν πρὸς τὸ ἡμὲν.

ἡμέρη, ἡ (ἡμερ), ἡ ἡμέρα, παρ' Ὁμ. μόνον
O 541, N 828, λ 294, ξ 283, ω 514 καὶ γ.
Ἀπ. 349. (Ἀντ' αὐτοῦ εὐνήθε· τὸ ἡμαρ).

ἡμερῆς, ἴσος, ἡ, ἰδιόμορφον θηλ. τοῦ ἐπομ.
ἐπιθ., εὐχρηστον ὡς οὐσιαστ. ἡμερῆς ἡμε-
ρος, κλημά, Λατ. vitis arbustiva, ε 69 f. ||
Ἐν τῇ καθομῇ. ὑπάρχει λ. „μεράδα“ σημαί-
νουσα τόπον καταφύγον, καλλιεργημένον, ἥτις
εἶνε ἕτερος τύπος (ἡμερᾶς—ἀδος) τῆς Ὀμηρικῆς
«ἡμερῆς».

ἡμεροί, ον, „ἡμεροί“, «χῆν» ο 162 f.

ἡμέτερος, η, ον (ἡμεῖς), ἡμέτερος, „εἰδι-
κό· μα·“ πολλῇ παρ' Ὁμ. ἀντὶ τοῦ ἐμαῖς, ε
344, λ 562 κ. ἐ. «ἐφ' ἡμέτερα νέεσθαι» ἐπι-
στρέφω εἰς τὰ εἰδικά μας, ὅ ἐ. εἰς τὴν πατρίδα
[οἶκόνδε], I 649, ο 88· «εἰς ἡμέτερον» εἰσπακ.
«δόμα», ε 55 (ἐνθα δὲ Ἀρεῖ· παρεδόχθη τὴν
Ἀριστάρχειον ἀνάγωνσιν «εἰς ἡμέτερον», ὅτε
εἰσπακ. «δόμου») η 307. Τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει
καὶ τὸ ἐπίρ. ἡμέτερόνδε, 0 39, ω 267.

ἡμί, κυρ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ οἡμί, μόνον ἐν τῇ
γ'. ἐν. τοῦ πατρῆος. «ἡ» εἶπεν, ἐμίλησεν,
πάντοτε μετὰ μνημονευθέντα λόγον τινὸς καὶ
πάντοτε ἐπομένου τοῦ Καί· συγχο· παρ' Ὁμ. ἡ
ὁ συνδυασμὸς· «ἡ ῥα καὶ» Γ 355, ε 321 κ. ἀ.
ἡπαῖ μόνον τὸ «ἡ ῥ', ἡμα τε» α 356· καὶ μετ'
ἐπιναλῆφως τοῦ ὑποκειμένου «ἡ ῥα γονὴ τα-
μή» Z 390, X 77. (|| ἐνθα ἔπαται ὁ Δι' ἀντὶ τοῦ

Καί, εἴτε μένει τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον, ὡς ἐν τῇ
X 77, εἴτε μεταβάλλεται ὡς ἐν τῇ Z 390, ε
475, Ω 643· διότι συνήθως τὸ «ἡ» ἔχει τὸ
αὐτὸ ὑποκείμενον μὲ τὸ ἐπόμενον ῥῆμα.—Ἐν
τέλει σημειωτέον ὅτι τὸ ῥῆμα τοῦτο οὐδὲν κοι-
νὸν ἔχει πρὸς τὸ φημί, ἀλλ' ἔχει ἄλλην ῥίζαν
συγγενῇ πρὸς τὸ Λατ. a-j o=λέγω).

ἡμί-, ἡμί-, „μισο-“ ἐν ταῖς συνθέσεσιν.

ἡμιδαῖς [..], ἐλ, ἐπ. (δαίω) ἡμικαυστος,
ἡμισοκαυμένος· «νηδ·» Π 291 f.

ἡμί-θεός [..], ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ θεός καὶ
κατὰ τὸ ἕτερον ἀνθρώπος, ὡς ἐπιθ. «ἡμιθεὸν
γένος ἀνδρῶν» M 23 f, γμ. 24, 8, πρὸλ. λ.
ἡρας.

ἡμιόνηιος [..], η, ον, εἰς ἡμίονον ἀνῆ-
κων, οἷον «ἡμαῖα ἡμιόν·» ἢ ἄλλως λεγομένη
ἀπήνη, ἡμαῖα ὑπὸ ἡμιόνων συρρομένη, Ω 489,
ξ 72· «ζυγὸν ἡμ·» Ω 268. Ἐκ τοῦ

ἡμί-ονος [..], ἡ, σπαν. ὁ, ἡμίονος, „μου-
λάρι“ (γέννημα πατρὸς ὄνου καὶ μητρὸς ἵππου,
ὁ δὲ «οὔρευ·» εἶνε τὸ ἀνάπαλιν πατὸς μὲν ἵπ-
που μητρὸς δὲ ὄνου. Ἀλλὰ ταύτην τὴν διαφορὰν
φαίνεται ὅτι ἀγνοεῖ ὁ Ὁμ., ὅστις μεταχειρίζεται
τὴν ἑτέραν ἢ τὴν ἑτέραν λ. κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ
μέτρου)· τὸ ἀρσεν. P 742· τὸ δὲ θηλ. πλῇ.
Δυσκολώτατα διαμάχονται, P 655· ἐχρησμέον
δὲ ἐν ὀρεναις μάλιστα χώρας (ὡς καὶ σήμερον)
εἰς τε τὴν γεωργίαν καὶ ὡς ὑποζύγια φορητῶν
ἀμαξῶν, K 352, ξ 37, θ 424 κ. ἀ. Αἱ ἐν Πα-
φλαγονίᾳ (B 852) ἀγριαὶ ἡμιόνοι εἶνε κατὰ τὸν
Κοίππενον τὸ Uschiggetai, equus hemionus
τοῦ Λινν. 2) ὡς ἐπιθ. «βρέφος ἡμιόνου» πώ-
λος ἡμιόνου, Ψ 266.

ἡμι-πέλεκκος [..], τὸ (πέλεκυς), ἡμιπέ-
λεκυς, ὅ ἐ. πέλεκυς ἑτερόστομος, μὲ μίαν μόνον
κόψην (διότι ὁ ἀκέραιος πέλεκυς ἦτο δίστομος)
ἡλ. Ψ 854, 858, 883. (Κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ.
εἶνε μικρὸς πέλεκυς.—Τὸ δὲ κ διπλασιάζεται
διὰ τὸ μέτρον).

ἡμι-πνοός, ον, (πνέω) ἡμισίαν ἀναπνοήν
ἔχων, ὅ ἐ. ἡμιθανής, Βατρ. 255.

ἡμισυς, εἰα, γ, ἡμισυς, „μισός“, ὁ ἐνικ.
μόνον ἐν τῇ οὐδέτ. «τιμῆς βασιλῆδος ἡμισυ·»
Z 193, I 579 580, πληθ. «ἡμισυς λαοί» Ω 7,
γ 155. (|| ἡ λ. δὲν παράγεται βεβαίως ἐκ τοῦ
μέσος, ἀλλ' εἶνε πρωτότυπος, συγγενῆς τῇ
Σανσκριτ. samya, καὶ τῇ Λατ. semi-, semis).

ἡμι-τάλαντον [..], τὸ ἡμισυ τάλαντον
«χρυσοῦ» ἡλ. Ψ 754, 796.

ἡμι-τελής [..], ἐς (τελέω), ἡμιτελής,
ἡμισοτελειωμένος, «δόμος» οἶκος ἡμιτε-
λής, τροπικῶς, καθ' ὅσον παρὰ μὲν τοῦ ἀνδρός
καὶ κυρίου εἶνε ἐγκαταλειμμένος, κατοικεῖται
δὲ ὑπὸ μόνης τῆς γυναικός, B 704 f. (Οὕτως
ἐρμηνεύουσιν ὁ Δάμμιος, ὁ Οὐόλφιους καὶ ὁ Φατ-
σις κατὰ τὸ ΜΕ καὶ τὸν Ποσειδωνίον παρὰ
Στράβ. 7, 3, 3. Ὁ δὲ Ἰάμβος λαμβάνει τὴν λ.
ἐπὶ τῆς κυρ. σημ. διότι ἡμιον (ι) ἦτο, λέγει,

οἱ νεόγαμοι νὰ οἰκοδομῶσιν οἰκίαν. Τρίτη ἐρμηνεία εἶνε ἡ ἐξῆς: κατέλιπεν ἡμιτελῆ τὸν οἶκον, δηλ. ἄνευ τέκνων. Οὕτως: τὰ μικρὰ σχολία καὶ ὁ Ρύγκενος).

ἥμος (ἥμαρ) Ἰων. καὶ ἐπ. σύνδεσμος χρονικός, καθ' ὃν χρόνον, ὅτε, ἀφ' οὗ, ἐν ᾧ, ἐπὶ δὲ καὶ ὡς ὅτε (Α 86, μ 439), χρησιμεύει εἰς ἀκριβέστερον ὁρισμὸν τοῦ χρόνου, συνηθέστερον δὲ τῶν ὥρων τῆς ἡμέρας, ἐπὶ τοῦ παρελθόντος. Ἡ ἀπόδοσις γίνεται διὰ τοῦ «τῆμος» Α 86 κ. ἀ. ἢ διὰ τοῦ «τῆμος ἄρα» Η 433, δ 400 κ. ἀ., πολυλάκις δὲ καὶ διὰ τῶν «δὴ τότε, δὴ, καὶ τότε» ἔπειτα, καὶ τότε δὴ» Α 475, ρ 4, Α 478, Θ 68, ι 58· τίθεται δὲ καὶ μόνον τὸ «ἄρα» ἐν τῇ ἀποδόσει, δ 2, γ 404 κ. ἀ.: σπανίως ἢ ἀποδοσις ἐκφέρεται ἄνευ μορίου, ὡς γ 491. Συντάσσεται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεθ' ὁριστικῆς μάλιστα τοῦ ἄρ., σπανιώτερον τοῦ παρ. καὶ ὑπερ. Α 475, Θ 68· μετὰ δὲ ὑποτακτ. ἀοριστολογικῶς μόνον δ 400 (ἐνθα πρὸ τοῦ Βακχέρου ἐγράφετο ὑπερ. τῆς ὁρίτ.: ἀμφιθεδῆκει).

ἡνία [ν.], ποι. (μῦθ), ἀφρ. ἡμυσα [-], κλί-νη, κύπτω, «κύπτω, γέρνω», «κάρη» ἐκλινεν, ἔγυρεν ἡ κεφαλὴ (ἐπονήσκοντος ἀνθρώπου) Θ 308· ἐπὶ ἵππου «ἡμυσε καρῆτι» ἔσκυψε τὴν κεφαλὴν, Τ 405· ἐπὶ σπαρτοῦ («ληίου») «ἐπὶ τ' ἡμυεῖ ἀσταγύρεσιν» κατακλίνει τοὺς ἀστάγυρ-του, γέρνει μὲ τοὺς ἀστ. Β 448. (Ἡ ἐπὶ πρέπει κατὰ τμησιν ν' ἀποδοθῇ πάντοτε εἰς τὸ βῆμα. Ἄλλοι δὲ ὄχι ὀρθῶς ἐννοοῦσιν ὑποκείμενον τὸν ἀνεμὸν: πίπτει ἐπάνω εἰς τοὺς ἀστάγυρς). Μεταφ. ἐπὶ πόλεων καὶ φρουρίων ἀλίσκομένων, πίπτω, καταπίπτω, καταστρέφομαι, Β 373, Δ 290.

ἡμυον, ονος, ὁ (ἥμι), πᾶς ὅστις ῥίπτει, ἰδίως δὲ ῥίπτει τὸ ἀκόντιον, ἀκοντιστής, «ἡμυονες ἄνδρες» Ψ 886 τ.

ἡν, σύνδ. υποθ. κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ἔλκ (ὑπερ παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκεται) μεθ' ὑποτ. 1) ἐάν, Ι 692, ε 420 κ. ἀ. «ἦν περ» ἐάν καί, Τ 32· «ἦν περ καί» καὶ ἂν ἀκόμη, π 276, «ἦν που» ἂν ἴσως, Π 39, α 95, «ἦν πως» ἐάν πως, ἐάν ἦνε τρόπος νά, Χ 448, ἰδ. εἰ Α, 2, 3). 2) ἂν (πλαγία ἐρώτησις), μετὰ ὑποτ. ἂν θά, α 282, ε 216 κ. ἀ.

ἡναίνετο, ἰδ. ἀναίνομαι.

ἡνεκα, ἡνεκάντο, ἰδ. ὁέρο.

ἡνεμόεις, εἴσα, ἐν, Ἰων. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ ἀνεμόεις (ἀνεμὸς) ἀνεμώδης, εἰς τὸν ἀνεμὸν ἐκτεθειμένος, εὐάνεμος, ἐπὶθ. τόπων ὑψηλῶν καὶ μάλα τοῦ Ἥλιου, Γ 305 κ. ἀ., ἐπὶ δὲ ὀρέων καὶ δένδρων, Β 606, Θ 499, γ 172, τ 400 «πτύγες» φάραγγες, τ 432. (Ἠ. Πρὸλ. Σοφ. ΑΥ. 498 «ἐν εὐάνεμοις βάσσαις»).

ἡνία, τά, (ἡμι), αἱ ἡνία (,γαλινάρια) τῶν εἰς τὴν ἄμαξαν ὑπεκρυμμένων ἵππων, αἵτινες: πολλάκις εἶνε διὰ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος πεποικιλμένοι, Γ 261, Ε 226, 583, ζ 81.

ἡνίκα, ἐπὶρ. ὅτε, καθ' ὃν χρόνον, καθ' ἣν ὥραν, μετ' ἐνεστ. ὁρίστ. χ 498 τ.

ἡνιοπέης, νοε, ὁ, υἱὸς τοῦ Θηβαίου, ἡνιοχ-ος τοῦ Ἑκτορος, Θ 420.

ἡνιοκεῖν, νοε, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἡνιοκοῦ, *Ιλ. Ε 505, Θ 312, Π 737, Τ 404.

ἡνιοκεῖν, ἡνιοχῶ, ὁδηγῶ τοὺς ἵππους, κυβερνῶ, διευθύνω τὴν ἄμαξαν, ἀπολεῖ. Α 403, ζ 319. Ἐκ τοῦ

ἡνιοχος, ὁ, (ἡνία, ἔχω) κυρ. ὁ κρατῶν τὰς ἡνίας, ὁ. ἡνιοχος, ἀμαξηλάτης, ἀρματηλάτης, *Ιλ. πολγ.—Ἐπὶ τοῦ παρ' Ὁμ. πολεμικοῦ ἄρματος (ἰδ. τ. λ.) ἐπέβαινον πάντοτε δύο πολεμισταί, καὶ ὁ μὲν, πιθανῶς: πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀποκλινών, ἦτο ὁ ἡνιοχος, ὁ δ' ἑτερος, ὁ λεγόμενος παραβάτης, ἦτο ὁ ἀπὸ τοῦ ἄρματος μαχόμενος ἥρως, Ψ 432, πρὸλ. Α 204· ἀλλ' εἰλο-τε ἐπὶ τῶν μνημείων τῆς τέχνης φαίνεται ὁ παραβάτης πρὸς ἀριστερὰν τοῦ ἡνιοχοῦ. Οὗτος δὲ πολλάκις λέγεται καὶ «ἡνιοχος θεράπων» ὁ τὰς ἡνίας κρατῶν ἑταῖρος (ἰδ. λ. θεράπων) Ε 580, Θ 419. Εἶνε δὲ καὶ αὐτὸς πολεμιστὴς, εὐγενὴς καὶ ἐξ εὐγενῶν, οἷος ὁ Πάτροκλος ὁ ἡνιοχος τοῦ Ἀχιλλεύου, Π 244, Ρ 427. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνδριώτατοι ἥρωες ὀνομάζονται ἐνίοτε ἡνιοχοι, ὅταν ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἀναγκάζωνται νὰ ἀναλάβωσι τὰς ἡνίας, ὡς ὁ Ἑκτωρ, Θ 89, Ο 352.

ἡνιπαπε, ἰδ. ἐνίπτο.

ἡνις, ιος, ἡ, ἐπικ. (ἔνος) αἰτ. πλ. ἦνις συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἡνίας, Ζ 94, 275, 309, ἐνός: ἑταῦς, ἐνιαιόσιος, «χρονιάρικος», «βοῦς» Κ 292, γ 382, (ὅπου τὸ «ἦνιν» ὡς σπανίστον ἀπατε-λόν ἐγράψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἦνιν). (Κατὰ δὲ τὸν Γοῖβελον ἐτυμολογεῖται ἐκ τίνος ῥίζης λη-, σημ. τὴν λάμπειν· ὅθεν: λαμπρός· συμ-φωνεῖ δὲ καὶ ὁ Ἀμεί. ἥ. Ὁ δὲ δύνειρος ἀνάγει μὲν τὴν λ. εἰς: τὴν αὐτὴν ῥίζαν, ἐρμηνεύει δὲ διαφόρως: διότι κατ' αὐτὸν ἡ ῥίζα λη- σημαίνει ὕψι καὶ τὸ ἀν-αι, ἀν-ώω, ἔπορι, ἡ λ. 3, τὸ τέ-λειος καὶ τελείεις.—Πᾶσαι αὗται αἱ ἐτυμολο-γίαι εἶνε ἀμφίβολοι).

ἡνοπίης, οἱ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἠνωπός=Σά-ντιος, Ε 444.

ἡνορέν, ἡ, ἐπ. δοτ. ἡνορέναι, Δ 303, ἐπ. λ. (ἐκ τοῦ ἦνωρ=ἄνῆρ) ἀνδρεία, δύναμις ἀνδρική, θάρρος ἀνδρικόν, Ζ 456, Α 9, Ρ 329, ω 509 (παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις).

ἡνωρ (Ἐηνοψ), οπος, ὁ, ἡ (ποι. ἀντὶ τοῦ ἄνωψ, ἐκ τοῦ ἀν στερ. καὶ ὄψ), πᾶν ὅ, τι διὰ τὴν λάμ-ψιν δὲν δύναται τις νὰ ἰδῇ, λαμπρός, εἰληνός, ἐξαστράπτων, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «ἦνοπι χαλ-κῷ» ἦτις προπικῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ ἀγκίστρου καὶ τοῦ λέδοτος. Π 408, Σ 349, κ 360. (Κατ' ἄλλους: δὲ ἐκ τοῦ ἔνωπτρον, ἐπομ. εἰληνός: ὡς κάτοπτρον· κατὰ δὲ τὸν Δοιδ., μεθ' οὗ συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἀμεί., σχετίζεται πρὸς τὸ νάπη, καὶ ση-μαίνει ὁδόν: καμπύλος, κυρτός. ἥ. Ὁ Γοῖβελος

καὶ Δόνειρος, ἀνάγοντες τὸ πρῶτον μέρος εἰς τὴν ῥίξαν ἈΝ-, ἔχουσιν ἑκάτερος τὴν αὐτὴν γνώμην, ἦν καὶ περὶ τοῦ ἸΝΙΣ, ὅπ. 103).

Ἦνοψ (Ῥήνοψ), ὅπου, ὁ, 1) Μυσός: τι πατήρ τοῦ Σαντίων καὶ τοῦ Θέσπετος, Ξ 413. 2) πατήρ τοῦ Κλυτομήδους, Αἰτωλός, Ψ 634.

ἩΝΠΕΡ (τώρα γράφεται διηρημένως: ἦν περ) ἦν ποῦ, ἦν ποῦ, ἦδ. ἦν.

ἩΝΤΟ, ἦδ. ἦμαι.

ἩΝΤΟ, ἦδ. ἄντι.

ἩΝΤΕΑ, ἦντέρι, ἦδ. ἄνωγα.

ἩΞΕ, ἦδ. ἄγνυμι.

ἩΪΟΣ, ἦ, ὅν (ἦδ.): 1) χρονικῶς, ἐσθινός, πρῶτος, Δατ. maiulinus, ὅθεν «ἡ ποίη» ἐυπακ. ὅρα, ἡ πρώτη, τὸ πρῶτ, «τὸ πουργό» (πρῶτ), δ 447. 2) ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ ὀρίζοντος, ἀνατολικός, (τοῦναντίον: ἐσπερός) «ἄνθρωποι» οἱ ἐῷσι, «ἀνατολιταί», θ 29.

ἩΠΑΡ, ἄτος [υ.], τὸ, ἦπαρ, «συκωτή» (|| ὅπερ κυρ.=ἦπαρ συκωτόν, ὡς ἔδωκα, ἀναλόγως τῷ Ἰταλ. segato καὶ Ρομαϊκῶν. χιμάτου=licium) ἐκ δὲ τῆς ἀρχαίας λ. ἔχει ἡ καθολικ. μόνον τὸν πληθ. «ἦπατα» εἰς τροπικὴν σημασίαν ἀντὶ τοῦ: δύναμις) Α 579 κ. ἀ. «ὅτι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν» ι 304, πληθ. «ἦπατα» ὡς: ἔδωκα, Βατρ. 37. (|| ἦ λ. εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης πρὸς τὸ Δατ. jecur, ἐπειδὴ, ὡς γνωστόν, π καὶ σ συχνότατα συναλλάσσονται ἐν τῇ Λατινικῇ καὶ Ἑλληνικῇ).

ἩΠΑΦΕ [υ.], ἦδ. ἈΠΑΦΙΣΤΗ.

ἩΠΕΔΑΝΟΣ [υ.], ὅ, ὄν, ἀσθενής, ἀδύνατος, ἀσθενικός, ὅθεν ἐπὶ τοῦ χαλκαίνοντος Ἡφαίστου, θ 311, ἦ. Ἀπ. 316, καὶ ἐπὶ τοῦ θεοράποντος τοῦ Νέστορος, ὡς μὴ ταχέως ἐλαύνοντος, θ 104. (Οἱ παλαιοὶ ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τοῦ α καὶ πέδον, ὡσαύτως ὅ ὁ Δοιδερλ. καθ' ὃν ἔσγεινε κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναπεδανός, οἰοῦν: ἀνευ πέδου, ἐδάριον, ἐπομ. μὴ σταθερός) ὁ δὲ Σινεΐδης καὶ Δοδεκκ. θεωροῦσι τὴν λ. ἐκτενεστέρον τύπον τοῦ ἦπιος).

ἩΠΕΙΡΟΣ, ἦ, ἡ ἦρα, «ἡ στερεά», ἐν γένει τοῦναντίον τῆς θαλάσσης, Α 483, γ 90, κ 56, ν 414, ἦ. Δημ. 127, 130, «ἡ πρὸνός» εἰς (πρὸς) τὴν ἦραν, ε 56. πρὸλ. σ 84 (ὅπου τινὲς ἐννοοῦσι τὴν Ἡπειρον, πρὸλ. φ 308).—Ἰδίως δὲ 1) ἡ στερεά, ἡ ἦπειρος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς νήσους, ὅθεν ἡ Ἀκαρνανία μετὰ τῆς Λευκάδος, Β 635, ω 378· κατὰ τινὰς δὲ ἡ αὐτὴ χώρα ἐννοεῖται καὶ ἐν τῇ «ἦπειρος μέλαινα» Ξ 97, 100, φ 109. (Οἱ παλαιοὶ ἐρμηνεύται ἐξελάμβανον ἐν τοῖς τοῖς χωρίοις τὴν «ἦπειρον» ἐν μέρει ἐπὶ τῆς Αἰτωλίας ἢ Ἡπείρου) ἔπειτα ἡ Ἑλλάς ἢ μέρος αὐτῆς λέγεται «ἦπ. μέλαινα» ἦ. Δημ. 130, καὶ δὴ ἡ Ἀττικὴ, ἦ. 6, 22· τέλος καὶ ἡ μετὰ ταῦτα κατ' ἐξοχὴν ὀνομασθεῖσα Ἡπειρος, κατὰ τινων τὴν γνώμην τοῦλάχιστον (ἦδ. ἀνωτ.)· β.) καὶ ἐπὶ νήσου κατ' ἀντίθεσιν τῆς θαλάσσης, ε 56· γ.) ἐπὶ τῶν μεσογείων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

τὰ παράλια, ι 49. (Ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἀπειρο=ἀπέραντος, ἐξυπακ. γῆ).

ἩΠΕΡ (ἦ περ), ποι. ἩΠΕΡ (ἦε περ), ἦδ. λ. ΠΕΡ.

ἩΠΕΡ, ἦδ. ὀσπερ.

ἩΠΕΡΟΠΕΪΣ, ἦος, δ, λ 364 + καὶ

ἩΠΕΡΟΠΕΪΤΗΣ, οἷ, ὁ, ἐπικ., ἀπατεῶν, γόης, πλάνος, ἦ. Γ 39, Ν 769, ἦ. Ἐρμ. 282.

Ἐκ τοῦ

ἩΠΕΡΟΠΕΪΑ, ἐπικ. ἐξ απατῶ, πλανῶ, ἠγελῶ, ξεγελῶ, μετ' αἰτ. Ψ 603, διὰ δολίων καὶ ἀπατηλῶν λόγων «μαγεύω», ἀπολεῖ. Ξ 400· ἰδίως «γυναίκας, φρένας γυναῖκα», «ξεγελῶ, ξεμαυλίζω», Ε 349, ν 327, σ 449, 421, ἦ. Ἐρμ. 577, «τινά ταῦτα» διὰ τούτων (ταῦτα λέγων) ἀπατῶ τινα, Γ 399. (Ἐτυμολ. ἀρριόβολος. Ἀπίθανος ἡ ἐκ τοῦ εἰπεῖν, ἠπύειν ἁπλῶς· ἐπὶ ἀπιθανωτέρα ἢ τοῦ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ πρέπω, οἰοῦν: ἀπρεπῶς φέρομαι—|| νεωτέρα δὲ καὶ ἀληθεστέρα, νομίζω, ἐτυμολογία παρὰ Κουρτίου εἶνε ἡ ἐξ ἧς: ἐκ τοῦ ἦπερα (ὅπερ παράγεται ἐκ τῆς Ἀπό, ὡς ἐκ τοῦ Σανσκρ. ὅρα τὸ ἀραγα=ἄλλως, διαφόρως) καὶ ὁψ=Δατ. vox, φωνή, συντίθεται τὸ ἦπερ-οπ-εύς, ἦπερ-οπ-ευ-τής ὃ ἦπερ-οπεύ-ω, ὅπερ σημ. κυρ. ἄλλως ὁμιλῶ, τουτέστιν ἄλλα λέγω ὃ ἄλλα φρονῶ, ἐπομ. ἀπατῶ).

ἩΠΥΤΗΣ, οἷ, ὁ (ἡπάσμαι), ῥάπτης, «ῥαβδολωματικός», Βατρ. 184.

ἩΠΙΟΔΟΡΟΣ, ὅν, ποι. (ἦπιος, δῶρον) ἡπίως, ὃ εἰς εὐχαρίστως δωροῦμενος, ὅθεν ἀγαθός, ἐλευθερίος, «μήτηρ» Ζ 251 +.

ἩΠΙΟΣ, ἦν, ἰον. 1) μαλακός, ἀγαθός, ἦμερος, πρῶτος, φιλόφρων, ἐπὶ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, οὐ μόνον πρὸς τοὺς ὑποδεεστέρους, ἀλλὰ καὶ τούτων πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των, μετὰ δοτ. θ 40, κ 337 κ. ἀ. «ἦπια εἶδέναι τινί» ἀγαθὰ φρονῶ περὶ τίνος, εἶμαι πρὸς τινα φιλόφρων, Π 73, ν 405, σ 39, 557. 2) ἐνεργ. μαλακτικός, καταπραυντικός, «ἦπια φάρμακα» Δ 218, Λ 515, 830. (Πῶθεν. ἐτυμολ. ἐκ τοῦ ἦπος, οἰοῦν ὁμιλητικός).

ἩΠΟΥ (τώρα γράφ. ἦ που) καὶ ἩΠΟΥ (τώρα ἦ που) ἦδ. ἦ καὶ ἦ.

ἩΠΥΤΑ [υ.], ὁ, Ἀολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἠπύτης (ἡπύω), μεγαλόφρωνος, διαλαλητής, ὅθεν «ἦπ. κήρυξ» Η 384 +.

ἩΠΥΤΙΣΜΕ [υ.], ὅ, ὁ, κυρ. υἱός τοῦ Ἡπύτου (ὅπ. πῶ. ἐκ τοῦ ἠπία παράγεται)=ὁ Περίας, κήρυξ τῶν Τρώων, Ρ 324.

ἩΡΑ [υ.], ποι. (ἐκ τοῦ εἰπεῖν). 1) «φωανάξω, κράξω» τινά, προσκαλῶ, ἐπικαλοῦμαι, ι 399, κ 83. 2) ἀμετάβ. ἡχῶ, ἐπὶ τῆς φόρμιγγος, ρ 271, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου: συρίζω, Ξ 399.

ἩΡ, μόνον ἐν τῇ γεν. καὶ δοτ. ἦρος, ἦρι, ἦδ. ἔαρ.

ἩΡΑ (Ἡῤα) ἀπαξ μόνον παρ' Ὁμ. «ἦρα φέρειν τινί» Ξ 432 καὶ τρίς «ἐπὶ... ἦρα φέρειν τινί» χ 164, π 375, σ 56 καὶ ἀνευ τινός πα-

ραυτιπποσύνης λέξεως· «ἐπὶ ἦρα φέρειν τινί»· Α 572, 578. (Οὕτως ἔγραψαν πολλοὶ τῶν νεωτέρων κατὰ τὸν Βούττμαν· ἄλλοι δὲ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπὶ ἦρα ὡς οὐδ. αἰτ. πληθ. ἐπιθέτου τινὸς ἐπίηρος, ὅπερ πλὴν τοῦ 56 ἀποσι. εἶνε γνωστὸν καὶ ἐκ τοῦ Ἑμπεδοκλ. 208 «ἐπὶηρος χθών» καὶ τὸ συγκρ. «ἐπιηρέερος»· ἐκ τοῦ Ἐπιχάρμου παρ' Εὐστάθ. σ. 1444, 5· ἐπὶ δὲ καὶ ἐν τῇ φρ. «ἐπὶ ἦρα φέρομαι» ἐξελεύσθαι τὴν εὐγνωμοσύνην, ἐκ τοῦ Ἀπολ. τοῦ Ροδ. Δ 375). Σημαίνει δὲ ἡ φρ. προξενῶ εἰς τινα εὐχαρίστησιν, εὐαρέσκειαν, εὐαρεστώ, εὐχαρίστω, «θυμῷ ἦρα φέροντες»· εὐχαριστοῦντες τὴν ἐπιθυμίαν των, τὴν καρδίαν των, περὶ των ἐκ φιλοζωίας· τὸν πόλεμον ἀποφευγόντων, Ε 132. (Ἡ ἄλλη ἐρμηνεία εὐχαριστοῦντες τὴν ὀργὴν των, καθ' ἣν ὑπανίστανται οἱ ἄνωγ. ἐν γ. 49 ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος μνημονευθέντες, εἶνε πολὺ ἐξεζητημένη.—Τὸ ἐπὶ εἶνε βεβαίως ἐπὶ ῥ., εἰς τοῦτο ἐπάνω, εἰς ταύτην τὴν περίστασιν, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ ῥ. φέρειν διότι τὸ ἐπιφέρειν παρ' Ὁμ. κείται πάντοτε ἐπὶ ἐχθρικῆς σημ. Τὸ δὲ ἦρα ὁ μὲν Βούττμαν. κατὰ τὸν Ἡρωδιανὸν θεωρεῖ ὡς ἐνικ. αἰτ. ἐκ τοῦ ἀγρ. ἦρ=χάρις, συμφωνεῖ δὲ καὶ ὁ Ναιγελσβαχ· ὁ δὲ Θήρσιος κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ὡς αἰτ. πληθ. ἔκ τινος ἐπιθετικοῦ ἀχρήστου ἡρώ. Πιθανώτερον ἐτομολογεῖ τὴν λ. ὁ Δοιδερλεῖνας ἐκ τῆς ρίζ. ἦρ-).

Ἡρακλείδης, ἄο, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους· ἀ.) ὁ Τληπόλεμος, Β 653, Ε 628· β.) ὁ Θεσσαλός, Β 679.

Ἡρακλῆς, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἡρακλῆς, γεν. Ἡρακλῆος, (Ἡρα, κλέος, ὡς διὰ τῆς Ἡρας κλεισθείς ἢ τῇ Ἡρᾷ κλέος ἀπενεγκών) Ἡρακλῆς, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης, Ε 323 ἐξ., Σ 418. Ἡ γέννησις αὐτοῦ παρτάθη διὰ τῶν δόλων τῆς Ἡρας, ἐπεταχύνθη δὲ ἡ τοῦ Εὐρυσθέως, ἵνα προλάβουν οὗτος λάβῃ τὴν ἐπὶ των περιοικούντων ἀρχὴν, ἣν ὁ Ζεὺς εἶχε μεθ' ἑρκοῦ ὑποσχεθῆναι δώσῃ εἰς τὸν υἱὸν τῆς Ἀλκμήνης, Τ 98—125. Ἐκ των περιούτων αὐτοῦ δώδεκα ἄθλων, οὓς ἐπέβαλεν εἰς αὐτόν ὁ Εὐρυσθέης, ἓνα μόνον μνημονεύει ὁ Ὀμηρος, νὰ ἀναδιβάσῃ ἐκ τοῦ Ἑρέβους εἰς τὴν γῆν τὸν κύνα τοῦ Ἀδου, Θ 362 ἐξ., λ 623. Ἀρνούμενου δὲ τοῦ Λαομέδοντος ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἀμοιβὴν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς θυγατρὸς του Ἡσιόνης, ἐξεστράτευσεν κατ' αὐτοῦ, καὶ πορθήσας τὴν Τροίαν ἐρόνησε τὸν Λαομέδοντα καὶ τοὺς υἱούς αὐτοῦ πάντας πλὴν τοῦ Πριάμου, Υ 445 ἐξ., Ε 642. Ἐπιστρέφοντα δ' ἐκ τῆς ἐκστρατείας ταύτης ἀπεπλάνησεν αὐτόν ἡ Ἡρα εἰς τὴν Κω, Ε 250 ἐξ. Φονεύσας δὲ τὸν Ἴσιτον καὶ τοῦ Νηλέως ἀρνούμενου αὐτὸν καθάραιον τοῦ φόνου, πρὸς ἐκδίκησιν πορθεῖ τὴν Πόλιν, καὶ πληγώνει καὶ αὐτὸν τὸν Ἀδην, Δ 689, Ε 395. Περί δὲ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἴδ. Σ 447. Ἐν Ἀδου εὐρίσκει ὁ Ὀδυσσεὺς τὴν σκιάν του, λ 604 ἐξ., ἐν ᾧ αὐτὸς, ἔχων γυ-

ναῖα τὴν Ἥδην, τέρπεται ἐν Ὀλύμπῳ μεταξὺ τῶν ἀθανάτων, πρὸλ. γ. 603. Μνημονεύονται προσεῖτε ἐκ μὲν των γυναικῶν αὐτοῦ ἡ Μεγάρη, λ 268, ἐκ δὲ των υἱῶν του ὁ Θεσσαλός, Β 679, καὶ ὁ Τληπόλεμος, Β 653 ἐξ., Ε 628. Ἀλληγορικῶς εἶνε ὁ Ἡρακλῆς· ὁ ἀγωνιζόμενος ἥρωας τοῦ ἡλιακοῦ φωτός· κατὰ προσταγὴν τῆς θεᾶς τῆς οὐρανίας λάμψεως.—Ἐκ τούτου:

Ἡρακλῆϊος, εἶν, εἶον, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἡρακλείου, εἰς τὸν Ἡρακλῆ ἀντήκων, μόνον ἐν τῷ ὅηλ. «βίη Ἡρακλῆϊη» Β 658, λ 604 κ. ἀ., τὸ λ. βίη.

ἦραρε, ἴδ. ἡραρίεον.

ἦρατο, ἴδ. ἡρην.

ἦρατο, ἴδ. ἡράομαι.

Ἡρῆ, ἡ, Ἡρα, Παλαστική θεά, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ ἄμα καὶ γυνὴ τοῦ Διὸς, Π 432, βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ πρώτη των θεαινῶν. Ὅτε ὁ Ζεὺς ἐκθρόνισας τὸν Κρόνον ἐξέβηκεν αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον, ἡ Ἡρα κατέφυγε μετὰ τῆς μητρὸς Ῥέας εἰς τὸν Ὀκεανόν, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ὁποίου ἀνετράφη, Ε 204 ἐξ. Ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς εἶνε ὑπερήφανος, φιλαργος καὶ πανούργος, πολλάκις ἀπατᾷ τὸν ἄνδρα της, Ε 153, ἀλλὰ διὰ τοῦτο καὶ ὑπόκειται συχνὰ εἰς τὴν ὀργὴν αὐτοῦ, Α 568, Ο 43—21. Ἐν τοῖς Ὀμηρ. ἔπειτα παρίσταται ὡς ἐχθρὰ των Τρώων, αὐτὴ εἶνε ἡ συναθροίσασα τὸν Ἀγαθὸν στρατὸν κατὰ των Τρώων, Δ 26 ἐξ., Θ 205 ἐξ., ὅφ' ὧν ἐνόμιζεν ἑαυτὴν ὀλιγωρούμενην. Βοηθεῖ τοῖς Ἀχαιοῖς ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ε 767 ἐξ., Υ 433, καὶ προστάσσει τὸν Ἡρακλῆον νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν κοίτην αὐτοῦ τὸν ποταμὸν Εὐάνθον, ἐξορμήσαντα εἰς καταβύζιν τοῦ Ἀχιλλέως, Φ 377 ἐξ. Ἐξ ἀρχαιτέρων μύθων μνημονεύεται ὅτι ἐπετάχονε τὴν γέννησιν τοῦ Εὐρυσθέως καὶ ἀνίσταίτε τὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἵνα μὴ λάβῃ οὗτος τὴν παρὰ τοῦ Διὸς ὑποσχεθείσαν αὐτῷ ἀρχὴν ἐπὶ των περιοικούντων, Τ 97· ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα κατεδίωκε τὸν υἱὸν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης, οἷον ἐκ τῆς Τροίας ἀπονοστοῦντα ἀπελάθωνεν εἰς τὴν Κω, Ε 250, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ παρ' αὐτοῦ ἐπληγώθη ἐν Πύλῳ, Ε 392. Μετὰ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὴν Ἥδην, τὴν Εὐλείθειαν, τὸν Ἀρη καὶ τὸν Ἡρακλῆον. Πόλεις αὐτῇ ἀγαπηταὶ ἦσαν τὸ Ἄργος, αἱ Μυκῆναι καὶ ἡ Σπάρτη, Δ 51, 52. (Εἰκάζεται ὅτι συγγενεὶς πρὸς τὸ Σανσκρ. svar καὶ Zenō. hnār=οὐρανός, καὶ παριστᾷ ἐπομ. τὴν γυναικίαν ὅψιν τοῦ οὐρανοῦ, τὸν ἀέρα, τὴν ἀτμόσφαιραν· κατ' ἄλλους δὲ εἶνε συγγεν. τῇ Λατ. hera=κυρία, δέσποινα, ἴδ. λ. ἦρα· καὶ κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἡρ, ὡς θεὰ τοῦ ἀέρος.).

ἦρβει, ἴδ. ἡραρίεον.

ἦρβριστα, ἴδ. ἡρείδα.

ἦρι, ἐπ. ἐπὶ πρῶι, „ταχὺ, ταχινό“, οἷον «μάλ' ἦρι, ἦρι μάλα»· λίαν πρῶι, Ι 360, τ 320,

ο 156. (Κατὰ τινας μὲν κυρ. δοτ. τοῦ ἦρ τοῦ ἐκ τοῦ ἑαρ συνηρημ., κατ' ἄλλου; δὲ ἐκ τοῦ ἁῖρ, ἡῖρ, ὅτε κατὰ τὸν Δοιδερλ. δὲν εἶνε δοτ., ἀλλὰ καθαρὸν ἐπιβόημα).

ἩΡΙΓΕΝΕΙΑ [..], ἡ, ἐπ. (ἦρι, γίγνομαι) ἡ ζωθινή, ἡ πρωινή, ἡ τὸ πρῶτὸ γεννωμένη, παραγωγμένη, πρωιγενής, ἡ ἂν τὸ πρῶτον συνθετικὸν ἦεν ἡ λ. ἁῖρ, ἡ ἐκ τῆς πρωινῆς ὀμιγλης, ἀγλῆς (ἀντάρας) γεννωμένη, ἀγλουγενής, ἐπιθετον τῆς Ἥου; (κατὰ δὲ τὸν Γ.Μ. Οὐόσιαν; ἡ ὑποσωτκουα) Α 477, Θ 508, Ω 788 (μόνον ἐνταυθα τῆς Ἥ.), δ 1 κ. ἀ.—Ἥ; κύρ. ὄν. ἡ Πρωία, Λύγῃ, γ 197, ψ 347.

ἩΡΙΑΔΟΣ [..], ὁ, μυθώδης ποταμὸς τῆς ἀρχαίας γεωγραφίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν βορειοδυτικῶν τῶν Ῥιπαίων ὄρεων, ἐχέοντο εἰς τὸν Ἀκεανόν, κατὰ πρῶτον μνημονευόμενος παρ' Ἡσιόδῳ Θεογ. 338, Βατρ. 20. Οἱ πλείστοι τῶν ἀρχαίων ἐνόουν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο τὸν Πάδον, ἄλλοι δὲ τὸν Ῥοδανόν καὶ ἄλλοι τὸν Ῥήνον. Ὁ δὲ Κόντζενο; τὸν ποταμὸν Δύναν (Düna).

ἩΡΙΟΝ [..], τό, μάλλον ποῖ (πῖαν. ἐκ τοῦ ἑρα) γήλοφος, τόμβος, τάφος, „μνημα, μνημοσύνη“, Ψ 126 f. (Ἥ. Ὁ Κοραῖς; Ἀττ. 4, 342 ἀνεύρισκε τὴν λ. ταύτην ἐν τῇ τῆς καθομ., „μνημοσύνη“=μνημῆριον, ἐκ τοῦ μνημα καὶ ἡρίον).

ἩΡΙΠΕ, Ἥ. ΕΡΕΪΠΑ.

ἩΡΙΤΕ, Ἥ. ΕΡΕΪΤΟΜΑΙ.

ἩΡῶ, ὅ. ἐν. τοῦ παρ. τοῦ ἈΡΛΟΜΑΙ, ὅπ. Ἥ.

ἩΡΩΕΑΣ, Ἥ. ΕΡΩΕΑ.

ἩΡΩΣ, ὁ, γεν. ἩΡΩΟΣ, δοτ. ἩΡΩΙ, ποι. ἩΡῶ, Η 453, θ 483, αἰτ. ἩΡΩΑ, καὶ κατ' ἐκθλ. ἩΡῶ'. (Ἀντὶ τῆς γεν. Ἡρώος μετὰ συνεσταλμένης τῆς μέσης συλλαβῆς; 303 ἀνεγίνωσκόν τινες Ἡρώς καὶ οὕτω πρέπει νὰ γράφῃ κατὰ τὸν Νίτσην κατὰ δὲ τὸν Ἀρεν; ἦτοι τοῦτο ἡ κατὰ συνίζησιν ἀναγνωστέον, ὡς καὶ τὸ «νέκυρος, πόλιος». Ἀντὶ δὲ τῆς αἰτ. Ἡρώς προτείνει ὁ Θήρασις τὴν ἄνευ ἀποστροφῆς γραφὴν Ἡρω κατ' ἀναλογίαν τοῦ Μίνω, Ζ 63, Ν 428, λ 520· ἀλλὰ δὲν ἐπιέσθησαν οἱ ἐκδοταί. 1) Ἡρώς, „παλληγκάρι“, ἐξαιρέτως παρ' Ὁμ. λέγονται οὕτως οἱ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες, οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ ὀπαδοὶ τῶν, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ μαχέται Ο 261, 702 κ. ἀ., ὡς ἐν ταῖς προσφωνήσεσιν «Ἡρώες Δαναοί, Ἡρώες Ἀχαιοί» Β 110, Ο 219 κ. ἀ., «σῖγες ἀνδρῶν Ἡρώων» α 101, πρβλ. ξ 97· ἐν γένει δὲ πάντες οἱ κατὰ τὴν Ῥώμην, ἀνδρείαν, φρόνησιν καὶ τεχνικὴν δεξιότητα διαφέροντες, οἷον ὁ αἰοδό; Δημόδοκος, ὁ κῆρυ; Μούλιος καὶ οἱ φίλεργοι Φαίαιες; ἐπομ. πᾶς ἐλεύθερος ἀνὴρ καὶ ἐπίτιμος, ἔντιμος, θ 483, η 44, σ 422.—Ἐπὶ τῆς μεταγενεστέρης σημασ. ἡμίθεος (ὡν πρῶτον ἔγνος φαίνεται Μ 23) δὲν ἐρρίσκειται ἡ λ. παρ' Ὁμ. (Εἰκάζεται ὅτι εἶνε συγγ. τῇ Λατ. herus καὶ Γερμ. Herr, πρβλ. καὶ Ἡρῶ. || Κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἡ λ. εἶνε ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Σανσκρ. vira-s, καὶ τὴν Λατ. vir).

ἩΣΑΙ, Ἥ. ἩΜΑΙ.

ἩΣΑΤΟ, Ἥ. ἩΣΟΜΑΙ.

ἩΣΕΙΝ, Ἥ. ἩΜΙ.

ἩΣΟΑ, Ἥ. ΕΙΜΙ.

ἩΣΕΙΝ, Ἥ. ΛΕΚΕΘ.

ἩΣΟ, Ἥ. ἩΜΑΙ.

ἩΣΕΩΝ, ἩΣΕΩΝ, γεν. ΟΚΟΣ, μικρότερος, κατώτερος, «ἱπποί» Ψ 322, ἰδιος κατὰ τὴν ἀνδρείαν κατώτερος, ἀσθενέστερος, χειρότερος, Π 722, Ψ 858. Τὸ οὖδ. ἩΣΕΩΝ ὡς ἐπὶ ὀλιγώτερον, α 365. (Συνήθ. λαμβάνεται ὡς ἀνάμεικ. συγκριτ. τοῦ κακός; Ἥ. ἩΚΑ).

ἩΣΤΑΙ, Ἥ. ἩΜΑΙ.

ἩΣΤΗΝ, Ἥ. ΕΙΜΙ.

ἩΣΥΚΗ [..], ἡ, ἡσυχία, σ 22 f, Ἥ. Ἑρμ. 356.

ἩΣΥΚΙΟΣ [..], οκ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἡσυχος, σιωπηλός, „σιγανός“, Φ 598 f. Ἐπὶ ἩΣΥΚΙΟΣ, ἡσυχώς, Ἥ. Ἑρμ. 438.

ἩΣΥΜΝΗΝΟΣ, Ἥ. ΛΙΣΚΙΝΩ.

ἩΤΕ, ἡ καὶ (ὁ Τὲ ἐκπράζει τὴν παρατακτικὴν σχέσιν) Γ 148: «ἦτε—ἦτε» εἶτε—εἶτε, Ρ 42. Πρβλ. ἡ. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει ὁρθότερον κατὰ διάστασιν; ἡ τε—ἡ τε οὕτως δὲ διορθώνει καὶ ὅπου ἀλλαγῶς εὐρίσκεται εἶτε—εἶτε, πλὴν ἐν τῇ Μ 239, ὅπου γράφει κατὰ διάστασιν; εἶτε—εἶτε).

ἩΤΕ ἢ ἡ ΤΕ, Ἥ. ἡ.

ἩΤΙΛΑΣΘΕ, ἩΤΙΘΗΝΤΟ, Ἥ. ΛΙΤΙΛΟΜΑΙ.

ἩΤΟΙ, Ἀ') ὡς μόρ. βεβαιωτικὸν μόνον παρ' ἐπικ., σπανιώτερον δὲ καὶ παρὰ τοῖς λυρικοῖς (κυρ. ἦτοι, ὡς καὶ τῷ ὄντι γράφουσιν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β', ὁ Ἀμει; κ. ἀ.), ἀληθῶς, βεβαίως, τῷ ὄντι, „ἀληθείας“ ὅθεν 1) τίθεται πολλάκις μετὰ τοῦ Μὲν ἐπομένον Δὲ ἡ Ἀλλὰ, ναὶ μὲν, εἶνε μὲν ἀληθές, „ἀληθείας“, Ρ 509, Α 140, 214, Γ 168, 213 κ. ἀ. πλγ. 2) τίθεται ἀντὶ τοῦ μὲν, καὶ ἀποτελεῖ πρότασιν ἀντιθετικὴν, μεθ' ἣν ἔπεται ἀπόδοσις διὰ τοῦ Δέ, συνηθεστάτη ἡ φράσις «ἦτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν» ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, Α 68, σ 6, ι 154, μ 165· πολλάκις μετὰ κλητικῆν, οἷον «ὦ φίλοι, ἦτοι κληρο; ἐμός; ὦ φ; ὁ μὲν κληρος ἐμός; Η 191, δ 78, π 309· ἐνίοτε τίθεται ἀντὶ τοῦ μὴν, ἀποτελοῦν ἀντίθεσιν πρὸς τὰ προηγούμενα, οἷον «οὐδ' ἄρα... ἡεῖδης τὸν ἐμὸν μόρον ἦτοι ἔφης γε» [χμήν ἔφης γε] καὶ ἐν ταύτοις τὸ εἶπας, Χ 280· συχνός; εἶνε ὁ συνδυασμός; «ἀλλ' ἦτοι» ἀλλὰ... μὲν, Α 140, 214, σ 488, π 278, ὅστις τίθεται καὶ ἐν ἀποδόσει, δ 456.—Τὴν αὐτὴν ἐννοίαν ἔχει ἡ ἐν δευτερευούσαις προτάσει μετὰ τὴν ὑποτακτ., οἷον «ὡς ἦτοι, ὅρρ' ἦτοι» Ψ 52, γ 419, ε 24. Β') ὡς μόριον διαζευκτικὸν σύνθ. (κυρ. ἦτοι, καθὼς καὶ γράφει ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν) ἦτοι, ἡ, προηγούμενου ἑτέρου ἡ, μόνον τ 599. (Οἱ ἀρχαῖοι ἐρμηνεύται θεωροῦσι τὸ ἐπικ. ἦτοι κατὰ πάντα=τῷ Μὲν καὶ τὴν ἐρμηνεύσαν αὐτῶν τὰ ἐπικ. ἐποδῆσθαι ὁ Ἀρτογγῆ).

ἥτορ, ὄρος, τό, ἐπικ. καὶ λυρ. 1) ἡ καρδία, ὡς μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος (ἐννοεῖται κατὰ τὸν Ὀμ. «ἐν στήθεσιν» A 188 κ. ἀ., «ἐν φρεσίν» Θ 413 κ. ἀ., ἐτι δὲ καὶ «ἐν καρδίᾳ» Γ 169) X 452. Περὶ τοῦ O 252 ἴδ. λ. 2 λία. Συνεκδοχ. ἀντὶ τοῦ στήθεος, B 490. 2) καρδία, ὡς ἔδρα· ἀ.) τῆς ζωτικῆς δυνάμεως, τῆς ὑπὸ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας ἀποδεδεικνυμένης, ὅθ. ζωή, «ἀνέψυχον φίλον ἥτορ» N 84, «φίλον ἥτορ ἀπηύρα» Φ 201· μάλιστα δὲ ἐν τῇ συγχ. φρ. «λύτο γούνατα καὶ φίλον ἥτορ» E 250, Δ 115 κ. ἀ. β.) τῆς χαρᾶς, τῆς λύπης, τῶν ἐπιθυμιῶν, τῶν ὀρέξεων κ. ἀ. ψυχικῶν διαθέσεων, καρδία, «ψυχὴ» Γ 34, E 529, Θ 413, 437, I 9, α 48, 114 κ. ἀ. πλη. γ.) τῆς διανοητικῆς δυνάμεως, νοῦς, A 188. (Πῶθ' ὡς ἐκ τοῦ ἄημι, καὶ σημ. κυρ. τὴν ἀναπνοήν, ὡς τὸ λατ. *animum*, πρὸλ. Φ 386).

ἥΓΕΝΕΙΟΣ, ἥΓΕΝΗΣ, ἴδ. εἶγ.

ἥΓΑ, ἴδ. ΛΙΔΑ.

ἥΓΖΟΝΟΙ, ἥΓΕΜΕΘΑΘΕ, ἥΓΚΟΜΟΙ, ἥΓΕ, ἥΓ, ἴδ. εἶγ. εἶθ. εἶκ. εἶτε, εἶτ.

ἥΓΕΕ, ἴδ. ΛΙΔΑ.

ἥΓΕ, ἐπικ. μῦρ. 1) ὁμοιοματικόν [ῶσπερ], ὡς, ὡσάν, A 359, Γ 3, θ 280 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ A 277 «νέφος... τῷ δὲ τ' ἀνευθεν ἐόντι μελάντερον ἦτε πίσσα» ἐνθα τὸ συγκριτικόν κεῖται ἐλλειπτικῶς: μακρόθεν φαίνεται (τὸ νέφος) μελάντερον (παρ' οὔτι ἀληθῶς ἢ ἐκ τοῦ πλησίον εἶνε), (φαίνεται δηλ.) ὡσάν πίσσα. (Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι ἐνταῦθα συγκριτικῶς τὸ ἦτε ἀντὶ τοῦ ἦ, καὶ ὁ Βούττι. παραβάλλει τὸ ὡσαύτως ὁμοιοματικόν ἦμα καὶ συγκριτικόν τῆς Γερμαν. *Wid*). 2) τίθεται εἰς τὴν σημ. τοῦ ὡς ὅτε, μεθ' ὅριον. B 87, μεθ' ὑποτ. P 547. (Κατὰ μὲν τὸν Ἀπολλων. εἰς τοῦ ἦτε, κατὰ δὲ τὸν Βούττι. ἐκ τοῦ ἦ εὔτε ἦ ὅτε, ὅπερ θεωρεῖ ὁμοῦς ἀνυπόστατον ὁ Ἀρτουγγ. καὶ διὰ τοῦτο σχετίζει τὸ ἦν πρὸς τὸ Σανσκρ. *wa=τφ* Γερμ. *wie=ὡς*).

ἩΦΑΙΣΤΟΣ, λατ. *Vulcanus*, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, A 577, 578, θεὸς τοῦ πυρός καὶ τῶν διὰ τοῦ πυρός μηχανικῶν τεχνῶν, ἰδίως δὲ τῆς μεταλλουργίας. Αὐτὸς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ εἶνε οἱ εἰδημόνες παστῶν τῶν παρ' Ὀμ. μνημονευομένων τεχνῶν, πρὸλ. λ. ΛΟΨΗ. Ὅθεν αὐτοῦ ἔργα εἶνε ἅπαντα τὰ μετὰ τὴν τεχνήματα, Θ 195, δ 615, ο 117, ἧ χαρᾶκτερίζεται ὡς «κλυτοτέχνης, κλυτοέργου, χαλκεύς». Ἐκ γενετῆς δυσειδῆς καὶ τοὺς πόδας ἀδύνατος καὶ γυλῶς (ὅθεν «ἡπεδανός, γυλός, ἀμφιγυής») ἐρρίφθη ὑπὸ τῆς μητρὸς τοῦ ἐκτός τοῦ Ὀλύμπου· ὧς δὲ ἐνάλκιο θεαί, ἡ Θέτις καὶ ἡ Εὐρυνομία, διέσωσαν αὐτὸν ἧ ἐννέα ἐτη διέμεινε παρ' αὐτάς ἐργαζόμενος, Σ 395 ἐξ. Ἀλλὰ ἧ ὁ Ζεὺς ποτε ὀργισθεὶς κατ' αὐτοῦ θελήσαντος νά βοηθήσῃ τὴν μητέρα του, λαβὼν ἐκ τοῦ ποδός ἐξεσπενδόνθησεν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὴν νῆσον Λήμνον, ὅπου ἐδέχθησάν αὐτὸν εὐμένεως οἱ Σίντιες,

A 590 ἐξ. Ἐν Σ 382 λέγεται σύζυγος αὐτοῦ ἡ Χάρις· ἐν δὲ θ 267 ἡ Ἀφροδίτη, ἴσως ὁμοῦ· δὲν εἶνε πιστὴ. Παρακληθεὶς ὑπὸ τῆς Θέτιδος κατασκευάζει νέα ὅπλα διὰ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἐνταῦθα περιγράφεται τὸ ἐν Ὀλύμπῳ ἐργαστήριον αὐτοῦ καὶ ἡ μεταλλουργία, Σ 468 ἐξ. Διατριβὴ αὐτοῦ ἡ μὲν συνήθης εἶνε ἐν Ὀλύμπῳ· τὸ δ' ἐπὶ γῆς ἀγαπητὸν ἐνδιαίτημα ἡ Λημνος, θ 283. Ἐν Ἰλιάδι βοηθεῖ τοὺς Ἕλληνας. Τῶν ἔργων τοῦ Ἡφαίστου τὰ περιβόητα εἶνε· ἀ.) τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέου· καὶ μάλιστα ἡ ἀσπίς, ἐφ' ἧς παρίστατο ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ τοῦ βίου τὰ κυριώτατα, Σ 478 ἐξ. β.) τὰ ἀφανῆ δίκτυον, δι' οὗ συνέλαβε τὸν Ἄρη καὶ τὴν Ἀφροδίτην, λάθρα συνομιλοῦντας, θ 274 ἐξ. γ.) τὰ χαλκὰ (χαλκοδάτη) δῶματα τῶν θεῶν, A 606, E 166, 367, καὶ οἱ θρόνοι αὐτῶν, Γ 12· δ.) τὸ σκήπτρον καὶ ἡ αἰγὶς τοῦ Διός, B 104, O 309.—Ὁ Ὀμ. πολλὰκις ὀνομάζει τὸ πῦρ «φλόγα Ἡφαίστου» Γ 468. Ἀλλὰ καὶ ὡς προσηγὸρ. ὄνομα, πῦρ, εὐρίσκεται, B 426. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἐκ τοῦ ἄπτωμα, κατὰ δὲ τὸν Ἑρμάννον ἐκ τοῦ ἄπτειν καὶ ἄϊστος, *qui ignem ex occulto excitat*, ὁ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ἐξάγων· κατὰ τὸν Ἑρμάννον πιθανώτερον ἐκ τοῦ φαίνω, φαῖστος μετὰ τοῦ προσθέτου ἦ, οἰονεὶ ὁ φέγγων· ὁμοῦς καὶ ὁ Δουδερλ. ἐκ τοῦ φαίω ἀντὶ τοῦ ἀναφαιστος).

ἥΗ (ἦῤῥαι), ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἦ (ἀντωνυμ. κτητικ. ἴδ. 2 ος), X 107.

ἥΧΕΑ (ἦχῆ), ἀόριστ. ἤχησα, ἀμετάβ. ἤχῳ, «βοῦζῳ, ἀχολογῶ», ἀντηχῶ, Γ. Δῆμ. 38. ἥ. Τὸ ῥ. ἐπὶ ὧν ἐν τῇ καθομιλοῦμ. καὶ ἀπλοῦν ἐν τῇ δημοτικῇ ποιήματι 103 ς. 40 τῆς συλλογ. Passow «ἤχουσι κάμποι καὶ βουνά».

ἥΧΗ (ἦχη), ἦ, ἤχος, βοή, θόρυβος, ταραχῆ, ἀλαλαγμός, ἐπὶ πλῆθους «ὀχλοδοχῆ», N 837, «ἤχη» μετὰ θορύβου, B 209, «ἤχη θεσπεσίη» M 252, γ 450 κ. ἀ., ἐπὶ μάχης, Θ 159, O 355, ἐπὶ ἀνέμου, Π 769. ἥ. Ἐν τῇ καθομιλοῦμ. λέγεται καὶ «ἤχος», οἷον ἐν τῇ δημοτικῇ ᾄσματι 3 τῆς συλλογῆς Passow «τί νᾶν ὁ ἤχος ποῦ γίνεται κ' ἡ ταραχὴ ἡ μεγάλῃ». Ἐκ τούτου

ἥΧΗΕΙΣ (ἦχη), ΕΞΕΑ, ΕΝ, ἐπικ. ἡχηρός, ἀντηχηρός, «δῶματα· τὰ διὰ τὸ μέγεθος ἀντηχοῦντα, δ 72, Γ. Δῆμ. 104, Γμ. 13, B, ἐπὶ θαλάσσης, ταραχώδης, μυκωμένη, ἀγρία, A 157.

ἥΧΘΕΤΟ, γ'. ἐν. τοῦ παρ. τοῦ ἄΧΘΟΜΑΙ καὶ ἔΧΘΟΜΑΙ.

ἥΧΙ, ἐπικ., ἀντὶ τοῦ ἦ, ἐπὶ, ὅπου, A 607, γ 292 κ. ε.

ἥΧΗ, ὄος, ἦ, ἤχος, βοή, ἰδίως δὲ ἀντήχησις, ἤχῳ, Γμ. 18, 21.

ἥΩΘΕΝ, ἐπικ. ἐπὶ. (ἡώς) ἀ.) ἀπὸ πρῶτας, «ἀπὸ τῆν ἀρχήν», [ἔωθεν], A 555, γ 453

θάλαμος νυμφικός, Σ 492. β.) οἶκημα τῆς δεσποίνης, ἐν τοῖς ἐνδοτέροις τῆς οἰκίας κείμενον, Γ 142, δ 121 κ. ἀ. καὶ ἐν γένει πᾶν ἄλλο ἐντὸς τῆς οἰκίας οἰκούμενον δωμάτιον, Ω 317. γ.) ἀποθήκη δωματίου (Λατ. „κελ-λάριον“), ἐνθα ἐσθίεται, ὕπναι καὶ τροφὰ διατηροῦνται, Δ 143, Ζ 288, θ 439, α 99 κ. ἀ., ἴσως ὀλίγον βαθύτερον τῶν ἄλλων, ὅθεν «κατεθίσεται» δ 337 (ἀλλ' ἰδ. καὶ λ. ΚΑΤΑΒΑΙΝΑ), καὶ εἰς τὸν μυγὸν τῆς οἰκίας κείμενον, φ 8 (ἐνθα κεῖται τὸ ἐπὶ «θαλαμῶνδε» εἰς τὴν ἀποθήκην ὡσαύτως καὶ χ 109, 161.—(Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος, ἀν. ἐκ τοῦ θάλλω ἢ ὀάλλω ἢ ἄλλοθεν ποθεν).

ΘΑΛΑΣΣΑ [ν.], ἡ (πῶς ἐκ τοῦ ἴσως) ἡ „θάλασσα“ καὶ ἰδίως ἡ μεσόγειος θ. (ἀντιθετὸν εἶναι ὁ Ὀκεανός) Δ 34, α 12 κ. ἀ. β.) τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ „θάλασσα“, ὅσον «θάλασσα δὲ κῆκε πολλὴ ἀν στομά τε ῥινάς τε» ε 455. Ἐκ τούτου:

ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ [ν.], οκ, θαλάσσιος, „θαλασσινός“, ὅσον «θαλάσσια ἔργα» περιφραστικῶς ἡ ναυτιλία, Β 64, ἡ ἀλεία, ἄγρα, ε 67.

ΘΑΛΕΑ, τῆ, ποι. τὰ ἀνθηρὰ, τοῦ βίου τὰ καλὰ καὶ εὐχάριστα πράγματα, Λατ. res floridae, «θαλέων ἐμπλησόμενος κῆρ» ἐμπλησθεὶς τῶν καλῶν ἐδεσμάτων, Χ 504 f. (Θεωρεῖται ὑπὸ μὲν τοῦ Βουττιάνου ὡς πληθ. ἀγχέιστος τινός· ἐπὶ θάλας, ἐξ οὗ τὸ θηλυκ. θάλας, ὅπ. ἰδ., καὶ τὸ ῥῆμα θαλύνω, καὶ τὸ θαλῦσαι, ὅπ. ἰδ., ὑπὸ δὲ τοῦ Ἑύλιου ὡς ἐξ ἐνικής ὀνομαστ. θαλῆς, ὅπερ ἀπίθανον, καὶ τέλος ὑπ' ἄλλων ὑπάγεται εἰς τὸ ὀδυσσεϊκὸν θάλας, ὅπ. ἰδ., τὸ σημαίνον πᾶν ὅτι ἀνθηρόν, ἀκμαῖον, ἐπομένος ἀφθονίαν ἀγαθῶν, ἰδ. ΘΑΛΙΗ).

ΘΑΛΕΘΑ, ἐπικ. ἐκτετακ. ἀντὶ τοῦ θάλλω, μόνον κατὰ μετοχ. θάλλω, εἶμαι εὐθαλῆς, ψ 491· μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας· εὐρισκομένων, ζ 63, καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων· μετὰ δοτ. ὅσον «σὺς θαλέθοντες ἀλοιφῇ» θάλλοντες ἐκ τοῦ πάχους, Ι 467, ψ 32.

ΘΑΛΕΙΑ, ἡ, ποι. ἐπιθ., μόνον θηλυκ., «δαίς θάλας» δειπνὸν ἀνθηρόν, τουτέστιν ἀφθονόν, ὥρατον (ἢ. ἐν ᾧ δηλ. τὰ ἐδέσματα τὰ παρακείμενα θάλλουσιν, ὡς τὰ φύλλα καὶ ἄνθη ἐπὶ τῶν δένδρων, καὶ ἡ ἀλοιφή ἐπὶ τῶν σῶν, ἰδ. τὸ προηγ. ῥῆμ.), Η 475, γ 420, ο 76, 99. (Τὸ θηλυκ. τοῦτο ἐπιθετ. ὑπάγεται εἰς τὸ ἄγρ. θάλας, δ. ἑ. ἑτέρος ἐπιθ. τύπος τοῦ θηλυκ. κατὰ τὸν Βουττιάνου).

ΘΑΛΕΙΑ [ν.], ἡ, ὄνομα μίξ τῶν Νηρηίδων, Σ 39.

ΘΑΛΕΡΟΣ, ὁ, ὅς, ποι. (θάλλω) ὁ ὑπὸ τινος ἐσωτερικῆς ὁρμῆς εἰς ἀκμὴν ἐρχόμενος, ὅθεν ἀ.) ἀνθηρός, μόνον εἰς τροπικὴν σημασίαν, ζωηρός, ἀκμαίος, εὐρωστός, «αἰζήτοι, πόσις, παρκαίτης, παρκαίτης» Γ 26, Θ 190, Ζ 430, Γ 53 κ. ἀ. «γάμος» ἀκμαίος, νεαρός, ὁ ἑ. ἐν τῇ κεντρικῇ ἀκμῇ, ζ 66, υ 74· «μηρῶ» εὐρωστός,

Ο 443· «γαίτη» ἀφθονός, „γεμάτη“, Ρ 439· «φωνή» δυνατή, Ρ 696, δ 703 κ. ἀ. β.) ἐξορμῶν, ἐκδιεζόμενος, ἐξαναβρόων, «θάκος» ἐξορμῶν, ἐξαναβρόων, Β 266, δ 556 κ. ἀ. «ἀλοιφή» φουσκωμένον πάχος, θ 476, «γός» ἐκρηγνόμενος, κ 457. (ἢ. Δυνατὸν ὅμως καὶ ὀρθότερον ἴσως πάντα ταῦτα τὰ παραδείγματα νᾶ ἀναγῶσθαι καὶ εἰς τὴν ἀ.) σημ., τὰ μὲν εἰς τὴν κυρίαν, τὰ δὲ εἰς τὴν τροπικὴν).

ΘΑΛΙΗ [ν.], ἡ (θάλλω) κυρ. βλαστός, „βλαστός“, (ἢ. διὰ καὶ ἐν Ἀττικῇ ἡ λ. „θαλία“ σημαίνει ἰδίως τὸν θαλλόν, τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας) παρ' Ὁμ. μόνον τροπ. ἀφθονία, εὐτυχία, ἀγαθὴ, εὐωχία «ἐν πολλῇ θαλίῃ τρέφεται» Ι 143, 285 καὶ πληθ. «τέρπεται ἐν θαλίῃ» λ 603.

ΘΑΛΛΟΣ, ὁ (θάλλω), βλαστός, „βλαστός, κλάδι“, ὡς περιληπτ. κλαδιά, φύλλα χλωρά, ρ 224 f.

ΘΑΛΛΑ, μόνον ἐν Ὑ. Δήμ. 402, ἐπικ. θηλέω, ε 73, ἀόρ. β'. ἔθαλον καὶ ἐπ. θειλον Ὑμ. 18, 33 (ἐνθα ὁ Λόδεκκος προτείνει τὴν γραφὴν κέλεσ=κέλετο)· παρακ. β'. τέθηλα, μετοχὴ τεθηλώς, θηλ. τεθαλῦσα (ἐπ. ἀντὶ τοῦ τεθηλῦσα χάριν τοῦ μέτρου) ὕπερσ. τεθίλει, ε 69. (Ἵπου τὸ α εὐρίσκεται πρὸ ἐνός λ, εἶνε βραχύ). Σημ. βλαστάνω, „φυτρώνω“, ὅθεν ἀ.) ἀνθῶ, εἶμαι κατὰφυτος, «ἀνθεσι» Ὑ. Δήμ. 402. Σονήθ. β.) βρίθω, μετὰ δοτ. «σταφυλῶσιν» ἐκ σταφυλῶν, ε 69, «φύλλωσι» ρ 403, «ἀλοιφῇ» Ι 208. Ἡ μετοχ. καθ' ἑαυτὴν ἔχει σημ. ἐπιθ. ἀνθηρός, ἀφθονός, πλούσιος, εὐθαλής, «ἀλωή, ὀπώρη, εἰλαπίνη, ἀλοιφή, ἔερση» ζ 293, λ 192, 415, ν 245, 410.

ΘΑΛΛΟΣ [ν.], εὐς, τό, ποι. βλαστός, κλάδος, „κλωνάρει“, μόνον εἰς μεταφ. σημ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Χ 87, Ὑ. Δήμ. 66, 187, συνυπονοουμένης καὶ τῆς ἐννοίας τῆς χάριτος, τῆς νεότητος καὶ τοῦ ὕψους ἀναστήματος, „φυτάνει“, ὅσον «λευσσόντων τοῖνδε θάλας χορὸν εἰσοκνεύσαν» ζ 157 (ἐνθα παρατήρησον τὴν θηλ. μετοχ. «εἰσοκνεύσαν» κατὰ τὸ σχῆμα τὸ λεγόμενον κατὰ σύνεσιν ἀποδοδόμενῃ εἰς τὸ οὐδ. «θάλας»).

ΘΑΛΠΙΑ, ἐπ. (θάλλω), θάλλομαι, γίνομαι ἢ εἶμαι θερμός, „ξεσταίνομαι“, μόνον κατὰ μετοχ. «θαλπιώνων ἀντὶ τοῦ θαλπιών, τ 349 f.

ΘΑΛΠΙΟΣ, ὁ, υἱός τοῦ Εὐρύτου, ἐγγονός τοῦ Ἀκτορος, ἡγεμὼν τῶν Ἑπειῶν κατὰ τῆς Τροίας, Β 620.

ΘΑΛΠΗ, μόνον κατ' ἐνεστ., θερμαίνω, „ξεσταίνω“, «τόζον», ἀλείφας αὐτὸ διὰ λίπους κρατὸς παρὰ τὸ πῦρ, ἵνα θερμανθὲν γέλῃ εὐκαμπτον, Ὡδ. φ 246, ὡσαύτως δὲ καὶ γ. 479, 184.

ΘΑΛΠΗΡΗ, ἡ, ἐπ. (θάλλω) κυρ. θάλλος, θερμότης· πάντοτε τροπ. περιθαλψίς, παρηγορία, ἐλπίς, Κ 223, α 167· ὡσαύτως καὶ Ζ 412.

ΘΑΛΨΙΑ [ν.], τὰ, ξευπάκ. «ερὰ» (θάλλω) οὐσία εὐχαριστήριος διὰ τὸ θέρει, προσ-

φορὰ τῶν ἀπαρχῶν τῆς γεωργίας, γινομένη κατ' ἀρχάς εἰς πάντας τοὺς θεοὺς (μετέπειτα δὲ εἰς μόνον τὴν Δήμητρα, πρὸλ. Θεοφρ. Εἰδ. 7, 3), I 534 f.

ΘΑΛΥΣΙΔΗΣ [ν-νν.], οἱ, υἱὸς τοῦ Θαλυσιῶν = ὁ Ἐχέπωλος, Δ 458.

ΘΑΜΑ [νν.], ἐπιβ. (ἄμα), πάντοτε χρονικόν, παλλάκις, συχνά, συνεχῶς, Π 207, α 143 κ. ἄ. «θαμὰ θρώσκοντες ὁστοί» τὰ βέλη, τὰ συχνὰ μέλλοντα νὰ ἐκπηδῶσιν (ἐκ τῆς νεύρας) Ο 470.

ΘΑΜΒΑΙΝΩ, ἐκθαμβοῦμαι πρὸς τι, θεωρῶ τι ἐκθαμβος, θαυμάζω, μετ' αὐτ. Ὑ. Ἀφρ. 84, Ὑ. Ἐρμ. 407 (κατὰ τὸν Ἑρμάνων ἕκτινος ἀνταγρόρου ἀντὶ τῆς συνήθους γραφῆς θαυμαίνων ὁ δὲ Βασίμ. μετὰ τοῦ Στεφάν. γράφει· δαυμαίνω).

ΘΑΜΒΕΩ, ἀόρ. ἐθαμβήσα, καὶ ἀναύξ. θάμβησα, θαυμάζω, ἐκθαμβός· θεωρῶ τι, ε 155, π 478, ρ 367, καὶ ἀπολελ. μένω ἐκθαμβός, ἐκστατικός, ἐκπληττομαι, Δ 199, α 323 κ. ἄ. Ἐκ τοῦ

ΘΑΜΒΟΣ, πορ. τό, ἐπικ. γεν. ΘΑΜΒΟΥΣ, ω 394, θαυμασμός, ἐκπλήξις, ἐκστασις, Γ 242, γ 372 κ. ἄ. (||. Ἡ καθομιλ. ἔχει μὲν τὴν ρίζην ταύτην, „θαμβ-ός, θαμβ-άδα, θαμβ-ώνω“, ἐν οἷς τὸ β προφέρ. ὡς h, ἀλλ' εἰς ἀρχαιότεραν τινα, πιστεύου, σημ. τὴν τοῦ ἀμαυρός, ἀμαύρωσις, ἀμαυρῶ· διότι παρὰ τῇ ἐκπληττομένῃ πρὸ τῆς ἐκπλήξεως ἢ μετ' αὐτῆς ἐπέρχεται ἀμαύρωσις τις ἢ σκοτισμός τῆς ὁράσεως.—Ετυμολογεῖται δὲ βεβαίως ὅχι ἐκ τοῦ θάομαι, ἀλλ' ἐκ τῆς ρίζης θαφ-, θαν-, ἐξ ἧς τὸ τέθηπα, κατὰ πρόσληψιν τοῦ ἐρβίνου ν).

ΘΑΜΕΕΣ [ν.], (θαμά), δοτ. ΘΑΜΕΕΙ, αἰτ. ΘΑΜΕΑΣ, ἐπικ. ἐπιθ. μόνον κατὰ πληθ. καὶ ἀρσεν. (Θηλ. δὲ εἶναι μόνον ε 252) εὐχρηστον, συχνά, πυκνοί, Κ 264, Δ 552, Ρ 661, ε 252, μ 92, ξ 12. Προϋποθέτει ἐνικὸν τὸ ἄχρ. θαμύς· ἢ θαμής=τῷ ἐπομ.

ΘΑΜΕΙΟΣ [ν.], ὁ, ὄν, συχνός, πυκνός, μόνον ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. τοῦ θηλυκ. Ὑλ. Δ 52, Ξ 422 κ. ἄ.

ΘΑΜΙΖΩ [ν.], (θαμά). 1) συχνάζω, „συγνοέρομαι“, συχνὰ ἐπισκέπτομαι, Σ 386, 425, ε 88, θ 161. 2) ποιῶ συχνά, μετὰ μετοχ. οἷον «οὐ τι κομιζόμενός γε θάμιζεν» δὲν ἐθεραπεύετο συχνά, δὲν εἶχε συχνὰ περιποιήσας, θ 451.

ΘΑΜΝΟΣ, ὁ (θαμινός=θαμειός), θαμνός, „χαμῶδες ὄνυα, χαμόκλαδα“ ἐνικ. Ρ 677, Χ 191, γ 469, ἐπὶ ἐλαίας ψ 190, Ὑ. Δίμ. 100, πληθ. Δ 156, ε 471, 476.

ΘΑΜΝΙΣ [νν.], ἰοε, ὁ, αἰτ. ΘΑΜΝΙΣ, αἰοῦός τις τῶν μυθικῶν χρόνων, Θρῆξ, υἱὸς τοῦ Φιλάμεινος καὶ τῆς Ἀργιώπης. Νικηθεὶς ἐν μουσικῇ ἀγωνίᾳ ὑπὸ τῶν Μουσῶν, ἀπεστερήθη τῆς ὁράσεως αὐτοῦ καὶ τέχνης, Β 595, Ἀπολδ. 1, 3, 3.

ΘΑΝΑΤΟΔΑΕ [νν.], ἐπιβ. εἰς τὸν θάνατον, Π 693, Χ 297, Ω 328. Ἐκ τοῦ

ΘΑΝΑΤΟΣ [νν.], ὁ, (θανεῖν), „θάνατος“ εἴτε φυσικός, εἴτε βίαιος, φόνος, Ὀμ. πλχ. «θάνεινός» ὁ ἕκτινος πρὸερχόμενος θάνατος, ο 275, «οικτίστην θανάτῳ ὀνήσκειν» ἀποθν. (ἀπό) ἐλεινότερον θάνατον, λ 412, πληθ. «θάνατοι» εἶδη θανάτου, μ 341.—(Τὸν φυσικὸν θάνατον ἐπιπέπει ἡ Μοῖρα (μόρος) κατὰ τοὺς γενικοὺς νόμους τῆς φύσεως, τὸν δὲ βίαιον τὸν πρὸ τοῦ συνήθους τέλους τῆς ζωῆς ἢ Κῆρ (Κῆρες θανάτοιο), τὸν δὲ αἰφνίδιον καὶ τάχιστον τὸν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ζωῆς ἐπέρχόμενον ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, πρὸλ. μορὸς καὶ Κῆρ. ||. Τὰ δύο πρῶτα εἶδη τοῦ θανάτου, ὅπερ εἶναι καὶ τὰ κυριώτατα, περιλαμβάνει κατάρτα τις ἐν τῇ Ἀθηναίῃ διαλέκτῳ, διασώσασα δύο ἀρχαιότητας Ὀμηρ. λέξεις. Κυρὰ λέγεται ἐπὶ τῷ φιλοφρονητικώτερον ἢ μήτηρ παρὰ τῶν τέκνων, ὡς καὶ ἡ δέσποινα παρὰ τῶν οἰκετῶν. Ὅσκις λοιπὸν παρωργισμένη ἡ δέσποινα προσαγορεύεται· Κυρὰ, Κυρὰ, ἐν τῇ ἀγανακτήσει καὶ ἀδύμονι αὐτῆς ἀποκρίνεται· „Κῆρα καὶ μόρα νὰ μὲ (ἡ σὲ) πάρῃ“. Τίς ἀμφισβᾷ ὅτι τὸ „Κῆρα καὶ μόρα“ εἶναι τὰ Ὀμηρ. „κῆρ καὶ μόρος“; Τὸ γένος τῆς δευτέρας λ. ἐφελκυσθῇ ὑπὸ τοῦ τῆς πρώτης, μεθ' ἧς στενόνετα συνδέεται).—Ὡς κόριον ὄνομ. ΘΑΝΑΤΟΣ εἶναι ὁ θεὸς τοῦ θανάτου, ὅστις κατὰ τὸν Ὀμ. εἶναι δίδυμος ἀδελφός τοῦ Ὑπνου, Ξ 234, Π 454, 672. Ἡ μορφή αὐτοῦ δὲν περιγράφεται. Κατὰ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 759 εἶναι υἱὸς τῆς Νυκτός καὶ κατοικεῖ ἐν τῇ Ταρταρῳ.

ΘΑΝΕΕΙΝ, συνηρ. ΘΑΝΕΙΝ, ἰθ. ΘΗΝΕΙΝ.

ΘΑΟΜΑΙ, παρ.=ΘΕΛΟΜΑΙ, Ἰων. ΘΗΕΟΜΑΙ, ὅπ. Ἰδ., ἀποθ., μέλ. θῆσμαι, κυρ. μετὰ διαφέροντος βλέπω, θεωρῶ. (||. πρὸλ. τὰ Μακεδόν. „θεάζομαι“, Φιλίστ. Γ 131)· ὁδεν θαυμάζω τινα, μένω ἐκθαμβός· ἐνώπιόν τινος, μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. τῆς εὐκτ. τοῦ ἀορ. «θησάται» (ἀντὶ τοῦ θῆσαιτο) σ 491 f.

ΘΑΠΤΩ, ἀορ. ἄ. ΘΑΨΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑθαψω, ὑπερσ. παθ. ἐτίθαπτο, θάπτω, ἐνταφιάζω, „παραχώνω“, τουτέστιν (ἐπὶ τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς) καίω τινά καὶ τὰ ὑπολειπόμενα ὄντα αὐτοῦ παραχώνω εἰς τὴν γῆν, ψ 323, Ψ 71, μ 42 κ. ἄ., «ὕπο χθονός» λ 52.

ΘΑΡΣΑΛΕΟΣ [νν.], ἐπ. ΚΟΝ (θάρσος)· ἄ) ἐπὶ καλοῦ, θαρράλεος, εὐθαρσής, πολυμήρως, «πολεμιστής» Ε 602, «ἀνὴρ» η 31 κ. ἄ., «θαρσαλέωτερον ἔσται» Κ 223· β) ἐπὶ κακοῦ, πρὸ θάδης, παράτολμος, θρασύς, ρ 149, τ 91 κ. ἄ.—Ἐπιβ. ΘΑΡΣΑΛΕΑΣ, α 382, σ 330, 390.

ΘΑΡΣΕΩ, ἀορ. ἐθάρσησα, ἐπικ. θάρσησα, παρακτεθάρσησα, Ι 420, 687, θάρρῳ, ἔχω θάρρος, λαμβάνω θάρρος, «θάρσει» Δ 184, ε 372 κ. ἄ., «τεθαρσησας λαοί» Ι 420, 687. Πολλὰ καὶ κατὰ μετοχὴν μετ' ἄλλων ῥημ., οἷον «θαρσήσας (θαρσῶν Ε 424) μάχεσθαι» μετὰ θάρρου· μάχων, Γ 338, «θαρσήσας ἀντίον ἡῶδα» γ 75 κ. ἄ., «κατέπεργε θαρσήσας» ἐφόνευσε (ἐκ

τῇ: ἀπουσία;) λαῶν θάρσος, γ 252, μετ' αὐτ.
«Θάρσος τόνδε γ' ἄεθλον» εἰσέλθε μετὰ θάρσους
εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα, ο 197. Ἐκ τοῦ

ΘΑΨΟΣ, ποί, τό, θάρσος, πεποίθησις, τόλ-
μη, Ε 2, Ζ 126, α 321 κ. α., ἐπὶ κακοῦ, θρα-
σύτης, ἀνδρεία, προπέτεια, Ρ 570, Χ 395.
Ἐκ τούτου

ΘΑΨΙΝΟΣ [-], ον, ἐπικ. θαρράλειος, τολ-
μηρός, μόνον «πόλις» Π 70· μετὰ δοτ. πε-
ποιθώς εἰς τι Ἰλ. Ν 823.

ΘΑΨΙΝΗ [-], παρ. θαμιστ. θαρσύνεσκε, Δ
233, θαρρύνω, ἐνθαρρύνω, ἐμφυχύνω, ἐγ-
καρδισίνω, ἐμπνέω εἰς τινα τόλμην, Σ 325
κ. α., «θαρσ. ἡτόρτιν ἐνὶ φρεσὶ» ἐνθαρρύνω
τινός τὴν καρδίαν ἐνδομύχως, ὅ ε. ἐμφυχύνω
βαθείως, Π 243· καὶ μετὰ δοτ. ὄργαν. «ἐπέσ-
σι, μῦθον» Δ 233, ι 377 κ. α.

ΘΑΨΙΝ, ον, συγκρ. τοῦ ταχίς, ὅπ. ἴδε.

ΘΑΨΜΑ, ἄνδρ, τό (θάρμα). 1) θαῦμα, πλὴν
ἔτι βλέπει τις μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκστόσεως,
«τὸ δὲ περὶ θαῦμα τέτυκτο» τοῦτο δ' ἦτο μέ-
γα θαῦμα, Σ 549· συγχὴν ἢ φρ. «θαῦμα ἰδέσθαι,
ὡ. ἴδεν» «νὰ βλέπει τις καὶ νὰ θαυμάζῃ», Ε
725, ζ 306 κ. α., Ἰ. Ἀρρ. 206, «ἡ μέγα θαῦ-
μα τοῦ ἀφθαλμοῦσιν ὀρῶμαι» μέγα θ. εἶνε τοῦ-
το, τὸ ὅποιον βλέπω μετὰ τὰ ὀφθαλμοῦ μου, Ν 99
κ. α.· ὡσαύτως «ἡ μάλα θαῦμα κύνων ὄδε κεί-
τ' ἐνὶ κόπρῳ» τῷ ὄντι μέγα θαῦμα εἶνε οὗτος ὁ
κύνων, ὅστις κείται κτλ., ρ 306· ὁ Κύκλωψ Πο-
λύφημος λέγεται «θ. πελώριον» τεράστιον θαῦ-
μα, ι 190· ὡραία τις γυνή «θαῦμα βροτοῖσι»
λ 287. 2) θαυμασμός, «θαυμά μ' ἔχει» κ
326. (Π. Ἡ συγγένεια τοῦ θαῦμα καὶ θέαμα,
καὶ τοῦ θαυμάζω καὶ θεάομαι, καταφαίνεται
καὶ ἐκ τῆς καθομιλουμένης, ἥτις τὸ θαῦμα προσέ-
ρει: «θαύμα, καὶ θεάμα», καὶ τὸ θαυμάζω,
«θαυμάζω» λέγει καὶ «θεαμαίνομαι καὶ
θεαμέζω»).

ΘΑΥΜΑΣΤΗ (θαῦμα), μέλ. θαυμάσσει καὶ ἐπικ.
σσ. ἄνδρ. ἐθαύμασα· ἄ) ἀπολελ. θαυμάζω, ἐκ-
πλήττομαι, μένω ἐκστατικός· (ἐν δὲ τῇ κα-
θομιλουμένη καὶ μέσ. «θαυμάζομαι») Ὀμ. πλχ.,
πολλὰκις κατὰ μετοχήν, δ 44 κ. α., μετ' ἐξηρ-
τημένης προτάσεως «θ. οἷον ἐτύχθη» ἐθαυμά-
ζομεν πῶς· ἔγενεν ἥ ὅτι ἔγενε τοιοῦτόν τι, Β
320· β') μετ' αὐτ. θαυμάζω, βλέπω μετὰ
θαυμασμοῦ τινα, Ω 629, α 382. «πυρά» Κ
12, συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀγάσθαι» π 203,
μετὰ τοῦ «θαπτοῦ» θ 265 κ. α., καὶ μετ'
ἐξηρτημένης ἐπεξηγηματικῆς προτάσεως, οἷον
«θ. Ἀγέλλῃα, ὅσος ἔην» Ω 629, προλ. καὶ α
382· ἔτι δὲ μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρρ. «θ. Ἐκτορα
αἰκμητὴν ἔμμεναι» θαυμάζω τὸν Ἐκτορα ὅτι
εἶνε πολέμιός τις, Ε 601.

ΘΑΥΜΑΙΝΩ, ἑτερ. ἐπικ. τύπος τοῦ θαυμάζω,
«θεαμαίνομαι καὶ θεαμαίνομαι», μέλ. ἀνθ.
καὶ Ἰων. ἀνέω, μετ' αὐτ. θ 108 f, Ἰ. Ἀρρ. 81.

ΘΑΥΜΑΚΙΝ [-], ἡ, πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ

Μαγνησίᾳ, ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ
Φιλοκλήτου, κατὰ τὸν Εὐστάθ. οἱ μετέπ. Θαυ-
μακοί (Π. νῦν δὲ «Δωμοκό ή Δαμοκό» κατὰ
Μακεδονικὴν ἐναλλαγήν τοῦ θ καὶ δ, ἴδ. Φιλίπ.
Γ'. σελ. 130 ἐν λ. δόλος) Β 716.

ΘΑΥΜΑΪΣΤΟΣ [-], ἰν, ἰον (θαῦμα), θαυμα-
σμός ἄξιος, ἀξιοθαύμαστος, Ἰ. Ἐρμ. 443.

ΘΑΥΜΑΪΣΤΟΣ καὶ ποι. ΘΑΥΜΑΪΣΤΟΣ, ἡ, ον, Ἰ.
Ἐρμ. 80, 440, Ἰμ. 6, 34, θαυμαστός, θαυ-
μασμός ἄξιος, θαυμάσιος, Ἰ. Ἀθήμ. 10.

ΘΑΥ- ἢ μᾶλλον ΘΑΠ- ἢ ΤΑΦ- [-] ῥίζα τοῦ
ἐπικ. παρακμ. (μετ' σημασ. ἐνεστ.) τέθηπα,
τοῦ ὑπερ. (μετ' σημ. παρ.) ἐτεθήπεα Ἰων.
ἀντὶ τοῦ ἐτεθήπειν, καὶ τοῦ ἄνδρ. β'. ἔταφον
(μόνον κατὰ μετοχ. ταφών), Γ 193, Α 545,
777, Π 806, π 12, ἐκθαμβοῦμαι, ἐκπλήτ-
τομαι, μένω ἐκθαμβός, ἐκστατικός, πολ-
λάκις κατὰ μετοχήν, Δ 243, Φ 29, 64, «θυ-
μός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπε» ἡ ψυχὴ μου (ὁ
νόος μου) κατέχεται ἐνδομύχως ὑπὸ θάμβους,
ψ 103, «ἐτεθήπεα θυμῷ» ζ 166, «τινὰ» ζ 168.
(Τὰ ἐν ω 90 «ἐτεθήπεας» εἶνε διὰ τῆς συνίζησεως
τετρασύλλαβον).

ΘΑΨ, ἐπικ., ἔλλειπν., ἔκ μὲν τοῦ ἐνεργ. τύπου
μόνον τὸ ἀπαρρ. τοῦ ἄνδρ. θῆσαι παρ' Ἑρμ.-
χίου, ἐκ δὲ τοῦ μέσου μόνον ἀπαρρ. τοῦ ἐνεστ.
θῆσθαι ἀντὶ τοῦ θάσθαι, γ'. ἐν. τοῦ μέσ. ἄνδρ.
ἀ. θῆσατο καὶ μετοχ. θησάμενος. 1) θη-
λάζω, «βυζάνω», καὶ ἀμέλγω, «γυναικὰ
τε θῆσατο μαζόν» (ἴδ. γινῆ ἐν τέλ.), Ω 58,
Ἰ. Ἀθήμ. 236, ἐπὶ προβάτων «αἰεὶ παρέχουσιν
ἐπητανὸν γάλα θῆσαι» δ 89. 2) μεταβ. θη-
λάζω, «βυζαίνω», «Ἀπόλλωνα θῆσατο μή-
τηρ» Ἰ. Ἀπ. 123.

ΘΕΑ, ἡ, θηλ. τοῦ θεός, θεά, Ὀμ. πλχ. κατ'
ἀντὶθ. πρὸς τὴν γυναικὰ, Ε 315· συνάπτεται
μετ' ἄλλου οὐσιαστικοῦ «θεά μήτηρ» Α 280, Φ
409, «θεαὶ Νύμφαι» Ω 615. (Τὸ ὄνομα τοῦτο
φυλάττει καθ' ὅλας τὰς πτώσεις τὸ α, οἷον θεας,
θεάν· ἢ δοτ. πληθ. θεαί, ἀλλὰ καὶ θεῖς Γ 138
(ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. κατὰ τὸν Ἑρμ. ἀν-
ἔγραψε: θεαί), θεῖσιν Θ 305.—Μετὰ τὸ «πό-
τινα» ἐπόμενον τὸ «θεά» προφέρεται κατὰ συνί-
ζησιν μονοσύλλαβως, ε 215, ν 391, υ 61· ἄλ-
λοι δὲ γράφοντες «πότινα» προφέρουσι διασύλλα-
βως τὸ θεά).

ΘΕΑ [-], ἡ (θεάομαι), θεά, θεωρία, ὄψις,
«ἀΐδεσθαι με θεάς ὑπερ» σεβάσθητι με (ἐλέησόν με)
με, «νὰ χαρῆς (τὴν θεάν σου), τὰ ὀφθαλμοῦ σου»,
τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν σου», Ἰ. Ἀθήμ. 64. Πολ-
λοὶ ὅμως τῶν ἐκδοτῶν (Π. μὴ ἀρκεσθέντες εἰς ταύ-
την τὴν κατ' ἐμὲ ὀρθὴν καὶ πιθανὴν ἐρμηνείαν)
ὑποπτον θεωρήσαντες τὴν γραφὴν διώρθωσαν οἱ
μὲν εἰς τὸ «θεῖς ὑπερ», οἱ δὲ εἰς τὸ «Θεάς»
(ὅ ε. Θεῖς; ἢ Θεῖν; τῆς γυναικὸς τοῦ Ὑπερίονος).

ΘΕΑΙΝΑ, ἡ, ποι. καὶ ἰδίως ἐπικ. ἀντὶ τοῦ θεά,
μόνον ἐν τῇ ἐξῆς συνδυασμῷ «πάντες δὲ θεαὶ
πᾶσαι τε θείαναι» Θ 5, 20, ο 341.

ΘΕΑΝΑ [..], οἷς, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσίου, γυνὴ τοῦ Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἰλίῳ E 70, Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιητὰς ἀδελφὴ τῆς Ἑκάτης.

ΘΕΪΟΝ, τό, καὶ ΘΕΪΟΔΑ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΘΕΪΟΝ καὶ ΘΕΪΟΔΑ, ἄπ. ἰδ.

ΘΕΪΕΝ, ἰδ. ΤΙΘΗΜΙ.

ΘΕΪΑΟΠΕΔΟΝ, τό (ἐπὶ λη, πέδον), τόπος προσήλιος εἰς ξήραντιν (ήλιασιν) κατέλληλοι, „λιακωτό“ (ήλιακωτόν) η 423 f. Ὁ τόπος αὗτος (|| ὅστις σήμερον μάλιστα ἐν ταῖς νήσοις εἶνε ἐπὶ τῆς ὀριζοντίου στέγῃ· τῶν οἰκίων, ἰδίως τῶν ἀγροτικῶν) ἦτο ἐπὶ τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς ἐν τῇ ἀμπελῇ, καὶ ἐν αὐτῇ ἐξήραινον ἡλιζόντες τὰς καρπύλας ἢ ἀπὸ τοῦ κλήματος κρεμαζμένας ἢ κατ' ἄλλους τρυγημένας κατὰ γῆς, καὶ αὐτῶν κατεσκέυαζον τὸν „ἡλιασμένον“ οἶνον (Λατ. vinum passum). Ὁ Δουδερλίνος ἀθετεῖ τὴν λ. ταύτην γράφων καθ' ἡ καὶ ἄλλος πρὸ αὐτοῦ θ' εἰλόπεδον, ἀλλ' ὁ Λόδεκκος δὲν πείθεται, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν παραδειγμάτων, ὅσα εἰς τὴν προκειμένην λ. ἐπισυνάπτει εἰς ἀπόδειξιν τοῦ προσθέτου θ.

ΘΕΪΜΕΝ, ΘΕΪΝΑΙ, ἰδ. ΤΙΘΗΜΙ.

ΘΕΪΝΑ, ποι., ἀορ. ἄ. θείνα, μετοχ. θείνας, Υ 481, κυτωπῶ, „βάρω“, πληγῶν, Α 588· ὅθεν καὶ „πληγῶνων, λαβῶνω“, μετ' αἰτ. Π 339, σ 63 καὶ μετὰ δοτ. ὄργαν. „ἄορι, βοοπλήγι, μάστιγι.“ K 484, Z 435, P 430, „τινά τότοις παρ' οὐατς.“ Φ 491.—Παθ. «θεϊνόμενος· πρὸς οὐδέν» κυτωπούμενος κατὰ γῆς, ι 459 κ. ἄ. Περὶ δὲ τοῦ ι 459 ἴδε ἑΑΐα· (θεωρεῖται συγγ. τοῦ κτείνω, ἢ θάνω || κατ' ἄλλους δὲ τοῦ φέν-ω καὶ Λατ. tendo ἐν τῷ defendo καὶ offendo).

ΘΕΪΟΜΕΝ, ποι. ἀντὶ τοῦ ΘΕΪΜΕΝ, ἰδ. ΤΙΘΗΜΙ.

ΘΕΪΟΝ τό, ἐπικ. ΘΕΪΕΙΟΝ καὶ ἄπαξ ΘΕΪΟΝ, χ 493, θεῖον, „θεϊάω“, τὸ ἐν τῇ κεραυνῷ περιλαβανόμενον, Θ 435, Σ 445, μ 447· ὡς ἱερὸν καθαρτήριον Π 228, χ 481, (ἰδ. ΘΕΪΟΔΑ). Ἐν τῇ μ 447 φαίνεται ὅτι σημι. τὴν ὁσμὴν καὶ τὸν καπνὸν τοῦ καίομένου θεοῦ. (Εἰκάζεται ὅτι εἶνε συγγ. τοῦ θάω).

ΘΕΪΟΣ, η, ον (θεός), θετός, θεϊκός· 1) ἐκ θεοῦ καταγόμενος, «θ. γένος» Z 480, ἢ προερχόμενος, ἐκπορεύμενος, «ὁμή» B 41, «πύργος» Φ 526. 2) εἰς θεὸν ἀφιερωμένος, ἱερός, «θ. ἀγών, χορός» Η 298, θ 264· τὸ δὲ ἐν Σ 376 «θεός· ἀγών» θεῶν ἀγών, θεῶν ἀγορά. 3) θετός, λαμπρός, ἔτοχος, ἐπὶ ἀνθρώπων δι' ἀρετὰς τινα· διακεκριμένων, B 335, N 694 κ. ἄ., καὶ ἐπὶ πραγμάτων· ἐξαίρετων εἰς τὸ εἶδος των, ὅσον «ἄλς» I 244, «ποτόν» δ 341, ι 205 κ. ἄ., «δόμος» δ 43.

ΘΕΪΟΔΑ, μόνον ἐν τῇ ἐπικ. τύπῳ ΘΕΪΟΔΑ (θεῖον), θεϊκῶν, „θεϊαφίζω“, μὲ θεῖον καπνίζω καὶ καθαρίζω, «δομα» χ 482.—Μέσ. «δομα θεϊοῦται» καπνίζει τὴν οἰκίαν του μὲ θεῖον, ψ 50.

ΘΕΪΑ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΘΕΑ.

ΘΕΪΑ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΘΕΑ, οἷ, ἰδ. ΤΙΘΗΜΙ.

ΘΕΑΓΑ, ἀορ. ἄ. θείλα, παθ. ἐθέλχην, κυρ. ψηλαρῶ, „χαδεύω“, Λατ. mulceo, ἐπομ. διὰ τοῦ τοιοῦτου τῶν αἰσθησέων ἐρεθισμοῦ θαμάζω, ὅθεν·

1) γοητεύω, μαγεύω, μετ' αἰτ., ἐπὶ σωματικῶν μελῶν «τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει» δι' ἧς (ράβδου δ' Ἑρμῆς) γοητεύει τῶν ἀνθρώπων τὰ ὄμματα (ὥστε νὰ μὴ βλέπωσι τὰ ἄληθῆ), σ 47, ω 3, Ω 343, «θέλξας ὅσσα φαίνετ' ὁ θαμνώσας, N 435· 6.) μαγγανεύω, διὰ μαγείας μεταμορφῶναι τινά, κ 291, 318, 326. Ἀλλοι δὲ λαμβάνουσιν ἐνταῦθα τὸ ρ. εἰς τροπικὴν σημ. τιθασεύω, καταθέλω, καθιζῶναι, ἀνευ τινός λόγου καὶ ἐναντίον τῆς συνεχείας. 2) γοητεύω, μαγεύω, τροπικ. ἐπὶ τοῦ πνεύματος· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς φάσλιν σημ., ἐξαπατῶ, ἀποπλανῶ, τυφλῶ, „ξεγελῶ“, ὅσον περὶ τῶν Σειρήνων, μ 40, «νόον» ἀποπλανῶ τὸν νοῦν, M 255, Υ. Δημ. 37, «θυμόν» παρέλπει τὴν ἀνδρείαν, Ω 594, μετὰ δοτ. ὀργανικῆς «ἐπέεσσιν, λόγοισιν» γ 264, α 57, «ψεύδεσι, δόλω» Φ 276, 604, «μήτε τι θέλγει» ἔξουπακ. ψεύδεσι, ε 387. Παθ. ἐπὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης· ἔρρω δὲ θυμόν ἐθέλχθεν· ἐγοητεύθη ἡ φυγὴ των ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, σ 242· 6.) σπανίως εἰς καλὴν σημ. γοητεύω, θέλω, μαγεύω, ἐλκύνω, (ὅσον διὰ τινος διηγήματος) ρ 524, παθ. ρ 514.

*ΘΕΛΚΤΗΡ, ἦρος, ὁ (θέλω), ὁ καταπραυντής, «ὀδυνάων» Υμ. 15, 4.

ΘΕΛΚΤΗΡΙΟΝ, τό (θελκτήρ), πᾶν ὅ, τι ἔχει μαγευτικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, θέλγητρον, μαγευτικὸν μέσον, γόητρον, ἐπομένως τέρψις, ἡδονή, ὅσον περὶ τοῦ κεστοῦ τῆς Ἀφροδίτης, Σ 245, περὶ ἁσμάτων «θελκτῆρια βροτῶν» α 337, περὶ τοῦ δαυρείου ἵππου «θεῶν θελκτῆριον» ἀγλάτισμα τῶν θεῶν, θ 509. (Ἄλλοι δὲ λαμβάνουσιν ἐνταῦθα τὸ «θελκτῆριον» ὡς ἐπὶ τοῦ «ἄγαλα» μὲ τὴν ἔννοιαν· ἐξολαστήριον κόσμημα τῶν θεῶν ἢ κατὰ τὸν Ἀμείν· πολυθέλγητρον ἀνάθημα τῶν θεῶν).

ΘΕΛΩ, νεώτερος τύπος τοῦ ΘΕΩΛΩ, „θέλω“, Υ. Ἄπ. 46, ἰδ. ΘΕΩΛΩ.

ΘΕΝΕΘΛΑ, τά, μόνον ἐν τῇ πληθ. ἐπ. (τίθημι, θέμα), „θεμελίον“, βῆσις, «ὀφθαλμοι» ῥίξαι τοῦ ὀφθ. ὅ εἰ. τὰ κοίλον, ἐν τῷ ὁ βολβός, *Π. Σ 493 «στομάχοιο» ἢ ῥίξαι τοῦ φάρυγγος, ὅ εἰ. ὁ λαιμός, ἐνθα κεῖται ὁ φάρυγξ (καὶ ὄχι τὸ στόμιον τοῦ στομάχου) P 47.

ΘΕΝΕΪΑΙΑ, τά, μόνον ἐν τῇ πληθ.=τῇ προηγ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ „θεμελία“, «θ. τιθέναι» βάλλω θεμελία, M 28, ὡσαύτως καὶ «θ. διατιθέναι» Υμ. Ἄπ. 254, «θ. προβαλέσθαι», ῥίπτω θεμελία· Ψ 255.

ΘΕΜΕΝ καὶ ΘΕΜΕΝΑΙ, ἰδ. ΤΙΘΗΜΙ.

ΘΕΜΙΣ, ἡ, ἐπικ., γεν. ΘΕΜΙΣΤΟΣ (θεῖναι, τίθημι), πᾶς θεσμός, ὅστις ἐκ συνήθειας καὶ παραδόσεως καθιερώθη, τό προσήκαν, πρέπον· ὅθεν 1) ἐνικ. ἄ.) ἔθιμον, κοινωνικὸν καθε-

στάς, «συνήθεια, τάξις», συχνή ἢ φρ. «Θέμις ἐστὶ» εἶνε δίκαιον, εἶνε ἡ τάξις, μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρρ. Ξ 386, ξ 56, «ἢ (ὁρθότ. ἢ, ἰδ. λ. ἢ) θέμις ἐστὶ» καθὼς εἶνε δίκαιον, τὸ ἐθιμον, ἡ τάξις, B 73, I 33 κ. ἀ. καὶ μετὰ γεν. «ἢ θέμις ἀνθρώπων πέλει» I 434, T 477, «ἢ τε ξείνων θέμις ἐστὶ» I 268, ξ 136· συχνότερα δὲ ἡ ἐξῆς: «οὐ θέμις ἐστὶ» μετ' ἀπαρρ. Π 796 κ. ἀ. καὶ μετὰ δοτ. «οὐ τῇ θέμει ἐστίν» Ξ 386, ξ 56· β.) ἐν τῇ συνδυασμῷ «ἀγορῇ τε θέμις τε» ἔχει τοπικὴν σημ. δικαστήριον, A 807· γ.) δίκαιον, νόμος, ἐπομ. περιορισμός, «ὅς οὐ τινα οὕδε θέμιστας» E 761 (ἐνθα ὁ Δοιδερλ. παραδόξως: ἐκλαδάνει οὐδ. πληθ. τὰ θέμιστα). 2) πληθ. ἀκίμικτες· α.) διατάξεις, ὅρισμοί, ἐντολαί, «Διὸς θέμιστες» αἱ (διὰ τῶν χρησίων ἐξενεχθεῖσαι) βουλαι τοῦ Διός, π 403· β.) νόμοι, δικαιολογικαὶ διατάξεις, δίκαιον, «ἀγοραί ἢ θέμιστας» I 412, «οὐτε δίκαις οὐτε θέμιστας» I 245, «οἷ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύεται» οἷ τινες (ἡγεμόνες καὶ δικασταί) σώζουσι τοὺς νόμους (τὸ δίκαιον) παρὰ τοῦ Διός (λαδόντες αὐτούς) A 238· γ.) δικαστικαὶ ἀποφάσεις, βουλευματα, «κρίσις», «κρίνειν θέμιστας· σκολιά» κἄνω στραθὴν κρίειν, (διαστρέφω τὸ δίκαιον) Π 387· δ.) δικαιοδοσία, δικαίωμα τοῦ δικάζειν, «σκηπτρον ἡδὲ θέμιστας» ἀρχή καὶ δικαιοδοσία, I 99, B 206· ε.) δικαίωμα, φόρος διδόμενος εἰς τὸν βασιλεῖα κατὰ νόμον ἢ ἐθιμον ὠρισμένος (οἷον τὸ δεκάκτον), (ἢ διάφορος τῶν «διωτίνων» αἵτινες, φαίνεται, ἦσαν μᾶλλον προαιρετικαὶ προσφοραί) «ἐκπαρὰς τελευτῶν θέμιστας» πληρώων παχεῖς φόρους, I 156, 298.—Θέμις, κύρ. ὄν. θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίης (Ψαιδ. Θεογ. 435) παρ' Ὁμ. τρεῖς μόνον ἀπαντᾷται· Ἐκτελεῖ ἐν τῇ Ὀλύμπῳ τὰ τοῦ κήρυκος, προσκαλοῦσα τοὺς θεοὺς εἰς συνέλευσιν, T 4· ὑποδέχεται τοὺς προσκεκλημένους· εἰς τὸ δεῖπνον τῶν θεῶν, καὶ ἐπιβλέπει εἰς τὴν τήρησιν τῶν ἐθιμον καὶ τῆς τάξεως, O 87· συγκαλεῖ τοὺς λαοὺς τὰς ἀγοράς καὶ πάλιν αὐτὰς διαλύει, E 68. Ἐν δὲ τοῖς ὕμνοις καλεῖται ἡ φίλη τοῦ Διός, Tμ. 22, 2, καὶ συναρωγὸν ἔχει τὸν Ἄρη, Tμ. 7, 4. Παρὰ τοῖς μετέπειτα εἶνε ἡ προστάτρια τῆς νομιμότητος καὶ θεὰ τῆς δικαιοσύνης.

ΘΕΜΙΣΤΕΥΩ (θέμις), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. α.) δικάζω, κρίνω, μετὰ δοτ. *Ὁδ. λ 569, καὶ μετὰ γεν. εἶμαι ὁ δικαστής, I 414· β.) ἐπὶ θεῶν «θ. βουλὴν» ἐκφράζω (διὰ χρησμοῦ) βουλὴν, χρησμοδοτῶ, T. Ἄπ. 253, 293.

ΘΕΜΙΣΤΟΠΟΛΟΣ, ὄν, ἐπ. (θέμις, πολέω) ὁ περὶ πᾶς δίκας ἀναστρεφόμενος, δικαστής, ἐπὶ θ. τῶν βασιλέων, Tμ. Δήμ. 403, 473.

ΘΕΜΙΤΟΣ, ἡ, ὄν, νόμιμος, δίκαιος, «οὐ θεμιτόν» μετ' ἀπαρρ. Tμ. Δήμ. 207. (Κατὰ συγχοπ. ἀντὶ τοῦ θεμιστός ἐκ τοῦ θεμίζω, θέμις). **ΘΕΜΩ** (θεῖναι, θέμις), κύρ. θέτω 29. ἀναγ-

κάζω, βιάζω «νῆα θέμωσθε γέροντες ἰκέσθαι» (τὸ κύμα) ἐδίωκε τὴν νῆα νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐμπράν, *Ὁδ. I 486, 542.

ΘΕΝ, μόριον ἀχώριστον, εἰς τὰ τοπικά ὀνόματα προσαρτῶμενον καὶ μετ' αὐτῶν τοπικὰ ἐπιρρήματα ἀποτελοῦν, σημαίνοντα τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν, ἀπὸ, ἐκ, π. χ. «Τροίηθεν, Ἰλιόθεν, οἴκοθεν, οὐρανόθεν, ἄλλοθεν κ. ἀ.». Ἐνίοτε δὲ ἐπιτίθεται ἡ σημασία τῶν, προστιθεμένης καὶ τῆς προθ. Ἐκ ἡ Ἀπὸ, οἷον «ἐξ ἡ ἀπ' οὐρανόθεν, ἐξ Αἰσχύμηνθεν, Θ 304, «ἀπὸ Τροίηθεν» Ω 492, I 38, «ἐξ ἀλλόθεν» ὅπ. ἰδ. (ἢ. Οὕτως καὶ ἐν τῇ καθομῇ, «ἀπὸ παιδίοθεν, ἀπὸ μικροῦθεν»).—Σπανιότερον προσαρτᾶται εἰς οὐσιαστικὰ προσώπων σημαντικά, οἷον «Διόθεν, θεόθεν» ἐκ Διός, ἐκ θεοῦ. Ἀπὸ τούτου τοῦ **ΘΕΝ** διακρίνουσι τινες τὸ εἰς τὰ ἐπιρρήματα προσαρτῶμενον, οἷον «ἄνευθεν, ἄτερθεν, ἔκτοσθεν, ἔντοσθεν, πρόσθεν κ. ἀ.», ὅπερ πολλάκις ἀποβάλλει τὸ τελικὸν ν, ἐν τῷ εἰς τὸ ἄλλο δὲν συμβαίνει τοιοῦτόν τι (τοῦλάχιστον παρ' Ὁμ.· περὶ δὲ τοῦ ἐν Ω 492 «Τροίηθεν» ἰδ. τὴν λ.) καθὼς οὐδὲ εἰς τὰ «ἐμέθεν, σέθεν, ἔθεν», ἐν οἷς τὸ **θεν** εἶνε κατάληξις διὰ καὶ τὰ ἀνωτέρω τοπικὰ ἐπιρρήμ. (Τροίηθεν κτλ.) θεωροῦνται τινες ἀρχαῖους γενικῆς τύπου.

ΘΕΝΑΡ, ἀρος, τὸ, Ἰων. καὶ ἐπ. τὸ κοῦλον τῆς χειρός, τὸ μεταξύ τοῦ καρποῦ καὶ τῶν δακτύλων, E 339 f.

ΘΕΟ, ἐπ. προστ. ἀντὶ τοῦ θεοῦ, ἰδ. **ΤΙΘΗΜΙ**. **ΘΕΟΔΗΜΙΤΩΝ**, ὄν, ποι (θεός, δέμω), θεόκτιστος, ὁ ὑπὸ θεοῦ κτισμένος, «πύργος» Θ 519 f.

ΘΕΟΠΙΔΗΣ (θεοφείδ.), ἔς (θεός, εἶδος), ὁμοῖος μὲ θεόν, θεόμορφος, ὡραῖος (πρὸς τὰ τῆς καθομῇ, «σὺν ἄγγελος», ἀγγελόμορφος), ἐπὶ θ. τοῦ Πάριδος, T 27, τοῦ Τηλεμάχου, ξ 475, τῶν μνηστήρων, φ 486, 277, τοῦ Δημοδόκου, α 274, τοῦ Πριάμου, Ω 217, 299, 372, κ. ἄλλων.

ΘΕΟΓΕΚΕΛΟΣ (θεοφείκ.), ὄν (θεός, εἶκελος)=τῇ προηγ. ὁμοῖος μὲ θεόν, ἐπὶ προσώπ. A 431, γ 446 κ. ἀ.

ΘΕΟΘΕΝ, ἐπὶ ρ., ἐκ θεοῦ, π 447 f.

ΘΕΟΚΛΙΜΕΝΟΣ [..ν.], ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυφείδους, ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος, μάντις περιόδητος, *Ὁδ. σ 256 κ. ἀ.

ΘΕΟΠΡΟΠΕΑ, ἐπ. (θεοπρόπος), προφητεύω, μόνον κατὰ μετοχ. A 409, B 322, E 484.

ΘΕΟΠΡΟΠΗ, ἡ, A 87, 385, A 794, Π 36, κ 445, E 204 καὶ **ΘΕΟΠΡΟΠΗΩΝ**, τὸ, (θεοπρόπος) πᾶν ὅτι ὑπὸ τῶν θεῶν προμηνύεται, ὑπὸ δὲ τῶν θεοπρόπων (μάντεων) ἐξηγεῖται, ἐπομ. προῤῥησις, προφητεία, χρησμός, οἷα βουλὴ, ἐντολή, *ἰλ. A 85, Z 438.

ΘΕΟΠΡΟΠΟΣ, ὁ, ὁ ἐκ τινων σημείων ἐξηγῶν τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, μάντις, προφήτης, M 228, α 446· ὡς ἐπὶ θ. «θεοπρ. οἰωνιστής» οἰωνοσκόπος μάντις, N 70. (Συνήθ. ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ θεός καὶ προαίπειν ἢ τὰ τοῖς θεοῖς πρέ-

ποντα λέγειν· κατὰ δὲ τὸν Βουδδισμὸν ἐκ τοῦ πρῶτου τοῦ παρ' Αἰσχύλου καὶ ἄλλοις σημαίνοντος· ἐκπείρωμαι, ἐκπορεύομαι, διὰ τῆς βίας ἐξέρχομαι, ὅθεν καὶ σημαίνει, ἐγλῶ (|| ἐν-ταῦθα ἀνέκει καὶ τοῦ Ἰσχυ· ἡ γλῶσσα «πρῶτον» τῆρας (τοῦτέστι σημαίνον), Κύπριοι· καὶ «πρῶτα» φαντάσματα, εἰκόνας· θεοπρόπος λοιπὸν εἶνε ὁ σημαίνων τὰ τῶν θεῶν).

Θεός, ὁ, ἡ, ἐπ. γεν. πληθ. θεῶν, P 101· τὸ αὐτὸ καὶ ὡς ἐπ. δοτ. πληθ. H 366. 1) ἄρσ. Θεός, ὁ θεός, ἐπὶ ὠρισμένων ἐτόμων Ὁμ. πλχ., πολλάκις δὲ καὶ ἐν γένει, ὡς τὸ δαίμων 2), θεός, θεότης, P 99, γ 131, γ 470 κ. ἄ. «σὺν θεῷ» μετ' τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ, 1 49. Ω 34, «ἐκ θεῶν» ἐκ θεῶν, P 101, «ὕπερ θεόν» παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ, P 327· ὡσαύτως «ἄνευ ἡ ἔνευθε θεοῦ» ἰδ. τὰς προθέσεις. 2) θηλ. ἡ θεός = θεά Ὁμ. πλχ., καὶ «θῆλειά θεός» Θ 7. 3) ἐπιθ. ἐν τῇ συγκρ. «θεώτερος» θεϊότερος, «θύρα θεώτεροι» μᾶλλον εἰς τοὺς θεοὺς ἀνήκουσαι, μᾶλλον εἰς χρῆσιν τῶν θεῶν, γ 414 (|| ὁ Διὸς υἱὸς κ. ἄ. παρατηροῦσιν θεὶ ἐσχηματισθὲν τὸ συγκρ. κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀγρότερος, ὁρεστερος).—Οἱ Ὀμηρικοὶ θεοὶ εἶνε ὑπὸ τὴν φυσικὴν ἐποψὴν τὰ τελειότερα τῶν ὄντων, ὅθεν ἐν ταῖς παραβολαῖς λαμβάνονται εἰς ἔκφρασιν τοῦ τελειοτάτου, μεγίστου, καλλίστου κ.τ.τ.· θεός ὡς, ὥστε θεός, ἴσα θεῷ, θεῷ ἐναλίγκιος κ.τ.τ.· καὶ τὰ ἐπιθετ. «θεοειδής, θεοεικέλος, θεσπέσιος, ἀθέσφατος». Ἐχοῦσι σῆμα μὲ αἶμα, ὀπερ καλεῖται ἰχώρ (ἰδ. τ. λ.), καὶ μορφήν ὁμοίαν μετ' τὴν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' εἶνε μεγαλειότεροι, ὠραιότεροι, καὶ ἀπείρως ἰσχυρότεροι, E 859 ἐξ, O 364, Φ 407. Ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ τινες, ὡς ὁ Ἡρακλῆς (ἰδ. τ. λ.) ἔχοντες ἀνθρώπινα ἐλαττώματα. Εἶνε μὲν ἀθάνατοι, ἀπηλλαγμένοι νόσου καὶ γήρατος, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ παντὸς δυστυχήματος, E 336, 383, 858. Κατὰ τὴν σοφίαν καὶ τὰς γνώσεις ὑπερβαίνουν πολὺ τοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς ὅμως νὰ ᾔνεν διὰ τοῦτο καὶ πάνσοφοι, E 441, B 485. Ὑπὸ δὲ τὴν ἡθικὴν ἐποψὴν δὲν διαφέρουσι πολὺ τῶν ἀνθρώπων, ὡς ὑποκαίμενοι εἰς ἐπιθυμίας καὶ ταπεινά πάθη. Κυβερνῶσι τὸν κόσμον καὶ μάλιστα τὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀπονέμοντες αὐτοῖς εὐτυχίαν καὶ δυστυχίαν. Ὅταν ὅμως πολλάκις ὁ ἄνθρωπος διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἁμαρτημάτων ἐπιστῇ τὰ δυστυχήματα, ταῦτα εἶνε τιμωρία τῆς Μοίρας (ἰδ. τ. λ.), α 33, 34. Ἐμφανίζονται δὲ εἰς τοὺς ἀνθρώπους οἱ θεοὶ ὑπὸ ἄλλοτριαν μορφήν, ἢ νέφος περιβεβλημένοι, E 127, E 343, T 434, 450. Ἡ κατοικία αὐτῶν εἶνε ὁ Ὀλύμπος καὶ ὁ Οὐρανός (ἰδ. Ὀλύμπος). (Ἑτυμολογεῖται κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ Σανσκρι. dewa, Λατ. deus, Ἑλλ. Δίς || κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον, ἀρνούμενον τὴν τοιαύτην συγγένειαν, καὶ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ὀπ=δέομαι ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς ῥίζης οπς, ἐξ ἧς· πολύ-θεα-τος=πολύ παρακαλούμενος, καὶ ὀπ=τωρ ὁ πατήρ τοῦ ἱερέως

Κάλχαντος, καὶ «θέσ=εσθαι αἰετὺ ἐκτείνειν» Ἰσχύ. Ὅθεν θεός=θεσ-ος εἶνε ὁ παρακαλούμενος.—Προφέρεται κατὰ συνήθειαν, ὡς ἐν τῇ καθομιλοῦ. 0 jōr, A 48· ὡσαύτως καὶ τὸ θεῶν, θεοῖς, Ἰ. Δῆλ. 55, 259, 325, καὶ τὰ θεοῖσιν, E 254 || τὸ δὲ θηλ. θεά οὐδέποτε).

ΘΕΟΓΑΪΣ, ἑς, «θεοφοδοῦμενος», εὐσεδής, δίκαιος, «νόος». Ὁδ. ζ. 421, θ 576, ι 176, ν 202, «θυμός» τ 364, «βασιλεύς» τ 109. (Κατὰ τὴν συνήθειαν ἑτυμολογ. εἶνε συνηρημ. ἀντὶ τοῦ θεοειδής, ὃ ἔ. ὅμοιος μετ' θεόν, ὁρθέτερον δὲ κατὰ τὸν Βουδδισμ. καὶ ἄλλους πολλοὺς τῶν νεωτέρων ἐκ τοῦ θεοῦ καὶ δεῖμα, δέος ὅθεν ὁ ἱστογίος ἐρμηνεύει ὁρθῶς τὴν λ.: θεοσεδής, ὁ δὲ Σχολ. τῆς Ὁδ. ζ 421 ἐκλαμβάνει αὐτὴν ἀντὶ τοῦ θεοδεῖς ἢ δεσιδαίμων).

ΘΕΟΦΙΝ, ἰδ. ΘΕΟΪ, ἐν ἀρχ.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΑ [..·.] (θεράπων), ὁ πηρετῶ, κατ' ἀντίθ. τοῦ «ἄρχων», γ 265 f.—Μέσ. μέλ. θεραπύτομαι μετ' σμ. ἐνεργητικῇ, Ἰ. Ἀπ. 390.

*ΘΕΡΑΠΗΗ, ἡ, ποι., κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ θεράπεινα, ὑπηρέτρια, Ἰ. Ἀπ. 157.

ΘΕΡΑΠΗΣ [..·.], ὄντις, ὁ, ὑπηρέτης ἢ μάλιστα ὁ ἐκούσιος, καὶ οὐ μόνον ἐλεύθερος, ἀλλὰ πολλάκις εὐγενής, O 434 ἐξ· ὅθεν πολλάκις ταῦτ' ἐν τῇ ἐταίρῳ, σύντροφος, αὐσιωδῶς λοιπὸν διάφορος τοῦ «δμῶς» καὶ τοῦ «δούλου». Ὁδ. τῷ ὁ Πάτροκλος εἶνε θεράπων τοῦ Ἀχιλλεύου, Π 244, ὁ Μηριόνης τοῦ Ἰδομενέου, Ψ 413· πάντες οἱ ἥρωες εἶνε «θεράποντες Ἀρης» B 410, H 382 κ. ἄ. οἱ βασιλεῖς «θεράποντες Διός» A 253· οἱ ἀσπίδοι «Μουσῶν θεράποντες» Τμ. 32, 20· πρὸ πάντων δὲ λέγονται οἱ ἐταῖροι τῶν ἡρώων, οἱ κυβερνῶντες τοὺς ἵππους τοῦ ἄρματος, «ἡνίοχοι θεράποντες» E 580, Θ 413· ὡσαύτως λέγεται καὶ ὁ κήρυξ, σ 424. Ἐν τῇ Ὁδ. οἱ θεράποντες ἐκτελοῦσι πολλὰν εἰδῶν οἰκιακὰς ὑπηρεσίας, α 409, π 253, ἀλλ' εἶνε πάντοτε εὐγενεῖς, ὡς οἱ ἱπποκόμοι τῶν ἱπποτῶν τοῦ μέσου αἰῶνος, οἵτινες ἦσαν παῖδες εὐγενεῖς (Κρημην). Τοιοῦτος ἦτο ὁ Ἐτενεύς, δ 22. (Βεβαίως κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ θεράψ, τοῦτο δ' ἐκ τοῦ θέρω=θάλπω, περιθάλπω, περιποιεῖμαι, Λατ. foveo, καὶ ὄχι κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ τρέπω, θράπω=τρέφω).

ΘΕΡΕΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΘΕΡΩ, ἰδ. ΘΕΡΩΜΑΙ.

ΘΕΡΜΑΪΝΩ, ὁρ. ἐθέρμηνα, θερμαίνω, «ζεσταίνω», ὅσον «λοστρά» E 7.—Παθ. θερμαινόμεναι, ι 376. Ἐκ τοῦ

ΘΕΡΜΟΣ, ἁ, ὄν, καὶ δικατάλ., Ἰ. Ἑρμ. 110 (θέρω), «θερμός, ζεστός» (εἰς διαφόρους βαθμούς) «λοστρά» E 6, «αἶμα» A 266 κ. ἄ. ἔτι δὲ «ζεματιστός, βραστός», τ 388. Μεταφ. «θερμὰ δάκρυα» H 426, δ 523.

ΘΕΡΜΩ, ἐπικ. (θέρω) μόνον ἐν τῇ προστ. θερμετε, καὶ ἐν τῇ παθ. παρσι. θέρμετο, θερμαίνω, «ζεσταίνω», ὅσον «ἔδω» θ 426.—Παθ. θερμαινόμεναι, θ 437, Σ 348, «πνοὴ δ' ἐδω-

μήλοιο μεταφέρονον εὔρεε τ' ὤμων θέρμετο· ἐκ τῆς πνοῆς (τῶν ἐπακολουθούντων ἵππων) ἐθερμαίνετο ἡ ῥάχη· τοῦ Εὐμήλου ζ' τὰ νῦτα, Ψ 384.

ΘΕΡΟΣ, ΕΘΣ, τό (θέρω) γεν. Δωρ. καὶ ἐπικ. ΘΕΡΕΙΣ, ἡ 418, ὁστ. ΘΕΡΕΙ, X 451. Κυρ. θάλπος, καύσων, «ζέσται», ἰδίω; δὲ ἡ θερμὴ ὥρα τοῦ ἔτους, Θέρος, «καλοκαίρι», κατ' ἀντίθ. τῆς «ὀπώρας» μ 76, καὶ τοῦ «χειματος» ἡ 418. (||. Ἡ λ. «θέρω» συνίσταται ἐν τῇ καθομιλουμ., σημαίνουσα ἰδιαίτερον τὸν θερισμόν, καθ' ἡ καὶ παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. τῶν ἀρχαίων).

ΘΕΡΣΙΛΟΧΟΣ [..], ὁ, εἰς τῶν Παϊόνων, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου φονευθείς, P 216, Γ 214.

ΘΕΡΣΙΤΗΣ, [-], ἀν, ὁ, κατὰ τὸν Ἀπολλό, 4, 8, 1, υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, ὁ αἰσχιστος τῶν ἐπὶ Τροίᾳς Ἑλλήνων, ἀλλοιόθωρος, χυλὸς τὸν ἑσπερον πόδα καὶ κυρὸς (καμπύρις). Ἡ φιλόσοφος αὐτοῦ καὶ ἀκριτόμυθος γλῶσσα ἔψεγε τὰ πάντα, οὐδὲ τῶν ἐπιφανεστέρων ἀνδρῶν φειδομένη. Ἀλλ' ὁ Ὀδυσσεύς διὰ τοῦ σκλήπτρου του ἠνάγκασεν αὐτὸν νά ἡσυχάσῃ, B 212—274. (Πιθανῶς συγγ. τῇ θάρσος).

ΘΕΡΩ, θερμαίνω μόνον παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐπικοῖς· παρ' Ὁμ. δὲ μόνον τὸ παθ. ΘΕΡΟΜΑΙ, μέλ. θερρομαι, ἀόρ. θ'. παθ. ἐθήρην, ὑποτ. θερέω ἐπικ. ἀντὶ τοῦ θερῶν. α.) θερμαίνομαι, τ 64, 507, «πυρὸς» ἀπὸ τὴν φωτιάς, ὅ ε. πλησίον τοῦ πυρός, ρ 23 (||. κατὰ τὸ: «λούεσθαι ποταμοῖο» Z 508). β.) καίνομαι, μετὰ γεν. «πυρὸς» ὑπὸ τοῦ πυρός, Z 334, A 667.

ΘΕΣ, ἴδ. ΤΙΘΗΜΙ.

ΘΕΣΚΕΛΟΣ, ον, ἐπικ. (θεός καὶ ἔκελος, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ: θεσ-ἐκελος) κατ' ἀρχάς=ΘΕΟΠΕΙΚΕΛΟΣ, ὅμοιος μὲ θεόν, ὅθ. θετός, ὑπεράνθρωπος· ἐπομ. θαυμασίος, παράδοξος, μόνον ἐπὶ πραγμάτων εἰς τὴν τελευταίαν σημασίαν «θεσκ. ἔργα» Γ 430, λ 374, 640.—Ἐπίρ. «ἔκτε ΘΕΣΚΕΛΟΝ αὐτῶ» ἦτο θαυμασίως ὁμοία μὲ αὐτόν, Ψ 407.

ΘΕΣΜΟΣ, ὁ (τίθημι), τὸ θετειμένον, τὸ σταθερῶς κείμενον, καθεστώς, ἔθιμος, νόμος, «λέκτραιο παλαιῶν θεσμῶν ἴκοντο» ἦλθον εἰς τὴν συνθήειαν (εἰς τὴν συνθήην καίτην) τῆς παλαιᾶς κλίτης, φ 296 γ. (Ἄλλ' ἀντὶ ταύτης τῆς ὁπωσοῦν βεβαιωμένης ἐρμηνείας ὁ Ἀμειβ. κατὰ τὸν Δοιδερόλ. ἐκλαμβάνει τὴν λ. θεσμός εἰς τοπικὴν σημ. θέσις). «Θεσμοὶ εἰρήνης» οἱ νόμοι τῆς εἰρήνης, Γμ. 47, 6.

ΘΕΣΠΕΣΙΟΣ, ἰν, ἰον. 1) Ἐνεργ. θεῖως ὁμιλῶν ἢ φθεγγόμενος, θεορρήμων, «ἀοιδῆ» B 600, «θεσπέσιαι Σειρήνες» θεόφλογγι Σειρ., μ 158. 2) Παθ. κυρ. θεορρήτος, θεόπνευστος· ὅθεν ἐν γένει· α.) θετός «βηλός» A 591, «ἄντρον» ν 363, καὶ ἡ ὁστ. ΘΕΣΠΕΣΙΗ (ἐξυμ. βουλή ἢ μοῖρα, κατὰ τὸ Πλατωνικόν «θεῖα μοῖρα») ὡς ἐπίρ. κατὰ θέλειαν βούλησιν, B 367. β.) συνήθ. σημαίνει πᾶν ὅτι μέγα, λαμπρόν, ὀψιγλόν, ἰσχυρόν, ὑπεράνθρωπον, εἴτε ἐκ τῆς φύ-

σεως· εἴτε ἐκ τῶν ἀνθρώπων προέρχεται, θετός, εἰσοχός, ὑπερμεγέθης, σφοδρός, ἐκπληκτικός, θαυμαστός, «ἀλαλητός, ὁμαδός, ἰσχυρός, ἰαχὴ καὶ α.», Ὁμ. πλγ. «φύξα, φύδος» ἰσχυρά, κατὰ κράτος· φυγή, I 2, P 48· (ἐνταῦθα ἐρμηνεύεται ὑπὸ τινος· ὑπὲρ φύσιν, θεόπεμπτος, ἀλλ' ἀνευ ἀνάγκης)· ὡσαύτως «λαλαψ, νέρος, ἀγλός» O 669, η 41, ε 68, μ 314, γ 342, «ἄωτον» ἐξείρετον μαλλί, ε 434, «θ. χαλκός» τὸ ἀπειρον πλήθος τῶν χαλκῶν ὅπλων, B 457· ὡσαύτως «θ. κτεάτεσσιν» ν 289.—Ἐπίρ. «ΘΕΣΠΕΣΙΩΣ ἐφόδθην» κατὰ κράτος· ἔρυσον, O 637. (Συνήθ. ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ θεός καὶ εἰπεῖν, καὶ οὕτως ὁ Δοιδερόλ. παράγει πάσας τὰς σημασίας ἐκ τῆς 1). Πιθανώτερον φαίνεται εἰς τινὰς ἢ γνώμην τοῦ Δοιδερόλ. ὅτι ἡ λ. θέσπις, ἐξ ἧς κατ' ἐπέκτασιν τὸ θεσπέσιος, ἔγενεν ἐκ τοῦ θετός διὰ παρενθῆκης τοῦ π, κατ' ἀναλογίαν τοῦ: λέτος, λιστός, λισπός. ||. Ὁ δὲ Κούρτιος ὀρθότερον ἀποδέχεται τὴν συνήθ. ἐτυμολογίαν· ἐκ τοῦ θεσ- (ἴδ. ΟΚΟΣ) καὶ ἐπ-, θέσπεσις, θέσπις, καὶ ἐντέθεν θεσπέσιος).

ΘΕΣΠΕΙΑ, ἡ, ἐπικ., αἱ Θεσπιαί, ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας· εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ Ἐλικῶνος, κατὰ Στράβ. 9, 2, 25 ἀποικία Θρακῶν, ἢ κατὰ τινὰ ἐγγύριον παράδοσιν ἐκ τοῦ Θεσπίου, υἱοῦ τοῦ Ἐρεχθίδος οὕτως ὀνομασθεῖσα, περιβόητος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ Ἑρωτος καὶ τῶν Μουσῶν, B 498. (Ἐνταῦθα ὁ Οὐδύφιος κατὰ τὸν Ἡρωδιανὸν καὶ τὸ Ἐννετικ. χειρόγραφον γράφει Θεσπία (τὸ εἶνε μακρόν). ||. Ἡ θέσις τῆς ἀρχαίας πόλεως ἦτο, ὡς φαίνεται, εἰς τὴν δεξιάν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ Θεσπίου, ἀπέναντι τοῦ σημερινοῦ Ἐρημοκάστρου).

ΘΕΣΠΙΑΝΗΣ [..], ἐκ, ἐπικ. (θέσις, δαίμων), γεν. ΕΘΣ, κυρ. θεσφέλεκτας, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἀναφθεῖς, ἐν γένει δὲ σφοδρός, πάντοτε ὡς ἐπίθ. τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς, «θ. πῦρ» M 477, 441, γ 490, φ 342 κ. α., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον ἐν τῇ δ 418.

ΘΕΣΠΙΣ [..], ἰοε, ὁ, ἡ, ἐπικ. (περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδ. ΘΕΣΠΕΣΙΟΣ ἐν τέλ.). 1) θεόπεμπτος, θεόπνευστος, ἐπὶ τοῦ «ἀοιδῆ» καὶ «ἀοιδός» Ὁδ. α 328, θ 498, ρ 385. 2) ἐν γένει θετός, λαμπρός, σφοδρός, οἷον «ἄελλα» γ. Ἄφρ. 209.

ΘΕΣΠΡΑΤΟΙ, οἱ, ἔθνος Πελασγικόν, ἐν τῇ μέσῃ τῆς Ἠπείρου κατοικοῦν περὶ τὴν Δωδώνην, ξ 315, 327, π 65, 427.

ΘΕΣΣΑΛΟΣ [..], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Χαλκίονης, θυγατρὸς τοῦ Εὐρύπλου βασιλέως τῆς Κω, πατὴρ τοῦ Φειδίππου καὶ τοῦ Ἀντίφου, B 679.

ΘΕΣΣΟΡΙΔΗΣ [..], ον, ὁ, Α') πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Θεσσορος· α.) ὁ Κάλχας, A 69· β.) ὁ Ἀλκμάων, M 394. Β') ὡς κυρ. ὄν. Ἐπερ. β.

ΘΕΣΤΗΡ, ορος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἰδμονος, μάντις καὶ Ἀργοναυτῆς, πατὴρ τοῦ Κέλλαντος, τοῦ

Ἀλκυόνοιο, τῆς Λευκίππης καὶ τῆς Θεονόης, Τῆν. μῦθ. 160. 2) οὗτος τοῦ Ἥνοπος, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 401.

ΘΕΣΦΑΤΟΣ [-ος], ὄν (θεός, φημί), ποι. 1) θεοδότης, ὑπὸ θεοῦ εἰρημένος ἢ εὐρισμένος, προσωρισμένος, Θ 477, τινί, δ 561, κ 473. Ὅθεν τὸ οὐδ. ὡς οὐα. **ΘΕΣΦΑΤΟΝ**, θεῖον ῥήμα, θεῖον λόγιον, χρησμός, Ε 64, λ 454, 297, «θέσφατα παλαιάφατα» παλαιὰ θεὰ λόγια, ε 507, ν 172. 2) ἐν γένει θεοποίητος, θεοδωμένος, «ἀήρ» ἢ 143.—Τῆς: Ἰλ. μόνον ἐνθ. ἀνωτ.

ΘΕΤΙΣ [-ς], ἡ, γεν. 1202. Θ 370, δοτ. Θέτι [-ς] (ἀντί τοῦ Θέτις) Σ 407, αἰτ. Θέτις [-ς], κλ. Θέτι [-ς], (δὲ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. Θέτις) Σ 385, 424, Ω 88, μία τῶν πολλῶν Νηρηίδων, γυνὴ τοῦ Πηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Ἀχιλλεύως· ὄχι ἐκουσίως, ἀλλὰ κατὰ βουλήν τοῦ Διός, Σ 431 ἐξ., Ω 62. Ἐκ τῆς μεγάλης πρὸς τὸν υἱὸν της στοργῆς ἀναδίνει εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἱκετεύει τὸν Δία νὰ ἐκδικήσῃ τὴν εἰς αὐτὸν γενομένην ἀτιμίαν, Α 502 ἐξ. Ὁ δὲ Ζεὺς χαρίζεται εἰς αὐτήν ἵαν εὐνοϊκῶς, ἐνθυμούμενος· ὅτι ποτὲ ὑπ' αὐτῆς ἐσώθη, ὅτε οἱ ἄλλοι θεοὶ ᾔθελον νὰ τὸν δέσωσι, Α 397 ἐξ. Κατοικεῖ ἐν τῷ βοθρῷ τῆς θαλάσσης, διὰ καὶ καλεῖται «ἀλοσύνη» Υ 207. Κατὰ τὸ Ω 73 ἐξ., 753, πρὸλ. Α 357, Σ 35, ἡ κατοικία της δὲν ἀπέχει πολὺ τῆς Τροίας.

ΘΕΙΑ, ἐπικ. **ΘΕΙΩ**, Ζ 507, Κ 437, μέλ. θεύσομαι, Α 701, Ψ 623, παρατ. θαμιατ. θέσσκον, Υ 229. 1) τρέχω, σπεύδω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, Ὀμ. πλχ., «πόδεσαι, ποί» Ψ 623, θ 247, «μετὰ τινά» σπεύδω, τρέχω κατόπιν τινός, Κ 63, «πολέος πεδίον» διὰ τῆς μεγάλης πεδιάδος, Δ 244, Ζ 507, Χ 23, (|| περὶ τῆς τοπικ. ταύτης γεν. ἐν τῇ καθομιλοῦμ. ἴδ. εἰμί), «περὶ τρίποδος θέω» περὶ τρίποδος, «παρατρέχω» («παραδραγνύω εἰς τὸ τρέξιμον») Α 701, «περὶ ψυχῆς Ἑκτορος θέον» Χ 461 (Ἑκτωρ ἔξ' Ἀχιλλεύ· ἐτρεχον ἀμφότεροι ταχέως ὡς περὶ αἵλου περὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἑκτορος, ἦν αὐτός μὲν ἤθελε νὰ σώσῃ, ὁ δ' ἕτερος νὰ ἀρπάσῃ). Πολλὰκις συντάσσεται μετ' ἄλλων ῥημάτων κατὰ μετοχὴν τροπικῇν, οἷον «ἦλθε θέουσα» ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλοῦμ. «ἦλθε τρέχοντα», ἦλθε δραμαίως, Ζ 54, 394, Ρ 157, Σ 167, ὡσαύτως· «ἦτε θέων» γ 288, «θέων περίστη» Ο 649 κ. ἀ. 2) ἐπὶ ἀφύγων· ὥς κινουμένων πραγμάτων, τρέχω, οἷον περὶ πλοίου, Α 483, β 429 κ. ἀ., περὶ κυλινομένου βράχου, Ν 144, περὶ τοῦ κεραμεικοῦ τροχοῦ Σ 604, περὶ τοῦ δίσκου «ἀπὸ χειρός» φεύγει ἀπὸ τοῦ χέρι, θ 193· β'.) ἐπὶ ἀκινήτων πραγμάτων, διαθεῖναι, ἐκτείνωμαι, «φλέψ ἀνά νῆα θέουσα» Ν 547· ἴδιως δὲ περὶ παντός κυκλοτεροῦς, «ἄντοξ πυμάτη θέον ἀπιδος» Ζ 118, πρὸλ. Υ 275, ω 208.

ΘΕΪΤΕΡΟΣ, η, ὄν, ἴδ. θεός.

ΘΕΒΑΙ, ἄν, αἰ, ποι. δὲ **ΘΕΒΗ**, ἡ, 1) ἀρ-

χαιπέτη καὶ ἐπιφανεστάτη πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸν Ἰσμηνὸν ποταμὸν, κτίσμα τοῦ Κάδμου, ἐξ οὗ ἡ ἀκρόπολις αὐτῆς ὀνομάσθη Καδμεία, ἔπειτα δὲ ἀξιοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμφίονος. Σήμερον ἐν τῇ καθομιλοῦμ. λέγεται «Φήδα». Παρ' Ὀμ. εὐρίσκεται εἰς ἐνίκ., Δ 378, 406, λ 205 κ. ἀ., εἰς πληθ., Ε 804, Ζ 223, Ο 247 κ. ἀ. Ἐπωνομάζετο «ἐπτάπολος» λ 263, ἴδ. Ἀπολδ. 3, 6, 6· ἐπὶ δὲ καὶ «εὐστέφανος» Τ 99, πρὸλ. Ὑποφθαί. 2) ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς ἀνω Αἰγύπτου (Θηβαῖος)· παρὰ τὸν Νεῖλον, μετέπειτα Διὸς πόλις· ὀνομασθεῖσα, περιβήτορος διὰ τὰ πλούτη της, ὅθεν καὶ παρ' Ὀμ. «ἐκατόμπολος» ἐπωνομάζεται, μόνον κατὰ πληθ. Ι 381, δ 126, 127. 3) ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ ἐνίκως, πόλις τῆς Τροίας κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Μυσίας, εἰς τὴν ὑπάρειαν τοῦ ἄρου· Πλάκου (δὲ δὲ καὶ Ὑποπλακίη Θήβη), κατοικουμένη ὑπὸ Κιλικίων, ἔδρα τοῦ Ἡετίωνος, τοῦ πατρὸς τῆς Ἀνδρομάχης, πορθηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύως. Κατὰ τὰ σχόλια ἦτο τὸ μετέπειτα Ἀδραμύτιον (ἄρδω-τερον δηλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἀδραμυτινηῶν, Στράβ. 13, 4, 61), Α 366, Ζ 397. Ὁ πληθ. «Θήβητιν» μόνον Χ 479. Πρὸλ. Στράβ. 13, 4, 7.

ΘΗΒΑΣΣΕ, ἐπὶ β. ποι. ἀντί τοῦ ΘΗΒΑΣΣΕ, εἰς τὰς Θήβας, Ψ 679.

ΘΗΒΑΙΟΣ, αἴμ, αἶον, Θηβαῖκός, καὶ ὡς οὐσιαστ. Θηβαίος, κάτοικος τῶν Βοιωτικῶν Θηβῶν, κ 492.

ΘΗΒΑΙΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, πατήρ τοῦ Ἡνωπίου, Ω 120.

ΘΗΓΩ, μέλ. ξω, μέσ. ἀορ. ἀ. ἐθηγάμην· ἀ.) ἀκονῶ, ὀξύνω, περὶ τοῦ κάπρου «ὀδόντας» Ἰλ. Α 416, Ν 475· β'.) μέσ. ἀκονῶ τι τῶν ἐμαυτοῦ, «δῶρ» Β 382.

ΘΗΘΕΜΑΙ, ἴων. ἀντί τοῦ ΘΕΛΟΜΑΙ, β'. ἐνίκ. τοῦ ἐνεστ. τῆς εὐκτ. ὡςτο, Ω 418, παρατ. γ'. πληθ. συνηρ. θηθύντο ἴων. ἀντί τοῦ· ἐθεύντο, ἀορ. ἀ. ἐθηγάμην, εὐκτ. γ'. πληθ. θηθαίω (ἐκ τοῦ θεάομαι, ὅπ. ἴδ.), βλέπω μετὰ τινος διαφέροντος, θεωρῶ, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ θαυμασμοῦ βλέπω, θαυμάζω, μετ' αἰτ. Η 444, Σ 524 κ. ἀ., «θηθετο δὲ πάντα θυμῷ» ε 76, ἀπολελ. ζ 237· διὸ καὶ συνάπτεται μετὰ τοῦ «θαυμάω» Ψ 728, 881, μετὰ τοῦ «θαυμάζω» ἴδ. τὴν λ. «θηθήσαντο ἰδόντες»· ἐθαύμασαν ἰδόντες, θ 47.

ΘΗΗΣ, ἐπ. ἀντί τοῦ ΘΗΣ, ἴδ. ΤΙΘΗΜΙ.

ΘΗΤΗΡ, ἥρος, ὁ, ἴδ. ΘΗΡΗΤΗΡ.

ΘΗΙΩΝ, τό, ἐπ. ἀντί τοῦ ΘΕΙΩΝ, ὅπ. ἴδ.

ΘΗΛΕΑΣ, αἰτ. πληθ. τοῦ ΘΗΛΕΤ.

ΘΗΛΕΩ, ἐπικ. (Θηλή), θάλλω, ἀνθῶ, μετὰ γεν. «λειμῶνες μαλακοὶ τοῦ ἡδὲ σελίνου ἤλθον» ἦνθον, ὁ δὲ ἦσαν κατάφυτοι ἐξ ἡν καὶ σελίν, ε 73†. ἴδ. ΘΑΛΛΩ.

ΘΗΛΥ, εἰα, γ (ποι. ἔ. δικατάλ., οἷον Ε 269, Κ 216, Τ 97. Ψ 409, ε 467, ζ 122, κ 527, 572).

1) Θηλος, „θηλοός“, (τοῦναντίον ἄρην) „θήλεια θεός“ θεά, Θ 7, „θήλεας ἵππους“ Θηλυκά ἄλογα, „φορ(ε)άδες“, E 269, A 684, „αὐτή“ Θηλυκή φωνή, δ. ἑ. γυναικεία, ζ 122, ὅθεν τρυφερός, ἴδ. κατωτ. 2) δροσιστικός, δροσερός, „ἐέρση“ ἡ δροσιτική, ἡ „κατάψυχος“, ψυχρά δρόσος, Θ 520, θ 324, λ 386, 434, φ 466. (|| „Ὁ δὲ Ἀμείψ θεωρῶν τὴν ἐρμηνείαν ταύτην ἄγαν αἰσθηματικὴν ὡς πρὸς τὴν Ὀμ. ἐποχὴν, νομίζει ὅτι ὁ πλεοναστικός οὗτος προσδιορισμός εἶνε ἐπικὴ καὶ ἀφελὴς ἐμφατικωτέρα ἔκφρασις τοῦ γένους, πρὸλ. „νεκρῶν κατατθνητῶν“ κ 530).

ΘΗΜΩΝ, ἄνθρωπος, ὁ (τίθημι), σωρός, „θημωνιά“, „ἡίων“ = 368 f.

ΘΗΝ, ἐπικ. ἐγκλιτ. μόριον (κατ' ἀρχὰς ἕτερος διαλεκτικός τύπος τοῦ ΘΗ) βεβαιωτικόν, ἐκφράζον τὴν τοῦ ὑποκειμένου πεποίθιν, βεβαίως, δά, I 394, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰρωνικῶς, ὅπως ζ τὸ „ὅθι που“, N 620, P 29, ἐπιτείνεται ἐν τοῖς ἐξῆς συνδυασμοῖς: „ἡ θήν“ ε δά, „ἐννοία σου δά“, (|| τὸ δ' ἐπόμενον „ἐξάνω“ δύναται μὲν καὶ ὡς μέλ., δύναται ὅμως καὶ ὡς ἑνεστ. νά ἐρμηνευθῇ μὲν σημ. τοῦ βεβαίως μέλλοντος νά γείνη, A 635 κ. ἀ., „οὐ θην δὴ“ κατ' οὐδένα τρόπον, εἶνε ἀδύνατον νά, γ 352. Σημειώται καὶ οἱ ἐξῆς συνδυασμοί: „οὐ θην“ ὅχι δά, B 276, Θ 448 κ. ἀ., „οὐ μὲν θην ἰκίνης γε χερσὶν εὐχόμεναι εἶναι“ καὶ ὅμως δὲν πιεσθῶν δά νά ἦμαι χειροτέρα ἐκείνης, ε 244, „ἐπεὶ θην“ ἐπειδὴ βεβαίως, π 91, „καὶ γὰρ θην“ διότι βεβαίως, ἀναμφιδόλως, Φ 568.—Τῆς Ὀδ. ὄνων ἐνθ. ἀνωτ.

ΘΗΟΙΟ, ἴδ. ΘΗΘΕΟΜΑΙ.

ΘΗΡ, θηρὸς, ὁ, μέλλον ποι., „θηρίον, ἀγρίμι(ον)“, K 484, ε 473 κ. ἀ., Γμ. 48, 43, πρὸλ. ΘΗΡ.

ΘΗΡΕΥΤΗΣ, ὅτ, ὁ (θηρεύω), κυνηγός, κυνηγετικός, θηρευτικός, μόνον ἐν συναφείᾳ μετὰ τοῦ δνόματος „ἀνὴρ“ καὶ „κῶν“, ὅσον „κύωνται καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσι“ *D. M 41, „κυσὶ θηρευτῆσι“ A 325.

ΘΗΡΕΥΑ, κυνηγῶ, τ 465 f, μόνον κατὰ μετοχήν.

ΘΗΡΗ, ἡ (θήρ), θήρα, „κυνήγι(ον)“, E 49, K 360, τ 429, ἄγρα, „κυνήγι“, ε 458.

ΘΗΡΗΤΗΡ, ἦρος, ὁ, Ἴων. ζ ποι., ζ ΘΗΡΗΤΑΡ, ὄρος, ποι., I 544 f (θηράω), κυνηγός, „ἀνδρες θηρ.“ M 170, „αἰετός θηρητήρ“ Φ 252, Ω 316, „τόξων θηρ.“ ὁ κυνηγῶν (καὶ θέλων νά κλέψῃ) τὰ τόξα, φ 397, (καθ' ἃ ἔγραψεν ὁ Βένκερος ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀμείψ· ἄλλοι δὲ φυλάττοντες τὴν συνήθη γραφὴν θηητήρ (θηέομαι, θεάο-

μαι), ἐρμηνεύουσι θεατής, ἐπομ. εἰδήμων. || „Ἄλλ' εἶνε δυνατόν τὸ „θηρητήρ“ καθ' ἑαυτὸ νά νοηθῇ: κυνηγός, καὶ ἡ γεν. „τόξων“ γὰρ συναφῇ πρὸς τὸ „ἐπὶ κλοπῆς“, ἴδ. ταύτην τὴν λ., ἐμπειρος τῶν τόξων).

ΘΗΡΙΟΝ, τό, „θηρίον“ (προφ. „θεριό“), „ἀγρίμι“, ἐπὶ ἐλάφου „μέγα θηρίον“, κ 171, 480· κατ' ἀντίθ. τῶν „ἀνθρώπων“ ζ „οἰωνῶν“ Γ. Ἀφρ. 4. (Κατὰ τῆς συνήθους γνώμης, ὅτι ἡ λ. θηρίον, ὡς καὶ χρυσίον, σιτίον κ. ἀ. τῶν μόνον οὐχὶ δὲ καὶ σημασίαν ἔχουσιν ὑποκοριστικὴν, ἀντιτάσσεται ὁ Κλάσεν, διςχυρίζόμενος ὅτι ταῦτα τὰ ἐκ περιληπτικῶν οὐσιαστικῶν παράγωγα οὐσιαστικά σημαίνουσι τὸ πρὸς ὠρισμένην χρῆσιν ἀπὸ τοῦ πλήθους χωριζόμενον ἄτομον· θηρίον λοιπὸν σημ. τὸ ἄτομον, θήρ δὲ τὸ εἶδος).

ΘΗΡΟΚΟΠΟΣ, ὄν, ἐπικ. (θήρ, σκοπέω), ἐνεδρεῦν „καρτερῶν“, ἡ σκοπεῦν τὰ θηρία, „Ιοχέαιρα θηρ.“, Γμ. 27, 41.

ΘΗΣ, ΘΗΤΟΣ, ὁ, μισθωτός, ἐργάτης, δ 644 f, συνάπτεται μετὰ τοῦ „δραμῆς“, ὅπ. ἴδε. Ἦσαν οἱ θῆτες ἀνθρώποι ἐλεύθεροι μὲν, ἀλλὰ πτωχοί, οἵτινες καθ' ἑαυτοὺς κατοικοῦντες εἰργάζοντο ἐπὶ μισθῷ δουλικὰς ἐργασίας· παρὰ τοῖς πλουσίοις καὶ μεγάλα ἔχουσι κτήματα καὶ οὕτως ἀπέλυν. (Κατὰ τὸν Βούττμ. ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ΘΕΘ, τίθημι, ἀναλογεῖ πρὸς τὸ Γερμ. Sasse, Insasse, (ἐνοικε), || καὶ σημαίνει τοὺς ἀρχαίους κατοίκους κατακτηθείσης τινὸς χώρας, οἱ ὅποιοι μετὰ τὴν κατάκτησιν περιτλήσαντες τὴν πέναν, ὥστε νά ἐργάζωνται ἐπὶ μισθῷ τὰς γαίας τῶν κατακτητῶν. Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλέινον εἶνε ἀντὶ τοῦ θετός, τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ συνθέτου σύνθετος, δ. ἑ. συμπεφωνημένος (ὡς ἐκ τοῦ συν(θέμα)ι δῆθεν) μισθωτός. Νομίζω ὅτι καὶ μόνον τὸ ἀπλοῦς θετός, τεθειμένος, τεταγμένος (εἰς ἐργασίαν τινά) περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὴν ἑννοίαν τοῦ μισθωτοῦ).

ΘΗΕΙΑΤΟ, ἴδ. ΘΗΘΕΟΜΑΙ.

ΘΗΕΑΤΟ, ἴδ. ΟΛΑ.

ΘΗΕΥΕ, ἦος καὶ ἑνε, αἰτ. ΘΗΕΑ, ἥως Ἰωνικός καὶ ἰδίως Ἀττικός, υἱός τοῦ Ἀγέως καὶ τῆς Ἀῶρας, ἡ κατ' ἄλλην παράδοσιν υἱός τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν. Μεταξὺ τῶν πολλῶν εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενων ἡρωικῶν πράξεων ἀξιοσημείωτοι εἶνε: ὁ φόνος τοῦ ἐν Κρήτῃ Μινωταύρου συνεργείᾳ τῆς Ἀριάδνης, λ 322, ἡ πρὸς τοὺς Κενταύρους μάχη ἡ κατὰ τὸν γάμον τοῦ ἐπιστήθιου αὐτοῦ φίλου Περὶθου γενομένη ἐν Θεσσαλίᾳ κ. ἀ. Εἰς αὐτὸν ἀπεδίδετο καὶ ὁ συνοικισμός τῶν κατοίκων τῆς Ἀττικῆς, τῶν πρότερον κατὰ δήμους οἰκούντων, καὶ ἡ θεμελίωσις τῆς μετέπειτα πόλεως Ἀθηνῶν, A 263, λ 634. (Ἀμφότερα ὅμως· οὗτοι οἱ στίχοι εἶνε νόθοι).

ΘΗΕΥΑ (θή:), ἀόρ. ἐθήτευσα, ἐργάζομαι ἐπὶ μισθῷ, „δουλεύω“, Φ 444, σ 357, τνί, λ 489.

οι [-], μόριον ἀγρότιστον, προσαυτύνοντες εἰς ὄντας καὶ ἀντωνυμίας, τὴν ἐν τοῖς στασίσι σημαίνον, ὅσον· ἀγρόθι, οἰκοθι, ἄλλοθι, αὐτόθι, Ἰλιόθι, μεταφορ. δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου, ὡς «ἐφ' ὧθι» (δπ. ἰδ.). τὸ πρῶν, Ὁμ. πλχ.

οἴς, οἰνάς [-], ὁ (τίθημι), 1) κυρ. πᾶς σωρὸς, «πολὺ; δ' ἄμψ' ὀστεόφιν (= ὀστέων) θίς ἀνδρῶν πυθομένων» περὶ δὲ εἶνε μέγα; σωρὸς ὀστέων ἀνδρῶν σηπομένων, μ. 45. 2) ἰδίως ὁ τῆς ἄμμου σωρὸς ὁ κατὰ τὴν παραλίαν, «ἀμμουδιά», καὶ ἐν γένει ἀγριαλός, παραλία, «θ. θαλάσσης ἢ ἁλός» μόνον κατὰ δοτ. ἢ αἰτ. τοῦ ἐνικ., Α 34, η 290, ι 46. (Τὰ γένη διακρίνεται μόνον ἐκ τοῦ Ψ 693, «θί' ἐνὶ φυκίοντι» ζ μ 45, ἐξ ὧν φαίνεται ὅτι εἶνε ἄρσεν, ἐν ᾧ μετέπειτα εἶνε ἄρσεν. καὶ θηλ.).

Θίσβη, ἡ, παρὰ δὲ τοῖς πεζογρ. καὶ Θίσβαι, αἱ, ἀργαία πόλις τῆς Βοιωτίας εἰς τὴν ὑπέρειαν τοῦ Ἐλικῶνος μεταξὺ Κρεούσης (ἢ Κρεύσιος) καὶ Θεσπιῶν, ἔχουσα ἐπίγειον (ἢ ἐπὶ τοῦ σημερινοῦ κόλπου τῆς Δουβρῆνας; μίαν ὥραν ἀπέχον τῆς πόλεως, ἥτις σήμερον λέγεται Κακῶσι. Ἐπὶ τῶν γυνῶν νήσων τῶν περικλειουσῶν τὸν κόλπον παρατηροῦνται καὶ σήμερον εἴψη πολλὰ ἀγρίων περισσεύον, ὅθεν ἔξ παρ' Ὁμ. «πολυτρήρων Θίσβη»), Β 302· πρὸλ. Στράβ. 9, 2, 28.

Θάλα, ἄορ. θάλασα, ἐπικ. σσ, θαλάω, συν-τρίβω, «σπάγω (καὶ σπάζω καὶ σπῶ), τσακίζω», μετ' αἰτ. «κοτύλην» Ε 307, «κυνέην» Μ 384, «ὀστέα» σ 97.

Θάλα [-], μέλ. θλίψω, πιέζω, «ζουλιῶ (ἔξ ζουλιζῶ)». Μέλα· θλίφεται ὥμους· «θὰ κατα-τρίψῃ τοὺς ὥμους του, ρ 224 f.

Θάλασσα (ἐκ τῆς ρίζ. θαν- κατὰ μετάθ. θνα-), μέλ. θανοῦμαι, ἀπαρρ. Ἰων. θανέσθαι, ἄορ. 6'. ἔθανον, παρακ. τεθνηκα, καὶ τοούτου συγκαταμνη. τύποι: πληθ. τέθνημεν, τεθνασι, εὐκτ. τεθναίην, προστ. τέθναθι, ἀπαρ. ἐπικ. τεθνάμεν καὶ τεθνάμεναι, μετοχ. τεθνεώς μόνον ἐν τῇ δοτ. τεθνεῶσι (κατὰ συνίζ. τρισύλλαβ.), τ 331, συνηθεστέρα ἢ ἐπικ. τεθνηώς, -ῶτος; καὶ ἐνίοτε τεθνηστός, ω 56, Μ 659, Τ 300, Ω 20, θηλ. τεθνηκυῖα, ὁ δὲ Διόδωρος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν γράφουσι τεθνηυῖα, δ 734. (Τὴν Ζηνοδότειον γραφὴν τεθνευῖως ὁ Οὐέλπιος κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἐξώρισεν ἐκ τοῦ Ὁμήρου, συμφωνήσαντος καὶ τοῦ Σπιτζέριου ἔξ τοῦ Βλαύτιου. πλὴν καθ' ὅτι οὗτος θεωρεῖ αὐτὴν ὁρμήν τοῦλάχιστον ἐν τῇ γεν. τεθνευῖστος; Ὁ δὲ Νίκας νωστοῖ οὐ μόνον ταύτην θέλει ν' ἀποκαταστήσῃ, ἀλλὰ καὶ τὸν θηλ. τύπον τὸν διὰ τοῦ κ: τεθνηκυῖα, κατατεθνηκυῖης καλ.). Σημ. 1) ἀποθνήσκω, εἴτε φυσικὸν εἴτε βίαιον θάνατον, ὁπὸ χειρῶν τινος; ὁπὸ τῶν χειρῶν τινος, Ο 289, «οἰκτίστηθ' ὀνάντη» λ 412. 2) ἐν τῇ παρακ. γέτωμαι ἀποθαμμένος, ἀπέθανα' (τοῦ νεκροῦ τοῦ ζῆν), δ 132, μετοχ. «τεθνηώς;» ὁ ἀποθανών, ὡσαύτως; «τεθνηώς; νεκρός;» τὸ νε-

κρὸν πῶμα ἢ πῶμα, Ζ 71, μ 40, πρὸλ. τὴν λ. καταθνήσκω, «οἱ θανόντες;» οἱ ἀποθανόντες, Π 457, Χ 389 κ. ἀ.

Θνητός, ἡ, ὅκ (θνήσκω), θνητός, ἐπιθ. τῶν ἀνθρώπων, Μ 322· ὡς οὖν. «οἱ θνητοί» (τοῦ νεκροῦ οἱ ἀθάνατοι), Μ 242, τ 593.

Θοινάη, γεύομαι, γευματίζω, παρ' Ὁμ. μόνον ἀπαρρ. παθ. ἄορ. ἀ. «θουνηθῆναι» ἵνα φιλεωθῶσι, ἵνα γευθῶσι, δ 36 f. Ἐκ τοῦ

ῥοῖση. ἡ, γεῦμα, φάγετι· Βατρ. 40. (ἢ Ἐτυμολογείται κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ ὅλα (θηλάζω) οἰονεῖ: πότος; κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ οἶα (θυσιάζω): εὐωχία, ἐστίασις, ἐπειδὴ πᾶσα θυσία συνεπήγετο ἐστίασιν, πᾶσα δὲ ἐστίασις προαπῆται θυσίαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ φθορολογικῶς δὲν εἶνε ἀναντιρρήτος ἡ τοιαύτη ἐτυμολογία, ἵσως δὲν εἶνε ἀπίθανος ἡ ἐκ τοῦ ὅλα (θοάζω, θώκος; θώκος=κάθημαι, κέτωμαι, καθ' ἣν θοῖνη λέγεται ἡ ἐστίασις, εἰς ἣν «σπρώσσονται» οἱ ἄνθρωποι, πρὸλ. τὸ Γερμ. Gelag=θοῖνη, ἐκ τοῦ liegen=τιθέσθαι ἢ liegen=κεῖσθαι).

σοαὶ νῆσοι, ἰδ. σοός.

Θόας, ἄντορ, ὁ. 1) υἱός τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ τῆς Γοργῶς, βασιλεὺς τῆς Πλευρώνος καὶ Καλυδῶνος ἐν Αἰτωλίᾳ, Β 638, Δ 275, ε 499.

2) υἱός τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης, βασιλεὺς τῆς Λήμνου, πατήρ τῆς Ὑψιπύλλης, μόνος αὐτός σωθεὶς κατὰ τὴν ἐν Λήμνῳ ἀνδρογονίαν ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του, ἥτις κρυφίως τὸν ἐπεμψεν εἰς τὴν Οἰνῶν, ε 230, Ψ 745. 3) εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Μενελάου φονευθεὶς, Π 344.

Θοή, ἡ (ἐκ τοῦ ἐπιθ. θοή), μία τῶν Νηρηίδων, Σ 40.

Θόλας, ὁ, κυρ. ἡ θαλωτὴ στέγη, ἐπειτα ἰδίως κυκλωτέρης οἰκοδόμημα θαλωτόν, ὅσον τὸ ἐν Ὁδ. μεταξὺ τῆς οἰκίας καὶ τῆς αὐλῆς, ἐν ᾧ ἐφυλάττοντο τὰ οἰκιακὰ σκεύη καὶ τὰ τρόφιμα, ἀποθήκη, Λατ. «καλλάρν», χ 44. 459, 466.

θοός, ἡ, ὅκ, ποι. 1) ταχύς, εὐκίνητος; α.) ἰδίως ἐπὶ τῶν πολεμιστῶν, εὐκίνητος, ὁξός, γοργός, ὀρμητικός, ραγδατός (ὁ δὲ κατὰ τοῦ πόδας εὐκίνητος λέγεται «ταχύς, ὥκός») «Ἄρης» Ε 430 κ. ἀ. «θοός ἔσκε μάχεσθαι» Ε 365 «νῦν θοοὶ ἔστε» ταχεῖς, ζωηροὶ ἐν τῇ μάχῃ, Π 422· β.) ἐπὶ ἄλλων εὐψύχων, ὅσον «ἄγγελος» Ὑμ. 18, 29, «παρδάλιος» Ὑ. Ἀπρ. 74· γ.) ἐπὶ πραγμάτων κινητῶν «χεῖρ» Μ 306, «βέλος» χ 83, «ἔρμα» Ρ 458, «μάστιξ» Ρ 430, «δαίς» γεῦμα ἐν τάχει παρασκευασθέν, θ 38, ἰδ. λίφηναι· ἰδίως δὲ εἶνε σύνθετος ἐπιθ. τῶν «νηῶν» Α 42 κ. ἀ., καὶ ὡς τοιοῦτον συνδυάζεται μετὰ τοῦ «ὥκός;» η 34 (ἐνθα ὁ Ἀμείξ τὸ «νηός; θοή» ὡς μίαν ἐννοιαν θεωρεῖ, οἰονεῖ δρόμων, εἰς δὲ δύναται νὰ ἀρμόσῃ τὸ ἐπιθ. ὥκός;), «νύξ; θοή» ἡ ταχεῖα νύξ, σταθερόν ἐπιθ. τῆς νυκτός, δοθὲν αὐτῇ ἐκ τῆς περιστάσεως ὅτι παρ' ἡμῶν ταχέως ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἡμέραν ἡ

νύξ ἄνευ μακρᾶς διαρκείας τοῦ λυκοφωτός (τὴν ἡμέραν μετάδασιν ἀπὸ τῆς ἡμέρας· εἰς τὴν νύκτα, τὴν ἐν ταῖς τροπικαῖς γῶραις διὰ παντός τοῦ ἐνιαυτοῦ παρατηρουμένην, ἀγνοεῖ ὁ Ὅρμ.)· κατ' ἄλλους δὲ ἦτοσαν πιθανῶς διότι κατὰ τὸ φαινόμενον ταχύτερον τῆς ἡμέρας παρέρχεται ἡ νύξ, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι κοιμώμενοι δὲν αἰσθάνονται τὴν παρέλευσιν· κατὰ δὲ τὸν Βούττμ. εἶνε ἡ αἰφνίδιος, ἀπώτομος (ὡς αἰφνης ἐπερχομένη), ἀλλὰ συνυπονουμένη· καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ φροδερὸς καὶ ὀλεθρίου. (||. Πρὸς ταῦτα τοῦ Βούττμ. προβλ. τῆς καθομιλουμένης τὴν φρ. „μᾶς πλάκωσεν ἡ νύχτα“, ὅπως λέγομεν καὶ „μᾶς πλάκωσεν ὁ ἐχθρός“, K 394, 468, M 463 ἐξ., μ. 284 (ἐνθα ὁ Νίτσης τὴν «Θοὴν νύκτα» παραδίδωκε ἐρηιανεύει τὴν ὀξείαν νυκτερινὴν αὔραν). 2) ἐπὶ ἀκινήτων πραγμάτων, εἰς ὅξυ ἀπολήγων, ὀξύς, „μυτερός“· μόνον ἐν τῇ τοπικῇ ὀνομασίᾳ «Θοαὶ νῆται» σ 299. Οὕτως· ἐλέγοντο μικραὶ τινες βραχυδαεῖς νῆσοι κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀγελφού τὰς ἐτχαιάς· τῶν Ἐγινάδων αποτελοῦσαι καὶ διὰ τὰς ὀξείας αὐτῶν γλώσσας τὰς εἰς τὴν θάλασσαν προεχούσας Θοαὶ ἢ ὑπὸ τῶν μετέπειτα Ὀξεῖται ὀνομασθεῖσαι (Στράβ. 8, 3, 26, προβλ. 10, 2, 49. ||. Καὶ σήμερον δὲ „Ὀξεῖαι“ λέγονται, ἴδ. καὶ ἐκίμαι). (Παράγεται συνηθως ἐκ τοῦ θέω=τρέχω καὶ σημ.: ὁρμαῖος, ἐπομ.: ταχύς, καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἀκινήτων· εἰς ὅξυ ἀπολήγων ἄλλ' ἢ ἑτέρα αὕτη σημ. δὲν παράγεται φυσικῶς· ἐκ τῆς πρώτης· ἀλλὰ τὸ ἀνάπαλιν κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ «ὀξύς», ὅπερ τὸ πρῶτον σημ.: μυτερός, κοπτερός, καὶ ἔπειτα· σφοδρός, ταχύς, ὁρμητικός. Ὅπως εἶνε λαν πιθανὴ ἡ γνώμη τοῦ Βούττμ. καὶ Νίτση, ὅτι ἡ κυρία καὶ θεμελιώδης σημ. τοῦ ἐπιθ. εἶνε ὀξύς, ἀνδρ. εἶνε ἡ τῆς α' τῆς ῥίξης μετὰ τὸ θήγω, ὡς ὁ Βούττμ. θέλει, ἀδηλον. ||. Ὁ Δυνάτερος συμβιβάζει τὰς δύο ἐτυμολογίας· λέγων ὅτι τὸ θήγω παράγεται ἐκ τοῦ θέω, ὅπως τὸ σμήγω ἐκ τοῦ σμάω).

θοός (θοός 2), ἀόρ. ἀ. ἐθώσα, ὀξύνω, κάμνω τι ὅξυ, «ἄκρον (ρόπαλον)» ι 372 f. (Κατὰ δὲ τὸν Ἀμεῖν ταχέως ὤξυνα τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ ροπάλου).

ΘΟΡΕ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑοῦρε, ἴδ. ΘΡΕΣΚΗ.

*ΘΟΡΙΚΟΣ [v.], ὁ, μίς τῶν δώδεκα ἀρχαίων ὑπὸ τοῦ Κέκροπος κτισθεῖσων πόλεων τῆς Ἀττικῆς· κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν, μετέπειτα δὲ δήμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, τὰ νῦν „Θερικό“, ὅπου καὶ ἐρείπια ἀρχαία σώζονται. Ἐξ αὐτοῦ ἐπὶ θ. ΘΟΡΙΚΟΝ, ἴδ. Δῆμ. 426.

ΘΟΡΙΒΕΑ [v.], (θούριος), θορυβῶ, κραυγάζω, Βατρ. 491.

ΘΟΥΡΟΣ, ὁ, θηλ. ΘΟΥΡΙΣ, ἴδ. ΘΡΕΣΚΗ, κυρ. ὁ ἐπιτηδών, ἐπιτιθέμενος· ἐπομ. ὁρμητικός, ἀκάθεκτος, ἀχαλίνωτος· τὸ ἀρσ. εἶνε πάντοτε ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως, E 30 κ. ἀ., τὸ δὲ θηλ. «θοῦρις» τῶν ὀπλων μεθ' ὧν ἐπιτίθε-

ται τις κατὰ τῶν πολεμίων, = ὀπίς· A 32, Υ 162, «αἰγίς» O 308, «θοῦρις ἀλκή» ἡ ὁρμητικὴ, ἡ ἐξεγερμένη δύναμις ἡ ἐν ταῖς μάχαις εἴτε πρὸς ἐπιθεσιν εἴτε πρὸς ἀμυναν, Δ 234 κ. ἔ. πλγ. τῆς Ἰλ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον δ 527, θούριος, ὁ, ἴδ. ὀπίς.

ΘΩΑΝ, ἄκος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, Τρώς, ἀδελφός τοῦ Ξάνθου, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθείς, E 152. 2) ἑταίρος Τρώς· ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεως φονευθείς, A 422. 3) ἄλλος Τρώς· μετὰ τοῦ Ἀΐου ἐφορμήσας κατὰ τοῦ τείχους τῶν Ἀχαιῶν, M 440. 4) ἄλλος Τρώς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθείς, N 545. 5) εἰς τῶν εὐγενῶν Φαίακων, θ 443.

ΘΩΣ, ἐπὶ ὁ τοῦ ὀόος, ὀξείως, ταχέως, ἀμέσως, E 533, ε 243 κ. ἀ., ἴδ. 6, 7.

ΘΩΣΑ, ἡ, νόμφη, θυγάτηρ τοῦ Φόρκυνος, μήτηρ τοῦ Πολυμήμου, α 71, 72.

ΘΩΨΤΗΣ, σγ, ὁ, κλ. ΘωΨτα, ὁ κήρυξ τοῦ Μενεσθέως, M 342, 343.

ΘΡΑΪΕΙΟΣ [v.], ὁ, εἰς τῶν Παιόνων, ὑπὸ τοῦ Ἀχὺλλεως φονευθείς, Φ 240.

ΘΡΑΪΟΣ [v.], τὸ, κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ θάρσος, θάρρος, ἀφοδία, τόλμη, E 416 f.

ΘΡΑΣΕΓΓΗΜΟΣ, ἴδ. ΘΡΑΣΙΓΗΜΟΣ.

ΘΡΑΣΥΚΑΡΔΙΟΣ [v.], ὁ, ἐπικ. (θρ. καρδία), τολμηρός, ἀφοδός, ἀτρόμητος, ἴδ. K 41, N 343.

ΘΡΑΣΙΜΕΜΝΩΝ [v.], ὄν, ἐπικ. γεν. ΘΡΟΣ (θρασύς, μένων), τολμηρῶς μένων (ἐν τῇ τάξει), ἀτρόμητος, ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, μόνον E 639, λ 267.

ΘΡΑΣΙΜΨΔΗΣ [v.], ὄγρ, ὁ, υἱὸς τοῦ Νέστορος, εἰς τῶν ἐπὶ ἀρχηγῶν τῶν φυλάκων τοῦ τείχους καὶ τῆς ἀπύρου, I 81 ἐξ. Τὴν αἰσίαν αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνοδον εἰκάζομεν ἐκ τοῦ γ 39, 442.

ΘΡΑΣΙΓΗΜΟΣ [v.], ὁ, ἡνίοχος τοῦ Σαρπηδόνο, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 463, καθ' ὃ ἔγραψεν ὁ Βαρνέσιος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τῆς παλαιᾶς γραφῆς Θρασυμήδης· ὁ δὲ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν (πλὴν τοῦ Δινδορφ.) ἐκ τῶν Ἑνετικ. Σχολ. ἔγραψαν Θρασύδημος.

ΘΡΑΣΙΨ [v.], εἴα, ἴ (θράσις), τολμηρός, θαρράλεος, ἀτρόμητος, ἐπιθ. ἡρώων Θ 89, M 60· ἰδίως τοῦ Ἑκτορος· ἴδ. πλγ., τοῦ Ὀδυσσεως· K 436, «θρ. χεῖρες» A 553 κ. ἀ., ε 434, «θρ. πόλεμος» μειωδῆς, πεισματώδης, Z 254, 472, δ 446 κ. ἀ., ἔτι δὲ παράτολμος, παράβολος, κ 436.

ΘΡΕΣΑΣΚΟΝ, ἴδ. ΤΡΕΣΚΟ.

*ΘΡΕΠΤΗΡΙΟΣ, ὄν, ἐπικ. (τρέφω), μόνον ἐν τῇ οὐδ. πληθ. «θρεπτήρια» ἴδ. Δῆμ. 168, 223, ὅπερ συνηθέστερον συγκατομ. ΘΡΕΠΤΡΑ (κατὰ τὸ λῦτρα ἀντὶ τοῦ λυτήρια καὶ διδαστρα ἀντὶ τοῦ διδαστήρια), κυρ. ἡ ἀμοιβὴ ἡ τὰ ὄψα, τὰ παρὰ τῶν γονέων εἰς τὰς τροφὰς τῶν παιδῶν διδόμενα, ἴδ. Δῆμ. ἐνθ. ἀνωτ., ἔτι

δὲ ἡ παρὰ τῶν τέκνων εἰς τοὺς γονεῖς ἀποδομένη εἰς τὸ γῆρας ἀνταμοιβή διὰ τὴν ἀνατροφὴν, ἣν παρ' αὐτῶν ἔλαβον, «οὐκ τοκεῦσιν ὀρέπται φίλοις ἀπέδωκε». *Πλ. Δ 478, P 302.

ΟΡΕΨΑ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὀρεψα, ἴδ. Τρέφω.

ΘΡΗΚΙΟΣ, ἰμ, ιοκ (Θρήκη), Θρακικός, «Θρ. πόντος» τὸ βόρειον μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους· τὸ βρέχον τὰ παράλια τῆς Θράκης, Ψ 230, «φάσανον, ἕξος» ἴδ. ταύτας τὰς λ., «Σάμος Θρηκίη» Σαμοθράκη, ἴδ. Σάμος, N 42.

ΘΡΗΚΙΣ, ἴκω [-], ὁ, καὶ συνθρ. Θρήκ, ἴων. ἀντὶ τοῦ Θράξ, κάτοικος τῆς Θράκης. Οἱ Θράκες εἶνε ἐπικούροι τῶν Τρώων, B 844.—Ο' Ὀμ. ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς τύπους Θρήκισα, Θρήκισες, Θρήκισας, B 595, 844, Δ 533 κ. ἀ., καὶ Θρήκεις Ω 234, Θρηκῶν Δ 519, Ξ 227 κ. ἀ.

Θρήκη, ἡ, ἴων. ἀντὶ τοῦ Θράκη, Λατ. Θιγαρία, χώρα πρὸς βορρᾶν τῆς Ἑλλάδος, πρὸς νότον περιοριζομένη ὑπὸ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους («Θρηκίος πόντος», Ψ 230). Τὰ πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμὰς καὶ ἀνατολὰς ὅρια τῆς χώρας οὐκ ὁρίζονται παρ' Ὀμ. (|| Πρὸλ. ὅμοι, B 845 «ὅσους Ἑλλησπόντους ἀγάρρους ἐντὸς ἔργει»). Μέρη αὐτῆς μνημονεύονται Πιερία, Ἡμαθία, Παιονία· ἐθνη δὲ: Παίονες, Κίκονες (|| καὶ οἱ Ἑλλησπόντιοι Θράκες, οἱ κυρίως Θράκες, ἴδ. B 845)· ὄρη: ὁ Ὀλυμπος, ὁ Ἄθως· καὶ τὰ Θρακικὰ ὄρη, «Θρηκῶν ὄρεα» Ξ 227, ὅπερ εἰκάζει ὁ Εὐστάθιος· ὅτι εἶνε ὁ Σκόμιος καὶ ὁ Αἰμός· ποταμοὶ: ὁ Αἰεὶός. Μνημονεύεται ἡ χώρα ὡς εὐφορος (ἐριδωλαῖ), κτηνοτρόφος (μήτηρ μῆλων) καὶ πολύνους, Δ 222, I 72, ὡς κατοικία τῶν ἀνέμων, I 5, καὶ διὰ τὸ ἀγρίον καὶ μάχιμον τῶν κατοίκων αὐτῆς ὡς ἐνδιαίτημα τοῦ Ἀρεως, N 304, θ 364.—Ἐκ τοῦτοῦ ἐπιφράγματα Θρηκῆσιν ἐκ τῆς Θράκης, I 5, καὶ Θρηκῆνας εἰς τὴν Θράκην, θ 364.

ΘΡΗΚΕΨ, Θρηκῶ, κλάει, οὐδύρομαι, ἀπαλελ., ω 64, «ἀοιδὸν» ψάλλω θρήνον, «μυρολογῶ», Ω 722. Ἐκ τοῦ

ΘΡΗΝΟΣ, ὁ (Θρέω), «Θρήνος», ὁδυρμός, ἰδίως «μυρολόγι», Ω 724 f. Ἐν γένει δὲ πᾶν ὄσμα λυπηρὸν, μελαγχολικόν, ὅσον τὸ τῆς ἀηδάνος, Τμ. 18, 18.

ΘΡΗΝΙΣ, γόε, ὁ, ἐπικ. (Θράνος)· δ. Θρανίον, «σκαμνί(ον)», ὑποπόδιον, συνήθως τὸ εἰς τοὺς πόδας τοῦ «θρόνου» καὶ «κλισμοῦ» προσηρητημένον (τ 58) καὶ χρησιμεῖον ὡς ὑπέρρισμα εἰς τοὺς πόδας τοῦ καθημένου, Ξ 240, α 431 κ. ἀ.· ὁ Θρανίον, ὑποπόδιον τῶν κωπηλατῶν (κατ' ἄλλους δὲ ζυγόν ἢ ἐδώλιον, ἐφ' οὗ κάθηται οἱ κωπηλάται), Ο 729.

ΘΡΗΣ, ἡκόε, ὁ, ἴδ. Θρήκ.

ΘΡΙΑΙ, αἱ, νύμφαι Παρνασσίδες, αἵτινες ἐξέθρυσαν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἐπενόησαν τὴν ψευμαντείαν, ἥγουν τὴν τέχνην τοῦ μαντεῖος ἐκ τῶν ψήφων τῶν πρότερον εἰς ὕδριαν ἐμβαλλομένων, Γ. Ἑρμ. 552· πρὸλ. Ἀπολλ., 3, 10, 2.

(ΔΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ΘΡΙΓΚΟΣ, ὁ, παντὸς τοίχου ἢ ταίχους· τὸ ἀνώτατον μέρος· τὸ ἐκτὸς τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ ὀλίγον τι προέχον, Θριγκός, ἢ στεφάνη, ἐφ' ἧς τὸ γέσπον ἐπικείται, ἢ αἵμασις, ὅσον ἀόλης, μάνδρας, ἢ ἐπαλξίς, ὅσον ταίχους πόλεως, φρουρίου, *Ὁδ. p 267· ὡσαύτως καὶ τὸ ἐν η 87 νοητὸν περὶ τοῦ θριγκοῦ τοῦ ἐξωτερικοῦ ταίχους τῆς αὐλῆς· διότι αἱ λέξεις «ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ» σημαίνουν μόνον ὅτι πάντες οἱ τοίχοι ἦσαν χαλκοὶ ὅτε ἐξωτερικοὶ (τῆς αὐλῆς) καὶ οἱ ἐσωτερικοὶ (τῆς οἰκίας) οὐδὲ μεταδίδειν δι' αὐτῶν ὁ ποιητὴς εἰς τῶν ἔνδον τὴν περιγραφὴν (ἥτις ἐπέρχεται μετ' ὀλίγον c. 95). Ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσιν ἐνταῦθα τὸ «θριγκός» ἐννοοῦντες τὴν στεφάνην ἐκείνην τὴν περιστρέφουσαν τὴν ἀνωτάτην ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τοίχου τῆς οἰκίας. Ἐκ τούτου

ΘΡΙΓΚΟΣ, ἀόρ. ἐθρίγκωσα, θριγκὸν περιβάλλω, διὰ τινος (ὡς διὰ θριγκοῦ) ἐξασφαλίζω, «ἀχέρδω» ξ 40 f.

ΘΡΙΝΑΚΙΗ [-υ-], νῆσος, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Θρινακία, μυθικὴ νῆσος ἀκατοίκητος, μόνον ὑπὸ τῶν βοῶν τοῦ Ἥλιου νεομένη, λ 407 ἐξ., μ 427 ἐξ., πρὸλ 351. Ἀρχατοὶ καὶ τῶν νεωτέρων πολλοὶ ἐρμηνεύται ἀποδοῦσαι τὸ ὄνομα εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ θέτουσιν εἰς αὐτὴν τοὺς Γίγαντας, Κύκλωπας, Λαιστρυγᾶνας, Σικελούς καὶ Σικανούς, ἴδ. Στράβ. 6, 2, 4. (Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ τρεῖς καὶ ἄκρα, ἐπομ. = Τρινακρία, ὅπως ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐκαλεῖτο ἡ Σικελία, ὡς ἐκ τῶν τριῶν αὐτῆς ἀκρωτηρίων· ὁρθότερον ὅμως φαίνεται κατὰ τὸν Γράσορ, Φαῖσιν κ. ἀ. ἐκ τοῦ θριναῖς, ὁ δ. τριαινα, (|| ὅπερ ὅμως παράγεται ὡσαύτως ἐκ τοῦ τρεῖς καὶ ἀκῆ) ὡς νῆσος τῆς τριαινῆς, τούτεστιν εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ τριαινοφόρου Προειδῶνος καίμενη (|| ἢ μάλλον διὰ τὰς τρεῖς πάλιν ἄκρας τῆς νήσου).

ΘΡΙΣ, τριχός [-], δοτ. πληθ. ΘΡΙΣΙ, θριῖς, «τριχά», ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ν 399, 434, Θ 83, «ἄρνων» μαλλί, Γ 273, ἐκάπρου· Τ 254.

ΘΡΟΝΙΟΝ [-υ-], τό, πρωτεύουσα τῶν Ἑπικνημιδῶν Λοκρῶν παρὰ τὸν Βοάχριον ποταμόν, (|| ἦς σήμερον οὐδ' εἰσπίαται σώζονται φανερά· πρὸ ἐκατονταετηρίδος ὅμως φαίνεται ὅτι ὑπῆρχον λείψανα λόγου τινός ἄξια, διότι ἐν τῇ Μελετίου Γεωγραφίᾳ παλαιᾷ καὶ νέᾳ Β'. σ. 325 ἀναφέρεται μὲ τὸ ὄνομα «Παλαιόκαστρο εἰς τὰ μέρμαρα»), B 533.

ΘΡΟΝΟΣ, τό, ἐπ. μόνον κατὰ πληθ. τὰ θρόνα, ἄνθη, τὰ κεντητὰ ἢ ὑφαντὰ, ἅτινα διὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν χρώματος διακρίνονται τοῦ λοιποῦ ὑφάσματος, X 444 f. (|| Κατὰ τοὺς παλαιούς ἐρμηνευτὰς ἢ λ. παραγομένη ἐκ τῆς ρίζ. θρο-, θρώσκω, σημαίνει τὰ «ἐκ τῆς γῆς ἀναθορόντα» φάρμακα, φυτὰ θηλ. ἢ ἄνθη, καὶ ἐπομένως τὰ δι' αὐτῶν βεβαμμένα ἔρια, καὶ τέλος τὰ ἐκ τοῦτων κεντητὰ ἢ ὑφαντὰ ἄνθη. Ἄν διὰ ταύτης τῆς

λαίτρε δὲ οὗ ἐβλασεν ἡ λ. εἰς τὴν παρ' Ὀμ. σημασίαν ἢ ἀπλούστερον ὡς εἰσέχοντα καὶ διακρινόμενα τοῦ λοιποῦ ὡσάματός, μένει ἀμφίβολον. Ἀμφίβολον ὡσαύτως μένει καὶ ἂν εἴναι τῆς αὐτῆς ῥίξης πρὸς τὴν ἐπομ. λ.).

Θρόνος, ὁ, θρόνος, ἡ θρόνος, ἔδρα δηλ. ἀναπαυτικῇ, ἐρείσματα ἔχουσα καὶ ὀπισθεν καὶ εἰς τὰ πλάγια, καὶ ὑποπόδιον (θρήνον, ἴδ. τ. λ.), συνήθως ἐκ πολυτίμου ὕλης τεχνουργημένη, Ξ 238, Θ 442, Σ 390, Ω 510, δ 51, ζ 308. Πρὸς πλείονα δὲ ἀνάπαυσιν, ἐρηπλυνον, ἄλτα, τάπητας, χλαίνας, ῥήγας α 132, κ 352, υ 152 (Συγγ. τῷ ἑρῆνος).

Θρόνος, ὁ (θρέω), θρόνος, θόρυθος, ταραχή, Δ 437 τ.

Θρύλλαινα, ὀρθός. Θρυλλίζω [-.] (θρύλλος, ὅπ. ὤε), κακόφωνον τόνον ἐπὶ τῆς κιθάρας παράγω, Ἰ. Ἑρμ. 488.

Θρυλλίχθη μέτωπον α 396 τ. (Συγγ. τῷ ὀρατο).

Θρύλλος, ὀρθός. Θρύλος, ὁ (συγγ. τῷ ὀρούς), θρόνος, θόρυθος, ταραχή, Βατρ. 135.

Θρύον [-], τό, θρύον, Λατ. iuneps, τελεματώδες φυτόν, Φ 354 τ.

Θρύον [-], τό, καὶ Θυρόεσσα [-...], ἡ, Α 741, πόλις τῆς Ἠλίδος μεθόριος μεταξὺ Πολίων καὶ Ἠλείων, ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Νέστορος, κειμένη παρὰ τινι τῶν πόρων τοῦ Ἀλφειοῦ ἐπὶ λόφου, κατὰ Στράβ. 8, 3, 24 τὸ μετέπειτα Ἐπιτάλιον, Β 592.

Θρύσσα, ὀρθ. ὅ. ἑθρον καὶ ἐπ. θρόνον, γ'. πληθ. τῆς ὑποτ. θόρωσι (καὶ ὄχι κατὰ Οὐόλη. θωρώσι), γ 303. ἄ.) πηδῶ, «ἐκ δίφρου» Θ 320, «ἀπὸ λίκτροιο» ψ 32, «χαμαζε» Κ 528, Ο 684, «μητρὸς ἀπὸ—γυίων» ποιητ. φράσις ἀντὶ τοῦ ἐγεννήθη Ἰ. Ἑρμ. 20, «κατὰ κῆμα» ἀναπηδῶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, περὶ ἰχθύος, Φ 426. Μεταφορ. ἐπὶ ἀφύγων, πηδῶ, πετῶ, οἶον ἐπὶ βέλους, Ο 314, 470, Π 773, ἐπὶ τῶν λικνωμένων ὀσπρίων, Ν 589. ὅ.) ἐπιπηδῶ, ἐπιπίπτω, ἵνα προσβάλω, «ἐπὶ τινι» Θ 252, Ξ 444, Ο 380, γ 303, «ἐν τινι» Ε 461. Ἐκ τούτου

Θρωσμός, ὁ, τόπος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ὑπερέχων καὶ οἰοῦν ἀναπηδῶν, ὕψωμα. «θρωσμός πεδίοιο» τὸ ὕψωμα τῆς πεδιάδος, ἢ τῆς Τρωϊκῆς πεδιάδος τὸ ὑψηλότερον μέρος τὸ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν ὄχθων τοῦ Σκαμάνδρου πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον, Ἰλ. Κ 460, Α 56, Γ 3.

Θυγάτηρ, ἡ, γεν. θυγατέρας ἢ θυγατρός, δοτ. θυγατέρι καὶ θυγατρί (ἀμφότεραι αἱ τύποι συγχωρ.), αἰτ. θυγάτρα, Α 13, ὄν. πληθ. θυγατέρες καὶ θυγατραι, Ι 444, δοτ. θυγατέρεσσιν, Ο 497, θυγάτηρ, «θυγατέρα», (|| παρὰ δὲ τοῖς ὄν. Ἀθηναίοις κατ' ἀξιοσημείωτον ἐναλλαγὴν τῶν πνευμάτων «δυχατέρα», πρὸλ. περὶ τοῦ τοῦ καὶ τῆς ἑτομολογ. τὸ Γερμ. Tochter, ὅπερ

διαλεκτικῶς Tochter προφέρεται, ἢ τὸ Σανσκρ. duhitār).—Τὸ οὖν βραχὺ, τῶν δὲ τετρασουλάβων καὶ πεντασουλάβων πτώσεων χάριν τοῦ μέτρου τὸ οὖν μακρόν.

ΘΥΕΣΣΙΝ, δοτ. πληθ. τοῦ θύος.

ΘΥΕΛΛΑ [-...], ἡ (θύω Α'), ἀνεμος σφοδρός, θύελλα, ἀνεμοστρόβιλος (πρὸλ. α 317 «δαινῶν μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα»), συχνὴ ἡ φρ. «ἀνέμοιο θύελλα» Ζ 346, μ 288 κ ἄ. πλγ. «πυρὸς ὀλοστοῦ θύελλα» κατὰ τινος τῶν νεωτέρων: ἡ ἕστις, ὁ ἀναδρασμός τῆς θαλάσσης εἰς Ἑφαιστείους πέτρας προσπιπτούσης (κατ' ἄλλους δὲ: ἡ ἀστραπηβολός ἢ καυστηρὰ θύελλα, ἀνεμοζάλη), μ 68, 202, 219· πολλάκις περιέχει καὶ τὴν ἐννοίαν τῆς ἀρπαγῆς ἐν ταῖς ἐξῆς φρ. «ὡς μ' ὕεσσι οἴχεσθαι κακὴ ἀνέμοιο θύελλα εἰς ὄρος», Ζ 846, «παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνερρίψαντο θύελλαι», δ 727, πρὸλ. α 419, κ 48, μ 409, υ 63, 66, (πρὸλ. λ. ἈΡΗΓΙΑΙ || καὶ τὴν σημερ. φρ. «ὁ ἀνεμος νὰ τὰ πᾶρη, τοὺς πῆρε ὁ ἀνεμος», ἢ τὴν χρῆσιν ἢ ἐν τῇ Γραφῇ εὐρύν ἐσημείωσεν ὁ Σκαρλάτος ἐν τῷ Λεξ. τῆς καθ' ἡμ. Ἑλλην. διαλέκτου λ. ἌΝΕΜΟΣ: Ἡσαίῳ αζ', 43, «τούτους γὰρ ἅπαντας ἀνεμος λύφεται καὶ ἀποίσει καταγίγς»).

ΘΥΕΣΤΗΣ [-...], οἱ, ὁ, ἐπικ. καὶ Διοτ. ΘΥΕΣΤΑ, Β 407 (ἐκ τοῦ θύω Α'), οἰοῦν Furius (κατὰ τὴν ἑρμην. τοῦ Ἑρμάννου), Θυέστης, υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ἑγγονος τοῦ Ταντάλου, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρείδης ἐκ δὲ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Πελοπίας πατῆρ τοῦ Αἰγίσθου. Κατὰ τὸ Β 406 διεδέχθη ἐν τῇ βασιλείᾳ τὸν ἀδελφὸν Ἀτρεΐαν Μυκηνάει. Ἐν δὲ τῇ Ὀδ. δ 517 μνημονεύεται ὡς παρτίλος ἢ προτέρα αὐτοῦ κατοικία, ἥτις εἰκάζεται ὅτι ἦτο ἐν τῇ Μιδείᾳ τῇ ἐπὶ τῷ Ἀργολικῷ κόλπῳ, πρὸλ. Ἀπολλ. 2, 4, 6.

ΘΥΕΣΤΙΔΗΣ [-...], οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Θυέστου = ὁ Αἰγίσθος, δ 548.

ΘΥΕΣΙΣ [-...], ΕΣΣΑ, ΕΣ, ἐπικ. (θύος), πλήρης καπνοῦ, θυμιάματος, θυώδης, «βωμός» ὁ καπνίζων βωμός, Θ 48, Ψ 448, θ 363, «σπάργαν» εὐώδη Ἰ. Ἑρμ. 237.

ΘΥΜΑ [-...], ἡ (θύω Β'), θυμίαμα (κατὰ τὸν Δοιδερλ., κατ' ἄλλους δὲ τὸ τεμάχιον τοῦ θύματος τὸ εἰς τιμὴν τῶν θεῶν καύμενον, πληθ. ἀπαρχαί τῶν θυμάτων), Ι 220 τ.

ΘΥΜΑ=αἶμα, μαίνομαι, ἐνθουσιῶ, ἐξίσταμαι, ἐπὶ ποιητικῷ ἐνθουσιασμοῦ, μόνον Ἰ. Ἑρμ. 560.

ΘΥΜΑΛΓΗΣ [-...], ΕΣ, γεν. ἑός, ἐπικ. (θυμός, ἀλγῆ), ὁ λυπὸν τὴν ψυχὴν, ἐγγίζων εἰς τὴν καρδίαν, ἀλγεινός, δεκτικὸς, «χόλος, λῶδη, μῦθος, ἔπος, ὕβρις, ὀσμὸς», Δ 513, Ι 387, θ 272, ψ 64, γ 489.

ΘΥΜΑΡΗΣ [-...], ΕΣ, εἰς τὴν ψυχὴν ἀρέσκων, προσφιλέας, ἀγαπητός, ἐγκαρδύς, «καρδιακός», ἀκριδός, «ἀλοχός» Ι 336, ψ 232, «σκηπτρον» ρ 199.—Ἀντ' αὐτοῦ ἕτερος τύπος:

θυμῆρης, ἐν τῷ οὐδ. «θυμῆρης κεράνουσι» κινῶ εὐάρεστον τι ποτόν, ὃ ἐ. κερανύουσαν ἀποτελεῖ γλυκύ τι κράμα, κ 362 f. (Τῶν ἀργ. γραμματικῶν τινέ; μὲν παράγουσι διὰ συνθέσεως ἐκ τοῦ θυμῶς καὶ ἀρ-, ἀραρίσκω, τινέ; δὲ (μεθ' ὧν καὶ ὁ Δοιδερλεῖνος ἐκ τῶν νεωτέρων) ἐκ τοῦ ἀρέσκω (ἀμφοτέρω ἀρκ ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης): ἄλλοι δὲ διὰ παραγωγικῆς καταλήξεως ἀμέσως ἐκ τοῦ θυμῶς. Κατὰ δὲ τὸν Δυντῆρον οἱ τύποι οὗτοι εἶνε δύο διάφοροι λέξεις, καὶ τὸ μὲν θυμαρῆς ἐκ τοῦ θ. καὶ ἀρέω, ἀρέσκω, ἐπομ.: ὃ εἰς τὴν ψυχὴν ἀρέσκων, τὸ δὲ θυμῆρης ἐκ τοῦ θ. καὶ ἀρ-, ἀραρίσκω, ἐπομ.: ὃ ἀρμόζων εἰς τὴν ψυχὴν).

ΘΥΜΒΡΑΙΟΣ, ὃ, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Διομήδους φρονεῖται, Α 320.

ΘΥΜΗΡΙ, ἡ, Θύμβρη, γῶρα ἡ πεδιάς (πεῖλον, κατὰ Στράβ. 13, 4, 35) τῆς Τροίας παρὰ τὸν Θύμβριον ποταμόν, ἔχουσα παρὰ τὴν συμβολὴν τούτου ἢ τοῦ Σκαυάνδρου ναὸν τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος, Κ 430.

ΘΥΜΗΓΕΡΕΑ [-...], (θυμός, ἀγείρω), μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ., ζῶν ἡ ψυχὴν συναγείρω, ὃ ἐ. συνέρχομαι, ἀναλαμβάνω τὰ; οὐνάμεις μου, η 283 f.

ΘΥΜΗΛΗΣ [-...], ἐκ, ποι. (θυμός, ἥδος), ἔοε, τερπνός, εὐφραντικός, ἡδονικός, γλυκύς, π 389 f.

ΘΥΜΗΡΕΣ, ἴδ. ΘΥΜΑΡΗΣ.

ΘΥΜΟΒΟΡΟΣ [-...], οὐκ, ποι. (θυμός, βιβρώσκω), τὴν ψυχὴν (καρδίαν) κατατρώγων, ὀλέθριος, «ἕρις» Ἰλ. Η 210, Π 476, Τ 58, Υ 253.

ΘΥΜΟΒΑΚΗΣ [-...], ἐκ, ἐπικ. (θυμός, δάκνω), δηκτικός, (ὅστις) «ἐγγίζει, ἡ τρωπᾷ τὴν καρδίαν» «μυθός» θ 185 f.

ΘΥΜΟΪΤΗΣ, οὐκ, ὃ, εἰς τῶν ἐπιφανῶν Τρώων, Γ 446.

ΘΥΜΟΛΕΩΝ [-...], οὐκ, ἐπικ. (θυμός, λῆων), λεοντόθυμος, λεοντόκαρδος, ἐπιθ. τῶν ἡρώων, Ε 639, δ 724, 814, λ 267.

ΘΥΜΟΡΑΪΣΤΗΣ [-...], οὐκ, ὃ (θυμός, ῥαίω= «ῥαίζω», ἢ. πρὸλ. τῆς καθομιλουμένης τὴν φρ. «ῥεῖναι τὴν καρδίαν μου»), ψυχοφθόρος, καταστρεπτικός, «θάνατος» Ἰλ. Ν 544, Π 414, 580, «ῥήιοι» θανάσιμοι, ἐξαποθρευταί, Π 594, Σ 220. (Γραπτὸν κατὰ τὸν Βέικκ. καὶ τὸν ἀρχαῖον Γλασκὸν ἐν Π 414 θυμοῖραϊστος).

ΘΥΜΟΣ [-...], ὃ (ὅς Α'), ὃ ἐν ἀνθρώπῳ δραστηῶν καὶ ζωοποιῶν, τὸ ἐνοικοῦν «ἐν φρεσὶ καὶ ἐν στήθεσι», ὅθ. ψυχὴ, καρδία, ὡς ἔδρα τῆς αἰσθήσεως, τῆς βουλήσεως καὶ σπανίως τῆς διανοίας. Ἐν κινήσει δὲ πάντοτε νοουμένη εἶνε μάλιστα τῶν σφοδρῶν αἰσθημάτων καὶ ἐπιθυμῶν ἔδρα· ὅθεν 1) ψυχῇ, ὡς ζωτικῇ δυνάμει, ζῶν, «θυμὸν ἐξαλόνσθαι, ἀφελίσθαι, ὀλέσαι», Ὀμ. πλχ., «ἐξελίσθαι μελέων θυμόν» λ 200, «θυμὸν ἀποπνεῖν» Α 524· τὸν ἀντίον «θυμὸν ἀγείρω» συναγείρω τὴν ψυχὴν (οἶοναι δι-

σπαρμένην) συναγείρωμαι, συνέρχομαι, ἴδ. Ἀγείρω 2, 6'), ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ζώων, Γ 294, Μ 150. 2) καρδία, ὡς ἔδρα τῶν αἰσθημάτων καὶ σφοδρῶν παθῶν, «ὀρίνειν θυμόν» κινῶ τὴν καρδίαν, συγκινῶ εἰς οἶκτον ἢ ὀδόν, Α 208, Ε 29· τὸν ἀντίον «παῖσι παρὰ ποτὶ κάππεσε θυμός· κατέπεσε τὸ θάρρος πρὸ ποδῶν, Ο 280, «θυμὸν λαμβάνειν» «κίεω καρδία, παίρω θάρρος», κ 464, ὀργῇ, «θυμός» (καὶ ἐπὶ ταύτης μόνον τῆς σημ. ἐσώθη ἐν τῇ καθομιλουμ. ἡ λ.), Β 196, δ 694· 6') ἐνίοτε δὲ σημ. καὶ ὑπὸ πλείονα αἰσθημάτων, οἷον «ἐκ θυμοῦ φίλῳ» ἐκ ψυχῆς, «ἀπὸ τῆς καρδίας ἀγαπῶ», Γ 486· ὡσαύτως «θυμῷ χαίρειν, γηθεῖν» Ὀμ. πλχ., «ἀπὸ θυμοῦ μάλλον ἐμοὶ ἔσσει» «ὅθ' ὄγῃς περισσώτερον ἀπὸ τῆς καρδίας μου», Α 562, «ἐκ θυμοῦ πίπτειν», ἴδ. πίπτω 4). 3) καρδία, ὡς ἔδρα τῆς θελήσεως, θέλησις, ἐπιθυμία, ὄρεξις, καὶ μάλιστα ἡ τοῦ φαγεῖν καὶ πίνειν, ἡ ἰδίως λεγομένη «ὄρεξις» Α 468, Α 263, γ 342, ε 95, «πλήσασθαι θυμόν» εὐχαριστῶ τὴν ὄρεξιν μου, ρ 603, τ 198· ἐτι δὲ συγχαίει αἱ φρ. «θυμός ἀνάγει, ἐποτρύνει, κελύει, κέλεται, ἵεται» (καὶ ἐπὶ ζώων Μ 300) μετ' ἀπαρρ. «ἡ καρδία μου τὸ λέγει ἢ τὸ θέλει», Ὀμ. πλχ.· 6') ὡς ἔδρα τῆς διανοίας, βούλησις, γνώμη, ἀπόφασις, «ἐβάλετο θυμός· Γ 8, «ἔτερος δὲ θυμός· ἔρυκεν» ε 302· ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ φρ. «φράζομαι θυμῷ» Π 646, «ἐν θυμῷ βάλλοντο ἔπος» Ο 566. Ἀδίκως διαμφοδότηται ὑπὸ τινων ἡ τοιαύτη σημ. παρ' Ὀμ. 4) ἐν γὰρ διάθεσις ψυχικῇ, γνώμη, φρόνημα, νοῦς, «ἔνα ἡ ἴσον θυμὸν ἔγω· μίαν ἡ τὴν αὐτὴν γνώμην, Ν 487, 704, «δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμός· ὡς ἔμεν» ἐνόμισαν δὲ ὅτι εἶχον τοιαύτην ψυχικὴν διάθεσιν, κ 415, «θ. πρόφρων, ἴλαος, ἀπνήκει, κ. ἄ. πλχ., «διῆχα θυμὸν ἔχοντες» διχονοοῦντες, εἰς δύο διηρημένοι, Γ 32, «διῆχα θυμός· ὀρώρεται» ἀμφιταλαντεύεται ἡ γνώμη μου, «μὲ δύο γνώμῃς εἶμαι», τ 524.—Εἰς πολλὰς λέξεις ψυχικῆς διαθέσεως σημαντικὰς προστίθεται πολλάκις, πλεοναστικῶς κατὰ τὸ φαινόμενον, ἡ δοτ. «θυμῷ» Α 24, τ 71 κ. ἄ., καὶ τὰ ἐμπρόθετα «κατὰ θυμόν, ἐν θυμῷ», ἐτι δὲ καὶ ὁ συνδυασμός «κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν» ὡς τὸ Λατ. mente animoque.

ΘΥΜΟΦΘΟΡΟΣ [-...], οὐκ, ἐπικ. (θυμός, φθείρω), ψυχοφθόρος· ἄ.) ὁ φθειρὼν ἡ καταστρέφων τὴν ζωὴν, καταστρεπτικός, ὀλέθριος, «θυμοφθόρα πολλά (σήματα)» σημαῖα πολλά θανατηφόρα, ὡς ἐπιτάσσοντα τὸν θάνατον τοῦ κομιζόντος αὐτὰ, Ζ 169, «φάρμακα» θανατηφόρα, δηλητήρια φάρμακα, «φάρμακα», δ 329. (Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἀνευ ἀποχρώντος λόγου ἀνορθόνομος τὴν ἄ.) ταύτην σημ. τῆς λ. ἐξηγεῖται τὸ μὲν «θ. φάρμακα» τὰ τὸν νοῦν διαστρέφοντα, τὰ δὲ «θ. σήματα» τὰ τὴν καρδίαν φαρμακεύοντα, τοῦτέστι μίσους καὶ ἀδικη-

στω; πληροῦντα τὴν καρδίαν· ὅ·) ἐν γέν. πει-
ράζων, ἐγγίζων τὴν καρδίαν, ἐγγικτικός,
πειρακτικός, ἐπὶ ἀνθρώπων τ 323, (ἐνθα κε-
ταί ἐπιβήματικῶς)· «ἔχος, κάματος» δ 716, κ
863 (ὅπερ δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ καὶ κατὰ τὴν
ε.) σημ., ὡς ἐρμηνεύει ὁ Ἀρσίν, ||. ἢ μᾶλλον
ἐνθ. ἐνταῦθα τὸ «θυμοφθόρος» ὁ φθείρων, δια-
φθείρων τὴν διάθεσιν, τὴν εὐθυμίαν τοῦ ἀνθρώπου).

*θυμός [-], (θυμός), «θυμῶν», παρορ-
ρίζων, παθ. θυμώνομαι, Βατρ. 242.

οἶνο [-], ἐπικ. (θύω Α'), ἀμετάβ. τρέχω,
ἵρμω, χύνομαι, «χύμω» «κατὰ μέγαρον» ω
449· ἰδίως ἐπὶ τῶν μαγομένων, Α 73, «διὰ προ-
μάχων» Ε 87, Α 342, «ἄμυδις» σωρηδὼν ὀρ-
μῶ, Κ 524, μετὰ μετοχ. «θύνον χρίνοντες»
μετὰ σπουδῆς διήρουν, Β 446.

οἰόεις [-], ἔσσε, ἐν=οἰήεις (ὅπ. ἴδε),
θυώδης, ἀτμώδης, «νέφος» Ο 453 ἱ, καὶ
ἐπιθ. τῆς Ἑλευστίνος, Ὑ. Δῆμ. 97.

οἶον, τὸ (θύω Β'), δένδρον, οὗ τὸ εὐώδες
ῥύλον εἰς θυμίσιν μεταχειρίζοντο, ε 60 ἱ. Κατὰ
τὸν Πλίν. Η. Ν. 43, 46 εἶνε ἡ cistus, εἶδος
κιάδρου· ὁ δὲ Θεόφρ. περιγράφει τὸ θύον ὡς θά-
μνον, ὃν ὁ Σπένγελος νομίζει ὅτι εἶνε ἡ Thyia
articulata· ὁ δὲ Βιλλερδέκιος ἀνευρίσκει τὸ θύον
ἐν τῇ Thyia cypressoides. (||. Παρὰ τοῖς μεθ'
Ὁμ. ἔχει ἡ λ. ἢ ἕτερον θηλ. τύπον θυσία ἢ θύα).

οἶος [-], εὖς, τό, μόνον πληθ. ἄ.) θυμία-
μα, ὃ ἐ. πᾶν ἄρωμα, χρησιμεύον εἰς θυμίσιν,
κάπνισμα (διότι τὸν λιθανωτὸν ἀγνοεῖ ὁ Ὁμ.)
Ζ 270· ὅ·) ἐν γένει θυσία καὶ ὅχι μόνον ἡ
διὰ τῆς καύσεως, 1 499, ο 261.

οἰοσκός [-], ὁ, ποι. ἐμπυροσκοπός, λι-
θανομάντις, ὁ ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ θυμιάματος
μαντεύων, φ 445 (τινὲς φρονοῦσιν ὅτι ὁ θυο-
σκόος δὲν προέλεγεν, ἀλλ' ἔργον εἶχε νὰ ἐπιτη-
ρῇ τὴν ἀκρίβειαν τῆς θυμιάσεως), χ 318, 324,
διάφορος τοῦ ἱερῶς, Ω 224 (ἐνθα ἡ λ. «θυο-
σκόος» εἶνε ἐπιθετὸν ἀποδιδομένον εἰς τὸ «μάν-
τιες», κατ' ἄλλους δὲ εἰς τὸ «ἱερῆς», κατὰ δὲ
τὸν Δοιδερλ. εἰς ἀμφότερα· ἄλλοι δὲ καὶ ἐνταῦθα
θεωροῦσι τὴν λ. οἰοστικὸν ἐξυπανοοῦντες πρὸ
αὐτῆς τὸν διαζευκτικὸν ἢ, ὃν παραλαμβάνουσιν
ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἢ κατωτέρω. ||. ἴσως ὀρθότε-
ρον εἶνε νὰ θεωρήσωμεν μόνον τὸ «μάντιες» ὡς
οἰοστικόν, ἐπιθετὰ δὲ αὐτοῦ τὸ «θυοσκόος» ἢ
«ἱερῆς»· τὰ ὅποια σημαίνουν διὰ εἶδη μάν-
τιων, τοὺς ἐμπυροσκοποῦς καὶ τοὺς ἱεροσκο-
ποῦς, ἴδ. ἱερῆς). (Σύγκριται ἡ λ. ἐκ τοῦ θύος
καὶ κοῖω Ἰων.=νοῖω κατὰ τὸν Ἡσυχ. καὶ Εὐ-
στάθιον· κατὰ δὲ τὸν ΜΕ ἐκ τοῦ κῶω=καίω. ||.
Ἡ πρώτη παραγωγή πιθανώτερα καὶ σύμφωνος
πρὸς τὰς νεωτέρας ἐτυμολογικάς ἐρεῖνας).

οἶον [-], ποι. (θύος), θυμῶ, θυμιατίζω,
ἀρωματίζω, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παθ.
παρακ. «τεθυμῶνένον ἔλαιον» ἀρωματικόν, εὐω-
δὲ· ἔλαιον, Ε 472 ἱ, «εἶματα» Ὑ. Ἀπ. 484.

οἶραζε [-] (=θύραζε), ἐπιθ. ἄ.) κυρ. πρὸς

τὰς θύρας, ἔξω τῆς θύρας, Σ 29, 416, ο
62, 465· συνθήσετ. ὅ·) ἐν γέν. ἔξω, ἐκτός,
«ἐκ μηροῦ δόρυ ὡς θύραζε» ἔξεδαλιν ἔξω τοῦ
μηροῦ τὸ δόρυ, Ε 694, «ἔχθασι ἀλός θύραζε»
ἐκθάσιν ἐκ τῆς θαλάσσης ἔξω, εἰς τὴν ξηράν, ε
410, πρὸλ. π 408, ἐκ τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν ὁχθὴν,
Φ 29, 237, ἐκ τοῦ στρατοπέδου, Σ 447 κ. ἄ.

οἶραρός [-], ὁ, θυρωρός, φύλας τῆς
θύρας, ἐπιθ. τῶν κυνῶν, Χ 69. Οὕτως κατὰ τὸν
Ἀρίσταρχον ἔγραψεν ὁ Σπίζζενρος καὶ οἱ μετ'
αὐτὸν ἀντὶ τοῦ συνήθ. πυλαωρός.

οἶρεός [-], ὁ (θύρη), οἰοεῖ θυρόπετρα,
πέτρα ὡς θυρόφυλλον τιθεμένη πρὸ τῆς θύρας
(ἐξόδου)· Ὁδ. ι 240, 313, 340.

οἶρετρα, τὰ, μόνον κατὰ πληθ., θύρα, πό-
λη, Β 415, σ 385. (Ὁ ἐνικ. σπάνιος καὶ μόν-
ον παρὰ τοῖς μετέπειτα, οἶον παρὰ Πολυδίω).
Ἐκ τοῦ

οἶρη, ἡ, «θύρα» εἶτε τοῦ ἐνὸς ὁωματίου
(οἶον τοῦ θαλάμου ζ 49) εἶτε τῆς οἰκίας, «Ὁμ.
πλχ., ὡς ἐπὶ τὸ παλὸν κατὰ πληθ. τὰ θυρό-
φυλλα (=πανίδες), οἶον· θύραι δικλίδες» ρ 267,
«θύραι αὐλῆς ἢ αὐλειαί» ἴδ. τὴν λ. «ἐν ἡ εἰνὶ
θύρησι» ἐπὶ θύραις, εἰς τὴν θύραν, ἐπὶ τοῦ κα-
τωφλίου, α 253, γ 407, κ 310· ὡσαύτως «ἐπὶ
οὐδοῦ ἐντοσθε θυράων» (Ἰξιν), ρ 339. Ἡ δοτ.
οἶρησι, ὡς ἐπὶ, καθὼς τὸ οἶρησι, ὅπ. ἴδ., ἢ
τὸ Λατ. foris, πρὸ τῶν θυρῶν, ἔξω τῆς θύρας,
ρ 530, (πρὸλ. «ἐπὶ ἡ παρὰ Πριάμοιο θύρησιν»
πρὸ τῶν θυρῶν, ὃ ἐ. πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Πρ., Β
788, Η 346). 2) ἐν γέν. εἰσοδός (οἶον εἰς ἄν-
τρον), κατὰ πληθ. ι 243, 416, μ 256, ν 409, 370.

οἶρησι [-], καὶ μετ' ἐκθλ. οἶρησι· ἐπικ. ἐπὶ.
ἔξω (ἐκτός τῆς θαλάσσης), μόνον ε 352 ἱ.
(Οὕτως κατὰ τὸν Ἀρενὶ καὶ Βέκκερον, ἄλλοι δὲ
ἐξελάμβανον τὸ θύρηθ' ἀντὶ τοῦ θύρηθεν, θύ-
ραθ).

οἶρησι [-], ἐπικ. δοτ. τοῦ οἶρη, ὡς ἐπὶ.
τοπικόν, ἔξω, ι 238.

οἶσανός [-], ἔσσε, ἐν, μόνον ἐπικ. οἶσε.
(Ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β'. κατὰ τοὺς ἐκδότας τοῦ
Λεξικ. τοῦ Πατωδίου, τῆς ἐ. ἐκδ., καὶ τὸν Ἀρενὶ
γράφει μεθ' ἐνός σ, ὡς ἐκτενισμένου τοῦ οὐ γάρην
τοῦ μέτρου, ὡς ἐν τῇ θυγατέρες κ. ἄ., ὁ δὲ Ἀρί-
σταρχ. καὶ τινες τῶν νεωτέρων γράφ. θυσσ.),
ἔχων πολλοὺς θυσάνους, κροσσώτης, «μὲ
κρόσσας ἢ φούνταις», ἐπιθ. τῆς «αἰγίδος»
Ἰ. Ε 638, Ο 229, Ρ 393, Σ 204, ἀσπίς·
Φ 400. Ἐκ τοῦ

οἶσανος [-], ὁ (θύω Α'), κροσσός,
«κρόσσα, φούντα», ὡς κόσμημα τῆς ἀσπίδος
τοῦ Ἀγαμέμνονος, τῆς αἰγίδος καὶ τῆς ζώνης
τῆς Ἥρας, ἴδ. τὸ προηγ.· Ἰλ. Β 448, Ε 181.

οἶσθα, τὰ (θύω Α'), τὰ ἱερὰ σκεύη τῆς
λατρείας τοῦ Βάκχου, κατὰ τοὺς γραμματικούς
ἰδίως θύρσοι, λαμπάδες κ. τ. τ., Ζ 434 ἱ.

*οἶσθι [-], ἡ, θυσία· Ὑ. Δῆμ. 313, 369.
Ἐκ τοῦ

οἶα (μέλ. οἶα [-], ἀόρ. Εἶσα [-]) μόνον ἐν τῇ Β'. σημ.) (σφοδρῶς) πνέω, φυσῶ· ὅθεν

Α'.) φυσῶ δυνατά, μανιωδῶς πνέω, σφριζῶ· ἄ.) ἐπὶ ἀνέμου «λαίλαπι ἢ σὺν λαίλαπι θύων» ἀνεμος μετὰ θυέλλης φυσῶν ἢ θέλλα καὶ ἀνεμοστρόβιλος, μ 400, 408, ἐπὶ ποταμῶν καὶ κυμάτων, „φουρνάνω, φουσκώνω“, Φ 324, Ψ 230, «οἰδματι θύων» μέ φουσκωμένον κῆρα, Φ 234, «δάπεδον ἀΐματι θύει» ἐκυμάτιζεν ἐκ τοῦ αἵματος, ἐπλεεν εἰς τὸ αἶμα, λ 420, γ 309, ω 484· β'.) ἐπὶ ἀνθρώπων, μαίνομαι, λυσσῶ, τρελλαίνομαι, «φρεσὶ» Α 342, «ἐγγχεῖ» διὰ τοῦ δόρατος ἐν τῇ μάχῃ, Α 180, Π 699, Χ 270.

Β'.) καίω, καπνίζω, θυμιατίζω, θυσιάζω (μόνον ἐπὶ ἀναμιάκτου θυσίας κατὰ τὸν Λέρσιον ἢ Δουδερλ.) «ἄργματα θεοῖς» ξ 446, τί, Γ' Απ. 491, ἄνευ αἰτ. μετὰ δοτ. προσ. προσφέρω εἰς τινα θυσίαν, Ι 219, ο 222, 260, ἀπολελ. θυσιάζω, ε 231. («Ἄλλοι δὲ θεωροῦσι τὸ Α'. καὶ Β'. θύω ὡς δύο διαφόρους λέξεις· ἀλλ' ἡ ῥίζα οὗ συνάπτει τὰς δύο σημ. ὁμοίως ὡς ἡ πρὸς τὸ πρήθω καὶ πίμπρημι κ. ἄ.). (Εἰς τὴν Α'. σημ. τὸ υ εἶναι μακρόν, εἰς δὲ τὴν Β'. ἐν τῇ ἐνιστ. καὶ παρατ. τὸ υ εἶναι βραχύ, ὅσον ο 260, Γ' Απ. 491, 509, πλὴν ἐν τῇ ο 222, ὅπου εἶναι μακρόν).

ΘΥΪΑΣ, ἐς, ποι. (θύος) εὐώδης ὡς ἐκ θυμιάματος, εὐοσμῶς, «θιάζω», *Οδ. δ 121, «εἵματα» ε 264, φ 52, «βωμός» Γ' Απ. 87, Ἄφρ. 59, «νηός» ς 58.

ΘΥΑΝΗ [-], ἡ, ἑπωνομία τῆς Σεμέλης, ἀφ' οὗ συμπεριελήφθη εἰς τοὺς θεοὺς, Ὑμ. 26, 21. (Ἐκ τοῦ θύω Β'. κατὰ τὸν Διόδ. 3, 62 «ἀπὸ τῶν θυομένων αὐτῇ θυσιῶν καὶ θυγῶν»· ἢ πιθανώτερον δὲ κατὰ τὸν Σουΐδαν καὶ τὸν Σχολ. Ἀπολλ. τοῦ Ῥοδ. ἐκ τοῦ θύω Α', ὡς ἡ δοξαζομένη θεῖα Μαινάς).

ΘΑΪ, ἡ, ποι. (τίθημι), ἡ σταθερὰ ποιινή, [ζημία], πρόστιμον, μόνον ἐν τῇ «θυῆν ἐπιθήσομεν» β 192 καὶ «ἀργαλήν θυῆν ἀλείνεν» Ἀχαιῶν, Ν 669, ἐνθα οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ καὶ τῶν νεωτέρων ὁ Νίτσης ἐρμηνεύουσι τὴν λ. ὕβριν, ὀνειδος· κατὰ δὲ τὸν Φαίτω καὶ ἐνταῦθα ἐννοεῖται τὸ πρόστιμον.

ΘΑΪΟΣ, ὁ, Ἴων. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. θάλακος (θάσσω) καὶ κατ' ἐπικ. ἔκτασιν θάλακος, β 26, μ 318· ἄ.) ἔδρα, ἐδώλιον, β 14, «θεῶν θάκοι» Θ 439· β'.) συνεδρίασις, β 26, ο 468. — ΘΑΪΚΟΝΑΙ ἐπὶ β', εἰς τὴν συνεδρίασιν, ε 3 κ. ἄ.

ΘΩΝ, ἄνθρωπος, ὁ, ἀνὴρ τῆς Πολυδάμνης, εὐγα-

νῆς Αἰγύπτου ἐδρεύων παρὰ τῇ Κανωδικῇ στόματι τοῦ Νείλου, ὑποδεχθεὶς τὸν Μενέλαον ἀποπλανηθέντα, 228. Πόλιν τινά, ὡς λέγεται, ἀπὸ τούτου τοῦ Θῶνος ἐπικληθεῖσαν Θῶνιν ἐπὶ τοῦ Κανωδικοῦ στόματος τοῦ Νείλου μνημονεύει ὁ Διόδωρος 4, 19, Στράβ. 17, 4, 16 καὶ Στέφ. ὁ Βυζ. ἐν λ.

ΘΩΡΗΚΤΗΣ, οἷ, ὁ (θωρήσσω), τεθωρακισμένος, θωρακοφόρος, πάντοτε κατὰ πληθ., ὡς ἐπὶ θ. «πόκα θωρηκταί» πυκνοὺς φοροῦντες θώρακας, *Ιλ. Μ 317 κ. ἄ.

ΘΩΡΗΣ, ΗΚΘΣ, ὁ, Ἴων. ἀντὶ τοῦ θῶρας, ὅπλον στρατιωτικόν, προφυλακτικόν τοῦ ἀνω μέρους τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ λαίμου μέχρι τῆς μέσης, Γ 332, ὅπου προσαρτίζεται τὸ ζώμα (τῶ. τὴν λ.), Δ 133 ἐξ. Ἦτο συνήθως χαλκοῦς (ἢ. ὅθεν οἱ τοιοῦτον φοροῦντες λέγονται· χαλκοχιτώνες = χαλκοθώρακες), συνιστάμενος ἐκ δύο κουφάρων «γυάλων» καλουμένων (τῶ. τὴν λ.), ὧν τὸ μὲν ἐκάλυπτε τὸ στήθος, τὸ δὲ τὰ νῶτα, κατὰ δὲ τὰ πλάγια συνδεόμενον ἀμφότερα διὰ πορπτῶν, Ο 530. Ἦτο δὲ στιλνός καὶ τεχνήντως πεποικίλμενος, ὅθεν «ποικίλος, πολυδαίδαλος, παναίολος», πρβλ. μάλιστα τὸν θώρακα τοῦ Ἀγαμέμνονος, Δ 19—27. Τὰ ἔσχατα τοῦ θώρακος ἐκαλύπτοντο συνήθως πρὸς τὰ ἔξω ὑπὸ κασσιτερίνου περιθωρίου. Ἐκτός δὲ τοῦ χαλκοῦ ὑπῆρχον καὶ ἐλαφρότεροι θώρακες, πρβλ. ΛΙΝΟΘΩΡΗΣ καὶ ΣΙΤΑΝ. — *Ιλ. Ε' τοῦτο

ΘΩΡΗΣΣΑ, ἀόρ. ἄ. ἐθώρηξα καὶ ἐπικ. θώρηξα, παθ. ἀόρ. ἄ. ἐθώρηχθην. Α'.) Ἐνεργ. θωρακίζω, θωρακῶνω, ὁπλίζω τινά, Β 14, «τινὰ σὺν τεύχεσιν» Π 455. Β'.) Παθ. θωρακίζομαι, θωρακῶνομαι, ὁπλίζομαι, πολλάκις ἀπολελ. Ἰλ. πλγ., μ 227, γ 139, «χαλκῷ» ψ 369 (μόνον ἐνταῦθα)· συνήθως «τεύχεσιν» καὶ «σὺν τεύχεσιν» Θ 376, 530, Μ 77, «δὸς δέ μοι ὦμοιιν τὰ σά τεύχεα θωρηχθῆναι» δὸς μοι τὰ ὅπλα σου νὰ βάλω εἰς τοὺς ὦμους μου, Π 40· βραχυλογικῶς· «θωρήσσεσθαι» Ἐφύρους μέτα· «ὁπλίζομαι ἐπὶ τοὺς Ἐφ., ὁ ἐ. ὠπλισμένος· στρατεύω ἐπὶ τοὺς Ἐφ., Ν 304. — Τῆς Ὁδ. μόνον ἐνθα ἄνωται.

ΘΩΣ, ΘΩΣ, ὁ, θηρίον ἄγριον, σαρκοβόρον, Ν 403, μνημονευόμενον μετὰ τῶν παρδάλεων καὶ λύκων, ἀπὸ δὲ τοῦ χρώματος· αὐτοῦ χαρακτηριστικόν διὰ τοῦ ἐπιθέτου «δαφινόεις» Α 474. Πιθανῶς εἶναι ὁ canis aureus τοῦ Λινναίου καὶ τῆς καθομιλουμένης τὸ «τσακάλι» (chacal), ὅπερ ἔχει πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν ἀλώπεκα.

I

I

I, τὸ ἑννὰτον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφαβήτου, διὸ σημεῖον τῆς ἑννάτης ραφιδίας.

ΙΑ, ἰῆς, Αἰολ. καὶ ἑπ. ἀντὶ τοῦ μῆα, μιᾶς, ἰδ. 102.

ΙΑ, τῆ, ἑτερογενὴς πληθ. τοῦ ἰός.

ΙΑΙΝΑ, ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ ἑπ. (συγγ. τῇ ἰάομαι), ἀόρ. ᾶ ἰῆνα παθ. ἀόρ. ᾶ ἰάνθην. 1) θερμαίνω, „ζεσταίνω“, ὅσον ἄμφι πυρὶ χαλκόν· λέγεται ἐπὶ τοῦ πυρός, θ 426, „ἔδωρ“ κ 359· ὅθεν β') μαλακῶνω, τήκω, „κηρόν“ μ 175. 2) μεταφ. α) θερμαίνω, ζωογονῶ, ἀναζωοπυρῶ, „θυμόν τι“ ο 379, Ἰ. Δήμ. 435· πολλ. παθ. „θυμός· ἐυφροσύνῃσι λαίνεται“ ζ 156· ἐν γένει εὐφραίνομαι, φαιδρύνομαι, Ψ 598, „θυμός ἐνὶ φρεσὶ, μετὰ φρεσὶ, ἐνὶ στήθεσιν ἰάνθη“ Ψ 600, Ω 324, δ 549, 840 κ. ᾶ· κῆρ ἰανθῇ· γ 59· „μέτωπον ἰάνθη“ Ο 403· ἐτι δὲ „θυμόν ἰαίνομαι“ εὐφραίνεται ἡ καρδία μου, ψ 47, „φρένας“ ω 382, „τινὶ“ εὐφραίνομαι ἐπὶ τινι, διὰ τινος, τ 537· β') κάμπτω, συγκινῶ, εἰς· οἴκτον κινῶ, „θυμόν“ Ω 419, 447. (Κυρίως· τὸ ἰ εἰνε βραχὺ, διὰ δὲ τὴν αὐξήσιν καὶ τὸ μέτρον καὶ μακρόν). Ἐκ τούτου

ΙΑΙΡΑ [ι.], ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 42.

ΙΑΛΛΑ, ἀόρ. ἰῆλα, ἀπαρφ. ἰῆλαι, ποι. ἰδίως ἑπ. 1) πέμπω, ῥίπτω, „δίστον ἀπὸ νευρή-φιν“ ἐκτοξεύω, ῥίπτω βέλος, Θ 300, 309· ἰδίως „χεῖρας ἐπ' ὀνείατα“ ἐκτείνω τὰς χεῖρας πρὸς τὰ εἰδόμενα, I 94 κ. ᾶ. πλχ. ἐτι δὲ „ἐπὶ αἵτω“ κ 376, „περὶ χερσὶ δεσμών“ ῥίπτω, βάλλω δεσμὸν περὶ τὰς χεῖρας, Ο 49, πρβλ. θ 443 (ἰδ. ἐπιῖαλλαι)· αὐτόντις εἶνε τὸ „ἰάλλω τινὰ ἀτιμίζω“ ἐμβάλλω ἢ ῥίπτω τινὰ εἰς ἀτιμίαν (κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Φαίαιος τὴν ὀρθοτέραν παρὰ τήν· πρόσδάλω τινὰ δι' ἀτιμιῶν) ν 442. (Συνήθως παράγ. ἐκ τοῦ ἰημι).

ΙΑΜΕΝΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἡγεμὼν τῶν Βουωτῶν τῶν ἐξ Ὀρχομένου καὶ Ἀσπληδόνος, Β 512, I 83. Κατὰ τὸν Ἀπολλδ. I, 9, 16 Ἀργοναύτης καὶ μνηστήρ τῆς Ἑλένης· κατὰ δὲ τὸν Ἀριστοτέλην ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ τῇ Παλατ. Παραρτήματι 9, 3, ἔπασεν ἐν Τροίᾳ.

ΙΑΜΗΗ, ἡ, (ἰάπτω, ὁλοει: σκώπτρια) θεράπειαι τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, πρὸς οὓς προσήλθεν ἡ Δημήτηρ ζητοῦσα τὴν ἀρπαγίσαν αὐτῆς θυγατέρα. Ἡ Ἰαμῆη κατέρωθως διὰ τῶν ἀστέισμων αὐτῆς νὰ κινήσῃ τὸν γέλωτα τῆς περὶ ὅπου θεᾶς, Ἰ. Δήμ. 196, 202, Ἀπολλδ. I, 5, 1. Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Εὐριπ. εἰς Ὀρέστ. 662 ἦτο θυγάτηρ τῆς Ἥχου; καὶ τοῦ Πανός.

Ἰάρδανος

ΙΑΜΕΝΟΣ [ι.], ὁ, Τρωϊκὸς ἦρως ὑπὸ τοῦ Ἀεοντέως φονευθεὶς, Μ 439, 493.

ΙΑΝΑΣΣΑ [ι.], (Ἰφάνασ.), ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 47.

ΙΑΝΕΙΡΑ [ι.], (Ἰφάν.), 1) Νηρηίς, Σ 47.

2) Ὀκεανίς, Ἰ. Δήμ. 421, Ἡσιόδ. Θεογ. 349.

ΙΑΝΘΗ [ι.], ἡ (= Ἰάνειρα), Ὀκεανίς, Ἰ. Δήμ. 419.

ΙΑΝΘΗΝ, ἰδ. ἰαῖνο.

ΙΑΟΜΑΙ [ι.], ἀποθ., μέλ. ἰήσομαι Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἰάσομαι, ἀόρ. ᾶ ἰηάμην, θεραπεύω, „ἰατρεύω“, μόνον ἐπὶ ἐξωτερικῶν τραυμάτων, μετ' αὐτ. Ε 904, Μ 2, „ὀφθαλμόν“ ε 525, ἀνευ πτ. Ε 899, ε 520.

ΙΑΟΝΕΣ [ι.], οἱ, ποιητ. ἐκτενέστ. τύπος ἀντὶ τοῦ Ἰωνες, Μ 685 † (ἔνθα κατὰ τὸν Σχολ. ἐννοοῦνται οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς, πρβλ. Ἡρόδ. 8, 44), Ἰ. Ἀπ. 147. (ἢ Ἡ λ. εἰς τὴν γενικωτέραν αὐτῆς σημ. Ἕλληνες συγγενεὺς πρὸς τὸ Αἴγυπτο. Uilim, Ἑβρ. Javan, Ἀραβ. Javan).

ΙΑΠΕΤΟΣ [ι.], ὁ, εἰς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, ἀνὴρ τῆς Κλυμένης, πατὴρ τοῦ Ἀτλαντος Προμηθέως καὶ Ἐπιμηθέως (ἰδ. ΤΙΤΗΝΕΣ) Θ 479. (Κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ ἰάπτω· κατ' ἄλλους δὲ=Ἰάφει τῆς Γραφῆς).

ΙΑΠΤΑ, ῥίπτω, πέμπω, παρ' Ὀμ. μόνον ἐν συνθ. **ΚΑΤΙΑΠΤΑ**, προῖαπτα (ἄπ. ἰδ.). Κατὰ τὸν Λόβεσκ. παράγεται ἐκ τοῦ ἄπτω ἢ. Κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἐτυμολόγους ἐκ τῆς ῥίζης ἰαπ, ἥτις φαίνεται ἐν τῇ Λατιν. jac-ιο καὶ ἐν τῇ λαμβ-ος, ὅπερ κυρ. εἶνε στίχος ἐπιρρίπτόμενος σκωπτικῶς κατὰ τινος.

ΙΑΡΔΑΝΟΣ [ι.], ὁ. 1) ποτάμιον τῆς Ἡλιδος· παρὰ τὴν Φειάν, μετὰ τοῦ Κελάδαντος μνημονεύμενος ἐν τῇ κριτικῇ καὶ γεωγραφικῇ σκοτεινῇ χωρίῳ Η 435. Κατὰ τινὰ εἰδήσιν παρὰ Πανταν. 5, 5, 8 καὶ τὸν Σχολ. ὁ Ἰάρδανος εἶνε τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Ἀκιδόντος, παραποταμίου τοῦ Ἀνίγρου· ἀλλ' αὐτὸς ῥεεῖ εἰς ἀπόστασιν πολλῶν μιλίων νοτιώτερον τῆς Φειδ. Διὰ τοῦτο τινες τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἀνεγίνωσκον συμφώνως μὲ τὸν Στράβ. 8, 3, 21 (ὅστις, λαλῶν περὶ λεμῶνος καὶ τάρου Ἰαρδάνου, φαίνεται ὅτι θεωρεῖ τὸν Ἰάρδανον ὡς ποταμὸς ὄνομα) Χάας (αὕτη δὲ εἶνε πόλις ἀρχαία παρὰ τὸν Ἀνίγρον) ἀντὶ τοῦ Φειδ. καὶ Ἀκιδόντι ἀντὶ τοῦ Κελάδοντι· καὶ αὕτη ἡ διόρθωσις ἐξομαλίζει τὰς γεωγραφικὰς δυσκολίας. Ὁ δὲ Διόδωρος ἀνεγίνωσκε κατὰ τὸν Φερικίδην Φήρης καὶ Δαρδάνου. (Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτ. χωρίου μνημονεύει τὸν Ἰάρ-

ἔανον δ Πανσυνίας· καὶ ὅ, 18, 6, ὅπου ἀντὶ τοῦ Φειδάν ἀναγινώσκεται οὐκ ὀρθῶς Φιγ ἀλλ' ἢ Φιγ ἀλλειαν). 2) ποταμός τῆς Κρήτης, γ 292. ἸΑΣΙ, Ἰδ. ΕΙΜΙ.

ἸΑΣΙΑΝ [-υ-], οἰ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰάσου· ἄ.) ὁ Ἀμφίων, λ 283· ὅ.) ὁ Δημήτριος, ρ 443.

ἸΑΣΙΩΝ [-υ-], ἄνοος, ὁ, κατὰ τὸν Ἀπολλ. 3, 42, 1 υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥλεκτρας, ἀδελφός τοῦ Δαρδάνου, ἐρώμενος τῆς Δήμητρος, διὰ ζηλοτυπίαν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθείς, ε 425. (Κατὰ δὲ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 962, ὅστις Ἰάσιον τὸν ὀνομάζει, ἐγέννησε μετὰ τῆς Δήμητρος τὸν Πλούτων. Ὁ Πρέλλερς νομίζει ὅτι ἦτο δαίμων τοῦ γονίμου ὕμβρου ἢ τῆς καρποφόρου κοιλάδος).

ἸΑΣΩΝ [-υ-] ἄργος, τό, ἀντὶ τοῦ Ἰάσιον Ἀργός, ἢ Πελοπόννησος (Ἰδ. ἄργος γ'), Στράβ. 8, 6, 5 καὶ τὸν Σχολ.). Πάρηγον τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ Ἰάσου υἱοῦ ἢ ἐγγόνου (Παυσ. 2, 16, 1) τοῦ Ἀργού ὃ πατὴρ τῆς Ἰωδῆς (Ἀπολλ. 2, 4, 3).

ἸΑΣΟΣ [-υ-], ὁ, 1) βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, πατὴρ τοῦ Ἀμφιόνοιο, Ἰδ. Ἰασίαν. 2) υἱὸς τοῦ Ἀργού, Ἰδ. π. προηγ. λ. 3) υἱὸς τοῦ Σφίλλου, ἡγεμὼν τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τοῦ Αἰνείου φονευθείς, Ο 332, 337. 4) πατὴρ τοῦ Δημήτριος, τοῦ Κυπρίου, Ἰδ. Ἰασίαν.

ἸΑΪΩ [-υ-], ποι (λα, ἄσσα), θαμιστ. παρατ. ἰαΐεσκον, ε 454, ι 484, ἀόρ. ἄ. Ἰαυσα, λ 261, ἀναπαύομαι, κοιμῶμαι, «ἐν κλισίῳ» ω 209, «ἐν ἀρχαίνῃσιν τινος» ἐν ἀγκάλας, Ε 213, λ 261, «ἐπὶ νηυσὶ» Σ 259, «παρὰ μνηστῆρσιν» χ 464, καὶ ἐπὶ ζώων, ι 484, «ἐκτός» διανοκτερεύω ἐκτός, κοιμῶμαι ἔξω, ζ 16, μετ' αὐτ. τοῦ χρόνου, «ἀδύπνου» νύκτας ἰαύω «ἀγρύπνου» νύκτας ἰάχων, 1 325, τ 340. Περί τῆς σημασι. πρβλ. ἄλλα.

(Ἰαχέη), Ἰδ. ἰάχη.

ἰΑΧΪ [-υ-] (Ἰαχῆ), ἡ, 1) κραυγὴ, βοή, εἴτε ἀλλαγμὸς τῶν ἐν τῇ μάχῃ προσβαλλόντων ἢ διωκόντων, εἴτε ὀλοθυμὰς τῶν φευγόντων, εἴτε δὲ κραυγὴ, θόρυβος τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων, Δ 456, Μ 444, Ρ 226 κ. ἄ., λ 43, τῶν κνηγῶν, Ο 275. 2) ἐπὶ πραγμάτων κρότος, τα-ραχῆ, Ἰμ. 13, 3.

ἸΑΧΗ [-υ-] (Ἰαχῆ), ἡ, νύμφη, συμπαίτρις τῆς Περσεφόνης, Ἰ. Δήμ. 419.

ἰΑΧΩ, (πεποιμη. λ. συγγ. τῷ ἰάχω), τοῦ ἑνεσ. παρ' Ὀμ. μόνον ἢ μετοχὴ ἰάχων, ἐν δὲ τῇ ὀριστικῇ μόνον Ἰμ. 18, 18. 27, 7 ἐξ εἰκασίας· συγχὸς ὁ παρατ. ἰαχε, ἰαχον, πρβλ. δὲ καὶ Ἀμφιόλα, ἀόρ. ἄ. ἰάχιστα, Ἰ. Δήμ. 20, Ἰμ. 28, 44. Α') ἀμετάβ. 1) κραυγάζω, «φωνάζω», «ὁρθεῖς φωνή» Ἰ. Δήμ. 20, ἐπὶ ἀνευφημῶν, Β 333, 394· ἰδίως ὅμως ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ ἀλλαγμῶν, Δ 506 κ. ἄ., χ 84· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὀλοθυμῶν τῶν πληγωμένων, Ε 343, καὶ τῶν ὀρήγων τῶν πενθούντων, Σ 29, καὶ τῶν ἐκ τοῦ πόντου καὶ τῆς ἀγωνίας ἐπιφω-νημάτων, κ 323, Ἰ. Δήμ. 84, καὶ ἐπὶ τῶν νη-

πιακῶν φωνῶν, Ζ 468. 2) ἐπὶ ἀφύχων, ἰαχῶ, φροφῶ, κροτῶ, «βοῶζω», «ὡς ἐπὶ κυμάτων», Δ 482, Β 394, ε 428, ἐπὶ ἀλπιγγος, ἰαχῶ, Σ 219, ἐπὶ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, σφρίζω Δ 425· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ αὐδῆρου πετυρακτιωμένου, ὅταν ἐμβάπτεται εἰς ὕδωρ, ι 392, καὶ ἐπὶ πυρός, πρή-θω, πρίζω, Ψ 216. Εἰς ἀμφοτέρας ταύτας τὰς σημασίας προσδιορίζεται πολλάκις ὑπὸ τῶν ἐπιφ. «μέγα, μέγала, σμερδαλέα». Β') μετὰ «κοι-δὴν» ἐκπέμπω Ἰμ. 18, 18.—Ἡ λ. εἶχε τὸ διγαμμά, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Δ 463, δ 454, καὶ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ «μέγα ἰαχε, ἰαχον» Δ 482, ε 428 κ. ἄ., πρβλ. καὶ ἀΐαχοι· πολλά-κις ὅμως καὶ ἄνευ τοῦ διγαμμάτος, πρβλ. γ 62, καὶ τοὺς συνδυασμοὺς «μεγάλ' ἢ μέγ' ἰαχον». (Τὸ ἰ εἶνε βραχύ· ἐν δὲ τῇ παρατ. διὰ τὴν αὐ-ξησιν μακρόν, πλὴν ἐν Δ 506, Ρ 347).

ἸΛΛΩ, ὄνομα, ὁ, Ἰδ. ἰλόνες.

ἸΛΛΕΚΟΣ [-υ-], ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Ἰαλέως, πόλις τῆς Μαγνησίας· παρὰ τὸν Παγασσητικὸν κόλπον, ἦτις ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐξέπεσεν εἰς κώμην μόνον τῆς νέας πόλεως Δημητριάδος, τὰ δὲ νῦν Βῶλος, Β 712, λ 255.

ἸΓΝΪΗ [-υ-], ἡ (γόνυ), ἀγκύλη, «ἄντζα», δηλ. τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς κατὰ τὸ γόνυ ἀρ-θρώσεως, τὸ ὑπὲρ τὴν γαστροκνήμην, Δατ. ρο-πλες, Ν 212 †. Ὑπάρχει καὶ ἕτερος τύπος ἸΓΝΪΕ, ἴος, ἡ, Ἰμ. Ἐρμ. 452, «παρ' ἰγνώσι» (ἂν ὀγιάνη ἢ γράφη).

ἸΔΑΪΟΣ [-υ-], λίη, λίον, εἰς τὴν Ἰδὴν ἀνέ-κων τὴν ἐν Φρυγίᾳ· ἄ.) «τὰ Ἰδαία ὄρεα» = Ἰδῆ, ὀνομαζομένη οὕτως διὰ τὰς πολλὰς αὐτῆς κορυ-φαί, Θ 470, 440, Μ 49· ὅ.) ἐπὶ τοῦ Διὸς, διότι εἶχε ἐπὶ τῆς Ἰδαίας κορυφῆς Γαργάρου βωμὸν καὶ τέμενος, Ρ 605, Ω 291.

ἸΔΑΪΟΣ [-υ-], ὁ, 1) κῆρυξ τῶν Τρώων, ἡ-νίοχος τοῦ Πριάμου, Γ 248, Ω 325. 2) υἱὸς τοῦ Δάρητος, Τρώς, Ε 41 ἐξ.

ἰΔΕ, ἐπικ. σύνδ. κατὰ συστολήν ἐκ τοῦ ἰδέ, καί, Γ 494, α 412 κ. ἄ. (Τὸ ἰ εἶνε βραχύ· ὅταν δὲ τὸ ε δὲν ἐκθλίβηται, συνήθως ὑπὸ τῆς ἀρεως ἐκτείνεται).

ἰΔΕ, ἰΔΕΙΝ, ἰΔΕΣΚΟΝ, Ἰδ. εἶλα 1.).

ἸΔΗ [-υ-], ἡ (ἰδεῖν), ὄρος ὑψηλὸν καὶ ἀπό-κρημον, ἀργόμενον ἐν Φρυγίᾳ καὶ ἐκτενόμενον διὰ τῆς Μυσίας. Ἡ ὑψίστη αὐτοῦ κορυφή εἶνα τὸ Γάργαρον (Ἰδ. τὴν λ.). «Ἰδῆς ἐν κνημοῖσιν» (Ἰδ. κνημός), Β 821. Πολλάκις ἔχει τὸ ἐπιθ. «πολυπίδαξ» (Ἰδ. τὴν λ.).—Ἐκ τούτου ἐπιφ. ἸΔΗΘΕΝ ἀπὸ τῆς Ἰδῆς, Δ 475, Η 202 κ. ἄ.

ἰΔΗΛΙ, Ἰδ. εἶλα 1.).

ἸΔΗΣ [-υ-], βα, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀφαιέως ὃ ἀδελ-φός τοῦ Δωγχεῶς, Μεσσήνιος, πατὴρ τῆς Κλεο-πάτρας, ἐξαίρετος τοξότης, 1 558. (Κατὰ τὸ ΜΕ ἐκ τοῦ ἰδεῖν, ἐποι. ὁ σκοπεῶν).

ἸΔΙΟΣ [-υ-], ἰη, ἰον, ἰδιαιτέρως, ἰδιωτι-κός, «πρῆξις ἰδῆς» (τοῦναντίον «δήμιος») Ὁδ. γ 82, δ 314.

ἰαία [-ω.] (ἰδοί, ἰδρώς) = ἰδρώς, „ιδρώνω“ μόνον κατὰ παρατ. „ἰδίων“ v 204 f.

ἰάμενος, ἰαμέναι, ἰδ. εἶδος II.).

ἰανόη, ἰων. καὶ ἐπικ., μόνον ἐν τῇ παθ. ἀορ. ἄ. ἰδνώθη, κάμπτω, κυρτῶ, παθ. κάμπτομαι, κυρτοῦμαι, B 266, M 205, N 618, θ 375, γ 85 (ὡς ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ Ἀμεν: ἀντὶ τοῦ συνήθους: „διηθείς“, ἰδ. αἰσθεῖς).

ἰδοίωτο ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἰδοίωτο, ἰδ. εἶδος I.).

ἰδομενεΐς [-...], ἦτορ καὶ ἑός, αἰτ. ἦα καὶ ἦα, ὁ, υἱός τοῦ Δευκαλίωνος, ἕγγανος τοῦ Μίνωος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, N 449—454. Διακρίβει: ἐν Τροίᾳ διὰ τὴν ἀνδρείαν του, B 645, Δ 252 ἐξ., ἐπαγγέλλετο κατὰ τὸ γ 491 εὐτυχῶς εἰς τὴν πατρίδα. Κατὰ δὲ τινα μεταγενέστερον μῦθον διωχθεὶς ἐκ τῆς Κρήτης ἀπέπλευσεν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

ἰδρεΐν (ἰδρ.), ἦ, ἐπικ. γυνώσις, εἰδημοσύνη, ἐμπειρία, Ἰλ. H 498, «πολέμοιο» Π 359. Ἐκ τοῦ

ἰδρις (ἰδρις); ἰ, γεν. ἰδρις, ποι. (εἰδέναι), ἐμπειρος εἰδήμων, Ὀδ. ζ 233, ψ 160. ἐπιτήδεος, μετ' ἀπαρρ. η 408.

ἰδρώς (ἰδρώς), μετοχ. τοῦ ἔνεσ. συνήθως παρ' Ὀμ. ἰδρώων, θηλ. ἰδρώουσα καὶ ἰδρώσα, Δ 598, μέλ. ἰδρώσω, ἀορ. ἰδρώσα, „ιδρώνω“, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, μάλιστα μὲν ἐκ τοῦ κόπου, B 390, Σ 372, δ 39 κ. ἄ., ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ τρόμου, ἐπὶ ἐλάφου, Δ 419, «ἰδρώσα ἰδρῶ» ἰδρώσα (ἢ ἔχουσα) ἰδρώτα, Δ 27.

ἰδρύα, ἀορ. ἰδρύσα, παθ. ἀορ. ἴδ. ἰδρόνθη (ὡς ἐξ ἑτέρου τύπου: ἰδρόνω), καὶ οἴζω, βάλλω τινὰ νᾶ καθίστη, μετ' αἰτ. «λαούς» B 191, «τινὰ ἐν θρόνῳ» O 442, ε 86, «τινὰ παρὰ δαυτί» γ 57.—Παθ. κάθημαι, ἡσυχάζω, Γ 78, H 56. (Τὸ υ εἶνε μακρόν· ἀλλὰ βραχύνεται ἐν τοῖς: B 191, Γ 257).

ἰδρῆς, ὄνομα, ὁ, αἰτ. ἰδρῆ ἀντὶ τοῦ ἰδρῆτα (τοῦ παρ' Ὀμ. μὴ ἐπικρινόμενου), K 572 κ. ἄ., δοτ. ἰδρῆ ἀντὶ τοῦ ἰδρῆτι, Δ 27, P 385, 745, (ἰδοί) ὁ ἰδρώς, „ἰδρῶς ἢ ἰδρωτάς“, E 796 κ. ἄ. πλη.

ἰδρία, ἦ, ἰδ. εἶδος II.).

ἰδρ, ἰδρῶς, ἰδ. εἶδος I.).

ἰδ, ἰεν, ἰδ. εἶδος.

ἰει, ἰδ. ἰμμι.

ἰεῖν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἰοί, γ'. ἐν τῇς εὐκτ. τοῦ εἶμαι, δπ. ἰδε.

ἰεμαι, ἰδ. ἰμμι.

ἰεμαι ἔνεσ. καὶ ἰεμην παρατ. μέσ., ποι., ὡς ἕτερος τύπος τοῦ εἶμι, δπ. ἰδε, ὑπάγω, πορεύομαι, συναπτομένης καὶ τῆς ἐννοίας τῆς σπουδῆς, ἔπομ. ὄρω, φέρομαι, M 274, γ 304. Ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ Βέκκρος, Δινδόρφιος καὶ οἱ μετ' αὐτοῖς γράφουσιν ἰεμαι ὡς μέσον ἢ παθ. τοῦ ἰημι. Ὁ δὲ Σπίτζερνος ἀποδέχεται τὸν φιλοῦμενον τύπον, ἐνθα ἀνωτ. τῆς ἰλ.

ἰεμεναι, ἰεν, ἰδ. ἰμμι.

ἰερεῖα, ἦ, θηλ. τοῦ: ἰερός, ἰερεῖα, Z 300 f.

ἰερεῖον [-...], τό, μόνον κατὰ τὸν Ἰων. καὶ ἐπικ. τύπον ἰερεῖον, θύμα, σφάγιον καὶ μάλιστα ἀσυνήθως: πῶς τὸ εἰς τοὺς νεκροὺς προσφερόμενον (ὅπερ κατὰ τὸν Σχολ. λέγεται συνήθως: τόμιον ἢ ἐντομιον), λ 23: ἐν γένει δὲ „σφακτόν“, τουτέστι ζῶον πρὸς σφάγην, ε 94, 250, ρ 600: παροιμιώδης ἢ φρ. «οὐκ ἰερεῖον οὐδὲ βοεῖν ἀνύσθη»· ὅχι σφάγιον οὐδὲ δέρμα βοός: ἐπεδιδωκὸν (ἔπειρ ἐδίδοντο συνήθως ἐν ταῖς ἀγῶσι βραδεία), X 459.

ἰερεῖς [-...] καὶ ἐπικ. ἰερεῖς [-...], ἦτορ, ὁ, E 40, Π 604, ε 198 (ἰερός), ἰερεῖς, ἰερεῖας, λειτουργός ἢ θεράπων ὠρισμένου θεοῦ, ἐκτελῶν πρὸ πάντων τὰ τῆς ἐν τῇ ναφ λατρείας καὶ προσφέρων τὰς θυσίας, A 23, 370, ε 198, ἐτι δὲ ἀσχολούμενος καὶ περὶ τὴν ἐξήγησιν τῆς θείας βουλῆσεως: ἐκ τῶν σπλάγγων τῶν θυμάτων, A 62, Ω 221. ἢ. ἰδ. καὶ οὐροκόος.

ἰερεῖα [-...] καὶ ἐπικ. ἰερεῖα [-...], ε 94 (καθ' ἃ ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἰερ.), ρ 181, τ 198, υ 2 (ἐνθα τὸ θαμιστικὸν ἰερέσκον), 251 (ἰερός), μέλ. σω, γ'. ἐν τοῦ παθ. παρακ. ἰερευτο, Ω 425. ἄ.) κυρ. καθιστῶ τὴν ἰερόν, καθιερώω, ἀφιερώνω, ἔπομ. θυσιάζω, σφαγιάζω, Ὀμ. πλη., «ταύρους, βοὺν θεῷ» Φ 431, H 314, μετὰ διπλ. δοτ. «τοιαῖα βοὺν ἰερεύσε Ζηνί»· γάρων αὐτῶν ἐθυσίασε βοὺν εἰς τὸν Δία, ν 24. ἴδ.) ἐν γένει σφάζω, διότι παντός σφαζομένου ζώου πρὸς ἴδιαν χρῆσιν προσεφέροντο τεμαχία τινα εἰς τοὺς θεοὺς, Z 474, Σ 559, δ 56 κ. ἄ., «ξεῖνῳ» πρὸς τιμὴν τοῦ ξεῖνου, ε 414.—Τὰ μέσ. σημ. σφάζω πρὸς ἴδιαν μου χρῆσιν, τ 198.

ἰερεῖον, τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἰερεῖον, δπ. ἰδε.

ἰερόν [-...], τό, καὶ ἐπ. ἰρόν [-...] (κυρ. οὐδέτ. τοῦ ἐπικ. ἰερός, ἀλλὰ παντελῶς οὐσιαστικῶς χρῆσιν ἔχον), τὸ ἀφιερωμένον, ὅθ. ἀφιερῶμα, ἀνάθημα, «ὅπρ' ἰρόν ἐτοιμασάταί» Ἀθήνη· K 574: ἰδίως δὲ θύμα, καὶ μάλιστα κατὰ πληθ. τὰ ἰερά, A 447, α 66, καὶ ἰερά, B 420 κ. ἄ.

ἰερός, ἦ, ὄν [-...], ἐν ἄρσει δὲ πολλῶν: τὸ ε μακρόν, ἢ ἐπ. ἰρός [-...], ἦ, ὄν. A') ἰσχυρός, ἀκμαῖος, ζωηρός, ἀνθηρός, «ὧς Τηλεμάχου» E 409 κ. ἄ. «μένος Ἀλκινόου» η 167 κ. ἄ. «μένος Ἀντινόου» σ 34, «φυλάκων τέλος» K 56, «πυλαγορεῖ» Ω 681, «στρατός Ἀργεῖος» ω 84, «ἰχθύος» ταχύς, γοργός, Π 407. (Ἡ σημ. αὕτη ἐξάγεται οὐ μόνον ἐκ τῶν ἀνωτ. χωρίων, ἐν οἷς ἡ ἐρμηνεία ἰερός, ἄγιος εἶνε ἀνυπόστατος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς συγγενεῖς κατὰ τε τὴν ῥίζαν καὶ τὴν σημ. Σανσκριτικῆς λέξεως ischiras, καὶ ἐκ τῆς Ἑλλ. λ. ἰεράς. Ἄλλοι δὲ παράγοντες τὴν λ. ἐκ τοῦ ἰεμαι, παραδέχονται ὡς πρώτην αὐτῆς σημασίαν τὴν: ὁμηρικὴς, ἰταμός, ἐπιφοράς, ἔπομ. καὶ τοιμηρός). B') ἰερός, ἄγιος, θεῖος, ἰδίως ἄ.) ἐπὶ πραγ-

μάτων οὐχὶ ὑπὸ ἀνθρωπίνης δυνάμεως παρα-
χθέντων, αὐτὸς εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀνθρώπων
ὑποκειμένων, ἀλλ' ὑπὸ ἀνωτέρων δυνάμεων δια-
ταχθέντων, οἷον «ἦμαρ, κνέφαρ» Δ 66, Α 194,
209, ι 56 κ. α. (κατὰ δὲ τὸν Γράσοφ: ταχέως
ἐπερχόμενον)· «ῥόος Ἀλφειῶτα» Α 726 «ποτα-
μοί» κ 351 «ἄλφειον» Α 631, «δῖφρος» (κκθ'
δ' ὑπ' ἀθανάτων ἱππῶν συρόμενος) Ρ 464 (καὶ
ἐνταῦθα κατὰ τὸν Γράσοφ: ταχύς) δ'. ἐπὶ παν-
τός· πράγματος εἰς θεοὺς ἀφιερωμένου, ἱερός,
«βουός, δόμος» Β 305, Ζ 89, «δῶματα» κ
426, «ἄλπος» ζ 322 κ. α. ἰδῶς «ἐκατόμβη» Α
99, γ 144 κ. α. γ'. ἐπὶ χωρῶν, πόλεων, νή-
σων καὶ τόπων, ὑπὸ τὴν προστασίαν θεοῦ τινος
νοουμένων· ὅθεν σύνθ. ἐπίθετον τοῦ Ἰλίου, Ὀμ.
πλγ., τῶν Θηβῶν, Δ 378, τῆς Περγάμου, Ε 446
κ. α. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων ὡσαύτως
ἐνοουμένων, οἷον «ἁλώη» (ὡς διατελοῦσα ὑπὸ
τὴν προστασίαν τῆς Δήμητρος) Ε 499, «ἐλατὴ»
(ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀθηνᾶς) υ 372 κ. α.

ἰάλη [ι.ι.] (Ἰω). 1) ἀμετάβ. κάθημαι,
καθίζομαι, ἐν δὲ τῇ καθομῇ καὶ «καθίζω»,
ω 209, μεταφ. ἐπὶ ὕπνου «οὐ μοι ἐπ' ὄμμασιν
ὕπνος ἰάνηι» Κ 92. 2) μεταβ. καθίζω, τα-
ποθεῖω, «ἀγῶνα» (Ἰδ. τ. λ.) Ψ 258.

ἰα, ὡς ἐπὶ τὰ πολλὰ ποι., παρατ. ἱον, θαμιν-
ῆσκον. Α') Ἐνεργ. 1) ἀμετάβ. κάθημαι,
καθίζομαι, «καθίζω», οἷον, «ἐπὶ θρόνου» Σ
422, «ἐπὶ λίθοις» γ 409, «ἐπὶ ἄκριας» π 365,
«ἐς θρόνον» θ 469, «ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας Ἰεῖ»
Ν 281, «ἐπὶ δεξιὸν» ω 394, «ἀπ' ἐσχαρῶν»
ἀπομακρύνονται ἀπὸ τῆς ἐστίας, τ 389 (ὅπως
ἔγραψεν ὁ Ἀμεῖς καὶ Ροῦμπιος κατὰ τὸν Εὐ-
στάθ. ζ παλαιὰς τινὰς ἐκδόσεις ἀντὶ τοῦ συνήθους·
ἐπ' ἐσχαρῶν, πρὸς στ. 506), «εἰν ἀγορῇ» Ι 13
«μετ' ἀνδρῶν ἀριθμῶ» Ἰδ. μετὰ, ἐπὶ πολεμι-
στών εἰς ἀγοράν συνηθροισμένων, Β 96· κάθη-
μαι· ἔσυχας, Ἰ. Ἐρμ. 457. 2) μεταβ. καθί-
ζω, «βάλλω νὰ καθίστη», οἷον «τὶνὰ εἰς θρό-
νον» Ω 553, «βουλὴν» καθίζω βουλὴν ἵνα σκε-
φθῇ, κάμνω (συγκαλῶ τὴν βουλὴν εἰς) συνεδρία-
σιν, Β 53 (ὅπως ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Α., ὁ
Διωνόριος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ· κατὰ τὸν Ζηνόδο-
τον. Ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. κατὰ τὸν Ἀρίσταρ-
χον ζ τὴν συνήθη γραφὴν «βουλὴν»· λοιπὸν τὸ
«ἰε» εἰς τὴν 1) σημ.). Β') Τὸ μέσ. ὡς τὸ
ἐνεργ., καθέζομαι, ἐνεδρεῶν, Σ 524, γ 335
κ. α. Μόνον κατὰ ἐνεστ. καὶ παρατ.

ἰηλα, ἀπαρφ. ἱηλαί, Ἰδ. ἰάλη.

ἰηαιός [ι.ι.] (Ἰω). ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἰαλυσός,
πόλις τῆς Ρόδου, ἐπὶ Στράβωνος κώμη, τὰ δὲ
νῦν ὡσαύτως· Ἰαλυσό, Β 656, (Στράβ. 14, 2,
12) (Τὸ οὖν παρ' Ὀμ. πάντοτε μακρὸν βραχὺ
δὲ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 7, 74 καὶ Διονυσ. τῇ Πε-
ριγρ. 505· ὅθεν ἀρχαία τις γραφὴ ἦτο Ἰήλυσ-
σος, ὡς παρ' Ἡρόδ. Α 144· ἦν ὁ μὲν Λόδεκκ.
ἀποδέχεται, ὁ δὲ Σπείζερτος ἀποδοκιμάζει).

ἰημι (ῖζ. Ἰ-), γ'. πλ. ἱέσι, ἀπαρφ. ἱέσαι,

ἐπ. ἱέμεναι, Χ 206, μεταφ. ἱέσι, προστ. ἱέ-
σασθαι (ἐνταῦθεν ἱέν κατὰ συγκοπήν ἀντὶ
τοῦ ἱέσαν, Μ 33) καὶ ἱούν (ὡς ἐκ τοῦ ἱέω),
γ'. ἐν. ἱέει μέλ. ἦσω, ἀορ. α. ἦκα, ζ ἐπ. ἦκα,
ἐξ οὗ πλὴν τοῦ ἐνικ. μόνον τὸ γ'. πλὴθ. ἦκαν, ο
458. Ἐκ δὲ τοῦ ἀορ. δ'. γ'. ἐν. τῆς ὑποτ. ἦσιν,
Ο 359. Περί τοῦ ἔωμεν Ἰδ. ταύτην τὴν λ.—
Τῆς μέσης φωνῆς μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἱέ-
μαι, ἱέμεν, καὶ ἐκ τοῦ ἀορ. δ'. ἡ φρ. «ἔξ ἔρον
ἐντο» Ἰδ. ἐξίημι.

Α') Ἐνεργ. 1) μεταβ. κινῶ, βάλλω εἰς
κίνησιν, ὅθεν α.) πέμπω, στέλλω, ἐκπέμ-
πω, ἐξαποστέλλω, «τὶνὰ ἐξ αὐτοῦ» Ε 513,
«ἄγγελόν τινα» Σ 182, ο 457, «αἰετόν, ἐρω-
διόν τινα» Ο 247, Κ 274, «ἐν δὲ παρηγορίῃν
Πηδάσον ἱέ» (ὅπερ βεβαίως κατὰ τῆς νη-
τέον ἀντὶ τοῦ ἐνέει) ἐνέεισεν εἰς τὰς παρηγορίας
(Ἰδ. τ. λ.) τὸν Πηδάσον, Π 152. Ἰδῶς ἐπὶ τῶν
ἐκ θεοῦ πεμπομένων, «δράκοντα φώσδε» Β
309, καὶ ἀνύχων ὄντων, οἷον «ἄστέρα» Δ 75
κ. α. «ἴκμενον οὖρον ἱέ» Α 479 κ. πλγ. Με-
ταφρ. «ὅπα» Γ 152, μ 192, «ἐκ στήθεος ἔπει»
Γ 221, Σ 151· δ'. ῥίπτω, ἐκτινάσσω, «πέ-
τω», «τὸν δὲ ποταμόνδε ἦκε φέρεσθαι» Φ 120,
«πέτρον, λᾶαν» Π 736, ι 538. Ἰδῶς δὲ ἐπὶ
τῶν ῥιπτομένων ὅπλων, οἷον «βέλος, δόρυ, δι-
στόν» Ὀμ. πλγ. «ἀπὸντος ἱέι διστόν» κατ' αὐ-
τοῦ ἀπερχομένου ἐξῆρψε βέλος, Ν 650· ἐνίοτε
καὶ ἀνευ αὐτ. Β 774, Ο 359, ι 499· γ'. ἐπὶ
ὑδατος, [ἀφίημι] «ἀπολύω ἢ ἀπολύνω», διο-
χετεύω, χύνω «ῥόνον ἐς τεύχος» Μ 25· «Ἀ-
εῖος ὑδωρ ἐπὶ γαίαν ἱέσιν» Φ 158· δ'. «ἀφί-
νω», ἀφίνω ἐλεύθερον, «ἐκ δὲ ποδῶν ἄκμο-
νας ἦκα δῶν» ἐκ τῶν ποδῶν ἀφίκα δῶν ἄκμο-
νας νὰ κρέμνυνται, Ο 19· «ἐκ χειρὸς φάσανον»
ἀφίνω νὰ πέσῃ, χ 84, «δάκρυα» π 194, ψ 33,
«ἦκα πόδας καὶ χεῖρας φέρεσθαι» ἀφίκα τοὺς
πόδας καὶ τὰς χεῖρας (δι' ὧν ἐκρατοῦμεν ἀπὸ
τοῦ δένδρου) νὰ φέρονται πρὸς τὰ κάτω, μ 442.
Μεταφ. ἐπὶ τῆς κοίτης ἀφίνω νὰ καταφέρηται,
νὰ κυμαίνεται, «ἐθεῖρας» Τ 383, Χ 316, «κό-
μας» ζ 231. 2) ἀμετάβ. ῥέω, ἐπὶ ποταμοῖς
«ἐπὶ γαίαν» λ 239, ἐπὶ πηγῇ· ἀναβλόσω, η 130.

Β') Μέσ. κινεῖσθαι πρὸς τι· α.) κυρ., μετὰ
γεν. «ποταμοὶ ῥεῶσιν» πρὸς τὰ ῥέματα τοῦ
ποταμοῦ, κ 529, «ἱεμένω κατὰ ὄλκα» σπεύ-
δοντες (οἱ δῶν βόες) κατὰ τὴν αὐλάκα (κατὰ τὴν
διεῦθυνσίν τινος) δηλ. Ν 707, ἀπολελ. «ἀκόντι-
σαν ἱέμενοι» προθύμως, μετὰ σπουδῆς ἰκόντι-
σαν, χ 256· σπεύδω, Ἰδ. λ. ἱέμαι. Συνήθως
δ'.) μεταφ. ἐπὶ τῆς πρὸς τι ὁρέξεως, τάσεως,
κλίσεως, ὁρέγομαι, τείνω πρὸς τι, ἐπιθυ-
μῶ, μετ' ἀπαρφ. Β 589, Ε 434 ἐξ. α 6 κ. α.
καὶ μετὰ γεν. «πόλις» Α 168, «νίκης» Ψ 371,
718, «νόστοις» ο 69· συνηθέστ. μετ' ἐπιρ. «οἶ-
καδε» γ 160, ι 261, «ἐρεβόςδε» υ 336, «Τροί-
ηνδε» Τ 187, «ἄστροδε» ρ 5 «πολεμόνδε» Θ
313, «ἔστο θυμός» μετ' ἀπαρφ. Θ 301. (Τὸ α

εἶνε βραχὺ ἐν τῷ ἐνέστ., ἀλλ' ἐνίοτε ἐκτείνεται διὰ τὴν ἀρεὴν ἐν τοῖς ἰέμεναι, ἰέμεν, ἰέμενος καὶ ἰέσθαι ἐν δὲ τῷ παρὰτ. διὰ τὴν αὐτῆς εἶνε μακρὸν, ||. ἀλλ' ἐνίοτε δι' ἑλλαψίν αὐ-
ξήσεως βραχὺ, ὅσον Α 479, Μ 33).

ἸΗΝΑ, ἰδ. ἸΑΙΝΔ.

ἸΗΠΑΙΩΝ, ΟΝΟΣ, ὁ, 4) ἐπὶ θ. τοῦ Ἀπόλ-
λωνος ἐκ τοῦ ἐπιφρονήματος «τὴ παιάν» σγ-
ματισθέν, Ὑ. Ἀπ. 272. 2) ὕμνος εἰς Ἀπόλ-
λωνα, Ὑ. Ἀπόλ. 500, 517 κ. ἀ.

ἸΗΣΑΙΟΝ, ἰδ. ἸΑΙΟΜΑΙ.

ἸΗΣΙ ἔπ. ἀντὶ τοῦ ἸΗ, ἰδ. ΕἶΜΙ.

ἸΗΣΟΝΙΑΣ, ΟΥ, ὁ, υἱός τοῦ Ἰάσονος, ὁ Εὐ-
νῆος, Η 468, 469.

ἸΗΣΩΝ [-], ΟΝΟΣ, ὁ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ
Ἰάσων, υἱός τοῦ Αἰσώου ἢ τῆς Πολυμήδης, ἀρ-
χηγός τῶν Ἀργοναυτῶν. Παμφθεις ὑπὸ τοῦ Πε-
λίου εἰς τὴν Κολχίδα, ἵνα λάβῃ ἐκείθεν τὸ χρυ-
σοῦν δέρας, ἀπέβη κατὰ τὸν διάπλουον εἰς τὴν
Αἴημον καὶ ἐγέννησε μετὰ τῆς Ὑψιπύλης τὸν
Εὐνῆον καὶ Νεδρομόνον, Η 469. Τῇ συνεργίᾳ
δὲ τῆς Μηδείας τῆς θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, τοῦ
βασιλέως τῆς Κολχίδας, γενόμενος κύριος τοῦ
χρυσοῦ δέρατος· συνεξέδωθη μὲν μετ' αὐτῆς, ἀλλὰ
μετέπειτα τὴν ἐγκατέλειπε καὶ ἔλαβε γυναῖκα τὴν
Κρέουσαν, μ 69 ἐξ. πρὸλ. λ. Πελαίης.

ἸΗΤΗΡ [-], ἦρος, ὁ, ποι. καὶ ἰδίως ἐπικ.
ἕτερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἸΗΤΡΟΣ, ἱατρός, Β 733 ἐξ.
• κακῶν • ρ 384, «νόσων» Ὑμ. 15, 1.

ἸΗΤΡΟΣ, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἱατρός (ἰόμας)
«ἱατρός» καὶ ἰδίως χειρουργικός, Ὁμ. πλχ.
• ἱητρός γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων • λ
514, δ 231. Ἐναντίας τῆς γνώμης ὅτι ὁ Ὁμ.
μόνον χειρουργικούς ἱατροὺς γινώσκει, εἶνε ὁ
Οὐδέκκερος.

ἸΘΑΓΕΝΗΣ [-], ἔς, ποι. ἀντὶ τοῦ Ἰθαγενῆς
(ἰθός, γένος), κατ' εὐθείαν, γνησίως, ὁ ἔκ νομί-
μου γάμου γεννηθείς, ἐπομ. γνήσιος, Ξ 203 †.

ἸΘΑΙΜΕΝΗΣ [-], ΚΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Λυκίων,
Π 568.

ἸΘΑΚΗ [-], ἡ, μικρὰ νῆσος τοῦ Ἰονίου πε-
λάγους, 3 τετραγ. μιλίων μέγεθος ἔχουσα, κει-
μένη μετὰ τῆς Ἀκαρνανικῆς παραλίας καὶ τῆς
νῆσου Κεφαλληνίας, πατρίς τοῦ Ὀδυσσεύς, τὰ
νῦν «Θιάκη», Β 632. Ἐκτείνεται ἀπὸ τῶν
νοτιοανατολικῶν πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ καὶ σύγ-
κειται ἐκ δύο μερῶν διὰ στενοῦ ἰσθμοῦ συνδεο-
μένων. Ἐν τ 25 καλεῖται «πανυπερίστη πρὸς
ζῆρον» τούτῳσι δυτικωτάτῃ πασσῶν, καὶ τοῦτο
δὲν συμφωνεῖ μὲν πρὸς τὴν θέσιν τῆς σημερινῆς
Ἰθάκης, ἀλλὰ τοιαύτην ἐραντάσθη αὐτὴν ὁ ποιη-
τής. Εἶνε λίαν ὀρεινὴ (ὁ Ὁμ. μνημονεύει αὐτῆς
ὄρη τὸ Νήριτον καὶ Νήιον, καὶ ἀκρωτήριον τὸν
Κόρακα, ἀπ. ἰδ.) καὶ διὰ τοῦτο εἰς ἵπποτροφίαν
ἥκιστα ἐπιτηδεύει, ἐξ ἐναντίας δὲ καλὴ εἰς νομὴν
αἰγῶν καὶ βοῶν («αἰγίδοτος ἀγαθὴ καὶ βοῦδο-
τος»), ν 242 ἐξ. παράγει δὲ σίτον ἄφρονον καὶ
ρίνον. Πλὴν τοῦ λιμένος Ρεθύρου μνημονεύει ὁ

Ὁμ. καὶ τὴν πόλιν Ἰθάκην, κειμένην ὑπὸ τὸ
Νήιον, γ 81. Μετ' αὐτῆς συνεδέετο ἡ ἀκρόπο-
λις, ἐν ᾗ κατῆκει ὁ Ὀδυσσεύς. Ἐκεῖτο δὲ κατὰ
τοὺς πλείστους ἑρμηνευτὰς ἐν τῷ μέσῳ τῆς νή-
σου καὶ ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς πλευρᾶς ὑπὸ τὸ
Νήιον ὄρος, ὅφ' οὐ καὶ ὁ λιμὴν τὸ Ρεθύρον ἐσχη-
ματίζετο, α 485. Πλὴν δὲ τούτου ὑπῆρχε καὶ
παρὰ τὴν πόλιν λιμὴν, ὡς λέγεται (||. ὄχι ἀναν-
τιφρόντως) ἐκ τοῦ π 322. Ὁ Οὐδύκερος, ὁ συγ-
γράφας Ὁμ. γεωγραφίαν, θέλει νὰ ἀποδείξῃ ὅτι
ἡ πόλις ἔκειτο ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς
νῆσου. Ἐκ τούτου ἐπὶ ῥ. ἸΘΑΚΗΝΑΕ, εἰς τὴν
Ἰθάκην, π 322, καὶ ἐθνικὸν ἸΘΑΚΗΕΙΟΣ ὁ κά-
τοικος τῆς Ἰθάκης, Β 184, δ 24, περὶ τοῦ
Ὀδυσσεύς, δ 246, γ 45.

ἸΘΑΚΟΣ [-], ὁ, ἀρχαῖος ἦρος κατὰ τὸν Εὐ-
στάθιον υἱός τοῦ Πτερελάου, ἐξ οὗ ἡ νῆσος Ἰθάκη
ἀνομήσθη, ρ 207.

ἸΘΙ, κυρ. προστ. τοῦ ΕἶΜΙ, «ἔλα, πῆγαίνε»,
Α 32, Β 163 κ. ἀ., πρὸλ. λ. ΔΕΥΡΟ. Πολλὰκις
τίθεται ὡς παρακλειασματικὸν ἐπὶ καθύς, τὸ
ἄγε, «ἐμπρός, ἔλα», Δ 362, Κ 53 κ. ἀ. πλχ.
(||. Ἐνίοτε τίθεται κατόπιν τῆς προστακτικῆς,
ὅσον «βάσκι' Ἰθι», «ἔλα πῆγαίνε», Β 8). Πρὸλ. λ.
ἀλλὰ 2, 6.)

ἸΟΜΑ, ΑΥΟΣ, τὸ, ἐπ. (εἶμι) ὁδός, βάδισμα,
πληθ. Ε 778 †, Ὑ. Ἀπ. 114.

ἸΟΝΤΑΤΑ, ἰδ. λ. ἸΑΙΕ.

ἸΟΥΝΑ [-] (ἰού), Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ εὐ-
θύνω. Α') Ἐνεργ. 1) κάμνω τι εὐθύ, «ἰσά-
ζω», «τὶ ἐπὶ στάθμην» διευθύνω τι κατὰ τὴν
στάθμην, αὐτως ὥστε νὰ ἐφαρμόζηται ἐπ' αὐτοῦ
ἡ στάθμη, ε 245, ρ 344, φ 44. (||. Ἐν
ἅπασιν τοῖς τοῖς χωρίοις χρησημέει ἡ στερεό-
τυπος φράσις ἐν τῇ στερεοτύπῳ στίχῳ «ἔστην
ἐπισταμένως ἢ ἐπὶ στάθμην Ἰουνα» ἵνα δείξῃ τὴν
ὁμαλήν καὶ ἐντεχνον ἔσθιν· ἔσθιν μετὰ τοσαύτης
ἐπιτηδεύτητος ὥστε νὰ ἐφαρμόζηται ἐπ' αὐτοῦ ἡ
στάθμη. Ἐν δὲ τῷ φ 124 ὁρίζει τὴν εὐθείαν τά-
ξιν τῶν πελέκων) ὅθεν παθ. «Ἰππῳ δ' Ἰουνοθήτην»
οἱ ἵπποι ἔλαβον τὴν εὐθεῖαν τῶν στάσιν, σταθέν-
τες κατὰ τὸν ζυγόν, Π 475. 2) κατευθύνω,
διευθύνω, τούτῳσι κατ' εὐθείαν πέμπω, «βέ-
λος, οἷστόν» Δ 132 ὅθεν σκοπεύω, Ψ 871
(περὶ τοῦ χωρίου τούτου ἰδ. λ. ἡε Π) μετὰ
δύο αἰτ. «βέλος δ' Ἰουνα» Ἀθήνη ῥίνα» διευθύ-
νεν εἰς τὴν ῥίνα, Ε 290, «Ζεὺς πάντ' Ἰούνει»
(βέλεα δηλ.) Ρ 632, ὡσαύτως «ἵππους, ἄρμα,
νῆα» Ψ 317, Ω 149, λ 10 κ. ἀ., «ἵππους ἐπὶ
τινι» Θ 410, «κέισε» Α 528. Β') Μία δι-
ευθύνω τι τῶν ἑμαυτοῦ, «οἷστόν ἐπ' Ἀντι-
νόῳ» γ 8, «ἀλλήλων Ἰουνομένων δοῦρα» κατ'
ἀλλήλων τὰ δόρατά των, Ζ 3, «πηδαλίῳ νῆα»
ε 270 (Πρὸλ. ἰούνα).

ἸΟΥΠΤΙΩΝ [-], ΟΝΟΣ, ὁ, ἡ, ἐπὶ θ. τοῦ δό-
ρατος, Φ 169 † «μελίην Ἰουπτιῶνα ἐσῆκε». Πι-
θανώτατα σύγκειται κατὰ τὸν Ἀπολλ. ἐκ τοῦ
ἰούς καὶ πέτομαι, οἷον: Ἰουπτιῶν, καὶ σημ.

δ κατ' εὐθείαν πετών, πρβλ. Υ 99. Ὁ δὲ Ζηνόδοτος ἀπὸ θάνατος ἀναγίνωσκεν ἰουκτίωνα, ὡς ἐκ τοῦ κτεῖς ἢ κτείδων, καὶ ἡρμηνεύειν εὐθείας τὰς ἰθὺς ἔχων.

ἰοῖτε [---], εἰα, ἦ, ἱων. ἔ. π. ἀντὶ τοῦ εὐθύς.

1) ὡς ἐπὶ θ. εὐθύς, „ἰαίος“ ἄ.) κυρ. μόνον ἐν τῇ οὐδὲ. «τέτραπτο πρὸς ἰθὺ οἱ» ἦτο κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὸν τετραμμένον, Σ 408. ὁ.) μεταφ. εὐθύς, δίκαιος, «ἰεῖα ἔσται» θά ἦνε δίκαια ἡ κρίσις, Ψ 580. Ἐνταῦθα ἀνάγεται ἔ. τὸ ὑπερθ. ἐπὶ θ. «ἰοῖντατα εἰπεῖν δίκην» δικαιοῦτατα κρίνειν, Σ 508. 2) ἰοῖτε, ἔ. οὐδ. ἰοῖ ὡς ἐπιφρήματα, κατ' εὐθείαν, «ἰεῖα ἐπάνω», κατεπάνω ἄ.) πολλάκις μετὰ γεν. «Ἀναγών» Μ 406, «προθύροιο» α 449, «μεγάροιο» ρ 325 κ. ἄ. μετὰ προθ. «ἰθὺς πρὸς τεῖχος» κατ' εὐθείαν ἱκανέον τοῦ τεύχους, Μ 437. ὁ.) ἄνευ πε. «τοῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτεται» τὸ βέλος τοῦ πετᾷ κατ' εὐθείαν, εἶνε εὐστόχον, Υ 99. «ἰθὺς κατὰ γόντο» γ 40. «ἰθὺς μεμαῶς» κατ' εὐθείαν ὀρμώμενος, Λ 93, «οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον» ἡτένιζον (ἐκύτταζον, εἶχον τὸν νοῦν των) κατ' εὐθείαν ἐμπρός, Ν 133. «τῇ β' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε» πρὸς τοῦτο τὸ μέρος κατ' εὐθείαν ἔχων τὴν προσοχὴν τοῦ διεύθυνε τοὺς ἵππους, Μ 424. Κατὰ ταύτην τὴν ἡρμηνείαν τὸ «τῇ β' ἰθὺς» ἀποδίδεται καὶ εἰς τὸ «φρονέων» καὶ εἰς τὸ «ἔχεν ἵππους». (Ὁ δὲ Σπίντζερ μετὰ τοῦ Σχολιαστοῦ συνάπτει τὸ «ἰθὺς» μετὰ τοῦ «ἔχεν» τὸ δὲ «φρονέων» μεταφράζει: ἐπιμελᾷς, ὡς ἐν τῇ Ψ 343, ἢ. ἀλλ' ὁρθότερον ἴσως τὸ μὲν «ἰθὺς» ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ «φρονέων» κατὰ τὸ ἀνωτέρω Ν 435, τὸ δὲ «τῇ» εἰς τὸ «ἔχεν ἵππους»). «ἰθὺς μάχεσθαι» ἐκ τοῦ ἐναντίου κατ' εὐθείαν μάχομαι, Ρ 168, «μῆνος χειρῶν ἰθὺς φέρω» τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν κατ' εὐθείαν φέρω, Ε 506, Π 602.

ἰοῖτε [---], ἴοι, ἦ, ἐπ. μόνον κατ' αἰτ. (ἰθὺς), εὐθύτης, εὐθεῖα ὁδός, «ἀν' ἰθὺν» κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω, Φ 303, θ 377 (ἐνθα κατὰ τὸν Ἀμειν συνάπτειν τὸ «ἀν' ἰθὺν» πρὸς τὸ «σφαίρη» ὥστε νά ἦνε ἡ ἔννοια: μετὰ τὴν κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω ῥιπτομένην σφαῖραν)· ὅθεν μεταφ. ἄ.) προσβολή, κίνημα, ἀπόπειρα, «πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν» Ζ 79, δ 434. ὁ.) τάσις, κλίσις, σπουδή, π 304, Γ. Ἀπ. 539.

ἰοῖτα [---] (ἰθὺς), ἀφ. ἰουσα [---]. 1) κατευθύνομαι, κατ' εὐθείαν ὀρμῶ, διευσθύνομαι, ἐπιτίθεμαι, μετὰ περαιτέρων ἐπιφρήματικῶν ἢ ὑποθέτων προσδιορισμῶν, «ἐπὶ τεῖχος, διὰ προμάχων» Μ 443, Π 582, μετὰ γεν. «νεός» κατὰ τῆς νεός, Ο 693, ἀπολεῖ. Α 552, «ἰουσα μάχη» προσχώρησι κατ' εὐθείαν, Ζ 2. 2) τροπ. τείνω, σπεύδω πρὸς τι, ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι τινος, μετ' ἀπαρ. Ρ 353, λ 594, γ 408.

ἰουαμ, ἢ, φρούριον τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἑστιάουδος· παρὰ τὴν μετέπειτα Μητρόπολιν, Β 729.

ἱκάνη [---], ἑτέρ. ἐκτενέρερ. ἐπ. τόπος τοῦ ἱκα.

Α.) Ἑνεργ. 1) κυρ. ἔρχομαι, [ἀρκεῖν οὐμαι], «φθάνω», συνήθ. μετ' αἰτ. «νῆας, δόμον, κ. τ. τ.» Ὁμ. πλγ. σπανιώτερον μετὰ τῆς προθ. Ἑ: ἢ Ἐπὶ, Α 434. Β 47, 1354. ἄ.) ἐπὶ ἐμφύγων ὑποκειμένων, Ζ 370, ν 231, «γονά τινος ἱκάνω» προσπίπτω εἰς τὰ γόνατα τινος, γονοπετῶς παρακαλῶ, ε 449 κ. ἄ. ὁ.) ἐπὶ ἀφύγων «σκόπελος οὐρανὸν ἱκάνει» μ 73, «φλέψ, ἢ αὐχέν' ἱκάνει» Ν 547 τροπικ. «φωνή οἱ αἰθέρ' ἔκανε» Ο 686, «κλέος οὐρανὸν ἱκάνει» ε 408, «ἐμέ θέσφαθ' ἱκάνει» μετὰ καταλαμβάνουσι, μ' εὐρίσκουσι αἱ προφητεῖαι, ε 507. 2) μεταφ. ἐπὶ παντοίων καταστάσεων, καταλαμβάνω, «πιδάνω, εὐρίσκω» αἶον «σέγε ὕπνος ἱκάνει» Κ 96, «μόρος» Σ 465, ἰδίως δὲ ἐπὶ ψυχικῶν καταστάσεων καὶ αἰσθημάτων, οἶον «ἄχος, πένθος ἱκάνει με» καταλαμβάνει, Α 254, Θ 147 κ. πλγ. μετὰ δῶ αἰτ. «μιν ἄγρος κραδίην ἱκάνει» λύπη καταλαμβάνει τὴν καρδίαν τοῦ, Β 471. μετὰ δοτ. τοῦ προσώπ. «τάφος δὲ οἱ ἦτορ ἱκάνει» ψ 93. — Ὁ ἐνεστ. μετ' σημ. παρακειμ., ν 328. Β.) Μέσ. «ἱκάνομαι» ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἣν καὶ τὸ ἐνεργ., Κ 418, Α 610 ἔ. μετ' αἰτ. γ 92, ψ 7, 27.

ἱκάριος [---] (ἱκ.), ὁ, υἱὸς τοῦ Περικλέους καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφῆς τοῦ Τυνδάρεως καὶ πατὴρ τῆς Πηνελόπης, α 329, δ 53 κ. ἄ. Κατῴκει μὲν ἐν Λακεδαιμόνι κατ' ἀρχάς, φυγὼν δὲ μετὰ τοῦ Τυνδάρεως εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, ἐμεινεν ἐκεῖ καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἀδελφοῦ (πρβλ. Στράβ. 10, 2, 24). Κατ' ἄλλους δὲ κατήχησεν ἐν Κεφαλληνίᾳ ἢ Σάμῃ.

ἱκάριος [---], ἢ, οὐ, εἰς τὸν ἱκάρου ἀνήκων, «πόντος» τὸ ἱκάριον πέλαγος, μέρος τοῦ Αἰγαίου κατὰ τὰ νότια τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Β 445. ὠνομάσθη δὲ κατὰ τὸν μῦθον οὕτως ἀπὸ τοῦ ἱκάρου, υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου, καταπεσόντος ἐν αὐτῷ, πιθανώτερον δὲ ἀπὸ τῆς νήσου ἱκάρου (ἰδ. τ. λ.). Ἦτο τρικυμῶδες καὶ ἐπικίνδυνον ἔνεκα τῶν πολλῶν νήσων καὶ σκοπέλων, ἢ. θεωρεῖται δὲ καὶ μέχρι τῆς σήμερον τοιοῦτο, καὶ «τὰ μακρὰ κύματα» του παρατηροῦνται καὶ νῦν ὡς ἰδιόζοντα εἰς τοῦτο τὸ πέλαγος.

ἱκάρως [---], ἢ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἢ πρότερον καλούμένη Δολίχη, εἴτα δὲ οὕτως μετονομασθεῖσα ἀπὸ ἱκάρου τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου, Ὑμ. 26, 4. Κατὰ δὲ τὸν Σίγκλερον τὸ ὄνομα παράγεται ἐκ τοῦ ἱων. κάρα, καρός = νομή. (ἢ. Πιθανώτερον κατὰ τὸν Κούρτιον ἐκ τῆς ρίζης ικ = ιη, Δατ. ιο, ιο-ιυς, ἥτις σημ. κευπῶ. Σήμερον καλεῖται Νικαριά = ἱκάρια μετὰ τοῦ ἐκ τῆς αἰτ. ἀποδοικοληθέντος προσθέτου ν, ὡς καὶ Νιός = ἱος καὶ Αἰμδρος = Νιμδρος = ἱμδρος).

ἱκελος (ἱκ.), ἢ, οὐ, ἱων. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ εἰκελος, ἕμοιος, ἴσος, μετὰ δοτ. Β 478, δ 249 κ. ἄ.

ἸΚΕΤΑΣΙΝΙΔΗΣ [υ.-υ.], ὄν, ὁ, οἶός τοῦ Ἰκετασίου, ὁ Μελανίππος, Ο 546.

ἸΚΕΤΑΝ [υ.-υ.], ὄνομα, ὁ(ἰκέτης) οἶός τοῦ Λαομέδοντος· καὶ ἀδελφός τοῦ Πριάμου, πατήρ τοῦ Μελανίππου, Γ 147, Γ 238.

ἸΚΕΤΕΪΑ, ἀόρ. ἰκέτασσα, ὡς ἰκέτης προσέρχομαι, «εἰς τινα» Π 574 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰ.), καὶ ἐν γένει, ἰκεταύω, παρακαλῶ, μετ' αὐτ., ο 277 κ. ἀ. ἔτι δὲ μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρρ. λ 530. Ἐκ τοῦ

ἰκέτης [υ.-υ.], ὄν, ὁ(ἰκω), πρόσφωξ, ὁ πρὸς τινα καταφεύγων ἵνα ζητήσῃ προστασίαν καὶ ὑπερασπίσῃ κατὰ τοῦ καταδιώκοντος αὐτόν, ἢ καθαρά μὲν ἀπὸ τινος μιᾶς πράξεως (φόνου). Ἐπὶ τούτῳ δὲ παρεκλήθη ὁ ἰκέτης εἰς τὸν βωμόν τοῦ Διὸς τοῦ «ἰκετσίου» ἢ εἰς τὴν ἐστίαν τῆς οἰκίας τοῦ ἰκετασμένου κρατῶν κλάδους ἐριστέππου (ἰκετηρίαν, ἢ «στέμματα») καὶ ἐγίνετο οὕτως ἱερός· καὶ ἀπαρabiατος, ι 270, π 422 (ἐνθα ὑπὸ τὸν πληθ. «ἰκέτας» νοεῖται εἰς μόνος ὁ Τηλέμαχος) κ. ἀ. πλγ. μάλιστα τῆς Ὁδ., «ἀνὴρ ἰκέτης» Ω 570. Ἐκ τούτου

ἰΚΕΤΗΣΙΟΣ, ὁ τῶν ἰκετῶν προστάτης, ἐπιθ. τοῦ Διὸς, ν 213 f. (|| Παρὰ τοῖς μετέπειτα λέγεται Ἰκέσιος).

ἸΚΗΑΙ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἰκη, ἴδ. ἸΚΝΕΟΜΑΙ.

ἸΚΗΛΑΙΟΣ [υ.-υ.], ὄνομα τίκτονος (φυλοουργοῦ) τινος ἐν Ἰθάκῃ, τ 57. (|| Κατὰ τὸν Κούρτιον τῆς αὐτῆς ῥίξης μετ' ὅν Ἰκαρος, ὅπ. ἴδ.).

ἸΚΜΑΣ, ἄδωρ, ἢ, νοτίς, ὑγρασία, «ἄφαρ ἱκμάς» ἔβη, δύνει δὲ τ' ἀλοιφή· Ρ 392, ὁρθῶς ἐρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ ΓΜ. Οὐοσσίου· εὐθὺς ἐξέλιπεν ἡ ὑγρασία, καὶ εἰσδύει τὸ ἔλαιον· διότι ἡ εἶνε τὸ δέριμα πρόσφατον καὶ τότε ἡ ἱκμάς εἶνε ἡ φυσικὴ, ἥτις διὰ τῆς τανύσεως ἐκλείπει, ἢ εἶνε θερρόν, καὶ τότε πρέπει πρὶν ποτισθῇ δι' ἔλαιον, νά ἐμβραχῇ εἰς ὕδωρ, καὶ αὕτη εἶνε ἡ ἱκμάς, ἥτις· πρέπει πρότερον διὰ τῆς τανύσεως νά ἐκλείψῃ, πρὶν εἰσδύσῃ τὸ ἔλαιον. Ἄλλοι δὲ διὰ τῆς ἱκμάδος νοοῦσι τὸ ἔλαιον αὐτό, καὶ τότε τὸ «ἔβη» σημ. ἐπῆλθε.

ἸΚΜΕΝΟΣ, ὁ, πάντοτε ἐν συναφείᾳ μετὰ τοῦ «οὔρος» οὔριος ἄνεμος, Α 479 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰ.). δ 420 κ. ἀ. Πιθανὸς ἐκ τοῦ ἰκέσθαι, παραγόμενον σημ. τὸν ἄνεμον, τὸν εἰς τὰ πλοῖα ἐρχόμενον, ἢ ἐπιτῆδειον εἰς τὸ ἰκέσθαι, τὸν φορὸν ἢ πλησίον (κατὰ τὸν Εὐστ.), Λατ. secundus. Ὁ δὲ Ἀμείς παράγει μὲν ἐκ τοῦ ἰκέσθαι τὴν λ., ἐρμηνεύει δὲ τὸν κατὰ προσδοκίαν ἐρχόμενον, προσδοκώμενον, ἐπομ. εὐχάριστον, καὶ παραβάλλει αὐτὴν πρὸς τὸ Ἑλβετικὸν kommalich (ἐκ τοῦ kommen=ἐρχεσθαι)=εὐχάριστος, (|| δύνανται δὲ πρὸς ταύτην τὴν ἐρμηνείαν νά παραβληθῇ καὶ τὸ τῆς καθομιλουμένης, μου ἐρχεται="μοὶ ἀρέσκει). Κατ' ἄλλους δὲ ἸΨούγ., σγολ., Βενετ. ΜΕ) παρὰ τὸ ἱκμάς εἶνε δ' ὕδρωρ, ἥγουν ἡπίως πνέων (πρδλ. ε 478 «ἄνεμοι ὀργὸν ἀέντες»)· κατὰ δὲ τὸν Νίτζην

παράγοντα καὶ αὐτὸν τὴν λ. ἐκ τοῦ ἱκμάς, δι' ἧς ὅμως ἐννοεῖται πᾶν τὸ ὀλισθηρὸν καὶ γλιστῶδες (ἴδ. λ. ἱκμάς ἐν τέλ.) εἶναι ὁ ἀμαλῶς τρόπος τινὰ ὀλισθαίνων οὔριος ἄνεμος. Τέλος ὁ Δοιδερλ. θεωρεῖ τὴν λ. συγκεκομμένην ἐκ τοῦ εἰκόμενος καὶ ἐρμηνεύει ὁ ἀρμόδιος, ὁ κατ' εὐχλὴν, ἐπομ. εὐνοϊκός, οὔριος.

ἸΚΝΕΟΜΑΙ, ἀποθ. (ἰκω), μέλ. ἔξομαι, ἀόρ. ἰκνέμην, τοῦ δὲ ἐνεστ. μόνος οἱ Ἰων. τόποι ἰκνεύμεθα καὶ ἰκνεύμενοι (ἀντὶ τοῦ ἰκνεύμ.) ω 339· ἐρχομαι, φθάνω, καὶ ἐπιστρέφω (ἐάν ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου ἐξάγεται ἡ ἐννοια αὐτή, ὡς ἐν ψ 151). 1) ἐπὶ ἐμφύγων ὑποκειμένων, ἐκφερομένων τοῦ τέρματος τῆς κινήσεως δι' ἐμπροθέτου αἰτιατ., ὅσων «ἐς νῆσον, ἐς δῶμα, ἐς πατρίδα, ἐπὶ νῆας, ποτὶ πτόλιν, ποτὶ ἄστυ», Ὅμ. πλγ., «κατὰ λεμῶνα» ω 43, «ὅπδ' πτόλιν» Α 182, «ἐς Πείραιον» πρὸς τὸν Πείρ., ο 372 «μετὰ Τρωας» Γ 264· πολλάκις δὲ καὶ δι' ἀπλῆς αἰτ. προσώπου, «Αἰθιοπας ἰκνέμεν» δ 84 κ. ἀ. Ἐκφέρεται προσέτι τὸ τέρμα τῆς κινήσεως καὶ διὰ τῶν τοπικῶν ἐπιρ. «ἐνθάδε, δεῦρο, αἰκάδε κ.τ.τ.» Ὅμ. πλγ. καὶ «Πηλεϊωνάδε» Ω 338· συχνότερον δὲ δι' ἀπλῆς αἰτιατ. «δῶμα, νῆας, ἵππους, Τροίην κ.τ.τ.» ὡσαύτως δὲ καὶ «χεῖρας» εἰς χεῖρας ἐρχομαι τινος, μ 334· ἐνίοτε συνάπτονται ἀμφότεραι αἱ συντάξεις, ὅσων «οἰκὸν καὶ ἐς πατρίδα γαίαν» ψ 259· σπανιώτατα διὰ δοτικῆς, ὅσων «ἐπειγομένοισιν ἰκνέτο» Μ 374. Οἱ δὲ ἄλλοι τοπικοὶ προσδιορισμοὶ ἐκφέρονται ὡς ἐξῆς «ἐκ πολέμου» Ζ 501, «Κρήτηθεν» Γ 293, «διὰ δευρόρων ἰκνεύμεσθα» ω 339, «ὅπδ' τροπος ἔξομαι» ὑπορρέφας ὅπισω θά ἔλθω, Ζ 367. Ἰδίως δὲ ὑπάγω, καταφεύγω πρὸς τινα ὡς ἰκέτης, Ξ 260, Χ 123, ι 266· ἔτι δὲ διήκω μέχρι, φθάνω εἰς, ἐφικνούμαι, ἐγγίζω, «ὅστιον» τ 451, «ποσὶν οὐδας» θ 376, «ὅς ἀπὸ ὧν ὀχέων ἔτερ' ἄρμαθ' ἵκται», ὅστις ἀπὸ τῶν ἁρμάτων του φθάνει τὰ ἄλλα ἄρματα (τὰ ἐχθρικὰ), Δ 306 (ἐνθα ὁ Δοιδερλ. οὐκ ὁρθῶς ἀποδίδει καθ' ὑπερβάσιν τὸ «ἔτερ' ἄρμαθ'» εἰς τὸ τοῦ ἐπομ. στίχου· ἀρεξάσθω)· φθάνω, ἐρχομαι εἰς χρονικὸν τι τέρμα, ὅσων «ἰκν. γήρας οὐδόν, ἥδη· μέτρον, ἦσαν κ. ἀ.» Ὅμ. πλγ. «ἐπὶ γήρας» θ 227, «ἥω» ζω μέχρι τῆς ἐπερχομένης ἡμέρας, ρ 497· ὡσαύτως· «ὀλέθρου πείρατα» ἴδ. λ. ΠΕΙΡΑΡ, «τέλος μύλων» τελειῶνω τοῦς λόγους, Ι 56. 2) ἐπὶ ἀφύγων ὑποκειμένων, «νῆας ἰκνεύμεναι» ι 428, «ἀλοοτροχος ἱκνέται ἰσότηδον» Ν 141· ὡσαύτως ἐπὶ καπνοῦ, ἥχου καὶ ὁσμῆς, Ξ 207, Ν 837, Ξ 174, ξ 265, «ἀμφὶ μ' Ὀδυσῆος ἵκετο φωνή» ἡ φωνὴ τοῦ Ὁδ. περιέβλεπεν εἰς τὰς ἀκοάς μου, Α 466, «οὐδ' ἵκετο χρῶς» (ἡ αἰχμὴ) δὲν εἰσέδωκε μέχρι τῆς σαρκός, Δ 352· ἴδως δ'·) μεταφ. ἐπὶ καταστάσεων, αἰσθημάτων κ.τ.τ. «Ἀχιλλῆος ποθὶ ἵκται υἱας Ἀχαιῶν» πόθος τοῦ Ἀχιλλέως θά ἔλθῃ εἰς (θά καταλάβῃ) τοῦς Ἀχ., Α 240, «κάματος μιν γούναθ' ἵκετα»

κάνατος κατέλαθε τὰ γόνατά του, Ν 744. ὡσαύτως: «εἶδας, πένθος, ἄλη, πῆμα, γόλος: κατ.» μετὰ δὴ αἰτιαται, οἷον «τί σε φρένας ἔκετο πένθος:» Α 362, πρὸς Α 88, Σ 478 κ. ἀ. (Τὸ εἶνε βραχὺ, διὰ δὲ τὴν αὐτῆς μακρόν).

ἸΚΡΙΑ, τὰ, πάντοτε κατὰ πληθ., ἐπικ. γεν. ἡ δοτ. (γ 358) Ἰκρίον (ἐκ τοῦ ἐν. Ἰκρίον=πατερόν, δοκός, τοῦτο δὲ κατὰ τὸν Κοῦρτιον εἶνε τῆς αὐτῆς ῥέξης μετὰ τὸ Ἰκαρος, ὅπερ ἴδε), κυρ. τὰ πατέρα, τὰ δοκάρια, ἡ πατωσιὰ· ὅθεν τὸ πάτωμα, τοῦ δὲ πλοίου τὸ κατὰστρωμα, Ο 676, γ 353, ε 252, ρ 229, ν 74. Κύριον κατὰστρωμα, ὅπου ἡ μετέπειτα τελειότερα ναυπηγία ἐπεσώθη, ἐκτεινόμενον δηλ. καθ' ὅλην τοῦ πλοίου τὴν ἑκτασιν, δὲν εἶχον τὰ Ὀμηρικὰ πλοία, μόνον δὲ κατὰ τὴν πρύμνην καὶ πρῶραν, (ἄρα 2 κυρίως καταστρώματα), κατὰ δὲ τὸ μέσον τὸ ἀσκεπὲς μόνον τὰ πλευρὰ μετὰ τοῦ ἐπισανιδώματος ἀπετελοῦν τὸν ἄντλον. Τοιαῦτα τὰ φημερικὰ ἀλιευτικά καὶ τὰ τῶν ποταμῶν φορητὰ πλοία, πρὸς Α 163. Ὁ δὲ Γράσοφ νομίζει ὅτι εἶνε «Ἰκρια» τὰ πλευρὰ ἢ «στραβό-ξυλα» τοῦ σκάφους, καθ' ἃ ἐκ τοῦ ε 252 μάλα εἰκάζει, ἔχων ἐναντίους τὸν Ἀμείν καὶ Δοιδερλίον· τέλος ὁ Νίτσης φρονεῖ ὅτι Ἰκρια εἶνε πάντα ἐν γένει τοῦ πλοίου τὰ σανιδώματα, τὰ ἔσωθεν ἐπικαλύπτοντα τὰ στραβόξυλα καὶ ἐπομ. τὸ ἔδαφος ἢ πάτωμα τοῦ πλοίου ἀποτελοῦντα.

ἸΚΗ, ἐπικ., παρατ. ἴκον, ἀορ. ἴζον, ἀρχαῖον θέμα τοῦ ἰκάω καὶ ἰκνέσμαι, ἔχον, ὡς ταῦτα, τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ σύνταξιν, ἔρχομαι, φθάνω. 1) κυρ. ἐπὶ ἐμφύλων ὑποκειμένων, τοῦ τέρματος τῆς κινήσεως· δι' αἷται ἀπρόθετου ἢ ἀπρόθετου ἐκφερομένου, οἷον «ἐς δόμον, ἐς κλισίην, ἐς γαίαν κ.τ.τ.» Ὁμ. πλχ., «ἐπὶ Ὀρηκῶν τέλος» Κ 470, «παρὰ νῆας» Α 807, «Τροίην, κλισίην κ. ἀ.» Ὁμ. πλχ. 2) ἐπὶ ἀφύλων ὑποκειμένων, οἷον «κνίσθη, σέλας, ὀρυμαγδός, αὐτὴ οὐρανὸν ἔκει» φθάνει εἰς τὸν οὐρανόν, Ὁμ. πλχ. «κλέος, ὕβρις οὐρανὸν ἔκει», ἰδ. οἰρανός· καὶ μετὰ τῆς Ἐς προθέας, ν 248 (μέχρι τῆς Τροίας), «χρεῖά ἔκει» χρεῖα ἐπέρχεται (ἢ «ὅ τι δὴ χρεῖά τὸσον ἔκει»· διὰ τί τὸσον ἢ χρεῖα ἐπέρχεται; ὅ εἰς τίς ἡ τὸσαύτη χρεῖα, ἥτις ἐπέρχεται, καταλαμβάνει ὑμᾶς;) Κ 442, μετ' αἰτ. προσώπου, ἔρχομαι εἰς τινα, καταλαμβάνω τινά, ε 28 κ. ἀ., «γόλος τινά ἔκει» Ι 525 κ. ἀ., «πινυτὴ τοὶ φρένας ἔκει» φρόνησις ἐπῆλθεν εἰς τὰς φρένας σου, κατέχει τὰς φρένας σου, ι 228. (Καὶ ἐνταῦθα ἄρα ὁ ἐνεστ. μετ' σημ. παρκαίμῃ ὡς ἐν τῇ ν 248).

ἸΛΑΔΩΝ [-ν.] (Φιλ.), ἐπὶ. (Ἰλ), σωρηδόν, κατὰ στίφην, Β 93 f.

ἸΛΑΜΑΙ, Ἰμ. 20, 5 (ἔνθα τὸ εἰ βραχὺ) καὶ ἸΛΑΜΑΙ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἸΛΕΚΟΜΑΙ (ὅπ. ἴδε) ἐξίλεω, ἐξίλεων, «ἰλάονται μιν (τὸν Ἑρμῆα δηλ. κατ' ἄλλου; δὲ, οἷος ὁ Ἐὐνιος, τὴν Ἀθηνᾶν) ταύροις» Β 550 f.

ἸΛΑΟΣ, ἐξίλεωμένος, Δατ. placatus, ἐπὶ θεῶν, ὅθεν Ἰλεως, εὐμενής, Α 583· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, πρὸς, ἀγαθός, εὐμενής, εὖνους· «θυμός» Ἰλ. Ι 639, Γ 478, Ἰ. Δῆμ. 204. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. παράγεται ἐκ τοῦ εἰλη=θερμότης, θάλλος. Τὸ εἶνε μακρόν· τὸ δὲ αὐτὸ μὲν βραχὺ, ἄλλοτε δὲ μακρόν).

ἸΛΕΚΟΜΑΙ, ἀποθ. (Ἰλάω), μέλ. ἰλάσσομαι, ἐπικ. σσ, ἀορ. ἰλασάμην, ἐπικ. σσ, μόνον ἐπὶ θεῶν, κάμνω τινά πρὸς ἑμαυτὸν Ἰλεων, εὐμενῆ, ἐξίλεων, καταπραΰνω, ἐξευμενίζω, «οἰδόν, Ἀθηνᾶν» Α 400, 447, 386, γ 419, «τινά μολπῇ» Α 472, πρὸς Ἰμ. 20, 5. (Τὸ εἶνε βραχὺ, ἐνίοτε μακρόν, Α 400, 447, 444, Ἰ. Δῆμ. 204).

ἸΛΙΟΣ (Φιλ.), ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Ἰλαιο, Ἰλικός, εἰς τὸν Ἴλον ἀνήκων, «πέδιον Ἰλίων» Φ 558, ὀνομασθέν οὕτως κατὰ τὸν Σχολ. ἀπὸ τοῦ τάφου τοῦ Ἴλου (ἰδ. Ἰλος 1). Ἀλλὰ πρῶτον μὲν οὐδαμῶς οὐδέποτε ὀνομάζεται οὕτως ὁ τόπος οὕτως· ἔπειτα κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην ὁ Ἀγνῶρος ἤθελεν ὑποτελεῖ ἀπομακρυνόμενος τῆς Ἰδης καὶ ἐπιστρέφων εἰς τὰ ὀπίσω, ὅπουθεν ἐφυγεν, ὅπερ ἀντιδίδει εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ (ε 559). Ὁρθότερον λοιπὸν ἐρμηνεύει ὁ Λέντζιος ἐννοῶν τὸ πέδιον τὸ ὀπισθεν τοῦ Ἴλου τὸ πρὸς τὴν Ἰδην. Ὁ δὲ Κράτης ὁ ἀρχαῖος, μεθ' οὗ συμφωνοῦσιν οἱ νεώτεροι Οὔδασσιος καὶ Φαίσις, διώρωντες τὸ Ἰλῆιον εἰς Ἰδῆιον.

ἸΛΗΜΙ, ὡς ἐπὶ τὰ πολλὰ ποιητ. (ἐκ τοῦ θέματος ἰλάω) μόνον κατὰ προστ. Ἰλημι, καὶ ὑποτ. παρακ. ἰλήκησι, καὶ ἐκτ. ἰλήκον (Ἄλλοι δὲ ἀνάγουσι τοὺς δύο τούτους τύπους εἰς ἐνεσ. ἰλήκη) εἶμαι Ἰλεως, εὐμενής, ἐλεῶ, σύνθητες ἐν ταῖς ἐπικλήσεσι τῶν θεῶν, «Ἰλημι» ἔσο Ἰλεως, ἰλάσθητι, ἐλέησον, Ὁδ. γ 380, π 484, Ἰμ. 23, 4. Ὁ παρακ. μετ' σημ. ἐνεστ. φ 365, Ἰ. Ἀπ. 165.

ἸΛΙΔΕ [-ν.], ἄδος [-ν.], ἡ, κυρ. ἐπὶ. θηλ. Ἰλιακή· εὐχρηστον εἶνε ὡς οὐσιας· (ἐξυπακουομένου δηλ. τοῦ ὀνόματος; ποιήσε) ἢ Ἰλιδος τοῦ Ὀμήρου.

ἸΛΙΟΝΕΥΕ [-ν.] (Φιλ.), ἡος, ὁ, υἱὸς τοῦ Φόρβαντος, Τρώς, Ε 489.

ἸΛΙΟΘΕΝ [-ν.] (Φιλ.), ἐπὶ. τοπικ. ἐκ τοῦ Ἰλίου, Ε 251, ι 39.

ἸΛΙΘΙ [-ν.] (Φιλ.), ἐπὶ. τοπικ. ἐν Ἰλίῳ, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «Ἰλιθὶ πρὸ» πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ Ἴλου, Ο 561, θ 581.

ἸΛΙΟΣ [-ν.] (Φιλ.), ἡ (τὸ Ἰλίον μόνον Ο 74).

1) Ἰλιος, πρωτεύουσα τοῦ Τρωικοῦ κράτους, ἡ ἢ Τροίη καλούμενη, οὕτως ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ Ἴλου. Ἡ πόλις αὕτη μετὰ τῆς ἀκροπόλεως (Περγᾶμου) ἔνθα τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς (Ζ 297) ἢ ὁ ναὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπῆρχον (Χ 472, Ε 446), καλούμενη ὑπὸ τῶν μετέπειτα Ἑλλήνων τὸ παλαιὸν Ἰλίον, ἔκειτο ἐπὶ τινος μεμονωμένου λόφου (τὰ νῦν Μπουλγού-

ταπί) 42 στάδια (περίπου 4 γεωγραφ. μίλιον) μακρὰν τῆς θαλάσσης ἐν μεγάλῃ τινὶ πεδιάδι, Υ 216, μεταξὺ τῶν δὲ ποταμῶν Σιμόντος καὶ Σκαμάνδρου οὐδὲ πολλὰ μακρὰν ἀμφοτέρων, οἴτινες πρὸς δυσμὰς αὐτῆς ἐνοῦνται εἰς ἓνα, Ἰδ. Οἶφανος. Τὴν σήμερον καίται εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου ἐκείνου τὸ χωρίον Μπουναρμπασσι· ἀρχαίων δὲ ἐρείπιον οὐδὲ ἔχου· σόζε-ται. Ἰδ. καὶ ΣΚΑΤΑΙ ΠΥΛΑΙ.—Διάφορον τοῦ παλαιοῦ ἦτο τὸ νέον Ἰλίον, πλησιέστερον τῆς παραλλῆλς εἰς ἀπόστασιν 42 σταδίων ἀπὸ τῆς θαλάσσης· κείμενον κατὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόντος, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἦτο ἀπλὴ κώμη ναὸν ἔχουσα τῆς Ἀθηνῶν, ἐπὶ δὲ τῶν Ῥωμαίων ἡγήθη εἰς πόλιν, ἥς τὴν σήμερον ἐρείπια σώζονται λεγόμενα Χισσαρλίχ.

2) ἡ περὶ τὴν πόλιν Ἰλίον χώρα, ἡ Τρωικὴ ἐπικράτεια, πιθανῶς ἐν τοῖς ἔξῃς: Α 71, Ν 717, Σ 58. (Τὸ δεύτερον ἰ ἐκτείνεται: Ο 66, Φ 104, Χ 6, ἐνθα ὁ Ἄρεν· θέλει νὰ γράψῃ: Ἰλίο).

ἸΛΙΟΦΙΝ (Ἰλ.), ἐπικ. γεν. ἀντὶ τοῦ Ἰλίου, Φ 295.

ΙΛΑΪΣ, ΛΑΟΣ, ἡ (Ἰλλω, εἰλω), κορ. πᾶν τὸ συνεστραμμένον (εἴτε ἱμάντες εἴνε εἴτε ἱεταὶ ἡ λογαρίαι· κλάδοι), σχοινίον, πληθ. Ν 572 ἱ.

ΙΛΟΣ (Ἰλ.), ὁ. 1) υἱὸς τοῦ Τρωῆς καὶ τῆς Καλλιρρόης, πατὴρ τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφός τοῦ Γανυμήδους καὶ Ἀσσεράκου, θεμελιωτῆς τῆς Ἰλίου, Υ 232. Ὁ τάφος αὐτοῦ ἐκεῖτο πέραν τοῦ Σκαμάνδρου περίπου κατὰ τὸ μέσον τοῦ μεταξὺ τῶν Σκαίων πλῶν καὶ τῶν νηῶν τῶν Ἀχαιῶν, Κ 415, Λ 466, 371. 2) υἱὸς τοῦ Μερμέρου, ἔγγονος τοῦ Φέρητος, ἐδρεύων ἐν Ἐφώρῃ, α 259.

ΙΛΥΣ [—], ἴος [—], ἡ (πιθαν. ἐκ τοῦ εἰλῶ), βόρβορος, „λάσπη“, ἰδίως ἐκείνη, ἣν καταλείπουν τὰ υποχωροῦντα ὕδατα ποταμοῦ ἡ λίμνης, „βοδρκο“, Φ 318 ἱ (ἐνθα τῆς γενικ. ἰλῶς· τὸ ὕ ἐν ὅσῃ ἐκτείνεται διὰ τὸ μέτρον).

ΙΜΑΣ, Αἴτος, ὁ, λῶρος, λωρίον, Κ 262, Φ 30, Χ 397. Ἰδίως α.) τὰ λωρία, δι' ὧν τὰ ὑποζύγια προσδένονται εἰς τὴν φάτνην, „καπίστρι“, Θ 544, Κ 475, 499, 567. β.) ἡ νίξ, χαλινάρια, Ψ 324. γ.) τὰ λωρία (τόνοι), ἐν αἷς αἰωρεῖται (ἀφ' ὧν κρέματα) ὁ δίφρος τῆς ἀμάξης, κατὰ τινες, Ε 727, Ἰδ. ἐντεῖνα· δ.) ὁ ἱμάς τῆς μάστιγος, ἐπομ. αὐτὴ ἡ μάστιξ, Ψ 363. ε.) τῆς περικεφαλαίας· ὁ ἱμάς ὁ ὑπογνάθιος (οἶον εἰ „μαγουλικά“, δι' οὗ ἡ περικεφαλαία σφίγγεται περὶ τὴν κεφαλὴν, Γ 371. ς.) ὁ κροτῶς (ζώνη) τῆς Ἀφροδίτης, ὅστις διὰ τῆς μαγικῆς αὐτοῦ δυνάμεως εἰς πάντας ἔρωτα ἐνέβαλλεν, Σ 214, 219. ζ.) οἱ ἐξ ὀκατεργάστου βοσίου δερματοῦ ἱμάντες· οἱ ὀπλίζοντες τὴν χεῖρα τῶν πυκνῶν, Λατ. cuspis, Ψ 684. ἡ) ὁ κατὰ τὴν κλειδα τῆς θύρας ἱμάς, ὁ διὰ τινος ἐν τῇ θύρᾳ ὀπη· ἐξερχόμενος ἔξω. Ὅστις θέλει νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, ἐπίσπευε διὰ τοῦ ἱμάντος τὴν βάλανον

(„κλήπεα“ παρ' Ὁμ., ἐν δὲ τῇ καθομῇ „σὺρ-την“) πρὸς τὰ πρόσω, καὶ προσδένεν αὐτὸν εἰς τὴν κορώνην· ὅστις δὲ θέλει ν' ἀνοίξῃ ἔλκε τὸν ἱμάντα ἀπὸ τῆς κορώνης καὶ διὰ τῆς βάλανος ἀπέσπυρεν ὀπίσω τὴν βάλανον, α 442, δ 802, ρ 461. θ.) τὰ λωρία τὰ ἐν τῇ κλίνῃ ἐντεταμένα, ἐφ' ὧν αἰθενται τὰ στρώματα, (ἡ τὰ εἰδικώτερον λεγόμενα σπάρτα, τόνοι, κειρία) Φ 201. ι.) ὁ περὶ τὸ τρύπανον (Ἰδ. τ. λ.) ἱμάς, ι 385. (Παράγεται κατὰ τινες ἐκ τοῦ Ἰημι· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἔκ τινος ἀχρ. οὗς. Ἰμα συγγενος· τῷ Λατ. vimen, ἐξ οὗ ῥημα ἔγγ. ἱμαίνω, ὅθεν ἱμάς. Ὁ δὲ Κούρτιος ἀπορίπτει τοῦ Δοιδερλ. ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν, ἀνευρίσκων αὐτὸς τὴν ἀρχὴν εἰς ἄλλων συγγενῶν γλωσσῶν συγγενεῖς ῥίζας.—Κυρίως τὸ ι εἶνε βραχύ· ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μακρόν οὐ μόνον ἐν ἀρσει, Θ 544, ἀλλὰ καὶ ἐν θέσει, Κ 475, Ψ 363, ρ 46).

ΙΜΑΣΘΑΝ, ἡ, ἐπ. κορ. τὸ λωρίον τῆς μάστιγος, καὶ συνεδ. ἡ μάστιξ, Τουρκ. „καμτσίκ“, Θ 43, ζ 320. Ἐκ τοῦ

ΙΜΑΣΣΩ (ἱμάς), ἀορ. ἀ. ἱμασσα [—] καὶ ἐπ. σα, μαστίξω, κτυπῶ διὰ τῆς μάστιγος, πλήττω, „ἵππους, ἡμιόνους“, Α 280, ζ 316, „πληγὰς τινος“ Ο 47· μεταφ. „γαῖαν“ πλήττω τὴν γῆν διὰ τῶν κεραυνῶν (περὶ τοῦ Διὸς) Β 782· „γαῖαν χειρὶ“ κτυπῶ τὴν γῆν μὲ τὴν χεῖρα, Υ. Ἀπ. 340.

ἸΜΒΡΑΣΙΔΗΣ [—], οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰμβράσου, ὁ Πείρου, Δ 520.

ἸΜΒΡΙΟΣ, ὁ. 1) κάτοικ. τῆς Ἰμβροῦ, Φ 43. 2) κορ. ὄνομα, υἱὸς τοῦ Μέντορος ἐκ Πηλεΐου, ἀνὴρ τῆς Μηδαικάστῃς, γαμβρός τοῦ Πριάμου, ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθείς, Ν 474, 496.

ἸΜΒΡΟΣ, ἡ. 1) νῆσος τῆς Θρακικῆς παραλλῆλς, περιφημὸς διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῶν Κασδαίων καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, τὰ νῦν „Ἰμβρο“ (ἡ Ἰδ. λ. ἸΚΑΡΟΣ.—Τὸ ἐν ταύτῃ τῇ λ. ἰδιόζον εἶνε ὅτι τὸ παρελκόμενον ἐκεῖνο ν' ἐτροπή εἰς τὸ ἐπίσης ὑγρόν λ) Ν 33, Ω 78. 2) πόλις τῆς ὀμωνόμου νῆσου, Σ 281, Φ 43.

ἸΜΕΙΡΑ ποι. καὶ Ἰων. (ἱμερός· α.) ἐνεργ. ἐπιθυμῶ, ποθῶ τι, μετὰ γεν. κ 434, 555. β.) τὸ μέν. ὡς ἀποθετ., μόνον ἐν τῷ ἀορ. ἀ. ἱμεράμην, ἔχει τὴν αὐτὴν σημ. ζ. σύνταξιν, „αἷς“ α 41· ἐπὶ δὲ καὶ μετ' ἀπαρρ. Σ 463, α 59, ε 209.

ἸΜΕΝ καὶ ἸΜΕΝΑΙ, Ἰδ. Εἶμι.

ἸΜΕΡΟΕΙΣ, ΕΞΕΣ, ΕΝ, ἐπ., ἐπιθυμητός, ἐράσιμος, ποθεῖνός, ἐπέρατος, θελητικός, „χορός“ Σ 603, σ 494, „αἰοδή“ α 421, „πᾶσιν ἱμερόεις ὑπέδω γόος“ εἰς πάντας εἰσῆλθεν πολεινός ὀρθνος, δ. εἰ πάντες ἤρχισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ θρηνησῶν ἐκ τοῦ πόθου, κ 398· μετὰ δοτ. ρ 519 (ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ δοτ. ἀποδοτέα εἰς τὸ „αἰοδή“) ἰδίως ἐρωτικός, ἔρωτα διεγείρων, „σθθεα“ Γ 397, „ἔργα γάμοιο“ Ε 429, „χρῶς“ Σ 470 κ. ἄ. τ.—Τὸ οὖν. ἸΜΕΡΕΩΝ ὡς

ἐπὶ θελκτικῶς, ἐρασμῶς, «καὶ κηλάρει»
Σ 570. Ἐκ τοῦ

Ἱμερος [-...], ὁ, ἐπιθυμία, πόθος, προσώ-
που τινός ἢ πράγματος, Α 89, «γόνιο» Ψ 44,
408, π 215, τ 249, «πατὴρ Ἱμερος γόνιο» ἐπι-
θυμία, πόθος θρήνου διὰ τὸν πατέρα, Ω 507, δ
443· ἰδίως δὲ ἔρως, ἀγάπη, Γ 439, Ξ 198.

Ἱμερτός, ὁ, οὐκ (Ἱμερῶ), ἐπιθυμητός, πο-
θητός, ἐπέρσαστος, ἐπιθ. ποταμοῦ, Β 751 γ,
τῆς κιθάρας, Γ. Ἑρμ. 510.

ἹΜΝΕΑΙ, ἴδ. ΕἶΜΙ.

ἹΝΑ. Α.) ἐπὶ τοπικόν· 4.) γάσει· σημαν-
τικόν, ἀναφορ. ὅπου, ἐνθα, Β 558, ζ 322 κ. α.
μετὰ τοῦ Τέ, Γ 478. 6.) σπανιῶν· κινήσεως
σημαντικόν, ἀναφορ. [ὅπου], δ 824, ζ 55, καὶ
δεικτικ. ἐκεῖς, Κ 42 (ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ Βέκκερος
νεωστὶ γράφει, τ' ἄρ' ἀντὶ τοῦ γάρ, καὶ οὐ-
τως ἀναλαμβάνει τὸ ἵνα τὴν ἀναφορικὴν του ση-
μασίαν.—Ἐν Ὁδ. ζ 27 ἐρμηνεύεται ὡς χρονικ.
ἐπὶ· ὅτε, καὶ ἐν Θ 318 ὡς τοπικόν ὅπως, ἀλλ'
ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἔχει τὴν 4.) σημα-
σίαν καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πρέπει νὰ μεταφρασθῇ
καθ' ὃν, ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ [ὅπου] ποῦ, εἰς
ποῦτα δεσμὰ δηλ.

Β.) Σύνδεσμος τελικός, ἵνα, „διὰ τὴν, ἢ μὲ
σκοπὸν νά“· 1) μεθ' ὑποτ. ἀρχικοῦ χρόνου
ἡγουμένου, ὅταν ἐνεστώτος, Γ 252 κ. α., παρα-
κειμένου, Α 203, μέλλοντος, 6 307, δ 591, καὶ
μετὰ τοῦ Κέ, Ω 156· ἐπὶ δὲ καὶ προστακτικῆς
ἡγουμένης, Ω 555, α 302 κ. α. καὶ ἀορίστου
μετὰ σημ. ἐνεστώτος, Α 410, Γ 348.—Κατὰ τὸ
φαινόμενον κεῖται εἰς ταύτας τὰς περιπτώσεις
πολλάκις ἡ ὀριστική, ὡς συστηματικῶς ὑπο-
τακτικῆς τοῦ μικροῦ φωνήεντος, ὅταν Α 363, Β
232, 384, Φ 314, Ψ 207, η 165. 2) μετ'
εὐκτ. 4.) ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου (παρα-
τάτ. ὑπέρ. καὶ ἀορ.), γ 2, 77, ε 492, Ε 2·
6.) εὐκτικῆς ἡγουμένης, «τάχιτά μοι ἔνδον
ἐπαίροι εἶεν, ἵνα... τετυκοίμεθα δόρπον» Ξ
408.—Σημειώσαι τὰς ἐξῆς ἐξαίρεσεις: α.) Ἡ
ὑποτακτικὴ τίθεται α) ἡγουμένου ἱστορικοῦ χρό-
νου, εἰς τὰς ἐξῆς δύο περιπτώσεις, ἢ ὅταν ὁ
ἀορ. ἔχη σημασ. παρακειμ. γ 45, λ 94, ἢ ὅταν
τὸ παρελθόν γεγονός αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ παριστάται
ἔνευ στενῆς χρονικῆς σχέσεως, οὕτως ὥστε ἡ τε-
λικὴ πρότασις δύναται νὰ ἐκφράσῃ σκοπὸν καὶ
παρελθόντα καὶ ἐνεστώτα καὶ μέλλοντα, Ι 495,
κ 24, ν 418· 6) ἡγουμένης εὐκτικῆς προστα-
κτικῆς ἰσοδυναμούσης, «οὐκ ἂν δὴ μοι ἐροῦντι
σῖα; (=ἐφ' ὅτις) ἀπῆλθον, ἵνα... ἀγωμαι» ζ
58, Ω 264. 6.) Τίθεται εὐκτικὴ, ἀρχικοῦ χρό-
νου ἡγουμένου, ὅταν ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ πα-
ριστάται ὡς ἀμφίβολος, ὡς ἀπλῶς δυνατή, «ἄξω
τῇλ' ἰθάκης, ἵνα μοι βίσιον πολλὸν ἄλφοι» ρ
200. Ἐνίοτε ἐν δυσὶν ἢ πλείοσι τελικαῖς προ-
τάσεσιν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος ἐξαρτωμέναι τί-
θεται ἀναμὶ ὑποτακτικὴ καὶ εὐκτικὴ, Ω 584 ἐξ.
γ 77, 78, Μ 476.—Τὸ «ἵνα μὴ» τοῦ ἀθετου-

μένου στίχου, Π 353, ἐρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ
Σχολιαστ. διὰ τοῦ ἔαν μὴ, (ἢ. ἴσως ὁμως δύνα-
ται τὸ «ἵνα μὴ βέβαιον» νὰ θεωρηθῇ καὶ ἀνά-
λυσις ἀπαρεμφάτου (=τὸ μὴ βέβαιον ἡμᾶς) ἢ καὶ
ἀλλαγὸς παρατηρούμεν: Α 433 (ἴδ. λ ἐοῦλα).
Ἄλλ' οὐδὲν βέβαιον, ἐπειδὴ ὁ στίχος εἶνε προ-
δήλως νόθος, ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου ἤδη ἐξοβελι-
σθεὶς).—Συνδυάζεται μετ' ἄλλων μορίων, ὅταν
«ἵνα δὴ, ἵνα περ» Π 26, Ω 382. (ν., ἐν ἄρσει
ὁμως ἐκτείνεται τὸ α, Η 353, γ 327).

ἸΝΔΑΛΛΟΜΑΙ (Ἰνδ.) (εἶδος, εἰδάλωτος), μόνον
κατ' ἐνερ. καὶ παρ. φαίνομαι, δεικνύομαι,
παρέχω ὄψιν, «ἄλλος δ' ἡνίοχος Ἰνδάλλεται»
Ψ 460, «τινὶ» γ 246, Γ. Ἀφρ. 479, «Ἰνδάλ-
λετο σφισι πᾶσιν τοῖσι λαμπόμενοις Πηλείων-
ος» ἐφαίνεται δὲ εἰς πάντα ὅμοιος μετ' ὅντων
ὄπλων τοῦ Ἀχιλ., Ρ 243 (ἐνθα ὁ Εὐνιος, Βό-
θης, Σπείζκερος καὶ Βαυμλίνος γράφουσιν ἐκ
διορθώσεως τοῦ Ἀριστάρχου, συμφωνούντος καὶ
τοῦ Δοιδερλείου, Πηλείων· ἡ δὲ ἔννοια εἶνε·
καὶ ἐφαίνετο εἰς πάντα ὅμοιος μετ' ὅντων Πηλείω-
να, ὡς λαμπόμενος ὑπὸ τῶν ὄπλων. Ὁ δὲ Βέκ-
κερος, Δινδόρφοις καὶ Φαῖσις φυλάττουσι τὴν
συνήθη γραφήν)· «ὡς μοι Ἰνδάλλεται ἦτορ» πῶς
φαίνεται (παρίσταται) ἐν τῇ φαντασίᾳ μου, τ 224,
(ἢ. ὡς ἔάν ᾗτο δηλ. ἡ αἰτιατικὴ ἦτορ=ἦτορι,
ἢ κατὰ θυμὸν ἢ ἐνὶ φρεσὶ. Ὁ δὲ Δυνδέρκος
κατακρίνει μὲν τὴν ἐρμηνείαν ταύτην, οὐδεμίαν
δὲ ἄλλην ἰδίαν παρέχει. Ὁ Ἀμείς ἐκλαμβάνει
τὸ «ἦτορ» ὡς ὑποκείμενον τοῦ Ἰνδάλλεται·
πῶς μοι φαίνεται ἢ ἐκδηλοῦται ἢ καρδίᾳ μου
ἀπὸ (ἰσχυρῶς).

ἸΝΕΞΙ, ἴδ. ἸΞ.

ἸΝΙΟΝ [-...], (Ἰνίον), τὸ (Ἰξ), τὸ ὅπισθεν ὁ-
ροῦν τοῦ κρανίου, αὐχλὴν ἢ τράχηλον, «κρό-
τικας» (ἐν τῇ καθομιλουμ. σώζεται ἡ λ. ὁλ-
γον ἐπεκτεταμένην κατὰ τὸ τέλος καὶ ἐν ἀρ-
χῇ ἀφαιρεμένην), «Ἰνίχ(ον)», δὲ Ἰνί-χ-ιον,
ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι καὶ τὸ Ἰνίον ἐλέγχετο πᾶ-
λαι ποτὲ Ἰνίον. *Ἰλ. Ε 73, Ξ 495.

Ἰνῶ, ὅσοι, ἡ, ἴδ. Λεϊκοῦλα.

*Ἰναπὸς [-...], ὁ, πηγὴ καὶ ῥυαὶ ἐν Ἀλφειῷ,
Γ. Ἀπ. 48 (πρότερον Ἰνωπος ἐγράφετο οὐκ
ὀρθῶς), πρὸλ. Στράβ. 10, 5, 2.

ἸΣΑΛΟΣ [-...], οὐκ, ἐπὶ τοῦ αἰγᾶρου (ἀγρίου
αἰγός), πιθανῶς δὲ οὐ, ὁρμητικός, Δ 105 γ.
(Ἡ ἐτυμολογ. ἀμφίβολος· κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ
ἀίσσω ἀντὶ τοῦ ἀΐξας, αἰνέει· πηδητικός, ἢ
ἐκ τοῦ ἰκνέομαι καὶ ἄλλομαι· κατ' ἄλλους
δὲ ἐκ τοῦ ἱξός (=σφύς), κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ.
εἶνε οὐσιαστ. συναπτόμενον πρός τὸ συνώνυμον
αἶξ, ὡς τὸ «οὐς· κῆπος, ἱρξὴ κῆρος»).

ἸΣΙΟΝ [-...], οὐκ, ὁ, βασιλεὺς τῆς Θεσσα-
λίας, ἀνὴρ τῆς Δίας, ἦτις μετὰ τοῦ Διὸς ἐγέν-
νησε τὸν Περικλοῦν. Ἐκ τούτου Ἰσιόνοιο, ἰσ-
ιον, εἰς τὸν Ἰσιόνα ἀνέκων, τοῦ Ἰσιόνοιο, «ἀλο-
χος» Ξ 347.

ἸΣΟΝ, εἰ, κ, ἴδ. ἸΣΟ.

ἱζύς [-], γός [-], ἡ, τὰ περὶ τὴν ὀσφὺν μαλακὰ μέρη, λαγών, ἡ μέση, μόνον ἐν τῇ ἐπικ. συντηρημένη δοτ. ἱζύς ἀντὶ τοῦ ἱζύ, *Οδ. ε 231, κ 544.

ἱΟΛΝΕΦΗΣ [-...] (Ἰολών), ἐς (ἴον, δνόφος), ἔχων χροῖμα ἰώδες βαθύ (Τουρκ. „μελιτζάνι“), ἐπομ. ἐν γένει σκοτεινόχρους· «είρος» μόνον *Οδ. δ 435, ε 426.

ἱΟΛΟΚΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (ἰός, δέχομαι) τοδόχος, δεγόμενος· καὶ φυλάττων τὰ βέλη, «φαρέτρα» *Ο 444, γ 12, 60.

ἱΟΙΔΗΣ [-...] (Ἰοφειδ.), ἐς (ἴον, εἶδος), τοειδής, ἔχων τὸ χροῖμα τοῦ μέλανος ἴου, σκοτεινόχρους, ἐπιθ. τῆς βαθύχρους κυανῆς (ἡρέμου τε καὶ κινουμένης) θαλάσσης, Δ 298, ε 56, λ 407.

ἱΟΙΣ [-] (Ἰοίς), ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἄνευ F), ΕΞΕΛ, ΕΝ (ἴον), ἱοειδής, σκοτεινόχρους, βαθύχρους, κυανόους, «σίδηρος» Ψ 850 f.

ἸΟΚΛΕΤΗ, ἡ, ἴδ. ἘΠΙΚΛΕΤΗ.

ἱΟΜΩΡΟΣ [-...] (Ἰομά), ΟΝ, ἐπ., ψεκτικὸν ἐπὶ τῶν Ἀργείων ἀμφιδόλ. ἐτυμολογίας καὶ ἐρμηνείας, *Ἰλ. Δ 242, Ε 479, κατὰ τοὺς πλείστους· ἐρμηνευτάς· ἐμπειρος τοξότης, ἐπιτήδειος εἰς τὰ τοξεύειν, τοξότης, ἐκ τοῦ ἰός καὶ μῶρος=μόρος, ἐπομ. κατὰ τὸν Ἀπολλών. ὁ περὶ τοὺς ἰούς μεμνημένος καὶ κακῶς ἔχων (πρὸς ἔγχεσιμωρος), «Ἀργεῖοι ἱομῶροι» Ἀργ. οἱ μακρόθεν διὰ τῶν βελῶν μαχόμενοι καὶ μὴ τολμῶντες ἐκ τοῦ πλησίον νὰ ἔλθῃτε εἰς χεῖρας πρὸς τοὺς πολεμίους. Εἶνε ἄρα χαρακτηριστικὸν τῶν δειλῶν, ἐπειδὴ καὶ κατ' αὐτὸν τὸν Ὀμ. (πρὸς Δ 385, ἢ καὶ Σοφ. ΑΓ. 1120 εἰς.) ἡ διὰ τῶν μάχῃ ἐθεωρεῖτο ὅχι ἐνδοξος. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἰαύτης μὲν τῆς λ. βραχύ, τῆς δὲ «ἰός» μακρόν (ἔν καὶ ἡ «ἰοχέαιρα» παρὰ Πινδ. Πυθ. 2, 16 ἔχει τὸ ε βραχύ) καὶ ἄνευ F, ἐπενόησαν ἄλλας ἐρμηνείας, οἷον ὁ Σνείδερος ἐτυμολογεῖ ἐκ τοῦ ἰά=φωνή, καὶ ἐρμηνεύει φωνασκός, «φωνάρας, φαφαλατᾶς», ἀλαζών. Ἡ δὲ ἐκ τοῦ ἴον ἐτυμολογία παντάπασιν ἀπίθανος.

ἱΟΝ [-] (Ἰόν), τό, «ἴτσι(ον), μανουσάκι» (Τουρκ.) μενεξές, (Ἰταλ.) βιολέτα, ε 72 f, γ. Δῆμ. 6. Ὑπὴρχον κατὰ τὸν Θεόφραστον, Φωτ. ἱστορ. 6, 6, ἡ λευκά (λευκοῖα) καὶ μέλανα καὶ πορφύρεα.

ἱΟΝΟΛΕ [-...], ἄσος (Ἰονθ.), ἡ, πυκνόθριξ, δασύμαλλος, «μαλλιαρή», ἐπιθ. τῆς ἀγρίας αἰγός, ε 50 f. (Ἐκ τοῦ ἴονθος, πρὸς Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 44, 23, συγγενούς τῇ ἀνθός).

ἱΟΣ [-], ὁ, ποιητ. (ἐκ τοῦ ἱημι), πληθ. οἱ ἰοὶ καὶ ἀπαξ μόνον τὰ ἰά, γ 68, κυρ. τὸ βιπτόμενον, ὄνεν βέλος (πρὸς οἰστός), Δ 48, α 262 κ. α.

ἱΟΧ, ἱΗ, ἱΟΧ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ εἰς, μία, ἔν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ θηλ., Ν 354. Ἐν τῇ γεν. καὶ δοτ. καταδιβάσκει ὁ τόνος· τῆς Π 173, Ω 496, ἱφ Ζ 422, ἱη Ι 349. «τῇ δὲ τ' ἱφ ἀνα-

φαίνεται ὁλεθρός· εἰς δὲ τὴν μίαν (τῶν βοῶν ὄηλ.) ἀναφ. ὁλεθρός, Δ 474. «τὴν ἱαν· τὴν μίαν (ἱεῦπακ. «μοῖτρα» ἐκ τοῦ ἀνωτ. «ἔπαχα διαμοῖρατο») ε 435. (Ὁ Ἄρεν· παραδέχεται μόνον τὸν θηλυκὸν τύπον· ἱα· τὴν δὲ δοτ. ἱφ παράγει ὅχι ἀπιθάνως ἐκ τοῦ ἱ ἢ ἱ ἀρχαίας ἀντωνυμίας ἀναφορικῆς, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς ἐκ τοῦ τίς παράγεται τὸ Αἰολ. τίφ = τίνι ἐκλαμβάνει ὅμως ἐκεῖνο τὸ ἱ ἢ ἱ εἰς σημ. δεικτικῆν, ἐπομ. ἱφ=ἐκείνη).

ἱΟΤΕΦΑΝΟΣ [-...], ΟΝ, ποι. (ἴον, στέφανος), μὲ ἱα ἐστεμμένος, γμ. 5, 18.

ἱΟΤΗΣ [-...], ἴΟΤΗΣ, ἡ, ποιητ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ δοτ., ἡ δὲ αἰς. μόνον ἐν Ο 41, θέλησις, βουλὴ, ἀπόφασις, ἐντολὴ, συνήθ. «θεῶν ἱότητι» μὲ τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, Τ 9, η 214 κ. α., σπανιότερον ἐπὶ ἀνθρώπων· ἀλλήλων ἱότητι· κατὰ προτροπὴν, Ε 874, πρὸς Σ 396, λ 384 (ἐκ τοῦ ἱς. ἢ. Πιθανώτερον οἱ νεώτεροι γλωσσολόγοι παραδέχονται ῥίζαν ἱε, ἐξ ἧς κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ συνθεστώτην ἔγενε μετὰ προσχηματισμοῦ τὸ οὐς. γ-μερος πόθος καὶ ἀχρηστον τι ἐπιθετον· ἰός θέλων, ἐξ οὗ ἡ ἱότης· ἐπιθυμία, θέλησις).

ἱΟΤΛΟΣ [-...], ὁ, ποι. (οὔλος), χνοῦς, «χνοῦδι», αἱ πρώται τῶν γενεῶν τρίχες, κατὰ πληθ. λ 349 f.

ἱΟΧΕΑΙΡΑ [-...], ἡ, ἐπικ. (ἰός, χέω), ἡ τὰ βέλη ἐκχέουσα (τῆς φαρέτρας, ἵνα τοξεύῃ), ἡ τοξότης, τοξεύτρια. (Οὕτως ἐτυμολογοῦσι κατὰ τι ἀρχαῖον σχόλιον εἰς Π 465, οἱ πλείους τῶν νεωτέρων ἀντὶ τῆς ἀνυποστάτου ἐτυμολογίας ἐκ τοῦ ἰός καὶ χέαιρω. οἰονεῖ τοξοχαρής, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ε 53, ζ 102 κ. α. ἢ οὐσιαστ., Φ 480, λ 498.

ἱΠΛΑΖΟΜΑΙ, ἀποθ. (ἱππος 2)), φέρομαι ἐφ' ἄρματος, [ἐλαύνω], ἄρματηλάτῳ, Ψ 426 f.

ἱΠΠΑΣΙΔΗΣ [-...], ΟΥ, ὁ, υἱὸς τοῦ ἱππάσου. 1) ὁ Χάροφ, Δ 426. 2) ὁ Σῶκος, Δ 434 (ἔνθα κατὰ τὸν Ἄρεν πρέπει νὰ ἀποκατασταθῇ ὁ δυϊκὸς ἱππασίδην (κατὰ δὲ τὸν Λόβεκκ. ἱππασίδαν) ἀντὶ τοῦ πληθ. ἱππασίδην). 3) ὁ Ὑψήνωρ, Ν 441. 4) ὁ Ἀπισάων, Ρ 348.

ἱΠΠΑΣΙΟΣ [-...], ὁ, 1) πατὴρ τοῦ Χάροπος καὶ Σώκου, Τρώες, κατὰ τὸν Ὑγῖνον μῦθ. 90, υἱὸς τοῦ Πριάμου, Δ 425, 450. 2) πατὴρ τοῦ Ἀπισάωνος, Ρ 348.

ἱΠΠΕΙΟΣ, Η, ΟΝ, ποι. (ἱππος), ἱππικός, τῶν ἱππῶν· ζυγόν, πάτην, ὄπλῃ· Ἰλ. πλγ. «κάπη» δ 40, «λόφος» ὁ ἐξ ἱππέων τριγῶν, ἱπποῦρις, Ο 537.

ἱΠΠΕΪΣ, ΗΟΣ, Δ, (ἱππος), πληθ. ἱππῆες, ἀπαξ μόνον ἱππεῖς, Δ 151, παρ' Ὀμ. ὁ ἡνίοχος, ἄρματηλάτης, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν πεζόν, ἄρματομάχος, Β 840, Α 51, 529 κ. α., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον ω 70· ἐτι δὲ καὶ ἄρματοδρόμος, ἄρματι ἀγωνίζομενος, Ψ 262. Πρὸς λ. ἡΝΙΟΧΟΣ, ΠΑΡΑΙΣΙΔΗΣ.

ἱππηλάσιος [..υ..], **η**, **ον** (ἵππος, ἐλαύνω), εἰς ἱππηλασίαν, ὅ. ἔ. ἀρματηλασίαν, ἐπιτήδειος, «ἱππῆλ. ὁδός» ἀμαξίτης, μόνον *Ἰλ. Η 340, 439.

ἱππηλάτα [..υ..], ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἱππηλάτης, μόνον κατ' ὄνομα. ἐν. (ἵππος, ἐλαύνω), ἱππηλάτης, ἱππότης, ἐπιθ. ἐξάγων ἡρώων, Δ 387 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὁδ. μόνον γ 436.

ἱππύλατος [..υ..], **ον**, (ἵπ. ἐλαύνω), εἰς ἱππηλασίαν ὅ. ἔ. ἀρματηλασίαν ἐπιτήδειος, «ἡ-σορ» εἰς ἱππασίαν κατὰλληλος, *Ὁδ. δ 607, «γαῖα» γ 242.

ἱππομολγοί, οἱ, ἱππομολγοί (κυρ. οἱ τὰς ἵππους ἀμείλγοντες) Σκύθαι νομάδες, ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ἵππων διατρεφόμενοι. Κοσμοῦνται διὰ τοῦ ἐπιθέτου «ἀγαυοί» (Ἰδ. τ. λ.) Ν 5. Ὁ Στράβ. 7, 3, 2 ὑποθέτει αὐτοὺς κατὰ τὸν Ποσειδώνιον οἰκοῦντας τὰ βόρεια τῆς Εὐρώπης.

ἱπποκλήτης [..υ..], **ος**, ὁ (ἵππος, χαίτη) ὁ ἐξ ἱππείου χαίτης πεποιημένος, ἡλόγαο-τρίχινος, «λόφος» Ζ 469 f.

ἱπποκάρμης [..υ..], **ος**, ὁ, ποι. (ἵππος, χάρμη), ὁ ἀφ' ἵππων, τουτέστιν ἄρματος, μαχόμενος, ἀρματομάχος, κατὰ δὲ τὸν Δυντῆρον ὁ τὴν ἱππείον χάρμην (=ἱππομαχίαν, ἀρματομαχίαν) ἀγαπῶν καὶ ἐν αὐτῇ ἐξέχων, Ω 257, λ 259.

ἱππόβοτος, **ον**, **ποι** (ἵππος, βόσκει), ὁ ὅψ' ἵππων βοσκόμενος, ἵππους τρέφων, ἱπποτρόφος, ἐπιθ. τοῦ Ἀργου, εἰς ἱπποτροφίαν ἐπιτηδείου διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πεδιάδι τοῦ Ἰνάχου, Β 287 κ. ἀ., εἶτι δὲ καὶ ἄλλων τῶν πεδινῶν ὡσαύτως γυρῶν, τῆς Τρίκκης καὶ Ἠλίδος, Β 687, Δ 202, φ 347.

ἱπποδάμης [..υ..], **αντος**, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύς φονευθεὶς, Γ 404.

ἱπποδάμεια [..υ..], ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀτράκος, γυνὴ τοῦ Πειριθόου, μήτηρ τοῦ Πολυποίτου, Β 742. 2) θυγ. τοῦ Ἀγχίλου, γυνὴ τοῦ Ἀλκαθόου, ἀδελφῆ τοῦ Αἰνείου, Ν 429. 3) κύριον ὄνομα τῆς Βρισηίδος (Ἰδ. τ. λ.). 4) θεοράπινα τῆς Πηνελόπης, σ 182.

ἱππόδαμος [..υ..], **ον**, **ποι** (ἵππ. δαμάω) ἱπποδαμαστής, σύνθητες ἐπιθ. τῶν ἡρώων, ὅσον τοῦ Κέστορος, Δ 370, λ 300, τοῦ Ἀτρέως, Β 23, τοῦ Διομήδους, Ε 849, γ 481, καὶ ἄλλων οὐ μόνον Ἀχαιῶν ἀλλὰ καὶ Τρώων, Β 230, γ 47 (τῆς Ὁδ. μόνον ἐνθ. ἄνωστ., πρὸλ. ἱππόδαμος).

ἱππόδαμος [..υ..], **υῖος** τοῦ Μέρποος τοῦ Περικλοῦ, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φονευθεὶς, Δ 334 (ἢ. Ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ μνημονεύεται μὲν ὁ ἱππόδαμος καὶ ὁ ὑπερόχος, οὗς «Ὀδυσσεὺς ἐξενάρξει», ἀλλ' οὗτοι βεβαίως εἶνε ἄλλοι τινες πολεμισταὶ ἐκ τοῦ πολλοῦ ἴσου· πληθους, οὐχὶ δὲ παῖδες τοῦ Μέρποος τοῦ Περικλοῦ, ὅστις εἶχεν ἄλλους υἱούς, τὸν Ἀδραστὸν καὶ Ἀμφιον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ τοῦ Ὁμ. Β, 830· ἀλλὰ καὶ ἐκ μόνου τοῦ Α 334 καὶ τῶν ὀλί-

γων προηγουμένων καταφαίνεται ἡ διαφορὰ τῶν προσώπων).

ἱπποδάσεια [..υ..], ἐπ. ἐπιθετον μόνον ἐν τῇ θηλ. προϋποθέτον ἄρσεν. ἱπποδάσεως (ἵππος, δασύς), δασείαν (πυκνήν) ἔχουσα ἵππειον χαίτην, μὲ τὴν πυκνήν ἢ δασείαν ἀλογότριχα «κόρυς» Γ 369, Δ 459 κ. ἀ. «πυκνή» γ 444.

ἱππόδρομος (ἵπ. δρόμος), ἱππόδρομος, τόπος ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ τρέχωσιν ἵπποι, Ψ 330 f. ἱππόθεν, ἐπ. ἐπὶ. (ἵππος), ἐκ τοῦ ἵππου (τοῦ δουρεῖου δηλ.) Ὁδ. θ 545, λ 534.

ἱππόδορος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀθήου, Λαριστάος, ἐγγονος τοῦ Τευτάμνου, ἡγεμῶν τῶν Πελασγῶν, Β 840 ἐξ., φονεύεται Ρ 217—318. 2) υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ω 254.

ἱπποκέλευτος, **ον**, ἐπ. (ἵπ. κέλευθος), κυρ. ὁ ἔφιππος ὁδεύων, ἐπομ. ἱππηλάτης (ἱππομάχος) ὁ ἔ. ἀρματηλάτης (ἀρματομάχος) ἐπιθ. τοῦ Πατρόκλου, *Ἰλ. Π 126, 584, 839, κατὰ τὸν Εὐστάθ. καὶ τὰ Ἑνετ. σχολ. (Ἄλλοι δὲ ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς γλώσσης ἐρμηνεύουσιν: ὁ ἵππος· καλεῖται. Τὴν ἐννοιαν ταύτην νομίζων ὀρθοτέραν ὁ Βέντλεϋ· ἤθελε νὰ διορθώσῃ: ἱπποκλεούτης).

ἱπποκόμος, **ον**, ἐπικ. (ἵπ. κόμη), «ὁ ἱππelaίς θριξὶ κομῶν» (συνώνυμ. τοῦ: ἱπποχαίτης, ἱπποδάσεια, ἱππουρίς, Ἰδ. τ. λ.), διὰ ἱππείου χαίτης κεκοσμημένος, «τροφέα, κόρυς, πηλὴς» *Ἰλ. Μ 339, Ν 432 ἐξ., Π 246, 338, 797.

ἱπποκορυτής, **ος**, ἐπικ. (ἵπ. κορύσσω), τοῦ: ἵππους ὀπλιζῶν, ἢ ὀρθότερον παθητ. ὁ ἵπποις, τουτέστιν ἄρματι, ἐξοπλισμένος (εἰς μάχην παρεσκευασμένος) ἐπιθ. τῶν ἀφ' ἵππων (ἐφ' ἄρματος) μαχομένων ἡρώων, «ἄνδρες» *Ἰλ. Β 4, καὶ ἰδίως τῶν Μαιόνων, Κ 434, καὶ τῶν Παϊώνων, Π 287, Φ 205.

ἱπποκόων, **αντος**, ὁ, συγγενῆς καὶ σύμμαχος τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Ῥήσου, Κ 518 (ἐκ τοῦ ἵππος καὶ κοεῖν=νοεῖν, οἰονεῖ: ἱππογνώμων, ἱππογνώστης).

ἱππόλοκος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Βελλεροφόντου, πατήρ τοῦ Γλαύκου, Ζ 449, 497, ἡγεμῶν τῶν Λυκίων, Ρ 440 ἐξ. 2) εἰς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθεὶς, Δ 122.

ἱππόμαχος, **ον** (ἵπ. μάχομαι), ἀφ' ἵππων, τουτέστιν ἄρματος, μαχόμενος, «Φρύγες» Κ 434 f. (Οὕτως ὁ Βέκκερ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἀντὶ τοῦ συνθῆ. ἱππόδαμος).

ἱππόμαχος [..υ..], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, Τρώς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου, Μ 189.

ἱππόκοος, ὁ, 1) εἰς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθεὶς, Δ 303. 2) κύρ. ὄνομα τοῦ Βελλεροφόντου, κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Ζ 455.

ἱπποπόλος, **ον**, ἐπικ. (ἵπ. πολέω), ὁ περὶ ἵππους ἀναστρεφόμενος, ἀσχολούμενος, ἱππικός, ἐπιθ. τῶν Θρακῶν, μόνον *Ἰλ. Ν 4, Ξ 227.

ἱππορς, ὁ, ἡ, 1) ὁ ἵππος, «τὸ ἀλογον» ἢ

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ἵππος, «ἡ φορβάς», (δὲ φορβάς), ἐκφρασι-
κώτερον δὲ τοῦ γένους δηλουμένου «θήλειες ἵπ-
ποι» E 269 καὶ «ἵπποι θήλειαι» A 681, τοῦ-
ναντίον δὲ «ἄρσενες ἵπποι» τὰ Τουρκ. λεγόμε-
να «ἄτια», v 81. Παρ' Ὁμ. ἀπαντῶνται μὲν
ἀνυπόθετα τὰ γένη, ἐξαιρέτως ὁμοῦ τὸ θηλυκὸν
διότι τοῦτο ἐθεωρεῖτο καρτερικώτερον καὶ ἐπι-
τηδειότερον πρὸς ἱππηλασίαν τε καὶ ἀρματομα-
χίαν, B 763, E 269, δ 636. Μετεχειρίζοντο δὲ
τοὺς ἵππους οἱ Ὀμηρικοὶ ἱρως μόνον ἵνα σύ-
ρωσι τὰ ἄρματα, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς ἱππασίαν, ἴδ.
κέλως καὶ ἄρμα. Ἐξαιρεῖται τὸ K 513, ἐνθα
τὸ «ἵππων ἐπιθαίνειν» νοεῖται περὶ ἱππασίας.
Ἵθην 2) ὁ πληθ. καὶ δοῖκ. (πρόβλ. περὶ τοῦ
δοῖκ. E 43) σημ. τὸ ζεύγος τῶν ἵππων τὸ σύ-
ρον τὸ ἄρμα· ὅθεν συνδυάζεται μετὰ τοῦ ἄρμα-
τος «ἵππους τε καὶ ἄρμα» M 420, «ἵπποισιν καὶ
ἄγεσθιν» M 445, 449. Ἐπαμ. καὶ ἄ.) αὐτὰ
τὸ ἄρμα, «ἐξ ἡ ἀφ' ἵππων ἀποβάιντες» Γ 265,
E 43 κ. ἄ., ὡσαύτως δὲ καὶ ὅταν τίθεται ἐπί-
θετον εἰς μόνους τοὺς ἵππους ἀρμόζον, οἷον P
504 «καλλίτριγε ἵππων» καὶ α 263 «ὠκυπόδων
ἵππων» κ. ἄ. καὶ τότε σημ. τὸ ἄρμα· ὅθεν «ἀλό-
ῃποι» τὸ θαλάσσιον ἄρμα, τροπ. τὸ πλοῖον, δ
708· β.) οἱ ἵπποι, κατ' ἀντιδιαστολήν τῶν
«πεζῶν» ξ 267, «ἵπποι τε καὶ ἄνθρωποι» B 554,
Π 467, «ἀλόες τε καὶ ἵπποι» Σ 153.

ἱπποσίγη [-υ-], ἡ, ἐπικ. (ἵππος), ἱππασία,
ἱππική (τέχνη), τουτέστιν ἀρματοηλασία, ἀρ-
ματομαχία, A 303, A 503, καὶ κατὰ πληθ. Π
776, Υ 307, ω 40 (μόνον ἐνταῦθα τῆς ὀδ.).

ἱππότης, ὁ, μόνον κατὰ τοῦτον τὸν Αἰολ. καὶ
ἐπικ. τύπον ἀντὶ τοῦ ἱπποότης (ἵππος), ἱππεύς,
δὲ ἀρματοηλάτης, ἀρματομάχος, ἐπὶ τῶν
ἡρώων ξ ἴδιω; τοῦ Νέστορος, B 336, γ 68 κ. ἄ.

ἱπποτάτης [-υ-], ὁ, ὁ υἱὸς ἡ ἑγγονος τοῦ
ἱππότου, δ Αἰολοῦ, κ 2, 36.

ἱπποτής, ὁ, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἡ Διός, πα-
τήρ τοῦ Αἰόλου κατὰ τὸν Ὁμ. καὶ Ἀπολλ. τὸν
Ῥόδιον, κατ' ἄλλω; δὲ πάππος αὐτοῦ, ἴδ. Αἰολοῦ.

ἱπποτίας [-υ-], ἄνθρωπος, ὁ, εἰς τῶν Ἀσκανίων,
πατήρ τοῦ Νόρου, N 792, φανεύσθαι ὑπὸ τοῦ
Μηριόνοιο, E 514.

ἱπποτρίς, μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτ. «ἵππου-
ριν» ἐπιθ. θηλ. (ἵπ. οὐρά) ἔχων (κεκοσμημέ-
νος μὲ) ἵππου οὐράν, «κόρυς, τρυφάχεια», Z
495, A 42, «κυνή» Γ 537 κ. ἄ., γ 124 (μόνον
ἐνταῦθα τῆς ὀδ.). Ὡς ἐπιθετον μόνον ἐπικώς,
κοινῶς δὲ εἶνε οὐσιαστικὸν «ἀλογονουρά».

ἵπτομαι, ἀποθ., μέλ. ἵφομαι, ἀόρ. ἱφάμην,
κυρ. πῖζω, ὀλίγω, μόνον ἐν μεταφορ. χρήσει
στενοχωρῶ, πῖζω, βλάπτω (κατὰ τὸν Γ.Μ.
Οὐδῶσσαν κτυπῶ), μετ' αἰτ. «λάον» (περὶ τοῦ
Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος) Ὁ. A 454, Π 237, κα-
λάζω, τιμωρῶ, B 493 (περὶ τοῦ Ἀγαμέμνο-
νος). (Συγγεν. τῷ ἵπος, δὲ ἐκ νεαρικῶν ἐργα-
λείων, «μάγχανος», καὶ ἱπῶ ἀφ' ἐνός, καὶ ἀφ'
ἐξ ἑνὸς τῷ ἵψ = «σπράκι»).

ἱρεῖς, ἐπικ. ἡ Ἴων. ἀντὶ τοῦ ἱερέως, ὅπ. ἴδ.
ἱρεῖα, ἐπικ. ἡ Ἴων. ἀντὶ τοῦ ἱερῆς, ὅπ. ἴδ.

ἱρᾶ (οὕτως ὁ Διόδωρος, Βέκκερ. καὶ οἱ μετ'
αὐτοὺς κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἀντὶ τοῦ συνήθους
ἱρᾶ καὶ τοῦ Σπικζερσεῖου ἱρᾶ), ἡ, πόλις τῆς
Μεσσηνίας (διάφορος τῆς Ἐλίας), μία τῶν ὁσας
ὁ Ἀγαμέμνων ὑπεσχέθη πρὸς τὸν Ἀχιλ-
λέα, I 450, 202. Κατὰ τὸν Πausανίαν 4, 30,
4 ἦτο ἡ μετέπειτα Ἀδία ἡ παρὰ τὸν Μεσσηνια-
κὸν κόλπον κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 8, 4, ὅ ὁρενὴ
τῆς πόλεως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπὸ Ἀνδανίας εἰς
Μεγαλόπολιν.

ἱρῆς, ἡ, ἴων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἱε-
ραῖ, «γεράκι», Φ 494, ε 66 κ. ἄ., ὡς εἰκὼν
τῆς ταχύτητος, N 819. Ἴδ. δὲ καὶ λ. κίρκος.
Παράγεται δὲ κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ ἱερῶς B'),
ἐπομ. κυρ.: τὸ ἱερὸν πτηνόν, διότι τὴν πη-
σιν αὐτοῦ παρατηροῦντες ἐμάντευον οἱ οἰωνο-
σκόποι, N 62, Π 582. Πιθανώτερον δὲ ἐκ τοῦ
ἱερᾶ ἡ ὀρθότερον ἐκ τοῦ ἱερῶς A'), ἐπομ.
κυρ.: ὁ ὀρμητικὸς.

ἱρις (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἱρίς· ἄνευ F, Ψ 498),
ἱρις, ἡ, αἰτ. ἱριν, κλητ. ἱρι, κατὰ τὸν Ἡσίο-
δον θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἥλέκτρας,
ἐν ταῖς ἀρχαιοτέραις βασιλεύσει τῆς Τριάδος μό-
νον ἀγγελιαφόρος· τὴν θεῶν οὐ μόνον πρὸς ἀλ-
λήλους, Q 398, O 444, 457, ἀλλὰ καὶ πρὸς
τοὺς ἀνθρώπους, B 786. Ὅπου δὲ παρ' Ὁμ. δὲν
προστίσσεται ῥητὴς ὑπὸ τῶν θεῶν νὰ ἀναγγεί-
λῃ τι εἰς τοὺς ἀνθρώπους (οἷον Γ 421, Ω 76),
δὲν ἐπεται ἐκ τούτου ὅτι μεσολαβεῖ αὐθαίρετος,
ἀλλ' ὅτι παρασιμῶνται ἡ προσταγὴ εἰτε ἵνα διει-
χθῇ ἡ προθυμία τῆς ἱρίδος, εἴτε καὶ ὡς περι-
τή, διότι αὐτὴ ἦτο ἡ συνήθης ἀγγελιαφόρος.
Ὡσαύτως πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ τὸ Ψ 498,
ἐνθα αὐτεπάγγελτος μεταφέρει τὰς δεήσεις τοῦ
Ἀχιλλέως εἰς τοὺς ἀνέμους. Συνήθως ἐμφανί-
ζεται ὑπὸ ἀλλοτρίαν μορφήν, οἷον τὴν τοῦ Πολύ-
του, B 790, καὶ τῆς Λαοδίκης, Γ 424. Ἡ τα-
χύτης αὐτῆς παραβάλλεται μὲ τὴν κατὰπτωσιν
τῆς γαλάξης καὶ μὲ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, O
472· ὅθεν «ταχεῖα, πόδας ὠκέα, ἀελλόπους, πο-
δὴνεμος καὶ χρυσότερος ἱρις». Ἐν τῇ Ὀδυσ-
σεῖα οὐδεμία γίνεται αὐτῆς μνεία. Παρὰ δὲ τοῖς
μετέπειτα ποιηταῖς εἶνε θεὰ τοῦ οὐρανοῦ τάξεως.
(Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ 2 εἴρω, ἐπομ. =
ἄγγελος· ἦττον δὲ πιθανῶς κατὰ τὸν Ἑρμαν. ἐκ
τοῦ 4 εἴρω· συνάπτω, οἰονεῖ μεσολαβοῦσα).

ἱρίς, ἱρις, ἡ, ὅσοι πληθ. ἱρισι, A 27 (ἄνευ
F), ἡ ἱρίς, τὸ οὐράνιον τόξον, «δόξα» (=
τόξον), ὅπερ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἐθεω-
ρεῖτο παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἀγγελία τι· εἰς οὐρα-
νοῦ, P 547 (F.).

ἱρόν, τό, ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἱεροῦ, ὅπ. ἴδ.

ἱρός, ἡ, ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἱεροῦ, ὅπ. ἴδ.

ἱρος (ἱρός), ὁ, ἐπαίτης ἐν ἱοάκῃ, κυρίως
μὲν Ἀρναῖος ὀνομαζόμενος, σκωπτικῶς δὲ ἱ-
ρος=ἄγγελος (ἐκ τοῦ ἱρίς) ἐπονομασθεῖς, διότι

ἐχρησίζοντο εἰς τοὺς μνηστῆρας ὡς τοιοῦτος. Ἦτο μὲν μεγαλῶσιμος, ἀλλ' ἀδύνατος καὶ γαστρίμαργος. Ὑβρίσας τὸν Ὀδυσσεύα (ἐπαίτου σχῆμα ἐχόντα) ἐνίκηθη ὑπ' αὐτοῦ ἐν πυγμῇ, σ 4—7 ἐξ, 72, 238.

Ἰς (Fic, Lat. vis), ἰνός, ἡ, δοτ. πληθ. ἰνασι. 1) τένων, μῦς, „νεῦρον“, πληθ. λ 219, Ψ 491, ἐνικ. P 522. 2) ἡ δύναμις τῶν μυῶν, ἰσχός, ῥώμη, πρὸ πάντων τῶν ἀνθρώπων, E 245, H 269, λ 393 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀφύχων, οἷον «ἀνέμου» O 383, P 739, ι 71 «ποταμοῦ» Φ 356 (ἐνθα ὅμως, προσωποποιουμένου τοῦ ποταμοῦ, ὀρθότερον νοεῖται ἡ λ. κατὰ τὴν 3) σημ.). 2) ἐπειδὴ ἡ ῥώμη ἦτο τὸ κυριώτατον χαρακτηριστικὸν παντὸς ἥρωος, περιφραστικῶς ἐτίθετο ἐν τῇ λόγῳ ἡ δύναμις τοῦ ἥρωος ἀντὶ τοῦ ἥρωος αὐτοῦ, οἷον «κρατερὴ Ἰς Ὀδυσσεὺς» ἡ κρατερὰ δύναμις τοῦ Ὀδ. ἀντὶ τοῦ: ὁ κρατερός, ὁ ῥωμαλέος Ὀδυσσεύς, Ψ 720· ὡσαύτως «ἰερὴ Ἰς Τηλεμάχου» ὁ γοργός καὶ ῥωμαλέος Τηλ., δ 409 κ. ἀ. Πρβλ. βίμ, τοῦ-νοε. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. εἶνε τῆς αὐτῆς ρίζης μὲ τὸ ἄχρ. Ἰπτω καὶ τὸ Ἰψ, καὶ σημ. τὴν ἐν τῇ ὀρμῇ καὶ ἐπιβραβεῖ δύναμιν, ἐν ᾧ ἰσχύς καὶ ῥώμη εἶνε ἡ ἐν τῇ ἀντιστάσει ἐκδηλουμένη δύναμις. || Τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην δικαίως ἀπορρίπτει ἡ νεώτερά γλωσσολογικὴ ἐπιστήμη. Πιθανώτερα εἶνε ἡ πρὸς τὸ ἰσχύς συγγένεια.—Τὸ εἶνε μακρὸν πανταχού).

ἰσάα (Fic.) (ἴσος), μέλ. ἰσάω, μέσ. ἄορις. θαμίστ. ἰσάσκετο (ὅπερ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει Γεισάσκ. ὡς θαμίστ. τύπον τοῦ. εἰσάμην, Ἰδ. εἶα I, Β'). Ω 607. 1) Ἐνεργ. κάμνω τι ἴσαν, εἰσάω, περὶ τῆς γυναικὸς τῆς ζυγίζουσης τὰ ἔρια, φέρω εἰς ἰσορροπίαν, M 435, Ἰδ. εἶα Β'. 1). 2) Μέσ. ἐξισοῦμαι, ἐξομοιοῦμαι, ἀντιφιλοτιμοῦμαι, μετὰ δοτ. Ω 607.

ἰσαν, 1) γ'. πληθ. τοῦ παρὰ τοῦ εἰμι. 2) ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἦδεσαν, Ἰδ. εἶα II).

ἰσανοροί, ὁ, υἱὸς τοῦ Βαλλεροφόντου, ὑπὸ τοῦ Ἀρεως φονευθεὶς ἐν τινι μάχῃ κατὰ τῶν Σολόμων, Z 497, 203.

ἰσαι, Ἰδ. εἶα II).

ἰσάσκετο, Ἰδ. ἰσάα.

ἰσοί, προστ., Ἰδ. εἶα II).

ἰσθιον, τό (ισθμός), τὸ (ἀκριβῶς εἰς τὸν λαμὸν προσαρμολόμενον, „κολλητὸν ἢ σφιγνόν“) περιθέραιον, περιλαίμιον, κατὰ τὴν ἔξῃ παρ' Εὐς. διαφορὰν: «ὁ μὲν ὄρμος κεχάλασται ἐκχευόμενος, τὸ δὲ ἰσθμιον τραχήλῳ προσέχεται», σ 300 f.

ἰσκή (Ficow), ἐπικ. (ρίζ. ικ, εἴκω), ἕτερος τῶνος τοῦ ἰσχω μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτα, εἰσάω, ἐξομοιωθῶ, μεταποιῶ τι κατὰ τι, «φωνὴν ἀλόχοις (δηλ. τῇ τῶν ἀλόχων φωνῇ) ἰσκούσα» μεταποιῶσα τὴν φωνὴν σου κατὰ (μιμουμένη) τὴν φωνὴν τῶν συζύγων, δ 279. 2) θεωρῶ τινα ὅμοιον ἢ ἐκλαμβάνω ἀντὶ τι-

νος, «ἐμὲ σοὶ ἴσωντες» ἐκλαμβάνοντές με ἀντὶ σοῦ, Π 41, πρβλ. Α 799. 3) Τὸ ἐν τ 203 καὶ χ 34 «ἴσος» ἐρμηνεύουσιν τινες ἔλεγε, ὡς παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐπικοῖς, οἷον Ἀπολλων. τῷ Ροδίῳ. Ἀλλ' ὁ Εὐστάθιος κατὰ τὸν Ἀριστάρχον (ὅστις ὅμως κατὰ τὸν Λέρσιον ἰθὺται τὸν σίχον) ἐρμηνεύει ὀρθότερον: εἴκαζεν, ἐπλαττεν, ὡμοῖον· «ἴσος φεῦδα πολλά λέγων ἐτόμοισιν ὅμοια» λέγων φεῦδα πολλά ἐπλαττεν αὐτὰ ὅμοια πρὸς ἀληθῆ, τ 203, «ἴσκειν ἕκαστος: ἀνὴρ» χ 34, οὕτως ἕκαστος εἴκαζεν (ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς), ὅθεν ἐφαντάζετο, ὡς ἐκ τῶν ἐπομένων καταφαίνεται: (ὁ δὲ ΓΜ. Μίνκουιτς μεταφράζει: ἐφλυάρει). Τῶν δὲ νεωτέρων ὁ μὲν Βούττμαννος διορθώνει: ἴσπε· ὁ δὲ Ἀμεϊς ἐρμηνεύει: ἔλεγεν ὁμοίας: ἀπειλάς, ἐφαντασιοκῶπει ὁμοίως. Ὁ Δοιδερλῆνος καὶ Φιάσις ἀπαδέχονται τὴν συνήθη ἐρμηνείαν τοῦλάχιστον ἐν τῇ δευτέρῃ χωρίῳ, θεωροῦντες τὸ ἴσος ὡς μὲν σύμφωνον ἔχων καὶ τὸν Κούρτιον, ὡς κατὰ μετὰβασιν σχηματισθὲν ἐκ (ἡ κατὰ τὸν Κούρτ. παρὰ τὴν μὲ ἀναδιπλ.) τοῦ ἄχρ. σέκω (τοῦτο δὲ εἶνε τῆς αὐτῆς ρίζης μὲ τὸ ἀρχαῖον Γερμανικὸν sagjan, sargjan καὶ τὸ νεώτερον sagen, ἔτι δὲ καὶ μὲ τὸ Λατ. sequi, insecare ἢ insequere)· ὁ δὲ Φιάσις ὡς ἕτερον τύπον τοῦ εἶπε (ἀντὶ τοῦ ἴσπε δηλ.).

Ἰσαρος [-...], ἡ, πόλις τῆς Θράκης: ἐν τῇ χώρῃ τῶν Κικόνων οὐ μακρὰν τῆς Μαρωνείας, περιόχτος διὰ τὸν γέννατον αὐτῆς οἶνον, ι 40, 198.

ἰσόθεος [-...] (Ficob.), ον (ἴσος, θεός), ἴσος ἡ ὁμοιος μὲ θεόν, ἐπὶ θ. τῶν ἡρώων, B 565 κ. ἀ. πλη. Τῆς δὲ Ὀδ. μόνον α 324, υ 424 περὶ τοῦ Τηλεμάχου.

ἰσόμορος [-...] (Ficow.), ον (ἴσ. μόρος), ἰσόμοιρος, ἴσην μετ' ἄν (τόχην) ἔχων, O 209 f.

ἰσόπεδος [-...] (Ficob.), τό (ἴσ. πέδος), τὸ ἴσον (ὁμαλόν) ἔδαφος, „τὸ (ἰ)σάδι“, N 442 f.

ἴσος (ὡς μὲν μετὰ, ὅτε δὲ ἄνευ τοῦ F) ἴση, ἴσον, Ἀττικ. ἴσος. 1) ἐπὶ θ. ἴσος κατὰ τὴν ἑκτασιν, τὸν ἀριθμὸν, τὴν ἀξίαν, τὴν δύναμιν κ. τ. τ., ἐνίοτε δὲ καὶ ὁμοιος, Ὀμ. πλχ. Συντάσσεται συχνάστατα μετὰ δοτ. ἐν παρομοιώσει, ὅτε δύναται διὰ τοῦ ὡς, ὡσάν νά μεταφρασθῇ, οἷον «κατ' ἄρ' ἔχει ἴσος ἀναύδω» ὡς ἀφω-νος, κ 378, «μοι ἐπέσσυτο δαίμονι ἴσος» ὡσάν δαίμων, E 884 κ. ἀ., ὡσαύτως «ἴσος Ἀρηι, πυρὶ, ἀέλλῃ κ. τ. τ.» Ὀμ. πλχ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτώσ. συντακτ., ὡς εὐκόλως ἐννοουμένης, «βός... ἴσον θυμὸν ἔχοντες» N 704, P 720 κ. ἀ. «ἴσας ὑμῖν κεφαλὰς ἔχον» ἡ μάχη ἐκατέρωθεν ἰσοριθμούς κεφαλὰς, ὃ ἐ. ἰσαριθμούς μαχητάς καὶ ἰσαριθμούς τεθνεώτας εἶχεν, Α 72 κ. ἀ. Πολύλακς συντάσσεται μετὰ δοτ. προσώπου, ἐν ᾧ ἡ σύγκρισις γίνεται πρὸς τι τοῦ προσώπου, οἷον «οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας» ἀντὶ τοῦ: ἴσον γέρας τῷ σὺ γέρας (|| ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη συνθηθέστατα λέγεται „παίρνω

κόμην, ἐπὶ ἐμφύγων τε καὶ ἀφύγων, «ἀγχοῦ ἱσταμένη» B 472, «ἄσσαν στήναι» Ψ 97, «ἀντα τινός» ἀπαντῶ, P 30, «ἐς μέσον» p 447, «ἔστι αὐτῆς προπρόθεν» E 297, «στῆ παρὰ Πρίαμον» προσήλθεν, Ω 469, «οἱ δὲ μένοντες ἔστασαν» Δ 344 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀφύγων «σκόλοπος ἔστασι» M 64, «σταθμοὶ ἐν γαλιέῃ ἔστασαν οὐδὲ» η 89, «στήλη ἐπὶ τόμῳ ἔστηκε» P 435, Ω. ἀκμά, «δοῖρα ἐν γαίῃ ἔσαντο» ἦσαν ἐμπεπηγμένα εἰς τὴν γαίην, Λ 574, «σάβωτος καὶ ὁ παθ. ὅρ. «ὁ δ' ἔστάθη ἡύτε πέτρῃ» «ἔστάθη ὡσάν πέτρα» p 463. 2) ἀνίσταμαι, ἐγείρομαι, ἀνορθοῦμαι, «σηκύνομαι, στέκω ὀρθος», «κύμα ἱσταται» Φ 240, «κρημνοί» M 53, «ὀρθαλοὶ ὡσεὶ κύμα ἔστασαν» ἔστηκαν ἀκίνητοι, ἀνεῖς ὡσάν κέρατα, τ 244 καὶ μετ' ἀκριβεστεροῦ προσδιορισμοῦ, «ὀρθὸς ἱσταται» I 44, «ὀρθαὶ τρίγες ἔσαν» Ω 359 κ. ἀ. «ἱστατο κοινὴ ἀειρομένη» κοινοῦ τῆς ἡγέρῃ, B 451, P 366. Μεταφ. «νεῖκος ἱσταται» ἐγείρεται φιλονεικία, N 303, «φύλοπις ἔστηκε» ἐσηκώθη, ἔρχεται, Σ 472, «ἔβδωμος ἔστηκε μεί» ὁ ἔβδωμος μὴν εἶχεν ἐμῇ, ἀρχίστη, T 417, «οὐκ ἐμὴν ἱστῶμενος» ὁ ἀρξάμενος, ξ 462, τ 307. 3) σηρίζομαι, «στέκος καλὰ», «ἐπὶ γαίῃ» τ 204, «σταματῶ (ἀμεταβ.)», μένω ἀκίνητος, κ 97 κ. ἀ. «οὐκ ἀπρακτῶ», E 485, K 480, «πολλάκις δὲ καὶ φυλάττω τὴν τάξιν, ἀνθίσταμαι, Λ 348, «κρατερῶς» Λ 440, N 56, «τὸν ναντίον» φεύγω» ζ 199.

Γ.) Μέγ. μέγιστα ἐν τῇ ἀορ. ἀ. 4) σταίνω τι ἐμαυτῷ, δι' ἐμαυτὸν ἢ κατ' ἐμαυτὸν, μετ' αὐτ. «κρατῆρας» δ 431, «κρατῆρα θεοῖσι» σταίνω (ἐν τῇ οἰκίᾳ μου) κρατῆρα πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, Z 528, «ιστόν» ἀ.) ἐν τῷ πλοίῳ μου τὸ κατέρτι, Λ 480, ε 77, δ.) Ὡ. ἱστός. 2) Μεταφ. «μάχνη» [τίθημι], ἀγωνοβέτω, Υ. Ἀπ. 450, «μάχνη» συγκροτῶ, συνάπτω, Σ 533, ε 54 (ἐνθα ἄλλοι μὲν συνάπτουσι τὸ «μάχνη» πρὸς τὸ «ἐμάχοντο» ἐρησθενόντες τὸ: στήσαντες παρὰ ταχθέντες· ἄλλοι δὲ ἐξοπακούοντες εἰς τὸ «στήσαντες» τὴν αἰ. «ἵππους» ἐρησθενούσι: στήσαντες, σταματήσαντες τὰ ἄρματα τῶν).

Ἰατία (διὰ τὴν συνίζησιν τρισύλλατος), ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἑστία, πόλις τῆς Εὐβοίας· κατὰ τὴν βορείον αὐτῆς παραλίαν, μετέπειτα Ὠρεός, B 537.

ἱστία [---], ἡ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἑστία, «στῆ», τὸ μέρος τῆς οἰκίας, ἐνθα τὸ πῦρ ἔκαετο, καὶ ὅπερ ὡς βωμὸς τῶν ἐφεστιῶν θεῶν ἐχρησίμευσεν ὡς καταφύγιον τῶν ἱεστών. Μάλιστα ἱερός· ἐθεωρετο ὁ ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς ὄρκος, Ὡδ. ε 459, p 456, τ 304, πρὸλ. ἐκλάμ.

ἱστία [---], ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἑστία, Λατ. Vesia, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, προστάτις τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐστίας, τῶν οἰκῶν ἐν γένει καὶ τῶν πόλεων, Υμ. 23, 1, 29, 1.

ἱστίον [---], τὸ (ὑποκορ. τοῦ ἱστός) κορ. πᾶν ὕψος, «παν», συνήθ. δὲ τὸ ἱστίον τοῦ πλοίου, τὸ παντὶ τοῦ καραβίου, ἐνικ. Α 481, O 627, δ 427, Υμ. 7, 26, 33, ὥστε ἐπὶ τὸ πολὺ πλοῖο. (καὶ ἐπὶ ἐνός ἱστίου, εἴτε ὡς ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκειμένου, εἴτε εἰς ἑνὸς τοῦ ἱστίου καὶ τῶν περὶ αὐτὸ, σχοινίων κτλ.) Α 480 κ. ἀλλαχοῦ μέγιστα τῆς Ὡδ., «ἱστ. ἀνερῶν, ἔλκω, ἀναπετάνωμι», «ἀνιδόξω, τραβῶ, ἀπλώνω» Ὡδ. πλχ. «στέλλω, γέλλομαι, μηρύομαι» συστέλλω, «μαζεύω» (Ὡδ. τὰς λ.), «καθεῖναι, καθελεῖν» καταβιάζω, Ὡδ. καὶ ἐντίθημι 2, ἀ.).

ἱστοδοκῆ, ἡ, (ιστός, δεχομαι), ἱστοδόκη, ἡ ὀλκῃ, εἰς ἣν κατακλινόμενος ἐνέτιθετο ὁ ἱστός, ἴσω· αὐτὰς τὴν ἐκ σάνιδων πρὸς τὴν πρύμνην κατευθυνομένη, Α 434 τ, Υ. Ἀπ. 504.

ἱστοπέδη, ἡ, ἡ πέδη τοῦ ἱστοῦ, τούτεστιν ὁπῇ τις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλοίου ἱκανῶς εἰρετα καὶ βαθεῖα, εἰς τὸν πυθμένα τῆς ὁποίας ὁ πῦς τοῦ ἱστοῦ ἐστηρίζετο, περιλαμβανομένη ἐκ τριῶν μερῶν ὑπὸ παγεῶν δοκῶν, ἐκ δὲ τοῦ τετάρτου ἀνοικτῇ, ἵνα δύνηται νὰ κατακλινῇται ὁ ἱστός. Ἐχρησίμευε δὲ εἰς περιστήριον τοῦ ἱστοῦ, ἀλλ' οὕτως ὥστε νὰ ἀκίνη καὶ διαλείμματά τινα ἱκανὰ εἰς ὑποδοχὴν ὀρθίου ἀνθρώπου· διότι ἐν αὐτῇ ἔστάθη εἰς τὸν ἱστόν δεδεμένος ὁ Ὀδυσσεύς, μόνον Ὡδ. μ 51, 162.

ἱστός, ὁ (ἱσμι), 1) ὁ ἱστός, «τὸ κατέρτι», ὅπερ ἱστατο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλοίου στήριζόμενον ἐν τῇ ἱστοπέδῃ (Ὡδ. τὴν λ.) καὶ διὰ δύο σχοινίων, «πρότονων» καλουμένων, προσδεδεμένων τοῦ μὲν εἰς τὴν πρῆραν, τοῦ δὲ εἰς τὴν πρύμνην. Ὅσακις τὸ πλοῖον ἦτα πρωτορμισμένον, ὁ ἱστός ἔκειτο κατακεκλιμένος ἐν τῷ πλοίῳ εἰς τὴν ἱστοδόκην (ἡ καὶ ἐκτός τοῦ πλοίου πλησίον αὐτοῦ, δ 578), Α 434· προκειμένου δὲ νὰ ἀποπλεύσῃ, ἀνωρθοῦτο (ὅπερ ἐλέγετο «ἀίρειν, στήσαι, στήσασθαι ἱστόν»), δ 424, τ 77 κ. ἀ. 2) ὁ ἱστός, «τὸ ἀργαλειό (= ἐργαλειον κατ' ἐξοχὴν) ἡ ὁ ἀργαλειός», ἐν τῷ ὁ στήμων (τὸ «στήμονι») καθέτως καὶ οὐχὶ ὀριζοντίως, ὡς παρ' ἡμῶν, ἐτίθετο· ὅθεν ἡ φρ. «ιστόν στήσασθαι» σταίνω τὸν ἀργαλειόν (ἡ κατὰ τοὺς νεωτέρους: σταίνω τὸ στήμονι καθέτως εἰς τὸν ἀργαλειόν), δ 94 κ. ἀ., Ὡδ. κ 222, «ιστόν ἐπιόχομαι» περιέρχομαι τὸν ἱστόν, ἡ πρὸ τοῦ στήμονος βαδίζω ἀπὸ τοῦ ἐνός ἄκρου εἰς τὸ ἑτερον ὕψαινον· διότι τὸ πάλαι οἱ ὕψαινοι δὲν ἐκάθητο, ὡς παρ' ἡμῶν, ἀλλ' ἐβάδιζον ὕψαιναντες, ὅπως τοῦτο γίνεται συνήθως ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς Ἰνδίας (|| καὶ ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ, ὅπου ὕψαινονται οἱ μεγάλοι ἐκεῖναι μονόφυλλοι τάπητες, καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Τουρκίας, ὅπου ὕψαινονται τὰ τρίχινά ἐκεῖνα ὑψάσματα, τὰ λεγόμενα Τουρκ. μουτάφια ἢ τσοῦλια). 3) ὁ στήμων, «τὸ σημόνι», καὶ ἐν γένει τὸ ὕψος, «ιστόν ὕψαινω» Γ 425, Z 456, X 440, δ 404 κ. ἀ., «ἀλύσκε» δ 409 κ. ἀ., Ὡδ. ἀκλάμ.

Ἰσθμ., ἰδ. κτλ. II).

Ἰστωρ, οὐκ, ὁ (εἰδέναι), εἰδῆμων, ἔμπειρος, μετὰ γεν. «Ἰστωρ, ὡς» Γμ. 32, 2 (ἐνθα κατὰ τὸν κανόνα τῶν ἀρχ. γραμματικῶν δαδύνεται Ἰστωρ). Ὡς οὐσιαστικόν εἶναι ὁ γνώμων, καὶ ἰδῶς, ὡς τὸ Λατ. cognitor, ὁ διακριντής, «ἐπὶ Ἰστωρ» εἰς τὸν κριτήν, Ἰλ. Σ 504, Ψ 486 (κατ' ἄλλους δὲ σημ. τὸν μάρτυρα. || Ὁ δὲ Σχοίμαννος ἀποδέχεται ἀμφοτέρως τὰς σημασίας ὡς ἐκ τῆς αὐτῆς θεμελιώδους σημασίας: εὐλόγως παραγομέναι, καθ' ἃ καὶ ἐν ταῖς νόμοις τοῦ Σόλωνος οἱ μάρτυρες ἐλέγοντο ἰδύσθαι).

ἸΣΧΑΛΕΟΣ [-.-], η, ον, σπανιωτάτος τύπος ἀντὶ τοῦ ἰσχυρός, ἐξήρως, τ 233 f.

ἸΣΧΑΝΑΪ [-.-], ἑτέρος ἐπικ. τύπος τοῦ ἰσχυρὸν ἐν τῇ ἐνερ. καὶ παρὰ, ἐπικῶς ἐπεκτεταμένοις, οἷον: ἰσχανάας, ἰσχανάα, ἰσχανάωσιν, ἰσχανώνων, ἰσχανώνοντο, καὶ θαμιστ. παρὰ τὰ ἰσχανάσων, Ὁ 723. 1) μεταβ. [ἀνέχω], κρατῶ, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω, μετ' αἰτ. Ε 89, Ὁ 723, ο 346.—Παθ. Μ 38, ὄκνω, βραδύνω, Τ 234, η 464. 2) ἀμετάβ. ἔρχομαι ἢ ἀντέρχομαι τινος, «πᾶννομαι ἀπὸ», ἐπομ. τείνω πρὸς (ἐπιδιώκω) τι μετὰ γεν. «δρόμου, φιλότιμος» Ψ 300, θ 283, μετ' ἀπαρφ. Ρ 572. (Ὁ Γ. Ἐρμάννος προτιμᾷ εἰς ταύτην τὴν σημ. τὴν γραφὴν ἰσχανάω, μαρτυρουμένην ὑπὸ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἢ ἐκ τῆς ῥίξης ἐκ-παραγομένην).

ἸΣΧΑΝΑ, ποι. ἑτέρος τύπος τοῦ ἰσχυρῶν, κρατῶ, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, μετ' αἰτ. Ε 387, Ρ 747, ρ 42, Γμ. 6, 43. Πρὸλ. ΚΑΤΙΣΧΑΝΑ.

ἸΣΧΙΟΝ, τό, 1) τὸ ὅστωθεν τοῦ ἰσχυρίου, ἐν ᾧ εὐρίσκεται ἡ κοτύλη, εἰς ἣν εἰσέρχεται ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ, «γόφος», Ε 305. 2) συνήθως ὁ γλουτός, «κωλομέρ», καὶ μάλιστα τὸ ἀνώτερον αὐτοῦ μέρος, ἡ ὀσφύς, Α 339, ρ 234, ἐπὶ ζώων πληθ. Θ 340, Τ 470 (συγγ. τῶ ἰστίς).

ἸΣΧΥς, γος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, ἐραστῆς τῆς Κορωνίδος, Γ. Ἀπ. 240.

ἸΣΧΥΪΑ (ἰσχύς), μέλ. ὥσω, εἶμαι ἰσχυρός, Βατρ. 280.

ἸΣΧΩ, ἑτέρος τύπος τοῦ ἰσχυρὸν κατ' ἐνερ. καὶ παρὰ. 1) κρατῶ, «βαστάω» «ἐφ' αἵματι φάσανον» ἐπᾶνον τοῦ κεχυμένου αἵματος φάσανον, λ 82, «κανὸνα ἀγγόθι στήθεος» Ψ 762, «σχεδὸν ἰσχειν ἵππους» Ὁ 456, Ρ 504. Ἰδῶς: 6') κρατῶ, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, «τινὰ ἀνάγκη» δ 558, «ῥέεθρα» Ρ 750, μετὰ γεν. ἐμποδίζω ἀπὸ τινος, «χεῖμαρρον ἀλώων» Ε 90, «μνηστῆρας» υ 330. Μεταφορ. «θυμὸν, σθένος» δ 256, 352. 2) Μέσ. α.) κρατῶ ἐμαυτὸν, «κρατοῦμαι, στέκομαι, σταματῶ», Φ 366, μάλιστα ἡ προσαχτ. «ἰσχεο» «ῥάσσο», παύσει, αἰώπα, Α 214, Β 247, λ 254, χ 316 κ. α., χ 444, Γ 82, «ἰσχεοθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε» σταθῆτε (εἰς τὸν τόπον σας) ω 54. 6') μετὰ γεν.

[παύσμαι], παύει, «λῶδης, πολέμου» σ 347, ω 534 κ. α.

ἸΤΕΝ [-.-] (Γιτέν), ἡ, ἰτέα, «ἰτέα», Λατ. salix, Φ 350, κ 510 (συγγ. τῶ Λατ. virex).

ἸΤΗΣ, παρὰ. τοῦ ΕΙΜΙ.

ἸΤΙΛΟΣ [-.-], ὁ, υἱὸς τοῦ Ζήθου ἢ τῆς Ἀηδόνης, δὲν μαντεῖα ἢ μήτηρ ἐφόνευσε, τ 522. Ἰδ. Ἀθαῖν.

ἸΤΥΜΟΝΕΥς [-.-], ἦος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὑπερόχου, κατοικῶν ἐν Ἠλίδι, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος δι' ἀρπαγὴν βοῶν, Α 672 εἰς.

ἸΤΥς [-.-] (Γιτύς), γος, ἡ, κυρ. πᾶσα περιφέρεια, παρ' Ὀμ. δὲ ἡ τοῦ τροχῶς τῆς ἀμάξης περιφέρεια, «γυρο», ἐκ πολλῶν κυλινδρῶν τεμαχίων συγκείμενος, Ἰλ. Δ 486, Ε 724. (|| Ἡ λ. ἐτυμολογικῶς εἶναι τῆς αὐτῆς ῥίξης: μετὰ τὸ ἰτέα, Λατ. virex, vimen).

ἸΤΑ, ἰδ. ΕΙΜΙ.

ἸΤΩΝ [-.-] (Γιτών) ἠνος, ἡ, παρὰ δὲ Στράβ. 9, 5, 14 Ἰτωνος, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, πλησίον τῆς Λαρίσης, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς ἐντεσθεν Ἰτωνίας καλουμένης, Β 696.

ἸΥΓΜῶς [-.-], ὁ, ποι. «φωνὴ ἄσημος», κραυγὴ, «χοῦάσμα», τὸ ἐκ διαλειμμάτων συνοδῶν τὴν ρυθμικὴν κίνησιν, τὸν χορὸν τῶν ἀνθρώπων, Σ 572 f. Ἐκ τοῦ

ἸΥΖΑ [-.-], κραυγάζω, «χοῦτάζω», Ρ 66, ο 462 (ἐνταῦθα περὶ τῆς διὰ φωνῶν: χοῦ, χοῦ, χοῦ, ἐκφοβήσεως θηρίου τινός). || Ἡ λ. παράγεται πιθανῶς ἐκ τοῦ ἰού, ἐξ οὗ καὶ τὸ «χοῦ» ὅπως ἐκ τοῦ ἰώ ἐγενετο τὸ «χῶ καὶ ὠχ» ἀρα τὸ «χοῦτάζω» εἶναι τῆς αὐτῆς ῥίξης μετὰ τὸ ἰύζω.

ἸΥΚΤΙς [-.-] (Γιϋκτίς), ἑος, ὁ, αἰτ. Ἰσέα, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Π 447.

ἸΥΘΙΜ [-.-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου, ἀδελφὴ τῆς Πηνελόπης, σύζυγος τοῦ Φεραίου Εὐμήλου, δ 797.

ἸΦΘΙΜΟΣ [-.-], η, ον, καὶ ος, ον, συγχόν παρ' Ὀμ. ἐπὶ τῶν ἀνδρείων μαχητῶν ἢ τοῦ Ἀδου, κ 534, ἐπὶ δὲ διαφόρων μελῶν τοῦ σώματος, οἷον τῆς κεφαλῆς, Γ 336, χ 423 κ. α., τῶν ὤμων, Σ 204, «ἴφθ. βοῶν κάρηνα» Ψ 260, προσέτι «ἴφθ. ποταμοί» Ρ 749, «ψυχαί» Α 3, μάλιστα δὲ ἐπὶ τῶν γυναικῶν «ἴφθ. βασίλεια, παρικότις, ἄλοχος, θυγάτηρ, Πηρώ» Ε 445, Τ 446, κ 452, ο 364, λ 287 κ. α. Σύγκειται ἡ λ. κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ ἱφί καὶ τιμῆ, ἐπομ. σημ. κυρ.: ἐντιμος, πολύτιμος, ἔπειτα δὲ: ἐπὶ ῥώμῃ τιμώμενος, ῥωμαλέος, δυνατός, ἀνδρεῖος· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἱφί καὶ θυμός, ἐπομ. κυρ.: ἰσχυρόφυγας, καρτερόφυγας· κατ' ἄλλους παράγεται ἀμέσως ἐκ τοῦ ἱφί μετὰ τὸν προσχηματισμὸν θίμας, σημ. ἐπομ. ἰσχυρός, δυνατός, ῥωμαλέος, ἐν γένει ἀγαθός, γενναῖος. Ἡ τελευταία ἐρμηνεία ἢ εἰς πάντα τὰ χωρία ἀρμόζει καὶ ἀπλουστερά εἶναι. Ἡ παρεννόηκη τοῦ θ δὲν δύναται νὰ φέρῃ δυσκολίαν, ἀποδεικνυμένη

ἱμας, ἴδ. ἱΜΟΜΑΙ.

ἰακή [·.·.], ἡ, σκέπη, προφύλαξις, ἴδιως ἀπὸ τῶν ἀνέμων, «Βορέω ὑπ' ἰωγῇ» ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Βορέα (πρόβλ. τὸ «σκέπας ἀνέμοιο» ε 443) § 533 †. Πόβλ. ἐπιγραφ. (Παράγεται κατὰ τὸν Σχολ. τῆς 'Οδ. εἰς ε 404 ἐκ τοῦ ἀγνυμαι· τόπος ἐνθα προσπίπτουσα συντρίβεται ἡ ὁρμή τοῦ ἀνέμου).

ἰαή (μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ F), ἡ, ποι. (ἰά), φωνή, κραυγὴ, ἀνθρώπου, K 139· ἐν γένει δὲ ἡ· χος, τόνος, οἶον τῆς φόρηγος, ρ 261· πνοή,

συριγμός τοῦ ἀνέμου, Δ 270, Α 308, πρισμός τοῦ πυρός, Π 427.

ἰάκα, ἴδ. ἰακή.

ἰακή [·.·.], ἡ, ἐπ. (ἐκ τοῦ διω, διώκω) αἰτ. κατὰ μεταπλασμὸν ἰώκα (ὡ· ἐκ τοῦ ἰώξ) Δ 601, κυρ. ἡ κατὰ τὴν μάχην διώξει, ἐν γένει δὲ τῆς μάχης ὁ ἀγών, ὁ θόρυβος, ἡ παραχῇ, πληθ. E 521. 2) Ἰακή, προσωποποιᾶ τῆς ἀνωτ. σημασ., ὡς ἡ Ἐρις, E 740.—*Ἰλ.

ἰακμός, ὁ, ἐπ. (ἰωκή) διωγμός, ἡ κατὰ τὴν μάχην παραχῇ, *Ἰλ. Θ 89, 158.

Κ

Κ, τὸ δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφάβητου, διὸ σημεῖον τῆς δεκάτης ραψωδίας.

κ' 1) = κε, 'Ομ. πλχ. 2) καί, ἴδ. καὶ Δ).

κἄββαλε, ἐπ. ἀντὶ τοῦ κατέβαλε, ἴδ. ΚΑΤΑΒΑΛΩ.

κἄγ, ἐπικ. ἀντὶ τῆς Κατὰ πρό τοῦ γ, «κἄγ γόνυ» = κατὰ γόνυ, Γ 458 †.

ΚΑΒΗΣΘΕΝ, ἐπίθ. ἐκ τῆς Καθησοῦ (πόλεως Ὀρακτικῆς ἢ κατ' ἄλλους· τῆς Μικρᾶς Ἀσίας) N 363 (ἐνθα τὸ παρακείμενον «ἐνδον» σημαίνει· ἐν Τροίᾳ).

ΚΑΓΚΑΝΟΣ [·.·.], ΟΝ, ξηρός, «ξύλα· Φ 364, σ 308, Γ' Ἐρμ. 136, «κάλα» ζ. 112. (Ἐκ τοῦ κἄγκω (καγκαινῶ) = ξηραίνω κατὰ τὸν Ἡσύχ. καὶ Λοδεκκ. κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἀναδιπλασιασμένου ἐπιθ. κάνος).

ΚΑΓΧΑΛΩ [·.·.] (ἐπικ. ἐνεστ. καγγαλόωσι, μετοχ. καγγαλῶν ἀντὶ τοῦ καγγαλῶσι καγγαλῶν) ἀναγελῶ, καγγάζω, «χαχανίζω» εἶπε ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἀγαλιάσεως, Z 514, K 565, ψ 1, 59, εἶπε πρὸς γλευασμόν, Γ 43 (β. πεποιημένον ἐκ τῆς ρῖζ. χα, γάσχω).

κἄγᾱ, κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγώ, Φ 408 † (ἐνθα νῦν ἀπὸ τοῦ Σπιτζιέρου γράφεται καὶ ἐγώ).

κἄδ, ἐπικ. ἀντὶ τῆς Κατὰ πρό τοῦ δ «κἄδ δέ» 'Ομ. πλχ. «κἄδ δώματα» δ 72.

ΚΑΔΡΑΘΕΤΗΝ, ἴδ. ΚΑΤΑΔΡΑΘΑΝ.

ΚΑΔΣΙΛΑ, ἴδ. ΚΑΤΑΔΣΙΝ.

ΚΑΔΜΕΙΟΣ, Η, ΟΝ, ὁ ἀπὸ τοῦ Κάδμου (ὅπ. ἴδ.) καταγόμενος, πληθ. «Καδμεῖοι» οἱ Θηβαῖοι, Δ 394, λ 276 κ. ἀ.

ΚΑΔΜΕΙΩΝ, ΑΝΟΣ, ὁ, ἐν τῷ πληθ. = Καδμεῖοι, Δ 485, E 804.

*ΚΑΔΜΗΣ, ἴδωσ, ἡ, κυρ. θηλ τοῦ Καδμετος, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἡ Σεμέλη, Γ' μ. 6, 57.

Κάδμος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεὺς τῶν

Kathairō καθαίρω

Φοινίκων, ἀδελφός τῆς Εὐρώπης, ἀνὴρ τῆς Ἀρμονίας. Περιερχόμενος εἰς ἀναζητήσιν τῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀρπαγίσσης Εὐρώπης κατήντησε τέλος εἰς τὴν Βουωσίαν καὶ ἔκτισε τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὸ ἄστυ τῶν Θηβῶν, τὴν Καδμεῖαν. Ὁ Ὅμ. μνημονεύει αὐτοῦ μόνον ὡς πατρός τῆς Ἰνούς, ε 333. (Τὸ ὄνομα εἶνε πιθανῶς Φοινικικῆς ἀρχῆς, ἐκ τοῦ Kedom = Ἀνατολή, καὶ σημ. τὸν Ἀνατολίτην· ἄλλοι δὲ Εὐρωπαϊκὴν ἀρχὴν εἰς τὸν περὶ Κάδμου μῦθον ἀποδίδοντες ἐρμηνεύουσιν αὐτὸν κοσμητήν, καὶ σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς τὸν κάσμον καὶ τὸ κεκάσθαι).

Κάειρα, ἡ, θηλ. τοῦ Κάρ, ἡ ἐκ Κάριας γυνή, Δ 142 †. (Βεβαίως ὡς ἐξ ὀνόμαστ. ἀγρ. Κλήρη).

ΚΑΪΜΕΝΑΙ, ἴδ. ΚΑΪΩ.

ΚΑΘΑΙΡΕΩ, ἀόρ. καθείλον, ὑποτ. γ'. ἐν. ἐπ. καθέλθω. 1) καταβιβάζω, «καταβιβάζω» οἶον ἱστία· ε 449, «ζυγὸν ἀπὸ πασσαλόφ» Ω 268, «ὅσσε θανόντι» κλείω τοῦ; ὁφθ. τοῦ θανόντος, Α 453, ω 296 καὶ ἐν τμ. λ 426. Ἰδίως καταβάλλω, «ρίπτω κάτω» τινά, Φ 327 (ἐν τμ.) καταδαμάζω, περὶ τῆς μοίρας τοῦ θανάτου, ε 400, γ 238. Μεταφ. περὶ ὕπνου, ε 372, περὶ δουλείας, «μιν κατὰ δούλιον ἡμᾶρ ἔλθω» ρ 323.

ΚΑΘΑΙΡΑ [·.·.] (καθαρός), ἀόρ. ἀ. ἐκάθηρα καὶ ἐπ. κάθηρα. 1) καθαρίζω, «παστρεύω», οἶον «κρητῆρας, θρόνους, τραπέζας, χροά ὕδατι» υ 152, χ 439, 453, ω 44, «ρυπώντα» ζ 87· τροπ. «κάλλει προσώπατα καθαίρω» στολίζω με καλλονήν, λαμπρόν, σ 192, ἴδ. κἄλλωσ· β.) ἐπὶ θρησκευτικοῦ καθαρισμοῦ, «θεῖον δέπας» καθαρίζω διὰ καπνίσματος θεοῦ (θειασίου), Π 228.

2) ἀποκαθαίρω, ἀποπλύνω, «ἀπὸ χροδὶ λόματα» Ξ 174, «ρύπα» «ξεῖρρυπιζω», ζ 93, μετὰ διπλῆς αἰτ. «αἷμα κάθηρον Σαρπηδόνα»

Π 667 (ἐνθα ὁ Ἀριστάρχος ἀνεγίνωσκε δοτ. Σαρπηδόνι).

ΚΑΘ'ΑΛΛΟΜΑΙ [υ...], ἀποθ. καταπηδῶ, μεταπαρῶ. ἐπὶ θυέλλης, ἐμπίπτω, ἐνακῆπτω, Α 298 f.

ΚΑΘ'ΑΠΑΞ [υ...], ἐπὶ. ἅπαξ διὰ παντός, ἡμεῖς καὶ καλή, φ 349 f.

ΚΑΘ'ΑΠΤΟΜΑΙ, ἀποθ., κυρ. ψηλαφῶ, ἐγγίζω, ἐπιάνω, πάντοτε μεταφορ. «τινὰ ἐπέεσσιν», «ἐπιάνω ἢ παίρνω τινὰ με λόγια», προσαγορεύω, ομιλῶ, ἀποστρίνομαι πρὸς τινά. α.) ἐπὶ καλοῦ «ἐπέεσσιν μαλακοῖσι» Α 582, κ 70, «μεταλιχοῖς ἐπ.» ω 393, καὶ ἀπολελ. β 39. β.) ἐπὶ κακοῦ «ἀντιβίοις ἐπ.» καθάπτομαι, ἐπιπλήττω, ἀντιδίδωμι τινὰ διὰ λόγων ἐναντιῶν, Ο 427, σ 445, υ 323, καὶ μόνον «τινὰ ἐπέεσσιν» β 240, ἀπολελ. Π 424 (ἐνθα ἡ δοτ. ἐκ τοῦ «κῆκετο» ἐξαρτᾶται) ὡσαύτως καὶ ἐπὶ φιλικῶν ἐπιτιμήσεων, γ 345, υ 22.

ΚΑΘΑΡΟΣ [υ...], ἡ, ὅς, «καθαρός», α.) κυρ. τούναντιον τοῦ ὀυπαρός, «εἴματα» δ 750, ζ 64, ρ 48. β.) ἐπὶ τόπων, καθαρός, ἀνοικτός, ἐλεύθερος «ἐν καθαρῷ» τόπῳ δηλ., μὴ κατεχομένῳ ὑπὸ νεκρῶν, Θ 491, Κ 199, Ψ 61. γ.) μεταφορ. ἄμεμπτος, «καθαρῶ θανάτῳ» δι' ἐντίμου θανάτου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν δι' ἀγχιότητος ἄτιμον, χ 462.—Ἐπὶ. καθαρῶς, Ὑ. Ἀπ. 124.

ΚΑΘ'ΕΞΟΜΑΙ, ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεργ. ἢ παρ. καθίζω (ἀμετάβ.), κάθημαι, «ἐπὶ θρόνου» Α 536, «ἐπὶ λίθοις» γ 406, «ἄγχι τινός» Ω 426, «ἀγορῆνδ» πηγαῖν καὶ κάθημαι εἰς τὴν συνέλευσιν, συνεδριάξω, α 372. κάθημαι, τουτέστιν εἶμαι ἀδρανής, κ 378, κάθημαι περιμένων, ζ 295. || Πάσας ταύτας τὰς σημασίας ἔχει τῆς καθομιλοῦ. τὸ «κάθημαι».

ΚΑΘΕΝΕΚΑ, Ὡ. ΚΑΘΗΜΗ.

ΚΑΘΕΙΣΤΟ, Ὡ. ΚΑΘΗΜΑΙ.

ΚΑΘ'ΕΙΣΘΑ (εἶσα), ἐπικ. ἔλλειπ. ἀόρ. ἀ. 1) ἐκάθισα, ἔβαλά τινα νὰ καθίστη, «τινὰ ἐπὶ θρόνου» Σ 389, πρόβ. Ε 36, «ἐν θαλάμῳ» Γ 382, «ἐπὶ σκέπῃ» (ἐν τμ.) ζ 242. 2) ἔδρουσα, ὤκισα, μετώκισα, Β 549 (ἐν τμ.), Ξ 204, «τινὰ σκοπόν» ἔστησα, δ 524.

ΚΑΘ'ΕΣΕΙ, Ὡ. ΚΑΤΕΣΘ.

ΚΑΘ'ΕΪΔΩ, παρ. καθέσθω, μόνον κατ' ἐνεργ. καὶ παρ., κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, Α 611 (μόνον ἐναυθία τῆς Ἰλ.), ζ 4, «ἐν λέκτροις» ο 441, «ἐν φιλοτῇ» συγκοιμῶμαι, θ 313.

ΚΑΘ'ΕΨΙΛΟΜΑΙ, ἀποθ., καταγελῶ, περιπαίζω, μετὰ γεν. τ 372 f.

ΚΑΘΗΜΑΙ [υ...], (ἡμαι), παρ. ἐκαθήμην, γ. ὄν. καθήστο καὶ ἐκάθητο, Ὑμ. 6, 14, γ. πληθ. καθίστατο ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐκάθηντο, Γ 153, κάθημαι, ἀπολελ., Ξ 5 κ. ἀ., παρὰ τινι, Π 443, ἐν ἡ ἐπὶ τινι, Θ 207, Α 76, Π 407, «ἐν ἀγῶνι» Ψ 448, 495, «ἐπ' ἀκτῆς» ε 82, μετὰ μόνης δοτ. «ὄρησιν» ρ 530. Ἰδίως ἀνεπαυστικῶς

ἢ ἀξιοπρεπῶς κάθημαι, «ἐν νεφέεσσιν» π 264, ἀργός κάθημαι, Ω 403, ἐν γένει διατρίβω «ἐν μεγάροις» γ 486 κ. ἀ. (|| Πάσας ταύτας τὰς σημασ. ἔχει καὶ ἐν τῇ καθομιλοῦ. τὸ «κάθημαι», ἢ ὅπως διαλωτέρων μετασχ. ματίσθη «κάθημαι, εἶσαι, εἶται»).

ΚΛΟΨΑ, Ὡ. ΚΑΘΑΙΡΩ.

ΚΑΘ'ΙΔΡΙΩ, καθίζω, βάλλω τινὰ νὰ καθίστη, υ 257 f.

ΚΑΘ'ΙΖΑΝΩ [υ...], καθίζω (ἐμαυτὸν) ε 3 f.

ΚΑΘ'ΙΖΩ, παρ. καθίζον (πρὸ δὲ τοῦ Βεικ. καὶ Δινδ. ἅπαξ μόνον π 408 ἐκαθίζον, ἀνθ' οὗ νῦν δὲ καθίζον γράφεται), ἀόρ. ἐκάθισα, μετοχ. ἐπικ. καθίσσας, 1) μετὰ. «καθίζω», βάλλω νὰ καθίστη, τινά, Γ 68, ρ 374 κ. ἀ., «ἀγορῆς» συγκαλῶ, β 69, τούναντιον λίθ. Παροιμῶδες: τὸ «καθίζω τινὰ ἐπ' οὐδὲν» ἀποσπερῶ τινὰ τὰ ὑπάρχοντα, Ὑ. Ἐρμ. 284, Ὡ. οἶλας. 2) ἀμετάβ. «καθίζω», κάθημαι, ἀπολελ. Γ 391, «ἐν θρόνοισι» θ 422 κ. ἀ., «ἐπὶ τινι» Α 623. β 419, θ 6, «μετ' ἀθανάτοισι» Ο 50, «παρὰ νηί» Ψ 28 κ. ἀ.—Τὸ μέσ.=τῷ ἐνεργ. 2), Ὑ 50 ἐν τμ.

ΚΑΘ'ΙΗΜΙ, ἀόρ. ἀ. Ἰων. καθέηκα, ἀπαρ. ἀόρ. β'. καθέμεν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ καθέναι. 1) ἐμβάλλω, ῥίπτω μέσα ἢ κάτω, «οἶνον λαυκανίης» διὰ τοῦ φάρυγγος καταπίνω, Ω 242, «ἴππους ἐν δίναις» ῥίπτω εἰς τὰς δίνας τοῦ ποταμοῦ (πρὸς ἐξίλειψιν αὐτοῦ), Φ 432, «κέραιον χαμάζε» Θ 434, Α 53. 2) καταστέλλω, «καταιδάξω», ἰστία» Ὑ. Ἀπ. 487, «ἰστία εἰς νῆας» ι 72, Ὑ. Ἀπ. 503.

ΚΑΘ'ΙΝΕΟΜΑΙ, μόνον ἐν τῷ β'. ἀόρ. καθικόμην, καταλαμβάνω, ἐγγίζω, πληγώνω, μόνον μεταφορ., ἐπὶ κακοῦ «ἐπεὶ με καθίκετο πένθος» α 342, «μάλ' αὖ πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῆ» πολλὴ μ' ἐπλήγησας τὴν καρδίαν, Ξ 404.

ΚΑΘ'ΙΣΤΗΜΙ, προστ. ἐνεστ. συγκ. καθίστα, ἀόρ. ἀ. κατέστησα καὶ μέσ. κατεστήσάμην. 1) Ἐνεργ. «σταίνω», βάλλω τι νὰ σταθῇ, ὅπου εἶνε προσωρισμένον, εἰς τὴν ἀρμοδίαν αὐτῷ θέσιν, «κρατήρα» Ι 202, «νῆα» προσορμίζω, «ἀράζω», μ 185, «Πύλονδε καταστήσασαί με» νὰ με προσεγγίσωσι, φέρωσι εἰς τὴν Π., τὸν πρὸς δὲ ὄρον μου (τὸ δὲ «ἐφέσσαι» =εἰς τὴν γῆν ἀποδιδάσαι) ν 274. 2) Μέσ.=τῷ ἐνεργ. «κατεστήσαντο (ὅπλα νῆος) βοεῦσιν» εἶχον βάλῃ εἰς τὴν θέσιν των δεμένα διὰ τῶν βοῶν, Ὑ. Ἀπ. 407.

ΚΑΘ'ΟΠΑΙΩ, ἐντελὼς ὀπλίζω, μέσ. καθοπιζομαι, Βατρ. 122.

ΚΑΘ'ΟΡΑΩ, ἀόρ. κατέσθω καὶ μετοχ. κατιδών, βλέπω (ἀνωθεν πρὸς τὰ) κάτω, «ἐξ Ἰδης» Α 337, βλέπω τι ἀκριβῶς, παρατηρῶ, Ὑ. Ἀπ. 436.—Μέσ. «ἐπ' αἶαν» ῥίπτων τὰ βλέμματά του κάτω ἐπὶ τὴν γῆν, Ν 4, καὶ ἐν τμ. Ω 291.

ΚΑΘ'ΥΠΕΡΘΕ [υ...], καὶ πρὸ φων. ΚΑΘ'ΥΠΕΡΘΕΝ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἐπὶ. 1) ἐπάνωθεν, ἀπ' ἐπάνω, Γ 337, Χ 196, Ω 646, μ 442, μετὰ γεν. θ 279. 2) ἄνω, ὑπεράνω, ἐπάνω, Β 754,

κ 353 κ. α. «λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες» ἐπὶ τοῖς ἐπάνω στρατιώταις, M 153· ὡσαύτως ἐπὶ τοποθεσίᾳ ὑπεράνω, ἀνωτέρω, «καὶ Φρυγία καθύπερθε» καὶ ἡ Φρυγία ἡ ἀνωτέρω (τῆς Λέσβου πρὸς τὸ B. ἢ B.A.) κειμένη, Ω 545 (ἐνθα τὸ «Λέσβος ἄνω ἐντός ἔργει» ἐρμηνευτέον· ἡ Λέσβος πρὸς τὰ ἄνω, ὁπλ. πρὸς B. αὐτῆς, περιλαμβάνει, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ Φαίσιος. || Διὰ τοῦ «ἄνω» τρέπαι ὁ ποιητὴς τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκούοντος πρὸς τὴν χώραν, ἧς τὸ ἐν ὅριον ἀποτελεῖ ἡ Λέσβος, τὰ δὲ ἄλλα ἡ ἀνωτέρω κειμένη Φρυγία καὶ ὁ Ἑλλησπόντος). Μετὰ γεν. «Χίοιο» ἀνωτέρω, πρὸς B. τῆς X., γ 470, ο 404.

καί, σύνθεσις συμπλεκτικός ἢ προσθετικός ἢ ἐπιδοτικός.

A.) Ὡς συμπλεκτικός συνάπτει ἀπλῶς λέξεις καὶ προτάσεις παντὸς εἶδους. Ἰδίως δὲ α.) ἐπισυνάπτει λέξεις· ἢ προτάσεις περαιτέρον τινα προσδιορισμὸν τῶν προηγουμένων περιλαμβάνουσας· καὶ μάλιστα, καὶ προσέτι, καὶ ἐπομένως, «κασιγνήτος καὶ ὄπατρος» M 371, «βῆ πρὸς δῶρα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλύμπου» E 398, «ὅς μὲγα πάντων Ἀργεῖων κρατεῖ καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί» A 78· β.) μετὰ προστακτικῆς σημ. ἐμφατικὴν παρακλήσειν, «καὶ μοι δὸς τὴν χειρὰ» δός μοι λοιπόν, Ψ 75· γ.) μεταξύ ἀριθμητικῶν σημ. ἢ καί, «ἕνα καὶ δύο», «ἕνα δύο», B 346, πρὸλ. γ 445.

B.) Ὡς προσθετικός καὶ ἐπιδοτικός ἐκφράζει στενὴν τινα συμπλεκτικὴν σχέσιν (ὡς—καί, οὐ μόνον—ἀλλὰ καί) πρὸς τι ἐν τῇ λόγῳ ἐκφραζόμενον ἢ καὶ ὑπονοούμενον. Ἰδίως 1) ἐν τοῖς δημοσιωματικοῖς λόγοις, ὧν ἀμφοτέρω τὰ κῆλα δύνανται νὰ ἔχωσι τὸν Καί (ὅπερ δὲν συμβαίνει εἰς τὰς νεωτέρας γλώσσας), «ὅτε δὴ καὶ τόνος γενέσθαι πατὴρ ἑμὸν, ὡς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσι» Z 476· ἔτι δὲ παραλειπομένου τοῦ ἐτέρου κώλου, «λαβέτω καὶ ἄλλος» (ἐξυπακ.: ὡς περ καὶ ἐγὼ ἔλαβον) φ 452, «εἴη κεν καὶ τοῦτο (ἐ.υπ.: ὡς καὶ ἄλλα πολλά) τεὸν ἔπος» Ω 56.

2) ἐνίοτε διὰ τινος μεταθέσεως τίθεται ὁ Καί εἰς τὴν πρώτην πρότασιν, ἐν τῇ κατὰ τὰς νεωτέρας γλώσσας ἀνήκει εἰς τὴν δευτέραν, οἷον «γινώσκει δ' εἰ καὶ θεοπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάζεις ἢ ἀνδρῶν κακότητι» ἀντὶ τοῦ «εἰ θεοπεσίῃ πόλ. οὐκ ἀλαπ. ἢ καὶ ἀνδρῶν κακότητι» B 367. 3) τίθεται ἐν τοῖς χρονικοῖς λόγοις ἐν ἀρχῇ τῆς ἀποδόσεως, ἵνα στενωτέρον συνδέσῃ ταύτην πρὸς τὴν πρότασιν καὶ ἵνα ἐκφράσῃ ὅτι ὅπως τὸ ἐν οὕτως καὶ τὸ ἄλλο ἢ συγχρόνως ἀμφοτέρω ἐγένοντο, οἷον «ἦμος ἡ τότε» Θ 69, A 494 κ. α., «ἐπεὶ—καὶ τότε» γ 132· ἔτι δὲ καὶ καθ' ἑαυτὸν ὁ Καί ἄνευ χρονικοῦ ἐπιβ., ξ 442. Ταῦτά συμβαίνει καὶ ἐν τοῖς ὑποθετικοῖς λόγοις, οἷον «εἰ δὲ τοῦ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένεω ᾧδ' αἰθῆρας, καὶ κεν δὴ πάλαι ᾗσθα ἐνέρετος Οὐρανίωνων» E 898· ἰδιαίτως καὶ μετὰ μετοχὴν χρονικὴν,

«ὅς φαιμένη (=εἰπεῖ ταῦτα ἔφατο) καὶ ἠγχέσσο» ἔμα ταῦτα εἰπούσα καὶ προηγήθη, X 247 (ἐνθα κατ' ἄλλους· ὁ Καί ἐρμηνεύεται μᾶλλον ὡς ἐπιδοτικός· οὐ μόνον εἶπε ταῦτα, ἀλλὰ καὶ προηγήθη). δ) Ἰδίως ἐπιδοτικός. Ἡ δὲ ἐπίδοσις ἀναλόγως τῶν σχετικῶν προτάσεων εἶναι· α.) ἐπὶ τῷ μαιζον (ἐπιδοτικός ἢ ἐπιτατικός): καὶ μάλιστα, «ὅς νῦν γε καὶ Διὶ πατρὶ μάχοιτο» E 362· ἔχει δὲ μάλιστα ταύτην τὴν σημασίαν μετὰ τῶν συγκριτικῶν, «θεὸς καὶ ἀμείνωνας ἵππους δωρήσαιο» K 336, T 200, Ψ 551 κ. α., καὶ μετὰ τῶν ἐπιβ., «καὶ λίην, καὶ μάλα» N 237, T 408, α 46, «καὶ ὀφέ» Δ 461· β.) ἐπὶ τῷ ἔλαττον (ἐλαττωτικός), «ἔμμενος καὶ καπνὸν—νοῆσαι» α 58· Ἰδίως ὁ Καί μετὰ μετοχῶν καὶ ἐπιθέτων ἀποτελεῖ ἐναντίωσιν πρὸς τὴν κυρίαν πρότασιν· ἂν καί, μ' ὅλον ὅτι, ὅσον καὶ ἂν, «Ἐκταρα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι οἶω» I 655, «καὶ ἐσώμενον» N 787, Π 627 κ. α. || Αἱ διάφοροι κατὰ μέρος σημασίαι τοῦ Καί διατρίβονται ὁρθότερον καὶ ὑπάγονται φυσικώτερον εἰς τὴν μίαν γενικὴν καὶ θεμελιώδη παρὰ Παύλου ἐν τῇ Περί μορίων τῆς Ἑλλην. γλώσσης).

Γ.) Ὁ Καί μετ' ἄλλων μορίων συνδυαζόμενος.

1) «καὶ γάρ» Γ 188, σ 261 κ. α., «καὶ γάρ δὴ τότε» διότι τότε δὲ (πρὸ ὀλίγου) ὄχι ἕνα, ἀλλὰ μάλιστα εἴκοσιν ἄνδρας, Π 840 κ. α., «καὶ γάρ βα Κλυταμνήστρης» διότι καὶ ἀπὸ αὐτὴν μάλιστα τὴν Κλ. A 63. (|| Ἀλλ' οὗτοι οἱ συνδυασμοὶ φαίνονται μοι τυχαῖοι, ὡς ἐνός ἐκαστοῦ μορίου φυλάττοντος τὴν ἰδιαίτουσαν αὐτῷ σημασίαν καὶ μηδεμιᾶς ὑπαρχούσης ἀμοιβαίας ἐπιδράσεως ἐπ' ἀλλήλων). 2) «καί—γε»· Ἐν τοῦτω τῇ συνδυασμῷ φαίνεται ὅτι παρ' Ὀμ. δὲν ὑπάρχει ἀμοιβαία τις τῶν μορίων ἀναφορά, ἀλλ' ἑκάτερον φυλάττει τὴν ἰδιαίτουσαν αὐτῷ σημασίαν ἀνεξάρτητον τῆς τοῦ ἄλλου, ὡσαύτως· «καὶ λίην—γε» α 46, ἐνθα ὁ μὲν Καί ἐπιτείνει τὸ ἐπιβ., ὁ δὲ Γε ἐξαιρεῖ τὴν ἀμέσως προηγουμένην λέξιν, «καὶ ἔπειτά γ' οἶω» π 309, ἐνθα ἀμφοτέρω τὰ μόρια τὸ μὲν ἐπιτείνει, τὸ δὲ ἐξαιρεῖ τὸ ἔπειτα (ἂν καί τινες θεωροῦσι τὸ γ' ὡς ἐσφαλμένην ἀνάγνωσιν τοῦ ἐν ἀρχῇ τοῦ οἶω Γ). 3) «καὶ δὲ», ἰδ. δὲ 4) α.). 4) «καὶ δὴ» καὶ μάλιστα, A 461, O 251, ι 496. 5) Ἐν τῷ συνδυασμῷ «καὶ εἰ» πολλάκις μὲν ὁ Καί εἶναι ἐπιδοτικός· καὶ ἂν, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι, οἷον μεθ' ὀριστ., N 316 κ. α., μετ' εὐκτ., Δ 347 κ. α., μεθ' ὑποτ., E 354, π 98, 116 (ἰδ. εἰ)· πολλάκις ὅμως εἶναι καὶ συμπλεκτικός, οἷον H 447, I 380, κ 66, ι 229, κ 96· Τούναντιον δὲ ὁ συνδυασμὸς «εἰ καί» εἶναι πάντοτε σχεδὸν ἐναντιωματικός, ἂν καί, οἷον μεθ' ὀριστ., Γ 215 κ. α., μετ' εὐκτ., η 139, 217· ἐνίοτε ὅμως ὁ Καί ἀποδίδεται εἰς μίαν μόνην λέξιν τῆς προτάσεως, οἷον «εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλωμι τυχῶν—αἰψά κε εὖχος ἔμοι δοίης» Π 623, πρὸλ. N 58 κ. α.

6) «καὶ μὴν» ἢ «καὶ μὲν», ἴδ. μὴν. 7) «καὶ τε» ὡς τὸ Λατ. *utque*, συνδέει ὁμοειδή ἢ ὁμοταγῆ πράγματα· καθὼς καὶ, καὶ—ἐπίσης, ρ 485, πολλὰκις δὲ ἐπισυνάπτεται εἰδικόν τι· καὶ ἰδίως, Α 521, Γ 235 (ἐνθα ὀρθῶς ἔγραψεν ὁ Σπείζνερς καὶ οἱ μετ' αὐτόν· καὶ τ' οὐνομα ἀντὶ τοῦ καὶ τοῦν.), ψ 45. Περὶ δὲ τοῦ «τε—καὶ» ἴδ. τέ. 8) «καὶ τοι» μόνον Ν 267, καὶ τῷ ὄντι, καὶ ἀληθῶς. Ἀλλαχόθεν χωρίζονται δι' ἄλλων λέξεων, ἴδ. τοί.

Δ.) Πρὸ φωνήεντος δύναται νὰ πάθῃ ἐκθλίψιν, οἷον «χ' ἔτι» = καὶ ἔτι, Ψ 526, «κ' ἐθέλωσιν» σ 318 κ. ἀ., ἢ διὰ τῆς κράσεως· νὰ συγχωνευθῇ μετὰ τῆς ἐπομένης λ. εἰς μίαν, οἷον «χ' ἡμεῖς ἢ χ' ἡμεῖς» (κατὰ δὲ τὸν Δινδόρφ. χ' ἡμ.) = καὶ ἡμεῖς, Β 238, «καὶ τὸς» γ 255 κ. ἀ.

ΚΑΙΝΕΪΔΗΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ ἑπομ., ὁ Κῶρωνος, Β 746.

ΚΑΙΝΕΪΣ, ἦος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Κορώνου, Α 264 (ἐκ τοῦ ρ. καίνυμαι).

ΚΑΙΝΟΣ, ἡ, ὄν, «καίνουργος ἢ καίνουρ-γιο» (ἢ ἐ. καίνουργής), ἑπομ. ξένος, ἄγνωστος, ἐν τῷ συγκρ. «τέχνη» Βατρ. 446.

ΚΑΙΝΙΜΑΙ, ποιητ. ἀποθ., παρὰ κέκασμαι, ὑπερσ. ἐκείκαμην· ἀ.) ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, τινά, γ 282. Συνηθέστερος εἶνε ὁ παρὰ κ. ἢ ὑπερσ. μέ σημασίαν ἐνεσ. καὶ παρὰ κ., οἷον «κέκασμαι τινά τινα» ὑπερτερῶ τινος· κατὰ τι, Β 530, Ν 431, Ξ 124, Π 808, τ 395· ἀντὶ δὲ τῆς δοτ. τίθεται ἀπαρρ., β 458, καὶ ἐν τῷ ἀνωτ. γ 282· β.) μετὰ μόνης δοτ. πράγματος, διαφέρω, ἐξέχω, διακρίνομαι κατὰ (ἢ διὰ) τι, «δόλοισι» Δ 339, «ἵπποσόνῃ» Ψ 289, «μαντοσόνῃ» ι 509 κ. ἀ.· γ.) μετὰ δοτ. πράγματος καὶ ἐμπροσθέντος τινὸς πτώσεως προσώπου, «παντοίῃς ἀρετῇσι ἐν Δαναοῖσι» δ 725, «μετὰ δμῶσιν» τ 82, «ἐπ' ἀνθρώπους» Ω 535. (Ἐτυμολ. ἀμφίβολος).

καὶ περ, παρ' Ὀμ. χωρίζεται διὰ λέξεων ἐν τῷ μεταξὺ, τιθεμένου τοῦ περ μετὰ τὴν δι' αὐτοῦ ἐξαιρουμένην λέξιν, «καὶ—περ», πλὴν ἐν τῇ η 224, ἂν καὶ, μ' ὅλον ὅτι, ὅσον καὶ ἂν, συνήθως μετὰ μετοχ., «καὶ ἀχνύμενοί περ» ἂν καὶ πολὺ λυποῦνται, ὅσον καὶ ἂν λυποῦνται, Β 270, Ω 20· ἀλλὰ καὶ μετ' οὐσιαστικοῦ ἢ ἐπιθέτου, ὑπονοουμένης τῆς μετοχῆς ὥν, «καὶ ἀθανάτος περ» ε 73 κ. ἀ., «καὶ πρὸς δαίμονά περ» (ὄντα δηλ.), Ρ 104· ἔτι δὲ καὶ μετ' ἐπιφ., ἀπὸ καινοῦ παραλαμβανομένης τῆς μετοχῆς, «καὶ ὀφέ περ» (ἐρῶμενος δηλ.), Ι 247 κ. ἀ.

ΚΑΙΡΙΟΣ, ἡ, ὄν (καιρός), ἐπικαιρὸς, ὁ εἰς ἀρμόδιον τόπον γινόμενος, παρ' Ὀμ. μόνον τὸ οὐδ. «καίριον» τὸ ἐπικίνδυνον μέρος τοῦ σώματος, ὅπου ἡ πληγὴ εἶνε (καιρία) θανατηφόρος, «δοι μάλιστα καίριόν ἐστιν» Θ 84, 326, «ἐν καιρίῳ, κατὰ καίριον» καιρίως, Δ 485, Α 439.

ΚΑΙΡΟΣΕΩΝ (ὁ δὲ Ἀμείβει γράφει ΚΑΙΡΟΣΕ.) ὀθανέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον· η 407 †, ἀπὸ τῶν κρουστῶν (εὐφῶν, καλῶς ὑφασμένων) ὀθανῶν ῥεῖ τὸ ὑγρὸν ἔλαιον (ἴδ. τὴν ἐρμηνείαν τοῦ χωρίου ἐν λ. ἀπολείβειν). Ἦνεν δὲ τὸ καιροσέων κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἐν ταῖς σχολαῖς Ἰων. γεν. πλὴθ. (ἀντὶ τοῦ καιροσέων καὶ κατὰ συγκοπ. καιροσέων) ἐπιθέτου τινὸς καιρῶνις, βεσα, ἐν, ἐκ τοῦ καιρός, ὁ ἐ. «μεταίμα ἢ διάπλεγμα μὴ ἔών τοὺς σήμους· συγγεσθαι» κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμματικούς. Οἱ δὲ νεώτεροι κατακρίνοντας τὸν σχηματισμὸν τοῦτον τῆς λ. οἱ μὲν γράφουσι κανονικῶς καιροσέων (μετὰ συνίζησεως τοῦ σε), οἱ δὲ συνηρημ. καιροσέων (ἢ κατὰ τὴν ἀρχαιότεραν ὀρθογραφίαν καιροσε.). Ὁ δὲ Δουδερλ. γράφει καιρώσεων (ἐξ ὀνομαστικῆς καιρώσις=καίρωμα=ὑφασμα), ὅπερ συνάπτεται θήβην συνωνύμως μετὰ τοῦ «ὀθανέων», ὡς καὶ τὰ «ἄναξ βασιλεὺς, βοὺς ταῦρος κ.τ.λ.» Τὴν εἰκασίαν ταύτην ἀνασκευάζει ὁ Λόβεκκ. διὰ τῆς παρατηρήσεως ὅτι τὰ εἰς -ωσις ὑπερδυσύλλαδα ἀγνοεῖ ὁ Ὀμ. Τέλος ὁ Γοῦδελος διορθώνει καὶ ῥοδέων. ἢ. Ἐμμένοντες εἰς τὰ τῶν ἀρχαίων μέχρις οὗ μᾶλλον φωτισθώμεν.

καίᾳ, ἐπικ. ἀόριστ. ἀ. ἔκκα καὶ ἀναῖς. κῆα, ὅποι. ἀ. πλὴθ. ἐπικ. κῆομεν ἀντὶ τοῦ· κῆωμεν, εὐκτ. γ'. ἐνικ. καὶ πλὴθ. κῆαι, κῆαιεν, ἀπαρρ. κῆαι· μέσ. ἀορ. ἀ. ἐκκῆμην, μετοχ. κῆάμενος. (Οἱ πρότερον ἐν τῇ Ὀδῳ. εὐρισκόμενοι τύποι καίαι, καίαντες, κείομεν, κείαμενοι διωρθώθησαν κατὰ τὸν Σπείζν. ἢ Λόβεκκ. ὑπὸ τοῦ Ηεκκ. καὶ τῶν μετ' αὐτὸν ἐκδοτῶν εἰς τοὺς διὰ τοῦ η τύπους), παθητ. ἀορ. ἐκῆην, ἀπαρρ. καῆμεναι.—Σημ. 1) Ἐνεργ. ἀ.) ἀνάπτω, «πυρὰ, πῦρ» Ι 77, ι 231, ο 97, φ 476· β.) κατακαίω, διὰ τοῦ πυρὸς ἀφανίζω, «δεδύδρα, μηρία, νεκρούς» Φ 338 κ. ἀ. πλχ. 2) Παθ. ἀ.) καίομαι, καίω (οὐδετέρ.) «καίγω», «πυρὰ καίοντο» Α 52, «γλῆνη καίομένη» ι 390, «θεῖον καίομένοιο» Θ 135 κ. ἀ. πλχ. β.) κατακαίομαι, ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀφανίζομαι, μ 13. 3) Μέσ. μόνον ἐν τῇ μέσ. ἀορ. ἀ. ἀνάπτω ἑμαυτῷ, «πῦρ, πυρὰ» Ι 88, 234, π 2.

κακ, συγχεομ. κατὰ πρὸ τοῦ κ, οἷον «κακ κεφαλῆς, κακ κεφαλῆν, κακ κύρυβα» Α 354, ἅπερ τινὲς συνημμένως γράφουσι· κακκεφαλῆν κτλ. ἴδ. κατὰ ἐν τέλ.

κακίην [-...] (κακός), κάμνω κακόν, δειλόν. Τὸ μέσ. γίνομαι, ἀποδεικνύομαι κακός, δειλός, Ω 214 †.

κακκεῖται, ἴδ. κατακαίω.

κακκεῖοντες, ἴδ. κατακαίω.

κακκῆται, ἴδ. κατακαίω.

κακοδαίμων [-...], ὄν (κακός, δαίμων), ἄθλιος, δυστυχής, Ἐπ. 14, 21.

κακοεῖμων [-...] (κακοεῖμ.), ὄν, γεν. ονοσ (κακ., εἶμα) «κακοενδυμένος», ἐπιθέτον τῶν «πτωχῶν», σ 41 †.

ΚΑΚΟΕΡΓΙΑ [ν.ν.] (κακοεργ.), ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κακοεργία, κακοεργία, κακὴ πράξις, χ 374 f (ἐνθα τὸ ἐκτείνεται). Ἐκ τοῦ

ΚΑΚΟΕΡΓΟΣ [ν.ν.] (κακοεργ.), ὅν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κακοεργός, ἐπιβλαβής, «γαστήρ» ἡ κατηραμένη κοιλία, σ 54 f.

ΚΑΚΟΪΛΙΟΣ [ν.ν.] (Κακοίλ.) ἡ (κακὴ, ἴλιος), τὸ Κακοίλιον, τὸ δυστυχές ἴλιον, Ὁδ. τ 260, 597, ψ 19. || Ἡ αὐτὴ σύνθεσις, μὲ διάφορον ὅμως σημασίαν τοῦ ἐπιθέτου, ὑπάρχει ἐν τῇ καθομιλ. τὸ „Κακοσοῦλι“, ὅσον „ἔδω εἶν' τὸ Σοῦλι τὸ κακόν, ἔδω εἶν' τὸ Κακοσοῦλι“.

*ΚΑΚΟΜΗΔΗΣ [ν.ν.], ἔς (κ. μῆδος), κακομήχανος, δόλιος, Γ. Ἐρμ. 389.

ΚΑΚΟΜΗΧΑΝΟΣ [ν.ν.], ὅν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπιθ. (κ. μηχανή), κακότητος, ὀλέθριος, Ζ 344, I 257, π 418.

ΚΑΚΟΞΕΙΝΟΣ, ὅν, Ἰων. ζ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κακός, ξένος (κ. ξένος), ὁ κακός, ἔχων ξένους, ἀτυχής εἰς τοὺς ξένους, «οὕτως αἰεὶ κακοξείνότερος ἄλλος» σ 376 f.

ΚΑΚΟΨΡΑΦΙΗ [ν.ν.], ἡ, ἐπ. (κακός, ράπτω), ἐπίνοια κακῶν, δολοπλοκία, δολιότης, Ο 46, μ 26, πληθ. 6 236.

ΚΑΚΟΣ, ἄ, ὅν, „κακός“, ὅθεν 1) ἐπὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἰδιότητι τῶν ὄντων, ἐμφύχων τε καὶ ἀψύχων, ἐπὶ τῇ ὀψει τῶν προσώπων καὶ πραγμάτων, „ἄσχημος“, δυσειδής, «κακός εἶδος» Κ 346, «κακά εἴματα» ξ 506, «κακά εἰμένον», „κακά ἐνδυμένα“, τ 327. Ἰδίως ἐπὶ προσώπ. ἄ.) κατὰ τὴν ταῖν, χυδαῖος, κοινός, „πρόστυχος“, ἀγενής, ἐπὶ δὲ πτωχός, Ξ 426, α 414, δ 64, ζ 487. β.) εἰς τὸ ἔργον φαῦλος, ἀνίκανος, οὐδενός ἄξιος, «ἡνίοχος» Ρ 487, «νομῆς» ρ 246, μετ' αὐτ. τοῦ κατὰ τι, «οὐ πάντα κακός εἰμι» θ 244. γ.) ἐν πολέμῳ τοῦναντίον τοῦ «ἐσθλός» καὶ «ἀγαθός», δειλός, ἄνθρωπος, Β 365, Ζ 489, Ν 279 κ. ἄ. «κακός ἢ ἀναλκίς» Θ 153. δ.) ἠθικῶς κακός, μοχθηρός, σπαν. παρ' Ὁμ., λ 383. 2) ἐπὶ πραγματέων, καταστάσεων καὶ περιπτώσεων, κακός, χαλεπός, βλαβερός, ὀλέθριος, δυστυχής, «Κῆρες, αἶσα, μόροι, οἵτοι, θάνατος, κήδεα, νόσος, ἔρις, πόλεμος, κυδοιμός, ἔλκος, φάρμακα, ὀδὸν, πόνος, χόλος, ἔρις, μῦθος, ἔπος, ἔργον, ἥμαρ, νύξ, ἀχλὺς, θύελλα κ. ἄ.» ἐπὶ προμηνυμάτων, ἀπαίσιος, „κακός“, «ὄναρ, σῆμα». —Τὸ οὖν ΚΑΚὸν καὶ ΚΑΚά, ἐκλαμβάνεται ὡς οὐσιαστ., ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ., δυστυχία, βλάβη, ὀλεθρος, ταλαιπωρία, «κακὰ πάσχειν ἔχειν» λ 482 κ. ἄ., ὡς ἐπιφώνημα «μέγα κακόν», «μεγίλο κακόν» Δ 404, «κακόν τι ποιεῖ» Ν 120, «κακόν ἢ κακὰ ῥέζω τινά» κακοποιῶ τινα, Β 19, Δ 34, 32 κ. ἄ., σπανίως «τινί» ξ 289, «κακὰ φέρω τινί» Β 304, «Πριάμῳ κακά» (κατ' ἐπεὶ ἤγησεν τῶν ἀνωτέρω, ἐκφερομένην ὑπὸ τῶν νεωτέρων γλῶσσῶν διὰ τοῦ) πρὸς βλάβην τοῦ Πριάμου, Δ 28. Ως συγκεκριμένον οὐσιαστ. λέγε-

ται «τοκτὸν κακόν» περὶ τοῦ Ἀρεως, Ε 834 (ἴδ. ΤΙΚΤΟΙ), «ἀθάναν κακόν» περὶ τῇ Σκόλλης, μ 118. — Ἐπιρ. ΚΑΚΩΣ, „κακά“, «ἀφίμει τινα» Α 25. ἔτι δὲ ἐκφράζει τὴν ἀποδοκιμασίαν τοῦ λέγοντος «κακῶς ὑπερνηγορόντες» οὔτινες κακῶς ποιοῦντες ὑβρίζον, δ 766, πρὸλ. Β 253. — Συγκριτ. ἄ.) ΚΑΚΩΤΕΡΟΣ, ἡ, ὅν, Τ 324. β.) ΚΑΚΙΩΝ, ὅν, I 604, τ 474, ὅθεν «κακίους» κακίονας, 6 277. γ.) ΚΕΡΕΙΩΝ (μετὰ τῶν τόπων χέρη, χέρη κτλ.) ΚΕΡΕΙΩΤΕΡΟΣ, ἡ, ὅν, ἀπερ ἴδ. Γ. περὶ. ΚΑΚΙΣΤΟΣ, ἡ, ὅν, πολυ. τῇ Ἰλ. καὶ Ὁδ.

ΚΑΚΩΤΕΚΝΟΣ, ὅν, κακὰς τέχνας μετερχόμενος, κακότητος, «δόλος» Ο 44 f.

ΚΑΚΩΤΗΣ, ἡ, ὅν, ἡ (κακός) κακία. Ἰδίως 1) ἐπὶ προσώπ. ἠθικῇ κακία, πονηρία, μοχθηρία, Γ 366, Ν 408 (ἐνταῦθα ἀφροσύνη) ω 455. β.) ἐπὶ πολεμιστῶν δειλία, ἄνδρεια, Β 368, Ο 724. 2) συνθ. κακόν, δυστυχία, δεινόν, δεινοπάθεια, ταλαιπωρία, ὀλεθρος, Κ 71, γ 475, ι 489, ρ 364, ψ 238 κ. ἄ. Ἰδίως ἡ ἐν ταῖς μάχαις ἀγωνία, [πόνος], ἡ ἐν κινδύνῳ στενοχωρία, πίσις, Δ 382, Μ 332 κ. ἄ. — Ἐπὶ δὲ καὶ περὶ δυστυχίας κυνός, ρ 318.

ΚΑΚΟΨΡΑΦΙΣ [ν.ν.], ἔς, ἐπ. (κ. ψράζωμαι) κακῶς ἢ κακὰ διαλογιζόμενος, μελετῶν, κακόνους, κακόδουλος (παρὰδύξιος ὁ Δαΐδερλ. βλάστησις) Ψ 483. Ἐκ τούτου

*ΚΑΚΟΨΡΑΦΙΗ [ν.ν.], ἡ, ἐπ. κακόνους, πονηρὸς διαλογισμός, πληθ. Γ. Ἀήμ. 227.

ΚΑΚΩΝ (κακός), ἄρ. ἐκάκωσα, παρακ. παθ. κεκάκωμαι, κακοποιῶ, φέρω τινά εἰς κακὴν κατάστασιν, κακομεταχειρίζομαι, Δ 690, δ 754, π 242, υ 99, «κεκακωμένοι ἦμεν» ἡμεῖς εἰς κακὴν κατάστασιν, Δ 689, «κεκακωμένοι ἄλλῃ» παραμεροφωμένοι ὑπὸ τοῦ θαλασίου ὕδατος, ζ 437. μεταφ. «μὴδὲ γέροντα κακοκεκακωμένοι» μὴ πίκραινε τὸν πικραμένον γέροντα, δ 754.

ΚΑΚΤΑΝΕ, ἴδ. ΚΑΤΑΚΤΕΙΝΩ.

ΚΑΚΩΤΕΡΟΣ, ἡ, ὅν, ἴδ. ΚΑΚΟΣ.

ΚΑΛΑΜΗ [ν.ν.], ἡ. 1) „καλαμιά“ (ἡ ὀρθ. „καλαμῆ“=καλαμαία, ὅπως ἔλεγε κατὰ τὸν Εὐστάθ. ὁ πολὺς ἄνθρωπος τὴν καλάμην), τροπικῶς ἐπὶ τῶν πιπτόντων μαχητῶν, Τ 222. 2) τὸ ἄχυρον (τὸ μετὰ τὸν θερμὸν τῶν ἀσταχῶν ὑπολειπόμενον) ὅθεν μεταφ. τὸ ὑπολοιπὸν, «ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀλομαι εἰσορόντα γιγνώσκειν» ἀλλ' ὅμως βλέπων τὸ ἄχυρον, πιστεύω, καταλαμβάνεις (τὸν καρπὸν), ὁ ἔ. ἐκ τῆς ὑπολοίπου ἐπὶ δυνάμει ἐννοεῖς ὅποῖος ἦμεν πρότερον, ξ 214.

*ΚΑΛΑΜΙΝΟΙΣ [ν.ν.], ὁ, (ἐκ τοῦ καλαμίνου=ἄγριος ἡδύσμος), ὄνομα βατράχου, Βατρ. 227. (|| Ἀν ἦνε ἀληθές ὅτι σήμερον ὁ ἄγριος ἡδύσμος, ἡ mentha sylvestris, λέγεται „καλαμίνος“ (Κορ. Ἀτ. δ, 50), τὸ ὄνομα τοῦ βατράχου θά ἦτο Καλαμίνος ἐν τῇ καθομιλ.).

* ΚΑΛΑΜΟΣ [·υ·], ὁ κάλαμος, „καλάμι“, Ὑ. Ἑρμ. 47. Ἐκ τούτου

* ΚΑΛΑΜΟΣΤΕΦΗΣ [·υ·...], ἐκ, ὁ διὰ καλάμου ἐστεμμένος ἢ κεκαλυμμένος, „καλαμοσκεπαστός“, «βόρσαι» μόνον Βατρ. 127.

ΚΑΛΑΪΤΩΝ [·υ·], ὀπός, ἡ, ποιμενική ῥάβδος, „μαγχοῦρα“, ἣν φέροντες οἱ ποιμένες ῥίπτουσιν ἐνίοτε κατὰ τῶν προβάτων τῶν ἀποδοσκολουμένων, ἵνα ἐπαναφέρωσιν αὐτὰ εἰς τὸ ποιμνιον, Ψ 845. (Ἡ λ. εἶνε σύνθετος: ἐκ τοῦ κάλος σγυνίων, καὶ ῥοπή- ἢ ῥοπή, ὅ ἐστι ῥίζα τοῦ: ῥοπαλον, ἐκ τοῦ: ῥέπω, ῥοπή, κατὰ τὸν Ὀρφανον καὶ Κούρτιον, διότι πιθανῶς ἡ ποιμενική ἐκείνη ῥάβδος εἶχε βρόχον, „θῆλε·άν“, περιέδοντο εἰς τὴν ἑτέραν ἀκρὰν).

ΚΑΛΕΪΝ, ἀπαρφ. ἐπ. καλῆμεναι, Κ 125· μέλ. καλέσω, ἐπ. σσ. καὶ καλέω, ὁ 532· ἀόρ. ἀ. ἐκάλεσα, ἐπ. σσ. μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐκαλεσάμην, ἐπ. σσ. παρακ. παθ. κέκλημαι ὑπερσ. γ'. πληθ. ἴων. κέκλητο, Κ 195· μετ' ὅλ. μέλ. κέκλησμαι ἴων. θαμιστ. παρατ. καλέσσκον καὶ καλεσκόμην. Α'.) Ἑνεργ. „καλῶ, φωνάζω“, ὁ ἐ. 1) καλῶ ὀνομαστί, ὀνομαζῶ, Α 403, „ὄνομ' ὅτι σε κεῖθι κάλεον“ τὸ ὄνομα, δι' οὗ σε ὀνομάζον, θ 550, „κ. τινα ἐπώνυμον ἢ ἐπικλήσιν“ καλῶ τινα μὲ ἐπώνυμον, ἐπὶ ὀνομάζω, Ι 562, Σ 487. Ὅθεν παθ. καλοῦμαι, ὀνομάζομαι, Β 684 κ. ἀ., ἐντεῦθεν λέγομαι, θεωροῦμαι, εἶμαι τι, Β 260, Γ 138, Δ 64, η 313, ο 433 κ. ἀ., Ὑ. Ἀπ. 324, Ὑ. Ἀφρ. 149. 2) καλῶ, προσκαλῶ, καὶ ἐπὶ πολλῶν συγκαλῶ, «εἰς Ὀλυμπον, εἰς ἀγορήν» Α 402, α 90, «ἀγορῆνδε, θάλαμόνδε, οἰκόνδε» Ὀμ. πλγ., ἐτι δὲ «εἰς ἔ» πρὸς ἑαυτὸν, Ψ 203, «ἐπὶ οἷ» πρὸς ἑαυτὸν, ρ 330 κ. ἀ. καὶ μετὰ μόνης αἰτ. «ὅσοι κέκλητο βουλήν» εἰς βουλήν, Κ 195. Ἐνταῦθα ἴσως ἀνῆκει καὶ τὸ «αἶ γάρ ἐμοὶ τοιοῦτος πόσις κέκλημένος εἴη» εἴη νὰ ἴητο δι' ἐμὲ τοιοῦτος σόζυγος προσκεκλημένος, ὁ ἐ. ἐκλελεγμένος, προσωρισμένος, ζ 214. Καὶ μετ' ἀπαρφ. καλῶ, προσκαλῶ, προτρέπω, «καταβῆναι» Γ 250, Κ 197. Ἰδίως (ἐπὶ δεῖπνον) καλῶ, προσκαλῶ (ἢ εἰς ταύτην μάλιστα τὴν εἰδικὴν σημ. λέγεται τῆς καθομ. τὰ „καλῶ“) ὁ 532, ρ 234 κ. ἀ., «δόμονδε» λ 187.

Β'.) Μέσ. ἐν τῷ ἀορ. πρὸς ἑμαυτὸν καλῶ, προσκαλῶ, Δ 270, Ε 427, Ὑμ. Ἀφρ. 126 «εἰς ἔ» χ 436, «τινὰ φωνῇ» Γ 161, «λαὸν ἀγορῆνδε» Α 54.

ΚΑΛΗΣΙΟΣ [·υ·...], ὁ, ἐαῖρος καὶ ἡνίοχος τοῦ Ἀφύλου τοῦ ἐξ Ἀριάδης τῆς ἐν Θράκῃ, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φρονεούσης, Ζ 18.

ΚΑΛΗΤΟΡΙΔΗΣ [·υ·...], οἶ, ὁ, υἱὸς τοῦ Καλήτορος, ὁ Ἀφάρειος, Ν 511.

ΚΑΛῆΤΩΝ [·υ·], ὀρός, ὁ (καλέω), κλήτωρ, ἐπὶ τοῦ κήρυκος, μόνον Ω 577 γ.

ΚΑΛῆΤΩ [·υ·], ὀρας, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Κλυτίου, συγγενὴς τοῦ Πριάμου, Ο 419. 2) πατὴρ τοῦ Ἀφάρειος, Ἰδ. ΚΑΛΗΤΟΡΙΔΗΣ.

ΚΑΛΑΪΨΩ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ καταλείπω.

ΚΑΛΑΙ(Γ)ΑΝΑΣΣΑ, ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 46.

ΚΑΛΑΙΑΝΕΙΡΑ [·υ·...], ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 44.

ΚΑΛΑΙΑΡΟΣ [·υ·...], ἡ, πόλις τῆς Λοκρίδος, ἐπὶ Στράβωνος (9, 4, 5) κατεστραμμένη, Β 531.

(ΚΑΛΑΙΓΓΝΑΙΣ) ὄνομ. ἄγρ., παρ' Ὀμ. δὲ μόνον ἡ αἰτ. εὐχρηστος, ἡ ἔχουσα καλὰς γυναῖκας, ἐπὶ τοῦ Ἑλλάδος, Β 683, Ι 447, τῆς Ἀχάας, Γ 75, τῆς Σπάρτης, ν 442.

* ΚΑΛΑΙΑΙΚΗ [·υ·...], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κελεῦ, βασιλέως τῆς Ἑλευσίνος, Ὑ. Δῆμ. 199.

ΚΑΛΑΙΖΩΝΟΣ, ὄν, ἐπ. ἡ ἔχουσα καλὴν, ὠραίαν ζώνην, καλῶς ἐζωσμένη, ἐπὶ τοῦ ἐπιφανῶν γυναικῶν, Η 439, Ω 689, φ 147.

* ΚΑΛΑΙΘΩΗ [·υ·...], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κελεῦ, βασιλέως τῆς Ἑλευσίνος, Ὑ. Δῆμ. 140.

ΚΑΛΑΙΟΡΙΣ, ΤΡΙΧΟΣ [·υ·...], ὁ καὶ ἡ, ἐπ. καλὴν, ὠραίαν ἔχων τὴν τρίχα, ἐπὶ τοῦ ἵππων, Ε 323, γ 475 κ. ἀ., τῶν προβάτων, ι 336, 469.

ΚΑΛΑΙΚΟΛΩΝΗ [·υ·...], ἡ, οἰνοὶ ἡ Καλὴ κολώνη, ὁ Καλὸς κολωνός, ὁ Ὀραῖος λόφος, λόφος τις τοῦ Τρωικοῦ πεδίου, οὐ μακρὸν τοῦ Ἰλίου ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ἀχλὸς τοῦ Σιδωντος, Γ 53, 451.

ΚΑΛΑΙΚΟΜΟΣ [·υ·...], ὄν, ποι. ὠραίαν ἔχουσα κόμην, ἐπὶ τοῦ ὠραίων γυναικῶν, Ι 449, ο 58.

ΚΑΛΑΙΚΡΗΔΕΜΝΟΣ, ὄν, ποι. ὠρατὸν φοροῦσα κρηδεμνον, (κεφαλόδεσμον) «ἀλοχοί» δ 623 γ.

ΚΑΛΑΙΜΟΣ [·υ·...], ὄν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ καλός, «δωρα, χρώς, οὖρος, ὄψ» Ὅδ. δ 430, λ 529, 640, μ 192. (ἢ. Παράγ. ἐκ τοῦ οὗς κάλλος, μὲ τὴν κατάλ. ιμος, ὡς ἐκ τοῦ ἀφελος-ἀφέλιμος, ὠρα-ῶριος, ἀλκή-ἄλκιμος).

ΚΑΛΑΙΟΝ, Ἰδ. ΚΑΛΟΣ.

* ΚΑΛΑΙΟΠΗ [·υ·...], ἡ (κ. ὄψ=νοχ Λατ., οἰνοὶ: καλλίφωνα), ἡ πρεσβυτάτη τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἡ μετέπειτα θεὰ τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, Ὑμ. 31, 2.

ΚΑΛΑΙΠΗΡΜΟΣ [·υ·...], ὄν, ἐπ. (κ. παρεια) καλὰς ἔχουσα παρειαί, ἐπὶ τοῦ ὠραίων γυναικῶν, Α 143 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὅδ. μόνον ο 123, σ 324.

ΚΑΛΑΙΠΗ, ΚΑΛΑΙΠΕΙΝ, Ἰδ. ΚΑΤΑΛΕΙΠΗ.

* ΚΑΛΑΙΠΕΔΙΛΟΣ [·υ·...], ὄν, καλὰ ἔχων πέδιλα, μόνον Ὑ. Ἑρμ. 57.

ΚΑΛΑΙΠΛΟΚΑΜΟΣ, ὄν, ἐπ. καλὸς ἔχουσα πλοκάμους, ἐπὶ τοῦ Δημητρός, Σ 326, τῆς Θέτιδος, Σ 407, Γ 207, τῆς Ἀριάδνης, Σ 592 καὶ τῆς Κίρκης, κ 220, 310.

ΚΑΛΑΙΡΕΒΘΡΟΣ [·υ·...], ὄν, ποι. ἡ καλὸν ἔχουσα (ῥέθρον) ῥεθρον, ῥοῦν, καλλιέρους, «κρήνη» Ὅδ. κ 107, ο 290, Ὑ. Ἀπ. 240.

ΚΑΛΑΙΡΟΣ, ὄν, ποι. ἀντὶ τοῦ ΚΑΛΑΙΕΡΟΣ, ὁπ. Ἰδ.

* ΚΑΛΑΙΡΩΗ, ἡ, ποι. ἀντὶ τοῦ Καλλιέρωη, μία τῶν Νηρηίδων, θυγάτηρ τοῦ Χρυσάρεος, Ὑ. Δῆμ. 419.

ΚΑΛΑΙΕΡΟΣ καὶ ποι. ΚΑΛΑΙΡΟΣ, ὄν. ε 441, ρ 206 (κ. ῥοός), καλὸν ἔχων ῥοῦν, καλλιέρ-

βους, ἐπιθ. ποταμῶν καὶ πηγῶν, B 752, M 33, X 447.

*ΚΑΛΛΙΣΤΕΦΑΝΟΣ [...], ὄν, ἐπ. καλὴν ἔχουσα στεφάνην (ἀγ. στεφάνου), ἐπιθ. τῆς δῆμητρος, *T. Δῆμ. 252, ἴδ. ΣΤΕΦΑΝΗ καὶ ΕΥΣΤΕΦΑΝΟΣ.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδ. ΚΑΛΟΣ.

*ΚΑΛΛΙΣΦΥΡΟΣ [...], ὄν, ἐπ. καλὰ ἔχουσα σφυρά, ἐπομ. ὠραίου πόδας (κατὰ δὲ τὸν Γ.Μ. Οὐόσιον: ἐλαφρῶς βαδίζουσα) ἐπιθ. ὠραίων γυναικῶν, I 557, ε 333 κ. ἀ.

ΚΑΛΛΙΤΡΙΚΕΣ, ἴδ. ΚΑΛΛΙΟΡΙΣ.

ΚΑΛΛΙΟ' ἀντὶ τοῦ κατέλιπε, ἴδ. ΚΑΤΑΛΕΪΠΩ.

*ΚΑΛΛΙΧΟΡΟΣ [...], ὄν, ποι. καλοὺς χοροὺς (τόπους ἐπιτελείους εἰς χοροὺς) ἢ χώρους (πεδιάδας) ἔχων, *Πανοπεύς, λ 581 f, *Θηβαί *Tm. 44, 2, πρὸλ. ΕΥΡΙΣΤΟΡΟΣ.

*ΚΑΛΛΙΧΟΡΟΣ [...], ἱερὰ τις πηγὴ παρὰ τὴν Ἐλευσίνα, *T. Δῆμ. 273.

ΚΑΛΛΟΣ, τό, (καλός), „κάλλος“ (μάλιστα ἐν τῇ πλ. „κάλλεα“) ὠραιότης, ἀνδρική τε καὶ γυναικεία, *κάλλει στίλβων καὶ εἴμασι, Γ 392, Z 456, ζ 18, θ 457. Τό ἐν τῇ σ 192 ὁρθότατα ἐρμηνεύεται κατὰ τὰ τοὺς ἀρχαίους: ἐρμηνεύσας καὶ τῶν νεωτέρων τὸν Ἀμεῖν μῦθόν τι καλῶς πιστικόν, δι' οὗ ἐνίπτοντο καὶ ἐχρίοντο αἱ γυναῖκες, ἐπομ. *κ. ἀμβρόσιον = ἀμβροσίη δ'.

*ΚΑΛΟΝ, τό, (καίω, κῶω) ξύλον, καὶ ἰδίως τὸ ξηρόν καὶ καθύμιον, *T. Ἐρμ. 412.

ΚΑΛΟΣ, ἡ, ὄν, συγκρ. καλλίων. ὑπερθ. κάλλιτος, *καλός, ὠραίος, εὐμορφος. 1) ἐπὶ τοῖς ἑξωτερικοῖς κάλλους ἐμφύγων τε καὶ ἀφύγων, οἷον ἐπὶ ἀνδρῶν *καλός τε μέγας τε, Φ 108 κ. ἀ. *καλός δέμας, ρ 304, συγκρίτον ἐπὶ γυναικῶν εὐσαύτως καὶ ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, ἐνδυμάτων, ὅπλων, σκευῶν, χωρῶν κ. τ. λ. 2) ὁ τὸν σκοπόν του ἐκπληρῶν, καλός, χρησίμιος, *λιμήν *ἀσφαλής, ζ 263, *ἄνεμος *αὐρίος, ε 253, 299. 3) ἐπὶ ἐσωτερικῇ ποιότητι ἀγαθός, χρηστός, ἐνδοξός, ὁρθός, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ οὐδ. πρὸς Ὀμ. *καλὸν εἶπεν, καλὰ ἀγορεύειν, θ 166, ρ 381 κ. ἀ. *καλὸν ἐστὶ μετ' ἀπαρρ. πρέπον εἶναι, I 645, P 19, *νῦν δὴ κάλλιον μεταλλῆσαι, γ 69, *οὐ μὴν οἱ τότε κάλλιον, Ω 52, η 159, *σοὶ αὐτῇ ὥδε πολὺ κάλλιον, ρ 583 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ *δικαίον, υ 294. —Τὸ οὐδ. καλόν, καὶ πληθ. καλὰ, μεταχειρίζεται πολλοί: ὁ Ὀμ. ἐπιρρήματικῶς, ὅπως: καὶ ἡ καθομιλοῦμαι, [εὔ], καλῶς, πρεπόντως, *καλόν, Σ 570, α 155, θ 266, *καλὰ, Z 326, Θ 400. (||) Ὁ Ἀρεῖς παρατηρεῖ ὅτι τὸ μὲν ἐν. *καλόν *εὐρίσκειται ὡς ἐπὶ μόνον μετὰ τοῦ *αἰεδεῖν, τὸ δὲ πληθ. *καλὰ μόνον ἐν τῇ μέσῃ τοῦ στίχου. Διὸ καὶ ἀφίνει ἀδιόρθωτον τὸ χωρίον θ 62). Τὸ ἐπὶ κ. καλὸς μόνον θ 62, ἴδ. ΔΙΟΛΛΑΓΜΙ.

ΚΑΛΟΣ, ὁ, Ἄττ. κάλως, σφαιρίδιον τῶν ἐν τῇ πλοῖψ, καλῶδιον, ἰδίως τὸ ἀνέλικον καὶ καθέλκον τὴν κραιπνὰ μετὰ τοῦ ἰστίου, ε 260 f.

ΚΑΛΠΗΣ, ἰαός [v.], ἡ, ὕδρια, στέμνος, *καμνί, η 20, *T. Δῆμ. 407.

*ΚΑΛΥΒΗ [v.], ἡ (καλύπτω), „καλύβα“, οἰκημα εὐτελέε, ὑπόγειον, Βατρ. 30.

ΚΑΛΥΔΑΝΙΑ [v.], αἱ, σποραδικαὶ νῆσοι (κατὰ Στράβ. 10, 5, 49) παρὰ τὴν Κω, οὕτως ὀνομασθεῖσαι ἐκ τῆς μεγίστης αὐτῶν, ἧς μετέπειτα μὲν ἐκαλεῖτο Κάλυμνα (τὰ νῦν Κάλυμνα), ἀρχαιότερον δ' ἴσω: Καλύδνα. Ἄλλοι δ' ἐνοοῦσι διὰ τοῦ πληθ. τὰς δύο νήσους, Λέρον καὶ Κάλυμνον, καὶ ἄλλοι τέλος προνοῦν ὅτι λέγεται ἡ μία νῆσος, ἡ Κάλυμνος, πληθ. Καλύδναι, ὅπως καὶ τὸ Θῆβαι, Ἀθῆναι κτλ., B 677.

ΚΑΛΥΔΑΝ [v.], ἄνος, ἡ, ἀρχαιότατη πόλις τῆς Αἰτωλίας: παρὰ τὸν Εὐήριον ποταμόν, περιβάτης: διὰ τὸν περὶ αὐτὴν (Καλυδώνιον) κάπρον, B 640, I 530, N 247.

*ΚΑΛΥΚΗΠΙΣ [v.], ἰαός, ἡ, ἐπ. (κάλυξ, ὠψ), ἔχουσα πρόσωπον ἢ ὄψιν κάλυκος, ροδόχρους, ἔχουσα τὸ χρῶμα τοῦ μόλις διανοιγμένου ρόδου, *Tm. Δῆμ. 8, 420, Ἄρροθ. 285.

ΚΑΛΥΜΜΑ [v.], ἄτος, τό (καλύπτω), κάλυμμα, „σκεπάσμα“, ἰδίως δὲ τοῦ προσώπου τῶν γυναικῶν, καλύπτρα, *κυάνεον *μαῦρον διὰ τὸ πένθος, Ω 93 f, *Tm. Δῆμ. 42. (Ἄλλοι δὲ, ἐν οἷς καὶ ὁ Οὐόσιος, ἐνοοῦσι τὸ *κ. κυάνεον ὡς πένθιμον ἱμάτιον).

ΚΑΛΥΞ [v.], ἴκος [v.], ἡ, 4) κυρ. περικάλυμμα, ἰδίως δὲ τὸ τῶν ἀνθῶν καὶ μάλιστα τῶν ρόδων, *μπουμπούκι (δ. ἔ. βόμβυξ), *ρόδεα, *Tm. Δῆμ. 427. 2) Σ 404 f, κόσμημά τι γυναικεῖον μεταλλικὸν μὴ δυνάμενον ἀκριβῶς ἀκριβῶς, ἴσως ἐνώτια ἐν σχήματι κάλυκος, (Ἄλλοι δὲ ἐνοοῦσι δακτυλίου, καὶ ἄλλοι „σωληνίσκος ἢ σύριγγα“ (ἀνάλογόν τι πρὸς τὰς Ἱταλ. φορέττας), δι' ὧν ἀναδύονται οἱ βόστρυχοι ἢ πλόκαμοι τῆς γυναικείας κόμης, πρὸλ. *Tm. Ἄρρ. 87, 164).

ΚΑΛΥΠΤΗ [v.], ἡ, σκεπάσμα ἰδίως τοῦ προσώπου, καλύπτρα, „σκεπή“, (Ἱταλ. „βέλο“) X 406, ε 232, κ 545. Ἐκ τοῦ

ΚΑΛΥΠΤΩ [v.], μέλ. ψω, ἀόρ. ἀ. ἐκάλυφα, ἐπ. κάλυφα, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐκαλυφάμην, παθ. ἀόρ. ἐκαλύφην, παθ. παρακ. κεκάλυμμαι. Α') Ἐνεργ.

4) κυρ. καλύπτω, περιτυλίσσω, σκεπάζω, *κυρ. καλύπτει τινά, Ψ 693 κ. ἀ., *τί τινι, Η 462, ρ 244 κ. ἀ. Παθ. *κεκάλυπτο ἡμέρι, ἦτο περιτυλιγμένος μὲ ἡρίχλην. Η 790 κ. ἀ., *ἀσπίδα κεκαλυμμένος ὦμος, Π 360, *ἵππῳ ἐντό: τοῦ (δουρεῖου) ἵππου κεκαλυμμένος, θ 503. 5) *τινι τι, *ἐκτείνω ἐπὶ τινός τι, προβάλλω τι ὡς σκέπη, E 315, F 321, *ἀμφὶ τινι ἢ πρόσθε τινός: σάκος, ὡς ἀπὸ τῆς ἐμπροσθεν τινος: κρατὶ τὴν ἀσπίδα καλύπτων αὐτόν, P 132, X 313. 2) μεταφ. *τέλος θανάτου κάλυψεν αὐτόν, E 553, μετὰ διπλ. αἰ. (κατὰ τὸ σῆμα καθ' ὅλον ἢ μέρος), *τόν δὲ σκότος ὕστερ κάλυψεν, Δ 461 κ. ἀ. *ὡς μιν τέλος θανάτου κάλυψεν ὀφθαλμούς: ῥι-

νός τε = Π 502, «νοκί τινα καλύπτω» φωνεύω, Ν 425, αλλά και ἐπὶ λιποθυμίας «τὼ οἱ ὅσος νύξ ἐκάλυψε μέλαινα» Ξ 439, ἔπ' ἐπὶ φυγικῆς διαθέσεως, «κρατερόν ἐ πένθος ὀφθαλμούς ἐκάλυψε» Α 249, «ἄχος νεφέλη ἐκάλυψε» ω 315. Β') Μῆτο περιτυλίσσομαι, σκεπάζομαι, κ 53, «ὀδύνησιν, κρηδεύων» Γ 441, Ξ 184, μετ' αἰτ. «πρόσωπα» Τμ. Ἀφρ. 184. Ἰδ. καὶ ΠΕΡΙΚΑΛΥΠΤΩ.

ΚΑΛΥΨΩ, οὔτε, ἡ (οἶοντι Κρύπτουσα), θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος, κατοικοῦσα ἐν τῇ νήσῳ Ὀλυγίῃ οὔτε πρὸς θεοὺς οὔτε πρὸς ἀνθρώπους συγκοινωνοῦσα, α 50, 52. Ἰπποδελτεῖα τὸν ναυαγῆσαντα Ὀδυσσεῖα ᾗδελε νὰ τὸν κρατήσῃ διὰ παντός παρ' ἑαυτῇ, ὑπισχνουμένη νὰ κάμῃ αὐτὸν ἀθάνατον, η 244 ἐξ. Ἐπτα ἔτη θρηνεῖν ἐνταῦθα ὁ καρτερικὸς ἦρωας, μέχρι οὗ κατὰ τὸ ὄγδοον ἡλέσσαν αὐτὸν οἱ θεοὶ καὶ ὁ Ζεὺς ἐξαπέστειλε τὸν Ἑρμῆν προστατῶν εἰς τὴν Καλυψώ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα, ε 28—34. Ἀκουσα μὲν ἀλλ' ὅμως ὑπήκουσεν εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦτο. Ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς διδασκόμενος ὑπ' αὐτῆς ναυπηγεῖ σκεῖαν, καὶ ἐφοδιασθεὶς ὑπὸ τῆς Καλυψῆος μὲ τὰ ἀναγκαῖα σκευὴ καὶ τροφάς, ἀπέπλευσεν ἔχων οὐρίον ἄνεμον ὑπὸ τῆς θεᾶς πεμφθέντα, η 265 ἐξ., ε 460 ἐξ.—Κατὰ τὸν Τμ. Δῆμ. 422 καὶ Ἡσιόδ. Θεογ. 4046 εἶνε θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ.

ΚΑΛΧΑΣ, ΑΝΤΟΣ, ὁ, κλητ. ΚΑΛΧΑΝ, Α 86, υἱὸς τοῦ Θέστορος, περιζήμιος μάντις τῶν Ἑλλήνων, ὅστις διὰ τῆς μαντικῆς αὐτοῦ τέχνης διέδουκε τὰς ἐν Τροίᾳ πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις, ὡς γινώσκων τὰ παρελθόντα, τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα, Α 69—72, Β 300, Ν 45.

ΚΑΜ, ἐπ. ἀντὶ τῆς κατὰ πρό τοῦ μ, οἷον «κάμ μέσον» Α 172, «κάμ μὲν» υ 2.

ΚΑΜΑΣ [-], ΑΚΟΣ, ἡ, «καμάκι, κοντάρι», τὸ τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου ὑποστηρίζον, Σ 563 f.

ΚΑΜΑΤΗΡΟΣ [-], ἡ, ὅν, ἐπιπόνος, ἐπιμοχθος, «γῆρας» Τμ. Ἀφρ. 247. (Ἡ λ. ἐσώθη ἐν τῇ καθομῇ. μάλιστα ὡς ἐπ' ὅ. τῶν βοῶν τῶν ἀροτῆρων, «καματερόν» ἔ. πληθ. —τερὰ, ἀλλά καὶ εἰς τὴν σημ. ὡς ἐλπίς εἰς τὴν γεωργίαν, οἷον ἐν τῇ δημοτικῇ ᾄσματι «Κύριε βρέξε μὲ βρογῇ, μὲ βρογῇ καματερή»). Ἐκ τοῦ

ΚΑΜΑΤΟΣ [-], ὁ (κάμνω). 1) «κόπος», μόχθος, ἐπίπονος ἐργασία, Ο 365 κ. ἀ., «κάμ. καὶ ἰδρώς» Ρ 385, 715, «ἄτερ καμάτου» η 325. 2) κούρασσις, ἀπαύδησις, Δ 230, Ν 710 (ἴδ. λῆξ), ζ 2, μ 281 κ. ἀ. 3) τὸ ἐκ τῆς ἐπιπόνου ἐργασίας ποριζόμενον ὄφελος, ἡ κέρδος, ὅπερ καὶ ἐν τῇ καθομ. «κόπος» λέγεται, «κάματον ἔδουσι» «τρώγουν τὸν κόπον μας», ξ 447.

ΚΑΜΒΑΛΕ, ἔγραφεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἀντὶ τοῦ κάββαλε κατ' ἀρχαίαν περὰδοσιν, ἰδ. ΚΑΤΑΒΑΛΛΩ.

ΚΑΜΠ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἑκαμε, ἰδ. ΚΑΜΝΑ.

ΚΑΜΠΕΙΡΟΣ [-], ἡ, πόλις τῆς νήσου Ρόδου ἐπὶ τῆς δυτ. αὐτῆς παραλίας, τὰ νῦν ὡσαύτως κατὰ τὸν Κοραῖν εἰς Στράβ. 14, 2, 14, Β 656.

ΚΑΜΙΝΟΣ [-], ὁ, «καμίνι» (φάρνκος) τῶν κεραμέων, Ἐπγ. 14, 2.

ΚΑΜΙΝΑ [-], οὔτε, ἡ, «γῆρας καμ.» οἶοντι «στακτόγραφα», γρατὰ εὐτελῆς καὶ φθόρος, μόνον σ 27 f.

ΚΑΜΜΙΣΑΣ, ἰδ. ΚΑΤΑΜΙΓΝΥΜΙ.

ΚΑΜΜΟΝΗ, ἡ, ἐπ. (ἀντὶ τοῦ καταμονῆ) κορ. ἐπιμονή, ἰδίως ἡ ἐν ταῖς μάχαις, καρτερία καὶ ἐπομ. ὑπεροχή, νίκη, Ἰλ. Χ 257, Ψ 661.

ΚΑΜΜΟΡΟΣ, ὄν, ἐπ. (ἀντὶ τοῦ κατὰμορος, κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλών. καὶ τὸ ΜΒ ἀντὶ τοῦ κακόμορος) κυρ. ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας καταδεδλημένος, δυστυχῆς, θόλιος, ταλαίπωρος, Ὅδ. β 354, ε 460 κ. ἀ.

ΚΑΜΝΥΣΑΙ, ἰδ. ΚΑΤΑΜΙΓ.

ΚΑΜΝΑ, μέλ. καμῶμαι, ἀδρ. ἑκαμον, γ'. ἐν. κάμει, καὶ ἐπ. μετ' ἀνατίπλასισμοῦ ἐν τῇ ὑπότ. κεκάμω, Α 168, Η 5, ὅπερ κατὰ τὸν Ἀρίστην. ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἔγραψαν ὅσω λέξεις κε κάμω μέσ. ἀδρ. ἐκαμόμην παρκα. κίμημα, μετοχ. κεκμηώς, γεν. ὥτος, αἰτ. πληθ. κεκμηότας. (Ἡ συλλαβὴ καμ εἶνε πάντοτε βραχέα). Α'.) Ἐνεργ. 1) ἀμετάδ. «κοπιάζω» ἀ.) καταβάλλω κόπους, μοχλῶ, «μάλα πολλὰ» καταβάλλω παραπολλοῦς κόπους, Θ 22 κ. ἀ., μετὰ μετοχῆς μετὰ κόπου πράττω (δ.τι σημαίνει ἡ μετοχή) «οὐδὲ τόσον δὴν ἑκαμον τανύων» δὲν ἐκοπίασα πολὺ ἵνα τανύσω τὸ τόσον, ὅχι μὲ πολὺν κόπον ἐτάν. τὸ τόσον, φ 420. ὡσαύτως ἐπὶ τεχνικῶν ἐργασιῶν, «κάμει τεύχων» ἐξεπόνησε, μετὰ κόπο κατεσκευάσε, Β 401, Η 220, Θ 495, «πέπλον, ἐν εἴφηνᾳ καμῶσα» Βατρ. 182. ὡσαύτως «οὐ κάμετον ὀλλύσαι Τρῶας» δὲν ἐμοχθήσατε ὀλλούσαι νὰ ἐξολοθρεύσητε τοὺς Τρ. Θ 448. β'.) «κουράζομαι, ἀποκάμνω», ἀπαυδῶ, μετ' αἰτ. «χεῖρα» ἀπέκαμην ἡ χεῖρ μου, Β 389, Ε 797, «γυῖα, ὦμον» Π 406, μ 280. ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐν τῇ καθομῇ χρῆσιν, καθ' ἣν ὑποκείμενον εἶνε ὅχι τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ μέλος, τι τοῦ σώματος, «ἑκαμον ὅσος μοι παπταίνοντι» ἐκουράσθησαν τὰ μέρη μου βλέποντα, μ 232. «καμόντα γούνα τούτοις φθήσονται» θὰ ἀποκάμουν ταχύτερα τούτων τὰ γόνατα, Ψ 444. Πολλάκις μετὰ μετοχ. «ἐπὴν κεκάμω πολέμῳ» ὅταν κουρασθῶ ἀπὸ τὸν πόλεμον, Α 168. ὡσαύτ. «κάμνει θέων, ἐλαύνων» Δ 244, Η 5 κ. ἀ. τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ ἡ μετοχὴ «κεκμηώς» κεκμηκώς, κουρασμένος, Ζ 264, Α 802, κ 31. Ἡ δὲ μετοχ. «καμόντες» κατ' εὐρημισμὸν οἱ τεθνεώτες, ἢ, ἀποθαμένοι, Γ 278, Ψ 72, λ 476, ω 44. (Ἐρμηνεύεται δὲ ἡ φρ. διαφοροτρόπως, κατὰ τινες μὲν «οἱ καμόντες» εἶνε κυρ. οἱ τοῦ καμάτου, τῶν κόπων ἀπαλλαγέντες, οἱ παύσαντες ἀπὸ τῶν βασάνων

τοῦ κόπου τοῦτου· κατ' ἄλλους· δὲ οἱ ἀποκα-
μύοντες, οἱ ἀπαυδῆσαντες, ἐξαδυνατισθέντες· κατὰ
τὸν Ναιελαδαχ· οἱ ἐν τῇ βίῳ βαρυνισθέντες·
κατὰ τὸν Κλάσσαν· οἱ ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ τῆς
ἀνάγκης τοῦ βίου καταβληθέντες. || Αἱ τρεῖς τε-
λευταῖαι ἐρμηνεύει πολὺ ἀπ' ἀλλήλων δὲν διαφέ-
ρουν. 2) μεταβ. ἐκπονῶ, μετὰ κόπου
κατασκευάζω, φιλοτεχνῶ, τὸ τῆς καθολικ.
„κάμνω“ (ὅπερ μόνον εἰς ταύτην τὴν σημ. λέ-
γεται, καὶ εἰς τὴν τοῦ πράττω, ποιῶ) „μί-
τρην“ Δ 187, 216, Σ 614. „νήα“· ι 126, „πέ-
πλον“ Ε 338, ο 405 „λέχος“ ψ 189 κ. ἄ. τ.

Β.) Μέσ. 1) ἐκπονῶ τι κατ' ἑμαυτόν,
„νήσόν“ καλλιερῶ, ι 430. 2) ἀποκτῶ τι
δι' ἑμαυτόν, ἀποκτῶ με τὸν κόπον μου,
ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου μου, Σ 341.

ΚΑΜΠΤΑ, μέλ. ψω, ἄορ. ἐκαμψα, κάμπτω,
„λυγίζω“, ὅσον „ἔυν“ Δ 486· ἰδίως· „κ. γόνυ“
κλίνω („γέρνω“) τὸ γόνυ, ὅ. ἐ. καθίζομαι ἴν' ἀνα-
παύῃ, Η 448, Τ 72, „γούνατα χεῖράς τε“
ε 453.

ΚΑΜΠΥΛΟΣ [κ.], η, ον (κάμπω), καμπύλος,
κυρτός, „γυριστός“, „τόξα“ Ε 97, ι 156 κ. ἄ.
„ἄρμα“ Ε 231, „κόκλα“ Ε 722, „ἄροτρον“
Υ. Δήμ. 309.

ΚΑΝΑΣΤΡΟΝ [κ.], τό (κάνη, κάννα=„κάννα,
καλὴμι“) κυρ. „κάνηστρον“ (Λατ. πανέρι), ἐπομ.
ὁμοιογενεῖς τι ἀγγεῖον πηλίνον, Ἐπ 44, 3.
(Κανὼς ἐπὶ τῷ δ' Οὐδῷ· καναστρον).

ΚΑΝΑΧΕΙΑ [κ.], η, ποι εὐγο. ὁδόν· ἐν τῇ ἐπ.
ἀφ' ἐκείνης ἡ γῆ, ὅπου ἔστιν ἡ πόλις ἡ
τῶν μετᾶλλων, ε 469 ε. Ἐκ τοῦ

ΚΑΝΑΧΗ [κ.], η, ποι. (καχίζω), ἡρος, κρύ-
τος, κλαγγή, „βρόντος“, δοῦπος, βρυγμός,
ὅσον τῶν μετᾶλλων, Π 105, 794, τῶν ποδοπα-
τημάτων τῶν ἡμιόνων, ζ 82 (μόνον ἐνταῦθα τῆς
Ὁδ.), τῶν ὀδόντων, Τ 365, τῆς φόρμιγγος, Υ.
Ἀπ. 185.

ΚΑΝΑΧΙΖΩ [κ.]=ΚΑΝΑΧΕΩ, ὅπ. ἰδ., ἐπ. μόνον
ἐν τῇ παρτι. „κανάχιζε δούρατα πύργων βελ-
λόμενα“ ἐκρότουν, Μ 36, „ἀμφὶ δὲ ὄψμα κα-
νάχιζε“ ἀντήχει, κ 399.

ΚΑΝΕΟΝ [κ.], τό, ἐπ. κάνειον, κ 355 (κάνη,
κάννα=„κάννα“, καλὰμι) κυρ. τὸ ἐκ καλὰμιν
πλέγμα, „κάνηστρον, κανήστροι“ (Λατ. πα-
νέρι), ἐν ᾧ ἔφερον ἄρτον καὶ τὰς ἱερὰς κριθάς (ου-
λογότας) κατὰ τὴν θυσίαν, Ι 217, α 147, γ 442,
ρ 343 κ. ἄ. Εἶνε δὲ καὶ χαλκοῦν, Δ 630 καὶ
χρυσοῦν, κ 355. Πρβλ. ΚΑΝΑΣΤΡΟΝ.

ΚΑΝΗΓΕΙΑΣ, ἰδ. ΚΑΤΑΝΕΪΩ.

ΚΑΝΩΝ, ὄνος, ὁ (κάνη), κυρ. „καλαμὸς ἐρ-
γα“, ὅ, πᾶσα εὐθετα ῥάβδος· παρ' Ὁμ. 1) „κα-
νόνες“ τὰ ὄργανα ἢ πόρπακες, λαβαὶ ἔσθλην
τῆς ἀσπίδος (Ἰδ. ἱερίε). Ἄλλοι δὲ θεωροῦσιν
αὐτοὺς δῶα ἐγκάρσια ξύλα, εἰς ἃ προσδεύετο ὁ
τελαμών, καὶ ἄλλοι πολλὰ πλάγια σφυγῶν δια-
σταγμένα ξύλα, ἐφ' ὧν ἐτανύοντο τὰ διάφορα
βόεα δέρματα τῆς ἀσπίδος, ἐν ἄλλαις λέξεσι

ξύλα ἀποτελοῦντα τὸν σκελετὸν (τὸ σκαρί) τῆς
ἀσπίδος· || ἄλλ' ἡ ἐρμηνεία αὕτη δὲν συμπίπτει
πρὸς τὸ Θ 493, ἐνθα οἱ κανόνες ἀντιδια-
στέλλονται πρὸς τὴν ὅλην ἀσπίδα. 2) [πηνίον]
„κασπύρι“ (Τουρκ.), τὸ καλὰμιον, ἐφ' οὗ
„καλαμίζεται“ ἢ περιτυλίσσεται τὸ ὑφάδιον καὶ
εἰσχωρεῖ εἰς τοὺς στήμονας, ἢ μᾶλλον ἢ κερκίς
(Λατ.) ἢ σα(γ)ίττα“ (κατ' ἄλλους· δὲ τὸ ἔδolon,
ἐφ' οὗ περιτυλίσσεται τὸ στήμιον, τὸ „ἀντι(ον)“,
„ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς ἄγχι μάλ' ὥς ὅτε
τίς τε γυναῖκός... στήθεός ἐστι κανών“ (ἐνθα
εἰς τὴν γεν. στήθεος ἐννοεῖται ἀπὸ κοινοῦ τὸ
„ἄγχι“) ὁ Ὁδ. ἦτο τὸσαν πλησίον τοῦ Ἀλκυ-
τος ὥς ἡ κερκίς εἰς τὸ στήθος τῆς ὑφαινούσης
γυναίκος, *Ιλ. Υ 761.

ΚΑΠ, ἐπικ. ἀντὶ τῆς· κατὰ πρό τοῦ π καὶ φ,
οἷον „κάπ πεδίον“, „κάπ φάλαρα“ Ζ 201, Δ
467, Π 106.

ΚΑΠΑΝΕΪΣ [κ.], ἦος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰππονόου
καὶ τῆς Λαοδίκης, πατήρ τοῦ Σθενέλου, εἰς τῶν
ἐπτά ἐπὶ Θήβας στρατευσάντων ἡγεμόνων. Ἀνα-
βαίνειν τὰ τείχη τῆς πόλεως ταύτης ἔπεισε κε-
ραυνόπληκτος, Β 564.

ΚΑΠΑΝΗΛΑΪΗΣ [κ.κ.], οκ, ὁ, ὁ ΚΑΠΑΝΗΛΙΟΣ
γίός, υἱὸς τοῦ Καпанέως, ὁ Σθενέλος, Ε 408,
409, Δ 367.

ΚΑΠΕΤΟΣ [κ.], ἡ, τάφος, γάνδαρ, *Ιλ.
Ο 356· τάφος, λάκκος, ε 797, Σ 861. (Πα-
ράγεται ἐκ τοῦ σκάπτω ἀντὶ τοῦ σκάπτου).

ΚΑΠΕΤΩ [κ.], ἡ (κάπτω), ῥατὴν, „παχ“, ὅπου
πᾶσι λέγει τῶν ἰσχυρῶν ἢ τερβῶν. εἰ 134, ε 40.
ΚΑΠΕΤΩ, παρ' Ὁμ. κάρμω καπνῶν, ἐπομ.
ἀνάπτει πῦρ, Β 399, Ἐπ τοῦ.

ΚΑΠΝΟΣ, ὁ (ἐκ τῆς ρίζης ΚΑΠ=πνέω), „κα-
πνός“, διάφορος· τῆς κνίσσης, τῆς ἐκ τοῦ καιο-
μένου λίπους ἀνερχομένης, Α 347, α 58 κ. ἄ.
εἶτι δὲ ὁ ἐκ τῆς σφοδρᾶς κυμάνσεως ἀνατινασσο-
μενος ἀφρός ἢ ἄχνη τοῦ ὕδατος, μ 219.

ΚΑΠΝΕΣΕΝ, ἰδ. ΚΑΤΑΠΗΤΩ.

ΚΑΠΡΙΟΣ, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κάρπος, Α 444,
Μ 42, „ὅς κάρπιος“ Α 293, Ρ 282.

ΚΑΠΡΟΣ, ὁ, κάρπος, „καπρί“ (ἀρσ. χοῖρος),
ἀγριοχοῖρος, „ἀγριογρουνός“, („τῶν συνῶν
τὰ ἐνορχα καὶ τέλεια κάρποι λέγονται“ Εὐδῶθ.)
Ὁμ. πλχ., εἶτι δὲ καὶ „ὅς κάρπος“ (γένος καὶ
εἶδος), Ε 783, Ρ 21, ζ 104. Κάρποι ἐθυσιά-
ζοντο εἰς τὰς σπονδάς (συνθηκολογίας), Τ 497.

ΚΑΠΤΑ, ἰδ. ΑΠΟΚΑΠΤΑ.

ΚΑΠΤΕ [κ.], ρος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀσσαράκου, πα-
τήρ τοῦ Ἀγγίσιου, Υ 239.

1. ΚΑΡ, ἐπικ. ἀντὶ τῆς· κατὰ πρό τοῦ ρ, οἷον
„κάρ ρόνος“ Μ 33, „κάρ ρα“ Υ 421.

2. ΚΑΡ, ἀρχαιότατος τύπος ἀντὶ τοῦ κάρη,
κεφαλῆς, „ἐπὶ κάρ“ πρηνῆς, „κατακέφαλα“
Π 392 ε. (Ὁ Δοιδερλ. γράφει ἐπὶ κάρ ὡς ἐπὶ ρ.
Ἐντεῦθεν ἐπικάρσιος. Ἐκ τοῦ κάρ παρήχθη τὸ
κάρη, κάρηνον· ἀντιρρόφω· δὲ οἱ παλαιοὶ θεώ-
ρουν αὐτὸ ἀποκεκομμένον τύπον τοῦ κάρη).

3. κάρ, γεν. ΚΑΡΟΣ [-], «τις δὲ μιν ἐν κάρ: αἶσα» εἰς ἐνδείξειν τοῦ ἀσπόνδου μίσους, τὸν θεωρεῖ ὡς τὸν θάνατον, «τὸν βλέπω σάν τὸν θάνατόν μου, σάν τὸν χάρο», μοι εἶνε θανάσιμος ἐχθρός, 1378. (Ταῦτα σημ. ἢ φράσις κατὰ τὸν Ἀριστοφάνη ἢ Ἀρισταρχόν, ὡς ταύτοσημος δὴλ. τοῦ ἐν κηρὺς μοῖρα. Τὴν δὲ προσωδιακὴν δυσκολίαν θεραπεύει ὁ Δοιδερλεῖνος παραδεχόμενος ἄχρ. ὄνομας. κάρ: = κηρ. Ἄλλοι δὲ παρῶντες ἐκ τοῦ κείρω τὴν λ. κάρ (ὁρί) ἀποδίδουσι εἰς τὴν πρῶτην περιωρόνησιν σημασίαν, ὅταν ἔχει καὶ ἡ Λατ. ne pili (ἡ ποερί) quidam facio ἢ τῆς καθομιλουμένης τὸ «τὸν ἔχω ἴσα με μίαν τρίχα». Ἀλλ' ἡ περιωρόνησις αὕτη ἔκφρασις τότε μόνον ἤθελεν ἀρμολογῆ εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου, ὅταν τὸ «μιν» ἀναφέρωμεν εἰς τὰ «δῶρα» καὶ ὅχι εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα, ὅπερ δὲν φαίνεται πολὺ πρὸς τοὺς ἐπομένους στίχους συναδόν. Διότι τὰ δῶρα αὐτὰ καθ' αὐτὰ δὲν περιωρόνηται Ἀχιλλεύς, εἰμὴ διὰ τὸ πρὸς τὸν δωροῦμενον μῖσος. ||. Ἀν τὸ κάρ σημαίνῃ τρίχα, διὰ τὴν νὰ μὴ ἀναφέρωμεν τὸ μιν εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τοῦ γωρίου τὴν ἐξῆς ὀρθὴν ἀναντιρρότητα: ἔνοιαν: ἀποστρέφομαι τὰ δῶρά του (διότι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις μοι προσφέρει αὐτὰ, τουτέστιν) ὁ Ἀγαμέμνων δὲν ἔχει παρ' ἐμοὶ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀξίαν).

ΚΑΡ, γεν. ΚΑΡΟΣ [-], ὁ κάτοικος τῆς Καρίας, τῆς νοτιοδυτικῆς χώρας τῆς Μικρῆς Ἀσίας, B 867, K 428.

ΚΑΡΑΜΙΓΛΗ [-], ἡ, πόλις παρὰ τὰ Λεβκτρα τῆς Λακωνίας, ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, τὰ νῦν «Σκαρδαμουλά», I 150, 292.

ΚΑΡΑΪΗ, ἡ, ποιητ. ΚΡΑΪΗ [-], ὅπερ καὶ τὸ συνηθέστερον παρὰ τοῖς ἐπικοῖς: ὁ δὲ τύπος καρδία μόνον B 452, A 12, ε 452 ἐν ἀρχῇ σίχου.

1) καρδία, ὡς μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἔδρα τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος καὶ τῆς ζωῆς, K 94, N 282, 442. 2) τροπ. καρδία α.) ὡς ἔδρα τῶν αἰσθημάτων, τῶν ὀρέξεων, τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ παθῶν, A 225, 395, ε 293 κ. α., συνάπτεται μετὰ τοῦ «θυμός» B 474, ε 548 κ. α. β.) ὡς ἔδρα τῆς διανοίας, ψυχῇ, νοῦς, πνεῦμα, K 244, Φ 444.

ΚΑΡΔΟΠΟΣ, ἡ, σκάφη ἢ τῶν ἀρτοποιῶν, «σκαφίδι», Ἐπ. 15, 6.

κάρη, τό, ἴων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κάρη, γεν. κάρητος ζ 230, ψ 457, καὶ κάρητος ψ 44, δοτ. κάρητι O 75, καὶ κάρητι T 405; X 205. Ὄνομ. πληθ. κάρη (ἐκ τοῦ: κάρητα, κάρηα), Ὑ. πῆμα. 12, καὶ κάρητα A 309, P 437. Εἰς τὴν ὀνομ. ὑπάγονται καὶ ἕτεροι ἐκ τοῦ ἀχρῆς. κρας σχηματισμοί, γεν. κρατός, Ὀμ. πλχ., καὶ κράτος E 177, δοτ. κρατί Γ 336, ι 490 κ. α., κατ'κράτι, χ 218, αἰτ. κράτα, η 92 (ὅπερ ὁ Ἄρεος θεωρεῖ ὡς πληθ. αἰτ. μετ' ὀνομ. ἐνικ. κατὰ τὸ «εἰσθήα, προσώπατα κ. α.»). Πληθ. γεν. κρά-

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

των, χ 309, δοτ. κρασί καὶ κράτασι, K 452, 456, αἰτ. κράτα, Γ 93.—Σημ. «κεφαλὴ, κρατοῦσα» (ἢ λ. εἶνε μᾶλλον σκαυπτική, ἐπὶ ἀφύσους καὶ ἰσχυρογνώμονας: κεφαλῆς) ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, B 259, Z 509 κ. α., «κάρη ἐανθός» ο 433. Μεταφ. κορυφή, αἶαν ὄρους, Γ 5, «ἐπὶ κρατός: λυμένος» εἰς τὴν κορυφὴν, ε 2, τὸ μυχαίτατον τοῦ λυμένος, ι 140, ν 102, 346. (Οἱ τύποι κάρητος κλ. ὑπάγονται εἰς ἀπρηχαιωμένην τινὰ ὄνομα. κάρηαρ, ἦν πάλιν ἀνεμοχλεύσας μεταχειρίσθη ὁ Ἀντίμαχος κατὰ τὰ Ἀνέκδ. τοῦ Βεκκ. σ. 4386. Κατὰ δὲ τὸν Βούττιμαννον κ. α. μόνον παρεντέθη α εἰς τοὺς τύπους κάρητος κλ., ἢ δὲ ὀνομαστ. κάρηαρ εἶνε ἐκ τούτων τῶν οὕτως ἐπεκταθέντων τύπων κατ' ἀναλογίαν σχηματισμός πολὺ μεταγενέστερος).

ΚΑΡΗΚΟΜΩΝΤΕΣ, ἐπικ. ἐπεκτ. ἀντὶ τοῦ κερηκομῶντες (ὀρθότερον γράφει διηρημένως κάρη κομῶντες ὁ Βεκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ ὁ Ἀμείξ διότι ῥ. κερηκομῶ δὲν εὐρίσκεται) πρὸλ. ὅμως καὶ τὸ ΕἰΝΑΙΕΤΑΝ καὶ ΕἰΝΑΙΟΜΕΝΟΣ), φέροντες κόμην εἰς τὴν κεφαλὴν, κομποτροφῶντες, ἐπὶ θ. τῶν Ἀχαιῶν, οὓτινες οὐδὲν μέρος τῆς κεφαλῆς ἐκρίζοντες οὐδὲ κείροντες ἔτρεπον τὴν κόμην μακρὰν (τοῦναντίον «ὀπισθεν κομῶντες» B 542), B 44, 321 κ. α., ε 408, ν 277.

ΚΑΡΗΝΟΝ [-], τό, ἐπ. (ἐκ τοῦ κάρη κατ' ἐπέκτ., ἄλλοι δὲ τοῦναντίον τὸ κάρη παράγουσιν ἐκ τοῦ κάρηνον κατ' ἀποκοπήν). 1) «κεφαλὴ, κεφάλι», Ὀμ. πλχ., πολλάκις δὲ περιγραφικώτερον μετὰ τοῦ «βοῶν, ἀνδρῶν, ἔππων κάρηνα» (|| ὡς τὸ τῆς καθομιλουμένης «τὸς κεφαλὰ βόδια, πρόβατα, ἄλογα»), Ψ 260, I 407, A 500, «νεκῶν» κ 524 κ. α. 2) τροπ. α.) κορυφὴ ὄρους, «ὀρίων» Γ 58, «Μυκάλης» B 869 ἰδίως «Ὀλύμποιο» A 44, α 402 κ. α. β.) αἱ ἀκροπόλεις, «τὰ κάρα» (Λατ.) τῶν πόλεων λέγονται κάρηνα ὡς ἐπὶ λόφων κείμενα, B 417, I 24. (Ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν πληθ., ὁ δὲ ἐνικ. εὐρίσκεται Γμ. 8, 12, 28, 8).

ΚΑΡΗΝΟΣ [-], ὁ, ποταμός: τῆς Μυσίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Αἰόλῳ, μετέπειτα καλούμενος Πίτις, M 20. (Οὕτως ἐπὶ ὀνόματι ὁ Ἀρισταρχος ἀντὶ τοῦ συνήθους Κερησός).

ΚΑΡΚΑΪΡΑ, ὀνομαστοπ. (πρὸλ. τὸ Γαλλ. craquer καὶ τὸ Γερμ. knochen) κρᾶδαίνομαι, σείομαι, κατὰ τὸν Σχολ. «τρίζω, τραντάζομαι», τρέμω, Γ 157 κ. (|| Ἡ ἀπλὴ ῥίζα εἶνε ΚΑΡ, ὅθεν κάρ-υον, κάρ-καρος: τραχὺς, κατὰ τὸν Ησύχ., «κάρκανο» ἑτηρόν, ἐν Κρήτῃ, «κουρκουνῶ» κτωπῶ, αὐτόθι, «κα(ρ)καρίζω, καὶ κα(ρ)καρώνω» ἀποξηραίνομαι, ἐν Ἀθήναις κ. ἀλλαχού).

ΚΑΡΚΙΝΟΣ [-], ὁ, «κάβουρος», Βατρ. 301. (|| Τῆς αὐτῆς ῥίζης μετὰ τὸ προηγούμενον, ὅπ. ἴδε).

ΚΑΡΠΛΑΘΟΣ [-], ἡ, χάριν τοῦ μέτρου ΚΡΑΠΛΑΘΟΣ [-] (|| Οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ θεωροῦσι τοῦτον τὸν δευτέρου τύπον ὡς τὸν ἀρχαιότερον

ἀλλ' ἡ εἰκασία των εἶνε ἀνυπόστατος· διότι τῆς ῥῆξης ΚΑΡΠ ἡ μετάθεσις των γραμμάτων εὐρίσκειται εἰς λέξεις ἐξ Ἰσού ἀρχαίας, τὰς Ὀμηρικές καρπάλλιος καὶ κρατινός· Β 676, νῆσος· μεταῖτις Κρήτης καὶ Ρόδου, ἐν τῇ ἐξ αὐτῆς ὀνομασθέντι Καρπαθίῳ πελάγει, τὰ νῦν „Σκάρπαθος“, Τ. Ἀπ. 43.

ΚΑΡΠΑΛΙΜΟΣ [..], ὄν, ἐπικ. (ἀντὶ τοῦ ἀρπαλίμος· ἐκ τοῦ ἀρπάξω), ἀρπακτικός, ἐπομ. ὁρμητικός, ταχύς, ῥαγδαίος, «πόδες» *Ἰλ. Π 342, 809, Χ 166. *Ἐπιβ. -λίμω, ταχέως, ὁρμητικῶς, Β 17, 6 406 κ. ἄ. πλχ.

ΚΑΡΠΟΣ, ὁ, 1) „καρπός“ δένδρων τε καὶ ὀσίων, Σ 568, ἱ 94, κ 242 κ. ἄ., καὶ τῆς γῆς «ἀρούρης» Ζ 142 κ. ἄ., ἐτι δὲ καὶ ἀνεν τοῦ «ἀρούρης» Α 156, Ε 504 κ. ἄ. 2) τῆς χειρὸς ἡ ῥίζα, ἡ συνάπτουσα αὐτὴν πρὸς τὸν πῆχυν, Ε 458, Θ 328, Φ 489, χ 277 κ. ἄ.

ΚΑΡΡΕΪΟΝ, ἴδ. ΚΑΤΑΡΡΕΪΟΝ.

ΚΑΡΤΕΡΟΪΜΟΣ [...], ὄν, καρτερόψυχος, καρτερικός, ἐπιθ. τοῦ Διομήδους, Ἡρακλείου, Ἀχιλλέως καὶ των Μουσῶν, Ε 277, Ν 350, Ξ 512, φ 25.

ΚΑΡΤΕΡΟΣ, ἡ, ὄν (κάρτος), ἰσχυρός, δυνατός, ῥωμαλέος· ἄ) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἀνθρώπων ἢ ἀνθρωπίνων καταστάσεων· κατ' ἐξοχὴν δὲ ἀνδρείος, εὐτολμος, Ὀμ. πλχ. «καρτεφάλαγγες» Ε 592, μετ' ἀπαρρ. «φῶτας ἐναίρειν» Ν 483· ἐτι δὲ ὁ μέγα δυνάμενος, ἰσχυρὸς παρὰ τῇ λαφύ, α 534· β') ἐπὶ πραγμάτων «ἐργα» Ε 757, «ὅρκος» Τ 108, δ 253 κ. ἄ., «ἐλκος» Π 517.—Τὸ ἐν Α 280 γράφουσι ὁ Οὐδῶφις καὶ Σπίτζενρος κάρτερος καὶ θεωροῦσι συγκριτικόν, ἀντιλέγοντος ὁρθῶς εἰς ταῦτα τοῦ Δοιδερλ.—ἴδ. δὲ καὶ ΚΡΑΤΕΡΟΣ.

*ΚΑΡΤΕΡΟΣΚΕΙΡ, ὁ, καὶ ἡ, ἐπικ. ὁ καρτερὰς ἔχων χεῖρας, δυνατός εἰς τὰς χεῖρας, „χερσοδύναμος“, ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως, Ἰμ. 7, 3.

ΚΑΡΤΙΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κράτιστος, ὑπερθ. τοῦ ΚΡΑΤΙΣ, ὅπ. ἴδ. ὁ ἰσχυρότατος, ἐπὶ θεῶν ἢ ἀνθρώπων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, Α 266, Θ 17 κ. ἄ., ἐπὶ τοῦ ἀστοῦ «κάρτιστος καὶ ὠκιστος πετεηνῶν» Φ 253, «μάχη» σφοδρότατη, πεισματώδης, Ζ 185· ἐτι δὲ μετ' ἀπαρρ. «κάρτιστόν ἐστι φυγεῖν» κράτιστον, ὠφελιμώτατον, μ 420.

ΚΑΡΤΟΣ, ΕΟΣ, τό, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κράτος. 1) ῥώμη, δύναμις, ἰσχύς, Ι 254 κ. ἄ., «χειρῶν» Θ 226· ἐπὶ ζώων, ὅσων «ἵπποι κάρτος ἄρις» γ 370· συνάπτεται μετὰ τοῦ «βίη, σθένος» Ο 408, Ρ 322, δ 415, ν 443. 2) νίκη, Ρ 623 κ. ἄ., ἴδ. ΚΡΑΤΟΣ.

ΚΑΡΤΥΝΟ [-], ἐπ. ἀντὶ τοῦ κρατύνω (κράτος), ἐνισχύω, μόνον κατὰ μέσσην διάθεσιν «ἐκκαρτύναντα φάλαγγας» *Ἰλ. Α 215, Μ 415, Π 563.

*ΚΑΡΥΟΝ [..], τό, κάρυον παντός εἶδους, „καρύδον“, Βατρ. 34.

ΚΑΡΥΕΤΟΣ [-], ἡ, πόλις τῆς Εὐβοίας ἐπὶ τῆς νοτίου παραλίας τῆς νήσου, περιόχουτος διὰ τὰ μάρμαρα αὐτῆς, τὰ νῦν ὠσαύτως „Κάρυστος“· καλυομένη, Β 539.

ΚΑΡΦΑΛΕΟΣ [-], ἡ, ὄν, ἐπικ. ἄ) ξηρός, «ἦμα» ε 369· β') μεταφ. ἐπὶ ἡγου ἀμειβλῶς, ὑπάκωφός, (πρόλ. λῆτος), ὅσος ὁ ἐκ ξηροῦ καὶ συνεσταλμένου δερματος ἐκπεμπόμενος, «ἀσπίς καρφαλέον ἔσεν» Ν 409. *Ἐκ τοῦ ΚΑΡΦΑ, ποι., μέλ. κάρφω, ὁρ. ἐπικ. κάρφα, συστήλλω, „ξαρώνω“, [κατασκέλλω], ξηραίνω, ἰσχυαίνω, μόνον μετὰ τοῦ «χρῶς» ν 398, 430.

ΚΑΡΦΑΛΕΟΣ [-], ἡ, ὄν, ἐπικ. (κάρχαρος), τραχύς, ξηρός, μεταφ. «δίψη» ὑπὸ τῆς εἴφης ξηρός (ἔχων δηλ. τὸν λαϊμόν καὶ τὴν γλῶσσαν ξηράν), Φ 544 τ. (Τάραχε ἄλλη γραφὴ καρφαλέος, ἥτις ὁμοίως φαίνεται ὅτι εἶνε σχολιον. || Ἡ λ. αὕτη φαίνεται ὅτι ἀνάγεται ἑτοιμολογικῶς εἰς τὴν ῥίζαν ΚΑΡ, ἴδ. ΚΑΡΚΑΙΡΑ).

ΚΑΡΧΑΡΟΔΟΝΤΕΣ [-], ὁ, καὶ ἡ (κάρχαρος, ὀδούς), κυρ. ὁ τραχεύς, σκληροῦς ἔχων ὀδόντας (ἴδ. τὴν προηγ. λ.), ἐπιθ. των κυνῶν, ὅτινες οὐ μόνον σκληροῦς, ἀλλὰ ἔξειτε ἔχουσι τοὺς ὀδόντας· ὅθεν ἡ συνήθης ἐρμηνεία: ὁ ἔχων ὀξεῖς τοὺς ὀδόντας, *Ἰλ. Τ 360, Ν 198.

ΚΑΣΙΓΝΗΤΗ [-], ἡ, ποι. (θηλ. τοῦ ἐπομ.), γνήσια ἀδελφή, Α 441, δ 810 κ. πλχ.

ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΣ [-], ὁ, ποι. (ἐκ τοῦ κάσις=ἀδελφός, ἢ γεννάω, ἢ κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ κ. ἢ γνήσιος). 1) οὐα. ἄ) ἀδελφὸς γνήσιος, αὐτάδελφος, «πατήρ» Μ 371, Τ 293· β') ἐν γένει στενός· συγγενής, καὶ μάλιστα ἀνεψιός, Ο 545, Π 456. 2) ἐπιθ. κατὰ τὸν Σχολ. ἀντὶ τοῦ κασιγνητικός, ἀδελφικός, «πολλὴ ἀγέουσα κασιγνήτοις φόνου» ἔνεκα τοῦ ἀδελφικοῦ φόνου (διότι ὁ Μελέαγρος ἐφρόνουν ὅχι ἕνα, ἀλλὰ πολλοὺς ἀδελφούς τῆς Ἀλθειας, ἴδ. Ἀπολλοδ. 1, 8, 3). Ἀλλὰ δυνατόν νά νοηθῇ καὶ ἐνταῦθα ὡς οὐα., ἐρμηνευομένου τοῦ χωρίου· ἔνεκα τοῦ φόνου τοῦ ἀδελφοῦ· διότι ὁ ποιητὴς δύναται νά ἐννοῇ μάλιστα τὸν Ἰφικλόν, τὸν διαφιλονεικῆσαντα εἰς τὸν Μελέαγρον τὴν δόξαν τῆς νίκης, Ι 567.

ΚΑΣΟΣ [-], ἡ, νῆσος τοῦ Καρπαθίου πελάγους, πλησίον τῆς Κῆ, τὰ νῦν „Κάσος“, Β 676.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, ἔχουσα παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μαντικὴν δύναμιν. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ θεοῦ δὲν ἀπέδιδεν ἀμοιβάτον ἔρωτα, καταρασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, προεφήτευσε μόνον κακὰ καὶ οὐδὲς ἐπίστευεν εἰς αὐτήν, Ν 356. Μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Τροίας ἀπήχθη αἰμαλῶτος ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ μετ' αὐτοῦ ἐφρονέθη ἐν Μυκῆναις ὑπὸ τῆς Κλυταμνήστρας, λ 420 ἔξ.

ΚΑΣΣΙΤΕΡΟΣ [-], ὁ (Λατ. plumbum album πρὸς διαφοράν τοῦ μολύβδου plumbum nigrum), κασσίτερος, „καλλάρι“. Ὁ κασσίτερος μνημονεύεται πολλάκις ἐν Ἰλ. ὡς κόσμημα θαυρά-

κων καὶ ἀσπίδων, Α 25, 34, Σ 565, 574, καὶ ἀρμάτων, Ψ 503. Καὶ αἱ περικνημίδες ἦσαν κασσιτέρειαι ἢ τοῦλάχιστον πρὸς κόσμον κασσίτερον περιβεβλημέναι (Ἀριστ. ποιητ. 25), Φ 592, Σ 613. Κατὰ τὸ Σ 474 ἀναλυόμενος ὁ κασσίτερος ἐγύνατο ἐπὶ ἄλλου μετάλλου· ὅθεν «χεῖμα κασσιτέρου» Ψ 561. Πιθανόν ὅμως ὅτι καὶ ἐσφυρηλατεῖτο κατὰ μικρὰς πλάκας ἢ πέταλα, Γ 271, καὶ διὰ τοῦτο λέγεται «ἐνανός». Ὁ Βέκκιαννος θεωρεῖ τὸν κασσίτερον ὡς τὸ στοινιον τῶν Ῥωμῶν, μίγμα τι ἀργύρου καὶ κολλύδου· διότι ὁ μαλακὸς κασσίτερος δὲν ἀντέγει εἰς τὰς προσβολὰς τῶν ἐπιθετικῶν ὀπλῶν.

ΚΑΣΤΙΛΑΝΕΙΡΑ [..], ἡ, μήτηρ τοῦ Γοργυθίωτος, Θ 305.

ΚΑΣΤΟΡΝΙΣΤΑ, ἴδ. ΚΑΤΑΣΤΟΡΕΝΝΗΜΙ.

ΚΑΣΤΡΟ, ὅρος, ὁ, 1) υἱὸς τῆς Λήδας· ὁ τοῦ βασιλέως Τυνδάρου ἢ κατὰ τὸν μῦθον, τοῦ Διός, ἀδελφός τοῦ Πολυδεύκου, περὶ σφηνος ἱππηλάτης, μεταλῶν τῆς θήρας τοῦ Καλυδονίου κάπρου καὶ τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας. Καὶ ἐγεννήθη μὲν θνητός, ἀπ' οὗ δὲ ἐφανερώθη ὑπὸ τοῦ Ἰδα, ὁ Πολυδεύκης μετέδωκεν εἰς αὐτόν, κατὰ παραχώρησιν τοῦ Διός, τῆς ἐαυτοῦ ἀθανασίας. Ὅθεν διήγον ἐκάτεροι ἐναλλὰξ μίαν ἡμέραν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μίαν ἐν Ἀδου, «ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἐτερήμενοι, ἄλλοτε δ' αὖτε τεθνάσιν», λ 299 ἐξ., Γ 237. Ἀμφότεροι δὲ ἐλέγοντο Διόσκουροι, ἴδ. τὴν λ. 2) υἱὸς τοῦ Ὑλάκου, ξ 206.

ΚΑΣΤΡΟΣ, ἴδ. ΚΑΤΕΣΤΡ.

ΚΑΤΑ, Ἀ') Πρὸς. μετὰ γεν. καὶ αἰτ. σημαίνουσα τὴν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κίνησιν. 1) Μετὰ γεν. τοπικῶς σημ. Ἀ') τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κινήσεως, τὸ ὁριμητήριον, ἀπὸ—κάτω, «βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων» κατέβη ἀπὸ τῶν κορυφῶν τοῦ Ὀλύμ., Α 44 κ. ἀ., «καθ' ἱππων ἀΐσαντες» καταπηδήσαντες ἀπὸ τῶν ἱππων, Ζ 232, «βαλέειν κατὰ πέτρης» ξ 399 κ. ἀ.: ὡσαύτως «κατ' ἄκρης» κυρ. ἀπὸ τὴν ἄκραν πρὸς τὰ κάτω, ὁ ἐ., «ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ὡς τὴν ἄλλην», ἐντελῶς, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν. Ταύτην μάλιστα τὴν σημασίαν τῆς ἐκτάσεως ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἔχει ἐν τοῖς ἐξῆς: «κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς» Ε 696, «τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν—ὕδ' ἐκάλυψε» Ε 659 κ. ἀ., «καὶ κεφαλῆς εἵρυσσε» θ 85, «πνείοντε κατ' ὤμων» καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῶν ὤμων πρῶτοντες, Ν 385, «Ἀρτεμις εἶσι κατ' οὐρεας» ζ 102 (ὅπερ διορθώνει ὁ Ἀρενς: κατ' οὐρεα). Β') τὸ τέρμα τῆς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κινήσεως, κάτω, συναπτομένης ἐνίοτε καὶ τῆς ἐννοίας τῆς εἰς τὰ κάτω εἰσχωρήσεως, «εἰς ἐκτὰ ῥίνας» κατέρραξεν ἐπάνω ἡ μέσα εἰς τὰς ῥίνας, Γ 39, «μεσοπαλὲς ἔθνη κατ' ὄχλης—ἔγγος» Φ 172, «αἰγυή κραδαίνουμένη κατὰ γαίης ὄρεα» εἰσέδουσε κατὰ γῆς, Ν 504, «κατὰ σπείους· δέδουκεν» μ 93, «κατὰ γῆονδ' ὁρματα πήξας» Γ 217, «φυγῇ

κατὰ γῆονδ' ὄρεα» ὑπὸ τὴν γῆν, Ψ 400. «ἢ (κόπρος) κατὰ σπείους· κέχυτο μεγάλ' ἤλαθα, πολλή» ἦτα κατακεχυμένη εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ σπηλαίου, ι 330 (ἐνταῦθα διορθώνει ὁ Ἀρενς: μετὰ τοῦ Βόθης «κατὰ σπείους· κέχυτο μέγα»). ἢ. Ἡ σύνταξις αὕτη ἐκλήθη ἐν τῇ καθομιλοῦμαι μόνον ἐν τῇ φρ. «κατὰ γῆς».

2) Μετ' αἰτ. Ἀ') τοπικῶς σημ. α) τὸ τέρμα τῆς κινήσεως, καὶ κυρίως μὲν τῆς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἔπειτα δὲ ἐν γένει τῆς πρὸς τι, ἢ εἰς τι διευθύνσεως, «βάλλειν κατὰ γαστέρα» Π 465 κ. ἀ. ὡσαύτως «νύσσειν, οὐτὰν κατὰ τι» Ε 46, Ν 427 κ. πληγ. «κατ' ὅστε ἰδών» Ρ 467· β) τὴν ἐπὶ τινος ἔκτασιν ἢ τὴν διὰ πάντων τῶν σημείων τινὸς κίνησιν, «τὸ δ' (αἶμα) ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας πῆρσε» ἐξεφύρσεν αὐτὸ διὰ τοῦ στόματος καὶ τῶν ῥιθῶνων, Π 349· «κατὰ τεῖχος· ἔβησαν» ὑπερέβησαν (ἀνέβησαν καὶ κατέβησαν) τὸ τεῖχος, Ν 737, «ἤλαθε κατὰ στόμα αἶμα» ἤλθεν αἶμα εἰς τὸ στόμα, καὶ δι' αὐτοῦ ἐγύθη ἔξω, σ 97 (πολλοὶ ὅμως τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν γράφουσιν ἐκ γερογράφων ἀνὰ στ.). Ἐν γένει δὲ σημ. τὸ καθ' ὅλον τὸ μήκος, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, καὶ μετὰ τῶν στάσεως σημαντικῶν ῥημάτων τὸ ἐπὶ, ἐπάνω, παρὰ τι, κατὰ τι, ἐν τι (Σημειωτέον ὅτι πολλάκις εἰς ταύτην τὴν σημασίαν τίθεται ἡ ἀνά, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ πρὸς, αὕτη φυλάττουσα τὴν θεμελιώδη αὐτῆς ἐννοίαν τῆς ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω κινήσεως, παριστᾷ τὸ πρᾶγμα κατ' ἐναντίαν ἑποψίαν, πρὸς, ἀνὰ 3) Ἀ') «κατὰ στρατόν» Β 439, «κατὰ λαόν» Δ 199, «κατὰ πτόλιν» Β 130, ὡσαύτως «κατὰ γαίαν», Ἑλλάδα, Ἀγαυίδα, Ἰλιον, κῆμα, πόντον κ. ἀ., ἰδίως «κατὰ θυμόν» Ὀμ. πληγ. τοπικῶς ἐρμηνευτέον τὴν πρόθεσιν καὶ ἐν τῇ «ὄφειλεν κατὰ πάντας ὀριστηγας πονέσθε λισσόμενοι» νὰ ὑπάγῃ («νὰ κοπιᾷσῃ») πρὸς πάντα τοὺς ἀρ. καὶ νὰ τοὺς παρακαλῇ, Κ 417· β') Μεταφ. σημ. α) τὸν σκοπὸν, τὴν πρόθεσιν, εἰς, πρὸς, «διὰ», οἷον «πλεῖν κατὰ πρῆξιν» διὰ δουλείᾳ, γ 72, «ἔνα κατὰ δαίτα» Α 426, «κατὰ χρεὸς ἐλθεῖν» λ 479, «κατὰ ληΐδα· πλαζόμενος» γ 406· β) ἀναλογίαν, συμφωνίαν, λατ. secundum, «κατὰ μοῖραν» κατὰ τὸ πρέπον, καθὼς πρέπει, «καθ' ἡμέτερον νόον» κατὰ τὴν γνώμην μας, Ι 408· γ) τρόπον «οἷον τε κρομύσιοι λοπόν· κατὰ», «ὡς καθὼς εἶνε τὸ κρομύδοφλουδον», π 233. (ἢ. Ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύονται μὴ θυνάμενοι νὰ ὑποφέρωσι τὸν πλεονασμὸν τὸν ἐκ τοῦ «οἷον τε» καὶ «κατὰ» ἐρμηνεύουσι τοπικῶς τὴν πρόθεσιν: καθὼς (εἶνε) εἰς τὸν φλοῖον τοῦ κρομύσου): «κατὰ μέρος» κατὰ σειράν, Γ. Ἑρμ. 53, «κατὰ πρώτιστον ὀπωπὴν» κατὰ πρώτιστην ὄψιν, Γ. Δῆμ. 157, «κατ' ἐμ' αὐτόν» μόνος, Α 271, «κατὰ σοφίας» καθ' ἑαυτοῦ ἐκαστος, Β 366, «κατὰ φύλα» Β 362. ἢ. Τὰς πλείους σημ. τῆς συντάξεως ταύτης ἔσωσεν ἡ καθομιλουμένη.

Τυθεμένη ἡ Κατὰ μετὰ τὴν συντακτικὴν τῆς πτώσεως ἀναστρέφει τὸν τόνον, «ἔλος κάτω» Γ 221, «ῥῥμα κάτω» τ 345. ὡσαύτως δὲ καὶ κατόπιν τοῦ ῥήματος, εἰς δ' ἀνήκει, «εἰ μὲν κς λίπυ κάτω τεύχεα καλὰ» Ρ 91, ι 6 κ. ἄ.

Β'.) Ὡς ἐπὶρ. κείται ὅπου παρ' ἄλλων θεωρεῖται ὡς συνθετικὸν μέρος τοῦ ῥήματος, ἀφ' οὗ διὰ τῆς τμήσεως εἶνε κεχωρισμένον. Ἡ ἐπιρρηματικὴ αὐτῆς σημ. εἶνε καταφανεσάτη ἐν τῷ «αἶμα κατ' αὐτοῦ κόλπον ἐνέπλησε» ἐπλήρωσε καθ' ὁλοκληρίαν, Γ 470.

Γ'.) Ἐν συνθέσει σημαίνει παρ' Ὁμ. ὡς ἔν τῃ καθομῖ. ἄ.) κίνησιν πρὸς τὰ κάτω, ὅσον καταβαίνω, καταβάλλω, ἢ εἰσχώρησιν εἰς τι κάτω, ὅσον καταδύναι. β'.) ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας τοῦ ῥήματος, ὡς ἐν τοῖς καθ' ἑκάστον φαίνεται.

Δ'.) Ἀποκοπτομένη ἐνίοτε ἡ Κατὰ γίνεται πρὸ τοῦ γ κάγ, πρὸ τοῦ δ κάδ, πρὸ τοῦ κ κάκ, πρὸ τοῦ μ κάμ, πρὸ τοῦ ν κάν, πρὸ τοῦ π καί, ρ κάπ, πρὸ τοῦ ρ κάρ, ὅτε καὶ ὑπὸ τινων ὅφ' ἐν γράφεται, ὅσον καγγόνυ, καθδύναιμι κτλ. Ἐν δὲ ταῖς συνθέσεσιν ὡσαύτως ἀποκοπτομένη πάσχει τὰς αὐτὰς μεταβολὰς τοῦ τ, ὅσον κάδβαλε, κάτθανε, κάλλιπε, καμμομή, κάμμορος, καρβίζουσα κ. ἄ. Πρὸ δὲ τοῦ στ καὶ σχ ἀποβάλλει τὸ τ μετὰ τὴν συγκοπὴν τοῦ τελικοῦ α, ὅσον καστορνύσα, κάσγρεθε.

ΚΑΤΑΒΑΙΝΩ, μέλ. καταβήσομαι, ἀόρ. β'. κατέβην ἔν γ'. πληθ. ἐπ. ἔ. Δωρ. κατέβαν, Ω 329, ὑποτ. ἄ. πληθ. καταβέιομεν ἐπ. (ἀντὶ τοῦ καταβόμεν) Κ 97, προστ. κατέβηθι, μέσ. ἀόρ. ἄ. κατεβήσάμην μετὰ τῶν ἐπικ. τύπων: κατεβήσατο, Ν 47, α 330, γ'. ἐνικ. τῆς ὑποτ. ἐπικω: συνεσταλμ. καταβήσεται, Ο 382 ἔ. προστ. καταβήσεο, Ε 409. 1) Ὡς ἀμετάβ. καταβαίνω, «καταβαίνω» ἐπὶ ἐμφύχων (ἐπὶ δὲ ἀφύχων μόνον Ξ 49 «πρὶν τινα καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὐρον» ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῖ. «καταβαίνειν ὁ ἀέρας ἀπὸ τῶν στερεῶν, ἢ αἱ στερεαὶ καταβάθουν ἀέρα»), «ἐκ τινος» Ν 447, ἢ μετὰ μόντης γεν. «διέρου» Ε 409. Τὸ τέριμα τῆς κινήσεως ἐκφέρεται διὰ τῆς Ἐπὶ ἢ Εἰς μετ' αἰτ'. Γ' 252, Κ 544, Ω 492, κ 407, ἢ διὰ μόντης αἰτ. «κατεβήσατο θάλαμον» εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον (οὕτως ὥστε ἡ Κατὰ νά σημαίνῃ τὴν κατὰ ὁρίζοντιον βάθος κίνησιν, πρὸλ. ΚΑΤΑΔΥΝΑΙ 1) β'.), 6 337. Ἰδίως δὲ τὸ ἐκ τῆς πόλεως (ἢ ἐφ' ὕψους κειμένης κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους) εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὴν πεδιάδα, ἢ εἰς τὴν παραλίαν μεταβαίνειν, «πόλις ἢ ἐκ πόλεως» Ω 329, ω 205, «εἰς πεδίον» Γ 252. 2) Ὡς μετὰβ. μετ' αἰτ. ἄ.) ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῖ. καταβαίνων διέρχομαι τι, «κλίμακα κατεβήσατο», κατέβη τὴν σκάλα, α 330, ὡσαύτως «ἑστατὸν ἐφ' ὁλκαίου καταβήσασα τὰ ὑπερῶα κατέβ.», ὅ ἐ. κατέβαινε ἀπὸ τῶν ὑπερῶων, σ 206, φ 85.

— ΚΑΤΑΒΑΛΛΩ, ἀόρ. β'. κατέβαλον [...], γ'. ἐν. ἐπ. κάββαλε (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. κάμβαλε, ὅπ.

16.) ἀντὶ τοῦ κατέβαλε, Ε 343, Θ 249. 4) ῥίπτω κάτω ἢ κατὰ γῆς, κρημνίζω, μετ' αἰτ. «δαίν» Μ 206, «ὄχθα: καπέτοιο ἐς μέσσον» Ο 357 «τί ἐπ' ἀκτῆς» Ψ 425, τινά, Β 692 (ἐν τμ.) «κατὰ πρηνὲς βαλέειν μέλαθρον» Β 444, ἐκβάλλω, «ῥίπτω ἔξω (εἰς τὴν ξηράν), πετώ», ζ 472. 2) εἰς ἡπιωτέραν σημασίαν. καταθέτω, «κρετὸν ἐν πυρὸς αὐγῇ» Ι 206. β'.) ἀφίγω νά πείσῃ, «υἱόν» Ε 343, «νεδρὸν παρ βωμῶ» Θ 249. ὅθεν περὶ κυνός «οὐατα κάββαλεν», «ἐρρίψε κάτω ἡ καταβάσε ταυτιά» ρ 302.

ΚΑΤΑΒΕΙΟΜΕΝ, ἴδ. ΚΑΤΑΒΑΙΝΩ.

*ΚΑΤΑ-ΒΙΒΡΩΣΚΩ, ἀόρ. β'. κατέβρων, κατατρώγω, καταβροχθίζω, Γ. Ἀπ. 427.

*ΚΑΤΑ-ΒΛΑΨΤΩ, παρὰ πολὺ βλάπτω, διαφθείρω, Γ. Ἑρμ. 93.

ΚΑΤΑ-ΒΛΩΣΚΩ, ποι., μόνον κατ' ἐνεστ. διέρχομαι, διαβαίνω, «ἄτω» π 466 τ.

(ΚΑΤΑ-ΒΡΩΣΚΩ) μόνον ἐν τῷ γ'. ἐν. τῆς εὐκτ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. καταβρόξει, καταπίνω, «καταβάζω», «φάρμακον» δ 422 τ, ἴδ. ἈΝΑΒΡΩΣΚΩ. (Ἐνεσθὲν τὸ καταβροχθίζω).

ΚΑΤΑ-ΓΗΡΑΣΚΩ, τ 360, καὶ ΚΑΤΑΓΗΡΑΣ, ἐξ οὗ ὁ παρὰτ. κατεγήρα, ἐντελῶς γηράσκω, «γηράζω», Ὅδ. ι 540.

ΚΑΤΑΓΙΝΕΩ [...], ἕτερ. Ἰων. τύπος τοῦ ΚΑΤΑΓΩ, «καταβάζω», φέρω κάτω, «ὕλην» κ 404 τ.

ΚΑΤ-ΑΓΝΙΜΙ [...], μέλ. κατάξω, ἀόρ. κατέ- (F)αῖα, Ἰων. κατῆξα, συντρίβω, «σπάνω, κάμνω κορμάτια», μετ' αἰτ. «ἄρματα» Θ 403 (ἐν τμ.), «νέα» ι 283, «κατ' αὐγένας ἦξε» τ 539, «τὸ κατεξάμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον» Ν 257. (ἢ. Εἰς τὸν οὐδένα λόγον ἔχοντα πληθυντικὸν κατεξάμεν ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ δικαίως προσέκρουσαν ἀρχαῖα τε καὶ νεώτεροι ἐρμηνευταὶ! ἐπεχείρησαν δὲ καὶ διορθώσεις, ὧν πιθανωτάτη μοι φαίνεται ἡ τοῦ Θεοφίλου κατεαξάμεν (=κατεξάμεν), ἥτις καὶ εἰς ἐμὲ ἐπῆλθεν. Τὰς δὲ ἄλλας ἐρμηνείας καὶ διορθώσεις ἴδ. παρὰ Σπιντζνέρω εἰς τὸ προκείμενον χωρίον).

ΚΑΤ-ΑΓΩ [...], μέλ. κατάξω καὶ ἐπ. ἀπαρφ. καταξέμεν, ἀόρ. κατήγαγον καὶ μέσ. κατηγαγόμεν. 1) Ἐνεργ. φέρω κάτω, καταβιβάζω, «εἰς Ἀἴδα» λ 464, ω 400. ὡσαύτως ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν, «καταβιβάζω», ὅσον «ἵππους, νῆας» Ε 26, πρὸλ. Ζ 53, Φ 32, ἢ ἀπὸ τῶν ὀρέων εἰς τὴν οἰκίαν, «σιάλους» υ 463, «φρόνι» ἔφερε κάτω (εἰς τὸ κατὰ τὴν παραλίαν στρατοπέδον τῶν Ἀχαιῶν) πολλὰς γνώσεις, εἰδήσεις (περὶ τῆς ἀνωτέρω κειμένης πόλεως Τροίας), δ 258, «Κρήτηνδε κατήγαγεν» τὸν προσεπέλασεν, ἔφερεν εἰς τὴν Κρ., τ 486.

2) Μέσ. ἀπὸ τοῦ πελάγους εἰσέρχομαι εἰς ὄρμον, προσορμίζομαι, προσεγγίζω (τοῦναντίον: ἀνάγομαι) «νῆες ἐς Γεραιστόν» γ 478, «Ἰθάκηνδε» π 322, ἐπὶ ναυτῶν γ 40, «ἐπὶ κατὰγομαι» κ 440.

φθείρω, βλέπω, „χαλῶ“, „ὡς ἂν μὴ κλαί-
ουσα κατὰ χροά καλὸν λάτρη· ἵνα μὴ χαλῇ τὸ
ἔρατόν της πρόσωπον κλαίουσα, ὁ 376, ὁ 749
(κατὰ δὲ τὸν Ἀμείν σημαίνει κυρ. καταβάλλω,
καταστρέφω).

ΚΑΤΑΒΑΤΟΣ [-.-], ἡ, ὅν, ποι. ἀντὶ τοῦ κα-
ταβατός (καταβαίνω) ὁ δι' οὗ καταβαίνει τις,
„θόραι καταβαταὶ ἀνθρώποις·“ δι' ὧν δύναται
ἄνθρωποι νὰ καταβῶσι, ν 110 f. (||. Ἐν τῇ κα-
θολ. οὐ μόνον „καταβαίνω, καταβάζω“, ὡς
καὶ „ἀναβαίνω, ἀναβάζω“, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ αὐτὴ
ἢ λ. „καταβατόν“ ὡς οὗς λέγεται σημαίνουσα
τὴν σελίδα τοῦ βιβλίου, ἣν ἀναγινώσκων του-
τέστι „διαβάζων“ τις καταβαίνει).

ΚΑΤΑΒΙΒΙΣ, παθ. παρακ. κατήκισμαι, κακα-
μεταχειρίζομαι, κατασκωριάζω, „τεύχεα
κατήκιστα“ εἶνε κατασκωριασμένα (ὡπὸ τοῦ κά-
πνου καὶ τῆς ἀκαθαρσίας) Ὁδ. π 290, τ 9.

ΚΑΤΑΒΙΣΣΗ [-.-], καταπηδῶ, καθορμῶ,
καταβάνω μεθ' ὀρμῆς. Ὅπου παρ' Ὁμ. εὐρίσκε-
ται, ὅσον „βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καργίων ἀί-
ξασα“, „καθ' ἵππων αἴξαντε“ ὀρθότερον ἀποδι-
δεται ἢ πρόσθεν εἰς τὴν αὐσ. ἢ κατὰ τμ. εἰς
τὸ βῆμα.

ΚΑΤΑΒΙΣΣΙΝΩ, καταβισχύνω, „έντ, -άζω“,
ἀτιμάζω, „πατέρων γένος“ Ὁδ. ω 508, δι, α,
„δαίτα“ μολύνω, π 293.

ΚΑΤΑΒΙΣΣΩ, ποι. ἀντὶ τοῦ ΚΑΤΙΣΣΩ=ΚΑΤΕΣΣΩ,
ἐπ. ἴδ., „οὐτ' ἄρα ποίμνησιν καταβισσεται“ δὲν
κατέχεται ὑπὸ πομίνων, δὲν ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῇ
ποιμνία, Ὁδ. ι 422 f.

ΚΑΤΑΒΙΤΤΗ, ἴδος, ἡ, περιεφραλαία, „ταυρεία,
ἀραλός·“ ἡ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. Κ 258 f.,
ταί, Ο 382 ἢ προστ. καταβίττω, Ε 109. 1) Τίς
ἀμετάβ. καταβαίνω, „καταβαίνω“ ἐπὶ ἐμφύ-
χων (ἐπὶ δὲ ἀφύχων μόνον Ε 19 „πρὶν τινα κα-
τὰ τὴν αὐτὴν τὴν αὐτὴν καὶ ἐν τῇ καθο-

γύνω δάκρυ, (τὸ ὅπ. βεβαίως κατὰ τὴν αὐτὴν καὶ ἐν τῇ καθο-
γύνω δάκρυ, (τὸ ὅπ. βεβαίως κατὰ τὴν αὐτὴν καὶ ἐν τῇ καθο-
356, κ 201. 6.) ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, καταρ-
δίπτω, ἐπιβρίπτω, ἀφίνω νὰ καταπέσῃ,
„γίονα, νιβάδα·“ τ 206, Μ 158, „πέπλον ἐπὶ
-γίονα“ Ε 734, „ὀύσθα χαμαί·“ Ζ 434, „τετ-
οῦδε“ Ε 734, „ὀύσθα χαμαί·“ Ζ 434, „τετ-
χας εἰς ἄλλα·“ Η 461, „ἡνία·“ Ρ 649· ὡσαύτως
„περὰ·“ ο 527 (ἐν τμ.). 2) μεταφ. ἐπιγέω,
διαχέω, ἐφαπλώνω ἐπὶ τινός τι, ἡ περιβάλλω,
περικαλύπτω τινὰ διὰ τινος, „ὀμίχλην,
πλύν, χάριν τινί·“ Γ 40, η 42, θ 12, θ 19.

„ἐλεγγεῖν, αἶσχος, ὀνειδεά τινί·“ ἐπιβρίπτω κατὰ
τινος, Ψ 408, λ 433, ξ 38, χ 463, „πλουτόν τινι·“
Η 670, παθ. „κάθ' ἄγος χυτο ὀφθαλμοί·“
λ 433, διεχόθη ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, Υ 282.
ΚΑΤΑΧΟΟΝΙΟΣ, ὄν, χθόνιος, ὑπόγειος,
„Ζεύς·“ τοῦτέστιν ὁ Ἀδης, Ι 457 f.

ΚΑΤΕΑΣΑ, ἴδ. ΚΑΤΑΡΝΥΜΙ.
ΚΑΤΕΔΩ, μέλ. κατέδομαι, παρακ. ἐνεργ. κατέ-
δωκα ἐν τμ. Ρ 542· κατατρώγω, καταβί-

45, „θάμνη ὑπο·“ Ρ 677, „ἐν λόγῳ·“ τ 439,
„ἐπὶ πλευράς·“ Ω 10· 6.) μεταφ. ἡσυχάζω
„ἀλγεα ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἔχουσιν·“ ἀς ἀφῆ-
σμεν τὰς λύπας ἡσυχούς (νὰ ἡσυχάζωσιν) ἐν
τῇ καρδίᾳ, Ω 523· γ.) εὐρίσκομαι, ὑπάρ-
χω, Ω 527.

ΚΑΤΑ-ΚΕΪΡΑ, κυρ. κατακόπτω· ὅθεν μεταφ.
διαφθείρω, ἀφανίζω, καταστρέφω, „βίοντες,
οἶκον·“ Ὁδ. δ 686, χ 36, „μῆλα·“ κατατρώγω,
ψ 356.

ΚΑΤΑ-ΚΕΪΝΑ, προστ. κατακίεστε, η 488, σ 408,
ὑποτ. ἀ. πληθ. κατακίεμεν ἀντὶ τοῦ κατακίω-
μεν, σ 419, μετοχ. κακκίοντες· ῥῆμα ἐφετικόν,
θέλω νὰ πλαγιάσω, πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ,
νὰ ἡσυχάσω, Α 606, ψ 58, α 424 κ.ά.

ΚΑΤΑΚΗΑΙ, ΚΑΤΑΚΗΜΕΝ, ΚΑΤΑΚΗΜΕΝ, ἴδ.
ΚΑΤΑΚΛΙΩ.

ΚΑΤΑ-ΚΛΙΩ, παθ. ἀόρ. ἀ. κατεκλάσθην, συν-
τρίβω, „σπῶ, τσάκίζω“ Ν 608, Υ 227· με-
ταφ. „ἐμοὶ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·“ ἐρρᾶν-
σεν ἡ καρδία μου·, ὡς ἐκφρασις σφοδρᾶς λύ-
πης, τρόμου κτλ., δ 481, καὶ πλγ., „ἡμῖν κατε-
κλάσθη φ. ἦτορ δεισάντων·“ ι 256 (ἀντὶ τοῦ
συνθησέτεροι· ἡμῖν—δείσαντες).

ΚΑΤΑ-ΚΛΙΝΩ [-.-], ἀόρ. ἀ. κατέκλινα, πλα-
γιάζω, κατατίθηναι, „βάλλω κάτω“, „δόνου
ἐπὶ γαίῃ·“ κ 465 f.

ΚΑΤΑΚΛΩΘΕΣ, αἱ, ἴδ. ΚΛΩΘΕΣ.

ΚΑΤΑ-ΚΟΙΜΑΙ, ἀποκοιμίζω· παθ. ἀποκοιμῶ-
μαι, μόνον ἐν τῇ ἀόρ. „κατεκοιμήθην·“ Ὑλ. Ι
427, Α 793, „παρά τινι·“ Β 355, εἰς τὴν αὐτὴν
μέ τὰ δπλα, Α 731.

ΚΑΤΑ-ΚΟΙΡΑΝΕΩ, ἴδ. οὖν πρὶν ἔχεσθαι· τ
ΚΑΤΑ-ΚΟΙΡΑΝΕΩ, ἴδ. οὖν πρὶν ἔχεσθαι· τ

ΚΑΤΑ-ΚΟΙΝΩΝΕΩ, ἴδ. οὖν πρὶν ἔχεσθαι· τ
ΚΑΤΑ-ΚΟΙΝΩΝΕΩ, ἴδ. οὖν πρὶν ἔχεσθαι· τ

ΚΑΤΕΝΗΝΟΘΕ, ἀρχαῖος, παλαιός, ἴδ. οὖν πρὶν ἔχεσθαι· τ
ἐνεστ. καὶ παρ. κατακείμαι, ἐπικείμαι,
„κόμαι κατενῆνοθεν ὦμος·“ αἱ κόμαι κατακα-
λύπτουσι τοὺς ὦμους (κατὰ δὲ τὸν Γοῖδεον·
κατέλαμπον ἐπὶ τῶν ὦμων) Ὑλ. Δῆμ. 280. Τὸ
λεγόμενον Πινδαρικὸν σχῆμα (τὴν σύνταξιν δηλ.
ῥήματος ἐνικ. μετὰ πληθ. ὑποκειμένου γένους
ἀρσ. ἢ θηλ.) ἐξηγεῖται ὁ μὲν Ῥύγκενος καὶ ὁ Οὐδῶ-
σος ὡς ἐκ τῆς περιληπτικῆς ἐννοίας τοῦ „κό-
μαι“ (=κόμη), ὁ δὲ Φράγκος ὑποθέτειν ὅτι οἱ
τύποι· ἐνῆνοθε καὶ ἀνῆνοθε, ἐξ ὧν οὐδεὶς ἄλ-
λος κλιτὸς σχηματισμὸς εὐρίσκεται, ἐθεωροῦντο
τρόπον τινὰ ὡς ἐπιρρήματα, δηλ. ἄκλιτοι, ἐπομ-
εῖδον καὶ μετὰ πληθ. ὑποκειμένου νὰ συν-
ταχθῶσι. Περί δὲ τῆς ἐτυμολ. ἴδ. ἐΠΕΝΕΝΟΘΕ.

ΚΑΤΕΝΩΠΑ (ἐκ τοῦ ἐνώψ, ἀπρηχαιωμένου οὐ-
σιαστ. ἀντὶ τοῦ ἐκκῆψ) ἐπὶρ. κατὰ πρόσωπον,

διὰ το. κρέμαμαι, „κρέμομαι ὡς κἄτω“, «κα-
τεκρημνῶντο βότρυς» Ὑμ. 6, 39.

ΚΑΤΑ-ΚΡΗΜΝΟΣ, ΟΝ, ἀπόκρημνος, ἀπότομος, Βατο. 454.

ΚΑΤΑΚΡΗΣ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ κατακρας, ἐπιρ.,
γραφόμενον ἀπὸ τοῦ Ὀβολοῦ. καὶ ἐξ. διηρημέ-
ως κατ' ἄκρης, ἴδ. ἄκρη. (Ὁ δὲ Δουδερλείνας
θεωρεῖ αὐτὸ κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ κατὰ κρή-
θεν (κατὰ κρῆς, κατὰ κρης), ὅπερ ἤθελε ση-
μαίνει τὸ κατὰ κεφαλῆς, καὶ εἰς ταύτην δι-
θεν τὴν κυρ. σημ. καίτα ε 313. ἥ. Ἀπὸζον).

ΚΑΤΑ-ΚΡΥΠΤΑ, μέλ. ψω, ἀποκρύπτω, κατα-
κρύπτω, περικαλύπτω τι, X 120, ψ 372,
«ὕπο τι» ι 329, ο 469, μετά δοτ. «νυκτί» μέ
νυκτα περικαλύπτω, ἥ ἐντός νυκτός κατακρύ-
πτω, ψ 372, «οὔτι κατακρύπτουσι», «δέν τοῦ
κρύπτουσι τίποτε», η 205 (ἐνθα ἄλλοι ἦ-
τον ὀρθῶς ἐρημνεύουσιν τὸ ῥῆμα ὡς ἀμετάβ.:
δέν ἀποκρύπτονται παντάπασιν). Κατὰ τὸ φαί-
νόμενον ἀμετάβ. «ἄλλω δ' αὐτὸν (ἀντί τοῦ:
ἐαυτόν) φωτὶ κατακρύπτων ἤσικεν» πρὸς ἄλλον
ἄνδρα παρωμοιοῖazen ἐαυτὸν κρύπτων (τὴν ἀληθῆ
του μορφήν), εἰς ἄλλον ἄνδρα μετεμορφωθῆτα, δ
247 (ἐνθα τὴν ἀντων. «αὐτόν» ἀποδοτέον εἰς
ἀμφοτέρω τὰ ῥήματα).

ΚΑΤΑΚΤΕΙΝΩ, μέλ. κατακτενῶ, Ω 412, $\frac{2}{3}$ κα-
τω. Z 409, ἀόρ. ἀ. κατέκτεινα, ἀόρ. 6'.

καίτωα καίτωνα ἐπικ. (ἀντί τοῦ
 ἰδών=εἰς ἐξέξ), ὡν, δὲ καὶ ἐπικ. ἄν
 ἄν) ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοῦς. ἂν ὑπέρχεν
 ἀνὴρ ἄπνος (μὴ ἔχων ἀνάγκην ὑπνου), θὰ ἐλάμ-
 βανε δύο μισθοὺς, κ 84, πρὸλ. Ε 22. 6') εἰς
 προτάσεις κατὰ τὸ φαινόμενον ἀνεξαρτήτους, ἐν
 αἷς ἡ ὑπόθεσις ἐξυπακούεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω,
 π. χ. Γ 56 «ἀλλὰ μάλα Τρῶες δευδιήμονες, ἧ
 τ' κεν λάτριν ἔσσο χιτῶνα» εἰ δέ μὴ
 ἀλλὰ λατρίων, ὡς ἂν ἀμείβανω, πρὶν ἂν, μδ-
 νον ἐν τμ., ἰδ. ΛΑΜΒΑΝΩ.

ΚΑΤΑΛΕΨΩ, έπικ., μέλ. καταλέξω, άόριστ. ά.
κατέλεξα μέσ. μέλ. καταλέξομαι, μέσ. άόρ. ά.
κατελέξαμην γ'. έν. άόρ. έπικ. συγκεκ. κατέλε-
κτο, I 662, άπαρφ. καταλέγθαι, ο 394, μετοχ.
καταλέγεμενος κυρ. σημ. καταστρώνω, κατα-
θέντω. 1) Ένεργ. έχόθτω, λέγω, διηγού-
μαι, άπαγγέλλω τί τινι πολλάκις μετά τών
έπιφ. «εϋ, άτρεκέως» I 115, K 413 κ. ά., έπο-
μένοι «όπως» ρ 44, «έν μοίρην κατέλεξας» κ-
θώς πρέπει είπες, T 486, «καταλέγεις τινά ή ...
ή» διηγούμαι περί τινος άν... ή, δ 832. 2)
Μέσ. κατακλίνομαι, «πλαγιάζω», ίνα κοι-
μηθώ, άναπαυθώ, I 662, γ 353 κ. ά.

ΚΑΤΑΛΕΙΒΩ, καταχέω, χύνω κάτω. Παθ. κα-
ταρρέω, κατασταλάζω, Σ 409 †.

ΚΑΤΑ-ΛΕΙΠΩ καὶ ἐπικ. ΚΑΛΛΕΙΠΩ, μέλ. κατα-
λειψω καὶ ἐπικ. καλλείψω, ᾄορ. 6'. κατέλειπον,
γ'. ἐν. ἐπικ. κάλλιπε καὶ κάλλω· πρό φων. δα-
συνομένου, Z 223, ἄπαρφ. καλλίπεις, π 296·
ἀ.) καταλείπω, ἠἀφω ὁπίσω", ἀπομα-
κρύνομαι τινος, μετ' αἰτ. «παρ' ὄχρεσιν» M
92, «ὅτ' οὖν μιν Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν» ρ
314 κ. ἀ. πλχ. 6') ἐγκαταλιμπάνω, καθῶς
ἀφίνω ὁπίσω, Ἀχαιοῦς Φ 414 κ. ἀ., τεύ-
χεα P 91· γ') καταλείπω, ἀφίνω μετὰ
θάνατον, Ω 726, Z 223, ψ 33· μεταφ. «τινὶ
οὔνοας, ἄλγεα» α 243, λ 279· δ.) παραχω-
ρῶ, παρέχω, [ἔω], ἀφίνω, «τινὶ εὐχάηην»
Δ 173 (ἐν τρι.), «τινὰ ἔλωρ γενέσθαι» ἀφίνω
μὲν γοίει βορ., P 151, γ 271, «σχεδὴν ἀνέ-
μοισι φέροσθαι» ε 344.

καταλέν, ὁρ. κατήλετα, ἐπικ. σσ, „ἀλέθω.
καλά“, «πυρόν» u 109.† ἐν τιμ.

ΒΑΤΑ-ΛΗΘΟΜΑΙ, ἐπιλανθάνομαι, „λησμο-
νῶ“ ἐντελῶς, „θανόντων“. X 389 †.

ΚΑΤΑΔΟΦΑΔΕΙΑ [...·.], ἐπιρ. ἐπὶ τοῦ τρα-
χήλου, ἐπὶ τῶν ὤμων, *φέρω = κ 169 † (πρὸ
τοῦ Βεκκ. ἐγγράφου -δι.α. ||. Εἶνε δὲ κυρ. οὐδ.
τοῦ ἀγρ. ἐπιθέτου καταδοφάδεως ἐκ τοῦ ἀγρ.
ἐπιρ. καταδοφάδην, ὅ ἐ. κατὰ λόφον, τὸ. λο-
φός). Ἡ συλλαβὴ τα ἐκτείνεται διὰ τὸ μέτρον.
ΚΑΤΑ-ΛΥΑ [...·.], μέλ. -ύσω, ἀορ. κατέλυσα.
1) ἀπόλυμ, λύω, *ἔλυσα, *ἔεξευγα“ δ
2) λύω ἐντελής [καθαίρω] κατα-

238, *τροπ.* αὐτὸν, ἔγωγε, πολίων κάρηνα·
τακτικῆς συγχρόνως ἔρρωμαι, κα-
στικῆς τότε ἰσοδυναμούσης «τῷ αὐκ οὐδ' ἴσκι-
κέν μ' ἀνέσει θεός, ἢ (ἦ) κεν ἄλῳ» σ 265
(ἢ. Ἄλλ' ἐνταυθ' ἵνες διορθοῦσι τὸ ἀνέσει εἰς
εὐκτικ. ἀνέσαι). ἢ ἴ., μόνον ἐν τῇ μέσ. ἀορ. ἔ-
πει. καταρσάμην, συσσωρεύω, ἐπισωρεύω,
Ω 165†.

*ΚΑΤΑ-ΜΙΣΘΩ, ἀναμιγνύω μετ. ἀναμιγνύο-
μαι, μετά δοτ., Ὑμ. 18, 26.

ΚΑΤΑΜΙΞΕΙΣ [v.], μέσ. ἀόρ. ᾶ. ἀναδύ. κατα-
μυξάμην, κατασχίζω, „καταξουραγνίζω“.
—Μέσ. «χέτρα» „καταγδέρνω“ τὴν χέτρα
μου, Ε 425 f.

καταμύζω καὶ ἀπὸ κ. ΚΑΝΝΙΝ, ἐπικ. ἀόριστ.
ἀπαρρ. καμύσαι, κλείω τοὺς ὀφθαλμούς,
„καμμύζω ἔ καταμύζω“, κοιῶμαι, Βατρ.
192.

ΚΑΤ'ΑΜΦΙΚΑΛΥΨΗΤΑ [v. u.], ἐντελὼς περι-
καλύπτω, καλῶς περιτυλίσσω, *κεφαλὴ
κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας* περιβαλὼν ῥάκος εἰς
τὴν κεφαλὴν, καλῶς περιτυλίξας μὲ ῥάκος τὴν
κεφ., ε 349.

ΚΑΤΑ ΝΕΥΩ, μέλ. κατανεύσομαι, A 524, ἀόρ.

ΚΑΤΑΡΡΕΪΝ, καὶ ποιητ. κατα-ρέω, μεταγ. καρρέουσα ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: καταρρέουσα, Ε 424, ἄορ. ἄ. ἐπικ. κατέρρεα· κυρ. κάμνω πρὸς τὰ κάτω, καταψηλαφῶ, καταψήγω, τρίβω ἡμέρα· μεταφ. θαπέω, „χαϊδεύω“, συνήθ. „χειρὶ τέ μιν κατέρρεε“ Α 374, δ 610 κ. ἄ.

ΚΑΤΑΡΡΕΪΝ, ῥέω κάτω, καταρρέω, „οἶμα ἐξ ὠταλῆς“ Δ 149, „ἐκ μελέων“ λ 559 κ. ἄ., μετὰ γεν. „χειρὸς“ Ν 539. (Πανταχοῦ ἐν τμ., πλὴν Δ 149, Ε 870).

ΚΑΤΑΡΧΟΜΑΙ, παρ' Ὁμ. μόνον εἰς θρησκευτικὴν σημασίαν, κάμνω τὴν ἀρχὴν (τῆς θυσίας), „ἀρχίζω“, ἐπὶ τῆς τελευτῆς τῆς προηγουμένης τῆς κυρίως θυσίας, μετ' αὐτ. „γέρνυα τ' οὐλοχότα“· κάμνω ἀρχὴν μετ' οὐλοχότου· ἢ τὰ: οὐλοχότα, γ 445 f. Πρβλ. ΛΗΑΡΧΟΜΑΙ, ἈΡΧΟΜΑΙ.

ΚΑΤΑΕΒΕΝΝΥΜΙ [...], ἄοριστ. ἄ. κατέσθεσα, κατασθύνω, σθύνω ἐντελῶς, „πῦρ“ Φ 381, Ψ 237, ἐν τμ., Π 293, Ξ 297.

ΚΑΤΑΕΥΘΟΜΑΙ, μόνον ἐν τῷ ἐπικ. μέσ. ἄορ. β'. κατέσσυτο, καταπίπτω, εἰσορμῶ, „κύμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα“ κατέπεσε, μετὰ σπουδῆς κατέρρευσεν τὸ κύμα εἰς τὰ καλὰ ῥέεθρα, δ ἄ. εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, Φ 382 f.

ΚΑΤΑΣΚΙΑΪΝ, ποι., κατασκιάζω, ἐπισκιάζω, ἄορ. ἄ. κατέσκιον [...], „κατακαίω, „πυρὶ νῆας“

κατέκαυον, „κατέκαυον“ ἀπολ. „κατέκαυον“

τέκταν, ἀπαρρ. κατακτάμεν καὶ κατακτάμεναι, μεταγ. κατακτά· παθ. ἄορ. ἄ. κατεκτάθην μέσ. μέλ. κατακτανέομαι, μέσ. ἄορ. ἐπικ. κατακτάμενος, μετὰ παθ. σημ., (κατὰ δὲ τὸν Βούττμ. εἶνε παθ. ἄορ. ἐκ τοῦ ἐνεργ. κατέκταν σχηματισθεῖς) π 106· ἀποκτείνω, φονεύω, „σκοτώνω“, τινά, Ε 608 κ. ἄ., „ὡς κατακτανέσθε καὶ ὑμεῖς“ (μέσ. μέλ. μετὰ παθ. σημασ.) οὕτως θά φονεῖσθε καὶ ὑμεῖς, Ξ 481, „κατέκτανεν“ Δωρ. ἢ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: κατεκτάθησαν, Ε 558, γ 108.

ΚΑΤΑΚΙΠΤΩ, ἄορ. κατέκυφα, „σκύπτω κάτω“, ὡλ. Ζ 611, Ρ 527.

ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΩ, ἄορ. ἄ. κατέρρεφα, ἀναστρέφω, „ἀναποδογυρίζω“, „ἀποστρέφω“ ὡλ. Απ. 73.

ΚΑΤΑΣΤΙΓΕΩ, ἐπικ., ἄορ. β'. κατέστυγον, φρίττω, „τρομάζω“, Ρ 694, „τινά“ φρίττω πρὸς τινά, „τρομάζω τινά“, κ 113 (ἐν τμ.).

ΚΑΤΑΣΤΙΓΕΛΟΣ [...], ὄν. ἐπικ. κατὰσκληρος, „πέτρι“ Τ. Ἑρμ. 124.

ΚΑΤΑΤΕΧΕΩ, ὡδ. ΚΑΤΕΧΩ.

ΚΑΤΑΤΑΝΩ, [...], ὡν. καὶ ποιητ., ἄορ. ἄ. κατάνυσα ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: κατετάνυσα, κατατανύζω, καθ' ὁλοκληρίαν τανύζω, „τεντώνω“, „δπλα“ ὡλ. 6, 34.

ΚΑΤΑΤΕΙΝΩ, ἄορ. κατέτεινα, „τεντώνω καλὰ“, „κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω“ εἴσυρε δυνατὰ τὰς ἡνίας ὀπίσσω, Γ 261, Τ 394.

ΚΑΤΑΤΗΚΩ, ἄορ. κατέτηκα. 1) μεταβ. ἀνα-

λῶ, „λυώνω“, „χρώνω“ τ 206. 2) Μετ. κατατήκομαι, ἀναλῶμαι, „λυώνω“ ἐντελῶς, „χρώνω κατατήκεται“ τ 205· μεταφ. „ἦτορ“ κατατήκεται ἡ καρδία μου, Ὅδ. τ 136.

ΚΑΤΑΤΙΘΗΜΙ [...], μέλ. κατατίθω, ἄορ. ἄ. κατέθηκα, ἄορ. β'. μόνον ἐν τῷ πληθ. ἐπικ. σπῆκεομαι. κάθεμεν, κάθετε, κάθεσαν ἀντὶ τοῦ κατέθεμεν κτλ., ὑποτ. ἐπ. καταθείμεν ἀντὶ τοῦ καταθώμεν, ἀπαρρ. κατέθεμεν ἀντὶ τοῦ καταθεῖναι μέσ. ἄορ. β'. πληθ. κατέθεμεθα κτλ. ἀντὶ τοῦ κατέθεμεθα κτλ., γ'. πληθ. κατέθεντο, ὑποτ. καταθείομαι ἐπ. ἀντὶ τοῦ καταθῆμαι, Χ 411. 1)

Ἐνεργ. βάλλω τι ἢ τινά κάτω μετὰ προσοχῆς, καταθέτω, „τι ἐπὶ χθονός· ἢ ἐπὶ χθονί“ κατὰ γῆς, Γ 293, Ζ 473, „τινὰ ἐν λεχέεσσιν“ Σ 233, „τόξα ἐς μυχόν“ π 285, „χλάναν ἐς μέγαρον ἐπὶ θρόνου“ υ 96, „ὅπ' αἰδοῦσθ“ χ 449, „ἐκ κελύου“ ὡδ. ἐκ 1) β'. „τεύχεα προσθεν Ἀχίλλης“ καταθέτω ἔμπροσθεν τοῦ Ἀχ., Τ 12 (ἐν τμ.), „τινὰ εἰς Ἰθάκην“ ἀποδιδοῦσα τινά εἰς τὴν Ἰθάκην, π 230, „ἐν Λοκῇς δῆμον“ κατέθεσαν (μετενεγκόντες) εἰς τὴν χώραν τῆς Λυκίας, Π 683, „ἐπ' αὐτῷ κεφαλῇ καταθέντα“ ἐπάνω του προσκολλησάντες τὰς κεφαλὰς (τόσον δηλ. πλησίον, ὥστε ἐφαίνοντο ὅτι εἶχον προσκολλημένας τὰς κεφαλὰς), Ψ 381, „ἔδρην“ βάλλω (προσφέρω) κάθισμα, π 45, „εὐνὴν, δέμνια“ διενυθεῖα, στρώνω, τ 317, 599 (ἐν τμ.).

β'. δημοσίᾳ καταθέτω, „βάλλω“, ὡς βραβύλῳ, καταθέτω, Ψ 267 κ. ἄ. Διαφέρει

1 24.

ΚΑΤΑΛΑΒΩ, ἀναπαύομαι, ἀνὰ εἰς λαμβάνω ἀναψύχων, „κακῶν“ ἀπακῶν, ι 460 f (ἐν τμ.).

ΚΑΤΑΛΑΒΗΤΑ, ἄοριστ. ἄ. κατέμαλαμβάνω, „πιάνω“, Ζ 364· ὡλ. γοντα, „καταφθάνω“, Ε 65, ὡλ. περί γήρατος, ὅπερ τρόπον τινά λαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους, ὡλ. ὡλ.

ΚΑΤΑΛΑΒΩ, ἀναπαύομαι, ἀνὰ εἰς λαμβάνω ἀναψύχων, „κακῶν“ ἀπακῶν, ι 460 f (ἐν τμ.).

ΚΑΤΑΛΑΒΗΤΑ, ἄοριστ. ἄ. κατέμαλαμβάνω, „πιάνω“, Ζ 364· ὡλ. γοντα, „καταφθάνω“, Ε 65, ὡλ. περί γήρατος, ὅπερ τρόπον τινά λαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους, ὡλ. ὡλ.

ΚΑΤΑΛΑΒΩ, ἀναπαύομαι, ἀνὰ εἰς λαμβάνω ἀναψύχων, „κακῶν“ ἀπακῶν, ι 460 f (ἐν τμ.).

ΚΑΤΑΛΑΒΗΤΑ, ἄοριστ. ἄ. κατέμαλαμβάνω, „πιάνω“, Ζ 364· ὡλ. γοντα, „καταφθάνω“, Ε 65, ὡλ. περί γήρατος, ὅπερ τρόπον τινά λαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους, ὡλ. ὡλ.

ΚΑΤΑΛΑΒΩ, ἀναπαύομαι, ἀνὰ εἰς λαμβάνω ἀναψύχων, „κακῶν“ ἀπακῶν, ι 460 f (ἐν τμ.).

ΚΑΤΑΛΑΒΗΤΑ, ἄοριστ. ἄ. κατέμαλαμβάνω, „πιάνω“, Ζ 364· ὡλ. γοντα, „καταφθάνω“, Ε 65, ὡλ. περί γήρατος, ὅπερ τρόπον τινά λαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους, ὡλ. ὡλ.

ΚΑΤΑΛΑΒΩ, ἀναπαύομαι, ἀνὰ εἰς λαμβάνω ἀναψύχων, „κακῶν“ ἀπακῶν, ι 460 f (ἐν τμ.).

ΚΑΤΑΛΑΒΗΤΑ, ἄοριστ. ἄ. κατέμαλαμβάνω, „πιάνω“, Ζ 364· ὡλ. γοντα, „καταφθάνω“, Ε 65, ὡλ. περί γήρατος, ὅπερ τρόπον τινά λαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους, ὡλ. ὡλ.

ΚΑΤΑΛΑΒΩ, ἀναπαύομαι, ἀνὰ εἰς λαμβάνω ἀναψύχων, „κακῶν“ ἀπακῶν, ι 460 f (ἐν τμ.).

ΚΑΤΑΛΑΒΗΤΑ, ἄοριστ. ἄ. κατέμαλαμβάνω, „πιάνω“, Ζ 364· ὡλ. γοντα, „καταφθάνω“, Ε 65, ὡλ. περί γήρατος, ὅπερ τρόπον τινά λαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους, ὡλ. ὡλ.

ΚΑΤΑΛΑΒΩ, ἀναπαύομαι, ἀνὰ εἰς λαμβάνω ἀναψύχων, „κακῶν“ ἀπακῶν, ι 460 f (ἐν τμ.).

ΚΑΤΑΛΑΒΗΤΑ, ἄοριστ. ἄ. κατέμαλαμβάνω, „πιάνω“, Ζ 364· ὡλ. γοντα, „καταφθάνω“, Ε 65, ὡλ. περί γήρατος, ὅπερ τρόπον τινά λαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους, ὡλ. ὡλ.

ΚΑΤΑΛΑΒΩ, ἀναπαύομαι, ἀνὰ εἰς λαμβάνω ἀναψύχων, „κακῶν“ ἀπακῶν, ι 460 f (ἐν τμ.).

ΚΑΤΑΛΑΒΗΤΑ, ἄοριστ. ἄ. κατέμαλαμβάνω, „πιάνω“, Ζ 364· ὡλ. γοντα, „καταφθάνω“, Ε 65, ὡλ. περί γήρατος, ὅπερ τρόπον τινά λαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους, ὡλ. ὡλ.

ΚΑΤΑΛΑΒΩ, ἀναπαύομαι, ἀνὰ εἰς λαμβάνω ἀναψύχων, „κακῶν“ ἀπακῶν, ι 460 f (ἐν τμ.).

ΚΑΤΑΛΑΒΗΤΑ, ἄοριστ. ἄ. κατέμαλαμβάνω, „πιάνω“, Ζ 364· ὡλ. γοντα, „καταφθάνω“, Ε 65, ὡλ. περί γήρατος, ὅπερ τρόπον τινά λαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους, ὡλ. ὡλ.

ΚΑΤΑΛΑΒΩ, ἀναπαύομαι, ἀνὰ εἰς λαμβάνω ἀναψύχων, „κακῶν“ ἀπακῶν, ι 460 f (ἐν τμ.).

ΚΑΤΑΛΑΒΗΤΑ, ἄοριστ. ἄ. κατέμαλαμβάνω, „πιάνω“, Ζ 364· ὡλ. γοντα, „καταφθάνω“, Ε 65, ὡλ. περί γήρατος, ὅπερ τρόπον τινά λαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους, ὡλ. ὡλ.

ΚΑΤΑΥΤΟΘΙ=τῇ προηγ., Φ 344, κατ' εἰκοσίαν τοῦ Ουολφίου, ὅς· ὁμοίως αὐτὸς τε καὶ εἰ μετ' αὐτὸν ἐκδύται (πλὴν τοῦ Φαίσιος καὶ Βεκκέρου ἐν τῇ Β', ἐμμενάντων εἰς τὴν γραφὴν κατ' αὐτὸν) ἐγραψαν διηρημένως κατ' αὐτὰθ' (ὁ δὲ Βαύμλεϊνός ὅρ' ἐν: καταυτόθι).

ΚΑΤΑ-ΦΑΓΕΙΝ, ἀπαρφ. τοῦ ἀόρ. τοῦ ΚΑΤΕΡΘΙΩ.

ΚΑΤΑ-ΦΑΙΝΩ, καταδεικνύω. Τὸ μέσ. καταφαίνομαι, γίνομαι φανερός, γ' Απ. 434.

ΚΑΤΑ-ΦΕΡΩ, μόνον ἐν τῇ μέσ. μέλ. κατοίσομαι, «οὐ μ' ἄχος κατοίσεται Ἀϊδὸς εἴσω» τοῦ ὁποίου ἡ λύπη θά μὲ καταϊδῶσθ' μέσα εἰς τὸν Ἀδην, Χ 425 †.

ΚΑΤΑ-ΦΘΙΝΩ [..υ..], ἕτερος τύπος τοῦ ΚΑΤΑ-ΦΕΡΩ, μόνον ἐν τῇ ἐνιστ., καταφθίρω, ἐξαφανίζω, «τιμὴν» γ' Δῆμ. 354.

ΚΑΤΑ-ΦΘΙΩ, ποι. μέλ. καταφθίσω, παθ. παρακ. κατέφθιμαι, ὑπερσ. κατεφθίμην, ὑπερ ἐν ταύτῃ εἶνε καὶ μέσ. ἀόρ. β'. ἐπ. συγκεκ., ἀπαρφ. καταφθίρω, μετοχ. καταφθίμενος. 1) μεταβ. διαφθίρω, ἐξαφανίζω, ἐξολοθρεύω, τινά, ε 344. 2) ἐν τῇ παθ. καὶ μέσ. φωνῇ ἀμετάβ. ἐξαφανίζομαι, ἐξολοθρεύομαι, τελευτῶ, «τελειώνω», «ἦτα κατέφθιτο» ἦσαν τελειωμένοι αἱ τροφαί, δ 363. Ἰδίως ἡ μετοχ. τοῦ ἀόρ. «κατεφθίμενος» νεκρός, «ἀποθνήσκων», Χ 288, γ 196, «νέκυες καταφθίμενοι» λ 494, καὶ ὡς οὐσιαστ. γ' Δῆμ. 478.

ΚΑΤΑ-ΦΛΕΓΩ, μέλ. ἔω, κατακαίω, «πάντα πυρί» Χ 512 †.

ΚΑΤΑ-ΦΥΛΛΩΝ, καταβιβάζω ἐπ. (ἀντί: Κ 268 †, λ 2, εἰς 37).

ΚΑΤΑ-ΦΥΛΛΩΝ, καταβιβάζω ἐπ. (ἀντί: Κ 268 †, λ 2, εἰς 37), προστ. καταβίβηθι, μέσ. ἀόρ. ἀ καταβίβω, μετὰ τῶν ἐπικ. τύπων: καταβίβαστο, Ν 47, α 330,

ἐνικ. τῆς ὑποτ. ἐπικῶς συνεσταλμ. καταβίβεται, Ο 382 καὶ προστ. καταβίβησθαι, Ε 109. 1) ὡς ἀμετάβ. καταβαίνω, «καταβιβάζω» ἐπὶ ἐμφύ-

αὶ ἀδελφῶν μόνον Ε 19 «πρὶν τινα καταπαύσιν», «γού» Ρ 38 †, καὶ ἐν τῇ καθο-

ΚΑΤΑ-ΠΑΪΩ, μέλ. σω, ἀόρ. κατέπαυσα, ἐπὶ πραγμάτων, καταπαύω, κάμνω νά παύσθαι, «παύω», τελειώνω, «πόλεμον» Η 36, «μη-νισμόν» Π 52, «χόλον θεῶν» δ 583. 2) ἐπὶ προσώπων, καταπαύω, καθησυχάζω, κατα-πραύνω, περιορίζω, Ο 105, β 168: κατ' εὐ-φημισμὸν ἀντὶ τοῦ φονεύω, Π 618. (ἢ Ὁ εὐ-φημισμὸς δὲν ἀρμόζει. Ἐξοπακούεται μᾶλλον τοῖς ὀρχηστῇν εἶναι, ἢ τοῦ ὀρχησθῆναι) «ἡμέας ὀρχῶν καταπαυέμεν» προτρέπων νά καταπαύ-σιν, περιορίσων ἡμέας, β 214, «τινά τινος» ἀποτρέπω, «ἀγηνόρις» Χ 457, «ἀφροσυν-νάων» ω 457.

ΚΑΤΑ-ΠΕΔΩ, ἀόρ. κατεπέδησα, εἰς πέδας ἐμβάλλω, περιπλέκω, «ἐμπερδεύω», δε-σμεύω, Τ 94, λ 292. Πρβλ. ΠΕΔΩ.

ΚΑΤΑ-ΠΕΣΣΩ, ἀόρ. κατέπεσα, «χωνεύω», μεταφ. «χόλον» κρατῶ τὸν θυμὸν, Α 84 †. (ἢ ἰδεντῶς ἢ κατὰ μὴν μεταχειρίζεται μεταφορ.

δρώσκω, κυριολ. ἐπὶ ζώων, μετ' αἰτ., Τ 31, ρ 363, Ρ 542 (ἐν τμ.) κ. ἀ. Μεταφ. «οἶκον, βίον, κτήσιν», «τρώγω τὸ βίον, τὰ κτήματα», β 237, ν 369, 534 κ. ἀ. Τροπικ. «ὄν θυμὸν κατέδει», «τρώγει τὴν καρδίαν τοῦ», «τρώγεται», μελαγχολῶ, Ζ 202.

ΚΑΤ-Ε(F)ΕΡΓΝΥΜΙ [...-], καὶ κατε(F)έργω, ἀόρ. κατέρξα, [κατείργω], κατακλείω, ἐγκλείω, «κατὰ σφεοσίον ἐέργνω» κ 238, «κατέρξεν βοῦς» γ' Ἑρμ. 356.

ΚΑΤ-ΕΙΒΩ, ποι.=ΚΑΤΑΛΕΙΒΩ. 1) Ἐνεργ. ἀφί-νω νά κατασταλάξῃ, χύνω κατ' ὀλίγον, «δάκρυ» Π 4, ρ 86 κ. ἀ. ἐν τμ. 2) Μέσ. κατασταλάζω, χύνομαι κατ' ὀλίγον, καταρ-ρέω, «δάκρυ κατείδετο παριών» κατεστάλαζε τὸ δάκρυ ἐπὶ τῶν παριών, Ω 794: ἐπὶ ὕδατος, Ο 37, Φ 264, ε 185. Μεταφ. «κατείδετο αἰὼν» παρήρχετο, ε 152.

ΚΑΤ-ΕΙΔΩ, μετ. κατιδών, Δ 508, Βατρ. 41, ἔλλειπται ἀόρ. τοῦ καθοράω, βλέπω πρὸς τὰ κάτω.

ΚΑΤ-ΕΙΑΓΩ, μέλ. ὤσω, περιτυλίσσω, περι-καλύπτω, καταχώνω, τινά, «ψαμάθοις» διὰ (ἢ ἐντός) τῆς ἄμμου, Φ 318 † (ἐν τμ.).

ΚΑΤ-ΕΙΜΙ (εἶμι), μετοχ. κατιών, μέσ. ἀόρ. ἐπ. κατεισάμην, ἰδ. ΕΙΜΙ. 1) κατέρχομαι, καταβαίνω, «ἰδὲθεν» Δ 475, «ἀγροθεν» ἐκ τοῦ ἀγροῦ (εἰ: τὴν οἰκίαν) ἐπανερχομαι, ν 267: «ῥόμον Ἀγρόν» Ἀγροῦς «εἰς τὸν ἄγρον» Πλ. Ι 221, α 190, «πάρ᾽ ἡμῶν» ε 305, «ἐκ τῶν κα-τέτα» Δ 731.

ΚΑΤΑ-ΕΙΡΑΝΕΩ, ἰδ. ΕΙΡΑΝΕΩ, μετ' αἰτ. «ἄρματα» Θ 403 (ἐν τμ.), «νέα» ε 283, «κατ' αὐχένας ἦεν» ε 539, «τὸ κατεῖξαι μεν, δ πρὶν ἔχεσθαι» Ν 257.

(ἢ Εἰς τὸν οὐδὲνα λόγον ἔχοντα πληθυντικὸν κα-τεῖξαι μεν ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ δικαίως προσέκρου-σαν ἀρχαῖοις καὶ νεώτεροις ἐρμηνεύται: ἐπεχεί-ρησαν δὲ καὶ διορθώσεις, ὧν πιθανωτάτη μοι φαίνεται ἡ τοῦ Θηροῦ κατεῖξαι μεν (=κατα-φαινεταὶ ἡ τοῦ Θηροῦ κατεῖξαι μεν) «κατα-φαινεταὶ ὡς λέγομεν σήμερον: νεκρὸν» λ 2.

ΚΑΤΑ-ΕΙΡΩ, ἀόρ. κατέειρα, «ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ» ὡς λέγομεν σήμερον: νεκρὸν λ 2.

ΚΑΤΑ-ΕΙΡΩ, ἀόρ. κατέειρα, «ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ» ὡς λέγομεν σήμερον: νεκρὸν λ 2.

ΚΑΤΑ-ΕΙΡΩ, ἀόρ. κατέειρα, «ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ» ὡς λέγομεν σήμερον: νεκρὸν λ 2.

ΚΑΤΑ-ΕΙΡΩ, ἀόρ. κατέειρα, «ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ» ὡς λέγομεν σήμερον: νεκρὸν λ 2.

ΚΑΤΑ-ΕΙΡΩ, ἀόρ. κατέειρα, «ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ» ὡς λέγομεν σήμερον: νεκρὸν λ 2.

ΚΑΤΑ-ΕΙΡΩ, ἀόρ. κατέειρα, «ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ» ὡς λέγομεν σήμερον: νεκρὸν λ 2.

ΚΑΤΑ-ΕΙΡΩ, ἀόρ. κατέειρα, «ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ» ὡς λέγομεν σήμερον: νεκρὸν λ 2.

ΚΑΤΑ-ΕΙΡΩ, ἀόρ. κατέειρα, «ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ» ὡς λέγομεν σήμερον: νεκρὸν λ 2.

ΚΑΤΑ-ΕΙΡΩ, ἀόρ. κατέειρα, «ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ» ὡς λέγομεν σήμερον: νεκρὸν λ 2.

ΚΑΤΑ-ΕΙΡΩ, ἀόρ. κατέειρα, «ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ» ὡς λέγομεν σήμερον: νεκρὸν λ 2.

ΚΑΤΑ-ΕΙΡΩ, ἀόρ. κατέειρα, «ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ» ὡς λέγομεν σήμερον: νεκρὸν λ 2.

ΚΑΤΑ-ΕΙΡΩ, ἀόρ. κατέειρα, «ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ» ὡς λέγομεν σήμερον: νεκρὸν λ 2.

ΚΑΤΑ-ΕΙΡΩ, ἀόρ. κατέειρα, «ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ» ὡς λέγομεν σήμερον: νεκρὸν λ 2.

ΚΑΤΑ-ΕΙΡΩ, ἀόρ. κατέειρα, «ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ» ὡς λέγομεν σήμερον: νεκρὸν λ 2.

ΚΑΤΑ-ΕΙΡΩ, ἀόρ. κατέειρα, «ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ» ὡς λέγομεν σήμερον: νεκρὸν λ 2.

ΚΑΤΑ-ΕΙΡΩ, ἀόρ. κατέειρα, «ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ» ὡς λέγομεν σήμερον: νεκρὸν λ 2.

ΚΑΤΑ-ΕΙΡΩ, ἀόρ. κατέειρα, «ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ» ὡς λέγομεν σήμερον: νεκρὸν λ 2.

Ο 320 τ. (Ὁ Σπύρην. καὶ Βαυμλ. γράφει διηρημ. κατ' ἐν ὅπα).

ΚΑΤΕΠΑΛΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΚΑΤΕΦΑΛΛΟΜΑΙ.

ΚΑΤΕΠΑΛΩ, ἴδ. ΚΑΤΑΠΑΛΩ.

ΚΑΤ-ΕΠΕΙΓΩ, «βιάζω», (κατα)πιέζω, στενοχωρῶ, Ψ 623 (ἐν τμ.).

ΚΑΤ-ΕΠΕΦΟΝΟΝ, ΕΙ, Ε, ἐπ. ἀόρ. (ἔπεινον, ἴδ. ΦΕΝ-) ἀπέκτεινα, ἐφάνευσα, τινά, Ζ 483, γ 252 κ. α. Ἡ μετοχή πρότερον ἐτονίζετο, ἐτι δὲ καὶ νῦν παρὰ Διονύσιον καὶ Φαίσι, ἀνωμόλως: καταπέφνον, Ρ 539.

ΚΑΤ-ΕΡΕΪΠΩ, κυρ. μεταβ. κατακρημνίζω ἐν δὲ τῷ ἀόρ. κατήριπον ἢ παρακ. κατερήριπα ἀμετάβ. καταπίπτω, κατακρημνίζομαι, ἐπὶ τείχεος, Ἰλ. Ε 55· μεταφ. «κατήριπεν ἔργα αἰζηῶν» κατέπειπον, κατεστράφησαν, Ε 92.

ΚΑΤ-ΕΡΗΤΙΩ [...], κατακρατῶ, ἐμποδίζω, καταστέλλω, ἀποτρέπω, τινά, θέλοντα νὰ ἀπέλθῃ, Ι 465, τ 545, ι 34.

ΚΑΤ-ΕΡΙΚΛΑΝΩ [...], ποι., Ω 218 τ., καὶ ΚΑΤ-ΕΡΙΩ [...], «κρατῶ», ἀναγκαστίζω, ἐμποδίζω, κωλύω, τινά, Ζ 492, 518, Ψ 491, α 345, γ 345 κ. α. Ψ 734, χ 409. Παθ. κρατούμαι, ἐμποδίζομαι, χρονοτριβῶ, α 497, δ 498.

ΚΑΤ-ΕΡΙΩ [...], ἀόρ. α. κατείρυσα, παθ. παρακ. κατείρυσμαι, καθελκύω, πάντοτε ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν ἀπὸ τῆς ἑρπας εἰς τὴν θάλασσαν τὸ ἡγούμενον ὡς μετὰ τὴν ἀ. Παθ. Θ 481, ξ καίνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεας θυμῷ (ἐνθα το ἰδὼν=εἰ εἶδες), ω 90, «ἐνθα ἢ ἄπνος (ἐξυπακ. ὦν) ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοὺς» ἀν ὑπῆρχεν ἀνὴρ ἄπνος (μὴ ἔχων ἀνάγκην ὑπνου), θά ἐλαμ-βανε δὴ μισθοὺς, κ 84, πρόβ. Ε 22· β'.) εἰς προτάσεις κατὰ τὸ φαινόμενον ἀνεξαρτήτους, ἐν αἷς ἡ ὑπόθεσις ἐξυπακούεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, π. χ. Γ 56 «ἀλλὰ μάλα Τρῶες δευδμήμονες, ἦ τέ κεν λάινον ἔσσο χιτῶνα» εἰ δὲ μὴ (ἦσαν δηλ. οἱ Τρῶες μάλα δευδμήμονες) θὰ ἐνεδύετο λίθινον χιτῶνα· ὡσαύτως Ε 885 «ἀλλὰ μ' ὑπὴναικαν ταχέες πόδες» ἦ τέ κε δηρὸν αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον· ἄλλως (εἰ μὴ δηλ. μ' ὑπὴναικαν) ἐπὶ τῇ ἐνστάσει τοῦ ἀπορρη-κτικῆς καὶ κατακλινομένου, ι 484, 544.

ΚΑΤ-ΕΣΩΩ, παρατ. κατήσθι, ἀόρ. κατέφαγον, μόνον ἐν τμ. Β 317, κατατρώω, καταβιβρώσκω, Β 344, Γ 23, α 9, καταβροχθίζω, Ψ 24, «ζῶν» π 429.

ΚΑΤΕΣΣΥΤΟ, ἴδ. ΚΑΤΑΣΣΕΥΟΜΑΙ.

ΚΑΤ-ΕΥΛΑΩ, παθ. ἀόρ. α. κατευνάσθην, κατακλίνω, πλαγιάζω, μόνον παθ. κατακλίνομαι, ἵνα κοιμηθῶ, «πλαγιάζω», Γ 448 τ.

ΚΑΤ-ΕΥΛΑΩ=τῷ προηγ., ὅθ. μέλ. -ήσω, ἀόρ. κατευνήσα καὶ παθ. κατευνήσθην, Ε 245, 248. Παθ. δ 444, 424.

ΚΑΤΕΦΑΛΛΟΜΑΙ, ἀόρ. ἐπικ. συγκεκ. μετοχ. κατεπάλμενος, καταπηδῶ, πηδῶ (ἵνα ὀρμήσω) κατεπάνω τινός, Α 94 τ.

ΚΑΤ-ΕΧΩ, μέλ. καθέω, ἀόρ. β'. κατέσχον, καὶ μέσ. κατεσχόμεν, μετοχ. κατασχόμενος, ἐτι δὲ ποι. ἔκτενέσθ. ἀόρ. β'. κατέσχεθον (ἴδ. ἔκχον ἐν ἀρχ.), γ'. ἐν. ἐπικ. κάσχεθε ἀντὶ τοῦ κατέσχεθε, Α 702. Α'.) Ἐνεργ. 1) μεταβ. α.) κρατῶ κάτω, «κεφαλὴν» ω 242· β'.) κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, ἀναγκαστίζω, τινά, Α 702, Ο 486, γ 284, ο 200. Παθ. «ἡέρι κατέχοντο» κατέχοντο, κατακαλύπτοντο ὑπὸ τῆς ὀμίχλης, Ρ 368, 644, πρόβ. ΚΑΤΙΣΧΩ. Μεταφ. ἐπὶ καταστάσεων, «οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε» κατέχει ἢ παραλείπει τὸ γῆρας τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας του, λ 497· γ.) κατέχω, ἔχω κατεληγμένον, εἰς καθαρῶς τοπικὴν σημ., Ρ 560· ἀλλαγῇ δὲ μᾶλλον εἰς τροπ. σημ. «νῦν κατέχ' οὐρανόν» κατακαλύπτει, ν 269, «σέληνη κατέχετο νεφέεσσι» ι 445. Ἰδίως δὲ περὶ τοῦ χόματος, τῆς γῆς τῆς καλυπτούσης τοὺς νεκρούς «κατέχεν φυσίχους αἶα» Γ 245, Σ 332, λ 301, 549 κ. α. «πρὶν καὶ τινα γατα καθέσει» πρὸ τοῦ μάλιστα θέλει καλύψῃ αὐτοὺς ἡ γῆ, Π 629, ν 427, ο 34, «ἀλαλητῶ πᾶν πεδίον κατέχουσι» πληροῦς, Π 79, «εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον» ι 6. 2) ἀμετάβ. «πίάνω», προσορμίζομαι, προσεγγίζω, «κατέσχεθον Θορκιόνδε» Υ. Δῆμ. 126. Β'.) Μέσ. καλύπτομαι, «κατασχόμενη ἐάνφ» Γ 449, «πρόσωπα χερσίν» τ 364.

ΚΑΤ-ΗΠΙΩ, καταπραῖνω, παθ. «οδύναι» κατηπιόωντο· ἐπ. ἀντὶ τοῦ κατηπιόωντο, δ ε. 238, τρέποντο, Ε 417 τ.

τακτικῆς συγλ. «εἰρέω», κυρ. κατεσσεγαστικῆς τότε ἰσοδυναμοῦσιν· «ἐπὶ οὐρανῷ» ἡ κέν μ' ἀνέσει θεός, ἦ (ἦ) κεν ἀλώω» σ 265 (ἢ Ἄλλ' ἐνταῦθα τινες διωρθοῦσι τὸ ἀνέσει εἰς εὐκτικ. ἀνέσαι)· d) ἐν τοῖς ἀναφορικοῖς λό-γοις, τοῖς περαιτέρω τινι προσδιορισμῶν ἐκφέ-ρουσι, «παρ' ἐμοῖς καὶ ἄλλοις, οἳ κέ με τιμή-σουσι» οἵτινες, πιστεύω (=βεβαίως), θὰ μὲ τιμή-σωσι, Α 475, πρόβ. Ι 455, 293. κερεῖν, ἀόρ. σοῦ ἐπιδύεσθαι ὅν κέ τις οἶσ' α. ἐκείραμην. Α'.) γόν κτλ., Β 229 τω. ἀπονείσω, «κουρεύω», ἀποφύγω, ἢ (κατηφής) κατηφέω, Ω τσοῦφα, (ἢ ἡ τροπὴ τοῦ ἡ εἰς οὐκ. κατ. στή ἐν τῇ καθορ. ἐκ τοῦ σουσάμι, σουπιᾶ, κωμίζω=σησάμι, σηπιά κτλ.), ταπεινώσεις, κατ. σχύνη, Ἰλ. Γ 54, Ρ 556 «σοὶ ἐγώ—κατηφέω καὶ ὄνειδος ἔσομαι» Π 498.

ΚΑΤΗΦΕΩ (κατηφής), ἀόρ. α. κατηφήσα, «κα-τσουφιάζω», σκυθρωπάζω, Χ 293, «ἐνὶ θυμῷ» π 342.

ΚΑΤΗΦΗΣ, ἔς, «κατσουφιασμένος», τατα-πεινωμένος, κατασχυμένος, περίλυπος, ω 432 τ. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους καίτινας τῶν νεωτέρων ἐκ τοῦ κατὰ φάος, οἰονεῖ καταφαής, κάτω τὰ φάη (τοῦ ὀφθαλμοῦ)· βάλ-λων κατὰ δὲ τὸν Δοιδεργ. ἐκ τοῦ καθάπτω-μαι, οἰονεῖ ἐπιτιμῆσεως ἄξιος. Ὀρθότερον ἐτυ-μολογεῖ ὁ Δυντῆρος ἐκ τῆς ῥίζης λφ ἢ λφ,

συγγενούς· πρὸς τὸ ἀφ-νω, ἐξ-απ-λῆς καὶ ἀπ-τομαι, οἷον ἐντελὺς πιασμένος, ἢ κατὰ-πλήκτος ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἢ λύπης).

ΚΑΤΗΦΩΝ, ΟΝΟΣ, ἢ, =ΚΑΤΗΦΕΙΝ, κατήφεια, ἵσχος, ἀνείδος, ὡς οὖς. συγκεκριμ. μόνον Ω 53 f, ἐνθα ὁ Πρίαμος ἀνείδων τοὺς ἐπιζών-τας υἱούς του, ἵνα καταστήσῃ ἐντονωτέραν τὴν ἐπιτίμησιν, μεταχειρίζεται τὸ θηλ. «κατηφόνες» κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀρρενωπούς καὶ ἀνδρείους κερδόντας· ἄλλους υἱούς του.

ΚΑΤΩΛΕ, ἴδ. ΚΑΤΑΘΗΚΕΩ.

ΚΑΤΩΛΥΑΙ, ἴδ. ΚΑΤΑΘΑΠΤΩ.

ΚΑΤΩΕΜΕΝ, ΚΑΤΩΕΜΕΝ, ΚΑΤΩΕΤΕ, ΚΑΤΩΕΣΑΝ, ἴδ. ΚΑΤΑΤΙΘΗΜΙ.

ΚΑΤΙΜΕΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ κατιέναι, ἴδ. ΚΑΤΙΕΙΜΙ.

ΚΑΤΙΣΧΑΝ[...], =ΚΑΤΙΣΧΩ, κατέχω, κατα-στέλλω, τ 42 f (ἐν τμ.).

εἶναι, ἴδ. ΚΑΤΙΣΧΩ, ἐπ. καὶ ΚΑΤΑΙΣΧΩ (ὅπ. ἴδ.), ἔτερ. τού-τους τοὺς ΚΑΤΕΣΧΩ, ἴδ. ὅν κατ' ἐνεστ. καὶ παρატ.

1) Ἐνεργ. ἀ.), κρατῶ, ἐμποδίζω, «ἐπυς» Ψ 324 μεταφ. «θυμὸς μένος» τὴν ὁρμὴν τῆς θυμῆς καταστέλλω, ἴμ. 7, 14· 6.) κρα-τῶ, διεσθύνω, προσορμίζω, «νῆα» λ 456 (πρόβλ. ΚΑΤΕΡΧΟΜΑΙ). 2) Μέσ. κρατῶ, κατέ-χω δι' ἐμαυτόν, Β 233.

ΚΑΤ-ΟΙΣΟΜΑΙ, ἴδ. ΚΑΤΑΦΕΡΩ.

ΚΑΤ-ΟΙΣΙΣΘΕ καὶ πρό φων. ΚΑΤΟΙΣΙΣΘΕΝ, ἐπὶ φ.

1) τοπικ. ὀπισθεν, ὀπίσω, «ἀπ' ὀπίσω», Ψ 505, χ 92, «νός» μ 148. 2) χρον. «κατά-σιν» ὅσον, ἔπειτα, χ 40, ω 54 αὐτοῖς, «ισιγὰς ἰσιστῶς» ἴστω μου, ὅπ. Κ 258 f, «ισιστῶς» καταβῆσθε, Ε 109.

3) ἀμετάβ. καταβαίνω, «καταβαίνω» ἐπὶ ἐμφύ-τάπαισιν, «γού» Ρ 38 f.

ΚΑΤΑ-ΠΑΓΩ, μέλ. σω, ἀόρ. κατέπαυσα.

ἐπὶ πραγμάτων, «κατέπαυσα» κατέπαυσα, ὡς, σπρωχθὼς κατέπαυσα.

ΚΑΤ-ΟΡΩ, ἴδ. ΚΑΤΑΦΕΡΩ.

ΚΑΤΟΜΑΔΙΟΣ [...], ἢ, ΟΝ, ἐπικ. (κατά, ὤμος) ὁ μεθ' ὁρμῆς ὑπὸ τοῦ ἀπὸ τῶν ὤμων κινουμέ-νου βραχίονος ριπτόμενος, τουτέστιν ὁ μεθ' ὅ-λης τῆς ὁρμῆς ριπτόμενος, ἐπὶ θ. τοῦ «δι-σκου» Ψ 431 f, ἴδ. τὴν ἐπομένην λ.

ΚΑΤΟΜΑΔΩΝ [...], (κατά, ὤμος) ἐπ. ἐπὶ φ., κι-νῶν ἀπὸ τῶν ὤμων τὴν χεῖρα, τουτέστι πᾶσιν τῇ δυνάμει τῆς χειρὸς χρώμενος (διότι ἡ δύνα-μις τῆς χειρὸς διαφέρει, ὡς γνωστόν, καθ' ὅσον κινεῖται ἀπὸ τοῦ καρποῦ ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἢ ἀπὸ τοῦ ὤμου καὶ κάτω), μὲ ὅλην τὴν δύνα-μιν, «ἐλάνω» «μαστίζω μὲ ὅλην τὴν δύναμιν», ἴμ. Ο 352, Ψ 500. (Ταῦτα κατὰ τὸν Εὐστάθ. ὁρθότερον βεβαίως ἢ ὡς τινες τῶν ἀρχαίων γραμ-ματικῶν ἐρμηνεύουσιν· κατὰ τῶν ὤμων τῶν ἱππῶν).

*ΚΑΤΩΡ, ΟΡΟΣ, ὁ, ἀγνωστος ἢ διεφθαρμένη λ. ἴμ. 6 (7), 55, ἢν τινες ἐκ τοῦ κάζω, κέκα-σμαι ἐτυμολογοῦντες ἐρμηνεύουσιν ἀρχων. Τὰς δὲ διορθώσεις ἴδ. παρὰ Βαουμειστέρω ἐν τῇ ἐκδ. τῶν Ἱωνων.

ΚΑΤΩΡΥΞ, ΥΧΟΣ, ὁ, ἢ, δοτ. πληθ. κατωροχέ-εσσι, ὡς ἐξ ὀνομ. κατωροχῆς (κατ-ορύσσω), εἰς τὴν γῆν ἐμπεπηγμένος, χωμένος, «κατω-ροχέεσσι λίθοισι» ἴμ. ζ 267, ι 185.

ΚΑΥΚΩΝΕΣ, αἱ, ἔθνος ὄχι Ἑλληνικόν, ἀλλ', ὡς εἰκάζεται, Πελασγικόν. Κατῶκουν δὲ α.) οἱ μὲν αὐτῶν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (καὶ μετέπειτα ἰδίως ἐν Βιθυνίᾳ ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Μαριανδυνῶν μέχρι τοῦ ποταμοῦ Παρθενίου) Κ 429, Υ 329. Ἐπὶ Στράβωνος οὗτοι εἶχον ἐκλείφῃ· β.) οἱ δὲ ἐν Τριφυλίᾳ, γ 366, καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ περὶ τὴν Δύμην. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Στράβ. 8, 3, 17 περὶ αὐτῶν ὑπῆρχον πολλὰ παραδόσεις, καὶ κατὰ τινὰς μὲν αὐτῶν ἐκαλοῦντο πάντες οἱ Ἑπιοὶ ἢ Καύκωνες· κατ' ἄλλας δὲ εἶχον δύο κεχωρισμένας κατοί-κας, τινὲς μὲν οἰκοῦντες ἐν Τριφυλίᾳ, τινὲς δὲ ἐν Κοίλῃ Ἠλίδι καὶ παρὰ τὴν Δύμην. Πρόβλ. Ἡρόδ. 4, 147. 4, 148.

ΚΑΥΛΟΣ, ὁ, κυρ. «τὸ κοτσάνι», παρ' Ὁμ. δὲ κατὰ τὸν Σχολ. τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος ἢ στείλεος (στείλεαριος) τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸν αὐλὸν τῆς λόγχης, Ν 162, 608, Π 415· ἔν- κώπη, λαβὴ τοῦ ἔν- κενανέρχομαι, ν 267· «καὶ τὸν ἄνδρα» «καὶ τὸν ἄνδρα» εἰς τὸν ἄνδρα· ἴμ. Ι 791.

ΚΑΥΛΟΙΣΤΕΡΑ, ἴδ. ΚΑΥΛΟΙΣΤΕΡΑ Ν 257.

ΚΑΥΛΟΙΣΤΕΡΑ, ἴδ. ΚΑΥΛΟΙΣΤΕΡΑ Ν 257. «καὶ λόγον ἔχοντα πληθυντικὸν κα- τεῖχσμεν ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ δικαίως προσέκρου- σαν ἀρχαῖοι τε καὶ νεώτεροι ἐρμηνεύονται· ἐπεχει- ρησαν δὲ καὶ διορθώσεις, ὧν πιθανωτάτη μοι φαίνεται ἡ τοῦ Θηραίου κατεῖχσμεν (=κατε- πνέουσιν, ἀγῶν) καὶ ὡς λέγομεν σήμερον· νεκρὸν ἔντεον καὶ τὸ κατ' ἀποσφύρισι (=κατ' ἀφύρι- σον), ταφ. 76.

Κῆ, Κῆν, μόριον ἐγκλιτικὸν ἰδιάζον ἐπικ., Αἰολ. καὶ Δωρικὴν διχλεκτον τὸν τύπον κῆ, ὅμοιον μὲν κατὰ τὸ μόριον ἄν, ἀλλὰ βεβαίως ὄχι ἰσημιαντον, οὐ μόνον διότι εὐρίσκον ἐν αὐτῷ χωρίῳ παραλλήλως κείμενα, ὡς ἐν τοῖς Α 187, Ν 127, Ω 437, ε 361, ζ 259, ι 334, ἀλλὰ ἔτι διότι τὸ κῆ συντάσσεται μετὰ χρό- νων, μεθ' ὧν ἡ αὐδέποτε ἢ σπανιότατα συντάσ- σεται τὸ ἄν. (Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ διαφορῶν γνωμῶν τῶν περὶ τῆς παραγωγῆς καὶ θεμελιώ- δους σημασίας τοῦ μορίου τούτου πιθανωτάτη φαίνεται εἰσέτι ἡ τοῦ Ρόστου. Κατὰ ταύτην πα- ράγεται μὲν ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὰ

καίνας, καίνας, ἐκεῖ, ἔχει δὲ σχέσιν πρὸς τὸ εἶ, οἷαν τὸ τότε πρὸς τὸ αὐτε, τὴν αὖ προτασιν, ἐν ἣ καίται, χαρακτηρίζει ὡς ἀποδοσιν ὑποθετικῆς τινος προτάσεως, εἴτε πραγματικῆς ὑπαρχούσης ἐν τῇ λόγῳ, εἴτε καὶ ἔξωθεν εὐκόλως ἐξυπακουομένης· ἐπομένως μεταφράζεται ὅπως καὶ τὸ ἄν. Ἄλλοι δὲ ἦσαν πιθανῶς παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ καί, καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ ἰων. κή (=πῆ, παρ' Ἀττικῶς) καὶ ἄλλοι ἀλλαχόθεν. Ως πρὸς τὴν γράψιν ὅμως οἱ πλείστοι θεωροῦσιν αὐτὸ = αὐ). Συντάσσεται:

Α.) Μεθ' ὀριστικῆς. 1) ἐντὸς καθαρῶς ὑποθετικῶν λόγων, μετὰ χρόνων ἱστορικῶν. α.) ἐν τῇ ἀποδοσὶ ὑποθέσεως ὑπαρχούσης καὶ ῥητῶς ἐκφερομένης ἐν τῇ λόγῳ, ὅτε σημαίνει ὅτι τὸ διὰ τοῦ ἐπομένου (ἀποδόσεως) ἐκφραζόμενον ἤθελεν ἢ ἐδύνατο νὰ συμβῇ, ἂν συνέβαινεν ἢ ἐδύνατο νὰ συμβῇ τὸ διὰ τοῦ ἡγουμένου (ἢ τῆς ὑποθέσεως) ἐκφραζόμενον. Ἄλλ' ἐπειδὴ τοῦτο δὲν συνέβη, ἢ δὲν δύναται νὰ συμβῇ, διὰ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο δὲν συνέβη ἢ δὲν συμβαίνει, π. χ. «καὶ νῦν κεν ἐν νήσῳ πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί, εἰ μὴ Τυδείδῃ κέκλετ' Ὀδυσσεύς» Α 314, πρβλ. Ε 679, Θ 90 κ. α., «εἰ δὲ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένεω ὧδ' αἰδήλος, καὶ κεν δὴ πάλαϊ ἦσθας ἐνέρετος· Οὐρανίωνων» Ε 898. Ἰσαύτως καὶ ὅταν τὸ ἡγούμενον διὰ μετοχῆς ἐκφέρηται· «ἀλλά κα κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπας θυμῷ» (ἐνθα τὸ ἰδὼν=εἰ εἶδες), ω 90, «ἐνθα ἔξ ἄνυπος (ἐξυπακ. ὦν) ἀνὴρ δοιοῦς ἐξήρατο μισθούς» ἂν ὑπῆρχεν ἀνὴρ ἄνυπος (μὴ ἔχων ἀνάγκην ὑπνου), θά ἐλάμβανεν ὧν μισθοῦς, κ 84, πρβλ. Ε 229. β.) εἰς προτάσεις κατὰ τὸ φαινόμενον ἀνεξαρτήτους, ἐν αἷς ἡ ὑπόθεσις ἐξυπακούεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, π. χ. Γ 56 «ἀλλὰ μάλα Τρῶες θειδήμενες, ἢ τέ κεν λαΐνον ἔσσο χιτῶνα» εἰ δὲ μὴ (ἦσαν δηλ. οἱ Τρῶες· μάλα δευδήμενες) θά ἐνδύεσσο λιθινον χιτῶνα· ὡσαύτως Ε 885 «ἀλλά μ' ὑπὴναικαν ταχέας πόδες» ἢ τέ κε δηρὸν αὐτοῦ πήματ' ἐπασχον· ἄλλως (εἰ μὴ δηλ. μ' ὑπῆνεικον) π. χ. πόδες γλ. Ἐνίοτε δὲ ἡ ὑπόθεσις περιλαμβάνεται ἐν τινι ἐπὶ ἀντιωματικῇ προτάσει, οἷον «καὶ νῦν κεν ἀσλήξ· ἰκόμην ἐς πατρίδα γαίαν, ἀλλὰ με κῦμα—ἀπέω» τούτῃ τιν· εἰ μὴ με κῦμα—ἀπέωσεν, (ἀλλ' ἐπειδὴ με κῦμα ἀπέωσεν, οὐκ ἀσκηθὼς ἰκόμην) ι 79 κ. α. 2) Σημαίνει ὅτι τὸ λεγόμενον εἶνε μὲν ἴδια τοῦ λεγόντος· κρίσις, ἀλλ' ἀναλόγως τῶν περιστάσεων μετὰ μετῴνου ἢ ἐλάσσονος βεβαιότητος προσδοκᾶται νὰ ἐπαληθεύσῃ, πιστεύω, θαρρῶ, βεβαίως· α.) μετ' ἐνεστώτος· μόνον Ε 484 «τῷ καὶ κέ τις εὐχεται ἀνὴρ γυναικὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῇ· ἀλκίτῃρα λιπέσθαι» διὰ τοῦτο, πιστεύω, ἔξ ἐπιθυμίας τι κτλ. Ἀλλαχοῦ δὲ τὸ κ' ἐκληπτέον ὡς καί, οἷον γ 255, ἢ διαρρήθῃ νῦν ἢ ἐγκλι- σι, οἷον ε 86 «ἐθέλοις· ἀντὶ τοῦ ἐθέλεις, α 316 «ἀνώγει» ἀντὶ τοῦ ἀνώγει. Πρβλ. καὶ κῆκνιμι ἐν ἀρχῇ. β.) μεθ' ἱστορικοῦ χρόνου,

«ἢ γὰρ μιν ζῶόν γε κινήσας, ἢ κεν ἰδρύσας κτείνεν» ἢ θά τὸν ἐφόνευσεν ὁ Ὀρ. (ἢ, πιστεύω, τὸν ἐφόνευσεν ὁ Ὀρ.), δ 546· (ἀλλ' ὁ Πάγκ. ἐν τῇ Β' γράφει καὶ ἀντὶ τοῦ κεν). Ἀλλαχοῦ δὲ τὸ κ'=καί, οἷον Ν 734. Ἄλλα δὲ πάλιν χωρία, ἐν οἷς φαίνεται ἡ τοιαύτη σύνταξις, ἀνάγονται εἰς τὴν ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαν περίστασιν 1) β.), οἷον «ἵππων ἐπιδήτορας, οἳ κε τάχιστα ἔκριναν μέγα νεῖκος πολέμοιο» οἵτινες (ἵπποι) δύνανται (θὰ ἐδύναντο) τάχιστα νὰ ἀπορρίψωσι τὸν μέγαν ἀγῶνα τοῦ πολέμου (ὅταν δηλ. δοθῇ (ἐάν ἐδόδετο) περίστασις εἰς αὐτούς), σ 263· ὡσαύτως «ἢ γὰρ τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδωκαν, ὅς κεν ἔμ' ἐνδοκίως ἐφίλει» ὅς· ὅθ' ἢ μετὰ ἡγάπα... (ἂν δηλ. ἐπανήρχετο) ε 62 ἔξ ν 206 ἔξ τ 25. γ.) συγχρό- τα μετὰ τοῦ μέλλοντος· α) ἐν αὐτοτελεῖ προτάσει, «καὶ κε τις ὧδ' ἐρεῖ» ἔξ ταῦτα, πιστεύω, θὰ ἐπῇ τις, Δ 476 κ. α., «οὐδὲ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους· ἐναιατούς· ἔλκε' ἀπαλοῦσθεσθον» Θ 405, «οὐδὲ κε τίς μοι μῦθον ἀτιμῆσει» οὐδέ τις βεβαίως, 1 61, πρβλ. Α 139, 523, Γ 438, 1 262 κ. α. β) ἐν ὑποθετικῇ προτάσει, «εἰ κ' ἐτι σ' ἀφραίνοντα κινήσομαι» ἂν ἴσως, ἂν τυ- χὸν σ' εὕρω, Β 258, Ο 213· ἰσοδυναμεῖ ἀρα τῇ ἐάν μεθ' ὑποτακτικῆς· γ) ἐν τῇ ἐξηρημένη ἐ- ρωτήσῃ, «νόησον ἢ κεν μιν ἐρύσσει» ἢ (ἢ) κεν εἴσσει· ἂν ἴσως θὰ τὸν σώσῃ, Γ 314, «φράσ- σομαι εἴ κεν νῶϊ δυνησάμεθ' ἀντιφέρεσθαι» π 238, πρβλ. Φ 226, σ 524· ἐτι δὲ καὶ μεθ' ὑπο- τακτικῆς συγχρόνως (ἔτε τῇ μέλλοντι τῆς ὀρι- στικῆς τότε ἰσοδυναμοῦσης) «τῷ οὐκ οἶδ' εἰ (ἢ) κεν μ' ἀνέσει θεός, ἢ (ἢ) κεν ἀλώω» σ 265 (ἢ. Ἄλλ' ἐνταῦθα τινες διαρροῦσι τὸ ἀνέσει εἰς εὐκτικ. ἀνέσει) δ) ἐν τοῖς ἀναφορικῶς λό- γοις, τοῖς περαιτέρῳ τινι προσδιορισμῶν ἐκφέ- ρουσι, «παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, οἳ κέ με τιμῆ- σουσι» οἵτινες, πιστεύω (=βεβαίως), θὰ με τι- μῆσωσι, Α 475, πρβλ. 1 455, 295, ι· ἢ ἐτι χρο- σὺ ἐπιδεῦσαι ὅν κέ τις οἴτῃσι Τρώων· δν τυ- χὸν κτλ., Β 220, πρβλ. Ψ 675, δ 80, κ 432 κ. αὐτῶν.

Β.) Μεθ' ὑποτακτ. σημ. τὸ Κέ γεγόνος· τι ἐκ περιστάσεων μὲν, ἀνασπερομένην ἢ μὴ, ἐξαρ- τώμενον, μετὰ βεβαιότητος ὅμως προσδοκώμενον· ὅθεν 1) ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, «τὴν μὲν ἐγὼ πέμ- ψω, ἐγὼ δὲ κ' ἄγω» αὐτὴν μὲν θὰ πέμψω, ἐγὼ δὲ παίρνω τότε (ἀφ' οὗ τὴν πέμψω) Α 484, «μὴ μ' ἐρεθε, σχετλή, μὴ χωσαμένη σε μεθείω, σὺ δὲ κεν κακὸν οἶτον ἔλῃαι» σὺ δὲ τότε βεβαίως θὰ χαθῇ, Γ 447, πρβλ. Δ 433, Ε 235, Π 429, α 396. Πανταχοῦ ἐνταῦθα ἐδύνατο νὰ τεθῇ καὶ ὁ πρὸς τὴν ὑποτακτικὴν ἰσοδυναμῶς μέλλων τῆς ὀριστικῆς. Ἄξια σημειώσεως εἶνε ἐν τούτοις· ἢ ἐναλλαγὴ τῆς ὑποτακτικῆς καὶ εὐκτικῆς, «ἄλλον κ' ἐχθαίρῃσι, ἄλλον κε φιλοῖ» ἄλλον θὰ ἐμί- σει, ἄλλον θὰ ἡγάπα, δ 692. 2) ἐν ἀναφορι- κῶς λόγοις, α.) οἵτινες ἐκφέρουσι περαιτέρῳ τινι προσδιορισμῶν, καὶ τότε ἰσοδυναμεῖ μετὰ τῶν

ΚΕΔΑΝΝΥΜΙ [...], ἐπικ. ἀντί τοῦ σκεδά-
νυμι, ἀόρ. ἐκέλασα, ἐπικ. συ, παθ. οὐρ. ἐκεό-
σθην, διασκεδάω, διασκορπίζω, «κύναι,
φάλαγγας» P 283, 285, γ 131, ξ 242. Παθ.
B 398, «καθασθείσης ὑμῖν» ἀραιωθείσης τῆς
μάχης, O 328, Π 306, πρὸλ. N 739· β.) σπα-
νίως ἐπὶ πραγμάτων, διασπῶ, διαλύω, «γε-
φύρας» E 88. (Ὁ ἐνεσ. παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκε-
ται· ὁ δὲ τύπος κεδάννυμι τίθεται μόνον ὅπου
τὸ μέτρον δὲν συγχωρεῖ τὸν ἕτερον σκεδ.).

ΚΕΔΟΣ, ἡ, ὄν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότα-
τος, 1586. 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτι-
κός, [εὐλαβής], προνοητικός, φρόνιμος, πι-
στός, χρηστός, ἐπιθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ
παντός εἶδους ὑπηρετῶν, α 335, ξ 470 κ. πλχ.
Τὸ πληθ. οὐδ. ἀνευ οὐσιαστ. ἐν τῇ σταθερᾷ φρά-
σει, «κέδν' εἰδύτα» πικρῶς φρονούσα, πικρὴν
γνώμην ἔχουσα, πιστή, α 428, τ 346. 2)
Παθ. ἐπιμελείας καὶ φροντίδος ἄξιος, προσοχῆς
ἄξιος, ἐντιμος, σεβαστός, περισπούδαστος,
«ἀναξ» ξ 470, «τοκῆς» P 28, «μήτηρ» κ 8,
«κεδνότατοι ἑταῖροι» I 586, κ 225, «ἀλοχος»
Ω 730, γ 223.—Τῆς Ἰλ. μόνον ἐνθα ἀνωτέρω.

ΚΕΔΡΙΝΟΣ [...], η, ὄν, «κέδρινος», ἐκ κέ-
δρου, «θάλαμος» Ω 492 f. Ἐκ τοῦ
ΚΕΔΡΟΣ, ἡ, «κέδρος» (ἐν τῇ καθομιλοῦμ. ἀρ-
σενικ. ὁ), τὸ γινώσκον δένδρον, οὗτινος τὸ εὐω-
δες ξύλον ἦτο ἐν χρῆσει πρὸς θυμιάσιν, ε 60.
(|| Τοὺς κόκκους τῆς κέδρου, τὰ «κεδρουπόμ-
πολα» μεταχειρίζονται σήμερον ἐνίοτε ἀναμι-
γνύοντες μετὰ τοῦ καπνοῦ (ταβάκου) οἱ καπνί-
ζοντες).

ΚΕΙΛΜΕΝΟΣ, ΚΕΙΑΝΤΕΣ, ἴδ. ΚΑΪΑ.

ΚΕΙΑΤΑΙ, ΚΕΙΑΤΟ, ἴδ. ΚΕΙΜΑΙ.

ΚΕΙΘΕΝ, ἐπὶρ. τοπικόν, Ἴων. ἢ ποι. ἀντί τοῦ
ἐκεῖθεν, «ἀπ' ἐκεῖ», Ὁμ. πλχ., ἀλλὰ καὶ ὡς
χρονικόν «κεῖθεν φρίσσομαι ἔργον» μετὰ ταῦτα
θέλω σκεφθῆναι τί τὸ ποιητέον (|| ὡς καὶ ἐν τῇ
καθομιλ. «καὶ ἀπέκει» = ὕστερον, μετὰ ταῦτα),
O 234.

ΚΕΙΘΙ, ἐπὶρ. τοπικ., Ἴων. καὶ ποι. ἀντί τοῦ
ἐκεῖθι, ἐκεῖ, Γ 402, γ 446 κ. ἀ.

ΚΕΙΜΑΙ, β'. ἐνικ. κείται, ἐπικ. δὲ καὶ κεταί
(ἐν τῇ συνθέτῃ κατάκειται), Γ. Ἐρκ. 254, γ'.
πληθ. κείνται, ἐπικ. κέεται, κείται καὶ κέονται,
X 510, Π 232, ὅπου κέωμαι, γ'. ἐνικ. κῆται,
Γ 32, δ 402 (ἀντί τῆς προτέρως γραφῆς, κείται·
ἦν ὁ Βούττιανος προτιμᾷ), ἀπαρφ. κείσθαι·
παρὰτ. ἐκείμην, ἐπικ. κείμην, γ'. πληθ. ἐκείν-
το, ἐπικ. κέατο καὶ κείατο, γ'. ἐνικ. τοῦ θαμι-
στικού τύπου κέσκετο, φ 31, μέλ. κείσομαι.—
Θεμελιώδης σημ. εἶμαι (κατὰ γῆς) ἐξάπλωμένος,
πλαγιασμένος, κείμαι. 1) ἐπὶ ἐμφύγων, Ὁμ.
πλχ., ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων, κατάκειμαι, «κοί-
τομαι», ἐπὶ τῶν κοιμημένων ἢ ἐν γένει ἀπρα-
κτοῦντων, B 688, H 230, Σ 121 κ. ἀ., ἐπὶ
δόξων, ἀδυνάτων, τετρωμένων καὶ νεκρῶν, B
721, Θ 537, Δ 659, O 240, Σ 435, ε 457.

εὐρίσκειν· ἐν τῇ, ἐνέχομαι, κατέχομαι ὑπὸ
τινός, α 46, φ 88, κείμαι ἐγκαταλειμμένος,
παρημελημένος, E 848, «ἔλωρ Δαναοῖσι» E 685,
«κείσεται αὐτός» Σ 338, πρὸλ. ο 130, «ἀπό-
θεστος» P 296· ἰδίως δὲ κείμαι ἄταρος, Γ 32
κ. ἀ. 2) ἐπὶ ἀφύγων· ἀ.) τόπων, χωρῶν, νή-
σων, κείμαι, η 244, ι 25 κ. ἀ. β.) πραγμά-
των, κείμαι, εὐρίσκομαι, εἶμαι, «ἄρματα
κείτο» B 777, «ἄταρος» P 331, «εὐνή» π 35·
μάλιστα ἐπὶ πολιτικῶν πραγμάτων (τῶν διὰ
τοῦτο κειμήλιων λεγόμενων), ἀπόκειμαι, «κεῖ-
μαι φυλαγμένους», «κτῆματα, κειμήλια κείται
ἐν δόμοις» Z 47, I 382, Δ 132, «κείται ἄεθλα»
εἶνε τεθειμένα, «βαλμένα», βραδεία, Ψ
273· γ.) μεταφορ. ἐπὶ καταστάσεων, «πένθος
ἐνὶ φρεσὶ κείται» ω 423, συγχ. ἢ φρ. «ταῦτα
θεῶν ἐν γούνοσι κείται», ἴδ. Γ 681. (Κρίως εἶνε
τὸ β. κατὰ μὲν τὸν Βούττι. παρὰ τοῦ κέω·
κατὰ δὲ τὸν Λόβεκ. ἐνεσ. ἐκ τοῦ κέω ἄχρηστος
κείμε, ὅθεν παθ. ἄχρ. κέμαι ἢ συνηρ. κείμαι. ||
Ἡ δὲ σημασία αὐτοῦ κάλλιστα ἐννοεῖται ἐν πολ-
λαῖς φράσεσι, θεωρουμένου τοῦ β. ὡς παρὰ τοῦ
τίθεμαι π. γ. τὸ «κείται ἄεθλα» εἶνε παρὰ
τοῦ «τίθεται ἄεθλα», ὡς «κείται νόμος» τοῦ
«τίθεται νόμος»).

ΚΕΙΜΥΛΙΟΝ, τὸ (κείμαι), πολύτεμον πρᾶγμα,
ὅπερ ἐν ἀσφαλεῖ κατατίθεται, φυλάττεται, κει-
μήλιον, Z 47, I 330, δ 613, ο 413. Ἰδίως δὲ
τὰ ξένια, τὰ εἰς τοὺς ξένους διδόμενα πολύτι-
μα δῶρα, τὰ ὅποια ἐφυλάττοντο, α 312, δ 600.
Ἐν γένει δὲ τὰ ἀκίνητα κτῆματα, «κειμή-
λιά τε πρόβασις τε» τὰ ἀκίνητα καὶ κινητὰ κτῆ-
ματα, δ 75.

ΚΕΙΝΟΣ, ΚΕΙΝΗ, ΚΕΙΝΟ, ἴδ. ΕΚΕΙΝΟΣ.

ΚΕΙΝΟΣ, ἡ, ὄν Ἴων. καὶ ἐπικ. ἀντί τοῦ κε-
νός, «ἄδειος», Γ 376, Δ 481, «κεῖν' ὄχεα»
Δ 160, O 453.

ΚΕΙΡΑ, μέλ. κερῶ, Ἴων. ἀπαρφ. κείρειν, ἀόρ.
ἐπικ. ἐκέρσα, μέσ. ἀόριστ. ἀ. ἐκείραμην. Α')
Ἐνεργ. 1) κείρω, ἀποκείρω, «κουρεύω»,
«κόμην τινί» Ψ 146, «δοῦρα» ἀποκόπτω, Ω
450. 2) κατατρώγω, καταδιβρώσκω, ἐπὶ
ζώων· λίων· Δ 560, «θῆραν» Φ 204, «ῥι-
παρ» λ 578. 3) Μεταφ. τρώγω, φθείρω,
κατασπαταλῶ, «κτῆματα» δ 342 κ. ἀ., «βίω-
τον» α 378, δ 443. Β') Μέσ. «κουρεύο-
μαι», κόπτω τὴν κόμην μου, ἵνα προσφέρω αὐ-
τὴν θύμα εἰς τὸν νεκρόν, «κόμην, γαίτας» Ψ
46, δ 498, ω 46. (|| Ἐντεθὲν Ἰωσὺς ἔλαβε τὴν
ἀρχὴν ἡ τῆς καθομιλοῦμ. κατὰρ, «νὰ κουρέω-
σαι, νὰ κουρεύεται» ἰσοδύναμος πρὸς τὴν ἄλλην
«νὰ χαθῆς, νὰ χαθῇ, ἢ νὰ πᾶν ῥ' ἀνάθεμα»,
ὅχι διότι πᾶσα κουρὰ φέρει ἐλάττωσιν καὶ ζη-
μίαν, κατὰ τὸν Κοραῖν, ἀλλὰ μᾶλλον διότι ση-
μαίνει· νὰ πενθῇ, νὰ χάσῃ τινὰ φίλτατον,
ὥστε νὰ ἀναγκασθῇ νὰ κόψῃ τὴν κόμην του, ἐν
γένει νὰ δυστυχῇ).

ΚΕΙΣΕ, ἐπὶρ. τοπικ., Ἴων. καὶ ἐπικ. ἀντί τοῦ

ἐκεῖτος, ὅπερ παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκεται, εἶνε κινήσεως σημαντικόν, πρὸς τὰ ἐκεῖ, „Ἰασις κέτ“, M 356, δ 274 κ. ἀ.

4. ΚΕΙΩ καὶ ΚΕΩ, ἐπικ. τύπος μέλλοντος ἀνευ χρονικοῦ χαρακτήρος ἐκ τῆς ρίζης ΚΕΩ (ΚΕΙΝΑΙ) θά πλαγιασῶ, θά κοιμηθῶ, θά ἀναπαυθῶ, τ 340· πολλάκις δὲ κατὰ μετοχὴν μετὰ τῶν κινήσεως σημ. ρημάτων «βῆ δὲ κείων» ἐπῆγες νά κοιμηθῇ, ξ 532, «ἴμεν κείοντες» Ξ 340, «βάν κείοντες» σ 428, «ὄρσο κέων» σήκου νά κοιμηθῇς, η 342 κ. ἀ. Ἀπαρρ. «κειόμεν» θ 315.

2. ΚΕΙΩ, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ ΚΕΛΩ, σχίζω, ξ 425 τ.

ΚΕΚΛΗΣΘΗΜΑΙ, ἴδ. ΚΗΣΘ.

ΚΕΚΛΗΣΘΗ, ΚΕΚΛΑΘΟΝΤΟ, ΚΕΚΛΑΘΩΝ, ἴδ. ΚΛΕΘΟΜΑΙ.

ΚΕΚΛΗΘ, ἴδ. ΚΛΗΝΘ.

ΚΕΚΛΑΙΜΑΙ, ἴδ. ΚΛΙΝΤΑΙ.

ΚΕΚΛΗΘΩ, ἴδ. ΚΛΗΘ.

ΚΕΚΛΑΕΤΟ, ἴδ. ΚΕΛΟΜΑΙ.

ΚΕΚΛΗΓΑ, ἴδ. ΚΛΑΖΩ.

ΚΕΚΛΗΝΑΤΟ, ἴδ. ΚΛΑΕΩ.

ΚΕΚΛΑΘΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΚΕΛΟΜΑΙ.

ΚΕΚΛΑΤΟΙ, ΚΕΚΛΑΥΤΕ, ἴδ. ΚΛΙΩ.

ΚΕΚΜΗΚΑ, ἴδ. ΚΛΜΝΘ.

ΚΕΚΟΥΕΣ, ἴδ. ΚΟΥΠΘ.

ΚΕΚΟΥΡΗΜΑΙ, ΚΕΚΟΥΡΟΤΟ, ἴδ. ΚΟΥΡΕΝΝΥΜΑΙ.

ΚΥΚΟΥΡΟΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΚΟΥΡΙΣΘ.

ΚΥΚΟΥΤΗΣ, ἴδ. ΚΟΥΤΩ.

ΚΕΚΤΑΝΤΑΙ, ΚΕΚΤΑΝΤΟ, ἴδ. ΚΤΑΙΝΘ.

ΚΕΚΡΙΦΑΛΟΣ [κ.], ὁ, πλεκτὸν τι θηκρουν, δι' οὗ περιλαμβανομένη συγχρατεῖται τῶν γυναικῶν ἡ κόμη, κοινότερον μὲν (δικτυωτῇ) „σκούφις ἢ σκουφίτσα“ λεγόμενον, ἐν δὲ τῇ Μακεδονίᾳ „γρίπος“, X 469 τ. (Παράγεται κατὰ μὲν τοῦ παλαιού· ἐκ τοῦ κρύπτω· κατὰ δὲ τὸν Δόδεκκ. ἴσως ἐκ τοῦ κορυφή).

ΚΕΚΤΩΣΙ, ἴδ. ΚΕΙΩΘ.

ΚΕΚΛΑΔΕΙΝΟΣ [κ.], ἡ, ὄν, ποιητ. (κέλαδος), θορυβώδης, παταγώδης, πολυτάραχος, «Ζέφυρος» Ψ 208, «αὐλῶνες» Ὑ. Ἑρμ. 95. Ἰδίως ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, διὰ τὰς ἐν τῇ θήρᾳ φωνὰς καὶ τὸν παρεπόμενον θόρυβον, Π 183, Γ 70. Ἡ αὐτὴ λέγεται καὶ ὡς οὐσιαστ. «κελαδεινὴ» Φ 514.

ΚΕΚΛΑΔΕΩ [κ.], ποι., ἀορ. ἀ. ἐπικ. κ. σα, θορυβῶ, κραυγάζω, βυῶ, ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων, Ψ 869 τ, ἴδ. ΕΠΙΚΕΛΑΔΕΩ. Ἐκ τοῦ

ΚΕΛΑΔΟΣ [κ.], ὁ, ποι. θόρυβος, κραγῇ, „βοή, ὀχλοβοή“, ἰδίως ἐπὶ πλήθει ἀνθρώπων, I 547, Σ 530, ἐπὶ τοῦ θορύβου τῶν μνηστήρων, σ 402.

ΚΕΛΑΔΩΝ [κ.], ὄντος, ὁ, ἐπικ. μετοχὴ τοῦ ἀορ. ρήματος κελάδω, μόνον κατ' ἄρσεν. γένος· εὐρισκομένη, = κελადεων, θορυβώδης, πολυπάταχος, «ποταμός, ῥόος» Σ 576, Φ 46, «Ζέφυρος» θ 421. (Κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον ἡ λ. εἶνε ἐπιθετον).

ΚΕΛΑΔΩΝ [κ.], ὄντος, ὁ, κύρ. ὄνομ. ποταμοῦ τινός τῆς Ἠλίδος ἢ Ἀρκαδίας, H 433. Παρὰ Παισαν. 8, 33, 9 λέγεται Κέλαδος. Κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 8, 3, 21 ἀνεγίνωσκόν τινες ἐν τῷ μνημονίῳ χωρὶς τῆς Ἠλ. Ἀκίδων. Ἰδ. καὶ λ. ἸΑΡΑΔΩΝ.

ΚΕΛΑΙΝΕΦΗΣ, ἔς, ποι. 1) οἶονεῖ „μαυροσύνης“, μαυρονέφελος, συχνὸν ἐπιθετον τοῦ Διός, ὡς ἐν μελαίναις νεφέλαις ἐμφανιζομένου, καθ' ὃ θεοῦ τοῦ βετοῦ καὶ τῆς καταγίδος, B 442 κ. πλχ. (κατὰ τὸν ME. καὶ τὸν Ὀρίωνα, ὡς ἐπὶ τοῦ Διός, εἶνε ἐνεργ. ὁ μελαίνων τὰς νεφέλας). Ὡς οὐσιαστ. O 46, ν 447. 2) ἐν γένει μέλας, „μαυρός“, σκοτεινός, «αἶμα» Δ 440, Π 667, Φ 467, λ 36 (κατὰ μεταφορ. ὄλ. ἐκ τῶν νεφῶν, ὅστις κατὰ τὸν Δόδεκκ. μεταξὺ τοῦ νέφους καὶ τοῦ αἵματος παρατηρεῖται τις ὁμοιότης. Εἶνε δὲ σύνθετος ἡ λ. ἐκ τοῦ κελαινός καὶ νέφος, καὶ συγκεκομμένη ἀντὶ τοῦ κελαινονέφης, ἢ κατὰ τὸ ἀμφορεύς=ἀμφιφορεύς, καὶ τῆς καθομῆλ. τὸ „ἀστροπελέκι“=ἀστραποπέλεκτι. Τὸ δὲ κελαινός δὲν εἶνε ἑτερος τύπος τοῦ μέλας, ὡς φρονοῦσιν οἱ ἀρχαιότεροι ἐτυμολόγοι, ἀλλ' ἐξ ἑτέρας ρίζης ΚΕΛ συγγενεὺς τῇ κηλ-ις).

ΚΕΛΑΙΝΟΣ, ἡ, ὄν, ποι. μέλας, „μαυρός“, «αἶμα» A 303, π 44 κ. ἀ., ἔτι δὲ «νύξ, δέρμα, κύμα, λαλαφή» Ἰλ. E 340, Z 417, I 6, A 747, «κελαινὴ χθών» „μαύρη γῆ“, Π 384 (ἐνθα ὁ Σπείζηνρος γράφων κελαινὴ ἀποδίδει τὸ ἐπὶ τοῦ εἰς τὸ «λαλατῆ»). ἢ. Περὶ τῆς παραγωγῆς ἴδ. τὴν προηγουμένην λ.

ΚΕΛΑΤΙΣΤΑ [κ.], ποι. ῥέω μετὰ ποσού τινος ῥευσάδου ἢ ῥέθου, ἐπὶ μακρῷ ποσῷ ὕδατος, κελάρύζω, Φ 264, ε 323, ἐπὶ αἵματος, A 813. ἢ. Εἶνε βεβαίως τῆς αὐτῆς ρίζης μὲ τὸ κέλαδος, κελάδων.

*ΚΕΛΕΘΣ, ὁ, υἱός τοῦ Ἐλευστίνου, πατὴρ τοῦ Τριπολέμου, βασιλεὺς τῆς Ἐλευστίνου, Ὑ. Δήμ. 405.

ΚΕΛΕΥΘΟΣ, ἡ, ποι. πληθ. οἱ κέλευθοι ἢ τὰ κέλευθα. 1) ὁδός, δρόμος, πόρος, η 272, πολλάκις «ὕγρα, ἰχθυόεντα κέλευθα» περὶ τῶν θαλασσίων ὁδῶν ἢ πόρων, A 342, γ 71, 177 κ. ἀ. «ἐγγὺς νυκτός τε καὶ ἡματός· εἰσι κέλευθοι» πλησίον εἶνε οἱ δρόμοι τῆς νυκτός καὶ ἡμέρας, κ 86. (Ἐννοεῖται τὸ μήκος πῆς ἡμέρας καὶ ἡ βραχύτης τῆς νυκτός· τουτέστιν· μόλις ἀρχίσῃ ἡ νύξ τὸν δρόμον τῆς, καὶ εὐθὺς μετ' ὀλίγον ἀρχεται ὁ δρόμος τῆς ἡμέρας. Τότε δὲ κατὰ τὸν Νίσιον καὶ Φαῖον πρέπει νὰ ἐκληφθῇ τὰς κέλευθους εἰς τὴν ἐπομένην σημασίαν). 2) πορεία, δρόμος, ὁδός, ἄδαιπορία, «χάζομαι κελεύθου» ἀποσφραγίς τῆς ὁδοῦ, ὑποχωρῶ, A 504, M 262, «ῥίμψα πῆρσαντες· κέλευθαν» εὐκόλως διατρέγοντες τὴν ὁδὸν, διαπράττοντες τὴν πορείαν, Ξ 282, «τὸν γε θεοὶ βλέπτουσι κελεύθου» ἐμποδίζουσι τῆς ὁδοῦ, α 195. Ὡσαύτως «ἀνέμων κέλευθα ἢ κέλευθοι» ὁρμαί, δρόμοι τῶν ἀνέμων, Ξ 47, O 620, κ 20. ε 383. β.) Μεταφ. «θεῶν»

ἡ ὁδός, ἐφ' ἧς βαδίζουσιν οἱ θεοί, ἡ πολιτεία, οὕτως εἰπεῖν, οἱ τρόποι τῶν θεῶν, Γ' 406. (Παράγεται κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ ἐλεῖν, κατ' ἄλλων δὲ ἐκ τοῦ κέλλω).

ΚΕΛΕΥΤΙΑ [-ιων], μετοχ. κελευσιῶν ἐπ. ἀντὶ τοῦ κελυθῶν, συχνὰ πυκνὰ ἢ ἐπανειλημμένως κελεύω, προστάττω, προτρέπω, „δίδω δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ προσταγὰς“, Ψ. Μ. 265, Ν 125. Θαρσυντικόν τοῦ:

ΚΕΛΕΙΝ (κέλομαι), μέλ. εὐσω. ἀόρ. ἀ. ἐκέλευσα καὶ ἐπ. κέλευσα, κυρ. ὀτρύνω, «μάστιγι» Ψ 642. ὅθεν προτρέπω, παρακινῶ, παρορμῶ, συμβουλεύω, προστάττω, οὐ μόνον ἐπὶ προσηλασμένων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὁμοίων, σπανίως δὲ ἐπὶ κατωτέρων, εὐχόμεαι, ἐπιθυμῶ, ἐξαιτούμαι, Ω 599, κ 47. Συντάσσεται ἀ.) μετὰ δοτ. προσ. Β 442 ἢ μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ αἰτ. πράγμ. «ἀμφιπόλοισι ἔργα» Ζ 324, π 136, ρ 193, 281. ἔτι δὲ ἀντὶ τῆς αἰτ. μετ' ἀπαρρ. Β 50, 151, 6 κ 6. ἀ. β.) συχνώτερον μετὰ αἰτ. προσώπ. καὶ ἀπαρρ. Β 114, Θ 318, Κ 242, Ρ 30 κ. ἀ. σπανιώτερον μετὰ μόνης αἰτ. προσώπ. «τινά» Ν 784, δ 274, ι 278, θ 204, ρ 22. γ.) μετὰ δύο αἰτ. Η 68, 349, Υ 87.

ΚΕΛΗΞ, ντοξ, ὁ (κέλλω) «ἔππος» ε 371 τ, εἶνε «ὁ ἄρξ καὶ κατὰ μόνος ἐλαυνόμενος» ὁ κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα (Λατ.) σελλάριος, ὁ πρὸς μόνην τὴν ἵππασίαν χρήσιμος, Γαλλ. coursier. Ἐκ τούτου

ΚΕΛΗΤΙΣ, ἐπὶ κέλητος ἐλαύνω, ἐφιππος τρέχω, ἱππηλατῶ, «ἵπποι καλητίζουσιν αὐτοὺς εἰς ὁδόν» Ο 679, ἐνθα ὁ λόγος περὶ ἐπιδησίου τινὸς ἱπποδρόμου, ὅστις ἐν τῷ ἐλαύνειν πηδᾷ ἀπὸ ἐτέρου εἰς ἕτερον ἵππον.

ΚΕΛΛΩ, ποι. μόνον ἐν τῷ ἀόρ. ἀ. ἐκέλα. 1) μεταβ. προσπελάζω, προσωθῶ, προσορμίζω, „ἀράζω“, Λατ. appello, «νῆα» τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, ἔτε μετὰ ἔτε ἀνευ τοῦ προσδιορισμοῦ «ἐν ψαμάθοισι», Ψοδ. ι 549, κ 514, μ 5. 2) ἀμετάβ. προσορμίζομαι, „ἀράζω“, «κελῶσθαι νηυσὶ» ι 149.

ΚΕΛΟΜΑΙ, ποι., β'. ἐν κέλει (μετὰ συνιζήσεως) Ω 434, δ 812, κ 337. μέλ. κελήσσομαι, κ 296, ἀόρ. β'. μέ ἐπ. ἀναδύλ. ἐκεκλόμεν, κεκλόμεν, μετοχ. κεκλόμενος. 1) = ΚΕΛΕΙΝ, προτρέπω, παρακινῶ, παρορμῶ, παροτρύνω, συμβουλεύω, συνήθ. μετὰ δοτ., Όμ. πλγ., καὶ ἀπαρρ. «φυλασσέμενοι κέλονται ἀλλήλοις» Κ 419 κ. ἀ. συνήθως μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρρ. ἢ μετὰ μόνου ἀπαρρ. Ἀξιοσημείωτον τὸ «μεταλλήσαι τί ἐθυμός κέλειται καὶ κηδεῖ περ πεπαυθῆ», ἐνθα συντάσσεται μετ' αἰτ. καὶ προσδιορισμὸς ταύτης κατὰ δοτ., ὡσανεὶ προηγέτω «οἱ θυμός κέλειται», ρ 555. ἔτι δὲ συντάσσεται καὶ μετὰ μόνης αἰτ., ἐνθα πολλάκις ἐξυπακούεται ἀπαρέμφ. Κ 534, δ 440, ζ 133, η 220 κ. ἀ. Πολλάκις δὲ καὶ ἀνευ πτωτ. «κέλομαι γὰρ ἔγωγε» Ψ 894 κ. ἀ. «ἐπὶ δ' ἔκτορι κέλειτο θυμός» ἐναντίον τοῦ ἔ. (τόν) πα-

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ρῶτρυνεν ἢ καρδία του, Π 382. ἀσυνήθως εἶνε ἢ φρ. (ἐμαλακύνετο ὁ κηρός) «ἐπὶ κέλειτο μεγάλη ἔς» διότι τὸν ἡνάγκασεν ἡ μεγάλη δύναμις, τῶν πιεζουσῶν χειρῶν δηλ., μ 475. 2) συνήθως πρὸς τινα, καὶ μάλιστα κατ' ἀόρ. μετὰ δοτ. προσώπου, παραθορύνω, ἐνδοθρύνω, Ζ 66, 440, Θ 472. μετὰ αἰτ. καλῶ, «Φαίστον» Σ 394, Τ. Δημ. 24. (Σχετίζεται ἐτυμολογικῶς πρὸς τὸ κέλλω).

ΚΕΛΑΣΑΙ, ἰδ. ΚΕΛΛΩ.

ΚΕΝΑΣ, ἄλως, ἢ, κατὰ μὲν τοῦ παλαιοῦ γραμματικοῦ, εἶδος ἐλάφου ἢ δορκάδος, κατὰ δὲ τὸν Ἀριστοτέλη. Περὶ τ. ζ. ἱστορ. 9, 6, 2, διειτλ. ἐλάφος, ἡ μήτηρ τέλεια ἐλαφός, Κ 364 τ. (ἢ ἰδ. καὶ Κοραὶ Ἀτ. 4, 557).

ΚΕΝ, ἰδ. ΚΕ.

ΚΕΝΕΛΥΧΗΣ, ἐς, ποι. (κενός, ἀσχή), ἀλαζών, κενόδοξος, ὁ ἐπὶ κενότης καυχώμενος, Θ 230 τ.

ΚΕΝΟΣ, ἢ, ὄν, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ τοῦ κενός (ὅπ. ἰδ.) „ἀδειος“, «χείρ» κ 42. «κενὸν νέσθαι» νὰ ἐπιστρέψῃ ἀδειος, τουτέστιν ἀπρακτος, Β 298, ο 214.

ΚΕΝΕΩΝ, ἄνος, ὁ (κενόν), κυρ. πᾶς τόπος κενός, ἰδίως δὲ ἡ λαχών, „λαγχόνει“, τὸ μεταξὺ τοῦ ἰσχύου καὶ τῶν πλεονῶν μαλακόν μέρος τοῦ σώματος, Ε 284, Α 381, Π 821, χ 295.

ΚΕΝΟΣ, ἢ, ὄν, κενός, „ἀδειος“, μεταφ. μάταιος, „κούριος“, «κενὰ εὐχματα» γ 249 (ἐνθα ὁ Βέκκ. γράφει «κενὴ εὐχμ.») τ. Ἀλλαγὸν δὲ μεταχειρίζεται ὁ Όμ. μόνον τὸ ΚΕΝΕΟΣ, ὅπ. ἰδ. ΚΕΝΕΑΙ, ἰδ. ΚΕΝΤΕΑΙ.

ΚΕΝΤΑΙΤΡΟΙ, οἱ. 1) παρ' Όμ. ἀρχαῖον τι ἄγχιον ἔθνος τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ Πηλίου καὶ Όσσης, ἐκδιωχθέν ὑπὸ τῶν γειτόνων Λαπιθῶν. Κατὰ τὸ Α 268 ἦσαν θηριώδεις, μεγαλόσωμοι κάτοικοι τῶν ὀρέων («φῆρες ὄρεσφι»), Α 832, φ 295, Βατρ. 471, (ἐπὶ δὲ Τ. Έρμ. 224, ἐνθα νῦν κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Σνείδεβ. γράφεται κενταύρου ἀντὶ τῆς συνήθους γραφῆς κενταύρου). 2) μετέπειτα δὲ, πιθανῶς ἐπὶ Πινδάρου (πρόβ. Πυθ. 2, 85), ἐμυθολόγουν ὅτι ἔχον πόδας ἵππου, ἴσως διότι ἦσαν ἵππες ἀγαθοί, ὥς οὐ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπλάσθησαν ὡς τίρατα, κατὰ μὲν τὸ ἄνω ἡμῖς ἀνθρώπου, κατὰ δὲ τὸ ἐπίλοιπον ἵππου μορφήν ἔχοντα, Βατρ. 471. (Ἐτερολογεῖται δὲ κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ κεντέω καὶ ταῦρος, οἷον: ταυροθήρας, κατ' ἄλλου δὲ ἀπλῶς ἐκ τοῦ παρὰ τοῖς ἀρ. αἰσὶ ἀγρήστου κεντ' = κεντέω, τουτέστι: ΚΕΝΤΩΡ, πτεροειδὲς ζῷον (κατὰ τῆς).

ΚΕΝΤΕΑΙ, ἐπ., ἀπαρρ. τοῦ ἀόρ. κένσαι (ὡς ἐκ τοῦ θέμ. ΚΕΝΑ) „κεντέω“, ἐποιμ. περυνίζω, ὀτρύνω, ἐρεθίζω, «ἵππον» Ψ 337 τ.

ΚΕΝΤΡΗΝΕΚΗΣ, ἐς, ὁ ὑπὸ κέντρου ἐλαυνόμενος, ὀτρυνόμενος, περόμενος, «ἵππος» μόνον Ε 752, Θ 396. (Τὸ δεύτερον μέρος τῆς λ. συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ ΚΕΝΕΚΕΙΝ).

ΚΕΝΤΡΟΝ, τὸ, (κεντέω), „κέντρον“, ἰδίως

πτερνιστήρ, δι' οὗ πτερνίζονται, κεντούνται οἱ ἵπποι, ἴλ. Ψ 387, 430, ἢ ἡ μάστιξ ἢ εἰς κέντρον ἀπολήγουσα (κατὰ τὸν Οὐόσιον).

ΚΕΝΤΩΡ, ΟΡΟΣ, ὁ, ἐπ. (κεντέω), κεντητής, πτερνιστής, ἴππων· ἱππηλάτης, ἐπὶ τιμητικῶν τῶν Καδομίων καὶ Τρώων ἴλ. Δ 391, Ε 102.

ΚΕΟΜΑΙ, ἐπ. καὶ ἴων. ἀντί τοῦ κεῖμαι, ἐξ οὗ τὸ κέονται, ἴδ. ΚΕΙΜΑΙ.

ΚΕΡΑΙΩΝ [..], ἴων. (συγγ. τῷ κείρω). 1) καταστρέφω, ἐρημύνω «πόλιν» Π 830, Ω 245 κ. α., τῆς ὁδ. μόνον θ 516· «σταθμούς» Ε 557, Π 752, «θαλάμους» Χ 63. 2) ἐπὶ ἐμφύλων, φρονέω, σφάζω, Β 861, Φ 129.

*ΚΕΡΑΙΣΤΗΣ [..], οἷ, ὁ (κεραῖω) καταστροφεύς, ληστής, μόνον ἴλ. Ἑρμ. 336.

ΚΕΡΑΙΑ, ΚΕΡΑΙΑ, ἴδ. ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ.

ΚΕΡΑΜΕΥΣ [..], ἐπὶ, ἴων. ἥος, ὁ (κέραμος), κεραμεύς, «κεραμιδεύς, σταμνάζς», Σ 604 ἡ, Ἑπ. 14, 1, 42.

*ΚΕΡΑΜΗΙΟΣ [..], ἴη, ἴων (κέραμος) ἴων. ἀντί τοῦ κεραμεύς, «κεραμιδέυσις», πηλινός, Ἑπ. 14, 14.

ΚΕΡΑΜΙΣ [..], ἴδωρ, ἢ, ἐξυπακ. ποιήσεις, κεραμεικὸν ποίημα, οἷα ἡ ἐπιγραφή τοῦ 14^{ου} Ἐπιγράμματος.

ΚΕΡΑΜΟΣ [..], ὁ (ἔρα), «πηλός, χῶμα», ἐπομ. πᾶν ἐξ ὅπτης γῆς ἀγγετον, Ι 469. 2) εἰρηκτὴ, δεσμωτήριον, «φυλακή», κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Κυπρίων, ὡς λέγει ὁ Σχολ., εἶτε διὰ τὸ σχῆμα, εἶτε διότι ὁ ἀπαγόμενος εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐφυλάττετο ἐν αὐτῷ ὡς ἐν ἀγγεῖ, «χαλκῶ ἐν κεράμῳ» Ε 387.

ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ [..], ἔτερ. ἐπ. τύπος ΚΕΡΑΙΑ καὶ ΚΕΡΑΙΑ, καὶ ἔτερος προσέτι ποι. ΚΙΡΝΑΙΟ καὶ ΚΙΡΝΗΜΙ, ἀπ. ἴδ., ἀόρ. ἀ. ἐκέρασα, ἐπ. σσα, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐκερασάμην, ἐπ. σσ. Ἐκ τοῦ ἐνεργ. ἐνέστ. κερᾶω ὁ Ὀρμ. μεταχειρίζεται τὴν μετοχ. κερῶντας, ω 364, ἐκ δὲ τοῦ κερᾶω τὴν προστ. κέραις, Ι 203. Ἐκ δὲ τῆς μέσης φωνῆς ἐνεργ. τῆς ὑποτ. κερῶνται, Δ 260, ὡς ἐκ τοῦ κέραμαι κατὰ τὸν Βούττι. (ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. τονίζει κατὰ τὸν Εὐστ. κερῶνται), τῆς προστ. κέρασθε ἐπ. ἀντί τοῦ κερᾶσθε, γ 332, παρατατ. κερῶντο ἐπ. ἀντί τοῦ ἐκερᾶντο, α 470. 1) Ἐνεργ. κερνῶ, συγκερνῶ, μιγνύω, «ἀνακατώνω», ἰδίως οἶνον ἢ ὕδωρ ἢ ἀποτελῶ τὸ «κρασί» (ὁ ἐ. κυρ. μὲν οἶνος ὕδατι κεκραμένος, ἐν δὲ τῇ καθομιλ. ἐν γένει=οἶνος), «νέκταρ, οἶνον» ε 93, ω 364· ἐπὶ ὕδατος θερμοῦ καὶ ψυχροῦ, ἵνα λάβῃ τὴν πρὸς λουστὴν ἀπαιτουμένην θερμοκρασίαν, κ 362.

2) Μέσ. κερνῶ δι' ἑμαυτὸν, πρὸς χρῆσιν μου, «οἶνον ἐνὶ κρητῆρι» Δ 260, «οἶνον» μόνον, γ 332, θ 470, υ 253, «κρητῆρα οἶνου» κερνῶν πληρῶ τὸν κρατῆρα οἶνου, γ 393, καὶ ἄνευ τῆς γεν. η 179, ν 50, σ 423. Πρὸλ. ΔΝΑ-ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ.

ΚΕΡΑΟΣΘΟΣ [..], ὄν, ἐπ. (κέρας, ξέω), κέ-

ρατα ξέων, κατεργαζόμενος, κερατοξός, κερατοεργός, «τέκτων» Δ 110 ἡ.

ΚΕΡΑΥΣ [..], η, ὄν, ἐπ., κερασφόρος, «ελαφος» Γ 24, Δ 475, Ο 271, Π 158, «ἄρνες» δ 85.

ΚΕΡΑΣ, τό, γεν. ἐπ. κέραος, δοτ. κέρα (ὁ δὲ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν κέραι), ὄνομ. πληθ. κέρα, γεν. κερῶν, δοτ. κέρασι, ἐπ. κερᾶσσι. (Τὸ α τοῦ κέρα εἶνε συνήθ. βραχύ). 1) τὸ κέρασ, «κέρατον», πρὸ πάντων τῶν βοῶν, Κ 294, γ 439· ὡς σύμβολον τῆς στερεότητος καὶ ἀκινησίας, τ 242. 2) κέρασ, ὡς ὕλη τεχνουργική, τ 563, 566· ὅθεν μετωνυμικῶς πᾶν τὸ ἐκ κέρατος κατεργασμένον, οἶον α.) τόξον, φ 398, «κέρᾳ ἀγλαῖ» ὁ διὰ (μόνον) τὸ τόξον σεμνυνόμενος, λαμπρός, Δ 385. (Οὕτως τινὲς τῶν νεωτέρων κατὰ τὸν Ἀρίστην. Ἡ δὲ τοῦ Σχολ. ἐρμηνεία, καθ' ἣν γράφεται μὲν πληθ. κέρα, ἐννοεῖται δὲ «ἐμπλοκή» τι γένος (τῆς κόμης) εἰς κέρατος τόπον ἀναπλεκόμενον, εἶνε παντάπασι ἀλλοτρία τοῦ Ὀρμ.) β.) τὸ κέρασ τὸ παρὰ τὸ ἀγκιστρον, κατὰ τὸν Ἀρίστην. κερατίνη τις σύριγξ, περιβάλλουσα τὸ σχοινίον ἐκείνῳ ὅπου προσδένεται εἰς τὸ ἀγκιστρον, ἵνα μὴ τυγὼν ἀποκοπῇ τοῦτο ὑπὸ τῶν γυθῶν, Ω 81, μ 253.

ΚΕΡΑΥΝΟΣ, ὁ, κεραυνός, «ἀστροπελέκι» (=ἀστραποπέλεκτι) καὶ «ἀστραπή» (καθ' ὅσον καλεῖ, ὅπου πέση) τὸ σύνθετος ὄπλον τοῦ Διός, Θ 433, ε 428 κ. α.

ΚΕΡΑΙΑ, ἴδ. ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ.

*ΚΕΡΑΙΑΝ (κέρδος), ἀόρ. ἐκέρδηνα, «κερδαίνω, κερδίζω», Ἑπ. 14, 6.

ΚΕΡΑΛΑΕΟΣ [..], η, ὄν, πᾶν ὅ, τι φέρει κέρδος, ἐπικερδής, ὠφέλιμος, «βουλή» Κ 44· ὅθεν πονηρός, δόλιος, «μυθός» ζ 148, «νόημα» θ 548· ἐπὶ ἀνθρώπων, κερδοσκόπος, πονηρός, πανουργός, σοφός, ν 291, ο 451.

ΚΕΡΑΛΑΕΟΦΡΑΝ [..], ὄν, ἐπ. (κερδ. φρήν), ὁ κερδαλέα φρονών, πανουργός, δόλιος, ἴλ. Δ 149, Δ 339.

ΚΕΡΑΙΑΝ, ὄν ἐπικ. συγκρ. καὶ ὑπερβ. ΚΕΡΑΙΣΤΟΣ, η, ὄν, ἐκ τοῦ κέρδος, ἐπικερδέστερος, ὠφέλιμώτερος, συμφωρότερος, μόνον ἐν τῷ οὐδ. Γ 41, 6 74 κ. α.—Τὸ ὑπερβ. ὁ πονηρότατος, πανουργάτος, δολιχάτος, Ζ 153 ἡ.

ΚΕΡΔΟΣ, ἑος, τό, 1) «κέρδος», ὠφέλιος, Κ 225, π 314 κ. α. 2) ὠφέλιμον μηχανημα, σύμφωρον τι τέχνασμα, πονηρία, συνήθ. πληθ. Ψ 515, «κέρδεα εἰδέναι» εἰς ὅροις τεχνήματα πονηρίας, Ψ 322, 709, «κέρδεα νομᾶν ἐνὶ φρεσὶ» σ 216, φ 140· ἐπὶ κακοῦ, πονηρία, δόλος, πανουργία, 6 88, «κακὰ κέρδεα» φ 217, (κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ ἔραδ, ἔργον· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ κέρην).

ΚΕΡΔΟΣΙΝΗ [..], ἢ, ἐπ. (κέρδος), πονηρία, δολιότης, πανουργία, μόνον κατὰ δοτ. ὡς ἐπὶ. «κερδοσύνη» δολίως, πανουργῶς, Χ 247, δ 451, ε 30.

ΚΕΡΚΙΣ, ἴδιος, ἢ, ῥάδος τις ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κινουμένη (κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικήν, καθ' ἣν οἱ στήμονες ἐστήσαντο ὄρθιοι, καθέτως) καὶ κρούουσα μεταῦ τῶν στήμονων τὸ ὑφάδιον, ἢ μετέπειτα καὶ μέχρι τοῦ νῦν καλουμένη „σπάθη“, X 448, ε 62. Τινὲς τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἐνοοῦσι τὴν νῦν λεγομένην Λατ. „σαγιτταν“, δι' ἧς εἰσφέρεται μόνον τὸ ὑφάδιον εἰς τοὺς στήμονας. (Ἑτυμολ. πιθανῶς ἐκ τοῦ ΚΕΡΚΟ=ΚΕΡΚΟ).

ΚΕΡΕΑΣ, ἴδ. ΚΕΙΡΟ.

ΚΕΡΤΟΜΙΑ, μᾶλλον ποι., (κέρτομος), [δάκνω], σκώπτω, „πειράζω“, περιπαίζω, ἀνειδίξω, μετ' αἰτ. π 87, σ 350, συχνότατα μετὰ τοῦ „ἐπίσιν“ ε 323, η 47 κ. ἀ., „κερτομέων ἀγορεύεις“ B 256, 0 153 κ. ἀ. Ὑ. Ἑρμ. 56 (πρὸλ. ΠΑΡΑΒΟΛΟΣ) ἐν γένει πειράζω, ἐρειδίξω, „σφήκας“ Π 264.

ΚΕΡΤΟΜΙΑ[...], ἢ, ἐπ. (κερτόμιος), σκώμ. μ. α., „πειραγμαί“, λόγος ἐγγικτικός, ἢ δικτικός, μόνον κατὰ πληθ. Ὑ 202, 443, υ 263.

ΚΕΡΤΟΜΙΟΣ, ἴδ. ποι. δικτικός, σκωπτικός, „πειρακτικός, ἐγγικτικός“ μόνον ἐν τῇ φρ. „κερτ. ἐπεικ“ Δ 6, Ε 449 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ μόνον „κερτόμια“ πειράγματα, Δ 539, ε 474. Ἐκ τοῦ

ΚΕΡΤΟΜΟΣ (κέρ, τέμνω), κυρ. κόπτων ἢ πληγῶν τὴν καρδίαν, ἐπομ. σκωπτικός, φιλοσκόμμων, „πειραξίτης“, Ὑ. Ἑρμ. 338. (ἢ. Νεώτεροι ἑτυμολόγοι, ἀμφίβολον ἂν ὀρθότερον παρὰ τοὺς παλαιούς, δὲν παραδέχονται τὴν σύνθεσιν τῆς λ., ἀλλὰ διὰ παραγωγῆς ἀνάγουσιν αὐτὴν εἰς τὸ ῥῆμα κείρω, οἰοῦντι ὅ δάκνων καὶ κόπων καὶ σχίζων).

ΚΕΡΩΝΤΑΙ, ΚΕΡΩΝΤΟ, ἴδ. ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ.

ΚΕΣΕΤΑΙ, ἴδ. ΚΕΙΜΑΙ.

ΚΕΣΤΟΣ, ἢ, ὄν (ΚΕΝ-, κεντέω)=κεντητός, „κεντημένος“ (διὰ τῆς βελόνης), πεπαικίμενος, „ἡμάς“ ἢ κεντητὴ ζώνη (τῆς Ἀφροδίτης) ὃ μετέπειτα ὡς οὐσιαστ. μόνον κεστός λεγόμενος, Ο 244 ἱ.

ΚΕΥΘΑΝΩ, ποι. ἀντὶ τοῦ ΚΕΙΘΩ, μόνον Γ 453 ἱ.

ΚΕΥΘΩΣ, ὃ, ἐπ.=ΚΕΥΘΩΝ, „ἐκ κευθῶν“ N 28 ἱ.

ΚΕΥΘΩΝ, ὄνος, ὃ, ποι. (κεύθω), τόπος κρυμμένος καὶ νὰ κρύψῃ δυνάμενος, „γωνιά, τρύπα, κρυφάννα“, φωλε(ός)α, ν 367. „πυκνοὶ κευθῶνες“ λέγονται οἱ σφροὶ ἢ εὐναὶ τῶν χύθρων, κ 283.

ΚΕΥΘΩΣ, εὐος, τό,=τῷ προηγ., μόνον ἐν τῇ δοτ. πληθ. „ὕπὸ κεύθεος γαίης“ εἰς τὰ βέθη τῆς γῆς, τὰ καταχθόνια, περὶ τῆς κατοικίας τοῦ Ἄδου, X 482, ω 204.

ΚΕΥΘΩΣ, ποι., μέλ. κεύθω, παρακ. κέκυθα, ἀόρ. ὅ. ἔκλυον καὶ ἀνάξ. κύθων, καὶ τοῦ ἐπικῶς ἀναδιπλασιασμένου ἢ ὑποτ. κεκύθω, ζ 303. Ὁ παρακείμ. ἔχει σημ. ἐνεστ.: ἔγω ἐντός μου κευκρωμένον, ὃ ἐ. κρύπτω, X 448, ι 348. 4) ἀποκρύ-

πτω, κρύπτω τι, „δάκρυα“ τ 249, περιλαμβάνω ἐντός μου, τινά, ζ 303. Ἰδίως ἐπὶ τεθαμμένου νεκροῦ, „ὅπου κῆθε γὰρ“ ὅπου τὸν ἐκρυψεν ἡ γῆ, γ 16. ὅθεν παθ. „κευθεσθαι“ Ἀἰδι. Ψ 244-6.) κρύπτω τι ἐν ἑμαυτῷ, κρατῶ μυστικόν, ἀποσιωπῶ, „νόψ“ Α 363, „ἐνὶ φρεσὶ“ 1 313. μετ' αἰτ. „μήτιν, νοήματα πατρὸς“ γ 18, ψ 30 κ. ἀ., „οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα“ δὲν κρύπτετε πλέον ἐντός σας τὸ φαγεῖ καὶ τὸ ποτόν, τὸ ὅποτον δηλ. ἐφάγετε ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἀποδεικνύετε ὅτι τοσοῦτον ἐφάγετε καὶ ἐπίετε, ὥστε δὲν δύνασθε νὰ κρατήσῃτε τὸν ἑαυτὸν σας, σ 406, „τινά τι“ κρύπτω (ἀπὸ) τινός τι, δὲν ἀνακονοῦμαι εἰς τινά τι, γ 187, ψ 273.

ΚΕΦΑΛῆ, ἢ, κεφαλῆφι ὡς ἐπ. γεν. Α 350, ὡς δοτ. K 30, „κεφαλῆ, κεφάλι“, ζῶντες καὶ ἀνθρώπων, Ὅρμ. πληγ. „κάκ κεφαλῆς“ κατὰ κεφαλῆς, εἰς τὴν κεφαλὴν, Σ 24, „ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς“ ἀπὸ κεφαλῆς μέγρι ποδῶν, Ψ 169, „ἤϊσεν ὅσον κεφαλῇ χάρε φωτός“ ἐφώνησεν ὅσον χωρεῖ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὃ ἐ. ὅσον δύναται ἀνθρώπος νὰ φωνάξῃ, Δ 462, πρὸλ. τὸ Γαλλ. crier de toute sa tête ἢ à pleine tête, „οὐδέ πω Ἀτρεΐδην ἔπος ἔκλυον αὐδήσαντος ἔχθρης ἐκ κεφαλῆς“ ἔνθα ἡμεῖς οἱ νεώτεροι θὰ ἐλέγομεν: ἐκ τοῦ ἐχθρικοῦ στόματος, Π 76. Ἰδίως δ) ὡς τὸ οὐσιωδέστατον μέρος τοῦ ἀνθρώπου, τίθεται ἀντὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ὡς καὶ τὸ „κάρη, θέμας“, Α 55, Π 77 κ. ἀ. „τόν τιν ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ“ ἴσα μὲ τὸ ἑαυτὸν μου, „ἴσα μὲ τὸ κεφάλι μου“, Σ 82, α 343. ὅθεν καὶ ὅρκος κατὰ τῆς κεφαλῆς (ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη „εἰς (μὰ) τὸ κεφάλι μου“) Ο 39. ὡς προσφώνησις: εὐμενής, „φίλη, ἡβείη κεφαλῇ“ Θ 281, Ψ 94. ὅ. ὡς ἔδρα τῆς ζωῆς, ζωή, „ἀπέτισαν σὺν κεφαλῇσιν“ „ἐπλήρωσαν μὲ τὰ κεφάλια τῶν“, μὲ τὴν ζωὴν τῶν, Δ 162, P 242, „καταθήμενοι κεφαλῆς“ διακινδυνεύσαντες τὰς κεφαλὰς τῶν, (ἐν τῇ καθομ. „ἐβαλαν τὰ κεφάλια τῶν“) θ 237, „ἐμῇ κεφαλῇ περιείδω“, „φοβοῦμαι διὰ τὸ κεφάλι μου“, περὶ τῆς ζωῆς μου.

ΚΕΦΑΛΛῆΝ, ἴδ. ὄν, πληθ. Κεφαλλήνες, οἱ ὑπήκοοι τοῦ Ὀδυσσεύς, κάτοικοι τῆς Σάμης, Ἰθάκης, Ζακύνθου, Δουλιχίου καὶ μέρους τινὸς τῆς ἡπειρωτικῆς Πελοπόνησου B 631, υ 210, ω 354, 377. Μετέπειτα δὲ μόνον οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κεφαλλήνης („Κεφαλλωνίδας“), „Κεφαλλῶνίτης“.

ΚΕΧΑΝΔΑ, ἴδ. ΧΑΝΔΑΝΩ.

ΚΕΧΑΡΗΣΙΜΕΝ, ΚΕΧΑΡΗΣΕΤΑΙ, ΚΕΧΑΡΗΣ, ΚΕΧΑΡΟΙΑΤΟ, ΚΕΧΑΡΟΝΤΟ, ἴδ. ΧΑΙΡΩ.

ΚΕΧΑΡΙΣΜΕΝΟΣ, ἢ, ὄν, ἴδ. ΧΑΡΙΖΟΜΑΙ.

ΚΕΧΟΛΩΝΑΙ, ἴδ. ΧΟΛΩΩ.

ΚΕΧΡΗΜΕΝΟΣ, ἢ, ὄν, ἴδ. ΧΡΑΪΟΜΑΙ.

ΚΕΧΥΜΑΙ, ἴδ. ΧΕΩ.

ΚΕΩ, ἔτερ. ἐπ. τύπος τοῦ ΚΕΙΩ, ὅπ. ἴδ.

ΚῆΛΙ, **ΚῆΛΙ**, **ΚῆΛΗΜΕΝΟΣ**, ἴδ. ΚΑΙΩ.

ΚῆΔΕΙΟΣ, ὄν, ποι. (κῆδος) ἐπ. δὲ καὶ κῆδεος,

φροντίδος· ἄξιος, περισπούδαστος, ἀγαπητός, περί οὗ κηδεταί τις, T 294 f, (ἐνθα τινὲς ἀτόποις ἐρμηνεύουσιν· ἄξιος ὅς τινα νά κηδεύῃ). Τό δέ «οἱσι κηδεός ἐστι νέκυς», Ψ 460 f, ὑπό μὲν τῶν πολλῶν ἐρμηνεύεται, ὡσανεὶ τὸ «κηδεός» = κηδεύει (παθητ. τοῦ κηδεμών), ἢ κατὰ τὸν ΓΜ. Οὐόσσιν· εἰς οὗς ἀνήκει ἡ περί τοῦ νεκροῦ φροντίς· τινὲς δὲ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἐκλαμβάνουσι τὸ «κηδεός» γεν. τοῦ κηδός· ὅς ἐρμηνεύουσιν· εἰς οὗς ὁ νεκρός εἶνε φροντίδος (ἐργον δηλ. ἡ αἰτία)· βεβαιασμένη ἐρμηνεία! Τὸ ὑπερθ. εἶνε κηδιστος, ὅπ. ἰδ.

ΚΗΔΕΜΩΝ, ὄνομα, ὁ (κηδεώ), ὁ ἔχων τὴν φροντίδα τινός, ἐπιμελητής, ἐπίτροπος· ἐν δὲ τῷ *D. Ψ 463, 674 «κηδεμόνες» λέγονται οἱ νεκροθάπται.

ΚΗΔΙΣΤΟΣ, ἡ, ὄνομα, ἐπικ. ὑπερθ. ἐκ τοῦ κηδός σχηματισθέν, κατὰ δὲ τὴν σημ. ἀνήκον εἰς τὸ ἐπιθ. **ΚΗΔΙΟΣ**, μάλιστα περισπούδαστος, φιλότατος, I 642, κ 225· ἐπὶ δὲ καὶ O 583, ὅπου δὲν εἶνε ἀνάγκη νά συναποδοθῇ εἰς τὴν λ. καὶ ἡ ἐννοία τῆς στενῆς συγγενείας.

ΚΗΔΟΣ, ἑὸς, τό, 1) φροντίς, μέριμνα, θλίψις, λύπη, «τῶν ἄλλων οὐ κηδός» γ 254, «ὅς ἐμφ' ἐνὶ κηδεα θυμῷ» ὅσα· λύπας ἢ «βάσανα»· ἔχει ἡ ψυχὴ μου, Σ 53, «κηδεα θυμοῦ» λύπας τῆς ψυχῆς, ξ 497· διάφορον τοῦ «ἄχους» δ 108. Ἰδίως· πένθος, λύπη διὰ τὸν θάνατον φίλου ἀνθρώπου, Δ 270, E 456, N 464, Σ 8 κ. α. 2) ὅτι προξενεῖ φροντίδα, λύπη, δυστύχημα, συμφορά, κακόν, πάθημα, δεινόπλοημα, O 245· ὅς μάλιστα κατὰ πληθ. Δ 445, I 592, α 244 κ. α.—Τὸ «εἰπερ τί σε κηδός ἰκάνει» N 464 ἐρμηνεύεται ὑπό τινων κατὰ τὴν μεταγενεστέραν σημ. τῆς λ., τὴν τῆς συγγενείας· ἂν ἡ συγγένεια (τὸ συγγενικόν αἰσθημα) σὲ κατέλαβε, σὲ κινεῖ. Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε τὸ μόνον γινώσκον, ἐν ᾧ ἡ τοιαύτη σημ. ἀρμόζει (ἢ διὰ οὐνάμεθα κάλλιστα νά ἐμμελῶμεν εἰς τὴν ἀνωτ. σημ. 1) ἐν τέλει). Ὁ Φαίσις ἀκολουθεῖ συμβιωστικὴν τινα ὁδὸν ἐρμηνεύων· λύπη διὰ τὸν ἀποθανόντα συγγενῆ. Ἐκ τοῦτου τό

κῆμα, ποι., μέλ. κηδέω, μέσ. μέλ. κεκαδήσμαι, O 353 (ὅπερ τινὲς εἰς τὸ χάζομαι ἀνάγουσι) θαμιστ. παρτατ. κηδέσκειτο, γ 358. 1) Ἑνεργ. μόνον ἐπ. α.) ἐμβάλλω τινὰ εἰς φροντίδα· λυπῶ, [άνιω], θλίβω, I 645, Ω 240, 542. β.) συχνότερον ἐπὶ σωματικοῦ πόνου, «κηδὲ θυμόν» ἔλλιβε τὴν καρδίαν (ὁ σωματικὸς πόνος) E 400, A 458· ὅθεν βλάπτω, στενοχωρῶ, καταστρέφω, φθείρω, «θεοὺς τόποις» E 404, «μῆλα, αἶνον» P 550, ψ 9. 2) Μέσ. α.) ἐμφρονεῖς, περίλυπος εἶμαι, μεριμνῶ, λυποῦμαι, θλίβομαι, πάντα κατὰ μετοχ. B 546, καὶ μάλιστα ἐν τέλει στίχου «κηδόμενός, -ἐνη (κτλ.) τε» ἢ «κηδόμενός κτλ. περ» A 196, γ 240 κ. α. β.) φροντίζω, μεριμνῶ, περί τινός, μετὰ γεν. A 56, Z 55,

O 353 κ. πλχ. συνάπτεται μετὰ τοῦ «φίλω» II 204, γ 223 κ. α. «βιώτοις» E 4. (Ὁ δ. ἀορ. κέκαδον καὶ ὁ μέλ. κεκαδήσω ἀνάγονται εἰς τὸ χάζομαι).

κῆμεν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐκμεν, ἰδ. κλίμα.

κηκία [-ω], ποι., ἀναβλύζω, ἀνέρχομαι, ἐξερεῦγομαι, ἐπὶ ὕδατος, «ἐν ρόμα» (ἐκ τοῦ στομάχου) εἰς τὸ στόμα (ἰδ. A 143, α.) s 455 f. (Ἐκ τοῦ κίω μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ, ἢ ὅπερ ἀμφιβολον· τὸ δὲ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐκ τοῦτου παράγεται ἡ λ. κηκίς, τὸ «κηκίδι»).

κῆλεος, ὄνομα καὶ κῆλειος, ὄνομα, O 744 f (κῆω, καίω) καυστικός, φλογερός, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «κυρί κηλέω» (ὅπερ πάντοτε εἶνε διούλλαδον διὰ συνίζησας) O 217, O 744, s 328 κ. α. (Ὁ δὲ Δοιδερλ. παράγων τὸ ἐπιθ. ἐκ τοῦ κηλον ἐρμηνεύει· μέ πῦρ ἐκ ξηρῶν ξύλων). Ἐπικὴ ἡ λ.

κηλομορ, ὁ (κηλέω), καταγοήτευσις, κατὰ βέλεις, ἡδυπάθεια, μόνον *O 2, λ 334, ν 2.

κῆλας, τό (καίω), κυρ. ξηρὸν ξύλον, καὶ ἰδίως τοῦ βέλους τὸ καλῶμενον ὅθεν συνεκδοχ. τὸ βέλος αὐτό, παρ' Ὁμ. μόνον πληθ. «κῆλα» τὰ βέλη καὶ μάλιστα μόνον τὰ τῶν θεῶν, *D. A 53, M 280, *T. A 444.

***Κηναίον**, τό, ἀκρωτήριον κατὰ τὴν βορειοδυτικὴν παραλίαν τῆς νήσου Εὐβοίας, τὸ νῦν Λιθάδα καλούμενον, *T. A 219.

κῆς, κός, ἢ=κῆϊς, θαλάσσιόν τι πτηνόν, «χελιδόνι ὅμοιον, ἢ λάρος ἢ αἰθρία» κατὰ τοὺς παλαιούς γραμματικούς, εἰς δὲ τοὺς νεωτέρους φαίνεται μάλλον ὅτι εἶνε ὁ «γλᾶρος», O 479 f. (Ὁνοματοποιήτος ἡ λ. διὰ τὴν φωνὴν τοῦ πτηνοῦ).

κῆομεν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ κήωμεν, ἰδ. κλίμα.

κῆπος, ὁ, κήπος, «περιβόλι», O 306, Φ 295, δ 737, η 429, ν 237.

Κῆρ, Κηρὸς, ἡ, 1) ἡ θεὰ τοῦ θανάτου (διὰφορος τῆς Μοίρας καὶ Αἵρας) ἢ προσωποποιημένη θανατικὴ βία, ἥτις ἰδίαν ἐκάστοτε λαμβάνουσα μορφήν ἐπιφέρει τὸν βίαιον θάνατον, εἴτε ἐν πολέμῳ, εἴτε ἐν θαλάσσῃ, εἴτε διὰ νόσου κ.τ.τ. (ἢ ἐν τῇ καθομῇ, τοῦλάχιστον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, «Κῆρα» (ἐν τῇ κατάρᾳ «Κῆρα καὶ Μόρα νά σὲ πάρῃ»=Κῆρ καὶ Μόρος, ἰδ. θάλατος). Ὅθεν πληθ. «Κῆρες θανάτοις» B 302, A 332, Φ 549. —Ὅστις ἐμελλε νά ἀποθάνῃ βίαιον θάνατον, εἰς τοῦτον ᾗδ' ἐκ γενετῆς ἦτο προωρισμένη ἡ Κῆρ, Ψ 78. Εἰς δὲ τὸν Ἀχιλλεῆα ἦσαν δύο Κῆρες συγκεχυμέναι, I 444. Ὁ Ζεὺς ζυγίζει τὰς Κῆρας τοῦ Ἀχιλλεῶς καὶ Ἑκτορος, ἵνα ἀποφασίσῃ, ὁπότερος· πρέπει πρότερος νά ἀποθάνῃ, X 210. Αἱ Κῆρες διὰ ταῦτα εἶνε «μυρία», διότι εἰς πάντα βίαιως ἀποθνήσκοντα εἶνε καὶ μία Κῆρ δεδομένη, M 326. (Ἐν ἅπασιν τοῖσι χρωρίοις ὁ Βέκκ., Δινδάρφ. ὅς φαίσις γράφουσι τὴν λ. μὲ μικρὸν τὸ ἀρκτικόν γράμμα, ὡς καὶ τὴν Μοίραν καὶ Αἶσαν). 2) ὡς προσχηρικόν, ἡ μοῖρα τοῦ θανάτου, θάνατος, «τὸ δὲ τοι κῆρ εἶδε»

ταί εἶναι», θάνατος σοῦ φαίνεται. Α 228. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «φόνος, θάνατος» Β 352, δ 273, ε 387, η 543, π 469: «τίς κῆρ... θανάτοιο» λ 471, 398, «δὸς κῆρ... θανάτοιο» Θ 70, «Ἀχαιῶν κῆρες» Θ 73 (ἀνετίθεται ὁ στίχ.). (Παράγεται κατὰ τὸν Δοιδερλ. καὶ Κούρτιον ἐκ τοῦ κείρα).

κῆρ, γεν. κῆρος, τό, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ κῆαρ, ὅπ. ἰδ. 1) ἡ καρδία, ἰδίως ὡς ἔδρα τῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν, π. γ. τῆς ὀργῆς, Ι 555, Π 585 κ. ἀ., τοῦ μίσους Δ 46, τῶν φροντίδων, τῆς μερίμνης, τ 546, τῆς λύπης, Δ 274 (συχνή ἡ φρ. «ἀχνύμενος κῆρ»), τῆς χαρᾶς, Δ 272, Σ 557, δ 259, τῆς εὐθυμίας, Κ 46, Μ 45, Σ 33, τῆς λυσσώδους παραποροῦς, Φ 542 κ. ἀ., τῶν ἐπιθυμιῶν, δ 539, μ 492: ὅθεν «μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ» κατὰ τὴν σὴν καὶ ἐμὴν καρδίαν, διέθεσιν, Ο 52: σπανιώτερον ὡς ἔδρα τῆς διανοίας, τοῦ λογισμοῦ, «πολλὰ δὲ οἱ κῆρ ὥρμαινε» η 82, σ 344, ψ 85 κ. ἀ., ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «νόος» Ο 52.—Ἐδρεύει δὲ τὸ κῆρ κατὰ τὸν Ὅμη. «ἐνὶ στήθεσιν», ἀλλὰ καὶ «ἐν θυμῷ» Ζ 523, καὶ «φρεσίν» σ 344. Πολλάκις τίθεται κατ' αἰτ. τοπικὴν ἢ τοῦ κατὰ τι. «κῆρ» ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ κατὰ δοτ. μὲ τὴν αὐτὴν σημ., «κῆρι» Ι 417, ἥτις λαμβάνει συνηθέστατα καὶ τὸ ἐπιπατικόν «πέρε» πολὺ εἰς τὴν καρδίαν μου, ἐκ βάθους ψυχῆς, Δ 46, 53, Ν 419, 206, 430, Ω 61, ε 36 κ. ἀ. (Ἐν ταύτῃ τῇ πράξει κατὰ μὲν τὸν Οὐόλιον καὶ Πάσσωνον εἶνα ἐπὶ ῥῆμα, πέρη κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαίους καὶ τὸν Σπίτζινρον εἶνα πρόθεσις: «περὶ κῆρι» κατ' ἀναλογίαν τῶν ὁμοίων Ὀμηρικῶν φράσεων «περὶ θυμῷ, περὶ φρεσίν» Χ 70, Π 437. Τὴν τελευταίαν γνώμην ἀποδέχονται καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν νεωτέρων: τὴν δὲ πρώτην ὁ Διούρφ. καὶ Βαύμλετ-νος). 2) χρησιμεύει εἰς περιφρασιν προσώπου τινός, ὡς τὸ «βίη», οἷον «Πολυάμενος λάσιον κῆρ» Β 854, Π 554, πρὸς δ 270 ἔλ. λῆσιος.

κῆρρσιφόρμιτος [...], ὀκ (Κῆρ, φορέω), μοιρατός, οἰονεῖ μοιρόπεμποτος, ὑπὸ τῆς κακῆς μοίρας ἐπενεχθεῖς, «κόνες» οὕτως ὀνομάζονται οἱ Ἀχαιοί, ὅτινες ὑπὸ τῆς κακῆς μοίρας πρὸς ὄλεθρον τῆς Τροίας ἐπέμψθησαν, Θ 527 γ. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ., ἴσως ὄχι ἀπιθάνως, προληπτικῶς ἀντὶ τοῦ ὥστε Κῆρρσι φορεῖσθαι, ἢ ἢ μᾶλλον ἄξιος νὰ φέρηται ὑπὸ τῶν Κῆρων (πρὸς Β 302, «οὐς μὴ Κῆρες ἔδαν θανάτοιο φέρουσαι»): κόνες, τοὺς ὁποίους εἶχε νὰ πάρῃ ἡ μοῖρα τοῦ κακοῦ θανάτου).

Κῆρινθος, ἡ, πόλις τῆς Εὐβοίας, βορειανατολικῶς τῆς Χαλκίδος, Β 538.

κῆριον [...], τό (κῆρός), κυρ. «κῆρι», ὅθεν «κῆρήθρα, μελόπηττα», Γ. Ἐρμ. 569.

κῆρσοι [...], ἐπικ. ἐπὶρ. (κῆρ) ἐν τῇ καρδίᾳ, μόνον μετὰ τοῦ «μᾶλλον» («κῆρσοι μᾶλλον» βαθύτερον εἰς τὴν καρδίαν), ὅπερ ὅμως εἰς τὸ ῥῆμα ἀποδοτέον, μετὰ τῶν ῥημάτων

«ἀπέχθομαι, χαλδομαι, φίλῳ» Ι 300, Φ 436, ε 284, ι 480, ο 370, «ἄχος γενέσκειτό μοι κῆρσοι μᾶλλον» λ 208.

κῆρσος, ὁ, «κῆρι» (προφ. κῆρι), *Οδ. μ 48, 473, 475.

κῆρς, ἡ κατὰ τὸν Πέκκ. ἔ Δινδ. κῆρς, γκος, ὁ, κῆρς, «διαλαλητή», Ὁμ. πλγ. Οἱ κῆρς: ἐν τοῖς ἡρώεσσιν ἡρώες: εἶχον οὐχὶ εὐκαταφρόνητον ἄξιωμα. Ἐυεωροῦντο ὡς διατελοῦντες ὑπὸ τὴν ἄμεσον προφασίαν τοῦ Διός, Α 334, Η 274 (διὸ ἔκ ἡ μετ' αὐτῶν συνοδεία παρτίγεν ἀσφάλειαν, Ι 470, Ω 449, 478, ε 89, κ 59, 402), ἔφερον «σκῆπτρον», ὡς καὶ οἱ βασιλεῖς, σύμβολον τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν, καὶ ἦσαν ἱεροὶ καὶ ἀπαράβαστοι ὅθεν καλοῦνται «θεοὶ» Δ 192, Κ 315, «Διὶ φίλοι» Θ 547, «ὡς ἄγγελοι» Α 334, Η 274. Τὰ κυριώτερα αὐτῶν ἔργα ἦσαν ἡ συγκαλέσις τοῦ λαοῦ εἰς τὰς συνελεύσεις, Β 50, Ι 40, Δ 685, 6 6, 0 8, καὶ ἡ ἐν αὐταῖς διατήρησις τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας, Β 96, 280, Ψ 563. Ἐνεργεῖον εἰς τὸν ἀγορεύοντα τὸ σκῆπτρον εἰς ἐνδείκνυσι ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ λέγειν, ἔχει τὸν λόγον, Ψ 567, 6 37: ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Σ 505. Δι' αὐτῶν ἐγίνοντο αἱ ἐν πολέμῳ διαπραγματεύσεις καὶ συνεννοήσεις τῶν πολεμούντων, Η 372, καὶ αὐτοὶ πολλάκις παρεμβαίνοντες εἰς τὸ μέσον ἐγώριον τοὺς διαμαχομένους, Η 274. Ἐν ταῖς ἐπισήμοις θυσίαις εἶχον ὡσαύτως πολλὰ ἔργα, Γ 446, 245, 268, Τ 496, ὡς καὶ ἐν ταῖς ἑορταῖς, πανηγύρεσιν, εὐωχίαις, κ. τ. τ., Σ 558, Ψ 39, α 409, 443 κ. ἀ. πλγ. Ἐχρησίουμεν δὲ ἔκ ὡς θεράποντες τῶν βασιλέων ἐν τε τῇ δημοσίᾳ καὶ ἰδιωτικῇ αὐτῶν βίῳ, Α 318, Δ 192, Η 183, 384, Μ 342, π 328 κ. ἀ. (Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ κῆρς, ὅπ. ἰδ., κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τινος ἀρχ. καρύζω, συγγεν. τῷ κῆρζω.—Τὸ ὑ ἐν ταῖς πλαγαῖς: πτώσις πάντως μακρὴν ἀντὶ τοῦ «κῆρς» Ἡποτιδῶν Ρ 324, γράφουσιν οἱ νεώτεροι ἐκδῶται «κῆρς» Ἡπ.). Ἐκ τούτου τὸ

κῆρς, 1) εἶμαι κῆρς, ἔχω τὸ ἔργον τοῦ κῆρς, «κῆρςων ἐγῆρασσα» Ρ 325.

2) ὡς κῆρς φωνάζω, κῆρςω, «διαλαλῶ», Β 438, 6 9 κ. ἀ., μετ' αὐτ. «λαὸν ἀγορήνδε» συγκαλῶ τὸν λ. εἰς, Β 54, 6 7, «πάλεμόνδε» Β 443.

κῆρς, ἀντὶ τοῦ κῆρς, ἰδ. κῆρς.

Κῆρς, οἱ, ἀγνωστον ἔθνος ἐν Μυσίᾳ, ἐκ τοῦ Κῆρς τοῦ Κῆρς: ποταμὸς ὀνομασθέν, περὶ τὴν μετέπειτα Ἐλαίαν ἢ Πέργαμον, λ 521. (Ἐν ἀδελφότητι περὶ τούτων ἦσαν ἡδὴ οἱ ὀρχατοὶ γραμματικοί. Καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἡρμήνευσε τὸ «ἐταίροι κῆρς» διὰ τοῦ ἐτ. μεγᾶλοι, παράγων τὸ ἐπὶ. ἐκ τοῦ κῆρς: ἄλλοι δὲ διώρθων κῆρς).

κῆρς, εὐς, τό (κῆρς, γάσκω, κατὰ τὸν Βούττι. καὶ Δοιδερλ., κυρ. λοιπόν: χάος, χάσμα, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῶν παραγῶν), πᾶν

μέγα, τεράστιον θαλάσσιον ζῶον, θαλάσσιον τέρας, Ν 27, Γ 447, ε 424, μ 97· οὕτως λέγονται καὶ αἱ ψόαι, δ 443, 446, 452.

ΚΗΤΕΙΣ, ΕΙΣΑ, ΕΝ (κητός), μόνον Ὀμηρικόν ἐπὶ θ. τῆς Λακεδαιμόνιος, παραγωγῆς, χαρματώδης, γαλακτώδης, τοῦτοστι πλήρης φαρμάγων κτλ., Β 584, δ 4. (Ἄλλοι δὲ οὐκ ὀρθῶς ἐκλαμβάνοντες τὴν Λακεδ. ἀντὶ τῆς Σπάρτης, ἐρμηνεύουσι τὸ ἐπὶ θ.: μεγάλην, εὐρύχωρον, πελώριον).

ΚΗΦΙΣ [-], ἴσος, ἡ, «λίμνη», ἡ λίμνη τοῦ Κηφισοῦ, Ε 709, ἡ μετέπειτα συνήθως λεγομένη Κωπαῖς λίμνη τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Δεβάδειαν ἢ Τοπόλιαν. Ἐκ τοῦ

ΚΗΦΙΣΟΣ [-], ὁ, ποταμὸς τῆς Φωκίδος πεγαῖων παρὰ τὴν πόλιν Αἰλιδαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Κωπαῖδα, τὸν ὄνιν „Μαυρονέρι“, Β 522.

ΚΗΩΔΗΣ, ΕΣ, ἐπικ. εὐώδης, εὐασμος, «κόλπος». Ζ 483 f. (Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ καίω: ὡς καὶ τὸν ἄρωμα εὐωδιάζων. Ὀρθότερον κατὰ τὸν Πάσσουον ἐξ ἀπρηχαιωμένου τινός: ἄρ. οὐσιαστικοῦ κῆος=οἶνος· πρὸλ. τὴν ἐπ. λ.).

ΚΗΩΕΙΣ, ΕΙΣΑ, ΕΝ, ἐπικ.=τῶ προηγ., εὐώδης, πάντοτε μετὰ τοῦ «θάλαμος» Γ 382, Ζ 288, Ω 191, ο 99.

ΚΙΔΝΑΜΑΙ [-], ἐπικ. μέσ. τοῦ ἄρχ. κιδνῆμι, ὃ ἐ ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ ΣΚΕΔΑΝΝΕΜΙ, ἐκταίνομαι, ἐξαπλοῦμαι, «Ἡὼς ἐκιδνато πᾶσαν ἐπ' αἶαν». Θ 4, Ω 695, «ὕπειρ ἄλα» Ψ 427. Κατὰ τὸν Λόβεκκ. τίθεται ὁ τύπος αὗτος ὅπου τὸ μέτρον δὲν συγχωρεῖ τὸν πληρέστερον σκιδναμαι· δι' δ ἐν Γ. Ἑρμ. 232 γραπτέον σκιδνато ἀντὶ τοῦ κιδνато.

ΚΙΘΑΡΑ [-], ἡ, μεταγενές. τύπος ἀντὶ τοῦ κιθάρις, δπ. ἴδε, Γ. Ἑρμ 509, 515.

ΚΙΘΑΡΙΖΩ [-], παίζω („κτυπῶ, βαρῶ“) τὴν κιθάραν, καὶ ἐν γένει πᾶν ἐντατὸν ὄργανον, ὅθεν «φύρμιγγι» Σ 570 f, Γ. Ἀπ. 515, «λύρη» Γ. Ἑρμ. 433, Ἐκ τοῦ

ΚΙΘΑΡΙΣ [-], ἴσος, ἡ, αἰτ. κιθαριν. 1) κιθάρα, ὄργανόν τι μουσικὸν οὐχὶ τῶσαν κατὰ τὸ σχῆμα, ὅσον κατὰ τὸν γλυκύτερον τόνον διάφορον τῆς λύρας. Κατὰ τὸν Βουρέττην (ἐν τοῖς *Mémoires des inscript. de l'Académie des sciences à Paris* IV. σ. 446) συνέκλειτο ἡ κιθάρα ἐκ δύο κυρτῶν κεράτων, πρὸς μὲν τὰ ἄνω ἀνισταμένων, πρὸς δὲ τὰ κάτω συμπλησιαζόντων, τὰ ὅποια ἴστανται ὄρθια ἐπὶ τινος κενοῦ ἡγέλου. Ἄνω καὶ κάτω κατὰ τὰ πλησιέστερα μέρη τῶν κεράτων ὤπῃγον δύο ἐγκάρσιοι κεραταὶ (ζυγὸν καὶ ὑπολύριον), εἰς ἃς ἦσαν αἱ χορδαὶ προσδεδεμέναι. Αὗται δ' ἐντείνοντο διὰ στροφίγων νιῶν λεγομένων κολλόπων, Γ 54, α 453. Πρὸλ. λίην καὶ φόρμιγγι. 2) κιθάρις, τὸ κιθάρισμα, τὸ παίξιμον τῆς κιθάρας, Ν 734, Ω 248. (Ἠ. Τὴν τοιαύτην μετωνομίαν ἔχει καὶ ἡ καθομιλουμ. ὅταν λέγῃ „τὴν κιθάραν τοῦ δὲν παίζει κανένα“ ἢ „φεύρω κιθάραν“).

*ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ [-], οὔ, ὁ, ἐπικ. (κιθαρίζω), ὁ παίζων τὴν κιθάραν, Γμ. 24, 3.

ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ [-], ἴος, ἡ (κιθαρίζω), ἡ τέχνη τοῦ κιθαρίζειν, ἢ κιθάρισις, Β 600 f.

ΚΙΚΛΗΝΕΩ, ἕτερος ποι. τύπος τοῦ καλέω, ἐν τῶ ἐνεστ. μόνον καὶ παρὰ. Α') Ἑνεργ. 1) καλῶ, προσκαλῶ, οἷον ἐπὶ δαίπνον, ἢ ἵνα συνδιαλεχθῶ, τινά, Β 404, Γ 44, Ρ 532, ἐπικαλοῦμαι, Γ 569, προσαγορεύω, Ψ 221. 2) ὀνομάζω, τινά τι, Β 813, δ 355, Βατρ. 27, «ἐπὶ κλησιν κικλήσκω» ὀνομάζω μὲ τὸ ἐπώνυμον, ἐπὶ ὀνομάζω, Η 439, Ξ 291, ε 366 κ. ἀ. Παθ. α 403. Β') Μία. καλῶ πρὸς ἑμαυτόν, παρ' ἑμαυτόν, εἰς συμβούλιον, «ἀρίστου», Κ 300.

ΚΙΚΩΝΕΣ, οἱ, ἔθνος Θρακικὸν κατοικοῦν κατὰ μῆκος τὴν μεσημβρινὴν παραλίαν τῆς Θράκης ἀπὸ τῆς Ἰσμάρου μέχρι τοῦ Αἰσσοῦ ποταμοῦ, Β 846, ε 39 ἔξ.

ΚΙΚΥΕ [-], ἡ, ἀρχαία ποι. λ., δύναμις, λ 393 f, Γ. Ἀφρ. 238. (Ἀμφιδόλου ἐτυμολογ., κατὰ τὸν Εὐδῶ. ἐκ τοῦ κίω=πορεύομαι).

ΚΙΛΙΚΕΣ [-], οἱ, ἐν. Κίλικες, ἔθνος κατοικοῦν ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων τὴν Μεγάλην Φρυγίαν. Ἀπετέλουσ' δὲ δύο κράτη, τὸ μὲν ἔχον πρωτεύουσάν τὴν ὑπὸ τὴν Πλάκον τὸ ὄρος (Ἵππολαχίην) Θήβην, τὸ δὲ τὴν Λαρυνησσὸν, Ζ 397, 415, πρὸλ. Β 692. Μετέπειτα δὲ μετενάστευσαν εἰς τὴν ἀπ' αὐτῶν ὀνομασθεῖσαν χώραν.

ΚΙΛΑΑ, ἡ, πολίχνη τῆς Τροίας ἢ Αἰολίδος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, Α 38, 452.

ΚΙΜΜΕΡΙΟΙ, οἱ, ἔθνη μυθικά, κατοικοῦντα τὰ δυτικὰ πέρατα τῆς γῆς παρὰ τὸν Ὀκεανὸν πρὸς βορρᾶν τῆς εἰς Ἀδοῦ καταβάσεως, αἰωνίως ὑπὸ οὐρανῶν καὶ νεφελῶν κεκαλυμμένα καὶ ἐν ἀτελευτήτῃ νυκτὶ τὸν βίον διάγοντα, λ 14 ἔξ. Οἱ ἀρχαῖοι ἐρμηνεύοντο οἱ μὲν ὑποθέτουσι αὐτοὺς ἐν Ἰταλίᾳ, περὶ τὰς Βαίτας ἢ τὸν Ἀδρῶνα κόλπον, Στράβ. 5, 4, 5, οἱ δὲ ἐν Ἰσπανίᾳ. Δὲν εἶναι ἀδύνατον ὁ μῦθος ὁ περὶ τῆς χώρας ταύτης νυκτός τῶν Κιμμερίων νᾶ σηριζέται ἐπὶ σκοτεινῆς τινος φήμης περὶ τῆς ἐν ταῖς βορειοτάταις χώραις ἐπὶ πολλοὺς μῆνας διαρκούσης νυκτός. Ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξεως ἀμφιδόλος: κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ Χειμῆριος: κατὰ δὲ τὸν Οὐδύσιον ἐκ τοῦ Φοινικικοῦ ὀνόματος Kamar, Kimmer· ἄλλοι δὲ σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς τὸ ἐρεμνός: καὶ ἄλλοι ἄλλως ἐτυμολογοῦσι. Μετέπειτα δὲ ἐξεκίνησαν ὡς ὄνομα ἔθνους τινὸς ἀπὸ βορρᾶς καταβάντος καὶ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν εἰσβαλόντος (ὡς εἰκάζεται, τὸ 782 π. Χ.) Ἰδίως ἐπραγματεύθη περὶ αὐτῶν ὁ Ch. Em. Ruelle Les Kimmériens d'Homère, lettre à M^r. V. Langlois, Paris 1859.

*ΚΙΝΔΥΝΟΣ [-], ὁ, «κίνδυνος», Βατρ. 9.

ΚΙΝΕΑ [-] (κίω), 1) Ἑνεργ. «κινῶ, κινῶ», οἷον «κάρη» Ρ 200, ε 283 κ. ἀ., «μέλα» η 298, «Ζέφυρος κινεῖ λήκον», Β 447,

«τινὰ λάξ» κινῶ τινα διὰ τοῦ ποδός, K 158, «θόρη» κρούω, γ 394, μετακινῶ, „ἐκκινῶ“, «ψυχάς» ω 5, «σφῆκας» σκορπίζω, Π 264, «νεφέλην» Π 298, «κῆρα» ὠ 96, B 395, «τινὰ ἀπὸ χθονός» Ψ 730. 2) Παθ. ἀμετάβ. κινῶμαι, ταράττομαι, βαδίζω, «κινήθη ἀγορή» B 144, «ἐκίνηθεν (Δωρ. ἕ. ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: ἐκινήθησαν) φάλαγγες» Π 280, Δ 47. Ἐκ τούτου *ΚΙΝΗΤΗΡ [-...], ἥρος, ὁ, ὁ κινήτης, «γαίης» ὁ σείων τὴν γῆν, Ἦμ. 21, 2.

ΚΙΝΙΜΑΙ [-...], ἐπικ., παθ. (ἄχρ. τινός ἐνεργ. κίνουμι) ἀντὶ τοῦ κινέσθαι, κινῶμαι, «κινούμενον ἔλαιον» ταράττομενον, Ξ 173, βαδίζω, «ἐς πόλεμον» Δ 281, 332, K 280, κ 556.

ΚΙΝΙΣΗΣ [-...], λο, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Κινύρας, ὁ πλούσιος ἄρχων τῆς Κύπρου, Δ 20. Κατὰ τὸν Ἀπολλόδ. 3, 14, ὁ υἱὸς τοῦ Σανδάκου, ἑχονος τοῦ Φαιθόντος, κατ' ἀρχάς βασιλεὺς τῆς Συρίας, μετέπειτα δὲ μεταβὰς εἰς τὴν Κύπρον ἐκτίσας τὴν Πάφον. Ἦτο ἀγαπητός τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος (Πινδ. Πυθ. 2, 15), διὰ δὲ τὸν πλούτον αὐτοῦ παροιμιώδης, πρὸς Τυρταίου Ἐλεγ. 12, 6. (Πιθανὸς εἶναι ὄνομα Ἀσιατικόν: Kinnor παρὰ Φοινίκην ἐλέγετο τὸ μουσικὸν ἐκεῖνο ὄργανον, ὅπερ οἱ Ἑδομήκοντα καὶ ὁ Ἰώσηπος ἐξέλληνίζουσι κινύραν, ὃ ἔ. ψαλτήριον, ἄρπα).

ΚΙΝΥΡΟΣ [-...], ἡ, ὄν, ἐπικ. κλαυθυμρίζων, «μουγγρίζων», [κινυζών], P 57. Πιθανὸς πεποιημένη λ. ὡς τὸ μινυρός, ἐξ οὗ τὸ μινυρίζω, γδ. ΚΝΥΖΗΜΟΣ.

ΚΙΡΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Πέρσης, ἀδελφὴ τοῦ Λήτου, νόμφη τῆς μαγείας ἐιδήμων, κατοικοῦσα ἐν τῇ νήσῳ Αἰαία, κ 136, γδ. Αἰαίη. Ὁ Ὀδυσσεὺς διαφυγὼν ἐκ τῆς χώρας τῶν Λαιστρυγόνων, προσομιλεῖται εἰς τὴν νῆσον αὐτῆς. Ἐνταῦθα δὲ ἡ περιόδοτος φαρμακεύτρια μεταμορφώνει τοὺς ἐταίρους αὐτοῦ εἰς χοίρους· ἀλλ' ἀναγκασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ νὰ τοῦ ἐπαναφέρῃ διὰ τῆς μαγικῆς τῆς ράβδου πάλιν εἰς τὴν προτέραν μορφήν (κ 230—364), μετέπειτα συμβιβῶν μετ' αὐτοῦ ἐπὶ ἑν ἔτος ἐν διηνεκεῖ εὐωχίᾳ. Ἐέλων δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς νὰ μάθῃ τὰ περὶ τοῦ νόστου αὐτοῦ, κατὰ συμβουλήν αὐτῆς, κατέρχεται εἰς τὸν Ἄδην, κ 400 ἐξ, λ 1 ἐξ. Κατὰ τὸν Ἠσίοδ., Θεογ. 957, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ὀδυσσεὺς δύο υἱούς· τὸν Ἀγρίον καὶ τὸν Λατίνον. (Ὁ Δοιδερλ. παράγων τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ κίρ-νῶ, κεράννυμι, ἐρμηνεύει· φαρμακεύτρια).

ΚΙΡΚΟΣ, ὁ, εἶδος ἱέρακος, ὅπερ μεταωρίζομενον ἐν τῇ πτήσει ἀποτελεῖ κόκλον, τὸ νῦν λεγόμενον «κίρκινέσι», P 757, X 139, Βατρ. 49. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πτήσις αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο προφητικὴ, ὀνομάζεται «Ἀπόλλωνος ἄγγελος» ο 526· τίθεται καὶ ὡς ἐπιθ. τοῦ εἶδους σημαντικόν μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ τοῦ γένους «ἱρῆς κίρκος» ν 87.

ΚΙΡΝΑΝ καὶ ΚΙΡΝΗΜΙ, ἕτεροι τύποι τοῦ κε-

ράννυμι, ἐξ ὧν παρατ. ἐκίρνα, η 182, κ 356, ν 53 καὶ (ἐκ τοῦ κίρνημι) παρατ. γ'. ἐν. κίρνη, ξ 78, π 52, καὶ μετοχ. κίρνάς, π 14.—Ὁδ. Πρὸς. ΚΕΡΑΝΝΗΜΙ.

ΚΙΣΣΙΣ, ἰαός, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσοῦ ἢ Κισσεως, ἡ Θεανῶ, Z 299.

ΚΙΣΣῆς, οἶ, ὁ, συνηρ. ἐκ τοῦ Κισσείας, παρὰ τοῖς μετέπειτα Κισσεύς, ἑως, βασιλεὺς τῆς Θράκης, πατὴρ τῆς Θεανούς, Δ 223. (Ἐκ τοῦ κισσός, οἰονεῖ· κισσώστατος).

*ΚΙΣΣΟΠΟΜΗΣ, οἶ, ὁ, οἰονεῖ «κισσομαλλής», ὁ ἀντὶ κόμης (ἢ μετὰ τῆς κόμης ἀναμειγμένον) ἔχων κιστόν, ἐπιθ. τοῦ Διονύσου, Ἦμ. 25, 1.

*ΚΙΣΣΟΣ, ὁ, «κισσός», φυτὸν ἱερὸν τοῦ Βάκχου, Ἦμ. 6, 40.

ΚΙΣΣΥΒΙΟΝ [-...], τό, πιθανῶς στρογγύλη τις, ἐυλήνη φιάλη, «καυκί, γαυάθα», ἀγγεῖον πρὸς πόσιν ἢ κρᾶσιν, παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα ἢ πρὸς ἀμελεῖν χρήσιμον, Ὁδ. κ 346, ξ 78, π 52. Κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους (Ἀθην. σ. 477 Α) ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ κισσός, κυρ. λοιπὸν ἀγγεῖον κισσίνον, ἐκ ἐύλου κισσοῦ, καὶ ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν ἀποδέχονται οἱ πλείστοι τῶν νεωτέρων. (Τοιαῦτα ἀγγεῖα μνημονεύονται παρ' Εὐριπ. Ἀλκίης. 759, ἐν Ἀποσπ. παρ' Ἀθην. ἐνθα ἀνωτ., Κόκλ. 390). Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ κισσεύς (ὃ ἔ. κισσώστα-φής), ἐπιθέτου τοῦ Βάκχου, κυρ. λοιπὸν· ποτήριον οἴνου.

ΚΙΣΤΗ, ἡ, κιθώτιον, «κουτί» (ὃ ἔ. κουτίον, κύτος).

ΚΙΣΛΑΝ [-...] καὶ ΚΙΣΛΑΝΟΜΑΙ, καὶ ἄχρ. τόπος· τοῦ ἐνεστ. ΚΙΣΗΜΙ, ἐξ οὗ ὑποτ. κίχῶ, ἐπικ. κίχεῖν, ἀ. πληθ. ἐπικ. συνεσταλμένον κίχημεν, Φ 128, εὐκτ. κίχεῖν, ἀπαφρ. κίχηναι, ἐπικ. κίχημεναι, Ο 274, μετοχ. κίχεις, παρατ. ἐκίχανον, β'. ἐν. ἐκίχεις (κατὰ τὸ ἐτίθεις), ω 284, γ'. δυϊκ. ἐκίχτην, ἀ. πληθ. ἐκίχημεν, μέλ. κίχητομαι, ἀόρισ. ἐκίχον, μέσ. ἀόρισ. ἐκίχισατο. Μετοχ. τοῦ μέσ. ἐνεστ. κίχημενος. 1) ἐφικνούμαι, καταλαμβάνω, φθάνω, τινά, K 376 κ. ἀ., «ἵππους» Ψ 407, «νῆα» π 356, «ποσσὶ τινα» τρέχων καταλαμβάνω, φθάνω, πίνω, Z 228, Π 342· ὥσαύτως· «δουρί» K 370, «ἄστυ» φθάνω εἰς τὸ ἄστυ, Φ 128. Μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων, οἷον «κίχημενον βέλος» τὸ ἐπιτυγχάνον, E 187, «αὐδὲ κε μ' ὥκα τέλος θανάτοιο κίχῃ» I 416, Δ 441, 454, p 476, «κίχάνει δίψα τε καὶ λιμός» T 165, «καὶ λίην σέ γ' ἐμελλεν κίχῃσθαι κακὰ ἔργα» ἐμελλον νὰ σὲ φθάσῃ, «νὰ σὲ εὐρωσῇ» τὰ κακὰ ἔργα σου (τοῦτέστιν ἡ τιμωρία διὰ τὰ κακὰ σου ἔργα), ι 477. 2) ἐντυγχάνω, συναντῶ, «εὐρίσκω», καταλαμβάνω, «τινὰ παρὰ νησί» Δ 26, B 48, K 126, ν 228 κ. ἀ.—Ποιητ. ἡ λ.

ΚΙΣΛΗ, ἡ, κίχλα, «πείχλα», X 468 f. ΚΙΣΗΜΙ (χράω), μέλ. χρήσω, δανείζω· μέσ. δανείζομαι, μόνον ἐν τῷ «χρησάμενα» Βατρ. 187.

κίω [-], ἕτερος ποι. τύπος τοῦ εἶμι (1η), πρὸς Ὅμι. μόνον εὐκτ. κίωμι, μετοχ. κίων (το-νισμένη κατὰ τὰ ἰών), παρατ. ἐκίον καὶ ἀναύξ. κίον, κίωμεν, Φ 456, πορεύομαι, ὑπάγω, ἀπέρχομαι, ὡς καὶ τὸ εἶμι, μάλιστα ἐπὶ ἐμ-φύχων, Α 348, β 304 κ. ἀ. πλχ., ἐπὶ νηών, Β 509.

κίαν [-], ὄνος, ἡ καὶ ὁ, θ 66, 473, ρ 29, τ 38, κίαν, στόλας, Ὅδ. χ 176, 193· συνή-θως οἱ κίονες οἱ στηρίζοντες τὴν ὀροφήν τοῦ με-γάρου, α 427, ζ 307, τ 38 ἐξ., χ 466, «(Λ-κίαι) ἔχει κίονας μακράς» α 53, ἴδ. ἐν τῷ ἄλλαι.

ΚΛΑΓΓΗ, ἡ (κλαγγή), πᾶς ἀναθρόος ἤχος ἐξ ἐμφύχων τε καὶ ἀψύχων προερχόμενος, ἤχος, βοή, κρότος, θόρυβος, κραυγὴ, ἀλαλαγμός, ὅσον τῶν πολεμιστῶν, Β 400, Κ 523, τῶν νε-κρῶν ἐν Ἄδου, λ 604, «θηρῶν» Ὑμ. 27, 8, «οἰωνῶν» λ 605, «γεράνων» Γ 3, «χοίρων» γρυλλισμός, ξ 414· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν βρυχθησάντων λεόντων καὶ ὠρυγνάντων λύκων, Ὑμ. 13, δ· καὶ ἐπὶ τοῦ συριγμοῦ τοῦ ἐκ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου καὶ τῆς κλαγγῆς τοῦ ὅλου ἀργυροῦ ὅπλου, Α 49. (Δὲν εἶνε ἀπίθανος ἡ γνώμη ὅτι κατ' ἀρ-χὰς ἐστήμεινεν ἡ λ. τὴν φωνὴν τῶν ζώων καὶ ἰδίως τῶν πετηνῶν). Ἐκ τούτου

ΚΛΑΓΓΗΘΩΝ, ἐπιβ. μετὰ κρήνη, θορυ-βώδης, Β 463 f.

ΚΛΑΓΩ, ποι., ἀόρ. ἀ. ἐκλαγῶ, παρακ. ἐπικ. μέ σημ. ἐνεστ. κέκληγα, μετοχ. κεκληγώς· καὶ πληθ. κεκλήγοντες (ὡς ἀπὸ ἐνεστ. κεκλήγω), Μ 425, Π 430, Ρ 756, μ 256, ξ 30 (ἐνθα παντα-γαῦ ὁ Βέικκ. ζ οἱ μετ' αὐτόν, πλην τοῦ Δινδοροφ., ἔγραψαν: κεκληγώτες), ἀόρ. β'. ἐκλαγον, Ὑμ. 48, 14· ἐπὶ παντός ἀνθρώπου ἤχου, βοῶ, κραυ-γάζω, ἤχῳ, κροτῶ, ὅσον ἐπὶ κραυγῆς ἀνθρώ-πων καὶ μάλιστα τοῦ ἐν ταῖς μάχαις ἀλαλαγ-μοῦ, Ε 594, Μ 425, Ν 755, Π 430 κ. ἀ. ἐπὶ δὲ καὶ τῆς τῶν ἀγωνιούντων, μ 256· φωνα-κῶς, Β 222· ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῶν ἀετῶν, γυ-πῶν, Μ 207, Π 429· ἐπὶ τῶν πλαταγημάτων τῶν πετηνῶν, πλαταγῶ, «πλαταρίζω», Κ 276, Ρ 756· ἐπὶ τῶν κυνῶν, ὑλακτῶ, ξ 30· ἐπὶ ἀψύχων, βροντῶ, συρίζω, ὅσον ἐπὶ βελῶν ἐν ἀργυρᾷ φαρέτρᾳ, Α 46, ὅπλων, Ρ 87, ἀνέ-μου, μ 408, ἐπὶ τοῦ Πανός· «ἐκλαγεν οἶος» ψάλλει, συρίζει διὰ τῆς σύριγγος, Ὑμ. 18(19), 14.

ΚΛΑΙΩ, εὐκτ. β'. ἐνικ. Αἰολ. καὶ ἐπικ. κλαίω-σθα, Ω 619 μέλ. κλαύσομαι, ἀόρ. ἐκλαυσα, καὶ ἐπικ. κλαύσα, παρατ. θαμῆς, κλαίεσκον. 1) ἀμεταβ. «κλαίω» (προφ. καὶ κλαίγω), ὁδύ-ρομαι, θρηνῶ, οὐ μόνον ἐπὶ τῶν κυρίως κλαί-όντων μετὰ δακρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν δεινὰ ποιούντων ἢ οἰκίζόντων, Ὅμι. πλχ., «κλαίον-τά σε ἀφῆσω» θά σέ στείλω μετὰ τὰ κλαύματα, Β 263. Ἰδίως θρηνῶ διὰ νεκρόν, Η 427, Τ 5, ἀπόντα, Ε 376, «ἀμφὶ τινά» διὰ τινά, περί τι-νος, Τ 339. 2) μεταβ. «κλαίω» τινά, Σ 340, Χ 87, α 363 κ. ἀ.

ΚΛΑΙΩΣ [-], ἡ, πολίχνη τῆς ἰωνίας πλησίον τῆς Κολοφώνος, ἐπὶ ἀκρωτηρίου, ἔχουσα ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, τὴν σήμερον ἐρεί-πια παρὰ τὸ Ζιλλεῖ, Ὑ. Ἀπολ. 40.

ΚΛΑΥΟΜΟΣ, ὁ (κλαίω), «κλαύμα» (προσέρ. κλάμμα, ζ κλαύμα), ὀρθήνος, Ω 747, δ 804 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «γῶος» ρ 8, θ 24 κ. ἀ., μετὰ τοῦ «στοναχῆ» χ 504.

ΚΛΑΪΣΣΕ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐκλαΐσσε, ἀόρ. τοῦ ΚΛΑΪΩ, ὅτ. ἴδ.

ΚΛΑΪΩ, ἀόρ. ἀ. ἀναύξ. κλάσσε, παθ. ἀόρ. ἐκλά-σθην, «σπῶ, σπένω», ἀποκόπτω, «ἐξ ὕλης πτόρον» ζ 428. Τὸ παθ. ὡς ἀμεταβ. «ἐκλάσθη δοναῖ» ἔσπασε τὸ καλάμι, δ. ἐ. τὸ βέλος, Α 584.

ΚΛΕΗΘΑΝ, ὄνος, ἡ, ζ ΚΑΗΗΘΑΝ, δ 347, ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κληθῶν (κλέω, κλέος). 1) σήμη, «πατρός» περὶ τοῦ πατρός, δ 347. 2) ἰδίως ἡ θεία φήμη ἢ φωνή, ἡ προφητεία ἡ διὰ φωνῆς ἢ φθογγῶν τινός προμηνύουσα, ὡς ἡ ἄσσα, Ὅδ. σ 447, ο 420. (|| Καὶ λέγεις καὶ σημασία ὀλίγον τι παρηλλαγμένη σώζεται ἐν τῇ καθομῇ. ὁ «κλήθονα», οὗ ἡ περιγραφὴ δὲν ἀνέκει· ἐνταῦθα).

ΚΛΕΙΣΙΔΙΚΗ [-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κελεῶς, Ὑ. Δῆμ. 109.

ΚΛΕΙΤΟΣ, ἡ, ὅν. ποι. ζ ἰδίως ἐπικ. (1. κλείω), περικλητής, περιδόητος, περίφημος, ἐνθα-ξος, ἐπὶ προσώπων, ἰδίως «ἐπικούροι» Γ 454, Α 220 κ. πλχ., «βασιλῆες» ζ 54 (μόνον ἐνταῦ-θα τῆς Ὅδ.)· ἐπὶ πραγμάτων ἐξαιρετός, λαμ-πρός, «ἐκατόμβη» Α 447 (ἐνθα ὁ Βέικκ. ἐν τῇ Β'· γράφει κατὰ τὸν Ζηνοδότον: ἱρή) κ. ἀ. πλχ., ἐπὶ πόλεω, «Πανοπέος» Ρ 307.

ΚΛΕΙΤΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Πεισένορος, Τρώς, Ο 445 ἐξ. 2) υἱὸς τοῦ Μαντίου, ἔγγονος τοῦ Μελάμποδος, ο 249.

1. ΚΛΕΙΩ, ποι. ἀντὶ τοῦ ΚΛΕΩ (ἐξ οὗ παρ' Ὅμι. εὐρίσκεται μόνον ὁ παθητ. ἐνεστ. κλείομαι, ζ τοῦ παρατ. β'. ἐνικ. ἐκλεῖ, ἐκλεο, ἐπικ. συγκεκομ. ἀντὶ τοῦ: ἐκλέεο, Ω 202), ζ ἕτερ. τύπος κλῆψ, ἐξ οὗ μέλ. κλῆσω, Ὑμ. 34, 18, καὶ ἀόρ. ἀπαρφ. κλῆσαι, Ἐπιγρ. 4, 9. (Ἀλλὰ κατὰ τὸν Λόδοικκ. οἱ σχηματισμοὶ οὗτοι πρὶν νὰ ἀναγῶσιν εἰς τὸ ΚΛΗΪΩ, ἐκτενέστερον τύπον τοῦ κλείω, καὶ εἶνε συνηρημένοι ἀντὶ τοῦ: κληίσω κτλ.) κλει-ζω, φημίζω, ἐπαινώ, «ἔργα κλείουσιν ἀοιδοί» α 338, «ἐγὼ δὲ κέ σε κλείω κατὰ γαίαν» θά σέ ἐπαινῶ, ρ 418.—Παθ. φημιζομαι, εἶμαι περίφημος, «ἐκλεῖ ἐπ' ἀνθρώπους» Ω 202, «κλέομαι κέρδεσιν» ν 299.

2. ΚΛΕΪΩ, ἴδ. ΚΑΪΩ.

ΚΛΕΩΒΟΥΛΟΣ, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἀλάντος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀυλέως, φανευθείς, Π 330.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΗ, ἡ=ΛΑΓΓΙΩΝΗ, ὅτ. ἴδ.

ΚΛΕΟΣ, βοε, τό, μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (κλέω). 1) λόγος, φή-

μη, B 486 (ἐνθα ἀντιδιαφέλλεται πρὸς τὴν ἀκριβῆ εἰδήσιν), α 283, π 461 κ. ἀ., μετὰ γενικ. «κλ. Ἀχαιῶν» ὁ περὶ τῶν Ἀχ. λόγος, A 227. ὡσαύτως «πολέμοιο, πατρός» N 364, ε 308, γ 83, «σὸν κλέος» ἡ περὶ σοῦ φήμη, ν 415, «ἐμὸν κλέος» σ 255. Ἰδίως 2) ἡ ἀγαθὴ φήμη, δόξα, κλέος, συνήθως μετὰ τῶν προσδιορισμῶν «ἐσθλόν, μέγα, εὐρύ» Ὁμ. πλχ., ἀλλά καὶ A 197, H 91 κ. ἀ., καὶ μάλιστα ἐν τῇ συγνῇ φρ. καθ' ἑαυτὴν, «κλέος οὐρανὸν ἔκει» κ. ἀ. τ., θ 74 κ. ἀ., «κλέος ἐσθλὸν ἡνίοχοιο» περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ: ὁ εὐκλεῆς ἡνίοχος, W 280, «κλέος ἐστί μοι» εἶναι τι πρὸς δόξαν μου, X 514, «ἀνδρῶν κλέα» τὰ εὐκλεῆ τῶν ἀνδρῶν ἔργα, ὡς τὸ Λατ. laudes, I 189, δ 24, θ 73. (Ὁ πλθ. κλέα ὡς ἐκ τοῦ κλέα συνηρημένος ἔχει τὸ α μακρόν, πολλάκις ὁμοῦ καὶ βραχύ). ΚΛΕΠΤΗΣ, ογ, ὁ (κλέπτω), «κλέπτης», Γ 41 f.

ΚΛΕΠΤΟΓΓΗ [..], ἡ, κλοπῇ, ἀπάτῃ. ἐν γένει πανουργία, δόλος, τ 396 f. Ἐκ τοῦ ΚΛΕΠΤΑ, 1) «κλέπτω», ὑπεξαίρω, E 268 (ἐνθα ἐξυπακ. «ἵππου»), Ω 24, 71. 2) Μεταφορ. ἀπατῶ, δολιεύομαι, «νόον τινός» E 247, «μὴ κλέπτε νόμ» μὴ (με) δολιεύου κατὰ νόον, ὅ εἰ μὴ θέλει νὰ με ἀπατῇ, A 132. (Ὁ δὲ Δοιδερλ., ὅστις κυρίαν σημ. τῆς λ. νομίζει τὸ ἀποκρύπτω, ἐρμηνεύει: μὴ ὑποκρίνου, μὴ ὁμιλῇ παρὰ τὴν συνήθη σου εἰλικρινεῖαν («ἀγαθὸς περ ἐών»), ἄλλως δηλ. ἡ ὅπως φρονεῖ.— Παρ' Ὁμ. μόνον ἐνθα ἀνωτ.).

ΚΛΕΩ, ἐξ οὗ παθ. ΚΛΕΟΜΑΙ, ἴδ. ΚΛΕΙΩ.

ΚΛΕΟΝΑΪ, αἱ, πόλις τῆς Ἀργολίδος, νοτιοδυτικῶς τῆς Κορίνθου, τὴν σήμερον ἐρείπια μόνον ἐπὶ μετρίῳ ὕψους κείμενα, II 3/4 τῆς ὥρας μακρὰν τοῦ σημερινοῦ Χανίου τῆς Κουρτέσας, B 570.

ΚΛΕΝΙΦΡΩΝ, ογ, ἐπικ. (κλέπτω. φρήν), δολοφρῶν, πανουργος, Ὑ. Ἑρμ. 413.

ΚΛΕΙΔΗΝ, ἐπὶρ. (καλέω), ὀνομαστικ. κατ' ὀνομα, I 11 f.

ΚΛΗΝΔΩΝ, ἴδ. ΚΛΕΝΔΩΝ.

ΚΛΗΘΡΗ, ἡ, «σκληθρός» ἢ «κλήθρι», Λατ. albus, Γαλ. aube, Ὑδ. ε 64, 239.

ΚΛΗΙΖΑ, ἴδ. ΚΛΕΙΩ.

ΚΛΗΙΘΡΩΝ, τό, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ΚΛΗΘΡΟΝ, κλειθρῶν, «κλειδωνιά», Ὑ. Ἑρμ. 446.

ΚΛΗΙΣ, ἰδωρ, ἡ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ΚΛΕΙΣ, ἐν γένει πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει εἰς κλείειν, «κλειδί», E 468. ὅθεν 1) κυρ. ἀ.) ὁ «σύρτης» ὁ ἔσθθεν κλείων τὴν θύραν, δ 804, 838, καὶ ἔσθθεν δι' ἱμάντος συρόμενος, «θύρας κληίδι κληίσαι» κλείω τὴν θ. με τὸν σύρτην, βάλλω τὸν σύρτην εἰς τὴν θύραν, φ 244, «ἐπὶ κληίδ' ἐτάνωσεν ἱμάντι» α 442. Ὁ ἱμάς οὗτος ἔπειτα προσδένεται εἰς τὴν κορώνην, φ 244. (Πῶς δὲ ἀπεσφύρετο πάλιν ὅπισω ὁ σύρτης, ἴδ. κατωτ. ἐν τῇ γ').) ὡσαύτως καὶ ὁ «λασιτός» (καὶ «μο-

χλός» καὶ «ζυγός» λεγόμενος) ἡ μέγας ἐσθλὸς σύρτης καθ' ὅλον τὸ πλάτος ὤπασθεν τῆς θύρας διήκων, Ω 455 (ἀλλαγοῦ ὀνομαζόμενος «ἐπιθλός» Ω 453 καὶ «ὄχλος» M 121). δ.) περόνη, σφηνίσκος, ὁ ἐξ ὅλων τι συγκρατοῦν δύο σύρτας, M 456, ἴδ. ἐπιμοιβάς γ.). ἰδίως, «κλειδί», ὅπερ ἦν μετ' ἄλλων, εἶχε δὲ τὴν μὲν μίαν ἄκραν ἀγκιστροειδῆ, τὴν δὲ ἑτέραν, τὴν λαθὴν (κώπην), ἐνίστα ἑλεφαντίνην, φ 61. εἰσέρχεται δὲ διὰ τινος χαράγματος ἡ ὁπλὴ εἰς τὴν θύραν («ἐν δὲ κληίδι ἔκει» φ 47), περιστρέφεται, ἀνέσπα ἡ ἀπέσπυε τὸν ἔσθθεν ἐπιδοθλήμενον σύρτην ἢ ὡσάτως ἐκινεῖτο ἡ θύρα («ἀνακόπτω ὄχλας, θύρετρα κληίδι πλήσω» φ 47, 50 καὶ μόνον «θύρας ὄγνυμι» Z 89), λυομένην πρότερον ἀπὸ τῆς κορώνης τοῦ ἱμάντος, δι' οὗ ἀπεσφύρετο ὁ σύρτης, φ 46. Ἡ δὲ κλεισίς τῆς θύρας φαίνεται ὅτι ἐγένετο ἀπλῶς διὰ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ σύρτου, τοῦ ὑπὸ τοῦ ἱμάντος ἐπισφουρμένου (ἴδ. ἀνωτ. ἀ.).) τούτῳ λόγῳ οὐδὲν χωρίον τῶν Ὁμηρικῶν ἐπὶ ἀποδεικνύει ὅτι καὶ πρὸς τοῦτο ἐγένετο χρῆσις τῆς κλειδός· διότι τὸ φ 244 δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἐν τῇ ἀ.) εἰρημένον τρόπον ἄλλως ὁ ἱμάς θὰ ἦτο ὅλως ἀνεξήγητος· δ.) αἱ ἐν ταῖς ἀρχαῖαις πόρταις («καρφίσσαι») ὀπαί, εἰς ἃς εἰσέρχοντο αἱ περόναι, «κλειδωσαί» σ 294. 2) Μεταφ. ἀ.) κλείς, ὁ εἰς τὸ ὅσπου τὸ μεταξὺ τοῦ λαίμου καὶ τοῦ στήθους, E 446, Θ 325 κ. ἀ., καὶ πλθ. X 324 (ἐν Ὑδ. δὲν εὐρίσκειται εἰς ταύτην τὴν σημ.). β.) ὁ μικρὸς ἐκείνος πασσαλίσκος, πρὸς δὲ δι' ἱμάντος χαλαρῶς συνάπτεται καὶ ἐν μέρει ἐπερείδεται ἡ κώπη, σκαλμός, «σκαρμός», παρ' Ὁμ. μόνον πλθ. «ῥῥαν ἐπὶ κληίδι ἐρετμά» θ 237. συνήθ. «ἐπὶ κληίδι, ἡ ἐπὶ κληίδεσσιν καθίζει» καθήματι εἰς τοὺς σκαρμούς, δηλ. πλησίον τῶν σκαρμῶν (ὁ εἰς «καθήματι εἰς τὸ κουπῆ»), ε 449, δ 579 κ. πλχ. τῆς Ὑδ. (ἡ συνήθως ἐρμηνεῖα ζυγά εἶνε ἐσφαλμένη). «ἐν ἐκάστη (νῆϊ) πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληίδι ἐταίροι» ἦσαν 50 ἄνδρες εἰς τὰ κουπιά, ὁ εἰς 50 κατακλίσται, Π 170.

ΚΛΗΙΣΤΟΣ, ἡ, ὅν (κληίω) Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΚΛΕΙΣΤΟΣ, δυνάμενος δηλ. νὰ κλεισθῇ, ε 344 f.

ΚΛΗΙΩ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ΚΛΕΙΩ, ἀφ. ἀ. ἐκλήισα, κλείω, «κλείνω», «κλειδώνω» «θύρας» Ὑδ. τ 30, φ 236 κ. ἀ. «ὄχλας» (βραχυλογ.) βάλλω τοὺς μοχλοὺς, καὶ οὕτως κλείω, α 466. (Τὸ εἰ μακρόν· ὅθεν ἡ γραφ. κλήισεν δὲν εἶνε ὀρθή).

ΚΛΗΡΟΠΑΛΙΣ [..], ἡ, «κλήρος, πάλιν», διὰ παλμῶν τῶν κλήρων (ὁ εἰς διὰ κληρώσεως) διανεμηθεῖς, ἐν ἄλλαις λέξεσι, κληρωθεῖς, λαχὼν, μόνον Ὑ. Ἑρμ. 429.

ΚΛΗΡΟΣ, ὁ, 1) κλήρος, «λαχνός». Ἦσαν δὲ οὗτοι ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ὦνται ἢ ὄστρακα ἢ φυλάκια ἐμβαλλόμενα ὑπ' ἐνὸς ἐκάστου τῶν κληρουμένων, H 475. Παρ' Ὁμ. ἐμβαλλονται οἱ πρότερον παρ' ἐκάστου ἰδιωτέρως

σημειούμενοι κληροί εἰς τινὰ περικεφαλαίαν, καὶ ἐκεῖ πάλλονται. Οὕτως δὲ ὁ κληρός πρῶτος ἐξασπύδα τῆς περικεφαλαίας, οὗτος τὴν ὁ λαγὼν ἢ κληρωθεῖς, Γ 346, 325, Ψ 352, 864, κ 206.

2) τὸ κληρωθέν, ὃ ἐ. τὸ διὰ κλήρου εἰς τινὰ περιελθόν, [κλήρος], καὶ μάλιστα τὸ διὰ κληρονομίας περιερχόμενον τεμάχιον γῆς, κτήμα, Ο 498, § 64. (Ἐκ τοῦ καλὰ, οἰνεῖ κλάσμα, τεμάχιον, εἴτε διότι τεμάχια διάφορα μετεχειρίζοντο κατὰ τὴν κληρωσιν, ἢ ἡ θεμελιώδης σημ. τῆς λ. εἶνε ἡ 1), εἴτε, ὅπερ καὶ πιθανώτερον, διότι τὰ διαπερνούμενα ἦσαν τεμάχια γῆς κ. ἂ. τ., καὶ τότε ἡ θεμελιώδης καὶ κυρία σημ. εἶνε ἡ 2)).

ΚΛΗΤΟΣ, ἢ, ὄν (καλέω). ἄ.) κκλημένος, ὃ ἐ. ἐκλεκτός, Γ 165. β.) συνήθως προσκαλούμενος, ὃ ἐ. ἐπιζητήτος, εὐπρόσδεκτος, ρ 386.

*ΚΛΗΩ, ἴδ. ΚΛΕΙΩ 4).

ΚΛΙΜΑΣ, ΛΕΟΣ [-], ἡ (κλίνω), κλιμαξ, (Γ 1-ταλ.) „σκάλα“ *Οδ. α 330, κ 558, φ 5.

ΚΛΙΝΤΗΡ, ἦρος, ὁ (κλίνω), ἀνακλιντρον, (Γαλλ.) „καναπέ“, σ 490 f.

ΚΛΙΝΑ [-], ἄορ. ἐκλινω, παθ. παρακ. κέκλιμαι, γ'. πληθ. ἐπικ. κεκλίσται, παθ. ἄορ. ἐκλίθην, ἐπικ. ἐκλίθην. Α'.) *Ενεργ. κλίνω, πλαγιάζω, ἰδίως 1) προσκλίνω, ἀνακλίνω, (Λατ.) „ἀγκουμβῶ“, „σάκεα ὡμοῖσι“ Α 593, Ν 488, „ἄρματα πρὸς ἐνώπια“ Θ 435, „τόξον πρὸς ἐνώπια“ χ 124 κ. ἂ. 2) κλίνω, πλαγιάζω, „στρέφω, γυρίζω“, δίδω ἄλλην διεύθυνσιν ἢ τάσιν, «τάλαντα» κλίνω τὸ ζυγίον οὕτως ὥστε ἡ μὲν μία πλάστιγξ νὰ ὑψωθῇ, ἡ δὲ ἑτέρα νὰ ταπεινωθῇ, Τ 223, «ὅσες πάλιν» στρέφω ὅπως τὰ ὄμματα, Γ 423, «μάχην» κάμνω νὰ κλίνῃ, δίδω ροπὴν εἰς τὴν μάχην, Λατ. inclinare pugnam, Ε 540. ὅθεν β.) τρέπω (εἰς φυγὴν), ἀναγκάζω νὰ ἐγκλίνωσι, νὰ υποχωρήσωσι, «Τρῶας, Ἀχαιοὺς» Ε 37, ι 59.

Β'.) Παθ. ἀποκλίνω (ἀμετάβ.), στρέφομαι, „παραμερίζω“, εἴτε δὲ καὶ κατακλίνομαι, «ἐκλίνθη καὶ ἀλεύστα κῆρα» Γ 360, Δ 254, «ἐτέρωσ' ἐκλίνθη κάρη» Ν 543, «κλίνθη κεκμηώς» κατεκλίθη, «ἐπλάγιασε», Ψ 232 κ. ἂ. ὡσαύτως «πρὸς κόλπον ἐκλίνθη» Ζ 467, «παρὲξ ὁδοῦ» Κ 350, «ἐτέρωσε» ἐκλίνα πρὸς τὸ ἑτερον μέρος, «ἐγύρισεν», ἀνατρέπη (ὁ λέβης) τ 470. Ὅθεν ὁ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ἄ.) εἶμαι ἀνακκλιμένος, „ἀγκουμβημένος“, «στῆλ» Α 374, «κλίνω» ζ 307, «κλισμῶ» ρ 97, «ἀσπίτι» Γ 135. β.) εἶμαι κατακκλιμένος, κατὰκειμαι, «έντετα γθονί» Κ 472, «φύλλα κεκλιμένα» λ 494 ἰδίως ἐπὶ τόπων γ.) κέτμαι, «ἀλλ' ἐκκλίσταται» κένται, ἐκτείνονται εἰς τὴν θάλασσαν, δ 608, ν 235. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ προσώπων, «κεκλιμένος λίμνη» κείμενος, ὃ ἐ. κοιτώμενος, Ε 709, Π 68, «πάντη» Ο 740. Γ'.) Μέσ. «κλινόμενος σταθμῶ» ἀνακκλιθεῖς, ρ 340, «ἡέρι ἐγγος κέκλιτο» Ε 356.

ΚΛΙΣΙΝ [-], ἡ (κλίνω), ἐπ. δοτ. κλισίην, Ν

168, κυρ. τόπος, ἐνθα τις κατακλίνεται ἡ ἀνακλίνεται, „ἀγκουμβῶ“ ὅθεν 1) σκηνή, καλύβη, ἐκ ξυλίνων πασσάλων συγκειμένη συναπτομένων διὰ σπάρτων καὶ ἄνωθεν διὰ καλύμων ἐστεγασμένη· ἄ.) ποιμενικὴ καλύβη, Σ 589, ξ 45, ο 301, π 4. β.) ἰδίως σκηνὴ πολεμικὴ, ξυλινὴ μὲν ὡσαύτως, ἀλλ' ὡς περ οἰκία διασκευασμένη (πρὸς λ. Α 448 ἐξ.). ἐπομ. ἀκριβῶς εἰπεῖν ὄχι σκηνή, ἀλλὰ παράπηγμα, «ἀποσχεδῖος οἰκησις» κατὰ τοὺς παλαιούς, Γ 663 κ. ἂ. πολλάκι· πληθ. Α 306, Β 94 ἐξ., εἴτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ, Ο 478, Ψ 254. Ἡ σκηνὴ τοῦ Ἀχλλέως περιγράφεται ἐν τῷ Ω 450. 2) ἀνακκλιντήριον, δῖφρος, εἶδος θρόνου, Γαλλ. fauteuil, δ 423, τ 55, συνήθ. λεγόμενον κλισμός (ἴδ. τ. λ.).

ΚΛΙΣΙΘΕΝ [-], ἐπ. ἐπίρ. (κλισίη) ἐκ τῆς σκηνῆς, *Ιλ. Α 394, Δ 603 κ. ἂ.

ΚΛΙΣΙΝΔΕ [-], ἐπ. ἐπίρ. (κλισίη) εἰς τὴν σκηνήν, Α 185, Γ 742, ξ 45, 48.

ΚΛΙΣΙΟΝ [-], τό, (κλίνω), εὐτελὲς οἷχημα, ὑπηρέτων κατοικία, περὶ τὸ μέγαρον τοῦ δεσπότου ὠκοδομημένη, ω 208 f.

ΚΛΙΣΜΟΣ, ὁ (κλίνω), εἶδος θρόνου, δῖφρος, ἀνακκλιντήριον, Γαλλ. fauteuil, Ὅμι, πλγ., διαφέρει τοῦ θρόνου, γ 389, ρ 86, υ 233, ἴσως ὀλίγον ταπεινότερος, πολλάκις ἐντέχνως ἐξεργασμένος, πεποικιλμένος καὶ χρυσοκόλλητος, Θ 436, α 432, καὶ μὲ τάπητας κεκαλυμμένος, Γ 200. ἐνίοτε δὲ καὶ ὑποπόδιον (θρήνον) ἔχων, δ 436.

ΚΛΙΤΗΣ [-], ἴος, ἡ, ποι. (κλίνω), αἴτ. πληθ. κλιτῆς, τὸ πλάγιον, τὸ πρηνές, τὸ κατωφερές ἢ ἀνωφερές ὅρου τινὸς ἢ λόφου, Π 390, ε 470.

ΚΛΟΝΕΑ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. μόνον κατ' ἑνερ. καὶ παρ. 1) *Ενεργ. διαταράσσω, συγχέω, ἐμβάλλω εἰς ἀταξίαν καὶ παραγῆν, καταθορυβῶ, τρέπω εἰς φυγὴν, «φάλαγγας» Ε 96, «ἀγέλην» Ο 324. ἄνευ πτωτ. Α 406, 526, Ε 44, Φ 533, «ἔφεπε κλονέων ἔκτορα» ἐπηκολούθει καταδιώκων τὸν Ε, Χ 488. Μεταφ. ἐπὶ ἀνέμων, ἀποδιώκω, «νέφεα» Ψ 213, «φλόγα» Τ 492. 2) Παθ. διαταράσσομαι, περιπίπτω εἰς ἀταξίαν, θορυβεῖσθαι, τρέπομαι, Ε 8, Α 448, Ο 448, «μὴ κλονέσθε ὁμίλη» Δ 302, «ὑπό τινι» Ε 93, «κλονέονται ἐπὶ νηυσί» Σ 7, *Ιλ.

ΚΛΟΝΙΟΣ [-], ὁ, οἶός τοῦ Ἀλέκτορος, στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν ἐν Τροίᾳ, Β 495, Ο 340.

ΚΛΟΝΟΣ, ὁ, ποι. πᾶσα σφοδρὰ καὶ ἀτακτος κίνησις, παραγῆ, θόρυβος, ἀταξία, ὀδισμός, ἰδίως ἐπὶ τῶν εἰς ἀταξίαν περιπεσόντων μαχητῶν, *Ιλ. Π 334, 713, 729, «ἐγχεῖαν» δοράτων σύγκρουσις, Ε 467.

ΚΛΟΠΙΟΣ, ἡ, ον, ἐπ. (κλέπτω), κρύφιος, μυστικός, δόλιος, «μῦθος» ν 295 f.

*ΚΛΟΠΟΣ, ὁ, ἐπ. (κλέπτω) κλέπτης, *Γ. Ἑρμ. 276.

ΚΛΟΤΟΠΕΙΑ, ἡ, ἀμφιβ. ἐτυμολογ. καὶ σημ., μύ-

νον T 449 + εδρισκόμενον, «οὐ γὰρ γὰρ κλο-
τοπέειν» (κλοτοπευόμεν ἔγραφεν ὁ Βέκκ. ἐν
τῇ Β'). Ἐκ τῆς τοῦ λόγου συναφείας φαίνεται ὅτι
σημαίνει εἰτε διατάξω (συνωνύμως τῇ ἐπομ.
«διατρίβειν», ὅθεν κατὰ τὸν Ήσυχ. σπαρα-
γεύομαι, «σπαραγοῦρίζω»), εἰτε ἀνωφελῶς
φλυαρῶ, (ἐν ᾧ εἶνε καιρὸς τοῦ πράττειν), «χά-
νομαι εἰς τὰ καλὰ λόγια» (ὅθεν ἀντί τοῦ «καλο-
λογεῖν, οἰονεῖ κλυτοπεύειν» κατὰ τι σχολίον, ἐξ οὗ
ὁ Βόθης εἰκάζει ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ κλυτο-
πεύειν ἢ κλύτ' ὁπεύειν, ὡς καὶ παρ' Εὐ-
σταθ. καὶ ἐν τινι ἀντιγράφῳ φέρεται). Ὁ δὲ
Ήσυχιος καὶ ἄλλοι γραμματικοὶ ἐρμηνεύουσι
παραλογίζομαι, ἀπατῶ, ἐτυμολογοῦντες παρὰ
τὸ κλέπτω, ἀντὶ τοῦ κλοπατεύω, δολίως ἀνα-
βάλλω. (||. Οὐδέμια τούτων τῶν ἐρμηνειῶν τε
καὶ ἐτυμολογιῶν φαίνεται μοι πιθανή. Ἰσως πα-
ράγεται τὸ β. ἐκ τοῦ ἀγρ. κλύτος -πος, τοῦτο
δὲ ἀνάγεται εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ β. κλύω, καὶ
σημ. ὅτι τὸ τῆς καθομιλ. «κλυθαγοῦρίζω»,
δ. ἔ. διατρίβω, ἀναβάλλω).

ΚΛΥΔΩΝ [κ.], ὄνος, ὁ, κοματισμός, τρι-
κυμία, μ. 424. Ἐκ τοῦ

ΚΛΥΩ, μέλ. κλύω, ἐπ. σσ, παθ. ἀόρ. ἐκλύ-
σθην πιθαν. πεποιημένη λ. ἐκ τοῦ ἡχου (κλού,
κλού) τοῦ κινουμένου ὕδατος σχηματισθεῖσα. 1)
κοματίζω, κτυπῶ, σπῶ, ἐπὶ κυμάτων, «κύ-
ματα ἐπ' ἡόνος» Ψ 61. 6') κατακλύζω,
βρέχω, τινά, ὅ. Ἀπ. 75. 2) Παθ. κυμαί-
νομαι, κυματίζω, «ἐκλύσθη θάλασσα ποτὶ
κλισίας» Ξ 392, ι. 484, κατακλύζομαι, βρέ-
χομαι, Βατρ. 86.

ΚΛΥΟΙ, ἴδ. **ΚΛΥΩ**.

ΚΛΥΜΕΝΗ [κ.], ἡ, 1) μία τῶν Νηρηίδων, Σ
47. 2) θεράπεινα τῆς Ἑλένης, Γ 144. 3) θυγ.
τοῦ Μινῶου ἢ Ἰφίοιο, γυνὴ τοῦ Φυλάκου, μήτηρ
τοῦ Ἰφίκλου, λ. 325.

ΚΛΥΜΕΝΟΣ [κ.], ὁ, υἱὸς τοῦ Πρέσβωνος, βα-
σιλεὺς τῶν ἐν Ὀρχομένῳ Μινωῶν, πατὴρ τοῦ
Ἐργίνου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, κατὰ τινα ἐορτὴν
τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Θήβαις θανασίμως πληγω-
θεὶς, γ. 452, πρὸλ. Ἀπλδ. 2, 4, 11.

ΚΛΥΩΝΙΜΟΣ [κ.], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαν-
τος, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Ψ 88.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΗ [κ.], ἡ, θυγ. τοῦ Τυνδάρεω
καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης, γυνὴ τοῦ
Ἀγαμέμνονος (ἴδ. π. λ.), Α 413, γ. 264. Κατὰ
τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀνδρὸς ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τοῦ
Αἰγισθοῦ συνελήσκει μετ' αὐτοῦ βίον ἀέμιτον,
καὶ ἔπειτα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ βοηθημένη ἐφόνευσε
τὸν Ἀγαμέμνονα ἐπανελθόντα ἐκ τῆς Τροίας. Ὁ
υἱὸς Ὀρέστης ἐξεδικλήθη τοῦ πατρὸς του τὸν θά-
νατον, φονεύσας τὴν τε μητέρα καὶ τὸν Αἰγισθόν,
α. 300, λ. 409 ἔξ. α. 498.

ΚΛΥΤΙΑΝΗ [κ.], ὁι, ὁ, υἱὸς τοῦ Κλυτίου. 1)
ὁ Πείρατος, ο. 539, π. 327. 2) ὁ Δόλοψ,
Α 302.

ΚΛΥΤΙΟΣ [κ.], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος

καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, πατὴρ τοῦ Καλὴτο-
ρος, εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ δημογερόντων, Γ 447, Ο
449. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος, πατὴρ τοῦ Πει-
ραίου, Ἰωακείνης, π. 327, πρὸλ. ο. 539. 3) εἰς
τῶν Ἑλλήνων, πατὴρ τοῦ Δόλοπος, ὅπ. ἴδ. (Ὁ
τονισμὸς Κλύτιος δὲν εἶνε ὀρθρὸς).

ΚΛΥΤΟΒΕΡΓΟΣ [κ.], ὅς, ἐπ. (κλυτός, ἔργον), ἐν-
δοξος διὰ τὰ ἔργα του, περίφημος τε-
χνίτης, ἐπιθ. τοῦ Ἠφαίστου, θ. 345 +. (Πρὸλ.
καὶ λ. **ΚΛΥΤΟΤΟΞΟΣ**).

ΚΛΥΤΟΜΕΔΗΣ [κ.], εὐς, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἥνοπος,
Αἰτωλῶς, ἐν πυγμῇ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος,
Ψ 634.

***ΚΛΥΤΟΜΗΤΗΣ** [κ.], ι, ἐπ. (κλυτός, μητις),
διὰ τὰς ἐπινοίας αὐτοῦ περίφημος, ἐνδοξος
ἐφευρετής, ἐπιθ. τοῦ Ἠφαίστου, ὅ. 19, 4.
(Πρὸλ. δὲ καὶ λ. **ΚΛΥΤΟΤΟΞΟΣ**).

ΚΛΥΤΟΝΗΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου, τοῦ β. γα-
διωδρόμος, θ. 449, 422.

ΚΛΥΤΟΠΑΟΣ [κ.], ὄν, ἐπ. (κλυτός, πῶλος),
διὰ τοὺς πῶλους περιδότης, λαμπρὸς
ἔχων ἵππους, ἐπιθ. τοῦ Ἀδου, ὅ. Ε 654,
Α 445, Π 625. ὡσαύτως ἐπιθ. τῆς χώρας Δαρ-
δανίας, Ἀποσπ. 38 (ἴδ. **ΚΛΥΤΟΤΟΞΟΣ**).

ΚΛΥΤΟΣ [κ.], ἡ, ὄν, ἀλλὰ καὶ δικατάληκτος,
Β 742, ε. 422, ποι. (κλύω) κυρ. ἀκουστός,
«ἐξακουστός», ὅθεν περίφημος, περιδότης,
ἐνδοξος, περικλεής, κλεινός, συχρὸν
ἐπιθ. θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, Ι 362, Τ 320, α.
300, «κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων» ἐν ἀντιθέσει πρὸς
τὰ κτήνη, Ξ 361, ὅ. Ἀπ. 273, «ἔθνεα νεκρῶν»
κ. 526. ἐν γένει δὲ ἐπὶ ἐμφύχων τε καὶ ἀψύ-
χων, περιδότης, περίφημος, λαμπρὸς,
πολυτελής, «ἄλσος» ζ. 324, «Ἄργος» Ω 437.
ὡσαύτως «μῆλα, τεύχεα, δῶματα, ἔργα, εἴμα-
τα» Ὅμ. πλ.χ. «εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν» μ' ἐ-
ρωτᾷς τὸ ἐνδοξόν, ἐξακουστόν μου ὄνομα, ι. 364
(πρὸλ. τ. 183), (ἐνθα ἀρχαῖοι ἐρμηνεύονται ἐκλαμ-
βάνουσι τὸ κλυτόν ἀντὶ τοῦ ἀκουστόν, ὅπερ
ἀκούεται, τουτέστι τὸ ἀληθές· ἀλλ' αὕτη ἡ ἐρ-
μηνεία εἶνε ἐπ' ἱσθ. ἀνυπόστατος, ὡς καὶ ἡ ἄλλη·
θορυβώδης, ταραχώδης, ἣν τινες παραδέχον-
ται ἐν τῇ «κλυτὰ μῆλα, κλυτός λιμήν» ι. 308, κ.
87, ο. 472).

***ΚΛΥΤΟΤΕΧΝΗΣ** [κ.], ογ, ὁ, ἐπ. (κλ. τέχνη),
περίφημος διὰ τὴν τέχνην, περιδότης τεχνί-
της, ἐπιθ. τοῦ Ἠφαίστου, Α 574, Σ 443, 394,
θ. 286. Πρὸλ. δὲ καὶ τὴν ἐπομ. λ.

ΚΛΥΤΟΤΟΞΟΣ [κ.], ὄν, ἐπ. (κλ. τόξον), περί-
φημος διὰ τὰ τόξα, περιδότης τοξότης,
ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Δ 404, Ο 55, ρ. 494, φ.
267. (Ἄλλοι δὲ, ὡς ὁ Δόντζερς, ἐρμηνεύουσι·
ὁ ἔχων τὸ περίφημον, λαμπρὸν τόξον ὡσαύτως
καὶ τὰ ὅμοια ἐπιθέτα «κλυτοεργός, κλυτοτέ-
χνης» ὁ ἔχων λαμπρά ἔργα, ἔσοχον τέχνην,
«κλυτόπῳλος» ὁ περισήμιος ἢ ἐξαίρετος ἵπ-
πους ἔχων, οὕτως λοιπὸν καὶ «κλυτόμητις» ὁ
ἔχων ἔσοχον νοῦν, εὐφυῆν).

καίτω, ποι. (συγγ. τῷ κλώω), παρ.τ. ἔκλυνον μέ σημ. ἀορ., ἐνταῦθεν προσακτ. τοῦ ἀορ. β'. (ἔκλυν, ἀορ.) κλώω, κλώετε ἔ με ἐπικ. ἀναδιπλ. κέκλωθι (τὸ ὑ βρζγύ), κέκλωτε, ἀκούω, συνήθ. μετ' αὐτ. «δοῦπον, αὐδὴν». Α 455, Ν 757, Ξ 59 κ. α., σπανίως μετὰ τὸν προσ. καὶ μετοχ. «ἔκλυνον αὐδήσαντος» τὸν ἤκουσα ὅτι ὠμίλησε, ἢ τὸν ἤκουσα νὰ ὠμίλησεν, Κ 47, δ 505, ἢ μετὰ γεν. πράγματος, «οὐδέπω Ἀτρεΐδῳ ὅπως ἔκλυνον αὐδήσαντος». Π 76, «ἐκυρῆς ὅπως». Χ 451, καὶ μετὰ γεν. ἐμ-προθ. «ἐκ τινος» ἀκούω παρὰ τινος, τ 93' ἐν γένει δὲ αἰσθάνομαι, ζ 185, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. τὸ «ἀκούω». 2) ἐπακούω, εἰσακούω, συνήθως μετὰ γεν. προσ. Α 37, 43, 218, Ε 115, (ἐνθα πρὸ τοῦ Βεκκ. ἐγράφετο δοτ.), Θ 5, δ 262 (πρὸ τοῦ Βεκκ. δοτ.) ἢ μετὰ γεν. πράγμ. «κέκλωτέ μου μύθων» κ 189, 311, 481, μ 271, 340' ἐν δὲ καὶ μετὰ δοτ. προσ. «κλ. τινὶ ἀρῆς» εἰσακούω τινὸς τὴν προσευχὴν, δ 767, καὶ μετὰ μόνης τῆς προσωπ. δοτ., ἥτις εἶνε χαριστική, καὶ μάλιστα μετὰ τὸ «κλώθι» καὶ «κλώετε». Τ. Ἀπ. 334, Ἐπιγ. 12, 4' ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν παρ.τ. «ἔκλυνε φ' κ' ἐθέλησθα». Ω 335' β'.) ἀκούω, ὑπακούω, συνάπτεται μετὰ τοῦ «πείθομαι» ἐν τῇ φρ. «μᾶλα μὲν κλώον ἢ δ' ἐπίθοντο». Η 379, γ 477 κ. α.

ΚΛΩΘΕΣ, αἰ, μετὰ πλάστ. ὄνομ. ἀντὶ τοῦ Κλωσσί (ὡς ἐξ ἐνκ. ὄνομ. ΚΛΩΘΑ), κλώστρια, «μοῖτρα», «κατὰ Κλωθές» παλαιὰ γραφή ὑπὸ τοῦ Εὐσταθ. καὶ τῶν σχολ. παραδεδομένη, ἦν ἀπὸ τοῦ Βεκκ. καὶ Διόδωρ. παρεδέχθησαν πάντες οἱ νεώτεροι ἀντὶ τῆς πρότερον συνήθους «Κατάκλωθες». γ 197, ἐπομ. ἢ πρόθ. ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα «νήσαντο» (ἢ κατὰ τινα ὑπέρβασιν δυνατὴν μὲν ἀλλ' ὁπωσοῦν ἀσυνήθη, ἦν θέλων ν' ἀπορύγῃ ὁ Διόνειρος ἐπαναστρεῖ τὴν γραφὴν Κατάκλωθες, ἐγείρων οὕτως πολλὰς ἄλλας δυσκολίας).

ΚΛΩΜΑΚΟΥΙΣ, ΕΙΣΑ, ΕΝ, ἐπ. (κλώμαξ, συγγ. τῇ κρημνός) βραχύνει, κρημνώνει, «ἰώμα» Η 729 τ.

ΚΝΑΑ μόνον ἐν τῇ «κνή» ἐπ. ἀντὶ τοῦ κνήη, ὅπερ κατὰ τινὰς μὲν εἶνε παρ.τ., κατ' ἄλλους δὲ ἀορ. ἔκ τινος ἀορ. θέματος ΚΝΗΜΙ, «κνήθω, ξύω, τρίβω», ὡς «τυρόν». Α 639 τ.

ΚΝΕΦΑΣ, ΛΟΣ, τό, παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ. σκότος, «σκοτάδι», παρ' Ὁμ. ἰδίως τὸ ἐσπερινόν, «σκοτεινίασμα», νύκτωμα, Α 475, γ 329 κ. α., «κνέφ. ἱερὸν». Α 194, 209. (Ετυμολ. κατὰ τὸν Δοιδεῖρλ. ἐκ τοῦ νέφος, συγγ. τῇ ὄνυφος, ἢ γνόφος καὶ τῇ τῆς καθομιλ. «σύ-γνεφον» ὅπερ ἐν τινὶ δημοτικῇ ᾄσματι καὶ «κνέφει» λέγεται, ἴδ. Passow Τραγ. Ρώμ. διστιχ. 341 «νέβη τὸ κνέφει τούρανός νὰ σὲ περισκεπάζῃ»).

ΚΝΗ, ἴδ. ΚΝΑΑ.

ΚΝΗΜΗ, ἡ, τὸ μεταξὺ γόνατος καὶ σφυρῶν ὅστω, τὸ ὅστω τῆς κνήμης, «ἄντζα» (κατὰ

τὸν Εὐστάθ. καὶ ἄντα, πρὸλ. τὸ οὐσία, «ἀντζα»), «κνήμη», ἐν δὲ καὶ τὸ γαστροκνήμιον, Δ 147, 519, θ 135, τ 469 κ. α. (Περὶ τῆς ἐτυμολ. ἴδ. ΚΝΗΜΟΣ).

ΚΝΗΜΙΣ, ΓΑΝΞ, ἡ (κνήμη), ὀπλιτικὸν τι σκέπασμα τῆς κνήμης, ὅμοιον μὲ τὰ Τούρκ. «τουσ-λούκια» τῶν φουστανελλοφόρων, συγκείμενον ἐκ δύο μεταλλίνων ἐλασμάτων εἰς τὴν κνήμην προσηρμοσμένων καὶ συναπτομένων διὰ πορπῶν τῶν λεγομένων ἐπισφυρίων (ἴδ. τ. λ.). Ἦσαν δὲ πιθανῶς κασσιτέρινα ἢ διὰ κασσιτέρου γανωμέ-ναι, Σ 613, Τ 369, Φ 592. Ἐν δὲ τῷ ω 299 (ἐνθα καὶ μόνον τῆς Ὀδ. εὑρίσκεται ἡ λ.) μνημονεύονται κνημίδες βόειαι, εἰς προφύλαξιν τῆς κνήμης ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν φορούμεναι, ὡς σήμερον αἱ Ρωμαῖοι χωρικοὶ καὶ οἱ Κρήτες φέ-ρουν ἀλλὰ συνημμένας οὗτοι πρὸς τὸ ὑπόδημα.

ΚΝΗΜΟΣ, ὁ, κορυφὴ ἄρου, ἡ φάραγξ, πληθ. Β 821, Α 105 κ. α. (περὶ τῶν ὀρυμνῶν τῆς Ἰ-δης), δ 337, ἐνικ. Τ. Ἀπ. 283. (Ετυμολογεῖται κατὰ τὸν Λόδεκκ. αὕτη τε ἡ λ. καὶ ἡ ΚΝΗΜΗ ἐκ τοῦ ΚΝΑΑ, ΚΝΑΠΤΑ=κάπτω) ὅθεν ἡ μὲν κνήμη σημ. κυρίως τὴν καμπὴν τὴν ἐξωτερικὴν, δὲ κνημὸς τὴν ἐσωτερικὴν, τὸ κοῖλον, τὴν κοι-λάδα).

ΚΝΗΣΤΙΣ, ΙΟΣ, ἡ (κνάω, κνήθω), «τρίπτρα» (δὲ ἡ τρίπτρια), δοτ. κνήστι ἀντὶ τοῦ κνήστι, Α 640 τ.

ΚΝΙΔΟΣ, ἡ, πόλις ἐπὶ τοῦ Τριοπίου ἀκρω-τηρίου καὶ ἐπὶ τινος μικρᾶς χερσονήσου, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, Τ. Ἀπ. 43. Τὰ νῦν ἐρεί-πια ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κριοῦ.

ΚΝΙΣΗ [-], (οὕτως ἔγραψαν ὡς ὀρθότερον οἱ μετὰ τὸν Σπίτζ. ἀντὶ τοῦ ΚΝΙΣΗ) ἡ, 1) ὁ καπνὸς καὶ ἡ ὁσμὴ ἡ ἐκ παγέος ὀπωμένου κρέατος ἀνερχομένη, «τσίκνα», ρ 270. Ἰδίως δὲ ὁ ἀπὸ τῶν θυμάτων ἀνερχόμενος καπνὸς καὶ ὁσμὴ, Α 66, 317, Θ 549 κ. α. 2) πιμὴν, λίπος, «ξύγγι, ἄλειμμα», ἰδίως τὸ περὶ τοὺς νεφροὺς, δι' οὗ περιεκαλύπτον τὰ πρὸς θυσίαν τε-μάχια τοῦ σφαγίου, Α 460, γ 457, σ 45. (Κατὰ τὸν Εὐνιον εἶνε τὸ λιπαρὸν ἐκτεῖνα δίκτυον τὸ περιβάλλον τὰ ἐντάθια, τὸ ἐπίπλου, τὸ λεγό-μενον ἐν τῇ καθομιλ. «σκέπη ἢ ὑποκάμισον», ὑπὸ δὲ τῶν Κρητῶν «κνισάρι» (Lat. omentum), ὅπερ ἀρνεῖται ὁ Οὔδοσιος.—Κατὰ τὸν Δοι-δερεῖνον ὅστις ἀποδέχεται τὴν διὰ τοῦ σφ. γρα-φὴν, παράγεται ἐκ τοῦ ΚΝΙΣΗ. Ἐκ τούτου

ΚΝΙΣΗΕΙΣ [-], ΕΙΣΑ, ΕΝ, πλήρης κνίσσης, εὐωδιάζων ἐκ τῶν μαγειρευομένων ἰδεσμάτων, κ 10 τ.

*ΚΝΙΣΟΔΙΑΚΤΗΣ [-..], ὁ τὴν κνίσαν ἐπιδιώ-κων, κωμικὸν ὄνομα μυδρ. ἐν τῇ Βατρ. 235.

ΚΝΙΣΤΗΜΟΣ, ὁ, μισογυρητός, κατὰ τοὺς παλαιούς «ποιὸς τις κλαυθμὸς ἢ ἐπὶ συστολῇ τῆς ὕλακῃς τῶν κυνῶν πομπυρμός», μόνον ἐπὶ κυνῶν, π 163 τ. (Ἐκ τοῦ ΚΝΙΣΤΑ, ΚΝΙΣΤΑ, Γερμ. knutschen, πεποιημ. λ., κατὰ δὲ τοὺς

ἀρχ. καὶ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ κνίζω, παρὰ τὸν κνύω).

ΚΝΙΖΩ, μέλ. ὤσω, ἀόρ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
πρώ, κάμνω ψωραλέον· μεταφ. «κνυζώσω δὲ τοι
ὅσπερ» θά σοῦ ἀμβλύων, θαμβώσω τοὺς ὀφθαλ-
μούς, μόνον *Οδ. ν 401, 433. (Ἑτυμολογείται
παρὰ τὸ κνύος=ἡ ψώρα, «ξυμανή», κνησμονή,
καὶ κνύω=ἔδω. ||. ἴσως εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίξης μὲ
τὸ κνυζάω (ἴδ. τὴν προηγ. λ.). ἔχουσι δὲ ἀμφο-
τέραι κοινήν θεμελιώδη σημασίαν τὸ περιστέλλω,
συστέλλω, ἐπομ. ἀμβλύων, ἐπὶ μὲν τοῦ κνυζάω
τὴν φωνήν, ἐπὶ δὲ τοῦ κνυζώ τὴν ὅρασιν).

ΚΝΩΔΑΛΟΝ, τὸ, πᾶν θηρίον βλαβερόν, ἐπικίν-
δυνον, θηρίον ἄγριον, «ἀγρίμι» ρ 317 f. Τὸ
ἐν τῇ Γ. Ἑρμ. 188 «κνώδαλον» εἶνε πασιφανὺς
διαφθαρμένον, τὰς δὲ διαφορὰς διορθώσεις ζητεῖ
παρὰ Βαουμείστ. τῇ νεωτάτῃ ἐκδότῃ. (Συνήθ.
ἑτυμολογείται παρὰ τὸ κινέω, οἶοναι κινώδαλον·
ὀρθότερον δὲ κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ κνῆα,
ὅθεν κνώδων=ἀνωκὴ δόρατος ἢ ξίφους, κνώ-
δαζ=κέντρον, κνώδη=θηρία:).

ΚΝΩΣΟΣ, ἡ (πρὸ τοῦ Οὐόλφ. Κνωσσός),
πρωτεύουσα τῆς νήσου Κρήτης παρὰ τὸν Καί-
ρατον ποταμόν, παρ' Ὁμ. καθέδρα τοῦ Μίνως,
μετέπειτα περιόδοτος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ Λαδύριν-
θον, Β 646, Σ 591, τ 478, Γμ. Ἀπ. 396, τὰ
νῦν ἐρείπια πρὸς νότον τῶν Χανίων.

ΚΝΩΣΣΑ, ἐπικ., ὑπνώττω βαθέως, κοιμῶ-
μαι βυθισμένος, δ 809.

ΚΟΙΛΟΣ, η, ον (συγγ. τῇ κύω) κοίλος, «βα-
θουλός» ἐκ φύσεως ἢ τέχνης. 1) ἐπὶ τοῦ νεῶν,
Α 26 κ. πλχ., «κοίλος δόμος» ἡ κοίλη
κατοικία, περὶ σφηκιᾶς, Β 169, «κ. δόρυ» τὸ
κοῖλον ξύλον, ὁ δούρειος ἵππος, θ 507, «φαρέ-
τρη» φ 417, «σπέας» τὸ κοῖλον, βαθύ, εὐρύ
σπῆλαιον, μ 93, «κάπετος» τύφος βαθύς, Ω
797. 2) ἴδιως ἐπὶ τόπων, χωρίων μεταξὺ ὁ-
ρέων κειμένων, «κοίλη ὁδός» στενὴ ὁδός, στε-
νοπορία, «στενοδρά», γαράδρα, Υ 419, «κοίλη
Λακεδαιμόνων» Β 581, δ 4, «λιμὴν» ὑπὸ λόφων
περικλειόμενος, κ 92.

ΚΟΙΜΑΝ (καίμαι), ἐκοίμῃσα, ἐκοιμησάμην, κοι-
μηθεῖς. 1) Ἑνεργ. ἀ.) κυρ. πλαγιάζω, κα-
τακλίνω, «βάλλω νὰ κοιμηθῇ», τινά, γ 397-
ὥσαύτως ἢ ἐπὶ ζώων, κοιτάζω, δ 336, ρ 127-
β'). «κοιμίζω, ἀποκοιμίζω», «ὅσπερ» Σ 236,
«τινὰ ὑπνῷ» γ 372· μεταφ. καθησυχάζω,
καταπραύνω, καταπαύω, «ἀνέμους» Μ 281,
«κόματα» μ 169, «ὀδύνας» Π 524. 2) Παθ.
μέ ἀόρ. παθ. καὶ μέσ., κατακλίνομαι, πλα-
γιαζέω, ἐπομ. «κοιμῶμαι», Α 476, 610 κ.
πλχ., «ὅφρα ὑπνῷ ὑπο γλυκερῇ παρπώμεθα κοι-
μηθέντες» Ω 636, δ 295, φ 235, «ἐπὶ γλαῦ-
ραν βάλε κοιμηθέντι» ἀφ' οὗ ἐκοιμήθη, ἔρριψεν
ἐπάνω του τὴν χλ., υ δ., «γάλλεον ὑπνον κομ.»
τὸν αἰώνιον ὑπνον, Δ 241· ἐπὶ ζώων κοιτά-
ζομαι, ξ 414.

*Κοῖος, ὁ, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίης,

ἀνὴρ τῆς Φοιδῆς, πατὴρ τῆς Λητοῦς, Γ. Ἀπ.
62 «μεγάλου Κόιοιο» (ἐνθα ἀνάγκη τὸ καὶ
νὰ ἐκληφθῇ ὡς βαρύν· διὸ γράφουσιν τινες «με-
γάλου Κόιοιο»).

ΚΟΙΡΑΝΕΡ [···], ποι., εἴτε ἄνευ πῶς εἴτε
μετὰ προθ. συντασσόμενον· ἀ.) ἄρχων, εἶμαι
ἄρχων, βασιλεύω· ἐν πολέμῳ εἶμαι ἀρχη-
γός, στρατηγῷ, Β 207 κ. ἀ., «ἀνὰ μάχην»
Ε 824, «πολέας διὰ» μεταξὺ πολλῶν, Δ 230,
«πολεμον κατὰ κοιρανέουσι» (πρότερον ἐγγρά-
φωτο κακῶς ὡφ' ἐν: κατακοιρ.) Ε 332· β.) ἐπὶ
παρὰ νόμου ἀρχῆς, τυραννῷ, «Λοκίην κατὰ»
Μ 318, «Ἰθάκην κατὰ» α 247· γ.) ἐπὶ τῶν
μνηστήρων, δυναστεύω, φέρομαι ὡς δυνά-
στης, κύριος, σ 520, σ 234 κ. ἀ. Ἐκ τοῦ

ΚΟΙΡΑΝΟΣ [···], (συγγ. τῇ κύρος, κύριος), ἄρ-
χων, κύριος, ἐν πολέμῳ ἀρχηγός, στρα-
τηγός, «εἰς κοίρανος ἔστω, εἰς βασιλεύς» Β
204· συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἡγεμών» Β 487,
«λατῶν» Β 234 κ. ἀ., ἐν γένει κύριος, ἐπι-
στάτης, σ 406.

ΚΟΙΡΑΝΟΣ, ὁ, 1) εἰς τῶν Λυκίων ὑπὸ τοῦ
Ὀδυσσεύς φονευθεῖς, Ε 677. 2) Κρής ἐκ τῆς
Λύκτου, Ρ 610.

ΚΟΙΤΗ, ἡ (καίμαι), κοίτη, κλίνη, κ 344 f.
κοῖτος, δ, ἀ.) κατακλίσαις, «πλάγιασμα»,
*Οδ. ε 358, γ 334, η 438 κ. ἀ.· ὅθεν ὕπνος,
«ἐπὶ τὴν ἑλπίσιν κοῖτος ἄπαντας» τ 345· β.) κοί-
τη, κλίνη, στρωμα, χ 470, «ἐπὶ κοῖτον ἐσ-
σεύοντο» ξ 455 (ἀλλὰ τοῦτο δύνανται νὰ ἐρμη-
νευθῇ κατὰ τὴν ἀ.) σημασίαν).

*Κόκεος, ὁ πυρὴν τῶν καρπῶν, τὸ «κουκ-
κοῦτοι», τὸ «σπειρί» τοῦ ῥοδίου, Γ. Δῆμ.
373, 412.

ΚΟΛΕΟΝ, τὸ, Ἰων. καὶ ἐπικ. ΚΟΛΑΕΟΝ, ἡ θή-
κη, τὸ «φιλάρι» τοῦ ξίφους, ἦτι· ἦτο μεταλ-
λινὴ καὶ ἐνίοτε ἀργυρᾶ, Α 30 ἔξ., καὶ ἐλέφαντι
κεκοσμημένη, Γ 272, Α 30 κ. ἀ., θ 404. Ὁ
Ὁμ. ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς τύπους.

ΚΟΛΛΑΕΙΣ, ΕΣΣΑ, ΕΝ, ἐπικ., πῖθανως κορίως ὁ
ἔχων ἥλους, καρρία, γόμφους, ἢ κρίκους, «ἐυ-
στά νάυμαχα κολλήεντα» Ο 389 f, ναυμαχῶ
κοντάρια (ἐκ πολλῶν μερῶν συγκείμενα) διὰ γόμ-
φων ἢ κρίκων συνηρμοσμένα, «καλὰ καρφω-
μένα». (Πῖθανως ἐτυμολογείται ἐκ τοῦ ἀρχ.
κολλός· (τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ κέλλω, καθὼς ὁ ἥ-
λος ἐκ τοῦ ἐ-ἤμει) ὁ δὲ πᾶν ὅτι (πρὸς συναρμω-
γὴν) εἰσωθεῖται, ἐπομ. γόμφος, καρρίον κ. τ. τ.,
ἀρα κολλάω σημ. καρφώνω ἢ δὲ κόλλα εἶνε,
ὡς φαίνεται, παρ' Ὁμ. ἄγνωστο).

ΚΟΛΛΗΤΟΣ, ἡ, ὅν (κολλάω), κυρ. ὁ διὰ γόμ-
φων (κολλῶν, ἴδ. τὴν προηγ. λ.) συνηρμοσμέ-
νος, ἐν γένει συμπαγῆς, στερεός, «δίφρος»
Τ 395, «ἄρματα» Α 366, ρ 147 κ. ἀ., «ἐυ-
στόν» (ἴδ. τὴν προηγ. λ.), Ο 678, «σανίδες» Ι
583, φ 137, 164, «θῦραι» φ 191.

ΚΟΛΛΩ, οποις, ὁ (κέλλω), ὁ τῆς λύρας πασ-
σαλίσκος, εἰς δὲν προσαρτᾶται καὶ δι' οὗ συσπρε-

φομένου ἐντείνεται ἡ χορδή, „στρεπτάρι“, δ' ἔ. στρεπτάριον, ἡ στρόφιγξ, φ 407.

ΚΟΛΟΙΔΕΣ, ὁ, κόραξ, *Γλ. Π 583, Ρ 755. (Συγγ. τῶν κολῳός, κολῳάω, οἶονει κολῳήτης).

*ΚΟΛΟΚΙΝΤΗ, ἡ (ἀλλαχού καὶ κολοκύνθη) „κολοκύνθη“, Βατρ. 53.

ΚΟΛΟΣ, ὄν (συγγ. τῶν κολῳός), κολοδός, ἀπημδλυμμένος, «δύρου» τὸ ἀνευ ἀκωκῆς, Π 417 †.

ΚΟΛΟΣΥΡΤΟΣ, ὁ, ποι. (ἐκ τοῦ κόλος=θόρυβος κατὰ τὸν Ἡσίογ., συγγ. τῶν κολῳός, καὶ σύρω), συρτός θόρυβος ἡ θορυβώδης συρφετός, ἐπὶ κωνηγετικῷ ὄχλῳ, *Γλ. Μ 447, Ν 472. (Ταῦτα κατὰ τὸν Βούτμαννον ὁ δὲ Δοιδερλ. θεωρεῖ τὴν λ. ὡς ἐκ τοῦ κόλος καὶ συρίττω σύνθετον, ἔ. ἐρμηνεύει: θόρυβος μετὰ συρίγμων ἀναμειγμένος, οἷος μάλιστα ὁ κατὰ τὰς θύρας).

ΚΟΛΟΪΑ (κόλος), „κολοδώνω“, ἀκρωτηριάζω, διακόπτω, μόνον μεταφ. «τὸ μὲν τέλει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολοῦει» μέρος μὲν τῶν λόγων τοῦ ἐκτελεῖ, μέρος δὲ ἀφίνει εἰς τὴν μέσση, κολοδώνει, διακόπτει εἰς τὸ μέσον, δ' ἔ. ἀφίνει ἡμιτελές, ὅτι ὑπέσχεθη, Υ 370, «ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολοῦει» τὸ αὐτοῦ συμφέρον πάντοτε βλάπτει, Θ 214, «δῶρα» ἐλαττώνω, φείδομαι, λ 340.

ΚΟΛΠΟΣ, ὁ, κόλπος, „κόρφος“. α.) κυρ. ὁ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, στῆθος, «πατὶ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχειν» κρατῶ τὸ παιδί εἰς τὸν κόλπον μου, δ' ἔ. εἰς τὸ στῆθος, Ζ 400, Ξ 249, Υ 471, «δέχομαι, ὑποδέχομαι κόλπῳ» κυρίως μὲν Ζ 483, μεταφ. δὲ εἰς ἔκφρασιν μητρικῆς στοργῆς καὶ ἐπιμελείας, Ζ 436, Π 398. (Ὁ Δοιδερλ. ἀνοήτως ταῦτην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ὑπάγει τὰ χωρία εἰς τὴν ἐπομ. σημασίαν). β.) κόλπος τοῦ ἐνδύματος, σῖνος Λατ., ὁ ἐκ τῆς περιζώσεως σχηματιζόμενος ὑπεράνω τῆς ζώνης, Χ 80, ο 469, πληθ. Ι 570. γ.) πᾶσα κολποειδὴς εἰσχώρησις τῆς θαλάσσης, κόλπος, „κόρφος“, Β 560, «Κρίσις» Υ. Ἀπ. 434. δ.) πολλάκις μεταφορ. τὸ βάθος, «θαλάσσης, ἁλός» οἱ κόλποι, τὰ βάθη τῆς θαλ., Σ 440, Φ 425, δ 435, ε 52.

ΚΟΛΩΑ (κολῳός), φωνάζω, κραυγάζω, φωνασκῶ ὀνειδίζων, περὶ τοῦ Θεραΐτου, Β 242 †.

ΚΟΛΩΝΗ, ἡ, ποι., κολωνός, λόφος, *Γλ. Β 841, Α 741, 757. (ἢ Ἄν τῆς καθομῆς ἡ „κολώνη“=columna, περιεσώθη μὲ διαφορὰν σημ. κατ' εὐθεταν ἐκ τῆς ἀρχαίας, ἡ διὰ τῶν ῥωμαϊκῶν γλωσσῶν ἐπανήλθε νέαν ὥρουσαν σημασίαν, δὲν δύναται ὀριστικῶς ν' ἀποφανθῇ).

*ΚΟΛΩΝΟΣ, ὁ=ΚΟΛΩΝΗ, Υ. Δήμ. 273, 299.

ΚΟΛΩΣ, οἷ, ὁ, ποι., κραυγή, φωνή, φωνασκία, λογομαχία, «κολῶν ἐλαύνω» σύρω (τραβῶ) φωνήν, λογομαχίαν, κάμνω παρατεταμένην φιλονικίαν, Α 575 †. (Ἐκ τοῦ κό-

λος=θόρυβος, συγγ. τῶν κολοίδες, ἀμφότερα δὲ τῶν καλέω (ὑπερ ἀρνείται ὁ Δοιδερλ.), κέλω, κέλομαι.—Γδ. καὶ ἐλλάττω).

ΚΟΜΛΑ (κόμη), φέρω κόμην μακράν, «Ἄδαντες ὅπισθεν κομῶντες» (ἄρα ἐμπροσθεν κειρόμενοι), *Γλ. Β 542. (Ὁ Πλούτ. Θησ. 5 μνημονεύει ὡς αἰτίαν τοῦ ἐθίμου τούτου τοῦ πολεμικοῦ ἔθνους τῶν Ἀδάντων τὴν ἐξῆς: ὅπως μὴ παρέχοντες ἐκ τῶν τριγῶν ἀντίληψιν τοῖς πολεμίοις)· περὶ ἱππῶν «κομῶντες ἐθερῶσιν» φέροντες μακράν γαίτην, Θ 12, Ν 24. δ.) μεταφορ. ἐπὶ ἀγρῶν, εἶμαι κατάφυτος, «ἀσταχέσσει» Υ. Δήμ. 454.

ΚΟΜΕΑ, ἐπικ., θεραπεύω, περιποιῶμαι, «κίους, γέροντα» „παιδοκομῶ, γηροκομῶ“, ζ 207, λ 250, μ 450, ω 242, «ἱππούς» Θ 109, 413, Υ. Ἀπ. 236, «κύνα» ρ 310, 319.

ΚΟΜΗ, ἡ, 1) κόμη, τὰ „μαλλιά“ τῆς κεφαλῆς, Α 497, δ 498 κ. ἀ., σπανιωτάτων πληθ. «κόμαι Χαρίτεσσι ὁμοταί» Ρ 51 (Γδ. ὁμοίος 1). ζ 231. 2) μεταφ. φύλλα, φύλλωμα, «ἐλαίης» ψ 495.

ΚΟΜΙΔΗ, ἡ (κομίζω), θεραπεία, ἐπιμέλεια, φροντίς, ἐν Γλ. μόνον ἐπὶ τῶν ἱππῶν, Θ 486, Υ 441. ἐν δὲ τῇ Ὁδ. ἐπ' ἀνθρώπων, ξ 424, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ κήπου καλλιέργειας, ω 245, 247, «ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπιστατός» ἐπειδὴ δὲν εἶχον ἱκανὴν περιποίησιν ἐν τῇ πλοίῳ, θ 232. (Οὐδ' εἶνε ἀνάγκη νὰ δώσωμεν εἰς τὴν λ. τὴν σημασίαν: ἐπιτήδεια, τροφάς).

ΚΟΜΙΖΑ (κομέω), μέλ. κομῶ, ο 546, ἀόρ. ἐκομῖσα, ἐπικ. σσ, μέσ. ἀόρ. ἐκομίσαμην. Α.) Ἐνεργ. 1) θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιῶμαι, «κυστάζω», ἐπὶ πραγμάτων τε καὶ προσώπων, «ἔργα» Ζ 490, α 356, ρ 350, «κτῆματα» ψ 355, «δῶμα» οἰκονομῶ, διευθύνω, περὶ τῆς οἰκοδομοποιῆς, π 74, υ 337, τινά, περιποιῶμαι, φιλοξενῶ, κ 73, 298, ρ 403, τινά τι, διὰ τίνος τρέφω, υ 68 κ. ἀ. (Ἐν δὲ τῇ Γλ. ἔχει τούτην τὴν σημασίαν τὸ μέσ.). παθ. «ὅτε κομιζόμενός γ' εὐάμισε» δὲν ἐλάμβανε συχνὰ τοιαύτας περιποιήσεις, θ 454. 2) [αἴρω], σηκῶν τι· ὅθεν α.) φέρω, μεταφέρω, κομίζω, πρῶτον μὲν πρὸς Θεραπίαν, «χλαῖναν, τρυφάλειαν» Β 483, Γ 378, Ξ 579· ἔπειτα δὲ ἐν γένει „παίρνω“, μεταφέρω, ἀπάγω, ἐπὶ καλοῦ τε καὶ κακοῦ, «νεκρόν» Ν 196, «χρυσόν» Β 875, «ἱππούς» Α 738, «ἄκοντα κόμισαι χροῖ» ἀπήνεγκον ἐν τῇ σώματι ἔχων τὸ ἀκόντιον, δ' ἔ. ἔλαβε (πρβλ. τῆς καθομῆς. τὴν φρ. „τὴν ἐπ' ἡμέρῃ») τὸ ἀκόντιον, ἐπληρώθη ὑπ' αὐτοῦ, Ξ 456, 463. β.) φέρω (λαμβάνω) μετ' ἑμαυτοῦ, μετακομίζω, «δέπα» Υ 699, «χηλόν» υ 68. β.) Μέσ. 1) παρ' ἑμαυτοῦ, ἐν τῇ οἰκίᾳ μου θεραπεύω, περιποιῶμαι, ἐνεγίω τινά, Θ 284. 2) φέρω τινά εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἵνα περιποιηθῶ, «Σίντιες ἄνδρες κομίσαν-

τὸ με· Α 594, «κόμμαι με» ἐκτός τῆς μάχης
πρὸς με, ἵνα μὲ περιποιηθῇ, Ε 359, «πλαγ-
χθέντα κομίσσαιο τῆς ἀπὸ νηός» ναυαγίσαντα
παρέλαβεν ἀπὸ τῆς νηὸς εἰς τὴν οἰκίαν του, ζ
278, «ἔγχος ἐνὶ χροῖ κομίσσασθαι», «παῖρνω»
τὸ δόρυ εἰς τὸ σώμα μου, πληγώνομαι ὑπ' αὐ-
τοῦ, Χ 286. 16. ἀνωτ. Α'), 2), α.).

ΚΟΜΠΕΑ, κτυπῶ, κλαγγάζω, «βροντῶ»,
ἐπὶ μετάλλου, Μ 451. Ἐκ τοῦ

ΚΟΜΠΟΣ (κόμπω), δοῦπος, κλαγγή, ἐν γένει
κτύπος, ὃ ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν σωμάτων
παραγόμενος, οἷον ἐπὶ τοῦ πατήματος τῶν χο-
ρευόντων, θ 380, «ὀδόντων» βρυγμός τῶν ὀδ.
τοῦ κάπρου, Α 447, Μ 449.

ΚΟΝΑΒΕΡ [..], ἐπικ. (κόναβος), μόνον ἐν τῇ
ἐπικ. ἀορ. ἀ. κόνάθησα· ἀ.) κροτῶ, «βρον-
τῶ», κλαγγέω ἢ κλαγγάζω, ἐπὶ μετάλλου,
Ο 648, Φ 593· β.) ἀντηγῶ, ἀντιλαλῶ,
«νῆες, δῶμα» Β 334, Π 277, ρ 542 (μόνον
ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.).

ΚΟΝΑΒΙΖΑ [..], = τῇ προηγ., μόνον ἐν τῇ
«χρῶν σμερβαλὸν κονάβιζε» Ὑλ. Β 466, καὶ
«χαλκός» Ν 408, Φ 255. Ἐκ τοῦ

ΚΟΝΑΒΟΣ [..], ὃ, ποιητ., κρότος, κλαγγή,
«βρόντος», κ 422 τ. (Κατὰ τινας: μὲν συγγ.
τῇ κόμπος, κόπτω ἢ κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον
ἐκ τῆς ῥίζ. ΚΑΝ-, ἐξ ἧς τὸ κανάζω, καναχῆ,
Λατ. cano).

ΚΟΝΙΗ [..], ἡ, 1) κόνις, ἰδίως ἡ τετριμμένη
γῆ, «σκόνη, χῶμα», πολλάκις πληθ. «χῶμα-
τα», «πέσεν, κάπεσεν, ἤριπεν ἐν κονίῃσι» περὶ
τῶν ἐν τῇ μάχῃ πιπτόντων, Ὀμ. πλχ., ἔ. μάλισα
ἐν Ὑλ., «ἐν κονίῃσι βάλλω τινὰ» καταβάλλω,
ρίπτω τινὰ κατὰ γῆς, Θ 456· ἰδιαίτερον ἐπὶ
ὁ κονιορτός, ἐνικ. Α 451, λ 600. 2) ἄμ-
μος, «ἄμμουδιά», Φ 274. 3) τέφρα, «τά-
κτη», η 453, 460. (16. καὶ τὴν ἐποικ. λ.—Τὸ
ἐκτείνεται ἐν τῇ ἄρσει τοῦ ἔκτου ποδός).

ΚΟΝΙΣ, τοῦ, ἡ, δοτ. κόνι ἀντὶ τοῦ: κόνι, Ω 48,
λ 191, κόνις, «σκόνη», Ν 335 κ. ἀ., συνάπτε-
ται μετὰ τὸ «φάμαθος» εἰς ἐνδοξὸν τοῦ ἀπει-
ραριθμοῦ, Ι 385. Ἀντὶ τῆς τέφρας ἐκλαμβάνε-
ται ἐν τῇ λ 191 «ἐν κόνι ἄγχι πυρός»· ἀλλὰ
καὶ ἐνταῦθα δύναται νὰ ἐννοηθῇ περὶ τοῦ χῶ-
ματος. (Ετυμολογικῶς φαίνεται ὅτι συγγενεὺς
πρὸς τὸ κνῶ, καὶ τῇ ἀγρ. κνίς διὰ παρενθήκης
τοῦ ο, πρόλ. καὶ τὸ Λατ. cinis).

ΚΟΝΙΣΑΛΟΣ [..], ὁ (κόνις), κονιορτός, «κο-
νισαχτός», Ὑλ. Γ 43, Ε 503, Χ 404. (ὑπὲρ
τῆς πρὸ τοῦ Σπινζέρου συνήθους γραφῆς κο-
νίσσαλος κηρύττεται ὁ Δοιδερλ. καὶ Μεινένης,
παραδεχόμενοι ὡς πρῶτον παράγωγον τύπον τὸ
ἄγρ. κονίσι, ἐξ οὗ ἄγρ. κονίσιβας καὶ ἐκ
τούτου κατ' ἀφομοίωσιν κονίσσαλος).

ΚΟΝΙΣ [..] (κόνις), μέλ. κονίσω, ἀορ. ἐκό-
νισα, παρακ. κεκόνισμαι. 1) κονίζω, «σκονί-
ζω», «γαίτας» Φ 407, παθ. Χ 405, «πεδίον»
περὶ τῶν φευγόντων καὶ πολλὴν διεγερόντων κο-

νιορτόν, Ξ 445· ὅθεν «φεύγον κεκονιμένοι» (εἰς
ἐνδοξὸν τῆς ταχείας φυγῆς), Φ 541. 2) ἀμε-
τάβ. διεγείρω κόνιν ἢ κάμνω κονιορτόν,
(ἐγκονῶ ἐλέγχο μετέπειτα) ἐπὶ τρεχόντων ἰπ-
πων τε καὶ ἀνθρώπων, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «κο-
νιόντες πεδίον» τρέχοντες διὰ τῆς πεδιάδος, Ν
820, Ψ 372, 449, θ 422.

ΚΟΝΤΟΣ, ὁ (κοντῶ), «κοντάρι, καμάκι», κ
487 τ.

ΚΟΠΟΝ (κόπος), κουράζω, παθ. κουράζο-
μαι, ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ, Βατρ. 490.

ΚΟΠΡΕΪΣ, ἥος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος, Ὁλέως,
κῆρυξ τοῦ Εὐροσθέως, Ο 639 ἐξ.

ΚΟΠΡΕΑ, «κοπρίζω», «κοπρήσαντες» ρ 299 τ
(ἐνθα ὁ μὲν Οὐδάλιος ἐγράψε κοπρίσσαντες
ὡς ἐκ τοῦ κοπρίζω, ὃ δὲ Βέκκ. καὶ Δινδόρρος
ἀποκατέστησαν τὸ κοπρήσαντες). Ἐκ τοῦ

ΚΟΠΡΟΣ, ἡ, 1) κόπρος, «κοπριά», ι 329,
ρ 297, 606· ἐν γένει βόρβορος, «λάσπη», Χ
444, Ω 464, 640. 2) κοπρία, ὁ τόπος ἡ ἡ
ἀλλή, ἐνθα ῥίπτονται αἱ κόπροι, «κοπριά», Σ
575, κ 441.

ΚΟΠΤΑ, ἀορ. ἐκοψα, παρακ. β'. κέκοπα ἐν τῇ
μετοχ. κεκοπώς, Ν 60, σ 335 (εἰς ἦν ὁ Κλάσ-
σεν ἀποδίδει σημασι. ἀορίστ.), μέσ. ἀορ. ἐκοψά-
μην. 4) Ἐνεργ. ἀ.) κτυπῶ, καταβάλλω,
καὶ πλῆττω, οἷον ἐπὶ παλαιστοῦ, σ 28, 335,
«κώληπα» Ψ 726, μετὰ δὴ αὐτ. «τινὰ πα-
ρήιον» κτυπῶ τινα εἰς τὴν παρ., Ψ 690, «τινὰ
ποτὶ γαίῃ» κτυπῶ τινα κατὰ γῆς, Ι 290, μετὰ
δοτ. ὄργαν. «ἴππος τό'ω» πλῆττω, κτυπῶ μετ
τὸ τόξον, Κ 513, «σκηπανίω τινὰ» Ν 60, «δοῦ-
ρεσσι μετάφρενον» θ 528, «κόψε αἰετόν κατὰ
στήθος» ἐκτύπησεν ἡ μάλλον ἔδωξεν (ὁ ὄψις), Μ
204· ὡσαύτως ἢ ἐπὶ τοῦ σφοδροῦ ἐκείνου κτυ-
πήματος, δι' οὗ ζαλίζουσι πρῶτον τοὺς βόας πρὶν
τοὺς σφάζειν, Ρ 521, ξ 425, «χεῖρας τ' ἡδὲ
πόδας κόπτον» συνέριον, συνέθλων, χ 477 (ἢ
ἡ μάλλον κατὰ τὸν Δύντιζον, παραλαμβάνομέ-
νης τῆς προθέσεως ἀπὸ τοῦ ἀνωτ. στίχ. 475,
ἀπέκοπτον, ἡκρωτηρίζον)· β.) μετὰ τῆς ἸΑ-
πὸ, ἀποκόπτω, «κεφαλὴν ἀπὸ δευρῆς» Ν 203·
γ.) σφυρηλατῶ, «δεσμούς» Σ 379, θ 274.

2) Μέσ. κτυπῶ ἑμαυτὸν ἢ τι τῶν ἑαυτοῦ,
«κεφαλὴν χερσίν» Χ 33.

ΚΟΡΑΚΟΣ ΠΕΤΡΑ, ἡ, «Κορακόπετρα», ἐν
Ἰθάκῃ πλησίον τῆς πηγῆς Ἀρεθούσης, κατὰ
τὸν Γέλλ ἐπὶ τῆς νοτιοανατολικῆς ἐκταγίᾳ
τῆς νήσου, καὶ τὴν σήμερον ὡσαύτως καλοῦμε-
νη. (Κατὰ δὲ τὸν Οὐόσσιον ἐκεῖτο ἐν τῇ μέσῃ
τῆς νήσου ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς κλιτύος τοῦ Νηίου
ὄρους· κατὰ δὲ τὸν Φοῖλκερον ἐπὶ τῆς δυτι-
κῆς πλευρᾶς καὶ ἦτο μέρος τοῦ Νηρίτου, σ 408.
Ἰννομάσθη δὲ οὕτως κατὰ τὸν Σχολ. ἐκ τοῦ Κό-
ρακος τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀρεθούσης, ὅστις θηρεύων
κατεκρημνίσθη ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης. Πιθα-
νώτερον εἶνε ὅτι ὠνομάσθη ἐκ τοῦ πτηνοῦ, ὡς
ἐν τῇ καθομιλουμένῃ «τοῦ κόρακα τὸ γεφύ-

ρι^α, „Κορακαδοῦνι“ κ. ἄ. τ., ὡς μόνον τροπον τινα εἰς τοὺς κόρακας βατά).

ΚΟΡΕΝΝΥΜΙ [.-.-], μέλ. κορέσω, Ἰων. ἔ. ἐπικ. κορέω, Θ 379, Ν 831, Ρ 241, ἀόρ. ἄ. ἐκορέσα, ἐπικ. σσ, μέσ. ἀόρ. ἐκορέσθην, παρακ. Ἰων. κεκορήμαι, καὶ παρακ. ἐνεργ. ἐν τῇ μετοχ. κεκορήως με σημ. μέσ., σ 372, παθ. ἀόρ. ἐκορέσθην. 1) Ἐνεργ. χορτάζω, „χορταίνω“ τινα, Π 747 κ. ἄ., μετὰ δοτ. ὄργαν., „κύνες ἡ-δ' οἰωνοὺς δημῶ καὶ σάρκεσσι“ περὶ τῶν ἀτάκτων καταλειπομένων νεκρῶν, Θ 379, Ν 831, Ρ 241.

2) Μέσ. με ἀόρ. παθ. καὶ μέσ. καὶ με παρακ. ἐνεργ. καὶ παθ., κορέννυμαι, χορτάζομαι, „χορταίνω“ ἄ.) μετὰ γεν. «φορδής» Α 562, «βόες κεκορήσθε ποιῆς» σ 372, «θυμὸν δαιτός, κρεῶν» θ 98, ξ 28 κ. ἄ. β.) μεταφ. «φυλόπιδος κορέσασθαι» Ν 635, «κεκορήμεθ' ἀέθλων» ψ 350· πολλὰκις μετὰ μετοχ. «κλαίοντα ἐκορέσαστο» ἐχόρτασε νά κλαίη, μέχρι κόρου ἐκλαυσεν, Χ 427, υ 59, δ 544, «ἐκορέσαστο χεῖρας τάνων» ἐχόρτασε τὰς χεῖρας τοῦ κόπτιων, Α 87, «οὕτω κεκορήσθε ἐελμένοι» δὲν ἐχορτάσσε ἀκόμη πολιορκούμενοι· Σ 287. (Ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστῶς κορέννυμι δὲν εὐρίσκεται παρ' Ὀμ.).

ΚΟΡΕΩ, „σαρῶνω, φροκαλῶ, σκουπίζω“, καθαρίζω, «ἔωμα» υ 449 f. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐτυμολογείται ἐκ τοῦ κείρω. || Νεώτεροι δὲ ἐτυμολόγοι ἀνάγουσι τὸ ῥήμα εἰς τὴν ῥίζ. κρί-κα=διαλέγω).

ΚΟΡΗ, ἡ, ἴδ. ΚΟΡΗΝ.

ΚΟΡΟΪΝ, ἐπικ. (κόρηος=κορυφή), κορυφῶ, μόνον ἐν τῷ μέσ. «κῆμα κορούεται» κορυφούται, ὑψοῦται, Ι 7 f.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ, ἡ, μνημονεύεται μόνον Β 570 ὡς «ἀφνειός» κατὰ δὲ τοὺς μετέπειτα χρόνους μία τῶν ἐμπορικωτάτων καὶ πλουσιωτάτων πόλεων τοῦ ἀρχαίου κόσμου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ. Ἐκτίσθη δὲ κατὰ μὲν τὸν Πausan. 2, 4, 4 ὑπὸ τῆς Ἐφύρας, θυγατρὸς τοῦ Ὀκεανοῦ, ἥς μεταγενέστερός τις ἀπόγονος ὁ Κόρινθος μετωνόμασε τὴν πόλιν· κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλοδ. 4, 9, 3 ὑπὸ τοῦ Σισύφου, υἱοῦ τοῦ Αἰόλου, πρὸς. εἰρήνη.—Τὸ γένος παρ' Ὀμ. εἶνε ἀδιάγνωστον, διότι τὸ «ἀφνειός» εἶνε δικατάληκτον· πρέπει λοιπὸν κατὰ τὴν μετέπειτα κοινοτέραν χρῆσιν νά θεωρηθῇ θηλυκόν, ἂν καὶ εὐρίσκεται καὶ ὡς ἀρσενικόν (ἐν χρῆσιν τινι παρ' Ἡροδ. 5, 92· παρὰ τινι ποιητῇ παρὰ Στράβ. 8, 6, 22· παρὰ Διον. τῷ Ἀλικ. Ἀρχ. 4, 29· Στράβ. 8, 6, 20 κ. ἄ.).—Ἐπὶ Κόρινθοι ἐν Κόρινθῳ, Ν 664.

ΚΟΡΜΟΣ, ὁ (χείρω), πᾶν ἡκρωτηριασμένον, ἀποκεκομμένον σῶμα, „κορμί, κοῦτσαυρον“, ψ 496 f.

1. **ΚΟΡΟΣ**, ὁ (κορέννυμι), „χορτασμός“, ὅθεν κόρος, πλησμονή, ἀηδία, «φυλόπιδος γόσι» Τ 221, δ 403, «πάντων κόρος ἐστὶ» Ν 636.

2. **ΚΟΡΟΣ**, ὁ, ἴδ. ΚΟΪΡΟΣ.

ΚΟΡΗ, ἡ, κρόταφος, παρειά, Ἰλ. δ 502, Ν 576.

ΚΟΡΥΑΪΣ [.-.-], ἱκός, ὁ (κόρος, ἀίσω)=τῷ ἐπομ., ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, Χ 432 f.

ΚΟΡΥΑΪΟΛΟΣ [.-.-], οὐκ (κόρυς, αἰόλος, αἰόλ-λω), ὁ τὴν περικεφαλαίαν αἰών, ὃ ἔ. κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν, οὐτινος ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας κινεῖται, κοματίζει, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τοῦ Ἑκτορος, Ἰλ. Β 816 κ. πλχ., ἀπαξ δὲ μόνον τοῦ Ἄρεως, Υ 38. Ὁρθότερον ἐρμηνεύεται κατὰ τὸν Δύντζερν αὐτὴ τε καὶ ἡ προηγ. λ. ὡς ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, οὐτινος ἡ περικεφαλαία τινάσσεται διὰ τὴν σφοδρὰν ὀρμὴν τὴν ἐν τῇ μάχῃ (πρὸς. Ο 608, «ἀμφὶ δὲ πῆλῃς σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσεται μαρναμένοιο»), γοργός, ὀρμητικὸς, ζωηρὸς πολεμιστής, χαρκτηρίζεται λοιπὸν καὶ ἐναργῶς καταδεικνύει τὴν ἐν τῇ μάχῃ ἐνέργειαν διὰ καὶ ἀποδίδεται πολὺ ὀρθῶς εἰς τὸν Ἑκτορα καὶ Ἀρη, ὧν τὰ ἐπίθετα πάντα ἐκ τῆς ἐν τῇ μάχῃ ἐνεργείας λαμβάνονται.

ΚΟΡΥΜΒΟΣ, ὁ, πληθ. τὰ κόρυμβα (κόρυς, κορυφή), κυρ. ἡ ἄκρα, τὸ ἀκρότατον παντός πρέγματος, ἡ κορυφή· ἰδίως δὲ «ἄκρα κόρυμβα νηῶν» Ι 241 f., αἱ ἄκραι κορυφαὶ τῶν νηῶν αἱ κατὰ τὰς πρύμνας (aplustria παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις), αἵτινες συνήθως ποικίλως ἐκοσμοῦντο, δὲν διαφέρουσι λοιπὸν πολὺ τῶν ἀφλάστων ἢ μάλλον εἶνε μέρος τούτων· διὸ καὶ Ἀπολλών. ὁ Ῥόδ. συνάπτει Β 601 «ἀφλάστοιο κόρυμβα» καὶ ὁ Λυκόφρ. 295 «ἀφλάστα καὶ κόρυμβα». Ταῦτα κατὰ τὸν Ἡσίο. καὶ Ἑύνιον. Ὁ δὲ Οὔδωσιος παραδέχεται τὴν τοῦ ΜΕ. διαφορὰν «ἀφλάστα μὲν λέγεται τὰ πρυμνήσια, κόρυμβα δὲ τὰ πρυμνήσια» (ἀκροστόλια κατὰ τὸν Σχολ.), τὰ ἐμβαλα δὲ ἄλλα ἐσταίνοντο ὡς τρόπαια. Ἀλλ' αὐτὴ τῇ συνήθειᾳ εἶνε μεταγενεστέρη, ἴδ. Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 3, 6.

ΚΟΡΙΝΗ [.-.-], ἡ, ῥόπαλον, «σιδηρεῖα» σιδηροῦν ἢ σιδηρωμένον, σιδήρῳ περιβεβλημένον, Ἰλ. Η 441, 443. Ἐκ τούτου

ΚΟΡΙΝΗΤΗΣ [.-.-], οἱ, ὁ, κορυνηφόρος, ῥοπαλοφόρος, Ἰλ. Η 9, 438.

ΚΟΡΙΣ [.-.-], ἡ, αἰτ. συνήθως κόρυθα, ἀλλὰ καὶ κόρυν, Ν 434, Π 245, κράνος, περικεφαλαία, τῆς μὲν Ἰλ. πλχ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον τ 32, ω 523.—Συστατικά δὲ τῆς συνήθους περικεφαλαίας ἦσαν: τὸ κατὰ τὴν μορφήν τοῦ κρανίου κατεσκευασμένον ἀλάχυμα, ἐπικρανον, μέχρι τῶν κροτάφων καθήκον· ὁ φάλος (ἴδ. τὴν λ.) ἡ προβολὴ εἰς σκέπην ἐμπροσθεν τοῦ μετώπου καὶ ὀπισθεν τοῦ τραχήλου, ἀλλ' ἡ ὀπισθεν ἐνίοτε λείπει τὰ φάλαρα, σκεπάσματα τῶν κροτάφων καὶ παρειῶν· ὁ κόμδαχος, ὁ κατὰ κορυφὴν τρητὸς σπύνδουλος ἢ κῶνος, εἰς ὃν ἐνεπήγγυτο ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας. Ἐνίοτε δὲ ὁ ἐμπροσθεν φάλος ἢ τὸ γέισον καὶ τὰ φάλαρα ἦνόντο καὶ ἀπετέλουν εἶδος διήπτρας (visière)· ἄλλοτε ἦνόντο τὰ φάλαρα μετὰ τοῦ

ὀπισθεν ὡλόου· ἄλλοτε ἀντί τοῦ προμετωπίδου ὡλόου ἐτίθετο μόνον κάλυμμα τῆς ῥινός, ἐπὶ ῥινίον· καὶ ἄλλοτε τέλος ἅπαντα τὰ σκεπάσματα τὰ τε ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὀπισθεν καὶ τὰ πλάγια συνστελλόντο εἰς μίαν στεφάνην ἢ ἐν περιγείσσωμα καὶ τοιοῦτόν τι ἐπασχεν ἢ λεγομένη καταιτυξ. Ἡ κόρυς ἦτο μεταλλίνη, μόνον δὲ κατὰ τὰ εἰς τὴν κεφαλὴν ἐφαρμοζόμενα μέρη μὲ μαλακόν τι ὑφασμα ἐνδοδυμένη. Οὐσιωδῶς διάφορος αὐτῆς ἦτο ἡ κυνὴ (ἴδ. τὴν λ.)· ἀλλὰ καὶ ἡ κόρυς ἐνίοτε καταχρηστικῶς ὀνομάζεται οὕτως, Μ 184 εἰς. Διὰ τοῦ ἱμάντος ἢ ὀχέως, ὅστις ἐδένετο ὑπὸ τὴν κάτω αἰαγύνα ἐσπεροῦτο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· περισσύτερον. (Ἑτυμολογείται κατὰ τινος ἐκ τοῦ κέρως. || Πιθανώτερον κατ' ἄλλους· ἐκ τοῦ κάρ, κάρη, ἐξ οὗ καὶ κορυφή καὶ κόρυμβος). Ἐκ τούτου

ΚΟΡΥΣΣΑ, μέσ. ἀόρ. ἐπ. κορυσσάμενος, T 397· παθ. παρακ. ἐπ. κεκορυθμένος. 1) Ἐνεργ. κυρ. οἶοναί περικεφαλαίῳ, σκεπάζω διὰ περικεφαλαίας· ἐν γένει δὲ ὀπλίζω· ἄ.) κυρ. τινά, Βατρ. 423· 6.) τροπικ. παρασκευάζω, διεγείρω, σηκώνω, «πόλεμον» Β 273, «κῆμα» φουσκώνω, Φ 306. 2) Παθ. καὶ μέσ. ὀπλίζομαι, «ἀρματώνομαι»· ἄ.) κυρ. πρὸς πόλεμον, εἰς μάχην, συχνά παρ' Ὁμ. μάλιστα ἐν Ἰλ. εἴτε ἀπολεῖ. K 37, μ 124 κ. ἄ., εἴτε μετὰ δοτ. ὀργανικῆς· «χαλκῷ, τεύχεσι» H 206, P 199 κ. ἄ. «κεκορυθμένοι χαλκῷ» Δ 495, E 562 κ. πλχ. φ 436, χ 125, «δοῦρα κεκορυθμένα χαλκῷ» ἀκόντια ἐστομωμένα διὰ χαλκοῦ, ὃ ἔ. χαλκῇν ἔχοντα λόγχην, Γ 48, Δ 43, καὶ ἄνευ τοῦ «χαλκῷ» Π 802· 6.) τροπικ. παρασκευάζομαι, ἐγείρομαι εἰς μάχην, περὶ τῆς Ἐριδος, Δ 442, «κῆμα κορύσσεται» φουσκώνει, ἐξογκοῦται, Δ 424.—Τῆς Ὁδ. μόνον ἐνθ. ἀνωτ. Ἐκ τούτου

ΚΟΡΥΣΤΗΣ, οἷ, ὁ, ἐπ., κυρ. μὲν οὕτως εἰπεῖν κρηνόφρος, ἐν γένει δὲ ὁ ἐξωπλισμένος, «ἀνὴρ»· Ἰλ. Δ 457 κ. πλχ. «δῶα Ἄϊαντα κορυστά» N 204, Σ 463.

ΚΟΡΥΦΗ [··], ἡ (ἴδ. κόρυς ἐν τέλ.), κυρ. τὸ ἀκρότατον ὑπέρτατον μέρος παντός πράγματος, «κορυφή», ὅθεν 1) ἡ κορυφή τῆς κεφαλῆς ἀνθρώπου Γ. Ἀπ 309, ἱππου, Θ 83.—Συνηθέστερον 2) κορυφή, «κορυφοδοῦν», ἀκρώρεαι, «ὄρεοι, ὄρεων κορυφαί» Β 456, Γ 40, κ 113 κ. ἄ. «Σάμου» N 42, «Οὐλόμποιο, Ἰδης» Z 499, Λ 183. ΚΟΡΥΦΩΣ [··] (κορυφή), φέρω τὴν μέχρι κορυφῆς, ἡ κάμνω τὴν νά ἔχῃ κορυφήν· ὅθεν παθ. «κῆμα κορυφούται»· ἐξογκοῦται μέχρι κορυφῆς, οὕτως ὥστε νά σχηματίσῃ κορυφήν, πυργούται, Δ 426 κ.

ΚΟΡΑΝΕΙΑ, ἡ, πόλ. τῆς Βοιωτίας πρὸς δυσμὰς τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ἰσως πλησίον τοῦ σήμερον λεγομένου Κεμάρι, Β 503.

ΚΟΡΑΝΗ, ἡ. Ἀ.) πᾶν τὸ κυρτόν, (κορωνός=κυρτός, καμπύλος)· ὅθεν ἄ.) ἡ λαβὴ [ἐπισπασ-

τρον, ἐπισπαστήρ, κόραξ], «κρικέλλι» (ἐπὶ τοῦ Εὐσταθ. ἐλέγεται «κοράκιον») ἢ (Ἰταλ.) «πόμουλο» τῆς θύρας· ἦτο δὲ ἀργυρὰ ἢ ἐπὶ χρυσοῦ, δι' ἧς οὐ μόνον ἐπισπᾶτο, ἐπέσυρε τὴν θύραν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἱμάντα τοῦ εὐρτου εἰς αὐτὴν προσέδενε (ἴδ. λ. κληίς), α 441, η 99, φ 46· 6.) τὸ καμπύλον, ἀγκιστροειδῶς ἀπολήγον ἄκρον τοῦ τόξου, «κοράκι», ἐνθα ἡ χαρδὴ (νευρά) προσέδενετο, Δ 141, φ 138. Β.) «κουροῦνα», «καρκαξά», παρ' Ὁμ. πάντοτε «εἰ-ναλίη» θαλασσία κορώνη, ε 66, μ 418, ξ 308. (Συνήθως παράγουσι καὶ τὴν κορώνην Β.) ἐκ τοῦ κορωνός διὰ τὸ καμπύλον δίδεν τοῦ ραμου· ἀλλὰ τότε διὰ τί ἄλλα ὄρεα καὶ μάλιστα ἀρπακτικά, πολὺ καμπυλωτέρον ἔχοντα τὸ ράμου, δὲν ὀνομάζονται οὕτως; Πιθανώτερον λοιπὸν ὅτι ἡ λ. συγγ. μάλλον πρὸς τὸ κόραξ, καὶ παράγονται ἀμφοτέραι αἱ λ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. κορός=μέλας· || ἡ μάλλον κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐτυμολόγους ἐκ τῆς ρίζης καρ (καρ, κράζω, κρώζω), ἐξ ἧς τὸ Σανσκρ. karana=κορώνη ἢ τὰ Λατ. cornus, cornix.—Σημειωτέον δὲ ὅτι ἄσπλον εἶνε παρ' Ὁμ. ὅποσον εἶνε τὸ πτηνόν ἢ «εἰναλ. κορώνη»· ΚΟΡΑΝΙΣ, ἴδου, ἡ, ἐπιθ. τῶν νηῶν, καμπύλη, διὰ τὸ καμπύλον καὶ ἐλικοειδῆς τὸ κατὰ τὴν πρῶραν καὶ τὴν πρῶναν τῶν ἀρχαίων νηῶν, μόνον ἐν τῇ δοτ. «κορωνίσι» (καὶ πάντοτε ἐν τῇ δ. ποδὶ τοῦ στήχ.) Β 297 κ. ἄ. πλχ., τῆς δὲ Ὁδ. μόνον τ 182, 493.

ΚΟΡΑΝΙΣ, ἴδου, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Φλεγύου ἐκ τῆς ἐν Μαγνησίᾳ Λακερῆαις, ἀδελφῆς τοῦ Ἰφίανος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἀσκληπιόν ἐν τῇ Δωτίῳ πεδίῳ, Ἰμ. 15, 2, πρὸς Ἀπολλ. 3, 10, 3.

ΚΩΡΑΝΟΣ, ὁ, (προσηγ. κορωνός), υἱὸς τοῦ Καινέως, πατὴρ τοῦ Λεοντέως, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν ἐν Γυρτώνι τῆς Θεσσαλίας, Β 746.

ΚΟΣΜΕΝ (κόσμος), ὁμαλόν. Ἀ.) Ἐνεργ. 1) τάττω, διατάττω, βάλλω εἰς· τάξιν, ἰδίως πολεμιστάς, καὶ μόνον ἐπὶ ταύτης· τῆς σημ. ἐν Ἰλ. οἶον «Ἰππους τε καὶ ἀνέρας» Β 554, 704, Σ 379 κ. ἄ. «ἐπεὶ κόσμηθεν (Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντί τοῦ ἐκοσμήθησαν) ἑκάστοι» Γ 4, «πένταχα κοσμηθέντες» εἰς· πέντε τάξεις διαιρεθέντες, Μ 87, «φθάν μέγ' ἱππῶν ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες», πολὺ πρότερον τῶν ἱππέων ἐτάχθησαν ἐπὶ τῆς τάφρου, Δ 51 (ὥστε ἡ γεν. «ἱππῶν» νά ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ «φθάν»=ἐβήσαν, ὅπερ ἔχει ἐννοίαν συγκριτικὴν, ἴδ. φθάναι, πρὸς λ. διακοσμέω· 6.) ἐν γένει εὐτρεπίζω, παρασκευάζω, «δύρπον» η 43· ἀλλ' ἴδ. πῆμα 2), «ἀσιδήν» Ἰμ. 6, 59. 2) κοσμῶ, «στολιζέω», «χρυσῶ» Γ. Ἀπρ. 65, «σώματα ἐν ἔντεσι» Βατρ. 421. Β.) Μέσ. τάττω τοὺς ἑαυτοῦς, «πολιτάς» Β 806. Ἐκ τούτου

ΚΟΣΜΗΤΗΣ, ὁ, ὄν, τεταγμένος, ἐν τάξει, «πραταί» η 427 κ.

ΚΟΣΜΗΤΑΡ, ὄρε, ὁ, ποι. ἀντί τοῦ κοσμητής,

ταξίσεως, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «κοσμ. λαών» Δ 16, Γ 236, α 152.

ΚΟΣΜΟΣ, ὁ, 1) τάξις, κατατάξις, εὐταξία, ἰδίως δ.) «κόσμος» ἐν τάξει, «ἐρχεσθαι, καθίζειν» Μ 225, ν 77· 6.) «κατὰ κόσμον» κατὰ τὰξιν, ἐπιτεινόμενον διὰ τοῦ «εὖ» Κ 472, Μ 85 «λίην κατὰ κόσμον αἰδεῖς» πολὺ καθῶς πρέπει, ὅ ἐ. ἀκριβῶς καὶ κατὰ τὴν προσήκουσαν τάξιν, Θ 489· μεταφρ. καθῶς πρέπει, πρεπόντως, προσηκόντως κ.τ.τ., συγνά μετὰ τῆς ἀρ. νῆς. «οὐ κατὰ κόσμον» ἀπρεπῶς, ὡς ἐρίζειν, εἰπεῖν Β 214, Θ 179 κ. ἀ.· τὸ δὲ «πληγὴς οὐ κατὰ κόσμον» εἶνε σαρκαστικόν· πληγῶν οὐ· τὸς ὥστε νὰ μὴ ἦνε πρέπουσα ἡ πληγὴ, ὅ ἐ. «ἀσχημα πληγῶν», Θ 42, «οὐ κατὰ κόσμον αἰτίζειν» ἀναίσχυντος ἐπαίτεῖν, φ 481· γ.) διδάταις, τέχνασμα, παρασκευὴ (οὐχὶ κατασκευὴ), ὡς «ἵππου δουρατίου κόσμος» τὰ κατὰ τὸν δούρειον ἵππον, Θ 492. 2) κόσμος, «στολισμός, στολισμός», γυναικῶν, Ξ 187, Τ. Ἀφρ. 163, ἵππων, Δ 145.

ΚΟΤΕΑ, καὶ ὡς μέσ. ἀποθ. κοτέομαι, ἐπ. (κότος). Ἐκ τοῦ ἐνεργ. τύπου εὐρίσκεται· ἐνεστ. τῆς ὁριστ. μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀ. κοτέσας, Τ. Δημ. 253, τοῦ παρακ. ἐπικ. μετοχ. κεκοτηώς· μόνον ἐν τῇ φρ. «κεκοτηὸς θυμῷ» πάντοτε ἐν τέλει στίχου, Φ 556, ε 504, τ 74, χ 477. Συνηθέστερος· εἶνε ὁ μέσος τύπος, ἐξ οὗ παρατ. ἐπ. κοτέοντο, μέλ. ἐπ. κοτέσεται, ἀορ. ἐπ. κοτέσσατο, Ψ 383, ὑποτ. κοτέσεται ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κοτέσεται, Ε 747, Θ 394, α 101, μετοχ. κοτεσσάμενος, η, πλχ.—Σημ. ὀργίζομαι, «θυμῶνομαι, κακίωνω», ἀπολελ. Α 480, Ψ 391· μετὰ δοτ. τοῦ προσ. Γ 345, Ε 477, Ξ 143 κ. ἀ. μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. «ἀπάτης» διὰ τὴν ἀπ. Δ 168, «κοτεσσάμενη τὸ γε θυμῷ οὐνεκα» ὀργισθεῖσα διὰ τοῦτο ὅτι, Ξ 494.

ΚΟΤΙΒΙΣ, ΕΞΣΑ, ΕΝ, πλήρης ὀργῆς, θυμοῦ, ὠργισμένος, «θυμωμένος, κακιωμένος», Ε 494 ἱ. Ἐκ τοῦ

ΚΟΤΟΣ, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., ὀργή, θυμός καὶ μάλιστα ὁ ἐνδομύχως φυλαττόμενος καὶ διερκής, μῆτος, «κάκια» (=κακία), Α 82· «κότον ἔχω τινι» [δι' ὀργῆς ἔχω τινά], «τοῦ ἔχω κάκια, τοῦ εἶμαι κακιωμένος», Ν 547, «κότον ἐντίθεσθαι θυμῷ τινι» βάλλω εἰς τὴν καρδίαν μου θυμὸν ἐναντίον τινός, «πιάνω κάκια», λ 102, ν 342, καὶ μόνον «τίθεσθαι κότον τινι» Θ 449, «τοῖσιν κότον ἐνήσεις» εἰς οὓς θέλεις ἐμβάλλῃ ὀργήν, ὡς τὸν θυμὸν θέλεις διεγερῇ, Π 449.

ΚΟΤΙΛΗ [-υ-], ἡ (κότος, ἐκ τῆς ῥίζ. κτ, ὅθεν κῶεω, κῶμα, κῶλος κ. ἀ.) πᾶν τὸ κῶλον, ὅθεν 1) μικρὸν ἀγγεῖον εἰς ὑποδοχὴν ὑγρῶν, ποτήριον, φιάλη, «καυκί, κοῦπα», Χ 494, ο 312, ρ 12. 2) κοτύλη, ὅ ἐ. τὸ κῶλωμα τοῦ [σχήλου, εἰς ὃ εἰσέρχεται ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ, καὶ ἀποτελεῖται ὁ «γόφος», Ε 306 ἱ. (ἢ Συγγ. τῇ τῆς καθομ. «κουτί, κουτάλα»).

ΚΟΤΤΑΠΛΗΝ [-υ-], ὁκος, ἡ (κοτύλη), πᾶν κῶλωμα, ἰδίως δὲ οἱ ὀφθαλμοί, τὰ ὀμμάτια τὰ ἐπὶ τῶν πλοκάμων ἢ ποδῶν τοῦ πολύποδος· κατὰ τὰξιν ἐμπεφυκτά, δι' ὧν προσκολλᾶται εἰς τοὺς λίθους ἢ κρατεῖ τὴν ἄγρην αὐτοῦ, «πολύποδος· πρὸς κοτυληδονόταν (ἐπ. ἀντὶ τοῦ κοτυληδόνος) πυκναὶ λαΐγγες ἔχονται» ε 433 ἱ. ἴδ. πολίποτε.

ΚΟΤΤΑΡΙΤΟΣ [-υ-], ὁκ, ἐπ. (κοτύλη, ὀφθαλμός), κορ. ὁ διὰ κοτυλῶν νὰ ἀρῇται δυνάμενος («νὰ τὸν μαζεύῃ μετὰ τὴν κοτάλια»), ὅθεν, πολὺς, ἀφθονός, «αἶμα» Ψ 34 ἱ.

ΚΟΤΙΛΟΣ [-υ-], ὁ,=ΚΟΤΙΛΗ, Ἐπιγ. 14, 3.

ΚΟΥΑΕΥΩ, τό, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΚΟΛΕΥΩ, ὅπ. ἴδ.

ΚΟΥΡΗ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΚΟΡΗ· ἀ.) «κόρη, κορίτσι», παρθένος, Β 872 κ. ἀ. σ 279· 6.) θυγάτηρ, (ὡς καὶ ἐν τῇ καθομ. κόρη) «Διός» 1356· ὡσαύτως καὶ μετὰ γενικῆς ἄλλων ὀνομάτων· ἐπὶ δὲ «κούρη Χρυσῆς» ἡ κόρη τοῦ Χρύσου, Δ 411· γ.) πολλάκις ἀνευ τῆς ἐννοίας τῆς παρθένου σημαίνει μόνον τὴν νεότητά, νέα, νεανίς, Ζ 247, Α 98, 337 κ. ἀ. Πρβλ. καὶ λ. ΚΟΥΡΟΣ καὶ ΚΟΥΡΙΑΣ.—Ὁ κοινὸς τύπος· κόρη μόνον Τ. Δημ. 439. Ἐκ τούτου

ΚΟΥΡΙΑΣ, ἱβ, ὁκ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΚΟΥΡΕΙΟΣ, παρθενικός, «ἄνθος» Τ. Δημ. 408.

ΚΟΥΡΗΤΕΣ, οἱ (κουρός), νεανίαι, νέαι «παλληκάρια», «Παναγαίων, Ἀχαιῶν» Τλ. Τ 493, 248 (κατὰ δὲ τὸν Δοῦδερλ.· εἶνε ἡγεμόνες ἢ ἡγεμονόπαῖδες, ἴδ. ΚΟΥΡΟΣ).

ΚΟΥΡΗΤΕΣ, οἱ, ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Αἰτωλίας, κατοικοῦν μάλιστα περὶ τὴν Πλευρῶνα, μετέπειτα δὲ ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν ἐκδιωγθέν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν (ἴδ. Στράβ. 10, 3, 4—7.). Ἐντεῦθεν δὲ ἐπελθόντες προσέβαλον αὐτοὺς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ Καλυδάνι, 1529, 532, 549, 589. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ ΚΟΥΡΑ, διότι ἐκούρευοντο κατὰ τὴν κεφαλὴν, πρβλ. Εὐστ. εἰς Ψ 444).

ΚΟΥΡΙΑΣ [-υ-], ἱβ, ἱον, Ἰων. καὶ ποι. (κουρός), νόμιμος, «στεφανωμένος» «πόσις, ἀνὴρ, ἄλογος», ἐπὶ δὲ καὶ «γυνή» κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν παλλακίδα, τὴν «ἀστεφάνωταν», πρβλ. Ν 626 καὶ Τ 298, ἐνθα ἡ Βρισηὶς λέγει ὅτι ἐδόθη εἰς αὐτὴν ὑπόσχεσις νὰ γείνη νόμιμος σῶζυρος· «κουρίδῃ ἄλογος» τοῦ Ἀχαιῶν· «κουρίδιος πόσις» Ε 414, λ 430, ὡς οὐσιαστ. «κουρίδιος φίλος» σῶζυρος ἀγαπητός, ο 22, «ἀνὴρ κουρίδιος» τ 266, «ἄλογος» Α 414, ε 245, «γυνή» ν 44· ἐπὶ δὲ «λέχος» ἡ νόμιμος κοίτη, Ο 40, «κουρίδιον δῶμα» ἡ οἰκία τοῦ νομίμου ἀνδρός, τ 580. (Ταῦτα κατὰ τὸν Βούττμανν., ὅστις ἐξ ἀπλῆς παραβολῆς τῶν Ὀμηρικῶν χωρίων, ἐν οἷς καίται ἡ λ., ἐξήγαγε τὴν σημασίαν ταύτην, καὶ τὴν μὲν ἐκ τοῦ ΚΟΥΡΟΣ παραγωγὴν δὲν διαμυφισθεῖ, πολεμεῖ δὲ τὴν ἐρμηνησίαν τῶν σχολιαστῶν νεανικός, νεαρός, ἢ ὅπως ὑπὸ νεωτέρων ἐτραποποιήθη· ἐν τῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ συζευχθεῖς. Κατὰ δὲ τὸν Δοῦδερλ. παράγεται ἡ λ. ἐκ

τοῦ κοιρῆ, ὃ ἐ. εἶμαι κοῦρος (Ἰδ. τ. λ.) καὶ ἀναφέρεται ὅχι εἰς τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' εἰς τὴν τάξιν, ἐπομ. σημ. εὐγενής, ἡγεμονικός. Πρότερον παρήγεν αὐτὴν ὁ Δοῖδερ. ἐκ τοῦ κίριος, πρὸς ὃ καὶ ὁ Κούριος σχετίζει τὴν λ. ἥ. Ἄλλ' ἐν τῇ νεωτέρᾳ διατριβῇ (Stud. d. Gr. u. Lat. Gram. I, p. 253) μετέβαλε γνῶμην ὁ Κούριος καὶ θεωρεῖ τὴν λ. ἐκ τοῦ κοῖρλ (κοῖρω) παραγομένην, ὡς ἐκ τοῦ μοῖτρα τὸ μοιριδίος, ἢ ἐκ τοῦ κοῖρη (κοῖρω), ὡς ἐκ τοῦ νόμφη τὸ νομφιδίος. Σημ. δὲ κατ' αὐτὸν κοῦρος καὶ κοῦρη ὁ ἀποκείρων τὴν ἑαυτοῦ κόμην καὶ προσφέρων αὐτὴν θεῷ τι. Τοῦτο δ' ἐγένετο μόνον κατὰ τὴν ἐφηδικὴν ἢ νεανικὴν ἡλικίαν ἀμφοτέρων τῶν γένων, ἰδίως δὲ εἰς τὰς παρθένους πρὸ τοῦ γάμου τοῦ νομίμου).

κοιρίζω, ἐπ. (κοῦρος), εἶμαι νεανικός, ἀκμαίος, ἀκμάζω, γ 485 τ.

κοιρίς, ἐπ. ἐπὶρ. (κουρά) ἐκ τῆς κουράς, „ἀπὸ τὰ μαλλιά“, „ἑρώς“ γ 488 τ (ἐνθα ὁ Δοῖδερλ. καὶ Βόθης μετὰ τοῦ ἀρχαίου Κράτητος ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τοῦ κοιρίζω, καὶ ἐρικη-νεύουσιν: ἀκμαίως, μετὰ νεανικῆς ὁρμῆς).

κοῖρος, ὁ, ἴων. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ κοῦρος. 1) νεανίας, νέος, „παλληκάρι“ οὐ μόνον ἐπὶ τῇ πρωιμοτάτῃ νεανικῇ ἡλικίᾳ, παῖς (καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς ἐμβρύου, Z 59, ἥ. ἐνθα μάλλον σημαίνει ἡ λ. ὅχι τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ τὸ γένος, ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλ. τὸ παλληκάρι, ἀν καὶ εἶνε ἡλικίας σημαντικόν, λέγεται πολλάκις καὶ εἰς ἐνδείκνυν τοῦ γένους), ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀκμαίου ἀνδρός: ὅθεν οἱ πολεμισταὶ τῶν Ἑλλήνων λέγονται «κοῦροι Ἀχαιῶν» τὰ παλληκάρια τῶν Ἀχ., A 473 κ. ἀ. ὡσαύτως «κ. Καδμείων» E 807, «κοῦροι θηρη-τῆρες» ἀκμαῖοι κρηγοῖ, P 726 ὡσαύτως καὶ οἱ κατὰ τὰς θυσίας καὶ τὰ συμπότια θεράποντες, οἵτινες πάντοτε ἦσαν ἐλεύθεροι καὶ πολλὰς βασιλικῆς καταγωγῆς, A 470, α 148, γ 339. (Κατὰ τὸν Δοῖδερλ. (παράγοντα τὴν λ. ἐκ τοῦ κοῖριτος) σημ. κυρ. ἡ λ. τὸν δυνάμενον νὰ φέρῃ ὅπλα, μόνον δὲ διὰ τῆς προσθήκης «νέοι, πρω-θῆται» N 95, η 262, σημαίνει τοὺς νέους. Ἐπειτα δὲ σημ. ἀνεξαρτήτως τῆς ἡλικίας τὴν τάξιν τῶν πολεμιστῶν καὶ ἐπομ. τὴν ἄρχουσιν τάξιν, τοὺς εὐγενεῖς, καὶ ταύτην ἰδίως τὴν σημ. ἔχει κατ' αὐτὸν ἐν Z 59, ἐνθα ὁ λόγος περὶ ἐμβρύου εὐγενούς καταγωγῆς. Ὡσαύτως ἄρα «κοῦρη» εἶνε ἡ εὐγενής νέα. Κατὰ δὲ τὸν Ἀρμέν. κοῦροι εἶνε οἱ νέοι ἐκ τῶν ἐλευθέρων, καὶ συγγ. τῶν κύριος. ἥ. Ἀπίθανα φαίνονται τὰ τοῦ Δοῖδερλ. Τοῦ Κουρτίου τὴν γνῶμην ἰδ. ἀνωτ. ἐν λ. κοῖρισιος). 2) υἱός, «κοῦρος Ζήθιοις» τ 523.

κοῖροότερος, η, ον, ἐπ. συγγ. τοῦ κοῖρος, νεώτερος, ὃ ἐ. ἀκμαϊότερος, «ἀνὴρ» φ 310, ὡς οὖν. Δ 316.

κοῖροτρόφος, ον (κ. τρέφω), παῖδας, νεανίας, „παλληκάρια“ τρέφων, ἀνατρέφων,

«ἀγαθὴ κ. καλὴ νεανίσκων τροφή», ὃ ἐ. καλοὺς (ἀνδρείους) νεανίσκους (καλὰ παλληκάρια) τρέφουσα, ἐπὶ τῆς Ἰθάκης, ι 27 τ.

κοῖρος, η, ον, ἐλαφρός, «σύνδελα» Γ. Ἑρμ. 83: «εἰ δὲ ἐλαφρός=εὐκίνητος, ἀθόρυβος ἐν τῇ ἐπιρ. «κοῦρα προδιδάς=ἐλαφρὰ προχωρῶν, N 158.—Συγγρ. κοῦφότερον, ὡς ἐπὶρ., μεταφ. «κοῦφ. μεταφώνες» μὲ πλειοτέραν ἀνακούσιν (τῆς καρδίας του), θαρραλεώτερον, θ 204.

κοιλίας, οἱ, ὁ, «κοιλίος», ἢ «σεαλιδαί», Βατρ. 165.

Κόον, ονος, ὁ, υἱός τοῦ Ἀντήνορος, Τρώης, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθείς, Δ 248—260.

Κόως, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Κῶς, ὅπ. ἰδ.

Κράατα, Κράατι, Κράατος, ἰδ. Κάρη.

Κραδαῖνα [-..], πάλλιν, σείω, τινάσσω, μόνον ἐν τῇ παθ. «αἰχμὴ κραδαινόμενη» N 594, «ἔγχεος κραδαινόμενον» ἰδ. P 524. Εἶνε ἐτε-ρος τοῦ τοῦ

Κραδαῖνα [-..], ἐπ. (μόνον ἐν τῇ ἐνεργ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ.) πάλλιν, σείω, τινάσσω, «κραδαῖνον ἔγχεος» H 213, τ 438, «κ. ὄρου» N 583, Γ 423.

Κραδίη, ἡ, ἰδ. Καραδίη.

Κραῖνν, ποι., καὶ κατ' ἐπικ. ἐπικτ. Κραῖαῖνν (κάρη, κάρηνον), παρσι. γ'. ἐν. ἐκράταινε, E 408: μέλ. κρανέω, Θ 310 (διόφορος γραφῇ ἀντὶ τοῦ φρανέω): ἀόρ. ἀ. ἐκρηνα καὶ ἐπ. ἐκρήνηνα, προστ. κρήνηνον, κρήνηναι, καὶ κρήνον, μόνον ἐν u 415, ἀπαρρ. κρήνηναι, I 404, καὶ κρήναι, ε 470: πα-ρακ. παθ. κεκράνεται, δ 616, α 416, ὑπερσ. κεκράνεται, δ 432. (Τούτων ὅμως: τὸν παρακ. ὅς ὑπερσ. ἀνάγει μετὰ τοῦ Σχολ. ὁ Ἀρμέν. Δάμ-μιος καὶ Κόβετος εἰς τὸ β. κεράννυμι) μέσ. μέλ. με παθ. σημ. κρανέομαι, I 626. 1) τελῶ, ἐκ-τελῶ, ἐκπληρῶ, «τελειώνω», μετ' αἰτ. «ἐρε-τμάς» E 508, «ἐέλδωρ τι» A 44, γ 418 κ. ἀ. «ἔπος» u 415, «ὄνεροι ἔτυμα κραίνουσι: ἀληθῆ ἐκπληροῦσιν, ἐκπληροῦνται, ἀληθεύουσι, τ 567. Τὸ ἐν Γ. Ἑρμ. 427 «κραίνων ἀθανάτους θεούς» ἐρμηνεύει ὁ Πάσσαυος: ἐκπληρῶν τοὺς θεούς, ὃ ἐ. ἀναπαριστῶν αὐτοὺς ἐν τῇ ποιηματι οὕτω γινομένους ὅπως πραγματικῶς ἐγένοντο: ἄλλοι δὲ προτιμῶσι τοῦ Ἑρμάνων τὴν διόρθωσιν κλειών. Τίθεται καὶ ἀπολελ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «νοῆσαι», ε 470: ὅθεν παθ. «οὐ μοι δοκέει μύ-θοιο τελευτὴ τῆδ' ὅδ' ὅδ' κρανέσθαι» νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἐκτελεσθῇ τὸ τέλος: (ὃ ἐ. δὲν θὰ δοθῇ τέλος) τοῦ λόγου κατὰ ταύτην τοῦλάχιστον τὴν ὁδὸν (τὴν ἐπίσχεψιν), I 626, «χρυσὸν ἐπὶ χεῖλεσσι κεκράνεται» μὲ χρυσὸν εἶνε τελειωμένα ἐπάνω ὃ ἐ. ἐκ χρυσοῦ καταγασμένα ἢ ἐπικεχρυσωμένα τὰ χεῖλη του (κρατῆρος) δ 616, α 416, δ 432. (ἥ. Ἐάν δὲ οἱ χρόνοι ἀνάγονται εἰς τὸ κεράννυ-μι, κατὰ τὴν ἀνωτέρω γνῶμην, πρέπει νὰ ἐρ-μηνευθῇ τὸ χωρίον: εἶνε τὰ χεῖλη μὲ χρυσὸν συγκεκραμένα, τοῦτέστιν ἐπικεχρυσωμένα, ἰδ. ζ 232). 2) εἶμαι κεφαλῇ, εἶμαι ὁ πρῶτος, βασιλεύω, θ 394.

ΚΡΑΙΠΝΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπ., συγκρ. -νότερος. 1) ἀρπακτικός, λάβρος, ὀρηκτικός, σφοδρός, «Βορέης» ε 385, «Θυελλαι» ζ 171. 2) ταχύς, γοργός, «πόδες» Z 505 κ. α., «πομποί» Π 671. 3) μεταφ. ὀξύς, σφοδρός, «νόος» Ψ 590.—Ἐπὶ κραιπνός, K 462, θ 247, καὶ κραιπνά, E 223, N 48 κ. α. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρπ-, ἀρπάω, κερπ-, κερπ-αλίμως, καὶ κατὰ μετάθ. κερπ-).

*ΚΡΑΜΒΗ, ἡ, συνθ. «λάχανον» (κατ' ἐξοχ.), ἀλλὰ καὶ «κράμπη» (προφ. κράβι), καὶ ἐξ ἀμφοτέρων συνθ. «κράμπολάχανον», Βατρ. 463.

*ΚΡΑΝΘΟΦΑΓΟΣ [...], κωμ. ὄνομ. βατράχου, Λαχωνοφάγος, Λαχανάς, Βατρ. 221.

ΚΡΑΝΗ [...], ἡ (κρανός), νῆσος, εἰς ἣν κατὰ πρῶτον ὁ Πάρις ἀπήγαγε τὴν ἐκ τῆς Λακεδαιμόνης ἀρπαγίσαν Ἑλένην, Γ 445. (Κατὰ τοὺς ἀρχαιότερους ἐρμηνευτὰς εἶνε ἡτοῖ ἡ νῆσος Ἑλένη ἡ παρὰ τὴν Ἀττικὴν, Εὐριπ. Ἑλ. 1675, Στράβ. 9, 4, 22, ἡ νησιδίων τι ἐν τῇ Λακωνικῇ κόλπῳ, τὸ νῦν Μαραθωνῆσι, Πaus. 3, 22, 2. Τοῦτο ἐννοεῖ καὶ ὁ Κ. Ο. Μύλλερους. Ἄλλοι δὲ υπολαμβάνουσι τὰ Κύθηρα).

*ΚΡΑΝΑΪΠΕΔΟΣ [...], ὄν (κρ. πέδον), τραχὺ ἔδαφος, ἔχων, τραχύς, πετρώδης, μόνον Γ. Ἀπ. 72.

ΚΡΑΝΑΟΣ [...], ἡ, ὄν, ποι., τραχύς, ἐπομ. πετρώδης, ἐπὶ θ. τῆς Ἰθάκης, Γ 204, α 247, ο 510, π 424, φ 346. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ κέρας, ἢ. κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἐτυμολόγους ἐκ τῆς ρίζ. κερ-, κερ-, ἐξ ἧς καὶ ἄλλαι λέξεις παράγονται σκληρότητος σημαντικαί).

ΚΡΑΝΕΕΣΘΑΙ, ἴδ. ΚΡΑΙΝΕ.

ΚΡΑΝΕΙΑ [...], ἡ, «κρανιά», cornus (Λατ.), τὸ δένδρον τὸ παράγον τὰ κράνα, Π 767, «καρπὸς κρανείης» κράνα, χρησιμεύοντα εἰς φορτὴν τῶν χοίρων, κ 242. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. καὶ Δοδεκκ. συγγ. τῇ κέρας: ἴδ. καὶ λ. ΚΡΑΝΑΟΣ). Ἐκ τούτου

*ΚΡΑΝΕΪΝΟΣ [...], ἡ, ὄν, «κρανένιος» ἐκ ἔλλου κρανιάς, «ἀκόντιον» Γ. Ἑρμ. 460.

ΚΡΑΝΙΟΝ [...], τὸ (κράνον), κρανίον, «καύκαλον» Θ 84 τ.

ΚΡΑΠΑΘΟΣ, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Κάρπαθος, δπ. ἴδ.

ΚΡΑΤΑ, ΚΡΑΤΙ, ἴδ. ΚΑΡΗ.

ΚΡΑΤΑΙΓΓΑΛΟΣ [...], ὄν, ποι. ὁ κρατερόν, δυνατόν ἔχων κύρτωμα, δυνατόν κεκυρτωμένος, ἡ μάλλον ὁ κρατερόν, δυνατόν ἔχων γύαλον (ἴδ. τὴν λ. 1), ἐπὶ θ. τοῦ θώρακος, T 364 τ.

ΚΡΑΤΑΙΣ, ἡ, ἐπ. (κράτος) «τὸ ἀποστρέψασκε κραταίς», λ 597. Κατὰ μὲν τὰ σχολ. «ἡ κραταίᾳ δύναμις, ὅ ἐστι τὸ βάρος τοῦ λίθου» (ἐστρεφεν αὐτόν ὀπίσω), ὅπερ τινὲς τῶν νεωτέρων τροποποιουσιν ἐκλαμβάνοντες τὴν κραταίαν ταύτην δύναμιν ἡ κραταιότητα ὡς ἐννοίαν προσωποποιημένην. Ἄλλοι δὲ τῶν ἀρχαίων οἱ περὶ Πτολεμαίων τὸν Ἀσκαλωνίτην διήρουν τὴν λ. γράφοντες: «κραταί» (ἡ κραταί) ἢ «κραταὶ δὲ

ναμίς. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος: ἐξελάμβανε τὴν λ. ὡς ἐπὶ θ. κατὰ τὸ: λικριφίς, ἀμφουδὶς κ.τ.τ. καὶ ἡρμηνεύειν: ἀποστρέφετο βιαίως: ὀπίσω (ὁ λίθος). ἢ. Ἄλλοι τέλος καὶ τῶν νεωτέρων ὁ Δούτζερους γράφουσι Κράταις καὶ ἐννοοῦσι δαίμονα τινα.

Β') ὡς κύρ. ὄνομα ΚΡΑΤΑΙΣ, ἡ, οἶονε Κρατερά, ἡ μήτηρ τῆς Σκύλλης, μία τῶν Νυμφῶν μ 424, (ἦτις κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. εἶνε ἡ προσωποποιημένη φυσικὴ βία κατὰ δὲ τὸν Πρέλλερν ἡ τεραστία δύναμις τοῦ θαλασσίου κλύδωνος.—Ως κύρ. ὄνομα τὸνίζεται παρ' Ἀπολλων. τῇ Ροδ. Δ 829 καὶ Ἀλκίφρ. 4, 18, 3 Κράταιν).

ΚΡΑΤΑΙΟΣ [...], ἡ, ὄν, ποι. (κράτος), κρατερός, ἰσχυρός, δυνατός, ἐπὶ προσώπ. ο 242, σ 385, Γ. Ἑρμ. 265. Ἰδίως: «Μοῖρα» E 83 κ. α., ἐπὶ δὲ «ὄρη» ὁ λέων, Δ 419.

ΚΡΑΤΑΪΠΕΔΟΣ [...], ὄν, ποι. (κρ. πέδον), οἶονε σκληροδάπεδος, σκληρόν ἔδαφος ἔχων, «οὐδας» ἔδαφος (ἡ πάτωμα) στερεόν (κατὰ τινας λιθόστρωτον), ψ 46 τ.

*ΚΡΑΤΑΪΠΟΥΣ [...], ὁδοῦ, ὁ, ἡ, ποι., κρατερόπους, κραταῖος (δυνατός) τοὺς πόδας, Ἐπιγ. 45, 9.

ΚΡΑΤΕΡΟΣ, ἡ, ὄν, ποι. (κράτος), ἐπικ. δοτ. πληθ. κρατερῆρι, Φ 504, ι 476, μ 210: τὸ συγκριτ. κρατερώτερος παρεδέχθη ἐκ τῶν ἀρίστων χειρογράφων ὁ Ἀμεί: ἐν τῇ λ 624 ἀντὶ τοῦ συνήθους: χαλεπώτερος: ἰσχυρός, δυνατός: α.) ἐπ. ἐπὶ προσώπ. ἰδίως σημ. τὴν σωματικὴν ῥώμην καὶ ἀνδρείαν τῶν πολεμιστῶν, Γ 479, Δ 404 κ. α., «φάλαγγες» N 90: ἐπὶ δὲ «λέων» δ 385: ἐνίοτε συνεπάγεται καὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ βιαίου ἢ σκληροῦ, οἶον «Ἀρης» B 545, «Ἀχλιδεύς» Φ 566: β.) ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων, ἰσχυρός, σφοδρός, πολλάκις ἢ ἐπὶ κακοῦ σκληρός, βιαίος, ἄγριος, βαρὺς, χαλεπός, «βέλος, τόξον, ἰός» Θ 279, ι 470, «χῶρος» Γ. Ἑρμ. 354, «βίη, ἀνάγκη» Φ 504, Z 458, κ 273, «ὁσμίνη, φύλοπις» B 345, π 268 κ. α. «πένθος, ἄλγεα, λύσσα, ἔρις, τρόμος, δέος» Ὁμ. πλγ., «μῦθος» σκληρός, ἀπότομος, Δ 25, 326 κ. α.—Ἐπὶ ΚΡΑΤΕΡΗΣ ἰσχυρῶς, σφοδρῶς, βιαίως, «μάχεσθαι» πεισματωδῶς, M 452, «νεμεσῶν» N 46, 333, «καταβάλλειν» διὰ τῆς βίας, δ 344, «ἀγορεύειν» αὐστηρῶς, Θ 29, I 694, πρβλ. 434, «ἐστάναι» σταθερῶς, Δ 410 κ. α. «ἔχειο κρατ.» «βάστα καλά», ἐπίμενε, Π 504. Ἰδ. καὶ λ. ΚΑΡΤΕΡΟΣ.

ΚΡΑΤΕΡΟΦΩΝ [...], ὄν, γεν. ὄνομα, ποι. (κρ., φῆν), καρτερικός, εὐτολμος, ἀτρόμητος, ἐπὶ θ. τοῦ Ἡρακλέους, Ξ 324, τοῦ Ὀδυσσεῦς, δ 333, ρ 424, τῶν Διοσκούρων, λ 299, καὶ τοῦ λέοντος, K 184.

ΚΡΑΤΕΡῆΝΥΣ, ἡ, ὄν, ποι. (κρ. δύνη) ἰσχυροῦς δύναμις, ἡ ἰσχυράς ὀπλὰς ἔχων, «ἵπποι, ἡμίονοι» E 329, ι 277 κ. α., «λύκοι, λέοντες» κ 218.

ΚΡΑΤΕΪΦΙ, ἴδ. ΚΑΡΗ.

ΚΡΑΤΕΙΤΑΙ, αἱ, δίκρανα στήριγμα, „φοῦρ-
καις“ (Λατ.), ἐφ' ὧν ἐστηρίζετο ὁ ὀδελός, ἡ σου-
βλα, μετὰ τοῦ ὀπταμένου κράτους (κατὰ δὲ τὸν
Ἀριστοφάνη λίθοι ἦσαν τῶν ὀδελῶν τὰ στήριγ-
ματα), I 244 f. (Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ
κρατέω, κρατεύω· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ
τοῦ κέρας, ἐξ οὗ τὸ ἄγρ. κρατεύω· διότι θη-
θεν τὸ ἀνώτατον μέρος τῶν κρατευτῶν ἐληγεν
εἰς κερατοειδὲς σχῆμα).

ΚΡΑΤΕΩ (κράτος). 1) ἔχω κράτος, δύνα-
μιν, εἶμαι κύριος, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου,
ἀπολλέ. E 175, Φ 315, φ 275, σ 298 κ. ἄ.,
«μέγα κρατέον ἦνασσε»· ἐβασίλευε μετὰ μεγάλης
δυνάμεως, Π 172. Μετὰ γεν. ἄρχω, βασιλεύω,
A 79, 288 (ἐνθα συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀνάσ-
σω», ὑπερ μᾶλλον εἰς τὸ ἀξίωμα ἀναφέρεται,
ἐν ᾧ τὸ «κράτῳ» μᾶλλον εἰς τὸ κράτος ἢ τὴν
δύναμιν). Σπανίως μετὰ δοτ., «νεκύεσσι» μετα-
ξὺ τῶν νεκρῶν βασιλεύω (κυρ. εἰς νεκροῦς ἢ διὰ
τοῦς νεκροῦς εἶμαι βασιλεὺς), λ 485, «ἀνδράσι
καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι» π 265. 2) «κράτῳ»,
κατέχω, μετ' αἰτ., Βατρ. 63, 236.

ΚΡΑΤΙΣΤΟΣ, η, ον, ἴδ. ΚΑΡΤΙΣΤΟΣ.

ΚΡΑΤΟΣ, εος, τό, ἴ. Ισχύς, ὁ ἐκ. ἄ.) σω-
ματικὴ δύναμις, ῥώμη, Η 142, I 39, α 70
κ. ἄ., περὶ ἀστοῦ Ω 293, περὶ σιδήρου, σκλη-
ρότης, στερεότης, I 393. β.) κράτος, δύ-
ναμις, ἐξουσία, M 214, καὶ μάλιστα ἐν τῇ
φρ. «τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον» περὶ τοῦ
Διός, B 118, ε 4 κ. ἄ. (Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ φρ.,
ὅχι ὁμῶς περὶ τοῦ Διός, εὐρίσκεται εἰς τὴν ἄ.)
σημασ., N 484, α 70 κ. ἄ.)· ὅθεν ἀξίωμα, ἄρ-
χή, «ἐν οἴκῳ» α 359. 2) ὑπεροχή, νίκη,
A 509, Z 387 κ. ἄ., «ἐγγυαλίξω τινὶ κράτος»
A 192, 753 κ. ἄ., «δοῦναί» O 216, φ 280,
«κράτος φέρομαι» λαμβάνω νίκην, νικῶ, N 486,
Σ 304.—Πρὸλ. ΚΑΡΤΟΣ.

ΚΡΑΤΟΣ [-], ἴδ. ΚΑΡΗ.

ΚΡΑΤΙΣ [-], ὁ, ἐπικ. (κράτος) = ΚΡΑΤΕΡΟΣ
(καθὼς λέγεται γλυκὺς καὶ γλυκερός), ἰσχυ-
ρός, δυνατός, ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Π 181, Ω
345, ε 49, 148, *Γ. Δήμ. 346.

*ΚΡΑΥΓΑΣΙΑΝ [-], οἱ, ὁ (κραυγάζω), „Φω-
νακλας“, κωμικ. ὄνομα βατράχου, Βατρ. 246.

ΚΡΕΑΣ, ατος, τό, ὄνομα. καὶ αἰτ. πληθ. κρέα,
γεν. κρεῶν, *Γ. Ἑρμ. 130, κρεῶν, ο 98 καὶ
ἐπικ. κρεῶν, A 551, α 141 κ. ἄ., δοτ. κρέασι,
Θ 162, „κρέας“ ἐν τῷ ἐνικ. μόνον κατ' αἰτ.,
Π 443, θ 477· πληθ. τεμάχια κρέατος, „κρέα-
τα“, καὶ μάλιστα τὰ παρατιθέμενα εἰς τὴν τρά-
πεζαν. (Τοῦ κρέατος τὸ εἶναι βραχὺ, διό καὶ ἐκ-
θλίβεται, γ 65, 470· ὅθεν πρόπει νὰ θεωρηθῇ
ὅτι ἔγενεν ἐκ τοῦ κρέατος οὐχὶ διὰ συνακρέσεως,
ἀλλὰ διὰ συγκοπῆς.—Κατὰ συνίζησιν ἀναγνω-
στῶν εἰς 347. || Εἰς ἐξήγησιν ἢ τῆς συνίζησεως
καὶ τοῦ ἐπικ. τύπου κρεῶν, σημειωτέον ὅτι
ἐν τῇ καθομιλ. προφέρεται „κρεῖας, κρεῖα-
τα“ καὶ „κρηῖας, κρηῖατα“).

ΚΡΕΙΩΝ, τό (κρέας), ἐπικόπανον, „κρεα-
τος ἀνιδόν“, ἐφ' οὗ κόπτουσι τὸ κρέας πρὶν ἢ
ἐψηθῇ, I 206 f.

ΚΡΕΙΣΣΕΩ, ον, γεν. οκρος, ἐνὼμ. συγκρ. τοῦ
ἀγαθός, παράγεται κυρ. ἐκ τοῦ: κρατός ἢ κρέ-
τος ἀντὶ τοῦ: κράσων· ἄ.) ῥωμαλεώτερος,
ἰσχυρότερος, δυνατώτερος, A 80 κ. ἄ. πλη.,
«Διὸς νόος» Π 688, ὠφελιμώτερος «κρεῖσ-
σον καὶ ἄρειον» ζ 182. (Κατὰ δὲ τὸν Ἀμύν ἢ
ἐνταῦθα εἰς τὴν φυσικὴν σημασίαν: δυνατώτερον
ἦγουν ἀσφαλεώτερον)· β.) ὑπέρτερος, ἀνώ-
τερος, ἐπικρατέστερος, συνάπτεται μετὰ τοῦ
«νικῶ» Γ 74, 92, σ 46, μετὰ δοτ. «ἀρετῇ τε
βίῃ τε» κατὰ τὴν ἀρετὴν ἢ ὡς ἐκ τῆς ἀρετ. ἤ,
Ψ 578, καὶ μετ' ἀπαφρ. φ 345.

ΚΡΕΙΟΝΤΙΔΗΣ [-], ἴδ. ΔΟ, ἀντὶ τοῦ Κρεον-
τιάδης, υἱός τοῦ Κρέοντος, T 240.

ΚΡΕΙΩΝ, οντος, ὁ, ἐπικ. (ἐκ τῆς ρίζ. ΚΡΑ-
ΚΡΑΝ-, συγγ. τῷ κραίνω), ἄρχων, βασιλεὺς,
ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ θεῶν Ὁμ. πλη.· ἐπὶ δὲ καὶ
ἐπὶ τοῦ Ἑταιρώως, εὐγενοῦς (καὶ ἐθελουσίου)
θεράποντος (ἢ κατ' ἄλλους διὰ τὴν ὑπὲρ τοῦς
ἄλλους θεράποντας ὑπεροχὴν αὐτοῦ), δ 22.—
Θηλ. ΚΡΕΙΩΤΕΑ, ἡ, μόνον X 48.

ΚΡΕΪΩΝ, οντος, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Κρέων.

1) πατὴρ τῆς Μεγάρης, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν,
ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτῶν, πρὸς ὃν κατέφυ-
γεν ὁ Ἀμφιτρώων, λ 269. 2) πατὴρ τοῦ Λο-
κομήδους, I 84, T 290.

ΚΡΕΜΑΜΑΙ [-], ἴδ. ΚΡΕΜΑΝΝΥΜΙ 2).

ΚΡΕΜΑΝΝΥΜΙ [-], μέλ. κρεμάω καὶ κρε-
μῶ, καὶ κατ' ἐπικὴν ἐπέκτασιν κρεμῶω, Π 83,
ἀφρ. ἄ. ἐκρέμασα. 1) Ἑνεργ. „κρεμῶ, κρε-
μῶ“, ἀναρτῶ, «τεύχεα προτὶ νηόν» ἀνατί-
θηναι, Η 83, «σειρὴν ἐξ οὐρανόθεν» σειρᾶν (ἄ-
λυσιν) ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Θ 19. 2) Ἐνταῦθα
ὑπάγεται τὸ μέλ. κρεμάμαι, παρὰτ. ἐκρεμάμην,
ἐκρέμω καὶ ἀναύξ. κρέμω, ὅπερ ἔχει ἀμετάβ.
διαθ. „κρέμωμαι“, αἰωροῦμαι, «ὅτε τε κρέ-
μω (πρὸ τοῦ Βεκι. ἐν τῇ Β'. ἐγράφετο: τ' ἐκρέ-
μω) ὑψόθεν» ὅταν ἐκρέμεσθαι ἀπὸ ὑψηλῆς, *Π.
O 18, 21.

*ΚΡΕΜΒΑΣΙΑΣΤΗΣ [-], ἴος, ἡ (κρέμβαλον =
κρόταλον, (Τουρκ.) ζῖλι, ὅπερ σήμερον μεταχει-
ρίζονται αἱ ὀρχηστρίδες ἐν Τουρκίᾳ, καθὼς ἐν
Ἰταλίᾳ καὶ Ἰσπανίᾳ τὴν castagnette) κροτά-
λισμα, ἐπομ. ὀρχηστῆς, χορῶς, μόνον ἐν *Γ.
Ἀπ. 162. (|| Συγγ. τῷ Λατ. cerno καὶ τοῖς ὅσα
ἐσημείωσεν ὁ Κορ. Ἀτάκτ. δ, 88).

ΚΡΕΩΝ, ἴδ. ΚΡΕΑΣ.

ΚΡΗΓΓΟΣ, ον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., ἀγαθός,
χρήσιμος, ὠφέλιμος, «τὸ κρήγγον εἶπας» A
106 f. (Ἑτομολογία ἀμφίβολος. Ὁ μὲν Βούττη.
παράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ χρήσιμος· ὁ δὲ Θήρ-
σιος ἐκ τοῦ κέαρ καὶ γὰρ, γαίω· ὅ, τι τέρπει
τὴν καρδίαν).

ΚΡΗΔΕΜΝΟΝ, τό, ποι. (κάρη, δέω). 1) κυρ.
κεφαλόδεσμος, „μαντηλὶ τῆς κεφαλῆς“.

γυναικείον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς καθήκον μέχρι τῶν ὤμων, δι' οὗ εἰδύνατο καὶ ὅλον τὸ πρόσωπον νά καλύπτεται ὅθεν « ἄντα παρειῶν σχομένη λιπαρά κρήδεμνα » ἡ Πηνελόπη, θέλουσα νά μὴ δεῖγῃ τὸ πρόσωπον εἰς τοὺς μνηστήρας, α 334, π 416, σ 240, φ 65. Τὸ κρήδεμνον τῆς Ἥρας εἶνε λευκόν, Ξ 484· ἡ δὲ Ἀνδρομάχη, Χ 463, φέρει πλὴν αὐτοῦ ἕτερα « δέσματα », ὅσον ἄμικτα, κεκρόφαλον καὶ πλεκτὴν ἀναδέσμη. Αἱ δὲμαὶ τῆς Ναυσικάας καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ βασιλοῦσαι ἀποθέτουσι τοὺς κρηδεμνοὺς, πρὶν ἀρχίσωσι τὸ σφαίροπαῖνον, ζ 400. Ὁ Νίσιος εἰκάζει ὅτι ἡ διαφορά ἢ μεταξὺ κρηδεμνοῦ καὶ καλύπτρας ἦτο ὅτι τὸ μὲν κρήδεμνον διὰ τινος ταινίας ἐδένετο περὶ τὴν κεφαλὴν, ἡ δὲ καλύπτρα ἀπλῶς ἀπερρίπτετο. Ὁ δὲ Δοιδερλ. θεωρεῖ τὸ κρήδεμνον καὶ τὴν καλύπτραν ἓν καὶ τὸ αὐτό. Ὁ Ὀδυσσεύς, ε 366, μεταχειρίζεται τὸ κρήδεμνον τῆς θαλασσίας θεᾶς Ἰνούς ὡς περιζῶμα προφυλακτικόν, ἵνα μὴ πάθῃ τι κολυμβῶν. 2) μεταφ. α.) « Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα » Π 400, υ 388, ὡσαύτως « πόλεως ». Τ. Δῆμ. 454, κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἐρμηνείαν: αἱ ἐπάλξεις τοῦ τείχους, αἷτινες ὡς διόδομα περιστέφουσιν καὶ προφυλάττουσι τὴν πόλιν. Ὁρθότερον δὲ ὁ Δοιδερλ. ἐννοεῖ τὴν ἀκρόπολιν, ἥτις ὑπερέχει τῆς πόλεως, ὡς τὸ κρήδεμνον ἢ στέμμα ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, καὶ ἐν ἀνάγκῃ προφυλάττει αὐτήν. Προσφύεστερον ὁ Ἀμεινός ἐννοεῖ τὰ τεῖχη τῆς ἀκροπόλεως, ὅτινα μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀνακτόρων ἢ νῶν διακρίνονται διὰ τὴν λευκότητα ὑπεράνω τῆς πόλεως, ὅπως τὸ (λευκόν) κρήδεμνον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς· β.) τὸ πῶμα ἢ στούπωμα (ὡς τοιοῦτον δ' ἐχρησίμευε τεμάχιον ὑφάσματος) τοῦ πύθου, ἐπειδὴ ἢ τὰ ἀνώτατα παντοῦ πράγματα λέγονται: κάρη, κεφαλὴ, γ 392.

ΚΡΗΘΗΝΑΙ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΚΡῆΝΑΙ, ἴδ. ΚΡΑΪΝΑ.

ΚΡΗΘΕΝ, ἴδ. ΚΑΤΑΚΡΗΘΕΝ.

ΚΡΗΘΕΥΣ, ἦρσ, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης ἢ Λαοδίκης, θεμελιωτῆς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωϊκοῦ, ἀνὴρ τῆς Τυροῦ, ἀδελφὸς τοῦ Σαλμωνεύς, πατὴρ τοῦ Αἰσωνος, Ἀμυθάνος ἢ Φέριτος, λ 236 ἔξ., 253—258.

Κρήσων, ἄνθρωπος, υἱὸς τοῦ Διοκλέους, ἀδελφὸς τοῦ Ὁραυλόχου, ἐκ τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φηρῶν, ὅπου τοῦ Αἰνείου φονευθεῖς, Ε 542 ἔξ.

ΚΡΗΜΝΟΣ, ὁ, « κρημνός » (προφ. γκρεμνός), ὁ μόνον ἐπὶ τῶν ἀποτόμως κατερχομένων ὀρίων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀποτόμων ὄχθων ποταμοῦ ἢ χειλέων τάφρου, Ὀδ. Μ 54, Φ 26, 175, 234.

ΚΡΗΝΑΙΟΣ, ἡ, ὅν, ποι. εἰς κρήνην ἀνήκων, πηγάτος, « βρύσηκος », « Νόμφας » ρ 240 τ.

Ἐκ τοῦ

ΚΡῆΝΗ, ἡ, πηγή, « βρύση », Ι 44, Ο 442.

— **Ἐπὶ ΚΡῆΝΗΝΑΣ**, εἰς τὴν βρύσιν, μόνον υ 454. (Παράγεται ἐκ τοῦ ΚΡΑΣ, κάρη ἢ ὅθεν κυρίως εἶνε « κεφαλῆς, κεφαλὸς βρύσης »).

Κρήν, ὁ, γέν. Κρήτος, πληθ. οἱ Κρήτες, κά-

τοῖκος τῆς νήσου Κρήτης, Β 645 κ. ἀ. πλ.χ. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἦσαν περιδότης ὡς πανούργος, φεύσεται καὶ ἀπατεῖναι (ἔτι δὲ καὶ ὡς ληστὴ καὶ πειρατὴς, Ἀνθολ. Π. 7, 654). Ἀλλ' εἰς τὴν τοιαύτην ὑπόληψιν δὲν ἔδωκε βεβαίως ἀφορμὴν, ὡς ὁ Δάμμιος νομίζει, τὸ εὐφυὲς πλάσμα τοῦ Ὀδυσσεύς· τὸ ἐν ε 200 ἔξ.

Κρήνη, ἡ, παρ' Ὁμ. καὶ πληθ. αἱ Κρήται, Ε 499, π 61, « Κρήνη », μεγάλη νῆσος τῆς μεσογείου θαλάσσης, περίφημος διὰ τοὺς νόμους τοῦ Μίνωος ἢ τὸν μύθον τοῦ Διὸς. Ἦδη ἐπὶ Ὁμ. ἦτο ἀνθηρὰ, πλουσία καὶ πολυάνθρωπος, ὁπότε λέγεται « ἐκατόμολος » Β 649 μὲ στρογγύλον ἀριθμὸν, ἐν φ τ 474 μνημονεύεται ὡς μόνον 90 ἔχουσα πόλεις. (Ἡ τὴν σήμερον λέγεται παρὰ τῶν Φράγκων Candia ἐκ τοῦ Χάνδακος, πάλαι: Κρητικῆς) — **Ἐπὶ Κρήτιον** ἐκ τῆς Κρήτης, Γ 233, Ὡδ. 423, ἢ Κρήτινας εἰς τὴν Κρήτην, τ 486.

ΚΡΗΤΗΡ, ἦρσ, ὁ, ἑπὶ καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ κρατήρ (κεράνιον), εὐμέγεθες ἀγγεῖον πλατύστομον, ἀναλογον πρὸς τὴν τῆς καθομῆς « κανάταν ἢ κροντήρ », ἐν φ ἐκίρναν τὸν οἶνον μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ ἀπετέλουν τὸν πόσιμον οἶνον (« κρασί »), καὶ ἐντεθῆεν ἔπειτα δι' ἄλλων μικροτέρων ἀγγείων ἀντλιοῦντες ἐπλήρουν τὰ ἐκπώματα τῶν πινόντων, Γ 247, α 440 κ. ἀ., « κρατήρα κερασσάμενος » κρατήρα πληρώσας οἶνον καὶ ὕδατος κεκραμένον, η 179, ε 9, υ 50 κ. ἀ., « κρατήρας πίνειν » ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ. « πίνει τόσα κανάτια, ποτήρια », θεωρουμένου δηλ. τοῦ περιέχοντος ἀγγείου ὡς μέτρου τοῦ περιεχομένου ὕδατος, Θ 232, « κρατήρα στήσασθαι » γαίνω, βάλλω εἰς τὸ μέσον κρατήρα, εἰς ἐνδεῖν τῆς ἀρχῆς τοῦ συμποσίου (καθ' ἣν τὸ πρῶτον ποτήριον ἐσπένδεται εἰς τοὺς θεοὺς) ὅθεν « θεοῖς κρατήρα στήσασθαι ἐλευθερον » εἰς τιμὴν τῶν θεῶν στείνω κρατήρα ἐλευθερον ἢ ἐλευθερίαν (διὰ τὴν ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν ἀπελευθέρωσιν), Ζ 527 ἔξ. Ὁ κρατήρ ἐσταίνεται ἐπὶ τρίποδος ἐν τῇ μεγάρῳ πλησίον τοῦ « μυχοῦ » (ἴδ. τὴν λ.), φ 145, γ 333, 344· ἦτο δὲ ἀργυρεὺς, Ψ 741, ε 203, κ 356, καὶ εἶχε χεῖλη χρυσά ἢ ἐπίχρυσά, ἢ καὶ ὅλος ἐπικερυστωμένος, δ 615, ο 446, τ 219.

Κρή, τὸ, = κρησῆ, μόνον κατ' ὄνομα καὶ αἰ. « κρηθάρ », Ε 496, Θ 564, Γ 496, δ 44, 605, μ 358. (Ἔτι δὲ κατὰ μὲν τὸν Λόδοκκ. ἀποκεκομμένον ἐκ τοῦ κριθῆ κατ' ἄλλους δὲ πρωτότυπον).

Κρήζω, μόνον ἐν τῷ ἀορ. β'. ἔκρικον, τρίζω, ἐπὶ συντρίβομένῳ πράγματι, Π 470 τ. (Πεποιημένη ἢ λ. κάμων κρήκ ἢ κράκ).

Κρησίν [ν.], ἡ, πθανὸς μαζα κριθίνη, ἢ κριθίνος ἄρτος, Ἐπη. 45, 7.

Κριθή [ν.], ἡ, κριθί, « κριθῆς », μόνον πληθ., Α 69, ε 410, 412. Ἐχρησίμευε δὲ καὶ ὡς φορβὴ τῶν ἵππων, Ε 496, γ 44.

ΚΡΙΚΕ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἘΚΡΙΚΕ, ἴδ. ΚΡΙΞΟ.

ΚΡΙΚΟΣ, ἄ=ΚΙΡΚΟΣ, ὁ κρίκος, τὸ „κρικέλι“ τὸ ἐπιβαλλόμενον εἰς τὸν πάσταλον (ἔστορα, ἴδ. τὴν λ.) τοῦ βυμοῦ, ὁακίς ὁ ζυγός ἐδένετο εἰς τὸν βυμόν, ἴδ 272 †.

ΚΡΙΝΟ [-], ἄορ. ἄ. ἔκρινα καὶ μέσ. ἐκρινάμεν, παθ. παρὰ κέρμαι, παθ. ἄορ. ἐκρίθην, μεταθ. κρινεῖς καὶ κρινθεῖς, Ν 429, θ 48 [ἐν τοῖς παθητικ. χρόνοις τὸ ἰ συστέλλεται]. Α.)

Ἐνεργ. 1) διακρίνω, διακρίνω, „χωρίζω“, „ἀνδράς κατὰ φύλα“ Β 362, „καρπὸν τε καὶ ἄχνας“ Ε 504 ὅθεν διατάσσω, Β 446. Ἰδίως

2) ἐκλέγω, „διαλέγω“, „φῶτας ἐκ Λουκίης“ Ζ 488, „ἀνὰ θῆκον ἀρίστους“ δ 666, κ 402 κ. ἄ., „λόχονδε ἀνδράς ἀρίστους“ πρὸς ἐνέδραν τοῦ ἀνδρείστατου ἐκλέγω, ξ 217. Ὅθεν παθ. μεταθ. „κεκριμένος“ ἐκλεκτός, Κ 417, ν 182, π 248, ω 407, „κρινθέντες ἀρίστοι“ Ν 429. Τὸ δὲ „οὔρος κεκριμένον“ εἶνε διακεκριμένος, ὁρισμένος ἄνερος, ξ 19. 3) διαλύω,

„ξεδιαλέγω, κρίνω“, „νεῖκεα“ μ 410, „σκολιάς θέμιστας κρίνειν“ δικάζω σκολιά, κάμυν στραθὲν κρίνω, δι' ἧς δηλ. διαστρέφεται τὸ δίκαιον, Π 387, ἐπομ. „νεῖκος πολέμοιο“ ἀποφασίζω τὴν μάχην, σ 264. Ὅθεν παθ. „ὁπότε μνηστήρ καὶ ἡμῖν μένος κρίνεται Ἄρης“ ὁπότεν διακριθὲν μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν μνηστήρων ἡ ὁρμή τοῦ Ἄρειος, δ ἔ. ὁπότεν ἔλθωμεν εἰς μάχην, π 269. Β.) Μέσα. ἄ) ἐκλέγω δι' ἑμαυτόν, 1 521, Τ 493, „ἐταίρους“ δ 408, 778, „τί“ Α 697. Β.) ἐκλέγομαι, διαλέγομαι, „κούρω ζῶω καὶ πεντήκοντα κρινάσθων“ δ; ἐκλεγῶσιν, δ ἔ. αὐτοὶ δὲ ἐκλέξωσιν ἑαυτοὺς, θ 36 γ.) διακρίνομαι, δ ἔ. φαίνομαι ἂν ἐγὼ εἶμαι ὁ καλλίτερος, ἴδίως ἐπὶ μάχῃ, ὡς τὸ Λατ. decernere proelio, acie, „κρίνεσθαι Ἄρηι“ ἐν τῇ μάχῃ διακρίνομαι, διαμάχομαι, Β 385, Σ 209, „ἵνα κρίνονται ἀρίστοι“ ω 507. δ.) ὀνειρούς, διαλύω, ἐξηγῶ, „ξεδιαλέγω“, Ε 450.

ΚΡΙΟΣ [-], ὁ, κριός, „κριάρι“, Ὅδ. 1 447, 461. (Παθ. ἐκ τοῦ κέρας, κεράς, κεραῖος).

ΚΡΙΞΑ, ἡ, Β 520, ξ ΚΡΙΞΑ, ἴδ. Ἀπ. 269, 282 κ. ἄ. (ἦτοι ἐγγράφετο πρότερον· νῦν δὲ παρὰ τῇ Βαομ. δι' ἐνό; σ), ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Φωκίδος, κειμένη νοτιοδυτικῶς τῶν Δελφῶν, Κρητῶν ἀποικία κατὰ τὸν Ὑμ. εἰς Ἀπόλλωνα.

Μετέπειτα κατ' ἀπόφασιν τῶν Ἀμφικτυόνων κατεσκάφη, ἡ δὲ χώρα αὐτῆς συμπεριελήφθη εἰς τὴν πᾶν Δελφῶν. Τὰ εἰσέπια τῆς ἀκροπόλεως αὐτῆς εἶνε τὰ περὶ τὴν νῦν ἐρήμην ἐκκλησίαν τῶν ἀγίων Σαράντα ὀλίγα λεπτὰ ἀνατολικώτερον τοῦ χωρίου Χρυσῶ. Ἐνεσθὲν «Κρίση; κόλπος» Κρισαῖος κόλπος ὁ εἰσχωρῶν εἰς τὴν Φωκικὴν παραλίαν, ἴδ. Ἀπ. 431. Ὁ Στράβ. 9, 3, 1.

3, 4, διακρίνει τὴν Κρίσαν ἀπὸ τῆς Κίβρας· ὁ δὲ Πausanias 10, 37, 4 θεωρεῖ ἀμφοτέρως μίαν πόλιν· τῶν δὲ νεωτέρων οἱ μὲν συντάσσονται μετὰ τοῦ Στράβωνος, οἱ δὲ μετὰ τοῦ Πausanίου. Ὁ-

πιαδῆποτε ἐν ταῖς μετέπειτα χρόνοις ἐσώζετο Κρίσα ἐπίνειον τῶν Δελφῶν.—Οἱ κάτοικοι Κριταῖοι, ἴδ. Ἀπ. 446.

ΚΡΙΤΟΣ [-], ὁ, ὅν (κρίνω), ἐκλεκτός, „διαλεκτός“, Π 434, θ 258.

ΚΡΟΛΙΝΗ, ποιητ. (κυρ. θαυμαστ. τοῦ κρούω), „συγχνοκρούω“, καλπάζω, ἐπὶ ἵππου ἴδ. Ζ 507, Ο 264.

ΚΡΟΪΜΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Μέγηντος φονευθείς, Ο 523.

ΚΡΟΚΗΙΟΣ, η, ὅν, ποι. (κρόκος), κρόκεος, κροκόχρους, „ἄνθος“ ἴδ. Δῆμ. 178.

ΚΡΟΚΟΠΕΠΛΟΣ, ὅν, ποι. (κρ., πέπλος), ἡ φορεῖτα κροκωτόν, κροκοβαφὴ πέπλον, ἐπιθ. τῇ· Ἡοῦς, ἴδ. Θ 4, Τ 4.

ΚΡΟΚΟΣ, ὁ, „κράκος“, τὸ γνωστόν ἐν τῇ μεσηδρινῇ Εὐρώπῃ καὶ Ἀνατολῇ φυόμενον φυτόν, ὅπερ εἶνε πολλῶν εἰδῶν ἐννοεῖται βεβαίως παρ' Ὀμ. ὁ κοινός, ἀγοραῖος κρόκος, ὅστις εἶνε καὶ ὡς ἡδυσμα καὶ ὡς βαφικόν μέσον χρώμα παρέχον ἐρυθροκίτρινον χρίσματος, ἔχει δὲ πολὺ μαλακὰ τὰ φύλλα καὶ τὸν καρπὸν, καὶ ὡς τοιοῦτος ἀποτελεῖ ἡδυπαθὲς στρώμα εἰς τοὺς κοιμωμένους θεοὺς συζύγους, Σ 348 †.

ΚΡΟΚΙΛΕΙΑ [-], τὰ, χωρίον τῆς Ἀκαρνανίας κατὰ Στράβ. 10, 6, 47, ἡ κρηίδιον πλησίον τῆς Ἰθάκης ἡ γαυρίον αὐτῆς ταύτης (κατὰ Στράβ. τὸν Βυζ. καὶ Πλίν. 4, 12, 19), Β 633.

ΚΡΟΝΙΟΝ [-], τὸ, „κρομύδι“, μνημονεύεται ὡς „ὄφον ἐπὶ ποτῇ“, δ ἔ. ὡς μέσον ἐρεθιστικόν ἵνα εἰκόλυνῃ τὴν πόσιν, Α 630, καὶ ἐν παραβολῇ „λοπὸς κρομύοιο“ τ 233, εἰς χαρακτηρισμὸν τοῦ λεπτοῦ καὶ μαλακοῦ γιγῶνος, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλοῦν, „σὺν κρομύδωφλουδω“.

ΚΡΟΝΙΔΗΣ [-], ὅν, ἄο καὶ πα, ὁ, υἱὸς τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεὺς· τίθεται πολλάκις μὲν μόνον τὰ πατρωνυμικόν, πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ «Ζεὺς» Α 5, α 45 κ. ἄ., Β 375, Ν 25 κ. ἄ., ἴδ. Δῆμ. 414.

ΚΡΟΝΙΩΝ [-], ἴανος [-] ἢ ἱονος [-], ὁ, Σ 247, λ 620, =Κρονίαν, ὁ Ζεὺς, Α 397 κ. ἄ.

Κρόκος, ὁ, Λατ. Solunus, υἱὸς τοῦ Οὐρανῶ καὶ τῆς Γαίας (Πισιδ. Θεογ. 437), ἀνὴρ τῆς Ρέας, πατὴρ τοῦ Διός, Ποσειδῶνος, Ἄδου, Ἡρας, Δήμητρος καὶ Ἑστίας (Πα. Θεογ. 452 ἔξ.). Πρὸ τοῦ Διὸς αὐτός ἦν τοῦ σύμπαντος βασιλεὺς, μέχρις οὗ ὑπὸ τῶν ἔξων αὐτοῦ υἱῶν ἐκθρονισθεὶς μετὰ τῶν Τιτάνων ἐρρίφθη εἰς τὴν Τάρταρον, Θ 479. Μετὰ δὲ τοῦτο οἱ υἱοὶ ἐμοιράσθησαν τὴν ἐπικράτειαν τοῦ πατρός, Θ 487 ἔξ.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἦν ὁ χρυσὸς αἰὼν, Πα. Ἐργ. ἢ Ἡμ. 111. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τοὺς πλείστους τῶν νεωτέρων ἐκ τοῦ κραινῆς οἰονεὶ ὁ τελειωτής, Λατ. Perficus· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ κοίρανος καὶ κατὰ τὸν Ἀρτουγγ εἶνε μόνον ἀρχαιότερος τύπος τοῦ χρόνος).

ΚΡΟΣΣΑΙ, αἰ, «τῶν πύργων» κατὰ μὲν Σδω

Σχολ. αὶ ἄκραι ἢ στεφάναι τῶν πύργων, ἐπάλξεις, „μεπδένια“ (Τουρκ.), *Π. Μ 258 (ἐνθα μνημονεύονται συνημμένοι μετὰ τῶν ἐπάλξεων, ἄρα διάφοροι τούτων ὁ δὲ Δοιδερλ. τὰ μὲν κρόσσας ἐρμηνεύει ὡς ὁ Σχολ., ἐπάλξεις δὲ λέγει τὸ τεῖχος μετὰ τῶν ἐπάλξεων οὐκ αὖ κρόσσαι λοιπὸν εἶναι κατ' αὐτὸν μέρος τοῦ ὅλου). Ὁ δὲ Καίπενος παραβάλλων τὸ τοῦ Ἡεροδ. Β 425 ἐρμηνεύει τὰς κρόσσας ἀναβαθμούς, ἧγουν προέχοντα· λίθους, δι' ὧν ἐδύνάτο τις νὰ ἀναβῇ τὸ τεῖχος· διὰ τὴν κροσσάων ἐπέβαινον· λέγει Μ 444. Ἰσω· εἶνε οἱ ἐπὶ κορυφῇ τοῦ τεύχους προνευκότες λίθοι, ἐφ' ὧν αἱ ἐπάλξεις ἦσαν. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἡμαρτημένως ἡρμηνεύει· κλίμακα· ὑποτρόχου· πολιορκητικῆς. Ἡ. Πισθανώτερα ἐρμηνεία μοι φαίνεται ἡ τοῦ Σχολιαστοῦ· αἱ ἄκραι, αἱ στεφάναι, πρὸς τὴν συμφωνίαν καὶ ἡ ἐτυμολογία ἀντὶ τοῦ κρόσαι, συγγ. τῇ κάρη).

ΚΡΟΤΑΛΙΖΩ [·υ·], „κροταλίζω, ἢ κροταλίζω, ἢ κρουταλίζω“, παρ' Ὁμ. μεταβάτ. κάμνω τι νὰ κροταλίζῃ, „ἔπποι ὄγεα κροτάλιον“· ἔσφυρον μετὰ κρότου τὰ ἔρματα, Α 160 f. Ἐκ τοῦ

***ΚΡΟΤΑΛΩΝ** [·υ·], „κρουτάλι ἢ κρουτάλι“, ὄργανον, δι' οὗ παράγεται κρότος, Γμ. 13, 3.

ΚΡΟΤΑΦΟΣ [·υ·], ὁ κρόταφος, μέρος τῆς κεφαλῆς· τὸ ἐκτερόθεν τοῦ μετώπου, „μηλιγγί“, Δ 502, Γ 397. Συνήθως πληθ. οἱ κρόταφοι, „τὰ μηλιγγία“, Ν 488, σ 378 κ. ἀ. (Συγγ. τῇ κόρση, κάρσα, κρατός, ἢ ἡ διὰ τοῦ ἀχρ. κόρσ-αφ-ος, κόρτ-αφ-ος κατὰ μετάθεσιν γραμμάτων, ἢ διὰ τοῦ ἀχρ. κράτ-αφ-ος).

ΚΡΟΤΕΑ (κρότος), κροτῶ, παρ' Ὁμ. μεταβ. κάμνω τι νὰ κροτῇ, σύρω μετὰ κρότου, „ἔπποι ὄγεα κροτέοντες“, Ο 453 f. πρὸλ. **ΚΡΟΤΑΛΙΖΑ**.

Κροτονοί, οἱ, πηγὴ τις οὐ μακρὰν τῆς Χαλκίδος, ἣτις ἦτο ποταμὸν τε ἢ χωρίον ὁμώνυμον, ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἠλιδι (Στράβ. 8, 3, 27), σ 295, Γ. Ἀπ. 425. (Τὸν στίχ. τῆς Ὀδ. οὔτε εἰς τὰς παλαιὰς ἐκδόσεις· οὔτε εἰς τὰ χειρόγραφα τοῦ Ὁμ. ὑπάρχοντα, παρέλαβεν ὁ Βαρνέσιος ἐκ τοῦ Στράβωνος. Ἄλλ' ὁ Οὐέλσιος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν νοθεύουσιν αὐτὸν δικαίως ἢ ἐξοβελίζουσι).

ΚΡΟΥΝΟΣ, ὁ, πηγὴ, βρύσις, Δ 454 (ἐνθα παρ' ἄλλων ἐρμηνεύεται ἢ λ. δεξαμενὴ, ἐν ἣ συναθροίζεται τὸ ὕδωρ πηγῆς τινος), Χ 447, 208.

ΚΡΥΒΑ [·υ·], ποιητ. ἐπὶρ. (κρύπτω), [κρύφα] „κρυφά“, κρυφίως, „Διός“ κρυφά ἀπὸ τὸν Δία, Σ 468 f.

ΚΡΥΒΑΝ, ἐπὶρ.=**ΚΡΥΒΑ**, *Ὀδ. λ 455, π 453. **ΚΡΥΦΟΣ**, ἡ, ὄν (κρύος), παγετώδης, κατὰ ψυχρός, „κρύος“, μεταφ. φρικτός, *φόδος· Ν 48, *γός· Ω 524, δ 403, λ 212.

ΚΡΥΟΙΣ [·υ·], **ΕΙΣΑ**, **ΕΝ**, ποιητ. (κρύος)=τῷ προηγ. „κρύος“, φρικτός, *φόδος· *Ἰλ. Ι 2, *ἰωκῆ· Ε 740.

ΚΡΥΠΤΑΙΟΣ [·υ·], ἡ, ὄν, ποι. (κρύπτω), κρυμμένος, κρύφιος, μυστικός, *φύδης· Ζ 464, *κρυπτάδια φρονέων· κρύφια κατὰ νοῦν ἔχων, *Ἰλ. Α 542.

ΚΡΥΠΤΟΣ, ἡ, ὄν (κρύπτω), „κρυφός“, κρύφιος, μυστικός, *κλήης· Ξ 468 f.

ΚΡΥΠΤΑ, παρ. θ. μιστ. κρύπτασκε, Θ 272 (ἀντὶ τοῦ ἐν Γ. Δῆμ. 239 κρύπτασκε), μέλ. κρύφω, ἀόρ. ἐκρυψα, παρακ. παθ. κέκρομαι, καὶ ἀόρ. ἐκρύφην· ἀ.) κρύπτω, „κρύβω“, μετ' αἰτ. Σ 397, λ 244, ν 304· πολλάκις συνυπανοούμενης ἢ τῆς σημασίας τοῦ σιλάττω, προσιλάττω, *τινὰ σάκει· Θ 272, *κεφαλὰς κρύβουσαι· Ξ 373, *τινὰ ἐν δίνῃσι· Φ 239· παθ. *κρύφῃ ὑπ' ἀσπίδι· Ν 405, μετὰ διπλῆς αἰτ. κατ' ἀναλογίαν τῶν ἀφαιρέσεως σημαντικῶν κρύπτων Ἡρην (σε)· κρύπτων σε ἀπὸ τῆς Ἡραν, Γμ. 26 (34), 7, ἐνθα τὸ σε λαμβάνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω· δ.) μεταφ. ἀποκρύπτω, ἀποσιώπῃ, „κρύβω“, *ἔπος τινί· δ 350, *τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι· μέρος δὲ ἃς μένη μυστικόν, κρυφόν, λ 443.

ΚΡΥΤΑΛΛΟΣ, ὁ (κρύος), πάγος, „κρυσεάλλι“, Χ 152, ε 477.

ΚΡΥΦΑΔΩΝ [·υ·], ἐπὶρ. ἐπικ. (κρύπτω), [κρύφα], κρυφίως, „κρυφά“, *Ὀδ. ε 330, τ 299.

ΚΡΥΜΝΑ, ἡ, χωρίον τῆς Παρλαγονίας κατὰ Στράβ. 12, 3, 10, μετέπειτα συμπεριληφθὲν μετὰ τῆς Σησαμίου καὶ Κυτῶρου εἰς τὴν πόλιν Ἀμαστριν, Β 855.

ΚΤΑΜΕΝ, **ΚΤΑΜΕΝΑΙ**, **ΚΤΑΜΕΝΟΣ**, ἴδ. **ΚΤΕΙΝΩ**. **ΚΤΑΜΑΙ**, ἀόρ. ἀ. ἐκτεσάμην, παρακ. ἐκτῆμαι μόνον ἐν τῇ ἀπαρρ. ἐκτῆσθαι, „ἀποκτῶ“, ἀγοράζω, *κτῆματα· Ι 400, *οἰκῆς· ε 4, πρὸλ. 450, *ἄκοιτιν· λαμβάνω, ἀποκτῶ σύζυγον, υ 493· *τινί τι· εἰς τινα, διὰ τινά τι, σ 265. —Ὁ παρακτῆμα σημαίνει ἔγω ἀποκτήσῃ, ἐπομένως κατέχω, ἔχω, Ι 402.

ΚΤΕΛΕ, ἀτοσ, τό, μόνον ἐν τῇ δοτικ. πληθ. κτεάτεσι, ποι., τὸ κεκτεημένον, κτῆμα, περιουσία, Ε 154, α 218 κ. ἀ. (Ὁ ἐνικ. μόνον παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐπικοῖς, οἷον Κοῖντφ τῷ Σμυρναίῳ Δ 543 καὶ ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ). Ἐκ τούτου

ΚΤΕΛΑΤΙΖΩ, ποι. καὶ ἰδίως ἐπικ. μόνον ἐν τῇ ἐπικ. ἀόρ. κτεάτισσα, „ἀποκτῶ“, *πολλά· θ 402, τ 474, υ 437, *ἀγρόν· σ 206, *δοῦρι· κατακτῶ ἐν πολέμῳ, Π 57. —Μέσ. ἀποκτῶ, περιποιῶ ἑμαυτῷ, μόνον ἐν τῇ παρακ. *ἐκτεάτιστα· Γ. Ἐρμ. 522.

ΚΤΕΛΑΤΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀκτορος καὶ τῆς Μολιόνης ἢ κατὰ τὸν μῦθον υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, πατήρ τοῦ Ἀμφιάχου, εἰδυμός ἀδελφός τοῦ Εὐρύτου, Β 624, Α 709· ἴδ. Ἀκτορίαν.

ΚΤΕΙΝΩ (ῥίζ. **ΚΤΑΝ**, **ΚΤΕΝ**, **ΚΤΑ**), ἐπικ. ὑποκ. κτείνωμι, τ 490, μέλ. κτενῶ, Ἰων. κτανέω, ἀπλοῦς παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ μετοχ. κτανέοντα, Σ 309, (ὅπερ ὅμως πολλοὶ θεωροῦσιν ἐνεστώτα =κτείνοντα), ἴδ. καὶ **ΚΑΤΑΚΤΕΙΝΩ**· ἀόρ. ἀ. ἔκ

τεινα, ἀόρ. β'. ἔκτανον· παθ. ἀόρ. γ'. πληθ. ἔκτα-
θεν Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐκτάθησαν, Α 671,
δ 537· ἐπικ. ἀόρ. ἐνεργ. ἔκταν [μετὰ τὸ α βραχύ]
καὶ γ'. πληθ. ἔκταν ἀντὶ τοῦ ἔκτασαν, ὑποτ. κτῶ
καὶ α. πληθ. ἐπικ. κτέμωμεν, χ 216, ἀπαρρ. κτά-
μεν, κτάμεναι ἀντὶ τοῦ κτάναι, μέσ. ἀόρ. β'.
ἐκτάμην μετὰ παθ. σημασ. (ἢ κατὰ τὸν Βούττη·
παθ. τύπος τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. ἔκταν), ἀπαρρ. κτά-
σθαι, μετοχ. κτάμενος, Γ 375, Ε 24, Ο 538,
χ 401, 442. — Σημ. ἀποκτείνω, φονεύω,
„σκοτώνω“, τινά, ἰδίως ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμ.
πλγ. Σπανίως ἐπὶ φόνου ἢ σφαγῆς ζώων, Ο
587, μ 379 «ἀετός» ἔκτανε χήνας· τ 543. Παθ.
«κτείνεσθαι τινι» φονεύομαι ὑπὸ τινος, Ε 465.
— (Τὰς μετοχὰς κτάμενος καὶ ἀποκτάμενος καὶ
κατακτάμενος θεωρεῖ ὁ Ἀμενίς ὡς ἐπιθετὰ ἐκ
μετοχικῶν τύπων δι' ἀναδιόριστον τοῦ τάνου
ἐσχηματισμένα. Ὁ δὲ Κλάσση ἐν 3 μόνον χω-
ρίσις, Ν 262, Ο 554 καὶ Σ 337, ἀνευρίσκει
ἀόριστον σημ., ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς 14 παρακει-
μένον).

ΚΤΕΡΑΣ, τό, = ΚΤΕΑΡ, ἐπ., κτήμα, περιουσία,
μόνον ἐν τῇ ἐν. ὀνομ. *Ἰλ. Κ 216, Ω 235.

ΚΤΕΡΕΑ, τά, (ἢ ἐν. ὄν. κτέρος = κτέαρ εἶνε
ἄγρ.) ἐπ., κυρ. κτήματα, πράγματα ὅσα ἔχει
τις, ἔπειτα δὲ πᾶν ὅτι διδῶν τις ὡς κτήμα εἰς τὸν
νεκρὸν, ἐπομ. ἐπὶ τῆς πυρᾶς μετ' αὐτοῦ κατα-
καίει· ἐν γένει δὲ ἐπικηδεῖσι τιμαί, κηδεῖα,
νεκρώσιμος θυσία ἢ προσφορά, ε 344,
συνήθως ἐν τῇ φρ. «κτέρεα κτερεῖζω» ἰδ. τὴν
ἐπομ. λ. β'). Ἐκ τούτου

ΚΤΕΡΙΖΑ, μέλ. ἀντ. κτεριῶ, Α 455, Σ 334, Χ
336, καὶ ἀόρ. α. κτέρειζα, Ω 38, γ 385. Ἐτι
δὲ τύπος ἐκτενέστ. κτερεῖζα, Ψ 646, ἀπαρρ.
ἐπ. κτερεῖζέμεν, Ω 657· ἀόρ. ἀπαρρ. κτερεῖσαι,
α 294, ὑποτ. κτερεῖζω (μετὰ σημ. μέλ.), δ 222·
κατ' ἀρχὰς μὲν = ΚΤΕΛΙΖΑ, ἔπειτα δὲ εὐχρηστον
μόνον ἐπὶ τῆς κηδεῖας τῶν νεκρῶν· α.) κηδεύω,
ἐνταφιάζω, τινά, Α 455, Σ 334, Χ 336, «κτε-
ρεῖζω τινά ἀέθλοισι» τελῶ τινος τὴν κηδεῖαν μετ'
ἀγώνων, Ψ 646· β.) μετὰ τῆς αἰτ. «κτέρεα»
ἐπισήμως κηδεύω, κάμνω τὴν ἐπικηδεῖον
τελετὴν, τελῶ τὰ νενομισμένα, Λατ. *jusia*
facere, προσφέρω τὴν ἐπικηδεῖον θυσίαν, Ω 38,
α 294, δ 222, γ 285.

ΚΤΗΜΑ, ΑΤΟΣ, τό (κτάομαι), «κτῆμα», ὁ ἐνικ.
μόνον ο 19· ὁ δὲ πληθ., μάλιστα ἐν Ἰλ., πολύ-
τιμα, κειμήλια, Γ 72, Ι 382 κ. α., δ 427.
Ἐν τῇ Ὁδ. σημαίνει ὡς ἐπὶ τὰ πολλὰ κτήματα,
τὴν περιουσίαν, α 375, 404, ε 440 κ. α.

ΚΤΗΝΟΣ, ΕΟΣ, τό, = ΚΤΗΝΑ, ἰδίως δὲ τὰ κα-
κτῆμενον ζῶον, «πράγμα», πληθ. τὰ «πράγ-
ματα», τὰ οἰκίδια ζῶα, κτήνη, ὑποζύγια,
Γμ. 30, 40.

ΚΤΗΣΙΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀρμένου, πατὴρ τοῦ
Εὐμαίου ἐκ τῆς νῆσου Σορίας, ο 414.

ΚΤΗΣΙΠΠΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυδῆρου ἐκ Σάμης,
εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υ 237, χ 279.

ΚΤΗΣΙΣ, ΙΟΣ, ἡ (κτάομαι), τὸ ἀποκτηθῆναι,
κτῆμα, περιουσία, Ε 458, 663, δ 687 κ. α.
μόνον ἐνικῶς.

ΚΤΗΤΟΣ, ὁ, ὄν (κτάομαι) πρὸς ἀπόκτησιν,
δυνάμενος νὰ ἀποκτηθῇ, «τρίποδες» 1407 f.
Πρβλ. ἐλετός.

ΚΤΙΔΕΟΣ [·...], ἐκ, ΕΟΝ (ἐκ τινος ἄγρ. τύπος·
κτις = κτις κατὰ τὸν Δόδωνα) ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἄγρ.
κτιδέος, ἐξ κτιδέος, ὁ δὲ «νυφίτσας, ἀσπί-
δας», οἷον «κυνὴ κτιδὴν» σκούρια ἐκ δέρμα-
τος ἀσπίδας, νυφίτσας, ἢ «ἀσπίδενια», μόνον
*Ἰλ. Κ 335, 458. (Εἶνε δὲ ἡ κτις κατὰ μὲν
τοὺς πλείστους ἐρμηνευτὰς ὁ «μοσχοπόντι-
κος» *mustela putorius*, κατ' ἄλλους δὲ ἄγρια
γαλῆ, «κουναδί», *viverre*. || Τὸν ἀρχαιό-
τερον τύπον κτις μαρτυρεῖ καὶ ὁ ἐν τῇ καθολικῇ
τύπῳ τῆς λ. ὅστις ἀντὶ τοῦ προσθέτου ἢ προσέ-
λαβε τὸ συνθετικότερον πρόσθεμα α· ἀ-τιδα.
Ἄλλως ἰδ. Κορ. Ἀτ. 4, 38).

ΚΤΙΖΩ, παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ ἀόρ. α. ἔκτισα,
ἐπ. κτίσσα, οἰκῶ, οἰκίζω χώραν τινά· θεμε-
λιῶ, κτίζω πόλιν, «Δαρδανίην» Υ 216, «Θή-
δης ἔδος» λ 263.

ΚΤΙΛΟΣ [·...], ὁ, ποι. κυρ. ἐπιθ. ἡμερος, χει-
ροήθης. Ἰδίως δὲ ὡς οὗς κρύος, «κρίαρι»,
*Ἰλ. Γ 496, Ν 492. (|| Κατὰ τὸν Εὐστ. καὶ
τοὺς νεωτέρους παρὰ τὸ κτίον, τρόπον τινά· κα-
τοικίδιος).

ΚΤΙΜΕΝΗ [·...], ἡ, θυγ. τοῦ Λαέρτου, ἀδελφὴ
τοῦ Ὀδυσσεύς, ἐν Σάμῃ ὑπανδρευθεῖσα, ο 362 εἰς.

ΚΤΥΠΕΑ [·...], ἀόρ. ἔκτυπον, «κτυπῶ», κρᾶ-
τῶ, βροντῶ, Ν 440, Ψ 449· ἐπὶ ποδοπατή-
ματος, Υ. Ἐρμ. 449· ἐπὶ τῆς βροντῆς τοῦ Διὸς
«Ζεὺς ἔκτυπε» Η 479, Θ 75, Ο 377, φ 443
κ. α. Ἐκ τοῦ

ΚΤΥΠΟΣ [·...], ὁ (τόπτω), «κτύπος», ὁ ἐκ τῆς
τύψεως ἢ ὠθήσεως παραγόμενος ψόφος, κρότος,
δαῦπος, ὁ ἐκ τοῦ καλπάζματος τῶν «ἱππων»
Κ 532, 535, Ρ 175, ἡ τοῦ πατήματος τῶν πο-
δῶν τῶν ἀνθρώπων «ποδοῖν», π 6, πρβλ. Γ 363·
ἐπὶ δὲ ἐπὶ τῆς ταραχῆς τῆς ἐν τῇ μάχῃ, Μ
338, «πολέμου» Βατρ. 203, «Διὸς» βροντῆς,
Ο 379, Υ 66.

ΚΥΑΜΟΣ [·...], ὁ, κύαμος, «κουκί», Ν
589 f, Βατρ. 425.

ΚΥΑΝΕΟΣ [·...], ἐκ, ΕΟΝ, κυρ. ἐκ τοῦ κτά-
νο (ὅπ. ἰδ.), χαλυβδίνος, «κάπετος» Σ 564·
ἔπειτα δὲ ἰδίως ἐπὶ τοῦ χρώματος, ὁ ἔχων τὸ
χρῶμα τοῦ βεβαμμένου χαλυβδός, κυανόμελος,
κυανὸς βαθύς, Λατ. *caeruleus*, καὶ ἐν γένει
σκοτεινός, «μαυροειδὲς, μαῦρος», «ἄφρως»
τοῦ Διὸς, Α 528, τῆς Ἥρας, Ο 102, «χαῖται»
(πρβλ. ΚΥΑΝΟΧΑΪΤΗΣ) περὶ τῆς κόμης τοῦ Ἑκ-
τορος, Χ 402, «τρίχες» περὶ τοῦ γενείου τοῦ
Ὀδυσσ. π 476, «δράκων» Α 26, «κάλυμμα»
Ω 94, «φάνεσκε γὰρ φάμψ κυανὴ» κυανὴ ἐκ
τῆς ἄμμου, σκοτεινὴ διὰ τὴν ἄμμον, μ 243. Ἰδίως
«νεφέλη, νέφος» Ε 345, Ψ 488. Ὅθεν τραπικ.

«κυάνεον Τρώων νέφος» Π 66 και «κυάνεαι φάλαγγες» Δ 282, αἱ φάλαγγες τῶν πολεμιστῶν, αἵτινες ὡς μέλανα νέφη ἐπέρχονται (|| πρὸς τὸ δημοτικὸν „πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε“ ὡσαύτως ἐπὶ πολεμιστῶν ἐρημμένων).

ΚΥΑΝΟΠΕΖΑ [-...], ἡ, ἐπικ. (κ. πέζα) ἡ κυανὸς ἔχουσα πόδας, κυανόπους, «τράπεζα» Δ 629 f. (Ἐν ταύτῃ τε καὶ τῇ ἐπομ. λ. τὸ υ ἐκτείνεται χάριν τοῦ μέτρου).

ΚΥΑΝΟΠΕΠΛΟΣ [-...], ον, ἐπ. (κ. πέπλος), ἡ ἔχουσα μέλανα, σκοτεινὸν πέπλον, σκοτεινόπεπλος, μελανεῖμων, „μαυροφόρα“, ἐπιθ. τῆς πενθοῦσης Δήμητρος, Ἰ. Δήμ. 320, 364, 375, 442.

ΚΥΑΝΟΠΡΩΡΟΣ [-...], ον, καὶ ΚΥΑΝΟΠΡΩΡΕΙΟΣ, ον, γ 299, ποι., (κ. πρῶρα) ἡ χαλυβδίνην ἢ κυανόχρουν, μέλαιναν πρῶραν ἔχουσα «νηός» ἐν μὲν τῇ Ἰλ. μόνον Ο 693, Ψ 852, 878. Ἐν δὲ τῇ Ὀδ. ι 482 κ. πλχ. (|| Τὸν δευτέρου τύπου τῆς λ. τὸν ἐν γ 299 ὀρθῶς, νομίζω, καταδικάζει ὡς βάρβαρον ὁ Κόδριτος, De arte interpr. σ. 130 καὶ Var. lect. σ. 201, καὶ ἐξ ἀδελφίας προσελθόντα ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς κυανοπρῶρος; ἢ, ὡς ἔγραψεν ὁ Ἡρωδιανός, κυανοπρωερός;).

ΚΥΑΝΟΣ [-...], ὁ, κυανοβαφὴς ἢ μελανίζων μέταλλον, πιθαν. κυανοβαφῆς χαλκός, (Τουρκ.) „τσελίκι“, πρὸς. Ψ 850, ι 391. (Τοῦτο κατὰ πολλοὺς τῶν ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων. Ὁ δὲ Γάλλος Μιλλῆνος ἐλαμβάνει αὐτὸ ἀντὶ τοῦ κασιτέρου ἢ μολύβδου, ἄλλοι δὲ τῶν ἀρχαίων ἐρμηνεύουσιν ὡς χρώμα τι μελανίζον ἢ βαθύ οὐρανοειδές; ἐξ ὧρα; χαλκούχου ἢ ὀξειδίου τοῦ χαλκοῦ κατασκευαζόμενον καὶ ταύτην τὴν σημ. συγχρῆν ἔχει παρὰ τοῖς μετέπειτα). Μετεχειρίζοντο δὲ τὸ μέταλλον τοῦτο πρὸς κόσμον, καὶ τοῦτον τὸν σκοπὸν ἔχουσι τοῦ θώρακος τοῦ Ἀγαμέμνονος αἱ δέκα ράβδοι, Δ 24, ὁ κατὰ τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος ὀμφαλός, Α 35, καὶ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἀλκινόου ὁ θρικτός, η 87.

ΚΥΑΝΟΧΑΪΤΗ [-...], ον, καὶ κυανοχαίτα (ὄνομ.) Ν 563, Σ 390, ὁ, ἐπ. (κ. χαίτη), ὁ ἔχων βαθεῖαν μέλαιναν χαίτην ἢ κόμην, ἥτις διὰ τὸ πολὺ βάθος τοῦ χρώματος ἐμφανίζεται ὡς βαθύ κυανόν, μελανοχαίτης, „μαυρομάλλης“, ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ἐνίοτε καὶ ὡς οὗς ἐλαμβανόμενον, Γ 144, ι 536 κ. α., καὶ τοῦ Ἄδου, Ἰ. Δήμ. 348, ἐπὶ δὲ καὶ ἵππος κυανοχ. Ἰ 224. (Τὸ υ μόνον ἐνεκα τοῦ μέτρου ἐκτείνεται).

ΚΥΑΝΑΠΙΣ [-...], ἰαός, ἡ, ποι. (κ. ὤψ), κυανόφθαλμος, τουτέστι μελανόφθαλμος, ἐπιθ. τῆς Ἀμφιτρίτης, μ 60 f.

ΚΥΒΕΡΝΑ [-...], ἄρ. ἀπαρφ. κυβερνήσαι, „κυβερνῶ“, διοικῶ, διευθύνω, «νῆα» γ 283 f. (Ἡ καθομιλοῦμεν μεταχειρίζεται τὴν λ. μᾶλλον μεταφορικῶς).

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ, ον, ὁ, καὶ ποι. κυβερνητῆρ, ἦρος, θ 557 f (κυβερνάω), κυβερνήτης, Δατ.

gubernator, Γ 43, Ψ 346 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) γ 279, ι 78 κ. πλχ.

ΚΥΒΙΣΤΑ [-...], (συγγ. τῷ κύπτω, ἐκ τοῦ κύβη=κεφαλὴ, κατὰ τὸ ΜΕ), [βάλλω ἐμαυτὸν ἐπὶ κεφαλὴν] „πίπτω κατακέφαλα, κάμνω τοῦμπα“, „πίπτω ἢ κάμνω βουτὶάν“ Ἰλ. Π 745, 749, ἐπὶ ἰχθύων πηδῶ, Φ 354. Ἐκ τούτου

ΚΥΒΙΣΤΗΤΗΡ [-...], ἦρος, ὁ 1) ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἐαυτὸν καθιστᾷ, ἢ κατακέφαλα περιστρεφόμενος, ὅςτις „κάμνει τοῦμπα“, θαυματοποιός ἢ σχοινοδότης, Σ 605, δ 18. 2) κολυμβητής, „βουτηκτής“ Π 750.

ΚΥΔΑΪΝΑ [-...], ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (κύδος), μέλ. κυδανῶ, ἄρ. α. ἐκύδῃνα: 1) δοξάζω, κλείζω, τιμῶ, τινά, Ν 349, Κ 69 κ. α., συνάπτεται μετὰ τοῦ «τιμῶ», Ο 642. 2) φέρω τινὰ εἰς καλὴν, μακαριστὴν κατάστασιν, „εὐτυγχίζω“, λαμπρύνω, ἰδίως ἐπὶ τοῦ σχήματος καὶ τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου (τοῦναντίον: κακῶ) π 242, «Αἰεὶ ἀκύνοντά τε κύδαινόν τε» ἐθεράπευσεν καὶ ἐλάμπρυνον, ὅ ἐ. ἀπέδιδον αὐτῷ τὴν προτέραν δύναμιν καὶ καλλονήν, Ε 448. 6') ἐπὶ ψυχικῆς καταστάσεως φαιδρύνω, τέρπω, «θυμὸν ἄνακτος» Ε 438.

ΚΥΔΑΛΙΜΟΣ [-...], ον, ἐπ. (κύδος), ἐνδοξος, εὐκλεής, κλεινός, ἐπιθ. μερικῶν ἡρώων, Ρ 378, Ε 206 κ. α., καὶ ὀλοκλήρων ἑόνων, Ζ 181, 204, «κῆρ» ἀξίειπαινος, εὐγενὴς καρδία, Κ 46, Σ 33, φ 247 κ. α., οὐ μόνον ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ λέοντος, Μ 45.

ΚΥΔΑΛΩ [-...], συνεσταλμένον ΚΥΔΑΛΩ, ἐπ. 1) μεταστ. τιμῶ, «τινὰ ὁμῶς θεοῖσιν» Ἰλ. Σ 73. 2) ἀμετάβ. ἐγκαυχῶμαι, ὡς τὸ ΚΥΔΙΩ (δπ. ἰδ.). «κύδανον οὐνεκα» Γ 42.

ΚΥΔΙΛΛΕΙΡΑ [-...], ἡ, ἐπ. ἐπιθ. θηλ. (κυδ-, ἀνὴρ) ἡ δοξάζουσα, κλείζουσα, τιμῶσα τοὺς ἄνδρας, «μάχη» Ἰλ. Δ 225 κ. πλχ. «ἀγορή» Α 490.

ΚΥΔΙΩ [-...], ἐπ. (κύδος) ἀμετάβ. ἐπαίρομαι, καυχῶμαι, γαυρίζω, „ὑπερφηανέομαι, καμαρώνω“, ἐπὶ πολεμιστῶν, Ἰλ. Β 579, Φ 549, ἐπὶ ἵππου, Ζ 509, Ο 266, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατ' ἐπικ. ἔκτασιν «κυδιῶν», «εὐφροσύνη κυδιῶσι» (ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κυδιῶσι) Ἰμ. 30, 43 καὶ «κυδιῶσαι», Ἰ. Δήμ. 170 (ἐνθα ὁ Οὐδύσιος θέλει νὰ γράψῃ κυδιῶσαι).

ΚΥΔΙΜΟΣ [-...], ον, ποι. (κύδος)=ΚΥΔΑΛΙΜΟΣ, ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, μόνον ἐν τῇ Ἰ. Ἑρμ. 46 καὶ ἐν ἄλλοις 9 χωρίοις.

ΚΥΔΙΣΤΟΣ [-...], ἡ, ον (ποι. ἀνὴρ. ὑπερθ. τοῦ κυδρός, ὡς ἐκ τοῦ κύδος σχηματισθέν), ἐνδοξότατος, κλεινότατος, ὑπέρτιμος, ἐπιθ. τοῦ Διός, Β 442, Γ 276, τοῦ Ἀγαμέμνονος, Β 434 κ. αλχ., λ 397, «Τριτογένεια» Δ 545, γ 378, τῆς Ἥρας, Ἰ. Ἀφρ. 4, τοῦ Ἀγχιῖου, Ἰ. Ἀφρ. 108, 193. (Τῆς Ὀδ. μόνον ἐνθ. ἀν.).

ΚΥΔΟΙΜΕΝΑ [-...], ἐπ. 1) ἀμετάβ. θορυβῶ, ἐ-

λαλάζω, «ἀν' ὅμιλον» Ἰλ. Α 324. 2) μεταφ. θορυβῶς, ταραχῶς, τρέπω, «παίρνω ἐμπρὸς με' ταίς φωναίς» Ο 436. Ἐκ τοῦ

κυσσιμός [-], ὁ, θόρυβος, ταραχή, ἰδίως ἀλλաλαγμός, ἀλλαλητός, ὁ ἐν τῇ μάχῃ, Α 52, 464 κ. ἄ., ἐν δὲ σύγχυσις, ἐκπληξίς, Σ 248.

2) προσωποπ. Κυσσιμός, ὁ δαίμων τῆς ἐν τῇ μάχῃ ταραχῆς καὶ τοῦ ἀλλαλαγμοῦ, ὁπαδός τῆς Ἑννοῦς, Ε 593, Σ 535 (ὁ Βόθης, Βέκκερ. καὶ Φαίαις γράφουσι καὶ ἐνταῦθα κυδ.). Ἰλ. (Ἑ-
τυμολογείται κατὰ τὸν Λόβεκκ. ἐκ τοῦ κύδου).

Κύδω, κοζ, τό, ποι. 4) δόξα, τιμή, κλέος, εὐκλεία, ἰδίως ἡ ἐκ τῆς νίκης, Ἰλ. πλ., πολ-
λάκις; συνάπτεται μετὰ τῆς «τιμῆς» Η 84, Ρ 251. Ἐν προσφωνήσῃ «μέγα κύδος Ἀχαιῶν» μέγα κλέος, καύχημα τῶν Ἀγ., «καμάρ», Ι 673, Ε 42, γ 79, μ 484 «κύδει γαίῶν» γαι-
ριῶν, ἐπαίρημονος διὰ τὴν δόξαν του, ἰδ. γαίῃ.

2) τό περιποιῶν δόξαν καὶ τιμὴν, εὐτυχία, εὐδαιμονία, «προκοπή», «κύδος ὁπάξω τίνι» γ 57, ο 320.

ΚΥΔΩΣ [-], ὁ, ὄν, ποι. (κύδος) ἔνδοξος, κλεινός, ἐντιμός, «καμαρωμένος», παρ' Ὀμ. πάντοτε «κυδρὴ παράκοιτις» περὶ τῆς Ἥρας Σ 484, Φ 479, Ὑμ. 44, 4, καὶ περὶ τῆς Ἀθητῆς, λ 580, περὶ τῆς Παλλάδος «κυδρὴ θεός» Ὑμ. 27, 4, ἐν δὲ καὶ περὶ θνητῆς, ο 26. Τό δὲ ἀρσ. ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ὑ. Ἑρμ. 464.

Κύδων [-], ὄντος, ὁ, πλ. οἱ Κύδωνες, ἔθνος τι Κρητικὸν κατοικοῦν τὰ βορειοδυτικὰ παράλια τῆς νήσου, γ 292, τ 476. Κατὰ τὸν Στράβ. 10, 4, 6, ἐθεωροῦντο, ὡς καὶ οἱ Ἑτιόκλητες, οἱ ἀρ-
χαῖστατοι κάτοικοι τῆς νήσου. Ἡ πόλις αὐτῶν Κυδωνία ἔκειτο πιθανῶς ὅπου τὴν σήμερον τὰ Χανιά.

ΚΥΕΩ [-], ἀρχαιότερος τύπος τοῦ κύω, εἴ-
μαι ἔγκυος, ἔχω ἐν γαστρὶ κυοφορῶ, «κύων» Τ 417, ἐπὶ φορβάδος, Ψ 266.—Τό μέσ. Ὑμ. 26, 4.

ΚΥΟΣ, ὁ, ΚΥΙΟΝ.

ΚΥΘΕΡΕΙΑ [-...], ἡ, ἐπὶ τοῦ τῆς Ἀφροδίτης δο-
θῆν αὐτῇ ἐκ τῆς νήσου Κυθήρων (ἰδ. τ. λ.), θ 288, σ 493, Ὑ. Ἀφρ. 6. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «Κυπρογενής» Ὑμ. 9, 8.

Κύθωρα, τά, νήσος ἐν τῇ Λακωνικῇ κόλπῳ νο-
τιοδυτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Μαλέας, τὰ νῦν Τσε-
ρίγο, Ο 432, ι 81. Ἡ νήσος αὕτη ὑπῆρξε μία τῶν ἀρχαιοτάτων ἐδρῶν τῆς Ἀφροδισιακῆς λα-
τρείας, ἥτις πρωϊαίτατα μὲν εἰς αὐτὴν μετνήχθη ὑπὸ τῶν Φοινίκων (Ἡρόδ. 4, 105, Πaus. 4, 14, 6. 3, 23, 4), ἐνταῦθεν δ' ἔπειτα διεδόθη εἰς τὰς γειτνιαζούσας γῆρας. Δέχεται μάλιστα ὅτι καὶ ὁ μετέπειτα περιβόητος ἐν τῇ ὁμωνύμῳ πρωτευούσῃ πόλει κῆρος ἦτο κτίσμα τῶν Φοινίκων κατὰ τὸν Ἡρόδ. καὶ Paus. ἔθ. ἀνωτ. Ἡ μεταγενε-
στέρα παράδοσις διηγείται ὅτι αὕτη ἡ Ἀφροδίτη, ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης ἀναδύσα, ἦλθεν εἰς τὴν νήσον.—Ἐπίρ. ΚΥΘΗΡΟΕΚ, ἐκ τῶν Κυθ.

Ο 438.—Ἐπὶ τοῦ. ΚΥΘΗΡΙΟΣ, ὁ κάτοικος (ἡ κα-
ταγομένος ἐκ) τῶν Κυθήρων, Κ 268, Ο 431.

ΚΥΚΛΩ [-], μετοχ. κυκλῶν ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κυκλῶν, ἀρ. ἂ. ἀναστ. κῶκησα, καὶ παθ. κυκλή-
θην· ἂ.) ἀναμειγνύω, ἀναταράττω, «ἀνα-
κατώνω», Ε 903; μετὰ δοτ. «κυρὸν οἶνον» κ 235, Α 638· ὅ.) μεταφ. διαταράττω, μόνον ἐν τῇ παθ. συνταραττομαι, θορυβοῦμαι, περιπίπτω εἰς ταραχὴν, «κυκλήθησαν Τρῶες» Σ 229· ὡσαύτως ἐπὶ ἵππων, Α 429, Γ 480, ἐπὶ ποταμοῦ καὶ κυμάτων, συνταράσσομαι, Φ 235, μ 238, 244. Ἐκ τούτου

ΚΥΚΛΩΝ, ὄντος, ὁ, αἰτ. ΚΥΚΛΩ (ἐν Ὁδ. καὶ Ὑ. Δῆμ.) καὶ ἐπικ. ΚΥΚΛΩΙ (ἐν Ἰλ.) ἀντὶ τοῦ κυκλῶ-
να, μίγμα ἢ κράμα συγκαίμενον ἐκ Πραμνείου οἴνου, τυροῦ αἰγείου κεκηνημένου καὶ ἀλείων, Α 624, 638, 644. Ἐν δὲ τῇ κ 234, 290 ἡ Κίρκη προσθέτει καὶ μέλι, ἐν τῇ Ὑ. Δῆμ. 208 σύγκεται ἐξ ἀλείων, ὕδατος καὶ γλήχωνος. Ἐν Ὁδ. κ 235 καλεῖται «αἶτος» τουτέστι τροφή, «φαγεῖ», ἰσως διότι ἦτο ὀλίγον πικρὸς, πάντοτε ὅμως ἐπίπντο, Α 644, 642, κ 237, 316. Ἐπί-
πντο δὲ ὡς δυναμωτικὸν καὶ ψυκτικὸν ἢ κατα-
παῦον τὴν δίψαν. Ἦτο δὲ καὶ κατὰ τοὺς μετέ-
πειτα χρόνους εὐχρηστος μεταξὺ τῶν κυδαίων (Θεοφρ. Χαρ. 4, 1), ἢ. ὡς καὶ σήμερον μεταξὺ αὐτῶν τούτων εἶνε ὁ κατὰ πολλὰ ὁμοῖος Τουρ-
κικός «μποζας».

ΚΥΚΛΩ, ἐπὶ κύκλων ἢ τροχῶν μετακινῶ, με-
ταφέρω «νεκροῦς βουσι» Η 332 f. Ἐκ τοῦ

ΚΥΚΛΩΣ, ὁ, πληθ. οἱ κύκλοι καὶ τὰ κύκλα (ἰδ. κατωτέρω 2, ὅ.). 1) κύκλος, «γύρος», περι-
φέρεια, «κύκλω» γύρω, θ 278. 2) πᾶν ὅ, τι κυ-
κλικὸν ἔχει τὸ σχῆμα, ὅθεν ἂ.) οἱ μετάλλινοι κύ-
κλοι ἢ γύροι, οἱ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, Α 33, (ἐνθα
βεβαίως ἐννοοῦνται παράλληλοι κύκλοι περὶ τὸν ὀμφαλόν). Ἰδίως δὲ ἡ περιφέρεια, τὸ περιθώ-
ριον αὐτῆς (ἰδ. λντς 1), Μ 297, Γ 280· ὅ.) «τροχός» Ψ 340. Ἐπὶ ταύτῃ δὲ τῆς σημασίας
ἔχει πληθ. τὰ κύκλα, Ε 722, Σ 375· γ.) δίσκος
πλανήτου, Ὑμ. 7, 6. 3) μεταφ. κύκλος ἀν-
θρώπων· ἂ.) «ἱερὸς κύκλος» ὁ κύκλος τῶν κα-
θημένων γερόντων, εὐγενῶν, Σ 504· ὅ.) «δύ-
λιος κ.» ὁ ὑπὸ τῶν κυνηγῶν εἰς ἀποκλεισμὸν
τῶν θηρίων ἀποτελούμενος, δ 792.

ΚΥΚΛΩΣ, ἐπίρ. (κύκλος), κύκλω, πέριξ, Ὑλ. Α 242, Ρ 392.

ΚΥΚΛΩΤΕΡΗΣ, ἑς (κ. τέρω), κυρ. στρογγυλευ-
μένος, κυκλικῶς ἐξειργασμένος· ὅθεν κυκλωτε-
ρής, κυκλικός, «ἄλσος» ρ 209 (ὅπερ κατὰ τὸν
Δοιδερλ. εἶνε ἄλσος τεχνικῶς εἰς κύκλῳ πεφυ-
τευμένον) «κυκλωτέρης τείνει τόξον» προληπτι-
κῶς· ἐντείνω τὸ τόξον ὥστε νὰ γείνη κυκλωτε-
ρές, Δ 424.

ΚΥΚΛΩΠΕΣ, αἱ, (ἐν. Κύκλωψ) παρὶσανται ἐν τῇ
Ὁδ. ὡς ἔθνος τι ἄγριον, γιγάντειον, ὅπερ διε-
σπαρμένον ἐξ ἡ βίον νομαδικὸν ἀνευ νόμων καὶ
πόλεων, ι 406 ἐξ. Ὁ Πολύφημος ὁ ἰσχυρότατος

αὐτῶν, ὁ κατ' ἔξοχὴν λεγόμενος Κύκλωψ, 6 49, 1 364, 415, 428 κ. ἀ., κατήγεται ἀπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, α 68 ἐξ. Τὸ μονόφθαλμον αὐτῶν συμπεριλαμβάνεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Πολύφημος τυφλωθεὶς τὸν ὀφθαλμὸν δὲν βλέπει πλέον, πρὸς. 1 397, 416. Οἱ ἀρχαῖοι θέτουσιν αὐτοὺς ἐν Σικελίᾳ (Θουκ. 6, 2) καὶ μάλιστα περὶ τὴν Αἴτην. Τὰ δὲ περὶ γῆρα τῆς σημερινῆς πόλεως Ἀci Reale διασώζονται μέχρι τοῦ νῦν τὴν παράδοσιν τοῦ μύθου τούτου τοῦλάχιστον ἐν τῇ ὀνόματι τῶν σκοπίων καὶ τῆς βραχύδου νήσου (Scogli καὶ Isola de' Ciclori), τῶν κατὰ τὴν παραλίαν ἐκείνην οὐ μακρὰν τῆς εἰρημένης πόλεως καὶ τῆς Trezza. Τῶν δὲ νεωτέρων ὁ μὲν Οὐόσσος θέτει αὐτοὺς εἰς τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τῆς Σικελίας· ὁ δὲ Φαίλικρος· εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν παρὰ τὸ Λιλόδοιον ἀκρωτήριον· ἀλλ' ἐπὶ νεώτεροι τούτων ἔρευναι, γινόμεναι ὑπὸ τοῦ Νίτση, Οὐελκέρου καὶ ἄλλων, ἀπέδειξαν ὅτι αἱ γενόμεναι ἀπόπειραι νὰ ὁρισθῶσι γεωγραφικῶς αἱ οἰκίσεις τῶν Κυκλώπων, Γιγάντων, Φαίλικων κ.τ.τ. εἶνε μάταιαι.—Μυθολογικῶς δὲ ἐξεταζόμενοι φαίνονται ὅτι οἱ μὲν παρ' Ὁμήρῳ Κύκλωπες· εἶνε θαλάσσιοι δαίμονες· αἱ προσωποποιούμεναι φυσικαὶ Ποσειδῶνιαι δυνάμεις, οἱ δὲ παρ' Ὁμήρῳ (Θεογ. 440), οἱ παῖδες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίης, οἱ χαλκεύοντες διὰ τὸν Δία τὰς ἀστραπὰς καὶ τοὺς κεραυνούς, εἶνε φυσικαὶ Ἡραϊστειοὶ δυνάμεις.—Ἡ συνήθως ἐτυμολογία, ἡ ἢ παρ' Ὁμήρῳ (Θεογ. 444, εἶνε ἐκ τοῦ κύκλος ἢ ὦψ, οἰοῦνται κυκλόφθαλμος ἢ „στρογγυλοπρόσωπος“. Ταύτην δὲ ἀπίθανον θεωρῶν ὁ Δοιδερλ. παράγει ἐκ τοῦ κλέπτη, κλέων καὶ μέ ἀναδιπλ. κύκλωψ, ὅπερ πολὺ μᾶλλον ἀπίθανον μοί φαίνεται. Πιθανώτερά ἡ τοῦ Βίγγη ἐτυμολογία ἐκ τοῦ κτελέει ἡ κτελέω καὶ ὦψ, οἰοῦνται· συστρέφων τοὺς ὀφθαλμούς, βλοσυρός καὶ φοβερός τὴν ὄψιν, ἐπομ. ἄγριος.

ΚΥΚΝΟΣ, ὁ, κύκνος, ὄρν. Β 460, Ο 692.

ΚΥΛΙΝΔΩ [v.], μόνον ἐν τῇ ἑνεστ. καὶ παρὰ καὶ ἀορ. παθ. ἐκλύισθη Π 99 (ὡς ἐκ τοῦ κυλίω). 1) Ἐνεργ. „κυλίω, κατακυλῶ“, κυλινδῶ, «κύμα ὅστέα κυλινδοί» α 162, ξ 345 «Βορέης κύμα κυλινδῶν» διεγείρων καὶ κατακυλίων, ε 296. Μεταφ. «πῆμα Δαναοῖσι» ἐπιπέμπει, παρασκευάζει, Π 688. 2) Παθ. „κυλίομαι, κατακυλίσσμαι“, κυλινδῶμαι. α.) κυρ. ἐπὶ λίθου, Ν 442, λ 598, καταπεσούσης περικεφαλίας, Π 795, ἐπὶ ἡκρωτηριασμένου νεκρικοῦ κορμοῦ, Α 447, ἐπὶ κυμάτων, Α 307, ι 447, «ἔππος κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ» κυλιόμενος ὁ ἐ. περιτρεφόμενος (ὑπὸ τῶν ἀλγιδῶν) περὶ τὸ βέλος, δι' οὗ ἐπληρώθη, Θ 86 «κυλινδόμενος κατὰ κόπρον» κυλιόμενος εἰς τὴν λάσπην, (ὁ γέρων Πρίαμος) εἰς ἐνδείξιν τῆς μεγάλης αὐτοῦ λύπης καὶ ταπεινώσεως, Χ 444, Ω 165, δ 544· β.) μεταφ. «ὦψιν πῆμα κυλινδοῖ» ἐπῆρχετο, παρεσκευάζετο, Α 347, Ρ 99, δ 163, «πῆματος ἀρχή» θ 81.

ΚΥΛΛΗΝΗ, ἡ, ὄρος· μεθόριον τῆς Ἀρκαδίας, Ἀχαΐας ἢ Σικυωνίας, ἀνυψούμενον εἰς 7260 πόδ. (τὰ νῦν Ζίρια) ἀπριωρόμενον εἰς τὸν Ἑρμῆν, ὡς ἐν αὐτῇ γεγεννημένον καὶ ἐν ἰδίῳ ναφ τιμώμενον, Β 603, Τ. Ἑρμ. 2, 18. καὶ τὴν ἐπ. λ. (Συγγ. τῇ κυέω, οἰοῦνται· κοῖλον ὄρος).

ΚΥΛΛΗΝΙΟΣ, ὁ, 4) ἐπωνύμιον τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἐν Κυλλήνῃ γεννηθέντος καὶ τιμωμένου, α 4, Γ. Ἑρμ. 304, 348. 2) κάτοικος τῆς πόλεως Κυλλήνης (τῆς σημερινῆς Γλαρέντζας)· τῆς ἐν τῇ Ἡλίδι, Ο 518 κατὰ τὰ Ἑνετ. σχολ. καὶ τὸν Εὐστ.

ΚΥΛΛΟΠΟΛΙΣ [...], ὄνομα, (κυλλός=γραδός, ποῦς), κλητ. κυλλοπόδιον, Φ 331, „στραβοπόδη“, γωλός, ἐπιθ. τοῦ Ἡραΐτου ὄρν. Ὑλ. Σ 374, Υ 270. (|| Τὸ ἐπιθ. κυλλός ἐσώθη ἐν τῇ καθομ. μόνον ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς ἀναπήρου „κυυλλός“, καὶ ἐν συνθέσει „κυυλλογέρης“).

ΚΥΜΑ, ΑΤΟΣ, τό, (κύω, κυέω), «κύμα», τῶν τε ποταμῶν καὶ τῆς θαλάσσης, πολλάκις κατὰ πληθ. «κύματα τροφόντα» Ο 621, γ 290, «κ. παφλάζοντα» Ν 798 «κ. παντοίων ἀνέμων» κ. ἐκ παντοίων ἀνέμων ἐγειρόμενα, Β 397. Ἐκ τούτου ΚΥΜΑΪΝΑ [...], κυμαίνομαι, κυματίζομαι, «πόντος κυμαίνων» ε 229, δ 425 κ. ἀ.

ΚΥΜΒΑΧΟΣ [...], ὄν, ποι. (κύμβη). 1) ἐπιθ. „κατακέφαλος“, ὡς ἐπὶ β. „κατακέφαλα“ Ε 586. 2) οὐσιάζει τὸ ἀνώτατον ἄκρον, ἡ κορυφή τῆς περικεφαλίας, ὁ κύων, ἐνθα ὁ λόφος ἐντίθεται, Ο 536, Ὑλ. (|| Κύμβη καὶ κύβη=κεφαλὴ, κράνιον, καὶ εἶδος κρανοειδούς ποτηρίου. Ἐντεθὺν παράγονται τὰ τῆς καθομλουμ. „κουδῆρι, κουμῆρι, κουμβαρῆς, κουβίλι“).

ΚΥΜΗ [...], ἡ, πόλις τῆς Αἰολίδος, ἀποικία τῶν Αἰολέων, Ἐπιγ. 4, 2. 4, 16.

ΚΥΜΙΝΑΙΣ [v.], ὁ, ὄρνεν τὸν νυκτόδιον, ἱέρακι ὅμοιον ἢ ἀετῇ, κατὰ τὸν Πλιν. h. n. 10, 8, 40 νυχθιρᾶς (nocturnus accipiter), ε 294 ἢ, ἐνθα πλην τούτου φέρει καὶ ἕτερόν τι ὄνομα θεῖον, τουτέστι τῆς ἀρχαιοτέρας γλώσσης, χαλκίς, || ὅπερ ἔλαβε κατὰ τὸν Εὐστάθ. διὰ τὸ χαλκίζον αὐτοῦ χρῶμα.

ΚΥΜΟΔΟΚΗ [...], ἡ (κύμα, δέχομαι), μία τῶν Νηρηίδων, κυρ. ἡ κυματοδόχος, Σ 39.

ΚΥΜΟΟΨΗ [...], ἡ (κύμα, θοός), μία τῶν Νηρηίδων, κυρ. ἡ ταχεύς ὡς τὸ κύμα, Σ 44.

ΚΥΝΑΜΙΑ [v.], ἡ (κύων, μυία), „σκυλόμυγα“, ὕδρις πρὸς ἀναιδεῖς γυναῖκας, αἵτινες δὲν ἀποσοδοῦνται εὐκόλως. Οὕτως ὁδρικῶς ἀποκαλεῖ ὁ Ἄρης τὴν Ἀθηναίαν ἢ ἡ Ἥρα τὴν Ἀφροδίτην, Ὑλ. Φ 394, 424 (Σχολ. αὐτόθι || Ὁ μὲν τῶν Σχολιαστῶν νομίζει ὅτι ἡ λ. σημαίνει τὸ ζῶον τὸ ἄλλως λεγόμενον κρότων, „τσιμπαοῖρι“, καὶ δι' αὐτοῦ ἐπομένως χαρακτηρίζεται τὸ ἐπιμόνον καὶ ἀναιδέες· ἄλλος δὲ τις ὅτι «ἐσχημάτισε τὸ ὄνομα ἀπὸ δύο ἀνασθῶν τελείων τοῦ τε κύωνος καὶ τῆς μυίας διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀναιδεΐας»). Μετέπειτα ὠνομάζετο οὕτως ἐντόκον τι ὅμοιον τῇ οἰστρῇ ἢ μύμῳ, Αἰλ. Ζώ. Ἰστ. 4, 15.

ΚΥΝΕΗ, ἡ (κυρ. θηλ. τοῦ κύνεος, ἔξωπακ. δο-
ρά), κυρ. σκυλόδερμα, ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο κα-
λύμματα τῆς κεφαλῆς, „σκούφοι“· κατὰ δὲ τὸν
Εὐστάθ. δέρμα κυνὸς ποταμίου. Ὅθεν ἰδίως πε-
ρικεφαλαία, ἢ ἀκριβῶς καὶ σταθερῶς εἰς τὴν
κεφαλὴν προσηρμοσμένη, κατεσκευασμένη ἐκ παν-
τοίων μαλακῶν ὑλῶν, ἔθεν καὶ λέγεται «ταυ-
ρείη» ἐκ ταυρείου δέρματος, K 258, 261, «κυ-
δέη» (ἰδ. τὴν λ.) K 335. Καθ' ὃ δὲ καὶ διὰ
μεταλλίων ἐλασμάτων ἐπικεκαλυμμένη «χαλκή-
ρη, χαλκαπάρη, εὐχαλκος» ἢ ἐνίοτε «πάγ-
χαλκος», σ 378. Ὅταν δὲ ἔχη καὶ λόφον οὐρὰν
ἵππου, λέγεται «ἵππουρος, ἵπποδάσεια», κείμε-
λοιπὸν τότε καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ κόρυς·
«κυνεὴ αἰγίη» σκούφια ἐξ αἰγίου δέρματος,
κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν χωρικῶν, ω 231. Ἡ
δὲ «κυνεὴ Λίδος», E 845, εἶχε τὴν ιδιότητα νά
κάμνῃ ἀφανῆ τὸν φέροντα καὶ ἦτο ὀμυγλῶδες· τι ἢ
νεφελοδὸς κάλυμμα, οἷον τῶν Σκανδινάων ἢ
μυθολογουμένη Τερηκάρη. Ἡτο δὲ ἔργον τῶν
Κυκλάδων κατὰ τὸν Ἀπολλοδ. 4, 2, 1.

ΚΥΝΕΟΣ [-..], ἑμ. βοη (κύων, κυνός), ποιητ.
κυνικός, ὃ ἐ. ἀναιδής, θρασύς, I 373 f.

ΚΥΝΕΩ [-..], ἀόρ. ἀ. ἔκυσσα (ὡς ἐκ τοῦ κύω)
καὶ ἐπικ. ἔκυσσα, καὶ ἀναύς, κύσσα καὶ κύσα
(πρὸς τὸν Germ. küssen), „φιλω“, ἀσπάζο-
μαι, «υἷόν» Z 474, π 190, «γούνατα, χεῖρας»
Θ 371, Ω 478, «κεφαλὴν τε ἔξ ὤμων» φ 224, ἢ
(σχήμα καθ' ὅλον ἢ μέρος) «κύσσα μιν κεφαλὴν»
τὸν ἐφίλησεν εἰς τὴν κεφαλὴν, π 15, ρ 39, τ 447.
(Ὁ ἐνεστ. καὶ παρτα. μόνον ἐν δ 522, ρ 35).

ΚΥΝΗΓΕΤΗΣ [-...], ογ. ὁ (κ. ἡγήομαι), κυρ. ὁ
ἄγων κύνας πρὸς θήραν, „κυνηγός“, θηρευ-
τής, ε 120 f.

ΚΥΝΟΙΟΣ, η, οη, «ὄχθος» = Κύνεος, Ὑ. Ἀπ.
47. Ἐκ τοῦ

Κύνεος, ὁ, ὄρος τι τῆς Δήλου, ἐνθα ἐγεν-
νήθη ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, Ὑ. Ἀπ. 141,
«Κύνθου ὄρος» αὐτόθ. ε. 26.

ΚΥΝΟΡΑΙΣΤΗΣ [-...], ὁ (κ. ραίνω=ραίζω), ζωύ-
φιόν τι παράσιτον φαρτικὸν τῶν κυνῶν, κρό-
των, „τσιμποῦρι“, ρ 300 f. (Κατὰ τὸν Εὐδ.
ἐλέγετο καὶ κυνορραϊστής).

ΚΥΝΟΣ, ἡ, πόλις τῶν Ὀπουνητίων Λοκρῶν,
ἐπὶ ὁμωνύμου γλώσσης, ἐπίνειον τῆς Ὀπούντος,
καὶ σήμερον Κύνιο, πλησίον τοῦ σημερινοῦ χω-
ρίου Λιθανάτης, B 531.

ΚΥΝΤΕΡΟΣ, η, οη, ποι. συγκρ., ἢ ΚΥΝΤΑΤΟΣ,
η, οη, ὑπερθ. ἐκ τοῦ οὗς. ΚΥΝΩ (ὡς καὶ ἐν τῇ
καθολογίᾳ ἐκ τοῦ σκύλοιο) „σκυλίτερος“,
πάντοτε τροπικ. παρ' Ὁμ., ὃ ἐ. κυνικώτερος,
ἀναιδέστερος, θρασύτερος, παρατολμότε-
ρος, Θ 483, η 216, λ 427, υ 18, «ὅτι κύν-
τατον ἔρδειν» ὅτι τολμηρότατον, K 503, «αἰ-
νότατος καὶ κύντατος ἐνιαυτός» ὁ πλέον φοβε-
ρός καὶ „σκυλίτικος“ (σκληρὸς διὰ τὴν ἀφο-
ρίαν) χρόνος, Ὑ. Δημ. 307. ὡσαύτως «κύντε-
ρον ἡμάρ» παρ' Ἀπολλων. τῇ Ροδ. B 474.

ΚΥΝΩΠΗΣ, ογ. ποι. (κ. ὦψ), ὁ ἔχων ὄψιν ἢ
ὄμματα κυνός (ὅπως περιγράφεται «κυνός ὄμ-
ματ' ἔχων» A 225), κυνόφθαλμος, „σκυλο-
πρόσωπος“, ὃ ἐ. ἀναιδής, ἀναισχυντής,
θρασύς, A 459 f.—Θηλ. ΚΥΝΩΠΙΣ, ἰδοσ, αὐτῶ
λοιδορεῖται ἢ Ἑλένη Γ 180, δ 145, ἢ Ἡρα Σ
396, ἢ Ἀφροδίτη θ 319, ἢ Κλυταίμνηστρα λ
424.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΕΙΣ [-...], κητος, ὁ, ἀρχαία πό-
λις τῆς Τριφυλίας, παρὰ τὰ μεθόρια τῆς Μεσ-
σηνίας, ἐπὶ Στράδωνος (8, 3, 25) ἔρημος, ἐνα-
μαζομένη Κυπαρισσία (διάφορος τῆς Μεσση-
νιακῆς Κυπαρισσίας, περὶ ἧς ἰδ. Στράβ. 8, 3,
22), B 593.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΝΟΣ [-...], η, οη, κυπαρίσσι-
νος, ἐκ κυπαρισσίου ξύλου, „κυπαρισσένιος“,
ρ 340 f. Ἐκ τοῦ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ [-...], ἡ, κυπαρίσσοις, „κυπα-
ρίσσι“, Λατ. cypressus, ε 64 f.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ [-...], ἡ, πολίχνη τῆς Φωκίδος
ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ οὐ μακρὰν τῶν Δελφῶν, κατὰ
Στέφ. τὸν Βυζάντ. πρότερον μὲν καλουμένη Ἑ-
ρανός, μετέπειτα δὲ Ἀπολλωνιάς, B 519.

ΚΥΠΕΙΡΟΣ [-...], τό, καὶ ΚΥΠΕΙΡΟΣ [-...], ὁ, Ὑ.
Ἑρμ. 407, φυτὸν τι λευκώμιον, ὅπερ μνημονεύε-
ται ὡς φορβὴ ἐν μὲν τῇ δ 603 τῶν ἱππῶν, ἐν δὲ
τῇ Ὑ. Ἑρμ. 407 τῶν βοῶν. (Οἱ νεώτεροι φυ-
τολόγοι δὲν συμφωνοῦσι περὶ τοῦ ἂν εἶνε ὁ cy-
perus longus ἢ cypereus rotundus τοῦ Πλίνου. ἢ
ὁ pseudocyperus τοῦ Πλίνου. ἢ. Ἐν τῇ καθο-
λόμῳ λέγεται φυτὸν τι „κύπερι“, οὐτινος αἱ
μικραὶ βολβοειδεῖς ρίζαι εἶνε εὐσμοὶ ἢ ἐωδιμοί).

ΚΥΠΕΛΛΩΝ [-...], τό, ποι. (κύπη=„κοῦπα“)·
ποτήριον, ἔκπωμα, „κοῦπα“, πολλάκις ταύ-
τῳ τῷ δέπαι, συνήθως μεταλλίνον, «χρύσεια
κύπελλα» Γ 248, α 112 κ. ε.

ΚΥΠΡΙΣ, ἰδοσ, ἡ (Κύπρις), αἰτ. Κύπρις, E
458, 883, καὶ Κύπριν, E 330, ἐπωνυμία τῆς
Ἀφροδίτης, Ὑλ. E 422 κ. πλχ., ἰδ. ΚΥΠΡΟΣ.

ΚΥΠΡΟΓΕΚΙΣ, οἴε, ἡ, ἢ ἐν Κύπρῳ γεγεν-
νημένη, ἐπωνυμία τῆς Ἀφροδίτης, Ὑμ. 9, 4.

ΚΥΠΡΟΣ, ἡ, καὶ νῦν ὠσαύτως καλουμένη, νῆ-
σος τῆς Μεσογείου θαλάσσης οὐ μακρὰν τῇ: Κι-
λικιακῆς καὶ Συριακῆς παραλίας, γνωστὴ διὰ τε
τὴν λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης, ἥτις ἐν ἀνημνο-
νεύτοις χρόνοις μετηνέχθη ἐκ τῆς Φοινίκης, δι' ὃ
καὶ ἡ νῆσος ἐθεωρεῖτο παρὰ τῶν Ἑλλήνων κυ-
ρία πατρίς τῆς Ἀφροδίτης (ἐντεῖθεν αἱ ἐπωνυ-
μίας τῆς θεᾶς Κύπρις, Κυπρογενής), καὶ διὰ
τὴν εὐφορίαν αὐτῆς καὶ τὰ πλούσια μεταλλωρυ-
χέα (ἢ μάλιστα τοῦ χαλκοῦ, δν διὰ τοῦτο οἱ
Ρωμαῖοι cyprium ὠνόμασαν), A 24, δ 83, θ 362.

ΚΥΠΤΑ, ἀόρ. ἔκυσσα, κύπτω, „σκούπτω, σκύ-
βω“, Δ 468, Φ 69, P 621, λ 585.

ΚΥΡΒΑΙΗ ΜΑΞΑ, ἡ, ἄγνωστόν τι εἶδος μάξης ἢ
ζύμης, Ὑπ. 15, 6 (ἐνθα ὁ μὲν Σουῖδας γράφει
κυρκαίη ὡς ἐκ τοῦ κυρκανάω=ἀνακατώ-
νω· ἄλλοι δὲ ἄλλως διορθοῦσι τὸ χωρίον).

*ΚΥΡΕΩ [-.] (ἐξ οὗ μόνον ὁ ἀόριστ. ἐκόρησα, 'Επ. 6, 6), καὶ ἀρχαιότερον καὶ ποι. κίρη [-.], παρὰτ. κῆρε ἀντὶ τοῦ ἐκυρί, Ψ 821, ἀόρ. ἐκυρ-
σα. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ μέσ. κί-
ρωμαι. 1) μετὰ δοτ. [ἐντυγχάνω τινί] „τυ-
χαίνω“, ἀπαντῶ, περιπίπτω εἰς τι, „ἔρμα-
τι“ Ψ 428, „κακῇ κύρεται“ Ω 530, „ἐπὶ σώ-
ματι κύρσας“ (λίαν) ἀπαντήσας πτώμα, Γ 23,
καίτοι ἐπ' αὐγένη κύρε δούρως ἀκικῇ πάντοτε
ἤθελε νὰ ἐπιτύχῃ (ἐσκόπευε) τὸν αὐχένα μετ' τὴν
αἰχμὴν τοῦ δόρατος, Ψ 821. 2) μετὰ γεν. α.)
μέχρι τινὸς ἐξικνασθῆναι, φθάνω, „μελά-
θρου“ Γ. Ἀρρ. 175, Γ. Δῆμ. 189· β.) κα-
ταλαμβάνω, ἐπιτυγχάνω, εὐρίσκω, „αἰ-
δοῖμαι βροτῶν ὁρίων τε“ 'Επ. 6, 6. 'Εκ τούτου

ΚΥΡΜΑ (κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. ΚΥΡΜΑ), ἄτος, τό,
ποι. ὅ,τι εὐρίσκει, τυχαίνει τις, ἔρμαιον, εὐρη-
μα, λεία, συνήθως συνάπτεται μετὰ τοῦ „ἐλωρ“
„ἀνδράσι θυσιμενέσσιν, οἰωνοῖσι, θήρῃσιν ἐλωρ καὶ
κύρμα γενέσθαι“ Ε 488, Ρ 151, γ 271, ε 473
κ. ἀ., ἄνευ δὲ τοῦ „ἐλωρ“ Ρ 272, ο 480.

ΚΥΡΙΣ, ἴδ. ΚΥΡΕΩ.

ΚΥΡΤΟΣ, ἡ, ὄν, κυρτός, καμπαρωτός, „κῆ-
μα“ 'Ἰλ. Δ 426, Ν 799, „ὦμος κυρτός“, Β 218. 'Εκ τούτου

ΚΥΡΤΩΝ, κυρτῶνω, κάμνω τι κυρτόν, „κῆ-
μα κυρτωθέν“, πυργωθέν, ἐν εἰδει βόλου ἐξογ-
κωθέν, λ 244 γ.

ΚΥΣΤΙΣ, ἰδοε, ἡ (κύω), κύστις ἡ οὐροδό-
χος, „φοδοσκά“, 'Ἰλ. Ε 67, Ν 632.

ΚΥΤΑΡΟΣ [-.], ἡ, πόλις τῆς Παφλαγονίας,
μετέπειτα ἐπίκειον τῆς „Αμάστριος, νῦν Κύτρος
ἢ Κοτρού, Β 853. (Παρά Στράβ. 12, 3, 40
λέγεται οὐδετέρως τὸ Κύτρωρον καὶ ὅτι ἀνω-
μάστῃ ἀπὸ Κυτῶρου τοῦ υἱοῦ τοῦ Φρύξου).

ΚΥΦΟΣ [-.], ἡ, ὄν (κύπτω), κεκυφώς, „σχυ-
φτός, καμπαυρής“, „γῆραι“ 6 16 β γ.

ΚΥΦΟΣ [-.], ἡ, πόλις τῆς Περγαμῆς, ἐν τῇ
βορειανατολικῇ Θεσσαλίᾳ παρὰ τι ὁμώνυμον ὄ-
ρος, Β 748. Πρὸς Στράβ. 9, 5, 20.

ΚΥΙΑ, 1) μεταγενέστερος τύπος τοῦ ΚΥΕΩ, ὅπ.
ἴδε. 2) ἴδ. ΚΥΝΕΩ.

ΚΥΙΩΝ [-.], ὁ, ἡ, γεν. κυνός, δοτ. πληθ. κυσί,
ἐπικ. κύνησαι. 1) κύων, „σκύλας, σκύλα“,
'Ομ. πλ., „κύνης θηρευταί, τραπεζίται“, ἴδ. τὰς
λ. Τὸ παραλαμβάνει τοὺς κύνας εἰς τὰς ἀγοράς
ἢ τοὺς σὺνθηδες εἰς Ὀμηρικούς θῆρας, δ 44, ρ 62,
„κύων Ἀἶδα“ ὁ κύων τοῦ Ἀδου, ὁ Κέρβερος,
Θ 368, λ 623, „κύων Ὀρλίωνος“ ὁ κύων τοῦ
'Ορ. (ὁ παρ' Ἡσιόδ. Σείριος), ὅστις μετὰ τοῦ
κυρίου του μεταμορφωθείς μετετέθη εἰς τοὺς ἀ-
στέρας. Θεωρεῖται ἐν θερμαῖς χώραις πρόδρομος
πυρετῶν καὶ λοιμῶν, Χ 29. 2) τροπικ. εἶνε
ὕδρις μάλιστα ἐπὶ γυναικῶν εἰς ἐνδείξιν τῆς ἀνα-
δείας καὶ θρασύτητος αὐτῶν „σκύλα“. Οὕτως
ἀνομάζει ἡ Ἑλένη αὐτὴ ἑαυτὴν, Ζ 344, 356, ἡ
'Ἰρις τὴν Ἀθηνᾶν Θ 423, ἡ Ἥρα τὴν Ἀρτεμιν
Φ 481. Ὡσαύτως λοιδοροῦνται αἱ δῆμαι τοῦ

'Οδυσσεύς, σ 338, τ 91 κ. ἀ., αἱ αὐταὶ λέγον-
ται „δῆμαι κύνης οὐκ ἀλλέγουσαι“ „σκύλαις
ἀπισταῖς“, τ 154, πρὸς ΚΥΝΙΛΗΝΙΑ, ΚΥΝΗΠΙ.
'Επὶ ἀνδρῶν τιθεμένη ἡ λ. σημαίνει τὸ ἀκαθε-
κτον, σκληρόν ἢ παράτολμον ὅπως ὁ ἑκτωρ
„κύων λυσσητήρ“ „σχυλὶ λυσσαμένον“, Θ
299 κ. ἀ., ἀλλὰ σημαίνει καὶ τὴν ἀναισχυντον
δειλίαν καὶ μάλιστα τὸ θηλ. „κακαὶ κύνης“ ἐπὶ
τῶν Τρώων, Ν 623, καὶ θρασύτητα, ρ 248.

3) κύων ὁ θαλάσσιος, „σχυλοψαρός“, μ 96.
—Οἱ κύνες φαίνονται παρ' Ὀμ. πολλάκις ὡς
θηρία σαρκοφάγα, ἅτινα μετὰ τῶν ὀρνέων κα-
τασπαράττουσι τὰς σάρκας τῶν ἀτάφων πτω-
μάτων, Ψ 335, 339, γ 259 κ. ἀ. || 'Ὅθεν καὶ
τῆς καθομιλουμ. ἡ φρ. „ὅτ' τὸν φάγουν τὰ σκυ-
λιά“, ὅτ' μείνῃ ἄταφος ἢ ἀπεριποίητος. ('Ετυ-
μολογικῶς συγγ. τῇ Λατ. canis, οὗδ' ἔχει τι
κοινὸν πρὸς τὸ κυνέω=φιλῶ, ὡς νομίζουσιν
οἱ ἀρχαῖοι καὶ τῶν νεωτέρων ὁ Δουερλ.).

ΚΥΛΣ, τό, πληθ. κύσα, δοτ. κύσσειν, 'Ἰων. καὶ
ποιητ., διφθέρα, „γούσα“, ἰδίως „προδία“,
ὅποιας ἐστρωνον κατὰ γῆς ἢ ἐπὶ θρανίων ἢ ἐπὶ
κλίνης, ἵνα μαλακῶς κάθωνται ἢ κατακλίνωνται,
Ι 661 (μόνον ἐνταῦθα τῆς 'Ἰλ.), γ 38, π 47 κ.
ἀ. ἐνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς. (|| 'Ετυμολογεῖ-
ται παρὰ Κουρτίην ἐκ τῆς ρίζ. ΚΕΙ-, ΚΕΙΜΑΙ,
πρὸς ὅμως τὸ Σλαυικ. κοζλ, δὲ δορά.)

ΚΥΛΕΙΑ, ἡ, κεφαλὴ (ἡ ἄνευ κορυφῆς), ἰδίως
μήκωνος (παπαρούνας) κεφαλῇ, (|| ἔτι παρὰ
μὲν τῇ Σχολ. τοῦ Θεοκρίτου (11, 57) λέγεται
κουδία, ἐν δὲ τῇ καθομιλουμ. „κουτσουνάδα“,
Κορ. Ἀττ. 5, 265), Σ 499 γ. ('Ετυμολογικῶς
συγγ. τῇ κόττη, κοττίς Δωρ. ἡ κεφαλῇ).

ΚΥΚΥΤΟΣ [-.], ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., θρη-
νος, ὀδυρμός, „σκούξιμος“, 'Ἰλ. Χ 409,
447.—Κύρ. ὄνομα Κικυτῶς, ὁ, οἰοῖται Κλαυθ-
μών, ποταμός τοῦ Ἀδου, πηγάζων ἐκ τῆς Στυ-
γός, κ 514. 'Εκ τοῦ

ΚΑΚΙΑ [-.], ἀόριστ. ἐκάνωσα (τὸ οὐ μακρόν),
θρηνώ, κλαίω, ὀδύρομαι „σκούζω“, πάν-
τοτε ἐπὶ γυναικῶν, Σ 37, 71, δ 361 κ. ἀ.,
„κλαίω καὶ κωκ.“ τ 544, καὶ μεταβ. „κωκ.
τινά“ κλαίω τινά, ω 295.

ΚΑΛΗΨ, ἡ, ἐπικ. (κώλου ἢ κωλῆ), ἱ-
γνύα, τοῦ σκέλους ἢ κοιλότης ἡ ὀπισθεν τοῦ
γόνατος, ἡ ἀγκύλη, Ψ 726 γ.

ΚΑΜΑ, τό (κοιμάω), ὕπνος βαθύς, μόνον ἐν
τῇ φρ. „μαλὸν κῆμα“ Σ 359, σ 201.

*ΚΑΜΟΣ, ὁ, εὐωχία, συμπόσιον, Γ. Ἐομ.
481. (|| 'Ετυμολογικῶς ἀνάγεται εἰς τὴν ρίζαν
ΚΕΙ-, ΚΕΙΜΑΙ).

*ΚΑΝΩ, ἡ, ὁ, ἡ, κώνωψ, „κουνουπύ“,
Βατρ. 202.

ΚΑΠΑΙ, αἱ, ἀρχαῖα πόλις ἐπὶ τῆς βορείας ὀ-
χθῆς τῆς ἐντεσθεν κληθείσης Κωπαίδος λί-
μνης ἐν Βοιωτίᾳ, τὰ νῦν Τοπόλια, Β 502.
Πρὸς Στράβ. 11, 2, 18.

ΚΑΠΗ, ἡ (καπ-, κάπτω, Λατ. capio), λαβή,

δοεν ἰδίως· ἀ.) ξίφος· λαβή, σφυρί, συνήθως ἀργυρ., Α 219, θ 403, λ 531· β.) ἡ λαβή τοῦ ἔρετρου, τῆς κώπης, ι 489, κ 129, καὶ ὁλος ὁ ἔρετρός, κώπη, „κουπί“, μ 214· γ.) τῆς κλειδός· ἡ λαβή, φ 7. Ἐκ τούτου

ΚΟΠΗΙΣ, ΕΞΕΛ, ΕΝ, ἐπικ., ὁ ἔχων (ῥαίνει) λαβήν, «ξίφος»· Ψ. Π 332, Υ 475, «φάσγαν» Ο 743.

ΚΑΡΓΙΟΣ [·υ·], ὁ (χωρῶ), ἀκόρ, πήρα δερματίνη, „ταγάρι, ταγαρτζικά“, χρήσιμος εἰς ὑποδοχὴν τῶν κατὰ τὰς ὁδοποιίας ἐφοδίων, ε 267, ι 213.

ΚΑΡΚΙΟΣ, ὁ, ἀκρωτήριον ἀπότομον τῆς Ἰωνίας· πλησίον τῶν Ἐρυθρῶν, τὰ νῦν ἀκρωτήριον Κορκός, Υ. Ἀπ. 39.

ΚΩΕ, ἐπικ. ΚΩΕ, Υ. Ἀπ. 42, αἰτ. ΚΩν, Β

677, μικρὰ νῆσος τοῦ Ἰακάρου πελάγους· πλησίον τῆς Καρικῆς παραλίας, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον ἢ ὑπὸ Μερόπων κατοικουμένη, τὰ νῦν ὡσαύτως Κως, ἢ Τουρκ. Στανκίό, Ἰταλ. Isola longa, Β 677, Υ. Ἀπ. 42. Ἐπίρ. ΚΩΝΑΕ εἰς τὴν Κω, Ξ 255, Ο 28.

ΚΩΦΟΣ, ἡ, ὅς (κόπτω· πρὸλ. τὸ Λατ. tusus, oblitus· κατὰ δὲ τὸν Λέρσιον καὶ Δόδεκκ. ὀνοματοπ.), κυρίως τοῦ ὁποίου ἐκόπη ἡ δύναμις, ἀμβλύς, ἀδύνατος. 1) κυρ. «βέλος κ.» τοῦναντίον τοῦ ὀξέος, Δ 390. 2) μεταφ. ἀ.) ὑπόκωφος, «κῶμα» (ὡς πρόδρομον σημειοῦ τῆς τρικυμίας), Ξ 46· β.) ἀλαλος, ἄφωνος, «βωβός», «γάτα» ἡ ἄφωνος γῆ, ἡ μὴ ἔχουσα στόμα νὰ ὁμιλήσῃ καὶ διὰ τοῦτο ἀγογγύσται ὑπαίνοια τὰς ἀσχημίας τοῦ Ἀχιλλεύς, Ω 54.

Λ

Λ

Λ, τὸ ἐνδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφαβήτου, διὸ σημειοῦν τῆς ἐνδεκάτης βραβείας.

ΛΑΛΕ (Ἀττ. ΛΑΕ), ὁ, γεν. λᾶος, δοτ. λαι, αἰτ. λᾶν, πληθ. γεν. λᾶων, δοτ. λᾶσσι, ποιητ. 1) λίθος, „πέτρα“, ὅς οἱ πολεμισταὶ ῥίπτουσι κατ' ἀλλήλων ἐν ταῖς μάχαις, Γ 42, Δ 524. Ὡσαύτως λέγεται καὶ τὸ τεμάχιον τοῦ βράχου, ὅπερ ὁ Πολύφημος ἐξοσφενδόνει κατὰ τοῦ Ὀδυσσεύς, ι 537. Ὅθεν ὁ λίθινος δίσκος, „ἡ πέτρα“, ι 492. Πληθ. οἱ λίθοι, οἱ περιφράσσοντες τὴν ἀγοράν, ὅτινες ἴσως ἐχρησίμευσαν καὶ ὡς ἐδῶλια, ζ 267, πρὸλ. θ 6, 46, ι 485. 2) βράχος, σκόπελος, ν 463.

ΛΑΛΕ [·υ·], αἰτ. Λᾶν, ἀρχαία πόλις τῆς Λακωνίας, 40 στάδια ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης. Κατεστράφη ὑπὸ τῶν Διοσκουρῶν, οἵτινες ἐντεύθεν ἔλαβον τὴν ἐπωνυμίαν Λαπερσαι, Β 585. (Ἡ ὄνομ. Λᾶς εὐρίσκεται παρὰ Σκύλακι καὶ Παυσανίᾳ· κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθ. ἐλέγεται ὁ Λᾶς καὶ ἡ Λᾶ).

ΛΑΒΡΑΓΟΡΗΣ [·υ·], οἱ, ὁ (λάβρος, ἀγορεύω), ὁ λάβρος ἀγορεύων, θρασυστομος, αὐθάδης, ἀλαζών, Ψ 479 f.

ΛΑΒΡΕΥΟΜΑΙ, ἀποθ. θρασυσομῶ, αὐθαδιάζω, „πετῶ τὰ λόγια μου“, Ψ. Π 472, «μύθοι» Ψ 478. Ἐκ τοῦ

ΛΑΒΡΟΣ, ΟΝ, ὑπερβ. ΛΑΒΡΟΤΑΤΟΣ, σφοδρός, ὀρμητικὸς, ἀκάθεκτος, ῥαγδατός, «οὔρος» Β 448, ο 293, «κῶμα» Ο 625, «ποταμός» Φ 274, «λαβρότατον χεῖρ ὕδωρ Ζεύς» Π 385. (Ἡ ἐτυμολογία σκοτεινὴ· κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους γραμματικούς· ἐκ τοῦ ἐπιτακτικοῦ ἀχωρίστου μο-

λαγχάνω

ρίου λα καὶ βορά, οἰοῖται ἀδοξαγός. ἀκάθεκτος, λίαν ἀπιθάνως· κατὰ δὲ τὸν Πάσσωσον ἐκ τοῦ λάω. Ὁ Δόδεκκ. θεωρεῖ τὴν λ. ἀπλήν, ὡς καὶ ὁ Δοιδερλ., ὅστις παράγει αὐτὴν ἐκ τοῦ λαβεῖν).

ΛΑΓΧΑΝΩ [·υ·], ἀορ. β'. Ἐλαχον, ὑποτ. λάχω καὶ ἐπικ. λελάχω, Η 80, παρακ. λελόγχα Ἰων. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ εἰληχα, γ'. πληθ. λελόγχατι (μὲ α βραχύ, ὡς τὸ περὶ κασι, Ἰδ. φῆα), λ 304 (ἐνθα ὁ Οὐδῶφ. κατὰ τινε εἰκασίαν τοῦ Εὐσταθίου ἔγραψε: λελόγχα). 1) διὰ λαχνοῦ λαμβάνω ἢ κατὰ τύχην ἢ κατὰ θέλημα θεοῦ, διότι καὶ τοῦτο διὰ λαχνοῦ ἐμαρθάνετο, ἐν γένει λαμβάνω· ἀ.) μετ' αἰτ. «γέρας» Δ 49, «οὐρανόν» Ο 192, «αἶσαν» Σ 327, ε 40, «πολλά» Ξ 233, «μοῖραν» υ 282, Υ. Ἐρμ. 428, «κλήρῳ λαχεν» Ψ 862, Ω 400 (μετ' ἀπαρρ.)· μετ' ἀπαρρ. Ψ 356, 357, πρὸλ. Ο 191· ὅθεν ἀπολελ. „λαχαίνω“, «ὅς κε λάχῃσιν» ὅς κε λάχῃ, εἰς ὅποιον πέσῃ ὁ κλήρος, ὁ λαχνός, Η 171, 179, Κ 430, Ψ 354, πρὸλ. ι 334. Ἐπὶ δὲ «Κήρ λαγχάνει τινὰ γινόμενον» ἡ Κήρ λαμβάνει τινὰ ὡς ἴδιον ὅταν γεννηθῇ, ὅ ἐ. ἥδη ἐκ γενετῆς προορίζεται εἰς τινὰ ὁ βίαιος θάνατος, Ψ 79.— Ὁ παρακ. σημαίνει ἔχω λάβῃ, κατέχω, ἔχω, «τιμὴν» λ 304, «λόφον» Υμ. 18, 6· β'.) μετὰ γεν. τυγχάνω τινός, «δώρων» Ω 76, «κτερίων» ε 311. 2) μεταβ. κάμνω τινὰ νὰ λάβῃ τι, κάμνω τινὰ μέτοχόν τινος, παρέχω τι εἰς τινὰ μόνον ἐν τῇ ἀναδιπλασιασμένῃ ἀορ. «λελάχασί με πυρὸς θανόντα» μοι δώσωσι μετὰ θάνατον τὸ νομιζόμενον πρρ, Η 80, Ο 350, Χ

343, Ψ 76. 3) ἀμετάβ. „λαγαίνω“, κληροῦμαι, διὰ κλήρου ὀρίζομαι, „πιπῶ“, 1334, „ἐς ἐκαστὴν ἐνεία λαγγανον αἶγες“ εἰς ἑκαστον πλοῦτον ἔλαγον, „ἔπεσαν“ ἐνεία αἶγες, 1460.

*ΛΑΓΩΝ, ὄκος, ἡ καὶ ὁ, κυρ. γῶρος κενός (πρόβλ. ΚΕΝΕΩΝ), ἐπομ. ἡ μαλακὴ γῶρα ἡ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τῶν ἰσχίων, „λαγγόνι λαγγόνια“, Βατρ. 223.

ΛΑΓΩΣ, ὁ, Ἴων. καὶ ἑπικ. ἀντί τοῦ λαγῶς, „λαγός“, Κ 361, X 310, ρ 295.

ΛΑΪΡΗΣ [-..], οὖς, 4) υἱός τοῦ Αἰγυῖος, πατήρ τοῦ Ἀλκιμέδοντος, εἰς τῶν εὐγενῶν Μυρμιδόνων, Π 197, Ρ 467. 2) τεχνίτης τις ἐν Πύλῳ, γ 425.

*ΛΑΪΡΗΣ [-..], αὐ, ὁ, υἱός τοῦ Ἀρκεσίου, πατήρ τοῦ Ὀδυσσεύς, βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης, πορθῆσαι ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ τὸ Νήριον, ω 376 ἐξ. Γηράσας δὲ ἔζη ὡς ἀπόμαχος ἐν τοῖς ἀγροσὶ, λ 487 ἐξ., ω 249 ἐξ., καὶ ὅμως μάχεται μετὰ τοῦ ἐπανελθόντος υἱοῦ κατὰ τῶν Ἰθακησίων, ω 498.

ΛΑΪΡΤΙΛΑΝΗΣ [-..], οὖ, ὁ, υἱός τοῦ Λαίρτου ἡ μᾶλλον Λαερτίου (πρόβλ. Σοφ. Αἴ. 1), ὁ Ὀδυσσεύς, Γ 200, δ 555 κ. πλχ.

ΛΑΪΩΜΑΙ, ἀποθ., παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ γ'. πηθ. τῆς εὐκτ. τοῦ ἐνεστ. λαζοῖατο ἀντί τοῦ λάζοντο, Β 448, καὶ ἐν τῇ παρατ., Ἴων. καὶ ποι., ἰδίως ἑπικ. ἀντί τοῦ ΛΑΜΒΑΝΩ, „πιάνω, παίρνω“, „ἔγχο“, Θ 389, „ἦνία χερσὶ“ Ε 365, γ 483 κ. ἀ. τ., „ἀγκάς θυγατέρα“ λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας, ἐναγκάλλομαι τὴν θυγ., Ε 374, „γαίαν ὁδᾶς“ πιάνω τὴν γῆν μετὰ τὸ δόντια, θαγκνῶν τὸ χῶμα, ἀποθνήσκω ἐν μάχῃ, Β 448 κ. ἀ. Μεταρ. „μύθον πάλιν“ παίρνω πίσω (ἀνακαλῶ) τὸν λόγον, παλινῶδω, Δ 357. || Τὸ δὲ ἐν ν 254 σημ. κρατῶ, ἐμποδίζω τὸν λόγον, ὅστις μοὶ ἐπῆλθεν εἰς τὴν γλώσσαν.

*ΛΑΪΩΜΑΙ [-..], ἕτερος τύπος τοῦ λάζομαι, καταλαμβάνω, „πιάνω“, φωράω, Γ. Έρμ. 316.

ΛΑΪΩΚΝΗΣ [-..], ἐς, ποιητ. (λανθ. κῆδος), λήθην ἐμποῶν τῆς λύπης, τοῦ ἀλγους, πραϋντικός, παυσίλυπος, παυσίπνοος, „μαζός“ X 83 f.

ΛΑΪΩΡΗ, Ἴων. καὶ ἑπ. ἀντί τοῦ λάθρη (ἐπίθ. δοτικαφανές ἐκ τοῦ ἀγρ. ἐπιθέτου λάθρος, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ λανθάνω), λαθραίως, κρυφαίως, „κρυφαί“, Β 515, δ 92 κ. ἀ., „λάβρη κτείνω“ δολοφονῶ, ρ 80, „λάβρη γυτὰ βαρύνεται“ λεληθότως, ἀνεπαίσθητος, Τ 165. μετὰ γεν. «λάβρη τινός» ἐν ἀγνοίᾳ πινός, „κρυπαὶ ἀπό τινα“, Ε 269, Ω 72. Γ. Δήμ. 241 (ἐνθα γάρην τοῦ μέτρου γράφεται μετὰ βραχείαν τὴν ληγούσαν: λάθρα).

ΛΑΪΩΣ [-..], ἱγρὸς, ἡ (ὑποκοριστ. τοῦ λαας), „λιθάρη, λιθαράκι, χαλίκι“, οἷα τὰ ἐν τοῖς αἰγιάλοις, *Ὀδ. ε 433, ζ 95.

ΛΑΪΩΨ, ἀπορ [-..], ἡ (κατὰ τὸν Σχολ. «ἡ μεθ' ὑποστ. αὔρα, συστροφή ἀνέμου, καταφορά μετ' ὁμόρου, ἡ ἡ μετ' ὁμόρου σφοδρότης τοῦ

πνεύματος») ὁδὸς λα, καταιγίς, ἀνεμοζάλη, μετὰ βροχαῖας βροχῆς, Δ 278 κ. ἀ., ὅθεν «ἐρμυνή, κελαινὴ» διὰ τὰ συνοδουόμενα μέλανα νέφη, Μ 375, Υ 51. Ἐπὶ δὲ εἰς ἀκρῶς ἐξωτερικὸν συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀνεμος, Ζέφυρος, Βορέης», ὅθεν «ἀνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ» Ρ 57, «Ζέφυρος σὺν λαίλαπι θύων» μ 408, «ἐπῶρα» ἀνεμον Βορέην λαίλαπι θεσπετή, ι 68, πρὸλ. μ 314. Μὲ τὴν λαίλαπα παραβάλλει ὁ Ὁμ. τοῦς ἑρῶας τοῦ κατὰ τὸν Ἄρη, Δ 747, Μ 375, Π 365, Υ 51. (Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλ. Περί κόσμου 4, 15 ἡ λαίλαψ εἶνε ἀνεμοστρόβιλος ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω κινουμένης).

ΛΑΙΜΟΣ, ὁ (λα-), „λαίμος“, φάρυγξ, Ν 388, γ 45.

ΛΑΙΝΕΟΣ [-..], ἐν, εὐν, X 434 f., «πλυνὸι λαῖνοι» καὶ ἀλῖνος [-..], ον (λας), ποι., λίθινος, „πέτρινος“, «οὐδός» I 404, «ἀμφιφορῆς» ν 105, «χιτών» οἱ λίθοι, δι' ὧν τις λιθοβολεῖται (ἴδ. ἐκνῆμι), Γ 57. Ἐν τῇ ἀθρομένῃ χωρίῳ, Μ 177, «πάντη περὶ τεύχος ὀρώει θεσπιδίαις πῦρ λάινον» τὸ φυσικώτατον εἶνε νὰ ἀποδοθῇ τὸ λάινον μόνον εἰς τὸ τεύχος. (Οἱ δὲ ἀποδίδοντες αὐτὸ εἰς τὸ πῦρ ἐρμηνεύουσιν ἄλλοι ἄλλως, ἴδ. Σπιντζερνόν αὐτόθι. Ἡ ὀρθότερα μεταξὺ τῶν ἐρμηνειῶν τούτων εἶνε: φλογερὰ ἡ θερμὴ μάχη διὰ λιθοβολίας. Ὁ δὲ Μινικουτς (||) ἐπὶ τὸ ῥωμαντικώτερον, τουτέστι δυσνοητότερον, ἡ ὅπως λέγει ὁ Εὐδοτῆς περὶ τοιαύτης ἔπ' αὐτοῦ φερομένης ἐρμηνείας, σκληρότερον καὶ τραγικώτερον) ἐρμηνεύει: ἡ ὑπὸ θεῶν ἀναρθεῖσα (θεσπιδίαις) πυρίνη χάλαζα λίθων).

ΛΑΙΝΕΙΟΝ, τό, ἀσπίς ἐλαφρά, πινῶδες ἐκ λαοῦ καὶ ἀκατεργάστου δερμάτος, κατεσκευασμένη («ἀσπίδισκιον ὠλοδύρινον»), ἐπομ. ἐλαφρότερα τῆς κοινῆς ἀσπίδος, ὅθεν λέγεται «πετρεόν» *Ἰλ. Ε 453, Μ 426, πρὸλ. Ἡρόδ. 7, 91. (Οἱ δὲ νεώτεροι τακτικοὶ συγγραφεῖς νομίζουσιν ὅτι τὸ λαίσκιον εἶχε καὶ περιζωμά τι, ἴσως διὰ τὸ ἐπιθετὸν πετρεόν, ὅπερ ὅμως πάντες οἱ ἀρχαῖοι ἐρμηνεύουσι κοῦφον, ἐλαφρόν.—Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος. Πιθανῶς ἐκ τοῦ λάσιος).

ΛΑΙΣΤΡΥΓΟΝΕΣ [-..], οἱ, ἐνικ. ΛΑΙΣΤΡΥΓΩΝ, κ 106, ἄγριόν τι, πιθάνως μυθικὸν ἔθνος ἀπὸ τῆς κτηνοτροφίας ζῶν, κ 149 ἐξ. Οἱ Ἕλληνες (Θουκ. 6, 2, Πολύβ. 8, 11, 13) ἔταττον αὐτοὺς ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς Σικελίας περὶ τοὺς μετέπειτα Λεοντίνους (τὰ νῦν Lentini). Νεώτεροι δὲ ἐρμηνεύονται ἐπὶ τῆς βορειοδυτικῆς παραλίας: οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀσίᾳ περὶ τὰς Φορμίας (σήμερον M. I. di Gaeta), πρὸλ. Κικέρ. ad Attic. 2, 13. Ὁρατ. Ἰδ. 3, 46, 34 κ. ἀ. ἴσως δὲ ὁ ποιητὴς ἐφρατίζετο αὐτοὺς καὶ βορείωτερον εἰς οἰκουμένην, ὡς εἶνε δυνατόν νὰ ἀπεικασθῇ τι ἀπὸ τῶν ἐν ρ. 82 ἐξ. ὑπαινιχτομένων βραχείων νυκτῶν. Ὁ Δοιδερλ. ἐτυμολογῶν ἐκ τοῦ ληιστήρ (Δωρ. λαιστήρ) ἢ γεν- ἐρμηνεύει: ληστῶν παῖδες. Ἐκ τούτου

ΛΑΙΣΤΡΥΓΟΝΙΟΣ [-., ~], ἴη, οη, ἀνήκων εἰς (ἡ κατοικοῦμενος ἀπὸ) Λαιστρυγόνα, «Λαιστρυγόνι Τηλέπυλος»· πόλις τῶν Λαιστρυγόνων Τηλέπυλος, κ 82. Ίδ. **ΤΗΛΕΠΥΛΟΣ**.

ΛΑΪΤΗ, τὸ, μόνον ἐν τῇ ἐν. ὀνομ. καὶ αἰτ. ἐπ. (λαϊμός), χάσμα, χάος, βυθός, «ἀλός ἢ θαλάσσης»· τὸ χάος τῆς θαλάσσης, ἡ βαθυτάτα θάλασσα, Γ 267 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), δ 504 κ. πλχ. ἀνευ τοῦ «ἀλός»· ε 409, η 35, 276, ι 323.

ΛΑΪΘΟΣ, βοσ, τὸ, βῆκος, «ἐνδύμα πτωχικόν παχύ» (χοινοροϊδές), ν 399, υ 206, μάλλον ἐκπλῆγμα, (Τουρκ.) «χράμι», Τ. Ἑρμ. 453, «λυγρός λαΐθος»· δέρμα, «γούνα» Γμ. 48, 23 (Συγγ. τῷ λαΐθος, λῶπις, ἥ λ. ἐσώθη ἐν τῇ καθομ. ὡς ὅ· συνθετικὸν μέρος· ἐν τῷ «σαγο-λαΐφα», ὅπερ προφ. καὶ σακο-λαΐφα, οὐ μόνον ἐπὶ πλοίου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν γονυρῶν ἐκείνων μαλλίνων (σαγακίων) περιπεσίδων τῶν χωρικών).

ΛΑΙΨΗΡΟΣ, ἡ, ὄν, ποι., ταχύς, γοργός, «ὀγλήγορος», «ἐκίνητος», «γούνατα» Ἰλ. Κ 358, Γ 93, «ἀνέμων κέλευθα» Ξ 47, «βέλος» Φ 278 κ. ἄ.· ἔτι δὲ «Ἀχιλλεύς» = ποδώκης, Φ 261. **ΛΑΙΨΗΡΑ**, ἐπιρ. γοργῶς, ταχέως, «λαΐφηρά πύδας καὶ γούνατ' ἐνώμα» Ο 269, Χ 24. (Κατὰ τινὰς μὲν ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ αἴψα, ἔπου = αἰψήρως κατ' ἀναλογίαν τοῦ εἶδω καὶ λαΐδω κατ' ἄλλους· δὲ ἐκ τοῦ λαΐλαψ κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ λαΐλαψήρως (= ἄργυρος) κατ' ἀναλογ. τοῦ ἀμφιφορέως καὶ ἀμφορέως κ. ἄ. ἥ. Οὐδ' ἑτέρα τούτων τῶν ἐτυμολογιῶν φαίνεται μοι ἐπαρκούσα. Μήπως τὸ ἐπιθετικὸν προϋποθέτει οὐσιαστικ. ἄχρ. λαΐψος, τοῦτο δὲ εἶνε συγγενὲς πρὸς τὰ Λατ. labor, lapsus; ὣν ἡ κυρ. σημ. εἶνε τὸ ὀλισθηρῶς παρέρχεσθαι ἢ διαφεύγειν).

ΛΑΚΕ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ΕΛΑΚΕ**, ἴδ. **ΛΑΣΚΑ**.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝ, ὄνος, ἡ, ὄνομα χώρας τῆς μετέπειτα Λακωνίας, ἥτις ἐπὶ τῶν ἡρωικῶν χρόνων κατὰ δῆμον· ἡ χωρία κατοικεῖτο. Ἐπειδὴ δὲ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς χώρας περιλαμβάνεται μεταξὺ δύο σειρῶν ὀρέων ἐξ Ἀρκადίας κατερχομένων, τοῦ Ταυγέτου καὶ τοῦ Πάρνωνα, καὶ ἀποτελεῖ κοιλιάδα, ὀνομάζεται παρ' Ὀμ. κοίλη· διὰ δὲ τὸ παραγῶδες τῶν παρακειμένων ὀρέων κητώεσσα, Β 584, δ 1 (ἐνθα τινὲς ἐννοοῦσι τὴν Σπάρτην, ἴδ. τ. λ., ἂν καὶ τὰ παρατιθέμενα ἐπιθετικά μόνον ἐπὶ χώρας ἀρμόζουσιν λεγόμενα). Ἡ χώρα λέγεται προσέτι καὶ «ῥα» γ 326 κ. ἄ. καὶ «εὐρύχωρος» κ 44, ο 4.

ΛΑΚΤΙΖΩ (λάξ), λακτίζω, «κλωτῶ», κτωπῶ, «ποσὶ γατῶν»· Ὁδ. σ 99· ὅθεν ἀσπαίρω, «σπαρταρῶ», σφαδάζω, χ 88, Βατρ. 90.

ΛΑΚΑΝΙΣ, ἴσος, ἡ, ἐπιθ. Λακωνικῆς, «γατα» Τ. Ἀπ. 440.

ΛΑΜΒΑΝΩ, ἄορ. ἔλαβον [-., ~] καὶ ἐπ. ἔλαβον καὶ ἀναύρητος λάβον, ὑποτ. γ'. πληθ. λάβησι, μέσ. ἄορ. ὅ. ἐπ. ἔλλαβον, ε 325, καὶ μέ ἀναοπλασιασμένων ἐν τῇ ἀπαρφ. λελαβέσθαι, δ 388.

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ἀλλαχὸς δὲ παρ' Ὀμ. μόνος ὁ ἐνεργ. ἄορ. εἶνε εὐχρηστος. Α.) Ἐνεργ. 1) λαμβάνω, «πιάνω, παίρνω», μετ' αἰτ. Ὀμ. πλχ. καὶ μετὰ δοτ. ὀργανικῆς ὡς «ἔρχος χειρὶ, ἡνία φέρει» κ. ἄ., «χειρὶ χεῖρα» Φ 286· ἔτι δὲ καὶ «ἡνία ἐν χεῖρεσσι» τὰ χαλινάρια, «εἰς τὰ χεῖρα» Θ 416· ὡσαύτως· «αἰτίδα ἐν χεῖρεσσι» Ο 229, «λαμβάνω τινά» τ 390 κ. ἄ., «τινὰ ὑπὸ στέρνοιο»· πιάνω ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ στήθος, Α 842, «τι ἔκ τινος»· ἐξάγω ἢ ἐκβάλλω τι ἐκ τινος, Π 228, υ 300. Τὸ μέρος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ πιάνει τίς τινα, ἐκφέρεται κατὰ γεν. ὡς «τινὰ ποδῶν» Δ 463, «στρουθὸν πτέρυγος» Β 316, «κούρην γούνων» ζ 442 κ. ἄ. Πολλὰς δὲ συντάσσεται καὶ μετὰ μόνης τῆς γεν. τοῦ μέρους τοῦ λαμβανομένου, ἐννοουμένης εὐκόλως τῆς αἰτίας τοῦ ὅλου, ὡς «γούνων» Α 407, «ἐανοῦ» Γ 385, «κόρυθος» Γ 369, «γενείου» Θ 374, «ἀλλήλων ἀγκάς χερσὶ σπιδάρῃσι» ἐνηγκαλιόθησαν ἀλλήλους μετ' αἰτ. χ. γ 711 κ. ἄ., ἀλλὰ καὶ μετὰ μόνης γενικῆς, ὡς ἐάν ἦτο μέσον, «λάβε πέτρης» ε 428· Ε.) μεταφ. ἐπὶ ἐξωτερικῶν τε ἢ ἐσωτερικῶν καταστάσεων· «τρόμος ἔλλαβε γυῖα» «ἐπίασε», κατέλαβε, Θ 452· ὡσαύτως· «γόλος, πένθος, ἄλγος, ἄχος, φόβος, ἀμφασίη λάβε τινά» «ἐπίασεν ἢ ἐπήρξε», κατέλαβε, Ἰλ. πλχ., δ 704· μετὰ διπλ. αἰτ. Δ 230, Π 335. 2) λαμβάνω, δέχομαι· «ἀποινα, ἔσθλα» Ζ 427, Ψ 275· ὅθεν ἀπολαμβάνω, «ἀποκτεῖω»· «κλέος» α 298. Ἰδίως αἰχμαλωτίζω, συλλαμβάνω, «πιάνω» Ε 159, Δ 106, 126 κ. ἄ., ὡσαύτως· «ἵππους» Κ 545, «μῆλα» λ 4, «ἐκ πόλεις ἀλόχους καὶ κτήματα» ι 41· ἐπὶ ἡρώων ἀρπάξω, «δαῖτα» Ω 43, ἐπὶ ἀντοῦ, Ρ 678. 3) σπῶν· παραλαμβάνω, ὑποδέχομαι, η 255. — Ἡ μετοχή «λαβὼν» πολυάκις κεῖται, ὅπου ἐν ταῖς νεωτέραις Εὐρώπ. γλώσσαις φαίνεται περιττόν, πρὸς ἐναργεστέραν παράστασιν τῆς πράξεως. (Ι.) Ἡ δὲ καθομιλ. δὲν θεωρεῖ μὲν περιττὴν τὴν διὰ τῆς μετοχῆς ἐκφραζομένην ἐνέργειαν, ἀλλ' ἐκφέρει αὐτὴν οὐχὶ πλεον διὰ μετοχῆς, ἀλλὰ κατὰ τὸν συνήθη αὐτῇ τρόπον, ἀναλύουσα τὴν μετοχήν, ὡς «λαβὼν κῶς χεῖρα» «ἐπήρξε κ' ἐπὶ ἡνία τὴν χεῖρα» ω 398, «εἰρήν' ἐγὼ σὶ λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δῶσω» «ὦν δὲν σὶ πύσσω καὶ σὶ γδύσω» Β 264, πρὸλ. «ἦν λαβὼν» ω 36, «ἐτέρους τε λαβὼν καὶ ἡμ' ἡλθον» «ἐπὶμα τοῦς συντρόφους καὶ τὸ πλοῖον καὶ ἦλθα», παραλαβὼν—ἦλθον, υ 269. Β.) Μέσ. ἐπιλαμβάνομαι τινος, «πιάνομαι», μετὰ γεν. «σχεδῆς» ἀπὸ τῶν σχ., ε 325· μετ' αἰτ. (Ι.) = τῇ ἐνεργ., ἡ μάλλον σημαίνει τὴν ἐν τῇ ἐνεργείᾳ εὐχαρίστησιν τοῦ ὑποκειμένου, ὡς «τόν γε εἴπας δύνατο, λοχησάμενος λελαβέσθαι» ἂν ἐπὶ τῆς νῦν τὸν ἐνεδρεῖσθαι καὶ νῦν ἔχῃς τὴν σφῆν νῦν τὸν συλλαβῆς, δ 388.

Λάμος, δ. (= χάσμα, συγγ. τῇ λαιμός, «χάμα»·) βασιλεὺς τῶν Λαιστρυγόνων, θεμελιωτής

της πόλεως Τηλεπόλεως, κ 84, κατά τὸν Εὐστ. καὶ τοὺς ἀρχαίους υἱὸς τοῦ Πασσιδανός, πρὸλ. Ὁδ. Μεταρ. 14, 23. (Τὸν τῶν ἀρχ. ἐρμη- νεύτων καὶ τῶν νεωτέρων ὁ Νίσιος θεωροῦσιν οὐκ ὀρθῶς τὴν λ. ὄνομα πόλεως, ἐπομ. τὸ «Λά- μου πτολίεθρον» λέγεται δεῖθεν κατὰ τὸ «Ἰλίου πόλιν» Ε 642, «Τροίης πολ.» α 2).

ΛΑΜΠΕΤΑΣ, ποι.—**ΛΑΜΠΗ** (πρὸλ. περὶ τοῦ τό- που τὸ κατω-ναετῶς, «χαίρων-χαριετῶς») μό- νον ἐν τῇ ἐπικῶς ἐκτίταται. μετοχ. τοῦ ἐνεστ. «λαμπετῶντι πυρὶ» Α 404, δ 662.

ΛΑΜΠΕΤΙΣ, οἱ, ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Λαμπίδης, υἱὸς τοῦ Λάμπου, ὁ Δόλοψ, Γ 147, Ε 526.

ΛΑΜΠΕΤΙΝ [-...], ἡ (ὀνομαζ. λαμπρῆ) θυγ. τοῦ Ἡλίου ἢ τῆς Ναΐρας, βοσκουσα μετὰ τῆς ἀδελφῆς τὰς ἀγέλας τοῦ πατρὸς ἐν Θρινακίᾳ, μ 432, 375.

ΛΑΜΠΟΣ, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ ἐν Τροίᾳ Λαομέ- δοντος, πατὴρ τοῦ Δόλοπος, εἰς τῶν δημογερόν- των, Γ 147, Ο 526, Υ 238. 2) ὄνομα ἵππου α.) τοῦ Ἑκτορος, Θ 158 β.) τῆς Ἥρας, ψ 246.

ΛΑΜΠΡΟΣ, ἡ, ὅς, ὑπερβ. λαμπρότατος, Χ 30 (λάμπω) «λαμπρός», ἀκτινοβολῶν, στίλ- πνός, ἐπὶ τε τῶν οὐρανίων σωμάτων, Α 605 κ. α., καὶ ἐπὶ μετάλλου, Ν 432, Π 216 κ. α. ἔτι δὲ «χρυσῶν» τ 234 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.). —Τὸ οὗδ. ἐνκα. ὡς ἐπὶ β. Ε 6, Ν 265 κ. α.

ΛΑΜΠΤΗΡ, ἥρος, ὁ, πυρσός, «φανός, πυρο- φάνη», Τουρκ. «μπασαλας», τουτέστι μετώ- ρος ἐσχάρα, ἐν ἣ ἐτίθεντο ξηρά ξύλα ἀναμμένα πρὸς φωτισμόν, Ὁδ. σ 307, 343, τ 63 (ἐνθα καὶ πρὸς θέρμανσιν χρησιμεύει). Ἐκ τοῦ

ΛΑΜΠΑ, μέλ. ψω. παρ. πρὸ φωνήεντος δα- σσιν. λαμᾶ=ἐλαμπε, λάμπω, φέγγω, στίλ- βω, ἀκτινοβολῶ, ἐξαστράπτω, ὡς ἐπὶ τὸ ποῦ ἐπὶ μετάλλων, Κ 154 κ. πλγ. «πᾶς χαλ- κὸς λαμψ» ὁ Ἑκτωρ δηλ., Α 66, Μ 463, «ὀφ- θαλμῷ οἱ πυρὶ λάμπειτον» «φωτιστῇ ἐδοξαζαν τὰ ἱμῆστις τοῦ καὶ ἀστραπτάν» Ν 474, «αἴγλη λάμπουσα» Υμ. 32, 5.—Συχνόν ὡσαύτως εἶνε καὶ τὸ μέσ. λάμπομαι ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων, «λάμπεται δουρὸς αἰχμῇ» Ζ 319, «χαλκός» Χ 434, (Ἑκτωρ) «λαμπόμενος πυρὶ, τεύχεσι» Ο 623, Υ 46, «λαμπομένη κόρυς» Π 72, «δαψ» Σ 492, τ 48 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.), καὶ ἐπὶ τόπων «πεδίον λάμπεται χαλκῷ» ἡ- στροπτεν ἡ πεδιάς ἐκ τῶν ὀπλων, Υ 456, «ὅσας λαμπέσθην» Ο 608, Τ 360, «λάμπεται φλόξ» Υ. Ἐρμ. 413.

ΛΑΝΘΑΝΑ, συχνότερον τὸ Ἴων. καὶ ἐπ. λήθα, θαμνιστ. παρ. λήθεσκε, Ω 43, μέλ. λήσω, ἀόρ. β'. ἐλαθον, ἐπικ. λάθον, ὑποτ. ἀναδιπλ. λελάθω. Μέσ. λανθάνομαι μόνον ἐν τῇ ἀναστῆτι παρ. λανθανόμεν, μ 227· συχνότερον τὸ ἐπ. καὶ Ἴων. λήθομαι, ὁ μέλ. λήσσομαι ἐν συνθ., γδ. ἐπιλαν- θάνω, ἀόρ. β'. ἐλαθόμην καὶ ἐπικ. ἀναδιπλ. λελανθόμην· παρ. λέλαιμαι Ὁ δὲ παρ. ἐλάνθανον μόνον Ν 721, 693, 532. Α'.) Ἑνεργ. 4) [λανθάνω], μένω κεκρυμμένος καὶ ἀ-

παρτήρητος, διαφεύγω τὴν προσηγν., μετ' αἰ. Γ 420, Χ 277, «οὐ λήθε Διὸς νόον» Ο 364. Πολλάκις συντάσσεται καὶ μετὰ μετοχῆς προσέτι «οὐ σε λήθε κινόμενος» δὲν σὲ λανθά- νω ὅτι κινουμαι, ἐν γνώσει σου κινουμαι, Κ 279, Ν 273, δ 93, μ 47 κ. α., ἐνίοτε καὶ ἀνευ τῆς αἰ. ὡς ἰννοουμένης, «βάλλοντες ἐλάνθανον» (ἔφυγον. Τρώας) Ν 724· συντάσσ. καὶ μετὰ τοῦ Ὅτι, οἶον «οὐ με λήθει· ὅτι θεῶν τίς σ' ἤγε» Ω 563.—Πολλάκις ἡ μετοχὴ «λαθών» εἰς ῥῆμά τι ἀποδιδόμενη δύναται νὰ μεταφρασθῇ δι' ἐπιφθῆ- ματος, λεληθότως, λαθραίως, ἀνεπαισθῆ- τως, κρυφίως, «ἔλτο λαθών» Μ 390, «στῆ λαθών» Ο 544 κ. α. 2) μεταδ. κάμνω νὰ λη- σμονήσῃ, μόνον ἐν τῇ ἀναδιπλ. ἀορ. «ὄφρα Ἑκτορα λελάθῃ ὁδονάων» Ο 60, πρὸλ. ἐκλαν- θάνω. Β'.) Μέσ. ἐπιλανθάνομαι, «λησμο- νῶ» μετὰ γεν. προσώπων τε καὶ πράγματος, Ε 834, α 65 κ. α. συχνὴ ἡ φρ. «λ. ἀλκῆς, χάρ- μης» Ν 835, Ρ 759 κ. α., «νόστον, γόλου» ι 97, λ 554 κ. α., «λελασμένους ὅσας ἐπεπόνθει» ν 92, ἀπολελ. «ἡ λάθει» ἢ οὐκ ἐνόησε· ἦτοι ἐλη- σμόνησε (ὅτι πρότερον εἶχε κατὰ νόον νὰ πρά- ξῃ) ἢ παντάπασι δὲν διενόηθη, Ι 537.

λῆε, ἐπὶ β. διὰ τοῦ ποδός, «μέ τὸ ποδά- ρι» (πατῶν, «κλωστῶν»), Ε 620 κ. α., ρ 233, καὶ πλεοναστ. «λῆε ποδὶ κινῶ» κτυπῶν διὰ τοῦ ποδός κινῶ, Κ 458, α 45. (Ὁ Δοιδερλ. ἐτυμολογεῖ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐλάζω, ἐλαύνω, ἢ πάντῃ ἀπιθάνω. Πιθανώτερον ἡ παρὰ Κουρίται ἐτυμολογία, καθ' ἣν τὸ ἐπὶ β. τοῦτο συγγενεῖς πρὸς τὰς Λατ. λ. calx, calcare, calcare, cal- ceus, καὶ ὁ μὲν πλήρης αὐτοῦ τύπος ἦτο κλάξ (κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ κάλξ), προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου ἀφῆρηθ' ἐν ἀρχῇ κ).—Τῆς Ὁδ. μόνον ἐνθ. ἀνωτ.

ΛΑΟΓΟΝΟΣ [-...], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Μηριόνου φονευθείς, Π 604. 2) υἱὸς τοῦ Βιάντος, Τρώς, Υ 460.

ΛΑΟΔΑΜΑΣ [-...], ἀντὸς, ὁ, κλητ. Λαοδάμα, θ 441 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει Λαοδά- μαν κατ' ἀναλογίαν τῆς κλητ. τοῦ Αἴας, Θάας, Κάλχας, πρὸλ. Ποιταλάμας). 4) υἱὸς τοῦ Ἀντήτορος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθείς, Ο 516. 2) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Συγρίας Ἀλκινόου, πόκτης, θ 446 ἐξ.

ΛΑΟΔΑΜΕΙΑ [-...], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Βελλε- ροφόντου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Σαρπη- δόνα. Ἐρονούθη δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρτεμίδος, ὀργι- σθείσης, Ζ 495 ἐξ., 205.

ΛΑΟΔΙΚΗ [-...], ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Πριά- μου, γυνὴ τοῦ Ἑλικάνορος, Ζ 252. 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ι 445, 287 (ἡ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς Ἠλέκτρα ὀνομαζομένη).

ΛΑΟΔΟΚΟΣ [-...], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀντήτορος, Τρώς, Α 87. 2) Ἀχαιοὺς τῆς φίλος τοῦ Ἀντι- λόχου, Ρ 699.

ΛΑΟΘΗ [-...], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἄλτου, βασι-

λέως τῶν Λελέων, μήτηρ τοῦ Λυκάονος· ἐκ τοῦ Πριάμου, Φ 85, X 48.

ΛΑΟΜΕΔΟΝΤΙΔΗΣ [-...ων], οὐ, ὁ, πατριωνυμικόν, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος· ἄ.) ὁ Πριάμος, Γ 250· ὅ.) ὁ Λάμπρος, Ο 527.

ΛΑΟΜΕΔΩΝ [-...], οντοῦ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰλίου, πατὴρ τοῦ Τίθωνος, Πριάμου, Λάμπου κ. ἄ. βασιλεὺς τῆς Τροίας, Ε 269, Γ 237, Ψ 348. Ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἀπόλλων κατὰ προσταγὴν τοῦ Διὸς ὑπηρετήσαν αὐτῷ μισθωτοὶ ἐπὶ ἓν ἔτος, ὁ μὲν τεύχισα τὴν Τροίαν, ὁ δὲ ποιμένας· τὰ ποιμνία. Ἀπαιτούμενος δὲ παρ' αὐτῶν τοὺς μισθοὺς, οὐ μόνον ἤρνετο αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ὡς δοῦλος ἤθελε νὰ πωλήσῃ τοὺς θεοὺς, Φ 441, πρβλ. Η 452. Οἱ δὲ ὀργισθέντες ἀπῆλθον, καὶ ὁ μὲν Ποσειδῶν ἐπέπεψε φθοροποιὸν τι θαλάσσιον κῆρυγ, ὁ δὲ Ἀπόλλων λοιμὸν. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν χρησμὸν δὲν ἦτο δυνατόν ἄλλως· νὰ ἐξιλεωθῶσιν οἱ θεοί, εἰ μὴ ἂν ἐξετίθετο ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἡσιόνης εἰς βορὰν τοῦ κήτους, τοῦτο καὶ ἐγένετο. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἡσιόνην ἀπὸλευθέρωσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὁ δὲ Λαομέδων οὐδ' εἰς τοῦτον ἀπέδωκε τὸν ὑποσχθέντα μισθόν· διὸ ἐκστρατεύσας· ὁ Ἡρακλῆς ἐπόρθησε τὴν Τροίαν καὶ ἐρόννευσεν αὐτόν, Ε 638 εἰ, Γ 445· πρβλ. ἩΡΑΚΛΗΣ.

ΛΑΟΙ [-...], ὁ, ταυτόσημον δὲ ἕ. ὁ πληθ. λαοί, οἱ, παρ' Ὀμ. ἄνθρωποι, πληθὺς, λαὸς (ὅχι ὅμως εἰς πολιτικὴν σημ.) καὶ μάλιστα ἐν μὲν τῇ Ἰλ. ἰδίως 4) οἱ στρατιῶται, πολεμισταί, ἄνδρες, «στρατὸς, στίχες, ἔθνος λαῶν» Δ 76, 90, Ν 495· ὅθεν κατὰ τὸ ἐκάστοτε ἀντιτιθέμενον, μάλιστα ἐν Ἰλ. ἄ.) πεζοί, τοῦναντίον «ἵπποι» Η 342, Γ 708, Σ 453· ὅ.) ὁ ἡπειρωτικὸς στρατὸς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ναῦς, Γ 424. Ἐν Ὀδ. «λαοί» σπανιώτερον «λαός» (οἷον Ε 44, 84, γ 304, ζ 464, η 60, λ 500, 518, ε 248, ω 530· ἀλλαχόθεν δὲ μόνον ὁ πληθ.) εἶνα 2) τὸ πᾶθος, ὁ λαός, ἀσπέντος· πρὸς τὸν πόλεμον, γ 244 κ. πληγ. (πληθὺν τοῦ Γ 263, ἐνθα σημαίνει τοὺς πολεμιστάς)· ὡσαύτως καὶ Ω 611. Ἰδίως δὲ ἄ.) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἄρχοντα, Ε 234, γ 304, λ 136, τ 444 κ. ἄ. ὅ.) ναῦται, Ε 248· «λαοί» λέγονται οἱ ὑπηρετὰι τοῦ βυρσοδέου, Ρ 390· «λαοὶ ἄγροῦται» γεωργοί, Α 676.

ΛΑΟΣΕΩΣ [-...], ον, ἐπ. (λ. σέω), ὁ διεγερῶν, παροτρύνων, ἐρεθίζων τὸν λαόν (εἰς μάχην), δημεγέρτης, ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Ἐρίδος, Ρ 398, Γ 48, τῆς Ἀθηνᾶς, Ν 128, χ 240, τοῦ Ἀπόλλωνος, Γ 79, τοῦ Ἀμφιαρέου, ο 244.

ΛΑΟΦΩΡΟΣ [-...], ον (λ. φέρω), ὁ φέρων τὸν λαόν, λιωφόρος, «δόξ» Ο 682 ἱ.

ΛΑΠΑΡΗ [-...], ἡ, τὸ μαλακὸν μέρος τοῦ σώματος τοῦ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ἱσγίου, λαγών, «λαγγόνι» λαπάρα, λάπα· Ἰλ. Γ 359, Ζ 64 κ. ἄ.

ΛΑΠΙΘΑΙ [-...], οἱ, ἔθνος ἀρχαῖον καὶ πολεμικόν περὶ τὸν Ὀλύμπον καὶ τὸ Πήλιον τῆς Θεσ-

σαλίας, γνωστὸν διὰ τὴν πρὸς τοὺς Κενταύρους μάχην τὴν κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Πειριβοῦ, Α 266, Μ 428, φ 295 εἰ.

ΛΑΠΤΩ, να, [λάπτω, λαφύσσω], ροφῶ, κυρ. διὰ τοῦ κοίλου τῆς γλώσσης πίνω, ὅπως οἱ κύνες καὶ αἱ γαλαί, ἐπὶ λύκων «γλώσσησιν ὕδωρ» Π 464 ἱ.

ΛΑΡΙΣΑ [-...], ἡ (Πελαγονικὴ λ. σημαίνουσα ἀκρόπολιν), πόλις τῶν ἐν Διολίδι Πελασγῶν κλησίον τῆς Κόμης, ἡ μετέπειτα Φρικινίς, Β 844, Ρ 304. (Πρὸ τοῦ Βεκέρ. ἔγγραφου Λάρισα).

ΛΑΡΝΑΣ, ΛΕΟΣ, ἡ, κιβωτός, θήκη, Σ 413, νεκρικὴ θήκη, «κιβωτοὶ», κάλπη, ἐν ᾗ ἐτέθησαν τὰ ὅσα τοῦ Ἑκτορος, Ἰλ. Ω 795.

ΛΑΡΟΣ [-...], ὁ, θαλάσσιον πτηνὸν «γλάρος», ε 51 ἱ.

ΛΑΡΟΣ [-...], ἡ, ὅν, ὑπερθετ. ΛΑΡΩΤΑΤΟΣ, ποι. ἀντὶ τοῦ ΛΑΡΟΥ. Ε 350, ἡδύς, «νόστιμος», εὐχάριστος, γλυκύς, «δεῖπνον» Γ 346, «δορπον» μ 283, ε 408, «οἶνος» Ε 350, «λαρόν οἱ αἶμ' ἀνθρώπου» εἶνε εἰς αὐτὴν (τὴν μυῖαν) ἀγαπητὸν (νοστιμεύεται εἰς) τὸ αἶμα τοῦ ἀνθρώπου, Ρ 572. (Πῶθεν. ἐκ τοῦ ΛΑΡ-, λαύω, ἀπολαύω, κατ' ἄλλους· δὲ ἐκ τοῦ ΛΑΩ=ἐπιθυμῶ, κυρ. λοιπόν· ἐπιθυμητός).

ΛΑΣΙΑΓΧΗΝ [-...], ὁ, ποι. ὁ δασύν, λάστιον, τριχωτὸν ἔχων τὸν αὐχένα, οἰονεὶ δασυτράχηλος, ἐπιθ. τοῦ ταύρου, Γ. Ἑρμ. 224, τῆς ἀρκτου, Γμ. 6, 46.

ΛΑΣΙΟΣ [-...], ἰν, ιον, «δασύς», τριχωτός, «μαλλιαρός», ἐπὶ ἀνθρώπου, «λάσια στήθεα, λάστιον κῆρ» εἰς ἐνδείκνυ ἀνδρείας, τόλμης καὶ διασερούσης· ῥώμης, Α 189, Β 854, Π 545, ἐπὶ προβάτου δασύμαλλος, Ω 425, «γαστήρ» ε 433. (Συγγ. τῷ δασύς).

ΛΑΣΚΑ, ποι. ἀόρ. ὅ. ἔλακον καὶ ἀναυξ. λάκον, παρακ. λέληκα, μετοχ. λεληκώς, καὶ θηλ. λελακυῖα· μέσ. ἀόρ. ὅ. λελάκοντο, Γ. Ἑρμ. 445 [πάντων τούτων τῶν τύπων ἡ συλλαβὴ λακ ἔχει τὸ α βραχύ], ἡχῶ, ἐκπέμπω ἡχόν τινα ἢ φωνήν· ἄ.) ἐπὶ ἀφύγων ἡχῶ, [ψαφῶ], κροτῶ, περὶ πραγμάτων σκληρῶν, κρουομένων, «γαλάκας, ἀσπίς» Ε 25, Γ 277, «οστία» Ν 646· ὅ.) ἐπὶ ἐμφύγων, ἐν τῷ παρακ. καὶ ἀναδιπλ. ἀόρ. ἐπὶ κρουγῆς ἢ κρουγμῶν τοῦ ἱέρακος, κρώζω, κράζω, Χ 444, ἐπὶ κυνῶν, ὕλακτῶ, Γ. Ἑρμ. 445, ἐπὶ τῆς Σκύλλης, μ 85. (ἢ. Α. πεποιτημένη, συγγ. τῇ «λακῶ, γλακῶ καὶ τῷ Μακεδ. ἑλακίζω»=σκιάζω διὰ τῆς φωνῆς τὰ ζῶα, Κορ. Ἀτ. 4, 304. 4, 80. 277, εἰ δὲ τῷ παρὰ τοῖς νῦν Ἀθηναίοις «λαλακιάζω» (ἐκ τοῦ παρακ. λέλακα, ὡς τὸ γρηγορέω ἐκ τοῦ ἐγγήγορα)=σκάνω, διαβρήγγνυμαι (πρβλ. τὸ «ψαφῶ»), οἷον ἐν τῇ φρ. «λαλάκισα ἀπὸ τὴν δίψαν»=ἐσκάσα).

ΛΑΥΚΑΝΙΗ [-...], ἡ ἐπ. (λαF=λαβεῖν) λαιμός, φάρυγξ, Ἰλ. Χ 325, Ω 642.

ΛΑΪΡΗ, ἡ, στενὴ ὁδός, στενωπός, διάδρομος· Ἐν Ὀδ. χ 428 εἶνε κατὰ τὴν «λαίστους»

ρου: Φ 27, «ἀνδρας ἀρίστους» ω 408 (|| γ') συλλέγομαι, συναθροίζομαι, B 425, Θ 519: δ') συγκαταλέγομαι, συναριθμοῦμαι, «ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγκην» ι 335: τὸ δὲ «λέκτο ἀριθμὸν» ἡρήθησεν καθ' ἑαυτὸν τὸν ἀριθμὸν, δ 451. 2) διαλέγομαι, συνδιαλέγομαι, συνομιλῶ περὶ τινος, μετ' αὐτ. «μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα» ἄς μὴ ὁμιλῶμεν περὶ τοῦτου πλέον, ἄς παύσωμεν διαλεγόμενοι περὶ τοῦτου, N 292, Γ 244, γ 240, ν 296: ὡσαύτως ἀνεγίνωσκεν ὁ Ζηνοδότος καὶ ἐν τῇ B 435, ἐνθα ἀπὸ τοῦ Οὐδολφίου μέχρι Βεκκ., ὅστις ἐν τῇ Β'. ἀποκατέστησε τὴν Ζηνοδοταίῳ γραφὴν, ἀνεγνώσκειτο κατὰ τὸν Ἀριστάρχον «μηκέτι νῦν δι-θ' αὐθι λεγόμεθα» τούτεστιν ἀπολελυμ.: ἄς μὴ διαλεγόμεθα πλέον, ἄς διακόψωμεν πλέον τὸν διάλογον: «τί σε γὰρ ταῦτα λέγεις; τίς ἡ χρεια νὰ ὁμιλῇ περὶ τούτων; N 275.

ΛΕΙΑΙΝΑ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ λεαίνω (λετός), μέλ. λειανέω, ἀορ. ἄ. ἐλεῖνα, κάμνω τι λετον, ὁμαλόν, ἐξομαλίζω, «ισάζω», Δ 414, «κέλευον» ἱσοπεδῶ, O 264, «χορόν» O 260.

ΛΕΙΒΩ, ἀορ. ἄ. ἐλεῖψα, «σταζῶ, σταλάζω», (ὀλίγον κατ' ὀλίγον) «χύνω», «ἐάκρυα» N 88, 658, Σ 32, ε 84, θ 86 κ. ἄ. Ἰδίως σπεύδω, τούτεστι γύνω εἰς τιμὴν θεοῦ τινος, «οἶνόν τινα» Z 266, K 579, ε 432, καὶ ἄνευ τῆς δοτ. A 463 κ. ἄ., «μέθυ» μ 364, ἥ καὶ ἄνευ τῆς αἰε., μόνον «λεῖψω τινί», H 481, ε 432 (ἐνθα ὅμως παραλαμβάνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω): ἐτι δὲ καὶ ἀπολελυμ. Ω 285. Πρὸς. καὶ εἶνα. Ἐκ τούτου

ΛΕΙΜΩΝ, ὄνομα, τόπος κάθυρος καὶ χυερός, «λειβάδι», B 461, δ 605 κ. ἄ. Ἐκ τούτου

ΛΕΙΜΑΝΘΟΥΣΕΝ, ἐπικ. ἐπὶ βρ., ἐκ τοῦ λειμῶνος, Ω 451 f.

ΛΕΙΟΣ, η, οη, ψιλός, ἐπὶ τοῦ κορυμοῦ τῆς λευκῆς, Δ 484: ἐπὶ δὲ τόπων ὁμαλῶς, ἱσοπεδῶς, «λαίον», «ἱπποδρόμος, πεδῖον, ὁδός», Ψ 330, 359, κ 403, «ἄροισι» ἀγρῶς ἱσοπεδῶς, ι 434, καὶ μετὰ γεν. «χωρὸς λεῖος πετρῶν» ψιλός, γυμνός πετρῶν, ε 443, «ποιεῖν λεῖα θεμελίαι» M 30.

ΛΕΙΟΤΕΙ, ἴδ. ΛΕΩΝ.

ΛΕΙΨΩ, μέλ. λείψω, ἀορ. β'. ἔλιπον, παρακ. λέλοιπα, μέτ. ἀορ. β'. ἔλιπόμην (μὲ παθ. σημασ.), παθ. παρακ. ἔλειμμαι, παθ. ἀορ. ἄ. ἐλεῖσθην, γ'. πληθ. Δωρ. καὶ ἐπικ. ἐλεῖσθην ἀντὶ τοῦ ἐλεῖσθαι, γ'. Ἐρμ. 495, παθ. ἀόριστ. β'. ἐλίπων (ἴδ. ἐν τέλει), παθ. μέλ. λείψομαι, Ω 742.

Δ') Ἐνεργ. 1) «ἀφίνω», καταλείπω, φεύγω τι, ἀπομακρύνομαι, ἀπέρχομαι ἀπὸ τινος ἢ ἐκ τινος προσώπου, πράγματος ἢ τόπου, «θάλαμον, Ἑλλάδα» κ. ἄ., «λείπω φάος ἡλείου», δ 4 ἀποβιήσκη, Σ 41, «τὸν λίπε θυμός, αἰὼν, ψυχὴ» Δ 470, E 685, 696 κ. ἄ., «λίπε ὅστέα θυμός» Π 743, καὶ περὶ βροῦς, γ 455, καὶ μόνον «ψυχὴ λέλοιπε» ἐξυπακ. τὸ «ὅστέα» ε 434: ὡσαύτως αὐτόθι: ε. 213 «πάντα λέλοιπε» ἐξυ-

πακ. τὸ «ἐμέ», πάντα μὲ ἀφήκην, πάντων ἐρερήθην (τινὲς δ' ἐκλαμβάνουσι τὸ λέλοιπεν ἀμεταῦτάς, ὅπερ ἀντιβαίνει εἰς τὴν Ὁμ. χρῆσιν), «σκοπέλον οὐποτε κύματα λείπει» πάντοτε τὸ κτυποῦν τὰ κύματα, B 396: β') κατα(ἀπο)-λείπω, ἀφίνω ὁπίσω μου, ἐγκαταλείπω, τινά, Δ 484, ν 403 κ. ἄ., B 722 ἐξ. γ') καταλείπω, τί τινι, κληροδοτῶ, «ἀφίνω» «σκηπτρον Θουέτη» B 406. 2) ἐγκαταλείπω, τούτεστιν ἐν κινδύνῳ καταλείπω, Π 368. ὅθεν τροπ. ἐπιλείπω, «ἔλιπον ἰοὶ ἄνακτα» τὰ βέλῃ ἐπέλιπον τὸν βασιλέα, «ταῦ ἐλεῖψαν», γ 449. Β') Παθ. ἢ ὁ μέτ. ἀορ. β'. 1) καταλείπομαι, ἀφίνομαι ἢ μένω ὁπίσω, ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων, B 700, K 256 κ. ἄ., «μετόπισθε ἢ κατοπίσθε λ.» X 334, φ 446. Ὅθεν β') ὑπολείπομαι, εἶμα ὑπόλοιπος, «μένω», «τρίτῃ ἐτι μοῖρα λείλειπται» K 253: ἰδίως ἐπιζῶ, M 44, δ 495, καὶ μάλιστα ἐπὶ τέκνων ἀποθανόντων πατέρων, γ 496, «ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι» ἵνα μείνῃ (κληρονόμος) ἐπὶ τῶν κτημάτων, E 454. 2) ἀπολείπομαι, ὑστερῶ, «μένω ὁπίσω», «ἀπὸ τινος» μακρὰν τινος, I 437, 445: ἰδίως δὲ ἐν σταδισθρομίᾳ, Ψ 407, θ 425, μετὰ γεν. προσώπου, οὐ τινὸς ὕστερῶ, Ψ 523, 529 (ὅπου τὸ «δουρὸς ἐρώην» σημαίνει τὸ μέτρον τῆς ὑστερήσεως, ὅπως τὸ ἀνωτ. «ἐς δίσκουρα»): ὅθεν «λελειμμένος αἰὼν» ὕστερος τῶν προδῶτων, ι 448, «οἶος ἀπ' ἄλλων», Γμ. Ἀφρ. 76.—Ἐν τῇ Π 507 «ἐπεὶ λίπε» (Δωρ. ἢ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐλίψαν) ἄρματ' ἀνάκτων: ἐπειδὴ τὰ ἄρματα ἐλείφθησαν, ἡρημώθησαν τῶν ἀνάκτων, τῶν δεσποτῶν, ἡ γραφὴ λίπεν εἶνε ἀνάγκη τοῦ Ἀριστάρχου, ἣν παρέλαβον εἰς τὸ καίμενον ὁ Οὐδολφίος ἢ ὁ Σπίτζεν-βερς. Ἡ δὲ πρότερον συνήθης γραφὴ λίπον, ἣν ἀποκατέστησαν ὁ Βέικκ., Ἀνδρόβριος καὶ ἄλλοι, εἶνε ἀνάγκη τοῦ Ζηνοδότου, παρέχουσα τῶν ἐξῆς ἐρμηνείαν: ἀφ' οὗ κατέλειπον τὰ ἄρματα τῶν ἀνάκτων (οἱ ἵπποι) ἀποσπασθέντες ἀπ' αὐτῶν. Ἀμφότεραι αἱ ἐρμηνεῖαι ἔχουσι τὰ ἀντιμαχόμενα, (|| μάλιστα δὲ ἡ ἐτέρα, ἡ κατὰ Ζηνοδότον. Ἡ δὲ ἐτέρα νομίζω ὅτι καὶ ἀλλαχόθι νοσεῖ. Ἐκ τῆς ἐν στίχ. 374 γραφῆς διεφθάρη οὐ μόνον τὸ ῥήμα, ἀλλὰ καὶ ἡ γεν. ἀνάκτων ἀνθ' ἧς γραπτεὸν ἄνακτος, δηλ. τοῦ Σαρπηδότος, «αὐτοῦ», ὡς εἶπεν ἀνωτέρω, οὐχὶ δὲ ἢ τοῦ ἡνιόχου, περὶ οὗ οὐδεὶς λόγος).

ΛΕΙΡΙΟΕΙΣ [···], ΕΞΕΑ, ΕΝ, κρινοειδῆς, κρινόχρους, μόνον μεταφορ. «χρῶς» δέρμα «ἄσπρον, ὅσῃ τὸ κρίνον», ἢ τρυφερὸν, ἀπαλόν, N 830, «ὅψ» φωνή τρυφερά, λεπτή, ἐπὶ τῆς τοῦ τέτιγος φωνῆς, Γ 152. Ἐκ τοῦ

*ΛΕΙΡΙΟΝ, τό, κρίνον, ὡς τὸ λευκὸν κρίνον, Ὑ. Δῆμ. 427. (Κατὰ τὸν Δόδωκα ἐκ τοῦ λειρῶς =λεπτός. || Τὴν λ. διέσωσεν ἡ καθομιλουμένη ἐν τῇ ὑποκοριστικῇ τύπῃ «λουλουδί», δ 4 λειλιδίον, Λατ. lilium, ἴδ. Κορ. Ἀττ. Β', 225).

* ΛΕΙΣΤΟΣ, ἢ, ὄν, ἰδ. ΛΗΣΙΤΟΣ.

* ΛΕΙΣΤΗΡ, ὄρος, ὃ (λείγω, ἀντήρ), οἰονεῖ Λειχοδόρη· ἢ Λειχοδύρη, κωμ. ὄνομα μυός, Βατρ. 205, 219.

* ΛΕΙΣΟΜΙΑΝ, ἡ (λείγω, μύλη), οἰονεῖ Μυλογλείφα, ἡ ἐν τῇ μύλῳ γλείφουσα τὸ ἄλευρον, κωμικ. ὄνομα μυός· ἐν τῇ Βατρ. 29.

* ΛΕΙΣΟΠΙΝΑΣ [-.-], ἄκος, ὃ (λείγω, πίνω), οἰονεῖ Πινάκογλείφης, κωμικ. ὄνομα μυός ἐν τῇ Βατρ. 100, 233.

ΛΕΙΣΩΣΗ, οἱ, ὃ, υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, μάντις· ἔς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ἐν ὃ Ὀδυσσεὺς ἐφόνευσε καὶ περ ἀγθόμενον διὰ τὰς ἀδικίας τῶν λοιπῶν μνηστήρων, φ 144, γ 340.

ΛΕΙΣΚΡΙΤΟΣ, ὃ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀρίσταντος, Ἀχαιοὶ ὑπὸ τοῦ Διεύου φονευσθεῖς, Ρ 344. 2) υἱὸς τοῦ Εὐθύνορος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, δ 242, γ 294.

ΛΕΙΩΝ, ἰδ. ΛΕΩΝ.

ΛΕΚΤΟ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἔλεκτο, ἰδ. ΛΕΓΩ.

ΛΕΚΤΟΝ, τό, ἀκρωτήριο τῆς Τρωικῆς παραλία· εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Ἰδης, ἀπέναντι τῆς Λιάδου, σήμερον Τουρκ. Βαβὰ, Σ 284. (Τὸ ἐν Ἰ. Ἀπ. 247 εἶνε παρεφθαρμένη γραφή, ἀντὶ τῆς ὁ μὲν Ἰγνεν γράφει Λεσκος, ὃ δὲ Ἑρμάννος Λύγκος, πιθανώτατα δὲ ὁ Βασου. Λάκμος, ὃ, ὄρος· μεταξὺ Θεσσαλίας· Ἡπείρου καὶ Μακεδονίας, τὰ ὧν Ζυγός, οὐ μακρὸν τοῦ Μετσόβου).

ΛΕΚΤΡΟΝ, τό (λέγω I), κοίτη, κλίνη, ἐνικ. α 437, τ 516, ψ 32, «λέκτροιο θεσμός», ἰδ. ΘΕΣΜΟΣ, ψ 269· συνηθέτερον πληθ. Χ 503, θ 337 κ. ἀ.—Ἐπὶ ΛΕΚΤΡΟΝΑΙ, «ἔνα» ὑπάγω εἰς τὴν κλίνη, ψ 254, «λέκτρονδε τραπέσιον εὐνεχόντα», ἰδ. ΤΡΕΠΗ.

ΛΕΛΑΒΕΣΘΑΙ, ΛΕΛΑΒΗΣΙ, ἰδ. ΛΑΒΑΝΘΑΙ.

ΛΕΛΑΘΗ, ΛΕΛΑΘΟΝΤΟ, ἰδ. ΛΑΒΑΝΘΑΙ.

ΛΕΛΑΚΟΝΤΟ, ΛΕΛΑΚΥΙΑ, ἰδ. ΛΑΞΕΩ.

ΛΕΛΑΣΜΑΙ, ἰδ. ΛΑΒΑΝΘΑΙ.

ΛΕΛΑΣΗΤΕ, ΛΕΛΑΣΕΙ, ἰδ. ΛΑΓΓΑΝΘΑΙ.

ΛΕΛΕΓΕΣ, οἱ, ἔθνος ἀργαῶν καὶ πολὺ ἐκτεταμένον, μάλλον πλανητικὸν ἢ μόνιμον βίον διάγον, φιλοπόλεμον καὶ ζῶν ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς καὶ ληστείας. Διςπαρμένον ἐπὶ πολλὸν χρόνον κατὰ τὰς νήσους· καὶ τὰς παραλίας· μάλιστα τῆς Ἑλλάδος, τέλος φαίνεται ἀποκατεστημένον ἐπὶ τῆς δωτικῆς καὶ μεσημβρινῆς παραλίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας· καὶ δὴ κατὰ τὰ νότια τῆς Τροίας περὶ τὴν Πήδασον καὶ Λυρνησσόν, ἀντικρὺ τῆς Λέσσου, Κ 429, Γ 96, Φ 83. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις· φαίνεται ὅτι, πλὴν τινων μικρῶν λεψίων, συνεχωρεύθη μετὰ τῶν ἰσχυρῶν περιοικούντων ἰθὺν καὶ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων. Κατὰ τὸν μῦθον κατὰγονται ἀπὸ μυθικοῦ τινος βασιλέως Ἀίλεως, υἱοῦ τοῦ Προειδῶνος καὶ τῆς Λιθύης (Παυσ. 4, 44, 4. 3, 42, 5), ὅστις κατὰ τινος μὲν κατῆκει ἐν Λακεδαιμονίᾳ, κατ' ἄλλους δὲ ἐν Μεγάρῳ καὶ Λευκαδίᾳ. Ἐπάρχει καὶ γνώμη, καθ' ἣν θεωροῦνται Πελαγονικὸν φύλον, πρὸς

οὓς ὁμοῦ κατὰ τὰ τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτήρα φαίνονται παντάπασιν ἀνόμοιοι.

ΛΕΛΗΚΩΣ, ἰδ. ΛΑΞΕΩ.

ΛΕΛΙΗΜΑΙ [-.-], ἀργατοί, ἐπικ. παρακείμε. μεσημασίαν ἐνστατός, ὀρέγομαι, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ «λελιημένοι» ὀρεγόμενοι, ἐπιθυμῶν, ὀργῶν πρὸς τι, μετὰ γεν. *Ἰλ. Μ 106, Π 552, καὶ μετὰ τοῦ «ἄφρα» Δ 465, Ε 690. (Παράγεται ἐκ τοῦ ἀφρ. λιλιάσμαι, πρὸλ. τὸ λιλιάσμαι, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ λελιλήμαι, ἀνάγεται δὲ εἰς τὴν ρίζ. λα-, λάω-λῶ=θελῶ).

ΛΕΛΟΓΕΑ, ἰδ. ΛΑΓΓΑΝΘΑΙ.

ΛΕΞΕΟ ΚΑΙ ΛΕΞΟ, ἰδ. ΛΕΓΩ.

ΛΕΟΝΤΕΪΣ, ἄος, ὃ, υἱὸς τοῦ Κορώνου, Λαπίθης καὶ μνηστήρ τῆς Ἑλένης, ἐκστρατεύσας μετὰ 40 νηῶν κατὰ τῆς Τροίας, Β 745, Μ 430, 488, Ψ 844.

ΛΕΠΑΔΑΝΟΝ, τό, ποιητ., συνήθως πληθ., κατὰ τὸν Ἀπολλῶν καὶ τὸν Σχολ. ἱεῖς πλάτες, στηθιατοί, περὶ τὸν τράχηλον τῶν υποζυγίων περιτιθέμενοι καὶ συνάπτοντες αὐτὸν πρὸς τὸν ζυγόν, ζυγόλωρα, «ζυγόλουρα, χέμουρα». Ἐκαστος τῶν ἰππῶν εἶχε τοιοῦτος ἱμάτια· ὅμως, οἵτινες ὑπὸ τὸν λαίμῳ συνήπτοντο καὶ συνεδέοντο πρὸς ἀλλήλους, Ε 730, Τ 393.

ΛΕΠΤΑΛΕΟΙ [-.-], ἐπ., ἐόν, ποιητ. λεπτός, «λεπτοῦταίκοι», ἀδύνατος, «φωνή», Σ 574 τ. Ἐκ τοῦ

ΛΕΠΤΟΣ, ἢ, ὄν (λέπω), κυρ. ἐκλεπισμένος, «ξεφλουδισμένος», οἷον ἐπὶ τῶν ἀλωνιζομένων κριθῶν «λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσῃ» ἐριμύκων· ἐξελεπίσθησαν, ξεφλουδίσθησαν, Τ 497 (ἐνθα ὁμοῦ ἄλλοι ἐννοοῦντες τὴν τριδομένην καὶ πατομένην καλὰ μὲν ἐρμηνεύουσι τὸ «λέπτ' ἐγένοντο» «ἐγένοντο λιανὰ, ἐλιανίσθησαν», συνετριβήσαν· ἐπομ. «λεπτός, φιλό», «μήρινθος»· φιλή κλωστή, Ψ 854, «ἀργαῖνα» θ 280, «χαλκός, ῥινός βοός» Τ 275 ἐξ. (ἐνθα κείται τὸ ὑπερθετ. -ότατος, -οτάτη), «κονίη» Ψ 506· ὅθεν ἐπὶ ὑφασμάτων «ὀδοῖαι» Σ 595, «εἴματα» Χ 510, «ιστός» δ 95, «φᾶρος» ε 231 κ. ἀ. Ἐν γένει μικρός, στενός, «εἰσθήμη» στενὴ εἰσοδος, ζ 264· μεταφ. «μητις» ἀδύνατος, ἀσθενής, Κ 226, Ψ 590.

* ΛΕΠΤΟΥΡΓΗΣ, ἐπ., ἐπικ. (λεπτ. ἔργον), «λεπτοκαμωμένος», λεπτοῦφαντος, «ἔσθος», Τμ. 34, 44.

* ΛΕΠΤΡΟΝ [-.-] τό (λέπος), φλοιός, «τσέφλι, φλουδά», «καρύσιον», Βατρ. 134.

ΛΕΠΗ, ἀόρ. ἔλεφα, ἀπολαπίζω, ἀποκόπτω, «φύλλα» Α 236 τ.

ΛΕΪΒΟΣ, ἡ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους· ἐκπροσθεν τοῦ Ἀδριατικηνοῦ κόλπου, σήμερον συνεκδοχικ. Μυτιλήνη, Ω 544, γ 169. Ἐκ τούτου 1) ἐπὶ ΛΕΪΒΟΝ ἐκ τῆς Λέσσου, Ι 664. 2) ΛΕΪΒΙΣ, ἴσος, ἡ, Λεσβιακή, «Λεσβίδα», (ἐξ. ὑπακ. γυναῖκα), Ι 129.

ΛΕΞΗ, ἡ (λέγω), κυρ. ἡ συνομιλία, συνομι-

λεῖς, ἔπειτα δὲ τόπος, ἔνθα πρὸς τοιαύτας συνομιλίας καὶ διατριβὰς συνήρχοντο οἱ ἄργοι καὶ φυγόπονοι ἄνθρωποι, ἀναλογεῖ πρὸς τὸ σημερινόν καπηλεῖον, καπηυλεῖον, α 329 γ.

ΛΕΥΓΑΛΕΟΣ [..], ἐπ. ἰόν, ἐπικ., οἰκτρός, ἔλεεινός, ἀδύλιος, δυστυχής· ἄ.) ἐπὶ προσώπων «πτωγός» π 273, ρ 202, «λευγαλέος ἐσόμεθα» 6 64· β.) ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων «θάνατος» ἔλεεινός, ὅς. ἀδοξός, Φ 281, ε 312, ἥ δ' ἀγχύνῃς (ἀντιθέτως πρὸς τὸν φυσικόν) ἢ ἐκ μελαγχολίας (πρόβλ. λ 202) ο 359, «πόλεμος, δαίς» ἀτιοδάκρυτος, πολυπενθής, Ν 97, Ξ 387, «κῆδεα, ἄλγεα» ο 399, υ 203, «ἔπα» ὀλέθρια, Υ 109· ὡσαύτως «φρένες» Ι 449. (Συγγ. τῷ λυγρός, λοιγός καὶ τῷ Λατ-lug-er, lug-ubris). Ἐκ τούτου

ΛΕΥΓΑΛΕΟΣ [..], ἐπὶρ. οἰκτρός, ἀθλίως, Ν 723 γ.

ΛΕΥΚΑΙΝΩ (λευκός), «λεοκαίνω, ἀσπρίζω», «ὑδωρ ἐλάττην» κίμαιναι δηλ. νά ἀφρίζῃ, μ 172 γ.

ΛΕΥΚΑΙΣ, ἄσος, ἡ, «πέτρα», «οἶνοι Λευκοπέτρας, ἡ Λευκὸς βράχος», ω 41, μυθευόμενός τις βράχος· παρὰ τὸν Ὀκεανόν, ὃν ὁ ποιητής ἐφαντάζεται ἐντεῦθεν τοῦ Ὀκεανοῦ, ἐντός ἅρα τῆς ἐπικρατείας τοῦ φωτός, διό καὶ ἡ «Λευκὰς πέτρα» λέγεται οὕτως, οἶνοι φωτεινῇ, φαεινῇ, περιλαμπόμενῃ, ἀντιθέτως πρὸς τὸ πέραν σκοτός τοῦ Ἄδου. Κατ' ἄλλους δὲ ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τῶν «λευκῶν ὀστέων» τῶν τεθνεώτων. Πρὸς τὸν Λευκάταν τὸ ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λευκάδος (Ἀγ. Μαύρας) ἡ παρ' Ὀμ. Λευκάς οὐδὲν ἔχει τὸ κοινόν.

ΛΕΥΚΑΚΙΣ, ἰσος, ὁ, ἡ, λευκὴν ἔχων ἀσπίς, ἐπὶθ. τοῦ Δημόδοκου, Χ 294 γ.

ΛΕΥΚΙΠΠΗ, ἡ, μία τῶν Ὀκεανίδων, Υ. Δήμ. 418.

ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Οἰνομάου, Ἥλετος, ἐραστής τῆς Δέφνης, Υ. Ἀπ. 212.

ΛΕΥΚΟΘΕΪ, ἡ, τούτεστι λευκὴ θεὰ, ὄνομα τῆς Ἰνούς τῆς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, ἥτις μετανοήσθη οὕτως, ἀπ' οὗ συγκατελέχθη εἰς τοὺς ἐναλίους θεοὺς, ε 334. Διότι καταδικασμένη ὑπὸ τοῦ μεινομένου ἀνδρός τῆς Ἀθάμαντος, ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, βασιτάζουσα καὶ τὸν οἶδν Μελικέρτην, ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας τῆς ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ. Πρόβλ. Ἀπολλόδ. 3, 4, 2.

ΛΕΥΚΟΣ, ὁ, ὄν (2 λέως, λεύσσω, Λατ. luc-s), συγγρ. ΛΕΥΚΟΤΕΡΟΣ, α 196, «λευκός, ἀσπρος» (ἄ.) λαμπρός, στιλπνός, «λευκὸν (κρήδεμνον) ἡέλιος ὥς» Ξ 185, «αἶγλη» ζ 45, «λίθος» Ψ 268, «ὑδωρ» διαυγές, Ψ 282, ε 70, «λίθοι» γ 408 (ἰδ. ΛΕΙΦΑΡ), «γαλήνη» στιλβουσα ὡς κάπτετρον, κ 94. Ἰδίως «πόλις, κάρηνα, ὀδόντες» πλχ. τῆς Ἰλ. β.) συνήθως ἐπὶ χρώματος, λευκοχρόους εἰς διαφόρους βαθμούς, «λευκότεροι χιόνος» (ἴπποι) Κ 437, «γάλα» Ε 902, ι 246, «κρῖ» Υ 496, «ὄσπερ» α 461, «ἀλφειά» Α 640, «χρῶς» Α 573, «ψαρός» Σ 353, «ῖρις»

ι 77 κ. ἄ.τ., «λευκοὶ κονισάλοι» ἄσπροι ἀπὸ τῶν κονιορτόν, Ε 503.

ΛΕΥΚΟΣ, ὁ, 4) εἰς τῶν ἐταίρων τοῦ Ὀδυσσεύς, Δ 491. 2) ποταμός τῆς Μακεδονίας, Υ. Ἀπ. 247. (Κατὰ τὴν διάρθρωσιν τοῦ Ἰλγην ἐντὶ τοῦ Λεκτόν. ἰδ. ὅμ. ταύτην τὴν λ.).

ΛΕΥΚΟΧΙΤΑΝ [..], ἄνος, ὁ, ἡ, ἔχων λευκὸν χιτῶνα, λευκοφόρος, μόνον «ἡπαρ» τὸ ὄψο τοῦ λευκοῦ ἐπιπλοῦ περιελημμένον, Βατρ. 37.

ΛΕΥΚΟΠΛΕΝΟΣ, ὄν, ποι., λευκὰς ὠλένας ἔχουσα, λευκοδραχίλων, ἐπὶθ. τῆς Ἡρας, Α 55 κ. πλχ. τῆς Ἰλ., τῆς Ἑλένης· Γ 424, τῆς Ἀνδρομάχης Ζ 374, τῆς Ναυσικάας ζ 101, 186, τῆς Ἀρήτης η 233· ἐπὶ δὲ καὶ μιᾶς «ἀμφιπόλου» ζ 239, σ 498, καὶ τῶν «δωμῶν» ι 60.

ΛΕΥΡΟΣ, ὁ, ὄν, ποι. (λεῖτος), ὁμαλός, «χῶρος» η 123 γ. (Τινὲς τῶν νεωτέρων ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τοῦ λαF-, λάω=περιλαμβάνω, περιέχω, καὶ ἐρμηνεύουσι· περιεκτικός, εὐρύς, ὅπερ βεβαίως ἐν πολλοῖς χωρίοις τῶν μετ' Ὀμ. ποιητῶν μάλλον ἀρμόζει παρὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν).

ΛΕΪΣΣΑ, ποι. (2 λέως; λευκός, Λατ. luc-s), «βλέπω, κυττάζω», ἀπολελυμ. «πρόσω καὶ ὀπίσω» βλέπει ἔμπρὸς καὶ ὀπίσω, ὅς. εἶνε συνετός, Γ 440, «ἐπὶ πάντων, ἐς γαῖαν» Ε 774, ι 466, μετ' αἰτ. Α 420, Π 70, 127, ζ 457, ψ 424.

ΛΕΥΚΕΠΟΙΗΣ, οὔ, ὁ, καὶ θηλ. ΛΕΥΚΕΠΟΪΣ, ἐπικ., μόνον ἐν τῇ αἰτ. λευγοποίη (λέγας, ποιῆ), ἔχων πόαν (χόρτον) τοσοῦτον βαθεῖαν, ὥστε νά χρησιμεύῃ ὡς λέγας, εὐνή, ποιῶδης, ποηφόρος, ἐπὶθ. τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, Ἰλ. Δ 384, καὶ τῶν πόλεων Πτελεοῦ, Τευμησσοῦ καὶ Ὀγχηστοῦ, Β 697, Υ. Ἀπ. 224, Υ. Ἑρμ. 88.

ΛΕΧΟΣ, βοκ, τό, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (λέχ-, λέγω Ι). 1) κοίτη, κλίνη, «στρώμα, κρεβάτι», Ὀμ. πλχ., οὐ μόνον ἐνίκ. ἀλλὰ ἔ. πληθ. ἐπὶ τε τῆς σημασίας τῆς κλίνης καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς κοίτης, εὐνῆς, τοῦ γράμματος, Γ 391, α 440, Σ 233, 352, α 366, δ 730 κ. ἄ., η 340, ψ 479 (ἐνθα συνάπτεται μετὰ τῆς «εὐνῆς»). Ἰδίως ἄ.) ἡ συζυγικὴ κοίτη, Γ 444, Ο 294, Ο 39, θ 269· ὅθεν συνουσία, ἐν ταῖς σημασιολογικαῖς φράσεσι, «λέχος πορσύνειν, λέχος ἀντιῶν» Α 34, γ 403 (ἐνθα συνάπτεται μετὰ τῆς «εὐνῆς»· εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ὡσαύτως καὶ η 347)· β.) τὸ «νεκρακράββατον», ἐν ᾧ ἐκτίθεται ὁ νεκρός, Σ 233, Γ 424, Ο 589 κ. ἄ.—Ἐπὶρ. ΛΕΧΟΣΙΑ εἰς τὴν κλίνην, Γ 447.

ΛΕΩΝ, ὄντος, ὁ, ὄν. πληθ. ἐπ. λείουσι, λέωνες, «λεοντάρι», Γ 23, Ζ 484 κ. ἄ., πολλάκις λαμβάνεται εἰς τὰς παραμοιώσεις τῶν ἡρώων, ὡς καὶ τὸ τῆς καθομιλουμένης «σάν λεοντάρι», Ε 299, 782, ζ 430 κ. ἄ. Ἀπαῖ μόνον τίθεται τὸ ἀρσενικὸν ἀντὶ τοῦ θηλοκοῦ λέαινα, οἶον «Ζεὺς σε λέοντα γυναῖκα ἔθηκε» λέγει ἡ Ἡρα πρὸς τὴν Ἀρτεμιν, εἰς τὰ βέλη τῆς ὁποίας ἀπέδιδετο ἃ

ειρηνικός: θάνατος των γυναικῶν, Φ 483. (ἢ Ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ καθολικῇ δοκίμῳ περὶ γυναικῶν λέγεται, ὅταν ἡ περιστάσις τὸ καλὸν, „σὺν λύκῳ εἶνε“ καὶ ὅχι „σὺν λύκαινα“ διότι ἐν ταῖς παρομοιώσεσιν ἔχοντες χρεῖαν ὅχι τοῦ γένους, ἀλλ' ἐν γένει τῶν ἰδιότητων τοῦ ζώου, τῶν ὁποίων ὁ συνήθης παραστάτης εἶνε τὸ ἀρσενικόν).

Λήγω, μέλ. λήγω, ἀόρ. ἔληξα, ἐπικ. λήξα. 1) ἀμετάβ. παύω, καταπαύω, „τελειώνω“, ἀπολεῖ. Φ 248, „ἐν σοὶ μὲν λήγω, σέο δ' ἄρξομαι“ εἰ; ἐσένα θὰ τελειώσω καὶ ἀπὸ ἐσένα θ' ἀρχίσω, ὃ ἐ. πρὸς σὲ μάλιστα θὰ ἀποταθῶ, μὲ ἐσένα θὰ ἔχω νὰ κάμω, I 97. Συντάσσεται ἀ.) μετὰ γεν. πράγματος· γάλοιο, ἔριδος, φόνου, χοροῦ, ἀπατάων· A 224, 319, Γ 394, Z 107, v 294 κ. ἀ. β.) μετὰ μεταγ. „λήγω αἰδῶν“ παύω τοῦ νὰ ψάλλω, I 491, 0 87, „ἐναρίζων“ Φ 224, Γ. Ἀπ. 177. 2) μεταβ. μόνον ποι., ἀ.) καταπαύω τι, ὃ ἐ. κάμνω τι νὰ παύσῃ, κατευνάζω, καταστέλλω, „μένο“· N 424, Φ 305 β.) τί τινος, ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω τι ἀπὸ τινος, „λῆγει χεῖρας φόνου“ ἀπέχω (τά; χεῖράς μου) ἀπὸ τοῦ φόνου, χ 63. (Κατ' ἀρχὰς ταῦτὸν πρὸς τὸ λέγει I, κατευνάζω).

Λῆλη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Θερίου, γυνὴ τοῦ Τυνδάρου, ἐκ μὲν τοῦ Διὸς, συνελθόντος μετ' αὐτῆς ὑπὸ μορφήν κύνου, μήτηρ τῆς Ἑλένης, τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους, I 298, ἐκ δὲ τοῦ Τυνδάρου μήτηρ τῆς Κλυταμνήστρας.

ΛΗΘΑΝΟ [v.], ποι. ἕτερος τύπος τοῦ ΛΑΝΘΑΝΑ, ἐν τμήσει, ἴδ. ΕΛΛΗΘΑΝΟ.

Λήθη, ἡ (λήθω), λήθη, „λησμονησις“, B 33 f.

Λήσος, ὁ, νῆος τοῦ Τευτάμου, βασιλεῦς τῶν Πελασγῶν ἐν Λαρίσσει, B 843, P 288.

Λήθη, ἴδ. ΛΑΝΘΑΝΟ.

ΛΗΙΣ, ΛΕΙΣ, ἡ, ἰδίως ἐπικ. τύπος τοῦ θηλ. τοῦ ΛΗΙΣΙΟΣ (λήϊς), ἡ αἰχμάλωτος, Γ 193 f. ΛΗΙΒΟΤΕΙΡΑ, ἡ, θηλ. τοῦ ΛΗΙΒΟΤΗΡ (λήϊον, βόσκω), ἡ βόσκουσα, („τρώγουσα“) τὰ σπαρτά, καταστρεπτική, „οὐς“ σ 29 f.

ΛΗΙΣΟΜΑΙ, ἀποθ. (λήϊς), μέλ. λήισομαι, ἀόρ. ἀ. ἐληίσαμην, γ'. ἐνικ. ἐπικ. λήισατο, ληλατω, ληστεύω, αἰχμαλωτίζω, λαφυραγωγῶ, ἐπὶ προσώπων „τινά“, Σ 28, α 398, καὶ ἐπὶ πραγμάτων „τί“, ψ 357.

ΛΗΙΟΝ [v.], τό, „χωράφι, σπαρτόν“, ἀγρός, B 447, α 434.

Λήϊς, ἰδος, ἡ, ἴων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΛΕΪΑ (λαΐ-, λάω), λεία, λάφυρα, εἴτε ἄνθρωποι ἢ ζῶα εἶνε τὰ αἰχμαλωτιζόμενα, I 438, 280, γ 406 κ. ἀ., εἴτε πράγματα, κ 41, „ληίδα πολλήν“ λάφυρα πολλά, A 677, M 7.

ΛΗΙΣΤΗΡ, ἥρως, ὁ, ἐπικ. (ληΐζομαι), ληστής, λαφυραγωγός, ἰδίως πειρατής, Ὅδ. γ 73, α 254, ρ 425. Ὡς ἐπιθετον „ληιστήρσιν Ταφίοισιν“ π 426. — ἢ λανταία καὶ πειρατεία ἔθεω-

ρεῖτο ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων ὅχι τι αἰσχρόν, πρὸλ. Θουκ. Α', 5.

ΛΗΙΣΤΗΣ, οἷ, ὁ = ΛΗΙΣΤΗΡ, Γρ. 6, 7.

ΛΗΙΣΤΟΣ, ἡ, ὅς, ἐπικ. (ληΐζομαι), καὶ κατὰ συστολὴν λειστής, αἰχμάλωτος, ληστευτής, „βόες“ I 406, ἡ ληστευτής, δυνάμενος νὰ ληστεύῃ, „ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἔλθετ' οὔτε λειστή, οὐδ' ἐλετή“, I 408, πρὸλ. ἑακτός.

ΛΗΙΣΤΩΡ, ὁρος, ἐπικ. = ΛΗΙΣΤΗΡ, ο 427 f.

ΛΗΪΤΙΣ, ἰδος, ἡ (ληϊς), οἰοναὶ λαφυροδοτεῖς, ἡ τὴν λεηλασίαν ἐφορεύουσα ἢ βοηθούσα, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, K 460 f.

Λήϊτος, ὁ, νῆος τοῦ Ἀλεκτρώωνος, ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν ἐν Τροίᾳ, B 494, Z 35, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος τραπείας, P 604.

ΛΗΚΤΟΣ [v.], ἡ, ἐλαϊόδογον ἀγγεῖον, „λαδικό, ροι“, Ὅδ. ζ 79, 215. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἐλάκυθος, ὃ ἐ. ἐλαϊόκυθος, οἰοναὶ κερθούσα τὰ ἐλαϊον· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ληκίω).

ΛΗΛΑΝΤΟΝ ΠΕΛΙΟΝ, εὐφορος πεδιάς ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῆς Εὐβοίας μεταξὺ Χαλκίδος ἢ Ἐρετρίας παρὰ τὸν ποταμὸν Λήλαντον, ἔχουσα θερμὰς πηγὰς καὶ μεταλλεῖα αἰθέρου, Γ. Ἀπ. 220.

Λήμνος, ἡ, νῆος: πρὸς βορρᾶν τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Θωρακικῆς παραλίας, ἐπὶ Ὄμ. ἔχουσα Ἰσω καὶ πόλιν ὀμώνυμον, Ὁδ. Αἴμνος, πόλις Θόαντος· E 230, πρὸλ. καὶ 284. Ἔνεκα τοῦ Ἡρωιστείου ὅρους Μασύχλου ἔθεωρετο ἱερὰ τοῦ Ἡρωιστοῦ. Τὴν σήμερον λέγεται ὡσαύτως „Λήμνιος“ καὶ Τουρκ. Σταλιμενέ, A 593, B 722, 0 283.

ΛΗΝΟΣ, ἡ καὶ ὁ, „σχάφη, γούρνα“, ἰδίως δὲ ἡ πρὸς πότιν τῶν κτηνῶν, „πατίστρα“, Γ. Ἐρμ. 104.

ΛΗΙΜΕΒΡΟΤΟΣ, ὄν, ποι., κυρ. ὁ λανθάνων τοὺς βροτούς, διαφεύγων ἀπὸ τὴν προσοχὴν, ἀπατεῖν, κλέπτει, μόνον Γ. Ἐρμ. 339.

Λήη, λήζομαι, ἴδ. ΛΑΝΘΑΝΟ.

ΛΗΤΟΙΑΝ, οἷ, ὁ, νῆος τῆς Λητοῦς, δ' Ἀπόλλων, Γ. Ἐρμ. 158, 253.

Λητά, οἷς, ἡ, κλ. Λητοῖ, Λατ. Latona, θυγάτηρ τοῦ Τιτάνος Κοίου καὶ τῆς Φοῖβης, ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τοῦ Ἀπολλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, A 9, λ 318. Θεραπεύει τὰς πληγὰς τοῦ Αἰνείου, E 447. Πορευομένη δὲ εἰς τοὺς Δελφούς παραβιάζεται κατ' ὁδὸν ὑπὸ τοῦ Τιτυοῦ, λ 580. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀλάομαι, ἀλήτης· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ λήθω).

ΛΙΑΖΟΜΑΙ, ποιητ., ἰδίως ἐπικ., ἀποθ. μὲ παθ. ἀόρ. ἐλιάσθην καὶ ἀναός. λιάσθην. 1) ἐκτρέπομαι, παρεκκλίνω, „παρὰμερίζω“, ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀπολεῖ. ὕπαιθα· O 520, πρὸλ. καὶ 255, „δαυρο λιάσθης“ ἐνταῦθα ὑπεχώρησας, X 12. Ὡσαύτως ἢ „νόσφι λιασθείς“ A 349, A 80 κ. ἀ.,

μετὰ προβλήσεως, ὅταν «ἐκ ποταμοῦ, ἀπὸ ποταμοῦ» ε 462, Ψ 231, μετὰ μόνης γεν. Φ 255. «ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζεται κύμα» περὶ αὐτῶν ὑπεχώρει τὸ κύμα, Ω 96, «λιάσθη ἐς πνοιάς ἀνέμων» (τὸ εἰδωλὸν) ἐξηφανίσθη, ἔγεινεν ἀφαντον εἰς τὸν αἶρα, δ 838. 2) κλίνω πρὸς τὰ κάτω, «γέρνω», ἐπομ. πίπτω, καταπίπτω, Γ 448, «πρὸς γαίῃ» Γ 420, «πρηνὴς ἐλιάσθη» Ο 543, «περὰ λιασθεν» (Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐλιάσθησαν), κατέπεσαν, παρέλυσαν τὰ περὰ, ἐπὶ τῆς ἀποθηνησκούσης περιστερᾶς, Ψ 879.—Τῆς Ὁδ. μόνον ἐθα ἀνωτέρω.

ΛΙΑΡΟΣ [~], ἄ, ὄν, ἐπικ. (χλιαίνω, λιαίνω), ὑπόθερμος, «χλιαρός, χλιός» αἶμα, ὕδωρ Α 477, 830, 846, Χ 149, ω 45, «οὖρος» εὐκρατής, ε 268. Μεταφ. ἡπιος, γλυκύς, εὐάρεστος, «ὑπνος» Ξ 164. (Ὁ Δοιδερλ. ἀποδοκιμάζων τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν, παράγει τὴν λ. κατ' ἀφαίρεσιν ἐκ τοῦ ἀλέη).

ΛΙΒΗ [~], ἡ, Λιβύα, παρ' Ὁμ. ἡ πρὸς δυσμᾶς τῆς Αἰγύπτου χώρα μέχρι τοῦ Ὀκεανοῦ, Ὁδ. δ 85, ε 295.

ΛΙΓΑ [~], ἐπ. ἐπὶ. ἐκ τοῦ λιγύς ἀντὶ τοῦ λιγέα, λιγέως, λιγυρῶς, ὀξύφωνος, «κωκύω» Γ 284, δ 259, θ 527 κ. ἀ. «αἰδῶ» κ 254.

ΛΙΓΑΙΝΑ [~] (λιγύς), φωνάζω ὀξέως, μεγαλοφώνως κηρύσσω, διαλαλῶ, ἐπὶ κηρύκων, Α 685 f.

ΛΙΓΓΑ, ἀδρ. ἀναύξ. λιγίς, «βοῦζω», βομβῶ, Δ 125 f. (Πεπονημένη λ., τινὲς δὲ παράγουσι τὸ ρ. ἐκ τοῦ ἀγρ. λίζω, ἴδ. τὴν ἐπομ. λ.).

ΛΙΓΔΗΝ ἐπὶρ. ἐπιπολαίως, ἀκροθιγῶς, «ἔωδερμα» «βάλλω χεῖρα» χ 278 f. (Συνήθ. παράγεται ἐκ τοῦ ἀγρ. λίζα=θίγω, ἐγγίζω κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ λείκω=γλείφω, ἀντὶ τοῦ λειχάδην).

ΛΙΓΕΑΣ, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ λιγίς, ὅπ. ἴδ.

ΛΙΓΥΜΟΛΗΟΣ [~], ὄν, λιγέως μέλπων ἢ ψάλλον, ὑψίφωνος ψάλτης, «Νύμφαι» Τμ 48, 49.

ΛΙΓΥΠΗΕΙΩΝ [~], ὄντος, ὁ, ἐπικ. ὁ λιγέως πνέων, συρίζων, «ἀήτης» δ 567 f.

ΛΙΓΥΠΗΟΙΟΣ [~], ὄν, ἐπ. (λιγ. πνοή)=ΛΙΓΥΠΗΕΙΩΝ, μόνον Τ. Ἀπ 28.

ΛΙΓΥΡΟΣ [~], ἄ, ὄν, λιγυρῶς, ὀξύς, συρίζων, «βοῦζων» περὶ ἀνέμου, Ε 526, Ν 590, Ψ 245, ἐπὶ τῆς μάστιγος, Α 532, ἐπὶ τοῦ ὀξέος κελαδημάτος τῶν πτηνῶν, Ξ 290. «αἰοῖδ» τὸ τῶν Σεφρήνων λιγυρὸν ἔσχα, μ 44, 183. Κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ

ΛΙΓΥΣ [~], ΛΙΓΕΙΑ, ΛΙΓΥ, ποι., λιγορός, ἐπὶ παντός ὀξέος καὶ ὑπεραστικού τόνου, «ψηλῆς φωνῆς». 1) ἐπὶ πραγμάτων, ὅταν ἀνέμου, συρίζων, Ν 334, γ 176 κ. ἀ., φόρυγος, ὀξύτονος, Ι 186, θ 67, 264, Χ 332 κ. ἀ. 2) ἐπὶ ἐμφύκων, ὀξύφωνος, ὑψίφωνος, ὅταν ἐπὶ τῶν Μουσῶν, ω 62, Τμ. 13, 3. Ἰδίως «λ. ἀγορητής» βροντώδης, εὐγλωττος ῥήτωρ, οἷος ὁ Νέ-

στιωρ, Α 248, υ 274 κ. ἀ.—Ἐπὶ. λιγέως, «λιγέως φασγ» συρίζει (ὁ ἀνέμος), Ψ 248, «λ. ἀγορεύω» μεγαλοφώνως, βροντώδως (κατ' ἀλλους δὲ ἐντόνως, θεινῶς) ὁρῶν, Γ 244. Ἰδίως «λ. κλαίω» κλ. δυνατά, ὀρηνῶ, Τ 5, κ 201 κ. ἀ.—(Ἀντὶ τοῦ ἀνωμάλου τονισμοῦ τοῦ ὀηλ. λιγεία, τονίζει ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ὁμαλῶς λιγεία).

ΛΙΓΥΘΟΟΓΓΟΣ [~], ὄν, ποι. ὀξύφωνος, μεγαλοφώνος, ἐπὶρ. τῶν κηρύκων, Β 50, Ι 40 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὁδ. μόνον δ 6.

ΛΙΓΥΘΗΝΟΣ [~], ὄν, ποι. (λιγ. φωνή), ὀξύφωνος, ὀξύτονος, «ἐταίρη» λέγεται ἡ κούρα, Τ. Ἑρμ. 478, «ἔρη» ὁ, ὥς κρώζουσα, Τ 350 f. λίζα, ἴδ. ΛΙΓΓΑ.

ΛΙΗΝ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ λίαν, ἐπὶρ. 1) πολὺ, παραπολύ, περισσῶς, καθ' ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸ δέον, ἀντὶ τοῦ μετέπειτα ἄγαν, μετὰ ῥημ. καὶ ἐπὶ. «λίην μαίνεται» Ζ 100, πρβλ. 486, «λίην γὰρ μέγα εἶπες» γ 227, «νήπιος εἰς λίην τῶσον» εἶσαι τῶσον πολὺ νήπιος, δ 371, ν 421 κ. ἀ. «μήτι λίην προκαλιζέω» μή προκαλεῖ τῶσον πολὺ, τῶσον θρασείως, σ 25. (Ἰ. Ἐν τῇ καθομῇ ἐκφράζεται τὸ «λίην» ὡς καὶ τὸ τοῦ πεζοῦ λόγου «πάνυ» διὰ τῆς προθ. Παρά, ἥτις τονίζεται τότε πάρα, ὅταν «μή πάρα προκαλιζέω», σφόδρα, «οὐ τι λίην» Ν 284, Ξ 368 «οὐδὲ λίην λυπρή» ν 243, «λίην γὰρ κατὰ κόσμον αἰδέεις», πολὺ κατὰ τάξιν, «πολὺ καθὼς πρέπει», θ 489, «οὐδέ τι λίην οὕτω νῶνμος» καὶ δὲν εἶνε τῶσον πολὺ χωρὶς ὄνομα, ἀδοξος, ν 238, πρβλ. σ 405. 2) Πολλάκις τίθεται ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως ἐμφατικῶς τὸ «καὶ λίην» ἀντὶ τοῦ καὶ μάλα τῶν Ἀττικῶν, πολὺ μάλιστα, βεβαίως, ὡς ἐξ ἄπαντος, «καὶ λίην οὕτως γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν» βεβαίως (ἐξ ἄπαντος) οὗτος ἤθελεν ἀπολέσῃ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ζωὴν του, Θ 358, «καὶ λίην σε οὕτε εἰρημαί οὕτε μεταλλῶ» οὐδέποτε βεβαίως πρότερον οὕτε κτλ Α 553, «καὶ λίην κενὸς γε ἐσκότι κέεται ὀλέθρῳ» εἰς πολὺ μάλιστα πρίπαντα (ὀλκαίον) ὀλεθρον κέεται ἐκεῖνος, α 46, πρβλ. γ 203, ε 477, λ 181, ν 393, π 37 κ. ἀ. (Τινὲς ἐρμηνεύουσι τὴν σημασίαν ταύτην τῶν μορίων παραδεχόμενοι τὸ ὑπερβατὸν σχῆμ., ὅταν ἐν τῇ α 16 ἄνευ ὑπερβάσεως θά ἦτο: κενὸς γε κέεται ὀλέθρῳ καὶ λίην ἐσκότι. Ἀλλ' αὕτη ἡ ὑπερβάσις καὶ ἡ κατ' αὐτὴν ἐρμηνεία δὲν ἀρμυρίζει πανταχοῦ, ὅταν ἐν τῇ Α 553, Θ 358, Τ 408 κ. ἀ. Ὁρβοτέρα εἶνε ἡ ἐρμηνεία τοῦ Ναίγελσδαγ, ὅτι πλὴν τῆς ἐν αὐτοῖς ὑπαρχούσης ἐπιτακτικῆς ἐνδυνάμειος, σημαίνουναι καὶ ὅτι ὁ λέγων αὐτὰ πράττει κατὰ τὴν γνώμην καὶ τὸ θέλημα ἄλλου τινός.—Τὸ εἰ ἐκ τῶν 42 χωρίων, ἐνθα τὸ «λίην» εὐρίσκεται παρ' Ὁμ., ἐν μὲν τοῖς 32 εἶνε μακρόν, ἐν δὲ τοῖς 10 βραχὺ ἐν τοῖς ἐξῆς συνδυασμοῖς: ἀλλὰ λ. Ζ 486, Ι 229, π 243, «οὐτι λ.» Ξ 368, ψ 175, «οὐδέ λ.» ν 243, «μήτι λ.» σ 20, «μήτ' ἄρ τι λ.» Φ 289. ἔτι δὲ «ξέινε λ. τῶσον» δ 371 καὶ «κενὸς γε

λ. = ν 421. Πιθανώτερον λοιπόν ἐστὶ τὸ εἶναι φῶσι μακρόν, συσταλλόμενον ἐν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις, ἢ ἐπὶ ἐν ἄρσει μὲν μακρόν ἐν θέσει δὲ βραχύ, πρὸς δὲ φανερῶς ἀντιμάχεται ὅτε συν-
 ουσιασμός· «καὶ λίαν» ἐν ἀρχῇ στίχου καὶ τὰ η 231, ο 405, π 86. Ὁ δὲ Σπύρτζερους θεωρεῖ αὐτὸ ἀπλῶς διχρονον ἐκείστοτε ὑπεκκιν εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου).

ΛΙΘΑΣ, ΛΙΘΟΣ, ὁ, ἡ, ποι. (λίθος), «πέτρα» ε 415†, λιθώδης, ἥτοι ἡ τραχευά, σκληρά, (|| ἢ κατὰ τὸν Εὐστ. ἡ πολλὰς· προβολὰς· εἰς τὰς εἰς τὸν λιθιδίων ἐκρύματα περὶ αὐτὴν ἔχουσα).

ΛΙΘΑΣ [ν], ΛΙΘΟΣ, ἡ, ποι. = λίθος, «πέτρα, βράχος», *Ὁδ. Ε 36, ψ 193 (||. Πρὸς τὸ τῆς Εὐδοίας ἀκρωτ., «Λιθάδα», (τὸ ἀρχαῖον Κήναιον), ὅπερ ὀρθότερον ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸν ποιητικόν τοῦτον τύπον, ἢ παρὰ τὰς Λιγάδας νήσους, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῆς ἐπὶ Μιλεσιῶν ὀνομασίας τοῦ ἀκρωτηρίου «Κάδο-Λιθάρει»).

ΛΙΘΟΣ [ν], ἡ, ος (λίθος), λίθινος, «πέτριος», μόνον Ψ 202, π 407.

ΛΙΘΟΡΡΙΝΟΣ [ν], ποι. (λ. ρινός), οἶον· λιθόδερμοι, σκληρόδερμοι, λιθοσκεπής, ἐπὶ θ. τῆς χελώνης, Τ. Ἑρμ. 48.

ΛΙΘΟΣ [ν], ὁ, ἀλλά καὶ ἡ, ἐν τῇ Μ 287 καὶ τ 494. 1) «πέτρα, λιθάρει», Π 212 κ. πλχ. «ἱεστός», «πελεκητὴ πέτρα» πρὸς οἰκοδομήν, Ζ 244 κ. ἀ. καὶ ἐπὶ λιθίνων ἐδωλίων, Σ 504, γ 406. Ἰδίως δὲ οἱ κατὰ γῆς λίθοι, δι' ὧν λιθοβολοῦσιν ἀλλήλους οἱ μαχόμενοι, Η 464 κ. πλχ. ἐπὶ δὲ τὸ ἰδίως ἐν τῇ καθομ. «λιθάρει», ὁ λίθινος δίσκος ὁ κατὰ τοὺς ἀγῶνας συνήθης, θ 490· ὡς σύμβολον τοῦ σκληροῦ καὶ ἀναισθήτου, Δ 510, ψ 403, καὶ τοῦ στερεοῦ, τ 494, «λαοὺς λίθους ποιήσας» εἰς λίθους μετέβαλεν, Ω 614 (||. συμβολικῶς εἰς ἔκφρασιν τῆς ἀναισθησίας καὶ σκληρότητος κατὰ τὸν Φαίωνα). 6.) ὁ βράχος, γ 296, π 456. (Παρὰ τοῖς μετέπειτα τὸ θηλ. ἡ λίθος σημαίνει τὸν πολύτιμον λίθον, τὸ «πετράδι»).

ΛΙΧΜΙΑ (λίχμος = λίχνος) διὰ τοῦ λιχμητῆρος καθαρῶς τὸν στόνον, «λιχημίζω», «καρπὸν» Ε 500†. Ἐκ τούτου

ΛΙΧΜΗΤΗΡ, ἦρος, ὁ, «τὸ λιχημητήρι», Ν 590†.

ΛΙΧΜΟΝ, τὸ, «κούνισα» καὶ «σαρμανίτσα» (||. ὅπερ δὲν εἶναι Σλαυτικόν, ὡς τινες εἰκασαν, ἀλλὰ ὑποκοριστικ. τοῦ ἀχρήστ. σάλμανον, ὅπερ ἀνάγεται εἰς τὴν ῥίζαν εαλ-, ἐξ ἧς σάλας, σαλεύω κ. ἀ. πολλά· θά ἦτο λοιπὸν τὸ σάλμανον ὄργανον ἢ μέσον, δι' οὗ σαλεύουσι, τουτέστι κουνῶσι τὰ βρέφη. Ἡ δὲ ἐναλλαγὴ τοῦ λ καὶ ρ παρατηρεῖται καὶ ἐν τῇ ἀδερφό, «Ἀρβανίτης, εἰρηπ κ. ἀ. Παρὰ δὲ τοῖς νῦν Ἀθηναίοις λέγεται «βουβάδι», ἴσως κατὰ παραφθοράν ἀντὶ τοῦ βουδάρι, ὅχι βεβαίως ὁμωνύμως τῇ ζῳῃ, ἀλλὰ παρὰ τὸ βουβάζω (ἐκ τοῦ «βουβός» = βωβός) = κατασιγάω, οἶον· κατασιγαστήριον).

Ἦτο δὲ τὸ πάλαι πιθανῶς πλεκτόν, Τ. Ἑρμ. 21, 63 κ. ἀ.

ΛΙΚΡΙΦΙΣ [ν], ἐπὶ. ἐκ. πλαγίως, πρὸς τὰ πλάγια, «άσσω» μόνον Ξ 463 καὶ τ 451. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ λίξ = λίγξ = πλάγιος κατὰ τὸν Ἡσυχ. (||. ὅθεν τῆς καθομ. «τὰ λίγξ» τὰ πλάγια τοῦ λαμοῦ, Κορ. Ἀτ. 4, 291) καὶ τοῦ ῥίπτω κυρ. λοιπὸν σημ. μὲ ἕνα ῥίψιμον εἰς τὰ πλάγια, ||. κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους εἶναι παράγωγον ἐκ τοῦ ἀχρ. λίκριφος, ὅπερ συγγ. τῇ λέγρι, λέγριος, λακροί, λοξός, Δατ. liquus, liquis, ohliquis, ἐν οἷς ἅπασιν ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τοῦ πλαγίου, ἐγκαρσίου).

ΛΙΚΤΗΝΙΟΣ [ν], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρώωνος καὶ τῆς Μιδείας, θεῖος τοῦ Ἡρακλέους, φανεύει κατὰ λάθος ὑπὸ τοῦ Τληπολέμου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, Β 663.

ΛΙΛΑΙΑ [ν], ἡ, πόλ. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τινος τῶν πηγῶν τοῦ Κηφισοῦ, Β 523.

ΛΙΛΑΙΟΜΑΙ, ἀποθ. ἐπικ. (μετ' ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ λάω, λῶ) μόνον κατ' ἐνέστ. καὶ παρ. ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ, ἐρίεμαι· ἀ.) συνήθ. μετ' ἀπαφ. Ξ 331. Υ 76, ο 27 κ. ἀ. ἰδίως «λιλαίον μένη πόσιν εἶναι» ἐπιθυμοῦσα νὰ ᾔη σύζυγός τῆς, α 45, ι 30 κ. ἀ. τίθεται καὶ ἐπὶ ἀφύγων ὑποκειμένων, οἶον τοῦ δόρατος, Φ 168, πρὸς Α 574, Ο 317· 6.) μετὰ γεν. «πολέμοιο» Γ 433, «βιότοιο» μ 328, ω 536, «δοτο» α 345, «δόρποιο» ν 31 (πρὸς ΑΛΑΙΗΜΑΙ).

ΛΙΜΝΗ [ν], ἔνος, ὁ, δοτ. πλῆ. ἐκ. λιμένισσι, Ψ 745, ἀλλά καὶ λιμένιν, Μ 284, λιμήν, «λιμνῶνας», καὶ ἐν γένει κόλπος, Α 432, 6 391 κ. πλχ. «λιμένες θαλάσσης» ε 448, 440, πρὸς Ὀρμος. — Τῆς Ἠλ. μόνον ἐνθ. ἀνωτ. (Συγγ. τῇ λίμνῃ, λιμῶν, λιδῶ).

ΛΙΜΝΗ, ἡ (ΛΙΜ-, λιδῶ· ἀ.) «λίμνη» «Βοιωθίς, Γεγαίη, Κηφισίς» Β 744, 865, Ε 709· 6.) τὸ ἐκ πλημμύρας ποταμοῦ λιμνάζον ὕδωρ, τέναγος, ἔλος, «βάλτο·» Φ 347· γ.) ἡ θάλασσα ἡ περιεκλεισμένη ἐν κόλπῳ ἢ μεταξὺ νήσων, Φ 21, 32, Ω 79, «περικαλλής» γ 4. (Ὁ Νίτσης ἐν μὲν τῇ τελευταίῃ χωρίῳ ἐρμηνεύει τὴν «λίμνην»· τὸ παρὰ τὸν αἰγυάλον ὕδωρ τοῦ Ὀκεανοῦ, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς τοῖς εἰς τὴν γ.) σημασίαν ὑπαγομένους· πορθμόν, διότι βεβαίως ἐν αὐτοῖς ὁ λόγος εἶναι περὶ τῶν παρὰ τὰς Αἰγὰς καὶ μεταξὺ Ἰμβροῦ καὶ Τενέδου πορθμῶν· ἀλλ' ὀρθῶς ἀντιλέγουσιν ἄλλοι· ὅτι ἡ τοιαύτη θεμελιώδης στήμ. μόνον συγχωρετὴ δύναται νὰ ᾔη ἐν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις, ἀλλ' οὐδαμῶς κατ' ἀνάγκην ἐξ αὐτῶν συνάγεται. Ὁρθότερον λοιπὸν ἡ «λίμνη» σημαίνει ἐν μὲν τοῖς λοιποῖς χωρίοις τὴν θάλασσαν (ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 365 καὶ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, πολλάνκις), ἐν δὲ τῇ γ 4 τὸν Ὀκεανόν, καθ' ὃ καὶ οἱ ἀρχ. γραμματικοὶ ἐρμηνεύουσιν. Ἀνυπόστατος εἶναι καὶ τοῦ Οὔδοσιου ἡ γνώμη ὅτι ἐν τῇ γ 4 ἐννοεῖται ἡ λίμνη ἢ ἐν τῇ Αἰαχουλείῳ ἀποσπασματι

902 Έρμ. «χαλκοκέρανό· τε παρ' Ἰκεανφ λιμνη κτλ.»).

ΛΙΜΝΟΧΑΡΗΣ [-ν-], ές, γεν. έός (λ. χαίρων), ό έν ταίς λίμναις (βάλτος) χαίρων, έπίθ. βατράχου έν τῇ Βατρ. 42.

ΛΙΜΝΟΧΑΡΙΣ [-ν-], ό, όιοιελ Φιλόλιμνος, κύρ. όνομα βατράχου έν τῇ Βατρ. 216.

ΛΙΜΝΟΡΕΙΑ, ή, θυγ. τοῦ Νηρέω; καί τῆς Δωριδος, Σ 44.

ΛΙΜΝΩ [-ν-], ό, πετνα, σιτοδεία, T 466, δ 369 κ. ά. τῆς Ὀδ. Θηλυκόν εύρίσκεται έν τῇ Τ. Δήμ. 312, κατά τοῦς Γραμματικούς Δωρικῶ; (||. Έν τῇ καθομύλῳ εύρίσκεται λ. τῆς αὐτῆς ρίζης, ή „λίμα“, αλλά σημαίνει τήν βουλιμίαν ή άδηφαγίαν).

ΛΙΜΝΟΣ, ή, πόλις τῆς Ρόδου έχουσα ναόν τῆς Ἀθηνᾶς, καί σήμεραν Λίνδος, B 656.

ΛΙΜΝΟΡΗΣ [-ν-], ΗΚΟΣ, ό, έχων, φορῶν λινοῦν θώρακα, έπίθ. τοῦ Αἰάντος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀδύσεω; καί τοῦ Ἀμφίου, μόνον B 529, 830.

ΛΙΝΟΝ [-ν-], τό, κατ' άρχάς τό φυτόν, τό „λινάρι“, ήπειτα πᾶν ή τι έξ αὐτοῦ κατασκευάζεται (όθεν ά.) „κλωστή λινῆ, νῆμα, κανάπι, σπάγος“ (Ιταλ.), ίδίως ή άρμιά, „όρμιδι, πετονιά“ τῶν αἰώνων, II 408. τροπικ. τό νῆμα τῆς ζωῆς, τό υπό τῶν Μοιρῶν κλωθόμενον, T 428, Ω 210, ή 498. β.) τό δίκτυον τό τῶν αἰώνων, E 487. γ.) ὕφασμα λινοῦν, „λινό“ (πανί), ν 73, 418, περί σινδόνας «λινόισι άνωτον» τό λεπτότατον λινοῦν ὕφασμα, I 661 (Ω. άστον). Ὁ πληθ. έν τῇ Τ. Ἀπ. 104.

ΛΙΝΟΣ, ό, τό τοῦ Λίνου ἔσχα, δημοτικόν τι ἔσχα άρχαϊότατον, «λίνον δ' υπό καλόν άειδεν» ὠρατα συγχρόνως έψαλλε τόν λίνον, τό ἔσχα δηλ. (ό παῖς), ή κατ' άλλους συνάπτωντας τό «καλόν» μετά τοῦ «λίνου»: ὠρατον ἔσχα (ή τό ὠρατον ἔσχα) συγχρόνως: έψαλλεν (ό παῖς), Σ 570. Περὶ τοῦ είδους τοῦτοῦ τοῦ ἔσχατος, ως καί περί τοῦ Λίνου τοῦ έν αὐτῇ άδομένου, οὐδέν σχεδόν βέβαιον έξάγεται έξ ὧτων ήμιν οι άρχαίοι παρέδωκαν (άπερ ίδ. παρὰ Σπιντζέρφ Excurs. XXIX ad II. Σ 570 έν τῇ Δ'. τόμῳ τῆς έκδόσεως). Έκ δέ τῶν νεωτέρων οι μὲν συμφωνοῦντες πρὸς τοῦς άρχαίους, οι δέ νεωτερίζοντες οὐδέν μάλλον πρὸς άλλήλους όμολογοῦσιν, άλλ' οι μὲν θεωροῦσι τόν λίνον άρχαίόν τινα ήρωα καί περιβόητον άοιδόν, όστις ήθην έφρονέσθη υπό τοῦ Ἀπόλλωνος, διότι πρώτος μετεχειρίσθη είς τήν φόρμιγγα χορδή; αντί τῶν έως τότε συνήθων λινῶν νημάτων, καί ταφεῖς έν Ὀθήδαις έτιμᾶτο κατ' έτος υπό τῶν Μουσῶν μέ θρηνώδεις ὠδᾶς. Ἄλλοι δέ μεταφέρουσι τόν μύθον τοῦτον είς χωρικόν τινα νεανίαν υἱόν τῆς Οὐρανίας (κατά τόν Πaus. 9, 29, 3 υἱόν τοῦ Ἀμφιμάρου καί τῆς Οὐρανίας, έγγονον τοῦ Ποσειδῶνος) έξοχον μουσικόν. Ἀπό τοῦτοῦ δέ τοῦ λίνου ρητῶ; διακρίνεται (Θεοκρ. Ειδύλ. 28, 103, Ἀπολλοδ. 2, 4, 9) ό Θηβαίος άοιδός Δίνος, υἱός τοῦ Ἀπόλλωνος καί τῆς Καλλιόπης,

ό τόν Ἡρακλῆ τήν μουσικήν διδάξας. Έκ πάντων τῶν ειρημένων εξάγεται ότι ό λίνος ήτο θρηνητικόν τι ἔσχα (ως φαίνεται ή έκ τοῦ περὶ σωθέντος άποσπάσματος, όπερ ίδ. παρὰ Βερνάρδου Λυρικῶν ποιητῶν άποσπάσματα σ. 1026), ή κατ' άρχάς μὲν, ως ή άλλα τοιαῦτα, μόνον καθ' ὠρισμένες τινάς θρησκευτικά; τελετάς; έψάλλετο, έπειτα δέ μετέπεσεν είς δημοτικόν ἔσχα. Ἄλλοι δέ πάλιν εύρίσκουσι τήν άρχήν τοῦ λίνου έν τῇ Ἀσίᾳ, πειθόμενοι είς τά τοῦ Ἡρόδ. 2, 79 καί Paus. 9, 29, 3, ότινες μνημονεύουσιν όμοίον τι ἔσχα, έν ᾧ θρηνεῖται Αἰγυπτίου τινός βασιλέως μονογενῆς υἱός πρώτῳως άποθανών. Ὁ Ἡρόδοτος τοῦλάχιστον λέγει ότι ό λίνος έψάλλετο καί έν Φοινίκη καί Κύπρῳ; όθεν ό Φαίσιος παράγει τό όνομα Αἴλινος έκ τινος Ἑβραϊκῆς λέξεως σημαίνουσῆς τό οὐαί ήμιν. Έν τοῖς ἔσχασι τούτοις άλληγορικῶς έρμηνευόμενοι εκφράζεται αἰσθημά τι λύπης; καί μελαγχολίας διά τόν κατὰ τά θερινά καύματα θάνατον τῆς φύσεως; ή διά τήν άποχώρησιν τοῦ έαρος, τῆς καλλίστης ὥρας τοῦ έτους. (||. ίδ. Μυλλέρ. Ισ. τῆς Ἑλλην. Φιλολ. Τόμ. Α'. σ. 24 έφ. τῆς Ἑλλην. μεταφρ. τοῦ Κυπριανοῦ). Τήν γνώμην ταύτην δέν άποδέχεται ό Βερνάρδους: — Ἄλλοι δέ έγραψαν (ό Βούης μεταξύ τῶν νεωτέρων) έν τῇ Ὀμ. χωρίῳ κύριον όνομα λίνου: έψαλλεν, είδμεν τόν ὠρατον λίνον. Ἄλλοι τέλος άνοήτως ένόησαν τό λίνον οὐδέτερον, τό λινοῦν νῆμα, όποσον τό πάλαι αντί χορδῶν μετεχειρίζοντο. Η δέ έννοια, ήν όρθῶς πολεμεῖ ό Σπιντζέρφους, θα ήτο τότε: έψαλλεν ὠρατα πληττειν τήν χορδήν, ό έ παρακολουθοῦμενος υπό τῆς φόρμιγγος.

ΛΙΠΑ [-ν-], παρ' Ὀμ. πάντοτε έν ταῖς φράσεσι «λίπ' έλαίῳ άλείψαι, άλείψασθαι» Σ 350, τ 505, K 577, Ξ 474, «χρίσαι, χρίσασθαι» γ 466, ζ 96, κ 364, 450 ή άνευ τοῦ «έλαίῳ», οἶον «λίπ' άλείψεν» ζ 227, άλείψω μέ έλαιον άλλων ή έμαυτόν. Κατά τόν Ἡρωδιανόν παρ' Εῶς. είς ζ 227 τό λίπα εἶνε κυρίως δοτ. τοῦ οὐδέτερου τό λίπα (=λίπος, „άλειμμα, λάδι“), γεν. αορ, δοτ. λίπαί, λίπα; μετέπειτα δέ ως έκ τῆς πολλῆς χρήσεως ή δοτ. αὐτή συνεσλή εις τό λίπα: τό δέ «έλαιον» εἶνε έπίθ. έκ τοῦ έλάα=έλαια: ώστε τό «λίπ' έλαίῳ» σημαίνει κυρίως μέ λίπος έλάτινον, „μέ έλαιόλαδον“. Ἄλλοι δέ εκλαμβάνουσι τό λίπα ως έπέρρημα, όποσον τό κύρφα, σῆμα, πόκα κ. ά., ή άιτιατικῶς έπέρρημα: ώστε τό «λίπ' άλείψω» σημαίνει λιπαρῶς άλείψω κατά δέ τόν Κρύγερον εἶνε πτώσεως αἰτιατικῆς καί ή σύνταξις άνάλογος τοῦ «άλείψω άλλεμμα». (Συγγ. τῇ άλείψω).

ΛΙΠΑΡΟΚΡΑΔΕΜΝΟΣ [-ν-], ον, ποι., έχουσα λιπαρόν, τουτέστι λαμπρόν, άγλαόν, πολυτελές κρήθεμνον, κεφαλόδεσμον, «Χάρις» Σ 382 +, «Έκάτη» Τ. Δήμ. 25.

ΛΙΠΑΡΟΠΑΘΕΑΜΟΣ [-ν-], ον, ποι., έχουσα λιπαρούς πλοκάμους, τουτέστι μαρμα-

μένους, „λφδωμένους, γαλιερούς“ [μυροδόστρυχος], ἢ στιλπνούς, λαμπρούς, T 426 f.

ΛΙΠΑΡΩΣ [-ω.] ἡ, ὅν (λίπα), ὑπερθ. ΛΙΠΑΡΟΤΑΤΟΣ, T. Aπ. 38. 4) κυρ. λιπώδης, „ἀλειμμένος“ με ἑλατον ἢ ἔλαιμα, „λφδωμένος“, „λιπαροὶ κεφαλᾶς καὶ καλὰ πρόσωπα“ μεμυρωμένοι [μυροῦχριστοὶ] τὰς κεφαλὰς ἤ, περὶ τῶν μνηστέρων, ο 332. 2) μεταφ. στιλπνός, „γυαλιστερός“, ὡς ὁ λφδωμένος, ἐπομ. ἄ.) ἐπὶ σώματος ὕγιος καὶ ῥωμαλέου, παχύς, εὐσαρκός, λεῖτος, λαμπρός, ὠρατός, „πόδες“, συνήθως οἱ τῶν ἀνδρῶν, B 44 κ. ἄ., ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς Ἥρας, Ξ 486. β.) ἐπὶ πραγμάτων «καλύπτρη» λαμπρά, πολυτελής, X 406. Ὡσαύτως «κρήδεμνα» ο 334, π 416 κ. ἄ. τὸ δὲ ἐν τῇ ν 388 εἶνε αἱ λευκαὶ ἐπάλξεις γ.) τροπ. «λιπαροὶ θέμιστες» παχέα δικαιώματα, ποιεῖται, δ ἔ. ἀφρονεῖ ἀπολαβαί, I 156, «λιπ. γῆρας» ἀνετον, εὐτυχὲς γῆρας, «καλὰ γηράματα», καθ' ὃ ἔχει τις πάντα ἐν ἀφρονίᾳ, λ 436, τ 368, φ 283. Ὡσαύτως καὶ τὸ ἐπὶ ῥήματι «ΛΙΠΑΡΩΣ γηράσκω» δ 210. Τὸ δὲ «λιπ. νῆτος» παχῆα, εὐφορος, T. Aπ. 38.

ΛΙΠΛΑ [-ω.] (λίπα), ἐπικ. συνηρ. λιπόα, εἴμαι παχύς, ὠρατός, „γυαλίζω“, «ἢ ὅτι οὐ λιπόα» παλαιὰ γραφή ἐν τῇ τ 72 f, ἀνθ' ἧς ὁ Οὐόλφις καὶ οἱ μετ' αὐτὸν παρέλαβον ἐτίρην τινὰ «ἢ ὅτι δὴ ῥυπόω». Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἐμμένει εἰς τὴν παλαιάν.

1. λίς, ὁ, ὀρθότερον παρὰ τὸ λίς, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ λέων, „λεοντάρι“ ἑλλειπτικ. ὄνομα, ἐξ οὗ πλὴν τῆς ὀνομαστ. ἀπαρτ. μόνον ἡ αἰτ. εὐρίσκεται «λίν», A 480. (Ἡ αἰτ. λίν περισπᾶται, διότι κατὰ τὸν Ἡρωδ. «πᾶσα αἰτιατικὴ μονοσύλλαβος ἀποστρέφεται τὴν ὀξείαν».)

2. λίς [-], ἡ, ἀρχαῖος ἐπικός τύπος τοῦ ἐπιθέτου ΑΙΛΙΟΣ, λιτός, μόνον ἐν τῷ θηλ., λετός, ὁμαλός, ὀλισθηρός, „γλιστερός“ καὶ μόνον ἐν τῇ φράσι. «λὶς πέτρῃ» *Οδ. μ 64, 79, καὶ οὐδαμοῦ ἀλλαγῶς, ἰδ. ἢ τὴν ἐπομ. λ. ἐν τέλει.

3. (λὶς ἢ λί, λί, ἰδ. τὸ τέλος) οὐσιαστ., ἐξ οὗ εὐρίσκεται μόνον δοτ. λιτὶ καὶ ὁ πλὴν λίτα, ὕφασμα λεῖτον καὶ ὁμαλόν, καὶ δὴ ἄ.) τὸ λινόν σκέπασμα, τὸ ἀμέσως ἐπὶ τῶν ἀνακλιντρῶν ἐφαπλούμενον, ἐφ' οὗ ἔπειτα ἀνεπατήνυντο οἱ πολῦτοι τάπητες (τὰ ῥήγεα), σινδών, „σινδόνι“, «λίτα ὑποπετάσαι, ὑποβάλλειν» α 430, κ 353. (Ὁ Ἀθήναιος Α'. σελ. 48 c λέγει «Ὀμηρος τῶν στρωμάτων τὰ μὲν κατωτέρω λίτα εἶναι φάσκει ἤτοι λευκὰ καὶ μὴ βεβαμμένα ἢ πεποικιλμένα, τὰ δὲ περιστρώματα ῥήγεα καλὰ πορφύρεα» πρὸλ. Θουκυδ. B'. 97 «ὅσα φαντά καὶ λίτα», ἐνθα ὁ Σχολ. σημειοῖ: λίτα=λιτὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ὕφαντων καὶ πεποικιμένων). Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἐννοεῖ ἢ ἐν τοῖς ἀνωτέρω καὶ ἐν τῇ ἀμέσῳ κατωτέρω χωρίῳ τὰ λίτα ὡς τάπητες ὑποκοβίου; ἢ τὸ ἔδαφος καλύ-

πτοντα: δ.) σκέπασμα ἢ περικέλυμμα τῶν ἀρμάτων, ἐταν ταῦτα ἦν ἐν ἀρχαίᾳ, «ἄρματα δ' ἐμ βωμοῖσι τίθει κατὰ λίτα πετάσας» Θ 441. γ.) νεκρικὴ σινδών, „σάβανον“, ἐν ᾗ περιτυλίσσεται ὁ νεκρός, «ἐλάνθ' λιτὶ κάλυψαν ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς» Σ 352 καὶ δ.) σκέπασμα, „σκέπη“, δι' οὗ καλύπτεται τὶ τῶν ἐρῶν καὶ τιμῶν, οἷον ἡ νεκρικὴ φιάλη, ἡ δεχομένη τὰ ὄστα τοῦ ἀποθανόντος, V 254. (Οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ παραδέχονται ὡς ἐνικ. ὀνομαστικὴν οἱ μὲν τὸ λίτον, οἱ δὲ τὸ λιτόν, οἵτινες καὶ τονίζουσι τὰ λιτὰ τὸ δὲ λιτὶ θεωροῦσι μετάπλαστον δοτικὴν τοῦ αὐτοῦ τύπου. Ὁ δὲ Βούττιαννος, Θῆρσιος καὶ Ἀμεῖς θεωροῦσι τὸ λίτα ἐνικὴν αἰτιατικὴν διὰ τὸ α 430, ἐνθα ὅμως τὰ «καλὸν καὶ θαυδάλεον» ἀποδοτέον εἰς τὸ «θρόνον» καὶ ὄχι εἰς τὸ «λίτα». Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Οὐόλφις; ἐστὶς μετὰ τὸ «πετάσας», ὡσαύτως καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδίδει πλὴν τοῦ Διηδορφίου. Ὁ δὲ Ἀμεῖς ἀποδίδει μὲν τὰ ἐπιθέτα εἰς τὸ «θρόνον», ὥσαρτ' ὅμως τὸ «λίτα» αἰτ. ἐνικ. καὶ ἀφαίρει πᾶσαν μεταξὺ στίξιν, ὡς καὶ ὁ Διηδορφίος. Φωτικώτερον εἶνε νὰ δεχθῇ τις μετὰ τοῦ Πασσώδου καὶ τῶν νεωτέρων ἀρχαίων τινα ὀνομαστικὴν λιτὶ ἢ λί ὡς οὐδέτερον τοῦ ἐπιθέτου 2 λίς=λετός, λισσός).

ΛΙΣΣΟΜΑΙ (καὶ Αἴτωμαί μόνον *Υμ. 45, 5-48, 48) ποι., ἀποθ., παρκατ. ἐλίσσωμην A 45 καὶ ἐπικ. ἐλλισσώμην Z 45 καὶ λισσώμην ἀναρτ. I 59 καὶ θαμιστ. λισσέσκετο I 451, ἀορ. ἄ. ἐλίσσωμην, ἐπικ. ἐλλισσώμην λ 35, ν 273, παρκατ. λίσαι A 394, ὑποτ. β'. ἐνικ. λίσῃ κ 526, ἀορ. β'. ἐλίστωμην, ὅθεν εὐκτ. λιστομην ξ 406, ἀπαρφ. λισέσθαι Π 47, δέομαι, „παρακαλῶ“, ἱκετεύω, ἀπολελ. X 94, β 68 κ. ἄ., καὶ μετ' αἰτ. προσώπου, Ὀμ. πλγ., καὶ μετὰ δοτ. εἰς ἔκφρασιν τοῦ μέσου, δι' οὗ «ἐπέσιον, εὐχῆσι, εὐχολῆσι λιτῆσά τε» ζ 144, κ 526, λ 35 κ. ἄ. Εἰς ἔκφρασιν θερμῆς δεήσεως καὶ ἱκεσίας προστίθεται τὸ «γούνων λαβὼν ἢ ἐλών» Z 45, Φ 74 κ. ἄ. ἢ ὁ ἐξορκισμός: «ὑπὲρ τοκέων, ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων» διὰ τὴν ψυχὴν σου, διὰ τὴν ψυχὴν τῶν γονέων σου κτλ., O 660, X 338, πρὸλ. ο 261. ἔτι δὲ καὶ μετὰ μόνης γεν. «Ζηγὸς ἡδὲ Θέμιστος» ἐν ὀνόματι, „δι' ἀγάπην“ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμ. β 68, «γούνων» I 451, γ 337. (Ἡ γενικὴ, εἰτε ἀπρόθετος εἰτε ἐμπρόθετος, σημαίνει κυρίως τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, οὕτως ἐπιλαμβάνεται τις κατὰ τὴν ἱκεσίαν, καθὼς φαίνεται ἐξ ἐκείνων τῶν χωρίων, ἐνθα κέεται πρὸς πλείονα ἐνάργειαν ἢ μετοχὴ «λαβὼν» ἢ «ἐλών»· ἔπειτα δὲ κατὰ τὴν τροπικὴν χρῆσιν ἐκλείπει μὲν ἡ τοιαύτη εἰκὼν, παραμένονσιν ὅμως αἱ λέξεις καὶ ἡ σύνταξις, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. ἐπὶ ὁμοίαις τινὸς πράξεως λέγομεν „πιάνω τὰ παιδιὰ μοι“=ἄμυνμι κατὰ τῶν παίδων ἢ τοὺς πατέρας). Τὸ ἀντικείμενον τῆς ἱκεσίας ἐκφέρεται ἄ.) κατ' ἀπαρτ. «οὐ σε λισσομαι μένειν» A 474,

283, Δ 379 κ. Δ., 1 511, θ 30· ἐνίστε δὲ καὶ διὰ τοῦ «ὅπως» γ 19, 327, θ 344· θ.) «οἱ αὐτοὶ θάνατον λίσσονται» νὰ παρακαλέσῃ δι' (νὰ εὐχηθῇ εἰς) ἐαυτὸν θάνατον, Π 47· ἐτι δὲ μετ' αἰτίας· πράγματος, «ταῦτα οὐχ ὑμέτεροι λίσσονται» [ταῦτα οὐχ ὑμῶν δέονται], περὶ τούτων δὲν σὰς παρακαλῶ, θ 210, πρὸλ. θ 347, ρ 138.

ΛΙΣΣΟΣ, ἡ, ὄν, λεῖτος, ὁμαλός, «γλιστερός», μόνον ἐν τῇ φρ. «λίσσά πέτρα» *Οδ. γ 293, ε 412, πρὸλ. 2 λίε.

ΛΙΣΤΡΕΙΑ, «σκαλίζω» «φωτόν» ω 227. Ἐκ τοῦ

ΛΙΣΤΡΟΝ, τό, «σκαλιστήριον», ἡ κατὰ τὸν Εὐστ. πτόον γεωδωρῶμενον ἢ ἑστρόον, δι' οὗ ἀποξέονται τοῦ ἐδάφους αἱ ἀκαθαρσίαι, χ 455 τ. ΛΙΤΑ, ἰδ. 3 λίε.

ΛΙΤΑΝΕΙΑ [~], ἱκετεύω, δέομαι, «παρακαλῶ», ἀπολελ. ἡ 145 καὶ μετ' αἰτ. 1 581, Χ 414 κ. Δ. «γούνων» κ 481, «γούνων ἀφάμενοι λιτανεύομεν» θερμῶς, γονυκλιτῶς θὰ παρακαλέσωμεν, προσπέσωμεν, Ω 357 (ἰδ. λίσσομαι), καὶ μετ' ἀπαφρ. Ψ 196. (Τὸ λ μετὰ τὴν αὐτῆσιν διπλασιάζεται, ὅσον· ἐλλιτάνευε). Ἐκ τοῦ

ΛΙΤΗ [~], ἡ (λίττοιμαι), δέησις, ἱκεσία, παράκλησις, «λιτῆσι λίσσομαι» λ 34 τ. Προσωποποιούμεναι αἱ Λιταὶ εἶνε ἐν τῇ μυθολογίᾳ θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ ἀδελφαὶ τῆς Ἀττῆς, παρυστάνουσαι τὰς αἰσχυνηλὰς καὶ πλήρεις μετανοίας παρακλήσεις τὰς μετὰ τινι διαπραχθεῖσαν ἁμαρτίαν ἐπιγινόμενας. Ὁ ποιητὴς περιγράφει αὐτὰς ὡς παρθένους χαλὰς, ῥυτιδωμένας (ῥυσάς) καὶ παραβλήπας, αἵτινες ἀκολουθοῦσαι κατόπιν τῆς προτροπῆς τῆς Ἀττῆς, θεραπεύουσιν αὐτῆς τὰς ἁμαρτίας καὶ βλάβας, 1 502 ἐξ., πρὸλ. ἈΤΗ.

ΛΙΤΙ, ἰδ. 3 λίε.

*ΛΙΤΟΜΑΙ, ἰδ. ΛΙΣΣΟΜΑΙ.

ΛΟ' ἀντὶ τοῦ λός, ἰδ. ΛΟΪΑ.

ΛΟΒΟΣ, ὁ (πῶθ. ἐκ τοῦ λῆπαι), τὸ κάτω μέρος τοῦ ὠτός, τὸ μαλακόν, Ξ 182 τ., Γμ. 5, 8. (|| Ἡ καθομιλ. ἔχει τὴν λ. «λουβί, λουβίδι καὶ λόβι», ἀλλ' ἐπὶ τῶν χλωρῶν ὁσπρίων τῶν μετὰ τοῦ περικαρπίου).

ΛΟΓΟΣ, ὁ (λέγω), λόγος, πληθ. λόγια, Ο 393, α 56, Γ. Ἐρμ. 317, Βατρ. 144· παράδοσις, λόγος, Βατρ. 8. Παρ' Ὁμ. μόνον ἐνθα ἀνωτέρω.

*ΛΟΓΧΗ, ἡ, λόγχη, τὸ δόρυ, Βατρ. 129. (|| Ἐν τῇ καθομ. σῶζεται μόνον τὸ παράγωγον ῥ. «λοχεύω» δ' ε. λογχεύω εἰς τροπικὴν σημ. ἰδ. Φιλίστ. Γ'. 212).

ΛΟΕ, ΛΟΕΣΣΑΙ, ΛΟΕΣΣΑΜΕΝΟΣ, ἰδ. ΛΟΪΑ.

ΛΟΕΤΡΟΝ, τό, ἀρχαία ἐπικ. λ. ἀντὶ τοῦ λουτροῦ (ὅπερ εὐρίσκεται ἐν τῷ Γ. Δήμ. 50) (λοῖω), «λουτρον, λούσιμον», συνήθ. πληθ. Ψ 44, «θερμὰ λοετρά» ὅχι τὰ μεταλλικὰ, ἀλλὰ τὸ θερμὸν λουτρόν, θερμὸν ὕδωρ πρὸς λούσιν, Ξ 6, Χ 444, θ 249, 451, «λοετρά Γικεανοῖο» τὰ ἐν τῷ Ὠκί, ὡς λέγομεν καὶ τῶρα «τὰ λουτρά τῆς θα-

λάσσης», Σ 489, ε 275, Ξ. ΚΗΜΟΡΟΣ 1). Ἐκ τούτου

ΛΟΕΤΡΟΧΟΟΣ, ὄν, ἀργ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ λουτροχόου, (λ. χέω) ὁ χέων λουτρόν, τοῦτέστιν ὕδωρ πρὸς λούσιν, «τρίπους· λουτροκόν τι σκεῦος, ἐν ᾧ ἐθερμαίνεται καὶ ὅθεν ἐγύνατο τὸ ὕδωρ, λουτροκός λέβης», Σ 346, θ 135.—Ως οὐσία. «λοετροχόος» ἡ τὸ λουτρόν παρασκευάζουσα θεραπαινίς, οἶοναι «λουτροχόος», υ 297. (Τοῦτο κατὰ τὴν παλαιὴν σχόλιον· ὥστε· τίτι πρὸς τὰ λουτρά ἀποδεξιγμένη (=διωριμένη) γυναίκα. Ἀλλ' οἱ νεώτεροι ἐρμηνεύονται, ἀκολουθοῦντες ἄλλοι τὴν παλαιὴν σχόλιον· τῷ τὰ λουτρά παρέχοντι ἢ παρασκευάζοντι· ὑπολαμβάνουσι τὸν λοετροχόον γένους· ἀστ. «λουτροχόος», ἡ μάλλον εὐτελὴ τινι ὑπηρεσίᾳ χύοντα τὸ λουτρόν. Εἶνε μὲν ἀληθές· ὅτι τὰ κατὰ τὸ λουτρόν παρασκευάζουσι παρ' Ὁμ. αἱ γυναῖκες· ἀλλ' ὥστε· ἡ εὐτελής ὑπηρεσία τοῦ μεταφέρειν καὶ χέειν τὸ θερμὸν ὕδωρ εἰς τὴν ἀσπίμινον, ἥτοι ἔργον τινὸς τῶν φαύλων δμῶν, τοῦ λουτροχόου. Τὸ ἀμέσως ἐπόμενον «ἡ ἐπὶ ἄλλων δμῶν, οἱ κτ'» οὕτε ἀναγκάζει, ἀλλ' οὕτε ἀντιμάχεται εἰς τὴν τοιαύτην ἐρμηνείαν τοῦ «λοετροχόου»).

ΛΟΕΩ, ἰδ. ΛΟΪΑ.

ΛΟΙΒΗ, ἡ (λείβω), κυρ. τὸ στάλαγμα, ἡ κατὰ μικρὸν ἔκχυσις, μόνον ἐπὶ θρησκευτικῆς τελετῆς, χροή, σπονδή. Λατ libatio, συνήθ. δι' οἴνου γινόμενη, (πρὸλ. σπονδή), συνάπτεται μετὰ τῆς «κνίσσης» σπονδῆ καὶ θυσῖα, Δ 49, 1 500, Ω 70· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τῆς κνίσσης, ι 349.

ΛΟΙΓΙΟΣ, ὄν, ποι. ὀλέθριος, καταστρεπτικός, «ἔργα» *Ἰλ. Δ 518. Τὸ οὐδ' ὡς οὐσία. «οἷω λοίγι' ἔσσεσθαι» φοβεσθαι ὅτι θὰ ᾔνη ὀλέθριον (πράγμα) Φ 533, Ψ 310. Ἐκ τοῦ

ΛΟΙΓΟΣ, ὁ (συγγ. τῷ λυγρός), ὀλεθρος, καταστροφή, θάνατος, εἴτε ἐκ νόσου εἴτε ἐν πολέμῳ, *Ἰλ. Α 67, Ε 603, 1 495, Ω 489, καταστροφή τῶν νηῶν, Π 80.

ΛΟΙΜΟΣ, ὁ (συγγ. τῷ λύμη), νόσος ἐπιδημική, λοιμική, πανώλης, «πανοῦκλα» *Ἰλ. Α 64, 97.

ΛΟΙΘΟΥΙΟΣ, ὄν, εἰς τὸν τελευταῖον, ἔσχατον ἀνήκων, μόνον ἐπὶ τῶν αὐλῶν, «λοισθήιον ἄεθλον» τὸ τοῦ τελευταίου (τὸ τελευταῖον) βραβεῖον, *Ἰλ. Ψ 785, καὶ ὡς οὐσία. «τὰ λοισθήια» τὰ τελευταῖον βραβεῖον (κατὰ τὸ πρωτεῖα, δευτερεῖα) Ψ 754. Ἐκ τοῦ

ΛΟΙΘΟΣ, ὄν, ποι. (λοιπός), τελευταῖος, ἔσχατος, ὑστατος, Ψ 536 τ. (|| Θεωρεῖται ὡς ὑπερθετικὸν τοῦ λοιπός· ἀντὶ τοῦ λοιπίστος κατὰ συγκοπὴν καὶ πνεύματος μεταβολήν).

ΛΟΚΡΟΙ, οἱ, κάτοικοι τῆς ἐν Ἑλλάδι Λοκρίδος, διαιροῦμενοι εἰς δύο φυλὰς, τοὺς Ὀπουντίους ἢ Ἐπικνημιδίους, τοὺς ἐπὶ τοῦ ὄρους Κνημίδος, καὶ τοὺς Ὀζόλας, τοὺς παρὰ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον. Τοὺς πρώτους μόνον μνημονεύει ὁ Ὁμ. Β 527, Ν 686, 712. (|| Ἀκριδέστατα καὶ

σοφώτατα περί αὐτῶν ἐπραγματεύθη ὁ ἡμέτερος κύριος· Τ. Ν. Οικονομίδης ἐν τῷ Ἑποικία Λοκρῶν γράμματα, ἐν Ἀθήναις 1869, σελ. 39 καὶ ἰρξ.).

ΛΟΞΟΒΑΤΗΣ [-ν-], οὐ, ὁ, λοξῶς βαίνων ἢ βαδίζων, ἐπιθ. τοῦ καρκίνου, Βατρ. 297.

ΛΟΠΟΣ, ὁ (λέπω), φλοιός, „ῥλοσδα, ταέ-φλι“, «λ. κρομμύσιο» „κρομμυδοταεφλο“ τ 233 † (|| καὶ ἐν τῇ κοθομιλ. πολλάκις παραλαμβάνομενον εἰς τὰς παρομοιώσεις λεπτοῦ ὡφά-ματος).

ΛΟΙΤΡΟΝ, τό, ἴδ. ΛΟΕΤΡΟΝ.

ΛΟΪΑ, ἐπ. ΛΟΪΑ, ἐξ οὗ ἄ. ἐν. τοῦ παρ. ΛΟΪΟΝ, δ 252 κ. ἄ., ἄορ. ἄ. ἐνεργ. ἀπαρρ. καὶ μετ. λοίσσαι, λοίσσας, καὶ μέσ. ἄορ. λοίσσατο, λοίσσάμενος καὶ μέσ. μέλ. λοίσσασμαι, ἐκ δὲ τοῦ ἐτέρου ἐπ. τύπου ΛΟΙΕΝ, παρ. ἐλούεον, Ὑ. Δῆμ. 290, καὶ ἐκ τοῦ θεματικωτέρου τύπου ΛΟΪΑ, παρ. ΛΟΪΑ, κ 361, καὶ γ. πλ. ΛΟΪΑ, Ὑ. Ἀπ. 120. Ἐτι δὲ μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. καὶ τοὺς συνήθεις τύπους: μέλ. ΛΟΥΩ, ἄορ. ἔλουσα καὶ ἀναύξητος ΛΟΥΩ. Μέσ. ΛΟΥΕΘΑΙ, ἄορ. ἔλουσάμην καὶ ἀναύξητος ΛΟΥΣΑΜΗΝ παρ. παθ. ΛΕΛΟΥΜΑΙ, μετ. λελουμένος, Ε 6, ἐτι δὲ καὶ τὸν συνηρημένον ἢ κατ' ἄλλους συγκομιμένον τύπον: ΛΟΥΘΗΑΙ (=ΛΟΥΕΘΗΑΙ) ζ 216.—Σημ. ΛΟΥΩ, „ΛΟΥΩΞ“, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ε 905, γ 464 κ. ἄ. ΛΟΥΩ τὸν νεκρόν, Σ 350, Ω 587 κ. ἄ. «λ. τινὰ ποταμοῦ ῥοῇσιν» εἰς τὰ ρεύματα τοῦ ποταμοῦ, Π 669, 679 «ἐν ποταμῷ» η 296 κ. ἄ., ἐπὶ τῇ χαίτῃ τῶν ἵππων, Ψ 282.—Μέσ. ΛΟΥΟΜΑΙ, „ΛΟΥΪΟΜΑΙ“ Ὅμ. πλχ. «ἐν ποταμῷ» ζ 210 καὶ μόνον μετὰ γεν. «ποταμοῦ» (ἵτις κατὰ τὸν Κρύγερον εἶνε διαιρητική, τοῦ ὅλου δηλ. σημαντική), μὲ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ, ἐκ τοῦ ποταμοῦ, Ζ 508, Ο 265, Φ 560. Ὡσαύτως (ὁ Σείριος) «λελουμένος Ὡκεανοῦ» ΛΟΥΜΕΝΟΣ: ἐκ τοῦ Ὡκεανῶ, ἀρ' οὗ ΛΟΥΣΘΗ ἐν ἐφ' Ὀκ., τούτεστι κατὰ τὰς ἐπιτολάς του, Ε 6. (Ἐκ τῆς ρίζ. λρ-, ἐξ ἧς λῶμα, λῦθρον, συγγεν. πρὸς τὸ Λατ. luo, lavō).

ΛΟΪΪΑ, ἡ, ΛΟΪΪΑ, ἡ χαίτη (ἡ ὀρθία καὶ καθ' ὅλον τὸ μήκος τῶν νώτων διήκουσα) τοῦ κἄπρου, τ 446 †. Ἐκ τοῦ

ΛΟΦΟΣ, ὁ, 1) τράχηλος, αὐχὴν ὑποζυγίων, Ψ 508, ἢ ἀνθρώπων, Κ 573. 2) τῆς περικεφαλαίας: ὁ ΛΟΦΟΣ, „κορέλιον“ (κατὰ τὸν Κόραϊν Ἀτάκτ. Τόμ. Β'. σ 203) ἢ „σιργού-τος“ ἢ γενικώτερον „φροντα“, ἵτις συνήθως ἦτο ἵππου, ἀλύγου οὐρά, Ζ 469, Π 438 ἢ καὶ ἐκ χροματισμένων τριχῶν συνέκειτο, Ο 537, χ 124 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ. ἔχει ταύτην τὴν σημ.)· ὁ δὲ ΛΟΦΟΣ τῆς Ἡφαιστοτεύκτου περικεφαλαίας τοῦ Ἀχιλλέως ἦτο χρυσοῦς, Σ 612, πρβλ. Τ 382 ἐξ. 3) ΛΟΦΟΣ, ὕψωμα, „ψή-λωμα“, λ 596, π 471, Ὑ. Ἀπ. 520. (Ταύτην τὴν σημ. δὲν ἔχει ἐν Ὀδ. Ἑτομολ. ἀμφιβ.).

ΛΟΧΙΑ (λόχος), ἄορ. ἀπαρρ. ΛΟΧΗΣΑΙ, μέσ. μέλ. ΛΟΧΗΣΑΜΑΙ, μέσ. ἄορ. ἄ. μετ. ΛΟΧΗΣΑΜΕ-

ΝΟΣ. 1) Ἐνεργ. ἄ.) ἀπολεῖ ἐνεδρεῶν, „καρ-τερῶ“, σταίνω ἐνέδραν, „καρτέρει“, Σ 520· ὁ. εἶμαι ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, εἶμαι εἰς τὸ καρτέρι, δ 847, ψ 53· γ.) μετ' αἰτ. ἐνεδρεῶν, „καρτερῶ“ τινά, ν 425, ξ 181, ο 28, π 369. 2) Μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐνεδρεῶν, ἴσταμαι, μένω ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, δ 388, 463, 670, ν 268, μετ' αἰτ. καρτερῶ τινά, μόνον δ 670.

ΛΟΧΕΙΑ (λέχος), τίκτω, „γεννώ“. Ὑ. Ἐρμ. 230.

ΛΟΧΜΗ, ἡ (λόχος), σῦμφυτος τόπος, δάσος πυκνόν, „λόγγος“, τ 439 †.

ΛΟΧΟΝΔΕ, ἐπικ. ἐπὶ εἰς ἐνέδραν, „εἰς καρ-τέρει“, Α 227, ξ 217. Ἐκ τοῦ

ΛΟΧΟΣ, ὁ (ΛΕΧ-, λέγω Ι.). 1) ἐνέδρα, „καρ-τέρει“ καὶ ἄ.) τόπος, ἐνθα ἐνεδρεύει τις, Α 227, Α 379, περὶ τοῦ δουρείου ἵππου «κοῖλος ἢ πυκνός λόχος» δ 277, θ 515, λ 525· ὁ. ἡ πρᾶ-ξις τοῦ ἐνεδρεύειν, ἐνεδρεῖα, Σ 513, Ω 779, δ 444, «λόχος γέροντος» ὁ τρόπος τοῦ ἐνεδρεῦ-σαι τὸν γέροντα, δ 395· γ.) ἐνέδρα, „καρ-τέρει“, ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀποτελούντων αὐ-τήν, «λόχον εἶσαι» σταίνω, Δ 392, Ζ 189, δ 531, «λόχον ἀνδρῶν εἰζομαι» πηγαίνω (ἵνα καθίσω) εἰς τὸ καρτέρι τῶν ἀνδρῶν, Ν 285, «μὴ λόχος εἰσελθῇ πόλιν» Θ 522.—Ὅθεν ἐν γένει 2) πᾶν ὡπλισμένον πλῆθος, τάξις, στῖφος πολεμιστῶν, ο 49.

ΛΙΓΓΕ, ὁ, γεν. -ΓΚΟΣ, „ἡ λύγκα“, θηρίον σαρκόβορον φημιζόμενον διὰ τὴν ὀξύερκεαν, Ὑμ. 18, 24. (|| Πύθανος: ἐκ τοῦ ΛΙΓΚ=ὄρως, Γερμ. Luchs).

ΛΙΓΓΟΣ, ἡ, δένδρον ὅμοιον μὲ τὴν ἱτέαν, ἔχον λίαν εὐκάμπτους κλάδους, „λυγαρεῖ“, ἔπειτα δὲ «λόγοι» λέγονται καὶ οἱ κλάδοι τῆς λυγα-ρεῖς „βέργαι“, (|| παρὰ τοῖς νῦν Ἀθηναίοις „λυγῶναις“ ἔνικ. ἢ λυγόναις), χρήσιμοι εἰς δέναν ἀντὶ τῶν σχοινίων, κ 427, κ 166, Ὑ. Δῆμ. 6, 43. Τὸ τῆς Α 405 «ἰδὲν μόσχουσι λόγοισι» πινεῖ: μὲν ἐρμηνεύουσι μετὰ τοῦ Σχολ. καὶ τοῦ Ἀπολλων. «νέαις καὶ ἀπαλαῖς λόγοις» ὑπολαμ-βάνοντες τὸ μῶσχος ἐπιθετον τινὲς δὲ τὸ μὲν «μῶσχοις» θεωροῦσιν οὐσιασ., τὸ δὲ «λόγοις» εἰδικώτερον προσδιορισμόν: μὲ κλάδους λυγα-ρεῖς, τρόπον τινά „μὲ κλαδίᾳ λυγόναις“. ἄλλοι δὲ ὑπολαμβάνουσι τὸ «λόγος» ἐπιθετον, εὐλό-γιστος, ὅπερ ἔπειτα εἰς οὐσιαστικὸν μεταπεσὼν ἐστήμιναι πάντα κλάδον νεόπλαστον καὶ μετέπειτα ἰδίως τὸν κλάδον τῆς λυγαρεῖς, ὡς τὸν κατ' εἶο-χὴν εὐλόγιστον. Οἱ ἀρχαῖοι ἐρμηνεύονται πάντες συμφώνως ἀποδέχονται παρ' Ὅμ. τὴν οὐσιαστι-κὴν καὶ εἰδικὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

ΛΙΓΓΡΟΣ, ἡ, ὄν, ποι., λυγρὸς, θλιβερός, ἀθλῖος, ἐλεεινός, δυστυχής· ἄ.) ἐπὶ ἀνθρω-πίνων καταστάσεων «θλιβερός» Κ 474, «γῆρας» Ε 153 κ. ἄ., «νόσος» α 327, γ 432, ἀνευ οὐσίας· «λυγρὰ» ἀθλία πράγματα, ἐλεεινότης, ἀθλιότης, δυστυχία, Ω 531, ξ 226, «λυγρὰ τελοῦσιν» (οἱ

θεοί) πέμποσι δυστυχίας, σ 434, δεινοπαθήματα, γ 303, «λύγρ' εἶδοντα» λέγεται ἡ Κλυταιμνήστρα· ἡ λυπηρά ἔξ ὁλέθρια διαλογιζομένη, λ 432· β'.) ἐπὶ πραγματικῶν «εἴματα» ἐλκεῖν, πενήχρᾳ, π 457, ρ 203. Κατὰ τὸ φαινόμενον ἐνεργητ. ὁλέθριος, ἐπιβλαβής, «φάρμακα, γαστήρ» δ 230, κ 236, ρ 473, «ἀγγεῖλη» λυπηρά, Ρ 642, «ἔλκεα» Γ 49, «σῆμαστα» ὁλέθρια Ζ 468, «πένης» ὀλιγοδρόν Χ 242 κ. ἄ., «κῆδεα» Σ 430, «ὁλεθροί» γ 87 κ. ἄ. τ. (|| Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη πολλὰκις ἐν τραγικῇ καταράσει εὐρισκόμενος ὁ ἄνθρωπος ὀνομάζει «δυστυχισμένα, κακόμοιρα, μαυρά», ὅχι μόνον εἰς παθητικὴν, ἀλλὰ ἔξ ἐνεργητικῆς σημασίας). γ'.) ἐπὶ ἀνθρώπων ἐλκεῖν, ἀθλίας, δειλός, Ν 419, 237, σ 407, καὶ μὲ ἐνεργητικὴν σημασίαν ὁλέθριος, κακός, ι 454. Ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀθλίας, κτλ., «πλήσσειν» Ε 763 †. (Συγγ. τῷ λευγαλός, Λατ. lugeo).

ΛΥΘΕΝ, Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐλύθησαν, ἰδ. λῆα.

ΛΥΘΡΟΝ, τό, ἡ ΛΥΘΡΟΣ, ὁ (ἐκ τῆς ῥίζ. ΛΥ-, ἐξ ἧς καὶ λῦμα, λύμη κ. ἄ.), κυρίως πᾶν ὅ, τι μιάνει, μολύνει, κηλιδώνει, λερώνει, ἰδίως δὲ τὸ αἷμα παρ' Ὁμ. δὲ τὸ ἐκ τῶν πληγῶν ἐξερχόμενον αἷμα, φονικὸν αἷμα, καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμματικούς τὸ αἷματι ἀναμειγμένον χῶμα, ὅθεν καὶ συνάπτεται μὲ τὸ αἷμα, «λύθρῳ ἐπαλάσσοτο χεῖρας» Δ 469, Γ 503, «αἷματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον» Ζ 268, γ 402, ψ 48. (Ἐπειδὴ παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ δοτ. εὐρίσκεται, τὸ γένος εἶνε ἀδιάνωστον· οἱ δὲ μεταγενέστεροι μεταχειρίζονται τὴν λ. ὅτε μὲν ἀρσενικῶς, ὅτε δὲ οὐδεντέρως).

ΛΥΚΑΒΑΣ [-υ-], ΑΝΤΩΣ, ὁ, ἐνιαυτός, ἔτος, *Ὁδ. Ε 161, τ 306· (πιθανῶς ἐκ τοῦ λυκ-, λύκη, πρὸλ. ἀμφι-λύκη, λυκὸ-φως, Λυκαθητός, καὶ βαίνω· τοῦ φωτός (τούτεστι τοῦ ἡλίου) πορεία.—Κατὰ τινὰ παλαιὸν γραμματικόν ἐν τοῖς Βεκκέρου Ἀνεκδ. σ. 4095 ἡ λ. εἶνε Ἀρκαδική).

ΛΥΚΑΣΤΟΣ [-υ-], ἡ, πόλις τῆς Κρήτης κατὰ τὰ νότια τῆς νήσου, Β 647. (Τονίζεται οὕτως κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον· ὁ δὲ Βέκκ. προτιμᾷ τὸν ἀρχαιότερον τονισμὸν Λυκαστός).

ΛΥΚΑΝΗ [-υ-], ΟΚΟΣ, ὁ, 1) βασιλεὺς τῆς Λυκίας, υἱὸς τοῦ Πανδάρου, Β 826, Δ 88. 2) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοδόης, Γ 333, δν αἰχμαλωτίσας· ὁ Ἀχίλλεὺς ἐπώλησεν εἰς τὴν Ἀθημὸν· ἐκείθεν δὲ ὄραπευθεὶς τέλος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου, Φ 34 ἐξ.

ΛΥΚΗ [-υ-], ἡ, ἐξυπακουμένου τοῦ ὀνόματος· δόρα, τὸ δέριμα τοῦ λύκου, Κ 459 †. (Κυρίως εἶνε θηλυκὸν ἐπίθετον ἐκ τοῦ λύκος, λύκαιος).

ΛΥΚΗΓΓΗΣ [-υ-], οἶς, ὁ, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Δ 104, 149, πιθανῶς ἐκ τοῦ λύκη (Λατ. lux, φῶς, ἰδίως τὸ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου

προηγούμενον λυκαυγές), οἶοναί φωτογενής, ἐπειδὴ ὁ Ἀπόλλων εἶνε θεὸς τοῦ φωτός, οἷος περιγράφεται ἐν Γ. Ἀπ. 440 ἐξ. (τὴν ἑλλην. ἑρμηνείαν· ὁ ἐν Λυκίᾳ γεγεννημένος, τὴν καὶ ἐτυμολογικῶς ἀνυπόστατον, ἀποκρούει ἡδὴ καὶ ὁ Σχολιαστὴς ἐν οἷς λέγει «Λυκηγενὴ τὸν ἡλίον προσηγόρευσεν, ἐπειδὴ τοῦ κατὰ τὴν ὀρθρίαν ὥραν λυκαυγούς· αὐτὸς ἐστὶν αἴτιος, ἡ ὅτι τὸν λυκάδαντα γεννᾷ, τούτεστι τὸν ἐνιαυτόν». Ἄλλ' ὑπέπεσεν αὐτός εἰς ἄλλα σφάλματα, καὶ πρῶτον ὅτι ὑπέλαθεν ἐνεργητικὴν τὴν λ., ἐν ᾗ εἶνε γνωστὸν ὅτι πάντα τὰ εἰς -γενής σύνθετα εἶνε παθητικά.—|| Ὅ, τι εἶνε ἡ ἡΥΓΙΕΝΕΙΑ, ἰδ. τὴν λ., ὡς ἐπὶ τοῦ Ἡσῶς, τοῦτο εἶνε ὁ ΑΥΓΗΓΕΝΗΣ, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ εἰς τὸν ἡλίον ἀλληγορουμένου).

ΛΥΚΙΣ [-υ-], ἡ, 1) ἡ Λυκία, ἡ χώρα ἡ κατὰ τὴν νότιον παραλίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μετὰ τῇ τῆς Καρίας καὶ Παμφυλίας, Γ 877. — Παρ' Ὁμ. λέγεται προσέτι καὶ 2) στενὴ τῆς χώρας παρὰ τὸν Ἀἰσπον ποταμὸν κατὰ τὴν ὑπώρειαν ἐνδὸς τῶν βορείων κλάδων τῆς Ἰδης, πόλιν ἔχουσα τὴν Ζέλειαν, Ε 473, πρὸλ. 405 καὶ Στράβ. 12, 4, 6.—13, 4, 7. 9. 33. Οἱ κάτοικοι ταύτης τῆς χώρας ὀνομάζονται καὶ αὐτοὶ Τρώες, Β 826, ἰσως διότι ἦσαν ὀπῆκοι τῶν Τρώων. Ὁ Εὐδᾶθ. ὀνομάζει αὐτὴν Μικράν Λυκίαν πρὸς ἀντιδιαστολήν τῆς ἄλλης τῆς Μεγάλης Λυκίας, τῆς πρὸς τὰ νότια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὁ δὲ Ἀγγλος περιγητής Φέλλως, ὁ συγγραφεὺς μακρὸν σύγγραμμα περὶ Λυκίας ἀποδίδει τὴν ἐπίνοιαν τῆς Μικρᾶς Λυκίας εἰς πλάνην τινὰ τῶν διασκευαστῶν ὡς ἔζη· γεννηθεῖσαν. Τὰ δὴν ἔθνη, λέγει, τὰ κατοικοῦντα τότε τὴν Λυκίαν, οἱ Τρωαῖαι ἔξ οἱ περὶ τὴν Τλῶν κατοικοῦντες Τρώες ἐπεμύαν ἐπικούρων εἰς τὴν Τροίαν, ἔξ ἀρχηγόν οἱ μὲν τὸν Σαρπηδόνα, οἱ δὲ Τρώες τὸν Πάνδαρον. Ἡ ταύτης λοιπὸν τῶν ὀνομάτων τῶν ἐκ Λυκίας Τρώων ἐπικούρων καὶ τῶν ὑπῆκόων τοῦ Πριάμου ἔδωκε, λέγει, τὴν ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ μετατοπισθῶσιν οἱ Λύκιοι Τρώες εἰς τὴν Τρωικὴν ἐπικράτειαν. Ἄλλ' ἂν τῷ ὄντι κατὰ λάθος ἔγεινεν αὕτη ἡ σύγχυσις, πρέπει τὸ λάθος νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸν ποιητὴν τῆς Δ'. ῥαψωδίας· διότι ταύτης τὸ χωρίον στίχ. 86 ἐξ., ἐνθα μνημονεύεται ὁ Πάνδαρος ἀρχηγὸς τῶν Τρωικῶν Λυκίων τῶν περὶ τὴν Ζέλειαν, εἶνε ἀναντιρρήτως γνήσιον, ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ νόθον τὸ τοῦ καταλόγου, Β 824—827. Λόγος δὲ ἰσχυρὸς ἀναγκάζων ἡμᾶς νὰ ἀμφιβάλωμεν περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ παραδόσεως οὐδεὶς ὑπάρχει. Τὸ ὄνομα Λυκία ἔχει στενὴν σχέσιν πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος (ὅς ἐξ ἀμνημονέων χρόνων ἐλατρεύετο ἐκεῖ ὡς θεὸς τοῦ φωτός)· λύκαιος, λυκηγενής· ὅθεν κυρ. σημαίνει φωτεινὴν χώραν, καὶ παράγεται ἐκ τοῦ λυκ-, λύκη.—Ἐκ τούτου ἐπὶ ΛΥΚΙΘΕΝ, ἐκ Λυκίας, Ε 405, καὶ ΛΥΚΙΗΝΑΚ, εἰς Λυκίαν, Ζ 468.

Λίκιοι, οἱ, κάτοικοι τῆς 1) Λυκίας, ἴδ. τὴν λ., B 876 κ. ἄλλοι πολλοί. τῆς 2) Λυκίας, ἀρχηγόν ἔχοντες ἐν τῇ Τρωικῇ πολέμῳ τὸν Σαρπηδόνα. Οἱ δὲ κάτοικοι τῆς 3) Λυκίας, οἱ τὸν Πάνδαρον ἀρχηγόν ἔχοντες φαίνεται ὅτι δὲν μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ Ὁμ. μετὰ τοῦτο τὸ ὄνομα διότι ὅπου μνημονεύονται Λύκιοι καὶ Τρῶες (Δ 497, Z 78, Δ 285, O 424) ἢ Λύκιοι καὶ Τρῶες καὶ Δάρδανοι (Δ 286, O 425), ἐκεῖ ἐννοοῦνται οἱ κάτοικοι τῆς μεγάλης Λυκίας τῆς κατὰ τὰ νότια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (πρὸς. «μέγα ἔθνος Λυκίων» M 330, 346 ἐξ.), ὡς οἱ κυριώτατοι τῶν ἐπικούρων καὶ τρόπον τινά παραστάται αὐτῶν. Διὸ καὶ «Ἰφρμιοι, ἀντίθεοι» λέγονται, M 317, 408.

ΛΙΚΟΝΙΑΝΕ, οὐκ, ὁ, υἱὸς τοῦ Κρέοντος, Βοιωτός, I 84, M 366, P 345.

ΛΥΚΟΩΡΓΟΣ, ὁ, ἐπικ., ἀντὶ τοῦ ΛΥΚΟΪΓΡΟΣ.

1) υἱὸς τοῦ Δρύαντος, βασιλεὺς τῶν ἐν Θράκῃ Ἡδώνων, ὅστις ἤτλησε τὸν Διόνυσον· διότι τοσοῦτον αὐτὸν κατεδίωξε, ὁρρωδῶς περιφερόμενον ἐν τῇ ὄρει Νύση μετὰ τῶν ὁρεῶν νομῶν (τῶν Βακχῶν), ὥστε τὸν ἠνάγκασε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς τὴν Θέτιν. Πρὸς τιμωρίαν ἐκυβλώθη ὑπὸ τῶν θεῶν ἔξ ὀλίγον μόνον ἐτι χρόνον ἐπέζησε, Z 130 ἐξ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, πάππος τοῦ Ἀγαπήνορος, ἀπέκτεινε τὸν Ἀρηϊθῶον καὶ τὴν κορύνην αὐτοῦ ἐδώρησεν εἰς τὸν Ἑρυσθαλίωνα, H 142 ἐξ. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ λύκος καὶ ὀργή· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ λύκος καὶ ἔργ-, οἰονεῖ· λυκοκτόνος, ὥπως ἐρμηνεύεται καὶ τὸ τοῦ Προδῶτ. 7, 76 «λυκοεργεῖς πρόδοι». || Ἀλλ' ἀντὶ τούτου γράφουσιν οἱ νεώτεροι ἐκδοταί «λυκοεργέες», τοῦτέστιν ἐν Λυκίᾳ κατεργασμένοι, ὅπερ ὀρθότατον).

ΛΥΚΟΣ [-], ὁ, «λύκος», K 334, x 213· πολυλαχὺ ἐν ταῖς παραβολαῖς ὡς παραστάτης τῆς ἀγριότητος καὶ ἀπληστίας, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, Δ 471, Π 456 ἐξ., 352 ἐξ.

ΛΥΚΟΦΩΝΤΗΣ [-], οὐκ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθεὶς, Θ 275.

ΛΥΚΟΦΩΝ [-], οὐκ, ὁ, υἱὸς τοῦ Μάστορος, Κυθηρίου, ἑταῖρος τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος, O 430 ἐξ.

ΛΥΚΤΟΣ, ἡ, ἀρχαία πόλις τῆς Κρήτης πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κνωσοῦ, B 647, P 611.

ΛΥΚΟΣ [-], ἀρκος, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πηνελόπει φονευθεὶς, Π 335 ἐξ.

ΛΥΜΑ, ΛΥΜΟΣ, τὸ (λυ-, λούω), ἀκαθαρσία, «βρώμα, μαγاریσια», *Il. E 471· ἰδίως δὲ τὸ μετὰ τοῦ καθαρισμοῦ ἀκαθαρτον ὕδωρ, ὅπερ ἔχοντο εἰς τὴν θάλασσαν (ἴδ. ΛΥΟΛΥΜΑΙΝΟΜΑΙ), «ἀποπλύμα», A 314.

ΛΥΠΡΟΣ, ἡ, ὅς (λυπρός), πενιχρός, πτωχάλεος, ἄθλιος, ἐλεεινός, «οὐδὲ λίην λυπρή» λέγεται ἡ Ἰθάκη, v 243 f.

ΛΥΡΗ, ἡ, «λύρα», ὄργανον μουσικὸν ἐπτά-

χορδόν, ὅμοιον κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς τὴν κιθάραν (ἴδ. ΚΙΘΑΡΙΣ), ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἔξ ὑπ' αὐτοῦ τούτου εἰς τὴν Ἀπόλλωνα δωρηθὲν κατὰ τὸν Ὑ. Ἑρμ. 30 ἐξ., 477 ἐξ. Τὸ ἄχσταν αὐτῆς ἦτο βαθύτερον παρὰ τὸ τῆς κιθάρας, καὶ ὁ ἦχος ἐξήρχετο βαρύτερος καὶ ἐντονώτερος, δυνατώτερος. Ἐπαίξετο δὲ ἐπὶ τῶν γονάτων εἰς διὰ ψήλης τῆς χειρὸς εἴτε διὰ τοῦ πλήκτρου (ἴδ. τ. λ.). Κατὰ τὸν Διόδωρον 3, 46 εἶχε τέσσαρας μόνον χορδὰς· ἀλλ' ἐν τῇ Ὑ. Ἑρμ. 54 λέγεται ὅτι ἦτο ἐπτάχορδος. Ἡ μετὰ τὴν λύρας καὶ κιθάρας διαφορὰ δὲν φυλάττεται πάντοτε· ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὄργανου τίθεται ἔ· «κιθαρίς» Ὑ. Ἑρμ. 499, 509, 515, ἔ· «λύρη κιθαρίζω» 423· ὀνομάζεται δὲ καὶ «φόρμιγξ» (ἴδ. τὴν λ.), αὐτότῳ 64.

ΛΥΡΗΝΗΣΟΣ (κατὰ τὸν Σπέρζηνον καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν νεωτέρους ἐκδοταί· ὁ δὲ Οὐάλερ. ἔγραψε Λυρηνσός), ἡ, πόλις τῆς Μυσίας (Τρωάδος), ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τῆς Ὑποπλακίης Θήβης, καθέδρα τοῦ βασιλεῦς Μύνητος, B 690, T 60, T 92.

ΛΥΣΑΝΑΡΟΣ [-], εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθεὶς, Δ 494.

ΛΥΣΙΜΕΛΗΣ [-], εἰς ποι. (λύω, μέλος), παραλύων τὰ μέλη, παραλυτικός, «ὑπνος» Ὀδ. v 57, f 343.

ΛΥΣΙΣ [-], ἰσς, ἡ (λύω). λύσις, λύτρωσις, «ἐξαγορά» αἰμαλώτου ἢ καὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ εἰς χεῖρας τῶν πολεμίων περιελθόντος, οἷον τοῦ Ἑκτορος, Ω 655· μεταφ. ἀπαλλαγὴ, ἀπελευθέρωσις, «θανάτου» «γλύτωμα» (=λύτρωμα), i 421.

ΛΥΣΣΑ, ἡ, «λύσσα», παρ' Ὁμ. πάντοτε ἡ ἐν πολέμῳ ἀνάθεκτος ὁρμή, *Il. I 239, 305, Φ 542.

ΛΥΣΣΗΤΗΡ, ἦρος, ὁ, λυσσῶν, «λυσσασμένος», «κῶνος» Θ 299 f.

ΛΥΣΣΩΝΗΣ, εἰς, ὡς περ λυσσῶν, «ὡς ἂν λυσσασμένος», περὶ τοῦ Ἑκτορος, N 53 f.

ΛΥΧΝΟΣ, ὁ (λύκη, λυγ-), «λύχνος, λυχνάρι», λυχνία, «λάμπρα», τ 34 f ἔ· Βατρ. 129.

ΛΥΜ, μέλ, λύω, ἀφ. ἄ. ἔλυσσ, μέσ. μέλ. λύσομαι, μέσ. ἀφ. ἔλυσάμην, παθ. παρκε. λέλυμαι, εὐκτ. γ'. ἐνικ. λελύτο ἀντὶ τοῦ λελυίτο, σ 238 (ἐνθα ὁ Βέκκ. καὶ πολλοὶ τῶν μετ' αὐτὸν ἐκδοτῶν ἔγραψαν πληθ. λελύντο, πάλιν δηλ. εὐκτικῆς ἐγκλίσεως ἀντὶ τοῦ λελυίτο· ἀλλ' ὀρθῶς ἀντιπαρτηρεῖ ὁ Ἄρεως ὅτι ὁ πληθ. εὐφαίει νὰ ᾔνε λελύατο), παθητ. ἀφ. ἐλύθην, μέσ. ἀφ. ἐ'. ἐπικ. ἐλύμην ἔ· ἀνακύπτει λύμην, ἐξ οὗ τὸ λύτο καὶ λύντο, τὰ ὅποια ἔχουσι παθ. σημασίαν. Δ') Ἐνεργ. λύω, ὁ ἄ. 1) κυρ. λύω, «λύωναι», τὶ δεδομένον, οἷον «θώρηκα, ζωστήρα, ζώνην» Π 804, Δ 215, λ 255 (πρὸς. λήνη), «πρυμνήσια, πείρατα, ὅπλα, λαίφος» 6 418 κ. ἄ., Ὑ. Ἀπ. 429, 405 ἐξ., «ἀσκόν» κ 47· β') ἐπὶ ὑποζυγίων, λύω, «ξεξεύω» «ἐκπύω» ἴδ.

πλχ., § 35, καὶ μετὰ τοῦ ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ «ἐξ ἢ ὑπὲς ὀγώνων, ὑπὸ ζυγοῦ, ὑπὸ ζυγῶν» (κυρ. ἐξεύρω ἢ ἐξάγω ἀπὸ κάτωθεν τοῦ ζυγοῦ), «ὅφ' ἄρμασιν» E 369, O 304, 543, δ 39, Σ 244 κ. ἀ., «ὅπ' ἀπήνης» η 5 γ.) λύω, «ἀπολύω», ἐλευθερῶ, ἀπαλλάττω, «γλυτώνω» (δ. ἐ. ἐκλυτώνω), τινά δεσμώτην ὄντα, O 22, μ 53, 165, «ἐκ δεσμοῦ» θ 360 μεταφ. «τινά κακότητος» ε 397, π 364, λυτῶ, ἀντὶ λῶτρων ἀπολύω, «τινά ἀποίνω» A 29, κ 387 κ. ἀ., καὶ μετὰ δοτ. χαριστικῆς, «τινά τι» χάριν τινός, A 29, Ω 65, κ 298, «έντεα» τὰ ὅπλα τὰ ἐσकुλευμένα ἀποδίδω, P 126. 2) διαλύω, χωρίζω. ἀ.) κυρ. «ῥαφαί λέλυνται» ἐμάχων «διελύθησαν», «ἔλυωσαν», γ 180, ὠσαύτως «σπάρτα λέλυνται» B 135 β.) τροπ. «ἀγορήν» διαλύω, A 305, ε 257 κ. ἀ., παθητ. «λύτο δ' ἄγων» Ω 1, «νείκεα» λύω τὰς διαφοράς, E 205, 304, η 74. Ὑδῶς γ.) παραλύω, «γυτα, γούνατα» παραλύω τινά: τὰ μέλη, δ. ἐ. θ) φρονέω αὐτόν, Π 400, A 469, E 476, X 335 κ. ἀ. ὠσαύτως καὶ «λύω μένος» γ 450, τινός ἢ τινί, P 29, Π 332. Παθ. «λύντο δὲ γυτα, λύθη ψυχή, μένος» H 16, σ 238, E 296, Θ 123, 315, «ἔγχος λύς γυτα» P 523, «πέλεχος λύσε βροῦς μένος» γ 450. β) «παραλύω», ἀδυνατιζῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παθητ., ἐξ αἰτίας ἢ καμᾶτου, ὅσον «καμάτῳ γυτα λέλοντο» N 85, καὶ ἄνευ τοῦ «καμάτῳ» θ 233, σ 242, ἢ ἡλικίας, ὅσον «σὴ βίη λέλυνται» Θ 103, γ ῥόβου, ὅσον «λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ» Φ 114, δ 703 κ. ἀ., ἢ καὶ ἐκπλήξεις: ἢ υπερβολικῆς χαρᾶς, σ 212, ψ 205, 245, ἢ ὑπὸ τοῦ ὕπνου «λύθεν οἱ βῦσα πάντα» δ 794, σ 189: σπανίως ἐνεργ. «μνηστῆρές μοι καμάτῳ γούνατ' ἔλυσαν» υ 108 δ.) κατασπέρνω, «λύω κάρηνα, κρήδεμνα πόλιος» B 118, Π 100, ν 388. ε.) καταπραύνω, κατευναζῶ, καταπαύω, (ὁ ὕπνος) «λύει μελεδήματα θυμοῦ» Ψ 62, υ 56, ψ 343. Β') Μέσ. 1) λύομαι, ἀπολύομαι, «ὅπ' ἄρνεϊός» α 463. 2) λύω, χωρίζω τι τῶν ἑμαυτοῦ ἢ ἀπ' ἑμαυτοῦ, «ἰμάντα» E 214, «ἵππους» τοὺς ἵππους μου, Ψ 7, 14, «τέδους ἀπ' ὤμων» ἐσकुλευον (ἀφῆρουν αὐτοῦ: τὰ ὅπλα ἀπὸ τῶν ὤμων) χάριν ἑαυτῶν, P 318. 3) «ἐξεαγορεύω», λυτῶ, δι' ἑμαυτὸν ἢ τινα τῶν ἑμαυτοῦ, «θυγατέρα» A 13, K 378 κ. ἀ. ἐν γένει ἀπελευθερῶ, «γλυτώνω» τινά τῶν ἑμαυτοῦ, κ 284, 385. (Τὸ υ εἶνε βραχύ, πρὸ δὲ τοῦ σ μακρόν. Μόνον δὲ ἐν η 74 καὶ Ψ 513 εἶνε τὸ υ τοῦ ἐνεστώτος: ἢ παρατακτοῦ διὰ τὴν ἄρσιν μακρόν ὡσαύτως καὶ τοῦ λύτο ἐν ἀρχῇ στίχου Ω 1, ὅπερ διὰ τοῦτο δ Σπίτζενερ, καὶ οἱ μετ' αὐτὸν τονίζουσιν λύτο).

Λωδομαι (λῶδη), ἀποθ., ἀόριστ. ἀ. ἐλῶδη-σμήν· ἀπολειμ. ὑβρίζω, φέρομαι ὑβριστικῶς, «νῦν ὕστατα λωδῆσαι» αὕτη θά ἦτο ἢ τελευταία σου ὕβρις, *Ψλ. A 232, B 242, καὶ

(ΔΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

μετ' αὐτ. περιυδρίζω, ἀτιμάζω, προσδάλ-
λω, «τινά λῶδην» Ψ 613. (Π. Ἐκ τούτου πα-
ράγει ὁ Κορ. Ἄττ. Β', σελ. 215 τὸ «λωδῶν»
= πληγῶν).

Λωδέω, κυρίως = τῷ προηγουμένῳ, ἀλλὰ με-
τρωτέρον, ἡπιώτερον, σκώπτω, περιπαίζω,
τινά, *Ὀδ. ψ 16, 20. Ἐκ τοῦ

Λάβη, ἢ, ἀ.) ὕβρις εἴτε διὰ λόγων εἴτε δι'
ἔργων γινόμενη, ἀτιμία, ὀνειδος, προσβο-
λή, ἐμπαιγμός, περιγέλως, ἐξουθένησις,
«λῶδης ἴσχεσθαι» ἀπέχω [ἀπέχομαι] τῆς ὕ-
βρεως, σ 347, «λῶδην τίσαι, ἀποδοῦναι» τιμα-
ροῦμαι ἕνεκα [δίδωμι δικήν] τῆς ὕβρεως, A 442,
I 387. Τὸ δὲ «τίσασθαι λῶδην» λαμβάνω ἐκδο-
κῆσιν διὰ τὴν ὕβριν [δικὴν λαμβάνω τῆς ὕβρεως],
T 208, υ 169, «σοὶ λῶδη, αἴ κε» ὀνειδος, ἀ-
τιμία, προσβολὴ εἰδικῆ σου, ἐάν κλ., Σ 180,
πρὸλ. H 97. Συναπτεται μετὰ τοῦ «αἰσχρός»
ἐντροπή, N 622, σ 225. β.) συγκεκριμένως,
τὸ ὑποκείμενον τῆς ὕβρεως, ἀτιμία κλ., ὡς ἐν
τῇ καθομίλῳ. «περίγελος, ἔλεγχος τοῦ κό-
σμου», «λῶδην ἔμμεναι καὶ ὑπόφιον ἄλλων» Γ
42. (Τὰ τῆς καθομίλου. «λῶδα»=λέπρα, καὶ
«λωδός» καὶ «λωδισσάμενος»=λεπρός, ἀμφί-
βολον ἂν διέσωσαν τὴν κυριωτέραν σημασίαν ἢ
μετέπεσον μόνον εἰς τὴν νόσου σημασίαν).

Λωυιτήρ, ἦρος, ὁ, ποι. (λωδομαι), 1) ὕ-
βρις, κακὸ γλωσσός, B 275, A 385. 2)
αἰσχρός, ἄτιμος, *Ψλ. Ω 239.

Λωυιτός, ἡ, ὄν, ποι. (λωδομαι), ἐξουβρι-
σμένος, ἡττησάμενος, «λωδοτὸν τινα τίλη-
μι» περιυδρίζω τινά, Ω 531 τ.

Λωίαν, ὄν, γεν. ὄνος, ἀνώμαλον συγκριτικόν
τοῦ λγαός, καλλίτερος, μόνον ἐν τῇ οὐδέτ.
«χρή σε δόμεναι λωίων ἢ ἐπερ ἄλλοι» πρέπει
νὰ δώσης καλλίτερα, δ. ἐ. περισσύτερον παρὰ τοὺς
ἄλλους, p 417, «πολὺ λωίων ἐστὶ» A 229, πρὸλ.
Z 339, ε 169, «γνωσόμεν' ἀλλήλων ἢ λωίων»
θὰ γνωρισθῶμεν ἀκόμη καλλίτερα, ψ 109.—
Ἐκ τούτου σχηματίζεται ἕτερον ἐπικόν συγκρι-
τικόν λωίτερος, ἡ, ὄν (Π. ὡς ἐν τῇ καθομίλῳ-
μένῃ τὸ «χειρότερος καὶ καλλίτερος» ἐκ
τοῦ χείρων καὶ καλλίων), ἐν τῇ οὐδέτερῳ
συναπτεται μετὰ τοῦ «ἄμεινον» α 376, ε 144.
(Ετυμολογεῖται κατὰ μὲν τὸν Βούττιμανν ἕκ-
τινος ἀχρηστοῦ θετικοῦ λωίς· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ
τοῦ λα-, λῶ=θέλω, ἐπιθυμῶ κατὰ δὲ τὸν Κούρ-
τιον ἐκ τοῦ λα-, ἀπολαύω).

Λάπη, ἢ, ποι. (λέπω), περιβόλα· ὄν, ἰμά-
τιον. Ἐνδυμα, ἰδῶς δὲ μάλλινον, ν 224 τ. (Π.
Ἐντεῦθεν τὸ λωποδύτης, ὁ εἰσδύων εἰς ξένῃ
ἱμάτια καὶ κλέπτων αὐτά).

Λωτόεις, ἐξελ., ἐν, ποι. (λωτός), πλήρης ἢ
κατάφυτος λωτοῦ, λωτόφυτος (ἰδ. τὴν ἐπ.
λ. 1), «πέδιε λωτοῦντα» (συνηρ. ἀντὶ τοῦ λω-
τόεντα, ὅπως ἔγραψε καὶ ἠρμήνευσεν ὁ Πάσκ.
κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον) πρότερον δὲ ἔγραψατο:
λωτεῦντα, ὅπερ ἀναιρεῖτο ἦτοι ἰωνικῶς αὐτῇ-

ρημένη μετοχή τοῦ λωτέω=εἶμαι λωτοῦ κατὰ-φυτος, ἢ συνηρημένη αιτιατική τοῦ λωτόεις), M 283 f. ('Ο δὲ Γοῖδελο; θεωρεῖ τὸ «λωτοῦν-τα» μετοχὴν ἀχρήστου τινὸς ῥήματος λωτόω=φύω, παράγω λωτόν, τὸ μὲν διότι ἀσυνήθης εἶνε παρ' Ὁμ. ἢ εἰς οὓς συναίρεσις τῶν εἰς ὅσις· τὸ δὲ διότι ταῦτα τὰ εἰς ὅσις, προηγουμένης μακρᾶς συλλαβῆς, λήγουσιν εἰς ὡσις).

Λωτός, ὁ. 1) εἶδος τριφυλλίου, τριφυλλιοειδὲς τι χόρτον, „χορτάρι“ φυόμενον ἐν τοῖς καθύγρας πεδίοις τῆς Ἑλλάδος καὶ Τροίας. Κατὰ τὸν Οὔδοσσον εἶνε τὸ ἐν τῇ βοτανικῇ λεγόμενον *Trifolium melilotus* ἢ *lotus corniculatus* τοῦ Λινν., B 776, E 348, Φ 351, δ 603. 2) ὁ λωτός, τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, ι 93 ἐξ. 97, 102. Ἐκ τοῦ γλυκέος καρποῦ τοῦ δένδρου τούτου τοῦ φουμένου κατὰ τὴν Λιβυκὴν παραλίαν ἔζων τρεφόμενοι κατὰ τὸν Ὁμ. ι 84 οἱ λεγόμενοι διὰ τοῦτο Λωτοφάγοι. Τὸν λωτόν τούτον, τὸν Κυρηναϊκόν, ὅστις εἶνε διάφορος τοῦ Αἰγυπτιακοῦ (Ἡροδ. 2, 96), περιγράφων ὁ Ἡρόδ. 4, 177, λέγει ὅτι ὁ καρπὸς αὐτοῦ ἔχει μέγεθος μὲν ὅσον ὁ τοῦ σχίνου, γλυκύτητα δὲ ὁμοίαν μὲ τὸν καρπὸν τοῦ φοίνικος. Εἶνε δὲ κατὰ τὸν Σπρέγγελον ὁ *rhamnus lotus* τοῦ Λινν. ἢ *Zizyphus lotus* τοῦ Willden. Φύεται δὲ ἐν σήμερον

ἐν τῇ Τύνιδι καὶ Τριπλίει, καὶ χρησιμεύει ὡς τροφή τῶν ἀνθρώπων, καλούμενος κατὰ τινὰς μὲν *jūjuba* („ζυζυφά“ ὁ καρπὸς καὶ „ζυζυφιά“ τὸ δένδρον) κατ' ἄλλους· δὲ *sīdra*. Ἐκ δὲ τῆς παρὰ Πωλυδ. 12, 2 περιγραφῆς φαίνεται ὅτι δὲν ἦτο διάφορος τῆς ζυζυφιάς. Ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ὁμ. ὀνομάζει αὐτὸν «ἄνθινον εἶδαρ» οὐδαμῶς ἔπεται ὅτι ὁ λωτός ἦτο χόρτον, ὡς τινες οὐκ ὀρθῶς εἴκασαν.

Λωτοφάγοι [...], οἱ (ἴδ. λωτός 2), ἔθνος εἰρηνικὸν καὶ φιλόξενον, πρὸς οὓς ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεύς ἐκ Κυθήρων ἀποπλεύσας μετὰ δεκαήμερον πλοῦν, ι 84 ἐξ. Ἀναντιρρήτως πρέπει νὰ ζητηθῶσιν ἐπὶ τῆς Λιβυκῆς παραλίας, καὶ κατὰ τὸν Φοίικερν περὶ τὴν μικρὰν Σύρτιν. Κατὰ δὲ τὸν Ἡρόδοτον 4, 177, κατέκουν ἐπὶ τινος προεχούσης ἀκτῆς τῆς παραλίας ταύτης οὐ μακρὰν τῶν Γινδάνων, κατὰ δὲ τοὺς πλείστους τῶν ἀρχαίων ἐπὶ τῆς νήσου Μήνιγγος (τανῶν Zerbi).

Λωφάω (λόφος), κυρ. ἐπὶ τοῦ ὑποζυγίου τοῦ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ λυομένου καὶ ἐλευθέρως κινουμένου· τὸν τράχηλον καὶ τὴν κεφαλὴν ἀνυψούντας, ἐπομ. λαμβάνων ἀναψυχὴν, ἡσυχάζω, παύω, „λουφάζω“, Φ 292 f, ἴδ. ΚΑΤΑΛΩΦΑ. (|| Ἐν τῇ καθομῇ. τὸ „λουφάζω“ περιέπεσεν εἰς τὴν σημασίαν στέκομαι ἀκίνητος καὶ σιωπῇ· λός, προφέρεται δὲ ἐν Κίε „λουπάζω“).

M

M

M, τὸ δωδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφαβήτου, ἐπομ. τὸ σημεῖον τῆς δωδεκάτης ραψιδίας.

μ', 1) ἀντὶ τοῦ με. 2) σπαν. καὶ μόνον ἐπ' ἀντὶ τοῦ μοι, ὅσον «εἶπ' ἄγε μ'» I 673, K 544, πρὸλ. Z 165, N 481, δ 367 κ. ἀ.

μά [...], μόριον ὀπωτικόν, συντάσσόμενον μετ' αἰτ. τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, εἰς τὸ ὅποτον ὁμνύει τις· ἀ.) ἐν ἀρνητικαῖς προτάσεσιν, «οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα» ὅχι μὰ τὸν Ἀπ., A 86, «οὐ μὰ Ζῆνα» W 43, υ 339· β.) μετὰ τοῦ «ναί», ὅσον «ναὶ μὰ τοῦδε σκῆπτρον» A 324, Γ. Ἑρμ. 460.

*ΜΑΓΕΙΡΟΣ [...], ὁ (μάσσω), „μάγειρος“, Βατρ. 40.

ΜΑΓΝΗΤΕΣ, οἱ (ἐνικ. Μάγνης, ητος) κάτοικοι τῆς Θεσσαλικῆς χερσονήσου Μαγνητίας, ἔθνος Πελαγονικόν, εἰς Μάγνητα τὸν οἶον τοῦ Αἰόλου ἀνάγον τὴν καταγωγὴν του, B 756.

*ΜΑΖΑ, ὀρθότ. ΜΑΖΑ, ἡ (μάσσω), „ζύμη, ζυμάρτι“ «κυρβαὴ μαζα» Ἐπιγ. 15, 6. ἴδ. ΚΥΡΒΑΙΗ.

Μαίανδρος

ΜΑΖΟΣ, ὁ, μαστός, „βυζι“ ἀ.) τοῦ ἀνδρός· βάλς στήθος παρὰ μαζόν δεξιόν· Δ 480, 528 κ. ἀ. «κατὰ στήθος παρὰ μαζόν» P 606, X 82 κ. ἀ. β.) τῆς γυναικὸς «μαζόν ἀνέσχευ, ἐπέσχευ» (ἴδ. τὰ ῥήματα) X 80, 83, «γυναικα ὠήσατο μαζόν» γυναικὸς ἐθήλασε μαστόν (σχήμα καθ' ὅλον καὶ μέρος) Ω 58, «πάς οἱ ἦν ἐπὶ μαζῶ» „εἶχε παιδί ἐς τὸ βυζι“ λ 448, πρὸλ. τ 483.

ΜΑΙΛ, ἡ, φιλικὴ προσήγορία πάσης ἡλικιωμένης γυναικὸς, „μάννα, θειά, μαμμήτσα“, Ὁδ. 6 349, 372, τ 46, κ. ἀ. Γ. Δημ. 147. (|| Ὁ τύπος οὗτος ἐν τῇ καθομῇ. δὲν εὐρίσκειται ὅσον ἐμοὶ γνωστόν, εἰμὴ ἐν τῇ τῶν Μακεδονικῶν Ῥωμάνων γλώσσῃ „μάιτσα“=μᾶμη).

ΜΑΙΛΑ, ἡ, ποι. δὲ καὶ Μαίλας, ἄλως, ἡ, E 435, Γ. Ἑρμ. 57, 73 κ. ἀ., Δατ. Maja, θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πηληϊόνης, μήτηρ τοῦ Ἑρμοῦ ἐκ τοῦ Διός, Γ. Ἑρμ. 3 κ. πλχ.

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ, ὁ, ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς Φρυγίας καὶ Ἰωνίας, περιδότης διὰ τοὺς πολλοὺς αὐτοῦ ἐλιγμούς, ἐκβάλλων εἰς τὸ Ἰκάριον πέλαγος παρὰ τὴν Μίλητον, σήμ. Μαιενδέρ, B 869.

ΜΑΙΜΑΛΙΔΗΣ, οκ, δ, υιός τοῦ Μαμάλου, δ Πείσανδρος, Π 494.

ΜΑΙΜΑΛΩ (μα-) ποι., δόρ. α. ἐπικ. μαίμωσα· συγχοῦς ἔχει τοῦς ἐπεκτεταμ. τύπους μαίμωσαι, μαίμωσα κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ μαίμωσι, μαίμωσα κ. τ. τ. προθυμοῦμαι, σφόδρα ἐπιθυμῶ, φέρομαι, «μαίμωκων ἔφεπ' ἔγγει» Ο 742, «μαίμωσέ οἱ ἦτορ» συνεκινήθη ἡ καρδιά του, Ε 670, μεταφ. «σῖγμ' μαίμωσα» τὸ ὀρμητικὸν δόρυ, Ε 664, Ο 542, «μαίμωσιν ἐνερθε πόδες καὶ γέφυρες ὑπερθεν» σπεύδουσι, προθυμοῦνται, Ν 75, «περὶ δοῦρατι γέφυρες μαίμωσιν» εἶνε ἀνήσυχοι αἱ γέφυρές μου περὶ τοῦ δόρου (ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς ἐπιθυμίας τοῦ πολέμου) Ν 78. *Δ.

ΜΑΙΝΑΣ, ἄδου, ἡ, ποι., μαινόμενη, μανιῶδης, Χ 460 f, *Υ. Δῆμ. 387. Ἐκ τοῦ

ΜΑΙΝΟΜΑΙ, ἀποθ. (μα-) μόνον ἐν τῇ ἐνεστ. καὶ παρτα. μαίνομαι, εἶμαι μανιῶδης· παραφέρομαι, «τρελλαίνομαι, φρενιάζω» α. συνήθ. ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὀρμητικῶς καὶ ἀπαύστως μαχομένων, Ε 485, Ζ 404, λ 537 κ. α., ἐπὶ τῆς μανιῶδους σκληρότητος τοῦ Κύκλωπος, ε 350· κατὰ ποιητικὴν δὲ μεταφορὰν καὶ ἐπὶ τῶν ὀρμητικῶς καὶ ἀπαύστως ἐν τῇ μάχῃ κινουμένων χειρῶν καὶ δαράνων, Π 75, 245, Θ 444, 608 καὶ «πῦρ μαίνεται οὔρεσι» Ο 606· ἐν γένει δὲ ἐπὶ σφοδρῶν παθῶν καὶ ἰδίως ἐπὶ ὀργῆς «φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῆσιν» Θ 360, «φρεσὶ μαινομένησι» Ω 144· β.) εἶμαι παράφρων, παραφρονῶ, ἐξίσταμαι τῶν φρενῶν, ἐπὶ Διονύσου, Ζ 132, καὶ ἐπὶ μεθυόντων, σ 406, φ 298.

ΜΑΙΟΜΑΙ, μέλ. μᾶσσαι, ἐπ. μᾶσσομαι, ἀποθ. (μα-) «ζήτω, γυρεύω», ἐξετάζω, *Οδ. ε 356, *Υ. Δῆμ. 44· μετ' αἰτ. «κευθμῶνα», γ 367, «γυναῖκά τι» ζήτω γυναῖκα γάρην τινός, Ι 394 (ἐνθα δὲ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἔγραψαν κατὰ τὸν Ἀρίστην. «γε μᾶσσεται» ἀντὶ τοῦ πρότερον συνήθους «γαμέσσεται» οὐπερ εἰσέτι ὁ Δοῦδερλ. ὑπερμαχεῖ, ἀκατανόητον βλέπων τὸ Γέ). Πλὴν τῶν ἀνωτ. χωρίων, πανταχοῦ ἄλλοθι εὐρίσκεται μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτατ., πρβλ. δὲ καὶ λ. ΕΠΙΜΑΙΟΜΑΙ, ΕΙΣΜΑΙΟΜΑΙ. Τὸν δὲ τύπον μᾶσσαι· παράγει ὁ Δοῦδερλ. ἐκ τινος ἐνεστ. ἀχρ. ΜΑΙΟΜΑΙ.

ΜΑΪΡΑ, ἡ, (οἶονε Μαρμαίρουσα). 1) μία τῶν Νηρηίδων, Σ 48. 2) θυγ. τοῦ Προίτου καὶ τῆς Ἀντιέας, συνήθως ὁπαδὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀφ' οὗ δὲ μετέπειτα ἐκ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὸν Λοκρὸν, ἐφρονεῖτο ὑπὸ τῆς θεᾶς, λ 326.

ΜΑΪΩΝ, ΟΝΟΣ, ὁ, υιός τοῦ Αἰμόνος, Θηδατος, Δ 394 ε5.

ΜΑΚΑΡ [μ-], ἄρος, ὁ καὶ ἡ, τὸ δὲ θηλ. καὶ ΜΑΚΑΙΡΑ, *Υ. Ἀπ. 14, ὑπερθ. ΜΑΚΑΡΙΤΑΤΟΣ, μακάριος, εὐδαίμων. 1) πρῶτον ἐπὶ θεῶν, κατὰ πληθ. μάλιστα, «θεοὶ μάκαρες» Α 339 κ. πλγ. καὶ μόνον «οἱ μάκαρες» ὡς οὐα. κ 299, Βατρ. 39. Ἐνικ. ἐν προσφωνήσεσι, *Υ. 7, σ. 21, 7.

2) ἐπὶ ἀνθρώπων, μακάριος, εὐδαίμων, εὐτυχής, εἰς δὴλωσην τῆς ὑπερτάτης ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας, Γ 182, Ω 377, Ξ 458, «σεο δ', Ἀχιλλεῦ, οὐ τις ἀνὴρ μακάριος» παραβαλλόμενος πρὸς σὲ οὐδεὶς ἦτο μακαριώτατος, σὺ ἦτο δὲ μακαριώτατος, λ 483 (ἐνθα ὁμαλότερον ὁ δὲ ἦτο τὸ συγκριτικὸν ἀν ἐπίθετο). Ἰδίως δὲ βίος, πλατύσιος, Α 68, α 217.

ΜΑΚΑΡ [μ-], ἄρος, ὁ, υιός τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Λέσβου, Ω 544, *Υ. Ἀπ. 37.

ΜΑΚΑΡΙΣΤΗ [μ-] (μάκαρ), θεωρῶ τινα μακάριον, «μακαρίζω, καλῶ τυχεῖω» σινά, *Οδ. α 538, ρ 465, τ 344.

ΜΑΚΕΔΝΟΣ [μ-], ἡ, ὄν, ἐπ. ἀντὶ τοῦς μακεδανός, ὁ εἰ. εὐμήκης, ῥαδινός, ὑψηλός, «μακρύς, ὕψηλός», ἐπὶ θ. τῆς λευκῆς, η 406 f.

ΜΑΚΕΛΛΑ, ἡ, ἐργαλ. γεωργικόν, «σκαπάνη, τσάπα, τσαπί», Φ 259 f. (*ῥω. ἐκ τοῦ ἀμα- (ἀμός, ἀμόθεν, ἀμα) καὶ κέλλω, οἶονε «μονόθεν κέλλουσα», ὡς δι-κελλά ἡ «διχόθεν κέλλουσα» σκαλίζουσα τὴν γῆν).

ΜΑΚΡΟΣ, ἡ, ὄν (μάκος, μήκος), συγκρ. μακρότερος, θ 20, σ 195, καὶ ποι. ΜΑΚΡΕΩΣ, ὄν, ο 203, ὑπερθ. μακρότατος, ε 288, 373, ἐπικ. ΜΗΚΙΣΤΟΣ (ὁπ. ἰδ.), μακρός, «μακρός». 1) ἐπὶ τόπου, «δόρυ, ἔγχο» Η 140, ε 36 κ. α. «κέλευθος» μακρὰ ὁδός, Ο 358, «κόματα» μακρά, οἷα τὰ ἐν ἀνοικταῖς θαλάσσαις, μεγάλα, Β 144, ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, μέγας, «μακρότερον ἢ πάσσονα θῆκεν ἰδεσθαι» θ 20· ἔτι δὲ ὑψηλός «Ὀλύμπιος, οὔρεα, δένδρα, αἵ γαίροι, τείχεα, κίονες, ἐρινός» κ. α. τ. Ὀμ. πλγ., καὶ βαθύς, «μακρὰ φρεσίν» Φ 497. Τὸ οὐδ. ΜΑΚΡΑ, ΜΑΚΡΟΝ, συγκρ. ΜΛΕΣΟΝ (καὶ ὅχι μᾶσσον, ὡς ἐτόνιζον οἱ ἀρχαῖοι) λαμβάνεται καὶ ὡς ἐπὶ β. «μακρυά», μακράν, «μακρὰ βοῶν, μακρόν αὐτεῖν» Β 224, Γ 81, Ε 401 κ. α. («ἐπὶ μακρόν αὐτεῖν» Ε 347), «μακρὰ μεμυκώς» Σ 580. Τὰ δὲ «μακρὰ βιδᾶς, βιδῶν, βιδάσθων» (ἰδ. τὰ ῥήμ.) σημαίνει· μέ μακρὰ βήματα βαδίζων κτλ. 2) ἐπὶ χρόνου «ἡματα, νόξ» κ 470, λ 373 κ. α. «ἐέλδωρ» μακρά, παλαιὰ ἐπιθυμία, ψ 54.

ΜΑΚΩΝ, ἰδ. ΜΗΚΛΩΜΑΤ.

ΜΑΛΑ [μ-], ἐπὶ β. ἐπιτατικόν, ἐπιτεῖνον τὴν ἐννοίαν ἐπιθέτων, ῥημάτων, ἐπιρρήμάτων καὶ προτάσεων ὁλοκληρώων, συγκρ. ΜΑΛΛΟΝ, ὑπερθ. ΜΑΛΙΣΤΑ. Τίθενται δὲ καὶ πρὸ καὶ μετὰ καὶ πλησίον καὶ μακράν τοῦ προσδιοριζομένου.

Α') Θετικ. ΜΑΛΑ. 1) ὡς ἐπιτατικόν, πολύ, σφόδρα, πάνο, ἡ καὶ δι' ἄλλων ἐπιρρήμάτων ἢ ἐπιρρήματικῶν φράσεων δύναται νὰ ἐρμηνεύηται ἀναλόγως τοῦ ἐπιτείνονμένου, (οἶον α.) μετ' ἐπιθέτων «μάλα πολλοί» παραπολλοί, Ὀμ. πλγ. «μάλα μυρίοι» πολὺ ἀναριθμητοί, ἀπειροπληθεῖς, π 424, ρ 422, πρβλ. Ο 556 κ. α. «μάλα πάντα» πάντα ἐν γένει, π. ἀνεξαιρέτως, ὁμοῦ σὺμπαντα, Ρ 356, πρβλ. Ν 744, ε 306 (ἀλλ' ἰδ. καὶ ἐν τῇ γ.) κ. α., «σαρδάνιον μάλα τοῖον»

ἐντελῶς σαφδόνιον (σαρκαστικόν) μεῖδιμα, ο 303, «θάνατος ἀβλήχρως μάλα τοῖς, ὅς» τῶσον πολὺ μαλακός, ὡς τε κτλ., λ 135, «μάλα πρότερος» πολὺ πρ. K 124.—Τίθεται καὶ μετ' οὐσίας, ὅσον «ἄχρι μάλα κνέφαρος» μέγχις ἐντελῶς σκοτούς, μέγχις οὐ γεινῇ πολὺ σκοτάδι, «πολὺ νύκτα», σ 370, «ἦ τι μάλα χρεώ» τῇ ὄντι εἶνε μεγάλη τις χρεία, I 197. 6.) μετ' ἐπιθ. «ἦρι μάλα» λίαν πρῶτ., I 360, «μάλα πολλάνικς» πολὺ συγχνέ, Θ 362, «εὐ μάλα ἢ μάλα εὐ» πολὺ καλὰ, X 190, ψ 175, «πάγχυ μ. ἢ μ. πάγχυ», τδ. ἐν λ. Πάγχι, «ῥετα μάλα» [ῥαδίως πάνυ], Γ 384, O 362, Σ 600, «μ. ῥεα» Γ 404, «μάλ' ὦδε» ἀκριβῶς, κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον, ζ 258 «μάλ' αὐτίκα» πολὺ ὀγλήγορα, ἐν τῇ ἄμα, κ 444, ο 424, «μ. αἰε!» ἀδιακόπως, ἀδιαλείπτως, Ψ 747, η 448, 249. ἔτι δὲ καὶ πρός ἐπίτασιν τῆς ἀρνήσεως, «ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆι χόλος» ἀλλὰ παντελῶς δὲν ἔχει ὀργήν, εἶνε ὅλως ὀλοῦο χωρὶς ὀργήν, B 244, «μάλ' οὐκ ἔστι» κατ' οὐδένα τρόπον δὲν εἶνε δυνατόν, ε 103, 358. γ.) μετὰ ῥημάτων, «μ. λαόν ἀνώγετον» προθύμως προτρέπετε τὸν λαόν, Δ 287, «μάλα πολέμιζω» ἀνδρείως, προθύμως πολ. I 318 κ. πλχ. «ἀλλὰ μάλ' ὦφελις» ὦφελις ἐξ ἁπαντος, δ 472, «μάλα γάρ ἔθεν Ζεὺς χεῖρα ἔην ὑπέρσχε» πολὺ ἔβαλεν ἐπάνω της τὸ χεῖρι (δ. ἔ. τὴν προσ- τεύει) ὁ Ζεὺς, I 449, πρδλ. P 359. 399, «ὅς κε θεοὶς ἐπιτελῆται, μάλα τ' ἐκλυον αὐτοῦ», προ- θύμως, Δ 248, «μάλα κατεσθίω» ἐπιμόνως, δὲν παύω τρώγων, Γ 25, Φ 24, «μάλ' ἔψομαι» προθύμως, εὐχαρίστως, κ 408, «φεῦγε μάλα» φεῦγε ὅσον θέλεις, Δ 173, «θαρήσας μάλα εἰ- πέ» μετὰ πολλοῦ θάρρους, εἰπέ (κατ' ἄλλους δὲ ἀποδίδεται τὸ μάλα εἰς τὸ εἰπέ: εἰπέ καθαρά, «ὀρῶ καφτά»), Α 85. (Ὁ Δοιδερλ. ἀποδοκιμά- ζων τὴν σημ. προθύμως, εὐχαρίστως, παρα- δέχεται ὅτι ἐνιαχοῦ μὲν σημ. τὸ ταχέως, ἀλ- λαχοῦ δὲ τὸ ἀμέσως.) δ.) μετὰ τὸ εἰ καί, καὶ εἰ ἐπιτείνει τὸ «μάλα» τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐν τῇ προτάσει ῥήματος ἢ ἐπιθέτου, «εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι» καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι παρα- πολὺ ὀργίζεται, ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὀργί- ζεται, ε 485, «καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν» καὶ ἂν ἦνε πολὺ δυνατός, ὅσον καὶ ἂν ἦνε δυνα- τός, N 316 κ. ἀ. «οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἔκει» (οὐδ' εἰ κτλ.=οὐ, καὶ εἰ κτλ.) καὶ ἂν πολὺ ἤθελε τὴν πᾶρῃ ὁ θυμός (δ. ἔ. ὅσον καὶ ἂν ἤθελε θυ- μωθῇ), δὲν ἤθελεν ὠφελῆσθαι, P 399. Ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς διὰ μετοχῆς μετὰ τοῦ Περ ἐκφερο- μένοις ἐναντιωματικοῖς λόγοις, «αἰπὸ οἱ ἐσσε- ται, μάλα περ μεμῶσθαι μάχεσθαι» ὅσον μεγάλην ἐπιθυμίαν καὶ ἂν ἔχῃ νὰ μάχῃται, N 347, πρδλ. ξ 58, ε 200, «καὶ μάλα περ» ἢ «καὶ περ μάλα» μετὰ μετοχῆς, Α 217, ξ 155, σ 385. 2) ὡς ἐπιδεδεικτικὸν ἀποδίδεται εἰς ὀλόκληρον τὴν πρό- τασιν, βεβαίως, ἐξ ἁπαντος, «εἰ γὰρ ἐγὼ ποθόμην ταῦτα ὁδὸν ὁρμαίνοντα, τῇ κε μάλ'

ἢ κεν ἔμινε, ἢ» τότε βεβαίως, ἐξ ἁπαντος ἢ ἄ, δ 733, ι 434. πολλάνικς μετὰ τοῦ ἦ, «ἦ μάλα, ἦ μάλα δὴ» τδ. ἢ ι). (Τοῦ «μάλα» αἱ συν- λαβαὶ εἶνε βραχέαι, ἐνίοτε δὲ ἡ λήγουσα διὰ τὴν ἄρσιν ἐκτείνεται, Γ 244, Δ 379, K 472).

Β.) Συγκρ. ΜΑΛΛΟΝ (ἐκ τοῦ ἄγρ. μάλιον). 1) μάλλον, περισσώτερον, σφοδρότερον, συχν. παρ' Ὁμ. μετὰ ῥημάτων. ἔτι δὲ καὶ μετὰ θετι- κῶν ἐπιθ. εἰς περιφρασιν τοῦ συγκριτικοῦ, ὅσον «μᾶλλον εὐκτά» Ξ 97. Ἐν ταῖς φρ. «χολώσατο (κ. τ. τ.), φίλει κηρόθι μᾶλλον» σημαίνει ἡ τό: περισσώτερον παρὰ τὸ πρότερον, τώρα περισσώτερον, ὡς ἐν τῇ Φ 436, ε 284, ι 480, ο 370, ρ 458, σ 387, χ 224 ἢ τό: τῶσον πε- ρισσώτερον, ἐπὶ μάλλον, λ 208, ἢ τὸ πέρα τοῦ δέοντος ἢ προσήκοντος, I 300. Ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλαις φράσεσι δύναται νὰ ἔχῃ μίαν τοῦ- των τῶν σημασιῶν, ὅσον «ἐκ δ' ἀμφοτέρων ἀ- τρεκέι αἷμ' ἔσσεα βαλὼν, ἥγειρα δὲ μᾶλλον» τοῦ: ἡρέθισα δὲ περισσώτερον (παρ' ὅσον πρότε- ρον ἦσαν ἡρεθισμένοι) ἢ μᾶλλον τοῦ: ἡρέθισα (ἢ κατέβαλον αὐτούς) E 208 κ. ἀ. Μετὰ συγκριτι- κῶν ἐπιθέτων τιθέμενον ἐπιτείνει τὴν συγκριτι- κὴν ἔννοιαν, «ῥήριτορ μᾶλλον» Ἀχαιοὶσιν δὴ ἔσσεσθαι ἐναγρέμεν «πολὺ εὐκολώτερον (ἐνίοτε καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη «πολὺ πλεον εὐκολώτερον») θά ἦσθε (δ. ἔ. πολὺ εὐκολώτερον θά ἦνε) νὰ σᾶς φονεύσουν, Ω 243. Πολλάνικς ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «πολὺ, ἔτι, καί» α 322, Θ 470, N 638, ο 454 κ. ἀ. 2) προθυμώτερον, εὐχαριστότερον, E 234, α 354 κ. ἀ.

Γ.) Ὑπερβ. ΜΑΛΙΣΤΑ, μάλιστα, τὰ μέγι- στα, πλείστον, ἐξόχως, ἐξαιρετικῶς, Ὁμ. πλχ. μετὰ γεν. «τόν ῥα μάλιστα γερόντων πτε» Γ 388, Z 77, «ἐκ πάντων μάλιστα» περισσώτε- ρον ἀπὸ ὅλων, Δ 96. Μετὰ θετ. ἐπιθ. ἀποτελεῖ περιφρασιν ὑπερθετικοῦ «ἔνθα μάλιστα ἀμδατό: ἐστὶ πολὺς» Z 433, «μάλιστα καίριόν ἐστι» Θ 84 κ. ἀ. Εἰς ἐπίτασιν δὲ τῆς ὑπερθετικῆς ἐννοίας τίθεται καὶ μετὰ ὑπερθετικοῦ, ὅσον «μάλιστα» ἀγχιιστα εἴκει· B 57 ἔξ., «ἐχθιστος δ' Ἀχιλῆι μάλιστα» ἦν ἡδ' Ὀδυσσεύς· B 220. (Ἄλλ' ἐν τοῦ- τοις δύναται τις νὰ δεχθῇ καὶ διπλὴν ὑπερθετι- κὴν σχέσιν, ὅσον ἐχθιστος ἦτο κατ' ἐξοχὴν πρό: τὸν Ἀχιλ. καὶ Ὀδ., τούτεστιν ἐμίσει μὲν ἐν γί- νει εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν (καθ' ὃ μοχθηρό: ὁ Θεορίτης), μάλιστα δὲ πάντων τὸν Ἀχιλ. καὶ Ὀδυσσ., τὸν ἀνδρείωτατον δηλ. καὶ τὸν συνετώ- τατον τοῦ στρατοῦ. Ὡσαύτως καὶ τὸ τῆς Ω 334 «Ἐρμεία σοὶ γάρ τε μάλιστα γε φιλατόν ἐστιν ἀνδρὶ ἐταίρισσαι» εἰς σὲ μάλιστα (τῶν ἄλλων θεῶν) εἶνε φιλατόν (παρὰ πᾶν ἄλλο τοῦτο) τὸ κτλ.

ΜΑΛΑΚΟΣ [~.], ἢ, ὅκ, συγκρ. -κώτερος, «μ- λακός». 1) ἐπὶ πραγμάτων, ὅσον «εὐνή, κώε» I 618, γ 38. Ὡσαύτως «λέκτρον, χιτῶν, ἐσθής», Ὁμ. πλχ., ἐπὶ ἀνθρώπων τρυφερός, Ξ 349, «λει- μών», α 72, ι 433, «γνός» Σ 541. 2) με-

ταρ. ἡ πικρὸς, „μαλακός“, πραῖος, γλυκός, «θα-
νατος, ὕπνος» K 2, σ 202 κ. α. «ἔπεα» Z 337,
καὶ σαρκαστικῶς «ἡ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμ-
φωφάσθαι Ἐκτωρ» πολὺ μαλακώτερος παρίστα-
ται εἰς τὴν ἀφὴν (εὐμεταχειριστότερος) τώρα ὁ
Ἐκτωρ, X 373.—Ἐπιρ. ΜΑΛΑΚΗΣ, μαλακός,
„μαλακός“, «εὐθεῖν» κυκωῖμαι γλυκά, γ 350,
ω 255. (Συγγ. τῶ ἀμαλός, μῶλος, βλάξ, ἀλη-
χρός, Λατ. mollis).

ΜΑΛΑΧΗ [-υ-], ἡ (μαλάσσω), „μολόχα“,
Βατρ. 462.

ΜΑΛΕΙΑ, ἡ, ἐπὶ ἀντὶ τοῦ Μαλέα, *Οδ. ι 80,
Γ. Ἀπ. 409, καὶ Μαλεῖα, ι 487, καὶ «Μα-
λεῖων ὄρος» γ 287, δ 544, „Μαλεῖα“, ἡ
„Κάβο-Μαλεῖα“, τὸ νοτιοανατολικὸν ἀκρωτή-
ριον τῆς Λακωνικῆς, τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ νο-
τίου κλάδου τοῦ Ζάρακος, περιβόητον διὰ τοὺς
περὶ αὐτὸ θαλασσίους κινδύνους, ὅθεν ἐγεννήθη
καὶ ἡ παροιμία «Μαλεῖα δὲ κάμψας ἐπιπλοῦ
τῶν οἰκᾶς». Παρὰ τῶν ἀλλογενῶν θαλασσοπό-
ρων λέγεται Capo di Sant' Angelo.

ΜΑΛΕΡΟΣ [-υ-], ἡ, ὅν, ποι. σφοδρός, δυνα-
τός, ἰσχυρός, ἐπιθ. τοῦ πυρός, τῆς πυρκαϊᾶς,
*Π. Ι 242, Γ 346, Φ 375. (Ἐτυμολογ. ἀμφι-
βολος).

ΜΑΛΘΑΚΟΣ [-υ-], ἡ, ὅν (ἐκ τοῦ μαλακός δι'
ἐπενέσεως τοῦ θ) μαλακός, τρυφερός, «ἀν-
θος» Γμ. 30, 15. Μεταφορ. μαλθακός, δει-
λός, ἀνάνδρος, «αἰχμητής» Ρ 588 f.

ΜΑΛΙΣΤΑ, ΜΑΛΛΟΝ, ἴδ. ΜΑΛΑ.

ΜΑΝ [-], Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ μήν (ὁ Βέκκ.
ἐν τῇ Β'. πανταχοῦ ἔτραψε τὸ μάν εἰς μήν), μό-
ριον βεβαιωτικόν, τῷ ὄντι, βεβαίως, ἐξ ἀπαν-
τος, Θ 373, «ἄρχει (ἴδ. τὴν λ.) μάν» ἔμπρός
τῇ ἀληθείᾳ, «αἶδε μὰ τὴν ἀλήθειαν», Ε 765.
Ἐπενίσταται διὰ τοῦ ἡ, «ἡ μάν» ἔ, τῷ ὄντι, Β
370, ἡ ναὶ μάν, εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι, Ν 354,
καὶ ἀρνητ. «οὐ μάν» ὅχι βέβαια, τῇ ἀλη-
θείᾳ δὲν καὶ ἄλλως κατὰ τὰς περιστάσεις, Δ
512, Μ 318, λ 344, ρ 470, «μή μάν» Θ 512,
Ο 476, Χ 304 κ. α., πρὸλ. ΜΗΝ.

ΜΑΝΘΑΝ [-υ-] (μαθ-), ἀορ. β'. ἔμαθον, ἐπ.
μάθον καὶ ἔμαθον, μανθάνω, „μαθαίνω“,
μόνον ἐν τῷ β'. ἀορ. ὅστις σημαίνει ἔχω μάθῃ,
τούτῃστιν εἰςέυρω, (ἢ ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ.
„ἔμαθε καλὴν τέχνην, πολλὰ γράμματα“) «ἔμ-
μαθεν ἔργα καλά» ρ 226, σ 362, καὶ μετ' ἀπρρ.
«ἐπὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλός» (ὡς καὶ ἐν τῇ κα-
θομῇ. „ἔμαθα νὰ πολεμῶ κτλ.“) Ζ 444.

ΜΑΝΤΕΪΝ, ἡ (μαντεύομαι), μαντεία, προ-
φητεία, Γ. Ἑρμ. 533, 547, πληθ. 472.

ΜΑΝΤΕΪΟΜΑΙ, ἀποθ. (μάντις), λέγω θεῖαν τινὰ
πρόρρησιν, μαντεύω, προφητεύω, ἀπολέλ. Β
300, α 200 κ. α., τινί, δ 478, ε 540, ο 255.
μετ' αἰτ. «κακά» Α 407, δ 480, τινί τι, Π
859, Τ 420. Ἐν γένει προλέγω, δ 470. Ἐκ
τούτου

ΜΑΝΤΙΘΙΟΝ. τό, Ἴων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ μαν-

τεύον· μάντευμα, πρόρρησις, προφητεία,
μ 272 f.

ΜΑΝΤΙΝΕΗ [-υ-], ἡ, ἐπ. καὶ Ἴων. ἀντὶ τοῦ
Μαντεῖναια, πολ. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὸν Ὀρεν-
ποταμόν, Β 607.

ΜΑΝΤΙΟΣ, ὁ, υἱός τοῦ Μελάμποδος καὶ ἀδελ-
φός τοῦ Ἀντιφάντου, ο 242 ἐξ.

ΜΑΝΤΙΣ, ἰορ, ὁ (μαίνομαι), κυρ. ὁ ὑπὸ προσω-
ρινῆς μανίας κατὰ θεῖαν ἐνέργειαν κατεχόμενος,
ἐνθεος, ἐπομένως ὁ ἐν τῇ τοιαύτῃ καταστάσει
προλέγων τὰ μέλλοντα, μάντις, προφήτης,
εἴτε ἐκ σημείων τινῶν εἴτε ἀνευ τοιούτων ἐσ-
φῶν τὸ μέλλον. Ὡσαύτως ὀνομαζόνται καὶ οἱ
οἰωνοσκόποι, καὶ οἱ ὀνειροκρίται καὶ οἱ ἱερεῖς, οἱ
ἐκ τῶν σπλάγγων τῶν ἱερῶν προσημαίνοντες,
Α 62, α 202 κ. πληθ. «μάντις κακῶν» κακά,
δυστυχήματα προφητεύων, Α 406.—Ἐν τῇ κ
493 καὶ μ 267 ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐ-
τὸν πάντες χάριν τοῦ μέτρου «μάντιος» ἀντὶ
τοῦ· μάντις (κατὰ τὸ πόληος ἀντὶ τοῦ πόλιος).

ΜΑΝΤΙΣΙΝΗ [-υ-], ἡ τέχνη ἡ ἐμπειρία τοῦ
μάντεως, μαντική, Α 72, ι 509 καὶ πληθ. Β
832. (ἢ Ὁ Κοραῖς Ἀτ. 4, 344, σημειώνει τὴν
λ. ὡς καὶ τῆς καθομῇ).

(ΜΑΙΟΜΑΙ) ἴδ. ΜΑΙΟΜΑΙ.

ΜΑΡΑΘΩΝ, ὁ καὶ ἡ, ὄμιος τῆς Ἀττικῆς κατὰ
τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς παραλίαν, περιβόητος ἐν
τοῖς μετέπειτα χρόνοις διὰ τὴν αὐτοῦ ἥταν τῶν
Περσῶν, οὕτως ὀνομασθεὶς ἐκ τοῦ ἐκεῖ πολλοῦ
σοομένου μαράθου (κατὰ Στράβ. 3, 4, 9), ἡ
80. Τὴν σήμερον λέγεται θηλ. „ἡ Μαραθωνία“.

ΜΑΡΑΪΝΑ [-υ-], ἀορ. α. ἐμαράνα, Γ. Ἑρμ.
440, παθ. ἀορ. ἐμαράνθη. 1) Ἑνεργ. „μα-
ραίνω, σβύνω“, «ἀνθρακίνη» Γ. Ἑρμ. 440.
2) Παθ. μαραίνομαι, ὀλίγον κατ' ὀλί-
γον σβύνομαι, *Π. Ι 242, Ψ 228.

ΜΑΡΓΑΪΝΑ, ποιητ. (μάργω), μαίνομαι, ἐκ-
μαίνομαι, ὡς μανιώδης ἐφορμῶ, „τρελ-
λαίνομαι“, «ἐπὶ τινί» κατὰ τιμῆς, Ε 882 f.

ΜΑΡΓΙΤΗΣ, ὁ, ὄνομα μωροῦ τινος ἀνθρώπου,
ὅστις ἔγεινε θέμα κυμικῶς ποιήματος, ἀποδοι-
μένου εἰς τὸν Ὀμηρον, ἐξ οὗ σώζεται μικρόν
τι ἀποσπασμάτιον (ἴδ. περὶ τούτου Μυλλέρου
Ἱστορ. τῆς Ἑλλήν. Φιλολ. Τόμ. Α'. σ. 490 τῆς
μεταφρ. τοῦ Κυπριανοῦ). Ἐκ τοῦ

ΜΑΡΓΟΣ, ἡ, οκ, παράρων, ἔξω φρενῶν,
„τρελλός“, *Οδ. π 421, ἀκόρεστος, ἀπλη-
στος, «γαστήρ» σ 2, ἀνόητος, μωρός, φ 11.

ΜΑΡΙΣ [-υ-], ἰορ, ὁ, υἱός τοῦ Ἀμιστωδору,
Λόκιος, Π 349, 327.

ΜΑΡΜΑΪΡΑ, ποιητ. γίλδω, „γυαλιζω“, ἀκτι-
νοβολῶ, ἐξαστράπτω, κατὰ μετοχὴν ὡς ἐπὶ
τὸ πολὺ ἐπὶ τῆς τῶν μετὰλλων λάμψεως, ὅσον
«ἐντεα, τεύχεα μαρμαίροντα» *Π. Μ 495, Π
664, Σ 434, 612 κ. ἐξ., «δάματα χρύσεια» Ν
22, «Τρῶες χαλκῶ μαρμαίροντες» Ν 801, «σύν
ἐντεσι μαρμαίροντες» Π 279 (ἴδ. εἰς 2, δ'),
«ὄμματα μαρμαίροντα» (τὰ τῆς Ἀφροδίτης)

της ἡμετέρας ἀμαρτίας, συνωνύμως τῇ μά-
ται τοῦ Αἰσχύλου (Χοηφόρ. 908) ὥστε ἐρ-
μηνεύεται τὸ χωρίον ὡς ἐξῆς: κατετρόχετο, ἐ-
πιέτο τῶν ἀνδρῶν ἡ ψυχὴ κατὰ τὴν ἀλγεινὴν
κωπυλασίαν διὰ τὴν συνείδησιν τῶν ἡμετέρων
ἀμαρτημάτων.

ΜΑΧΑΙΡΑ, ἡ, ἔγχειριδίον, (μεγάλον) „μα-
χαίρι“, παρὰ τὸ ἔλπος προσσητημένον ἢ χρη-
σιμεῖον συνήθως εἰς ἀσπασμὸν τῶν ἱερῶν (θυμᾶ-
των), μάχαιρα, *ἰλ. Γ 274, Γ 252. Ἐν τῷ
χορῷ τῇ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως ἀνα-
γεγραμμένων αἱ μάχαιραι αἱ κοσμοῦσαι τοὺς χο-
ρεύοντας νεανίας ἦσαν χρυσαῖ, κρεμάνεσαι ἐξ ἄρ-
γυρῶν τελαμώνων, Σ 597. Ἐχρησίμευσεν δὲ καὶ
εἰς ἄλλας χρήδας, οἷον ὁ Πάτροκλος δι' αὐτῆς
ἀποκόπτει τὸ βέλος, Α 844. (Συγγ. τῇ μάχῃ).

ΜΑΧΙΑΝ, οὐκ, κλητ. Μαχῶν, υἱὸς τοῦ Ἀ-
σκληπιοῦ, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Τρίκκης καὶ
Ἰθάκης, διακρινόμενος διὰ τὰς ἱατρικὰς αὐτοῦ
γνώσεις, Β 732, 2; εἶχε λάβη, φαίνεται, παρὰ
τοῦ πατρὸς· οὗτος δὲ πάλιν ἔμαθε παρὰ τοῦ
Χείρωνος πολλὰ ἱατρικὰ φάρμακα, Δ 219.

ΜΑΧΕΙΟΜΕΝΟΣ, **ΜΑΧΕΟΜΕΝΟΣ**, ἴδ. **ΜΑΧΟΜΑΙ**.
ΜΑΧΗ, ἡ, 1) μάχη, „πόλεμος“, συνήθως ἡ
μεταξὺ στρατῶν, Δ 225, λ 642, κ. πλχ. τῆς
Ἰλ., «μάχεσθαι μάχην» Ο 414, 673, Σ 533,
«τίθεσθαι μάχην» συγκροτῶ μάχην, Ω 402,
«μάχην ὀρύνειν, ἐγείρειν, ὀτρύνειν» διεγείρω
μάχην, «μάχην ὀτρύνειν, συμφέρεσθαι» συν-
άπτω, παρασκευάζω μάχην (ἴδ. τὰ οἰκεία ρή-
ματα). Ἀλλὰ καὶ ἡ μεταξὺ δύο μονομαχία, οἷον
Η 263, Α 235, «μάχη Ἀλάντος» ἡ μονομαχία
τοῦ Ἀλάντος, Α 542, «μάχη» πλχ. τῆς Ἰλ. ἐν
τῇ μάχῃ, ὡσαύτως ἢ «μάχη ἐνι». 2) διαμά-
χη, ἔρις, φιλονεικία, διχόνοια, λογομα-
χία, Α 477. (ἰ. Εἰς ταύτην μόνον τὴν σημασίαν
ἐπὶ καθομ. „ἀμαχῇ“). — Ο Ὀμ. ἐν τῇ Ἰλιάδι
περιγράφει τείσασασι ἰδιαιτέρας μεγάλας μάχας,
τὴν μὲν πρώτην ἐν τῷ μεταξὺ Σιμόντος καὶ
Σακμάνδρου γενομένην, Δ 446—Π 305· τὴν δὲ
δευτέραν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς Τροίας καὶ τοῦ
ναυτικοῦ στρατοπέδου τῶν Ἑλλήνων, Θ 53—
348· τὴν δὲ τρίτην παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σακμάν-
δρου, Α—Σ 242· τὴν δὲ τετάρτην τὴν περιλαμ-
βάνουσαν πάντα τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ Ἀχιλ-
λέως καὶ τελευτῶσαν μετὰ τῆς τελευτῆς τοῦ
Ἑκτορος Γ—Χ.

ΜΑΧΩΜΕΝΟΣ [..], οὐκ, ἐπικ. (μαχεομαι), φιλό-
μαχος, φιλοπόλεμος, «κραδίη» Μ 247 τ.

ΜΑΧΩΤΗΣ [..], οἷ, ὁ (μαχεομαι), μαχητῆς,
πολεμιστῆς, στρατιώτης, Ε 804 κ. ἀ., συν-
άπτεται μετὰ τοῦ «ἀνὴρ» σ 261.

ΜΑΧΩΤΟΣ [..], ἡ, ὅς (μαχεομαι), θυνάμε-
νος νὰ πολεμηθῇ, καταβληθῇ, «οὐ μαχη-
τὸν κακόν» ἀκαταμάχητον κακόν, μ 419 τ.

ΜΑΧΩΥΝΗ [..], (μάχλος=ἀσέλγης), ἀσέλ-
γεια, ἡδυπαθεία, φιληδονία, περὶ τοῦ Πά-
ριδος, Ω 30 τ. Ὁ Ἀρίσταρχος ἤθελε νὰ ἀθετῇ

τὴν τὸν στίχον ὡς μεταγενεστέρως οὕτως τῆς λέ-
ξεως καὶ ἐπὶ γυναικῶν μόνον καιμένης. Ἀλλὰ
δι' αὐτὸ τοῦτο, ἀντιλέγουσιν ἄλλοι, εὐστόχως χα-
ρακτηρίζει τὴν τὸν Πάριδος θηλοπρέπειαν, πρὸλ.
Γ 39. Ὁ Βέκκερος ὥμως ἐν τῇ Β'. ἐξωδέλεια
καὶ τοῦτον καὶ τὸν προηγούμενον στίχον.

ΜΑΧΟΜΑΙ [..], ἀποθ., ἰων. καὶ ἐπικ. **ΜΑ-
ΧΕΟΜΑΙ**. Ὁ ἐνεστώς τοῦ τύπου τούτου μόνον
ἐν τῇ Α 272, 344 μαχεῖτο, μαχεῖντο (πρὸλ.
ὅμως ὅπως Α'), γ'. ἐν δὲ Γ 26 μαχεῖται καὶ
Β 366 μαχεόνται, ἐνθα ὅμως εἰς τὴν συνάφειαν
τοῦ λόγου ἀρμοδιωτέρα εἶνε τοῦ μέλλοντος ἢ
σημασία, ἢ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μελ-
λοντικὸς τύπος, ὅστις εἶνε συνηρημένος· μαχοῦ-
μαι, καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ συνήθη (πρὸλ.
καλῶ, τελῶ κ. ἀ.)· θαμίστ. παρὰτ. μαχέσκε-
το, Η 440· ἡ μετοχὴ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ
μέτρου εἶνε μαχεόμενος ρ 471 καὶ μαχεόμε-
νος λ 403, ω 413· μέλ. μαχίσσμαι ἢ μαχέ-
σσαι (τὸν πρῶτον τύπον προτιμᾷ ὁ Οὐόλιος
καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδοταὶ κατὰ τοὺς δεινότερους
τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν)· ἀορ. ἐμαχισάμην
(κατὰ τὸν Οὐόλφ., Βέκκ. καὶ Δυνδὸρφ. κατὰ δὲ
τὸν Σπίζερνερν καὶ Βούττμ. ἐμαχισσάμην), ἐν τῷ
ἀπαρεμφ. χάριν τοῦ μέτρου μαχίσσασθαι, Γ 20,
433, Η 40, Ρ 178, 490, καὶ ἐν τῇ εὐκτ. μαχέ-
σαι, Ζ 329. Σημ. 1) μάχομαι, „πολεμῶ“,
ἰδίως ἐν τῇ μάχῃ, οὐ μόνον ἐπὶ ὅλων στρατῶν,
ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος μαχητῶν, Γ 94,
435, Τ 153, ἀπολελ. Τ 332 κ. ἀ., συνάπτεται
μετὰ τοῦ «πολεμίζω» Γ 677, 435, Η 279 κ. ἀ.,
«ἐναντίον μάχομαι» Γ 433, «ἐναντίον, ἀντί-
διον μάχομαι» (ἴδ. τὰς λ.), «τινὶ» κατὰ τινος
ἢ πρὸς τινα, Β 421, 6 251 κ. ἀ., «ἐπὶ τινι»
Ε 124, 244, «ἀντὶ ἢ ἐναντίον τινός» Γ 88,
97, «πρὸς τινα» Ρ 98, 474, «τὸν τινι» μετὰ
τινος, τῇ βοηθεῖα τινός, ν 390, «ἐνὶ πρώτοις,
μετὰ πρώτοις» ἐν προμάχοις, μεταξὺ τῶν προ-
μάχων, Μ 324, 224, Ε 575 κ. ἀ., «μετὰ Βοιω-
τῶν» ὡς σύμμαχος τῶν Βοιωτῶν, Ν 700 κ. ἀ.
Ἡ αἰτία τῆς μάχης ἐκφέρεται· «περὶ τινος» Π
4, Σ 265, «περὶ τινι» Π 568, ρ 474, «ἀμφὶ
τινι» Γ 70, Π 565, «ἐνεκά τινος» Β 377· τὸ
ὄργανον ἐκφέρεται κατὰ δοτ. «γελῶν» Γ 257,
«πελέκσαι καὶ ἀξίνησι» Ο 711. 2) ἐν γένει
ἀ.) διαμάχομαι, πιάνομαι, ὄχι περὶ τῆς ἐν
πολέμῳ μάχης, «ἀνδράσι περὶ δαίτῃ» 6 245,
ἐπὶ θηριομαχίας, Ο 633, πρὸλ. Γ 474, ν 15,
Π 429, 758· β.) μάχομαι, διαγωνίζομαι
ἐν τῷ ἀγῶνι, «πόξ» Ψ 624· γ.) ἐρίζω, φι-
λονεικῶ, λογομαχῶ, „λογοφέρνω“, τινί,
Α 8, Ζ 329, «ἐπέσσει» Α 304, Β 377, Γ 367·
ἐν γένει ἀντιλέγω, ἀνθίσταμαι, τινί, Ε 875,
Ι 32.

ΜΑΨ, ἐπικ. ἐπὶρ. (πιθῶνς· ἐκ τοῦ μάρπτω,
μαπέω), κυρ. πιάνων ὀρηκτικῶς, θένει ἀ.)
κατεσπευμένως, „βιαστικῶς“, ἀπερισκέ-
πτως, ἀνοήτως, Ε 759, Γ 298 κ. ἀ., γ 438,

«μάψ αὐτως εὐχετάσθαι» ἔται ἀνόητα καυχώ-
μαι, Υ 348, «μάψ αὐτως γάλον ἔχειν» ἔται
χωρὶς λόγον ὀργίζομαι, Υ. Δῆμ. 83· δ'.) προ-
πετῶς, αὐθαδέως, Β 244, ἀναιδέως, ἀσεδέως,
Ν 627, π 141. Ὅθεν γ'.) ματαίως, ἀσκό-
πως, εἰς μάτην, «πολεμίζειν» Β 420, «μάψ
ὁμοῖα» ἐπὶ ματαίῳ, ψευδῶς, Ο 40.

ΜΑΤΙΑΙΩΣ [···], ἐπικ. ἐπὶρ. (μαφιδίως, μάψ)
= μάν, ἀνόητως, ἀπερισκέπτως, Ε 374, ρ
451, ματαίως, παραλόγως, η 340, θ 58,
ἀσκόπως, γ 72, ι 253, ζ 365.

ΜΑΤΙΑΛΟΓΟΣ, ὄν, ἐπικ. (μάψ, λέγω), ματτιο-
λόγος, μάταιος, ἀρφιδόλος, «οἰωνοί» τὰ
πηγὰ τὰ διὰ τῆς φωνῆς των οὐδὲν βέβαιον προ-
σημαίνοντα, μόνον ἐν τῷ Υ. Ἐρμ. 546.

ΜΕΓΑΛΗΣ [···], ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ Μέγα, ὁ Πέ-
ριμος, Π 695.

ΜΕΓΑΛΥΤΟΣ [···], ὄν, ἐπικ. (μέγας, θυμός),
ὁ ἔχων μέγαν θυμόν, μεγαλόψυχος, μεγα-
λόφρων, ἰδίως εὐτολμος, συχνόν ἐπιθετον ἀν-
δρῶν, ἐθνῶν, τῆς Ἀθηνᾶς θ 520, ν 421 ζ ταύ-
ρου Π 488.

ΜΕΓΑΙΡΩ, ἐπικ. (ἐκ τοῦ μέγας, ὡς τὸ γε-
ραίρω ἐκ τοῦ γέρας), ἀφ. ἀ. ἐμέγηρα, κυρ.
θεωρῶ τι μέγα, ὅθεν 1) φθονῶ, ἀρνοῦμαι,
ἀποποιεῖμαι, τινί τι, ὡς ἄγαν μέγα, Ψ 865,
«Δαναοῖσι μεγίρας» φθονήσας τοὺς Δαναούς,
διὰ φθόνον τῶν Δαν., Ο 473, Υ. Δῆμ. 465,
καί μετ' ἀπαρρ. «μηδὲ μεγίρας ἡμῖν τελευτή-
σαι τάδε ἔργα» μὴ θεωρήσῃς μέγα τι, μὴ ἀρ-
νηθῇς κτλ., γ 55, ζ μετ' αἰτ. ζ ἀπαρρ. «μνη-
στῆρας ἀγνῶρας οὐτὶ μεγίρω ἔρδω ἐργα βίαια»
δὲν παραξενεύομαι ὅτι οἱ μνηστῆρες κτλ., θ
235· ἐν γένει ἀρνοῦμαι, «κατακαίμεν (τοῦς
νεκρούς) οὐτὶ μεγίρω» τὸ νὰ κατακαίητε (τοὺς
νεκρ.) δὲν ἀποποιεῖμαι, παραχωρῶ, Η 408·
ὡσαύτως «οὐτὶ μεγίρω» δὲν ἀρνοῦμαι, δὲν ἀν-
τιλέγω, θ 206 καὶ Δ 54 (ἐνθα παραλαμβάνεται
ἐκ τῶν ἀνωτ. τὸ ἀπαρρ. «διαπέρσαι») ἔτι δὲ
ζ μετὰ γεν. «ἀμενήνωσαν δὲ οἱ αἰχμὴν Ποσει-
δάων βιότοιο μεγίρας» παρέλυσεν δὲ τὴν αἰχμὴν
τοῦ (Ἀδάμαντος) ὁ Ποσειδάων, ἀρνηθεὶς εἰς αὐ-
τὸν τὴν ζωὴν (τοῦ βλήθέντος Ἀντιλόχου) Ν
563. Ὁ δὲ Βούτυρνος ὡς μόνον ὀρθὴν ἐρ-
μηνεύειν τῆς μετοχῆς ἐνταῦθα παραδέχεται τὴν
ἀπορρέψαι, δηλ. τὴν αἰχμὴν ἀπὸ τῆς ζωῆς
τοῦ Ἀντιλόχου).

ΜΕΓΑΚΥΤΗΣ [···], ἐς, ἐπικ. (μέγα, κῆτος),
ὁ ἔχων μέγα χάσμα, μεγαλοχάσμων, «δελ-
φίν» Φ 22, «νηῦς» μεγαλοκαρπῆς, εὐρεῖα, Θ
222, Δ 5, 600, «πόντος» πολυδαλῆς, γ 458.

ΜΕΓΑΛΥΤΩΡ [···], ὄρος, ὁ, ἡ, ἐπικ. (μεγ.
ἤτορ), μεγαλόψυχος, «μεγαλόκαρδος», εὐ-
τολμος, ἐπιθετον ἀνδρῶν ἡρώων καὶ ἐθνῶν, Ν
302, τ 476 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ τοῦ Πολυφύμου, κ
200, «μεγ. θυμός» εὐτολμος, ἡ μεγαλόφρων
ψυχὴ, ι 409, ε 288 κ. ἀ.

ΜΕΓΑΛΙΖΟΜΑΙ [···], ἐπικ. μέσ. (μέγας), με-

γαλίζομαι, ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι,
Κ 69, ψ 174.

ΜΕΓΑΛΟΘΕΝΗΣ [···], ἐς, ποιητ. (μ. σθένος),
«μεγαλοδύναμος», Ήπ. 6, 4.

ΜΕΓΑΛΟΣ [···], ἐπὶρ. (μέγας), μεγάλως,
«δυνατά», «μάλα μεγ.» Ρ 723, π 432.

ΜΕΓΑΛΩΣΤΙ [···], ἐπὶρ. (μέγας), ἐν μεγά-
λῳ τόπῳ (ἢ ἢ μάλλον κατὰ μέγαν τρόπον),
πάντοτε ἐν τῇ φρ. «μέγας μεγαλωστί» (ἢ ἐνθα
ἡ ἐπίτασις τῆς ἐννοίας τοῦ μεγάλου γίνεται διὰ
τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ῥίζης, ὅπως ἐν τῇ καθο-
μιλουμένη διὰ τῆς συνωνυμίας ἐν τῇ ὁμοίᾳ φρ.
«πλατὺς φαρδύς, πλατεῖα φαρδύς» ἢ «μα-
κρὺς φαρδύς»), Π 772, Σ 26, ω 40.

ΜΕΓΑΜΗΔΕΙΑΝ [···], ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ Με-
γαμήδους, πατὴρ τοῦ Πάλλαντος, Υ. Ἐρμ. 400.

ΜΕΓΑΠΕΝΘΗΣ [···], εὐς, ὁ, υἱὸς τοῦ Μενε-
λάου ἐκ τινος δούλης, οὕτως ὀνομασθεὶς ἕνακί
τοῦ πένθους διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης, δ 44,
α 400.

ΜΕΓΑΡΗ [···], ἡ, Μεγάρα, θυγάτηρ τοῦ Κρέ-
οντος βασιλεῦς τῶν Θηβῶν, γυνὴ τοῦ Πρακλέους,
λ 268, 269.

ΜΕΓΑΡΩΝ [···], τό, ποι. (μέγας), κυρ. μέγα
δωμάτιον, αἴθουσα, (Φραγκ.) «σάλα», ὅθεν
ἰδίως ἀ.) ἡ μεγάλη αἴθουσα τῶν ἀνδρῶν, ἡ
κυριωτάτη αἴθουσα τῆς οἰκίας, ἐν τῇ μέσῃ αὐ-
τῆς κεκλήνη, ἐνθα συνέρχονται καὶ συνεωχόσθιν
οἱ ἄνδρες. Ἡ ὁροφὴ αὐτῆς ἐστηρίζετο ὑπὸ κίω-
νων, τὸ δὲ φῶς εἰσέρχεται διὰ δύο θυρῶν, τῆς
ἐμπροσθίου ἡ μετὰλου καὶ τῆς πλαγίας, α 270,
χ 127 (πρὸλ. α 127—130, 133)· δ'.) θάλα-
μος γυναικεῖος, εἴτε εἰς διατριβὴν τῶν θεραπα-
νίδων, σ 198, τ 60, φ 382, γ 497, ψ 20, πληθ.
τ 30, εἴτε εἰς διατριβὴν τῆς δεσποίνης, καίμενος
ἐν τῇ ὑπερῷῳ (πρὸλ. θ 94 ζ ο 517), Γ 125,
Ζ 377, πληθ. θ 94· γ'.) κοιτῶν, λ 374· δ'.)
κατὰ πληθ. οἰκία, κατοικία, ἀνάκτορα, «πα-
λάτια», Α 396, Ε 805, θ 400 κ. ἀ., μάλιστα
τῆς Ὁδ. Ἐκ τούτου

ΜΕΓΑΡΩΝΑΣ, ἐπὶρ. εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰς
τὸν θάλαμον, Ὁδ. π 413, φ 58, ψ 20.

ΜΕΓΑΣ [···], ΜΕΓΑΛΗ [···], ΜΕΓΑ [···], συγκρ.
μείζων, ὄν, ὑπερθ. μέγιστος, ἡ, ὄν, μέγας,
«μεγάλος». 1) κυρ. καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις
ἐπὶ ἐμφύχων τε καὶ ἀφύχων, ὅθεν ἐπὶ τοῦ ἀνα-
στήματος μάλιστα τῶν ἀνδρῶν, «καλὸς τε μέ-
γας τε» ὠραῖος καὶ ὑψηλός, Φ 408, ζ 276 κ.
ἀ., «ἥδ' τε μέγας τε» Β 653, Γ 467 κ. ἀ.,
σπανιότερον ἐπὶ γυναικῶν, ν 289, ο 418, π
458· (ἡ αὐτὴ φρ. καὶ ἐπὶ ἀφύχων, «αὐλὴ καλὴ
μεγάλῃ τε» ζ 7)· ὅθεν μέγας τὴν ἡλικίαν, ἡλι-
κωμένος, ἐν ἡλικίᾳ, «μεγάλος» (καὶ ὄχι μι-
κρό παιδί), θ 314, σ 247· ἐπὶ δὲ ἀφύχων ἀνα-
λόγως τῆς διαστάσεως· ὑψηλός, «ὄρος, ὄρα-
νός, πύργος, Ὀλύμπος κ. ἀ.» μακρός, «τά-
φος, ῥόπαλον, ἡῶν κ. ἀ.» πλατύς, εὐρύς,
«πλάγος, ἔλος, ὄργατος» κ. ἀ. τ. πολλά πατ

ρ' Όμ. 2) μεταρ. α.) ισχυρός, κραταίος, δυνατός, ἐπὶ θεῶν τε ἂν ἀνθρώπων, «μ. ἡδὲ κραταίος» σ 382: ὡσαύτως ἐπὶ φυσικῶν δυνάμεων, σφοδρός, ισχυρός, «ἄνεμος, λαίλαψ, Ζέφυρος», ἐπὶ σωματικῶν καὶ ψυχικῶν καταστάσεων, «βίη, κράτος, ἀλκή, σθένος, θυμός, κλέος, κρότος κ.τ.τ.» Όμ. πλχ., «ἔργον» μέγα ἔργον, δύσκολον, κατορθώμα, Ν 366. (Τὸ δὲ τῆς χ 149 εἶνε ἐπὶ κακοῦ: «κακὴ δουλειά» καὶ τὸ τῆς γ 261: ἀνόσιον ἔργον, ἀνοσιούργημα), «καὶ τότε μέizon» καὶ τοῦτο τὸ σπουδαιότερον, π 291. Ἰδιῶς ἐπὶ ἡγού καὶ φωνῆς, «λαγὴ» Ο 384, «ἀλαλητός» Σ 393, «ὄρυμαγδός» Φ 256, «πάταγος» Φ 9· β.) ὑπερμεγέθους, ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος, «μέγα εἶπεν, λίην μέγα εἶπεν» «λέγω μεγάλον, πολὺ μεγάλον λόγον», τουτέστιν ὑπερποτικόν, χ 288, γ 227, π 243.—Τὸ οὐδ. τὸ τε ἐνικόν καὶ πληθ. ΜΕΓΑ, ΜΕΓΑΛΑ ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπίρ., μεγάλως, ισχυρῶς, κραταίως, συχνά μετὰ ρημάτων, «κρατεῖν, ἀνάσσειν» Όμ. πλχ., «δύνασθαι» α 276, «μ. προβορόν» διὰ μεγάλου πρῶτοντος προχωρήσας, Σ 363, «μ. αὐτεῖν, λάχειν, βοᾶν» μεγαλοφώνως, «μεγάλα», ἔτι δὲ «μ. κτυπεῖν, στενάχειν, εὐχεσθαι» Όμ. πλχ., καὶ μετ' ἐπιθέτων ὡς ἐπιτακτικόν οὐ μόνον τῶν θετικῶν, «μέγα νήπιος, μέγ' ἔσχορος» Π 46 κ. α., ἀλλὰ καὶ τῶν παραθετικῶν, «μέγ' ἀμείνων» Β 239, Ψ 315, «μέγ' ἄριστος» Β 82, 763, χ 29, κ. α., ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «μάλα, λίην» Ο 321, π 243. Μετ' ἐπίρ. «μέγ' ἀνευθε» πολὺ μακράν, Χ 88, «μεγάλ' ἤλιθα» ι 330, ἰδ. κατὰ ἐν τέλει. (Τῆς αὐτῆς ῥίξης μετὰ Λατ. magnus).

ΜΕΓΑΣ, γεν. ογ καὶ Δωρ. α, ὁ, εἰς τὴν εὐγενῶν Λυκίων μόνον ἐν τῇ πατρωνυμικῇ Μεγάδης: (ὅπ. ἰδε), Π 695.

ΜΕΓΕΘΟΣ, βοε, τὸ (μέγας), μέγεθος, ὕψος, ἀνάσθημα, πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἀναστήματος τοῦ ἀνθρώπου, Η 288 κ. α., σύνθηες ἐν τῇ φρ., «εἰδός τε μέγεθός τε» Β 58, ζ 152, σ 219.

ΜΕΓΗΣ, ητος, ὁ, υἱὸς τοῦ Φυλῆως, ἀδελφίδους τοῦ Ὀδυσσεως, ἡγεμῶν τῶν Δουλιχίων καὶ τῶν Κατοικίων τῶν Ἐχινάδων, Β 627, Ν 692, Ο 302.

ΜΕΛΕΘΝ, οντος, ὁ, θηλ. ΜΕΛΕΘΥΣΤΑ, ἡ, ποι. ἀντὶ τοῦ μέδων, κυρ. ἀρχῶν βουλευτικῶς καὶ φροντιστικῶς τῶν ἀρχομένων, ἐπομ. βασιλεύς, κύριος, τὸ μὲν ἄρσεν. παρ' Όμ. περὶ τοῦ Διὸς μόνον «ἰδὼν μεδῶν» ὁ ἀπὸ τῆς ἰδῆς βασιλεύων, *ἡλ. Γ 277 κ. α., «Δουδῶνης μεδῶν» Π 231: τὸ δὲ θηλ. βασιλίσσα ἐν τῇ Τμ. 9, 4, «μεδίσουσα Σαλαμῖνος».

ΜΕΛΕΑΝ, ἄνος, ὁ, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸ Φοινίκιον ὄρος, Β 501.

ΜΕΛΟΜΑΙ, ἐπικ. ἀποθ., μέλ. μεδήσασθαι, Ι 650.

1) βουλευσθαι, σκέπτομαι, φροντίζω περὶ τινος, «πολέμοιο, κοίτου» Β 384, δ 358 κ. α., «ὀόρποιο, νόστοιο» Σ 245, Ω 2, Ι 622,

λ 110: ἰδῶς: «ἀλκή» φροντίζω περὶ ἀμύνης, Δ 418 κ. α. 2) ἐπινῶ, μηχανῶμαι, παρασκευάζω τινὶ τι, «κακὰ φρεσὶ ἔργα» Φ 19, «κακὰ τινι» Δ 21, Θ 458. (Κυρίως εἶνε μέσον τοῦ μέδω, ὅπερ κατὰ τὸν Λόδοικ. εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίξης μετὰ melior, μέδιμος, modius, Γερμ. Maass). Ἐκ τοῦτου κυρίως μετοχῇ:

ΜΕΔΩΝ, οντος, ὁ, πρῶτος, κύριος, ἀρχων, ἐνικ. μόνον ἐν τῇ φρ. «ἄλός μέδων» περὶ τοῦ Φόρκυνος, α 72: ἄλλως, δὲ πάντοτε πληθ. ἐν τῇ φρ. «ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες» ἡγεμόνες καὶ κύριοι, ἡ ἡγεμόνες καὶ ἀρχοντες, Β 79, η 436 κ. α.

ΜΕΔΩΝ, οντος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ὀυδῆως καὶ τῆς Ρήνης, ἑτεροθαλὴς ἀδελφός τοῦ Αἴαντος, κατοικῶν ἐν Φυλάκῃ, ὅπου εἶχε καταφύγη διὰ τὸν φόνον τοῦ θεοῦ του. Ἐγενεν ἀρχηγός τοῦ ἐκ Μηθῶνης στρατοῦ, ὅτε ὁ κύριος αὐτῶν ἡγεμῶν Φιλοκτήτης ἠναγκάσθη «ἄλγεα πάσχων» νὰ μείνῃ ἐν Αἴμνῃ. Ἐπορεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, Β 727, Ν 693 ἔξ., Ο 332. 2) εἰς τῶν Λυκίων, Ρ 216. 3) κῆρυξ Ἰοακίσιος, ἀκόλουθος τῶν μνηστήρων, μνησάας εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἐπιβουλήν καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ υἱοῦ τῆς Τηλεμάχου καὶ διὰ τοῦτο σωθεὶς μετέπειτα ὑπ' αὐτοῦ, δ 677, χ 257 ἔξ.

ΜΕΘΑΙΡΕΩ, ἀορ. θαμιστ. μεθέλεσκον, τρέχω πρὸς τι καὶ πᾶν, καταλαμβάνω, «ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑφ' ὅσ' ἀερθεῖς ῥηιδίως μεθέλεισκε» (σφαίραν), θ 376 †.

ΜΕΘΑΛΛΟΜΑΙ, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἐπικ. συγχεομένου ἀορίστου μεταλμενος: α.) ἐπιπηδῶ, ἐπιτίθεμαι, ἐφορμῶ, ἀπολελ. *ἡλ. Ε 336, Δ 538 κ. α. β.) πηδῶ καὶ τρέχω κατόπιν τινός, Ψ 345.

ΜΕΘΕΙΑ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ μεθῶ, ἰδ. ΜΕΘΙΗΜΙ.

ΜΕΘΕΛΕΣΚΕ, ἰδ. ΜΕΘΑΙΡΕΩ.

ΜΕΘΕΜΕΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ μεθεσθαι, ἰδ. ΜΕΘΙΗΜΙ.

ΜΕΘΕΠΩ, ποι., μετοχ. ἀορ. β'. μετασπῶν καὶ μέσ. μετασπόμενος. 1) Ἐνεργ. ἀκολουθῶ, ἐπακολουθῶ, [ἐφέπομαι]: ὅθεν α.) καταδιώκω, ἀπολελ. «ποσει», Ρ 190, ε 33· β.) ἀκολουθῶ μετὰ τινος, παρακολουθῶ ὡς βοηθός ἢ προστάτης, μετ' αἰτ., Κ 516 (ἐν τμ.). γ.) ὑπάγω κατόπιν τινός, ἵνα εὗρω αὐτόν, ζητῶ, «γυρεύω», μετ' αἰτ., Θ 126· δ.) ὑπάγω, ἐρχομαι, πρὸς τινα, ἀπολελ. α 175· ε.) μεταβ. μετὰ δύο αἰτ., ἐλαύνω κατόπιν τινός ἢ πρὸς τινα, «Τυδείην μέλ. ἵππου» ἤλαυνε κατόπιν τοῦ Τυδείδου ἢ πρὸς τὸν Τυδείδην τοῦς ἵππους, Ε 329, πρὸλ. ἐφέπη Α'.) 1) β'. 2) Μέσ. καταδιώκω, τινά, μόνον Ν 567.

ΜΕΘΗΜΑΙ (ἦμαι), κάθημαι μεταξύ ἡ ἐν τῇ μέσῃ, «μνηστῆρι» μεταξύ τῶν μνηστῆρων, α 418 †.

ΜΕΘΗΜΟΣΥΝΗ, ἡ, ἐπικ., ἀμέλεια, ῥέθυμια, *ἡλ. Ν 108, 121. Ἐκ τοῦ

ΜΕΘΗΜΟΣ, ΟΝ, ποι. (μεθίμαι), ἀρελῆς, ῥάθυμος, ὀκνηρός, ἀδιάφορος, Β 241, ζ 25.

ΜΕΘΙΜΗ. Ἐκ τοῦ θέματος ἴσα τὸ δ' καὶ γ'. ἔνικ. τοῦ μὲν ἔνεσ. εἶνε· μεθίεις, μεθίει (ὅπερ κατὰ τοὺς ἀρίστους τῶν παλαιῶν γραμματικῶν πρέπει νὰ τονισθῇ· μεθίεις, μεθίει, καὶ οὕτως· ἐτόνισεν ὁ Ἀμεῖς· ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει· μεθίης, μεθίη ἐν τῇ ἐνεστ. καὶ παρ., πλὴν ἐν Κ 421, ἐνθα κατέλιπε τὸ· μεθίει, καὶ Β 752, ἐνθα τὸς προίει), τοῦ δὲ παρ. μεθίεις, μεθίει ζ γ'. πλὴθ. μεθίεν ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν, ἀπαρφ. ἐπικ. μεθίεσθαι καὶ μεθίεμεν, ὅποτ. γ'. ἔνικ. μεθίῃσι, Ν 234 (ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ Φαίσις γράφουσι· μεθίῃσι)· μέλ. μεθίῃσθαι, ἀορ. ἀ. μεθίῃκα καὶ ἰων. μεθίῃκα· ἐκ τοῦ δ'. ἀορ. ὅποτ. μεθῶ, ἐπικ. μεθίω, ἐκτ. μεθίῃν, ἀπαρφ. μεθίεμεν ἀντὶ τοῦ μεθίεσθαι. Α'.) μεταβ. μετ' αὐτ. 1) ἀφίημι, „ἀφίνω“, ἀπολύω (τὸ δεδεμένον), ὅσον αἰχμάλωτον, Κ 449, πρὸλ. Π 762, ἡ φίλον προπέμπω, ἀποπέμπω, δὲν κρατῶ περισσώτερον, ο 212· ἐπὶ βελῶν ἔκπέμπω, „ἰόν· Α 48 (ἐν τμ.), „τί ἐς ποταμόν· ῥίπτω, ε 460. Μεταφ. „χόλον τινός· ἀφίνω, καταπαύω τὴν ὀργὴν κατὰ τινος, Ο 438, καὶ ἄνευ γενικῆς, α 77, „Ἀχιλλεῖ· χάριν τοῦ Ἀχιλλεύς, Α 283, „κῆρ ἄνεος· ἀπαλλάττω τὴν καρδίαν ἀπὸ τῆς λύπης, ἀποκουφίζω, Ρ 539. 2) ἐγκαταλιμπάνω, καταλείπω, „ἀφίνω“, Γ 444. Μεταφ. „εἴ με μεθίῃ ῥίγος· ε 474. 3) παραχωρῶ, „ἀφίνω“, „νίκην τινί· Ε 364, ζ μετ' ἀπαρφ. „ἐρύσαι· ἀφίνω νά, Ρ 418. Β'.) ἀμετάβ. 1) ἀπολεῖ, „ἀφίνω νά ὑπάγῃ“, ἀμελῶ, ὀκνῶ, ῥαθυμῶ, Ζ 523, Κ 421, δ 372, π 377. 2) „ἀφίνω“, παύω, ἀφίσταμαι τινος, ἀπέχω, „τραδῶ χέρι· ἀπό, μετὰ γεν. „πολέμοιο· Δ 240, Ν 97, „ἀλκῆς, μάχης· Ὁμ. πλχ. „βίης· Φ 177, φ 426, „μεθίεν χόλοιο Τηλεμάχῳ· ἔπαυον τὸν κατὰ τοῦ Τηλεμάχου χόλον, φ 377. — Σπανίως μετ' ἀπαρφ. καὶ μετοχῆς, „μάχεσθαι· λήγω τῆς μάχης, Ν 234, „κλαύσας μεθίῃκε· ἐπάυστο κλαίων, Ω 48. (Περὶ τοῦ χρόνου τοῦ ἰ. ἴδ. ἴημι).

ΜΕΘΙΣΤΗΜΗ, μέλ. μεταστήσω. 1) Ἐνεργ. μεταβ. μεταβάλλω, ἀλλάσσω, δ 612. 2) Μέσ. μεταβάλλομαι, τούτῃστιν ἀλλάσσω διεύθυναι, μεταβαίνειν, „ἐτάροισι· πρὸς τοὺς ἐταίρους, Ε 514.

ΜΕΘΟΜΙΛΕΩ [...], κοινωνῶ, συνανατρέφομαι, τινί, Α 269 f.

ΜΕΘΟΡΜΛΟΜΑΙ, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παθ. ἀορ. μεθορμηθεῖς, ὁρμῶ κατόπιν ἢ πρὸς τι, καταδιώκω, ἐφορμῶ, Γ 492, ε 325.

ΜΕΘΩ [...], χορ [...], τό, ποι., πᾶν ποτόν θυνατόν καὶ μεθυσητόν, ἰδίως οἶνος, Η 474, δ 746 κ. ἀ., μόνον κατ' ὀνομαστικὴν ζ αἰτιατικὴν.

ΜΕΘΎΣΤΕΡΟΝ, ἐπὶ β., κατόπιν, μετέπειτα, Ὑ. Δῆμ. 205. (Κυρίως οὐδέτερον τοῦ ἐπιθέτου μεθ-ὕστερος).

ΜΕΘΥΑ [...] (μέθυ) παρ' Ὁμ. μόνον ἐνεστ. ζ

παρ.: ἀ.) „εἴμαι μεθυμένος, εἴμαι ποτ-μένος“, σ 210· β'.) μεταφ. „εἴμαι ποτισμένος“, „βοεῖη μεθύουσα ἀλοφῇ· δέρμα βοδὸς ποτισμένον μὲ ἀλεμνισμῶ, Ρ 390.

ΜΕΙΔΙΑ, ποιητ., ἐξ οὗ μόνον ὁ ἀορ. ἐμείδισα καὶ ἐπικ. μείδισα, καὶ ΜΕΙΔΙΑ, ἐξ οὗ μόνον ἡ μετοχῇ· μειδύων κατ' ἐπικὴν ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ· μειδῶν, Η 212, Ψ 786, Φ 491· μειδίω, „χαμογελῶ“, Φ 491 κ. ἐνθα ἀνωτέρω· τούναντιον δὲ τὸ „γελῶ“, μεθ' οὗ Ὑ. Δῆμ. 204 συνάπτεται, σημαίνει τὸ· μεγαλοφῶνως γελῶ, „βλοσυροῖσι προσώπασι· μὲ τὸ βλοσυρόν πρόσωπον του, Η 212, „Σαρδάνιον· (ἴδ. τ. λ.) υ 304.

ΜΕΙΖΩΝ, ΟΝ, ἀνώμαλον συγκριτ. τοῦ ΜΕΓΑΣ.

ΜΕΙΛΑΣ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ μέλας, Ω 79 f., „μειλανι· πόντος“, ἴδ. ΜΕΛΑΣ ΠΟΝΤΟΣ.

ΜΕΙΛΙΑ, τὰ, ἐπικ. (μέλι, μεύλισσω), πᾶν δ, τι μειλίχιον καὶ εὐφραντικόν, ἑξαίρετως τὰ ὄσφρα τὰ ἐξιλαστικά, Ι 447, 289.

ΜΕΙΛΙΣΜΑ, ΑΤΟΣ, τὸ (μεύλισσω), πᾶν δ, τι κατευνάζει, καταπραῦνει, καταπραυντικόν, κατευναστικόν· „μειλίσματα θυμοῦ· λέγονται τὰ κομμάτια τὰ εἰς τοὺς κύνας ὑπὸ τοῦ δεσπότου παραδιδόμενα, ὅταν αὐτοὶ ἐπιστρέφῃ ἐκ τῆς εὐχλίας, οἷον εἰς τὸ δούσματα, γλυκύσματα τῆς ψυχῆς, κ 247 f.

ΜΕΙΛΙΝΟΣ, Η, ΟΝ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ΜΕΛΙΝΟΣ, ὅπ. ἴδε.

ΜΕΙΛΙΣΣΩ, ποιητ., μόνον ἐν τῇ ἐνεστώτι (συγγ. τῇ μέλι, καὶ σημαίνει κυρίως „γλυκαίνω μὲ τὸ μέλι“, τροπ.)· ὅθεν 1) Ἐνεργ. καταπραῦνω, ἐξιλαινῶ, εὐμενίζω, „γλυκαίνω“, „νεκρὸν πυρός· διὰ τοῦ πυρός (τῆς πυρᾶς δηλ.), Η 440 (ἐνθα ἡ γενικὴ εἶνε διαιρετικὴ κατὰ τὸ „χαρίζεσθαι παρεόντων· καὶ „νιψάμενος ἄλός· ἄλλοι δὲ ἔπτον ὀρθῶς· ἐξαρτῶσιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ „φειδῶς“). Παθ. εὐμενίζομαι, καταπραυνομαι, Ὑ. Δῆμ. 291. 2) Μέσ. φαίνομαι μειλίχιος, παριστῶ τι ὑπὸ εὐάρεστον ὄψιν, πρὸς ἀρέσκειαν καὶ καθ' ἡδονὴν ὀμιλῶ, μετριάζω τὰ πράγματα, γ 96, δ 326.

ΜΕΙΛΙΧΙΗ [..ω..], ἡ, ἐπ. (μειλίχιος), μειλίχιότης, μαλακότης, πραότης, ὅθεν „μ. πολέμοιο· χαλάρωσις, ἀδράνεια τοῦ πολ. Ο 744 f.

ΜΕΙΛΙΧΙΟΣ [..ω..], Η, ΟΝ, καὶ ΜΕΙΛΙΚΟΣ, ΟΝ, (μεύλισσω) κυρ. γλυκός, ὅθεν προσηγῆς, ἡπιός, πραῖος, μαλακός· ἀ.) ἐπὶ προσώπων (μόνον ὁ τύπος μειλίχιος) Ρ 674, Φ 300· β'.) ἐπὶ λόγων καὶ ἰδιοτήτων (μόνον ὁ τύπος μειλίχιος, πλὴν ἐν τῇ ο 374 „μειλίχιον ἔπος καὶ ἔργον“) „μειλίχιος μῦθος· Κ 288 „μειλίχιος ἐπέεσι, μύθοισι· προσαυδῶ· Ζ 343, ζ 443 καὶ μόνον „μειλίχιος· Δ 256, „αἰδοῖ μειλίχην· μὲ ἀξίεραστον αἰδῶ, θ 472.

ΜΕΙΡΟΜΑΙ, εἰς δ ἀνάγεται καὶ ὁ ἐνεργ. β'. παρ.κ. ἐμμορε Α 278 (ὅπερ τινὲς ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἀόριστον), παθ. παρ.κ. εἴμαρται καὶ ὑπερ. εἴμαρτο, μεταλαμβάνω, λαμβάνω μερίδιον

δ.) μετ' αὐτ. «ἤμισυ μείρεο τιμῆς, I 616. β.) μετὰ γεν. ἐν τῇ ἐνσργ. β'. παρὰκ. (||. ὅστις ἔχει σμῆ. ἐνστωτός) «ἐμμορε τιμῆς» λαμβάνει τιμὴν, μετέχει τιμῆς, A 278, O 489, ε 335, λ 338. γ.) ὁ παθ. παρὰκ. εἰμαρται καὶ ὁ ὑπερσ. σημαίνει εἶνε εἰμαρμένον, εἶνε ὑπὸ τῆς μοίρας δεδομένον, «εἶνε γραμμένον, εἶνε γραφτό» μετ' ἀπαρφ. Φ 281, ε 312, ω 34. (Ἡ ῥῖζα εἶνε μερ-).

ΜΕΙΣ, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ μῆν, «μῆνας» T 417, Γ. Ἑρμ. 44. Αἱ δὲ πλάγαι πτώσεις μῆ- νός, μηνὶ κλ. σχηματίζονται ἐκ τῆς παρ' Ὁμ. μὴ εὐριακομένης ὀνομ. μῆν, B 292. κ 14 κ. α. Παρ' Ὁμ. δὲν εἶνε οὕτε τὰ ὀνόματα οὕτε ἡ διάρ- κεια τῶν μηνῶν ὀρισμένη. Ὁ μόνος παρ' αὐτῶ ἀπαντῶμενος ὀρισμός εἶνε: «τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἰσταμένου» ἐν τῷ οὗτος ὁ μῆν τε- λευτῇ, ὁ δ' ἄλλος ἄρχεται, δ. ἐ. περὶ τὰ τέλη τοῦ- του τοῦ μηνός καὶ τὰς ἀρχάς τοῦ ἄλλου, ξ 162, τ 307, «μηνῶν φθινόντων» ὅτε οἱ μῆνες ἦσαν εἰς τὸ τέλος, δ. ἐ. εἶχον παρέλθον, κ 470, τ 152, ω 443.

ΜΕΙΛΩ, ὄν, ἀνώμαλον συγκριτικ. τοῦ ΜΙΕΡΩΣ, ὅπ. ἴδ.

ΜΕΛΑΓΧΡΟΪΣ, ἐς, ἐπ. ἀντὶ τοῦ μελάγχρους (μ. χροῖα): μελάγχρους, «μελαχροινός, με- λαφός, μαυροειδής» (ὡς σμῆ. τῆς υγιείας καὶ δυνάμειος κατὰ τινας: κατὰ δὲ τὸν Δοιδέρλ. καὶ Ἀμεῖν λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς ἢ «μελανῆς», δ. ἐ. βαθείας ἐρυθρᾶς χροῖας τοῦ προσώπου, π 175 f).

ΜΕΛΑΘΡΟΝ, τό, ποι. α.) ἡ ἐπὶ κίωνων στηριζο- μένη μεγάλη διάμεσος δοκὸς ἢ υποθαλάσσια τὴν ὁροφὴν, θ 279 (ἐνθα ἢ ἐπικ. γεν. μελαθροφί) λ 278, χ 239. Ἡ δοκὸς αὕτη διέκκεν ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἄλλον τοίχον, προεξέχουσα ὀλίγον τοῦ τοί- χου, ὅθεν «ἐπὶ προύχοντι μελάθρῳ» ἐπὶ τῆς προεξέχουσας ἄκρας τοῦ μελάθρου, τ 544. (||. Κατὰ δὲ τὸν Δυντῆρον πρέπει καὶ τοῦτο τὸ χω- ρίον νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἐπομ. σημασίαν: ἐπὶ τῆς προεξέχουσας ἄκρας τῆς στέγης: β.) ἐν γένει ἡ ἄνωθεν τοῦ μελάθρου καὶ ἐπ' αὐτοῦ στηριζο- μένη στέγη, «σκεπή», καὶ ἔπειτα συνεχδοχ., ὡς τὸ Λατ. tectum, ἅπασα ἡ οἰκία, B 414, I 204, α 150, «αἰδέσσαι μελάθρον» σεβάσθαι τὴν οἰκίαν σου (λέγει ὁ Δίας πρὸς τὸν Ἀγύλλει, θέ- λων νὰ κινήσῃ αὐτοῦ τὸ αἶσθημα τῆς φιλοξενίας, ἵνα χαρίζομενος εἰς τοὺς ὑπὸ τὴν στέγην του ξε- νιζομένους ἐνδῶσθαι εἰς τὰς παρακλήσεις των καὶ ἀφήσῃ τὸν θυμὸν του) I 640. (Κατὰ μὲν τὸν ΜΕ ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, ὅστις ἐν ταῖς ἀπλάσις οἰκίαις τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς, ὡς καὶ ἐν ταῖς πῶν σημερινῶν χωρικῶν, ἐξήρχετο ἐκ τοῦ μέσου τῆς οἰκίας, ἐνθα ἡ ἐστία, διὰ τῆς στέγης ἢ τῆς ἐν τῇ στέγῃ καπνοδόχης, τοῦ φεγ- γίτου ὅθεν καὶ αἰθαλόεν λέγεται, ἴδ. Φιλίστ. Τόμ. Γ'. σ. 133.—Ὁ Δοιδέρλ. ἀμφισβητεῖ περὶ τῆς τοιφύτης ἐρμηνείας, νομίζων παραδόξως ὅτι

ὠνομάσθη ἡ δοκὸς οὕτως ἕνεκα τοῦ φυσικοῦ μέ- λανος χρώματος τοῦ ξύλου).

ΜΕΛΑΙΝΗ (μέλας) «μαυρίζω», μόνον ἐν τῷ παθ. γίνομαι μαυρός, «μελανιάζω» «με- λαίνετο χροῖα» ἐμελάνιαζε τὸ σῶμα τῆς (πληγω- μένης Ἀφροδίτης, ὑπ' αἰσχύνης καὶ ἀγανακτῆ- σως) *Π. E 354, «ἡ δὲ μελαίνετ' ὀπισθεν» ἐμαύριζεν (ἡ ἀποτριμμένη ἄρουρα) ὀπισθεν τοῦ ἀρότρου, Σ 548. ἴδ. καὶ ΜΕΛΑΝΗ.

ΜΕΛΑΜΠΟΥΣ, ὁ, υἱός τοῦ Ἀμυθάνου καὶ τῆς Εἰδομένης, ἀδελφός τοῦ Βιάντος, μάντις ἐν Πύλῳ περιδότης. Ἡθέλησεν, ἵνα λάβῃ χάριν τοῦ ἀδελφοῦ τὴν ὥραν Πηρώ (ἴδ. τ. λ.) τὴν θυγατέρα τοῦ Νηλέως, νὰ ἀρπάσῃ τοῦς περιφῆ- μους βοῦς τοῦ Ἰφίκλου ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυ- λάκῃς: ἀλλὰ συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν βουκόλων τοῦ Ἰφίκλου ἐρρίφθη εἰς τὸ δεσμωτήριον. Μετὰ παρέ- λειψιν δὲ ἐνός ἔτους ἀπελύθη, λαβὼν καὶ τοὺς βοῦς δῶρον διὰ τὴν καλὴν συμβουλὴν, ἣν ἔδωκεν εἰς τὸν πατέρα τοῦ Ἰφίκλου, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Πύλον, ἐνθα ἐτιμώρησε τὸν Νηλέα διὰ τὰ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ αὐτοῦ εἰς τοὺς Ἀμυθαονίδας γε- νόμενα ἀδικήματα, ἔδωκε τὴν Πηρώ εἰς τὸν ἀδελφόν καὶ μετ' αὐτοῦ μετόκησεν εἰς τὸ Ἀρ- γος, λ 287 ἐξ. ο 225 ἐξ.

ΜΕΛΑΝΔΕΤΟΣ, ὄν, ποι. (μ. δέω) μελανάδε- τος, «μαυροδεμένος», «φάσανον» ἕφος ἔχον, κατὰ τὸν Σχολιαστήν, μελαινὰν λαβὴν εἶτε σιδηρὰν εἶτε ἐκ τινος μέλανος ξύλου ἢ κέ- ρατος, «μαυρομάνικο», O 713 f. (Ἄλλοι δὲ νομίζουσιν ὅτι λέγεται οὕτως τὸ ἕφος διὰ τὸ σιδηρόδετον τῆς θήκης).

ΜΕΛΑΝΕΪΣ, ὅς, ὁ, πατὴρ τοῦ Ἀμφιμέδον- τος, Ἰθακήσιος, ω 403.

ΜΕΛΑΝΘΕΪΣ, ὅς, ὁ, μόνον ἐν τῇ ὀνομ. καὶ κλητ. Μελανθεῖς, ἄλλως δὲ λέγεται ΜΕΛΑΝΘΙΟΣ, υἱός τοῦ Δολίου, ὁ αἰσχρὸς αἰπόλος τοῦ Ὀδυσ- σέως, ὁ κατὰ τινα τυχαίαν συνάντησιν περιυβρί- σας αὐτόν, ὁ ὑποστηρίξας ἐν τῷ ἀγῶνι τοὺς μνη- στῆρας κατὰ τοῦ δεσπότης αὐτοῦ, καὶ διὰ ταῦτα φρικτὰ τιμωρηθεὶς, ρ 212 ἐξ. φ 175 ἐξ. χ 135 ἐξ. 472 ἐξ.

ΜΕΛΑΝΘΙΟΣ, ὁ, 1) = τῷ προηγουμένῳ. 2) εἰς τῶν Τρώων, Z 36.

ΜΕΛΑΝΘΩ, οἷς, ἡ, θυγ. τοῦ Δολίου, ἡ ἀναι- σχυντος θεράπεινα τῆς Πηνελόπης, ἡ παραδοσα ἑαυτὴν εἰς τοὺς μνηστῆρας, σ 320, τ 60 ἐξ. Ἐ- φρονεῖ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς μετὰ τῶν ἄλλων ἀ- πίσιτων θεραπεινῶν, χ 421 ἐξ.

ΜΕΛΑΚΙΠΠΟΣ [-...], ὁ, 1) εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθεὶς, Θ 276. 2) ἑτερος Τρώς, υἱός τοῦ Ἰκετάνου ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθεὶς, O 347 ἐξ. 3) ἄλλος Τρώς, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Π 693. 4) εἰς τῶν Ἀ- χαιῶν, T 240.

ΜΕΛΑΝΟΧΡΟΣ [-...], ὄν, ποι. ἀντὶ τοῦ με- λάγχρους (μ. χροῖα) = ΜΕΛΑΓΧΡΟΪΣ, ὅπ. ἴδ., τ 240 f.

ΜΕΛΑΝΟΧΡΟΥΣ, ΟΥΣ, ὁ, ἡ, ποι.=τῷ προηγ., «μελανόχρους κῶμοι» Ν 589 τ.

ΜΕΛΑΝΤΑΡΟΣ [-ν-], ΟΝ, ποι. (μ. ὕδωρ), ἡ μέλαν ὕδωρ ἔχουσα, «κρήνη», ἥς τὸ ὕδωρ ἐνεκα τοῦ πολλοῦ βάρους φαίνεται μέλαν, πηγὴ ἀφθονος, I 14 κ. α. ὡ 158. (|| Περιεργίης χάριν σημειωτέον ὅτι ὀνομάζεται σήμερον ἐν Ἰθάκῃ κρήνη τις Μελάνυδρος, βεβαίως ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ ἐπιθέτου, ὡς κυρίου ὀνόματος ἐκληφθέντος, κατὰ τροπὴν τοῦ δ εἰς θ, ὡς ἐν τῇ λ. θάλος=δόλος, Φύλιστ. Γ' σ. 130).

ΜΕΛΑΝΘ=ΜΕΛΑΝΘΩ, μελαινομαι, «μαυρίζω» (ἀμετάβ.), γίνομαι μαυρός, «μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς» (τῆς φρικῆς δηλ.) μαυρίζει ἡ θάλασσα ὑποκάτω τῆς, ὅ εἰς αὐτῆς, Η 64 τ. (Ὁ δὲ Σπίλζυρος μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου ἀναγινώσκει «μελάνει (μεταβ.=μελαινει, «μαυρίζει») δέ τε πόντος (ὁ ξέφυρος δηλ.) ὑπ' αὐτῆς»· διότι τὰ εἰς αἰνῶ καὶ ἀνω ῥήματα εἶνε παρ' Ὁμ. κατ' αὐτὸν πάντοτε μεταθετικά (ἴδ. ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ Εὐκείρου. XIV) σύμφωνα ἔχει καὶ τὸν Διονύσιον. Ἀλλ' εἰς ταῦτα ὁ μὲν Φαίσις ἀντιτάσσει τὴν ἀμετάβητον σημασ. τοῦ κυδάνω (ἴδ. τ. λ.)· ὁ δὲ Βίκκ. τὸ τῆς μ 406 «ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς». Ὁ δὲ Σπείδερς προτείνει τὸν τονισμόν μελάνει ἐκ τοῦ μελάνεω τοῦ παρ' Ἀρσίου 836, ἢ Ἀπολλ. τῷ Ροδ. Δ, 1574). Ἐκ τοῦ

ΜΕΛΑΣ, ΑἶΝΑ, ΑΝ, γεν. ΑΝΟΣ, ἐπικ. δὲ καὶ ΜΕΛΙΑΣ, ἔξ οὗ δοτ. μειλανι, Ω 79· συγκρ. ΜΕΛΑΝΤΙΡΟΣ, Δ 277, ω 94. 1) μέλας, οὐ μόνον «μαυρός», τὸνναντιον τοῦ λευκοῦ, «σποδῆ» ε 488, Γ 403, «οἷς» Κ 245, ἀλλὰ καὶ «μελανός», σκοτεινός, βαθύς, «κύανος, αἶμα, οἶνος, ὕδωρ, κῶμα, φρίξ, βότρυες, δρυς, γὰτα, ἡπειρος, λίθος καὶ ναὺς» ἐφ' ὧν καὶ ἡ καθομιλ. μεταχειρίζεται τὸ «μαυρός», Δ 144, ε 430 κ. α. (Ἡ ναὺς· λέγεται μελάνια κατὰ τινας μὲν διὰ τὸ τῆς πίσης περίχρυσμα, κατ' ἄλλους· δὲ διὰ τὸ ὑπομέλαν χρώμα, ὅπερ λαμβάνει πᾶν ἔδλον, ἐπὶ τινι χρόνῳ ἐκτεθειμένον εἰς τὴν ἐπιβρόχην τοῦ ὕδατος· καὶ τοῦ ἁέρος. Ἀλλὰ πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην γνώμην ἀντιμάχεται τὸ τῆς θ 34, ἐνθα πλοῦτον τι πρωτόπλου λέγεται μέλαν· ὅθεν ὀρθότερον εἶνε νά παραδεχθῶμεν ὅτι ὠνομάσθη μελάνια ἡ ναὺς διὰ τὸ μέλαν αὐτῆς περίχρυσμα, εἴτε πίσσα εἶνε τοῦτο, εἴτε βαθύ τι κυανόν (πρὸλ. ΜΙΑΤΟΠΑΡΗΣ, ΦΟΙΝΙΚΟΠΑΡΗΣ), «μελάντερον ᾗτε πίσσα» εἰς ἐνδείκνυ τοῦ βαθυτάτου μελανοῦ χρώματος, Δ 277 (ἴδ. ἡΓΓΕ)· β.) σκοτεινός, ζοφερός, «μαυρός» «ἐσπερος» α 423, «νύξ» ε 439, «νέφος» Θ 503. 2) τροπ. «μαυρός», σκοτεινός, φοβερός, «θάνατος» Β 834, μ 92 κ. α. «Κήρ» Γ 454, ε 283 κ. α. «ὀδόναι» Δ 117 κ. α. Τὸ οὐδ. ὡς οὐσιαστικόν, «τὸ—μέλαν δρυός» ἐκεῖνο τὸ μέλαν τῆς δρυός, τουτέστιν ὁ φλοιὸς τῆς δρυός, κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Ἀριστάρχου, ἣν παρεδέχθησαν πολλοὶ τῶν νεωτέρων. Ἡ συνήθης ἐρμηνεία εἶνε· τὸ ἐν-

δοτάτον, τὸ ἐγκάρδιον, «ἡ καρδία», ἡ ἐντερικὴ, ἡ λεγομένη ἰδίως μήτρα τῆς δρυός, ἥτις εἶνε στερεωτάτη καὶ εἰς τὸ εἶδος τῆς δρυός τὸ λεγόμενον μελάνδριον μελάνια) ε 42.

ΜΕΛΑΣ, ΑΝΟΣ, ὁ, οὐδ. τοῦ Πορθίως, ἀδελφός τοῦ Οἰνέως, ε 417.

ΜΕΛΑΣ ΠΟΝΤΟΣ, ἐπ. ΜΕΛΙΑΣ ΠΟΝΤΟΣ, Ω 79. Ὁ Σχολιαστὴς καὶ τινες τῶν νεωτέρων ἐρμηνευτῶν ἐννοοῦσιν ὠρισμένον τινὰ κόλπον, τὸν Μέλανα, τὸν ἢ Καρδιανόν πόντον λεγόμενον, μεταξὺ τῆς Θρακικῆς ἡπείρου καὶ τῆς Θρακικῆς χερσονήσου κείμενον· ἄλλοι δέ, ἐν οἷς καὶ ὁ Οὐδύσιος καὶ Οὐδύσιος, λαμβάνουσιν ὡς προσηγορικόν τὸ «μέλας» καὶ μεταφράζουσι· μαύρην θάλασσαν, τουτέστι σκοτεινὴν, φοβεράν.

ΜΕΛΑΔΟΜΑΙ, ἐπ. ἀποθ., ἀναλῶ, «λυώνω», «λέθω» κνίσαν μελδόμενος· λέθω· ὅστις ἡ μάχην ὅταν ἀναλύῃ (ἐν ἐσότη) ἄλεγμα, Φ 361 τ. Οὕτως ἔγραψεν ὁ Σπίτζν. κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον· ἀντὶ τῆς προτέρας γραφῆς «κνίσαν μελδ.», ἣν παραδεχθείς ὁ Οὐδύσιος ἐρμηνεύει παθητικῶς τὸ «μελδόμενος»· ὄχι πολὺ ὀρθῶς.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ, ὁ (μέλω, ἄγρα, οἶονεἰ ὁ περὶ ἄγρας σπουδάζων) υἱός τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, ἀνὴρ τῆς Κλεοπάτρας. Οὗτος εἶνε ὁ μετὰ πολλῶν ἡρώων καταβαλὼν τὸν ἐν Αἰτωλίᾳ Καλυδώνιον κάπρον. Γενομένης δὲ ἐρίδος καὶ μάχης μεταξὺ τῶν Κουρήτων καὶ Αἰτωλῶν περὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ δέρματος τοῦ κάπρου, ἐν ὧσιν μὲν ὁ Μελεάγρος μετέχευε τῆς μάχης, ἠτύχουν οἱ Αἰτωλοὶ, ἀφ' οὗ δὲ, γαλῶντες διὰ τὰς ἀράς τῆς μητρος, ἀπεσύρθη, οἱ Κουρῆται· καὶ αὐτὴν τὴν Καλυδῶνα ἐπολιόρχησαν. Τέλος δὲ πεσὼντες εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς γυναικὸς του, μετέσχε πάλιν τῆς μάχης καὶ κατεπολέμησε τοὺς Κουρήτας, Β 642, I 527 ἐξ. Πρὸλ. ἈΛΘΑΙΑ.

ΜΕΛΕΔΗΜΑ, ΑΤΟΣ, τό, ποι. (μελεδαίνω, μέλω), μέλημα, φροντίς, μέριμνα, πάντοτε πληθ. Ψ 62, δ 650, «πατρός» περὶ τοῦ πατρός, ο 8.

ΜΕΛΕΔΩΝ, ὄΝΟΣ, ἡ, ἴ. ἴ. Ἀπ. 532, καὶ ΜΕΛΕΔΩΝΗ, ἡ, ποι. καὶ ἴων. μέλημα, μέριμνα, φροντίς, τ 547 τ.

ΜΕΛΕΙ, ἴδ. ΜΕΛΩ.

ΜΕΛΕΙΣΤΙ [-ν-], ἐπ. ἐπὶρ. (μελεῖζω, μέλος), μεληδόν, «κομματιασά», «κομμάτια κομμάτια», Ω 409 τ, μετὰ δὲ τὸν Βόθην ἢ I 291, σ 339 «διὰ μελεῖστί ταμῶν» διαμελίσας, κομματίσας, (ἐνθα πρότερον ἔγραψεν ὁ ὕφ' ἐν διαμελεῖστί).

ΜΕΛΕΟΣ, ΕΝ, ΚΟΝ, ποι. κενός, μάταιος, μηδαμινός, «αἶνος» Ψ 795, «εὐχος» Φ 473, «ὀρμή» ε 416, ἀργός, Κ 480.—Τὸ οὐδ. ΜΕΛΕΟΝ ὡς ἐπὶρ. μάταιος, Π 336.

ΜΕΛΕΤΙΩ (μέλω), ἀόρ. α. ἐμελέτησα, μελετῶ, [ἄσχω], γυμνάζομαι εἰς, «μαντεῖαν» ἴ. ἴ. Ἐρμ. 557.

ΜΕΛΗΣ, ΗΤΟΣ, ὁ, ποταμός τῆς Ἰωνίας παρὰ τὴν Σαμόνην, ὅπου λέγεται ὑπὸ τινων ὅτι ἐγεννήθη ὁ Ὀμηρος, ἴ. ἴ. 8, 3. Ἐπὶ γ. 4, 7.

ΜΕΛΙΣ [·,·], ΙΤΟΣ, τό, „μέλι“, Α 240, κ 234 κ. ε.—Αμφότες πλήρεις μέλιτος και αλείμμα-
τος: ἐτίθεντο ἐπὶ τῆς πυρᾶς και συνεκαίοντο μετὰ
τοῦ νεκροῦ, Ψ 470, ω 68.

ΜΕΛΙΒΟΙΑ [·,·], ἡ, πόλις τῆς Θεσσαλικῆς Μα-
γνησίας παρὰ τὴν Ὀθρυν τὸ ὄρος, Β 747.

ΜΕΛΙΦΩΓΗΣ, γ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (μ. γῆ-
ρυς), μελίφωγος, γλυκύφωγος, «ψ» μ 487 f,
«αὐδῆ» γ. Ἀπ. 549.

ΜΕΛΙΗ [·,·], ἡ, 1) τὸ δένδρον „δὲ μέλεγος,
ἢ μελιό: ἢ καὶ φράξος“, *fraxinus excelsior*,
(|| κατὰ δὲ τὸν Heldreich ἐν τῷ Die Nutzpflan-
zen Griechenlands σελ. 31: *fraxinus ornus*
L.), Ν 178, Π 767. 2) μετωνυμ. τὸ ἐκ τοῦ
ξύλου τῆς μελῆς κατασκευασμένον κοντάρι τοῦ
δόρατος ἢ ὅλον τὸ δόρυ, Β 543 κ. α. ξ 281,
χ 259, 276 (μόνον ἐνταῦθα τῆς ὁδ.).

ΜΕΛΙΛΑΪΣ, ΕΞ, ποι. (μ. ἡδύς), „γλυκὸς ὅαν
μέλι“, «οῖνος» Ζ 258, ι 208 κ. α., «πορός»
Κ 569 «καρπός» Σ 568, ι 94, «ἀγρωστὶς» ζ
90 «κῆρὸς» μ 48 μεταφ. γλυκύς, προσφι-
λής, ἀγαπητός, «θυμός» Κ 495, λ 203, «νό-
στος», ὕπνος» λ 100, π 551.

ΜΕΛΙΚΗΤΟΣ, ΟΝ, ἰων. ἀντὶ τοῦ μελίκρα-
τος (μ. κεράννυμι) μετὰ μέλιτος κεκραμέ-
νος. Τὸ οὐδ. «μελίκηρτος» ὡς οὐκ αἰστ. τὸ με-
λίκηρτον, κρᾶμά τι μέλιτος και γάλακτος, προσ-
φερόμενον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν και τοῦ
καταχθονίου θεοῦ, Ὅδ. κ 519, λ 27.

ΜΕΛΙΝΟΣ [·,·], ΙΝΗ, ΙΝΟΝ, ἐπ. ΜΕΛΙΝΟΣ (με-
λίη) „μελέγινος“, ἐκ ξύλου μελέγου κατα-
σκευασμένος, «μ. οὐδός» ρ 339. Ἐν ἱλ. εἶνε ἡ
λ. πάντοτε ἐπίθετο τοῦ «ἔγχος, δόρυ» Ε 655, Ν
597, Τ 361 κ. α.

ΜΕΛΙΣΣΑ, ἡ (μέλι) „μέλισσα“, Β 87, ν 406
κ. α.

ΜΕΛΙΤΗ, ἡ, 1) μία τῶν Νηρηίδων, Σ 42.
2) μία τῶν Ὀκσενίδων, ἀμλίς και συμπαι-
κτρια τῆς Περσεφόνης, γ. Δήμ. 449.

ΜΕΛΙΤΑΜΑ [·,·], ΑΤΟΣ, τό (μελιτώ), [με-
λιτασττα], γλύκυσμα, (Φραγκ.) „ταῦρτα“
Βατρ. 39.

ΜΕΛΙΦΡΑΝ, ΟΝ, ποι. (μ. φρήν) ὁ διὰ γλυκύ-
τητα ἡδύνων, εὐφραίνων τὴν καρδίαν, «οῖ-
νος» Ζ 264, η 182 κ. α., «πορός» Θ 188, «σι-
τος» ω 489 μεταφ. «ὕπνος» Β 34. (Οἱ νεώ-
τεροι ἐρμηνεύουσι τὴν λ.: γλυκείας ἔχων φρέ-
νας, μελιτηδὴ τὴν διάθεσιν, ἐπομ. ἡδύς, γλυ-
κύς, ἐννοοῦντες τὴν ἐνέργειαν τοῦ πράγματος,
καθ' ὃ παρῇ αὐτοῦ ἰδιότητα, ὡς τι αἰσθητὸν και
αἰσινεῖ διακριτικῶς ποιημένην. || Ἡ ἐρμηνεία αὕτη,
καὶ περ ὀρθότερα τῆς συνήθους, εἶνε ὁπωσοῦν
ἐξεζητημένη και ἄγαν λεπτή. Νομίζω ὅτι τὸ
ἐπίθ. ἀρμόζει και ἐπιθετο τὸ κατ' ἀρχὰς εἰς ἀν-
θρώπου μόνον, τοῦ μόνου ἔχοντος φρένα· κατὰ
μεταφορὰν δὲ ἐτίθη και εἰς πράγματα, ἀπολέσαν
τὴν ἐννοίαν τῆς φρενὸς και διαφυλάξαν τὴν τῆς
ἡδύτητος, πρὸλ. Εἴρηκα).

ΜΕΛΛΑ, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. και παρστ., σπα-
νίως ἀναβήτον, α 232, ι 278. Σημαίνει κυρίως
τὸ δυνατόν ἢ ἀναγκαῖον πράξεώς τινος τὸ ἐκτε-
γάζον εἴτε ἐκ τῆς ἰδιότητος ἢ θελήσεως τοῦ ἐνερ-
γοῦντος ὑποκειμένου εἴτε ἐκ περιστάσεων ἐξωτερι-
κῶν. Χρονικῶς δὲ ἡ πράξις ἀναφέρεται πάντοτε
εἰς τὸ μέλλον εἴτε τὸ ἀπόλυτον (ἐάν τὸ μέλλω
ᾔνε χρόνου ἐνεστώτος) εἴτε τὸ σχετικόν (ἐάν ᾔνε
χρόνου παρατατικ.)· διὸ ἢ συντάσσεται ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον μετὰ μέλλοντος τῆς ἀπαρεμφάτου, σπα-
νίως δὲ μετὰ ἐνεστ. ἢ ἀορ. τῆς αὐτῆς ἐγκλ. 1)
μέλλω, θέλω, εἶμαι εἰς τὴν στιγμὴν νά,
«Ἐκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὖτ' ἄρ' ἔμελ-
λεν στρέψασθ' ἐκ χώρης» καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελ-
λε (ἤθελεν, ἠτοιμάζετο) νά στρέψῃ, Ζ 513, πρὸλ.
Κ 326, 454, χ 9· πολλάκις δὲ, μᾶλλον ἀναφαι-
νομένης τῆς ἐννοίας τοῦ σκοποῦ, σημ. προτί-
θεμαι, διανοοῦμαι, «σκοπεῦω», ἔχω κατὰ
νοῦν, «ἔμελλε διεξιμεναί πεδίοις» Ζ 339, πρὸλ.
Ζ 52, Ψ 544, λ 553 κ. α. Σπανίως μετὰ ἐνε-
στ. ἀπαρρ. Κ 454, ζ 440, τ 94, ἢ ἀορ. τῆς
ἀπαρρ. Ψ 773. 2) „μέλλει“, εἶνε πεπω-
μένον, εἶνε προωρισμένον, προαποφασι-
σμένον, (|| ἐν τῇ καθομῇ. πάντοτε ἀπροσώπως·
„μοῦ μέλλει, σοῦ μέλλει, ἂν μοῦ μελλε
κτλ.“) μάλιστα κατὰ παρστ. α.) κατὰ τὴν θε-
λησιν θεοῦ τινος ἢ τῆς τύχης «οὐ τελεσθαι ἔμελ-
λε» δὲν ἦτο πεπωμένον νά, Β 36, 6 456, πρὸλ.
Ε 686, Ω 85, δ 107, φ 221· μὲν ἐνεστ. τῆς
ἀπαρρ. Ρ 497, γ. Ἀπ. 379, μετ' ἀορ. «ἔμελ-
λε λιτέσθαι» Π 46, Σ 98· β.) κατ' ἀνθρωπίνην
διάταξιν και προαπόφασιν, μόνον Α 700· γ.)
ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτῶν, Ρ 278, ζ 435,
«οὐκ ἄρ' ἔμελλε ἀνάγκηδός ἀνδρὸς ἑταίρου ἐδ-
μεναι» δὲν σου ἔμελλεν ἀνδρὸς ἀνάνδρου τοῦ
ἑταίρου· νά φάγῃς, ὅ ε. δὲν ἔμελλε νά ᾔνε ἀναν-
δρος ὁ ἀνὴρ, οὐ τινος τοῦ ἑταίρου κατέτρωγες,
ι 475. 3) Πολτάκις ἀποδίδεται ἐν τῇ καθομι-
λουμ. διὰ τοῦ: „πρέπει νά, θά“ (κατὰ τοῦ
ἀρχαίου· ἐρμηνευτάς: εἰκὸς μετ' ἀπαρρ.)· μέλ-
λει πού τις και φίλτερον ἄλλον ὀλέσσει· θά
ἔχασέ τις πιστεύω, και φίλτερον ἄλλον ἀνθρω-
πον (εἶνε, πιστεύω, φυσικόν νά ἔχασέ τις κτλ.)
Ω 46, «οὕτω που Διὶ μέλλει φίλον εἶναι»
ποιαύτη, φαίνεται, μέλλει νά (θά) ᾔνε ἡ θέλησις
τοῦ Διὸς, Β 116, «μέλλω που ἀπείχεσθαι Διὸς»
θά εἶμαι, φαίνεται, μισητός εἰς τὸν Δία, πρέπει
νά εἶμαι μισητός εἰς τὸν Δία, Φ 83, «τά δὲ μέλ-
λει ἀκούμεν» θά τὰ ἔχῃτε ἀκούσῃ, πρέπει νά
τά ἤκούσατε [εἰκὸς ἐστὶν ὕμῃς ἀκηκοέναι], Ξ 125,
«μέλλεν ποτ' οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς ἔμμεναι» πρέπει
νά ᾔτο, θά ᾔτό ποτε (ὡς εἰκάζει τις ἐξ ὧν
βλέπει και ἀκούει) πλούσιος οὗτος ὁ οἶκος, α
232, δ 181, «μέλλεις δὲ σύ ἔμεναι» [εἰκὸς
ἐστὶ·σε εἰδέναι] πρέπει νά (θά) τὸ εἰσέδῃς σύ,
δ 200, «πολλάκις που μέλλεις ἀρῆμεναι» πολ-
τάκις, πιστεύω, θά παρεκάλεσας, χ 322.

ΜΕΛΟΣ, ΚΟΣ, τό, 1) μέλος, πάντοτε πληθ.

τά μέλη, P 211, σ 70 κ. α. 2) μέλος, με-
λοδία, Γμ. 18, 16.

μέληπθρον, τό, ἐπ. τέρψις, παίγνιον, παι-
διά (κατὰ δὲ τὸν Οὔδυσσον: ἥδυσμα, νόστιμον
φαγεῖ, (Τοορ.) „μεζέει“) πάντοτε ἐν ταῖς φρ.
«μέληπθρα κυνῶν» N 233 καὶ «μέληπθρα κυ-
σίν» P 255, Σ 179, περὶ τῶν ἀτάφων νεκρῶν
τῶν πολεμίων. Ἐκ τοῦ

μέληπα, ποι. 1) Ἐνεργ. κυρ. μετὰ χοροῦ ὁ
ὀργανικῆς μουσικῆς ψάλλων, ἐξυμνῶ, «Ἐκέρ-
γον» A 474. 2) Μῆς. ὡς ἀποθ. α.) ψάλλων,
„τραγουδῶ“, «ἐμέλειτο θεοὶ ἀοιδὸς φορμίζων»
Σ 604, δ 17, ν 27, Γ. Ἐρμ. 476, «μέλπομαι
ἐν χορῷ» ψάλλων ἐν χορῷ, χορεύων ψάλλων, (||
ὅπως ὁ σήμερον ἐν Ἑλλάδι οἱ ἔθνηκοι χοροὶ μετὰ
μολπῆς χορεύονται) Π 182, Γμ. 18, 21. β.)
τροπ. «μέλπ. Ἀρτὴ» χορεύω πρὸς χάριν τοῦ
Ἄρεος, τούτῳ μάχομαι γενναίως. (|| Κατὰ
δὲ τὸν Δόντικρον τέρπομαι, ἡδύνομαι εἰς
τὸν πόλεμον).

μέληπα, συνήθ. ἐν τῷ γ'. ἐν. (σπαν. πληθ. καὶ
κατ' ἀπαρφ.)—Ἐνεργ. μέλει, μέλousι, Γ 21, Γ.
Ἐρμ. 451· παρατ. ἐμελε καὶ ἐπ. μέλει· προστ.
μελέτω καὶ πληθ. μελόντων· μέλ. μελήσει, με-
λήσουσι, E 228, K 481· παρακ. ἐπ. μεμήλε,
μετοχ. μεμηλώς· ὑπερσ. πάντοτε ἀναδύ. μεμή-
λει. Ἄλλοι τύποι ἐνεργητικ. εἶνε μόνον ἐνεστ. α.
ἐν. μέλω, ι 20, ἀπαρφ. μέλειν, E 490, ἐπικ.
μελέμεν, σ 420· μέλ. ἀπαρφ. ἐπικ. μελησέμεν, K
51· παρακ. β'. ἐν. μεμήλεω, Γ. Ἐρμ. 437. Τοῦ
μέλους τύπου: ἴδε κατωτ. Α.) Ἐνεργ. εἶμαι
μέλημα, ἀποτελῶ τὴν φροντίδα, ὑπόκει-
μαι εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, «παῖι δόλοισι ἀν-
θρώποισι μέλω» εἶμαι τὸ μέλημα τῶν ἀνθρώπων,
ὑπόθεσις τῶν λόγων τῶν ἀνθρώπων διὰ τοὺς παν-
τούς δόλους μου, ι 20. Συνήθως δὲ τίθεται κατὰ
γ'. πρόσωπον, ὅτε τὸ μὲν πρόσωπον, ὅπερ ἔχει τὴν
φροντίδα, κατὰ δοτ., τὸ δὲ μέλημα, τὸ ὑποκεί-
μενον εἰς τὴν φροντίδα, κατ' ὄνομα. «μέλει μοι τις
ἥ τι» „μὲ μέλει“ (|| ἐν τῇ καθομῇ. εἶνε μόνον
ἀπρόσωπον, ὅπως καὶ ἐν τῇ μεθ' Ὁμ. γλώσσῃ,
ἂν καὶ ἐν ταύτῃ οὐχὶ ἄνευ ἐξαιρέσεως), φρον-
τίζω περὶ τίνος, «μέλousι μοι, μελήσουσι μοι
ἴπποι» φροντίζω, „μὲ μέλει“, θά φροντίσω περὶ
τῶν ἵππων, Γ 21, E 228, «μή τοι ταῦτα μελόν-
των» μή σε μέλη περὶ τούτων, Σ 463, ν 362,
π 436, «τὰ δ' αὖ διὰ πάντα μελήσει» Ψ 724,
«μηδὲ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ μηδὲ τι τάρ-
χος», νά μὴ συλλογίζηται (νά μὴ τὸν μέλη διὰ
τὸν θάνατον, μηδὲ ἄλλον τινά φόβον νά ἔχη (κατὰ
τὸ σχῆμα τὸ λεγόμενον ζευγμα) Ω 152, «Ἐ-
κτωρ μελέτω σοι» περὶ τοῦ ἔκτ. φροντίζε, O 234
κ. α. τ. Ἰδίως τίθεται ἐπὶ ἐπιτηδευσμάτων ἐπι-
μελῶς ἀσχοιμένων καὶ μελετωμένων, «οἷς οὔτι
μέλει πολεμῆα ἔργα» οἷσιν δὲν ἀσχοῦσι, δὲν
μελετῶσι τὰ τοῦ πόλεμου, B 338, πρὸς. Z 92,
μ 116, «θαλάσσια ἔργα» B 614, «βίος καὶ φα-
ετήρη» ζ 270. Ἀντὶ τῆς ὀνομαστ. τίθεται καὶ

ἀπαρέμφατον, π 463, καὶ μετοχὴ προσδιοριστικὴ
τοῦ ὑποκειμένου, «μέλε γάρ οἱ (Ὀδυσσεύς) εἰν
ἐν δώμασι Κίρκης» ἐφρόντιζε (περὶ τοῦ Ὀδυσσ.)
διότι διέτριβεν ἐν δ. Κ. (διὰ τὴν παρὰ τῇ Κίρ-
κῃ διατριβὴν τοῦ Ὀδ.) ε 6. 2) Ὁ παρακ. καὶ
ὑπερσυν. ἔχουσι ποιητ. σημασίαν ἐνεστ. καὶ πα-
ρατ. «ἄνθρω, ὃ τῶς μεμήλε» ὅστις ἔχει τῶς
φροντίδας, B 25, 62, «ἔργα» B 614, «τοῖς ἐν
φρεσὶ ἄλλα μεμήλει» περὶ ἄλλων ἐφρόντιζον,
„ἄλλα ἐσυλλογίζοντο“, α 151 κ. α. Ἡ μετοχὴ
«μεμηλώς» τίθεται πάντοτε ἐπὶ προσώπων ὁ
φροντίζων, ὁ μελετῶν, «πλούτοιο, πολέ-
μοιο» E 708, N 297, 469. Ὑρίζεται ὁ μεταδ.
«μεμήλας ταῦτα» ἐπενόησας ταῦτα, Γ. Ἐρμ.
437 (ἀλλὰ μόνον ἐνταῦθα ἐν τοιαύτῃ χρήσει).

Β.) Μῆς. ποιητ. μόνον ὁ ἐνεργ. σπάνιος «μή
τι τοι ἡγεμόνος ποθὶ μελέσθω» μή σε μέλη τό-
σον περὶ στερήσεως ἡγεμόνος (διότι δὲν ἔχεις
ἡγεμόνα) κ 505· μέλ. «μελήσεται μοι ταῦτα»
A 523· ἐπικ. παρακ. «μέμβλεται»=μέλει, Γ
343, «μέμβλετο»=ἐμελε, Φ 516, χ 42. (Πα-
ρ' ἄλλων δὲ οἱ τύποι οὗτοι θεωροῦνται ὡς ἐνεστ.
ὁ παρατ. ῥήματός τινος ἄλλως ἀχρηστού: μέμ-
βλομαι).

(ΜΕΜΑΛ, ἐπικ. παρακ. μὲ σημασίαν ἐνεστῶ-
τος ἐκ τῆς ρίζ. MA—(ἐξ ἧς τὸ καίομαι), ἀχρ.
ἐν τῷ ἐνίκῳ. Τῶν δὲ ἄλλων ἀριθμῶν εὐχρηστοί
παρ' Ὁμ. τύποι εἶνε οἱ ἑξῆς: β'. δυν. μέμα-
τον, Q 413, K 433, πληθ. μέμαμεν, Γ 641,
O 105, μέματε, H 160, μεμάασι, Ὁμ. πληθ.,
προστακτ. μεμάτω, Δ 304, ν 355· συνηθεστά-
τη εἶνε ἡ μετοχὴ μεμαώς· μὲ τὸ α βραχὺ (ὅπερ
μακρὸν ἐν τῷ Π 754), γεν. μεμαῶτος, καὶ κα-
νονικώτεροι τύποι: μεμαῶτες καὶ μεμαῶτε μὲ
τὸ α μακρὸν, B 818, N 197· γ'. πληθ. τοῦ
ὑπερσυν. μεμασάν. 1) ὁρμῶ, ἐφορμῶ, τρέ-
χω, Q 413, E 298, «πρόσσω» προχωρῶ δρο-
μαίως, Δ 615, «μεμαῶτες ἐγγείησι» τρέχον-
τες μὲ τὰ δόρατα, B 818, «ἐπὶ τινι» ἐφορμῶ
κατὰ τινος, Q 327, X 326 (ἐν τῇ Φ 474 συν-
τακτέον τὸ «ἐπὶ οἷ» μετὰ τοῦ «ἄλτο»). 2)
ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, ἐπιζητῶ, συνήθως με-
τ' ἀπαρφ., A 590, ε 18 κ. α., ἢ μετὰ γεν. «ἔρι-
δος, ἀκτῆς» E 732, N 197, Γ 256· ἐπὶ δὲ καὶ
ἀπλῶς θέλω, προτίθεμαι, K 208, 432.—
Ἡ μετοχὴ μεμαῶς κεῖται πολλάκις ὡς ἐπίθετον
ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν, δρομαίως, πρό-
θυμος, N 40 κ. α., «γαστήρ μεμαῦτα» ρ 286
(|| ἐνταῦθα εἶνε μετοχικὴ ἡ σημασία: ὅταν ἔχη
σφοδρὰν ἐπιθυμίαν), ἢ ὡς ἐπίρ. σῶν «ἔβη με-
μαῶς» δρομαίως, K 339 κ. α., «ὠρήθη με-
μαῶς» N 182 κ. α. 12. δὲ καὶ ΜΕΜΟΝΑ.

ΜΕΜΑΡΤΙΑ, ἴδ. ΜΗΚΛΟΜΑΙ.

ΜΕΜΒΑΘΑ, ἴδ. ΒΛΕΚΟ.

ΜΕΜΒΛΕΤΑΙ, ΜΕΜΒΛΕΤΟ, ἴδ. ΜΕΛΑ ἐν τέλει.

ΜΕΜΗΚΩΣ, ἴδ. ΜΗΚΛΟΜΑΙ.

ΜΕΜΗΛΑ, ἴδ. ΜΕΛΑ.

ΜΕΜΝΕΜΕΤΟ, ἴδ. ΜΙΜΝΗΤΕΟ.

Μήνηκαν, ονος, ὁ, υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ήρας, βασιλεὺς τῶν Αἰθιοπῶν, ἐλθὼν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑκτορος εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου καὶ φονεύσας τὸν Ἀντίλοχον, δ 187, 188, λ 522. Κατὰ τὸν Πίνδ. Νεμ. 3, 63 ἔπασεν ὑπὸ τοῦ Ἀγυλλέως.

ΜΕΜΟΝΑ (ΜΑ-, μέμας), ποι. ἡ Ήων. παρακ. με σημασίαν ἐνεστώτος· μόνον ἐν τῇ ἐνικῇ εὐ-χρηστος, διανοοῦμαι, θέλω, ζητῶ, ἐπιθυμῶ, μετ' ἀπαρρ. ἐνεστώτος, Μ 304 κ. α., υ 15, ἡ μέλλοντος, Η 36, ε 88, Φ 481, ἡ ἀορίστου, Ε 482, Ν 307, « μέμμενεν δ' ὅγε ἴσα θεοῖσι » ἔχει ἐπιθυμίας ἴσα· με τὰς τῶν θεῶν, σπεύδει νὰ εἰσέλθῃ πρὸς τοὺς θεοὺς, Φ 315, « διχθὰ μοι κραδίη μέμμενεν » πρὸς δὴν τινὰ σπεύδει ἡ καρδία μου, πρὸς δὴν ἐπιθυμίας ταλαντεύεται, Π 435.

ΜΕΜΥΚΑ, ἴδ. ΜΥΚΛΟΜΑΙ.

*ΜΕΜΦΟΜΑΙ, ἀποθ., μέμφομαι, ἐπιπλήττω, Βατρ. 70.

ΜΕΝ, ἀσθενέστερος τύπος τοῦ ΜΗΝ.

Α.) Κατὰ τὴν πρώτην καὶ κυρίαν του σημασίαν εἶναι μόριον βεβαιωτικόν, ὁριστικόν, ἐμφατικόν, πάντῃ ἀσχετον πρὸς τὰ προηγούμενα καὶ τὰ ἐπόμενα, τῇ ὄντι, βεβαίως, ἀληθῶς, πραγματικῶς, ναί, μάλιστα· α.) σπανίως μόνον καὶ καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, οἷον « ἀνδρὸς μὲν τοῦδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος » τοῦτο βεβαίως εἶναι σῆμα ἀνδρὸς κτλ., Η 89 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει μὴν ἐνταυθά τε καὶ ὅπου ἀλλαγῇ τὸ μέτρον συγχωρεῖ), Β 324, ν 154 κ. α. β.) συνηθέστερον δὲ συνδυαζόμενον μετ' ἄλλων μορίων ἢ ἀντωνυμιῶν ἔχει τὴν αὐτὴν μὲν, ἀλλ' ἀσθενεστέραν βεβαιωτικὴν σημασίαν, οἷον μετὰ τὰς δεικτικὰς ἀντωνυμίας, ἵνα βεβαιώσῃ τὴν ταυτότητα τῆς ἀντωνυμίας πρὸς τὸ ἀνακεφαλαιούμενον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα (ἢ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ Δὴ τῶν Ἀττικῶν, τὸ μετὰ τὰς δεικτικὰς ἢ ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας ἐν ὁμοίᾳ περιπτώσει τιθέμενον), « Ἀλκίνοος δὲ τὸτ' ἦρχε — τοῦ μὲν ἔδῃ πρὸς δῶμα θεᾶ » [τοῦτου δῆ] τοῦτου λοιπόν, ζ 13, πρβλ. Ε 893 κ. α. γ.) μετ' ἄλλων δὲ μορίων συνδυαζόμενον, οὔτε τούτων τὴν σημασίαν παραβλάπτει, οὔτε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σημασίαν παραλλάσσει, « ἀτὰρ ἡ ἄλλα μὲν » = ἄλλὰ μὴν τῶν Ἀττ., Ζ 125, ε 122 κ. α., « ἡ μὲν » = ἡ μὴν, ἴδ. ἡ, « οὐ μὲν » ὄχι βέβαια, Γ 453, α 392 κ. α., « οὐδὲ μὲν, οὐδὲ μὲν οὐδέ » Α 154, 603, Γ 374, Β 703, Μ 212, κ 551, « καὶ μὲν » καὶ τῇ ὄντι, ἡ καὶ ὅμως, Α 269, ε 88, 1 632, « γε μὲν » = γε μὴν τῶν Ἀττ., « μετὰλλησάν γε μὲν οὐ τι » δὲν τὸν ἐξήτησαν ὅμως, πρβλ. Β 703. (ἢ Ἐν τούτοις ὅμως ἐνυπάρχει εἰς τὸ μόριον καὶ σχέσηεις ἐναντιωματικῇ πρὸς τὰ ἀνωτέρω· ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ « Ζεὺς μὲν που τὸ γε σῖδε » ἀν καὶ ὁ Ζ., πιστεύω, τὸ εἰσεύρει). Ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ μορίου εἶναι κυρίως ἐπική ἡ Ἰωνική. Εὐρίσκον-

ται ὅμως αὕτη· παραδείγματα τινὰ ἡ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Β.) Ἡ ἀνωτέρω βεβαιωτικὴ δύναμις τοῦ μορίου, ὅταν τοῦτο εὐρίσκηται εἰς σχέτιν πρὸς ἄλλην πρότασιν ἔχουσαν τὸν Δὲ ἢ ἄλλο ὁμοῖον μόριον, μετατρέπεται εἰς ἀντιθετικὴν, ἡ ἴδως σημαίνει τότε τὸ μὲν παραχώρησιν, ἀντιστοιχοῦν οὕτω πρὸς τὸ ναὶ μὲν, καὶ τὸ τῆς καθομιλουμένης « ἀλήθεια » (πρβλ. τὸ Γερμ. *zwar* = *ze Wahre*), οἷον « τὴν μὲν ἐγὼ πέμψω — ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βρισθίδα » αὕτη ἀλήθεια ὅα τὴν στείλω ἐγὼ ὅμως κτλ., Α 184, πρβλ. 298 εἰ., 389 εἰ. Ἡ διὰ τοῦ « μὲν — δέ » σύνδεσις γίνεται οὐ μόνον μετὰ ἀντιθέτων καὶ διαφόρων σχετικῶν κώλων, ἀλλὰ καὶ μετὰ ὁμοίων καὶ συγγενῶν (ἢ ὅπου δηλ. ἡ ἀντίθεσις ὑπάρχει εἰς τὸν τύπον μόνον), « τῷ δ' ἤδη δῶμα μὲν γενεαί — ἐφύιαθ' » μετὰ δὲ τριτάτοις ἀνασσε· Β 250 εἰ., πρβλ. εἰχ. 312 εἰ., 470 εἰ. Τῶν αὐτῶν μορίων γίνεται πολλὴ χρῆσις καὶ ἐπὶ μερισμοῦ καὶ ὑποδιαιρέσεως τόπου, χρόνου, ἀριθμοῦ, τάξεως καὶ προσώπων, Α 18, 53, Γ 414, « ὁ μὲν — ὁ δέ », ἴδ. ὁ, ἡ, τὸ, « τὰ μὲν — πᾶν δέ » Α 140, 141, « οἱ μὲν — ἡμίσεις δέ » Γ 153, 155 κ. α. ἔτι δὲ ἡ ἐπὶ ἐμφατικῇ ἐπαναλήψεως τῆς αὐτῆς λέξεως· « περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι » Α 258, « πάντων μὲν κρατεῖν εἰσέλει, πάντες δ' ἀνάσσειν » Α 288, πρβλ. ε 246, Φ 464, α 70. — Ἀξία παρατηρήσεως εἶναι· α.) ὅτι τὰ διὰ τοῦ « μὲν — δέ » συνδεόμενα κῶλα, ἀπομακρύνονται πολὺ ἀλλήλων διὰ παρενθήκης· ἄλλων προτάσεων, οἷον τὸ « δέ » τοῦ Β 511 εἶναι ἀπόδοσις τοῦ ἐν στίχ. 494 « μὲν »· β.) ἀπόδοσις τοῦ « μὲν » εἶναι ἀντὶ τοῦ « δέ » ἄλλα συνώνυμα μόρια, οἷον ὁ ἀλλὰ, Α 22 εἰ., 376 εἰ., « οὐ μὲν — ἀλλὰ » Α 163, « μὲν — ἀτὰρ » Ζ 124 εἰ., Κ 98, δ 31, « μὲν — αὐτάρ » Α 50, 334, « μὲν — αὖ » Α 108, « μὲν — αὖτε » Α 234, Γ 240 εἰ., χ 5 εἰ. ἔτι δὲ ὁ καὶ, « κάρτιστοι μὲν ἔσαν καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο » Α 267 (ἐνθα ὅμως ὁ Ναιγελσθαχ ἐρμηνεύει τὸ « μὲν » κατὰ τὰ ἀνωτέρω Α.) β.), « αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν ἡ ἔδεραν » Α 459, χ 475, καὶ τὸ ἡδέ· « αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο ἡδὲ γαλήνη ἔπλετο νηνεμῇ » μ 168, 380 εἰ. (ὅπου δὲ πρότερον ἐγράφετο « ἡ μὲν — ἡ δέ » διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Σπιτζνέρου καὶ τῶν μετ' αὐτόν· « ἡ μὲν — ἡ δέ »)· γ.) ἐνίοτε λείπει τὸ διὰ τοῦ Δὲ ἀντιθετον κῶλον ὡς εὐκόλως ἐξυπακούμενον, η 237.

Γ.) Περὶ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ μορίου τούτου μετ' ἄλλων ἴδ. ἀνωτέρω Α.) γ.) καὶ εἰς τὰ ἐκεῖ ασημειωμένα μόρια πρόσθετος ἡ τάδε· ἀρα, γάρ, δῆ, τέ (ἴδ. τὰς λ. ταύτας). Τὸ δὲ μὲν τοι (ἡ μέντοι) εἶναι μὲν ἐπιβεβαιωτικόν· βεβαίως, τῇ ὄντι, ἀληθῶς (ἴδ. τοί), « κείνου μέντοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον ὡς ἀγορεύεις » δ 157· εἶναι δὲ καὶ ἐναντιωματικόν (ὡς καὶ τὸ ἀνωτέρω παρατηρηθὲν μὲν Α.) γ.), « σφῶιν μὲν τ' (=

μέν τοι) ἐπέοικε = εἰς ὅμας ὅμας ἀρμόζει, Δ 314. Ὅσακις δὲ πάσχει ἐκθλῆναι: μέν τ', εἶνε ἀμφιβαλὼν ἀν' ἡνέ μὲν τε ἢ μὲν τοι. Ἡ ἔννοια ἔξ ἡ ἀρθῆ κρίσις δυνάμει νὰ διακρίνῃσι τὸ ἕτερον τοῦ ἐτέρου. Ὁ δὲ Σπύλιος (ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ) Εἰς. VIII. § 3) μάτην ἀγωνίζεται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ μέν τοι ὡς δύο μορίων συνδυασμός δὲν ὑπάρχει παρ' Ὁμ., γνωματεύων ὅτι τὸ ἕτερον τῶν μορίων τοι εἶνε πανταχοῦ ἀνωμαλία: προσωπικὴ δοτικὴ.

ΜΕΝΕΑΙΝΩ, ἐπικ. (μένος), ἀπαρφ. ἐνεστ. μενεαίνωμεν, Ὁμ. πλχ., ἀορ. ἀ. πάντοτε ἀναύρητ. (ὡς καὶ ὁ παρ. α.) μενεαίνα. 1) σφοδρὰ ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, σπουδάζω περὶ τι, θέλω, ἀπολεῖ. X 10, ε 344, μετ' ἀπαρφ. τοῦ ἀορ. ἢ καὶ τοῦ ἐνεστ., E 606, v 30, p 17, 185, μετ' ἀπαρφ. τοῦ μέλ. μόνον Φ 176, φ 125. 2) ἔχω κατὰ τινος μένος, ὃ εἰ. πάθος, εἶμαι ὀργισμένος („κακισμένος“), „κακιστῶν“ (ἀναλογεῖ πρός: τὸ Γαλλ. en vouloir), τινί, O 404, α 120, ἀπολεῖ. T 68 κ. ἀ., „ἐρίδι μενεήναμεν“ = εἰς ἐρίδος ἡγροῦσθαι, ἐκακώσαμεν, T 58. Τὰ δὲ τῆς Π 491, „κτεινόμενος μενέαινε“ πολλαχῶς ἐρμηνεύεται: κατὰ τινος μέν: φονευόμενος ἢ πῶποτε ὀργίζετο, κατ' ἄλλους δὲ: εἶχε σφοδρὰν ἐπιθυμίαν πρὸς μάχην καὶ ἐκδικήσιν: κατὰ δὲ τὸν Εὐδῶ. καὶ τὸν Σχολ., οἵτινες ὀρμῶνται ἐκ τῆς προηγουμένης παραβολῆς: ἐλαιοπόφχει ἢ ἐπτενάζει.

ΜΕΝΕΔΙΜΟΣ, ὄν, ἐπικ. (μένω, δῆμιος), ὁ μένων, ὑφιστάμενος, δεχόμενος τὸν πολέμιον, ὅθεν καρτερικός, ἀνδρετός, εὐτολμος, Ὁμ. M 247, N 228.

ΜΕΝΕΔΑΟΣ [..], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀτρείως, βασιλεὺς τῆς Λακωνίας, H 470, B 408, 581 ἐξ., ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀνὴρ τῆς Ἑλένης, ἧς ἡ ἀρπαγὴ ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. Σῶμα μὲν ἔχει ῥωμαλέον καὶ καρτερικόν, ἀλλ' ὅχι καὶ τὸ ἡγεμονικόν τοῦ ἀδελφοῦ. Τὸ ἦθος αὐτοῦ εἶνε ἀγαθόν, ἡπιον καὶ εὐμένες: ὡς μαχητῆς δὲ δεικνύει μὲν εὐτολμίαν καὶ ἀνδρείαν, ἀλλὰ δὲν εἶνε τοσοῦτον τολμηρὸς ὥς ῥαγδαίος, ὡς ὁ Αἴας καὶ Διομήδης, P 48 ἐξ. Μετὰ δὲ τὸν Τρωικὸν πόλεμον ἐπτά ἔτη περιπλανηθεὶς τέλος ἐπανήλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, δ 82 ἐξ.

ΜΕΝΕΠΤΟΛΕΜΟΣ, ὄν, ἐπικ. (μένω, πτόλεμος), ὁ ἐν πολέμῳ μένων, καρτερικός, εὐσταθής, ἀτρόμητος, ἐπίθ. τῶν ἡρώων, Z 29, N 693, γ 442 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.), καὶ τῶν Περσῶν, B 749.

ΜΕΝΕΣΘΗΣ, ὄν, ὁ (μένω, σθένης), υἱὸς τοῦ Πεισοῦ, ἡγεμὼν τῶν Ἀθηναίων, ἐξαιρετός ἀρματηλάτης, B 552, K 255, M 334, N 495, O 331.

ΜΕΝΕΣΘΗΣ, ὄν, εἰς τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθεὶς, E 609.

ΜΕΝΕΣΤΙΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀρηιδίου, βασιλεὺς τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἀρνης, ὑπὸ τοῦ Πάρι-

δος φονευθεὶς, H 9. 2) υἱὸς τοῦ Σπερχεῖος ἢ Βώρου καὶ τῆς Πολυδώρας, εἰς τῶν ἡγεμόνων τῶν Μυρμιδόνων, Π 173—178.

ΜΕΝΕΣΑΡΜΗΣ, ὄν, ὁ, ἡ, ἐπικ. καὶ ΜΕΝΕΣΑΡΜΟΣ, ὄν, E 376 + (μένω, χάρις, πρὸς ΜΕΝΕΠΤΟΛΕΜΟΣ), μένων ἐν πολέμῳ, καρτερικός, ἀνδρετός, ἀκλόνητος ἐν τῇ μάχῃ, ἐπίθετον ἡρώων καὶ ἰδίων, Ὁμ. I 529, A 112 κ. ἀ.

ΜΕΝΟΣΕΙΚΗΣ (μενοσεικ.), εἰς, ἐπικ. (μένος, εἰκω), πρὸς τὴν θέλησιν καὶ ἐπιθυμίαν ἀνάλογος, τοῦτοστιν ἐκπληρῶν αὐτήν, ὅθεν ἀ.) ἱκανός, „ἀρκετός“, „δαίς, δεῖπνον, ἐδωδή, οἶνος“ Ὁμ. πλχ., „τάφος“ ἤφθονον νεκρικὸν δεῖπνον, Ψ 29. ἔτι δὲ „θῆρη, ληΐς, δώρα, χάρις“ Ὁμ. πλχ., „ὕλη“ ἔῤυλα ἤφθονα, Ψ 439. πληθ. „μενοσεϊκά“ ἱκανά, ξ 232. β'.) εὐχάριστος, ἐπιθυμητός, ἡδύς, v 273, π 429, „πολλὰ μενοσεϊκά“ I 227.

ΜΕΝΟΙΝΙΑ, ποι. (μένος) ἔξ κατ' ἐπικ. ἐπὶ πέντασιν ΜΕΝΟΙΝΙΑ, N 79, Ὀμ. ΜΕΝΟΙΝΙΑ, M 59, γ'. ἐνικ. μενοινά, T 464. τῆς ὑποτακτ. παράδοξος τόπος μενοινήσῃ, O 82 (δὲν εἰσῆγαγε μὲν ὁ Ἀρίσταρχος, ὁ δὲ Βούττριαννος καὶ Σπύλιος ἀντ' αὐτοῦ ἀποκατέστησαν τὴν εὐκτ. μενοινήσει, ἀλλ' οἱ μετ' αὐτοῦ ἐκδοῦναι δὲν συνεσώνησαν), ἀορ. ἀ. ἐμενοινήσῃ, διανοοῦμαι, διαλογίζομαι, „ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου“, βοῦλομαι, θέλω, „πολλὰ, ὅλα κτλ.“ Ὁμ. πλχ., πολλαίς μετὰ τινος τῶν ἐξῆς προσδιορισμῶν „φρεσὶν ἧσι (σῆσι), θυμῷ, ἐνὶ θυμῷ, μετὰ φρεσὶ“ E 264, „ὁδόν, νόσον“ „μελετω“, δ 285, δ 480, α 144, „τινί τι“ βουλεύομαι, „μελετω“ κατὰ τινός τι, „κακὰ“ λ 532, μετ' ἀπαρεμφάτου ἐνεστώτος ἢ ἀορίστου, K 404, δ 248 κ. ἀ., „πεσοὶ δὲ μενοίνεον εἰ τελέουσιν“ ἐσκέποντο δὲ ἂν πεσοὶ θά διαπεράσῃσι, M 59. (ἢ Αὐτὴ τοῦ Φαίσιος ἡ ἐρμηνεία εἶνε ὀρθότερα, ἢ ἂν τις θεωρήσῃ τὸ „πεσοὶ“ ὡς ὑποκαείμενον τοῦ „μενοίνεον“).

ΜΕΝΟΙΤΙΔΗΣ [..], ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ Μενoitίου, ὁ Πάτροκλος, A 397, I 241 κ. ἀλλαχ. τῆς Ὁμ.

ΜΕΝΟΙΤΙΟΣ [..], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀκτορος, πατὴρ τοῦ Πατρόκλοῦ, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, A 765, Π 14, Ψ 85 ἐξ.

ΜΕΝΟΣ, ὄν, τὸ (μα-, μέμα). 1) κορ. ὀρμή, ὀργασμός, [ὀργή], σφοδρὰ δηλ. ἐκδήλωσις τῶν ψυχικῶν δυνάμεων, καὶ ἀ.) ὀργή, θυμός, πάθος, ἐμπάθεια, A 103, I 679. ἰδίως δὲ ἡ πολεμικὴ τὸλμη, ἀνδρεία, „καρδία“, „μένος ἀνδρῶν“ B 387, „Ἄρης“ Σ 264, π 269, ἔξ πληθ. „μένεα πνέοντες“ τὸλμην πνέοντες, τολμηροί, B 536, A 508, συνάπτεται μετὰ τοῦ „θυμός, ἀλήθ, ὁρσός“ E 2, 470, I 706 κ. ἀ. β'.) ἐπιθυμία, ἔφεσις, N 634, πληθ. θ 361. 2) ζωικός ὀργασμός, ζωικὴ δύναμις, ζωή, Γ 294, „ψυχὴ τε μένος τε“ E 296, θ 123. 3) οἰαδήποτε εἰς ἐκδήλωσιν τείνουσα ὀρμή, δύναμις, ἰσχύς, ὀρμή. ἀ.) ἐπὶ ἀνθρώ-

των, « μένος χειρῶν » E 506· ἔτι δὲ « μένος ἔχεις » Z 502, « μένος καὶ γυῖα » Z 27· 6.) ἐπὶ ζώων, P 20, γ 450 κ. ἀ. γ'.) ἐπὶ πραγμάτων, οἷον τοῦ δόρατος, N 444, Π 613, τοῦ ἀνέμου, E 524, τοῦ πυρός, λ 220, τοῦ ἡλίου, Ψ 490, τοῦ βέβητος, M 18. 4) εὐχρηστον ἐν περιφράσει, ὅπως καὶ τὸ « βίη » καὶ « ἦς » (ἴδ. τὰς λ.), οἷον « μένος Ἀτρεΐδαο » A 268, « Ἀεοντῆος » Ψ 387, « ἰερὸν μένος Ἀλκινόοιο » ὁ ἀκμαῖος ἔκ κραταῖος Ἀλκίνοους, η 167, σ 34, « μένεα ἀνθρώπων » Δ 447, Θ 64, δ 363. (Ἄλλοι παράγοντες τὴν λ. ἐκ τοῦ μένου ἀποδέχονται κυρίαν αὐτῆς σημασίαν· τὴν ἐπιμόνον ἢ μόνιμον δύναμιν. Ὁ δὲ Δοιδεῖρλ. ἀνάγει τὰς διαφύρας αὐτῆς· σημασίας εἰς δύο ρίζας, τὴν μὲν τῆς θελήσεως καὶ ἐπιθυμίας εἰς τὴν ρίζ. μα-, τὴν δὲ τῆς δυνάμεως καὶ καρτερίας εἰς τὸ μένω).

Μέντης, στ, δ, 1) ἀρχηγός των Κικόνων, P 73. 2) βασιλεὺς των Ταρίων, ἕξνος τοῦ Ὀδυσσεως. Τοῦτον τὴν μορφήν καὶ τὸ σῆμα ἔλαβεν ἡ Ἀθηνᾶ, ἐλθοῦσα πρὸς τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν Ἰθάκην, α 105, 180.

Μέντοι, ἴδ. μέν, Γ').

Μέντωρ, ορος, δ, 1) πατήρ τοῦ Ἰδρύτου, N 171. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου, πρὸς φίλος τοῦ Ὀδυσσεως ἐν Ἰθάκῃ, εἰς δὲ ἀποπλέων ὁ Ὀδ. ἐνεπιστεύθη τὸν οἶκον αὐτοῦ πάντα. Ὑπὸ τὴν μορφήν αὐτοῦ συνέπλευσεν ἡ Ἀθηνᾶ μετὰ τοῦ Τηλεμάχου εἰς τὴν Πύλον, ε 225, δ 654, ρ 68 κ. ἄλλαχ. τῆς Ὀδ.

Μένω, ποι. ΜΙΜΝΩ, μέλ. Ὦν. μενέω ἀντὶ τοῦ μενῶ, ἀορ. ἀ. εἰμῖνα. 4) ἀμετάβ. μένω· ἀ.) ἐν γένει μένω, διαμένω, διατρίβω, « αὖθι, αὐτόθι » Γ 291, Σ 419, μετὰ προθ. « ἐν δῆμῳ » I 634, « ἀπὸ τίνος » μακρὰν τίνος, B 292· μένω ἀργῶς, καθῆμαι, I 318, Σ 367· ἐπὶ ἀψύχων, ἴσταμαι, « στέκει », P 434· ἴδωσι δ'.) μένω ἐν τῇ μάχῃ, μένω ἐν τῇ τάξει, καρτερῶ, ἐμ(ἐπι)μένω (τοῦναντίον τοῦ τρέπομαι), ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ « τλῆναι » Δ 317, ὑπομένω, κ 53· γ'.) περιμένω, προσμένω, « ἐς ἡέλιον καταδύντα » μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ρ 570, μετ' ἀπαρφ. Δ 247, « μένον δ' ἔσπερον ἔλθειν » περιμένον νὰ ἔλθῃ ἡ ἑσπέρα, α 422, ἢ μετὰ τοῦ « εἰσέκει » ἔς τῆς ὑπαι, I 45, Δ 666. 2) μεταβ. μετ' αἰτ. προσμένω, περιμένω, ἀναμένω, N 37, ο 346, « Ἠῶ » Δ 723, ἴδωσι δὲ τὸν ἐπερχόμενον πόλεμον, δέχομαι, E 527 κ. ἀ., « δόρυ » N 830, ἐπὶ ζώων καὶ πραγμάτων, N 472, Ο 620.

Μέναν, ανος, ὁ, εἰς των Τρώων, M 193.

Μερίαρχος [-υ-], λτος [-υ-], ὁ (μερίς, ἀρπαῖς), ὁ ἀρπαῖς των μερίδων, ψυχῶν, κωμικὸν ὀνομασμός, Βατρ. 265.

μερίζω (μέρος), παθ. παρακ. μεμερίσμαι, μερίζω, μοιράζω, Βατρ. 61.

ΜΕΡΙΜΝΑ, ἡ, φροντίς, μερίμνα, Ὑ. Ἑρμ. 44, 160. (Περὶ τῆς ἐτυμολογ. ἴδ. ΜΕΡΜΗΡΙΖΑ).

(ΔΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ΜΕΡΜΗΡΙΔΗΣ, αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Μερμέρου, δ Ἰλίου, α 239.

ΜΕΡΜΕΡΕΣ, οκ, ποι. πολυμέριμος, φροντίδας ἐμποίων· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ἐπίπαινος, δύσκολος, « κοπιαστικός », πολύμοχος, μόνον περὶ πολεμικῶν ἔργων, πλτθ. « μέρμερα ἔργα » Ὑλ. Θ 453, K 289, καὶ μόνον « μέρμερα » K 48, Λ 502, Φ 247. (Περὶ τῆς ἐτυμολογ. ἴδ. ΜΕΡΜΗΡΙΖΑ).

ΜΕΡΜΕΡΟΣ, ὁ, 1) εἰς των Μυσῶν ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φανευθεῖς, Σ 512. 2) ἴδ. ΜΕΡΜΗΡΙΔΗΣ.

ΜΕΡΜΗΡΙΖΑ, ἐπικ. ἀορ. ἀ. ἐπικ. μερμηρίζα.

1) ἀμετάβ. φροντίζω, μεριμνῶ, διαλογίζομαι, σκέπτομαι, ἴδωσι· « διχα, διανέμα μ. » καὶ δύο γνώμας εἶχαι, ταλαντεύομαι, ἀμφιβάλλω, π 73, Α 489, Θ 167· συνθ. μετὰ των ἐξῆς προσδιορισμῶν « ἐνὶ φρεσὶ, φρεσὶ, στήθεσσι, κατὰ φρένα, κατὰ θυμόν ». Κατόπιν δὲ ἀκολουθεῖ τὸ « ὥς » B 3, « ὅπως » Σ 459, υ 8 κ. ἀ., τὸ « ἦ—ἦ (ἦ—ἦ) » ταῦτα—ἦ ἐκείνο, ἂν τοῦτο ἦ ἐκεῖνο, E 672, K 503 κ. ἀ., ἢ καὶ ἀπαρφ. « ἔλθειν ἦδὲ πῦθέσθαι » κ 152, 438, ω 235, Θ 167, « περὶ τίνος » Γ 47. 2) μεταβ. μετ' αἰτ. ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, μηχανάμαι, ἀποφασίζω, α 427 κ. ἀ., « δολον » ε 93, « φάγον τινί » ε 325, τ 52, « τιν' ἀμύντορα » ἐφευρίσκω τινὰ βοηθόν, π 256, 264. (Κατὰ μὲν τὸν Λόδεκκ. ἐκ τοῦ μερίζω, μερίζω, ὅθεν μὲ ἀναδιπλασιασμὸν ἔκτασιν τοῦ φωνήεντος μερμηρίζω, εἰς δὲ μέρμηρος καὶ μέρμηρα=μέριμνα· ἀπλούστερον δὲ κατὰ τὸν Κούρτιον ἐκ τῆς ρίζ. μερ-, ἐξ ἧς καὶ ἡ μερ-ιμνα, καὶ ὁ μέρμηρος καὶ μέρμηρος. ἢ Ἐν τῇ καθορᾷ. ἐσώθη παρ' Ἀθηναίους τὸ ἀφηρημένον « μερμερία » ὁ ἐ. μερίμνα, ἀνησυρία).

ΜΕΡΜΗ [-υ-], ἰσος [-υ-], ἡ, θεσμός, λεπτόν σχοινίον, « κανάπι, (Ἰταλ.) σπάγα » κ 23 f. (Κατὰ τινες μὲν ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ εἶρω, εἰρμός, σείρα· ἢ κατὰ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ μηρύομαι=συστέλλω, καὶ συγγ. τῷ μῆριθος. Ἐν Ἀμοργῇ λέγονται « μερμίδια » (ὁ ἐ. μερμίδια, ἴδ. ΜΕΛΙΝΓΔΡΟΣ) τὰ περὶ τὸ ἐπιστήθιον λεπτὰ κορδόνια, Πανδῶρ. Τόμ. Η' σ. 443).

ΜΕΡΟΣ, εος, τό, μέρος, μερίδιον, « κατὰ μέρος » ἕκαστος κατὰ τὸ μέρος του, ὁ ἐ. κατὰ σείραν, Ὑ. Ἑρμ. 53. (Ἐκ τῆς ρίζ. μερ-, μείρομαι).

ΜΕΡΟΠΕΣ, οἱ (οἱ πανόρχαιο ἄνθρωποι, κυρ. οἱ Ὀνητοί, ἴδ. τὴν ἐπομ. λ.), τὸ ἀρχαῖον ὄνομα των κατοίκων τῆς νήσου Κῷ, των καταγομένων, ὡς συνήθως λέγεται, ἀπὸ βασιλέως τίνος Μέρωπος, Ὑ. Ἀπ. 42.

ΜΕΡΩ, οπος, ὁ, ποιητ., πιθανῶς θνητός, φθαρτός (ἐκ τίνος ρίζ. μερ- ἐξ ἧς καὶ μόρος, μοῖρα κατὰ τὸν Δύντσερον, ὅστις ἀπορρέπει ὡς οὐκ ὀρθὴν τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ μερ- (μείρομαι) καὶ ὧν, ἐπομένως καὶ τὴν ἐρμηνείαν:

μερίζων (ἀρθρῶν) τὴν φωνήν, ἔχων ἑναρθρον φωνήν), ἐπιθετοὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ γράσει «μερόπων ἀνθρώπων» (ἐν τέλει στίχου), Α 250 κ. ἀ. τῆς 'Ιλ., τῆς δὲ 'Οδ. υ 49, 432: ἐπὶ δὲ «μέροπες ἀνθρώποι» Σ 288 καὶ «μερόπεσσι βροτοῖσιν» Β 285, «μερόπων γένος ἀνδρῶν» Υμ. 34, 8.

ΜΕΡΩΝ, ὄνομα, ὁ (ἴδ. Μέρωπες), περιδότης μάντις καὶ ἡγεμὼν τῆς παρὰ τὸν Ἑλλησποντον πόλεως Περκώτης, πατὴρ τοῦ Ἀδράστου καὶ Ἀμφίου, Β 834, Α 329 ἐξ.

ΜΕΣΑΙΠΟΛΙΟΣ, ὄν, ποι. (μέσος, πολίς), ὁ μετὰ (τῶν μελαινῶν) πολιάς: ἔχων τρίχα, μι-ξόθυρξ, «ἡφάρος», ἐπιθετοὶ τοῦ Ἰδομενέως, Ν 364 τ.

ΜΕΣΑΤΑΙΟΣ, ὁ, ὄνομα δούλου τινός τοῦ ἐν Ἰθάκῃ τυφώτου Εὐμαίου, ξ 449, 455. Ἐκ τοῦ ΜΕΣΑΤΟΣ, ὁ, ἡ τὸ ΜΕΣΑΤΟΝ μόνον ἐν τῷ ἐπικ. τύπῳ ΜΕΣΣ (μέσος, πύλη), κυρ. τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς (ἔτις παρ' Ὀμ. = περιβολος, τοιχογύρισμα), ἐπομ. αὐλῆς, «μάνδρα, τόπος τοιχογυρισμένος», εἰς διατριβὴν βοσκημάτων, Ρ 412, 657, Ω 29, Α 548: οὕτως λέγεται καὶ ἡ μάνδρα τοῦ Κύκλωπος, κ 435.

ΜΕΣΗΓΓ, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἐπὶρ., χάριν τοῦ μέτρου καὶ ΜΕΣΗΓΓ, καὶ συνήθως ἐπικ. μέσσ, μεταξὺ, ἐν τῷ μέσῳ, ἀνά μέσον, «ἀνάμεσα», ἀ. κυρ. τοπικῶς, ἀπολελ. μόνον Α 573, Ψ 521: «τὸ μεσηγύ» ὡς οὐσιαστ. τὸ μεταξὺ, Υ. Ἀπ. 108: ἄλλως μετὰ γεν. Ε 44, Δ 46, δ 845 κ. ἀ. 6.) χρονικῶς, ἐν τῷ μεταξὺ, ἐν τούτοις, μόνον η 495. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. καὶ ἐνταῦθα τοπικῶς ἐκληπτέον τὸ ἐπὶρ. ἐν τῇ μεταξὺ ὁδῷ. —Τὸ υ εἶναι βραχύ, ἐν δὲ τῇ ἄρσει μακρόν, δ 845).

ΜΕΣΗΚΙΣ, ΕΞΑ, ΕΝ, ἐπικ. (ἐκ τοῦ μέσος, κατ' ἐπέκτ.), ὁ ἐν τῷ μέσῳ, μεσαῖος, μέτριος, ὁ μεταξὺ τῶν «ἐσχόντων» καὶ «χεριωτέρων» Μ 269 τ. (Ὁ Γαῖος ἀποδοκιμαζὼν τὴν λ. διορθῶναι μεσηγύς: «τὸ δὲ ἐπὶρ. τοῦτο ἐκλαμβάνει ὡς σημαντικὸν τῆς τάξεως: ὁ τὴν μεταξὺ τῶν ἐσχόντων καὶ χεριοτέρων ἔχων τάξιν»).

ΜΕΣΘΑΛΙΣ, οἱ, ὁ, υἱός τοῦ Πυλακίμενου καὶ τῆς Νύμφης Γυγίας, ἀρχηγός τῶν Μαιόνων, Β 864, Ρ 216.

ΜΕΣΘΑΛΗ, ἡ (κατὰ συγκατ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου ΜΕΘΟΔΟΜΗ, ἐκ τοῦ μέσος, δέμω), κυρ. τὸ οἶονι μεσόδωμον, μεταξὺ δεδημημένον ἢ μέρος οἰκοδομῆς μεταξὺ ἄλλων. 1) ἡ δοκοὶ ἢ διήκουσα ἐγκαταρτίως ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἑτέραν πλευρὰν τοῦ πλοίου («μεσοδόκη») καὶ κατὰ τὸ μέσον ἔχουσα ὅπλιν ἢ κοίλωμα, ἐν τῷ προσηρμοζέτω ὁ ἱσθός: ὁσάκις ἴσατο ὄρθιος, διὰ καὶ λέγεται «κοίλη μεσοδόμη» ε 424, ο 289. 2) πληθ. «μεσοδομαί» τ 37, υ 354 κατὰ τινες μέν: τὰ μέρη τοῦ τοίχου τὰ μεταξὺ τῶν ἐξεχόντων παραστατῶν, κατὰ δὲ τὸν Ἀρίσταρχον = μεσοδοτυλα, ὁ ἐ. τὰ μεταξὺ κίωνων διαφράγματα, intercolumnia,

κατ' ἄλλους: τὰ κενὰ τὰ μεταξὺ τῶν δοκῶν τῆς ὀροφῆς, τὰ μετέπειτα ἀποτελείσαντα τὰ φατνώματα κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. αὐταὶ αἱ δοκοὶ ἢ στρωτήρες τῆς ὀροφῆς, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἅπαν τὸ στέγασμα τῆς οἰκίας: κατ' ἄλλους τέλος εἶναι εἶδος τι «μισοπατώματος» («μεσοπάτον ἢ παραπάτιον», Γαλλ. entresol) ἢ κρεμάθρας, εἰς τὸ βάθος τοῦ μεγάρου ἐνοικοδομημένης καὶ ἀναλογούσης πρὸς τὰ θεωρεῖται τῶν μεγάλων αἰθουσῶν, 'Οδ.

ΜΕΣΟΜΦΑΛΟΣ [..], ὄν (μέσος, ὀμφαλός), μόνον ἐν τῷ οὐδὲ. «τὸ μεσομφαλον» τὸ μέσον τοῦ ὀμφαλοῦ, «λόχου» Βατρ. 429.

ΜΕΣΟΝ, τὸ, ἐπικ. ΜΕΣΣΟΝ, ἴδ. ΜΕΣΟΣ.

ΜΕΣΟΠΑΓΗΣ, ἔς, ἐπικ. ΜΕΣΣΟΠ. (μέσος, πῆγνυμι), μέχρι τοῦ μέσου ἐμπειρηγμένος, «μεσοπαγῆς: δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μέλινον ἔγχος» Ἐκαστε τὸ μελ. ἔγχος γὰρ ἐμπηχθῆ εἰς τὴν ὄχθην ὡς τὴν μέσσην, ὁ ἐ. ἐνέπηξεν τὸ μελ. ἔγχος εἰς τὴν ὄχθην ὡς τὴν μέσσην, Φ 472 τ. (Οὕτως ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν πρότερον δ' ἐγράφετο ΜΕΣΟΠΑΛΕΣ, ὁ ἐ. ἐκ τῆς μέσης παλλόμενον).

ΜΕΣΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. ΜΕΣΣΟΣ (κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ μέτρου). 1) ἐπιθ., ὅπερ ἐπιθετικῶς δὲν ἐκφέρεται ἐν τῇ καθομιλουμένη, εἰς τὸ μέσον, «εἰς τὴν μέσσην», τὸ μέσον τινός: ἀ. τοπικῶς: «βάλεν αὐχένα μέσσον» ἐκτόπησε τὸν αὐχένα εἰς τὸ μέσον, ἢ τὸ μέσον τοῦ αὐχένου, Ε 657, Ν 564, «ἐν μέσση (ἐξυπ. σχεδίῃ) καθίξε» ἐν τῷ μέσῳ τῆς σχεδίας ἐκάθισε, «μέσ' ἔς τὴν μέσσην», ε 326 κ. ἀ., «περὶ μέσσῳ (κατὰ τὸν Βέκκ. ἐκ τινος σχολίου ἀντὶ τοῦ πρότερον μέσσῳ) χεῖρας τιτάνας» ἀπλώσας τὰς χεῖράς του περὶ τὴν μέσσην (τοῦ σώματος), ἀφ' οὗ τὸν ἐπῆσαν ἀπὸ τὴν μέσσην, Ν 534, «ἐν μέσσοισιν ἔξε» ἐκάθισεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, Υ 15, δ 281 κ. ἀ., «μέσση ἀλί» ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης, δ 844 6.) χρονικῶς: «μέσον ἡμᾶρ» μεσημβρία, «μεσημέρι», Φ 444, η 288. 2) συγκατ. ὡς οὐσιαστικὸν τὸ οὐδὲ. «μέσσον», τὸ μέσον, «ἡ μέσση», οἷον «ἐς μέσσον» εἰς τὸ μέσον, Δ 79, ρ 447 κ. ἀ., μετὰ γεν. «ἐς μέσ. ἀμφοτέρων» Ζ 420, Υ 459, «ἐν μέσσῳ» καὶ μόνον «μέσσῳ» Γ 69, 90, 446, Δ 444, θ 66, λ 457, «κατὰ μέσσον» «καταμασθῆς», Δ 544, Ε 8, Π 285, Ι 87. Τροπ. «ἐς μέσσον τίθημι» (βάλλω τι (βόλον) εἰς τὸ μέσον, οἶονι μεταξὺ τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐπομ. ὀρίξω βραβεῖον, Ψ 704, «εἰς μέσσον ἀμφοτέροις δικάζειν» εἰς τὸ μέσον τῶν δύο δικάζων, τουτέστι πρὸς οὐδέτερον ἀποκλίνων, ἐξ ἴσου ἀπέχων ἐκατέρου, ἐπομ. δικαίως, Ψ 574. —Τὸ οὐδ. ΜΕΣΟΝ ὡς ἐπὶρ., ἐν τῷ μέσῳ, ἀνά μέσσον, «ἀνάμεσα», Μ 467, ξ 300.

ΜΕΣΣΑΤΟΣ [..], ἡ, ὄν, ἀρχαῖον ἐπιθ., ὑπερθετικ. τοῦ ΜΕΣΟΣ, ὁ μεσαίτατος, «ἐν μεσοτάτῳ» «μέσ' ἔς τὴν μέσσην», Ἰλ. Θ 223, Α θ.

ΜΕΣΣΑΓΛΟΣ, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΜΕΣΑΤΟΣ, ἐπ. ἴδ.

Μέσση, ἡ, πόλις· καὶ λιμὴν τῆς Λακωνίας, ἐπὶ τῇ δυτικῇ παραλίᾳ τοῦ Ταϊνάρου πελάγους· οὐ μακρὰν τοῦ νῦν λιμένος Μεζάπου, Β 582, Παυσ. 3, 25, 9. (|| Κατὰ τὸν Ἑρν. Κούρτιον, τὸν περιηγητὴν τῆς Πελοποννήσου, καὶ σήμερον ἀκόμη ἡ περὶ τὸν Μέζαπον χώρα εἶνε «πολυτρήρων».)

ΜΕΣΣΗΝΪ, ΜΕΣΣΗΝΙΕΣ, Ἰδ. ΜΕΣΣΗΝΑΪ.

ΜΕΣΣΗΝΙΕΣ, ἰδού, ἡ, κρήνη πλησίον τῆς Ἐλλάδος, ἀρχαιοτάτης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, Ζ 457, πρὸλ. Στράβ. 9, 5, 6. Κατ' ἄλλους δὲ ἦτο πλησίον τῆς Θεράπνης· ἐν Λακωνίᾳ, Παυσαν. 3, 20, 1.

ΜΕΣΣΗΝΗ, ἡ, μικρὰ τις χώρα περὶ τὰς Φηρές, πόλιν τῆς μετέπειτα Μεσσηνίας, φ 45, πρὸλ. Στράβ. 8, 5, 8. Ἐκ τούτου

ΜΕΣΣΗΝΙΟΣ, ἡ, οὐκ, Μεσσηνιακός, καὶ ὡς οὗτος. Μεσσηνίος, φ 48.

ΜΕΣΣΟΠΑΓΗΣ καὶ ΜΕΣΣΟΠΑΛΗΣ, Ἰδ. ΜΕΣΟΠΑΓΗΣ.

ΜΕΣΣΟΣ, Ἰδ. ΜΕΣΟΣ.

*ΜΕΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, πλήρης, „γεμιστός“, (καὶ „μεστός“ ἐπὶ φυσικῶν προϊόντων) Ἐπιγ. 15, 5. ΜΕΣΦΑ [-υ], ἐπικ. ἐπίφ. μέχρι, ἕως, μετὰ γεν. *ἡος· Θ 508 †.

ΜΕΤΑ. 1.) Πρὸς μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ. κυρ. σημ. τὸ μεταξὺ. Α') μετὰ γεν. καὶ σημ. κοινωνίαν καὶ συνδιατριβήν, οὐ μόνον τοπικὴν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἄλλην, ὁμοῦ, „μαζί, μέ“, μεταξύ, «μετὰ ὁμοῦν πῖνε καὶ ἡσθε» π 140, «μετ' ἄλλων λέξο ἐταίρων» κ 320, «μάχεσθαι μετὰ τινος» Ν 700, φ 458. Συχνότερον δὲ παρ' Ὁμ.

Β') μετὰ δοτ. μόνον ποι. καὶ ἰδίως ἐπικ. καὶ σημ. 4) τοπικὴν κοινωνίαν, συνῆλκεν, συνδιατριβήν, μεταξὺ, ἐν τῇ μέσῳ, συνήθ. μετὰ πλθ. ἑξ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν Ἐν (μεθ' ἧς συναλλάσσεται, Α 64 ἐξ.), «ζῶσι μετὰ Μυρμιδόνεσσιν» Π 15, «μετὰ Τρώεσσιν ἀγορεύειν» μεταξὺ ἡ ἐνώπιον τῶν Τρώων, πολγ. τῆς Ἰλ., ἡ μετὰ ἐνικοῦ περιληπτικοῦ ὀνόματος, οἷον «μεθ' ὁμηγερέων ἀγορή» θ 156, πρὸλ. Χ 49, «ἔξει μετ' ἀνδρῶν ἀριθμῷ» μετὰ τῶν ἀνδρῶν συναριθμοῦμενος, λ 449, «μετὰ δὲ σφιν ἐκέλευτο θεὸς ἀοιδός· δ 17. ὡσαύτως συχνά «μετ' Ἀργείοισιν, Ἀχαιοῖσιν, ἀνδράσιν, ἀθανάτοισι, κ. ἄ.» σπανιότερον ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. μετὰ δοτικ. πράγματος «μετὰ νηυσὶ» Ν 668, δ 499, «μετ' ἀστράσι» Χ 28, 317, «μετὰ κύμασι» γ 34, «μ. νεφέεσσιν» Γ. Ἀφρ. 67, «κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίησι» ἐν τῇ μέσῳ αἵματος καὶ κονιορτοῦ, Ο 118. Μετὰ ἐπὶ καταστάσεων «μετ' ἄλγεσι τέρπεσθαι» ο 400. Πολλῶν· ὁμοῦ μετὰ δοτ. πράγματος ἐπὶ τῆς σημ. τὸ μετὰξύ ὁμοῦ, „ἀνάμεσα“, ἀνὰ μέσον «μετὰ χερσίν ἔχω» κρατῶ (μέσα) εἰς τὰ χέρια μου [ἐν χερσίν ἔχω], Α 184, γ 281 κ. ἄ. «τὸν μετὰ χερσίν ἐρύσαστο» κυρ. τὸν ἀπέσπασε κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας, δ ἐ. διὰ τῶν χειρῶν, Ε 314. Ὡσαύτως «μετὰ γένουσι, μετὰ γαμφηλῆσι» Α 416, Ν 200, «πίπτει μετὰ ποσσὶ γυναϊκός» πίπτει με-

ταῦ τῶν ποδῶν „ἀνάμεσα ἑστὰ πόδια“, γεννᾶται, Τ 410. Τὸ δὲ «μετὰ φρεσὶ», σημ. ὅτι χ τὸ «ἐν φρεσὶ» κατὰ νοῦν, καθ' ἑαυτὸν, Σ 264, δ 825 κ. ἄ. 2) σημ. κοινωνίαν ἐνεργείας ἡ καταστάσεως, οἷον «μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο πέτεσθαι» ὁμοῦ μετὰ τὰς πνοὰς τοῦ ἀνέμου, ταχέως ὡς ὁ ἄνεμος, δ 448, πρὸλ. Ψ 367.

Γ') μετ' αἰτ. 1) τοπικῶς καὶ σημ. α.) κίνησιν πρὸς τι, πρόσωπον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, πληθ. ἡ ἐνίκον, (|| κυρ. κίνησιν σκοποῦσαν τὴν ἐνωσιν ἡ ἐντάμωσιν καὶ συνδιατριβήν μετὰ τοῦ ἀντικειμένου, πρὸς δὲ ἡ κίνησιν), πρὸς, εἰς, «ἐλθεῖν, κίεσθαι μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς» Γ 264, «φύγειν μετὰ νῆας» Μ 123, «ἐλαύνειν μετὰ στρατὸν Ἀχαιῶν» Ε 589, «ἔκκεν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν» Θ 76, «ἵεναι μετὰ Νέστορα» Κ 73, πρὸλ. Ο 224, «σφαῖραν ἐβρίφη μετ' ἀμφίπολον» ζ 115, «μετὰ ἦθεα καὶ νομόν ἔπαιον» Ζ 514, καὶ τροπικῶς «βάλλειν τινὰ μετ' ἑρδᾶς· καὶ νεῖκεα» ἐμβάλλω εἰς ἑρδᾶς· κτλ. Β 376, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐχθρικῆς κινήσεως «μετὰ Λήϊτον ὀρμῶμαι» ὑπάγω νὰ εἰρῶ (ἵνα συμπλακῶ μετὰ τὸν Λήϊτον, Ρ 605. ὡσαύτως «βῆ μετὰ τινα» Ε 452 κ. ἄ. β') σπανιότερον μετὰ ῥήματος· στάσεις σημαντικοῦ, ὅτε σημαίνει ὅτι ἡ Ἐν, μεταξύ, οἷον «θυμὸν ὄρινε πᾶσι μετὰ πληθύν» εἰς πάντας· τοὺς ἐν τῇ πληθεί, Β 143, «μετὰ πάντας ἔπλεον ἄριστος» μεταξὺ πάντων, Ι 54. 2) σημ. ἀκολουθίαν· α.) τοπικὴν, „κατόπιν“, ὁπίσσω, μετὰ, „βστερ' ἀπό“, «μετὰ κτλόν ἔσπετο μήλα» Ν 492, πρὸλ. Κ 516, «βῆναι μετὰ τινα» ὑπάγω κατόπιν τινός, ἀκολουθῶ, Κ 449, «μεθ' ἡμιόνους ἵεναι» κατόπιν τῶν ἡμιόνων, ζ 260, «θεῖν μετὰ τινα» Κ 63· β') χρονικῶς, «τὸν δὲ μετὰ» ὕστερον αὐτοῦ, Θ 264, λ 263 κ. ἄ. «μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα» μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρ. Ω 575, «μεθ' Ἐκτορα» βραχυλογικῶς· ἀντὶ τοῦ· μεθ' Ἐκτ. θανόντα, Σ 96, «μετὰ ταῦτα» Γ. Ἐρμ. 426· γ') ἀκολουθίαν τάξεως καὶ ἀξίας, ἰδίως μετὰ τὰ ὑπερθετικά καὶ τὰ συγγενῆ τούτοις, «ἄριστοι τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν» Μ 404, «κάλλιστος ἀνὴρ μετὰ Πηλεΐωνα» Β 671 κ. ἄ. «ἄριστῆς μετ' Ἀχιλλῆα» Η 228, «κῆδεστοι μεθ' αἵμα καὶ γένος» μετὰ τοὺς ἐξ αἵματος καὶ γένους, θ 583, «ὅς πᾶσι μετέπρεπε μάρνασθαι μετὰ Πηλεΐωνος ἐταίρον» Π 195. 3) σημ. σκοπὸν· πρὸς, διὰ, «ὀπλιζεσθαι μεθ' ὕλην» πρὸς ξύλα, διὰ ξύλα, Η 448, «πλεῖν μετὰ χαλκόν» διὰ χαλκόν, μετὰ σκοπὸν νὰ φέρω χαλκόν, α 184, «ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος» κατόπιν τοῦ βέλους μου, δ ἐ. ἵνα τὸ λάβω ὀπίσω, Ν 513, «βῆναι μετὰ δειπνόν» εἰς δειπνόν, ἵνα δειπνῶν, Τ 346, «θωρήσσομαι μετὰ πόλεμον» ἐξοπλιζομαι πρὸς πόλεμον, διὰ τὸν πολ. Γ 329, «ἔδη μετὰ πατρός ἀκούην» ἵνα ἀκούσῃ περὶ τοῦ πατρός, δ 308 κ. ἄ. καὶ μετὰ μετοχῆς περαιτέρω προσδιορίζουσης τὸν σκοπόν, «μετὰ δούρῳ ἦει υἱομένο·» ἐπήγαγε διὰ τὸ δούρῳ, νὰ τὸ φέρῃ ὀπί-

σω, Ν 247, πρβλ. ν 415. 4) σημ. ἀναλογίαν, συμφωνίαν: κατὰ, ἀναλόγως, συμφώνως πρὸς, «μετὰ σὸν κῆρ» κατὰ τὴν καρδίαν σου, Ο 52, «μετ' ὄγκον» κατὰ τὸν ὄγκον, Σ 552, «μετ' ἰγνία βαίνω» βαδίζω κατὰ τὰ ἴγνη, ἐπὶ τὰ ἴγνη, Ε 406 κ. ἀ. «μετὰ κλῆος» κατὰ τὴν φήμην, καθὼς ἤκουε, Α 227, Ν 364.

II.) Ὡς ἐπὶβ., ἀποκλ. ἀ.) μεταξὺ, προσ- ἐτι, ἐκτός τοῦτων, Β 446, Ο 67, Σ 515, ε 224. β.) κατόπιν, ὀπίσω, τοπικῶς τε καὶ χρονικῶς, Ψ 433, Α 448, ο 400, φ 231.—Πολ- λάκις ὁμῶς προήλθεν ἐκ τμήσεως, τουτέστι χω- ρισμοῦ ἀπὸ τοῦ ῥήματος, ἴδ. τὰς ἐπομένους μετὰ τῆς Μετὰ συνθέτους λ.

III.) Ἐν συνθέσει πλήν τῶν εἰρημένων σημ. καὶ μεταβολὴν καταστάσεως.

ΜΕΤΑ. 1) ἀντὶ τῆς μετὰ κατ' ἀναστροφῆν, ὅταν τίθηται κατόπιν τοῦ πτωτικῆς ἢ πρόθε- σης αὐτῇ, ἥτις ὁμῶς μένει ἄτονος ἐν ἐκθλίψει τοῦ τελικοῦ φωνήεντος, Ν 301, Υ 329, «τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεύς» Ρ 258, ο 147. 2) ἀντὶ τοῦ μέτεστι (ἴδ. ΕΝΕΙΜΙ), υ 93.

ΜΕΤΑ-ΒΑΪΝΑ, μέλ. μεταβήσομαι, ἀορ. μετέβην· παρακ. μεταβέδην, μεταβαίνω, «ἀλλάζω τό- πον, περνώ» 1) ἐπὶ τῶν ἄστρων «μετὰ δ' ἄ- στρα βεβήκει» τὰ ἄστρα ἦσαν περασμένα (ὕπερ τὸ μεσουράνημα), εἶχον κλίνη πρὸς τὴν δύσιν, μ 342, ξ 383. 2) μεταφ. ἐπὶ τῶν αἰοιδῶν, τῶν μεταδιδόντων εἰς ἄλλο θέμα, «ἀλλάζω» Ο 492, «ἔς ἄλλον ὕμνον» Υ. Ἀφρ. 294, Υμ. 8, 9.— 47, 11. Ὅδ.

ΜΕΤΑ-ΒΑΛΛΩ, ἀορ. β'. μετοχ. μεταβαλὼν μό- νον ἐν τι. μεταστρέφω, «γυρίζω», «νῶτα» στρέφω τὰ νῶτα, τρέπομαι (εἰς φυγὴν) Θ 94 f.

ΜΕΤΑ-ΒΟΛΑΪΝ, μετεβείηται ἀποφασίζω (πρ- βλ. ΜΕΤΑΦΑΙΝΟΜΑΙ) «ἄλλως μετεβούλευσαν» ἄλ- λως; ἔπειτα ἀπεφάσισαν, ὅ ε. μετέβαλον γνώμην, μετενόησαν, ε 286 f.

ΜΕΤ-ΑΓΓΕΛΟΣ, ὁ, ἡ, ἐπ. κυρ. ὁ ἡ μεταξὺ τινῶν ἢ παρὰ τισιν ἄγγελος, «θεοῖσι μετ' ἄγγε- λος» ἢ μεταξὺ τῶν θεῶν, ἐν τοῖς θεοῖς ἄγγελος (Ἰρι·) (ἢ ὀρθότερον, νομίζω, ἢ πρὸς τινος πεμ- πομένη ἄγγελος κατὰ τὸ: ἐπιδοουκός κ. τ. τ. ἢ ἡ μεταξὺ τινῶν μεσολαβούσα ἄγγελος, inter- mediaria, ὡς μεταφράζει ὁ Δύντζερους) Υλ. Ο 144 κ. ἀ. (Ὁ Οὐόλφ. ἐξέδωκε κατὰ τὴν συνήθη γρα- φὴν: θεοῖσι μετ' ἄγγελος).

ΜΕΤΑ-ΔΑΪΝΕΜΑΙ [ν.ν.], ἐπ., μέσ. μέλ. μετα- δαίσομαι, συνδαιπνῶ, συνευχαοῦμαι, μετὰ γεν. τοῦ ὅλου «ιερῶν» τρώγω καὶ ἐγὼ ἐκ τῶν ιερῶν, Ψ 207, «τινὶ» μετὰ τινος, Χ 499, σ 48.

ΜΕΤΑ-ΔΗΜΙΟΣ, ὄν, ἐπ. ἐνδημῶν, ἐν τῷ δήμῳ εὐρισκόμενος, ἐνδημος, «κακόν» Ὅδ. ν 46, περὶ ἀνθρώπου: ὁ ἐν τῷ οἴκῳ ἢ ἐν τῇ πόλει (οἰ- κοί) διατρίβων, ταύναντ. ἀποδηρῶν), θ 293.

ΜΕΤΑ-ΔΟΡΗΙΟΣ, ὄν, ἐπιδόρπιος, ἀπόδει- πνος, μετὰ τὸ δειπνῶν (καὶ ὄχι κατ' ἄλλους: κατὰ τὸ δειπνῶν, μεταξὺ δειπνῶν) δ 494 f.

ΜΕΤΑ-ΔΡΟΜΩΔΩΝ [ν.ν.], ἐπ. ἐπὶβ. (μεταδρα- μεῖν), τρέχων κατόπιν, διώκων, Ε 80 f.

ΜΕΤΑΞΕ, ἐπ. ἐπὶβ. χρόνου (μετὰ) ὕστερον, μετέπειτα, κατόπιν, ὅπερ κατὰ μὲν τὴν μαρ- τυρίαν τῶν παλαιῶν εἶνε μόνον Ἡσιόδεον (Ἐργ. καὶ Ἡμ. 396), κατ' εἰκασίαν δὲ τοῦ Σμυττίου ἐγράφη καὶ ἐν τῷ Υ. Ἐρμ. 459 «ἢ σε κακὸν τὰ μέταξε κατ' ἄγκηα φηλητεύσειν» ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἀναγνωσκόμενου καὶ πάντῃ ἀδιανοήτου «ἢ σε λαβόντα μεταξὺ κτλ.» II. Τὴν διόρθωσιν ταύτην ἀπεδέχθη καὶ ὁ Βασουμεί- στερος, ἂν καὶ οὐχὶ ἀνευ οὐδενὸς διαταγμοῦ. Νομίζω ὅτι ὀρθότερα εἶνε ἡ διόρθωσις, οὐχὶ ὁμῶς καὶ ἡ ἑρμηνεία, τοῦ Ματθίου «ἢ σε, λαβόντα μεταξὺ, κατ' ἄγκηα φηλητεύσειν» ἑρμηνευομένη ὡς: ἔξῃ: ἢ, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ λάθῃς (δ. ε. διαλά- θῃς) καὶ διαφύγῃς τὰ δεσμά τοῦ Ἀπόλλωνος, θά περιφέρῃσαι ὡς ληστής εἰς τὰς ψάραγγας.

ΜΕΤΑΙΖΩ, ποι. ἀντὶ τοῦ ΜΕΟΙΖΩ, παρακάθη- μαι, συμπαρακάθημαι π 362 f.

ΜΕΤ-ΑΙΣΩ [ν.ν.], ποι., ἀορ. μετοχ. μεταίττω, ἐπιπηδῶ, ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι, μόνον ἀπολ. καὶ κατὰ μετοχ. ἐνιστ. Π 398 ἢ ἀορ. Φ 564, ρ 236, π 44.

ΜΕΤΑ-ΚΙΑΘΩ [ν.ν.], μόνον ἐν τῇ παρ. μετε- κίαθον· ἀ.) ὑπάγω κατόπιν, ἐπακολουθῶ, ἀπολ. Α 52, μετ' αἰτ. παρακολουθῶ, διώκω, καταδιώκω, «τὸν δὲ (ταβρον) μετεκίαθον» πα- ρηκολούθουν, ἵνα σώσωσιν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἀνύ- χων τῶν λεόντων, Σ 584, Π 685, Σ 532· β.) ὑπάγω, μεταβαίνω πρὸς τινος, ἐπισκέπτο- μαι, «Διήνορας» α 22· γ.) «πεδίον» δια- τρέχω, διέρχομαι, Α 744.

ΜΕΤΑ-ΚΛΑΙΩ, ποι., μέλ. μετακλαύσομαι, κλαίω κατόπιν ἐκ μετανοίας, Α 764 f.

ΜΕΤΑ-ΚΛΙΝΩ, παθ. ἀορ. μετεκλίνθη, κλίνω, «γέρνω» πρὸς τι, μόνον ἐν τῇ φρ. «πολέμοιο μετεκλινθέντος» ὅταν ἡ μάχη κλίνη, «γύρῃ» πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Α 509 f.

ΜΕΤΑ-ΛΗΓΩ, ἐπ., ἀορ. εὐκτ. μεταλλήξειε, με- τοχ. μεταλλήξαι, παύω, [παύομαι], μετὰ γεν. «χόλοιο» Υλ. 1 457, 261, 299, Υ. Δῆμ. 340.

ΜΕΤΑΛΛΑΩ, ποι., ἀορ. ἀ. μετάλλησ, ἐξετά- ζω, ῥευνῶ [πυνθάνομαι], ἑρωτῶ, ἀπολ. Ε 378, ο 23· μετ' αἰτ. τινὰ ἢ τί, Α 550, Κ 425, γ 243, π 287 καὶ μετὰ διπλ. αἰτ., τινὰ τι, Γ 477, α 234, κ. ἀ. «τί ἀμφί τινι» τί περί τινος, ρ 554. (Ἡ συνήθ. ἐτυμολ. ἐκ τοῦ μετ' ἄλλα ἢ μέταλλον εἶνε ἀπίθανος. ἴσως: ἐκ τοῦ μετὰ καὶ λάω, βλέπω πρὸς τι II. ἴσως ὁμῶς καὶ δὲν εἶνε σύνθετος).

ΜΕΤΑΛΛΗΓΩ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ΜΕΤΑΛΛΩ, ὅπ. ἴδ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΩ, ἴδ. ΜΕΤΑΛΛΟΝΟΩ.

ΜΕΤΑΜΑΖΙΟΣ, ὄν, ποι. (μετὰ, μαζός) «ἔδολε στήθος μεταμάζιον» ἐκτύπησε τὸ στήθος (τὸ μέ- ρος τοῦ στήθους) τὸ μετὰ τῶν μαζῶν (μα- στῶν), Ε 19 f. (Ὁρθότερον ἐκλαμβάνει ὁ Φαίσις τὸ ἐπίθ. ὡς ἐπὶβ.: ἐκτύπησε τὸ στήθος μετὰ

των μαστων, ως τὸ «μετώπιον» Α 95 καὶ «ἐπομφάλιον» Η 267).

ΜΕΤΑ-ΜΕΛΟΜΑΙ, μεταξὺ τινων, ἐν τισιν μέλω (ἴδ. τὴν λ.), μετὰ δοτ. μόνον ἐν τῷ Ὑ. Απ. 197.

ΜΕΤΑ-ΜΙΓΝΥΜΙ [ν.-], μέλ. μίջω, συμμίσγνυμι, ἀναμιγνύω, τίν τι, *Οδ. χ 221. Ταύτων καὶ τὸ **ΜΕΤΑΜΙΣΓΩ**, τι, σ 310.

ΜΕΤΑΜΩΝΙΟΣ, ον, ποι. μάταιος, ἀνωφελής, «χαμένος», «μὴ μοι μεταμώνιζα νῆματ' ὀληται» νὰ μὴ μοῦ χαθοῦν εἰς μάτην, «νὰ μὴ πᾶν χαμένα», β 98, ε 443, ω 133, «πάντα μεταμώνιζα τίθημι» μεταμώνω, κάμνω μάταια, ἐκμηδενίζω, Α 363, «μεταμώνιζα βάζω», ὁμιλῶ εἰς τὸν ἄερα, ὁμ. χαμένα λόγια, σ 332. (Συνήθ. ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἄνεμος, κατὰ συγχοπ. ἀντὶ τοῦ μετανεμώνιος, ὅπως φαίνεται καὶ ἐκ τῆς παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 117 χρήσεως ἐπὶ τῆς σημασίας: διὰ τοῦ ἀνέμου, διὰ τοῦ ἀέρος, οἰνοῖ αἰθέριος. Τὴν δ' ἐτέραν ὀλιγώτερον ἀξιόπιστον γραφὴν μεταμώλιος, ἥτιον πιθανῶς ἐτυμολογεῖ ὁ Λόδερκ. ἐκ τοῦ μεταλῖν (κατὰ τὸ ἐτερομώλιος) καὶ μεταφράζει διὰ τοῦ transilis (διατάλλω), δ ἑ. mutabilis, εὐμετάδολτος).

ΜΕΤΑ-ΚΑΙΕΤΑΩ, μετὰξὺ (ἢ μετὰ) τινων κατοικῶ, συγκατοικῶ, Ὑ. Δήμ. 87 (οὕτως διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Ἰάγην ἀντὶ τοῦ: τοῖς μέτακνισι.).

ΜΕΤΑ-ΝΑΪΕΤΗΣ [ν.-], ογ, ὁ (ναίω) ὁ ἀπὸ τινος χώρας εἰς ἄλλην μετοικῶν, μετανάστης, μέτοικος, ξένος, ἀτήμητος μ., *Ἰλ. Ι 648, Η 39.

ΜΕΤΑΝΕΙΡΑ [ν.-], βε, ἡ, γυνὴ τοῦ Κελεῦ, μήτηρ τοῦ Δημοφῶντος, Ὑ. Δήμ. 464, 206.

ΜΕΤΑ-ΝΙΣΣΟΜΑΙ, ποι. μεταβαίνω, «μετενίσσεται βουλευτόνδε» (δ ἦλος) μετέβαινε, ἐκλινε πρὸς τὴν δύναν, Η 779, σ 58.

ΜΕΤΑΝΟΙΑ, ἡ (μετὰ, νοέω), μεταβολὴ ἡ γνώμης, μεταμέλεια, «μετάνοιζομαι» Βατρ. 70, (|| ἡ λ. «μετάνοια» δεσώθη μὲν ἐν τῇ καθομῇ. ἀλλὰ μετέβαλε σημασίαν, ἐκ τῆς θρησκευτικῆς μετανοίας μεταπεσοῦσα εἰς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῆς ἐκδήλωσιν, τὴν γονυκλισίαν).

ΜΕΤΑΣΕΙ [ν.-], ἐπῖρ. (μετὰ, || ἡ κατὰ τὸν Κοῦρτιον σύνθετον ἐκ δύο προθ.: μετὰ, ζύν) ἐν τῷ μετὰξὺ, «ἀνάμεσα», Α 456 f. Ἰδ. ἢ **ΜΕΤΑΖΕ**.

ΜΕΤΑ-ΠΑΓΟΜΑΙ, ἐν τῷ μετὰξὺ παύω, διαναπαύομαι, Ρ 373 f.

ΜΕΤΑ-ΠΑΤΙΣΤΑΩ, ἡ, διανάπαυλα, διακοπὴ, «πολέμοιο» Τ 201 f.

ΜΕΤΑΠΡΕΠΗΣ, ἐπ. διαπρεπῆς μετὰξὺ τινων, μετὰ δοτ. «ἀθανάτοισιν» Σ 370. Ἐκ τοῦ

ΜΕΤΑ-ΠΡΕΠΩ, ἐπικ., διαπρέπω μετὰξὺ τινων, ἐξέχω, [διαφέρω], μετὰ δοτ. προσ. «ἡρώεσσι» Β 579, «ἀμφιπόλοισιν» ζ 109 κ. ἀ., μετὰ δοτ. τοῦ πράγματος, ὡς πρὸς (κατὰ) τι, «γαστέρι μάρχη» σ 2 (ἐν τμ.), μετὰ διπλ. δοτ. «ἐγγυὲ Τρώεσσι» κατὰ τὸ δόρυ μετὰξὺ τῶν Τρώων, Η 835, «πλοῦτῳ Μυρμιδόνεσσιν» Η 596,

καὶ μετ' ἀπαρσ. «πᾶσι Μυρμιδόνεσσιν ἐγγυὲ μάρνασθαι» Π 194.

ΜΕΤΑΤΙΘΗΜΙΟΣ, ον, ἐπ. (μετὰ, ἀριθμός) ἐναριθμῖος, ἐν τῷ ἀριθμῷ, μετὰ δοτ. Τμ. 25, 6.

ΜΕΤΑ-ΤΕΥΟΜΑΙ καὶ ἐπ. μετασσω, ἀορ. β'. συγχεσθαι γ'. ἐν. μετέσσω (ἀ.) προστρέχω, ἢ τρέχω κατόπιν, ἀπολεῖ. *Ἰλ. φ 423, ζ 296 β'.) ἐφορμῶ, ἐπέρχομαι, μετ' αἰτ. Ψ 389.

ΜΕΤΑΣΠΟΜΕΝΟΣ, **ΜΕΤΑΣΠΩΝ**, ἴδ. ΜΕΘΩΠΩ.

ΜΕΤΑΣΣΑΙ, αἰ, τὰ ἀνία τὰ γεγεννημένα μετὰξὺ τῶν προΐμων («προγόνων» παρ' Ὀμ.) καὶ ὀψίμων («ἐσθων»), τὰ μέσση ηλικίας, μεσση, ι 221 f. (Κορ. εἰνε ἐπὶ τοῦ «δῖος», θηλ. τοῦ ἀρχῆς. μέττασσοις, ὅπερ παράγεται ἐκ τῆς **ΜΕΤΑ**, ὅπως τὸ περισσός ἐκ τῆς ΠΕΡΙ. Ὁ δὲ Δοιδερλ. καὶ τινες ἄλλοι ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τοῦ μεσάζω ἢ μέσος. || Ὁ δὲ Κοῦρτ. θεωρεῖ τὴν λ. κανονικῶς ἐσηματισμένην ἐκ τοῦ ἀρχ. μετὰ-κί-αι, ὅ ἑ. ἐπερχόμεναι, κατόπιν ἐρχόμεναι). Τὸ οὐδ. «τὰ μέττασσα» ὡς ἐπῖρ. τὸ μετέπειτα, Ὑ. Τμ. 125 «ὡς ἐτι νῦν τὰ μέττασσα (κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Μυλλέρου ἀντὶ τοῦ ἀδιανοήτου «τάμετ' ἄσσα») πολυχρόνιος πεφύσας» καθὺς ἀκόμη τῶρα εἰς τὸ μετέπειτα κτλ. (Ὁ δὲ Σνείδεδοτος ὑπόπτειται: τὰ μέταζε, ὅπερ παρέλαθεν ὁ Βασου. || Ἀλλ' εἰσέτι, νομίζω, δεῖται θεραπειᾶς τὸ χωρίον).

ΜΕΤΑΣΣΕΥΟΜΑΙ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ΜΕΤΑΣΕΥΟΜΑΙ**.

ΜΕΤΑ-ΣΤΕΝΩ, ποι., κατόπιν στεναζῶ, μετέπειτα ἐκ μετανόιας κλαίω, «ἄτην» δ 261 f.

ΜΕΤΑ-ΣΤΟΙΧΙ [ν.-], ἐπ. ἐπῖρ. (στοίχος) ἐπὶ στίχον κατὰ τὸν Σχολ. («στίχος δὲ ἡ ἐπὶ βάθος· στάσις»), εἰς τὴν σειρὰν ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, μόνον *Ἰλ. Ψ 358, 757. (Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἐναντίον τῆς ἑρμηνείας ταύτης τῶν ἀρχαίων ἐρμηνεύει φυσικώτερον ὅτι οἱ ἐν παρατάξει, εἰς τὴν σειρὰν, ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον).

ΜΕΤΑΣΤΡΕΦΩ, μέλ. φω. ἀορ. ἀ. μετέστρεψα, καὶ παθ. μετεστρέφθην. 1) Ἐνεργ. ἀ.) μεταβ. μεταστρέφω, μεταβάλλω, «γυρίζω», μεταφ. «ἤτορ ἐκ χόλου» Κ 407, «νόον μετὰ σὺν κῆρ» μεταστρέφω τὸν νοῦν μου, τὴν διάθεσίν μου πρὸς τὴν καρδίαν σου, Ο 52, «μὴ τι μεταστρέψωσι» (ἐῖς τμ. τὰ κακὰ ἔργα) μήπως τὰ στρέψωσιν (οἱ θεοὶ) ἐναντίον σου, β 67. (Ὁ δὲ Ἀμεῖς ὀρθότερον, νομίζω, ἀποδίδει τὰ «κακὰ ἔργα» μόνον εἰς τὸ «ἀγασσάμεναι», τὸ δὲ «μεταστρέψωσιν» ἐρμηνεύει: ἐπιφέρωσι μεταβολήν τινα, || ἡ καὶ εἰς τὴν ἐπομ. ἀμετάβ. σημασίαν δύναται γὰρ ἐκληφθῆ: β'.) ἀμετάβ. «στρέφω, γυρίζω», καὶ συνηθέτερον, τὰ στρέφω, τὰ γυρίζω, δ ἑ. μεταβάλλω γνώμην, διάθεσιν ὥς, Ο 203. 2) Παθ. (μόνον ἐν τῇ μετασχῇ τοῦ ἀορ.) μετ' ἡμετ. μέσσην, «στρέφωμαι, γυρίζω ὀπίσω», Α 595, Ο 594, Θ 258, Α 447.

ΜΕΤΑ-ΤΙΘΗΜΙ [ν.-], ἀορ. ἀ. μετέθηκα, ἐμεβάλλω, ἐμποιῶ, «ἐέλαθον» σ 402 f.

ΜΕΤΑ ΤΡΕΠΗ, μόνον μέσ. ἐν τῇ δ' ἀορ. μετα-
τραπῶμαι, μετατρέπομαι, στρέφομαι ὀπί-
σω, ἀπολέω. *Πλ. Α 199 (ἐν τμ.) β'. μεταφ.
στρέφομαι πρὸς τι, ἡγορίζω καὶ κοττάζω
(πρ.), προσέχω, Α 160, 1630, Μ 238. Ἐκ
τούτου

ΜΕΤΑΤΡΟΠΑΙΖΟΜΑΙ [μετ-], μέσ. ἀποθ. γρέ-
φομαι ὀπίσω, ἡγορίζω ἵλω: ἀπὸ τῆς φυγῆς
ἐναντίον τῶν πολεμίων, Γ 490 τ. Πρὸλ. ΕΝΤΡΟ-
ΠΑΙΖΟΜΑΙ.

ΜΕΤΑΤΑΙΔΩ, συνήθ. ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ παρτι-
μετῆδε, καὶ ἐν τῇ δ. ἐνικ. μετῆδων, μ 153,
270, κυρ. ἐν πολλοῖς, μεταφ. πολλῶν, ἢ πρὸς
πολλοὺς ὀμιλῶ, ἀγορεύω, *Ἀργείοισι, Φανή-
κασσι, ἀθανάτοισι, ἀμφιπόλοισι, ἐτάρασαι κ. ἀ.
*Ομ. πλχ., *ἔπεια Τρώεσσι. Θ 496.

ΜΕΤΑΦΘΗΜΙ, ἐπ., ἀορ. δ'. μετέπειπον, μεταξὺ
τινῶν ἢ πρὸς τινος λέγω, ὀμιλῶ, ἀγο-
ρεύω, μετὰ δοτ. πληθ. καὶ ῥάστα τῆς ἀντι-
νομ., *τοῖς ἢ τοῖσι μετέφθ'· συχνῇ παρ' *Ομ.
πρ., ἦτις μένει ἀμετάβλητος καὶ ὅπου ὁ λόγος
κυρίως πρὸς ἓνα μόνον ἀποταίνεται (παρόντων
ἡμῶν καὶ ἄλλων) Δ 153, Τ 55. (Διὰ τοῦτο ἡρ-
μήνευσαν τινες, ὅχι ὅμως ὀρθῶς, τὸ *τοῖσι»
διὰ τούτων, μὲ ταῦτα, ἐκλαβόντες τὴν ἀντι-
νομίαν οὐδετ.). Ἀπαξ μόνον συνετάχθη μετ' αἰ-
τιατικῆς εἰς τὴν σημ. προσαγορεύω, *τῇ μιν
ἐισααμένη μετέφθ' Β 795 (ὅπερ νεώτεροι τινες
διώρθωσαν ἐξ ἀντιγράφων εἰς τὸ: προσέφθ).

ΜΕΤΑΦΡΑΖΟΜΑΙ, μέσ., μέλ. -ομαι, σκέπτο-
μαι κατόπιν (ἢ κατὰ τὸν Ναιγελσδοχ· σκέ-
πτομαι ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, συσκέπτομαι)
*ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασσόμεθα ἃ αὐτί·
ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων θά γένηται ἄλλοτε δευτέρα
σκέψις, Α 140 τ.

ΜΕΤΑΦΡΕΝΩ, κυρ. τὸ ἀπέναντι τοῦ διαφράγ-
ματος (τῶν *φρενῶν) ὀπίσθεν κείμενον, ὃ εἰς τὸ
ἀνώτερον μέρος τῆς ῥάχως, τὸ μεταξὺ
τῶν ὤμων ἀντικρὺ τοῦ στήθους, Ε 40 κ. ἀ., θ
328, καὶ πληθ. Μ 428.

ΜΕΤΑΦΡΟΝΕΩ, ἐπ. μεταξὺ τινῶν ἢ πρὸς τι-
να· φωνάζω, ὀμιλῶ, ἀγορεύω, μετὰ δοτ.
πληθ. *τοῖσι· Η 384, θ 201 κ. ἀ.

ΜΕΤΙΔΕΙ [-ει], ἀντὶ τοῦ μέτεισι Ἰων., ἐκ
τοῦ ἐπομ.

1. ΜΕΤΕΙΜΙ (μ. εἰμί) ὀποτ. μετείω, Ψ 47 καὶ
μετέω ἐπ. ἀντὶ τοῦ μετώ, ἐπ. ἀπαρτ. μετέμμε-
ναι ἀντὶ τοῦ μετεῖναι, μέλ. μετίσσομαι, εἶμαι
μεταξὺ τινῶν, ἔν τισι, μετὰ δοτ. Γ 109, ο
234 κ. ἀ., ἀπολ. *οὐ παυσιῶλή μετίσσειται· δὲν
θὰ ἦνε παύσαι· ἐν τῇ μεταξὺ Β 386.

2. ΜΕΤΕΙΜΙ (μ. εἰμί), μέσ. ἀορ. ἀ. μετοχ. ἐπ.
μετειςσάμενος. 1) προσέρχομαι, ἐν τῇ ἀνωτ.
μετοχῇ, *Πλ. Ν 90, Ρ 285, ἐπὶ δὲ καὶ *πόλε-
μόνδε μετείσι· Ν 298. 2) ἔρχομαι κατό-
πιν, ἀκολουθεῖν, ἐπακολουθεῖν, Ζ 344.

ΜΕΤΕΙΠΩ, ἐπ. μετέ(φ)ειπον, ἀορ. τοῦ ΜΕΤΑ-
ΦΗΜΙ, μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν. μετέπειπεν, πλήν ἐν τῇ

τ 140, ἐνθα εὐρίσκειται τὸ ἀ. ἐν. μετέειπον, εἴ-
πον, ὀμίλησα, ἡγόρευσα, μεταξὺ τινῶν ἢ
πρὸς τινος, ἀπολ. Η 94, η 155 κ. ἀ., ἢ μετὰ δοτ.
προσ. Α 73, ε 95 κ. ἀ. Ἰδίων συνήθεις εἶνε αἱ
φρ. *ὅσιν ἐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε· καὶ ἐν τμ. μετ' αἰτ. πράγ-
ματος· *τοῖσι... μετὰ μύθον εἰπεν· Ι 623.

ΜΕΤΕΙΛΑΜΕΝΟΣ, ἴδ. 2. ΜΕΤΕΙΜΙ.

ΜΕΤΕΙΩ, ΜΕΤΕΜΜΕΝΑΙ, ἴδ. 1. ΜΕΤΕΙΜΙ.

ΜΕΤΕΙΠΕΙΤΑ, ἐπὶρ. μετέπειται, *ὅσπερα, κα-
τόπιν·, Ξ 310, κ 519 κ. ἀ. τῆς· Ὁδ.

ΜΕΤΕΙΣΧΟΜΑΙ, ἀποθ., μέλ. μετελεύσομαι, ἀορ.
β'. μετῆλθον, συνήθης ἐν τῇ μετοχ. μετελθών.

1) προσέρχομαι, ὑπάγω πρὸς τινος ἢ εἰς
τι, ἀπολ. Δ 539, Ν 127, α 229, Ε 456, 464,
Ν 351, *πολύνδε· Ζ 86, μετὰ δοτ. *θεοῖσι
πᾶσι· Ξ 334, *μνηστήροισι· α 134· ἐπὶ δὲ ἐπέρ-
χομαι (ἐγθρικός), ἐπιπίπτω, Π 487, ζ 132.

2) μετ' αἰτ. ὑπάγω πρὸς τινος ἢ ἐν αὐτῶν
αὐτῶν *Πάρν· Ζ 280· β'. κατόπιν τινός, ἐγ-
θρικός, καταδιώκω, Φ 422· γ'. τρέχω κατό-
πιν τινός, πράγματα· δηλ., ἵνα ἐρευνήσω αὐτό,
*πατρός κλέος· κατόπιν τῆς φήμης τῆς περὶ
τοῦ πατρός, γ 83, *ἔργα· ἐπισκέπτομαι, π
314· δ'. μεταφ. μετέρχομαι, τούτῳ τινος ἔχω
τὴν ἐκμελείαν τινος, *ἔργα γάμοιο· Ε 429.

ΜΕΤΕΙΣΣΙΤΟ, ἴδ. ΜΕΤΑΕΚΤΟΜΑΙ.

ΜΕΤΕΩ, ἴδ. 1. ΜΕΤΕΙΜΙ.

ΜΕΤΗΘΡΟΣ, ον, ποι.=μετέωρος (μετὰ, ἀεθ-
ρῶ), ὃ εἰς τὸν αἶρα εὐρισκόμενος καὶ μὴ σθηρι-
ζόμενος κατὰ γῆς, *ἔρματ' αἵετας μετήορα·
τὰ ἔρματα ἐπὶ δὴν εἰς τὸν αἶρα, *ἐπετοῦσαν,
δὲν ἀγγίζαν τὴν γῆν·, Ψ 369, πρὸλ. Τ. Ἑρμ-
135. 2) μεταφ. μετέωρος, ἀδέσβατος, ἀστα-
θής, Τ. Ἑρμ. 488.

ΜΕΤΟΙΚΟΜΑΙ, ποι., ἀποθ. ἀ. διέρχομαι
*ἀνὰ ἄστν· διὰ τῆς πόλεως, θ 7· β'. μετ' αἰτ.
προσέρχομαι, ὑπάγω πρὸς τινος, ἵνα συμ-
παραλάβω ἢ καλέσω αὐτόν, Κ 144, θ 47, ἢ ἵνα
προσδῶλῃ τινά, Ε 148· γ'. ἀκολουθεῖν μετὰ
τινός, τ 24.

ΜΕΤΟΚΛΑΖΩ, μεταβάλλω δκλασμα, *με-
τοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμοτέρους πόδας ἔχει· γονα-
τίζει πότε εἰς τὸ ἓνα καὶ πότε εἰς τὸ ἄλλο γό-
νατον, καὶ ἐπομένως (τὰ ἐπόμενα εἶνε ἐπεξή-
γησις τοῦ προσηγνηθέντος ῥήματος *μετοκλάζει·)
πότε εἰς τὸν ἓνα καὶ πότε εἰς τὸν ἄλλον πόδα
καθίζει, Ν 281 τ. (||. Πρόκειται δηλ. περὶ μετα-
βολῆς τοῦ σχήματος τοῦ ὀκλαζόντος· δεῖλον ἐνε-
δρευτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ μεταβάσεως αὐτοῦ εἰς
ἄλλον τόπον).

ΜΕΤΟΠΛΑΖΩ, ἴδ. ὀπλάζω 1).

ΜΕΤ-ΟΠΙΣΘΕΝ καὶ πρὸ συμφώνου ΜΕΤ-ΟΠΙΣΘΕ,
ἐπικ. ἐπὶρ. (ἴδ. ΟΠΙΣΘΕΝ). 1) τοπικόν, ὀπι-
σθεν, *ὀπίσω, ἀπ' ὀπίσσω, ἀπολείωμ. *Ομ.
πλχ., *μετόπ. μίμνω· μένω ὀπίσω, Ζ 68· ἐπὶ
τῶν σημείων τοῦ ὀρίζοντος, *μετόπισθε πρὸς ζό-
φον· ὀπίσω πρὸς δυσμάς, ν 241 (διότι εἶνε πολ-

λά φυσικόν ὁ ἄνθρωπος νά τραπῇ πρῶτα πάντων πρὸς ἀνατολάν, καὶ τοῦτο τὸ σημεῖον νά θεωρῇ πρόσθιον· ἡ δὲ δύσις τότε πίπτει φυσικῶς τῇ λόγῳ ὀπίσσω, μετὰ γεν. 1 504, 1 539. 2) χρονικόν, ἔπειτα, μετέπειτα, „ὕστερα, κατόπιν, ὀπίσσω“, Α 82, δ 695 κ. ἀ., „παῖδες τοὶ μετόπισθε ληλημέμενοι“ οἱ παῖδες οἱ κατόπιν (μετὰ θάνατον τοῦ Ἑκτορος καὶ τῶν ἄλλων τεθνεώτων) ὑπαλειψμένοι, Ω 687, εἰς τὸ μέλλον, Ω 411.

ΜΕΤΟΧΛΙΖΩ, ἐπικ., ἀόρ. ἀ. εὐκτ. μετοχλίσαις ἐπικ. ἀντὶ τοῦ δι' ἐνός σ' κυρ. διὰ μοχλῶν καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ ἀγῶνος σηκώνω τι, ἀναμοχλεύω, μετακινῶ, μετατοπίζω, «λέχος» ψ 188, «ὄχημα» Ω 567.

ΜΕΤΡΕΩ, ἀόρ. ἀ. ἐμέτρησα, „μετρεῖν“, «πέλαγος», κυρ. διαμετρεῖν, ὁ ἐ. ποιητ. διαπερῶ τὴν θάλασσαν, γ 479. Ἐκ τοῦ

ΜΕΤΡΟΝ, τό, ἀ.) „τὸ μέτρον“, τὸ ὄργανον δι' οὗ μετροῦμεν, ἡ τὸ ποσὸν τοῦ μήκου· τὸ λαμβανόμενον ὡς μονάς εἰς μέτρησιν, «μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες» Μ 422, «ἐν μέτροισι ταμῶν θονακάς» μέ μέτρα κόψαι, Τ. Ἑρμ. 47· β.) μέτρον χωρητικότητος ὕδρων τε καὶ ἐερῶν πραγμάτων, „μετριδὲν“ (ἐπὶ τῶν Ὀμηρικ. χρόνων ἀγνώστου μεγέθους) ἐπομ. καὶ τὸ ποσὸν τὸ εἰς τοιαῦτα μέτρον χωροῦν, «οἶνου» Η 474, Ψ 268, «ἀλφίτου» δ 355· γ.) ἐν γένει πᾶν μετρήσιμον ἢ μεμετρημένον· ὅθεν ἐν περιφράσει «μέτρα κελεύθου» τὸ μήκος τῆς ὁδοῦ, δ 389, κ 539· δ.) τὰ σημεῖον, ἐνθα συμπληροῦται τὸ μέτρον, «ὄρου μέτρον» τὸ τέρμα τῆς προσορμίσσεως, ὁ ἐ. τὸ εἰς ἀγκυροβολῆσιν ἐπιτηδεύοντος μέρος τοῦ ὄρου, κ 401· μεταφ. «μέτρον ἔβης» ἀκμή τῆς ἔβης, ὁ ἐ. τῆς ηλικίας, Α 225, λ 317 κ. ἀ.

ΜΕΤΑΠΙΟΝ, τό = τῷ ἐπομένῳ, τὸ μέτωπον, *Ιλ. Α 95, Π 739· κυρ. οὐδέτ. τοῦ ἀχρήστου ἐπιθέτου **ΜΕΤΑΠΙΟΣ**. (Ὁ Φαίσις ἐκλαμβάνει ἀπὸ τὸ ὦ· ἐπιθετόν με ἐπιφ. σημασίαν· εἰς τὸ μέτωπον, ἴδ. **ΜΕΤΑΝΑΪΣΙΣ**).

ΜΕΤΩΠΟΝ, τό (μετά, ὦψ). 1) κυρ. τὸ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν, τῶν ὀφρύων μέρος τοῦ προσώπου, μεσὸφρυον, οἷον «μέτωπον ῥινὸς ὑπερπυάτης» Ν 645· (|| διὰ τοῦτο ἔξ ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ καθομῇ λέγεται τὸ μέτωπον „γλήφαρον“, Φιλίστ. Γ', σελ. 127)· ἐν γένει δὲ μέτωπον, ἀνθρώπου, Ὀμ. πλγ. (|| ἔξ κατὰ πληθ. ἐπὶ ἐνός μετώπου, ζ 407, ἴδ. προΐσπας) ἢ ἵππου, Ψ 454. 2) μεταφ. μέτωπον, τὸ πρόσθιον μέρος, «κόρυθος» Π 70.

ΜΕΨ, ἴων. ἀντὶ τοῦ μοΐ, ἴδ. ἀρά.

ΜΕΧΡΙ, πρό φωνήεντος· **ΜΕΧΡΙΣ**, πρόθ. μετὰ γεν. ἔως, „ὡς“, μέχρη, παρ' Ὀμ. δις μόνον· ἀ.) τοπικῶς, «μέχρι θαλάσσης» *Ιλ. Ν 143· β.) χρονικῶς, «τέο μέχρης»· μέχρη τίνος, „ὡς ποτε“, Ω 128.

ΜΗ, μόριον ἄρνητικόν, ἐκφράζον ἄρνησιν ἐμ-

μεσον, τουτέστι προσερχομένην ἐκ τῆς διανοίας ἢ θελήσεως τοῦ λέγοντος ἢ ἄλλου τινός, ἐν ᾧ τὸ Οὐ ἐκφράζει ἄμεσον τὴν ἄρνησιν, τουτέστιν ἐν αὐτῷ τῷ πράγματι καθ' ἑαυτὸ ὑπάρχουσαν. Τὰ αὐτὰ ἰσχύουσι καὶ περὶ τῶν συνθέτων, μηδέ, μηδεῖς, μηκέτι κτλ.

1) Ὡς ἀπλοῦν ἄρνητικόν μόριον. Α') ἐν κυρίαις προτάσεσι. 1) δι' ὧν ἐκφράζεται προσταγή ἢ ἀπαγόρευσις, μετὰ προστακτ. ἐνεσ. Α 32, 363, ἢ ἀπαρ., «μή πρὶν ἐπ' ἥλιον δοῦναι» Β 413, Ρ 501, ἢ μεθ' ὑποτακτ. ἀορίσ., «μηδέ με ἔλωρ ἑάσῃς κτεῖσθαι» Ε 684· συνεκφραζομένης καὶ ἀπειλῆς, «μή σε παρὰ νηυσὶ κτεῖται» μή τύχη καὶ σ' εὖρω, Α 26, Φ 563. Σπάνιον καὶ ἐξαιρετικόν εἶναι νά συντάσσεται μετὰ προστακτ. ἀορίσ., οἷον «μή μοι—ἔνθεο» Δ 410, «μή τις ἀκουσάτω» π 304. 2) ἐν προτάσει, δι' ὧν ἐκφράζεται εὐχή τις· εἴτε δι' εὐκτικῆς· εἴτε διὰ τῶν παρρηχημένων χρόνων τῆς ὀριστικῆς ἐκφερομένης, «μή τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο» η 316, «μή ὄρεας λίσσεσθαι» εἴθε νά μή εἴχες παρακαλῆση, 1 698, Χ 481. 3) ἐν αὐτοπαρακτικῇ προτάσει, δι' ὧν ἐκφράζεται προτροπή, δι' ὑποτακτικῆς ἐκφερομένης, «μή ἴομεν» (ἐπικ. = ἴωμεν) Μ 216 κ. ἀ. 4) ἐνίοτε ἐν ταῖς διαβεβαιώσεσι καὶ ἐν τοῖς ὅρκοις τίθεται τὸ μή μεθ' ὀριστικῆς ἀνθ' ὧν συνήθως τίθεται τὸ μή μετ' ἀπαρ., οἷον «ἴστω νῦν Ζεὺς μή μὲν τοῖς ἵπποισιν ἐποχήσεται ἄλλος Τρώων» Κ 330, «ἴστω νῦν τοῦδε γαῖα καὶ αὐρανός—μή δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων πηλαῖναι Τρώας τε ἔξ Ἑκτορα» Ο 36—42· (πρὸλ. Τ 261, Φ 374, ε 487). Ἐν τούτοις προσεδόκα τις μάλλον τὸ Οὐ. 5) ἐν εὐθείᾳ ἐρωτήσῃ, ἄρνητικῇ ἀπαντήσῃ· προσδοκωμένης, «ἢ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἐμμεναι ἀνδρῶν;» ζ 200, ι 405. Β') ἐν ἐξαρωτημέναις προτάσεσι. 1) ἐν πάσῃ τελικῇ καὶ ὑποθετικῇ προτάσει διὰ τοῦ ἴνα, ἄφρα, ὅπως, ὥς, εἰ, ἥν κτλ. καὶ τῆς ὑποτακτικῆς ἐκφερομένης, ἴδ. ἔνα ἕκαστον τούτων τῶν συνδέσμων.— Ὅτι ἐνίοτε ἐν ταῖς τοιαύταις προτάσεσι τίθεται οὐ, ὅταν ἡ ἄρνησις περιορίζεται εἰς μίαν μόνην λέξιν, ἴδ. περὶ τούτου σὶ 3). 2) ἐν ἀπαρρηφατικαῖς προτάσεσιν ὅπως καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ἰδιαιτέρως· δὲ μετὰ τὰ ῥήματα τὰ ὀρκου, διαβεβαιώσεως καὶ ἀπειλῆς σημαντικά, οἷον «ἐπηπείλησεν, μή πρὶν παρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι» ε 46, «ὄρνυθι μή μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἄρμα πεδῆσαι» Τ 264.

Π.) Ὡς σύνδεσμος. 1) ἐν τελικαῖς προτάσεσιν, ἴνα μή, „διὰ νά μή, μή τύχη καὶ, ἢ καὶ μόνον μή“, ἀρχικῶς μὲν χρόνου ἱσχυομένου ἢ ἀόριστου μὲ σημασίαν ἐνεσ., μεθ' ὑποτακτικῆς, οἷον «τέτλαθι—μή σε ἴδωμαι θεινομένην» Α 587, πρὸλ. στίχ. 522, Ζ 265, Ρ 17· ἱστορικοῦ δὲ χρόνου ἡγουμένου, μετ' εὐκτ., Κ 468. Ἀλλὰ τίθεται ἔξ ὑποτακτ. ἐν ταῖς περιπτώσεσιν, δὲ ἴδ. ἐν λ. ἴνα Β.) 2) ἀ.), ι 102, 377. 2) μετὰ

τὰ φῶτον καὶ εὐλαβείας σημαντικά ῥήματα τίθεται τὸ Μη ὡς καὶ ἐν τῇ καθολικῇ, φυλαττομένου καὶ ἐνταῦθα τοῦ γνωστοῦ κανόνος, ὅτι ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ, τίθεται ὑποτακτικὴ ἐν τῇ ἐξαρτωμένῃ, ἢ ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ἔπεται εὐκτική, «δεῖδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖς» φοβοῦμαι μὴ πληρώσωσιν οἱ Ἀχ. τὸ χθιστὸν χρεῖς, Ν 745, πρὸλ. Α 535, Δ 470, Ε 261.—Πολλὰκις τοιαῦται δευτερεύουσαι προτάσεις κείνται ἐλλειπτικῶς, κατ' ἑλλειψιν δηλ. τοῦ ῥήματος, εἰς οὗ κυρίως ἐξαρτῶνται, εἶναι δὲ τοῦτο τὸ «δέδοικα» ἢ συγγενής τις φράσις, οἷον «εἰ μὴ κε λίπω κἀτά τεύχεα Πάτροκλόν τε—μὴ τις μοι Δαναῶν νεμεσησεται» φοβοῦμαι ἢ φόβος εἶναι, μὴπως κτλ., Ρ 93, Ε 485 κ. πλγ., «οὐδὲ γὰρ αὐτῷ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροιςιν ἐρίζανε, μὴ τι πάθουσιν Ἀργεῖοι» κ 20 (ἐνθα ἐξυπακούεται τὸ: θεοδιότι ἢ φοβομένην).—Ὁ παρὰ τοῖς μετέπειτα συγχρὸς συνᾶσμος: τῶν δύο ἀρνητικῶν μορίων, «μὴ οὐ» εἶναι παρ' Ὁμ. πολὺ σπάνιος, ἢ ὅπου δὲ ἀπαντάται, τὸ Οὐ κατέχει σταθερὰν τινὰ ἢ οἷον γερεούτοπον τάξιν, ὡς ἐν τῇ σταθερᾷ φρ., «μὴ νύ τοι οὐ χραίσμη σκῆπτρον» μὴ τύχη καὶ δέν σε ἀπελῆτῃ τὸ σκῆπτρον, Α 28 ὡσαύτως «μὴ νύ τοι οὐ χραίσμωσι θεοί» Α 566, «δεῖδω μὴ οὐ τις (=οὐδεὶς) ὑπόσχηται τὸδε ἔργον» Κ 39. (|| Πρὸλ. ὅμως: πρὸς ταῦτα τὸ τῆς Ο 463, «φραζέσθω... μὴ μ' οὐδὲ κρατερός περ ἰών—ταλάσῃ» = μὴ καὶ κρατερός περ ἰών... οὐ με ταλάσῃ).

III.) Ὡς ἐρωτηματικὸν μόριον ἐν ταῖς πλαγίαις ἐρωτήσεσιν, ἂν δέν, μὴ πως, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεθ' ὑποτακτικῆς, «οὐδὲ τι ἴδμεν μὴ πως καὶ διὰ νύκτα μενοιήσῃσι μάχεσθαι» δέν εἰς ὁρομένην, ἂν δέν θελήσουσιν, Κ 404. Ὡσαύτως μετὰ τὸ «φράζεσθαι» Ο 464, μετὰ τὸ «ἰδεῖν» Κ 98. (|| Τὸ τῆς ε 300 «δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεά νημερτέα εἶπε», ὅπου τινὲς ἐνταῦθα ὑπάγουσιν, ἐρμηνεύουσιν κατὰ τὸ ἀνωτ. II.) 2) ἐλλειπτικῶς, ὅ ε. φοβοῦμαι μὴ πως (ἀποδεικνύθῃ ὅτι) ἢ θεὸς πάντα ἀλλήλους εἶπε).

IV.) Συνδυαζόμενον μετ' ἄλλων μορίων. 1) «μὴ δὴ» μὴ δὲ, Α 545, Ε 684 κ. ἀ., Ψ 7, καὶ μετὰ τὰ φόβου σημαντικά, μὴ πως τέλος πάντων, «μὴ δὴ μοι τελείῃ ἔπος ἔκτωρ» Ε 44 κ. ἀ. 2) «μὴ μὲν (μὴν)» μετ' εὐκτ., νὰ μὴ... τῇ ἀληθείᾳ, νὰ μὴ... μὰ τὴν ἀληθειαν (ἐπιθυμῶ τῇ ἀληθείᾳ τοῦλάχιστον νὰ μὴ κτλ.), Θ 512, Ο 476, Χ 304. 3) περὶ τοῦ «μὴ οὐ», ἴδ. ἀνωτ. II.) 2) ἐν τέλει.—Τούτῳ λοιποῦ συνδυασμοῦ: ἴδ. κατὰ τὴν ἀλφαβητ. τάξιν.

ΜΗΔΕ, ἐρμηνεύεται κάλλιστα ἀναλυόμενον εἰς τὸ καὶ μὴ, κατὰ δὲ τὴν ἐκάστην σημασίαν τοῦ Καὶ (ἴδ. τ. λ.), διαφόρως μεταφράζεται εἰς τὴν καθομιλουμένην, ὅτε μὲν διὰ τοῦ «μηδέ», ἄλλοτε δὲ διὰ τοῦ καὶ μὴ, καὶ ἄλλοτε χωριζομένων τῶν μορίων τούτων ἀπ' ἀλλήλων, «μηδέ τε» = καὶ τε

μὴ (ἴδ. λ. καὶ Γ'. 7). Ὅπου κείνται διπλοῦν τὸ «μηδέ—μηδέ» εἶναι πάντοτε διάφορόν τοῦ: μήτε—μήτε, Φ 338 εἰ., Ω 452, Δ 303 εἰ.

ΜΗΔΕΙΑΝ, οἱ, ὁ, Ὑμ. 6(7), 43, ὅπως εἰς ἐκασίαν τοῦ Βαρναβίου διώρθωσεν ὁ Οὐδύλφιος ἀντὶ τῆς ἀδιανοήτου συνήθους γραφῆς: μὴ δῆδεν. Ἀλλὰ: ἤττον πιθανὰς διορθώσεις τοῦ χωρίου ἴδε παρὰ Βαρνμ.

ΜΗΔΕΙΣ, ΜΗΔΕΜΙΑ, ΜΗΔΕΝ (μηδέ, εἰς), μόνον τὸ οὐδέτ. «μηδέν» „τίποτε“, Σ 500 τ.

ΜΗΔΕΚΙΚΛΗΤΗ [...], ἡ (οἶοναί: φρονήσει διαφέρουσα), θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἡμδρίου, Ν 473.

ΜΗΔΟΜΑΙ, ποιητ., ἀποθ., μέλ. μήσομαι, ἀορ. ἐμῆσάμην, κατ' ἀρχὰς ταύτων τῷ ΜΕΛΟΜΑΙ, κυρ. σκέπτομαι, διανοοῦμαι ὅθεν ἀ.) ἐπινόω, ἐξευρίσκω, μελέτω, ε 473, τινί, ε 489 ἰδίως δὲ προσλαμβάνει καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐκτελέσεως καὶ μάλιστα ἐπὶ κακοῦ τινος, παρασκευάζω, μηχανῶμαι, «κακὰ» γ 466, «κακὰ τινι» Ζ 457, Η 478, «δλεθρόν τινι» γ 249, ι 92 κ. ἀ., μετὰ διπλῆς αἰτ., «κακὰ Ἀχαιούς» Κ 52, «Ἐκτορα δεικέα ἔργα» Χ 395, «μέγα ἔργον Ἀχαιούς» ω 426 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ ὁ Ἀμεῖς ἔγραψαν δοτικ. Ἀχαιοῖς). β.) βουλευομαι, σκέπτομαι, «εὐ μηδεο» Β 300, «μηδέτο νόστον» ἐσκήπτου, ἐμελέτα, εἶχε κατὰ νοῦν, γ 460. Ἐκ τούτου

1. ΜΗΔΟΣ, εὐς, τὸ, μόνον πληθ. καὶ ποιητ. ἀ.) ἐπινόημα, σκέψις, βουλή, ἀπόφασις, μηχανήμα, «βουλαί—μηδεαὶ ἄνδρων» Β 340, «πεπνυμένα μηδεα εἰδώς» σοφὰς σκέψεις, σοφὰ μηχανήματα γινώσκων, συνετός, β 38 κ. πλγ., «γρηῖς πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχουσα» τ 353, «θεοτὲ ἐναλίγκια μῆδε' ἔχων» κ 89, «μ. μάχης» σχέδια, σκοποὶ τῆς μάχης, Ο 467, Π 120 β.). β.) οὗτε πὸς πόθου σὰ τε μῆδεα ι 202 κατὰ τινας μὲν: ἡ στέρησί σου καὶ ἡ περὶ σοῦ φροντίς (|| ἀλλὰ τότε πῶς συνάπτεται τὸ ἐπόμενον «ἀγανοφροσύνη»;) κατ' ἄλλους δὲ (ὀρθότερον): ἡ στέρησί σου καὶ ἡ στέρησις τῆς συνέσεώς σου καὶ τῆς ἀγανοφροσύνης σου.

2. ΜΗΔΟΣ, εὐς, τὸ, μόνον πληθ. «μηδεα» τὰ ἀνδρικά αἰδοῦσα, ζ 429, σ 67, 87, γ 476. (|| Τῆς αὐτῆς ρίζης πρὸς τὸ Σλαβικόν мад-и-и, ὅ ε. ὄρχαις, ἴσως δὲ συγγενεῖς μᾶλλον πρὸς τὸ μαζός (=μαδζός), ὅ ε. μαστός ἢ πρὸς τὸ μαδάω, ὡς τινες ἀτόπως εἰκάζουσιν. Σημειωτέον ὅτι παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 513 τὰ «μηδεα» λέγονται μέξεα=μέδζεα).

ΜΗΔΩΝΗ, ἡ, ἐπικ.=ΜΕΔΩΝΗ, πόλις τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας, Β 716.

ΜΗΚΛΟΜΑΙ, ἐπικ., ἀποθ., ἀορ. β'. μετοχὴ μακύν, παρακ. με σημασίαν ἐνεστώτος μέμνηκα ἢ μετοχὴ μεμνηκώς, Κ 362, τὸ δὲ ἡθλκ. μεμακυῖα, Δ 435. Ἐκ τοῦ παρακ. ἐσηματίσθη νέος ποιητικὸς παρατατ. ἐμέμνηκον, ι 439. Αἰεὶς πεποιημένη, ἥτις κυριολεκτικῶς μὲν ἐπὶ τῶν αἰ-

γών, λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων „βελάζω“, Δ 435, ι 439. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν καταδιωκόμενων ἐλάφων ἢ λαγῶν „σκούζω“, Κ 362. Ἡ μετοχὴ μακῶν εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ φρ. „καὶ δ' ἔπειτα ἐν κονίσει μακῶν“ περὶ τῶν θανασίμων· πληρωθέντων ἵππων, ἐλάφων, κάρων, Π 469, κ 463, τ 454, ἢ ἅπασι μόνον περὶ ἀνθρώπου, σ 98. Ἐκ τούτου

ΜΗΚΑΣ, ἄλος [..], ἡ, ποι. ἐπιθ. τῆς αἰγός, Α 383, Υ 31, ι 424 κ. α.

ΜΗΚΕΤΙ, ἐπίρ. (μῆ, ἔτι), μὴ πλεον, μὴ ἀκρόμῃ, Β 259, γ 240 (διαφέρει τοῦ οὐκέτι καθ' ὅτι καὶ τὸ Μῆ τοῦ Οὐ).

ΜΗΚΙΣΤΕΙΣ, ἦος, ὁ. 1) υἱός τοῦ Ταλαοῦ, ἀδελφός τοῦ Ἀδρύατου, πατήρ τοῦ Εὐρύαλου, Β 566. 2) υἱός τοῦ Ἐχίου, ἐταῖρος τοῦ Τεύκρου, ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος φρονευθείς, Θ 333, Ν 422, Ο 339, ἐνθα ἡ αἰτ. εἶνε Μηκιστῆ.

ΜΗΚΙΣΤΙΔΗΣ [-..], οἱ, ὁ, υἱός τοῦ Μηκιστεύς, ὁ Εὐρύαλος, Ζ 28.

ΜΗΚΙΣΤΟΣ, ἴσθι, ἴσθον, ὑπερθ. τοῦ μακρός, ὁ μακρότατος, Η 155, λ 309.—Τοῦ οὐδ. ὁ ἐνικ. μῆκιστον, Ὑ. Δῆμ. 259, καὶ ὁ πληθ. μῆκιστα λαμβάνονται ὡς ἐπίρ. ε 299, 465 ἐν τῇ φρ. „τί νυ μοι μῆκιστα γένηται;“ τί θά μοι γείνη ἐπὶ τέλους; τί με περιμένει ἀκόμῃ ἕως τέλους; Ἐκ τοῦ

ΜΗΚΟΣ, εὐός, τό, μῆκος, „μάκρος“, ι 324, τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα, μέγεθος σώματος, λ 312, υ 74.

ΜΗΚΑΝ, ἀνος, ἡ, „παπαροῦνα“ (Λατ. papaver), „μαῖκος“ (ἢ ὅστις εἶνε οὐ μόνον· ὁ σπόρος τῆς μεγάλης παπαρούνας, τὸ σπέρμα μῆκωνος, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ φυτόν, ἡ μεγάλη παπαροῦνα, τοῦλάχιστον ἐν Μακεδονίᾳ) Θ 306 f.

ΜΗΛΕΝ, ἡ (μῆλον), ἡ μῆλεα, „μῆλεα“, Λατ. malus, η 115, λ 589, ω 310 (ἐνθα διὰ τὴν συνίτησιν ἀναγινώσκεται δυσυλλάδως ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ).

ΜΗΛΟΒΟΙΣ, ἰός, ἡ, θυγ. τοῦ Ὀκτανοῦ, Ὑ. Δῆμ. 420.

ΜΗΛΟΒΟΤΗΡ, ἦρος, ὁ, ἐπ. (μῆλον, βόσκω), ποιμὴν (προβάτων), Σ 529 f. Ὑ. Ἑρμ. 286.

4. Μῆλον, τό, ποι. ἐν τι τῶν μικρῶν βοσκημάτων, εἶτε „πρόβατον“ ἄνευ διακρίσεως γένους, μ 304, εἶτε αἴξ, „γίδι“, ε 105. Σπανίως ἐνικῶς, συνίθως πληθ. „τὰ μῆλα“ τὰ μικρὰ βοσκήματα, „γίδοπρόβατα“, ποιμένα, Κ 485. συχνὰ λαμβάνει τὰ ἐξῆς ἐπίθ. „ἴφια μῆλα“ Ι 406 κ. α. „ἀργυφα μ.“ κ 85, „ἐνορχα, ἄρσενα μ.“ „κρίάρια“ Υ 449, ι 438, „μῆτηρ μῆλων“ ἴδ. Μῆτηρ.

2. Μῆλον, τό, „μῆλον“, ἐν γένει πᾶς μηλοειδὲς καὶ πυρηνώδες (πυρῆνα ἔχων) καρπός, (ἢ οἷα τὰ Περσικά μῆλα = (Λατ.) „δωράκινα“, Μηδικὰ μῆλα = „κίτρα“, Ἀρμενικὰ μ. = „βερίκοκκα“ (Γαλλ. abricots), Δαμασκηνὰ μ. = „δα-

μασκηνά“, Κυθῶνια μ. = „κυθῶνικα“ κτλ.) Ι 542, η 420.

Μηλόσκοπος, ον, ποι. (μῆλον, σκοπέω), ὅθεν δύναται τις νὰ ἐπιτηρῇ, νὰ ἐπιδῇ τὰ πρόβατα, „κορυφὴ μηλόσκοπος“ ποιμενικὴ σκοπία, Ὑμ. 48, 41.

Μῆλων, ὅπος, ὁ, ἡ (μῆλον, ὤψ), ἔχων τὴν ὄψιν τοῦ μῆλου, μηλοειδής, „σὰν μῆλον“, „καρπός“ η 404.

Μῆν, μόριον ἐπιτακτικόν, βεβαιωτικόν, τῷ ὄντι, ἀληθῶς, βεβαίως, „βεβαίαια, ἀλήθεια“, Λατ. vero, χρησιμεῖται δὲ καὶ εἰς τὴν πληρεστέραν καὶ ἐμφατικτέραν ἀνάδειξιν τῶν ἀντιθέσεων, καὶ μὲν, ὅμως. Οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ λόγου, σπανίως δὲ καθ' ἑαυτὸ (παρ' Ὀμ. οὐδέποτε), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προσαρτᾶται εἰς προστακτικὴν τινα ἢ ἄλλο μόριον, ὅσον „ἀγε μῆ“ Α 302 κ. α. „τῇ μῆν (μάν, μέν)“ τῷ ὄντι, ἴδ. ἦ, „οὐ μῆν (μάν)“ δέν... βεβαίως (ἢ ὅμως) Ω 52 (ἀλλαγὴ δὲ συνήθως εἶνε ὁ συνδυασμός „οὐ μάν, καθὼς καὶ „μῆ μάν“, „καὶ μῆν (μέν)“ καὶ τῷ ὄντι, Υ 410, „καὶ μῆν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν“ ὡς καὶ αὐτοὶ τότε ὑπῆγαν εἰς τὴν ἀγοράν, „καὶ αὐτοὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν“ τότε κτλ. Τ 45, ἢ ἔτι δὲ καὶ λ 582, 593, πρβλ. δὲ καὶ λ. μάν καὶ μέν Α').

Μῆν, μῆνος, ὁ, μῆν, „μῆνας“ παρ' Ὀμ. μόνον ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσει, ἴδ. μέϊε.

Μῆνη, ἡ, 1) ποι. ἡ σελήνη, Τ 374, Υ 455. 2) προσωποπ. ἡ θεὰ Σελήνη, Ὑμ. 32, 1.

ΜΗΝΙΟΜΟΣ, ὁ, ἐπ. (μηνίω), ὀργή, „θυμός, μάνισμα, κάκια, χολίασμα“ Ἰλ. Π 62, 202, 208.

Μῆνιμα [-..], ἀτος [-..], τό, (μηνίω), ἀφορμὴ ὀργῆς, „θυμοῦ, μανίσματος“, „μή τοι θεῶν μῆνιμα γένωμαι“ Χ 358, λ 73.

Μῆνις, ἰός, ἡ, διαρκὴς ὀργή, „θυμός, κάκια“, (κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. „κύτος πολυχρόνιος“, κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλών. „ἡ ἐπιμένουσα ὀργή“) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ θεῶν, Α 75, γ 435 κ. α. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ὀργῆς τοῦ Ἀχιλλέως, Α 1, Ι 517. (Κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς γραμματικούς ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ μῆν, κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ μαινόμεναι, μέμνηναι). Ἐκ τούτου

ΜΗΝΙΑ [-..], ἀορ. ἀ. μετοχ. μηνίσκει, διαρκῶς ὀργίζομαι, ἐπιμένω εἰς τὴν ὀργὴν μου, „μανίζω, χολιάζω, κακιώνω“, τινί, Α 422, Σ 257, ρ 14, „τινός“, ἐνεκαί τινος, ὅσον „ἱερῶν“ Ε 478, πολλάκις δὲ ἀπολεί. (Τὸ ἰ βραχὺ ἐν τῇ ἐνεστ. καὶ παρatt. μόνον δὲ ἅπασι ἐν ἄρσει τὸ ἰ μακρόν, Β 769).

Μῆνιτρον [-..], τό, μῆνιτρον, ἀμοιβὴ διὰ τὴν μῆνυσιν, Ὑ. Ἑρμ. 264, 364. Ἐκ τοῦ ΜΗΝΙΑ [-..], μῆνιτρώ, προδίδω“ τι, Ὑ. Ἑρμ. 254, 373.

Μήονες, οἱ, Ἴων = Μαίονες, (ἐνικ. Μῆων) κάτοικοι τῆς Μαίονιας, ἐπορ. = Λυδοί, Ρ 864, Κ 431.

Μηονία, ἡ, Ἰων=Μαιονία, ἀργαῖον δῖου καὶ Ἀυδίας, Γ 404, πρὸς. Ἡροδ. 7, 74, Στράβ. 40, 4, 5. Μετέπειτα δὲ περιορίσθη τὸ ὄνομα εἰς μικράν τινα Ἀυδικὴν χώραν μεθόριον τῆς Μυσίας καὶ Φρυγίας, Πτολ. 5, 2 ὅς Πλιν. Η. Ν. 5, 29, 30.

Μηονία, ἰδοὺ, θηλ. ἐπιθ., Μαιονική εἶπεν ὡς οὗο. Μαιονίς (γυνή δηλ.) Δ 442.

ΜΗΠΟΙΕ, νυν δὲ γράφεται κατὰ διάστασιν μὴ ποτε· ἄ.) ποτε δὲν, Γ 133· ὅ.) ὅνα μὴ ποτε, διὰ τὴν μὴ τύχην ποτε καί, Η 343, τ 84 (ἴδ. ὅμοιος πρὸ πάντων λ. μὴ).

ΜΗΠΟΙ, νυν δὲ κατὰ διάστασιν μὴ ποῦ (ἴδ. τὰ μόρια χωριστά), Ξ 130, δ 775.

ΜΗΡΑ, νυν δὲ κατὰ διάστασιν μὴ πω (ἴδ. τὰ μόρια χωριστά)· ἄ.) μὴ... ἀκόμη, χ 434· ὅ.) μὴ τὴν τύχην· μετὰ προστ. Ρ 422, «μὴ πῶ τι» μηδαμῶς, Δ 234· γ.) «μὴ πῶ... πρὶν» μὴ... πρότερον, πρὶν, Σ 434· ὅ.) «δὲ τὴν μὴ τύχην καί»· 102.

ΜΗΡΑΣ, νυν δὲ κατὰ διάστασιν μὴ πω. 1) «δὲ τὴν μὴ τύχην καί» μεθ' ὑποτ. ἢ εὐκτ. καθ' ὅσον εἰσαρτᾶται ἡ πρότασις ἐξ ἀρχικοῦ ἢ ιστορικοῦ χρόνου (ἴδ. μὴ), Γ 436, ε 447 κ. ἄ., μετὰ τὰ φόβου σηματικά καὶ τ. τ. «μὴ πῶς», Ε 298, Α 509, η 306, καὶ κατ' ἑλληνιστίν τῆς κυρίας προτάσεως, Ρ 95. 2) ἐν πλαγ. ἐρωτ. ἂν ἴσως δὲν, Κ 404.

ΜΗΡΑ, τῆ, σπανιώτερος πληθ. τοῦ ΜΗΡΙΟΝ, ὅπ. ἴδε.

ΜΗΡΙΚΟΟΣ, ἡ (ἴδ. ΜΕΡΙΣ), «κλωστή, νῆμα, κανάπη», (Ἰταλ.), «σπάγος», Ἰλ. Ψ 854, 857, 866—869.

ΜΗΡΙΟΝ, τό, ποι., μόνον ἐν τῇ πληθ. μηρία καὶ σπανίως μῆρα (ὅπερ κυρ. εἶνε μετάπλαστο· πληθ. τοῦ μηρός, μὲ παραλλαγὴν τονισμοῦ καὶ σημασίας), Α 461, Β 427, γ 478, μ 364, «τὰ μηρία, κλωμερία», τὰ χονδρὰ κρέατα, τὰ ὅποια ἀπικοποῦντο ἀπὸ τῶν μηρῶν τῶν σφαγίων, περιετολίσσαντο ἐντὸς διπλοῦ περικαλύμματος· κνίσσης ὃ ἐ πάχους, ἀλείμματος (πρὸς ΔΙΠΤΥΧΑ) ἐπετα περιτίθεντο ἄλλα τεμάχια κρέατος· ἐξ ἄλλων μελῶν τοῦ σφαγίου (πρὸς ἌΜΟΟΕΤΕΡΑ) καὶ οὕτως ἅπαντα ἐπιτίθεντο ἐπὶ τοῦ βωμίου καὶ ἐκάλοντο, γ 479, φ 267, Α 460, γ 456 κ. ἄ. «πῶνα μηρία» παχία (τούτεστι κνίσση περιεκαλυμμένα) μηρία, Α 40, δ 764 κ. ἄ.—(Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Νίτην, κατ' ἄλλους δὲ τινα· μόνον τὰ ὅσα τῶν μηρῶν ἦσαν τὰ «μηρία», καὶ ταῦτα δῆθεν μετὰ τῆς κνίσσης καὶ τῶν ἐπιθετημάτων προσεφέροντο εἰς τοὺς θεοὺς).

ΜΗΡΙΟΝΗΣ, οἱ καὶ ἐπικ. ἀν, ὁ, υἱὸς τοῦ Μόλου, Κρής, ἀνδρεῖος· ἥρας, φίλος· τοῦ Ἰδομενέως, Β 651, Η 165, Ρ 610, Ψ 412 ἐξ.

ΜΗΡΟΣ, ὁ, μηρός, «μηρί, κωλοτέρ», τὸ ὅσπερ τοῦ μηροῦ μετὰ τῶν περὶ αὐτὸ σαρκῶν ἄ.) τῶν ἀνθρώπων, Ε 305, Μ 462, «φάσγανον ἐρυσσασθαι παρὰ μηρῶν» «ἀπὸ τῶ πλάγι» Α

490, λ 21 κ. ἄ. «μηρῶν πλήττομαι» κτυπᾷ τὰ μηρία μου, ὡς σημειῖον σφοδρᾶς καὶ αἰφνιδίως συγκινήσεως, Π 425· ὅ.) τῶν ζώων, μόνον ἐν τῇ φρ. «μηροῦ ἐξέταμον» ἐκόψαν, ὃ ἐ ἐγγύμνωσαν τὰ ὅσα τῶν μηρῶν ἀπὸ τῶν περισσάρκωματων, τούτεστι ἀπικοψαν τὰ «μηρία» (ἴδ. τ. λ.) Α 460, Β 423, μ 360.

ΜΗΡΙΟΜΑΙ [..], ἀποθ., ἀφ' ἀναύξ. μηρυ-σάμην[...], συστέλλω, «συμ(περι)μαζεύω», μ 470 ἱ.

ΜΗΣΤΩΡ, ἄρως, ὁ, ἐπ. (μῆδομαι). 1) πρό-δουλος, προνοητής, ἐπόπτης περὶ τοῦ Διός, «ὑπατος μῆστωρ» ὑπέρτατος διευθυντής, ἔφορος τοῦ κόσμου, Θ 22, Ρ 339, «θεοφίλ μ. ἀτάλαντος» λέγεται ὁ Πρίαμος, ὁ Περφίλομος, ὁ Πάτροκλος καὶ ὁ Νηλεὺς, Η 366, Ξ 348, Ρ 477, γ 440, 409, ἐπομ. «μῆστωρ αὐτῆς» εἰδήμων τῆς μάχης, διευθυντής τῆς μάχης, Ν 93, 479, Π 759· ὡσαύτως, λέγονται καὶ οἱ Ἀθηναῖοι «μ. αὐτῆς» ἐμπεριπόλοιοι, Δ 328. 2) ὁ μηχανώμενος, παρασκευάζων τι, «τεχνίτης» τινός, «μ. φόβοιο» τεχνίτης τῆς φυγῆς, τούτεστι γινώσκων τὰ τρέπη εἰς φυγὴν, Ζ 97, Μ 39, Ψ 46. Περὶ δὲ τῶν ἵππων τοῦ Αἰνείου λεγομένη ἡ φρ. ἐρμηνεύεται ὑπὸ τινων· ἐπιτήδεος εἰς φυγὴν, Ε 272, Θ 408· ἀλλ' ἀφ' οὗτοῦ ὁ Βέκκερ διώρ-θωσε τὸ «μῆστωρ» εἰς «μῆστωρ» καὶ «μῆ-στωρ», ἀποδοῦς τὸ ἐπιθετον εἰς τὸν Αἰνείαν, ἀπέδη περιττὴ ἡ τοιαύτη τῆς σταθερᾶς φράσεως παρερμηνεία. (Ἠ. Ὁ Πλάτων ἐν Λάχῃτι 191 Β ἐρμηνεύει τὴν φρ. τούτην κατὰ τὴν 1) σημασίαν· ἐπιστήμων τοῦ φόβου, τῆς φυγῆς).

Μῆστωρ, ὁρος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ω 257.

Μῆτε (μῆ, τέ), συνθθ. διπλοῦν ἐν τῇ λόγῳ «μῆτε—μῆτε» Α 275, α 39 κ. πλη., δυνατόν ὅμως· μετὰ τὸ πρῶτον «μῆτε» νὰ ἀκολουθῇ κατὰ κατὰ πολὺ φυσικὸν λόγον μόνον ὁ σύνδεσμος Τέ, «τῇ νυν μῆτ' ἀπολήγας, κέλευέ τε» Ν 230. Περὶ δὲ τῆς συντάξεως, ἴδ. μῆ.

Μῆτηρ, ἡ, γεν. ΜΗΤΕΡΟΣ καὶ ΜΗΤΡΟΣ. ἄ.) μῆτηρ, «μητέρα», θεὸν τε καὶ ἀνθρώπων Ὁμ. πλη. ὅ.) ἐπὶ ζώων, οἷον πτηνῶν, Β 343, 345, βοός, Ρ 4, κ 414· γ.) ἐπὶ χωρῶν, αἵ τινες πα-ράγουσιν ἢ διατρέφουσιν καὶ ἐπομ. ἔχουσι τι ἐν ἀφθονίᾳ, «μῆτηρ μῆλων, θηρῶν» (παρ' ἄλλοις ποιεῖται· μῆλοτρόφος, θηροτρόφος), «μάννα τῶν προβάτων κτλ.» Β 696, Θ 47, Α 222, ο 226 κ. ἄ.

Μῆτι [..], ὁδὸς τοῦ Μῆτις, ὅπ. ἴδ.

Μῆτι [-], ἴδ. Μῆτις.

ΜΗΤΙΑ [..], ἐπ. (μῆτις) μόνον ἐν τοῖς ἐξῆς· ἐπικ. ἐπεκτεταμένος τύποις· ἐνεστ. γ'. πληθ. μῆτιώσῃ, μετοχ. μῆτιώωντες κτλ., μῆτιώσα, καὶ μέσ. ἐνεστ. ὅ'. πληθ. μῆτιάσθε, Χ 474, καὶ ἀπαρρ. μῆτιάσθαι· παρ. γ'. πληθ. μῆτιώωντο, Μ 47 κ. ἄ., βουλευόμεναι, διαβουλευόμεναι, σκέπτομαι, ἀπολ., Η 45, «βουλάς» Υ 153, «μελετώ», τί, Κ 208, «κακά» Ο 27, α 234· ἔτι δὲ καὶ κακὰ συμβουλεύων, Δ 312, «νόστον τινί»

ἔγω κατὰ νοῦν χάριν τινός τόν νόσον, μηχανῶμαι εἰς τινά τι, § 44, § 9.—Μέσ. συμβουλευόμεαι, εὐσκέπτομαι, X 474, M 47. (Τό δὲ τῆς ε 262 «μητιάσθαι» διωρθώθη ᾄδη: μητίεσθαι).

ΜΗΤΙΕΤΑ [···], ὁ, ἐπὶ ἀντὶ τοῦ μητίετης, ὅπερ μόνον παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς εὐρίσκεται, (μητίομαι), σύμβουλος, φρόνιμος, συνετός (κατὰ τὸν Δοιδεῖρ. πολυδούλος, ἐπινοητικός), πάντοτε ἐν τῇ φρ. «μητίετα Ζεύς» A 475, § 243 κ. ἀ. (Προπαροῦνται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ., ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. παροῦνται τὴν λ. μητίετα).

ΜΗΤΙΟΕΙΣ [···], ἑΣΣΑ, ΕΝ, ἐπ. (μητίς) πολυδούλος, «Ζεύς» Γ. Ἀπ. 44· μεταφ. «φάρμακα» δ 227 τ, κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἐρμηνευτάς «τὰ κατὰ σύνεσιν εὐρημένα», κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους καὶ μάλιστα τὸν Γοῦδελον, τὰ πολλὰς χρεῖας τῶν ἀνθρώπων θεραπεύοντα, πολὺ χρηστά.

ΜΗΤΙΟΜΑΙ, ἐπ., ἀποθ. (μητίς), μόνον ἐν τῇ μέλ. μητίσομαι καὶ ἀορ. ἐμητίεσάμην, = **ΜΗΤΙΛΑ**, μηχανῶμαι, ἐπινόω, παρασκευάζω, «μελετῶ», «ἐγχεῶ» Γ 446, «μέριμερα» K 48, «μέγα ἔργον» μ 373, «θάναντον τι» O 349, καὶ μετὰ διπλ. αἰτ. «κακά τινα» σ 27.

ΜΗΤΙΟΩΣΑ, ΜΗΤΙΟΩΣΙ κτλ. ἴδ. **ΜΗΤΙΛΑ**.

ΜΗΤΙΣ, ΙΟΣ, ἡ, δοτ. **ΜΗΤΙ** ἐπ. = **ΜΗΤΙΣ**, Ψ 348, ν 299, λ. ποιητικὴ (συγγ. τῇ μῆδομαι, κατὰ δὲ τὸν Δοιδεῖρ. ἐκ τοῦ **ΜΛ**-, μέμαα). 1) ἡ δύναμις τοῦ βουλευέσθαι, φρόνησις, σύνεσις, πρόνοια, B 169, ψ 125 κ. ἀ. 2) βουλή, γνώμη, ἀπόφασις, μηχανή, μηχανήμα, Ξ 407 κ. ἀ. ἴδιως «μητίν ὕφανω» H 324, K 49, δ 678.

ΜΗΤΙΣ [···], οὐδ. **ΜΗΤΙ**, ἡ κατὰ διάστασιν **ΜΗΤΙΣ** καὶ **ΜΗΤΙ** (ὡς ἔγραψεν ὁ Διονόρρ. § Βέκκ.), γεν. **ΜΗΤΙΝΟΣ** (μητί, τίς), μηδεῖς, «κάνεις, κανένας», τίθεται πανταχοῦ, ὅπου ἄνευ τοῦ Τίς ἤθελε τεθῇ τὸ Μή, οἷον ἐν ὑποθέσει, «εἰ μὲν δὴ μή τίς σε βιάζεται» ε 440· μετὰ προστακτικῆς «μητί· ἔτι πρόφρων ἔστω» ε 230, ε 8, ο 440, π 304· μεθ' ὑποτακτ., ὅταν ἔγῃ τελικὴν ἔννοιαν ἢ τίθηται μετὰ τὰ ρόδου καὶ εὐλαβεῖας σημαντικά, «φραξέσθω μή τίς οἱ ἀμείνων μάχηται» E 444, Π 93, θ 444 κ. ἀ.—Τὸ οὐδ. «μητί» πολλάκις λαμβάνεται ἐπιφύρηματικῶς, ὡς τὸ Ἄττ. [μηθέν], μηδαμῶς, μετὰ προστακτ., ὑποτακτ. καὶ ἀπαφρ. προστακτικὴν σημ. ἔχοντος, A 550, Δ 42, E 430, 6 303 κ. ἀ.

ΜΗΤΡΟΠΙΤΑΡ [···], ορος, ὁ (μήτηρ, πατήρ) ὁ πατήρ τῆς μητρός, ὁ πρὸς μητρός πάππος, A 224 τ.

ΜΗΤΡΙΚΗ, ἡ, Ἰων., «μητρική» E 389, N 697.

ΜΗΤΡΙΟΙΣ, ἰΗ, ΙΟΝ, Ἰων. = **μητρῶος** (μήτηρ), «μητρικός», «δῶμα» τ 440 τ.

ΜΗΤΡΟΣ, ορος, ὁ (μήτηρ), ὁ ἀδελφός τῆς μητρός, ὁ πρὸς μητρός «θετός», Ἰλ. B 662, Π 747.

ΜΗΧΑΝΑ (μηχανή) μόνον κατὰ τὴν μετοχ.

μηχανόωντας· κατ' ἐπικ. ἔπ. ἀντὶ τοῦ μηχανῶντας, σ 443. Συνηθέρερον εἶνε τὸ μέσ. **ΜΗΧΑΝΙΟΜΑΙ**, ὡς ἐπίθ. μόνον ἐν τῇ ἑνεσ. ἔπαρτα (μηχανόωντο ἐπ. ἀντὶ τοῦ: ἐμηχανόωντο). 1) κυρ. μηχανῶμαι, «μηχανεύομαι», ὡς σοφόν τι καὶ τεχνικὸν μηχανήμα κατασκευάζω, «τέχνη» Θ 477.—Συνήθ. 2) ἐπινόω, ἐξευρίσκω, «μηχανεύομαι, σοφίζομαι» ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ κακοῦ, «ἀτάσθαλα» A 693 κ. ἀ., «κακά» ρ 499, «ἀεικέα» υ 470, «κακά τινα» π 134 καὶ μόνον «μηχ. ἐπὶ τινι» ἐναντίον τινός, ἐπιβουλεύομαι τινα, δ 822.—Τῆς Ἰλ. μόνον ἐνθα ἀνωτ.

ΜΗΧΑΝΙΩΤΗΣ, ορ, ὁ, ποι. = **ΜΗΧΑΝΗΤΗΣ**, μηχανορῥάφος, λατ. **machinator**, πανοῦργος, δολοπλόκος, Γ. Ἑρμ. 436.

ΜΗΧΟΣ, εος, τό, ὡς ἐπὶ τὸ πολ. ποι., μέσον, μηχανή, τρόπος, B 342, μ 392, ε 238, «οὐδέ τι μῆχος ἐστί» καὶ δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος, οὐδεμία μηχανή (ἴδ. ἄκος) I 249.

ΜΗΡΩΝ, ονος, ἴδ. **ΜΗΡΩΝΕΣ**.

ΜΙΑ, ἴδ. **ΕἶΣ**.

ΜΙΑΙΝΩ [···], ἀορ. ἀ. ἐμίνα, καὶ παθ. ἐμιάνθη, ἀναβῆ. μιάνην ἐπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμιάνησαν, Δ 446. (Ὁ δὲ Βούττμαν. ἐκλαμβάνει τὸν τύπον ὡς γ'. δοικ. τοῦ συγκομ. β'. ἀορ. ἀντὶ τοῦ ἐμιάνησθην). 1) βάπτω, «βαφῶ», «ἐλέφαντα φοινικι» Δ 144.—Συνήθ. 2) **μιαίνω**, μολύνω, «πασσαλείφω», [ἀναπίμπλημι], «αἵματι κοινήσι» Δ 446, «αἵματι καὶ κοινήσι» Π 795 ἀπολ. P 439. (Ἐτυμολογεῖται ἐξ ἀρχαίου τινός ἀχρ. μίω, ἐξ οὗ τὸ: μισρός, μιαίνω, μισφόνος, κατὰ τὸν Δοιδεῖρ.) Ἰλ.

ΜΙΑΙΦΟΚΟΣ [···], ον (μιαίνω, φόνος) ὑπὸ φόνου, φονικοῦ αἵματος μεμολυσμένος, αἰμοδαφής, μισρός, καὶ ὁ τοιαύτην ἔχων διάθεσιν, αἰμοχαρής, ἐπίθ. τοῦ Ἀρείως Ἰλ. E 34, 455, 844, Γ 402.

ΜΙΑΡΟΣ [···], ἡ, ὅν (ἀχρ. μιαίνω) κυρ. αἰμοδαφής, αἱματωμένος· ἐπομ. μεμολυσμένος, μισρός, «μαγαρισμένος», Ω 420 τ.

ΜΙΓΑΖΟΜΑΙ [···], ἐπ. = **ΜΙΓΝΥΜΑΙ**, μέσ. θ 271 τ.

ΜΙΓΔΑ [···], ἐπικ. ἐπίρ. (μίγνυμι) = **ΜΙΓΔΗΝ**, ἀναμίξ. ω 77, Γ. Δήμ. 426, μετὰ δοτ. «θεῶς» ἀναμίξ. ὁμοῦ μετὰ τῶν θεῶν, Θ 437.

ΜΙΓΔΗΝ, ἐπικ. ἐπίρ. = **ΜΙΓΔΑ**, ἀναμίξ. Γ. Ἑρμ. 494.

ΜΙΓΝΥΜΙ § **ΜΙΣΤΑ** (μιγ-), ἀορ. ἀ. ἐμίξα, μέσ. μέλ. μίξομαι μὲ παθ. σημ., ω 344, ἐπ. συγκομ. ἀορ. γ'. ἐν. ἐμικτο, ἀναυξ. μίκτο ἢ μίχτο (ἴδ. τὸ τέλος), παθ. παρακ. μέμιγμα, ἀορ. ἀ. ἐμίχθην § β'. ἐμίγη, μέλ. β'. μίγησομαι, κ 365. (Τὸν ἑνεσ. μίγνυμι δὲν μετεχειρίσθη ὁ Ὅρ., ἔχει ὅμως ἐκ τοῦ ἐτέρου τύπου τὸ μίσγεται καὶ τὸν θαμιστ. παρατ. μισγάκετο, σ 325). Α'. Ὑνεργ. ἀναμινύω, «ἀνακατώνω». 1) κυρ. ἐπὶ ὕγρων τε καὶ ξηρῶν πραγμάτων, «κητηρί σῖτον» Γ 270 «σῖτον καὶ ὕδωρ» α 410, «φάρμακα» ε 320, παθ. «ἄλῃσι μεμιγμένον εἶδωρ» τροφή

ἀναμειγνύειν μὴ ἄλλας, λ 123. 2) μεταφ. συμπλέκω, περιπλέκω, „ἀνακατώνω“, „χέρας τε μένος τε“ χέρας· καὶ τόλμην, ἐργομαι εἰς συμπλοκήν, manus conserere, N 510, „ἀνδρας κακότητι καὶ ἄλλοις“ περιπλέκω, ἐμβαλλω εἰς δυστυχίαν καὶ λύπας, υ 203, „γλωσσά“ ἐμεικτο· ἡ γλωσσά των ἦτο μικτή, Δ 438, τ 175. Β.) Παθ. τύποι με μέσσην σημασίαν,

4) ἀναμειγνύομαι, „ἀνακατώνομαι“ οἷον „αἰπόλια νομῶ“ τὰ ποίμνια ἐν τῇ νομῇ, Β 475, „ἀνέμων μισγομένων“ ε 317. 2) μεταφ. „ἀνακατώνομαι“, κυλλομαι, „χώνομαι“, εἰσδύω, „κῆρυ κόνιθιν ἐμίχθη“ K 457, γ 329, Γ 55, περὶ τοῦ δόρατος „μυθῆναι ἔγκασι φωτός“ Α 438. 3) συνηθέστα ἐπὶ ἀνθρώπων, συμμειγνύμαι, ἀναμειγνύομαι, „σμίγω, ἀνταμώνομαι“, ἐπιμειγνύμαι, ἔχω ἐπιμειδίαν, προσέρχομαι, μετὰ δοτ. „μίκτο ὀμίλῳ, προμάχοισιν ἐμίχθη“ πολ. γ. τῆς Πλ. „ἀθανάτοισι“ εἰμαι, ἀναστρέφομαι μετὰ ζῷ, Ω 91· ἐτι δὲ „ἐν προμάχοισι“ σ 379, „Τρώεσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἐμίχθεν“ (Δωρ. καὶ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐμίχθησαν) προσήλθον εἰς τὸ πλῆθος (ἦλθον μετὰ ζῷ) τῶν συνηθροισμένων Τρώων, Γ 209, „θαμὰ ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι“ εἰχομεν συγνήν ἐπιμειδίαν, σγέσιν πρὸς ἀλλήλους, α 209, „ἐς Ἀχαιοὺς“ προσέρχομαι, Σ 216, „ἔσω μίσησθαι“ εἰσέρχασθαι, „νὰ ἀνακατώνεται μέσα“, σ 49, ἀπολελ. Ψ 73, δ 178, „μειγνύμαι ἐνὶ νῆ“ συνδέομαι διὰ φιλοξενίας, ω 314. 6.) ἐχθρικῶς συμπλέκομαι, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, „Τρώεσιν“ Ε 143 κ. α., „ἐν θαλ.“ Ν 286 „ἐν παλάμῃσι τινος“ εἰς χεῖρας μετὰ τινος, Φ 469, „νέεσσι“ εἰσχωρῶ μέχρι τοῦ ναυτικοῦ στρατοπέδου. Ο 409. γ.) ἰδίως ἐπὶ σαρκενῆς μίξεως· ἡ συνουσίας, συνέρχομαι, συνουρίσκομαι, „πλαγιάζω, σμίγω“ „μιγῆναι τινι“ ἐπὶ ἀνδρὸς τε καὶ γυναικός, Φ 143, η 61, α 73· ἐτι δὲ ἐπὶ ζώων, Γ. Έρμ. 493, ἀπολελ. Ι 133, ο 430 κ. α. „ἐν φιλότῃ“ καὶ μόνον „φιλότῃ“ (τοῦτο σπανιώτερον καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ φρ. „ἐμὶ φίλῳ“ καὶ εὐνῇ) Β 232, Ζ 161, 165, „εὐνῇ“ α 433, „φιλότῃ καὶ εὐνῇ“ Γ 445 κ. α. „παρὰ τινι“ πλησίον τινος, εἰς τὰ πλάγια, πλαγιάζω, „ἐν ἀγκοίνῃσι τινος“ λ 268, „φιλότῃ καὶ εὐνῇ, ἦν ἐμίχης“ συνουσία, ἦν συνήλθες, „πλάγιασμα“ ποῦ πλάγιασας, Ο 33. (Τὸ ἰ μακρόν κατὰ τινος τῶν Γραμματικῶν, διὸ καὶ πολλοὶ τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν γράφουσι „μίκτο“ Α 354, Π 843 καὶ „μῖται“ Ο 510. Ὁ δὲ Διόδωρος τὸ μὲν πρῶτον παροξύνει· μίκτο, τὸ δὲ δευτέρον προπερισπάζει μῖται).

Μίθεια [-ι], ἡ, ἐπικ.=Μιδέα, πόλις τῆς Βοιωτίας· παρὰ τὴν Κωπαῖδα λίμνην, ὅφ' ἥς κατὰ τινος κατεποντίσθη (Στράβ. 9, 2, 35) Β 507.

Μίθης [-ι], ἐμ, ὁ, Μίδας, ὁ βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, Έπικ. 3, 1, 6.

μικρός, ὁ, ὄν, „μικρός“, βραχύς, „κον-

τός“, μετ' αἰτ. „δίμας“ μόνον Ε 801, γ 296, „παρὰ μικρόν“ παρ' ὀλίγον, Βατρ. 241. Συγκρ. μέλιον, ὅπ. 76s.

μίκτο, μίκτο, ἔδ. ΜΙΓΝΥΜΙ.

Μίαντος [-ι], ἡ. 4) περιδότης ἐμπορικῇ καὶ πλουσίᾳ Ἰωνικῇ πόλει τῆς Καρίας, τέσσαρας ἔχουσα λιμένας, Β 868, Γ. Ἀπ. 42, 180. 2) πόλις τῆς Κρήτης, μητροπόλις πιδανῶς τῆς Μιλήτου τῆς Ἰωνικῆς, Β 647.

Μιλοπάρηος [-ι], ὄν, ἐπ. (μῖλτος, παρειά] μεμιτωμένως ἔχων τὰς παρειάς, ἐρυθρῶ, κεχρωματισμένως, οἶον ἐ „κοκκινομάγουλος“, ἐπιθ. τῶν νηῶν, ὧν αἱ παρειαὶ ἦ τὰ πλάγια ἦσαν κεχρισμένα διὰ μίλτου (μεταλλικοῦ τινος) χρώματος· ἐρυθροῦ) Β 637, ε 125.

Μίμας, ἄνθρωπος, ὁ, ἀκρωτήριον τῆς Ν. Ἀσίας, ἀνατολικῶς τῆς Χίου, ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἀκρας τῆς Ἐρυθραίας, χειρσονήσου, γ 172.

Μιμέομαι [-ι], ἀποθ. μιμοῦμαι, μετ' αἰτ. Γ. Ἀπ. 163, Βατρ. 7.

Μιμνάζω, ποι. ἕτερος τύπος τοῦ ΜΙΜΝΩ. 4) ἀμειβά. μένω, Β 392, Κ 549. 2) μεταβ. μετ' αἰτ. περιμένω, Γμ. 8, 6.

ΜΙΜΝΗΣΚΩ (ΜΝΑ-), μέλ. μνήσω, ἀόρ. ἄ. ἐμνησα, μέσ. μέλ. μνήσομαι, ἀόρ. ἄ. ἐμνησάμην καὶ θαμῖς. μνησάσκετο, προσ. μνήσαι, Ω 486, παθ. παρακ. με σημασίαν ἐνεστ. μέμνημαι, 6'. ἐνικ. μέμνη (=μémνησαι), εὐκτ. μεμνήμην, Ω 745, γ'. ἐνικ. μεμνήετο (=μεμνήετο), Ψ 361, μετ' ὀλίγ. μέλ. μεμνήσομαι, Χ 390, τ 584, φ 79, ἀόρ. ἄ. παθ. μόνον ἐν τῇ ἀπαφ. μνησθῆναι, δ 448. Πλὴν τοῦ μιμνήσκομαι σχηματίζεται ὁ ἐνεστ. καὶ ΜΝΑΙΟΜΑΙ, εἰς οὗ μετὰ τὴν ἐπικ. συναίρεσιν καὶ ἐπὶ κτασιν μετοχῇ τοῦ ἐνεστ. μνωόμενος, καὶ παρὰτ. ἐμνώοντο. Α.) Ένεργ. „ἐνθυμίζω“ τινά τι, ἀναμνησέσκω, φέρω (τι) εἰς τὴν μνήμην (τινός), „τινά“ μ 38, „τινά τινός“ Α 407, Ο 31, γ 103, ε 169. Β.) Μέσ. 4) „ἐνθυμοῦμαι“, ἀναμνησέσκομαι, ἀναλογίζομαι, ἀνακαλῶ (ἔχω) εἰς τὴν μνήμην μου, μετὰ γεν. „μνήσασθε θούριδος ἀλκῆς“ ἐνθυμηθεὶς τὴν πολεμικὴν σας ἀνδρείαν, τὴν παλ-ληκαριάν σας (πρόβ. τῆς καθομιλουμένης „ἐνθυμήθηκα τὰ νεάτα μου“), Ζ 112 κ. α. ὡσαύτως „χάρμης, πολέμοιο, νόσου, αἵτου, βρώμης, κοῖτου, ὕπνου“ Όμ. πλχ., ἐτι δὲ „περὶ πομπῆς“ η 192, „φύγαδε μνώοντο“ ἀνελογίζοντο τὴν φυγὴν, εἶχον τὸν νοῦν των εἰς τὴν φυγὴν, Π 697. 2) μνημονεύω, ἀναφέρω, ἀπολελ. ο 400, μετὰ γεν. Β 492, δ 418, 331, μετ' αἰτ. Γ. Ἀπ. 160, „ἀμφὶ τίνα“ Γμ. 6, 1. 3) δ μέσ. παρακείμε. ἔχει σημασίαν ἐνεστ. ὡς τὸ Λατ. meminī α.) „ἐνθυμοῦμαι, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου“, ὁ μετ' ὀλίγ. μέλ. „μεμνήσομαι“ ὁ ἐνθυμῶμαι, ὁ ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου· συνθ. μετὰ γεν. Ε 818, κ 464 κ. α., μετ' αἰτ. „Τυδέα, ἔργον, ἄλλα“ Ζ 222, Ι 527, ε 168, ω 422, καὶ μετὰ μέλ. ἀπαφ. Ρ 364. Πολλάκις

ἐν προσταγαῖς καὶ παρακελεύεσσι τίθεται ἀπολ. ἢ μετοχή, ὅσον «ἐὼς τις θμεῖον μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω» T 153 (ἢ. κατὰ τὸ φαινόμενον μάλλον, διότι τὸ συμπλήρωμα ἦτοι παραλαμβάνεται ἐκ τῶν παρακεμένων ἢ ἐκφέρεται ἀλλως πως, ὅσον δι' ἐπὶ ῥήματος, ὡς ἀνωτέρω τὸ «ῥῶς», ὅπερ ἀποδοτέον εἰς τὸ «μεμνημένος»: οὕτως, ὅ. ε. ταῦτα ἀναλογιζόμενος, ὅτι δηλ. «μέγα ἔργον ἀρεκτον»· ὅ. ε. «ἐνθυμοῦμαι», φροντίζω, περιποιοῦμαι, «μεμνησθαι πατρός ἢ μητέρος» σ 267.

ΜΙΝΝΑ, ἕτερος ποι. τύπος τοῦ ΜΕΝΩ, μόνον κατ' ἐνεστ. ἢ παρ. 4) «μένω»· ὅ. ε. διαμένω, πού, B 334 κ. ἀ., «μετόπισθεν μ.» «μένω ὀπίσω», Z 69· ὅ. ε. ἐμμένω, μένω κατὰ χώραν, μένω εἰς τὸν τόπον μου, O 727 κ. ἀ. 2) μετ' αἰτ. περιμένω τινά, Δ 340, λ 240 κ. ἀ. ἰδίως τοῦ πολεμίου περιμένω, δέχομαι, ἀνθίσταμαι, E 94 κ. ἀ. «ὅταν μεταφ. ἐπὶ τῶν δρυῶν, «αἶ τ' ἀνεμον μῖνονσι ἔξ ὑστόν» ἀντέχουσιν εἰς, M 133.

ΜΙΝ, ἐν. αἰτ. τῆς προσώπ. ἀντων. τοῦ γ'. προσώπου ἀντὶ τοῦ αὐτῶν, αὐτῆν, αὐτό, πάντοτε ἐγκλιτικῇ, συγγενάτα δὲ συνδυαζομένη παρ' Ὁμ. μετὰ τῆς ἀντωνυμίας αὐτῆς, ὅσον «μῖν αὐτόν» «αὐτὸν τὸν ἰδίον», Φ 245, γ 327 κ. ἀ., τὸ δὲ «αὐτόν μιν» εἶνε αὐτοπαθῆς, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ, δ 244, ἀλλὰ πάλιν τὸ «αὐτῆν μιν» ἀντὶ τοῦ μῖν αὐτῆν, Δ 147. Ἀμφίβολον ἂν τίθεται ἔξ ὡς αἰτιατικῇ πληθυντικῇ, διότι τὸ τῆς κ 242 καὶ ρ 268 ἀναφέρεται εἰς τὸ «δῶματα», ὅπερ εἶνε ἐν τῇ ὅλῳ.

ΜΙΝΪΕΙΟΣ, Εἰν, Εἰον, καὶ Ἰων. ΜΙΝΪΗΙΟΣ, λ 284, Μινύειος, εἰς τοῦ Μινύας ἀνέκων, ἐπιθετ. τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὁρχομένου, ὀνομασθεῖς οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἔθνους τῶν Μινυῶν, τοῦ περὶ αὐτὸν οἰκοῦντος, B 514.

ΜΙΝΪΗΙΟΣ, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Μινύειος, ποταμὸς τῆς Ἠλίδος, κατὰ μὲν τὸν Στράβ. 8, 3, 49 ἢ Πaus. 5, 4, 7 ἢ 5, 5, 7, ὁ Ἀνιγρός, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Πηνειός, A 724.

ΜΙΝΪΩΝ [μν.], Ἰων. καὶ ποιητ. (ἐκ τοῦ παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς μόνον εὐρισκομένου μινύς = μακρός, συγγεν. τῇ Λατ. min-or), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ., οὐ ὁ θαμιστ. τύπος εἶνε μινύεσκον. 1) μεταβ. σμικρύνω, ἐλαττω, «ὀλιγοστεύω, ἀδυνατιζώ», μετ' αἰτ. O 492, 493, γ 242, ε 17. 2) ἀμετάβ. ἐλαττωσθαι, σμικρύνομαι, «ὀλιγοστεύω», φθείρομαι, τήκομαι, ἐξαφανίζομαι, «μινύθει ἔργ' ἀνθρώπων» (ἐκ τῆς πληθυντικῆς), Π 392, «μινύθουσιν οἴκοι ἐν σέλαϊ» P 738, «ῥῖνοι» μ 46, «ἤτορ ἐταῖρων» δ 374, «πόθω» γ. Δῆμ. 204.

ΜΙΝΪΩΝ [μν.], ἐπ. ἐπὶ. (μινύς, ἰδ. τὴν προηγ. λ.), πάντοτε χρονιστὸν, σμικρύνω, ὀλίγον, ἐπὶ σμικρύν., Δ 466, θ 315, συνάπτεται μετὰ τοῦ «οὐ μάλ' ἀθύν» N 573, γ 473, «οὐ πολὺν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα» σ 494. Ἐκ τούτου

ΜΙΝΪΩΛΑΙΟΣ [μν.], ὄν, ἐπ., συγγρ. -αἰδ-τερος, X 54, ὀλιγοχρόνιος, βραχύς, «αἰών» Δ 478, P 302, «ἄλγος» X 54· βραχύδιος, A 352, Φ 84, λ 307, τ 328 κ. ἀ.

ΜΙΝΪΡΙΖΑ [μν.], (μινυρός, μινύς, ἰδ. ΜΙΝΪΩΝ), ὀδύρομαι, «προσκυλλομαι, παραπονοῦμαι, μουρμουρίζω», E 889, δ 749.

ΜΙΝΑΪΟΣ [-μν.], ὄν, παλαιότερος, καὶ ἐπικ. τύπος ἀντὶ τοῦ Μινῆος, εἰς τὸν Μίνωα ἀνέκων, Μινωικός, γ. Ἀπ. 393. Ἐκ τοῦ

ΜΙΝΑΣ [-μν.], ποε, ὁ, αἰτ. Μίνωα καὶ Μίνω, Σ 322 (ἐνθα ὁ Σπῖτζ. καὶ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐγράψαν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον Μίνων), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, περιόδητος διὰ τὴν συνειτὴν αὐτοῦ βασιλείαν καὶ νομοθεσίαν, N 450, Σ 322. Τοῦ νόμου ἐλαβε παρὰ τοῦ Διὸς ὡς οἰκείας καὶ ἐξ ἀπορρήτων αὐτοῦ (τ 478). Θυγατέρα εἶχε τὴν Ἀριάδην καὶ υἱὸν τὸν Δευκαλίωνα, λ 321, τ 478. Ἐν τῇ Ἀδῇ παρίσταται ὡς βασιλεὺς καὶ δικαστής, λ 568.

ΜΙΕΓΆΓΚΕΙΑ, ἡ (μίσγω, ἄγκος), κοιλίας, φάραγξ, ἐν ᾗ μίσγονται οἱ ἀπὸ τῶν ὀρέων καταβρέοντες χεῖμαρες, Δ 453 τ.

ΜΙΣΤΑ, ἰδ. ΜΙΣΤΗΜΙ.

ΜΙΣΕΑ [-μν.] (μῖσος), ἀόρ. ἄ. ἐμίσησα, μίσω, ἀποστρέφομαι, θεωρῶ τι μισητόν, «μίσσησέ μιν κυσὶ κύρμα γενέσθαι» δὲν ἠθέλησεν, τὸ ἐθεώρησεν ἀποτρόπαιον, νὰ γείνη (αὐτός) κτλ., P 272 τ.

ΜΙΣΘΟΣ, ὁ, «μισθός», ἀμοιβή, K 304, Φ 445, 450, πληθ. κ 84.

ΜΙΣΤΆΛΛΑ, διαμερίζω, τεμαχίζω, «κομματίζω», ἐπὶ σρακτοῦ κρέατος, μετ' αἰτ. A 465, B 428, γ 462 (συγγεν. τῇ ΜΙΝΪΩΝ).

ΜΙΤΟΣ, ὁ, ὁ στήμων, «τὸ στήμόν», Λατ. stamen, δι' οὗ διέρχεται τὸ πηλὸν μετὰ τῆς κρόκης (πρόβλ. ΠΗΚΙΩΝ), «παρεκ μίτον» διὰ τοῦ στήμονος, Ψ 762 τ. (Κατ' ἄλλους δὲ σημαίνει τὴν κρόκην, τὸ «ὑφάδι». ἢ. Σημειώτεον ὅτι ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἱστορίᾳ «μιτάρια» λέγονται τὸ καθέτον σύστημα τῶν μίτων, «τὸ δι' οὗ τοῦς στήμονας ἐναλλάσσουσιν εἰς πλοκήν τῆς κρόκης»).

ΜΙΤΗ, ἡ, μίτρα, μᾶλλον τι περιζώμα ὀπλιτικῶν φορούμενον ὑποκάτω τοῦ ζωστήρος καὶ τοῦ ζώματος καὶ κατάσκαχα ἐπικαλύπτον τὴν κοιλίαν, Δ 137, E 857. Ἐνίοτε ἦτο φολεωτή, ἴλ. Δ 187, 216.

ΜΙΧΘΕΪΣ, ἰδ. ΜΙΓΝΥΜΙ.

1. ΜΝΑΟΜΑΙ, συνηρ. ΜΝΩΜΑΙ, ἰδ. ΜΙΝΗΝΕΣΚΩ.

2. ΜΝΑΟΜΑΙ, συνηρ. ΜΝΩΜΑΙ, ἀποθ., μόνον ἐν τῇ ἐνεστ. καὶ παρ., παρ' Ὁμ. κατὰ τὴν τὸν κοινὸν τρόπον συναϊρούμενον, ὅσον μνᾶται, μνῶνται, μνᾶσθαι, μνῶμενοι, μνάσθω, καὶ ἐπικῶς ἐπεκτεινόμενον, ὅσον μνάξ, μνάσασθαι, μνώοντων, μνώμενος (καθὼς γράφεται νῦν ἐν γ. Ἀπ. 209, ἰδ. ΜΝΟΜΑΙ), ἔτι δὲ καὶ θαμιστ. παρ. μνάσκετο, υ 290, «ζῆτω» (νὰ λάβω γυναῖκα),

μνηστεύω, ἐξαιτούμαι, μετ' αἰτ. «ἄκοιτιν, γυναῖκα» Ὅδ. α 39, π 434 κ. ἀ., ἀπολελ. π 77, τ 529.

ΜΝΗΜΑ, ΛΤΩΣ, τό (ΜΝΑ-, μνηνίσκω), πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει εἰς ἀνάμνησιν, ἐνθύμησιν, ἐνθύμημα. Γαλλικ. souvenir, [ἐπὶ μνήμα], «μνήμ' Ἑλένης χειρῶν» ἐνθύμημα ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς Ἑλένης, Ο 426, «ξεῖνοιο» φ 40, «μν. τάφου», κυρ. ἐνθύμημα τοῦ ἐνταφιασμοῦ, ἐπομένως μνημεῖον, μνήμα, μνημοῦρι, «τάφος», Ψ 619.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ, ἡ (μνήμων), μνήμη, «ἐνθύμησις», «μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς γενέσθω» ὅς ἐνθυμηθῇ τις (ὁ ἑ. ἐνθυμήθητε) τότε τὸ πῦρ, Θ 181 τ.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ [-ω-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ, μήτηρ τῶν Μουσῶν ἐκ τοῦ Διός, Γ. Ἑρμ. 429, πρβλ. Ἡσιόδ. Θεογ. 54, 135, 915.

ΜΝΗΜΟΝ, ΟΝ, γυν. ΟΝΟΣ (ΜΝΑ-, μνηνίσκω), ὁ ἐνθυμούμενος, ὁ ἔχων τὸν νοῦν του εἰς τι, Ὅδ. φ 95, μετὰ γ «φόρτου» η 463.

ΜΝΗΣΑΙ, ΜΝΗΣΚΕΤΟ, ἴδ. ΜΙΜΝΗΣΚΑ.

ΜΝΗΣΟΣ, ὁ, εἰς τῶν εὐγενῶν Παιόνων, Φ 210.

ΜΝΗΣΤΕΪΑ (μνηστής), μνηστεύω, «ζητῶ» (νὰ λάβω γυναῖκα), ἀπολελ. δ 684, μετ' αἰτ. «γυναῖκα» σ 277.

ΜΝΗΣΤΗΡ, ΗΡΟΣ, ὁ (2 μνάομαι), μνηστήρ, ὁ ζητῶν νὰ λάβῃ τινὰ γυναῖκα, «γαμβρός» (|| ἔχει κατὰ πρόληψιν καὶ ταύτην τὴν σημασίαν ἡ λ.: ὁ ζητῶν νὰ γείνῃ γαμβρός), συχνὸν ἐν Ὅδ. περὶ τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης, ὧν ὁ ἀριθμὸς μνημονεύεται π 245.

ΜΝΗΣΤΗΣ, ΙΟΣ, ἡ, ποιητ. (ΜΝΑ-, μνηνίσκω), μνήμη, ἐνθύμησις, «οὐδὲ τις ἦμιν μνήστι; δόρπου ἔην» δὲν ἐνθυμούμεθα (δὲν εἶχαμεν τὸν νοῦν μας εἰς) τὸ δεῖπνον, ν 280 τ.

ΜΝΗΣΤΟΣ, Η, ΟΝ, ἐπ. (2 μνάομαι), μόνον ἐν τῇ θηλ., μνηστή, ἡ ζητηθεῖσα εἰς γάμον κόρη (τοῦναντίον τῆς ἀρπαγείσης, αἰχμαλωτισθείσης ἢ ἀργυρωνήτου) ὅθεν ἡ νόμιμος σύζυγος, «μνηστ. ἄλοχος» Ζ 246, α 36 κ. ἀ.

ΜΝΗΣΤΙΣ [-] ΓΩΣ [-], ἡ, Ἰων. = μνηστεία (ἴδ. ΜΝΗΣΤΕΪΑ), Ὅδ. ε 499, τ 13.

ΜΝΗΣΟΜΕΝΟΣ, ΜΝΩΜΕΝΟΣ, ΜΝΩΟΝΤΟ, ἴδ. 2. ΜΝΩΟΜΑΙ.

ΜΟΓΕΑ (μόγος), ἀφ. ἀ. ἐμόγησα, ποιητ. 1) ἀμετάβ. μοχθῶ, «κοπιᾶζω», κοπιῶ, συνήθως κατὰ μετοχὴν δυνάμενην καὶ δι' ἐπὶ ῥήματικῆς φράσεως νὰ ἐκφερθῇ, «μογέοντες» μετὰ κόπου, μετὰ μόχθου, μόγης, Α 636, Μ 29, «ἐξ ἔργων μογέοντες» ἐκ τῆς γαργίας κεκοπιᾶκότες, ω 388. 2) μεταβ. ὑπομένω, πάσχω, «ὑποφέρω», «ἀλγεα» β 344, «πολλά» Ψ 607 κ. ἀ., «ἀέλου», δ 470, «ἐπὶ τινι» γάρβιν τινός, ἔνεκά τινος, Α 462, 1 492, π 49, «ἀμυρὶ τινι» δ 132.

ΜΟΓΙΕ [-], ἐπὶ ῥ. μόλις, μετὰ κόπου, μετὰ

βίας, μὲ δυσκολίαν, 1 355, γ 419 κ. ἀ. (Τὰ μακρόν ἐν ἄρσει, Χ 442). Ἐκ τοῦ μογος, ὁ, κόπος, μόχθος, Δ 27 τ.

ΜΟΓΟΣΤΟΚΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (μόγος, τεκν.), ἡ ὠδίνια γεννώσα, ἡ «τοῦς πόνοους» παρ-άγουσα, ἐπὶ θ. τῆς Εὐλειθίας, ἥτις φέρει τοῦς πόνοους εἰς τὴν τίκτουσαν καὶ οὕτως ὑποδοθῆναι τὸν τοκετὸν, Α 270, Π 487, Τ 403. (Ταῦτα κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον κατ' ἄλλους δὲ ἦτον πιθανῶς: ἡ τὰς ἐπωδύνως τικτούσας βοηθοῦσα).

ΜΟΧΘΟΣ, ὁ, τῆς μάχης ὁ κόπος, ὁ μόχθος, ὁ ἀγών, Ὅλ. Η 447, Σ 459, «μ. ἔκπων» Η 210.

ΜΟΪΡΑ, ἡ (μείρομαι). Α') Προσηγορικ. 1) μέρος, τεμάχιον, «κομμάτι, μοῖρα» (Φιλίπ. Γ. σ. 213), πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὅλου, Κ 252, «τρίτῃ» Ο 495, δ 97, «χώρης ὀλιγῇ μοῖρα, Π 68» ἰδίως τὸ «μερίδιον», τὸ ἀνάλογον (μέρος) τινός, «μερικόν», ὅσον τῆς λείας, 1 348, λ 534, ἐν τῇ δεῖπνῳ μερίς, γ 40, 66, θ 470 κ. ἀ., μεταφορ. «οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχει» υ 171. 2) πᾶν ὅ, τι ἐμοίρασαν οἱ θεοὶ ἢ ἡ εἰμαρμένη εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν θνητῶν. α) τὸ ὑπὸ τῶν θεῶν ἢ τῆς εἰμαρμένης προωρισμένον, «ἐπὶ γὰρ τοι ἕκαστῳ μοῖραν (ὕπνου δηλ.) ἔθηκεν ἀθάνατοι» εἰς ἕκαστον τῶν θνητῶν ὥρισαν οἱ ἀθάνατοι τὸ μέρος, τὸ μερίδιον (τοῦ ὕπνου δηλ.), ὅπερ ἔχει νὰ λάβῃ, τ 592. β') τὸ ἀνάλογον, τὸ πρέπον, τὸ προσήκον, τὸ δίκαιον, «κατὰ μοῖραν» κατὰ τὸ προσήκον, πρεπόντως, «εἶατο πάντες σιγῇ κατὰ μοῖραν» καθὼς ἔπρεπε, Τ 256, «κατὰ μοῖραν ἔρεξας» ι 352 κ. ἀ. τοῦναντίον «οὐ κατὰ μοῖραν» ἀτάκτως, Π 367. ἰδίως «κατὰ μοῖραν εἶπεν κτλ.» ὀρθῶς, δίκαιως, «καθὼς πρέπει», Α 286, ἡ κατὰ τὴν πρέπουσαν τάξιν, ἡ ἀκριδῶς, δ 496, κ 16 κ. ἀ. Ὡςὅτως «ἐν μοίρῃ» Τ 486. τοῦναντίον «παρὰ μοῖραν» ξ 509. 3) ἰδίως «μοῖρα βίῳ τοιο» τὸ εἰμαρμένον μέρος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ βίος, Δ 470. (|| Ἄλλ' ἐν πάσαις ταῖς νεωτέραις ἐκδόσεσι γράφεται «πότμον» ἀντὶ τοῦ «μοῖραν») καὶ ἐπομένως ἡ «μοῖρα», ἡ καλὴ ἢ κακὴ τύχη ἡ ἐν τῇ βίῳ παρακολουθοῦσα τὸν ἀνθρώπον καὶ ἐκ γενετῆς αὐτοῦ προωρισμένη, «μ. ὁλόη» ω 29, «μοῖρ' ὅλοη θανάτοιο» β 400 κ. ἀ., μετ' ἀπαφρ. «οὐ τοι μοῖρα θανέειν», «δὲν εἶνε ἡ μοῖρά σου νὰ ἀποθάνῃς», Η 52, δ 475, Ε 444 κ. ἀ., «εἰ καὶ μοῖρα δαμῆναι πάντας» καὶ ἐν ἦνε ἡ τύχη νὰ ἀποθάνωμεν πάντες, Ρ 421, πρβλ. Π 434, «ὁ γὰρ (Ζεὺς) οἶδεν ἅπαντα, μοῖρὰν τ' ἀμμορίην τε» ἐνθα ἡ μοῖρα εἶνε ἡ καλὴ τύχη, εὐδαιμονία, «μοῖρα» (τοῦναντίον τῆς «ἀμμορίης», ἴδ. τὴν λ. ζ. πρβλ. ΜΟΙΡΗΓΕΝΗΣ) υ 76. (Πολλοὶ ἡμῶς τῶν νεωτέρων ἐρμηνεύουσιν ἀπλῶς: τὸ πεπρωμένον καὶ μὴ πεπρωμένον, τί εἶνε καὶ τί δὲν εἶνε πεπρωμένον εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἄλ-

λαχού δὲ μοῖρα εἶναι ἡ κακὴ τύχη, Z 488, ὅς συνάπτεται μετὰ τοῦ «θάνατος» Γ 404, ὅς «φόνος» φ 24.

Β.) Προσωποπ. Μοῖρα, ἡ, κύριον ὄνομα, ἡ „Μοῖρα“ (|| ὁ σημερινός Ἑλληνικός λαός· δο-
ξάζει τρεῖς Μοῖρας), ὡς ἡ Ἀττα, καὶ παρὰ τοῖς
Ρωμαίοις ἡ Parca, ἀπονέμουσα ἐνὶ ἑκάστῳ τῶν
ἀνθρώπων κατ' αὐτὴν τὴν γέννησιν τὴν μέλλου-
σαν αὐτοῦ τύχην. Παρ' Ὀμήρῳ συνήθως ἑνικ.,
ἀπαξ δὲ μόνον πληθ., Ω 49, πρὸλ. ἡ 197. Ἡ
Μοῖρα παρ' Ὀμ. εἶναι μὲν ἐν γένει ἀναγκαῖα,
ἀφευκτος, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν ἐννοίαν τῆς ἀπο-
λοῦς Εἰμαρμένης. Εἰς τὴν Μοῖραν ἀποδίδεται
πάν ὅ,τι διὰ τὴν ἀφευκτον αὐτοῦ ἀναγκαιότητα
παρέχει μάλιστα αἴσθησιν, οἷον ὁ φυσικός νό-
μος τοῦ θανάτου, ρ 326, ἔπειτα πᾶν ὅ,τι εἶναι
ἀνεξάρτητον τῆς ἐλευθέρως θελήσεως τοῦ ἀνθρώ-
που, οἷον γέννησις καὶ θάνατος, εὐτυχία καὶ
δυστυχία, γ 236—238. Ἡ συγεία ὅμως τῆς
Μοῖρας πρὸς τοὺς θεοὺς δὲν εἶναι καθαρά, διότι
καὶ ὁ Ζεὺς μνημονεύεται ὡς διευθύνων τὰ τῆς
τύχης τῶν ἀνθρώπων, λ 560, υ 76, καὶ πολ-
λάκις τίθεται ἐκ παραλλήλου μετὰ τῆς Μοῖρας
καὶ ὁ Ζεὺς καὶ ἄλλος τις θεός, Π 845, 849, λ
292, 296, οὕτως ὥστε ἀμφότεραι αἱ δυνάμεις
φαίνονται ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ, ἐν ᾗ ἀλλαγὴ
οἱ θεοὶ περιστανταὶ ὡς ὄργανά τινα τῆς Μοῖρας
(Ο 643, Γ 300 ἐξ.), ἡ ὡς ἐναντίαν αὐτῆς θέ-
λησιν ἔχοντες, Π 441, ἡ ὡς κατώτεροι καὶ ὑπο-
κείμενοι εἰς τὴν ἀπόστασιν αὐτῆς, οἷον Γ 127,
X 210, Θ 69.—Πρὸλ. καὶ τὴν φρ. «ὑπὲρ μό-
ρον» καὶ «ὑπὲρ αἴσαν».

ΜΟΙΡΗΓΕΝΗΣ, ἑς (μοῖρα, γεν-, γίνομαι),
ὑπὸ τῆς μοῖρας (τῆς εὐτυχίας) γεννηθείς,
υἱός τῆς μοῖρας, „καλὸ μοῖρος“, Γ 182 f.
(Πάντῃ ἐξ ἐναντίας ἐρμηνεύει ὁ Δοιδερλ. τὴν λ.
=μοιριδίας, fatalis, ἀπαίσιος, εἰς τὸν λαλοῦν-
τα δηλ. Πρίαμον).

ΜΟΙΚΑΓΡΙΑ, τὰ (μοῖχος, ἄγρα), ἡ ποινὴ τοῦ
φωραθέντος (ἀγρευθέντος, πιεσθέντος) μοι-
χῶς, πρόστιμον μοιχείας, θ 332 f.

ΜΟΛΕΙΝ, ἴδ. ΜΛΕΙΝ.

ΜΟΛΙΒΟΣ [-ι-], ὁ, ἐπικ. =ΜΟΛΥΒΔΟΣ, „μολί-
βος“, Α 237 f.

ΜΟΛΙΩΝ [-ι-], ἴσνος [-ι-], ὁ, 1) υἱός τῆς
Μολιόνης τῆς γυναίκας τοῦ Ἀκτορος, μόνον ἐν
τῷ δούκ. „Μολιων“, ἴδ. ἈΚΤΟΡΙΩΝΕ. || „Ἄλ-
λοι δὲ, κατὰ τὸν Εὐστάθ., τὸ „Μολιων“ ἐπιθε-
τικῶς νοοῦσιν, ἵνα ἡ λέξις δηλοῖ τοὺς μαχίμους
καὶ ὁρμητικούς. Τὴν ἐρμηνείαν ταύτην παρα-
δεχόμενοι τινες τῶν νεωτέρων, σχετίζουσιν αὐ-
τὴν πρὸς τὸ Ἑλλην. μόλας, λατ. molia, ἵνα
σημαίνῃ τοὺς συντρίβαντας. 2) εἰς τῶν Τρώων,
ἡνίοχος τοῦ Θυμβραίου, Α 322.

ΜΟΛΟΒΡΟΣ, ὁ, Μίχνος, γαστρίμαργος, ἀδη-
φάγος, [βορός], „φαγᾶς“, Ὅδ. ρ 249 καὶ
σ 26. (Κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἐτυμολογεῖται
παρὰ τὸ μολεῖν εἰς βοράν· κατὰ δὲ τὸν Δοι-

δερλ. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ μολυρός, ὅπερ
ἕτερος τύπος τοῦ μακρῶς, καὶ βορ-, βιδρώ-
σκω. || Οὐδέτερον τοῦτων πιθανόν· ὀρθότερον
ἴσως ἀνάγεται εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ μολ-ώνω ὅς ση-
μαίνει τὸν „λερωμένον“, τὸν „βρωματῆριν“).
Μύλοι, ὁ, υἱός τοῦ Δευκαλίωνος, πατὴρ τοῦ
Μηριόνου, Κρής, K 269, N 249.

ΜΟΛΗΨ, ἡ, ποι. (μέλπω), 1) ψαλμός, ψδὴ
μετὰ χορὸν ἡ παιδίαν, „τραγοῦδι καὶ παι-
γνίδι, ἡ τραγοῦδι καὶ χορός“, Α 472, Σ 606,
δ 19· ἐν γένει παιδίαν, τέρψις, ζ 101. 2)
μόνον ψαλμωδία, ᾄσμα, „τραγοῦδι“, N
637, α 152, φ 145· ἐτι δὲ μόνον „χορός“,
ὄρχησις, Σ 572.

ΜΟΛΥΒΔΑΙΝΑ, ἡ (μόλυβδος), μολυβδίνη σφατ-
ρα, προσαρτωμένη εἰς τὸ ἀκίστρον τοῦ ἀλιέως
ὀλίγον ἀνωτέρω τοῦ δολώματος, Ω 80 f.

ΜΟΝΟΗΜΕΡΟΣ, ον (μόνος, ἡμέρα), „μονή-
μερος“ (εὐχρηστότερον ἐν τῷ ἐπιρρήματι „μο-
νήμερα“), μίαν μόνην ἡμέραν διρκῶν, Βατρ.
305.

ΜΟΝΟΣ, η, ον, Βατρ. 266· παρ' Ὀμ. πάντο-
τε Ἰων. ΜΟΝΟΣ· ἁ) „μόνος, μοναχός“, Γ
225, π 118 κ. ἀ· β') μεμονωμένος, Α 388,
γ 217 κ. ἀ., ληυδῆναι καὶ περαιότερον προσδιω-
ρισμὸν „ἄνευθ' ἄλλων“ π 239. Ἐκ τοῦτου

ΜΟΝΟΝ, Ἰων. ΜΟΝΟΝ ἐν Ὅδ., παθ. ἀρ. με-
τοχὴ μονωθείς, μουνωθείς, μονώνω, „ἀφίνω
μόνον“, ἀποχωρίζω, „γενετὴν μούνωσσε Κρο-
νίων“ τὴν ἐυονάχωσεν (οὕτως εἰπεῖν), τὴν ἔκα-
με νὰ μεταβαίνῃ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν δι' ἐνός
καὶ μόνου υἱοῦ, π 117. Παθ. μένω μόνος,
ἀπομονοῦμαι, Α 470, σ 386.

ΜΟΡΙΜΟΣ, ον, ποιητ. =ΜΟΡΕΙΜΟΣ, ὅπ. ἴδε, Γ
302 f.

ΜΟΡΜΥΡΑ [-ι-], ποιητ. (μύρω), μόνον ἐν τῷ
ἐνεστ., „μουρμουρίζω“, ῥοθῶ, παφλάζω,
„βράζω“, ἐπὶ ποταμοῦ ἀφρίζοντος καὶ ὁρμη-
τικῶς ῥεόντος, „ἄρρῳ μορμύρων“ Ἰλ. Ε 599,
Φ 325, περὶ τοῦ Ὀκεανοῦ, Σ 403. (Κατὰ τὸν
Δοιδερλ. κυρ. σημαίνει ἡ λ. μόνον τὸ: σφοδρῶς
ῥεῶν· ἡ δὲ ἐννοία τοῦ ψόφου τοῦ ἐκ τῆς ῥοῆς,
τοῦ ῥόχθου, τοῦ „μουρμουρητοῦ“ προσετέθη ὑπὸ
τῶν ἐρμηνευτῶν).

ΜΟΡΒΕΙΣ, ΒΕΒΛ, ΕΝ, ἀμφιβόλου σημασίας λ.
εὐρισκόμενη μόνον ἐν τῇ φρ. «μορβέντα ἔρμα-
τα» Ε 483, σ 298, τὰ ὅποια κατὰ μὲν τοὺς
ἀρχαίους ἐρμηνευτὰς εἶναι «τὰ μετὰ μόρου, δ. ἑ.
κακοπαθείας ἐκτεπνημένα ἐνώτια»· κατὰ δὲ τὸν
Ἀμεῖν παρὰ τὸ μόρος (=μέρος): ἐκ πολλῶν με-
ρῶν τεχνικῶς συνηρμοσμέναν συγκείμενα· ὡσαύ-
τως ἐρμηνεύει καὶ ὁ Λόβεκ: «τρίγληνα μο-
ρέντα» γλῆνας τριμερεῖς ἔχοντα· κατὰ δὲ τὸν
Δοιδερλ. ὅς ἄλλους παρὰ τὸ ΜΕΡ-, ΜΑΡ- (μαρ-
μαίρω): μαρμαίροντα, ἐξασφραπτόντα· κατὰ
τὸν Ἑρνέστην καὶ Γυϊβελιν ἐκ τοῦ μόρον (=
„μυθρον“): τὰ ἔχοντα τὸ χρώμα τοῦ μόρου,
μορόχρσα, „μόρικά“. (|| Αἱ δύο τελευταῖαι

ἐτυμολογίαί καὶ ἐρμηνεῖαι φαίνονται ὅπως οὖν πιθαναί).

ΜΟΡΟΣ, ὁ, Ἴων. ἔ ποι. (μερ-, μεῖρομαι), τὸ παρὰ τὸν θῆν ἢ τῆς τύχης ἀπονεμώμενον εἰς τὸν ἄνθρωπον μέρος, μερίδιον, τὸ πεπρωμένον, τὸ εἰμαρμένον, ἡ τύχη, ἡ μοῖρα, ἰδίως ἡ κακὴ τύχη, ἡ κακὴ μοῖρα, «ὁ μοῖρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι» T 421· πολλάκις «κακὸς μέρος» Z 357, Φ 433, «αἰνός· μέρος» Σ 465, καὶ «μόρος» μόνον· ὁ θάνατος, X 280· τίθεται δὲ καὶ ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ «θάνατος», ὅταν «θάνατον τε μέρος τε» τὸν θάνατον καὶ τὴν κακὴν μοῖραν, ἢ τὸν θάνατον καὶ τὸν ὄλεθρον, εἰ 64 (ἴδ. εἰρήνη), «τεύχεϊν» λ 409, «ῥάπτειν» π 421, «ἀρτύνειν» υ 241, «ὕπερ μέρος», ἴδ. ἱπέρμορον. Ἐκ τούτου

ΜΟΡΣΙΜΟΣ [-υ-], ὄν, Ἴων. ἔ ποι., μοιρατός, πεπρωμένος, «τῆς τύχης, τῆς μοίρας», π 392, φ 462. Ἰδίως εἰς τὸν μέρος (τὴν μοῖραν ἢ τὸν θάνατον) ὑποκειμένους, θνητούς, X 43, «μόρσιμον ἡμᾶρ» ἡ πεπρωμένη ἡμέρα (ἡ τοῦ θανάτου), O 613, κ 175, «μόρσιμόν ἐστι» μετ' ἀπαφφ. εἶνε πεπρωμένον, εἰμαρμένον, E 674, T 417.

ΜΟΡΓΗ, τὸς, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰπποτίωνος, Μυσός, N 792, E 514.

ΜΟΡΓΙΣΣΑ, ἐπικ., μολύνω, αὐανίζω, μαυρίζω, «εἴματα καπνῷ μεμοργμένα» μαυρισμένα ἀπὸ τὸν καπνόν, ἢ τὴν καπνίαν, ν 435 f (ἐνθα ὁ Βέκκερος καὶ ἄλλοι τῶν νεωτέρων γράφουσι· μεμοργμένα κατὰ τὸ ἀκαχυμένος, αἰγμῆ κ. ἄ.). Ἰ. Ἐτυμολογείται δὲ ὅχι ἐκ τοῦ μόρος κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀλλ' ἐκ τῆς ῥίζης μορ- (ἴδ. ΜΟΡΟΕΙΣ), ἥτις σημαίνει τὸ σκοτεινόν χρώμα).

ΜΟΡΦΗ, ἡ, μορφή, μεταφ. «μορφή ἐπέων» «εὐμορφία», χάρις τῶν λόγων, *Oδ. λ 367, «θεὸς μορφὴν ἔπεισι στέφει» χορηγεῖ, ἐπισωρεύει χάριν εἰς τοὺς λόγους, θ 470.

ΜΟΡΦΗΝΟΣ, ὁ, εἶδος ἀέτος, διατρίβοντας ἐν φάραγι· καὶ περὶ τοὺς ἐλώδεις τόπους (Ἀριστοτ. Περί τὰ ζῷα ἱστορ. I' 32, ἐνθα τονίζεται μορφνός), «μόρφνον θηρητῆρα» Ω 316 f. Κατ' ἄλλους δὲ τὸ «μόρφνος» εἶνε ἐπίθ. καὶ σημαίνει τὸν σκοτεινόν, μαῦρον, ἐκ τοῦ ὄφρου, ἢ τὸν εὐμορφον ἐκ τοῦ μορφῆ, ἢ τὸν ὀρμητικόν καὶ ἀρπακτικόν ἐκ τοῦ μάρπη. Ὁ Δοιδερλ., ὅστις ἀποδέχεται τὴν τελευταίαν ἐτυμολογίαν ἔρμηνειαν τονίζει· μορφνόν.

ΜΟΣΧΟΣ, ὁ, κλάδος, «κλαδί», κλών, «κλωνάρι», Δατ. «βέρρα», «μόσχοισι λόγιοι» με κλωνάρια λυγαριάς, με «λυγόναις», Δ 105 f (ἐνθα ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὴν λ. ὡς ἐπίθ. τριφερός, χλωρός, νέος), ἴδ. λίγος.

ΜΟΥΛΙΟΣ, ὁ, 1) ἀνὴρ τῆς Ἀγαμέδνης, Δ 739. 2) εἰς τῶν Τρώων, Π 696. 3) ἑταίρος Τρώς· ὑπὸ τοῦ Ἀγχιλλεύς φωνευθείς, Υ 472. 4) κηρὺς τοῦ Ἀμφινόμου, σ 422.

ΜΟΥΝΑΣ, Ἴων. ἐπίρ. (μόνος), κατὰ μόνας, μοναχός, *Oδ. θ 371, λ 417.

ΜΟΥΝΟΣ, ἡ, ὄν, καὶ ΜΟΥΝΩ, Ἴων. ἀντί τοῦ ΜΟΝΟΣ καὶ ΜΟΝΩ, ἄπ. ἴδ.

ΜΟΥΣΑ, ἡ (κατὰ τὸν Πλάτ. ἐν Κρατύλῳ = μῦσα, ἐκ τοῦ μα-, μαίωμαι, ὁλοει: ἐπνοοῦσα, μηχανωμένη. ἢ. Ὁ δὲ Κούρτιος θεωρεῖ τὸ: Μῦσα, Δωρ. μῦσα, Αἰολ. μῖσα, ὡς ἐκ τοῦ μῦσα, τοῦτο δ' ἐκ τοῦ μόντια σχηματισθέν, σχετίζει τὴν λ. πρὸς τὸ: Μέντωρ, Μέντης, μάντις, Δατ. men-(ti)-s, moneo κ. ἄ. πολλά ἔ ανάγει αὐτὴν εἰς τὴν ῥίζαν MEN, MAN), θεὰ τῆς φθῆς, ποιήσεως κ. τ. τ., ἥδη παρ' Ὁμ. καὶ πληθ. μνημονευομένη· τὸν δὲ ἀριθμὸν αὐτῶν ἐνέα ρόλοι ἐν τῇ ω 60 εὐρίσκουμεν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ ὀνόματα, ἀπερ πρῶτος ὁ Ἡσίοδος Θεογ. 76 μνημονεύει. Κατὰ τὸν Ὁμ., B 491 καὶ α 10, εἶνε θυγατέρες τοῦ Διὸς· ἔ (κατὰ τὸν Ἡσίοδ. Θεογον. 915) τῆς Μνημοσύνης, κατοικοῦσιν ἐν Ὀλύμπῳ, B 484, ἔ διὰ τῆς φθῆς τῶν τέρπουσι τοὺς θεοὺς, A 604. Ἐμπνέουσι τὸν ἐπικόν ποιητὴν, ὑποβάλλουσιν αὐτῷ τὰ πράξεις, ὅσας θέλει νὰ διηγηθῇ, ἔ παρέχουσιν εἰς τὴν ἀπαγγελίαν αὐτοῦ χάριν καὶ ἡδονήν.

ΜΟΥΣΙΝ (μόγθος) = μογῆν, μογῶ, «ὕποφέρω, βασανίζομαι», «κῆδεσιν» ὑπὸ φροντίδων, K 106 f.

ΜΟΧΛΙΣΤΑ, ποι. = μοχλεῖν, πάσχω, ὑποφέρω, βασανίζομαι, «ἔλκει» ὑπὸ τοῦ ἔλκου, B 723 f.

ΜΟΧΛΕΩ, διὰ μοχλοῦ σηκώνω, ἀναμοχλεύω, ἀνατρέπω, «στήλας» M 259 f. Ἐκ τοῦ ΜΟΧΛΟΣ, ὁ, ἄ.) μοχλός, «λυστός», *Oδ. ε 261· ὅθεν β.) πᾶν ἰσχυρόν καὶ μακρὸν ξύλον, [ξύτῳ, κοντίν], πάσσαλος, «κοντάρι, κοντόξυλον, ι 332, 375 κ. πληγ. ταύτης τῆς ραψώδας.

ΜΙΓΔΑΝ, ὄνος, ὁ, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου αἱ Ἀμαζόνες εἰσέβαλον εἰς ταύτην τὴν χώραν, Γ 186.

ΜΥΔΑΛΕΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν, ἐπ. (μυδάω = εἶμαι ὑγρός), κάθυγρος, διάβροχος, στάζων, «αἶματι» Δ 54 f.

ΜΙΔΑΝ, ὄνος, ὁ. 1) υἱὸς τοῦ Ἀτυμνίου, ἡνίοχος τοῦ Πολυαίμενος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φωνευθείς, E 580. 2) ἑταίρος Τρώς ὑπὸ τοῦ Ἀγχιλλεύς φωνευθείς, Φ 209.

ΜΥΕΛΟΕΙΣ [-...], ΕΣΣΑ, ΕΝ, πλήρης μυελού, μυελώδης, «ὄστᾱ» ι 293 f. Ἐκ τοῦ

ΜΥΕΛΟΣ [-...], ὁ, «μυελός», (προφ. μυαλό) Υ 482, X 501· μεταφ. «μυελός ἀνδρῶν» πάσα θρεπτικὴ οὐσία, τροφή, δ 290, ι 108.

ΜΥΘΕΟΜΑΙ [-...], ποι., ἀποθ. (μῦθος), μὲλ. μυθήσομαι, ἀορ. ἄ. ἐμυθησάμην, τοῦ ἐνεστ. β. πρόσ. ἐν. ἐπικ. μυθεῖαι, δ 202 καὶ μυθεῖται, θ 480, παρατι. θαμιστ. μυθεσκοντο, Σ 289. 1) ὁμιλῶ, λέγω, ἀπολελ. Η 76, θ 180 κ. ἄ. μετ' ἀπαφφ. Φ 462. 2) μεταβατ. λέγω, διηγοῦ

ραι, τι, B 488, τινί τι, A 204, λ 507 κ. δ., «πάντα κατὰ θυμόν» ἀπὸ τὴν καρδίᾳ, I 645 «ἀληθέα, νημερτέα» ἀληθῆ λέγω, Z 376, 382, «νημερτέως» τ 269· ἐξηγῶ «ἐναίσιαμα» 6 159, «μῆτιν Ἀπολλώνος» A 74, «πόλιν Πρ. πολύχρυσον» ὀνομάζω, φημίζω, Σ 289, «κερτομίας οὐκ εἶδα μ.» λέγω ὕβρει, Γ 246 κ. δ. «ποτὶ δὲ θυμόν» καθ' ἐαυτὸν εἶπε, διελογίσθη, P 200, ε 285, «ἐκαστα» ἐξηγοῦμαι (συμβουλευώ) περὶ ἐνὸς ἐκάστου, ν 491.

ΜΥΘΟΛΟΓΕΙΩ [-...], (μυθολόγος), διηγοῦμαι, τί τι, Ὅδ. μ 450, 453.

Μῦθος, ὁ, «λόγος», (πληθ. «λόγοι») τούναντιον «ἔργον» I 443, δ 777 κ. δ. ὅτις α.) ἀγορεύσεις, δημηγορία, «λόγος», α 358 δ.) διήγησις, 6 314, γ 94 κ. δ. «μῦθος παιδός» ὁ περὶ τοῦ παιδὸς λόγος, λ 492· γ.) διάλογος, δ 214, 239, λ 379 κ. δ. δ.) παραγελία, προσταγή, συμβουλή, B 282, E 493, H 358, M 80· ε.) πράξεις, γνῶμη, E 427· ς.) τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, τὸ θέμα τοῦ λόγου, ἡ ὑπόθεσις, 6 412, δ 676, γ 289, «μῦθον μυθεῖσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἀγειραν» εἶπον τὸν λόγον, δ' ὅν, τὴν αἰτίαν, δι' ἣν συνήθροισαν τὸν λαόν, γ 440, T 2 τῆς φ 71 «οὐδὲ τί' ἄλλον μῦθον ποιήσασθαι ἐπιγεοσὶν ἐδύνασθε» ἐρμηνεύουσιν ἄλλοι μὲν: καὶ δὲν ἐδύνασθε νὰ κάμητε ἄλλο τι πρόσχημα, ἄλλην τιὰ πρόφασιν τοῦ πράγματος, τουτέστι τῆς διαγωγῆς σας· ἄλλοι δέ:— πρόφασιν τοῦ σκοποῦ σας (καὶ ἄλλοι ἀπιδάνας ἐκλαμβάνουσι τὸ μῦθος ὡς Αἰολιακὸν τύπον τοῦ μῦθος=θόρυβος, παραγῆ). || Νομίζω ὅτι ἡ ὁρθὴ ἐρμηνεία εἶνε ἡ ἐξῆς: δὲν ἐδύνασθε ἄλλον τιὰ λόγον νὰ λάβετε ὡς (νὰ κάμητε) πρόσχημα, ὡς πρόφασιν παρὰ τὸν ἐξῆς κτλ. διότι «ἐπιγεοσὶ μῦθον»=μῦθος ἐπιστόμενος, λόγος προβαλλόμενος ὡς πρόσχημα. Ἡ δὲ ἐννοία εἶνε: ἡθέλετε νὰ φάγητε τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνδρός μου καὶ δὲν εἴχετε ἄλλον λόγον ὡς πρόφασιν νὰ προβάλητε παρὰ τὴν μνηστῆράν μου.

Μῦτα, ἡ, «μῦγα», A 434, Π 644, B 469, ἐξεικονίζει τὴν αὐθάδειαν καὶ ἀναίδειαν, P 570, προσπίπτει εἰς τὰς πληγὰς, ἵνα ἐγγενήσῃ τὰ ὦα (,φτύση») T 25, 34. Ὑλ.

ΜΥΚΑΛΗ [-...], ἡ, ὅρος τῆς Ἰωνίας ἀντικρὺ τῆς Σάμου, ἀποτελοῦν τὸ δυτικὸν ἄκρον τῆς Μεσσηνίδος καὶ ἀπολήγον εἰς ὁμώνυμον ἀκρωτήριον, ὅπερ παρὰ μὲν Στράβ. 44, 4, 12 λέγεται Τρωγίλιον, παρὰ δὲ Πτολεμ. 5, 8, 2 Τρωγύλον καὶ τὴν σήμερον Santa Maria, B 869.

ΜΥΚΑΛΗΣΣΟΣ [-...], ἡ (ὁ Οὐόλφος γράφει Μυκαλησσός), πόλις τῆς Βοιωτίας, παρὰ τὴν Τάναρραν, B 498, Ὑλ. Ἀπ. 224.

ΜΥΚΑΛΟΜΑΙ [-...], ἀποθ., ἀόρ. 6'. ἔμυκον [-...], παρὰκ. μέμυκα [-...]. 4) μυκῶμαι, «μουγκρίζω», κυρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν βοῶν, Σ 580, κ 443, πρὸλ. μ 395, καὶ ἐπὶ τοῦ ἡχοῦ τοῦ Σκαμάνδρου «μεμυκῶς ἦντο ταῦρος» Φ 237. 2)

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

μεταφ. «τρίζω, βροντῶ», ἀντηχῶ, περὶ τῶν θυρῶν, E 749, περὶ τῆς συγχροούσης ἀσπίδος ἢ δόρατος, X 260 πρὸλ. ἀμφοιμικλάομαι. (Ἡ λέξις εἶνε πεποιημένη, ἐκ τῆς φωνῆς μῦ, μοῦ). Ἐκ τούτου

ΜΥΚΗΜΟΣ [-...], ὁ, μυκηθμός, «μουγκρισμα, μουγκρητό» τῶν βοῶν, Σ 575, μ 265.

ΜΥΚΗΝΗ, ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου, γυνὴ τοῦ Ἀρίστορος, ἐξ ἧς κατὰ τὸν μῦθον ἀνομάσθη ἡ πόλις Μυκῆνη, 6 420. 2) ἐνικ. ἢ πληθ. πόλις τῆς Ἀργολίδος, καθέδρα τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὀνομαστή ἐπὶ μὲν τῶν Τρωικῶν διὰ τὰς πλοῦται, μετέπειτα δὲ διὰ τὸν θησαυρὸν τοῦ Ἀτρείδου καὶ τὰ κυκλώπεια τεῖχη της. Μέχρι τῆς σήμερον αἰζόντων ἀξιόλογα εἰρήπια τῶν ἀρχαιοτάτων αὐτῆς μνημείων παρὰ τὸ χωρίον Χερσάτι, B 569· ἐνικ. A 53. Ἐκ τούτου 1) ἐπὶρ. ΜΥΚΗΝΗΣ, ἐκ Μυκῆνης, I 44. 2) ἐπὶρ. ΜΥΚΗΝΑΙΟΣ, H, ON, O 638, 643. Ὁ μύκηται πιθανῶς παρὰ τὸ μυκῶ, διότι ἐν τῷ μυκῶ τῆς πεδιάδος τοῦ Ἰνάχου κεῖται ἡ πόλις, κατὰ τὸν E. Κούρτιον· κατ' ἄλλους δὲ παράγεται ἐκ τοῦ μύκης=μυκινάρι, ἡ ἐκ τοῦ μυκάομαι, ἡ ἐκ τοῦ μυκ-, μυκτῆρ).

ΜΥΚΟΝ, ἀναθ. ἀόρ. 6'. τοῦ ΜΥΚΑΟΜΑΙ.

ΜΥΛΑΞ [-...], ἀκρ., ὁ, κυρ. «μυλόπετρα», εἶπετα δ' ἐν γένει πᾶσα μεγάλη, στρογγύλη πέτρα, M 461 τ' πρὸλ. ΜΥΛΟΕΙΑΞ. Ἐκ τοῦ ΜΥΛΗ [-...], ἡ, «μύλος», Ὅδ. η 104, ν 106.

Οἱ μύλοι τῶν ἀρχαίων ἦσαν πάντες «χειρόμυλοι», συγκείμενοι ἐκ δύο ἐπαλληλῶν πετρῶν, ὧν ἡ ὑπερέρα (ὀνος ἀλέτης λεγομένη) ἐστρέφετο διὰ μαχλοῦ (παρ' Ὁμ. ὑπὸ γυναικῶν, τῶν ἀλειτρίδων).

ΜΥΛΗΦΑΤΟΣ [-...], ON, ἐπικ. (μύλη, φεν-, πέφαμαι), μυλότριπτος, μυλόθρυπτος, ἀληλεσμένος, «ἀλεσμένος», 6 355 τ'.

ΜΥΛΟΕΙΑΞ [-...], ἐς (μύλη, εἶδος), ὁμοιος πρὸς μύλον, ὁ δὲ μυλόπετραν, ἰσομεγέθους πρὸς μυλόπετραν, «πέτρος» H 270 τ', Βατρ. 247.

ΜΥΝΗ [-...], ἡ, πρόφασις, ὑπεκφυγή, ἀναβολή, φ 144 κατὰ πληθ. (Κατὰ τινὰς ἔχει ἡ λ. ἐτυμολογικὴν σχέσιν πρὸς τὸ ἄμυνα, ἀμύνω, κατ' ἄλλους δὲ πρὸς τὸ μένω. || Πιθανώτερον παράγεται ἐκ τοῦ μύνω=κλείω τὰ χεῖλη, ἐπομένως ἀρνοῦμαι, δὲν θέλω νὰ πράξω τί, δυστροπῶ. Ἐκ τοῦ μύνη παράγεται ἐν τῇ καθομιλουμ. τὸ ρ. «μ(υ)νίζω»=«μύνῃσι παρέλκω» (Ὁμ. ἐνθα ἀνωτ.), Ἰδ. Φιλίστ. Τόμ. Γ'. σελ. 243).

ΜΥΝΗΣ [-...], ΗΤΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐήνου, ἀνὴρ τῆς Βρισηίδος, βασιλεὺς τῆς Λυρνησοῦ, B 692, T 296.

ΜΥΟΚΤΟΝΟΣ, ON (μῦς, κτείνω), κυρ. ὁ φονεὺς τῶν μυῶν, εἶπετα «τρώπαιον μυοκτονικόν», τὸ διὰ τὸν φόνον τῶν μυῶν (μυοκτονία) ἡ ὑπὸ μυοκτόνου σταθῆν. Βατρ. 159.

ΜΥΡΙΕΥ [-...], ἡ, ἐν Ἀττικῇ «τὸ μυρική» (ἡ

πληθ. „τά ἀρμυρίκια“, ὡς διότι φθάνει κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς), ἐν δὲ Μακεδονίᾳ „μυρχιά“, ἰδ. Φιλίστ. Γ'. σελ. 243, καὶ Κορ. Ἀτάκτ. 4, 349: θάμνος συγχὺς ἐν ταῖς μεσημβριναῖς χώραις.—Τὸ εἰ μακρὸν μὲν ἐν ἄρσει, Φ 350 (ἴδ. ἔ. τὴν ἐπομ. λ.), βραχὺ δὲ ἐν θέσει, Κ 466, 467, Φ 48, Τ. Ἐρμ. 84 κ. ἄ. Ἐκ τούτου

ΜΥΡΙΚΙΝΟΣ [-υ-], ἴκη, ἰνον, μυρίκινος, «ἄζος» κλάδος μυρχιάς, Ζ 39 f.

ΜΥΡΙΝΗ [-υ-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου, γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, κατὰ Στράβ. 13, 3, 6 καὶ Διόδ. 3, 54 μία τῶν Ἀμαζόνων, ἥτις ἦτο τεθαμμένη ἐπὶ τινος λόφου πρὸ τοῦ Ἰλίου, καλουμένου συνήθως μὲν καὶ ὑπὸ τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων Βατίεια, κατὰ δὲ τὴν ἀρχαιότεραν παράδοσιν (ἥ ὡς λέγει ὁ Ὀμ., ὑπὸ τῶν ἀθανάτων), «σημα Μυρίνης» Β 844.

ΜΥΡΙΟΣ [-υ-], μ, ον, ὁ) ἄπειρος, ἀπειρήριθμος, ἀναριθμητος, πολλάκις πληθ., Α 2, Μ 327, «φύλα» Ρ 220, «ἔθνος» λ 632 ὡς οὐτως, «ἔθνα, ὀνείατα, ὄθρα» Ὀμ. πλχ. ὄθεν β.) παμμεγέθους, ἄμετρος, ἀνεκδιήγητος, «ἄζος» Υ 282, «πένθος» Σ 88, «ὦνος» ο 452 καὶ πληθ. «ἄγγεα, κήδεα» Ὀμ. πλχ., «μάλα μύριοι» ο 556, π 124, ρ 422, «μυρία ἦδη» εἴθευρον ἄπειρα, εἴγε μεγίστην πείραν, σοφίαν, ε 46. (Ὡς ἀριθμητικὸν ὄνομα μύριοι=10000 παρ' Ὀμ. δὲν εὐρίσκεται· ἢ ἐν δὲ τῇ καθομιλοῦμ. μόνον ἐν τῇ φρ. „χίλιοι μύριοι“, ὁ ε. μύριοι).

ΜΥΡΜΙΔΟΝΕΣ, οἱ, ἐνίκ. **ΜΥΡΜΙΔΩΝ**, ἔθνος Ἀχαιῶν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, ἔχον ἡγεμόνα μὲν τὸν Ἀχιλλεῖα, πόλεις δὲ τὴν Φθίαν ἔ. Ἑλλάδα, Α 480, δ 9. Κατὰ Στράβ. 9, 5, 9, πρὸλ. καὶ 8, 6, 16, ἀπώκησαν μετὰ τοῦ Πηλεΐως ἐξ Αἰγίνης εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Περὶ δὲ τῆς μυθώδους ἐρμηνείας τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ὡς ἐκ μυρμίκων ὄθεν μεταμορφωθέντων εἰς ἀνθρώπους, ἰδ. Ὀβιδ. Μεταμ. 7, 622 καὶ Στράβ. 8, 6, 16.

ΜΥΡΟΜΑΙ [-υ-], ποιητ., μέσ. (ὁ ἐνεργ. τόπος **ΜΥΡΑ** παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 432)· τὸ μὲν πρῶτον ἐσήμαινε τὸ κελάρυζω, ὁ ε. μετ' ἐλαφροῦ τινος ψιθυρισμοῦ καὶ μουρμουρητοῦ ῥέω· ἔπειτα δὲ μόνον μεταφ. δακρυῖσθαι («δάκρυσαι μύρω» Ἡσ. ἐνθα ἄνωτ.), δακρύνω, θρηνῶ, κλαίω, «ἀμφὶ τινα» περὶ τινος, Τ 6· συνάπτεται μετὰ τοῦ «κλαίω, γόῳ» Χ 427, Ζ 373, τ 449. (ἢ ἢ ῥίζα τοῦ ῥήματος εὐρίσκεται ἐν τῇ καθομιλοῦμ. μόνον ἐν συνθέσει: „μυρολογῶ“=μύρομαι).

ΜΥΡΙΝΟΕΙΔΗΣ [-υ-], ἔς (μυρσ., εἶδος), ὁμοιος μὲ μυρίνην, «ἄζος» Τ. Ἐρμ. 84.

ΜΥΡΙΝΟΣ [-υ-], ἡ, χωρίον τῆς Ἠλίδος παρὰ τὴν Δύμην, τὸ μετέπειτα ὀνομασθὲν Μυρτούντιον, Β 646.

ΜΥΣ, ΜΥΟΣ [-υ-], ὁ, μύς, «ποντικὸς», Βατρ. β κ. πλχ.

ΜΥΣΟΙ [-υ-], οἱ, 1) οἱ κάτοικοι τῆς ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ Μυσίας, ἥτις ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων ἐξτείνεται ἀπὸ τοῦ Αἰσῆπου μέχρις Ὀλύμπου, Β 858, Κ 430, Σ 512. Ἦσαν δὲ ἄποικοι ἐκ Θράκης. 2) ἔθνος τι Εὐρωπαϊκόν, κατ' ἀρχαίς οἰκοῦντες περὶ τὸν Δούναβιον, οἱ μετέπειτα ὀνομασθέντες Μυσοί, ἐξ ὧν ἀπώκησαν οἱ τὴν Ἀσιατικὴν Μυσίαν κατοικήσαντες, Ν 5, Στράβ. 7, 3, 2.

ΜΥΣΜΟΣ, ὁ (μύζω), οἰμωγὴ, ὀλοφυρμός, ὀδυρμός, ω 416 ἔξ.

ΜΥΧΟΪΤΑΤΟΣ [-υ-], ἄτη, ἄτον, ἀνώμαλ. ὁπερθε. τοῦ **ΜΥΧΙΟΣ**, ἐκ τοῦ τοπικοῦ ἐπὶ. **ΜΥΧΟΙ**, τοῦ ἐκ τοῦ μυχός, μόνον ἐν τῇ φράσει «μυχοῖστος ἔς» ἐκδόθη ἐν τῇ ἐνδοτάτῃ, μυχιαίτῃ, τῇ ἀπὸ τῆς εἰσόδου ἀπωτάτῃ μέρει (εἰς τὴν γωνίαν) τῆς αἰθούσης, φ 446 f. Ἰδ. ΠΑΡΟΙΤΕΡΟΣ.

ΜΥΧΟΝΔΕ [-υ-], ποι. ἐπὶ, εἰς τὸν μυχόν, ὁ ε. ἐνδοτάτον μέρος, Χ 270 f. Ἐκ τοῦ

ΜΥΧΟΣ [-υ-], ὁ, τὸ ἐσώτατον, ἐνδοτάτον μέρος τόπου τινός, «δόμου, θαλάμου, κλισίης, ἀντρου» κ. τ. τ. Ὀμ. πλχ., ἰδίως δὲ τοῦ «μεγάρου» ὁ μυχός τῆς αἰθούσης, δι' οὗ συνεκoinώνει ὁ ἀνδρῶν πρὸς τὰς κατοικίας τῶν γυναικῶν, τὸ ἀπὸ τῆς εἰσόδου ἀπώτατον μέρος τῆς αἰθούσης· ὄθεν ἡ φρ. «ἐς μυχόν ἐξ οὐδοῦ» ἀπὸ τοῦ κατωφλίου μέχρι τοῦ μυχοῦ, ὁ ε. ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην, η 87, 96, «μυχ. λιμένος» Φ 23, «μυχφ' Ἀργεος» εἰς τὸ ἐνδοτάτον τοῦ Ἀργεος, εἰς τὰ βάθη τῆς Πελοποννήσου (ἢ κατ' ὅσον προσπλέει τις εἰς αὐτὴν εἰς ἐκ τοῦ Ἀργολικοῦ εἰς ἐκ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου), Ζ 452, γ 263. Ἐκ τοῦ

ΜΥΑ, ὀρ. ἔμυσς, παρακείμε. μέμουκα ἀμετάβ. συγκαταίεμαι, „κλείω“, οἶον «ὅσσε» οἱ ὀφθαλμοί, ὕλ. Ω 637, «ἔλκεα μέμουκεν» „ἐκλείσαν“ αἱ πληγαί, Ω 420.

ΜΥΝ [-υ-], ἄνος, ὁ (μύς), ὁ τόπος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐν ᾧ πολλοὶ μύες συνέρχονται καὶ συσσωρεύονται, μυῶν, ὕλ. Π 315, 324.

ΜΥΛΟΣ, ὁ, μόχθος, κόπος, ἰδίως «μῶλος» Ἀρης» ἡ μάχη, ὁ ἀγών, Β 404 κ. ἄ., καὶ μόνον «μῶλος» ἡ μάχη, Ρ 397, Σ 488, καὶ ἐπὶ μονομαχίας ἢ συγκρούσεως, οἷα ἡ μεταξὺ Ἴρου καὶ Ὀδυσσεύς, σ 234 (μόνον ἐνταῦθα τῆς ὁδ.). (Ἡ ἐτυμολογία ἀμείβετο).

ΜΥΛΩ, τὸ (μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ.), μυθῶδες τι θαυματουργικόν φυτόν, ἔχον ἄνθη λευκά καὶ ῥίζαν μέλαιναν, κατὰ τὸν Θεόφρ. Φυτ. ἱστ. 9, 5, 47 ἔ. Διοσκουρίδ. 3, 54 εἶδος σκορόδου (allium nigrum Gouan.), κ 395 f (παρὰ τὸ μωλύω=παραλύω, ἀδυνατεῖω, ἢ συγγενὲς πρὸς τὸ μαλ-ακός καὶ τὸ Λατ. mollis).

ΜΩΜΑΙΟΜΑΙ, ποιητ., ἀποθ., μέλ. μωμήσομαι, φέγω, κακίζω, σκώπτω, κακολογῶ, τινὲς Γ 412 f.

μονεῖα = τῇ προηγ., ἐπικ., ζ 274 ῥ. Ἐκ τοῦ
μῆμος, ὁ, ψόγος, ψεγάδι, κηλὶς, «μω-
μον ἀνάπτω» προσάπτω κηλῖδα, ε 86 ῥ.

μῶνις, γκος [ν.], ὁ, ἡ, κατὰ μὲν τὴν ἀρ-
χαίαν ἐρμηνείαν τὴν καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους· εἶνε
κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ μωνῶνις, ὃ ἐ. μονό-
χηλος, ὃ μίαν μόνην χηλὴν ἢ ὅπλην ἔχων,
ἐπίθ. τῶν ἰππων (πρὸς ἀντιόιστον τῶν βοῶν,
οἵτινες ἔχουσι διχα διτρημένην τὴν χηλὴν).

«μῶνυχες ἵπποι» πάντοτε πληθύν., Ε 236. Θ
439 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὁδ. μόνον ο 46. (Νεώτεροι
δὲ τινες, ἐπειδὴ καὶ παρ' Ὁμ. σύνθετος λ. ἐκ
τοῦ μῆνος, ὅπερ μῶνος παρ' αὐτῇ λέγεται,
δὲν εὐρίσκεται, κατέφυγον εἰς ἄλλην ἐρμηνείαν
καὶ ἐτυμολογίαν: ἐκ τοῦ μα-, μέμας καὶ ὄνυξ,
ταχεῖς ὄνυχας ἔχουν πόδας ἔχων, ταχύπους. ||
Οὐδεμία ἀνάγκη τοῦ ν' ἀποστῆναι τῆς παραδε-
δομένης ἐρμηνείας).

N

N

νάπη

N, 1) τὸ δέκατον τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλ-
λην. ἀλφαβήτου, ἐπομ. τὸ σημεῖον τῆς δεκάτης
τρίτης βραχυθείας. 2) ν ἐφελκυστικόν, ὅπερ
εὐρίσκεται ἐν τέλει τινῶν λέξεων, ἃ ἀνευ αὐτοῦ
ἀπαντωμένων, εἴτε πρὸς ἀποφυγὴν χασυφείας,
εἴτε, παρὰ ποιηταῖς, πρὸς ἔκτασιν βραχείας τινὸς
συλλαβῆς. Εἶνε δὲ αἱ λέξεις αὗται αἱ ἑξῆς: αἱ
εἰς σι δοτικαὶ πληθ., τὰ εἰς ε καὶ ι τρίτα
πρόσωπα τῶν ῥημάτων, τὸ ἀριθμ. εἴκοσι, τὸ
ἐπίρ. νόσφι, τὸ μόριον κε καὶ ὁ προσχηματι-
σμός φι. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἐναντίον τῆς γνώ-
μης τοῦ Ἀριστάρχου γράφει τὸ ν καὶ πρὸ τῶν
λέξεων τῶν ἀπὸ ἀφώνου πρὸ ὕγρου ἀρχομένων:
κὲν Τρῶας, κὲν Πλαίη, ἄγεν τρεῖς· ἔπειτα παν-
ταχοῦ ἐν τέλει στίχου—ὁ δὲ Δαρύχης κατὰ τὰ
χειρόγραφα θέλει νὰ προσγράφηται τὸ ν ἐν τέ-
λει στίχου μόνον ἢ ὁ ἐπόμενος στίχος ἀρχῇται
ἀπὸ φωνήεντος—καὶ τέλος εἰς τὸ γ'. ἐνικ. τοῦ
ὑπερσυντελ. βεβήκειν, ἀνύγειν καὶ τοῦ παρατατ.
ἐποίειν, ψ 178, ῥρειν, ω 450 κ. ἀ.).

ΝΑΪ, μόριον διαδεδοτικὸν μόνον ἐπὶ κατα-
φάσεως, «ναί, ναίσκε», τῷ ὄντι, «ἀληθεία»,
συχνόν ἐν τῇ φρ., «ναὶ δὴ ταυτά γε πάντα κατὰ
μοῖραν εἶπες» Α 286, Θ 146, δ 266 κ. ἀ.
ἐπὶ δὲ καὶ ὀρκωμοτικόν, ὅταν συνάπτηται μετὰ
τοῦ μά, οἷον «ναὶ μά τότε σκῆπτρον» Α 234.

ΝΑΙΕΤΑΝ, ἐπικ. (ναίω), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ
παρτατ. οὗ θαμιστ. τύπος: ναιετάσκον, Β 539
κ. ἀ., μετοχ. θηλ. ναιετάσσα, Β 648, Γ 387,
Ζ 415, α 404, θ 374 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἀντικατέ-
στησε τὸν ἀνύμαλον τύπον διὰ τοῦ ὁμαλοῦ:
ναιετούσα): ἀλλαχοῦ δὲ ὡς ἐπὶ τὸ παλὺ ἀσυναί-
ρετον. 1) ἀμετάβ. ἀ.) κατοικῶ, διατρίβω,
διαμένω, «ἐν Ἡλίδι» Α 673 κ. ἀ., «ν. ἐπὶ
γῆονι» ζ 453, καὶ μετὰ μόνης δοτ., Γ 387, ρ
523· β'.) ἐπὶ τόπων, οἷον χωρῶν, νήσων, πό-
λεων κ. τ. τ., Δ 45, α 404, ι 23 κ. ἀ., ἐρμη-
νεύεται συνήθως· ἵτοι διὰ τοῦ κειται. ἢ διὰ τοῦ
οἰκεῖται· νεώτεροι δὲ τινες, θεωροῦντες τοὺς

τόπους ὡς αἰσθανόμενά τινα πρόσωπα, ἐρμη-
νεύουσι καὶ ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὴν ἀ.) σημασίαν,
«Ἰθάκης ἐτι ναιεταώσης» ἐν ὅσῃ ἀκόμη ἡ Ἰθά-
κη κατοικεῖ, ταυτέστιν ὑπάρχει, «εἶνε εἰς τὸν
τόπον τη», α 404. 2) μεταβ. κατοικῶ,
οἰκῶ, μετ' αἰτ. Β 539, Ρ 172, ι 21. (|| Πα-
ράγεται ἐκ τοῦ ναίω, ὅπως ἐκ τοῦ χαίρω τὸ
«χαίρετάω»).

ΝΑΙΩ, ποιητ., ἐπικ. ἀπαρφ. ναίμεν, παρατατ.
θαμιστ. ναίσκες, Β 758 κ. ἀ., ἀορ. ἀ. ἐνάσσα,
καὶ παθ. ἐνάσθην, ἴδ. κατωτ. 2) β'.), χάριν τῶν
ὁποίων (ἀορίστου) ὁ Δοιδερλ. ὑποθέτει ἐνεστώτος
τύπον νάζω. Α'.) οἰκῶ. 1) ἀμετάβ. μόνον ἐν
τῷ ἐνεστ. ἢ παρτατ., ἀ.) κατοικῶ, διατρίβω,
διαμένω, μετὰ τῶν προθέσ. ἐν(μετὰ δοτ.), κατὰ,
περί, πρὸς (μετ' αἰτ.), παρὰ (μετὰ δοτ. ἢ αἰτ.),
καὶ μετὰ μόνης δοτ., οἷον «αἰθέρι ναίων» Β
412, «Φρυγί» Π 749· β'.) ἐπὶ τόπων, ἴδ.
τὴν προηγ. λ. 1) β'.), Β 626. 2) μεταβ. ἀ.)
κατοικῶ, μετ' αἰτ. Γ 74, δ 811 κ. ἀ. β'.) ἐν
τῷ ἀορ. ἀ. οἰκίζω, ἰδρύω, «καὶ κέ οἱ Ἀργεῖ
νάσσα πόλιν» ἦθελα τῇ ἰδρύσθαι πόλιν ἐν Ἀργεῖ,
δ 474, «νηόν» Υ. Ἀπ. 298. Ὅθεν ἐν τῷ παθ.
ἀορ. οἰκίζομαι, ἀποκαθίσταμαι, «Ἀρεῖ νά-
σθη» ἀποκατεστάθη ἐν Ἀργεῖ, Ε 419. Β'.) =
νάω, ὅπ. ἴδε.

ΝΛΕΗ [ν.], ἡ. [νάκος], δέρας, δέρμα μαλ-
λωτόν, «προβεία», ζ 530 ῥ.

Νάσος, ἡ, πρότερον καλουμένη Λτα (ἴδ. τὴν
λ.), ἡ μεγίστη τῶν Κυκλάδων, ἔχουσα πόλιν
ὁμώνυμον, διὰ δὲ τὴν ἐκτεταμένην καὶ εὐφορον
αὐτῆς ἀμπελοφυτείαν, ἱερὰ τοῦ Διονύσου, Υ. Ἀπ.
44. (|| Σήμερον ἐν τῇ καθομῇ. κατ' ἀραι-
ρεσιν λέγεται «Ἀξιά» καὶ ὁ κάτοικος «Ἀξιῶ-
της» ἀντὶ τοῦ Ναξία, Ναξιῶτης).

ΝΑΠΗ [ν.], ἡ, κυλιὰς, φάραγξ κατάρυτος,
Θ 558, Π 300. (|| Εἰκάζεται ὑπὸ τινων ἐγγνώ-
μῃ μετὰ πόσης πιθανότητος ὡς συγγ. τοῦ γνάπτω,
γναμπτός. Ὁ Κοραῖς Ἀτακτ. Α, 347 ἀνα-

γράφει ἐκ τοῦ Σομαύρα τὴν λ. „νάπος“ (δ) = κυψέλιον, ὁ Πρωτόδικος Ἰδιωτικ. σ. 49 ὡς λ. τῆς Πάρου, εἶνε ὁμοῦς γενικῇ τῶν Αἰγαιοπελαγιδῶν, τὸ μὲν ἄρσεν. „νάπος“ ὡς μέτρον ξηρῶν καρπῶν, τὸ δὲ θηλυκ. „νάπα“ = ξυλοπινάκα. Ἡ συγγένεια τούτων πρὸς τὸ ἀρχαῖον νάπη, ὅπερ καὶ οὐδέτις νάπος λέγεται, εἶνε φανερά· ἀναμφισβήτητος, πιστεύω, εἶνε καὶ ἡ πρὸς τὸ Ἰταλ. nappo καὶ Γερμ. Napp = σκουτέλλα).

ΝΑΡΚΙΑ (νάρκη), ἀφ' ἧς ἀναύζητ. νάρκησα, ναρκασμαι, „μουδιάζω, ξηραίνομαι“, παρὰλύομαι, Θ 328 f.

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ, ὁ, τὸ γνωστὸν ἄνθος, ὁ νάρκισσος, Ἰ. Δὴμ. 8, 428.

ΝΑΣΙΟΝ, ΝΑΣΙΑ, Ἰδ. ΝΑΪΑ.

ΝΑΣΙΟΝ, μέλλον νάω, σωρεύω καὶ πατῶ, „στοιβαζέω“, „γαίαν“ φ 422.

ΝΑΣΤΗΣ, οἱ, ὁ (παρὰ τὸ νάϊω, οἶονσι ὁ κάτοικος ἢ ἐπικός), υἱὸς τοῦ Νομίωνος, ἀρχηγὸς τῶν Καρῶν, Β 867.

ΝΑΥΒΟΛΙΔΗΣ [..], οἱ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ναυβόλου, ὁ Ἰφίτος, Β 518. 2) εἷς τῶν Φαιάκων, Θ 416. (Κατὰ τὸν Ἀμύν καὶ ἐνταῦθα πατρωνυμικόν, παραλειπομένου τοῦ κυρίου ὀνόματος· ὁ δὲ Γράσσοφ διαγράφων τὸν σύνδεσμον „θ“ ἀποδίδει αὐτὸ εἰς τὸ προηγούμενον κύριον Εὐρύαλος.)

ΝΑΥΗΓΟΣ, ὄν, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ναυαγός (ναῦς, ἄγνουμι), οὕτως κατεσῆγ ἡ ναῦς, „καρὰ βοτσακισμένος“, Βατρ. 94.

ΝΑΥΑΡΧΟΣ, ὄν (ναῦς, λέχος), κυρ. ὁ εἰς κατάκλισιν, πλάγιασμα, ἀνάπαυσιν τῶν νηῶν κατάλληλος, ἐπομ. εἰς ὁμηρεῖν ἐπιτηδεύς, ἀσφαλής, „λυμήν“ *Ὁδ. δ 846, κ 444.

ΝΑΥΜΑΧΟΣ [..], ὄν (ν. μάχομαι), εἰς ναυμαχίαν χρήσιμος, ναυμαχικός, „ἔυστά“ Ἰλ. Ο 389, 677.

ΝΑΥΣΙΘΟΟΣ [..], ὁ, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἔξ τῆς Περιβοίας, πατὴρ τοῦ Ἀλκινόου καὶ Ρηϊήνορος, ἡγεμὼν τῶν Φαιάκων, ὁ ἀποικίσας αὐτοὺς εἰς τὴν Σχερίαν, η 56 ἐξ., πρὸλ. καὶ ζ 7—11.

ΝΑΥΣΙΚΛΑ [..], ἡ, Ναυσικλᾶ, ὥραία θυγάτηρ τοῦ Ἀλκίνοῦ τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἥτις ἐν τῇ νήσῳ Σχερία ὑπεδέχθη τὸν ναυαγῆσαντα Ὀδυσσεῖα καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὰ πατρικὰ ἀνάκτορα, ζ 47 ἐξ., θ 457 ἐξ.

ΝΑΥΣΙΚΛΕΙΤΗΣ, ἡ, ὄν, ποιητ. (ν. κλειτός), ὁ διὰ τὰς ναῦς ἢ τὴν ναυτιλίαν περιβόητος, „περίφημος θαλασσινός“, ζ 22 f, „Εὐβοία“ Ἰ. Ἀπ. 34, 219.

ΝΑΥΣΙΚΛΥΤΟΣ [..], ἡ, ὄν., ποι. (ν. κλυτός), = τῷ προηγ., ἐπὶ θ. τῶν Φαιάκων, *Ὁδ. η 39, δ 494, ν 466, καὶ τῶν Φοινίκων, ο 445.

ΝΑΥΤΕΥΞ, ἴος, ὁ (=ναύτης), εἰς τῶν ἐγγενῶν Φαιάκων, θ 442.

ΝΑΥΤΗΣ, οἱ, ὁ (ναῦς), ναύτης, ναυτικός, „θαλασσινός“, Δ 76, κ 474 κ. ἀ.

ΝΑΥΤΑΪΝ [..], ἡ (ναυτίλος), ναυτιλία, θαλασσοπλοία, θ 253 f.

ΝΑΥΤΙΛΛΟΜΑΙ, ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ., πλέω, θαλασσοπορῶ, „ταξιδεύω“, *Ὁδ. δ 672, ε 246.

ΝΑΪΦΙ, ΝΑΪΦΙΝ, Ἰδ. ΝΗΪΕ.

ΝΑΪΑ ἢ ΚΑΪΑ, ἐπικ., μόνον κατ' ἐνεστ. ἢ παρτ.: ναῖον, βέω, „τρέχω“, „κρήνη νάει“ ζ 292, Φ 497, „ναῖον ὄρη ἄγγεα“ τὰ ἄγγεα ἐπλεον, „ἐκκολυμβούσαν“ εἰς τὸν ὄρον, ὁ ἔ. ἥσαν πλήρη ὄρος, ι 222. (Οὕτως γράφεται κατὰ τὸν Ἀριστάρχον· ἐν δὲ χειρόγραφον ἔχει τὴν καὶ ὑπὸ τοῦ Σχολιαστ. ἀναφερομένην γραφὴν: νᾶον.— Τὸ α εἶνε βραχύ, ἐν δὲ τῷ παρατατικῷ μακρόν).

ΝΕΑΪΡΑ, ἡ (οἶοναι: νεαρά), νόμφη, ἥτις μετὰ τοῦ Ἥλιου ἐγέννησε τὴν Λαμπετίαν καὶ Φαέθουσαν, μ 433.

ΝΕΑΡΟΣ [..], ἡ, ὄν (νέος), νεαρός, νέος, τρυφερός, „παῖδες“ Β 289 f.

ΝΕΑΤΟΣ [..], ἄθη, ἄτον, ποι., Ἰων. ἢ ἐπικ. ΝΕΙΑΤΟΣ (πιθανὸς ἀρχαῖον ὑπερθ. τοῦ νέος)· παρ' Ὁμ. ἔχει πάντοτε τὸν ἐπικὸν τύπον, πλὴν ἐν τῇ Ι 153, 295, Α 712, τελευταίος, ἐσχατός, ὕστατος, κατώτατος, ἀκρότατος, πάντοτε τοπικῶς, οἷον «πούς, ἀνθερείων, κενείων, ὄρχος, πείρατα γαίης» Ὁμ. πλχ., «ὦμος» Ρ 310, «ὕπαι πόδα νεάτοιν Ἰδης» Β 824· ὅθεν μετὰ γεν. «νεάτος ἄλλων» Ζ 295, ο 408, «πόλις νεάτη Πύλου» ἐσχάτη πόλις τῆς Πύλου (Ἰδ. τὴν λ. ἐν τέλει), Α 712. Ὡσαύτως ἐρμηνεύουσιν οἱ νεώτεροι ἢ τὸ «νεάται Πύλου» ἐσχαταί, ἐν τῇ ἐσχατιᾷ τῆς Πύλου, Ι 153, 295 (ἐναντίον τῆς ἐρμηνείας τινῶν ἀρχαίων, οἵτινες τὸ νεάται ἐκλαμβάνουσιν ὡς συγκομ. τύπον τοῦ παρακειμ. τοῦ ναῖω ἀντὶ τοῦ νεναίεται = εἶνε κατοικημένοι, κείνται. Ἄλλοι δὲ τινες ἔγραφον κέεται. || Τὸ τῆς καθομιλ. τὰ „νεάται“, ὁ ἔ. ἡ νεότης, φαίνεται ὅτι οὐδὲν κοινὸν ἔχει πρὸς τὸν ποιητικὸν τοῦτον τύπον, ἀλλ' ἔχει κατάληξιν Βυζαντινὴν καὶ πρέπει νὰ τονίζηται τὰ νεάτα, καθὼς τὰ μικρῶτα, τὰ πρωτῶτα).

ΝΕΒΡΟΣ, ὁ, τὸ νεογνόν, τὸ μικρὸν τῆς ἐλάφου, τὸ „ἐλαφόπουλον“, Ο 279, δ 336 κ. ἀ., «νεβρ. ἐλάφοισι» Χ 489, ὡς σύμβολον δειλίας, Δ 243, Φ 29, Χ 4. (Κυρίως εἶνε συγκομ. ἐκ τοῦ νεΓρός=νεαρός, ὅπερ ἐκ τοῦ νέΓος=νέος, Λατ. novus).

ΝΕΕΞ, ΝΕΕΞΣΙ, Ἰδ. ΝΗΪΕ.

ΝΕΜΑΙ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΝΕΜ, Ἰδ. ΝΕΟΜΑΙ.

ΝΕΝΓΕΝΗΣ, ἐς, Ἰων. ἢ ἐπικ., νεογέννητος, νεογνός, „νεογεννημένος“, «νεβροί» *Ὁδ. δ 336, ρ 427.

ΝΕΝΚΗΣ, ἐς, ἐπ. (ν. ἀκνή) = ΝΕΝΚΟΝΗΣ, νεοθηγής, νεόθηκτος, „νεοσκηνημένος“, «πέλεκυς» Ἰλ. Ν 394, Π 484.

ΝΕΝΛΥΞ, γλως [..], ὁ, ἡ (νέος, ἤλυθον), νεωστή, πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν (ἐληλυθώς), „νεοφερμένος“, Ἰλ. Κ 434, 558.

ΝΕΝΗΝΙΑΣ [-ν-], ον, ὁ, Ἰων. ἀντί τοῦ ΝΕΑΝΙΑΣ (νέος), νέος, νεώτερος, νεανικός, πάντοτε ὡς ἐπιθετόν, «ἀνήρ» Ὅδ. κ 278, § 524, Ἰμ. 6, 3.

ΝΕΝΗΝΙΑΣ, Ἰων. ἀντί τοῦ ΝΕΛΝΙΣ (νέος)· ἄ.) ἐπιθετ. νεανική, νέα, «παρθενική κνήμις» νεανική, νέα παρθένος, η 20· β.) ὡς οὐσιαστ. νεάνις, νέα, κόρη, Σ 418.

ΝΕΝΗΦΑΤΟΣ [-ν-], ον (νέος, φημί), νεωρῆ· ἐκρωνηθεῖς, δυνατόν εἶπεν νεοφθεγκτος, νεοφώνητος, «ἄσσα» μόνον Ἰ. Ἐρμ. 443.

ΝΕΙΑΙ, ἐπικ. ἀντί τοῦ νέαι, ἴδ. ΝΕΟΜΑΙ.

ΝΕΙΑΙΡΑ, ἡ, ἀνίμ. Ἰων. τύπος τοῦ συγχριτικοῦ τοῦ ΝΕΟΣ, ἡ τελευταία, ἐσχάτη, κατωτάτη, «νείαιρα γαστήρ» ἡ κάτω κοιλία, Ε 539, 616, Π 465, Ρ 519.

ΝΕΙΑΤΟΣ, η, ον, ἴδ. ΝΕΛΤΟΣ.

ΝΕΙΚΕῖν ἔχ' ἄρην τοῦ μέτρος ΝΕΙΚΕΐν (Δ 359, ἀπαφ. νεικεῖν, Β 277, Ο 210, ὑποτ. νεικεῖν, ρ 189, καὶ ἐπικ. νεικεῖν, Α 579, μετοχ. νεικεῖων, Ἰλ. πλχ., σ 9, παρσι. νεικεῖον, χ 26, ἔθαιμστ. τύπος νεικεῖσκον, Β 221 κ. ἄ.), μέλ. νεικέω, ἀορ. ἐνεικεσα καὶ ἀναύξ. νεικεσα, ἐπικ. σα· ἄ.) ἀμετάβ. ἐρίζω, ἰδίως διὰ λόγων, φιλονεικῶ, λογομαχῶ, «λογοφέρνω, μαλῶνω», τινί, ρ 489, «ἀλλήλοισιν» Ἰ 254, «ἐνεκά τινος» Σ 498, «ἐρίδας καὶ νείκεα ἀλλήλοισιν ἐναντίον νεικεῖν» νὰ φιλονεικῶμεν πρὸς ἀλλήλους· κατὰ πρόσωπον μὲ μομφὰς καὶ λογομαχίας, Ἰ 252· β.) συνήθ. μεταβ. μετ' αἰτ. ἐπιπλήττω, μέμφομαι, «μαλῶνω», ψέγω, ὀνειδίζω, Β 224, η 303 κ. ἄ., «αἰσχροῖς, ὀνειδείοις, χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν» Β 277, Γ 38, Ο 210, χ 225· περὶ τοῦ Πάριδος «νείκεσσα θεάς—τῶν δ' ἦννῃς», προσέβαλεν, ἐψέξε (εὔρεν εἰς αὐτὰς ψεγάδι) τὴν Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν καθ' ὅτι προσέτιμῃσεν αὐτὸν καὶ ἐπῆνεσε τὴν Ἀφροδίτην, Ω 29. Ἐκ τούτῳ.

ΝΕΙΚΟΣ, τό, ἄ.) ἔρις, φιλονεικία, διχονομία, «γρόνια, ἀμάχη», Ε 205· ἰδίως λογομαχία, ἐξονειδισμός, ἔδρις, Ι 448, Ο 75 κ. ἄ., «νεῖκει ὀνειδίζειν» Η 95· ἡ ἐνώπιον δικαστηρίου διαφορά, διαδικασία, Σ 497, μ 440· β.) πολλάκις καὶ ἡ δι' ἔργων ἔρις· μάχη, σύγκρουσις, Δ 444, Α 671 κ. ἄ., «ἔρις καὶ ν., πόνος καὶ ν., ἐρίδας καὶ νείκεα» Β 376, Μ 348, 364, Φ 513, ο 267, «νεῖκος πολέμοιο» ἡ πολεμικὴ σύγκρουσις, ὁ ἀγὼν τῆς μάχης, Ν 274, σ 264· ὡσαύτως «ν. φιλόπιδος, ἐρίδος» Ρ 384, Γ 440.

ΝΕΙΜΑ, ἐπικ. ἀντί τοῦ Νειμα, ἴδ. ΝΕΜΑ.

ΝΕΙΘΕΝ, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἐπὶρ. κάτωθεν, ἐκ τοῦ πυθμένος, «νειόθεν ἐκ κραδῆς» ἐκ βάθους καρδίας, Κ 10 f. (Κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ νείατος κατὰ συγκοπὴν ἀντί τοῦ ἄλλ. νειατόθεν· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ νέος· ὡσαύτως καὶ τὸ νειόθι).

ΝΕΙΘΘΙ, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἐπὶρ. κάτω, χαμαί,

μετὰ γεν. «λίμνης» ἐν τῇ πυθμένι τῆς λίμνης, εἰς τὰ βάθη τῆς λίμνης, Φ 317 f.

ΝΕΙΟΣ, ἡ (ἐυπακ. γῆ, ἐκ τοῦ νέος), νέα γῆ, νέον χωράφι, χέρσος ἀγρός, ὅστις ἐπὶ τινα χρόνον διατελέσας ἀγεώργητος, χέρσος, εὔπαιτα ἐκ νέου γεωργεῖται, «νειάμα» (Φιλιστ. τόμ. Γ', σελ. 213, 214), Κ 353, Ν 703, «νεὸς τρίπολος» τρίς ἀποτριάθην νέαμα, Σ 544, σ 127.

ΝΕΙΤΑΙ, συνηρ., ἀντί τοῦ ΝΕΛΤΑΙ, ἴδ. ΝΕΟΜΑΙ. ΝΕΙΦΑ, ἴδ. ΝΙΦΑ.

ΝΕΚΛΕ, ἴδ. ΝΕΟΣ [-ν-], ἡ, ἐπικ. (νέκυς), σωρὸς νεκρῶν, Ε 886 f.

ΝΕΚΡΟΣ, ὁ, (ὄσα· ἄ.) ὁ νεκρός, τὸ νεκρὸν σῶμα, «λείψανόν», πτώμα, ὅθεν «νεκροὶ τεθνηῶτες ἢ κατατεθνηῶτες» (ἐνθα ὁ πλεονασμός συντελεῖ εἰς πλειοτέραν ἀνάδειξιν τῆς ἐννοίας τοῦ νεκροῦ), Ζ 71, Σ 45 (πρὸλ. ΝΕΚΕΝΣ· β.) πληθ. οἱ νεκροί, «οἱ ἀποθαμμένοι», κατ' ἀντιδιαστολὴν τῶν ζώντων, οἱ κάτοικοι τοῦ ἄδου, Ψ 54, κ 526, λ 34 κ. ἄ. 2) ὡς ἐπὶ θ. «νεκρὸν Ἑλπήνορα τεθνηῶτα» (Η. ἡ μᾶλλον ἔνταυθα ὡς οὐσιαστ. τὸ νεκρὸν πτώμα τοῦ Ἑλπήνορος, κατ' ἐπέξηγησην ἔχον παρατεταγμένον τὸ κύριον ὄνομα) μ 10.

ΝΕΚΤΑΡ [-ν-], ἄρος [-ν-] τό, τὸ θεῖον ποτὸν, ὅπερ ἐφαντάζοντο ὡς οἶνον ἐρυθρὸν γλυκύτατον καὶ εὐωδέστατον, Τ 38, ε 93· ὅθεν ὁ ἔξοχος οἶνος τῶν ἀνθρώπων λέγεται «νέκταρος ἀπορρώξ» ε 359, «νέκταρ ἐμνογάει» Δ 3, «νέκτ. καὶ ἀμβροσίη» Ἰ. Ἀπ. 424. Ἡ Θέτις μεταχειρίζεται τὸ νέκταρ καὶ ὡς μέσον τοῦ νὰ κολλήσει τὴν στήφιν τοῦ πτώματος τοῦ Πατρόκλου, Τ 38.—Τῆς Ὅδ. μόνον ἐνθα ἀνωτ. Ἐκ τούτου

ΝΕΚΤΑΡΕΟΣ [-ν-], ἔμ, εον, νεκταρείος, εὐωδῆς ὡς τὸ νέκταρ, «ἐάνος, χιτών» Ἰλ. Γ 385, Σ 25.

ΝΕΚΥΣ [-ν-], γος [-ν-], ὁ, Ἰων. καὶ ποι. = ΝΕΚΡΟΣ, ὅτε. ποιητ. νέκυι, Π 526 κ. ἄ., ὅτε. πληθ. συνήθως νεκύεσσι, σπανιώτατον νέκυσαι, λ 569, χ 404, ψ 45, αἰε. πληθ. νέκυς ἀντί τοῦ νέκυας, Η 420, ω 417· ἄ.) νεκρός (οὐσιαστ.), πτώμα, «ποθαμμένος, λείψανόν», καὶ μετὰ πλεονασμικοῦ προσδιορισμοῦ «νέκυς τεθνηῶς, κατατεθνηῶς, κτάμενος» (πρὸλ. ΝΕΚΡΟΣ), Η 409, λ 37, χ 404 κ. πλχ.· β.) πληθ. οἱ νεκροί, «ἀποθαμμένοι», οἱ ἐν Ἀδου κατ' ἀντιδιαστολὴν τῶν ἐπὶ γῆς ζώντων, λ 29 κ. ἄ.—Ως ἐπὶ θ. κεῖται ἐν τῇ Σ 452 «Πάτροκλον... νέκυν», καὶ Ω 423 «καὶ νέκυός περ ἔόντος».

ΝΕΜΕΟΝ, ποιητ. ἐκτ. ἀντί τοῦ ΝΕΜΑ (ὅπ. ἴδ.), μόνον ἐν τῇ παρσι. νεμέοντο, Α 635 f.

ΝΕΜΕΣΙΑ, ἐπικ. ΝΕΜΕΣΙΑ (νέμεσις), μέλ. νεμεσῶ, ἀορ. ἄ. πάντοτε νεμέσῃσα, μέσ. μέλ. νεμεσῆσμαι, ἀορ. ἄ. παθ. πάντοτε ἀναύξ. νεμεσῆσθην, γ'. πληθ. νεμέσθησαν, Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντί τοῦ νεμεσῆσθαι, Β 223. Α'.) Ἐνεργ. αἰσθάνομαι δικαίαν ἀγανάκτησιν, δικαίως ὀργίζομαι κατὰ τινος, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, ηθ.

μώνω, θυμώνομαι^α, μετά δοτ. «Δι» Ν 46, φ 147 κ. α. Ἐπὶ δὲ μετά δοτ. καὶ αἰτ. ἡ ἀπαρμυγ. ἡ τοῦ «οὐνεκα», ἀγανακτῶ κατὰ τινος ἢ μέφομαι τινα διὰ τοῦ ἢ διότι, οἷον φ 218, Δ 443, ξ 284. Πολλὰκι καὶ ἀπτῶτως: δυσανασχέτῳ, δυσφορῶ, ἀγανακτῶ, Δ 407, «μή νεμέσα» Κ 445, Π 22 κ. α. Β.) Μέσ. μετά παθητ. ἀορ. 1) κατ' ἐμαυτὸν ὀργίζομαι, «θυμῶνομαι», θεωρῶ τι κακόν, ἀποστρέφομαι, μισῶ, μετ' ἀπαρρ. «νεμεσσάται ἐνὶ θυμῷ ἐπεσθολίας ἀναφαίνειν» θεωρεῖ ἀπρεπείας, ἀποστρέφεται τὸ νᾶ κτλ., δ 158, καὶ μετὰ μόνης: αἰτ., «κακὰ ἔργα» ξ 284 ὅθεν αἰσχύνομαι, «ἐντρέπομαι», β 64. Ὡσαύτως ἡ «νεμεσθήτε δὲ θυμῷ» Π 545, ἐνθα τὸ ἐπόμενον μὴ ἐξαρτάται ἐκ τοῦ «πάραττε», ὡς ὁρθῶς ἐσημείωσεν ὁ Vais. 2) ὡς τὸ ἐνεργ. ἀγανακτῶ, λυποῦμαι, «μοῖ κακοφαίνεται, πειράζομαι», ἀπολελ., συνήθως δὲ μετά δοτ., Κ 415, 429, Ο 103, «ἡ κέν μοι νεμεσήσας ὅτι κεν εἴπω», θά πειραχθῆς δὲ ὅ,τι μέλλω νᾶ σοὶ εἰπω, α 158 κ. πλχ., μετ' ἀπαρρ. δ 195, «τὸ μὲν οὐ σε νεμεσσώμαι κεχολῶσθαι» σ 227 (ἐνθα ἡ τὸ «σέ» ὡς ὑποκείμενον ἡ τὸ «τὸ» ὡς ἀντικείμενον ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἀπαρρ. «κεχολῶσθαι»).

ΝΕΜΕΣΗΤΟΣ, ἐπικ. ΝΕΜΕΣΣ, ἡ, ὄν, 1) ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως ἄξιος, ἀξιόμμεμπτος, ἄδικος, ἀπρεπής, συνήθως οὐδέτ., «νεμεσητόν δὲ κεν εἴη» ε 336, χ 489 κ. α., μετ' ἀπαρρ. Γ 440, «πρὶν δ' οὐ τι νεμεσητόν κεχολῶσθαι» πρότερον δὲ δὲν εἶνε ἄδικον (δικαίον ἔχει) νᾶ εἶσαι ὡργισμένος, χ 59. 2) οὐτινος τὴν ὀργὴν φοβεῖται τις, φοβερός, «αἰδός, νεμεσητός» Δ 649. (Κατ' ἄλλους δὲ ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ νεμεσητός, ὀργίλος, αἰσχολός).

ΝΕΜΕΣΙΖΟΜΑΙ, ἀποθ.=ΝΕΜΕΣΑΝ (ὅπ. ἴδ.), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτατ. 1) ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, τινί, Π 407, 424, β 239, τινί τι, μέφομαι, κατακρίνω τινὰ διὰ τι, Ε 757, 872, καὶ μετ' ἀπαρρ., Β 297. 2) θεωρῶ τι κατ' ἐμαυτὸν ἀπρεπές, ἐπομ. αἰσχύνομαι, «ἐντρέπομαι», μετ' ἀπαρρ. Ρ 254, β 438, «θεός» φοβοῦμαι, α 263, ἀπολελυμ. αἰσθάνομαι ἐντροπὴν, ἐντρέπομαι, β 438. Ἐκ τοῦ

ΝΕΜΕΣΙΣ, ἰοσ, ἡ, ἐπικ. δοτ. νεμέσσι κατὰ τὸν Σπύτιζον καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν ἀντὶ τῆς πρότερον νεμέσσει, Ζ 325 (νέμω), οἷονσι: ἀπονομή, ἀπόδοσι. 4) δικαία ἀγανάκτησις, μομφή, κατακρίσις, «νέμεις: δὲ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἔσονται» θά λάβω (θά ὑπόκειμαι εἰς τὴν) μομφήν, κατέκρινον παρὰ τῶν ἀνθρώπων, β 436, «ἀνθρώπων νέμ. καὶ αἴσχα», ἴδ. ΛΙΣΚΟΣ 4). 2) συνεκδ. πᾶν ὅ,τι προκαλεῖ τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν καὶ μομφήν, ἀξιοκατάκριτον, ἀξιόμμεμπτον, μετ' ἀπαρρ., ε 80, α 350 κ. α., Γ 456. 3) ὁ φόβος τῆς κατακρίσεως καὶ μομφῆς, αἰδώς, καὶ νεολογικώτερον, φιλοτιμία, «ἐν φρεσὶ θεοῦ ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν» λάβετε

ἕκαστος εἰς τὴν καρδίαν σας αἰδῶ ἡ φιλοτιμίαν, τοῦτέστιν αἰσχύνθητε καὶ φιλοτιμηθῆτε μήπως κατακρίθητε διὰ δουλίας, Ν 422, πρὸλ. ἡ Ζ 351.

ΝΕΜΕΣΙΑΝ, ΝΕΜΕΣΗΤΟΣ, ἐπικ., ἀντὶ τοῦ ΝΕΜΕΣΑΝ, ΝΕΜΕΣΗΤΟΣ, ἄπ. ἴδ.

ΝΕΜΕΣΣΕΙ, ΝΕΜΕΣΣΙ, ἴδ. ΝΕΜΕΣΙΣ.

ΝΕΜΟΣ, εοσ, τό, ποι.=Δατ. nemus, κυρίως μὲν ταῦτόν τῳ νομός, τόπος εἰς νομὴν ἐπιτήδειος, ἰδιῶς δὲ εἰς διατριβὴν τῶν ἀγρίων θηρίων, ὃ ἐ. δάσος, ἄλσος, Δ 408 f. Ἐκ τοῦ

ΝΕΜΑ, ἀορ. α. ἐνεμα, ἐπικ. νεμα. Α.) διανέμω, «μοιράζω», α.) ἐνεργ. «μοίρας, κρέα», μέθυ κ. α., «Ὀμ. πλχ. «τίνι τι» Γ 274, ξ 488, ξ 436 κ. α. β.) μέσ. νέμομαι, κατέχω καὶ καρποῦμαι τὴν ἀπονεμημένον μοι, μετ' αἰτιατ. «πατρώια» υ 336, συνήθως ἐπὶ γατρῶν καὶ ἀκινήτων κτημάτων, καλλιεργῶ, ἐπομ. κατὰ κτλ., οἷον «τέμενος» Μ 313, λ 483 κ. α., «ἔργα» Β 754, «ἄλσας, ἰθάκη» Γ 8, β 467, «Κῆνον» Β 534, «πόλιν καὶ ἔργα» Μ 26 κ. α., «ἄμφ' Ἀρρα» Β 496 κ. α. Β.) α.) ἐνεργ. «βόσκει», νομεύω, ποιμαίνω, ε 233 β.) μέσ. «βόσκει», τρέφομαι, ἀπολελ., Ε 777, ν 407 κ. α., μετ' αἰτ. «ἄνθρα ποιῆς» ε 449 μεταφ. ἐπὶ πυρός, νέμομαι, ἐκτείνομαι, διαδίδομαι, Ψ 477, καὶ παθ. «πυρὶ χθῶν νέμεται» ἡ γῆ πυρπολεῖται, Β 780.

ΝΕΝΙΠΤΑΙ, ἴδ. ΝΙΠΑ.

ΝΕΟΑΡΔΗΣ, ἐς (νέος, ἄρδω), νεωστὶ ἤρδευμένος, «νεοπότης», Φ 346 f.

ΝΕΟΓΙΛΟΣ [...], ἡ, ὄν, νεογέννητος, νεογνός, «σκύλαξ» μ 86 f. (Κατὰ μὲν τὸν Ἡσυχ. καὶ Εὐστάθ. ἀντὶ τοῦ νεογενός (νεογνός), τροπῇ τοῦ ν εἰς λ' κατ' ἄλλους δὲ οὐδὲν μᾶλλον πιθανῶς, ἐκ τοῦ γάλα, γλάγος. II. Μήπως εἶνε διεσθαρμένη ἡ γραφή ἀντὶ τοῦ νε-ογ-ηλός=νεαρός; πρὸλ. νε-οχ-μός, νε-οσσός, ὃ ἐ. νεοκ-ιός).

*ΝΕΟΓΝΟΣ, ὄν, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ νεόγονος, νεογέννητος, Ἰμ. Δήμ. 444, Ἑρμ. 406.

ΝΕΟΛΑΡΤΟΣ, ὄν (νέος, ἄρτω), νεωστὶ δεδαρμένος, «νεόγδαρτος» (=νεοῖκαρτος), «δέρμα» Ὀδ. δ 437, γ 363.

*ΝΕΟΛΑΜΗΣ, ἦτος, ὃ, ἡ, ποι. (ν. δαμάω), νεωστὶ δεδαμασμένος, νεοδάμαστος, «πῶλος» Ἰ. Ἀπ. 234.

ΝΕΟΘΑΛΗΣ, ἐς, ποι. (ν. θάλλω)=νεοθαλής, νεόφυτος, νεόβλαστος, «ποίη» Ε 437 f., «ὕλη» Ἰ. Ἑρμ. 82, μεταφ. νεαρός, εὐθαλής, Ἰμ. 30, 43.

ΝΕΟΪΗ, ἡ=κρότης, τοῦτέστι νεανική ὁρμή, νεανικό; τρόπος, Ψ 604 f.

ΝΕΟΛΑΟΥΤΟΣ, ὄν, ποι. ἀντὶ τοῦ νεόλουτος, νεωστὶ λελουμένος, «νεόλουστος», Ἰ. Ἑρμ. 244.

ΝΕΟΜΑΙ, ποι., ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτατ., ἐπικ. συνηρημ. νεμαι, Σ 436, β' καὶ

γ. ἐνικ. νῆται, νῆται, λ 114, μ 188, ε 452, ἀπαρρ. νῆσθαι, ο 88· κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους τύπους πάντοτε ἀσυναίσθητον, ὑποτακτ. ὅ. ἐνικ. νῆσαι (ἀντὶ τοῦ νῆν), ἔρχομαι, «ὑπάγω», βίω· δὲ μετὰ περαιτέρων προσδιορισμῶν ἀπερχομαι, ἀναχωρῶ, ἐπανέρχομαι, «οἰκόνδε ν.» συγγόν ἐν Ὄδ., ἐπὶ δὲ καὶ μετὰ τῶν προθ. «εἰς, πρὸς, ἐπὶ» καὶ τῆς αἰτ. ἢ καὶ «ἐπὶ» μετὰ δοτ. X 392, «ὑπὸ ζόφον» Ψ 52, μετὰ μοναχῆς αἰτ. «πατρίδα» Η 335, ἢ ἄνευ τινός πτωτικοῦ, ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα, β 238, λ 114, μ 188. Κυρίως μὲν ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ποταμῶν· «νέσθαι κάρ ῥόον» ἐπιστρέφω εἰς τὸ ῥεῖθρον, τὴν κοίτην, Μ 32.—Ὁ ἐνεστ. ἔχει πολλάκις σημασίαν μέλλοντος, ὡς καὶ ὁ τοῦ εἰμι, οἶον Γ 257, Σ 404, 436, ε 238, δ 633, μ 188, ν 61 κ. ἀ. ΝΕΩΝ, ἐπὶ ῥ., ἰδ. ΝΕΟΣ.

ΝΕΟΠΕΝΘΗΣ, ἐς, ποι. (ν. πένθος), ὁ νεωστὶ πενθήσας, νέον πένθος ἔχων, «νεοπ. θυμὸν ἔχουσαι» ἔχουσαι τὴν ἐκφράσιν τοῦ νέου πένθους τῶν, λ 39 ἱ.

ΝΕΟΠΗΚΤΟΣ, ΟΝ (ν. πήγνυμι), νεωστὶ πεπηγμένος, νεόπηκτος, «τυρός» «χλωρὸ τυρὶ», Βατρ. 38.

ΝΕΟΠΛΥΤΟΣ [-Ω] (ν. πλύω), νεωστὶ πεπλυμένος, νεόπλυτος, ζ 64 ἱ.

ΝΕΟΠΡΙΣΤΟΣ, ΟΝ (ν. πρίω), νεωστὶ πριανισμένος, νεοπριανός, «ἐλέφαρ» θ 404 ἱ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ὁ (οἶον: νέος πολεμιστής), υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως, ἀνατραπεῖς ἐν Σκύρῳ, Γ 326 ἔξ., ὅθεν παρέλαβεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐπὶ Τροίαν ἐκστρατείαν τοῦ Ὀδυσσεύς. Ἐνταῦθα ἀναδεικνύεται καὶ ἐν τῇ βουλῇ καὶ ἐν τῇ μάχῃ ἀξίως τοῦ πατρός. Μετὰ τὴν ἔλθειν τῆς Τροίας ἐπανάγει τοὺς Μυρμιδόνες εἰς τὴν Φθίαν καὶ ἔπειτα λαμβάνει γυναῖκα τὴν Ἑρμιόνην θυγατέρα τοῦ Μενελάου, γ 488, 489, δ 9, λ 506. Κατ' ἄλλους δὲ μύθους μετέβη εἰς ἐκ τῆς Φθίας εἰς ἐκ τῆς Τροίας ἀμέσως εἰς τὴν Ἠπειρὸν, ἐνθα ὑπῆρξεν ὁ γενάρχης τῶν αὐτόθι Αἰακίδων, καὶ ἐφρονέυθη τέλος ἐν Δελφοῖς, Πινδ. Νεμ. 7.

ΝΕΟΣ, Η, ΟΝ, «νέος» ἢ συνήθως κατὰ συνίζ. «νέος», ὁ ἔ. 1) ἐπὶ πραγμάτων, νέος (τοῦναντιον «παλαιός» β 293), «ἄλγος» Ζ 462, «ἀοιδῆ» α 352. 2) ἐπὶ προσώπων, νέος, νεαρός, «παῖς» τοῦναντιον τοῦ «παλαιός» Ξ 408, α 395 κ. ἀ., ἢ «προγενέστερος» β 29· ὡσαύτως «γυνή, νόμφη, καθρος κ. ἀ.» Ὁμ. πλγ., «οἱ νέοι» ἀντιθέτως πρὸς τοὺς γέροντας, Β 789, Γ 36, π 198· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ φωτῶν ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη, Φ 38, ζ 463.—Συγκρ. νεότερος, «γενεῆφι νεώτ.» Φ 439, νεώτερος τοῦ δέοντος, φ 432. Σάνηθες εἶναι τὸ «νεώτεροι ἄνδρες» καὶ μόνον «νεώτεροι», ὡς καὶ ἐν τῇ πεζῇ λόγῳ, κατ' ἀντίθεσιν τῶν γεραιτέρων.—Τπερβ. νεώτατος, Η 453, ἢ μετὰ τῶν προσδιορισμῶν «γενεῇ», ἰδ. ΓΕΝΕΗ, «γόνιον», ἰδ.

τόκος 2).—Ἐπὶ ῥ. ΝΕΩΝ, νεωστί, πρὸ ὀλίγου, ἀρτίως, Ὁμ. πλγ., «νέον γεγάς» δ 444, «νέον μεθέπει»· τῶρα κατὰ πρῶτον, α 475. (Κατ' ἀρχάς εἶχε τὸ δίγαμμα νέος, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ νεβρός, ἰδ. τὴν λ., καὶ ἐκ τοῦ Λατ. novus· ἢ. προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου ἐξηλείφθη ἐκ τῆς Ἑλλην., ὅπως ἢ ἐκ τῆς Λατ. τὸ ν ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ γλώσσῃ: novus=νέος).

ΝΕΟΣ, ἰδ. ΝΗΤΕ.
ΝΕΟΣΜΗΚΤΟΣ, ΟΝ (ν. σμήγω), νεότριπτος, νεωστί τετριμμένος, ἐστὶλθωμένος, νεόστιλπτος, «θωρήξ» Ν 342 ἱ.

ΝΕΟΣΤΟΧ, ὁ (νέος), νεογέννητος, ἰδ. ἐπὶ τῶν πτηνῶν, ἰδ. Β 314, Γ 323.

ΝΕΟΣΤΡΟΦΟΣ, ΟΝ (ν. στρέφω), νεόστρεπτος, νεωστί συνεστραμμένος, «στρεμμένος», πεπλεγμένος, «νευρή» Ο 469 ἱ.

ΝΕΟΤΕΙΚΕΪΣ, ἑπ., ὁ, κάτοικος τῆς ἐν Μυσίᾳ Αἰολικῆς πόλεως τοῦ Νέου Τείχους, Ἐπηγ. 4.

ΝΕΟΤΕΙΚΤΟΣ, ΟΝ (ν. τεύχω), νεωστὶ κατεργασμένος, καινουργής, «καινοβργός», «κνημὶς νεοτεύκτου κασιτέρου» ἀντὶ τοῦ κνημὶς κασιτέρου νεότευκτος, Φ 592 ἱ.

ΝΕΟΤΕΙΧΗΣ, ἑς, ποι.=τῇ προηγ. «δέρρος» Ε 494 ἱ.

ΝΕΟΤΗΣ, ΗΤΟΣ, ἡ (νέος), νεανικὴ ἡλικία, νεότης, ἡ «νεότη» ἢ τὰ «νεατά», ἰδ. Ψ 445, «ἐκ νεότητος» Ξ 86, ἐνθα ἀντιτίθεται πρὸς τὸ «γῆρας».

ΝΕΟΥΤΑΤΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (ν. οὐτάω), νεωστὶ πληγωμένος, ἰδ. Ν 539, Σ 536.

ΝΕΠΟΔΕΣ, ΟΝ, αἱ, ἐπικ., δ 404 ἱ, «φῶκαι νέποδες καλῆς Ἀλοσύνης» κατὰ μὲν τοὺς πλείστους τῶν παλαιῶν γραμματικῶν, Ἀπίωνα, Μ. Ε., Ἀπολλώνιον καὶ Ἡσύχ. = νηξίποδες, ὁ ἔ. διὰ τῶν ποδῶν κολυμβῶσαι· πρὸς ταύτους συνάδει ὁ Λόδεκκ, ὁ Δοιδερίτινος καὶ ἄλλοι νεώτεροι ἐρμηνεύται· κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον καὶ τὴν χρῆσιν τῶν Ἀλεξανδρινῶν ποιητῶν Καλλιμάχου, Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου καὶ Θεοκρίτου = ἀπάγονοι, τέκνα. Ταύτην τὴν σημασίαν, πρὸς ἣν πολλοὶ τῶν παλαιῶν ἀντίπον, παρεδέχθη νεωστὶ ὁ Γ. Κούρτιος, σχετίσας αὐτὴν πρὸς τὰ ἀ-νεψί-ος καὶ τὸ Λατ. nepot-es.

ΝΕΡΟΣ, καὶ πρὸ φωνήεντι ΝΕΡΩΝ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἔνερθε. 1) ἐπὶ ῥ. κάτωθεν, Α 282, Γ 500· συνήθως κάτω, Η 242, υ 352 κ. ἀ. πλγ. 2) ὡς πρὸθ. μετὰ γεν. «γαίης νέρθεν» Ξ 204, «νέρθεν γῆς» ὑποκάτω τῆς γῆς, λ 303.

ΝΕΣΤΟΡΕΟΣ, ἑμ. ΚΟΝ, Νεστόρειος, Νεστορικὸς, εἰς τὸν Νέστορα ἀνέκων, «νηξ» Β 54, Θ 143, 492.

ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ, ὁ, πατρωνομακόν, υἱὸς τοῦ Νέστορος, Ο 589, γ 482 κ. ἀ.

ΝΕΣΤΑΡ, ΟΡΑΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, βασίλευς τῆς Πύλου (ἰδ. Πύλος). Ἐξεστράτευσεν μετὰ τῶν ἄλλων ἡρώων κατὰ τῆς Τροίας γέρων ἡδὴ, ἐπειδὴ κατὰ τὸ Α 247—

252 ἐβασίλευε μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῆς τρίτης γενεᾶς («μετὰ τριτάτοις ἀνθρώποις»), ἡ διακρίθη ἐπὶ συνέσει καὶ ῥητορικῇ δεινότητι, Β 370. Ἐκ τῶν προτέρων αὐτοῦ ἀνδραγαθημάτων διηγεῖται ὅτι ἐρόννευσε τὸν Ἑρεθάλωνα, Δ 349, ὅτι ἐπολέμησε τοὺς Ἑπειούς, Δ 669 ἐξ., ὅτι μετέσχε τοῦ κατὰ τῶν Κενταύρων πολέμου τοῦ Παιρίθου, Α 262 ἐξ., ὅτι ἐν τοῖς ἐπικηδείαις ἀγῶσι τοῖς διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀμαρυγκίως ἐνίκησε πολλοὺς Ἴωνας· εἰς διὰφωρα ἀγωνίσματα, Ψ 630 ἐξ. Ἐκ τῆς Τροίας ἐπανήλθεν αἰτίως εἰς τὴν πατρίδα του, ἐνθα ἐπισκίπτειται αὐτὸν ὁ Τηλέμαχος, γ 47 ἐξ. Κατὰ τὸ γ 412 ἐξ. εἶχεν ἐπὶ τοὺς, ἐξ ὧν ὁ Ἀντίλοχος καὶ Θρασυμήδης ἐκολούθησαν μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Τροίαν. Ἰδ. καὶ ΓΕΡΥΝΙΟΣ.

ΝΕΥΜΑΙ, ἴδ. ΝΕΟΜΑΙ.

ΝΕΥΡΗ, ἡ, ἐπικ. γεν. νευρησι καὶ νευρην, Θ 300 κ. ἀ., καὶ δοτ. ὡσαύτως, λ 607, πάντοτε ἡ νευρά τοῦ τόξου, χορδή, Δ 418, ψ 97 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ Θ 328, «ῥῆξε δὲ οἱ νευρήν» διέρρηξε τὴν νευρὰν του, δηλ. τοῦ τόξου του (καὶ ὅχι τῆς χειρὸς του τὸν τένοντα κατὰ τινος τῶν ἑρμηνευτῶν).

ΝΕΥΡΩΝ, τό, 1) τένων, «νευρὼν», ἀπαξ μόνον πληθ., Π 346. 2) χορδή, τὸ σχοινίδιον τὸ ἐκ χολάδων (ἐντέρων) κατασκευαζόμενον, οἷον τὸ δ' οὐ συνάπτεται ἡ ἀκικὴ τοῦ βέλους πρὸς τὸν κάλαμον, Δ 154· ὅθεν «νευρά βόεια» Δ 122, ἡ χορδή, ἡ νευρά τοῦ τόξου (ὡς ἐκ βοείων χολάδων πεποιημένη), Ὑ 11.

ΝΕΥΣΙΑΣΗ, ἐπικ., νεύω, κάμνω νεῦμα, «γνεύω», «κεφαλῇ» ἔκλινε τὴν κεφαλὴν (ἐξ ἀδυναμίας), σ 454, 240 (πρὸς ΝΕΪΑ ἀ.), «κόρυψιν» νεύω διὰ τῆς περικεφαλίας (ὡς ἐκ τοῦ ταχέος· καὶ σποδρὸς βαδίσματος), Υ 162, «ὀφρύσι» μέ τὰς ὀφρὺς, μ 192. Ἐκ τοῦ

ΝΕΪΑ, μέλ. νεύτω, ἀορ. πάντοτε ἀναύξ. νεύσσι, νεύω, «γνεύω» (ὅπ. προφ. γνέφω), δ ἐ. ἀ.) ἐπανελημμένως κλίνει, «γέρνω», Ν 133, Π 247, «λόφος (τῆς κύρουσι) καθύπερθε νέουσιν» ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω, Γ 337 κ. ἀ., «κεφαλὰς» νά κλίνωσι, νά κρεμάσωσι τὰς κεφαλὰς των (συνευθέτες δηλ.), σ 237 (πρὸς ΝΕΥΣΙΑΣΗ· β.) κάμνω (σημαντικόν τι) νεῦμα, «γνεύω», ρ 330, «τινὶ» νεύω πρὸς τινα, Ι 223, «εἰς ἀλλήλους» Γμ. 6, 9. Ἰδίως δὲ α) ἐπινεύω, δ ἐ. διὰ νεύματος συγκατατίθεμαι, συνομολογῶ, ὑποσχεσθαι, κατανεύω, «τί τινι» Υ. Δῆμ. 445, 463, πρὸς ἐπινεύειν μετ' ἀπαφ. Θ 246. Πρὸς δὲ ἈΚΑΝΕΪΝ καὶ ΚΑΤΑΝΕΪΝ· β) διὰ νεύματος προστάττω, π 283, Υ. Ἐρμ. 395. (ἢ Τὸ ἐν τῷ «γνεύω» προτασσόμενον γ ἐν μὲν τῇ καθομιλουμ. ἀνάλογον ἔχει τὸ τοῦ «γνέθω» = νήθω, καὶ γ λείφω = λείχω, ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ τὸ τοῦ γνόφος = νέφος, γδοῦπος = δοῦπος, ΓΝΗ- (ὅθεν γν-γνώσκω, γνώμη κτ.) = νο-, ὅθεν νόος, νότω, πρὸς ἀμφι-ΓΝΟΕΝ, ἀ-ΓΝΟΕΝ).

ΝΕΦΕΛΗ, ἡ (νέροι), νεφέλη, «σύγνεφον», ἀχλὺς, Ὀμ. πλγ., μεταφ. «κυανή» τὸ σκοτεινὸν νέφος τοῦ θανάτου, Υ 417, «ἀχρὸς» «τῆς λύπης σύννεφον», Ρ 591, Σ 22, ω 345. Ἐκ τούτου

ΝΕΦΕΛΗΓΕΡΕΤΑ, ἀο, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΝΕΦΕΛΗΓΕΡΕΤΑΣ (ν. ἀγείρω), ὁ πᾶς νεφέλας συναβροῶν, συσσωρεύων, καὶ οὕτως ἐπομ. τὰς καταγίδας ἐπάγων, ἐπὶ τοῦ Διὸς, Α 544, α 63 κ. ἀ. πλγ.

ΝΕΦΟΣ, εὐς, τό, ἀ.) νέφος, νεφέλη, «σύγνεφον ἢ σύγνεφον» (ἴδ. ΝΕΪΑ ἐν τέλει), Ὀμ. πλγ., ἡ πολλὰκις κατὰ πληθ. «ἀχλὺς νέφος» τῆς οὐχίτης τοῦ σύννεφου, Ο 668. Ἐν γένει σκότος, «νέφος θανάτου» Π 350, δ 480· β.) τροπικ. πᾶν πυκνὸν πληθὸς, στίφος, ὅπῃ ὁμοιάζει πρὸς νέφος, «σύγνεφον», «πεζῶν Τρώων, φερῶν» Δ 274, Π 66, Ρ 755, «ἐπὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει Ἐκτωρ» ἐπειδὴ ὁ Ἐκτωρ, τὸ νέφος τοῦ πολέμου, περικαλύπτει τὰ πάντα, Ρ 243.

1. ΝΕΩ, μόνον ἐνεστ. καὶ παρ. ἐνεον ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐνεον, Φ 44 (ὁ ἀορ. ἐνησα, Βατρ. 183), νήχομαι, «κολυμβῶ», ε 344, 442.

2. ΝΕΑ, παρὰ τοῖς μετέπειτα νήθω, «γνέθω» (ἴδ. ΝΕΪΑ ἐν τέλει), κλώθω, μόνον ἐν τῇ πληθ. τοῦ μέσ. ἀορ. ἀ. νήσαντο, «τινὶ τινὶ περὶ τῆς Μοίρας, ὡς ἐν τῇ καθομιλουμ. τὸ «γράφω», η 198 τ.

ΝΗ-, ἀχώριστον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπικ., μύριον, στερητικὸν ἢ ἀρνητικόν, συγγεν. τῇ Λατ. ne, ni. (Ἐπάρχουσι τινες οἱ παραδεχόμενοι καὶ ἐπιτακτικὸν νη-, ἴδ. ΝΗΓΑΤΕΟΣ).

ΝΗΑ, ΝΗΔΕ, ἴδ. ΝΗΤΕ

ΝΗΓΑΤΕΟΣ, ἐν, εὐν, ἐπικ. λ. ἀμφιδύλου ἐτομολογίας καὶ σημασίας. Κατὰ τὴν συνήθη ἐτομολογίαν ἐκ τοῦ νέος καὶ γα-, γέγαα, ἦν καὶ ὁ Βουττμαννὸς ἀσπάζεται, εἶνε ὁ νεωστὶ γεγεννημένος ἢ πεποιημένος, «καινοδρῶς», «χρῆτων, κρήδεμνον» Β 43, Σ 185, Υ. Ἀπ. 422. (Κατὰ δὲ τὸν Δουδερλεῖνον ἐκ τοῦ ἐπιτακτοῦ νη- καὶ τοῦ ἀγαμαι· ὁ πᾶν ἡ σφόδρα θαυμαστός. ἢ Ὁ Δυντζερὸς ἐπενόησε νέαν ἐτομολογίαν ἐκ τοῦ νη- τοῦ στερητικοῦ καὶ τοῦ ἀγατός (τοῦτο δὲ ἐκ τῆς ῥίθης λι- ἐξ ἧς τὸ ἄγος, ἄγιος = μαρὸς, ἐν-αγ-ής), τούτεστιν ὁ ἀχραντος, ἀμόλυντος, ἀμίαντος. Ἐμμένω μετὰ τοῦ Βουττμάννου εἰς τὴν τῶν παλαιῶν γνώμην ὅτι ἐκ τοῦ νε-ή-γατος ἐσχηματίσθη κατὰ πρῶτον ὁ τύπος νήγατος, ὅστις ἐσώθη ἐν τῇ καθομιλουμ. «ἀ-νήγατος» (ἴδ. Φιλίς. Γ', σελ. 124). Τὸ δὲ ἐκεῖνο δὲν θεωρεῖται πλέον μετὰ τοῦ Βουττμ. ὡς καθ' ὑπέρθεσιν ἐκ τῆς ἀρχῆς εἰς τὸ τέλος μετατεθέν, ἀλλὰ μάλλον ὡς Ἰωνικὴν ἐπένθεσιν, ὅταν βλέπομεν καὶ εἰς τὸ ἀργύρεον, ἀδελφῆος, δένδρεος).

ΝΗΓΡΕΤΟΣ, ον, ποι. (νη-, ἐγείρω), «ὑπνος» ὕπνος, ἐξ οὗ δὲν ἐγείρεται τις εὐκλόως, βαρὺς

βαθός, *Οδ. ν 80, «ὕπνος νήγρετος, ἡδιστος, θανάτῳ ἄγχιτα ἐοικώς». *Τ. Ἀφρ. 478. Τὸ αὐδ. ἐνικ. ΝΗΓΡΕΤΟΣ λαμβάνεται ἐπιφ. «νήγρ. εὐδεν» βαθέως κοιμησθαι, ν 74.

ΝΗΔΙΑ, τά, ἐπικ. (νηδύς), τὰ ἐν τῇ κοιλίᾳ, τὰ ἔντερα, ἐντόσθια, Ρ 524 †.

ΝΗΔΙΜΟΣ [-], οκ, σταθερὸν ἐπίθ. τοῦ ὕπνου, Β 2, Κ 94, 487, Ξ 242, 253, Π 454, Ψ 63, δ 793, μ 314, 366, ν 79. *Τ. Ἀφρ. 472 («μοῦσα» *Τμ. 16, 16) ἀμφιδόλου ἐτυμολογίας, πιθανῶς ἀντὶ τοῦ ἡδυμῆς, ὃ ἐ. ἡδύς (πρόβλ. *Τ. Ἑρμ. 244, 249), γλυκύς. Τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην ἐξηγεῖ ὁ Βουττμάννος ἐκ σφάλματος ὀρθογραφικοῦ εἶχε δηλ. τὸ πάλα ἢ λ. ἐν ἀρχῇ τὸ δίγαμμα: Γδύμος· μετὰ δὲ τὴν ἐξάλειψιν αὐτοῦ προσετίθετο ἐν τέλει τοῦ προηγουμένου ῥήματος εὐφωνικὸν ν (οἷον «ἔλεν ἡδυμος ὕπνος»), ὅπερ προτόντος τοῦ χρόνου ἐφευκτόσθη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπιθέτου (ἔλε νήδομος ὕπν.). Ἀντιμαχόμενα χωρὶς εἰς τὴν ἑρμηνείαν ταύτην φράνονται τὰ ἐξής: Ξ 253, Π 454, ν 79. (|| Τὴν θεωρίαν ταύτην τοῦ Βουττμάννου ὑποστηρίζουσι καὶ τὰ εἰς αὐτὴν ἀντιμαχόμενα χωρία ἀνασκευάζουσι παραδείγματα ἐκ τῆς καθομιλουμένης, ἐν οἷς οὐ μόνον ἡ ἐφέλκυσις τοῦ ν ἐκ τοῦ τέλους τῆς προηγουμένης καταφαίνεται, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄπαξ ἐφέλκυσθὲν ν παραμένει ὡς ἀναπόσπαστον τῆς ἐπομένης λέξεως γράμμα. Ἐκ τῆς αἰτιατικῆς τοῦ: ὦμος, οἰκοκύρις, *Ιος, *Ἰκαρία (τὸν ὦμον, τὸν οἰκοκύριον κτλ.), ἐφέλκυσθέντος τοῦ ν προέκυψαν αἱ ὀνόμασται: ὁ ὦμος, ὁ νοικοκύρις, ἡ Νιός, ἡ Νικαρία. Τάναπαλιν δὲ ὑπὸ τοῦ ληκτικοῦ ν τῆς προηγουμένης ἐξηφανίσθη τὸ ἀρκτικὸν τῆς ἐπομένης ἐν τῇ λέξει Νηδία, ἥτις σήμερον λέγεται Ἀξιά καὶ ὁ κάτοικος Ἀξιώτης). —Ο δὲ Ἀριστάρχος παρήγε τὴν λέξιν ἐκ τοῦ πη—καὶ αἶα, οἷον ἀνέκδυτος, ἐξ οὗ δυσχερῶς τις ἐγείρεται, ἐπομένως ἐπὶ ὕπνου = νήγρετος, βαρύς, βαθύς. Τὴν ἑρμηνείαν ταύτην, ἣν καὶ τῶν νεωτέρων τινὲς παρεδέχθησαν, ἀναιρεῖ πρῶτον μὲν ὅτι ἀποδίδεται τὸ ἐπίθετον καὶ εἰς τὴν μοῦσαν, Ἰδ. ἀνωτ., ἔπειτα κάπως καὶ τὸ Β 2. Πολλὴ ἀπιθανωτέρα εἶνε ἡ ἑρμηνεία καὶ ἐτυμολογία τοῦ Βουττμάννου ἐκ τοῦ: νηδύς, οἷον εἰ βαθός, βύθιος.

ΝΗΔΥΣ, ἴος [-], ἡ, *Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιλία καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, ι 296, ἡ μήτρα, Ψ 496.

ΝΗΕΣ, ΝΗΕΣΙ, Ἰδ. ΝΗΤΕ.

ΝΗΕΝ, *Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΝΗΘ, ἄορ. ἄ. ἐνεργ. πάντοτε νήησα καὶ μέσ. ἄορ. ἀπαρφ. νηήσασθαι. 1) Ἐνεργ. ἄ.) συναθροίζω, συνασπρεύω, ἐπισπρεύω, «ὕλην, ξύλον» Ψ 439, 463, τ 64, «πῦρ» ο 322, «σώματα» Ψ 469, «ἔποινα» Ω 276. β.) πληρῶ, «φορτώνω», «ἤλας» Ι 358. 2) Μέσ. χάριν ἑμαυτοῦ ἢ αἰ τῶν ἑμαυτοῦ πληρῶ, «φορτώνω», «ἤλας» ὅρουτο· τὸ πλεόντων, Ι 437, 279.

ΝΗΙΛΕ, ἴδου, ἡ = Νηίε (Ἰδ. τὴν λ.), Νατάς (νόμψη), *Οδ. ν 404, 348.

ΝΗΙΟΝ, τό, α 186, γ 84, κατὰ τὴν συνήθη γνώμην τὸ νότιον ἥμισυ τοῦ καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς νήσου Ἰθάκης διήκοντος ὅρους κατὰ δὲ τὸν Οὐόσσιον καὶ ἄλλους τὸ βόρειον ἥμισυ, τοῦναντίον δὲ τὸ νότιον ἐκαλεῖτο Νήριτον. Οἱ δὲ νεώτατοι τῶν ἑρμηνευτῶν ἀκολουθοῦσι τὸν Εὐστάθιον, ὅστις εἰς α 186 νομίζει ὅτι εἶνε μέρος ἢ κλάδος τοῦ κυρίου ὅρους τῆς νήσου (Νηρίτου). Τὴν σήμερον καλεῖται τὸ μὲν βορειώτερον μέρος τοῦ ὅρου Ἀνωή, τουτέστιν Ἀνω γῆ, τὸ δὲ νότιον Ἀγ. Στέφανος.

ΝΗΙΟΣ, ἰη, ἰον, ποι. (νῆς), εἰς πλεόν ἀνήκων, «καραβήσις», οἷον «δόρυ» ναυπηγικὸν ξύλον, Γ 62, ε 384, 498 κ. ἄ., καὶ ἀνευ τοῦ οὐσιαστ. Ν 391, Π 484.

ΝΗΙΣ, ἴδου, ἡ, *Ἰων. ἀντὶ τοῦ Νηίε (νῆω), ναίης, ἡ τῶν ναυμάτων, τῶν γλυκέων δηλ. ὑδάτων, «Νόμψη νῆς» *Ἰλ. Ζ 22, Ξ 444. (|| Νηρηίς δὲ ἡ θαλασσία νόμψη. Ἡ δὲ καθομιλουμένη πάσας ταύτας τὰς νόμψας «Νηράιδας» ὀνομάζει).

ΝΗΙΣ, ἴδου [-], ὁ, ἡ, αἰτ. νηίδα, ἐπικ. (νη-, εἰδέναι), ἄδαής, ἀπειρος, Ν 198, *Τ. Ἀθήμ. 257, *Τ. Ἑρμ. 487, μετὰ γεν. θ 479.

ΝΗΕΡΑΪΣ, ἐς, ἐπικ. (νη-, κέρδος), ἀκερδής, «ἀκερδῆς» (παρ' Ἀθηναίους), ἀνωφελής, «βουλὴ, ἔπος» (κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἀσύνετος), Ρ 469, Ξ 509.

ΝΗΚΟΥΣΤΕΡ (νη-, ἀκούω, ἀνήκουστος), ἄορ. ἄ. νηκούστησα, δέν ἀκούω, δέν πειθομαι, ἀπειθῶ, μετὰ γεν. «θεᾶς» Γ 14 †.

ΝΗΛΕΪΣ, ἐς, ποι. (νη-, ἔλεος), καὶ κατὰ συγχ. ΝΗΛΗΣ, Ι 632, ἐξ οὗ δοτ. νηλεῖ καὶ αἰτ. νηλέα, ἀννηλῆς, ἀσπλαγχνός, σκληρός, ἐπὶ προσώπων, Ι 632, Π 33 κ. ἄ., «θυμός» Τ 229, ι 272 κ. ἄ., «ἥτορ» Ι 497, «νηλεὲς ἤμαρ» ἡ ἀσπλαγχνός ἡμέρα (τοῦ θανάτου), Δ 48 κ. ἄ. πλγ., θ 525· συχνότατα «νηλεῖ χαλκὸς» ἐπὶ παντός· χαλκοῦ ἡ σιδήρου ἐπιθετικὸν ὄπλον ἢ ἐν γένει παντός ὀργάνου ὡς τοιοῦτον χρησιμεύοντος, δόρατος, ξίφους· πελέκειος, μαχαίρας, Δ 348, θ 743 κ. ἄ., «δεσμός» Κ 443, «ὕπνος» ἀννηλῆς, σκληρός ὕπνος, καθ' ὃν τις δεῖναι ἔπαυε, μ 372.

ΝΗΛΕΪΔΗΣ, ἄο, ὁ, συνήθ. τύπος ἀντὶ τοῦ ΝΗΛΗΪΔΗΣ (Ἰδ. τὴν λ.), Ψ 652.

*ΝΗΛΕΪΣ, ἐς, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΝΗΛΕΪΣ, «γῆρας» *Τ. Ἀφρ. 246.

ΝΗΛΕΪΤΗΣ, ἐς, Ἰδ. ΝΗΛΙΤΗΣ.

ΝΗΛΕΥΣ, ἴδου, ὁ, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς, ἀνὴρ τῆς Κλωρίδας, πατήρ τῆς Πηροῦς καὶ τοῦ Νέστορος, λ 235—258. Ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Πελοῦ ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ τῆς Θεσσαλίας, ἦλθεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ἐνθα ἔκτισε τὴν Πύλον. Ἐν τῇ πολέμῳ πρὸς τὸν Ἡρακλῆα οἱ μὲν ἄλλοι αὐτοῦ παῖδες πάντες ἔπεσον μαχόμε-

νοι, μόνος δὲ ὁ δουλεύων, ὁ Νέστωρ, ἐπέκησε, Α 694 ἔξ. Ἐπολέμησε δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀρκάδας, Η 433, γ 4, 409.

ΝΗΑΙΔΗΣ [-...], αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Νηλεως, ὁ Νέστωρ, Θ 100, γ 79.

ΝΗΑΙΟΣ, ιον, καὶ ιη, ιον, Νηλεΐος, εἰς τὸν Νηλεῖα ἀνέκων, τοῦ Νηλεως, «υἱός» Β 20, «Ἀντίλοχος» V 514, «Νηλῆος» Πύλος Α 682, δ 639, «Νηλῆϊαι ἴπποι» Α 597.

ΝΗΑΪΣ ἔξ, ἐπικ.=ΝΗΑΪΣ, ὅπ. ἴδε.

ΝΗΑΪΤΗΣ [-...], ἔξ, ἐπικ. (νη-, ἀλίστην), ἀναμάρτητος, ἀθώος («γυναῖκες») αἱ νηλῖταις εἰσιν. Ὅδ. π 317, τ 498, γ 418. Ὁ Βίκκερος ἐν μὲν τῇ Α' (ὡσαύτως καὶ ὁ Φαίσις) γράφει νηλῖταις ἐκ τοῦ νη- καὶ ἀλίστη, ὅπ. ἴδε, ἡ ἑρμηνεία: αἱ ἀπὸ τοῦ καθήκοντος μὴ ἀποπλανώμεναι, αἱ τὸ καθήκον μὴ παραβαίνουσιν ἐν δὲ τῇ Β' νηλῖταιδες (ὁ Ἡσύχιος, ὁ Σουΐδας καὶ ὁ Σχολιαστὴς εἰς Ὅδ. ρ 498 νηλῖταιδες), ὅπερ ἐγκρίνει ὁ Ροῦμπριος καὶ Δύντζερος. Ὁ δὲ Ἀμείν γράφει νηλῖταιδες ἐκ τοῦ νη- ἡ ἀλήτης=ἀλίστης. Τέλος ὁ Δοδεκκ. ἀπορρίπτει τὴν συνήθη γραφήν, ἣν διετήρησαν ὅμως ὁ Διόδωρος καὶ Βαυβελίνος, προτινέει τὰς γραφὰς νηλῖταις, νηλῖταις ἡ νηλῖταις ἡ ἡ νηλῖταις.

ΝΗΜΑ, ατος [-...], τό (νέω), νῆμα, «νέμα», Ὅδ. δ 434, καὶ πληθ. δ 98, τ 143, ω 133.

ΝΗΜΕΡΤΗΣ, ἔξ, ποι. (νη-, ἀμαρτάνω), ἀναμάρτητος, ἀλάνθαστος, ἀψευδής, ἀληθής, ἐπιθετ. τοῦ Πρωτέως, δ 349, «βουλή» α 86, ε 30, «ἔπος» Γ 204, «νόος» ἄδολος, εἰλικρινής, φ 205.—Συχνὰ λαμβάνεται τὸ οὐδ. ὡς οὐσιαστικὸν ἀφηρημένον, «νημερτής» καὶ «νημερτέα εἶπεν» [ἀληθῆ εἶπεν] τὴν ἀλήθειαν λέγων, Σ 376, δ 314 κ. ἀ., «νημ. ὑπόσχεο» δός μοι ἀψευδῆ, εἰλικρινῆ ὑπόσχεσιν, Α 514.—Ἐπίρ. ΝΗΜΕΡΤΕΑΣ, ε 98, τ 269.

ΝΗΜΕΡΤΗΣ, οἶς, ἡ (ὁ Βόθης) ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου ἀναδιδάξει τὸν τόνον: Νημερτής), μία τῶν Νηρηίδων, Σ 46.

ΝΗΝΕΜΙΗ, ἡ, ὡς οὐσιαστ., ἡ νηνεμία, ἡ ἑλ-λειψις τοῦ ἀνέμου, ἐν τῇ γενικ. «νηνεμής» ἐν καιρῷ νηνεμίας, Ε 523.—Ὡς ἐπιθ., «γαλήνη νηνεμ.» ἡ ἄνευ ἀνέμου γαλήνη, ἄκρα γαλήνη, ε 392, μ 109. Κατὰ δὲ τινὰς τῶν νεωτέρων ἐρμηνευτῶν καὶ ἐνταῦθα εἶνε οὐσιαστ. κατ' ἐπεξήγησιν τοῦ «γαλήνη». Ἐκ τοῦ

ΝΗΝΕΜΟΣ, ὄν (νη-, ἄνεμος), ἡσυχος, ἀτάραχος, ἡρεμος, «αἰθήρ» Θ 556 τ.

ΝΗΞΙΣ, ιος, ἡ (νῆχομαι), κολύμβησις, «κολύμβη» (τό), Βατρ. 68, πληθ. Βατρ. 149.

ΝΗΟΣ, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ναός (ναῖω), κυρ. κατοικία, κατ' ἐξοχὴν δὲ ἡ τῶν θεῶν κατοικία, οἶκος Θεοῦ, Α 39, ζ 10, «ἔντρον νηός» Ἰ. Ἐρμ. 148 (ἐν στίχῳ διεφθαρμένῳ καὶ ὑπὸ τοῦ Βαουρ. ἀθετουμένῳ).

ΝΗΟΣ, γεν. τοῦ ΝΗΞ.

ΝΗΠΕΝΟΪΣ, ἔξ (νη-, κένθος), ἀπενθής, τὸ

πένθος ἀφαιρῶν ἢ καταπραΰνον, «φάρμακον», Αἰγυπτιακὸν τι φάρμακον, ὅπερ εἰς τὸν οἶνον ἐμβάλλομενον εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ καταπραΰνῃ τὰς λύπας, δ 224 τ. Κατὰ τινὰς τῶν νεωτέρων πρέπει ὡς τοιοῦτον νὰ ἐννοηθῇ τὸ ὄπιον.

ΝΗΠΙΛΑΣ, ἴδ. ΝΗΠΙΕΝ.

ΝΗΠΙΑΚΕΪΑ [-...], νηπιάκω, «παιδαριζώ», Χ 502 τ. Ἐκ τοῦ

ΝΗΠΙΑΚΟΣ [-...], ὄν, ἐπικ. (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ νήπιος), νήπιος, «παιδάριον, παιδάκι, μωρόν», Ἰλ. Β 338, Ζ 408, Η 263.

ΝΗΠΙΕΝ, ἡ, ἐπικ., μόνον ἐν τῇ δοτ. ἐνικ. ἡ πληθ. νηπιήν, νηπιέει καὶ αἰτ. πληθ. νηπιέας, κατ' ἐπικὴν ἔκτασιν ἐκ τοῦ συνηρημένου νηπιᾶς, α 297. (Ὁ δὲ Ἀμείν ὑπολαμβάνει τὸ νηπιᾶς σύνθετον ἐκ τοῦ νήπιος καὶ αἰ, ἄσαι: κοιμῶμαι || τοιοῦτον ἀπιδάνω, ὥστε ἐν τινι νεωτέρῳ ἐκδόσει ἀντ' αὐτῆς προτίμησε τὴν τοῦ υἱοῦ Θεοδώρου γνώμην ὅτι τὸ νηπιᾶ εἶνε Αἰολ. τύπος τοῦ νηπιᾶς τοῦτο δὲ εἶνε οὐσιαστικω-μένον θηλυκὸν κατ' ἀναλογίαν πολλῶν εἰς -αῖα οὐσιαστικῶν (ἀλκαῖα, δικαῖα, ἀναγκαῖα) ἐκ τινος ἀχρηστοῦ πλέον ἐπιθέτου νηπιᾶς, ὅπερ ἔχει: πρὸς τὸ: νήπιος, ὅπως τὸ: βωμιασὶς καὶ κλοπιασὶς: πρὸς τὸ: βώμιος ἡ κλόπιμος. Τότε δὲ τὸ: νηπιήν ἔγενε κατ' Ἰων. συστολήν ἐκ τοῦ Αἰολ. νηπιᾶς: α.) νηπιακή, παιδική ἡλικία, Ι 491: β.) νηπιακός ἡ παιδαριώδης τρόπος, παιδιᾶ, «παιδάρισμα», ἐν γένει ἀφροσύνη, μωρία, πληθ. «νηπιέσι» Ο 363, Γ 314, ω 469, «νηπιᾶς ὀχέειν»=ΝΗΠΙΑΚΕΪΕΙΝ, α 297, ἴδ. καὶ τὴν ἐπομ. λ. Ἐκ τοῦ

ΝΗΠΙΟΣ, ἴη, ιον (κατὰ τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν: νη-, ἔπος, ἴη=ἴησι). 1) κυρ. νήπιος, ἀνῆλικος, «μωρόν», Ι 440: συχνόν τὸ «νήπια τέκνα» καὶ ἐπὶ ζώων, Β 314, Α 143. 2) τροπ. α.) παιδαριώδης, μωρός, ἀπλοῦς, Β 38, Ε 406, Η 404, α 8 κ. ἀ., ὅθεν ἡ ἐπιτείνεται: μέγα νήπ. Π 46, ι 44: εἰς ἡπιωτέραν σημασίαν ἄκακος κέεται περὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἀγνοούσης τὸν θάνατον τοῦ Ἑκτορος, Χ 445: β.) ἀδύνατος (ὡσεὶ παιδίον), «βίη» Α 564. (Ἑτέρα ἐτυμολογία εἶνε ἡ τοῦ Γοιδέλου, ἐκ τοῦ νη- ἡ βία, καὶ σημαίνει κατ' αὐτόν: α.) ἀδύνατος, ἀσθενής, μωροερός: β.) πνευματικῶς ἀδύνατος, μωρός. Ἡ δὲ τροπὴ τοῦ β εἰς π ὅπως καὶ ἐν τῷ κύδῳ—κύπελλον, στίλβω—στυλνός: κ. ἀ.).

ΝΗΠΙΟΚΟΣ, ὄν, ποι. (νη-, ποιή), ἄνευ ἀποζημιώσεως ἢ ἐκδικήσεως, ἀνεκδίκητος, ἐπὶ προσώπων, Ὅδ. α 380, β 145.—Τὸ οὐδ. «νήπιον» ὡς ἐπὶρ. ἀτιμωρητὶ, «ἀπλήρωτον», ὁωρεάν. «ἄλλοτριον βίον νήπιον ἐδούσιν» ε 160, 337 κ. πληθ.

ΝΗΠΙΤΙΟΣ [-...], ἴη, ιον, ποιητ., νήπιος, ἀνῆλικος, «μωροῦδι», Ἰλ. Γ 200, 431: τροπ. παιδαριώδης, μωρός, ἀπλοῦς, Ν 292, Γ 241 κ. ἀ. (Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ νη- ἡ

ΝΙΚΛΟ, [-], παρὰ. θημ. δ. πληθ. νικάσκο-
μεν, λ 512, μέλ. νικήσω, ἀορ. α. ἐνίκησα, παθ.
ἀορ. μετοχ. νικηθείς. 4) ἀμετάβ. α.) νικῶ,
εἶμαι νικητής, ὑπερισχύω, Γ 74, λ 548 κ.
α., ὅθεν «νικήσας» ὁ νικητής, Γ 255, 404 κ.
α., μετὰ περαιτέρου προσδιορισμοῦ κατὰ δοτ.
«πυγμαῖ» εἰς τὴν πυγμὴν, Ψ 669, κατ' αἰτιατ.
«πάντα ἐνικά» εἰς πάντα ἀγῶνα, εἰς ὅλα ἐνικά,
«πάντα νικῶσες», Δ 389, Γ 807· β.) ἐν γένει
ὑπερισχύω, εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερτερῶ,
συνήθως μετὰ δοτ. «μύθοισι» διὰ τῶν λόγων
ἢ εἰς τοὺς λόγους, Σ 252, «δόλοισι» γ 421,
«κάλλει» Ψ 247 κ. α., ἀπολεῖ. «τὰ χερσίονα
νικῶ» Δ 576, «βουλὴ κακὴ νίκης» κ 46· ὅθεν
γ.) ἐν δίκῃ νικῶ, κερδίζω τὴν δίκην, λ 548. 2)
μεταβ. νικῶ, καταβάλλω, τινά, σ 333 κ. α.,
συνήθως μετὰ περαιτέρου προσδιορισμοῦ κατὰ
δοτ. «τινὰ μάχη» εἰς τὴν μάχην, Π 79, «πό-
δεσσι» [δρόμοι], εἰς τὸ τρέξιμον, εἰς τὰ πό-
δια, Γ 410 κ. πληγ., «πύς» εἰς τὴν πυγμὴν,
Ψ 634· ἐν γένει ὑπερβαίνω, «τινὰ ἀγορῇ, κάλ-
λει» Β 370, Γ 430, «νόον νίκησε νεοίη» Ψ 604,
«ἦν περ κ' ἐθέλωνιν ἡῶ μίμνειν, οὐ τι με νικῆ-
σουσιν» καὶ ἂν μείνωσι μέχρι τῆς ἡοῦς, δὲν θά
μὲ νικήσωσιν (εἰς τὴν ἀγρυπνίαν), ὅ ἐ. δὲν θά
ἀποκοιμηθῶ, σ 319· μετὰ δῶα αἰτιατ. «ἐνέκα
νίκης, τὴν μιν νίκησα δικαζόμενος» ἔνεκα τῆς
νίκης, τὴν ὅποιαν τὸν ἐνίκησα, τὴν ὅποιαν ἔλα-
βον κατ' αὐτοῦ, δικαζόμενος, λ 545. Ἐκ τοῦ
ΝΙΚΗ, ἡ. Α') νίκη, συνήθως ἐν μάχῃ, Γ
457, Η 26, ἐν δίκῃ, λ 544. Β') προσωποπ.
ἡ Νίκη, ἡ θεὰ τῆς νίκης, θυγάτηρ τοῦ Ἀρεως,
Τμ. 7. 4.

ΝΙΟΒΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου ἢ τῆς Δίας,
γονὴ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Ἀμφίονος. Καυ-
χηθεῖσα διὰ τὰ δώδεκα αὐτῆς τέκνα καὶ ἀποθρα-
υνθεῖσα καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν Αἰγὴν ἐπὶ εὐτεχνίᾳ,
πρῶτον μὲν ἐστερήθη αὐτὰ πάντα κατατοξευθέν-
τα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τῆς Ἀρτέμιδος, εἶτα
δὲ καὶ αὐτὴ μετεμορφώθη εἰς πέτραν, ω 602,
606.

ΝΙΠΗ, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας, Β 508, κατὰ

Στράβ. 9, 2, 15, κώμη πλησίον τοῦ Ἐλικῶνος.
ΝΙΣΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρήτου, Δουλίχιος, πα-
τήρ τοῦ Ἀμφινόμου, π 395, σ 426.

ΝΙΣΣΟΜΑΙ=ΝΕΟΜΑΙ, ποι., μέλ. νίσσομαι, Ψ 76,
πορεύομαι, βαδίζω, ὑπάγω, Σ 566, «πό-
λεμόνδε» Ν 186, Ο 577· ἰδίως ἀπέρχομαι
«ἐκ πεδίου» Μ 449, «ἐξ Ἀἴθας» Ψ 76· ἐπα-
νέρχομαι «οὐκαδὲ» δ 704, ε 49.

ΝΙΣΣΕΩΣ [--], ἡ, νησιδίων μικρὸν τῶν νο-
τίων Σποράδων πλησίον τῆς Κῆ, τὰ νῦν Νί-
συρος ἢ Νίσουρα, Β 676. (Παρά τοῖς μετέ-

πειτα τὸ ἰ καὶ ο εἶνε βραχέα, ὅσον ἐν τῇ Ἀν-
θολογ. Παλατ., ||. ἄπερ ὅμως ὁ Δίνδορφ διὰ τι-
νος διορθώσεως ἐπανήγαγεν εἰς τὸν ἀρχαῖον χρό-
νον).

ΝΙΦΑΣ [-], ἄορ. [-], ἡ (νίφω), τῆς χιόνος ἡ
,,τοῦφα ἢ τσοῦπα", ἦτις, ὅταν ἦνε μεγάλη, λέ-
γεται τροπικῶς „τολούπα", παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ
τὸ πολὺ πληθ. «νιφάδες ταρφαῖαι» πυκναῖς τοῖς
λούποις, „τουφάνι", *Ιλ. Γ 357. *Οὐεν καὶ
τίθεται ὡς εἰκὼν τοῦ πλήθους, Γ 222, «χιόνος
νιφ.» Μ 278. Τὸ αὐτὸ εἰκονίζει καὶ ὁ ἐνικός,
Ο 170.

ΝΙΦΕΤΟΣ [-], ὁ (νίφω), τὸ χιονίζειν, „χιονο-
νιά, τουφάνι», Κ 7 (ἐνθα τινὲς ἡμαρτημένους
τονίζουσι: νιφετός), δ 566.

ΝΙΦΟΕΙΣ [-], ΕΣΣΑ, ΕΝ, ποι. (ἄχρ. νίφω, αἰ-
νίφα=χιών), χιονώδης, χιονοσκεπής, ἐπὶ
ὕψηλων ὄρεων, ὅσον τοῦ Ὀλύμπου, Σ 616,
τοῦ Τμώλου, Γ 285, «Θρηκῶν ὄρεα» Σ 227,
«Κρήτις ὄρεα» τ 338, «ὄρος» Ν 754.

ΝΙΦΑ [-], ἔνεστ. ἀπαρφ. νιφόμεν, χιονίζω,
Μ 280 † (ἐνθα ὁ Βέκκερος ἔξ Βαυμλίνος κατὰ
τὸν παλαιὸν γραμματικὸν Χοιροβοσκὸν γράφου-
σι: νιφόμεν).

ΝΙΨΑ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ξνίψα, ἴδ. **ΝΙΞΑ**.

ΝΟΕΑ (νόος), μέλ. νοήσω, ἀορ. ἐνόησα καὶ
νόησα. Α') Ἐνεργ. 1) ἀντιλαμβάνομαι
α.) ἐπὶ τῆς διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλήψεως, καὶ
ἰδίως μόνον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, «τινὰ ἢ τί ὀφ-
θαλμοῖς ἢ ἐν ὀφθαλμοῖς» διὰ τῶν ὀφθαλμῶν
ἀντιλαμβάνομαι, ἐπομ. βλέπω, παρατηρῶ, Ο
422, Ω 294, Γ. Ἀφρ. 180, «ὁξὺ νόεω» ἀκρι-
βῶς, ταχέως, ἀντιλαμβάνομαι, παρατηρῶ, Γ
375 κ. α. πληγ. *Οὐεν πολλάκις συντάσσεται μετὰ
τοῦ «ἰδεῖν», ὅσον «τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε» Δ 599,
ν 318 κ. α. (ἐνθα τὸ μὲν «ἰδεῖν» σημαίνει τὸ
προσβλέπω, „κυττάζω", τὸ δὲ «νοῆσαι» τὸ
παρατηρῶ, βλέπω), καὶ μετὰ μετοχῆς κα-
τηγορηματικῆς «τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
Τρῶας» Μ 443 κ. α. πληγ. (Κατὰ τὸν Κλάσσην
ἐν ἀπασὶ τοῖς χωρίοις τοῦ Ὀμήρου, ἐνθα τὸ
«νοεῖω» συντάσσεται μετὰ μετοχῆς κατηγορη-
ματικῆς τοῦ ἀντικειμένου, σημαίνει κυρίως μὲν
τὴν διὰ τῆς αἰσθήσεως (τῆς ὁράσεως) ἐντύπω-
σιν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἐνέργειάν τινα ἐπὶ τὴν
ψυχὴν ἢ ἐπομ. ἐπιρροὴν εἰς τινα πράξιν. *Ωσαύ-
τως λοιπὸν καὶ τὸ περὶ τοῦ μάντεως Θεοκλυ-
μένου, υ 367, «νοεῖω κακὸν ὕμνιν ἐρχόμενον»
πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ βλέπω, διότι ὁ μάντις ἐν
τῇ ὁπτασίᾳ τοῦ βλέπει τι αἰσθητὸν ὄραμα· β.)
ἰδίως (διὰ τοῦ πνεύματος) ἀντιλαμβάνομαι
„καταλαμβάνω", ἐννοῶ, συγχὰ παρ' Ὁμ.
«ν. θυμῷ, φρεσὶ, μετὰ φρεσὶ, ἐν φρεσὶ», ἐπο-
μένου τοῦ «ὅπως» Κ 224 ἢ «ὡς» Γ 264, γ
32. 2) διανοοῦμαι, σκέπτομαι, φρονεῖν, Γ
537 κ. α., «οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοεῶ» δ 148,
«οὐ ν. πρόσσω καὶ ὀπίσσω» δὲν σκέπτεται οὔτε
τὰ ἔμπροσθεν οὔτε τὰ ὀπίσω, τουτέστιν οὔτε τὰ

παραλόγους οὕτως τὰ μέλλοντα, εἰς ἐνδεῖαν τῆς παντελοῦς ἀσυναίτιας, Α 313 (|| ὥτως καὶ ἐνταῦθα τὸ «νοέω» κείται εἰς τὴν πρώτην σημασίαν, καὶ ἡ φράσις ὅλη εἶναι παροιμιώδης, ἀναλογουσα εἰς τὴν τῆς καθομιλουμένης „δὲν βλέπει οὕτε ὑπὸς οὕτε ὑπὲρ — νὰ βλέπῃ καὶ ὑπὸς καὶ ὑπὲρ“), «οὐκ ἐνόησα ἄφορρον καταδεῖναι» δὲν ἐσκέφην (δ' ἐ. ἐλθισμὸν ἡσυχίας) νὰ καταβῶ πάλιν, λ 62 (πρὸς λ 537): πολλὰκις καὶ εἰς ταύτην τὴν σημασίαν συντάσσεται μετὰ τῶν δοτ. «φρσὶ, θυμῷ κ. ἄ.». Ἡ μετοχὴ ἐνόητε λαμβάνεται ὡς ἐπίθετον, περιεσσευμένος, συνετός, πεφυλαγμένος, Α 577, ο 170 κ. ἄ. 3) ἐπινῶ, ἐξευρίσκω, «νόον» γνώμην, Ι 404, «μυθόν» Μ 232, «νόημα» β 122, «ἄλλο» β 382, Ψ 440 κ. ἄ., μετ' ἀπαφ. διανοοῦμαι, ἔχω κατὰ νόον, «σκοπεῖω», Ε 663, Χ 235 κ. ἄ. Β'). Μέε. μόνον ἐν τῷ «νοήσατο μάστιγα ἐλθεῖν» ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν νὰ λάβῃ τὴν μάστιγα, Κ 501. Ἐκ τούτου

ΝΟΗΜΑ, ἄτομ, τό, ἄ.) διανόημα, ὡς παρομοίωμα τῆς ταχύτητος, η 36, Γ. Ἀπ. 186 (δ') σκοπός, ἀπόφασις, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ., Κ 404, β 421 κ. πολ. γ') διάνοια, νοῦς, σ 215, ο 346, ὅθεν σύνεσις, φρόνησις, Τ 218, ν 330 (δ') φρόνημα, γνώμη, διάθεσις, η 292, υ 82.

ΝΟΗΜΑΝ, ον, γεν. ονος (νοέω), νοήμων, φρόνιμος, *Οδ. β 282, γ 133, ν 209.

ΝΟΗΜΑΝ, ονος, ὁ, 1) εἰς τῶν Λυκίων, Ε 678. 2) εἰς τῶν εὐγενῶν Πυλίων, Ψ 612. 3) υἱός τοῦ Φρονίου κάτοικος τῆς Ἰθάκης, β 386, δ 630.

ΝΟΘΟΣ, η, ον, νόθος, ὁ μὴ ἐκ νομίμου γάμου γεννηθείς, τούναντίον τοῦ «γνήσιος», *Ιλ. Α 402, «κούρη νόθη» Ν 473.

ΝΟΜΕΪΣ, ηος, δ (νέμω), ποιμὴν, «βοσκή» (Τσακωνικῶς «νομιά»=νομιάς=νομείς), ἐν γένει Σ 525, π 3 κ. ἄ., «ἄνδρες νομῆες» Ρ 65. Οὕτως ὀνομάζονται καὶ οἱ ὑποδεέστεροι ποιμένες ἀντιθετικῶς πρὸς τοὺς προϊσταμένους, «κοπέλια», ρ 214, 246, ο 175. Ἐκ τούτου

ΝΟΜΕΪΣ, 1) ποιμαίνω, «βόσκω», «μηλα» ι 336, κ 85. 2) παρασκευάζω, παρέχω νομὴν, «βοῦοι νομοῦς» Γ. Ἑρμ. 492.

ΝΟΜΗ (νέμω), βοσκή, τόπος πρὸς βοσκήν, Βατρ. 59. Ἐκ τούτου

ΝΟΜΙΟΣ, ον, ὁ τὰς νομάς ἐφορεύων, «ν. θεός» ἐννοεῖται ὁ Πάν, Γγ. 48 (19), 5.

ΝΟΜΙΩΝ [-], ἰονος, ὁ, πατήρ τοῦ Ἀμφιάχου, κάτοικος τῆς Κάριας, Β 871.

ΝΟΜΟΚΛΕ, ποιητ. ἐπὶρ., εἰς τὴν βοσκήν, Σ 575, ι 438. Ἐκ τοῦ

ΝΟΜΟΣ, ὁ (νέμω). Α') νομὴ, βοσκή, δ' ἐ. ἄ.) τόπος βοσκῆς, «βοσκάτοπος, λειβάδα» (ἐν τῇ νήσῳ Κέα «βολή»), «ἔππων» Ζ 511 κ. ἄ., «ὕλης» δαυώδης βοσκή, δάος· ἐνθα βόσκουσι τὰ θηρία, κ 459. β') «βοσκή», φορ-

βή, τροφὴ τῶν ζώων, «γλυκερός» Γ. Ἑρμ. 498. Β') διανομή, τροπικ. «ἐπέων πολὺς νομός ἐνθα καὶ ἐνθα» πολλὴ ἡ διανομή, ἀμοιβή, ἀνταλλαγὴ τῶν λόγων ἐδόθεν καὶ ἐκείθεν, δ' ἐ. ἀποδίδουσι τόσους λόγους, ὅσους λαμβάνουσι, Τ 249. (Οὕτως ἐρμηνεύει οὐχὶ πάνυ πιθανῶς ὁ Φαίτης· συνήθως δ' ἐρμηνεύεται τὸ χωρίον τροπικῶς κατὰ τὴν Α'.) σημασίαν· ἐδόθεν ἢ ἐκείθεν ἐκτείνεται πολλὴ νομή, εὐρύ (στάδιον) πεδῖον τῶν λόγων, πολὺς ὁ θείσμος τῶν λόγων).

ΝΟΜΟΣ, ὁ (νέμω), ἔθιμον, συνήθεια, νόμος, μόνον ἐν τῷ «νόμοι ἡδῆς» [νόμοι], μέλη, σκοπεῖ τῆς ἡδῆς, Γ. Ἀπ. 20.

ΝΟΟΣ, ὁ, συνηρ. νοῖς, μόνον κ 240, κορ. ἡ δύναμις τῆς πνευματικῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς θελήσεως, ἐπὶ δὲ τὸ προϊόν τῆς ἐνεργείας αὐτῆς· ὅθεν 1) νοῦς, φρόνησις, σύνεσις, «γνώση», Ο 461, 643, υ 366, «πολυκερδής» ν 255, «νόος ἐμπεδός ἦν» ὁ νοῦς ἦτο σταθερός, Α 813, «νόμος ἢ βουλῇ» μέ νοῦν ἢ μέ σκέψιν, γ 128, «νόμος μέ νοῦν, μέ γνώσῃν», ζ 320 κ. ἄ. 2) ψυχὴ, καρδία, «κεῖθε νόμος» κρύπτεται εἰς τὴν ψυχὴν σου, Α 363, «χαίρει νόμος» θ 78 κ. ἄ., ἰδίως φρόνημα, ἦθος, ψυχικὴ διάθεσις, «γνώμη», «ἀνθρώπων νόος» α 3, «τοῦτον ἔχει νόον» ἔχει ταύτην τὴν διάθεσιν, τοῦτο τὸ φρόνημα, ταύτην τὴν ἀπόφασιν, β 124, 281, «ν. αἰνέσιμος» ε 190, «ἀκλήτορος» κ 329, «θεουδῆς, ἀπηνῆς, ἀεικῆς», ἰδ. τὰς λ. 3) γνώμη, σκοπός, ἀπόφασις, Β 492, «νόον νοεῖν» Β 291, Ι 404, «βουλεύειν» ε 23, «νόον καταλέξαι» δ 256, ζ 490, συνδυάζεται μετὰ τοῦ «μητις» Η 447, Ο 509.

ΝΟΙΟΣ, ἡ, ἰδ. ΝΟΙΣΙΟΣ.

ΝΟΙΣΙΟΣ (νόστιος), μέλ. νοστήσω, ἄορ. ἀναῖς. νόστησα ἄ.) ἐπ' ἀνέρχομαι, ἐπιστρέφω εἰς τὰ ἴδια, εἰς τὴν πατρίδα, «οἰκαδὲς, ἐκ Τροίης» Δ 103, Σ 60, Ν 232, «δόμονδε, Ἰθάκηνδε, ἐς πατρίδα» α 83, 163, 290, Ψ 145, «δεῖρο» ω 405. Τὸ δὲ δ 619 καὶ ο 419, «δὸ' ἐὸς δόμος» ἀμφεκάλυψε κείτ' με νοστήσαντα· πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐρμηνευτὰς βραχυλογικῶς· ὅτε ὁ οἶκος τοῦ μέ ἐσκέπασεν ἐλθόντα ἐκεῖσε κατὰ τὸν νόστον μου, κατὰ τὴν εἰς τὰ ἴδια ἐπάνοδόν μου. Ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσιν ἁπλῶς ἐλθόντα τὸ «νοστήσαντα», ἰδ. ΝΟΙΣΙΟΣ β'). ἰδίως εὐτυχῶς ἐπ' ἀνέρχομαι ἐκ τινος ἢ ἀπαλλάττομαι τινος, «ἐκ πολέμου» Ρ 239, «ἐκ πυρός» Κ 247.

ΝΟΣΤΙΜΟΣ [-], ον, εἰς τὸν νόστον ἀνήκων, ὅθεν ἄ.) «νόσ. ἡμερ» ἡμέρα τῆς οἰκαδὲς ἐπ' ἀνάδοι, ποιητ. περιγραφή ἀντὶ τοῦ ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα, ἐπάνοδος, *Οδ. α 9, 356 κ. ἄ. β') νόστος ἐπιδεκτικὸς, ὁ δυνάμενος ἢ μέλλων νὰ ἐπιστρέψῃ, δ 806, τ 85, υ 33. (|| Περιέργος εἶναι ἡ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ μετὰπτωσις ἢ μάλλον κατάπτωσις τῆς σημασίας τῆς λέξεως. Ἐπειδὴ τὸ «νόστιμος ἡμερ» εἰ-

νε ἡ γλυκυτάτη, ἡδονικωτάτη τῶν ἡμερῶν τοῦ ἀνθρώπου, „νόστιμον“ καλεῖται καὶ πᾶν τὸ γλυκὺ, ἡδύ, ἰδίως δὲ τὸ εἰς τὴν γαστρὶν ἐπειτα δὲ τὸ χαρίεν). Ἐκ τοῦ

νόστος, ὁ, ἐπάνοδος, ἐπιστροφή, ἰδίως εἰς τὰ ἴδια, εἰς τὴν πατρίδα, B 455, γ 432 κ. ἀ., μετὰ γενικ. τοῦ προσώπου «Ὀδυσσοί, Ἀχαιῶν» α 87, 326, β 360, ἡ τοῦ τόπου εἰς ὃν ἐπιστρέφει τις, «Ἀχαιῶς» ψ 68, ζ μετὰ προσβ., ὅσον «νῆας ἔπι» εἰς τὰς ναῦς, K 509. Τὸ δὲ «ἐπ' εὐρέα νῦντα θαλάσσης» δὲν σημαίνει τὸ τέρμα τῆς ἐπιστροφῆς, ἀλλὰ τὸ ὑπεράνω τῶν νώτων τῆς θαλάσσης, γ 442. Τὸ χωρίον ε 344, ἔνθα ἡ Ἰνώ συμβουλεύει τὸν ἐπὶ τῆς σχεδίας πλέοντα Ὀδυσσεύς, «χεῖρεςσι νέων ἐπιμαίεο νόστου γαίης Φαιάκων» καταδεικνύει τὴν περίπτωσιν, ἐξ ἧς προέκυψεν ἡ μετέπειτα παρὰ Πινδάρου καὶ τοῦ τραγικοῦ οὐχὶ σπανία σημασία τῆς προσελεύσεως ἢ ἀφίξεως, ὅθεν ἐρμηνεύεται: κολομβῶν διὰ τῶν χειρῶν προσπάθει· νὰ φθάσῃ εἰς τὴν χώραν τῶν Φαιάκων. (Ἄλλοι ὅμως καὶ ἐνταῦθα εὐρίσκουσι τὴν σημασίαν τῆς ἐπανόδου καὶ θεωροῦσι τὸ «γαίης Φ.» ὡς ἐπεξηγήσιν τοῦ «νόστου», ἐπεὶ δὲ εἰς πραγματοποιήσιν τοῦ νόστου ὁ κορυφώτερος ὅρος ἦτο ἡ ἀφίξις εἰς τὴν γῆν τῶν Φαιάκων).

Νόστος, πρὸ φωνήεντος· δὲ ζ εἰς σχηματισμὸν θέσει μακρᾶς συλλαβῆς ΝΟΣΤΙΝ, καὶ κατ' ἐκθλίψιν τοῦ «νόστ», ὅσον Γ 7, ποιητικὴ λέξις.

1) Ἐπιρ. χωρίς, χωριστά, χωρίαι, μακράν, Ὀμηρ. πλῆν., «νόσφι κίων» ἀπελλοῶν, ἀπομακρυνθεῖς, E 440, «ν. ἀπάγω» ἀπάγω μακράν, δ 289· σημαίνει δὲ καὶ τὸ „παράμυρα“, πλαγίως, «ν. ἰδών» ἀποσρέψας τὸ βλέμμα, τὸ πρόσωπον, ρ 304, κατὰ μέρος, κατ' ἰδίαν, P 408, Ω 583, «νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου» E 322, K 416, O 244, «ἀπὸ νόσφιν» Γ. Δῆμ. 304. 2) Πρὸθ. μετὰ γενικ. ἀ.) συνήθως ἐπὶ τόπου, μακράν, χωρίς, «ἐτάρων» A 349, «πολέμοιο» Z 433 κ. ἀ. β.) ἄνευ, ἐκτός, πλῆν, «νόσφι Ποσειδάωνος» α 20, «θεῶν» M 466, πρβλ. Γ 7 γ.) μεταφ. «νόσφιν Ἀχαιῶν βουλεύει» μεμονωμένοι τῶν Ἀχαιῶν βουλ., δ ε. διαφόρους παρὰ τοὺς Ἀχαιοὺς, B 347, «νόσφι Διμήτρος» ἐν ἀγνοίᾳ καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τῆς Δῆμ., Γ. Δῆμ. 4. Ἐκ τοῦτου

ΝΟΣΦΙΖΟΜΑΙ, παρ. μέσ., μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἀ. νοσφισζήμην καὶ ἐπικ. σσ. καὶ ἐν τῇ παθ. ἀορ. νοσφισθείς, -εσσα, λ 73, Γ. Δῆμ. 92, ἀπομακρύνομαι. 1) κυρ. τοπικῶς, ἀποχωρίζομαι, ἀπέρχομαι, ἀπολεῖ, λ 73, 425. ἀ.) μετὰ γεν. «πατρός» ψ 98. β.) μετ' αἰτ. ἀπομακρύνω τι ἑαυτοῦ, (ἐγ.) καταλείπω, «δωμα» φ 77, 104, «ἄρεα» τ 339, «παῖδα» δ 263· ὡσαύτως ζ δ παθ. ἀορ. «νοσφισθεῖσα θεῶν ἀγορήν» Γ. Δῆμ. 92. 2) μεταφ. ἐπὶ φρονήματος, ἀπομακρύνομαι, ἀποτρέπομαι τινος, ἀπορρίπτω τι, B 84, Ω 222.

ΝΟΤΙΗ, ἡ, ποιητ. ὁδίαστ., „νοτία, νοτιά“, ὕγρασία, πληθ. βροχή, Θ 307 γ. Ἐκ τοῦ ΝΟΤΙΟΣ, ἡ, οκ., „νότιος“, ὕγρὸς, «ἰδρώς» A 844, Γ 745, «τὸ νότιον» κυρ. τὸ „νοταρόν“, νοτισμένον, ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν παραλλαν ὕδατος, δ 785, θ 55, πρβλ. ἱωαῖ. Ἐκ τοῦ

Νότος, ὁ, ὁ νότιος ἢ μάλλον νοτιοδυτικὸς ἄνεμος, „Νότος“, B 445. Αὐτός, πρὸ πάντων ἐπιφέρει νοτίαν, ὕγρασίαν, Γ 40, A 306 (πρβλ. νοτίη, νότιος), καὶ μετὰ τοῦ Ζεφύρου εἶνε ὁ θυελλωδέστατος ἄνεμος, μ 289.

ΝΟΤΣ, ὁ, ἰδ. νόος.

ΝΟΪΣΟΣ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ νόσου (ὅπερ εὐρίσκεται Γμ. 45, 4), νόσος, ἀσθένεια, „ἀρρώστια“, A 10, ε 395, ο 408. Ἐν τῇ τελευταίᾳ χωρίῳ λαμβάνουσι τινες τὴν λ. εἰς τὴν σημασίαν τοῦ κακοῦ ἐν γένει· ἰδ. ὅμως ἄλλοτε 4) δ.).

ΝΥ [-], ΝΥΝ [-], μόριον ἐγκλιτικόν, κυρίως τὸ αὐτὸ μὲ τὸ νὺν, ἐξ οὗ κατὰ τὴν συνήθη γνώμην παρήχθη κατὰ συστολήν. Ἀλλὰ τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι ὁ πρῶτος τόπος εἶνε ὁ βραχὺς, ἂν εἰκάσῃ τις ἐκ τῶν συγγενῶν γλωσσῶν, ὅσον τῆς Σανσκριτῆς, ἔνθα ἐκ τοῦ nu ἔγενετο τὸ μακρόν nu (Γερμ. nun). Εὐρίσκεται δὲ εἰς τὴν θεμελιώδη αὐτοῦ σημασίαν, τὴν χρονικὴν, ἐν πλείοι μόνον ἐπὶ χωρίοις τοῦ Ὀμ.· ἀ.) νῦν, τώρα, τώρα δά, «Ἦσαστε πρόμολ' αὖτε· θέτις νύ τι σέτο χατίζει» Σ 392, «εἰ κ' ἐτι σ' ἀφραίνοντα κινήσομαι, ὡς νύ περ ᾤδ», καθ' ὃν τρόπον τώρα δά, πρὸ ὀλίγου (σὲ κατέλαβον ἀφραίνοντα), B 258, «ἄρα ποῦ νυν ἔλπεται» K 405 (ἔνθα ὁ Βέκκ. καὶ Φαίσις τονίζουσι νυν). Συνηθεστέρα εἶνε ἡ ἐνεσθὲν ἀναπτυσθεῖσα β.) σημασία τῆς ἀκολουθίας, συνεπείας, ὅποια ἡ τοῦ Γερμ. nun καὶ τοῦ „τώρα“ τῆς καθομιλουμένης, ἰδίως δὲ ἡ τῆς αἰτιολογικῆς συνεπείας ζ τοῦ συμπεράσματος· β.) διὰ τοῦτο, βεβαίως, τότε, ἐπομένως ἢ ἂν τὸ συμπέρασμα γίνηται ἐξ εἰκασίας, τότε θαρρῶ, ἐπομένως πιστεύω. Πολλάκις ὅμως οὐδ' ὅλως μεταφράζεται ἡ τίθεται εἰρωνικῶς, «ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος» (Ἀπόλλων)· οἱ δὲ νῦν ἠθάρκον· οἱ δὲ λαοί, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἀπέθνησκον, A 382, «καὶ νύ κεν ἦα πάντα κατέφθιτο» καὶ βεβαίως, ἡ φυσικῇ τῇ λόγῳ (ἐνεκα τῆς μακρᾶς νημερίας), δ 363, «τίς δ' ὅδε Ναυσικάς ἔπειτα—; πόσις νύ οἱ ἔσσεται αὐτῇ» αὐξυγός τῆς βεβαίως (ἢ πιστεύω) θά γένην, ζ 277 κ. ἀ. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ τῆς· α 60, «οὐδὲ νύ σοί περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ» οὐδὲ κἀν συγκινεῖται ὅπως οὖν διὰ τοῦτο (διότι ὁ Ὀδυσ. θέλει νὰ ἀποθάνῃ κτλ.) ἡ καρδία σου. Ὡσαύτως καὶ τὸ O 553, ὅπου τὸ «νύ» ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐπόμενον· ἀνεψιοῦ κατεμένοιο». Ὅθεν συνδυάζεται μετὰ τοῦ Γμ., ὅσον «τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἡμῖν (ἔσσεται)» διὰ τοῦτο δὲν θά ᾔνε, πιστεύω—ἢ δὲν πιστεύω νὰ ᾔνε ὠφελιμώτερον εἰς ἡμᾶς· H 352, «θνητὸς δὲ νῦ καὶ σὺ τέτυξαι» θνητός

ἐξ αἵσας βίβαια καὶ σό, Π 622· ὡσαύτως· «οὐ
νύ τ' (=τοι) αἰδοῖται αἵτιοι» α 347, «ἐτι γὰρ νύ
μοι αἴσα βίβαια» διότι, ὡς φαίνεται, κτλ., ξ
359. Τὸ εἰκαστικὸν Νύ ἐπιτίθεται διὰ τοῦ Πού,
«νύ που» δ 440, ε 320 κ. ἀ. Τὸ δὲ βεβαιωτι-
κὸν ἢ συμπερασματικὸν διὰ τοῦ Τοι ἢ Πέρ,
οἷον «ἐπὶ νύ τοι Α 446 κ. ἀ., «ἐπὶ νύ περ»
ε 327.—Πολλάκις τίθεται εἰς ἐρωτήσεις ἢ τοι
συμπέρασμα ἐν αὐταῖς περιεχούσας ἢ ὡς ἐκ τῶν
προηγούμενων ἢ ἐκ τῶν περιστάσεων προκα-
λουμένας, λοιπόν, «τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο;»
διὰ τί λοιπόν—; α 62, «τέκνον ἐμόν, τί νύ σ'
ἐτρέφον αἰνὰ τεκοῦσα;» πρὸς τί λοιπόν—; Α
444, πρβλ. Α 34, Ρ 469. «οὐ νύ ἃ ἄλλον ἔσσι
ναύτεροι υἱεῖς Ἀχαιῶν, οἳ κεν κτεῖ;» Κ 465,
«οὐ νύ τ' Ὀδυσσεύς... χαρίζετο ἱερὰ βέζων;»
α 60 κ. ἀ.—Πρβλ. δὲ καὶ τὴν λ. κῆν.—Κατὰ
τὸν Ναίγελσδαχ ἐπὶ θετικῶν πραγμάτων ἢ ἐπὶ
εἰκαστικῶν σημαίνει τὸ σαφὲς καὶ φανερά εὐνόη-
τον, ὡς τὸ Λατ. videlicet, scilicet, φυσικῶς τῷ
λόγῳ, οἷον Α 28, 382, Γ 164. Ὡσαύτως δὲ
καὶ ὅταν τίθεται εἰς αἰτιολογικάς προτάσεις, οἷον
Α 446 καὶ εἰς ἐρωτήσεις, Α 444, ὅπου ὅμως
δὲν εἶνε πολὺ καταφανὴς ἡ τοιαύτη σημασία.—
Κατὰ τὸν Ἀρτουγγ τέλος, ὅστις παράγει τὸ μό-
ριον ἐκ τοῦ Σανσκριτικοῦ nu, σημαίνει ἥτοι ἐρώ-
τησιν ἢ εἰρωνικὴν κατάφασιν ἰσοδυναμοῦσαν μὲ
ἐρώτησιν, ὡς τὸ Ἀττικ. δῆπου καὶ τὸ Λατ.
nempe, «θαρρῶ, πιστεύω».

ΝΥΧΤΕΡΙΣ, ἰοῦς, ἡ (νύξ, νύκτερος), νυχτερίς,
„νυχτερίδα“, **Οδ. κ 433, α 6.

ΝΥΜΦΗ, ἡ, κλητ. ποιητ. νύμφα (ὡς ἐκ τοῦ
ἀπηργασμένου κῆνα=Λατ. nubo, ἐγκαλύπτω·
ἀ.) κυρ. ἡ νύμφη, „νύφη“ (ἥτις ἐγκαλυμ-
μένη προσάγεται εἰς τὸν νυμφίον), Σ 492· β'.)
πᾶσα νέα γυνή, Ι 590· μετὰ οἰκειότητος δὲ
λέγεται καὶ ἐπὶ γυναικὸς πρό πολλοῦ ἤδη ὑπαν-
δρευμένης, οἷον τῆς Ἑλένης ὅς Πηνελόπεια, «νύμ-
φα φίλη» Γ 430, δ 743. (|| Πάσας ταύτας
τὰς σημασίας ἔχει καὶ τῆς καθομιλουμένης τὸ
„νύφη“).

ΝΥΜΦΗ, ἡ, γυναικεῖα θεότης κατωτέρα· τῆ-
λειος. Αἱ Νύμφαι κατοικοῦσι νήσους, ὄρη, δάση,
πηγάς κ. τ. τ., Γ 8, 9· ὅθεν παρ' Ὁμ. εὐρίσκε-
ται· «Νύμφη νῆς», Ἰδ. τ. λ., «Νύμφαι ὄρεστιά-
δες», Ἰδ. τ. λ., «Ν. ἀγρονόμοι» ἀγροτικά, αἵ-
τινες καὶ συμπαιζοῦσι μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ξ
405. Εἶνε δὲ θυγατέρες τοῦ Διός, Ζ 420, γε-
γεννημέναι ἐκ κρηῶν, ἀλῶν καὶ ποταμῶν, κ
350, ὑπηρετοῦσιν ἄλλας θεάς, ξ 405, κ 348 ἢ
τιμῶνται διὰ θυσίῶν ἐν σπηλαίοις, ξ 435 ἔξ.

ΝΥΜΦΙΟΣ, ὁ (νύμφη), ὁ νυμφίος, «γαμ-
βρός», ἐτι δὲ καὶ ὁ πρό μικροῦ γενόμενος νυμ-
φίος, νεόγαμος, «νεόπανδρος» (νεοῦπαν-
δρος), καὶ οὕτω μόνον εὐρίσκεται παρ' Ὁμ., Ψ
223, η 65.

ΝΥΧ, ἐπὶ β. (Ἰδ. κῆ). 1) χρονικ. „τώρα“,
Λατ. nunc, Γερμ. nun· ἀ.) οὐ μόνον ἐπὶ ἀμέ-

σου καὶ ἀκριβοῦς ἐνεστώτος χρόνου, «ἡ νῦν δη-
θύνοντ' ἢ ὑστερον αὐτοῖς ἰόντα» Α 27 κ. ἀ., ἀλ-
λὰ καὶ ἐπὶ μακροτέρου καὶ διαρκεστέρου, «οἱ
νῦν βροτοὶ εἰσι» οἱ τωρινὸι ἄνθρωποι, δηλ. τῆς
ἐποχῆς μας, Α 272 κ. ἀ., «νῦν ἡμέρη ἦδε» ἡ
σημερινή ἡμέρα, Θ 544, Ν 828, «νῦν δὴ» τώ-
ρα δά, οἷον «νῦν δὴ σε ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ πα-
σιν ἐλέγχισαν θέμεναι... βροτοῖσιν» τώρα δά,
καθὼς βλέπω, θέλουσιν κλ., ἢ κατὰ τὸν Ναί-
γελσδαχ nunc jam eo venissem est ul, τώρα
δὰ κατήντησεν ὡς ἐκεῖ, ὥστε, Β 284, Ν 98 κ.
ἀ., τώρα τέλος πάντων, Ω 644, «νῦν αὖ»
τώρα πάλιν, συχνόν παρ' Ὁμ. ἐν ἀρχῇ τοῦ
στίχου, πλὴν ἐν τῇ Ρ 487, 672, Φ 82, Χ 436·
β'.) ἐπὶ μικρῶν παρελθόντων χρόνων, „τώρα“,
τώρα δά, πρὸ ὀλίγου, Γ 439, Ν 772, α 43,
466, 482· γ'.) ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος, „τώ-
ρα“, εὐθύς, ἀμέσως, Ε 279, Γ 307, α 200.

2) μεταφ. εἰς ἐνδοξὴν ὅτι πράξις τις εἶνε ἀκο-
λουθία ἢ συνέπεια ἄλλης πράξεως, ἢ τῶν ἐπελ-
θουσῶν περιστάσεων, λοιπόν, „τώρα“, σβ-
πως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, «ἀλλ' ἴθι
νῦν» Κ 475, «μὴ νῦν μοι νεμεσῆσθε» Ο 415.
Ἰδίως τὸ «νῦν δὲ» τώρα ὅμως σημαίνει ὅτι
ἐπῆλθε γεγονός· τι ἀπροσδόκητον ἢ ἀπευκαί-
στον, οἷον «αὐτὸ ὄφρα ἀδάκρυτος καὶ ἀπῆμην ἦσθαι
—νῦν δ' ἄμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀξύρως ἔπλεο»
Α 447, «εἰ κενὸν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαν-
τα, πάντες κ' ἀρησαίαι» ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
—νῦν δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλυτε κακὸν μέρος· α 466·
πρβλ. Β 444, ε 312 κ. ἀ. (Ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύου-
σι τὴν χρῆσιν ταύτην ὡς εἰδός· τι βραχυλογίας
καὶ ἐκλαβάνουσι τὸ «νῦν» χρονικῶς, π. χ. τὸ
Φ 281 «νῦν δὲ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο
ἀλῶναι» ἐρμηνεύουσι· τώρα ὅμως βλέπω ὅτι ἦτο
εἰμαρμένον νὰ ἀποθῶμαι θλιβερόν θάνατον. Οἵ-
τως· ὁ Ναίγελσδαχ.)—Ἀντὶ τοῦ «νῦν» εἰς τὴν
2) σημασίαν κεῖται τὸ συνεπαλόν «νῦν» (Ἰδ.
κῆ), ἐν τῷ «δευρὸ νυν» Ψ 485.

ΝΥΞ, κτός, ἡ, 1) νύξ, „νύχτα“, ὁ μόνον
ἐπὶ τοῦ χρόνου τῆς νυκτός, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὅλης
τῆς νυκτός ὡς μονάδος. Ὁ Ὁμ. διακρίτει τὴν νύ-
κτα εἰς τρία μέρη, Κ 253, μ 312, «νύκτα φοι-
λάσσειν» διὰ νυκτός, φυλάττειν, Κ 312, ε 466,
«νύκτας ἰαῶν» τὰς νύκτας κοιμῶμαι, Ι 325, ε
454, πρβλ. γ 451, «δύω, τρεῖς νύκτας» ε 388,
ε 74, «διὰ νύκτα» διὰ νυκτός, ἐν καιρῷ νυ-
κτός, τ 66 κ. ἀ. Ὡσαύτως· «ἀνὰ νύκτα» Ε 80,
«ἐπὶ νυκτὶ» Θ 529, καὶ μόνον γεν. «νυκτός»
ν 278, «νυκτὶ πείθεσθαι» πείθεσθαι εἰς τὴν νύ-
κτα, πάσῳ τι ἔργον, Η 282. 2) τὸ νυκτερινόν
σκότος, καὶ ἐν γένει „σκοτάδι, νύχτα“, Ε 23,
310, Ν 425· ὅθεν «ν. ὀλοή» λ 19. Ἰδίως· ἀ.)
κατὰ ποιητικ. μεταφ. λιποθυμία, θάνατος,
Ε 659, Ν 580 κ. ἀ., «τάδε νυκτὶ ἔσκει» τὰ
θεωρεῖ ὡς νύκτα, τὰ φοβεῖται ὡς τὸν θάνατον,
ο 362· β'.) ὡς εἰκὼν τοῦ φόβου περὶ τοῦ Ἀ-
πόλλωνος, «νυκτὶ ἔσκει»· „φοβερό· σάν τὴν νύ-

χτα^α, Α 47, πρβλ. μ 463.—Β') προσωποπ. Νίξ, κτός, ή, θεά της νυκτός, Ξ 258—264. (Κατά τόν 'Ησίοδον Θεογον. 123 θυγάτηρ τοῦ Χάους, γεννήσασα μετά τοῦ Ἑρέβου τόν Αἰθέρα καί τήν Ἥμεραν, μήτηρ τοῦ Ὑπνου, τοῦ Θανάτου κ. ἄ.).

ΝΥΟΣ [-υ-], ή, ποιητ. (Λατιν. nurus, Γερμαν. Schnur, Ἀλβ. νοῦσε). 1) νύμφη, „νύφη“, δ ε. γυνή τοῦ υἱοῦ, Χ 65, γ 451 κ. ἄ. 2) γυνή τοῦ ἀδελφοῦ, ή ἄλλου γενοῦ συγγενοῦς, „νύφη“, Γ 49, «νύον ἀνδρῶν αἰχμητῶν» ἐνθα ἐνοῦσι τόν Ἀγαμέμνονα καί τοὺς ἄλλους συγγενεῖς τοῦ Μενελάου, Ὑ. Ἀφρ. 136.

ΝΙΣΑ, ή, βασικός τι ὄρος, ἐν ᾧ κατά τόν μύθον ἀνερῆφθ' ὁ Διόνυσος ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, κατ' ἀρχάς μὲν φαντασθεῖς τις τόπος, ἔπειτα ὅμως μνημονεύονται πολλά ὄρη τε καί πόλεις τοῦτο τὸ ὄνομα φέρουσαι, ὧν ἀρχαιοτάτην ὑπὲρ ἑαυτῆς μαρτυρίαν ἔχει ή Θεραική Νύσα (ἰδ. τήν ἔποιν λ.). Μία μνημονεύεται ὡς πόλις τῆς Αἰγύπτου, Ὑμ. 26, 8· ἄλλη δέ τις ἀγνωστον ποίας χώρας, Ὑμ. 25, 5.

ΝΙΣΙΟΝ [-υ-], τό (ἔξυπακ. ὄρος, ἰδ. τήν προηγ. λ.), ὡς εἰκάζεται ὄρος τῆς Θεραικῆς, κατά τόν Οὐδῶσιον ὁρεινός τις λειμῶν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἡδωνῶν, Ζ 133.

ΝΙΣΙΟΝ [-υ-] ΠΕΛΙΟΝ, τό (Νύσα), κατά τόν Κρεῦξερν ἐν Ἀσία, Ὑ. Δήμ. 17, πρβλ. Ἀπολλοδ. 3, 4, 3. Ὁ δὲ Οὐδῶσιος μεταθέτει αὐτὸ εἰς τὸ χωρίον τῆς Βουωτίας Νύσαν· ἄλλοι δὲ εἰς τήν Φωκίδα.

ΝΙΣΣΑ, ή, 1) καμπτήρ, λίθος τις ἐν τῇ ἐπιρᾷ ἄκρᾳ τοῦ σταδίου, περὶ ὃν ἠναγκάζεται ὁ ἀγωνιστής· νά κάμψῃ τὸ ἄρμα ἵνα διέλθῃ πάλιν κατ' ἀντίστροφον διεύθυνσιν τὸ δίστασμα τοῦ σταδίου μέχρι τῆς ἀφαιτηρίας, ἥτις εἶνε καί τὸ τέσμα τοῦ ὅλου δρόμου, Λατ. meta, Ψ 332, 338. 2) Ἡ διὰ τοιοῦτου πάλιν λίθου σημαυνομένη ἀφαιτηρία, τὸ ὁρμητήριον τοῦ ἀγωνιστοῦ, Ψ 758, θ 121. (|| Ὄνομασθη δὲ οὕτως διότι περὶ τὸν λίθον ἐκείνον μάλιστα νύσσονταί, δ ε. κεντοῦνται οἱ ἵπποι). Ἐκ τοῦ

ΝΙΣΣΑ, ἀοριστ. ἄ. ἀναβύητ. νύξ· ἄ.) ὠθῶ, „κουνῶ“, «χειρσιν ἀσπίδα» Π 704, «ἀγκῶνι νύσσῳ τινά» διὰ τοῦ ἀγκῶνος κινῶ, ξ 485 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.) ὅ.) δι' ὁξέος τινός (σοῦδου) ὀργάνου κεντῶ, «ξίφειν καί ἔγχεσιν» Ν 147 κ. ἄ., «τινά» κεντῶ, „καρφῶνῶ“, πληγῶν, Ε 46, Μ 395, «τινά κατὰ χεῖρα» Α 252, «τὸν δὲ . . . μετώπιον ὁξεί δουρὶ νόξ» κατὰ (εἰς τὸ) μέτωπον τὸν ἐκάρρωσε, Α 96· γ.) διαπερῶ, διατρύπῶ, «σάκος» Α 565.

Νῆ, ἰδ. νῆι.

ΝΟΘΗΣ, ἐπ. νωθρός, δυσκίνητος, ὀκνηρός, «θνος» Α 559 f. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ νη- καί ὀθεσθαι, οἰονεῖ ὁ ὑπ' οὐδενός κινούμενος, πρὸς οὐδὲν ἐπιστρεφόμενος).

Νῆι, τῆς προσωπ. ἀντανομίας δούλη ὄνομα, ή δὲ γεν. καί δοτ. εἶνε νῆιν, ή αἰτ. νῆι (καί νῆ, ἰδ. εἰπῇ, μόνον Ε 249, ο 475, πρὸ δὲ τοῦ Βεκκ. καί π 306, ἐνθα ὅμως παρηκόσθη πλέον ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ εἰς Ε 249 καί ΜΕ. ἐν λ. νῆ), ἀμφότεροι ἡμεῖς, „ἡμεῖς οἱ δύο“. Τὸ ἐν τῷ νοθεομένῳ χωρίῳ Π 99 «νωῖν» ἥτοι ἐρμηνεύεται ὡς ὀνομαστική (ἰδ. εἰπῇ), ή διορθοῦται εἰς νῶι κατὰ τὸν Ἑρμάννον, Βούττμαννον καί ἄ. Ἐκ τούτου

ΝΟΪΤΕΡΟΣ, ἐπῆ, ἐρον, ἐπικ., ἀμφοτέρων ἡμῶν, „ἡμῶν τῶν δύο“, Ο 38, μ 485.

ΝΟΛΕΜΕΣ, ἐπικ. ἐπιρ. ή μάλλον κυρ. οὐδέτερον τοῦ ἀγρήσου ἐπιθέτου· νωλεμής, ἀδιαλείπτως, ἀδιακόπως, διηνεκῶς· συνήθως συνδυάζεται μετὰ τοῦ «αἰεῖ», ὅσον «νωλεμές αἰεῖ» Ὅμ. πλγ. (πάντοτε ἐν τέλ. στιχ.). Ἀλλὰ καί χωριστὰ τίθενται τὰ δύο ἐπιρ., «αἰεῖ—νωλεμές» Ρ 413, καί μόνον τὸ «νωλεμές» Ξ 58. (Αμφιβολία ἐτυμολογίας. Κατὰ τήν συνήθη ἄλλ' ἀνυπόστατον ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ νη- ἔ λείπειν κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἐπιτατικοῦ νη- καί οὐλαμός, οἰονεῖ πεπικνωμένος, ἀλλεπάλληλος, συσσωρευμένος. Ὁ Δύντζερς παραδέχεται ἀχρηστον τὴν ἐπιθετον ὀλεμής ή οὐσ. ὀλεμός ἐκ τῆς ῥίζ. ολ-, ὅλλυμι, ὥστε κατ' αὐτὸν νωλ. εἶνε ὁ ἄσφατος, ἐπομ. σταθερός· ὡσαύτως καί ὁ Φαίσις. Ὁ δὲ Νίτζης παραδέχεται ἀχρηστον ῥήμα ὀλέω συγγενές τῷ αἰόλλω=κινῶ, ἐπομ. νωλ.=κίνητος, ἀκλόνητος, σταθερός.—Ἀλλ' οὐδέμια τούτων τῶν ἐτυμολογιῶν εἶνε βεβαία).

ΝΟΛΕΜΕΣ, ἐπικ. ἐπιρ. ἄ.)=ΝΟΛΕΜΗΣ, ἀδιαλείπτως, Δ 428, Ν 3, λ 412· ὅ.) σταθερῶς, ἐπιμονῶς, δ 288, ι 435, μ 437, υ 24 καί Ε 492, «νωλ. ἐχέμεν» καρτερικῶς ἀντέχειν, ἐπιμένειν. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. τὸ ἐπιρῆμα τοῦτο εἶνε κυρίως τοπικόν καί σημαίνει κυρίως ἀλλεπαλήλως, ἐπομ. σωρηδόν, ἰδ. τήν προηγ. λ., ὡς ἐν τῇ Δ 428, Ν 3, λ 412, ἐπειτα σταθερῶς ἐν τοῖς ἄλλοις χωρίοις).

ΝΑΜΑΙ (Ἰων. καί ποιητ. ἐκτενέστερος τύπος τοῦ ΝΕΜΑ), ἀορ. ἄ. ἀναβύ. νώμησα. 1) [δια-ιδωμι], διανέμω, „μοιράζω“, ἰδίως τὰς μερίδας ἐν ταῖς θυσίαις ἔς ἐστιάσεις, τινί, Α 471, γ 340 κ. ἄ. 2) ὡς καί τὸ ΝΕΜΑ, ἄ.) κινῶ, διεσθάνω, ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων μελῶν, «πόδας καί γούνατα» Κ 358, Ο 269, Χ 24, 144· ὅ.) ἐπιδεδίωκεν κινῶ, μεταχειρίζομαι, Γαλλ. manier, κυβερνῶ, διέπω, «σκηπτρον» Γ 218, «ἔγχεος, βῶν» Ε 594, Η 238, «οἷα» μ 218, «πόδα νῆς» κ 32, «ἄλειτον» χ 10. 3) τροπικ. ἐπὶ πνευματικῆς κινήσεως, ὡς τὸ Λατ. versare, «νόον ἐνὶ στήθεσσι» ἀνακινῶ, ἀναστρέφω βουλὴν τινα ἐν τῇ ψυχῇ, ὅ ε. ἀναλογίζομαι, διαλογίζομαι, διανοοῦμαι, ν 255, «κέρδεα ἐνὶ φρεσὶ», σ 216, υ 257.—Ἐν τῷ Ὑμ. Δήμ. 373 αἱ λέξ. «ἀμφὶ ἐνωμήσας» ἐρμηνεύον

καὶ διαφοροτρόπως· κατὰ μὲν τὸν Οὔδοσσιν· παρα-
γαγὼν αὐτὴν κατὰ μέρος· πρὸς αὐτόν, „ἀφ’ οὗ
τὴν ἐτρεβόησε παράμερα“ (ἴδ. ἀμφὶ καὶ ἀμφίς)·
κατὰ δὲ τὸν Ἑρμαννὸν πιθανῶς· διατρέσσας αὐ-
τὸν (τὸν κόλπον) εἰς δύο· τέλος· κατὰ τὸν Ἰλ-
γεν ἀποθάνει· καθ’ αὐτὸν διανοηθεῖς.

ΚΑΝΙΜΟΣ [-υ-], ΟΝ, ποι. (νη-, ὄνομα) καὶ
ΚΑΝΙΜΟΣ, ὅταν ᾖ ἀνάγκη θέσει μακρὰς συλ-
λαβῆς, M 70, N 227, E 70, α 222, ἀνώνυ-
μος, ἄγνωστος, ἀφανής, ἄδοξος, v 339, E
182. (ἢ. Τὸ ν τοῦ δευτέρου τύπου δὲν εἶνε οὐ-
τως· ἀπλῶς χάριν τῆς θέσει μακρὰς συλλαβῆς·
παρέθετον, ἀλλ’ εἶνε στοιχεῖον τῆς ἀρχαιοτάτης
ῥίξεως, λατ. nomen, nominis, Γερμ. Namen,
ἵτις ἐν τῇ ὀ-νομ-α, καὶ τῇ ἐτέρῳ τύπῳ νώ-
νο-ο· ἐλεπτύνθη).

ΝΑΡΩ, ΟΠΟΣ, ὁ, ἡ, κατὰ τοῦ παλαιοῦ γραμ-
ματικοῦ· γιλπνός, λαμπρός, ἐξαεράπτων,
πάντοτε ἐπίθετον τοῦ χαλκοῦ (ἐπὶ ἀμυντικῶν
ὅπλων, θώρακος, ἀσπίδος· κ. τ. τ.), B 578, N
406 κ. πολλάχ., ω 467, 500 (μόνον ἐνταῦθα
τῆς Ὁδ.). (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος· κατὰ τὸν
Σχολιαστὴν ἀπιδύναμις ἐκ τοῦ νη- καὶ ὄρω, ὁ μὴ
ὁρατός, πρὸς· δὲν δὲν δύναται νὰ ἀποβλέψῃ τι,
ἐκ τῆς λάμψεως· δηλ. Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἀπομακρυ-
νόμενος τῆς παλαιᾶς ἐρμηνείας, παράγει τὴν λ.

ἐκ τοῦ ἐπιτακτικοῦ νη- ἢ ἐρέφω· ὁ καλῶς σκε-
πάζων, προφυλάττων).

ΝΑΤΑΚΜΑΝ, ΟΠΟΣ, ὁ, ἡ (νῶτος, ἄκμων), ὁ
σκληρὸς (ὡς ἄκμων ἐχών) τὰ νῶτα, οἰονεῖ „ἀμ-
μονοπλάτης“, Βατρ. 296.

Νῶτος, ὁ, ἡ τὸ Νῶτον (παρ’ Ὀμ. τὸ γένος
ἀδιάγνωστον), πληθ. τὰ νῶτα. 1) κυρ. ἄ.) ὁ
νῶτος, „ἡ ῥάχη, ἡ πλάτη“, ἀνθρώπων καὶ
ζώων, B 765 κ. ἄ., ρ 463· συνήθως· κατὰ πληθ.
καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνικ., B 308, T 444 κ. ἄ., „μετὰ
νῶτα βάλλω“ εἰσέφω τὰ νῶτα, „γυρίζω ταῖς
πλάταις“, ὅ ἐ. τρέπομαι, φεύγω, I 91· ὅ.) ἡ
ὠμοπλάτη, „ἡ πλάτη“ τῶν σφακτῶν, ἢν ὡς
ἐξαιρετον μερίδα παρέθετον εἰς τοὺς προέχοντας
τῶν συνδαιτυμόνων (ἢ. ὅπερ ἢ τὴν σήμερον γί-
νεται παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ λαῶ), ἐνικ. I 207, θ
475, πληθ. H 321, δ 65 κ. ἄ. 2) τροπ. πᾶσα
πλατεῖα ἐπιφάνεια, „εὐρέα νῶτα θαλάσσης“
B 159, γ 142 κ. πολλάχ.

ΝΑΧΕΛΙΗ, ἡ, ἐπικ. νωχέλεια, βραδύτης,
ἀδράνεια, ὄκνος, νωθρότης, T 444 f. (Ἐκ
τοῦ ΝΑΧΕΛΗΣ, οὗ ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος. Κατὰ
τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ νη- καὶ ὁ γλῆω ἢ ὁ γλίζω
= κινῶ ἐπὶ τὰ πρόσω, κυλίω, ἐπου. νωχελῆς· κυρ.
ὁ μὴ ἔχων ὄρεξιν νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν προσγενο-
μένην ὥθησιν).

Ε

Ε

Ε, τὸ δέκατον τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλ-
λην. ἀλφαβήτου, ἐπομ. σημεῖον τῆς δεκάτης τε-
τάρτης· ῥαψοδία.

ΕΛΙΝΑ (συγγ. τῇ ΕΛΑ, ΕΞΑ), „Ξαίνω“, ὅ ἐ.
ἀνοίγω, „ἐξοιδιάνω“ τὰ ἔρια, „εἰρια“ γ 423 f.

ΕΛΠΟΣ, ἡ, ὄν, „Ξανθός“, χρυσοειδής,
„χρυσομάλλης“ ἄ.) ἐπὶ ἀνθρώπων, Ξανθός·
τὴν κόμην, συγχόν ἐπὶ τοῦ Μενελάου, Γ 284
κ. πλη., ἐτι δὲ τοῦ Μελεάγρου, B 542, τοῦ Ῥα-
δάμανθους, δ 564, η 323. Ἄλλοι δὲ ἀναφέρου-
σιν οὐκ ὀρθῶς τὸ ἐπίθετον εἰς τὸ αἰτηρὸν χρῶ-
μα τοῦ προσώπου, πρὸλ. τὸ ἄκαρπ ξανθός· Με-
νέλαος· σ 133, „Ξανθὴ κόμη“ (τοῦ Ἀχιλλεύου),
A 197, Ψ 141, „Ξανθαὶ τρίχες“ (τοῦ Ὀδυσ-
σεως), v 399, 431. Εὐρίσκειται προσέτι καὶ ὡς
ἐπίθετον τῆς Δήμητρος (ἔθεν καὶ τὸ Πανα Dea τοῦ
Ὁσείδου), E 504, καὶ τῆς Ἀγαμέμνης, A 740·
ὅ.) ἐπὶ τῶν ἵππων, Ξανθός, [κνηκός, κνηκίας],
I 407, A 680.

ΕΛΠΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, Τρώς, E
152. 2) ὄνομα ἵππου ἄ.) τοῦ Ἀχιλλεύου, Π
449. Εἰς τοῦτον ἐχάρισεν ἀνθρωπίνων φωνῶν

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

Ξεινίζω

(= αὐδῆντα θῆκεν) ἡ Ἥρα, ἵνα προμηνύσῃ
τὸν θάνατον εἰς τὸν Ἀχιλλεῖα, T 395, 405. (ἢ.
Καὶ ἐν τοῖς νεωτέροις δημοτικοῖς ᾄσμασι τῶν
Ἑλλήνων εὐρίσκονται ὅμοιοι διάλογοι μεταξὺ
ἀνθρώπων ἢ ἵππων· ὅ.) τοῦ Ἑκτορος, Θ 185.

3) ποταμός· ἄ.) τῆς Τροίας = ΣΚΙΑΜΑΝΔΡΟΣ
(ἴδ. τ. λ.)· ὅ.) τῆς Λυκίας, πηγάζων ἐκ τοῦ
Ταύρου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν μεσόγειον, ὁ με-
τέπειτα Σίρρις ἢ Σίβρος, Περσιστὶ Sirbe, ὅ ἐ.
ἀμμόχρονος, τὴν δὲ σήμερον Ἑσσανιδέ.

ΞΕΙΝΙΣΙΟΝ, τό, ἐπ.=ΞΕΝΙΟΝ, τὸ δῶρον, ὅπερ
ὁ ξενίζων δίδει εἰς τὸν ξένον, K 269, θ 389 κ.
ἄ. Πολλάκις τίθεται ὁ πληθ. „Ξεῖνια“ (τὸ πλη-
ρες „Ξεῖνῃα δῶρα“ ω 273) καὶ σημαίνει τὴν
φιλόξενον ἐστίασιν, τὸ φιλευμα, Σ 408, δ 33·
ἐτι δὲ καὶ τὰ δῶρα, τὰ ὅποια οἱ ξένοι δίδουσι
πρὸς ἀλλήλους, Z 218. Σκωπτικῶς· ἡ ἀνταπό-
δοσις, ἀντίποινον, τιμωρία, χ 290, πρὸλ. ΞΕΙ-
ΝΙΑ. Κυρ. οὐδ. τοῦ

ΞΕΙΝΙΣΙΟΣ, Η, ΟΝ=ΞΕΝΙΟΣ, ω 273 f.

ΞΕΙΝΙΖΑ (Ξεῖνος), ἴον. ἀντὶ τοῦ ΞΕΝΙΖΑ, μίλ.
Ξεῖνίσω καὶ ἐπικ. σσ, ἀόρ. ἐξεῖνισα καὶ ἐπικ. σσ,

φιλοξενῶ, υποδέχομαι ἔινον εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ φιλοῦμαι αὐτόν, Γ 207, γ 355, η 490.

ΞΕΙΝΙΟΣ, ἰμ, ιον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΞΕΝΙΟΣ, ὅπερ καὶ αὐτὸ εὐρίσκεται ξ 458, 389, ο 544, 546 (ξένιος, ἔίνος). 1) Ξένιος, εἰς ἔίνους ἢ τὴν ξενίαν ἀνήκων, «Ζεὺς Ξένιος» ὁ προστάτης τῶν ξένων καὶ τιμωρὸν τῆς παράδοσιν τῆς φιλοξενίας, Ν 625, ι 271, ξ 284, «τράπεζα» ξ 458, ρ 455. 2) οὐδ. πληθ. ΞΕΙΝΙΑ, ἔξυπακ. «δωρα» οὐ μόνον τὰ παρὰ τῶν ξένων ἀμοιβαίως διδόμενα δώρα, ἀλλὰ καὶ ἡ φιλόξενος ἐστίασις, «Ξεῖνια παρατιθέναι» Α 779, Σ 387, γ 490, «διδόναι» ξ 404, ἐνικ. ι 356, υ 296. (|| Πρὸς τὴν Ἀττ. φρ. «ἐπὶ ξένια καλεῖν»).

ΞΕΙΝΟΔΟΚΟΣ, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (ξ. δέχομαι), ὁ τὸν ξένον υποδεχόμενος, Γ 354, ο 240, 543, σ 64, «ἀνὴρ ξ.» ο 55, 70.

ΞΕΙΝΟΣ, η, ον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΞΕΝΟΣ. Α') ἐπιθ. «ξένος», ἐξ ἄλλοτρίας χώρας, «ἄνθρωποι ξένοι» Ω 202, η 32, «βώτορες» ζ 402, «ξεῖνε πάτερ» η 48, ρ 553. Β') συνήθ. οὐσιαστ., ὁ «ξένιος» (ἢ «ξεῖνη» Ὑ. Δῆμ. 249). 1) «ὁ ξένος», ὁ ξενιζόμενος παρὰ τινι, (Τουρκ.) «μουσαφίρις», ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ὁ ἀξίων οὐ μόνον υποδοχὴν, ἀλλὰ καὶ προστασίαν καὶ βοήθειαν νὰ λάβῃ, καὶ, καθὼς ὁ πτωχὸς καὶ ἱκέτης, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ξενίου Διὸς διατελῶν, ζ 208, Θ 546, ι 270, ο 58. 2) ὁ φίλος, ὁ διὰ ξενίας πρὸς ἄλλον τινὰ συνδεδεμένος καὶ ἀμοιβαίαν υποδοχὴν καὶ φιλοξενίαν ὑποχρεωμένος, α 313. Ἡ δὲ τοιαύτη φιλία μετεδίδετο καὶ κληρονομικῶς, ὅθεν «ξένιος πατρώϊος» Ζ 245, α 487, πρὸς Α 496. Ὁ τοιοῦτος φίλος ἢ ξένος δυνατόν νὰ ᾔησ ὁ φιλοξενούμενος, θ 543, ο 55 κ. ἀ. ἢ ὁ φιλοξενῶν, Ο 532, Φ 42, θ 466, 208, ξ 53.

ΞΕΙΝΟΕΪΝΗ [-ν-], Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΞΕΝΟΕΪΝΗ, ξενία, φιλία, φ 35 f.

ΞΕΝΙΪ [-ν-], ἡ (ξένος) = ΞΕΝΙΑ, φιλοξενία, φιλία, φιλόξενος υποδοχή, Ὑδ. ω 286, 344.

ΞΕΝΙΟΣ, ἰμ, ιον, Ἰδ. ΞΕΙΝΙΟΣ.

ΞΕΡΟΣ, ἡ, ον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΞΗΡΟΣ, «ξερός», «ξερὸν ἡπίριοι» τὸ ξηρὸν τῆς ἡπείρου, ἢ ξηρά, ε 402 f.

ΞΕΣΣΕ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΞΕΣΣΕ, Ἰδ. ΞΕΠ.

ΞΕΠΤΟΣ, ἡ, ον, ἀπεξεσμένος, τὸρνευτός, «πελεκητός, πελεκημένος, σκαλιστός», «διφρος» Ω 322, «ἵππος» ὁ δούρειος, δ 272, «λίθοι» Ἰδ. ΛΙΘΟΣ ὡσαύτως «ἀθροῦσαι» στοιὰ πελεκηταί, ἐκ λίθου πελεκητοῦ, Ζ 243, Υ 44, «κέρα» λατα, ἐστειλωμένα, τ 566. Ἐκ τοῦ

ΞΕΠ, ἀορ. ἀ. πάντοτε ἀναύξ. ἔξισα, κυρ. ἀποξέω, «ξύνω» ἰδίως δὲ ἐπὶ τῆς δι' ἐπιτηδείων ὁργάνων λεπτῆς ἐργασίας σκληρῶν πραγμάτων, «πελεκῶ, σκαλίζω», λειανῶ, σιλῶ, Ὑδ. ε 245, ρ 344, ψ 499.

ΞΗΡΑΙΝΗ (ξηρός), ἀορ. παθ. ξηράνθη, «ξη-

ραίνω», «πεθλον ξηράνθη» Ὑδ. Φ 343, 348.

ΞΙΦΟΣ, κοκ, τό (συγγ. τῷ ξόω), ξίφος, μάχαιρα, σπάθη, «σπαθί», Ὑμ. πλγ., πίδα- νῶς ταύτων τῷ «ἄορι καὶ φατράνῳ». Ἦτο «χάλκον» κ 261, καὶ χαρακτηρίζεται ὡς «μέγα» Α 494, Ο 742 κ. ἀ., «ὀξύ» Μ 490, 53 κ. ἀ., «ἀμφικεῖ» διστομον Φ 248. Ἡ κοπίς ἢ λεπίς αὐτοῦ ἦτο εὐθετα (ὅθεν «τανύηκες», Ἰδ. τ. λ.) ἐφ' ἑρτο δὲ ἐν «κολεῖ» (Ἰδ. τ. λ.) κρεμάμενον ἀπὸ τῶν ὤμων διὰ τοῦ «τελαμῶνος» (Ἰδ. τ. λ.). Ἡ λαβὴ, παρ' Ὑμ. «κώπη», ἦτο πολλάκις κεκο- σμημένη, ὅθεν «ἀργυρόηλος» (Ἰδ. τ. λ.). Μνη- μονεύεται ἐν τῇ Ν 576, ἔξισι τι «Θρηίκιον», ὅπερ κατὰ τὸν Σχολιαστὴν ἦτο μέγα καὶ πλατὺ, ῥαμφαία.

ΞΟΥΘΟΣ, ἡ, ον, ποι., κίτρινωπός, ξανθός, «ξουθαὶ πτέρυγες» Ὑμ. 33, 43. (|| Κατὰ τὸν Ἀθήναιον σημαίνει τὸ χρομα τὸ μεταξὺ ξανθοῦ καὶ πυρρόου, εἶνε δὲ ἐτομολογικῶς ἡ αὐτὴ λέξις μετὰ τῆς ξανθός).

ΞΥΛΙΝΟΣ [-ν-], η, ον, «ξύλινος», «ξ. δό- λος» μυάγρα, «δόκανον, ξυλόκατα», Βατρ. 446. Ἐκ τοῦ

ΞΥΛΟΝ [-ν-], τό (ξύω), τὸ ἀποκεκομμένον ἢ ἀπεξεσμένον, «ξύλον», συνήθ. πληθ. «ξύλα» τὰ πρὸς κασίαν, Θ 507, Σ 347, γ 329, ξ 448 κ. ἀ., ἐνικ. «ξύλον αὐόν ἢ δρυὸς ἢ πεύκης» ἐτη- ρὸν ξύλον κτλ., Ψ 327.

ΞΥΛΟΚΟΣ, ὁ (ξύλον, ἔχω), τόπος ἔχων πολ- λά ξύλα, δάσος πυκνόν, «λόγγος», λόχη, ὡς φυλεὸς τῶν θηρίων, Α 445, Φ 573, δ 335 κ. ἀ.

ΞΥΜΒΑΛΛΕΜΕΝΑΙ, ΞΥΜΒΑΛΛΗΝ, ΞΥΜΒΑΝΤΟ, ΞΥΜ- ΒΑΝΤΟ, Ἰδ. ΞΥΜΒΑΛΛΟ.

ΞΥΜΠΑΣ, ΑΣΑ, ΑΝ, Ἰδ. ΞΥΜΠΑΣ.

ΞΥΝ, ἰδίως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττικοῖς συνή- θης ἕτερος τύπος τῆς ΞΥΝ, τὸν ὅποιον ὁ Ὑμ- σπανίως μεταχειρίζεται καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διὰ μετρικῶς λόγους, ἀλλ' ἐν συνθέσει καὶ ἄνευ τι- νός μετρικῆς ἀνάγκης, Ψ 330, ζ 54, η 244 κ. ἀ. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει ξύν κατόπιν τοῦ ν). Σύνθετα εὐρίσκονται παρ' Ὑμ. τὰ ἑξῆς: ξυμ- βάλλω, ξύμπα, ξυναγείρω, ξυνάγνομαι, ξυνάγω, ξυνδῶ, ξυνελάζω, ξυνέσθαι, ξύνεσις, ξυνέχω, ξυνέναι, ξυνήμι, ξυνοχή, ἄπερ Ἰδ. ἐν ταῖς «Πρὸ ΞΥΝ» ἀρχομέναις λέξεσι.

ΞΥΝΛΑΞΕ, Ἰδ. ΞΥΝΛΑΞΙΜΙ.

ΞΥΝΕΙΚΟΙΣΙ (ξυνεΐκει), ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΞΥΝ- ΕΙΚΟΙΣΙ, συνεῖκοσι, εἰκοσιν ὁμοῦ, ξ 98.

ΞΥΝΗΚΑ, Ἰδ. ΞΥΝΗΙΜΙ.

ΞΥΝΗΙΟΣ, η, ον, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀρχ. ΞΥΝΗΙΟΣ = ΞΥΝΙΟΣ, κοινός, «τεύχεα δ' ἀμφοτέρωι ξυνήκα ταῦτα φερέσθων» νὰ λάβωσιν ἀμφοτέρωι κοινὰ τὰ ὅπλα, ἵνα διανεμηθῶσιν αὐτὰ πρὸς ἀν- λήλους (πρὸς «ἀέθλια ἵσ' ἀνελίσθαι» γ. 823), Ψ 809. «ξυνήκα» ὡς οὐσιαστ., κοινὴ περιου- σία, δημόσια παντός τοῦ στρατοῦ, τὰ δόλια νέμματα, Α 424.

ΕΓΝΙΕΙ, ΕΓΝΙΟΝ, ΊΔ. ΕΓΝΙΝΗΙ.
ΕΓΝΙΟΝΤΟΣ, ΕΓΝΙΣΑΝ, ΊΔ. ΕΓΝΕΙΝΤΙ.
ΕΥΝΟΣ [-], ἡ, ὅκ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ.,
ἰδίω; δὲ ἐπικ. λέξ. = κοινός, εἰς πολλοὺς ὁμοῦ
ἀνήκων, ἢ πύγκοινος, «κακόν» *Ίλ. Π 262,
«ξυνός· Ἐνυάλιο;» κοινός εἶνε ὁ θεός τοῦ πο-
λέμου, εὐνοῶν δηλ. ὅτε μὲν τοῦτον, ἄλλοτε δ' ἐ-
κείνον, Σ 309, καὶ μετὰ γεν. «γαῖα ξυνὴ πάν-
των» Ο 493.

ΞΥΝΩΝ, τὸ (ξύνω), «ξυράφι», μόνον ἐν τῇ
παροιμίᾳ «ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμή;» εἰκαὶ ἐπὶ-
νω εἰς τὸν ἀθέρα τοῦ ξυραφιοῦ, ἐπὶ πράγματος
ἀπροσφαλοῦς καὶ μέλλοντος οὕτως ἢ ἄλλως· νά
διακριθῇ (διότι τὸ ἐπὶ τοσοῦτον στενῆς ἐπιφα-
νείας, οἷα ἡ ἀκμή τοῦ ξυροῦ, ἱστάμενον ἀνίγ-
κη εὐθύς· νά κλίνη πρὸς τὸ ἕτερον τῶν δύο με-
ρῶν), Κ 473 f.

ΞΥΝΩΝ, τὸ, κυρ. ξύλον μακρόν, ἀπεισεμένον,
συνήθ. «κονταρόξυλον», συνεκδ. δὲ «κοντά-
ρι», δόρυ, *Ίλ. Δ 469, Α 260, 565, Ν 497,
«ναῦμαχον» κοντός, «καμάκι», Ο 389, 677,
πρόβλ. κολλήεις. Ἐκ τοῦ

ΞΥΝΑ (συγγ. τῷ ξύνω), δόρυ. ἄ. Ξύσα. ἀπο-
ξέω, «ροκανίζω, ξύνω», ὅσον «δάπεδον λι-
στροῖσι» τὸ ἔδαφος μὲ ξύστρα ἀποξέω, ἀποκά-
θαιρω, χ 456, «ἐανὼν ξύστε ἀτκήτατα» τὸ φό-
ρεμα φιλοπονήτασα ἀπέσειεν, ἐρίλθωσεν, «ἐ-
γυάλισεν» (ἢ Ἀθηνά), Ξ 479. (|| διότι κατὰ
τὸν Φαῖσιν τὸ λινὸν ὕψασμα οἱ ἀρχαῖοι κατερ-
γάζοντο τοσοῦτον γνοῦδες, ὥστε δὲν διέφερε τοῦ
μαλλίνου· ἔπειτα δὲ χάριν τῶν πλουσίων καὶ
ἐπιφανῶν δι' ἐπιτηδείου ὀργάνου ἀπεξέετο καὶ
ἐστιλθόστω. Ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσι τὸ «ξυ-
σεν ἀσκήσατα» ἐπιμελῶς ἐξύφανε).

Ο, τὸ δέκατον πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλ-
λην. ἀλφαβήτου, ἔπομ. τὸ σημεῖον τῆς δεκάτης
πέμπτης· ῥαψωδίας.

Ο, ἡ, τὸ, ἐπικούς τύπους ἔχει· ἐνικ. γενικ.
τοῦτο, πληθ. ὄνομ. τοί, ταί (ἀλλ' οὗτοι οἱ τρεῖς
εὐρίσκονται μόνον ἐπὶ τῆς Α'. σημασίας), γεν.
τῶν, δοτ. τοῖσι καὶ τῆς (τὸ ταί; δὲν εἶνε
Ὀμηρικόν· μόνον ἐν τῷ Ἑρμ. 200, «ταί;
δε» εὐρίσκεται), δοτικ. γεν. ἡ δοτ. τοῖν, σ 34.
Οἱ μετὰ τοῦ τ τύποι προϋποθέτουσιν ἀρχαίαν
ἄγρ. ὀνομαστικὴν τοῦ, ἡ πρέπει νά θεωρηθῶσιν
ὡς οἱ ἀρχαιότατοι. (Τινὲς τῶν παλαιῶν γραμ-
ματικῶν ὁρτονοοῦσι καὶ τὰς ἀτόνους πτώσεις; ὁ,
ἡ, οἱ, αἱ, ὅταν ἔχωσι δεικτικὴν σημασίαν, ἐκ δὲ
τῶν νεωτέρων ὁ Θήριος, ὁ Σπίτζινερος καὶ ὁ
Βέκκερος ἐν τῇ Β'. ἠκολούθησαν αὐτοῖς. Τὴν
ἐναντίαν γνώμην ἔχει ὁ Βούττμαννος, ὁ Οὐόλ-
φιος (πλὴν ἐν τῇ Κ 234 «πρὸς τὸ»), ὁ Διν-
δόρφιος καὶ οἱ ἔτι νεώτεροι μετὰ τοῦ Βεκκέ-
ρου ἐν τῇ Α').—Ἡ λέξις αὕτη, ἡ παρὰ τοῖς
μετέπειτα ἄρθρον, ἔχει παρ' Ὀμήρῳ δει-
κτικὴν καὶ ἀναφορικὴν σημασίαν. Ἀντιφαι-
νεῖ δὲ πρὸς τὸ Γερμ. der, die, das, ὅπερ εἶνε
ἄρθρον ἅμα ἡ ἀντωνυμία δεικτικὴ ἡ ἀναφορική.
Α'.) Ὡς δεικτικὴ ἀντωνυμία, οὗτος, αὕτη,
τοῦτο. Πολλάκις ὅμως ἡ δεικτικὴ δύναμις εἶνε
τοσοῦτον ἀσθενής, ὥστε καταφθάνει σαφῶς ἡ
μετάφασις· εἰς τὴν ἀρθρικὴν σημασ. 1) Ἡ κα-
θαρῶς δεικτικὴ σημασία καταφθάνεται μάλιστα
α.) ὅταν ἡ ἀντωνυμία τίθεται ἀνευ οὐσιαστ. καὶ
δύναται νά μεταφρασθῇ διὰ τοῦ οὗτος, ἐκεῖ-

νος ἢ αὐτός, Α 9, Μ 29, 43 κ. πλχ., ἔπειτα
ὅταν διὰ τοῦ ῥήματος ἢ ἄλλων λέξεων χωρίζη-
ται ἀπὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ, ὅπερ ἔργεται κατό-
πιν ὡς ἐπεξήγησις, «ἡ δ' ἔσπετο Παλλὰ; Ἀθην-
η» ἐκείνη δὲ ἠκολούθησεν, δηλ. ἡ Π. ΑΘ., α
425, πρόβλ. Α 409, 472, 488, Ε 508, ε 69.
Ἐνίοτε δὲ προτάσσεται ἡ τὸ «ὅγε» (ἢ «ὅ γε»,
ἰδ. ὅγε), Ν 53, «ἡ ρ' ὅγ' ὁ λυσσώδης ἡγεμο-
νεύει Ἐκτωρ» «ἐκείνας εἶνε ἀρχηγός, αὐτός ὁ
λυσσασμένος, ὁ Ἐκτωρ» β.) ὅταν ὡς δει-
κτικὸν ἐπιθετον τίθεται συνήθως μετὰ τὸ οὐσια-
στικὸν καὶ κατόπιν ἀκολουθῇ ἀναφορικός λόγος
εἰς αὐτὸ ἀναφερόμενος, «οὐδ'—ἐλήθετο συνθε-
σίων τῶν, ἡ; ἐπέτελλε Διομήδης; ἐκείνας; τὰς
συμπωνίας, τὰς ὁποίας; ἄ., Ε 320, 332, α 446,
β 449, φ 42 κ. ἀ. γ.) ἐν τῷ συνδυασμῷ «ὁ
μὲν, ὁ δέ» τὰ μὲν, τὸ δέ· καὶ ἐν τοῖς τοῦτον
πληθυντικοῖς, δ 508, β 46. Ὅταν δὲ ὁ πληθ.
τούτων ὑποδιαίρηται εἰς πολλοὺς ἐνικούς, τότε
συνήθως τὸ ὅλον τίθεται κατὰ γενικὴν, Σ 595
κ. ἀ. πολλάκις ὅμως καὶ ὁμοιοπύτως πρὸς τὰ
μέρη, Ε 27, μ 73. Πολλάκις τίθεται τὸ «ὁ δέ»
ἀνευ προηγουμένου Μέν· πολλάκις δὲ τίθεται
μόνον τὸ «ὁ μὲν» καὶ ἀκολουθεῖ οὐσιαστικόν τι
μετὰ τοῦ Δέ, Ψ 4, πρόβλ. Ω 722, α 446, ἡ
ἄλλη λέξις, ὅσον «τὰ μὲν, ἄλλα δέ» Ζ 147, β
46. 2) Ἀσθενέστερα εἶνε ἡ δεικτικὴ δύναμις τῆς
ἀντωνυμίας, ὅταν τίθεται πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ,
χωρὶς ὅμως πρότασις· τίς νά ἀναφύρηται εἰς αὐ-
τό; παριστᾷ δὲ τότε τὸ ἀντικείμενον ὡς γνω-
στὸν ἢ ἐξαίρει αὐτὸ ἐμφανιστέρον, «τὸν Χρύ-

σην» ἐκείνων τὸν σεβάσιμον Χρ., Α 44, Α 637, Ν 698, Φ 252, Ψ 303. «τὰ θύρετρα» ταῦτα εἰς τὰ θύρ., σ 385. Ἐνίστα διὰ μιᾶς λέξεως· καὶ μάλιστα δοτικῆς πινος ἀντωνυμίας, χωρίζεται τοῦ εἰς ὃ ἀνήκει οὐσιαστικοῦ, αὐτὰρ ὃ αὐτὴ Πέλοψ ἔσται· Β 105, «τὸ δὲ οἱ κλέας» Ρ 232, πρὸλ. Α 486, 703. (|| Ἡ περίστασις αὕτη δὲν πρέπει, νομίζω, νὰ διακριθῇ τῆς ἀνωτέρω σημειωθείσης 4) α.) περὶ τὰ τέλη).—Ἐκ ταύτης τῆς ἀσθενοῦς δεικτικῆς σημασίας· πηγάζει 3) ἡ ἀριθμική, ἥτις ἂν ὄγῃ καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς ποικιλίας, εὐρίσκεται ὁμῶς· ἢ παρ' Ὁμ. εἰς τὰς ἐξῆς περιπτώσεις: α.) μετ' οὐσιαστικῶν προσώπου σημαντικῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τῶν προτέρων γνωστών, «ὃ γέρον» Α 33, δ 491 κ. ἀ., «ὃ ξεῖνος» η 192 κ. ἀ., «ὃ παῖς» Ζ 467, «τὸν υἱόν» δ 399, «τὸν ἀλήτην» σ 333 κ. ἀ. πλείστα. Σπανιώτερον μετ' οὐσιαστικῶν πράγματος· ἡ ζώου σημαντικῶν «ἡ νῆας» ε 55, «τὰ τε δῶρ' Ἀφροδίτης, ἥ τε κόμη, τὸ τε εἶδος» Γ 55 (ἂν καὶ τινὲς ἐντάθῃ λαμβάνουσι τὸ ἄρθρον εἰς δεικτικὴν σημασίαν, ὡς ἀνάντησι ταῦτα τὰ δῶρα τῆς Ἀφροδίτης) κ. ἀ. πλγ., «τῷ ἵππῳ» Θ 136, «τὸν κριόν» ι 461 κ. ἀ. Ἐτι δὲ καὶ ἄνευ προηγηθείσης γνωριμίας τοῦ οὐσιαστικοῦ, οἷον «τὰ ὀράγματα» Α 69, «οἱ θάμνοι» Α 456. Ἐτι δὲ σπανιώτερον ἐπὶ τῆς καθόλου ἡ γενικῆς σημασίας τοῦ ἁρθρου, οἷον «κάθ' ὃν δ' ἄεργός· ἀνὴρ δ' τε πολλὰ ἐργός» ι 320, πρὸλ. Γ 109, Ν 278, ἢ μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν τῶν λαμβανόντων τὰ ἐπιθέτα «πᾶς, ἄπας, σύμπας», οἷον «ἄπαντας τοὺς ὑποταρταρίους» Ε 278, πρὸλ. ω 79 ἰδ. ἢ πᾶς, σύμπας· β.) μετ' ἐπιθέτων, τὰ ὅποια διὰ τοῦ ἁρθρου λαμβάνουσιν οὐσιαστικοῦ σημασ., «ὃ γηραιός, ὃ ὁμοτός», ἰδ. τ. λ., «ὃ δούρηνος» υ 224, «τὸ ἥμισυ», ἰδ. ἡμισυς, «τὸ κρήνην» ἰδ. τήν λ., «τὰ μέλαν δρυὸς» ε 42· συχνότερος ὁ πληθυντ., «τὰ καλά» Α 407, «οἱ πολλοί» Ω 498, «τὰ λυγρά» Ω 531. Ἰδίως συχνόν μετὰ τοῦ «ἄλλος» Α 429, Ζ 44, α 26 κ. ἀ., ἢ «ἕτερος» Ε 446, ι 430 κ. ἀ., «ἕκαστος», οἷον τὰ «ἕκαστα» Α 706, μ 46, 465, ε 375· μετὰ τῶν συγκριτικῶν, οἷον «ὃ ἀρείων» Κ 237, υ 133, ἰδ. πλείων, χερείων, μετὰ τῶν ὑπερθετικῶν, οἷον «Φαιήκων οἱ ἄριστοι» θ 108, «ὃ κάκιστος Ἀχαιῶν» ρ 445, «ἀπὸν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσκατον» Θ 342, Α 178 κ. ἀ. Σπανιώτερον μετὰ μετοχῶν οὐσιαστικοῦ σημασίαν ἔχουσιν (ὅτε κατὰ τὸν Κλάσεν τὸ ἄρθρον ἔχει τὴν καθ' ὅλου ἡ γενικὴν σημασίαν), «ὃ προῦχων» Ψ 325, «ὃ νικηθεὶς» Ψ 163, «ὃ νικήσας» Ψ 325, «ὃ ἄγων» Φ 262, ἢ κατ' οὐδέτερον γένος, «τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσόμενα» Α 70. Ἐν δὲ τῇ «πῶς· κέν με ἀναγνοῖη τὸν ἐόντα» λ 144 ἡ ἐναρτήρος μετοχῆ πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ ὡς ἐκείνον ὅστις ἀληθῶς εἴπαι· γ.) μεθ' οἰωνοῦ ποτε προσδιορισμῶν οὐσιαστικοῦ γένος, ὅταν οἱ προσδιορισμοὶ αὗτοι τίθενται κατόπιν αὐτοῦ, οἷον «ἄντογες αἱ περὶ δι-

φρον» Α 535, Φ 500, «παῖδες τοὶ μετόπισθε λειψαμένοι» Ω 687, «Αἴας ὁ μέγας» Π 358, «Φοῖβος ὁ γέρον» Ι 690 κ. ἀ., «ἀνὴρ ὤριος» Α 288, «ἄνακτες οἱ νέοι» ε 61, «πείδιον τὸ Ἀλφειόν, τὸ Τρωικόν» Ζ 201, Κ 44, «ἄνδρες οἱ τότε» Ι 559, «ἐχθροὶ τοῖς ὀλίγοις» μ 252 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ ὅταν προηγῶνται οἱ προσδιορισμοί, «τὸν δὲ ἰὼν ἵππον» Ψ 336 κ. ἀ., «ὃ ἵπκλουτο πάς» Ν 698. Ἀπροσδόκητος εἶνε ἡ ἐξῆς· πλοκή, «τὰ μῆλα ταναῦποδα, πύονα» ι 464 (ἐνθα ὁ πειρὸς λόγος ἀπαιτεῖ πῇ ἐπανάληψιν τοῦ ἁρθρου πρὸ τῶν ἐπιθέτων)· ὡσαύτως· «τὰ τεύχεα καλά» Φ 317, «τὸν ξεῖνον δύστηνον, ρ 10 (ἐνθα τὸ ἄρθρον ἴσως ὀρθότερον ἐκλαμβάνεται δεικτικῶς)· ἔτι δὲ μετὰ τῶν πατρωνυμικῶν, εἴτε ἐπώνυμοι, εἴτε προηγούμενοι τοῦ κυρίου ὀνόματος, «Ἀλγντι τῇ Τελαμωνιάδῃ» Ε 460 κ. ἀ., «ὃ Τυδείδης... Διομήδης» Θ 532 κ. ἀ., «τὸν Τηλεφίδην... Εὐρύπυλον» λ 519· ὡσαύτως· καὶ ὅταν προστίθεται ὄνομα προσδιοριστικὸν ἀντωνυμίας, οἷον «κεῖνον τὸν κάμμορον» 6 351, «ἐμὲ τὸν δύστηνον» Χ 59, η 223, 248· δ.) μετ' ἀντωνυμιῶν καὶ μάλιστα κτητικῶν, «τῇ ἐμφεχχαρισμένη θυμῷ» Α 608, «φθίσει σε τὸ σὸν μένος» Ζ 407, «τὰ δ' πρὸς δώματα» Ο 58 κ. ἀ., πρὸλ. καὶ Π 40, Σ 457, Ψ 572. Ἐτι δὲ καὶ πρὸ τοῦ «αὐτός», ἰδ. αἰτός Β'). ε.) μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων, «ἡ δὲ μία» υ 440, πρὸλ. ε 425, Π 173 κ. ἀ., μάλιστα δὲ μετὰ τῶν τακτικῶν, οἷον «τῇ πρώτῃ, τῇ δευτέρῃ» Ψ 265, 275 κ. ἀ., «τῶν ἐτέρων, τῶν τρίτων, τῶν τετάρτων» Μ 93 κ. ἀ.· ς.) μετ' ἐπιρρήματιων, οἷον «τὸ πάρος, τὸ πρὶν, τὸ πρόσθεν, τὸ πάροιθεν», ἔτι δὲ ἢ μετὰ τῆς αἰτιατικῆς τοῦ οὐδετέρου τῶν τακτικῶν ἀντωνυμιῶν ἐπιρρήματικῶς ἐκλαμβάνουμένης, οἷον «τὸ πρῶτον, τὸ τέταρτον» τὴν πρώτην, τὴν τετάρτην φορὰν, Ὁμ. πλγ. 4) ἐπιρρήματικῇ χρήσει· τινος πᾶσι πᾶσι εὐρίσκεται ἐν τοῖς ἐξῆς: α.) ἡ αἰτία. «τὸ» σημαίνει τὴν αἰτίαν· διὰ τοῦτο, Γ 476, Η 239, Ρ 404, Τ 213, ο 332 κ. ἀ.· β.) ἡ δοσι. «τῇ, τῷ», ἰδ. ταῦτα· τὰς· γ.) ἡ πληθ. δοσι. «τοῖσιν» ἐν τῇ φρ. «τοῖσι μετέφθ» Α 58 καὶ ἄλλαι· ὁμοίαις σημαίνει κατὰ τὸν Οὐόλφριον τὸ ἐν τοῦτοις, inter haec, ἔπειτα, κατόπιν, μετὰ ταῦτα. Ἀλλ' ὀρθότερον ἐκλαμβάνεται παρ' ἄλλων ὡς ἀρσενικῇ (πρὸλ. τὸ «τῇσι» Ω 723), καὶ ἐρμηνεύεται· μετὰ τὸ, ἐνῶπιον τοῦτων, πρὸς τοῦτους, ἔστω καὶ ἐπὶ ὅσων μόνον κείμενον, η 27, υ 374· δ.) μετὰ προθέσεων, οἷον «ἐκ τοῦ» ἔκτοτε, «ἀπὸ τότε», Α 493, Ο 601. Β') ὁ, ἡ, τό, ὡς ἀναφορικῇ ἀντωνυμία=ὁ, ἡ, ὁ, ὃ ὁποῖος κτλ., εὐρίσκεται συχνά παρ' Ὁμ. ἢ μάλιστα οἱ ἀπὸ τ' ἀρχόμενοι τύποι, τῆς δὲ γεν. πληθ. τοῦ ἀνωτέρω ἢ ὁ τύπος «τεῷ» Σ 492. Τὸ ἀρσεν. ὃ εὐρίσκεται Π 835, Φ 59, 230 ἢ ἐν «τῷ κλοθί μιν, δ' χροθί θεός· ἡλυθας» 6 262.—Περὶ τῆς ἐπιρρήματικῆς χρήσεως τῆς ἀναφορικῆς, ἰδ. τῇ.

δ, 1) αὐτ. τοῦ ὄσ, ὅπ. ἰδ., καὶ 2) ὡς σύνθετος, ὅτι, ἰδ. ὅς, 1. Γ'.)

ὄαρ [-.] (ὄαρ), ἀναρ, ἡ, ἐπ. ἔκ. κατὰ συναίρ. ὄρ, ἐξ οὗ ἡ δοτ. ὠρεσσιν (ὠρ), Ε 486, σύντροφος, κοινωνός, ἰδίως: σύζυγος, γυνή, 1 327. (Παράγεται ἥτοι ἐκ τοῦ ἀρ-, ἀρρίσκω, μετὰ τοῦ ἀθροιστικοῦ ο, ὅτε μένει ἀνεξήγητος ἡ παρουσία τοῦ F, ἡ ἐκ τοῦ εἶρω (α ἀθροιστ. καὶ εἶρω) = συνεἶρω, καὶ τότε εἶνε κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ ὄρ, οἶοντι συνάφρος, πρὸλ. σῆκ-φορος. || Καὶ τοῦτο μὲν κατὰ τοὺς παλαιούς γραμματικούς ἦσαν πιθανῶς τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων ἐτυμολόγων παράγουσι τὴν λέξ. ἐκ τοῦ ἀθροιστικοῦ ο καὶ τῆς ῥίξης σερ- ἡ ὅπως εἰς ἄλλας συγγενεῖς γλώσσας φέρεται, σαρ-, ἐξ ἧς τὸ Ἑλλ. εἶρω, σείρω, εἰρμός, ὄρμαθος, καὶ τὸ Λατίν. sero, series, ὥστε εἶνε ἀντὶ τοῦ δ-σαρ, ἐξ οὗ τὸ ὄαρ). Ἐκ τούτου

ὄαριζα [-.] (ὄαρ), ποιητ., παρατ. θαμιστ. ὠρίζεσκον κατὰ συναίρεσιν ἀντὶ τοῦ ὄαριζ., ἴ. Ἐρμ. 58· α.) οἰκεία κοινωνίᾳ, συνδιατριβῇ, συζῶ, «μετὰ τινι» μετὰ τίνος, ἴ. Ἐρμ. 470· β.) φιλικῶς (ἐρωτικῶς) συνομιλῶ μετὰ τίνος, «γλυκομιλῶ», «τίνι» Z 516, «ὄαρ. ἀπὸ ὀρυός», ἰδ. ἀρῖς. ἰδ. καὶ ὄαρος. Ἐκ τούτου

ὄαριτής [-.] (ὄαρ), οἷ, ἐπικ., σύντροφος, ὁμιλητής, «Διός» τ 479 τ.

ὄαριτής [-.] (ὄαρ), ἴον, ἡ, ἐπικ. (ὄαριζω)· α.) οἰκεία συνδιατριβή, ὁμιλία, ἐρωτική συνδιαλέξις, «γλυκομιλία», «ὄαρις» πάρος· ἡ ἐρωτική ὁμιλία ὡς θέλητρον (ἐν τῇ κρσφ. τῆς Ἀφροδίτης), ἴ. Ἰλ. B 216· β.) ἐν γένει πᾶσα κοινωνία, συναναστροφή, συνδιατριβή, «ἡ γὰρ πολέμου ὄαρις» αὕτη εἶνε τοῦ πολέμου ἡ κοινωνία, τοῦτο (δοῦν-θάτερον) φέρει ἡ μετὰ τοῦ πολέμου στενὴ σχέσηις καὶ οικειότης, P 228; «προμάχων ὄρ» ἀγαπητὴ συνδιατριβή, οὕτως λέγεται χαρίεντως ἡ συμπολοκή, N 291.

ὄαρος [-.] (ὄαρ), ποιητ. (ὄαρ), μόνον κατὰ πληθ.· α.) οἰκεία συνομιλία, ἐμπιστευτική συνδιάλεξις, «ὄαρος ὄαριζω» ἴ. Ἰλ. 22, 3· ἰδίως ἐρωτικὴ ὁμιλία, «γλυκομιλῶ», ἴ. Ἀφρ. 250.

ὄελας, ὁ (βέλος), «σούδα» (Λατ.), ἰδίως τοῦ ψητοῦ, πληθ., A 465, γ 462 κ. α.

ὄερισ(ε)ργός, ὄν, ἐπικ. (ὄερισμός, ἔργον), βίαιος, δυναστευτικός, πάντοτε εἰς κακὴν σημασίαν, ἀποτρόπαιος, φοβερός, κακοῦργος, ἴ. Ἰλ. E 403 (ἐνθα ὁ Σπῆϊν γράφει αἰσολοργός, ὅπ. ἰδ.), X 418, Βατρ. 282.

ὄερισπότης (Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀμεῖς ὄμρ.), ἡ, ποι. ἰσχυρὸς, στιβαρὸς πατὴρ-θυγάτηρ, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, E 747, α 404 κ. α. Ἐκ τοῦ

ὄερισ [-.] (ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β'. γράφει ὄμρ.), ὄν, ποι. (ὄε-, βρίθω), βαρύν, στιβα-

ρὸς δὲν 1) ἰσχυρός, ὁρμητικός, ἐπίθ. τοῦ Ἀρεως, E 845, τοῦ Ἑκτορος καὶ Ἀγχιλλεύς, T 408, Θ 473. 2) ἐπὶ πραγμάτων, βαρύν, ἐπίθ. τοῦ δόρατος, Γ 337, φορτίον ξύλων, ι 233, λίθου, ι 241, καὶ τοῦ ὁρμητικοῦ ὕδατος, A 453.

ὄερισμός [-.] (ὁ Βαουμ. γράφει ὄμρ.), ὄν (ὄερισμός, θυμός), κρατερόψυχος, βαρύν τὴν ψυχὴν, ἐπίθ. τοῦ Ἀρεως, ἴ. Ἰλ. 7, 2.

ὄερατος [-.] (ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β'. καὶ ἄλλοι γράφουσιν: ὄερατος, ὡς εἶνε ἀντὶ τοῦ δ-σαρ, ἐξ οὗ τὸ ὄαρ). Ἐκ τοῦ

ὄερατος, ὄν, ὄον (ἐκ τοῦ: ὄκτω, ἀντὶ τοῦ: ὄγδοος), ὄγδοος, H 223, 246. Ἐν τῇ η 264 ἔξ 287, ἐνθα τὸ «ὄγδοος» ἀνάγκη χάριν τοῦ μέτρου νὰ ἐκληρωθῇ ὡς δισύλλαβον, ὁ Διωνόριος, ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β'. καὶ ἄλλοι γράφουσιν: ὄγδοατος, ὥστε νὰ γίνηται ἡ συνήθης συνίζησις «ὄγ δ-».

ὄερακοντα, ἴων. συννηρημ. ἀντὶ τοῦ ὄερακοντα, ἀκλῆτον, «ὄγδοηκοντα», καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν συνίζησιν «ὄγδωντα», ἴ. Ἰλ. B 568, 652.

ὄρε, ἡγε, τόρε (ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν γράφουσιν διηρημένως, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικῶς, ὁ γε, ἡ γε, τό γε), ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία ὁ, ἡ, τό, ἐπιτεταμένη διὰ τοῦ μορίου γε, ὅπερ ἐξαιρεῖ τὸ δεικνυόμενον πρόσωπον ἢ πράγμα, ἢ παράγει ἐμφατικὴν τινα ὁρίσιν, τὴν ὁποῖαν ἐν μὲν τῇ καθομιλουμένη ἐκφράζομεν ἐκτείνοντες τὴν φωνὴν ἢ προσθέτοντες ἐπιφώνημα τι, οἷον «ὦ ἐκεῖνος, ὃ αὐτός, ὃ τοῦτος», ἐν δὲ τῇ ἑνωμένη ἐκλεκτοτέρᾳ ὁμιλίᾳ ἢ γραφῇ: καθόσον ἀπορῶ τοῦτον, «ὅσον διὰ κείνον». Σπανίως, συνδυάζεται μετ' ἄλλης δεικτικῆς ἀντωνυμίας, οἷον «κεῖνος ὅγε προπάροιθε νεῶν . . . ἦσται ὀδυρόμενος» T 344 ἔξ «κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ» Γ 394, ἐν οἷς ἡ ἀντωνυμία «κεῖνος» σημαίνει τοπικὴν μάλλον δεξιὴν, ἐπεξηγουμένη διὰ τοῦ «προπάροιθε νεῶν» καὶ «ἐν θαλάμῳ». Συνήθως ἀναφέρεται ἐμφατικῶς εἰς τι προηγούμενον ὄνομα. (ἀλλὰ καὶ εἰς ἐπόμενον τι ἐπεξηγηματικῶς ἐπιφερόμενον, οἷον Γ 328) καὶ μάλιστα ἐν διασκευατικῶς λόγοις· α.) ἐν τῇ πρώτῃ κύλῳ «μερ-μήριεν ἡ ὄγε» Ἀρεῖδην ἐναρξίζον, ἡ ὅλον παύσειεν· A 490, B 432, ε 89, δ 820· συχνότερον β.) ἐν τῇ δευτέρῃ κύλῳ «αἰεὶ περὶ κείνον ὄζυε καὶ ἐφύλασσε, εἰδόκα σ' ἡ ἄλογον ποιήσεται, ἡ ὄγε δούλην» Γ 409, B 326 κ. α. Ὡσαύτως καὶ ἐν ταῖς ἐναντιωματικαῖς προτάσεσι μετὰ τὸ Ἀλλά, Ἀὐτὰρ καὶ ἄλλα ἐναντιωματικὰ μόρια, A 320, 496, Γ 328, N 399 κ. α. Ἐπεὶ δὲ μετὰ τὸν Δὲ εἰς τὴν 2) σημασίαν, B 664, A 226, μετὰ τὸ Ἀρα, H 169, μετὰ τὸ Ὡς, A 437 κ. α., μετὰ τὸ Οὐδέ, N 395. Κατ' ἀπολότους πτώσεις ἐπιρρηματικῶς κεῖται

1) «τῇ γε» ἐδῶ μάλιστα, Z 435. 2) «τό γε» διὰ τοῦτο μάλιστα, E 827, p 401.

ὄρκιον, τό, οἶοντι ἀγκιστροθήκη, ὁ ἐκιδώ-τιον, «κουτί», πρὸς ἐναπόθεσιν αἰχμῶν, βε-

λων καὶ ἄλλων τοιούτων σιδηρικών, φ 61 f. Ἐκ τοῦ

ὄγκου, ὁ (συγγ. τῷ ἀγκῶν), κυρ. καμπή· ὅθεν καὶ πᾶν ὅ,τι καμπύλον, ἀγκύλον, ἀγκιστρον (ἢ οἱ Τσάκωνες „ὄγκινά“= „παγγέλι“ Τουρκ.), ἰδίως δὲ τὰ τοῦ βέλου· ἀγκιστρα τὰ κατὰ τὴν αἰχμήν, αἱ ἀκίδες, „ἀγκίδες“, αἱ ἄλλως γλωχίνες λεγόμεναι, *Πλ. Δ 151, 244.

ὄγκος, ὁ (ἀγκυ), κυρ. εὐθετα γραμμῇ, σιφά· ἰδίως ἄ.) αὐλαξ, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρότρου ἢ τοῦ θεριστοῦ σχηματιζομένη ἐν τοῖς ἀρόσι „αὐλακίς“, *Πλ. Σ 546, Δ 68, Σ 552, 557. Συνεκδ. „πίονες ὄγκοι“ εὐφοροὶ ἀρόσι, *Τ. Δῆμ. 455· β.) ὁ δρόμος, ἡ τροχία (τῶν οὐρανίων σωμάτων), Τμ. 32, 41.

ὄγκη, ἡ, ἄ.) „ἀπιδιά, ἀγλαδία“, *Ὁδ. η 445, λ 589, ω 234· β.) ὁ καρπὸς αὐτῆς, ἄπιον, „ἀπιδι, ἀγλαδί“, η 420.

ὄγκηστός, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Κωπαῖδα ἔχουσα ἄλσος· ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος, τὴν σήμερον τὸ μοναχὴρον Μαζαράκι, Β 506. Ἐκ τούτου ἐπὶ. ὄγκητόνδε, εἰς τὴν ὄγκηστον, *Τ. Ἑρμ. 186.

ὁδάτος, ἡ, ὄν (ὁδός), εἰς τὴν ὁδόν, εἰς τὸ ταξιδεῖν ἀνέγκων, „ὁδάτα“ εἶνε ἐκεῖνα, ὧν ἐνεκα ἀποδημεῖ, ταξιδεύει τις κατὰ τοὺς παλαίους ἑρμηνευτάς, φορτίον, „πρᾶγμα, πραγμάτεια“, θ 463, α 445. (Κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθ. ἐφ’ ὅδῃ κατὰ τὸν Νίτζην· ἀντιφύρωμα [ἀντιφορτοί], τὸ φορτίον τὸ ὅποιον φορτῶναι τις ἀντὶ τοῦ πωληθέντος.)

ὁδάς, ποιητ. ἐπὶρ., διὰ τῶν ὁδόντων, „μέτὰ δόντια“, „λάζομαι γάτων“ Β 448, „ἐλεῖν οὐδας“ Α 749, Τ 64, Ω 738, „γάτων“ Χ 47, εἰκονικαὶ φράσεις ἀντὶ τοῦ πίπτω, ἀποθνήσκω μαχόμενος, ὡς τὸ χυδαῖον Γερμαν. ins Gras heissen (=δαγκᾶν τὸ χόρτον), „ὁδάξ ἐν γελασσι φῶναι“ δαγκᾶν σφιγντὰ τὰ χεῖλη μου, εἰς ἐνδείξιν περιεσπασμένης ὀργῆς, α 384. (Παράγεται κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ὁδοῦ· διὰ τοῦ ἀγγρ. ῥήματος ὁδάξω· κατ’ ἄλλους δὲ σύνθετον ἐκ τοῦ ὁδοῦ καὶ δάκνω.)

ὁδός, ἡ, ὁδός, ἡ δευκτικὴ ἀντωνυμία ὁ μετὰ τοῦ ἐγκλιτικοῦ ΔΕ, ἐπιτίθεντο· τὴν δεῖξιν, δοτ. πληθ. πλὴν τοῦ τοιαυτοῦ καὶ τοιαυτοῖς(ν), Κ 462, 6 47, 165, Ν 258, καὶ τοιαυτοῖς, κ 268, φ 93. (*Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β’. ὡ· καὶ ὁ Ἀμεῖ· τονίζουσι κατὰ τὸν Σχολ. εἰς ν 258 πανταχοῦ τοιαυτοῖς καὶ τοιαυτοῖς ὡσαύτως καὶ ὁ Δινδόρφιος. Ὁ δὲ Βαυμλεῖνος ἐφύλαξε τὸν συνήθη τονισμόν). Σημῆναι δὲ 1) τοπικῶς ἄ.) ἀντικείμενόν τι πλησίον τοῦ λαλοῦντος εὐρισκόμενον, „καὶ ποτὲ τις εἴρησιν—Ἐκτορος ἴδε γυνή“ αὕτη ἐδῶ εἶνα (ἰδοῦ) τοῦ Ἐκτορος ἢ γυνῆ, Ζ 460 κ. πλχ., ἢ πράξιν τινα πλησίον ὡσαύτως γινόμενῃ, „οὐκ ἔρανος· τάδε γ’ ἔστι“ ταῦτα ἐδῶ („αὐτὰ ποῦ βλέπει“) δὲν εἶνε ἔρανος, α 226. Ἐν ἀντιθετικῶς λόγοις ἐνίοτε ἀντιτίθεται πρὸς τὴν οὕτως, „τού-

τω μὲν—τούδε δὲ“ Θ 409· β.) πολλάκις τίθεται μετ’ οὐσιαστικοῦ ἢ ἄλλης ἀντωνυμίας, ἵνα ἐκφράσῃ ἐπιρρηματικὴν ἐννοιαν, ἐδῶ, ἐδῶ δά, „ἔρχομαι μὲν τόδε καίτοι ἐπὶ γθανός“ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς γῆς, Φ 533, „οὐδὲ μοι· δ’ ἔστηκεν ἐπ’ ἀγροῦ“ α 485, πρὸλ. σ 44 κ. ἄ., „ὅστις οὐδὲ κρατεῖς“ Ε 175. Πολλάκις μετὰ προσωπικῆς ἀντωνυμίας, „ὅδ’ ἐγώ· ἰδοῦ ἐγώ, ἐγώ, τὸν ὅποιον βλέπει· ἐδῶ, π 205, „ἡμεῖς οὐδὲ“ α 76, „ἐγὼν οὐδὲ παραστῆν“ ἰδοῦ ἐγώ (ἐτοιμός· εἰμι) νά ὤσω, Τ 440· γ.) ἀπανίως ἀντὶ ἀπλῆς δευκτικῆς ἀντωνυμίας, ὅταν συσχετίζεται πρὸς ἀναφορικὴν, οἷον „τούτῳ δ’ ἔα φθινόβην—τοί κεν Ἀχαιοὶ νόστιμον βουλευσάν“, Β 346. (ἢ Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα εἶνε ἀναγκαῖα ἢ ἐμπατικῶς δεῖξιν, ἵνα σημαίνῃ ἡ περιφρόνησις πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως ἐν τῇ καθομιλουμένῃ „ἄρσέ τους ἐκείνους ἐκεῖ νά χαθοῦν“). 2) χρονικῶς, παρ’ Ὁμ. μόνον ἐπὶ τοῦ μέλλοντος μετ’ ὀλίγον νά ῥῃθῃ, νά ἀκολουθήσῃ, ἐπὶ τοῦ ἐπομένου· τόδε μοι κρήνην εἰλδῶ· τὴν εἰς ἐπιθυμίαν, Α 41, 504, Θ 242, „τόδ’ εἰπόμεναι ἔπος“ Ε 375 κ. ἄ. πλχ.

Ἀπολύτως καὶ ἐπιρρηματικῶς τίθενται αἱ εἰς πτώσεις· 1) „τῆδε“ ἄ.) ἐνταῦθα, ἐκεῖ, Μ 345, Ω 139, ζ 473, κ 486· β.) οὕτως, „ἐτοί“, „τῆδ’ εἴη“ οὕτως (ἢ μάλλον ὡς) ἔστω, „ἔτσι νά γείνη“, Ω 139, 2) „τόδε“ ἄ.) „ἐδῶθε“, ἐνθάδε, Σ 298, α 409, τ 407 κ. ἄ. Ἐνίοτε ἐπιτίθενται διὰ τοῦ ἐπιρρηματος „δεῦρο“ Σ 309, ρ 444, 524. Ἄλλως ἐρμηνεύει ὁ Φαίσις, ὅστις ἐν τῷ „τόδ’ ἰκάνω“ α 409, θεωρεῖ ἀντικείμενον τὴν ἀντωνυμίαν· ἔρχομαι ταύτην τὴν ὁδόν, „ἔρχομαι τοῦτον τὸν ἐργασμόν“ β.) διὰ τούτου, υ 247, ψ 213. Τινὲς καὶ τὸ τῆς Ι 77 „τόδε“ λαμβάνουσιν εἰς ταύτην τὴν σημασίαν. Ἀλλ’ ἴδ. γινῆσθαι.

ὁδεῖα (ὁδός), ὁδεύω, βαδίζω, „ἐπὶ νῆας“ Α 569 f.

Ὀδαίος, ὁ (Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ὀδαίος ἐκ τοῦ ἐπιθέτου ὁδοῖος). 1) ἡγεμὼν τῶν Ἀλιζώνων, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φανευθεῖς, Β 856, Ε 30. 2) κῆρυξ τῶν Ἀχαιῶν, Ι 470.

Ὀδαίτης, οἱ, ὁ, ποι. (ὁδός), ὁδοιπόρος, „διαβάτης“ (ἐν τοῖς δημοτικοῖς ἔομαι ἔ· „στρατιώτης“ ἐκ τοῦ Ἰταλ. „στράτα“), η 204, ν 423 κ. ἄ., ὁδ. ἄνθρωπος· Π 263.

Ὀδαμή, ἡ (ὄζω), ὁσμή, „μυρωδιά“, ε 59, 240· ἐν δὲ δυσαδία „βρώμα“ (ἡ), Σ 445, δ 406, 442, 446.

Ὀδοιπορία, ἡ ὁδοιπορία, ὁδός, „ταξιδί“, *Τ. Ἑρμ. 85.

Ὀδοιπόριος, τὸ, ἦτοι „ἀγώγιον, ναυλοῦ“ [πορθμεῖα], ἡ ἐφόδιον, „κυρπάνια“ (Φραγκ.), ο 506 f. Κυρ. οὐδ. τοῦ ἀγγρ. ἐπιθέτου ὁδοιπόριος. Ἐκ τοῦ

Ὀδοιπόρος, ὁκ (ὁδ., πόρος), ὁδοιπόρος, „διαβάτης, ταξιδιώτης“ (ἴδ. Ὀδαίτης), Ω

375 f. (Κατὰ τὸν Δουδερλ. λέγεται ὁδοῦσσομαι, ὡς καὶ τὴν ὁδὸν πεύρων, διατέμνων).

ὁδός, ἡ, Ἰων. οἰδός, ρ 196 f; ὁδός, ἡδρόμος. 1) τοπικ. ὁδός, ἡδρόμος, καὶ ἀπαινώτερον (Ἰταλ.) „στράτα“, M 468 κ. ἀ., ὁδός ἱππικασίῃ = ἱππόδρομος, ὁδός ἀμαξιτός, H 340, ὁδός λαοφόρος = λεωφόρος, ὁδός πλατεία, „βασιλικὸς δρόμος“, O 682. Μετὰ προθέσιν ὡς ἐπὶ ῥήματα, „πρὸ ὁδοῦ γίγνομαι“ προχωρῶ, „πηγαίνω μᾶρος“, A 382. (|| Τὰ ἱππ. εἶνε ἡ πρόθεσις „πρὸ“ = ἐμπρός, ἡ δὲ γενική εἶνε ἡ γνωστή παρ’ Ὁμ. τοπικὴ γενική: ἐν τῇ ὁδῷ, κατὰ τὴν ὁδόν). Ἐτι δὲ πάροδος, εἰσδοδος, ν 142, γ 128. 2) ἡ πράξις τοῦ ἵεναι, ὁδός, πορεία, ἡδρόμος, ταξίς, I 626 κ. ἀ., ἔστι καὶ διὰ θαλάσσης, B 273 κ. ἀ. ἔτι δὲ ἀναχώρησις, B 285, θ 150, στρατεία, ἐπιδρομή, ὁδὸν ἔρχομαι = ἐκστρατεύω, ἐπέρχομαι, A 451. (|| Παρ’ Ὁμ. τίθεται πολλάκις ἡ γεν. ὁδοῦσσομαι τοπικῶς, κατὰ τὴν ὁδόν, ἐν τῇ ὁδῷ, μάλιστα μετὰ τῶν ῥηματικῶν „ἐπελγόμεναι, κλιόμεναι, διακρίβω, ἔστιναι, πρήσσομαι“ καὶ ἐν τῇ ἀνωτέρῳ φρ. „προ-γίγνομαι“).

ὁδοῦσσομαι, ὄντος, ὁ (ὅδω), Λατίν. dens ntis, „δόντι“, ἀνθρώπων καὶ ζώων, Ὁμ. πλγ., καὶ τοῦ κίπρου δὲ χαυλιόδου, A 416, τ 393.

ὁδὸν [..], ἡ, ἄλγος, „πόνος“, ἀ.) σωματικός, πάντοτε κατὰ πληθ., „πόνος“, ἀλγὴ δόνησις, „βάσανα“, A 147, E 397, 766, ι 440. β.) ψυχικός, λύπη, θλίψις, „βάσανα“, συνήθως πληθ., O 61, B 72, συνάπτεται μετὰ τοῦ „γός“ α 242. Ἐνικ. μόνον ἐν τῷ ὁδύνῃ Ἡρακλῆος, „ὁ πόνος τοῦ Ἡρακλῆ“, ὁ δὲ ἡ λύπη διὰ τὸν Ἡρ., O 23. (Κατὰ μὲν τὸν Λόβεσκ συγγ. τῷ ὁδύνῃ, κατ’ ἄλλους δὲ πιθανώτερον ὑπάγεται εἰς τὴν ῥίζ. ὁδ. (ὁδ.) = τρώγω. ἔπου. πᾶν ὅτι κατατρώγει τὸ σῶμα ἢ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου).

ὁδὸν [..], ὁδ., ἐπικ. (ὁδύνῃ ἢ φλ., φλ., φονεύω), ὁ τὰ ὁδόντας φονεύων, καταπαύων, καταπαύων, παύσις, πόνος, φάρμακον, ῥίζ. ἡ. E 404, 900, A 847.

ὁδὸν [..], ἀποθ., μετ’ ἀορ. ἀ. ὁδύζομαι, ὁδ. 4) ἀμετάβ. ὁδύρομαι, θρηνώ, κόπτομαι, „μυρολογῶ“, παραπονέομαι, ἐπὶ ἀνθρώπων, ἅπας δὲ καὶ ἐπὶ πτηνῶν, B 345, „στοναχῇ τε γόν τε ὁδύρομαι“ π 145, „ὁδύρομαι στεναγίζω“ ι 43 κ. ἀ. Συντάσσεται μετὰ γεν. „τινός“ διὰ τινος, περὶ τινος, X 421, Ψ 222, δ 404, 819 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ „ἀμφὶ τινος“ κ 486, καὶ μετὰ δοτ. „τινί“ πρὸς τινος, ἐνώπιον τινος, δ 740, „ἀλλήλοισι“ ἐνώπιον ἀλλήλων, B 290. 2) μεταβ. θρηνώ, „μυρολογῶ, κλαίω“ τινά, B 345, Ω 740, α 243 κ. ἀ., „νόστον“ ε 453, α 249.

ὁδὸν [..], ἡ, ἰον. ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὁδοῦσσομαι, εἰς τὸν ὁδ. ἀνήκων, σ 353.

ὁδὸν [..], ἡ (ἐξυπακ. ποιήσης), τὸ περὶ τοῦ

ὁδοῦσσομαι ποίημα. Ἦναι θελικὸν τοῦ ὁδοῦσσομαι || προπαροξύτονον κατὰ τὰ ὅμοια: Δολώνεια, νέκυια, Πατράκλεια, μεσόγεια, ἀκρόγεια.

ὁδοῦσσομαι, ὁ, ἐπικ. ὁδοῦσσομαι, γεν. ὁδοῦσσομαι, ὁδοῦσσομαι [..], ὁδοῦσσομαι καὶ Αἰολ. καὶ ἐπικ. ὁδοῦσσομαι [..], ω 398, δοτ. ὁδοῦσσομαι καὶ ὁδοῦσσομαι, αἰτ. ὁδοῦσσομαι, ὁδοῦσσομαι καὶ ὁδοῦσσομαι [..], τ 436, Λατ. Ulysses, Ulixes, υἱός τοῦ Λαέρτου καὶ τῆς Κτιμένης, π 147 εἰς, βασιλεὺς τῶν Κεφαλλήνων, τοῦ ὁποῦ το κράτος ἀπετίλουν αἱ νῆσοι Ἰθάκη, Σάμη, Ζάκυνθος, Αἰγίολος ἢ Κροκύλεια, ἔτι δὲ ἢ τῆς ἀπέναντι ἡπείρου τὰ παράλια, ἀνὴρ τῆς Πηνελόπης καὶ πατὴρ τοῦ Τηλεμάχου, ἀνομασθεῖς οὕτως κατὰ τὸ τ 407 ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος Αὐτολόχου, διότι οὗτος πρὸς πολλούς ἦτο ἀργισμένος (ὁδοῦσσομαι, ἐχθρός, „πολλοὶ γὰρ ἔργω ὁδοῦσσομαι τὰδ’ ἐκὼν, ἀνδράσιν ἢδὲ γυναῖσιν ἀνὰ γῆν παυλοῦσσομαι, τῷ ὁδοῦσσομαι ὄνομ’ ἔστω ἐπώνυμον“. (Ὁδὸν ἦττον ὅμοιος κατὰ τοῦ νεωτέρου ἐρηνηντάς (πρβλ. καὶ τ 275), πρὶν νὰ ἐρηνηνευθῇ τὸ ὄνομα παθητικῶς: ὁ εἰς ὀργὴν ὑποκείμενος, ὁ μισούμενος καὶ καταδικασμένος (ὑπὸ τινος θεῶν). Ὁ ὁδοῦσσομαι παριστάται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ οὐ μόνον ὡς τολημῆρος ἢ ἀνδρείος ἥρωος, ἀλλὰ καὶ ὡς πολυμήχανος, συνετός καὶ καρτερόψυχος. Δώδεκα ναῦς ἔχων ἐκστρατεύει κατὰ τῆς Τροίας, B 634. μετὰ δὲ τὴν ἄλυσιν τῆς πόλεως ταύτης ἀποπλεῖ μετὰ τοῦ Μενελάου, ἵνα ἐπανελθῇ εἰς τὴν Ἰθάκην, γ 162. Ἀλλ’ ἐπὶ δέκα ἔτη πλανᾷται πολλάς καὶ θαυμασίας πλάνας, αἵτινες ἐν τῇ ὁδοῦσσομαι περιγράφονται ὥστε μόλις κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἔτος ἐπανερχεται εἰς τὴν πατρίδα. Ἀποδιδάσκει ὑπὸ τῶν Φαίακων εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην, λαμβάνει παρὰ τῆς Ἀθηναῖς συμβουλίας, πῶς ἐδύνατο νὰ τιμωρήσῃ τοὺς μνηστήρας, π 287 εἰς. Ὡς ἐπαιτης μετρηφισμένος προσέρχεται εἰς τὸν χοῖρο-βοσκὸν τοῦ (συνώτην) Εὐμαῖον, γνωρίζεται πρὸς τὸν Τηλεμάχον, μετὰ δὲ τούτου καὶ τῶν πιστῶν αὐτοῦ βοσκῶν φονεύει τοὺς μνηστήρας, καὶ ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς Πηνελόπης. Ἐπειτα δὲ πολεμεῖ πρὸς τοὺς παῖδας τῶν μνηστήρων, ζητοῦντας ἐκδίκῃσιν διὰ τὸν φόνον τῶν υἱῶν, μετὰ οὐ συνεργεῖα τῆς Ἀθηναῖς ἐπέρχεται εἰρήνην, ω 220 εἰς.

(ὁδοῦσσομαι, ῥίζ. ὁδοῦσσομαι), ἐπικ. ἀποθ. ῥήμα, τοῦ ὁποῦ εὐχρηστοὶ χρόνοι εἶνε μόνον ὁ ἀορ. ὁδοῦσσομαι, γ. πληθυντ. ἐπικ. ὁδοῦσαντο, μετοχ. ὁδοῦσσομαι, καὶ ὁ παρὰ μὲ σημασίαν ἐνεστ. ὁδοῦσσομαι, ε 423. 1) ὁδοῦσσομαι, ἐχθρεύομαι, μισῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ θεῶν, „τινί“ Z 138, α 62, τ 275, τὸ τ 407, ὁδοῦσσομαι = τινός μεν ἐκλαβάνουσι παθητικῶς: ἀπειχθῆς, μισητός, διὰ τὸ Σοφοκλείων χωρίον, Ἀποσπ. 408, „πολλοὶ γὰρ ὁδοῦσαντο δυσσεβεῖς ἔμοι“. Ἀλλ’ εἶναι βεβαίως ἐνεργητ. ὁδοῦσσομαι,

ἰχθυόσθεις, ἰδ. Ὀασιεύς. 2) μετ' αὐτ., παρ-
οργίζω, «Ζήνα» Ἐπιγ. 6, 8 καὶ Ἑρμάννον
αὐτόθι.

ὄαπα, ἰδ. ὄπ.

ὄαπατεμαι, ἰδ. ὀαίσεσμαι.

οεσει, ἰδ. ὄπ.

ὄος, ὁ, ἄ.) κλάδος, κλών, „κλαδί, κλω-
νάρι“, A 231, B 312 κ. ἄ., μ 435. β.) ποι-
τροπ. βλαστός, γόνος, ἀπόγονος, ἔν τῃ κα-
θομίλῳ. τροπ. „κλωνάρι“, ὅσον «Ἄρης»
περὶ ἀνδρείων πολέμιτων, B 540, M 488 κ. ἄ.
(Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐκλαμβάνει ὁ Φόλκμαρ
ἀντὶ τοῦ ἄορος=θεράπων, ὅπερ δὲν ἀπορρίπτει
μὲν ὁ Λύδεκκ., ||. ἀλλὰ δὲν μοι φαίνεται πθα-
νόν. Ἡ λέξις εἶνε βεβαίω· αὐτὴ ἡ τῆς καθομι-
λῳ. „ρόζος“, ἂν καὶ ὁπωσὺν διάφορος τὴν
σημασίαν, διότι „ρόζος“ λέγεται ὁ κόνδυλος,
τόλος, τοῦ ἀποκοπέντου· κλάδου ἡ ῥίζα. Διὰ τοῦ
ἐν τῇ καθομιλούμενῃ περιωθέντος ἀρχαιωτάτου
τύπου „ρόζος“ ἀνάγεται ἡ λέξις εἰς τὴν ῥίζαν
Frab. ἐξ ἧς τὸ Lat. radia, ῥίζα, ῥοδ-
δον, ῥόδον, ῥαδινός, ῥοδαῖνος, ῥάδις κ. ἄ. Ἐν-
τεθῆεν λοιπὸν „ρόζος“ ἔκ κατ' ἀραίρεσιν ὄος.
Κατὰ τὸν Ἀβρίανδον παρ' Εὐσταθ. 364, 8 ὁ ἡγε-
μὼν τῶν Ἀλιζώνων Ὀδῖος ἐλέγετο Ροδῖος).

ὄω, παρκ. ὄωδα, μόνον ἐν τῷ γ'. ἐν. τοῦ
ὑπερσυντελ. εἰς ἀμετάβ. σημασίαν μυρίζω, εὐω-
διάζω, «ὀδμή ὀδῶδε» περὶ θυμιάματος καὶ
οἴνου Ὀδ. ε 60, ι 210.

ὄωκ, ἐπὶρ. (ὄ), ὄθεν, ὀπόθεν, „ἀπ' ὅπου“,
B 307 κ. ἄ. πλχ. καὶ εἰς πρόσωπα ἀναφερόμε-
νον ἀντὶ τῆς ἀντωνυμίας τῆς ἀναφορικῆς, οἶον,
B 852, Δ 58, γ 349. (||. Ἄλλ' ἐν τούτοις δύ-
νανται τὰ προσωπικά ὀνόματα νὰ ληθῶσιν ἐπὶ
τοπικῆς ἐννοίας).

ὄωι [-], ἐπὶρ. μάλιστα ποιητ., ὅπου, B 722,
ξ 73 κ. ἄ., σπάνιος μετὰ γενικ. τοῦ ὄλου, «ὄθι
αὐλῆς» ὅπου (εἰς ὅποιον μέρος) τῆς αὐλῆς, α
425 σημαίνει καὶ τὸ τέρμα τῆς κινήσεως, ὀπό-
σε, N 229, ο 401, «κλήσιθ—ὄ» ἐπὶ μέγα βάλ-
λετο κῶα· ἐφ' ἧς, τ 58, «ὄθι περ» B 864,
ξ 532.

ὄωμαι, ἐπικ. ἀποθ. μόνον κατ' ἐνест. ἔκ πα-
ρατ., κυρίως (κατὰ τὸν Δουδερλ.) προσδίδω τι,
ἐπιστρέφω· πρὸς τι, ἐπομένως φροντίζω, μέ-
λει μοι, μεριμνῶ περὶ τίνος, πάντοτε μετ' ἀρ-
νήσεως· «οὐκ ὄωμαι» δὲν φροντίζω, δὲν με μέ-
λει, ἀδιαφορεῖ, ἀπολελ. «οὐκ ἀλεγίζεται οὐδ' ὀ-
λεται» Ὀδ. O 407, μετὰ γεν. A 484, μετ' ἀ-
παρ. O 466, 482, μετὰ μετοχ. «οὐκ ὄωτ' ἀλ-
κυλα βέζων» ἀδιαφορεῖ, δὲν αἰσχύνεται, E 403.

ὄωσιν, ἡ, ἄ.) λεπτόν ὕφασμα λινού, «πα-
νί», η 107. β.) ὁ ἐκ τοιούτου πεποιημένος πέ-
πλος, ἡ γυναικίον ἐνδυμα, Γ 444, Σ 595.

ὄωρις, γεν. ὄωριος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ
διμῶρις, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν τρίχα ὡς πρὸς τὸ
χρῶμα, ἐπὶ ἴππων, B 765 φ.

ὄωριονεῖς [-], ὄωρ, ὁ, εἰς τῶν ἐπικούρων

τῶν Τρώων, ἐκ τῆς Καδῆσος, πόλεως Θρακι-
αῆς, N 363 εἰ., 772.

οἶ (For), ἐν. δοτ. τῆς προσωπικῆς· ἀντιονυ.
γ'. προσώπ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐγγλετικῇ, ἀντὶ τῆς
αὐτῆς, αὐτῇ, «τὴν οἶ πόρε Φαῖδος Ἀπόλλων»
A 72, «ὁ δὲ οἶ παρελέετο» B 615 κ. ἄ. πλχ.
Σπανίως ἐν τῷ ἐπικῷ τόπῳ «οἶο» (For) μετὰ
τῆς «αὐτῆς» ἀποτελεῖ φυσικὴν τῶν λόγων αὐτοπα-
θῆ ἀντωνυμίαν ἐαυτῶ, N 495, δ 38. Ἀνακο-
λοῦσθαι κεῖται ἡ εἰς τὴν δοτικὴν «οἶ» ἀναφερο-
μένη μετοχὴ κατὰ γεν. Γ. Δῆμ. 37, Γρ. 49,
34, κατὰ τὸν Ἑρμάννον.

οἶα, ἐπὶρ. ἰδ. οἶακ.

οἶσινμι [-], ἀφ. ἄ. ἐπικ. οἶσα καὶ σονηρ.
ῥα, Ω 457, μετοχ. οἶσα, παθητ. παρατ. οἶ-
γυνται, «ἀνοίγω» συνήθως· «θῶρας, πόλας» Z
89, α 436 κ. ἄ., «πινί» Ω 457, «οἶνον» ὡς ἔν
τῇ καθομιλῳ. «ἀνοίγω τὸ κρασί» δηλ. πι-
θον οἶνον, γ 392.

οἶλα, οἶλας, οἶας, ἰδ. εἶλα II).

οἶαλα [-], (οἶδος=πρήσκω), ἄ.) ἐνεργητ.
„πρήσκω, φουσκῶνω“, ἐξογκῶνω, μετ' αὐτ.
τροπικῶς· «χόλος οἶδάνει νόον» „φουσκῶνει
τὴν καρδίαν“, τουτέστιν ἐρεθίζει, Ὀδ. I 554-
β.) παθ. „πρήσκομαι“, ἐξογκοῦμαι, „φου-
σκῶνω“, «οἶδάνεται κραδίη χόλῳ» „φουσκῶ-
νει ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὸν θυμὸν“, I 616.

οἶαλα, (οἶδος), ἐπικ., παρατατ. γ'. ἐν. ὦδες,
ἐξογκοῦμαι, „πρήσκομαι, φουσκῶνω“,
«ὦδες χροά πάντα» ἦτο ἐξογκιζόμενον, „πρή-
σμενον“ ὅλον τὸ σῶμά του, ε 455 φ.

Οἶαίονος, οἶας, ὁ, ἐπικ. γεν. Οἶαίονα, Ψ
679, υἱὸς τοῦ Λαίου καὶ τῆς Ἐπικάστης (κατὰ
τὸν Ὀμηρ., κατὰ δὲ τοὺς τραγικοὺς Ἰοκάστης),
πατὴρ τοῦ Ἑτεοκλέους, Πολυνείκου, τῆς Ἀντι-
γόνης ἔξ Ἰσμήνης (ταύτης ὅμως τῆς τελευταίας
δὲν γίνεταί μνῆσις παρ' Ὀμ.). Ὁ πατὴρ του ὑπὸ
χρησμοῦ κινούμενος κακοῦ ἐξέθηκεν αὐτὸν εἰς τὸν
Κιθαιρῶνα. Ποιμὴν δέ τι· τοῦ βασιλέως τῆς Κο-
ρίνθου Πολύδου, εὐρών αὐτὸν προσήνεγκεν εἰς
τὴν ἄσκηον βασιλιστῶν, ἥτις ἀνέθρεψεν αὐτόν.
Ἐλθὼν δὲ εἰς τοῦ Δελφῶς πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ
ἀγνώστου πατρὸς, ἔλαβε χρησμόν νὰ μὴ ἐπι-
τρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του (Κόρινθον, ὡς ἐνό-
μιζε) διὸ τραπεί· πρὸς τὰς Θῆβας, ἐφάνευσεν
καθ' ὁδὸν ἐν ἀγνοίᾳ τὸν πατέρα του Λαίον, ἔλυ-
σε τὸ αἶγλημα τῆς Σπυργῆς, καὶ ἔλαβεν ὡς ἀμοι-
βὴν σύζυγον τὴν μητέρα του Ἐπικάστην (ἡσαῖ-
τος ἐν ἀγνοίᾳ). Ἀνακαλυφθεῖσης δὲ τῆς ἀλη-
θείας, ἡ μὲν Ἐπικάστη ἀπηγγόνισεν ἐαυτήν, ὁ δὲ
Οἶδῖπος ἐβασίλευσε ἔκ τὸν λοιπὸν χρόνον ἔκ ἀπέ-
θανεν ἐν Θῆβαις, λ 274. Κατὰ τοὺς τραγικοὺς
ὅμως ἐτύρλωσεν ἐαυτὸν καὶ ἐξωσθεῖς κατέφυγεν
εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἐνθα καὶ ἀπέθανεν. Οἱ ἐπική-
δαισι αὐτοῦ ἀγῶνες μνημονεύονται ἐν τῇ Ψ 679
εἰς. (Παράγεται κατὰ τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν
ἐκ τοῦ οἶδέω ἢ οἶδω καὶ πούς, οἶονσι, Πρῆ-
σκοπόδης, διότι ὅτε εὐρέθῃ εἶχε τοὺς ποδας

τετροπημένους καὶ ἐξωγκωμένους, πρὸλ. Σοφοκλ. Οἶδ. Τ. 1032 ἐξ., Ἀπολλ. 3, 5, 7. Ἀλλὰ παρ' Ὁμ. οὐδεὶς ἐπέρχεται τοῦ τοιοῦτου ὑπαίτιγμός. Ὁ δὲ Δουδερλίνος θεωρεῖ τὴν λ. οὐχὶ σύνθετον, ἀλλὰ παράγωγον ἐκ τοῦ: οἶδω=φουσκῶναι ὑπὸ τῆς ὀργῆς, τὸ δὲ πους ταῦτόν τῳ πους, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ κατὰληξις, ἣ σημαίνει ἐπομένως ἢ λέξι. τὸν ὀργίλον. || Ἀπίθανος ἡ ἐτυμολογία αὕτη. Ἡ σύνθεσις εἶνε ἀναμφισβήτητος· ἡ δὲ ἐρμηνεία δυνατόν νὰ ᾔηται καὶ ἀσχετος πρὸς τὸν περὶ ἐκθέσεως· ἣ διατρέψεως τῶν ποδῶν (μύθον).

οἶμα, ατοῖ, τό, ποι. (οἶδω), τὸ φούσκωμα, ἰδίως τῆς θαλάσσης, «φουσκοθαλασσία», ἐπομένως κῶμα, «Π. Ψ 230, «ἄλιον» Γ. Ἀπ. 447, «θαλάσσης» Γ. Δῆμ. 14· ἐπὶ ποταμοῦ κυμαίνοντος, Φ 234. (Ὁ Δουδερλ. νομίζει ἄνευ τινὸς ἀνάγκης ὅτι κυρίως σημαίνει ἡ λ. τὸν πᾶταγον, τὴν βοήν τῆς κυμαίνουσας θαλάσσης ὡς παραγόμενη ἐκ τοῦ οἶζω).

οἶετ' (οἶέτης), εκ, ποι. (ἐκ τοῦ ἀθρ. ὁ- ἢ ἴετ' ἢ ἴετ' ἢ ἴετ'), ἀντὶ τοῦ ὁμοετιῆς, ὁμηλ. ἢ, «ἴποι» Β 765 f, πρὸλ. ὅριε.

οἶτρος [-...], ἡ, ον, ποι., συγκρ. -ράτερος, Ρ 446, ὑπερθ. -ράτος, ε 105, ἀθλιος, ἐλεεινός, θλιβερός, ἀξιοδάκρυτος, ἐπιθ. τῶν ἀνθρώπων, Α 417, γ 95, δ 497 κ. ἀ., ἐπὶ ἀφύχων, «νύκτες» γ 182, ν 337, «γῶος» θ 540, «πόλεμος» γ 442. (Περὶ τοῦ ω τοῦ συγκρ. καὶ ὑπερθ. ἴδ. Κρυγέρου π. Διαλέκτ. 23, 2, 1 τῆς Ἑλλην. μεταφρ.). Ἐκ τοῦ

οἶξίς, φοξ [-...], ἡ, ποι. (ἐκ τοῦ ἐπιρρων. οἶ), θλιψίς, ἀθλιότης, δυσυχία, «βασανισμός», δεινοπάθεια, Σ 285, ε 480, λ 167 κ. ἀ., «πόνο» καὶ οἶξ. Ν 2, «κάματος καὶ οἶξ.» Ο 365. Ἡ δοτ. συναίρεται οἶξυ ἀντὶ τοῦ οἶξυ, η 270. Ἐκ τοῦτου

οἶξιν [-...], ποιητ., ἀορ. ἀ. μετοχ. οἶξυσα· ἀ.) ἀθλιώες μοχλῶν, «βασανίζομαι», «περὶ τινα», ἵνα ἀποκτήσω τινός· τὴν εὐνοίαν, ἢ ἵνα κἄμω τι πρὸς τινα, Γ 408· β.) ὑπαμένω δυσυχίας, δυστυχῶ, δεινοπαθῶ, δ 152, ψ 307, μέτ' αἰτ. πάσχω, ὑπομένω, «κακά» Σ 89.

οἶσιον (Φοίσιον), τό, ἐπικ., κυρ. τό εἰς τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ καταστρώματος προέχον μέρος, ἢ λαβὴ τοῦ οἴκου, τὸ λεγόμενον ἐν τῇ καθομῇ, «δοιάκι» (Φοιάκι), συνεκδ. δὲ ἢ ὅλος ὁ οἶαξ, πηδάλιον, «τὸ τιμόνι» (Ἰταλ.), ι (483) 540, πληθ. τ 43, μ 218. (Κατὰ τὸν Λόβερν Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀγρ.: σῖσιον ἐκ τῆς ρίζ. οἶ-, οἶσω, κυρ. λοιπόν: τὸ φέρον).

οἶση (Φοίση), ηκος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ οἶαξ, «δοιάκι» (οἶ-, οἶσω), Ω 269· κατὰ μὲν τὸν Σχολ. «κρίκοι τινές (ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ τοῦ ἀρματοῦ), δι' ὧν ἐνεσφύονται αἱ ἡνία (ἀποχωρίζονται ἀλλήλων καὶ) οἰκίζουσιν τοὺς ἵππους», κατὰ δὲ τὸν Γράσφον κανόνες τινές, ἀποσώτως ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ, πρὸς τὰ ἄνω καμπύλοι καὶ ὅμοιοι πρὸς τὴν λαβὴν τοῦ πηδαλίου (τὸ «δοιάκι»), χρη-

σιμεύοντες ἵνα καλύπτωσι τὴν κατάπτωσιν τῶν ἡνίων. (Κατὰ τὸν αὐτὸν ἡ λ. εἶνε σύνθετος ἐκ τοῦ οἶ- καὶ ἀκ- ἀκή, || Ἀπιθάνος).

οἶκαδε (Φοῖκα), ἐπὶρ., ἐξ ἀγρ. τινός ἀπρηχαιωμένης ὀνομαστ. οἶξ=οἶκος, εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν πατρίδα, «εἰς τὸ σπίτι», ἰδίως μετὰ τῶν ῥημάτων. «ἐλλείμεναι, ἱκέσθαι, νεύσθαι, νοστήειν, ἀποσπείχειν» Ὁμ. πλχ.

οἶκεῖς (Φοῖκα), ἡος, ὁ, ποιητ., οἶκατος, ὁ ἀνέκων εἰς τὸν οἶκον, Ε 413, Ζ 366, ἔπειτα δὲ κατ' εὐφημισμὸν, οἰκέτης, «ἄνθρωπος», δὲ θεράπων, ὑπηρετής, δοῦλος, δ 245, ε 63, πληθ. «οἱ ἄνθρωποι», ε 4, π 303, ρ 533. Ἐκ τοῦ

οἶκεν (Φοῖκα) (οἶκος), ἀορ. παθ. γ'. πληθ. Δωρ. καὶ ἐπικ. ὦκηθεν ἀντὶ τοῦ ὦκῆσαν. 1) ἀμετάβ. οἶκω, κατοικῶ, συνήθ. μετὰ τῆς Ἑν, Σ 116, ι 200, 400, 2) μεταδ. κατοικῶ, «ὑπηρεῖς» Γ 218.—Ὅθεν παθ. ἀ.) οἰκοῦμαι, κατοικοῦμαι, «οἰκέοιτο πόντος» Δ 48· β.) κατοικίζομαι, ἀποκαθίσταμαι «τριχθὰ ὦκηθεν» εἰς τρία μέρη διηρημένοι (κατὰ φυλάξ;) κατοικίσθησαν, ἐπομ. κατῶκου, Β 668.

οἶκιον (Φοῖκα), τό (μόνον κατὰ τόπον ὑποκοριστ. τοῦ οἴκου)· ἀ.) ἐπὶ ἀνθρώπων, οἰκία, κατοικία, πάντοτε πληθ., συνήθ. «οἰκία ναῦω» Β 750 κ. πλχ., ἐπὶ θεῶν, κατοικία, μ 4, τοῦ Ἄδου, τὰ καταχθόνια, Γ 64· β.) ἐπὶ ζώων, φωλεός, φωλεά, οἶον τῶν σφηκῶν, μελισσῶν, Μ 167, Π 261, τοῦ ἀετοῦ, Μ 221.

οἶκλέης, ἑσπε, ὁ, ἢ ἐπ. οἶκαλῆς, ο 244, αἰτ. οἶκλῆα, υἱός τοῦ Ἀντιφάτου, πατὴρ τοῦ Ἀμφιαρέου, ο 253, πρὸλ. Ἀπολλ. 2, β, 4.

οἶκοθεν (Φοῖκα), ἐπὶρ. (οἶκος), οἶκοθεν, ἐκ τοῦ οἴκου· ἀ.) ἐκ τῆς κατοικίας «Π. Δ 632· β.) ἐξ ἰδίων, Η 364, 391, Ψ 558.

οἶκοσι (Φοῖκα), ἐπικ. ἐπὶρ.=οἶκοι (οἶκος), Λατ. domi, ἐν τῷ οἴκῳ, ἐν τῇ πατρίδι, «εἰς τὸ σπίτι» (Λατ.), Θ 513, γ 303, τ 237, φ 398.

οἶκοι (Φοῖκοι), ἐπὶρ. (οἶκος), Λατ. domi, ἐν τῷ οἴκῳ, ἐν τῇ πατρίδι, «εἰς τὸ σπίτι» (Λατ.), Α 413, α 12 κ. ἀ.

οἶκονδε (Φοῖκα), ἐπὶρ. (οἶκος), ποι.=οἶκαδε, εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν πατρίδα· ἀ.) εἰς τὴν κατοικίαν, Α 606, γ 390 κ. ἀ. ἐν δὲ καὶ εἰς τὸν θάλαμον, εἰς τὸ δωματίον, α 360, ω 354, ψ 292 (ἐν τοῦτοις τοῖς χωρίοις ὁ λόγος περὶ τοῦ γυναικείου θαλάμου), «οἶκ. ἄγομαι» φέρω εἰς τὴν οἰκίαν μου, γυναικα ὡς σύζυγον, ζ 459 κ. ἀ. β.) εἰς τὴν πατρίδα «φεύγω, νέομαι» Β 158, 354.

οἶκος (Φοῖκα), ὁ, 1) οἶκος, οἰκία, «σπίτι» (Λατ.), κατοικία, παντός εἶδους, Ὁμ. πλχ., ὅθεν ἀ.) καὶ ἡ κλισία τοῦ Ἀγυλλῆος, Ω 471, 572, το σπήλαιον τῶν Κυκλώπων, ι 478· β.) μέρη αὐτοῦ, θάλαμος, δωματίον, καὶ ἰδίως ἡ γυναικωνίτις, α 356, δ 717, τ 514, φ 350.

ἀλλὰ καὶ τὰ μέγαρον τῶν ἀνδρῶν, ἐνθα ἡ ἑστία, Ἰ. Ἀπορ. 30. Ὅθεν πληθ. «οἶκος» ὡς τὸ Λατ. *teiles*, καὶ τῆς καθομιλ. τῆς „σπίτις“ ἐπὶ μιᾷ οἰκίᾳ, ω 417 (ὅπερ μὴ ἀνεχόμενοι ὁ Δούτζερος καὶ Ἀμεῖς διώρθωσαν ἐκ τοῦ Σχολιαστῆ. καὶ ἐνός τῶν χειρογράφων τὸ «οἶκων» εἰς «οἶκον», ὁ δὲ οἰκόνδε. || ἀλλ' ὁ πρῶτος ἐν νεωτέρᾳ ἐκδόσει μετανοήσας ἐβόλαξε μὲν τὸ «οἶκων», ἐρμηνεύει δὲ ἐκ τῶν ἰδίων οἶκων ἐκάστους ἐΐπερον, ὅπερ ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τοῦ λόγου μοῖ φαίνεται πολὺ βεβηασμένον). 2) οἶκος (ὡς ἐν τῇ νεωτέρᾳ φράσει: ἐμπορικῶς οἶκος, πλούσιος οἶκος), πάντα τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ εὐρισκόμενα ἢ ὁπωσδήποτε εἰς αὐτὴν ἀνήκοντα, α 232, β 64, «οἶκα καὶ κτήματα» Ο 498, περιουσία, δ 348, π 431 κ. ἀ., οἶκα, οἰκογένεια, „σπίτις“, ζ 481. (Ἡ λ. εἶνε ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Λατ. *vicus*).

οἰκτεῖρα (οἶκος), ἀορ. ἀ. φκτεῖρα, ἐλεεινολογῶ, λυποῦμαι, κλαίω τινά, Ἰλ. Α 814, Π 5 κ. ἀ., Ἰ. Δῆμ. 137, «οἶκτι τι» Ω 516.

οἰκτιστοί, η, ον, τδ. οἰκτρός.

οἰκτός, ὁ (οἶ ἐκφωνημ.), σχετλιασμός, ἐλεεινολογία· ὅθεν εὐσπλαγχνία, ἔλεος, συμπάθεια, Ὅδ. β 81, ω 438. Ἐκ τούτου

οἰκτρός, ἡ, ὄν, συγκοιτ. -ότερος, λ 384, ὑπερθετ. -ότερος, λ 421 καὶ συνηθέστ. οἰκτι-
τος, X 76, λ 412, μ 258 κ. ἀ., οἰκτρός, ἐλεεινός, ἀξιοδάκρυτος, ἀθλίος, ἐπὶ ἀνθρώπων Ὅμ. πλχ., καὶ καταστάσεων «δλεθρος, θάνατος» μόνον ἐν Ὅδ., «ὄψ» (τῆς Κασάνδρας), λ 421. Τὸ οὐδ. πληθ. «οἰκτρά» ὡς ἐπὶρ. «ὀλοφύρομαι» ἐλκεῖν ἀθρηῶν, δ 719, ι 409 κ. ἀ., καὶ ὑπερθ. βαθμὸς «οἰκτίστα θανάτῳ» χ 472.

οἰκογενεῖα, ἡ, ποιητ. (οἶκ. ὀφείλλω), αὐξήσει, ὠφέλεια τοῦ οἴκου, οἰκονομία, „ναικοκυροσύνη“, ζ 223 +.

οἰκίαις [-..], ἡοε. ὁ, 4) βασιλεὺς τῆς Λοκρίας, ἀνὴρ τῆς Ἐρμιόπιδος, πατὴρ τοῦ Λοκροῦ Αἰάντος· ὁ τοῦ Μένοντος, B 527, 727, N 691. 2) εἰς τῶν Τρώων, ἡνίοχος τοῦ Βιάνορος, Α 93.

οἰκιάδης [-..], ον, ὁ, υἱὸς τοῦ οἰκίαι, Αἴα· ὁ Λοκρός, M 365, Ξ 446 κ. ἀ.

οἶμα, ατος, τό, ἐπ. (οἶ-, οἶσω). πορὰ, ἐπιφορὰ, ἐφοδος, ὁρμή Ἰλ. Π 752, ἐπὶ λείοντος, Φ 252, ἐνθα ὁ πληθ., ἐπὶ αἵετος, ἐπὶ δὲ Θ 349 ἔγραψεν ὁ Βέικκ. ἐν τῇ Β'. κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον «Γοργὸς οἶματ' ἔχων» ἀντὶ τοῦ συνηθου· δαματ'. Ἐκ τούτου

οἶμα, ἐπικ., ἀορστ. ἀ. οἶμασα, φέρομαι, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, X 308, 341, ω 538, «(ἱερεῖ) μετὰ πίλειαν.» X 440.

οἶμν, ἡ= τῷ ἐπομ., ποιητ., κυρ. ὁδός, συνηθως δὲ ἡ πορεία διηγήσεως· τινος· ὅθεν διήγημα, ἔπος, „τραγοῦδι“, Ὅδ. θ 481, χ 347, «κλέα ἀνδρῶν οἶμης» τοῦ ἔπους· ἡ δόξα τῶν ἀνδρῶν, θ 74. (|| Ὁρθότεραι ἀναντιρρήτως εἶνε

αἱ ἄλλαι δόξαι ἐρμηνεύει (καὶ ἡ στίξις μετὰ τῷ «ἀνδρῶν») ἡ μὲν τοῦ Φαίσιος, καθ' ἣν ἡ γενική «οἶμης» σημαίνει τὸ δῖον· ἐκ τῆς οἶμης (ἐκ τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἔπους), «τῆς τῶτ' ἄρα κλέος οὐρανὸν ἔκανε», πρὸς τὸ μέρος· «νεῖκος Ὅδ. καὶ Ἀχ.», ἡ δὲ τοῦ Ἀμεῖς, καθ' ἣν τὸ «οἶμης τῆς» εἶνε ὑπερβατική ἑλίξις, ἀντὶ τοῦ «τῆς οἶμης ἔπ.» = τῆς οἶμης ἔπ., ὅπερ εἶνε ἀναφορικὸς προσδιορισμὸς κατὰ πρόληψιν τοῦ ἐπομένου «νεῖκος» Ὅδ. καὶ Ἀχ.).

οἶμος, ὁ, ποι. (οἶ-, οἶσω), ὁδός, πορεία. Τροπ. ἀ.) ἡ σειρά, ζώνη, ταινία, «οἶμοι κυνέου» σειράι χαλυδῶδους (ἐπὶ τοῦ θώρακος) Α 24 + β'.) «οἰοῦ» ἡ πορεία τοῦ ἔπους, τοῦτ' εἰς τὸ μέλος, ὁ σκοπός, ὁ „ἡχασ“, Ἰ. Ἐρμ. 451.

οἶμαγῆ, ἡ, θρηνηός, ὁδυρμός, κλυθμός, Δ 450, I 64, ω 353, συνάπτεται μετὰ τοῦ «κωκυτός» X 409 καὶ «στοναγή» Ω 696. Ἐκ τοῦ οἰμάζω (οἶμοι), παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῷ ἀορ. ἀ. φμῶζα, μεταχ. οἰμάζας, κυρ. οἶμοι („ἀλλ' οἶ μόνον“) φωνάζω, ἐπομέν. θρηνηῶ, ὁδύρομαι, κλαίω, „σκούζω“ M 462, ν 498 κ. ἀ., μάλιστα τῆς Ἰλ. «σμερδαλέον οἶμ.» φοβερά κλ., Σ 35, «ἐλκεῖν» X 408, «μέγα» X 34, «σμερδαλέον δὲ μέγ' φμῶζεν» μὲ φοβεράν καὶ μεγάλην φωνὴν ἔσκουε, ι 395, «οἰμάζας ἔριπε κάππεσιν, πέσεν» E 68, Π 29, σ 398.

οἰνεῖαι, ον, ὁ, υἱὸς τοῦ οἰνέως, ὁ Τυδεύς, E 813, (K 497) κατὰ τὸν Βέικκ. ἐν τῇ Β'. οἰνεῖδης.

οἰνεῖς (Γοιν.), ἡοε. ὁ, υἱὸς τοῦ Πορθέως, βασιλεὺς τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Καλυδῶνος, ἀνὴρ τῆς Ἀλθαΐας, πατὴρ τοῦ Τυδεῶς, Μελιάρου κ. ἀ., Ξ 417. Ἦτο ξένος (φιλος) τοῦ Βελλεροφόντου. Ἐπειδὴ ποτε προσέφρων ἀπαρχὰς εἰς τοὺς θεοὺς ἐλησμονήσας τὴν Ἄρτεμιν, ὀργισθεῖσα ἡ θεὰ ἐπεμψεν εἰς τὴν χώραν τοῦ ἄγριον κάπρον (τὸν περδόντον Καλυδῶνιον κάπρον), I 530 εἰ.

οἰνίζομαι (Γοιν.), ἀνευ δὲ διγᾶμ., H 472, παρ' Ὅμ. μόνον μέσ. (οἶνος) μετὰ παρὰ. ἀναυθ. ἀγοράζω, (πραμηθεύομαι) οἶνον, «γαλκῶ» ἀντὶ γαλκός, Ἰλ. H 472, «οἶνον» Θ 506, 546.

οἰνοβαρέα [-..] (Γοιν.), ἐπικ., μόνον ἐν τῇ ἐπικ. μεταχῇ οἰνοβαρείων, εἶμαι ὑπὸ οἶνου βεβαρημένος, «μεθυσμένος», μεθύω, Ὅδ. ι 374, ν 555, φ 304. Ἐκ τοῦ

οἰνοβαρής [-..] (Γοιν.), ἔε (οἶν., βάρος), ὑπὸ οἶνου βεβαρημένος, «μεθυσμένος», Α 225 +.

οἰνόμαος [-..], ὁ, 4) εἰς τῶν Αἰτωλῶν, E 706. 2) εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως φανευθεῖς, M 440, N 506.

οἰνόπελος (Γοιν.), ὄν (οἶνος, πέδον), ὁ ἔχων οἶνωδεις ἑδάφος, οἰνόφυτος, ἀμπελόφυτος, «ἀλώη» α 193, λ 193. Ἐκ τούτου τὸ οὐδ. ὡς οὐσίας. τὸ «οἰνόπεδον» „ἀμπελότοπος“, ἀμπελος, ἀμπελῶν, I 579. Τὸ ἐπὶθ. εἶνε ποιητ.

Οἶνοπίαντες (Φοιν.), οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Οἶνοπος; δ' Ἐλενας, B 707.

οἶνοπανθῆς (Φοιν.), ἐς (οἶν., πληθος), ἀμπελοεῖς, πολλοὶ οἶνοι, «Συρή» ο 406 f.

οἶνοπότλας (Φοιν.), ἐπικ. (οἶνοπότης), εἶμαι οἶνοπότης, πίνω πολλὸν οἶνον, Γ 84, ζ 309, α 262.

οἶνοποτής, ἦρος (Φοιν.), ὁ, ποιητ. (οἶν., πίνω), οἶνοπότης, θ 456 f.

οἶνος (Φοιν.), ὁ. Λατ. vinum, «κρᾶσι», Ὁμ. πλχ., συνήθ. «ἐρυθρός»: ε 163, «μέλας»: «μαύρο κρᾶσι», βαθύ, ἐρυθρό, καὶ τοιοῦτος, φαίνεται, ἥτοι ὁ ἄκρατος οἶνος, «ἐρυθρός» δ' ἴσως μέλλον ὁ κεκραμένος, ε 265, ε 196, 346, «αἶθος» (τὸ τ. λ.), Δ 462, Δ 259, πρὸλ. οἶνον. Λέγεται δὲ καὶ «μελιηδής» Δ 346 κ. ἀ., «μελίφων» η 482, ν 53, «ἡδύς» ε 350, τ 205, «ἡδύποτος» ο 507, «εὐήνωρ» δ 622. Συνήθως ἐπίνετο κεκραμένος ὀδοῦ (τὸ κεκράνησμι) (|| ὅθεν τῆς καθομιλουμένης «κρᾶσι», ὅπερ κυρτοῦται οἶνον ὀδοῦ κεκραμένον). Δι' οἶνον ῥαντίζει ἡ Ἀνδρομάχη τοὺς πυροῦς, τὸν σπῆν, ὃν παραδίδδαι εἰς τοὺς ἵππους τοῦ Ἑκτορος, Θ 489. Ἐφυλάττετο δὲ ὁ οἶνος ἐν «ἀμφοροῦσι, πίθοις»: ε 290, 340, ἡ ἐν ἀσκοῖς, Γ 247.

οἶνοκοῖα καὶ οἶνοκοεῖα (Φοιν.), ὁ δευτεροῦς τύπος εἶναι εὐρ. μόνον ἐν τῇ ἐνεστ., B 127, Γ 234, φ 142, τοῦ δὲ πρώτου ἔχει ὁ Ὁμ. μόνον τὰ γ'. ἐνικ. τοῦ παρτ. ἡνοχέει, A 598, ο 144 (ἀλλ' ἐν τοῦτοις ὁ Βέκκ. καὶ Διόδωρος κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ἔγραψαν οἶνοχέει) καὶ ἡνοχέει (ἱΦων.), Δ 3, ν 255, καὶ τὸ ἀπαρτ. τοῦ ἀορ. ἀ οἶνοχέσσει, δ 233, α 323, γυνώ οἶνον, τινέσσει «κερνῶ», ἐγγέω εἰς τὰ ποτήρια, εἶμαι οἶνοχόος, δ 233, ν 255, «νέκταρ» Δ 3, «τινέ» A 598, ἔλλειπτ. «οἶνοχέουσι» (δηλ. ὁ οἶνοχόος), φ 142.

οἶνοχοῖος (Φοιν.), ὁ (οἶν., χέω), ὁ οἶνοχόος, «κεραστής», ὅστις κερνᾷ οἶνον εἰς τοὺς ἄλλους, B 128, ε 10 κ. ἀ.

οἶνον (Φοιν.), οἶνος, ὁ, ἡ, ποι. (οἶν., ὦψ), ὁ ἔχων τὴν ὥψιν, ἡ τὸ χρώμα τοῦ οἶνου, οἶνόχρους, τοῦτέστι βαθύ, ἐρυθρό, κατὰ διαφύρου ἀποχρώσει (τὸ οἶνος), συνήθ. ἐπιθετον τῆς ἀνησχοῦ θαλάσσης, ἥτις ἐνίστε σφόδρα κυματομένη λαμβάνει τῇ ὄντι χρώμα βαθύ ἐρυθρόν (τὸ πορεύειν, πορεύειν), E 774, α 183. (Τὸ δὲ τῆς A 350 διώρθωται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ὁ Βέκκας. «ἐπ' ἀπείρονα πόντον»)· ἐπὶ δὲ ἐπιθ. τῶν ταύρων, N 703, ν 32.

Οἶνον (Φοιν.), οἶνος, ὁ, εἰς τῶν εὐγενῶν Ἰοακχιῶν, πατὴρ τοῦ Λαϊῶδου, φ 144.

οἶνόα (Φοιν.) (οἶνος), παθ. ἀορ. μετοχ. οἶνωθεῖς, μεθύσκω, ποτίζω τινά πολλὸν οἶνον, «μεθύω», παθ. μεθύσκομαι, «μεθύω», *Οδ. π 292, τ 44.

οἶσαλα, τὸ οἶσιναι.

οἶος, ἐπικ., ἀντὶ τοῦ οὐ, τὸ. ὅς.

οἶοσεν, ἐπικ. ἐπὶβ. (οἶος), καρ. ἐκ μόνου, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «οἶσεν οἶος» περιγραφὴ τοῦ ὑπερβ. μονώτατος, κατὰ μόνου, ἰσοδυναμοῦς πρὸς τὴν τῆς καθομιλουμένης, «μὲν καὶ μὴναχος», *Ιλ. Η 39, 226. Πρὸλ. αἰκόσεν.

οἶομαι, ἐν τῇ ἐνεστ. τῆς ὀριστ. πάντοτε ἐπικ. οἶομαι (|| πλὴν ἐν τῇ κ 493, ὅπου εὐρίσκεται ὁ συνηρημένος τύπος «οἶομαι»), ὡς ἀποθ., ἐν δὲ τῇ ἀ. ἐνικ. συχνότερον κατὰ τὸν ἐνεργητ. τύπον οἶα καὶ οἶα, εὐκτικ. γ'. ἐνικ. οἶστο, ρ 580, γ 12. Τοῦ παρτατ. γ'. ἐνικ. ὥστω, ἀορ. ἀσάμην ἀναύξητ., σπανίως δὲ κατὰ παθητ. τῶν οἶσθην μόνον δ 453, π 475, μετοχ. οἶσθεις μόνον I 453. Θεμελιώδης σημασία εἶναι νομίζω, «πιστεύω, θαρρῶ», Ὁμ. πλχ. Πολυλάϊς δὲ ἔχ' ἐπὶ ἐντελοῦς πεποιθήσεως χάριν μετριοφροσύνης ἢ εἰρωνείας, «ἀλλ' ἐν πρώτοις οἶω ἔμμεναι» θ 480, πρὸλ. A 296, «οὐ γὰρ οἶω ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκδᾷ ἰσάμενος πολεμίζειν» δὲν πιστεύω νὰ στέκωμαι μακρὰν κτλ., ὁ ἔ. δὲν εἶναι βεβαίως τοιαύτη ἡ συνήθειά μου, N 263. Ἀναπερόμενον εἰς μέλλον τι, εἰκάζω, συμπεραίνω, προσδοκῶ, ἐπομένως καθ' ὅσον τὸ προσδοκώμενον εἶναι ἀγαθὸν ἢ κακόν, ἐλπίζω, φοβοῦμαι, ὑποπτεύω· ἐπὶ δὲ σκοπεῖω, διανοοῦμαι, ἔχω κατὰ νοῦν, A 170. Πολλάκις μετὰ τοῦ προσδιορισμοῦ «θυμῶ, κατὰ θυμόν» καὶ «θυμός οἶσάτο μοι» ε 243.—Συντάσσεται ἐνίστε 1) ἀπολελ. A 564, ε 298, ρ 586, ω 401· πολλάκις δὲ τὸ ἀ. πρὸς. (μάλιστα ὁ τύπος οἶω καὶ σπανίως οἶομαι, γ 140) παρεντίθεται εἰς τὸν λόγον, ὡς τὸ τῶν πεζογράφων οἶμαι, καὶ τῆς καθομιλουμένης, τὸ «πιστεύω, θαρρῶ», ἵνα ἐπὶ βεβαίου πράγματος ἐκφράσῃ ἀμφιβολίαν ἐκ μετριοφροσύνης προσροχόμενῃ, «ἐν πρώτοις οἶω, κείσεται» θ 536, N 153, π 309. Συνήθως 2) μετ' ἀπαρεμφ. ἢ αἰτ., καὶ δὴ· ἀ.) τοῦ ἐνεστώτος· εἰς ἐκφρασιν τοῦ παρόντος χρόνου, α 323, κ 232 κ. ἀ., ἡ καὶ τοῦ μέλλοντος, E 894, M 73, ε 290 κ. ἀ.· β.) τοῦ ἀορίστου εἰς ἐκφρασιν τοῦ παρωχημένου «σ' οἶω κατανεῦσαι» A 558, K 551, N 273, γ 27, τ 568· γ.) συνχρότατα δὲ μετ' ἀπαρεμφ. μέλλοντος.—Εἰς πᾶσαι ταῦτα τὰς περιπτώσεις συνήθως τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφ. παραλείπεται, ὅταν εὐκόλως ἐννοῖται, «οἶσάτο θεὸν εἶναι» εἶκασεν ὅτι (ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος) ἦτο θεός, α 323, «ὅθι τρώσασθαι οἶω» εἵυπακ. «ἡμᾶς αὐτούς»: ὅπου θά πάθωμεν, πιστεύω, M 66, «οὐ γὰρ οἶω λήσειν Ἐννοσίγαιον» (ἐνθα εἵυπακούεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὸ «σέ» ὑποκείμενον τοῦ λήσειν), λ 101, «καὶ που τῶνδε μνησέσθαι οἶω» (ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφ. ὕμας), μ 212. 3) μετὰ μόνου ἀπαρεμφ., ὅταν τοῦτο ταυτοπροσώπῃ πρὸς τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως, «κίχνησθαί σ' οἶω» Z 314, θ 480 κ. ἀ. (Τὸ τῆς E 252 «ἐπεὶ οὐδὲ σὲ πείσειεν οἶω» ὑπάγεται εἰς τὴν περίστασιν 2) γ'). διότι τὸ μὲν «σέ» εἶναι ὑποκείμενον τοῦ

«παισόμεν», τὸ δὲ ἀντικείμενον αὐτοῦ ἐξοπα-
κεύεται ἐμέ. 4) ὅταν σημαίῃ τὸ φοβοῦμαι
συντάσσεται μετὰ τοῦ μὴ καὶ τῆς εὐκτ., τ 390.

5) μεταδ. μετ' αἰτ. πράγματος ἐπὶ τῆς σημα-
σίας τοῦ εἰκάζω, προσδοκῶ, φοβοῦμαι, γ 255, «καὶ νῦν οἰομένη τὸν κάμμορον» β 351,
«Κῆρας» Ν 283, «γὰρ δ' ὠϊστός θυμός» κ 248,
«ἦ τι οὐσάμενος» ἢ (κακόν) τι ὑποκτεύσας, ε 339 (ἐνθα πρό τοῦ Βακκ. ἐγράφτο ἐσφαλμένως:
τοι). Ἀπὸ τούτων διακρίτῃ ἡ περίσας καθ' ἣν
ἡ αἰτ. εἶνε συντακτικὴ ἐξυπακουμένου ἀπαρφ.,
οἷον «ἀλλὰ τὸ γ' οὐ κατὰ κόσμον οἶομαι» ξ 363
(ἐνθα ἐξυπακ. τὸ «εἰπόμενος»), ὡσαύτως ν 427,
α 31, γ 159. 6) ἔπαξ μόνον ἀπροσώπως
«οἶεται μοι ἀνὰ θυμόν» ὑποψία ἀνέργεται εἰς
τὴν ψυχὴν μου, τ 312. (Κατὰ τὸν Λοῦθεκ εἶνε
συγγ. τοῦ ὄσσω καὶ ὄπτομαι.—Τὸ εἶνε μα-
κρόν, μόνον δὲ τοῦ ὄσω εὐρίσκεται βραχὺ ἐν τῇ
μέσῃ τοῦ στίχου 134κι.).

οιοπάλος, οη, ποιητ. (οἶος, πέλομαι), κυρ. ὁ
μόνος ὑπάρχων, μονήρης, ἔρημος, «γῆρας»
Ν 473, Ρ 54, «σταθμός» Τ 377, «οὔρις» Ω
614, λ 574.

οιοπάλος, οη, ἐπικ. (οἶς, πολέω), προδότην
βασκῶ (πρόλ. τὸ αἰπόλος = αἰγιόπος), ποι-
μήν, Γ. Ἐρη. 314.

οἶος, οἶμ, οἶον, ποιητ. 1) μόνος, «μονα-
χός», δ.) «εἰς οἶος, μὴ οἶη» εἰς μόνος, μία
μόνη, Ὁμ. πλχ., «δύ' οἶω» δώω μόνος, Ω 473,
ξ 93, «δύ' οἶους» γ 424, π 245, «οὐκ οἶη»
δύ: μόνη της, Γ 443 κ. δ. (περὶ τοῦ Γμ. 18
(19), 14 ἰδ. Βαουμ.), περαιτέρω προσδιορίζεται:
«αὐτός οἶος νόστιμ' ἐσποίνης» ξ 450, «οἶος
ἄνευθ' ἄλλων» Χ 39, «οἶη ἐν ἀθανάτοισι» μό-
νη μεταξὺ τῶν ἀθ., Α 398. ὡσαύτως «οἶος μετὰ
τοῖσι» γ 362. 6.) μετὰ γεν. «τῶν οἶος» ἔρη-
μος αὐτῶν, Δ 693, ἢ μετὰ προσέσω: «ἀπό-
τινος... οἶος» μόνος, κεχωρισμένος ἀπό τι-
νος, μακρὰν τινος, Ι 438, ι 192, φ 364. 2)
μοναδικός (εἰς τὸ εἶδος τοῦ) ὃ εἰ ἐξαιρέτος,
Ω 499.—Τὸ οὐδ. οἶον ὡς ἐπὶρ., ἔπαξ, «μία
φορὰν», Ι 355 κατὰ τὸν Σχολιαστ., κατὰ δὲ
τὸν Εὐστάθ. ὀρθότερον: ἐμὲ μόνον.

οἶος, οἶμ, οἶον (ὅς, ἦ, ὅ), ὁποῖος, «ὁποῖας
λογῆς», ἀναφωρ. ἄντωνυμ., ἀνταποδιδόμενη εἰς
τὴν δευτικὴν τοῖος, «οἶος ἀρετὴν ἔσσι» ὁποῖος
εἶσαι κατὰ τὴν ἀρετὴν, Ν 275. Πολλὰκις μετα-
φράζεται διὰ τοῦ πόσον, «τί», «οἶος καλός τε
μέγας τε» πόσον καλός κτλ., «τί καλός ἔξ με-
γάλο», Φ 408.—Τίθεται 1) εἰς ἀνεξαρτήτους
προτάσεις, «να ἐκφράσῃ τὴν θαυμασίον, τὴν ἀπο-
ρίαν διὰ μέγα τι ἑξ ἀσύνθης (ἀγαθόν ἢ κακόν),
ἰδίως δὲ ἐν ἐπιφωνήμασι, «οἶον δὴ τὸν μῦθον
ἐξεφράσθης ἀγορεύσαι» τί λόγος εἶνε οὗτος, τὸν
ὁποῖον διανοήθης: νά εἴπῃς, ε 483, καὶ πολλάκις
κατ' οὐδέτερον γένος «οἶον» πῶς, Ε 604, Η
455, Ν 633, α 32 κ. δ. 2) συγνότερον εἰς
ἐξηρημένους προτάσεις, ἀναφερομένη εἰς ὁρίσμε-

νον τι ἀντικείμενον δ.) προηγουμένης τῆς δει-
κτικῆς ἄντωνυμίας «τοῖος», ἢ «ὅς», «χορὸς τῶν
ἱκελῶν, οἶον ποτὶ Δαίδαλος ἦσκησεν» ὁποῖον,
καθώς, Σ 592, πρόλ. Σ 405, α 374 κ. δ., καὶ
ἄνευ προηγουμένης ἄντωνυμίας, Δ 264, Π 557,
Χ 347. 6.) ἐλλειπτικῶς ἀναφερομένη εἰς ὁλό-
κληρον πρότασιν ἢ σημαίνουσα τὴν αἰτίαν (ὅθεν
καὶ συνήθως ἀναλύεται εἰς τὸ: ὅτι τοῖος. Ἀλ-
λως: ἐρμηνεύει τὸ πρᾶγμα ὁ Ναίηλοδωχ εἰς 11
320), «ὡκύμορος δὴ μοι ἔσσαι σὶ' ἀγορεύεις»
κατ' ἐκείνην, τὰ ὁποῖα λέγεις, ὅτι (ἐπειδὴ)
τοιαῦτα λέγεις, Σ 95, ε 614 κ. δ. ὡσαύτως:
«οἶά μ' ἔοργας» Χ 347, «οἶον (=ὅτε τοῖον) ἐει-
πες» Ρ 173, «οἶος ἐκείνου θυμός ἐπέρδιος, οὐκ
ἐβέλησεν» καθὼς (ἐπειδὴ) ὁ θυμός ἐκείνου
εἶνε κτλ., κατὰ τὸν ὑπέρδιον θυμόν τὸν ὁποῖον
ἔχει (Λατιν. quae ejus est atrocitas), Σ 262,
α 212, ρ 514. γ.) μετὰ μορίων συνδυάζεται,
«οἶος δὴ» ὁποῖος δά, καθὼς δά, Ε 604, Ω 376
κ. δ., «οἶός περ» ὁποῖος (καθὼς) μάλιστα, Ζ
146 κ. δ., «οἶός τε» Η 208, Ρ 57, η 106, φ
173 κ. δ. (Ὁ Τὲ πολλάκις ἐπιτείνει τὴν συνδε-
τικὴν δύναμιν τοῦ ἀναφορικοῦ): δ.) ὅταν συν-
δυάζεται μετὰ τῆς ἀορίστ. ἄντωνυμίας Τίς γε-
νικεύεται καὶ ἀορίσταινεται ἡ ἔννοια τῆς ἀνα-
φορικῆς, «ὅφρ' εὖ εἰδῆς οἶόν τι ποτὸν πόδες νηῆς
ἐκεκῦθει» ἵνα μάθῃς ὁποῖόν τι («σάν τι») πο-
τὸν εἶνε τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἔκρυπτε τὸ πλοῖόν
μου, ι 348, πρόλ. υ 377. ε.) «οἶος ὅτε» τί-
θεται ὅταν ἡ ποιότης παραβαλλομένου τινός
πράγματος παριστάται ὡς ἀνίκουσα εἰς ὁρίσμε-
νον χρόνον, ὁποῖος ὅτε, «καθὼς ὅταν, «σάν
ποῦ», «εἰσάκειν αὐτὴν θυμόν λάβητε, οἶον ὅτε
ἐλείπετε πατρίδα γαίαν» κ 461, γ 227. 3)
«οἶος» μετ' ἀπαρφ. τοιοῦτος ὥστε, ἐπιτή-
δειος: εἰς τὸ νά, «οἶος ἐκείνος ἔην βουλευέ-
μεν» ἐπειδὴ ἐκείνος ἦτο ἐπιτήδειος: εἰς τὸ νά
βουλευῆται, ξ 491. ὡσαύτως καὶ τὸ «οἶός τε»
τ 460, φ 117. 4) Τὸ οὐδέτ. τοῦ ἐν ἢ πληθ.
οἶον καὶ οἶα ὡς ἐπὶρ. δ.) πόσον, [ὡς] με-
τ' ἐπιθέτου ἐνίκου, Ω 449, πληθυντικοῦ, π 93.
6.) οἶά τε» [ὡς περ], ὡσάν (παρ' Ὁμ. ὡ-
σας), ἐν παραβολαῖς, γ 73, ι 128, 254, ξ 63.
γ.) «οἶον δὴ» ἐπειδὴ δά, ἀφ' οὗ δά, Ρ 587,
Φ 57, ἄνευ τοῦ «δὴ» ξ 392. (Ἡ πρώτη συλ-
λαβὴ ἐνίοτε λαμβάνεται ὡς βραχεῖα, Ν 275, Γ
89, η 312, α 105).

οἶος καὶ οἶος, ἴδ. οἶς.

οἶοκίτων, ὀνος, ὁ, ἡ, ἐπικ. [μονοχίτων],
χίτωνά μόνον φορῶν ἄνευ ἄλλου ἱματίου,
ξ 489 τ.

οἶος (οἶος), μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ παθητ.
ἀφ. ἀνακρίτως οἰώθη, ἀφίνω μόνον παθ. ἀφί-
νομαι (μὲνως) μόνος, ἀπαμονοῦμαι, Ἰλ.
Ζ 4, Δ 404.

οἶς, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ οἶς, γεν. οἶος καὶ
οἶός, αἰτ. ὄν, πληθ. ὀνομ. οἶος [-ων], ι 423
(ἐνθα ὁ Ἀμεῖς κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον γράφει

οἶστος, γεν. οἶστος καὶ οἶστος, δοτ. οἶστος, ο 389, συνθ. οἶστος καὶ κατὰ συγκοπήν. οἶστος, Z 25, A 406, i 418, αἰτ. οἶστος [-], ὡς συνθηρμ. ἐκ τοῦ οἶστος, A 245, 6 56 κ. ἀ. (ὁ οἶστος, Λατίν. οἶστος, Σανσκρα. οἶστος), πρόβατον. ἄρρεν τε καὶ θῆλυ, Ὀμ. πλγ., καὶ τὸ μὲν ἄρρεν «οἶστος ἀρνείος, ἀρσεν» (ἰδ. τ. λ.) κριός, «κριάρεν», τὸ δὲ θῆλυ «οἶστος θῆλυς», «προβάτινα», K 246, κ 527.

οἶστος, ἐπικ., ἰδ. οἶστος.

οἶστος, οἶσμεν, οἶσμεναι, ἰδ. οἶστος.

οἶστος, ὅ. ἐνκ. τοῦ οἶστος, ἰδ. οἶστος II).

οἶστος, ἰδ. οἶστος.

οἶστος, ποιητ. ἀρ. ἀ. οἶστος, τοξεύω, μετὰ γεν. A 400, «οἶστος; βάλλω» τοξεύω, κτωθ. A 496, 206, θ 246 κ. ἀ., «τόξω» μ 84. Ἐκ τοῦ

οἶστος, ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ οἶστος, ὁ ἑ. βέλος, Ὀμ. πλγ. Συνίστατο ἐκ τινος ῥάβδου ἐυλήνης ἢ καλαμίνης καὶ ἀκμῆς μεταλλίνης· εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον, N 650, ἐχούσης ἀγκίστρα, A 439, πρβλ. γ 454. Ἐνίοτε ἦτο «τριγλῶχιν» (ἰδ. τ. λ.), E 393, εἰς δὲ τὸ ἕτερον ἄκρον ἦτο πτερωτόν τὸ βέλος, α 261. (Ετυμολογείται, ὡς εἰκάζουσιν, ἐκ τοῦ οἶστος, οἶστος διὰ τὸ φέρεσθαι ἀπιθάνως δὲ κατὰ τὸν Δοιδεῖρλ. ἐκ τοῦ ἀκμῆς οἶστος, οἶστος, διότι δὴθεν προεβαίνει πόνους πικρούς).

οἶστος, ὁ, ἡ, «ἀλογόμυγα ἡ βοῖδομυγα», ἡ καὶ ἀπλῶς «μυγα» λεγομένη, ἡ κινούσα καὶ ἐρεθίζουσα τὰ ζῷα, Λατίν. oestrus, γ 300 f. Ἐν τῇ καθομιλ. λέγεται καὶ «στρούκλος», ὁ, ἐκ. κατὰ συγκοπήν ἐκ τοῦ Λατ. oestriculus.

οἶστος [οἶστος], π, οκ, ἐξ οἶστος, ἰτέας ἡ «λυγαρεάς», ἰτέινος, «ῥίπος» ε 256 f.

οἶστος, ἰδ. οἶστος.

οἶστος, ὁ, ἐπικ., τόχη, μοῖρα, συνθ. ἡ καλὴ μοῖρα, δυστυχία, θάνατος, συχνά «κακός οἶστος» Θ 34, α 350 κ. ἀ., «κακὸν οἶστος ἔλυσθαι» Γ 447, Θ 354 καὶ ἄνευ τοῦ «κακός» 1563, Ω 388, θ 489, 578. (Συνθῆσις· ετυμολογείται παρὰ τὸ οἶστος, οἶστος, ὅπως δὴθεν τὸ Λατ. fors ἐκ τοῦ ferro κατ' ἄλλους· δὲ ἐκ τοῦ ἐπικωμῆσαι οἶστος «ὄ, ὄ, ὄ, μὲν» κατὰ δὲ τὸν Δοιδεῖρλ. ἐκ τοῦ οἶστος «ὄ, ὄ, ὄ, μὲν» ἐπομένως ταῦτόν τῳ φοῖτος, ἐξ οὗ τὸ φοῖτάω).

οἶστος, ἡ, πόλις παράλιος τῆς Λακωνίας, τὰ νῦν «Βίτυλο» (ὁ ἑ. Βίτυλο· τοῦτο δὲ=Οἶτυλος κατὰ τροπὴν τὸν F εἰς ο, ὅπερ δὲν εἶνε ἀνέκδοτον), B 585, Στράβ. 8, 4, 4.

οἶστος [οἶστος], ἡ, Οἶστος, πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, ὅρα τοῦ Εὐρύτου κατὰ τὸ B 730, πρβλ. Εἰρητος 2). Πλὴν ὅμως ταῦτης ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι ὁμώνυμοι αὐτῆς πόλεις, οἷον ἡ ἐν Μεσσηνίᾳ παρὰ τὰ Ἀρκαδικὰ μεθόρια κατὰ μὲν τὸν Πausan. 4, 2, 2. 33, 4 τὸ μετέπειτα Κερνασίον, κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 8, 3, 26. 8, 4, 5. 40, 4, 10 ἐν τέλει, ἡ μετέπειτα Ἀνδανία· ἄλλη Οἶστος ἐν Εὐβοίᾳ, ἄλλη ἐν τῇ

Τραχυνῇ γῶρ καὶ ἄλλη ἐν Αἰτωλίᾳ. Ἀπασαὶ δὲ αὗται εἶχον τὴν ἀξίωσιν ὅτι ὑπῆσαν ὅρα τοῦ Εὐρύτου, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν Ὀμηρον πλὴν τῆς Θεσσαλικῆς περὶ μόνης ἐστὶ τῆς Μεσσηνιακῆς δύναται νά γίνηται λόγος καὶ κατὰ τινας αὐτὴ ἐννοεῖται ἐν τῇ B 596, θ 224 (πρβλ. ζ φ 14—33). ἰδ. Pausan. 4, 3, 3. Φερικὸς. Ἀποσπ. α. 475, ἐκδοσ. Στουρζ., Δημήτριον τὸν Σκῆψιον παρὰ Στράβ. 8, 4, 5 καὶ αὐτὸν τὸν Στράβ. αὐτόθ. Ἐκ τούτου ἐπὶ. Οἶστος [οἶστος], ἐκ τῆς Οἶστος, B 596, καὶ οὖς. Οἶστος, ἡ, ὁ κάτοικος τῆς Οἶστος, B 596, θ 224.

οἶστος, ποι. (κατ' ἄλλους δὲ θαμικῶς τύπ.) ἀντὶ τοῦ ἐπομ., παρατ. θαμικ. ἀνάξ. οἶστος, E 790, ἐρχομαι, ὑπάγω, «ἀγγελίης», ἰδ. κρηναίη, γ. πλθ. τοῦ ἐνεστ. ἰων. οἶστος, γ 322.

οἶστος, ἀποθ., παρατ. φρόνην μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐρχομαι, ὑπάγω, παρεύομαι, E 495, μετ' αἰτ. «δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλίην τε» θ 393, συνθ. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ· ἐπὶ δὲ ὡς παρὰ τοῖς Ἀττ. μετ' αἰτ. μασίαν παρακειμ., ἀπῆλθον ἤδη, «ἤδη γὰρ οἶστος εἰς ἄλ.» ἀνεχώρησεν ἤδη εἰς τὴν θάλασσαν, O 223, πρβλ. E 344. ὅθεν «οἶστος» ὁ ἀπελθὼν, ὁ ἀπὼν, ε 444, 376. (Κατ' ἄλλους δὲ ὁ ἀποθανὼν, ἰδ. κατωτέρω α.) «οἶστος» Κίκοις· οἱ διαφυγόντες, i 47. ἰδ. α.) ἐπὶ ἐμφύγων, ἀπέρχομαι, μετὰ τῶν προθέσεων «ἐς, ἐπὶ, κατὰ, μετὰ» καὶ αἰτιατ. Ὀμ. πλγ., «νῆϊ οἶστος» ἀποπλέω, π 24, 442, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ ἀποθνήσκειν, «φυγὴ κατὰ χθονός· φρετο» Ψ 404. ε.) ἐπὶ ἀφύγων, θυελλῶν, βελῶν κ. τ. τ., φεύγω, πατῶ, A 53, Z 346, N 505, υ 64. γ.) ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων καὶ καταστάσεων, «πῇ σοι μένος οἶστος» ποῦ ὑπῆγε, ποῦ ἐφυγεν ἡ τόλμη σου; E 472, «ποῦ τοι ἀπειλαὶ οἶστος»· ποῦ ὑπῆγαν (ποῦ εἶνε, τί ἐγενεον) αἱ ἀπειλαὶ σου; N 220, πρβλ. Ω 201, «Ἐκτορος αἵσιμον ἡμᾶρ φρετο εἰς Ἀΐδα» X 243.—Πολλὰκις συντάσσεται μετὰ μετοχῆς, ὅτε πρωτεύει μὲν ἡ ἐννοία τῆς μετοχῆς, τοῦ δὲ ῥήματος δευτερεύει καὶ ἐκφράζεται ἐν τῇ καθομιλῳ. διὰ τοῦ «καὶ πάει» (=καὶ ὑπάγει), οἷον «οἶστος φεύγων» «φεύγει καὶ πάει», θ 356· ὡσαύτως «ὁυέλλα οἶστος προφύρουσα» ἄρπαιε καὶ πάει, Z 346, «ἀνάγων» N 627, «τῇ Δῆμ. 74, «φρετ' ἀποπτάμενος» «πέταξε καὶ πάει», B 74 καὶ ἀντιστρόφως τίθεται κατὰ μετοχὴν μετ' ἄλλου ῥήματος ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, «οἶστος κόμισαν δέπας» «πῆραν τὸ ποτήρι καὶ πᾶν», Ψ 699, πρβλ. X 223 (II. ἐνθα ὅμως δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν ἐννοίαν «οἶστος πεπλήσθω» σημαίνει θὰ ὑπάγω καὶ θὰ τὸν πείσω). Τινὲς τῶν φιλολόγων, ὡς ὁ Δοιδεῖρλ., θεωροῦσιν ἀρχαιοτέραν σημασίαν τοῦ ῥήματος, τὴν τοῦ παρακειμένου.

οἶστος καὶ οἶστος, ἰδ. οἶστος.

οἰανκιστής, οἷ, ὁ (οἰανίζομαι), οἰωνοσκόπος, ὁ ἐκ τῆς πτήσεως ἢ τῆς φωνῆς τῶν πτηνῶν μαντεύων περὶ τοῦ μέλλοντος, B 858, P 218· ὡς ἐπιθ.: ἔμπειρος τῶν οἰωνῶν, «θεοπρόπος οἰωνιστής» N 70.

οἰανκοόλας, ον (οἰων., πολέω), ὁ μετ' οἰωνῶν ἀναστρεφόμενος, ὁ περὶ αὐτοῦ ἀσκολογούμενος, ὡς οὐδ. οἰωνοσκόπος, *Ιλ. A 69, Z 76, Ἰδ. οἰανός.

οἰανός, ὁ, ὁ πτηνόν, ἰδίως μέγα καὶ σαρκοφάγον, «ἄρνεον», οἷον ἀετός, γύψ, ἱέραξ κ. τ. τ., A 453, π 216· πολλάκις ἐν τῷ συνδυασμῷ «κύνες ἢ δ' οἰανοί» A 5, Θ 379, γ 259 κ. ἄ. *H πτήσις καὶ ὁ κριγμός αὐτῶν θεωροῦμενα προφητικὰ παρατηροῦντο μετ' ἀκριβείας εἰς ἐξηγησὶν τοῦ μέλλοντος καὶ ἀδήλου· ὅθεν β') προφητικὸν ἢ μαντικὸν ἄρνεον, M 237, N 823, α 202, ο 532 κ. ἄ. Τούτων ἡ πτήσις ἡ πρὸς δεξιάν, τουτέστι πρὸς ἀνατολὰς, ἐσημαίνει εὐτυχίαν, ἡ δὲ πρὸς ἀριστεράν, τουτέστι πρὸς δυσμὰς, δυστυχίαν, M 239· γ') μεταφορ. πᾶν προαιώνισμα, πᾶν σημεῖον προγνωστικόν, ἐξ οὗ προβλέπει τις τὸ μέλλον, «εἰς οἰανὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης» M 243, δὲ ἡ ὑπὲρ πατρίδος ἄμυνα ἔχει ἥδη ἐν αὐτῇ τὴν ἐγγύησιν τῆς ἐπιτυχίας, καὶ ἐπομένως αὕτη εἶνε ὁ ἄριστος τῶν οἰωνῶν. (Κατὰ τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν παράγεται ἐκ τοῦ οἶος = μόνος (πρόβλ. γίανος ἐκ τοῦ υἱός, κοινανός ἐκ τοῦ κοινός), καὶ σημαίνει τὸ μονήρης πτηνόν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ συναγελαζόμενα καὶ ἐν κοινωνίᾳ διατρίβοντα. Οἱ δὲ νεώτεροι γλωσσολόγοι μὴ ἀρεσκόμενοι εἰς ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν καταφεύγουσιν εἰς τὴν ῥίζ. vis, avis, οφι-ανός. || *Ἀμφιδάλω ἂν μετὰ πλείονος πιθανότητος).

ὀκνεῖν, ἐπικ. ὀκνεῖν, E 255, ὀκνῶ, βαρύνομαι, βραδύνω, ἐπέχω, φοβοῦμαι, μετ' ἀπαφρ., γ 155. *Ἐκ τοῦ

ὀκνῶ (ἔχω), ὁ, κυρ. τὸ ἐπέχειν, βραδύτης (τοῦναντίον τῆς σπουδῆς), δισταγμός· ἰδίως δὲ ἡ ἐκ σωματικῆς ἐξαντλήσεως ἀδράνεια, «ἡ μετὰ κάματον ἀργία» ἢ ἐν γένει ἀμέλεια, E 847, «ὀκνῶ εἶκον» εἰς τὴν ἀδράνειαν, ἀμέλειαν ὑπεκλιν., *Ιλ. K 122, N 224.

ὀκρίαν, ἐπ. (ὀκρι-), κυρ. τραχύνω· μεταφορ. τραχύνω, παροξύνω, ἐρεθίζω, παθ. τραχύνομαι, παροξύνομαι, παραφέρομαι, τοῦ παρὰ γ'. πλθ. «ὀκρίωντο» ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὠκρίωντο, σ 33 f.

ὀκρίσεις, εἰσα, ἐν, ποι. (ὀκρι- = ἄκρις, ἄκρα), ὁ πολλὰς ἔχων ἄκρας, ἐξοχάς, ἐπομ. τραχύς, ἕξεστος, παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπιθ. τοῦ ἀκατεργάστου, ἀπεικῆτου λίθου, «λίθος» H 327, «πέτρος» Π 735, «γερμάδιον» Δ 518, «μάρμαρος» M 380, ε 499.

ὀκρίσεις, εἰσα, ἐν, ποι. (ἀντὶ τοῦ κρυός, ἐκ τοῦ κρύος, μετὰ τοῦ προσθέτου ἢ εὐφωνικοῦ ο), κυρ. κρυός, «κρύος», ψυχρός· μεταφ. δὲ

φρικώδης, φρικαλέος, «τρομερός», οἷον «κύνες» περὶ τῆς Ἑλένης *Ιλ. Z 344· «πόλεμος» I 64.

ὀκτάκνημος, ον (ὀκτ., κνήμη), μετ' ὀκτὼ κνήμας (ἴδ. τ. λ.) «κόκλα» E 723 f.

*ὀκτάπογς, ποδοσ, ὀκτὼ πόδας ἔχων, Βατρ. 300.

ὀκτῶ, ἀριθ. ἄκλ. «ὀχτώ», Ὁμ. πλχ.

ὀκτωκαιδέκατος, ἄτη, ἄτον, δέκατος ὀγδοός, μόνον ἐν τῇ φρ. «ὀκτωκαιδέκατῃ» (ἐξοπ. ἡμέρῃ) *Ὁδ. ε 279, η 288.

ὀλβιολαίμων, ονος, ὁ, ἡ (ὄλβ., δαίμων), ὁ ἐκ τοῦ δαίμονος (μᾶς τινος προστατευούσης θεότητος) ὀλβιος, εὐδαίμων, μακάριος, «εὐλογημένος», Γ 182 f.

ὀλβιος, ἰη, οη, ποι. εὐδαίμων, εὐτυχής, εὐλογημένος, πάντοτε ἐπὶ τῶν δώρων τῆς τύχης, ἐπομ. πλούσιος, πολυκτήμων, ἐπὶ παρ. Ω 543 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) ρ 351, 420 κ. ἄ. «δῶρα ὄλβια ποιεῖν» κάμνω εὐτυχῇ, «καλᾶ», εὐλογῶ, ν 42. Τὸ οὐδ. πλθ. ὡς οὐσ. «ὄλβια δίδωμι» δίδω εὐτυχίας, ἀγαθὰ, εὐλογίαν, θ 443, ω 102, *Γ. Ἀπ. 466. Τὸ τῆς η 448 «τοῖσιν θεοῖς ὄλβια δοῖεν ζῶμεναι» κατὰ τινὰς μὲν ἐρμηνεύεται· οἱ θεοὶ νὰ δώσωσιν εἰς αὐτοὺς εὐτυχίας, εὐλογίαν, ἵνα ζῶσιν, τουτέστι καθ' ὅλον αὐτῶν τὸν βίον, «εἰς τὴν ζωὴν των»· κατ' ἄλλους δὲ· νὰ δώσωσιν οἱ θεοὶ νὰ ζῶσιν εὐτυχῶς (ἀποδιδόμενον δηλ. τοῦ ἐπιθέτου «ὄλβια» οὐχὶ πλέον εἰς τὸ «δοῖεν», ἀλλ' εἰς τὸ «ζῶμεναι»). Ἀμφότερας τὰς ἐρμηνείας παρέχουσι τὰ σχόλια.

ὀλβος, ὁ, προκοπή, εὐτυχία, εὐλογία, ἰδίως ἡ ἐκ τύχης ἀγαθῆς προερχομένη, συνδυάζ. μετὰ τοῦ «πλούτου» Π 596, Ω 536 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) ε 206· ἐν γένει δὲ εὐδαιμονία, μακαριότης, γ 208, δ 208 κ. ἄ. (Πιθανώτατα εἶνε τῆς αὐτῆς ἀρχῆς καὶ τὸ οὐλω, οὐλε, ὀλοός, Ἰατ. saluus· κατ' ἄλλους δὲ συγγ. τῷ ὀφέλλω ἢ ἄλφω).

ὀλέεσθαι, ὀλέεσθε, Ἰδ. ὀλλυμι.

ὀλέθριος, ον, ὀλέθριος, καταστρεπτικός, «ὄλ. ἡμᾶρ» καταστρεπτικὴ ἡμέρα, *Ιλ. T 294, 409. *Ἐκ τοῦ

ὀλεορός, ὁ (ὀλλυμι), ὀλεθρος, καταστροφῇ, «ἀφανισμός», θάνατος Ὁμ. πλχ., λαμβάνει τὰ ἐπιθ. «αἰψός, λυγρός, ἀδυσκῆς, οἰκτιστός» (ἄπ. Ἰδ.), «ὀλέθρου πείρατα» Ἰδ. πείρατ' Α· «ἵνα φυγῇς ὠκιστός ὄλ.» ὅπου (τοῦ σώματος) εἶνε ταχύτατος ὁ θάνατος, τουτέστι καίριον, ἐπικίνδυνον μέρος τοῦ σώματος, X 325. *H αἰ. «λυγρὸν ὀλεθρον» τίθεται κατ' ἐπεξηγησὶν ὀλοκλήρου τῆς προηγουμένης προτάσεως· πράγμα, τὸ ὁποῖον θά ἦνε ὀλιβερός ὀλεθρος, Ω 735.

ὀλέϊται, Ἰδ. ὀλλυμι.

ὀλέκω, ἔτερος ποι. τύπος τοῦ ὀλλυμι, (ἐκ τοῦ παρακειμ. ὀλώλεκα || ἡ ὅπως νομιζοῦσιν οἱ νεώτεροι γλωσσολόγοι ἐκ τῆς ῥίζης ολ-, ὀλε- κατ' ἐπέκτασιν διὰ τοῦ κ, οἷον καὶ ἀλλαχού εὐ-

ρίζομεν. ὅσον ἐρώω, ἐρώωμαι) μόνον κατ' ἐνέργειαν. και παρὰ τ. οὐ δ' ὁ θάμισι. τύπος εἶνε ὀλέεσκα, ἰδ. ὀλλεῖμι. 1) Ἐνεργ. διαφθεῖρω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω, τινά, E 712, O 249 κ. α., ἐπὶ πτηνῶν, γ 305. 2) Μίσ. ἀπόλλυμαι, ἡχάνομαι, ἀφανίζομαι, Δ 40, Π 47.

ὀλέσαι, ὀλέσαι, καὶ εἰ, ὀλέσεται, ἰδ. ὀλλεῖμι.

ὀλέεσθαι, ἡ, ἐξαφανίστρια, «μυθῶν» περὶ τῆς μυθῶν, «ἐυλόκατα», Βατρ. 447, θηλ. τοῦ ὀλεσθῆναι, ἡ, ποι. (ὀλλομαι), ὁ καταστρέφω, ὁ φονεύς, Σ 414 f.

ὀλιγήμεναι, ἐπ. ἐξασθενῶ, «ἀδυνατιζω, λιγοθυμῶ», λιποθυμῶ, μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνιστ., O 24, 245, ε 457, τ 356. (Ἐτυμολογείται ἐκ τοῦ ὀλίγος καὶ συνήθως μὲν τοῦ πέλωμαι, δὲ ἀναστρέφωμαι, κινεῖσθαι, κατὰ δὲ τὸν Δοιδεῖρλ. ἦντον πῶανός ἐκ τοῦ ἀπαλός).

ὀλιγήμεναι, ἡ, ἀδυναμία, ἀτονία, λιποθυμία, ε 468 f.

ὀλίγιος, η, ον, ἰδ. ὀλίγιος.

ὀλιγοδρανῆς (ὀλιγοδρανής, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ὀλίγος, δρᾶναι, δρᾶω) ὀλίγον δύναμαι νά δρῶ, νά ἐνεργῶ, εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος, ἀτονος, μόνον κατὰ μετοχὴν τοῦ ἐνιστ. *Ἰλ. O 246, Π 843, K 337.

ὀλίγιος, η, ον, ὑπερβ. ἀνὴρ. ὀλίγιος, η, ον· α.) ὀλίγος, «λίγος», πρῶτον ἐπὶ πληθους, ἔπειτα ἐπὶ τόπου μικρός, «γῶρος» K 464, M 423, «ἄρουρα» Γ 415, ἐπὶ χρόνου βραχύς, «χρόνος» T 457, γ 448· β.) ἐπὶ μεγέθους πρῶτον τοῦ σώματος, «μικρός» B 529, ε 516, ἔπειτα καὶ ἄλλων πραγμάτων, «κύμα» κ 94, «σάκος» E 376, ἐν γένει «ἄχθος» M 452, «δῶσις» ζ 208, «πίδαξ» Π 825, «ὀλίγη ἀπί» βραγέϊ τῇ φωνῇ, ε 492. Τὸ ἐν. οὐδ. ὀλιγον λαμβάνεται ὡς ἐπὶρ., μετὰ ῥημ. «ὀλ. τοικῶτα παῖδα» E 800· «ὀλ. μετεκίχθον» A 52, «ὀλ. παρακλίνειν» ψ 424 κ. α. μετὰ συγκρ. «ὀλ. προγενέστερος» ψ 789, τ 244, «οὐκ ὀλ. στιβαρώτερος» θ 487, ἐπὶ γρόνου «οὐδ' ὀλίγον οὐδὲ μίαν στιγμήν, Βατρ. 192.—Καὶ ἡ γεν. ὀλίγιος λαμβάνεται ὡς ἐπὶρ. (ὀλίγου δειν) ὀλίγον ἔλειψε, γὰρ «λίγο», ὅ ἐ. σχεδόν, μόνον ἐν τῇ ε 37. Τὸ ὑπερβ. «ἄμνητος δ' ὀλίγιστος» T 223.—Τὸ δὲ συγκρ. μείων ἰδ. ὀλιγίτερος.

ὀλιζάν, ἄνω, ἡ, πόλ. τῆς Μαγνησίας (τῆς Θεσσαλικῆς) κατωτέρω τῆς Μεσσηνίας, B 747.

ὀλιζάνη [-.-], ἀόρ. β'. ἐπικ. ἀναψ. ὀλισθον, ὀλισθαίνω, «γλιστρῶ», ἐπομ. πίπτω «ὀλισθε θέων» *Ἰλ. ψ 774· «ἐκ δὲ αἱ ἦπαρ ὀλισθον» τοῦ ἐξεγλήτρησε τὸ συκῶτι του, Γ 470.

ὀλλεῖν [-.-] (ῥίζ. ὀλ-), μετοχ. θηλ. ὀλλῶσαι, θ 449, μέλ. ὀλέσω, ν 399, ἐπ. σα, M 250, ε 49, ἀόρ. ὤλεσα, ἀναψ. ὄλεσα, ν 434, ψ 319 καὶ ἐπ. σα, A 268, φ 284. Μίσ. μέλ. ὀλοῦμαι, ἀπαρ. ἐπ. ὀλέσθαι, ἀόρ. β'. ὀλόμην, ἀναψ. ὀ-

λόμην, λ 437. γ'. πληθ. ὄλοντο πλ. γ. ἰδ. αἰ-λόμενος. Παρὰ β'. ὄλωλα, γ'. ἐνικ. τῇ ὑποτ. ὄλώλη, Δ 464, Z 448. Τοῦ παρὰ τ. τὸν θαμισι. τύπον ὀλέεσκον, T 435, ὁ μὲν Λόδεκκ καὶ Φαίσις ἀποδέχονται, ὁ δὲ Βούττιμαν. ἀπορρίπτει καὶ προτιμᾷ τὴν διάφορον γραφ. ὀλέεσκον (ἐκ τοῦ ὀλέω), ἦν καὶ παρέλαβον εἰς τὸ κείμενον ὁ Βέκκ., Διόδωρος καὶ Βαυλαῖνος. Δ.) Ἐνεργ.

1) ἀπόλλυμι, διαφθεῖρω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω, φονεύω, ἐπὶ ἐμφύγων τε καὶ ἀφύγων «Ἀγαιούς, νῆας» θ 498, «πόλιν» ε 488 κ. α. «ὀλλύντες τε καὶ ὀλλόμενοι» φονεύοντες καὶ φονευόμενοι, Δ 454, θ 65, A 83· «ὀδμήν» ἐξαφανίζω, διαλῶ, δ 446, «τρίχας ἐκ κεφαλῆς» ν 399. 2) ἀποβάλλω, στεροῦμαι, «χάνω», «λαόν» B 445, Ω 46, 242· ἰδίως «θυμὸν, ψυχὴν, ἦτορ, μένος» Ὀμ. πλ. «ὤλεσε νόστον, ὤλετο δ' αὐτός» ψ 68. Β.) Μίσ. ἀπόλλυμαι, διαφθεῖρομαι, καταστρέφομαι, «ἀφανίζομαι, χάνομαι», «ὅπό τι» ὅπό τι νος, «ὅπ' Αἰγίσθου δόλω» γ 235, περαιτέρον προσδιορισμὸν λαμβάνει κατ' αἰ. «κακὸν οἶτον ὀλέσθαι» Γ 447, «ὀλεθρον» ε 303, «κακὸν μόρον», Φ 433, ἡ κατὰ δοτ. «ὀλέθρῳ ἀευνεκέ» δ 489, ἥτις διαφέρει τῆς ὀργανικῆς λεγομένης δοτικῆς, «ἀτασθαλίῃσιν» α 7, κ 437, «δόλω» δ 92 κ. α. «νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἰλίου» καταστροφή ὅλη ἡ Ἰλίου ὀλοτελῶς, ἐκ θεμελίων, N 772. 2) ἀπόλλυμαι, γίνομαι ἀφαντος, «χάνομαι», «ὤλετο κραιπνὸν ἐκ μεγάρων» ο 91, «κλῆρος, νόστος, νόστιμον ἦμαρ» B 325, I 413, α 468 κ. α. Εἰς τὸ μέσον ὑπάγεται καὶ δ β'. παρὰ β'. ὄλωλα «εἶμαι χαμένος, ἀφανισμένος», εἶμαι κατεστραμμένος, Δ 464, γ 89, δ 318.

ὀλμος, ὁ, κατ' ἀρχ. στρογγύλος λίθος, A 447 f. (Παράγεται ἐκ τοῦ εἰλῶ, ὀλλω, συγγ. τῇ λατ. νοῖνο, κατὰ τὸν Λόδεκκ. Σημαίνει δὲ κατὰ μὲν τὸν Δοιδεῖρλ. τὸν κύλινδρον, ὡσπύτως καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐρμηνεύει τὴν λ. κατ' ἄλλους δὲ εἶνε ἡ θυσία, τὸ ἰγδῖον, ἐντός τοῦ ὁποίου κοπανίζεται τι, σημασία ἀνάρμοστος εἰς τὸ Ὀμῆρ. χωρίον).

ὀλοῖος, η, ον, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὀλοός, ὀλέθριος, Ἰμ. Ἀφρ. 225· ὡσπύτως «ὀλοῖη μοῖρα» X 5 καὶ «ὀλοῖσι φρεσὶ» A 342 ἔγραψεν ὁ Σπίτζενρος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν κατὰ τι χειρόγραφον ἀντὶ τοῦ «ὀλοή, ὀλοῖσι φρεσὶ».

ὀλοαγνῆ [-.-], ἡ, ὀλοαγνός, θρηνητός, Z 304 f. ἀλαλαγμός, μεγαλόφωνος χαρὰ, Ἰμ. Ἀφρ. 49· Ἐκ τοῦ

ὀλοαγνῆ (ῥίζ. ὀλοαγν-, λατ. ululare), ἀόρ. α. ὀλόωζα πάντος ἀναψ., ἀνακραζῶ, κραυγάζω, «σκούζω», ἰδίως (καὶ παρ' Ὀμ. πάντοτε) ἐπὶ γυναικῶν, εἴτε διὰ χαροποιὰ γεγονότα, ἀλαλάζω, γ 408, 441, Ἰμ. Ἀπ. 119, εἴτε διὰ λυπηρά, θρηνηθῶ, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι, δ 767.

ὈΛΟΜΗΝΗ, ἐπ. ἀντί τοῦ Ὀλόμηνη, ἴδ. ὈΛΑΤΗ.
Ὀλοοῖτροχος, ἐπικ. ἀντί τοῦ ὀλοοῖτροχοι, (δ
Σπίζην. δασύνει ὀλοοῖτρο.) N 137 † τεμαχίον
βράχου, μεγάλη στρογγύλη πέτρα, ὅπου
κατὰ τὴν Πρὸδ. 8, 32 ἐκάλουν κατὰ τὴν πολε-
μίων. (Παράγεται κατὰ τὸν Δόδεκκ καὶ Δουδερλ.
ἐκ τοῦ εἰλῶ, ὅθεν κυρ. ἔπρεπε νὰ ᾔναι ὀλότρο-
χος, καὶ σημ. λίθος κυλιόμενος, κύλινδρος)
κατὰ δὲ τὸν Βούτμανν, Ὀπολλών. καὶ ME. ἐκ
τοῦ ὀλοός καὶ τρέχω, οἰονεῖ: πρὸς ὀλεθρον
τρέχων. Ὁ Γράσοφ θεωρεῖ τὴν λ. σύνθετον ἐκ
τοῦ προχός καὶ τῆς ρίζης, ἐξ ἧς τὸ ὀλοός, ὀ-
λαί, ὀλμος, καὶ εἶναι κατ' αὐτὸν κυρ. μυλό-
πετρα, ἔπειτα δὲ, ὡς ἡ λ. μίλαε, ἐν γένει πᾶς
μέγας λίθος, χωρὶς νὰ ἐνυπάρχῃ ἐν αὐτῇ ἡ ἐν-
νοια τοῦ τρέχειν. Οἱ δὲ γράφοντες ὀλότροχος
παράγουναι τ. λ. ἐκ τοῦ ὀλος, οἰονεῖ: ὀλόκληρος,
στρογγύλος: λίθος. || Ὁ Κούρτιος: παράγων τὴν
λ. ἐκ τοῦ ὀλοός, τοῦ ἐκ τοῦ εἰλ-ὀ-ω, συγγ. τῇ
Λατ. νοῖνω, καὶ θεωρῶν τὸ δεύτερον ο ὡς ἐκ
διγέμματος προελθόν, Γολφο-ί-τροχος=ὀλοοῖ-
τροχος, φέρει ὀρθῶς εἰς τὴν σημ. κύλινδρος, ὅ ἐ-
πὶ ὅτι κυλιόμενον τρέχει).

Ὀλοός, ἡ, ὄκ, ποι. (ολ-, ὄλλωμι) συγκρ. ὀλοώ-
τερος, ὑπερθ. ὀλοώτατος (ὅπερ καὶ δικατάληκτον
εὐρίσκεται, δ 442) ὀλέθριος, φθοροποιός,
ἐπιθλασθής, καταστρεπτικός, σκληρός, οὐ
μόνον ἐπὶ προσώπων, «Κήρ, Μαῖρα». Ὁμ. πλχ.
περὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Ω 39, ὁ Ἀπολλών λέγεται
«θεῶν ὀλοώτατος» X 15, Γ 365, Ψ 439, «ὄ-
τις σετο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος» υ 201, ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ πραγμάτων «πόλεμος, λύσσα, πῦρ» Γ
433, I 305, N 629, «γός» ψ 40, «νός» Π
567, «δεσμός» χ 200, «φόβος» Α 71, «μή-
νις» γ 135, «ὀλοά φρονέων» Π 704, πρβλ. καὶ
λ. ὀλοοῖς.

Ὀλοοειδής, ὄκος, ἡ, πόλις: τῆς Περγαμίδας (ἐν
Θεσσαλίᾳ) ἐπὶ τοῦ Εὐρωποῦ ἢ Τιταρησίου πο-
ταμοῦ, ἢ μετέπειτα Ἐλασσών, νῦν δὲ „Ἀλασ-
σόνα» B 739. Παρ' Ὁμ. λέγεται «λευκή» διὰ
τὰ περιεχόμενα λευκά χρώματα, (|| «ἀπὸ τοῦ
λευκάργιλος: εἶναι» καθὼς λέγει ὁ Στράβων Θ,
5, 49, μεθ' οὗ συνομολογοῦσι καὶ τῶν νεωτέρων
περιηγητῶν πολλοί. Τούτων δὲ ὁ Οὐσσινγ τοῦ-
ναντίον τὴν μὲν πέριξ γῆν δὲν εὐρίσκει λευ-
κὴν, περὶ δὲ τῆς πόλεως εἰκάζει ὅτι οὕτως ὀνο-
μάσθη ὡς ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ κτισμένη καὶ μα-
κρόθεν περιφανής διὰ τὰς λευκάς αὐτῆς οἰκοδομὰς.

Ὀλοοφθαλμ, ὄκος, ὁ, ἡ, ἐπ. (ὀλοός, φρήν) ὀ-
λέθρια διανοοῦμενος ἢ μελετών, ἄγριος,
(πρβλ. τὴν φρ. «ὀλοά φρονέων» Π 704), ἐπιθ.
τοῦ ὄφους, τοῦ λέντος καὶ τοῦ κάρπου, B 723,
O 630, P 21. β.) ἐπὶ προσώπ. ἐπίθλαστος,
κακόδουλος, ἐπιθ. τοῦ Ἀτλαντος, Αἰήτου,
Μίνωος, α 52, κ 137, λ 322. (Καὶ ταῦτα μὲν
ὁ Οὐάσσιος καὶ Νίτζης: ὁ δὲ Οὐόλφιος καὶ Σπί-
τζενρος κατὰ τὸν Εὐστάθ. καὶ Ἀπολλών. ἐρμη-
νεύουσι τῶν ὄλων φροντιστικός, τὰ πάντα

ἐρευνῶν. Τούναντίον παρατηρεῖ ὁ Πάσσωνος ὅτι
ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ γλώσσῃ δύναται νὰ λέγηται
ἄγριος καὶ ἐπίδοσλος πᾶς ὁ διαφέρων κατὰ τὴν
φύσιν καὶ σέναν καὶ διὰ ταῦτα ἐπικίνδυνος εἰς
τοὺς ἄλλους. || Ὁ δὲ Κούρτιος ἐκ τοῦ Σουῖδα
καὶ ἄλλων δασύνει τὴν λ. καὶ, περὶ προσώπων
προκειμένου, ἐξάγει τὴν ἐννοίαν: ὁ ὄντις καὶ
ἀγαθός: ἔχων φρένας, ὁ σφώρων, ὁ σάλυνος τὰ
φρένας, ἐπειδὴ ὀλοός=salvus).

Ὀλοοφθαλμός, ἡ, ὄκ, ἐπικ. θρηνητικός, γοε-
ρός, ὁ μετὰ ὀλοφύρμας, ὀδυρμούς γινόμε-
νος, «ἔπος» E 683, Ψ 402, τ 362. Διὰ τοῦ
ὀλοφύζω (ἂν καὶ μεταγενεστέρου β.) ἐκ τοῦ

ὀλοφύρομαι [...], ἀποθ., ἀόρ. ἀναός. ὀλο-
φύραμη. 1) ἀμετάβ. ὀδύρομαι, κλαίω, θρη-
νῶ, κόπτομαι, πολλ. ἀπολ. Ψ 75 καὶ μάλιστα
κατὰ μετοχὴν, E 874. «πολλά, οἰκτρά, αἰνά»
Ω 328, δ 749, χ 447 κ. ἀ. μετ' ἀπαρρ. κατὰ
τὴν ζεύγματος: εἶδος, ὄκνω, διατάζω, «ὀλοφύ-
ραι ἄλκιμος εἶναι:» κλαίεις καὶ διατάξεις
νὰ δαίξης τὴν ἀνδρείαν σου: χ 232 (Τοῦ Δοι-
δερλ. ἡ στίξις καὶ ἐρμηνεία «ἄντα μνηστήρων
ὀλοφύραι: ἄλκιμος εἶναι» (ἀπαρρ. ἀντί προσ-
τακτικῆς) εἶνε ἀνυπόστατος, ἀλλὰ καὶ περιττή).
β) μετὰ γεν. «ὀλοφ. τινός» κλαίω διὰ τινα,
λυποῦμαι ἢ ἐλεῶ τινα, συμπαθῶ πρὸς τι-
να, Θ 33, 202, 464, Π 47, X 469. 2) με-
ταβ., τινά, θρηνῶ, «κλαίω» τινά, ἐλεῶ, συλ-
λυποῦμαι τινα, τ 522, Θ 245, Α 656, P
648, δ 364, 457. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος,
κατὰ τοὺς παλαιούς: ἐκ τοῦ ὀλόπτω=μαῖω, δηλ.
τάς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐκ τῆς λύπης, κόπτομαι).

Ὀλοφῶνις, ὄκ, ἐπ. ἐπιθλασθής, ὀλέθριος,
μόνον κατὰ πλθ. οὐδ. «ὀλοφῶνις δῆνεα» ὀλε-
θρίου δόλους, Ὀδ. κ 289, καὶ ἄνευ οὐδ. «ὀλο-
φῶνις» δόλοι, πανουργία, κατὰ τὸν Σχολ. δ
440, ὡσαύτως «ὀλοφ. εἰδώς» δόλια μελετών, πα-
ναυργας, δ 460, ρ 248. (Παράγεται κατὰ μὲν
τὸν Δόδεκκ ἐκ τοῦ ὀλ-, ὀλοός, κατ' ἐπέκτα-
σιν: ὀλοοῖος (ὀλοφ-) κατ' ἄλλους δὲ ἀποθάνω-
ς ἐκ τοῦ ὀλοός καὶ φλ-, φαίνω, οἰονεῖ ὁ ὀλέ-
θρια δεικνύων, ἢ ἐκ τοῦ ὄλλωμι καὶ φώς: ὁ
τοῦς ἄνδρας ἀπολλύς).

Ὀλύμπις, ἴκος, ἡ, κυρ. θηλ. τοῦ ἐπομ.
Ὀλυμπιακή, ἐπιθ. τῶν Μουσῶν, B 491, Ὑμ.
Ἑρμ. 450.

Ὀλύμπιος, ἴκ, ἴον, εἰς τὸν Ὀλύμπιον ἀνή-
κων, κάτοικος τοῦ Ὀλύμπου, συγγ. ἐπιθ. τοῦ
Διός, ὅστις καὶ κατ' ἐξοχ. λέγεται «Ὀλύμπιος»
B 309, Ω 140, α 60 κ. ἄ. «Ὀλύμπιοι» ὡς οὐδ.
οἱ θεοί, Α 399, Γ 47, «Ὀλύμπια δώματα» αἱ
εἰς τοῦ Ὀλύμπου κατοικίαι τῶν θεῶν, Α 18, γ
377 κ. πλχ.

Ὀλύμπιος, ὁ, ποι. καὶ ἴων. Οὔλυμπος, ὄρος
6—7000 ποδ. ὑψηλόν, ἔχον πολλὰς καὶ χιονο-
σκεπεῖς κορυφὰς καὶ ὄψιν μεγαλοπρεπεστάτην,
κείμενον μετὰ τὴν Θεσσαλίαν καὶ Μακεδονίαν, τὴν
σήμερον „Ἐλύμπος“, πρβλ. Ξ 225, λ 315).

«θεοὶ οὐ (τοί) Ὀλύμπιον ἔχουσιν» E 404, ζ 240 κ. ἀ. Κατὰ τὴν γενικῶς παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ λαφὲ ἐπικρατούσαν γνώμην, ἦν καὶ ὁ ποιητὴς ἡκολούθει, ὁ Ὀλύμπιος ἦτο ἡ κατοικία τῶν θεῶν, B 30, E 360, καὶ ἐν τῇ Ἰλ. ὀριστικῶς διακρίνεται ἀπὸ τοῦ εὐρέος οὐρανοῦ (ἴδ. τὴν λ.), E 867, 868, O 492, Π 364. Ἐπὶ τῆς ὑψίστης αὐτοῦ κορυφῆς, κεῖται τὸ μέγαρον τοῦ Διός, ἐνθα συνέρχονται οἱ θεοὶ καὶ συμβουλευόμενοι, A 498, Θ 3, 44, α 27, ἐπὶ δὲ τῶν ταπεινοτέρων κορυφῶν κεῖνται τῶν ἄλλων θεῶν αἱ ἰδιαιτέραι κατοικίαι, A 76 ἐξ. Σ 186, γ 377. Ἡ ἔννοια τοῦ ὄρους Ὀλύμπου συνεχέστερον πολλάκις πρὸς τὴν τῆς οὐρανιας κατοικίας τῶν θεῶν, ἐπειδὴ αἱ ὑψηλαὶ αὐτοῦ κορυφαὶ ὑπερέχουσιν τῶν νεφελῶν ἐφαίνοντο ὅτι ἐφάνον μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, πρὸλ. Θ 18—26 καὶ τὴν περιγραφὴν ἐν τῇ ζ 42—46. Ἄλλ' οὐχ ἥτιον μένει ὁ Ὀλύμπος ὡς ὄρος πάντοτε κατοικία τῶν θεῶν, διότι ἀπ' αὐτοῦ καταβαίνουσιν εἰς τὴν γῆν καὶ πάλιν ἀναβαίνουσιν, Ξ 225, α 102, ζ 44 ἐξ. Ὁ Οὐδύσιος, ἵνα ἐξηγήσῃ τὴν ἀνωτέρω σύγχυσιν τοῦ Ὀλύμπου καὶ οὐρανοῦ, παραδέχεται τὴν παρὰδοξον ὑπόθεσιν ὅτι ἡ ὑψίστη τῶν κορυφῶν διετρεῖα τὸν χαλκὸν ὅλον τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐμπήγαγε εἰς αὐτόν.

ὄΛΥΡΑ [-], ἡ, μόνον κατὰ πλθ., εἶδος Δημητριακοῦ καρποῦ, τὸ ὅποτον μνημονεύεται μετὰ τῆς κριθῆς ὡς φορβὴ τῶν ἵππων, triticum zea (ἴδ. κείλ.), Ἰλ. E 496, Θ 564, κατὰ δὲ τὸν Σωκράτην εἶνε τὸ triticum monocoecum τοῦ Διναίου.

ὄΛΥΛΑ, ἴδ. ὄΛΥΛΗ.

ὄΛΑΔΕΩ [-], ἐπ., ἀόρ. ἀ. ἀναύξ. ὀμαδῆσα, θορυβῶ, ἀτάκτως ὀμιλῶ καὶ φωνάζω (ἴδ. τὴν ἐπ. λ.), πάντοτε ἐπὶ τῶν μνηστηρῶν Ὁδ. α 365, δ 768 κ. ἀ. Ἐκ τοῦ

ὄΛΑΔΟΣ [-], ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (ὁμός). 1) πλήθος ἀνθρώπων θορυβοῦντων, θορυβώδης συνάθροισις, ὄγλος, H 307, O 689. 2) ὁρῶδες, ταραχὴ, τύρβη, ἡ ἐκ πολλῶν ἀνθρώπων ἀτάκτως καὶ μεγαλοφώνως λαλοῦντων προερχομένη, B 96, I 373, K 13, τῆς δὲ Ὁδ. μόνον ἐν τῇ κ 556 (ἐνθα διακρίνεται τοῦ «δοῦπου»)· μεταφορ. ἡ βοή, ὁ συριγμός τῆς θυέλλης, N 797.

ὄΛΑΛΟΣ [-], ἡ, ὄν (ὁμός), ὀμαλός, λετός, ἵστος, ε 327 f.

ὀΜΑΡΤΕΩ, ποι. (ὁμός, ἀρτῶν), ἀόρ. ἀ. εὐκτ. ὀμαρτήσαν, μετοχ. ὀμαρτήσας, παρ. οὐκ. ὀμαρτήσῃ, ἀντὶ τοῦ ὀμαρτέσθην, N 584, ἐνθα ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἔγραψαν κατὰ τὸν Ἀριστάρχ. ἐπὶ ὀΜΑΡΤΥΔΗΝ=ΛΑΜΑΡΤΗ, ὅπ. ἴδ. 1) συναντῶμαι, συνενεργῶ, συγχρόνως μετὰ τινος πράττω, συμπράττω, ἀπολ. M 400, ὡταύτως καὶ τὸ ἀνωτ. N 584 (ἂν μετὰ ἀδιδόρωτον), ἀλλ' ἐπὶ ἐχθρικής ἐννοίας· 2) συμβάδίζω, O 438, «ἔβησαν ὀμαρτήσαντες ἄμ' ἄμω» ἀπῆλθον συμβαδίζαντες καὶ

οἱ δύο ταῦτοχρόνως, δ. ἀπῆλθον ὁμοῦ ἀμφοτέροι (ὥστε ἡ μετοχὴ ἰσοδυναμεῖ τῇ ἐπὶ ῥήματι ἁμαρτή) φ 188· ἐπομ. ἐξισοῦμαι, ἰσοταχῶ, περὶ τοῦ ἱερακοῦ, ν 87.

ὀΜΑΡΤΗ, ἴδ. ΛΑΜΑΡΤΗ.

ὀΜΕΡΙΜΟΠΑΤΗ, ὀΜΕΡΙΜΟΣ, ἴδ. ὀΕΡΙΜ.

ὀΜΕΡΟΣ, ὁ, λατ. imher, «βροχὴ», καὶ μάλαστα ἡ βροχάια, καταιγίς, ἰδίως «Διὸς ὀμβρος» (ἐπειδὴ καὶ τοῦτο καὶ ἄλλα τοιαῦτα μετεωρολογικὰ φαινόμενα ἀπεδίδοντο εἰς τὴν τοῦ Διὸς ἐνέργειαν) E 91, δ 566 κ. ἀ. Ἐν γένει ὀμέτος, Ψ 328, ἔξ αὐτῆς ἡ «ψιλὴ βροχὴ» ἡ ὠφελιμωτάτη εἰς τὴν γεωργίαν, ε 111, ν 245, ἔτι δὲ καὶ σφοδρὸς νιφετός, γιῶν ἁπλעות, M 286. (ἢ ἔκ τοῦ βρώω, βρότος, μύρομαι παραγωγή εἶνε ἀνυπόστατος. ἢ λ. εἶνε ἐν τῇ Ἑλλ. πρωτότυπος).

ὀΜΕΙΤΑΙ, ἴδ. ὀΜΝΥΜΙ.

ὀΜΗΤΕΡΗΣ, ἐε, ἐπ. (ὁμός, ἀγέρω) συνηθροισμένος, πλήρης, ἀνελλιπής, συνηθ. ἐν τῇ φρ. «ἤγερθεν ὀμηγερέες· τ' ἐγένοντο» συνηθροίσθησαν καὶ ἐγέναν πλήρεις, καὶ ἐγένετο πλήρης ἡ συνεδρίασις, (ἢ οὕτως ὥστε τὸ μὲν ῥῆμα «ἤγερθεν» νά σημαίνῃ τὴν εἰς τὸ αὐτὸ προσέλευσιν, τὸ δὲ ἐπίθετον τὴν ἐν τῷ αὐτῷ παρουσίαν, τὴν μετὰ τὴν προσέλευσιν ἐπισυμβαίνουσαν), A 57, θ 24 κ. ἀ.

ὀΜΗΓΕΡΙΖΟΜΑΙ [-...], ἐπ. ἀποθ., ἀπαρφ. τοῦ ἀορ. ὀμηγουρίσασθαι, συναθροίζω, συγκαλῶ, «τινὰ εἰς ἀγορήν» π 376 f. Ἐκ τοῦ

ὀΜΗΓΥΡΙΣ [-...], ἰοε, ἡ, ποι. (ὁμός, ἀγυρίς), ὀμηγυρίς, συνάθροισις, σύνοδος, Γ 442 f, Γ. Ἀπ. 187.

ὀΜΗΛΙΚΗ [-...], ἡ, ἐπ. ἀ.) ἡ αὐτὴ ἡλικία, Γ 465· συνηθ. β.) συγκεκριμένον καὶ περιληπτικόν, οἱ τῆς αὐτῆς ἡλικίας ἄνθρωποι, ὀμηλίκες, θ 458, ἰδίως δὲ οἱ ἐκ νεαρῆς ἡλικίας φίλοι [ἐταῖροι], συμπαῖκτορες, Γ 475, N 431, 485, γ 364. Λέγεται δὲ καὶ ὡς μὴ περιληπτικόν, περὶ ἐνός μόνου ἀνθρώπου, ὀμηλίς, γ 49, ζ 23, γ 209. Ἐκ τοῦ

ὀΜΗΛΙΣ, ἴκος [-...], ὁ, ἡ (ὁμ., ἡλιξ), ὀμηλίς, τῆς αὐτῆς ἡλικίας, [ἡλικιώτης], συνηλικιώτης, πολλάκις ὡς αὐσίας, «πάντες ὀμηλίκες» πάντες οἱ ἡλικιωταί, I 54, ο 497, π 419, ω 107. Ὁ ἐνικ. τ 358.

ὀΜΗΡΕΩ (ὀμηρος, ὁμός-ἄρω), ἀόρ. ὀμήρησα, ὀμαρτῶ, συμπαρομαρτῶ, συμβαδίζω, τινί, π 468 f.

ὀΜΙΛΑΔΩΝ [-...], ποιητ. ἐπὶ ῥ. (ὁμός), σωρηδόν, ἀγεληδόν, «μάγομαι» Ἰλ. M 3, P 730. (Κατὰ τὸν Δοιδερλείων ἐν παρτάξει, πρὸλ. ὀΜΙΛΟΣ).

ὀΜΙΛΕΩ [-...] ἀόρ. ὀμίλησα. 1) ποιῶν, σχετίζομαι, συναναστρέφομαι, συνδιατρέβω μετὰ τινος, «τινὶ» A 261, θ 288 κ. ἀ., ἰδίως περιλαμβάνομαι, εἶμαι ἐν τινι πλήθει, ἢ συντάσσεται μετὰ τῶν προθέσ., «μετὰ, ἐνί, παρὰ»

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

30

τω (τὴν τελευταίαν ταύτην σημασίαν δὲν ἀποδέχεται ὁ Δοιδερλ.), συνήθως ὅταν παρὰ πολλῶν καὶ πρὸς πολλοὺς γίνηται τὸ κέλευσμα, ἢ προτροπὴ κτλ., τ 155, φ 360, γ 211, ω 173, ἀλλὰ ἔν γένει ὅταν παρ' ἑνὸς πρὸς ἑνα, B 199, T 148, Ψ 337 (ὥστε ἡ ἔννοια τοῦ ὁμοῦ εἰς οὐδὲν λογίζεται), ἀπολ. τ 155, φ 360 κ. ἀ., «μύθῳ, ἐπέεσσιν» B 199, Ψ 363, μετὰ δοτ. προσώπ., Ω 248, μετ' ἀπαρεμφ. προτρέπω, προστάττω νά, P 714, Ψ 377. Ἐκ τοῦ

ὁμοκλή, ἢ, ποιητ. (ὁμός, ὁμοῦ καὶ καλέω), κυρ. κοινὴ πρσφώνησις, προσαγῇ, ἔπειτα, ἀπειλῇ, ἐπιτίμησις (ταύτην ὁμοῦ τὴν σημασίαν δὲν παραδέχεται ὁ Δοιδερλ.), προσφώνησις δηλ. ἢ προσαγῇ κτλ. γινόμενη πρὸς πολλοὺς ἢ παρὰ πολλῶν, Z 137, M 413, Π 147, ρ 189 κ. ἀ.—Ψιλοῦται ἐν τῷ T. Δῆμ. 88.—Ὁρθῶς νομίζω, ποῖον ὁ Βασιμείστερος τὴν μὲν συνήθη ἐρμηνείαν τὴν διὰ τοῦ ὁμοῦ ἀπορρίπτει, εὐρίσκει δ' ἐν αὐτῇ τὴν ἔννοιαν τοῦ: μεγαλαφώνως, σφύδρα, ὅταν καὶ ἐν τῇ Ἑλλήν. ἔχει ἐνίοτε ἡ Σύν ἐν συνθέσει ἔν τῇ Λατ. ἢ εὐνῇ ἐν τῷ conclusaure.

ὁΜΟΚΛΗΤΗΡ, ἦρος, ὁ, ἐπ. (ὁμοκλᾶω) [ἐγ- ἢ παρα-] κελευστής, προτροπεύς, *Ιλ. M 273, Ψ 452.

ὁΜΟΡΓΛΗ, ἔτερος τύπος τοῦ ἐπομένου ἐν τῷ T. Ἐρμ. 361 κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰαγένου.

ὁΜΟΡΓΙΜΙ [-.-], ἐπικ., μέσ. ἀορ. ἀ. ὁμορ- γίζω, σπογγίζω, «σφουγγίζω», ἀποξη- ραίνω τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν τμησί, «ἀπ' ἡγῶ χεῖρας ὁμόργου» E 446· ἄλλως δὲ τὸ μέσ. σπογγίζομαι, «σφουγγίζομαι», ὅε σπογγίζω τι τῶν ἐμαυτοῦ, «δάκρυα» θ 88, «δάκρυα παριζών» τὰ δάκρυα ἀπὸ τῶν παριζών μου, Σ 121, λ 530.

ὁΜΟΣ, ἢ, ὄν, ἐπικ. (συγγ. τῷ ἄμα), κυρ. 1) ἴσος, ὁμοῖος, ὁ αὐτός, «γένος» N 354, «αἶσα» O 209, «τιμή» Ω 57, «θρόνος» Δ 437. 2) κοινός, «σορός» Ψ 91, «νεῖκος» N 333, «λέχος» Θ 291, «ὄζυς» ρ 563.

ὁΜΟΣΑΙ, ὁΜΟΣΙΑΙ, ἴδ. ὁΜΙΜΙ.
ὁΜΟΣΚ, ἐπ. (ὁμός), πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, ἐπὶ τὸ αὐτό, *Ιλ. M 24, N 337.

ὁΜΟΣΠΟΡΟΣ, ὄν (ὁμ. σπορά, σπείρω), ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος, δμαῖμος, ἐξ αἵματος συγγενής, T. Δῆμ. 85.

ὁΜΟΣΤΙΚΙΑ (ὁμ., σιγᾶν), συμβαδίζω, «βόεσσιν» μετὰ τὸν βοῶν, O 635 †.

ὁΜΟΤΙΜΟΣ [-.-], ὄν (ὁμ. τιμή), ἰσότιμος, ἴσου ἀξιώματος, O 486 †.

ὁΜΟΤΡΟΦΟΣ, ὄν (ὁμ. τρέφω), ὁμοῦ ἀνα- τετραμμένος, T. Ἀπ. 199.

ὁΜΟΪ (ὁμός), 1) ὡς ἐπὶ ῥήμα, ὁμοῦ, «μα- γῇ, ἀνέμα», ὅε ἐν ταύτῃ χρόνῳ ἢ τῷ πτω, «ἔχειν ἑκπύς» A 127, Ψ 84, «ὁμοῦ εἰλεῖν» ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐλαύνειν, λ 573. Πολλάκι τίθεται ἡ συνωστὴρ συμπλοκὴ δύο οὐσιαστικῶν, ἢ π-

ποι στίβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· T 199. Πρὸς A 6, Δ 122, O 218, «ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἀλγείαι θυμὸν ἔδοντες»· 1 75, κ 143, πρὸς. ε 294, ι 69. 2) ὡς πρόθεσις μετὰ δοτ., ὁμοῦ μέ, «μαζὶ μέ», μετὰ τινος συγχρόνως, «ὁμοῦ νεφέεσσιν» ὁμοῦ μετὰ τὸ νέφθ, E 867, πρὸς. O 418, «ὅσαι μοι ὁμοῦ τράφην» E 723, ο 365.

ὁΜΟΦΡΟΝΕΙΑ (ὁμοφρών), ὁμοφρονῶ, ἔχω τὸ αὐτὸ φρόνημα, εἶμαι σύμφωνος, *Ὀδ. ι 456, «νοήμασιν» ζ 183.

ὁΜΟΦΡΟΣΙΝΗ [-.-], ἢ, ταυτότης φρονή- ματος, ὁμόνοια, συμφωνία, σύμπνοια, *Ὀδ. ζ 181, πληθ. ο 198. Ἐκ τοῦ

ὁΜΟΦΡΑΣ, ὄν, ὁ, ἢ (ὁμ. φρήν), ὁ ἔχων τὰς αὐτὰς φρένας ἢ φρονήματα, σύμφω- νος, «θυμός» X 263 †.

ὁΜΩ, ἐπικ. (ὁμός), ἀπαφ. παθ. ἀορ. ὁμω- θῆναι, ἐνώνω, παθητ. ἐνδύμαι, «ἀνταμύ- νομαι», συγκαοιμῶμαι, «φιλότῃ» Ξ 209 †.

ὁΜΦΑΛΛΟΕΙΣ [-.-], ἑσπλ. ἐκ, ποι. ἔχων ὁμ- φαλοὺς, ὅε ὁμφαλοειδῆς ἑξοχάς, ὁμφαλώδης, ὁμφαλωτός, «ἀσπίς» Δ 448 κ. ἀ., τῆς *Ὀδ. μόνον τ 32, «ζυγόν» Ω 269. (Ἄλλ' ἐνταῦθα δύναται νὰ σημαίνη ἡ τὸν ἔχοντα ἑνα ὁμφαλὸν ἢ κόμβον, ἴδ. τὴν ἐπομ. λέξ. 2, 6'). Ἐκ τοῦ ὁΜΦΑΛΟΣ [-.-], ὁ, 1) ὁ ὁμφαλός, «ἀφα- λός», Δ 525, ν 568. 2) πᾶσα ὁμφαλοει- δὴς ἑξοχὴ ἐν τῷ μέσῳ (ἢ ἐπὶ) τινος ἐπιφα- νεία· ἀ) τῆς ἀσπίδος ὁ ὁμφαλός, κατὰ τὸ μέσον αὐτῆς, N 192· ἀλλὰ μνημονεύονται καὶ πληθ. «ὁμφαλοί» A 34, οἵτινες ἐκρησσεύονται εἰς κόσμιον (ἢ ἀσφαλτέραν ἄμυναν), πρὸς. ληπίς· β') τοῦ ζυγοῦ ὁ ὁμφαλός ἢ «καρφί», εἰς τὸ ὁποῖον προσιδένεται τὸ ζυγίδεσμον, Ω 273. 3)

ἐν γένει τὸ κέντρον, τὸ μέσον τινός, οἷον «ὁμφ. θαλάσσης» λέγεται ἡ νῆσος τῆς Καλυ- φούς, α 50 (μόνον ἐνταῦθα τῆς *Ὀδ.). (Συνήθως θεωρεῖται συγγ. τῷ ἄμβων, ἄμβη· ὁ δὲ Γρά- σοφ παράγει αὐτὴν ἐκ τῆς ἀμφί·). ἢ *Ὁρθό- τερον ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὴν λ. ὁμφ-αλός συγγ. μετὰ τὴν Λατ. umb-il-icus, ἢ τὴν Γερμ. Nabel· περὶ δὲ τοῦ φλόγγου ταύτης α πρὸς. ἢ τῆς κα- θομιλουμ. τὸ «ἀφ-αλός» καὶ τὸ Τσακωνικόν «ἀππαλέ»).

ὁΜΦΑΣ, ἄκος [-.-], ἢ, ἄκρος γαφυλὴ, «ἀγοο- ρίδα», Τσακωνικῶς «ἀφφακ», η 125 †. (ἢ. Κατὰ τὸν Κούρτιον τῆς αὐτῆς ῥίξης πρὸς τὴν προηγουμένην λέξ., διότι κυρ. σημαίνει πᾶσαν σκληράν, ῥαγοειδῆ ἀπόφυσιν, καὶ αὐτὴν τὸ μα- στοῦ τὴν ῥᾶα, ὅποια καὶ ἡ «ἀγοορίδα»).

ὁΜΦΗ, ἢ, ποι. (ἐκ-, εἰπεῖν), φωνή, παρ' Ὁμ. μόνον ἢ θεία φωνή, τῆς εἰσαρμένης ἢ φω- νῆς, περὶ ἧς ἐπίστευον ὅτι ἐκφαίνεται ἐν ὄνειροις, ἐν τῇ πτῆσει τῶν οἰωνῶν ἢ ἐν ἄλλοις σημείοις, «θεῖη ὁμφή» B 41, «θεῶν» T 129, «θεοῦ» γ 215, π 96.

ὁΜΩΝΤΙΜΟΣ [-.-], ὄν (ὁμ. δνομα), ὁμώνυ- μος, ἔχων τὸ αὐτὸ ὄνομα, P 720 †.

ὁμῶς, ποι ἐπὶ β. (ὁμός). 1) ὁμοῦ, „μαζι“, ἐν ταύτῃ, «πάντες ὁμῶς» ὅλοι ὁμοῦ, Ο 98, δ 775 κ. ἀ.· πολλάκις εἰς στενωτέραν συμπλοκὴν δῶν οὐσιαστικῶν διὰ τοῦ τε· καὶ (ἢ τε· τε, I 320) συνδεομένων, Θ 244, Ω 73, ν 405 κ. ἀ. 2) ἐξ ἴσου, ἐπ' ἴσης, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὁμοίως, Α 196, Φ 62, λ 565 (ἐνθα ὁ Ἀμείψ, Φαίσις καὶ Βαῦμλ. γράφουσιν ὁμως) κ. ἀ., μετὰ δοτ.· ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσιν· ὁμοίως, ἴσα μεί, Ε 535, I 312, ξ 456 κ. ἀ. ὁμῶς, σύνδ. (ὁμός), ὁμῶς, μ' ὅλον τοῦτο, Μ 393 † (ἴδ. καὶ τὴν προηγ. λ. 2). || Ἀντὶ τοῦτου τοῦ ἐναντιωματικοῦ συνδέσμου μεταχειρίζεται συνηθέστερον ὁ Ὀμ. τὸ ἐμπηε.

ὄναρ, τό, μόνον κατ' ὀνομαστ. καὶ αἰτ. τοῦ ἐνικ. 1) ὄνειρον, Α 63, Κ 496· τοῦναντίον «ὑπαρ» τ 547, υ 90. 2) = ὄνειρα, ἴδ. τ. λ.

ὄνειρα, αἰος [ω], τό, ποι. (ον-, ὀνίνημι). 1) κυρ. πᾶν ὅτι ὠφέλει, ὠφέλιος, βοήθεια, σωτηρία, Χ 486· ἐπὶ προσώπων, οἶον τοῦ Ἑκτορος, «πᾶσιν ὄνειρα» Χ 433, τῆς Δήμητρος, Τ. Δῆμ. 269 (ἐνθα τὸ εἰ λαμβάνεται ὡς βραχύ, διὰ καὶ ὁ μὲν Ἰλγενος γράφει ὄνεα, ὁ δὲ Οὔδω. ὄνειρα· ἄλλοι δὲ πολλοὶ νεώτεροι ἐκδίδουσι ὄναρ (εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὄνειρα), ἡδονή, τέρψις, ἀναψυχή, δ 444, ο 78. 2) πληθ. εὐχάριστα, εὐφρόσυνα πράγματα, οἶον πολυτιμα, Ω 367, μάλιστα δὲ ἐδέσματα, ἡδύσματα, „νόστιμα φαγητά“, I 91, α 449 κ. ἀ. μάλιστα τῆς Ὁδ.

ὄνειριεῖν, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὄνειδος, Ἐπιγ. 4, 42.

ὄνειριδος, ὄν, ἐπ. (ὄνειδος), ὀνειδιστικός, ὑβριστικός, «ἔπεα» Ἰλ. πλχ., σ 526, καὶ «μῦθος» Φ 393, 474.

ὄνειριδι, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐπομ., Ἀπόσπ. 18, ἔκδοσ. Οὐόλορ.

ὄνειριζα, ἀόρ. ἀ. ὀνειδίζα, μετοχ. ὀνειδίζας, ἀπολ. ὀνειδίζω, ὑβρίζω, ἐπιπλήττω, «ἔπειν» Α 244, «ναίει» Η 65, «τινὶ ὅτι» τινὰ διότι, Β 255, «τινὶ τι» ἐπιπλήττω τινὰ διὰ τι, σ 380, I 34· Ἐκ τοῦ

ὄνειδος, εὐς, τό, ἀ.) ὀνειδος, ὕβρις, ψόγος, ἐπιπλήξις, Β 254, χ 463 κ. ἀ., «ὀνειδεα μυθέομαι, λέγω, προσφέρω, βάζω» ὕβρεις λέγω, ἐκφέρω, ὕβριζω, Α 294, Β 222, 254, ρ 464, «κατ' ὀνειδεα χέω τι» καταχέω τινὸς ὕβρεις, «πασσαλείω τινὰ ἀπ' ἐπάνω ὡς κάτω μὲ ὕβρει», χ 463· β.) ἀντικείμενον τῆς ὕβρεως, τοῦ ψόγου, ὀνειδος, ἀτιμία, αἴσχος, «ἐντροπή», «σοὶ κατηφείη καὶ ὀνειδος ἔσσομαι» Π 498, πρὸλ. Ρ 556, «ἐμοὶ δὲ κ' ὀνειδεα ταῦτα γένετο» ζ 285.

ὄνειρατα, τᾶ, ἴδ. ὄνειρος.

ὄνειρεῖος, εἶν, εἶον, ἐπικ. (ὄνειρος), εἰς ὄνειρον ἀνήκων, «ἐν ὀνειρήσει πύλησι» εἰς τὰς πύλας τῶν ὀνείρων, δ 809 †.

ὀνειροπόλος, ὄν (ὄνειρ., πολέω), ὁ μετὰ τῶν

ὀνείρων ἀναστρεφόμενος, ὁ τῶν ὀνείρων ἐρα-
μηνευτής, «γέρων» Ε 149. Ὡς οὐσίας. ὀνει-
ρακρίτης, ὀνειρόμαντις, ὀνειροσκόπος,
Ἰλ. Α 63.

ὄνειρος, ὁ (ὄναρ), σπανιώτατος ἕτερος τύπος τοῦ ὄνειρον, δ 844, μετάπλαστος ὄνομα. πληθ. ὀνειράτα, μόνον ο 87, ἀλλαχὸς δὲ: ὄνειροι, Ε 450, τ 560 κ. ἀ. 1) ὄραμα, ἐνύπνιον, „ὄνειρον“ καὶ πληθ. „ὀνειράτα“, Ὀμ. πλχ. Πέμπεται ὑπὸ τοῦ Διός, Α 63, πρὸλ. Β 26· ὄθεν «θεός» Β 56, πρὸς αὐτὸν παρομοιοῦνται τὸ ἄνθρον καὶ φασματώδες, «τρεῖς μοι ἐκ χειρῶν σκιὴ εἰκὼς ἦ καὶ ὄνειρῳ ἔπατο» λ 207, «φυγὴ δ' ἤντ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται» λ 222. Κατὰ τὴν Ὁδῶ., τ 562 ἐξ., ἔρχονται οἱ ὄνειροι ἐκ τοῦ Ἀδου (πρὸλ. ω 42 «ὄχημα: Ὀνειρων») διὰ δῶν πυλῶν, τῆς μὲν κερατίνης, δι' ἧς ἔρχονται οἱ ἀληθεῖς, τῆς δὲ ἐλεφαντίνης, δι' ἧς οἱ ψευδεῖς, πρὸλ. ἐλέφαλ. 2) Προσωποποιεῖται ὁ ὄνειρος, Β 6, 16, 22, ω 42. Ὁ δὲ Βέκκ., Φαίσις καὶ Ἀμείψ. καὶ ἐνταῦθα λαμβάνουσιν εἰς τὴν 1) σημασίαν τὴν λ. καὶ γράφουσιν ὄνειρος.

ὀνήμενος, ὀνηεῖ, ἴδ. ὀνίνημι.

ὀνήμιμος, η, ὄν, ὠφέλιμος, λουσιτελής, Τ. Ἐρμ. 30. Ἐκ τοῦ

ὀνησις, ἰος, ἡ (ὀνίνημι), ὠφέλεια· ἐν γένει εὐτυχία, „προκοπή“, ἐν τῇ παροιμιᾷ δὲ φρ. «αἶ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν» [Ἀτι. οὕτως ὄναίτο] =,τόσον καλὸν νὰ ἔχη, τόσην προκοπὴν νὰ ἰδῇ, φ 402 †.

ὀνήτοριος, ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ ὀνήτορος, ὁ Φρόντις, γ 282.

ὀνήτωρ, ὄρας, ὁ (= ὀνήσιμος), 1) ἱερεὺς τοῦ Διός τοῦ Ἰδαίου (τοῦ ἐπὶ τῆς Τρωικῆς Ἰδῆς λατρευομένου), Π 604, 605. 2) πατὴρ τοῦ προηγούμενου.

ὄνηος, ὁ, κόπρος, „κοπρία“, Ἰλ. Ψ 775, 777, 781.

ὀνίνημι, Ω 45, ἀπαρφ. ὀνινάναι, μέλ. ὀνήσω, ἀόρ. ὀνησα, καὶ ἀναύξ. ὀνησα, μέσ. μέλ. ὀνήσομαι, ἀόρ. β'. ὀνήμην, προσ. ὀνησάω, μετοχ. ὀνήμενος. 1) Ἐνεργητ. ὠφέλω, λουσιτελῶ, βοηθῶ, χρησιμεύω, εὐχαριστῶ, εὐφραίνω, ἀπολ., Θ 36, μετ' αἰτ. προσώπ. ἢ πράγμ., Ε 205, Η 472 κ. ἀ., «τινὰ μέγα ὀνίν.» «μεγάλως ὠφέλω, Ω 45 κ. ἀ., «τινὰ τινι» τινὰ διὰ τίνος, Α 503, «σὲ δὲ τοῦτο γε γῆρας ὀνήσει» σὲ εἰ ὡς πρὸς τοῦτο τοῦλάχιστον (ὡς νὰ μὴ σε ἀποπέμψω στύγερθε) θὰ σὲ ὠφελήσῃ τὸ γῆρας, φ 24, «κράδην τινὸς ἔπει ἢ ἔργῳ» εὐφραίνω, Α 395. 2) Μέσ. ὠφελοῦμαι, εὐχαριστοῦμαι, εὐφραίνομαι, ἀπολαύω, «χαίρομαι», Ζ 260, Η 473, ξ 445, μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, ἀπολαύω τινός, «χαίρομαι» τι, εὐφραίνομαι εἰς τι, «δαίτος» τ 68, μετὰ γεν. προσώπ., λαμβάνω παρὰ τίνος ὠφέλειάν τινα, Π 34. Ἡ μετοχ. ὡς ἐπὶ τοῦτον, «ἐσθλός μοι δοκᾷ

εἶναι ὀνήμενος· καλὸς μοι φαίνεται ὅτι εἶνε „ὁ καλὸς τύχος, ὁ εὐλογημένος“, 6 33.

ὄνομα, τό, Ἰων. οἶνομα, μόνον Γ 235 (ἐνθα ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἑρμάννου γράφεται ἡδὴ καὶ τ' οὐνομα ἀντὶ τοῦ καὶ τοῦνομα), Ρ 260, ζ 194. 1) „ὄνομα“, ὀνομασία προσώπου τινός, Ρ 260, ι 16 κ. ἀ. πλγ. τῆς Ὀδ., „Οὐτεῖ· ἔμοιγ' ὄνομα· Οὐδέεις εἶνε τὸ ὄνομα μου, ι 366, πδλ. ο 256, σ 5 κ. ἀ. Ὅθεν ὄνομα κατ' ἀντίθεσιν τοῦ πράγματος, „ἵνα μὴδ' ἀνομα αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λήπται· δ 710. 2) „ὄνομα“, φήμη, δόξα, ν 218, ω 93. Ἐκ ποσού.

ὀνομάζω, ἀόρ. ὠνόμασα, ἀ.) „ὀνομάζω“, τινά, Κ 68, δ 278, 551 κ. ἀ. β.) ὀνομάζω, κατ' ὄνομα ἀπαριθμῶ, ὅθεν ὑπὸ σπυνοῦμαι, „ὀνοματίζω“, „δῶρα“ Ι 155, Σ 449.

ὀνομαί, ἐπικ. ζ. Ἰων. ἀποβ., β.) ἐνικ. ὄνοσαι, γ.) πληθ. ὄνονται, προστ. ὄνοσο, γ.) ἐνικ. τῆς εὐκτ. ὄνοιτο, μέλ. ὀνόσομαι, ἐπικ. σο, ἀόρ. ὠνόσαμην, εὐκτ. ὠνοσαίμην. Ἐκτός δὲ τούτων εὐρίσκονται καὶ οἱ ἐξῆς ἐπικοὶ τύποι: β.) πληθ. τοῦ ἐνεστώτος ὠνόσαθε, Ω 241, ἀντὶ τοῦ ὄνεσθε (ἀνθ' οὗ δὲ μὲν Βούτυρ. προτείνει τὸ: ὠνόσαθε, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἀνεγίνωσκεν: ὠνόσασθ', ὅπερ ἀπεδέχθησαν ὁ Βέκκ., Δινδόρρ. καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐκδοταί) καὶ γ.) ἐνικ. τοῦ μέσου ἀόρ. ἀ. ὠνατο, Ρ 25, ὑδρίζω, μνειδίζω, ψέγω, μέμφομαι, ἐπιπλήττω, μετ' αἰτ. „μῦθον“ Ι 55, „φάλαγγα“ Ν 127, „τινά“ φ 427, „φρένας τινός“ Ρ 173 κ. ἀ., περιφρονῶ, ἀτιμάζω, ἀπορρίπτω, „ἔργον“ Δ 539, ἀπολ. „ἡ ὄνοσαι, ὅτι—κατέδουσιν“ ἢ θεωρεῖς μικρὸν πρᾶγμα τί—, ρ 378, ὠσαύτως καὶ Ω 241· μετὰ γεν. τῆς αἰτίας, „ἀλλ' οὐδ' ὡς σε ἔολπα ὀνόσεσθαι κακότητος· ἀλλὰ ζ μετὰ ταῦτα ἐλπίζω ὅτι δὲν θά δυσπερίστηθης διὰ τὴν δυστυχίαν σου, σαρκαστικῶς ἀντὶ τοῦ: θά ἔχῃς ἱκανὴν δυστυχίαν, ε 379.

ὀνομαίνω, ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ ὀνομάζω (ὄνομα), ὁ ἐνεσ. εὐρίσκεται Ἰ. Ἀφρ. 291, παρ' Ὁμ. δὲ μόνον ὁ ἀόρ. ἀ. ὠνόμηνά ζ ὑποτ. ὠνομήνω· ἀ.) ὀνομάζω, προσαγορεύω, καλῶ ὀνομασί, τινά, Κ 522, Ξ 278 κ. ἀ. β.) καταλέγω, κατ' ὄνομα ἀπαριθμῶ, δ 240, λ 517 κ. ἀ., ὅμιν ἐν πάντεσσι δῶρα ὠνομήνω· Ι 121, μετ' ἀπαρρ. ὑπὸ σπυνοῦμαι, „ὄρῳσι δῶσιν“ ω 314, ἐκφέρω, „ἴσχεο μὴδ' ὠνομήνη· κρᾶναι τὸν ἑαυτὸν σου καὶ μὴ ἐκφέρης λέξιν ἐκ τοῦ στόματός σου, καὶ μηδὲν εἴπῃς τῶν γενομένων, λ 251, Ἰ. Ἀφρ. 291, ὀνομάζω, ἀναγορεύω, διορίζω, „τινά θεράποντα“ Ψ 90.

ΟΝΟΜΑΚΛΗΔΗΝ, ἴδ. ΕΞΟΝΟΜΑΚΛΗΔΗΝ. ΟΝΟΜΑΚΛΗΤΗΣ [...], ὄν, ποι. (ὄν, κλυτός), ὀνομαστός, ὁ ἔχων περιφραστικὸν ὄνομα, περιφραστικός, Χ 514, Ἰ. Ἀφρ. 141, 146.

ΟΝΟΜΑΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπιθ., ῥημα. (ὀνομάζω), δυναμένος, ἢ ὀνομασθῆναι, μόνον μετὰ τοῦ ῥηματικοῦ „οὐκ ὀνομαστός· ἀκατονόμαστος,

Λατ. nefandus, „Κακοῦδλος“, *Ὁδ. τ 260, 597, Ψ 19, Ἰ. Ἀφρ. 255.

ὄνος, ὁ, ὄνος, „γάδαρος“, Δ 538 f.

ὀνομαίεσθαι, ὀνομαίεσθαι, ὀνομαίεσθαι, ἴδ. ὀνομαί.

ὀνοκτός, ἡ, ὄν (ἐπιθετ. ῥημα. τοῦ ὀνομαί), φεκτός, ἀξιώμεντος, „δῶρα οὐκέτ' ὄνοστά“ Ι 164 f.

ὀνοτάζω, ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ ὀνομαί, μέμφομαι, Ἰ. Ἐρμ. 30.

ὄντα, τκος [-], ὁ, δοτικ. πληθ. ὀνόγεσσι, ὄνυς, „νύχι“, μόνον περὶ τῶν τοῦ ἀετοῦ, Θ 218, 6 153, ο 161. (Ἦ ἐτυμολογία ἀμφίβολος κατὰ τινάς· ἐκ τοῦ νόσσω. ἢ Ὀρθότερον θεωρεῖ τὴν λ. ἀρρασιότητα καὶ πρωτότυπον ὁ Κούρτιος, παραβάλλων αὐτὴν πρὸς ἄλλας συγγ., Λατ. unguis. Γερμ. Nagel).

ὀνυκλής, ἑ (ὄνυς, βέλκος), γεν. ἑός (κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ.: ὁ ὄνυς βέλκος ὡς ὅθεν) ὁ ἔχων ὀνυκτὴν αἰχμὴν, ἀκωκλήν, „ὀνυκτός“ Δ 126 (κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. εἶνε: ὁ ὀνυκτὴς βληθεὶς, ἐκτοξευθεὶς).

ὀνυκίς, εἰσα, ἐν, ἐπικ., ὁ ἔχων ὀνυκτὴν ὀνυκτῆτα, „σουδερὸς“, μυτερὸς, συγνόν ἐπιθ. τοῦ „ἔγχος“ Ε 50 κ. ἀ., τ 33 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), „ὄνυς“ Ξ 443. (Κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν, τὴν τοῦ Ἀπίωνος ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὀνυκτῆ κατ' ἄλλους δὲ γραμματικούς ἀντὶ τοῦ ὀνυκτός, „ἀπὸ ὀνυκτῆ“, ὡς ἐκ τοῦ: ὀνυκτῆ = δρύς. ἢ Ἀλλ' ἀμφοτέρως ταύτας τὰς ἐρμηνείας ὀρθῶς ἀνασκευάζει ὁ Γοῖδελος, ὅστις ἐπενόησε τὴν ἀνωτέρω).

ὀνύς, εἰς, f, ὑπερθ. ὀνύτατος, δξύς, „σουδερὸς, μυτερὸς“, διαπεραστικός· ὅθεν 4) κυρ. δξύς, „σουδερὸς“, Ὁμ. πλγ., ἐπὶ ὀπλῶν ἐπιθετικῶν καὶ ἄλλων ὀνύων πραγμάτων, αἶον „σκόλοπος“ Μ 56, „ἄλας“ Μ 447 κ. ἀ., „μοχλός“ ι 382, „κορυφή“ μ 74. 2) μεταφορ. ἀ.) διαπεραστικός, „αὐγὴ Ἥελιοιο δόξει· διαπεραστικὴ ἀκοὴ τοῦ Ἥλ., Ρ 372, φάος· Ξ 345, „ἡέλιος“ Ἰ. Ἀπ. 374, „αὐτὴ“ ὀξεία, „ψηλὴ“ φωνή, Ο 313; „ὀδύνας ἔχος, μελεδῶναι· πικρός, ὀδυνηρός, ἀλγεινός, Δ 268, 272, Π 518, Τ 125, λ 208, τ 517· β.) ἐπὶ ψυχῆς, θυμοῦ, δξύς, ὀρμητικός, βραδύς, σφοδρός, δξύθυμος; „Ἀρης“ Ρ 440 κ. ἀ., „μένος“ Ἰμ. 7, 44.—Τὸ οὐδέτε. ἐνικόν τε καὶ πληθυντικόν ὀνύ, ὅτε λαμβάνεται πολλάκις ὡς ἐπιρρήμα· ἀ.) ἐπὶ ὀράσει, δξύδερκως, „ὀνύ προῖδεν· δξύδερκως μακρὰν ἴδεν, ε 393, „ὀνύτατον δέρκομαι· δξύδερκῶτα βλέπω, Ρ 675 κ. ἀ., „ὀξεία δέρκομαι“ Ἰμ. 18, 44, „ὀνύ νοῦ“ ὀξείως, ταχέως βλέπω, Γ 374 κ. ἀ. β.) ἐπὶ φωνῆς ζ ἀκοῆς, ὀξείως, μεγαλοφώνως, „δυνατὰ“, „ὀξεία κεκληγώς“ Β 222, Ρ 88, „ὀνύ λεληκώς“ Χ 141, „ὀνύ βοᾶν“ Ρ 71, „κελεύειν“ Ἰ 52, „ἀκούειν“ Ρ 256. (Τὴν ἐν τῇ Α 272 ἐκθλιπὴν „ὀξεί· ὀδύνας“ μὴ θελὼν ν' ἀπομ.

δεχθῇ ὁ Βούτταννος διορθῶν ὅτι· αἰ μετὰ συνιζήσεως· ὡσαύτως καὶ ὁ Σπίζενρος θεωρεῖ ἀσυγχώρητον τὴν ἐκθλίψιν ταύτην).

Ὀδύσχοινας, ὁ, εἶδος σχοίνου (βούρλου) με φύλλα ὀξεία, σουβλερά, Schœnus mucronatus, Bap. 164 248.

ὄσ' ἐπικ' ἀντὶ τοῦ οὗ, ἴδ. ὄσ', ὡ, ὄ.

ὄπλιν, ποι. (ἐπώ;), μέλ. ὄπασω, ἐπικ. σσ, ἀόρ. ἄ. ὡπασα, ἐπικ. ὡπασσα, προστ. ὡπασσον, μέτ. μέλ. ὡπασσομαι, ἐπικ. σσ, ἀόριστ. ὡπασσ-μην. Α') Ἐνεργ. 1) συμπέμπω τινά ἀκούλουθον, κάμνω (προστάσσω) τινά ν' ἀκολουθήσῃ, παρέχω· ἄ.) ἐπὶ προσώπων, «πομπὸν ἡγεμόνα τινί» Ν 416, ο 310, Ω 153, «τινὶ ἕμα τινί» Ω 564, «κῆρυχ' ἄμ' ὀπασαί» ι 89, «ἄρχον μετ' ἀμφότεροις» ἀρχηγόν εἰς ἀμφοτέρω τὰ μέρη ἔδωκα, κ 204, ἔνθα τινὲς κατὰ τμήσιν ἀποδίδουσι τὴν μετὰ εἰς τὸ ῥῆμα (μετοπάζω)· β.) ἐπὶ πραγμάτων, προσ(έπισυν)-άπτω, προσθέτω, ἐν γένει δίδω, παρέχω, κωδός· τινί· Ω 144, «χάριν καὶ κωδός ἔργοις» ο 320 ὡσαύτως· ἀοιδήν, κτήματα, κτήσιν, κάλλος· κ. ἄ. τ., μετὰ πλεοναστικῶν ἀπαρρ. «κόμην φέρεσθαι» Ψ 154. 2) ἐπακολουθῶ, διώκω, καταδιώκω, Θ 341, μεταφορ. περὶ τοῦ γήρατος, καταλαμβάνω, ἐπέρχομαι, Θ 103, Δ 321 (οὕτως· ἔγραψε κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ὁ Σπίζενρος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἰκάνου), ἀπολεῖ Ε 334, Ρ 462. Β') Μέσ. ἄ.) «ὀπάζομαι» ἐπακολουθῶ, ἐπέρχομαι, «χειμέρ-βου· ὀπαζόμενος Διός· ὄμβρῳ» ἐπερχόμενος κατόπιν βραχδείας βροχῆς τοῦ Διός, Δ 493 (|| οὕτως, νομίζω, ἐρμηνεύτεον ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα μᾶλλον ἢ ὅπως συνήθως μεταφράζεται, στενωχωρούμενος, βιαζόμενος, πλημμυρῶν ὑπὸ τῆς βραχδείας κτλ.)· β.) τινά, παραλαμβάνω τινά ὡς· ἀκολουθῶν μου, προσλαμβάνω, Κ 238, Τ 238, κ 59.

ὀπάσις, αἶν, αἶον (ὀπή), κυρ. ὁ ἔχων ὀπὴν τὸ οὐδέτ. «ὀπαῖον» ὡς οὐσιαστ., τὸ ἀνοικτὸν μέρος τῆς στέγης, δι' οὗ ἐξέρχεται ὁ καπνός· τῆς ἰστίας, «φεγγίτης»· ὅθεν τινὲς τὸ τῆς Ὀδ. α 238 γράφουσιν «ἀν' ὀπαῖα» ἀντὶ τοῦ ἀνοπαῖα (ἴδ. τ. τ. λ.).

ὀπάτρος, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. ὀμόπατρος, ὁμοπάτωρ, ὁμοπάτρις, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός, «κασιγνήτος· ὁ πατήρ»· ὁ ἀδελφός· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός, ἴλ. Α 257, Μ 374. (|| Τὸ ἄ· τοῦτο, ὅπερ εὐρίσκεται καὶ ἐν τῇ· ὁ-ζυ· ὁμόζυγος, εἶνε ἀθροιστικόν, συγγεν. τῷ ἄ ἢ ἄ ἀθροιστικῶ καὶ τῷ ἐπὶ ἄ-μα).

ὀπλιν, ονος, ὁ, ἐπικ. (ἐπομαι; ὀπά-ζω), ὀπαδός, ἀκόλουθος, σύντροφος, πάντοτε κατωτέρω βαθμοῦ, ἐπὶ τῶν ἄλλων λεγομένων «θεραπεύων» (ἴδ. τ. λ.), *ἴλ. Α 165, Κ 58, Ρ 258, Ψ 360 κ. ἄ., ὁ θηλ. «ἡ ὀπ.» ἢ σύντροφος, ἴλ. Δ 440.

ὀπεν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὀπεν, ἴδ. τ. λ., Η 414.

ὀπν, ἐπικ. ὀπνν, ἐπὶ ὁδοκοφ. (πῆ). 1) τοπικόν, σημαίνον τὴν ἐν τόπῳ γαστρί (κυρ. δοτ. τοπική), ὀπου, εἰς ὅποιον μέρος, Χ 321, γ 106, ι 437· ἔτι δὲ καὶ τὴν εἰς τόπον κίνησιν μεθ' ἣν ἐπακολουθεῖ ἡρεμία, Μ 48, «ὀπν παρ-ράσση» ὀπου (καὶ ἀν) τὸν παράσση, παλῆση-τε, ο 452. 2) τραπικόν, ὅπως, καθ' ὅν τρόπον, Υ 25, α 347, θ 45 κ. ἄ., «ὀπν δὴ τοι νόος ἔπλετο» ὅπως δὲ εἶνε ἡ γνώμη σου, ὅπως σοὶ ἀρέσκει, Χ 185.

ὀππλέα, ποστ. καὶ ἴων. ἀντὶ τοῦ ὀπαδέω, μόνον κατ' ἐνεστ. ὀππλεῖ καὶ παρατ. ὀππλεῖ, τ 398, καὶ ἀπαρρ. ὀππλεῖν, ἴλ. Ἀπ. 530, παρακολουθῶ, ἀκολουθῶ μετὰ τινος, συνοδεύω, «τινί»· ἄ.) ἐπὶ προσώπων, Β 184, Ω 368, ὁ «ἕμα τινί» η 165, 184 κ. ἄ., βοηθῶ, ἴλ. Ἀπ. 530. (Κατὰ τὸν Ματθίαν· παρέχω· ὁ δὲ Βασιμειότερος ἐπιχειρεῖ νὰ διορθώσῃ τὸ χωρίον)· β.) ἐπὶ πραγμάτων «(τοῦ) ἀνεμώλιά μοι ὀππλεῖ» τὴ τῶνον με παρακολουθεῖ ἀνωφελές, μοι εἶνε ἀνωφελὲς ὀπαδός, Ε 216, «ἀρετῇ, ἣ σοὶ ὀππλεῖ» ἥτις σὲ παρακολουθεῖ, σοὶ παρέπεται, ἣν ἔχεις, θ 237, «ἐκ Διός τιμὴ ὀππλεῖ» ἐκ τοῦ Διός προέρχεται ἡ παρακολουθούσα τιμὴ, Ρ 251. Ἐκ τοῦ

*ὀππλέω, ὁ, ἡ (ἐπομαι; ὀπάζω), ὀπαδός, ἀκόλουθος, τινί, ἴλ. Ἐρμ. 450.

ὀπιζομαι, ποι., ἀποθ. (ὀπις), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., κυρ. «κοιτάζω», προσέχω, ἐπομ. φοδοῦμαι, σέδομαι, «Διός μῆνιν, θυμὸν» ξ 283, ν 148, «μυτρός· ἐφετμήν» Σ 216, «τινὶ· αἰδέομαι, Χ 332, ἴλ. Ἐρμ. 382, πρὸλ. ὀπις.

ὀπις καὶ ὀπις, ἴδ. ὀπις.

ὀπιπεῖα ἢ ὀπιπεῖα (ὅπως ἔγραψαν κατὰ τὸν Ἀπολλών. καὶ τι χειρόγραφον ὁ Βέκκ. καὶ Δινδόρφ. καὶ οἱ μετ' αὐτοῖς· ἐκδοταί. Τούναντιον ὁ Λόδεκκ ἀποδίδει τὸν τόπον τοῦτον εἰς τοῦς μεταγενεστέρους ἐπικούς) ἐπ. (οπ-, ὀπω-πα), μέλ. σω, μετοχ. τοῦ ἀορ. ὀπιπ(τ)εύσας, σκοπῶ, σκοπεῶ, περισκοπῶ, κατασκοπεύω, «πολέμοιο γασφύρας» Δ 371, «γοναίκα» ἀσελγῶς προσδίδω, «μματαῖζω», τ 67, πρὸλ. παρῆκοπις, «λάβρη» λαβαίως σκοπεύω, Η 243.

ὀπις, ιαός (ν), ἡ, αἰτ. ὀπν, Π 388, Φ 28, καὶ ὀπις, ξ 82, υ 215 (πιθάνως ἐκ τοῦ οπ-, ὀπωπα), κυρ. παρετήρησις, προσοχή, ἰδίως ἡ ποιναία ἐπιτήρησις, ἐπιβλεψίς τῶν θεῶν, «θεῶν» Π 388 (μόνον ἐνταῦθα τῆς ἴλ.), ο 215, φ 28, καὶ ἀνευ τοῦ «θεῶν» ξ 82, 88. («Ἄλλοι δὲ παράγοντες τὴν λ. ἐκ τοῦ ἐπω—|| μᾶλλον ἐκ τῆς ἐπὶ, ὀπίς—ω—ἐρμηνεύουσι· τὰ ἐπακλῶν τῶν κακῶν πράξεων, τιμωρία, ποινή· οἱ δὲ παλαιοὶ ἐρμηνεύουσι· ἐπιστροφὴ, ἐντροπή, κάλασις»).

ὀπις, καὶ πρὸ συμφώνου ὀπις, ἐπὶ, ἐπικῶς δὲ καὶ ὀπις, Β 542, Ν 83 κ. ἄ. (οὔ-

τος δὲ ὁ τόπος εἶνε κατὰ τὸν Ἀδόκην δ' ἀρχαῖο-
τροπος, εἰς οὗ ἐπειτα προέκυψεν ὁ ἄλλος (ὀπίσθεν),
ἢ ὀπίσθ, Π 791. 4) τοπικόν, ἄ.) ὀπίσω, ὀπι-
σθεν, „ἀπὸ πίσω“, „ὀπίσθε μένω“, „μένω
πίσω“, I 332, p 204, „ὀπ. καταλείπω“ ἀφι-
νω πίσω, κ 209 κ. ἄ., „ὀπ. πέμπω“ στέλλω
ἀπὸ πίσω, „αἶνον“ σ 34 μεταφορ. „ὅς εὖ μὲν
βάζουσι, κακῶς δ' ὀπίσθεν φρονέουσιν“ καὶ „ἀπὸ
πίσω“ κακὰ ἔχουν εἰς τὸν νοῦν των, σ 468
(ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν = „ἐσθλ' ἀγορεύοντες κα-
κὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον“ p 66), „οἱ ὀπίσθε“
οἱ (οἰκοί) καταλειφθέντες, ὅσους ἀφῆκες πίσω,
λ 66, „τὰ ὀπίσθεν“ τὰ ὀπίσθια, Α 613· β.)
μετὰ γιν. ὡς πρὸθ. „ὀπίσθεν μάχη“ N 536,
„ὀπ. διφραῖοι“ P 468, „διφραῖοι ὀπίσθε“ Ω 15.
2) χρονικόν, κατόπιν, ὑστερον, „πίσω“,
εἰς τὸ μέλλον, Δ 362, I 519, δ 270, χ 174
κ. ἄ., T. Έρμ. 78.

ὀπίσσω, ἴδ. ὀπίσθ.

ὀπίστωτος, η, οη, ἐπικ., ὑπερβ. τοῦ: ὀπίσω,
ὀπίσθιωτατος, ἐσχατος, ὑστατος, 'Π. Θ
342, Α 178.

ὀπίσσω [-ω], ἐπικ. ὀπίσσω (|| ἐκ τῆς ἐπι-
προθέσεως καὶ ἰδίας τοῦ ἀρχ. τύπου ἐπίς, ὡς
ἐκ τῆς ἐκ- ἐξ- ἔξω, προ- προσ- πρόσω· ἡ
δὲ τροπὴ τοῦ ε εἰς ο ὡς ἐν τῇ ἔξω- ἔξω, ἐλ-
πίζω- ὀλπίζω κ. ἄ. πλ.), ἐπίρ. 4) τοπικόν,
πρὸς τὰ ὀπίσω, „πίσω“, Όμ. πλχ. (τοῦ-
ναντίον τοῦ „πρόσω“ M 272, ἢ „προπρινέ“,
Γ 248): ἐπιτείνεται διὰ τοῦ „πάλιν“ λ 149,
„ὀπίσ. χάζομαι“ E 442, N 193, „ὀπίσω δῆσε
χεῖρας“, „ἔδεσε πίσω τὰ χεῖρας“, Φ 30,
„ὀπίσ. λείπω πύλας“, „ἀφίνω πίσω ἄρ“, του-
τέστι προχωρῶν ἀπομακρύνομαι τινος, X 137.

2) χρονικόν, ὀπίσω, „πίσω, κατόπιν“,
ὑστερον, ἐν τῇ μέλλοντι, Γ 441, α 222 κ.
ἄ. (τοῦναντίον „νῦν“ Z 352, „προπάρουθε“ λ
483), „ὀπίσω αὐτίς“, „πίσω πάλιν“, μ 437.
—Έν τῇ φράσει „ἔμα πρόσω καὶ ὀπίσω νοίω,
λέουσιν, ὄρα“ Α 343, Γ 109, Σ 250, ω 452,
ἦν τινὲς μὲν ἐρμηνεύουσιν: εἰς τὸ μέλλον καὶ
παρελθὼν ἀποβλέπων, ἄλλοι δὲ: ἐμπρὸς ἢ ὀπίσω,
τουτέστιν εἰς τὸ προκείμενον (παρὸν ἢ μετ' ἄλ-
λον μέλλον) καὶ εἰς τὸ κατόπιν ἐρχόμενον μέλ-
λον, ὑπόκειται μὲν ἀρχῇθεν ἡ τοπικὴ ἔννοια:
βλέπω ἐμπρὸς μου καὶ ὀπίσω μου· τροπικῶς δὲ
σημαίνει τὴν περισκευμένην φρόνησιν, τὴν σύ-
νεσιν, τὴν πρόνοιαν, ἥτις ἐκ δεδομένων γεγονό-
των ἢ σχέσεων δύναται νὰ ὑπολογίσῃ τὸ ἐξ αὐ-
τῶν δυνάμενον ἢ μέλλον νὰ προκύψῃ. (|| Αὐτὸ
τοῦτα σημαίνει ἢ τῆς καθολομίου. ἡ φρ. „νὰ
βλέπῃς ἐμπρὸς καὶ πίσω“, ὅ ἐν λαμβά-
νῃ: πάντα ὑπ' ὄφιν σου. Τὸ δὲ ἐπίρ. „ὀπίσω“
ἢ ἐν τῇ καθομῖ. ἔχει τὰς δύο ἀντιθέτους ση-
μασίας τὴν τοῦ μέλλοντος ἢ παρελθόντος, ὅταν
ἐν μὲν τῇ φράσει „πίσω εἶνε ὁ χειμῶνας“ ση-
μαίνει τὸ μέλλον· ἐν δὲ τῇ φρ. „βλέπε καὶ πί-
σω σου“ σημαίνει τὴν παρελθούσαν κατὰσιν.

Ὀπίσθη, οτ, ὁ, εἰς τὸν Ἀρχαῖον, ὑπὸ τοῦ
Έκτορος φρονιθεῖς, Α 304.

ὀπλᾶν=ὀπαιζα, μόνον ἐν τῇ παρτι. ὀπλεον,
συσκευάζω, παρασκευάζω, „ἄρματων“,
„ἔμαζαν“ ζ 73 f.

ὀπλή, ἡ (συγγ. τῇ ὀπλον), ὀπλή, τὸ ὄν-
χι τοῦ ἀλόγου, „ὀμπλή“, 'Π. Α 536, Γ 504,
ἀλλὰ καὶ τοῦ βοῦς ἡ χηλὴ, T. Έρμ. 77.

ὀπλίζα, ἀόρ. ὀπλιστα καὶ ἐπικ. σα, μέσ. ἀόρ.
ὀπλισάμην, ἐπικ. σα, καὶ ἀναῦξ. ὀπλισάμεσθα,
ὑποτ. κατ' ἐπικ. συστολὴν ὀπλισόμεσθα, μ 292,
Βατρ. 120, παθητ. ἀόρ. ὀπλίσθη, γ' πληθ.
Δωρ. καὶ ἐπικ. ὀπλίσθεν (=ὀπλίσθησαν). 4)
Ένεργητ. παρασκευάζω, συσκευάζω, ὅθεν
ἀ.) ἐπὶ ἐδεσμάτων, παρασκευάζω, ἐτοιμά-
ζω, „κυκεῖω“ Α 644, „ἔμα“ δ 289· β.) ἐπὶ
ἔρματος, συσκευάζω, „συχυρίζω, ἄρμα-
τῶν“, „ἔμαζαν“ Ω 490· γ.) ἐπὶ πλοίου,
„ἄρματων“, παθ. p 288. 2) Παθ. καὶ μέσ.
παρασκευάζομαι, συσκευάζομαι πρὸς ἔρ-
γον τι, ἐτοιμάζομαι, μετ' ἀπαρφ. Η 447,
μετὰ μετοχ. „ὁ δ' ἄρ' ἔω ἰὼν (εἰς σημασ. μέλ-
λοντος, ἴδ. εἰμι) ὀπλίζεται“ ('Αττ. ὡς ἐῶν
παρασκευάζεται) ἡτομάζεται νὰ ἐξέλθῃ, εἰ 526,
„ὀπλίσθεν γυναικες“ παρασκευάσθησαν, ἐσταλί-
σθησαν (ἵνα χορεύσῃσι), ψ 143. Ἰδίως παρα-
σκευάζομαι εἰς πόλεμον, ἀπλίζομαι, „ἄρ-
ματῶν“, Θ 55, ω 495, „ἐπὶ πόλεμον“
Βατρ. 140. 3) Μέσ. ἐμαυτῷ ἢ τί τῶν ἐμαυ-
τοῦ παρασκευάζω, „δεῖπνον, δόρπον“ Α 86,
Π 453 κ. ἄ., μ 292, „ἔππους“ τοὺς ἵππους
μου, Ψ 304.

ὀπλομαι, μέσ. ἐπικ. = τῇ προηγ. 3), ἐμαυ-
τῷ παρασκευάζω, „δεῖπνον“ μόνον 'D. T
172, Ψ 159.

ὀπλον, τό, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ., ὁ δὲ ἐνι-
κὸς μόνον ἐν τῇ Όδ. καὶ Βατρ., ὄργανον,
„σύνεργον“, ἐργαλεῖον, σκεῦος ἐν γενεῇ.
Ἰδίως δὲ ἄ.) τοῦ σιδηρουργοῦ τὰ „σιδηρικά“,
ἐργαλεῖα, πληθ., Σ 409, 412, γ 443· β.) τοῦ
πλοίου τὰ „ἄρμενα“, σχοινία, πανία, κωπία
κτλ., δ 423, 430, ζ 268 κ. ἄ. Τὸ ἐν. „ὀπλον“
σχοινίον, καλῶδιον, εἰ 346, φ 290· γ.)
σκεῦη πολεμικά, ὅπλα, ὀπλισμός, „ἄρμα-
τα“, K 254, Σ 644 κ. ἄ.—Τὸ ἐν. εὐρίσκεται ἢ
ἐπὶ τοῦ κεραινοῦ τοῦ Διὸς, Βατρ. 281.

ὀπλότερος, η, οη, καὶ ὀπλοτάτος, η, οη,
ἐπικ. καὶ λυρ., συγκριτικόν καὶ ὑπερβ. ἄνευ θε-
τικοῦ, νεώτερος, -τατος, μεταγενέστερος,
-ατος, ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, Γ 408 κ. ἄ.,
„γενεῇ“ κατὰ τὴν γενετὴν, τουτέστι κατὰ τὴν
ἡλικίαν, B 707, τ 184 κ. ἄ., „ὀπλοτάτος γε-
νεῇ“ I 58, „ὀπλοτάτης“ γ 465, η 58, λ
283. (Ἡ ἐτυμολογία καὶ πρώτη σημασία ἀδεί-
κται: κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς καὶ τὴν συνέθη
ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ ὀπλον, κορ. ὁ ἰκανώτερος
νὰ φέρῃ ὄπλον, ἐπομ. ῥωμαλεώτερος, πρὸλ. Γ
408, Έπιγ. 4, δ· κατὰ δὲ τὸν Βούττιαννον ἐκ

τοῦ ἔπω, ἔπομαι· ὁ ἀκόλουθος· ὁ δὲ Δοιδεργ. καὶ Ἀρείς παράγουσι ἐκ τοῦ ἀπαλός, ἃ ἰδίως ἐκ τοῦ συγκριτ. μετὰ συγκοπῆς καὶ μεταβολῆς τοῦ φωνήεντος· ἀπαλότερος = ὁπλότερος, ὁ ἐ. νεώτερος· ὡσαύτως καὶ τὸ ὑπερβ.).

Ὅποις, ἐπὶ τοῦ, ὁ, ἀσυναίρ. καὶ ἐπικ. τόπος τοῦ Ὀποῦ, οἷτος, πρωτεύουσα τῶν Λοκρῶν οὐ μακρὰν τῇ· θαλάσσει, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀποῦτος, υἱοῦ τοῦ Λοκροῦ, πατρὸς τοῦ Πατρόκλου, Β 531, Σ 326.

ὁπόθεν, μόνον ἐν τῇ ἐπικ. τύπῃ ὁππόθεν, ἐπὶ (πρόθεν), ὅθεν, „ὁπόθεν“, ἀπ' ὁποῖον μέρους, ἐν πλαγίᾳ ἐρωτήσεσιν, Ὅδ. α 406, γ 80, ξ 47.

ὁποῖ, μόνον ἐν τῇ ἐπικ. τύπῃ ὁπποῖ, ἐπὶ τοῦ ἀντὶ τοῦ ὁπου, μόνον ἰ 577, καὶ „ὁπόω“ ὁλλωλεν· γ 89.

ὁποῖος, η, οη, ἐπικ. ὁπη, ὁποῖου εἶδους, „ὁποῖος λογιῆ“, Λατ. qualis. 1) ἀντωνυμία ἐρωτημ. ἐν πλαγίᾳ ἐρωτήσεσιν, „ὁποῖοι ἄσασ“ ἀντὶ τοῦ ὁποῖα τινα, τ 218· ὡσαύτως δὲ καὶ α 174, „ὁποῖος τ' ἐπὶ νηὶς ἀφίκτο“ (ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ· κατάλεξον καὶ ὅχι εὐθεῖα ἐρώτησι). 2) ἀναφορ. ἀντὶ τοῦ οἷος, ἀναφερομένη εἰς τὴν δεκτ. τοῖος, „ὁποῖον κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖον κ' ἐπακούσας“ Γ 250, ρ 424.—Ὁ Ὀμ. ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς τύπους, ἀλλ' ὁ συνήθης εἶνε σπανιώτερος καὶ μόνον ἐν τῇ Ὅδ.

ὁπός, ὁ, κυρ. ὁπός, „ῥουμῖ“, τὸ ἐν τοῖς φυτοῖς ὄγρον, ἰδίως δὲ ὁπός, τὸ „γάλα“ τῆς συκῆς καὶ τοῦ ἐρινοῦ (ἀγριοσυκῆς), χρήσιμος εἰς πῆξιν τοῦ γάλακτος, ὡς πυτῆς, Ε 902, πρὸλ. Θεοφράστου Φυτικῶν Αἰτιῶν 4, 16, 7. Κολουμέλλα De re rustica 7, 8.

ὁπός, ἴδ. ὄν.

ὁπόσε, μόνον ἐν τῇ ἐπ. τύπῃ ὁπόσσε, ἐπὶ (πόσε), ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὁποι, εἰς ὁποῖον μέρους, „ὁπου“, ξ 439 f. Γ. Δπ. 209 (ἐνθα ὅμως ὁ Οὐδῶφ. καὶ Βαουμ. γράφουσιν ὁππως).

ὁπόσος, η, οη, ἐπικ. ὁπῆσος καὶ ὁπόσος (πόσος), ὁπόσος, ὅσος, ἐπὶ μεγέθους καὶ πλήθους, Ψ 238, Ω 7, 792, ξ 47. Παρ' Ὀμ. εὐρίσκονται καὶ οἱ τρεῖς τύποι.

ὁπότε, ἐπικ. ὁπότε (ποτέ). Α') σύνδεσμος χρονικός, ὅτε, „ὁπότε“ (τονίζεται ὁπότε), μετὰ ὑποθετικῆς· πολλάκις ἐννοεῖται, ὁπότεν, ἐάν ποτε. Παρὰ τινων ἐκλαμβάνεται ὡς αἰτιολογικός ἐν τῇ υ 196, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὀρθῶς ἐρμηνεύεται ὁπότεν. 1) μετ' ὀριστικῆς, ὅταν τὸ λεγόμενον παριστᾶται ὡς πραγματικόν τι ἢ θετικὸν γεγονός, „κατακλείετε οἰκὰς ἰόντες ὁπότε θυμὸς ἄνωγε“ σ 409 (|| ἐνθα ἡ μὲν ἐννοία ἀπαιτεῖ τὴν ὑποτακτικὴν ἀνάγην· ὁπότεν θελήσῃ ἢ ψυχῇ σας· ἐπειδὴ ὅμως τὸ μέτρον δὲν ἐπιτρέπει τὴν τοιαύτην διόρθωσιν, ἐκληπτέον τὸ ὁπότε ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ· ἐπειδὴ (ἀφ' οὗ) καὶ θέλει ἢ ψυχῇ σας)· μάλιστα δὲ ἐπὶ θετικῶν περιστάσεων ἐν τῇ παρελθόντι, ὅτε, ὡς ὅτε—

λεν θανάτῳ· μοι ἄδην κακός, ὁπότε δειδὼ οἶδ' σφ' ἐπόμεν· Γ 473, πρὸλ. α 399, δ 731 κ. ἀ., ἃ ἐνυπακουόμενου τοῦ ῥήματος, „ὁπότε“ ἐν Αἰ-μνῇ (ἤμεν)· Θ 230 (ἐνθα ὀρθότερον, νομίζω, ἐνυπακούει ὁ Φαίσις τὸ ῥῆμα ἡγοράσασθε, ἐλέγετε ἢ τ. τ. ||. Ἀλλὰ καὶ οὕτως περιέχει τι σκληρόν ἢ σύνταξις ὅθεν τῶν μὲν ἀρχαίων πολλοὶ ἐξέλαβον τὸ ὁπότε· ἀντὶ τοῦ ποτέ· τῶν δὲ νεωτέρων τινὲς κατέφυγον εἰς διορθώσεις, ὡς ἀξιωματικόν εἶνε ἡ τοῦ Βέντλεϋ ἡσασα ποτ' καὶ τοῦ Βόθη ἡς τε ποτ'·) μετὰ μέλλοντος ἢ τοῦ Κέν ἐν τῇ ναυθευομένῃ χωρίῳ, π 282, „ὁπότε κεν—ἐνὶ φρεσὶ θήσῃ Ἀθῆνη“ (ἐνθα ὅμως ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ ὁ Κλάσσαν γράφουσιν ὑποτακτ. θῆσιν)· ὅθεν ἐν ταῖς παραβολαῖς „ὡς ὁπότε“ καθὼς (τότε) ὅτε, „καθὼς τότε ὁπαυ“, ὁπου ἡ σύγκρισις γίνεται πρὸς μερικὴν τινα περίστασιν τοῦ παρελθόντος, „εἴθ' ὡς ἡδύομαι—ὡς ὁπότε κρείον“ Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἑπειοί· Ψ 630 κ. ἀ. Κατ' ἐξάφρουν δὲ καὶ ἐν παραβολαῖς πρὸς γενικὴν τινα ἐννοίαν, ἢ πρᾶγμα συνήθως γινόμενον, ὅτε συνήθως τίθεται ἡ ὑποτακτ. (ἴδ. 2) β').), καθὼς ὅταν „ὡς δ' ὁπότε πλῆθον ποταμῶν πεδιονδὲς καίτισιν“ Α 492. 2) μετ' ὑποτακτικῆς, μόνον ἐπικῶς καὶ λυρικῶς (Ἀττικῶς δὲ μόνον τὸ ὁπότεν. ||. Ἡ δὲ καθομιλουμένη ἐφύλαξε τὴν Ὀμηρικὴν σύνταξιν, λέγουσα „ὁπότε ἔλθῃ, φάγῃ“· ἀ.) ἐπὶ μελλουσῶν καὶ μετὰ τινος βεβαιότητος προσδοκωμένων περιστάσεων, ὅταν, ὁπότεν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν, „οὐ μὲν σοὶ ποτ' ἴσον ἔχω γέρας, ὁπότε Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσι—ποτὶ λίεθρον“ Α 463, Ν 817, π 268 κ. ἀ. β'.) εἰς προτάσεις γενικῆς ἐννοίας, δηλ. τοιαύτης, ἐν αἷ· τὸ ἐκπερόμενον οὕτε εἰς ὠρισμένον χρόνον περιορίζεται, „ὅσων τ' ἐπὶ δαυρός ἐρωή γίγνεται, ὁπότε ἄνθρωπος πειρώμενος ᾔσιν“ Ο 359, „ἀλλὰ τὸδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει, ὁπότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι“ Π 53, πρὸλ. Ο 382, Ρ 98, ρ 471 κ. ἀ. ὅθεν πολλάκις ἐν παραβολαῖς, Α 305, δ 335 κ. ἀ. γ'.) ὅταν ἐκφέρονται ἐπανελημμένα περιστασια ἐν τῇ παρόντι, τούτῃσιν ἀρχικοῦ χρόνου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ἡγουμένου, ὁπότεν, ὁσᾶν, „πρῶτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκούζεσθον ἑμεῖο, ὁπότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζωμεν (οὕτως· ἐγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἐροπλίζωμεν) Ἀχαιοί“ Δ 344. (|| Τὸ ἐκ τῆς Ὅδ. ω 344 παράδειγμα ὡς μὴ ἀνήκον ἐνταῦθα, ἴδ. κατωτέρω 3) ἀ.).—Συνήθως τὸ ὁπότε μετ' ὑποτακτικῆς προσλαμβάνεται καὶ τὸ Κδ ἢ Ἀν, ὁσᾶν τὸ περιεχόμενον τῆς χρονικῆς προτάσεως παριστᾶται ὡς ἐκ περιστάσεων ἐξαρτώμενον, „τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὁπότε κέν μιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἀνώγῃ καὶ θεὸς ὄσση“ Ι 703, πρὸλ. Δ 40, 229 κ. ἀ., „ἀλλὰ τὸδ' αἰνὸν ἄχος θυμὸν ἰκάνει, ὁπότε ἂν ἰσάμορον νεικείην ἐθέλῃσι“ Ο 209,

λεγόμενον ἐκφέρηται ἀπλῶς ὡς πραγματικόν τι καὶ οὐχὶ ὡς διάνοημα ἢ γνώμη τοῦ λέγοντος, ὅθεν ὅταν ὑπάρχῃ ἀρχικὸς χρόνος ἢ προστακτικὴ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, «ἐξῆν ὅπως ἐθέλει» Δ 37, π 208 κ. ἀ. Ὁ χρόνος τῆς ἀναφορικῆς προτάσεως ἐξαρτᾶται μόνον ἐκ τῆς ἐννοίας, «εἴπ' ἄγε ὅπως τοὺς δ' ἵππους λάβεται» πῶς συνελάβεται, Κ 545, Π 413 κ. ἀ., «οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τὰδε ἔργα» πῶς θά ᾔνε, θά γείνουσι, Β 252, Γ 251, ρ 78, τ 557 κ. ἀ., «φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τὰδε ἔργα» Δ 14. Παλλὰκις ὁ μῆλλων οὗτος τῆς ἀναφορικῆς προτάσεως λαμβάνει τὸ μόριον Κέν (ἰδ. τὴν λ. Α'.) 2) γ'.), ἵνα ἐκφράσῃ ὅτι τὸ λεγόμενον ἐξαρτᾶται ἐκ περιστάσεων, καὶ καλῶς τὴν ἐν τῷ μέλλοντι τῆς ὁρίστ. ἐγκειμένην βεβαιότητα, «φράζω νῦν ὅπως καὶ πόλιν καὶ ἄστυ σώσεις» πῶς εἶνε δυνατόν νὰ σώσῃς, πῶς θά σώσῃς, ἀν δυνάηται, Ρ 144, α 270' β'.) μεθ' ὑποτακτικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἢ προστακτικῆς ὑπαρχούσης ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, ὅταν τὸ λεγόμενον ἐκφέρηται ὡς διάνοημα μὲν τοῦ λέγοντος, πιθανόν ὅμως, «ἔμα πρόσσω καὶ ὀπίσω λεύσεις, ὅπως οὐ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέρωσι γένηται» Γ 410, ν 365 κ. ἀ. Παλλὰκις ἡ ὑποτακτικὴ αὕτη λαμβάνει τὸ μόριον Κέν, ἵνα ἐκφράσῃ ὅτι καὶ ὁ μῆλλων τῆς ὁρίστ. μετὰ τοῦ Κέν (ἰδ. ἀνωτ. α.) ἢ τὴν λ. κέ Β'.) 2)), «φράζεσθαι (=προσάγει), ὅπως καὶ μνηστῆρας κτείνης» α 295, «πεῖρα ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαίαν ἴκηαι» δ 545. Ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει δύνανται νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἄλλο ὁ ἐμπειρικός ἢ γυναικίος λεγόμενος (=ἐννοιαστικῶς), Κ 224 ἢ 225). Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σημειῶν ἔπεται ὅτι παλλὰκις τὸ ὅπως μετὰ τῆς ὑποτακτικῆς καὶ τοῦ Κέ ἢ καὶ ἄνευ τοῦ Κέ γενικαίως τὴν ἐννοίαν καὶ μεταφράζεται, «ὅπως καὶ ἂν», οἷον «ὅπως κεν ἐθέλῃσι» Γ 243, α 349' γ'.) μετ' εὐκτικῆς, ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις (ἐν τῇ παρελθόντι βεβαίως), καθ' ἃς τίθεται ἡ ὑποτακτικὴ, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, οἷον «μεμυῆται» Ἡρῃ, ὅπως ἐξαπάσσοιτο Διὸς νόον» Ε 460, πρὸλ. Φ 437, ι 554, λ 229 κ. ἀ. Ἐξαίρεται τοῦ κανόνος τούτου τῆς Α 344, «οὐδέ τί οἶδε νοήσας ὅπως οἱ σοοὶ μαχοίοντο Ἀχαιοί» ὅπερ καὶ διὰ τοῦτο καὶ διὰ τὴν παρ' Ὁμ. ἀσυνήθη τύπον τῆς εὐκτικῆς καταλήξω: οἶντο (ἀνθ' ἧς μεταχειρίζεται τὴν Ἰωνικὴν οἶατο) θεωρεῖται ὑποπτον καὶ ὁ μὲν Θῆριος καὶ Ναϊαλοδαχ γράφουσι μαχέονται (μέλ. τοῦ μάχομαι, ἰδ. τὴν λ.), ὁ δὲ Πόρσων μαχέωνται. Β'.) Ὅπως τῆς καθομιλουμένης, τὸ «καθώς» εἰς τινὰς περιστάσεις, οὕτως καὶ τὸ ὅπως κατὰ τὴν νὰ γείνη σύνδεσμος. 4) χρονικός, «Τρῶες δ' ἐβρίγησαν ὅπως ἴδον» «καθὼς εἶδον», ἀφ' οὗ εἶδον, ἰδόντες, Μ 208, «θαύμαζεν δ' ὁ γεραίός, ὅπως τ' ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν» γ 373. 2) αἰτιολογικός, φαίνεται ὅτι εἶνε

ἐν τῇ δ 409, «τῷ δ' ἄρ' ἐμύλλαν αὐτῷ κήδε' ἔσσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος»—ἀλλ' ἄλλαστον κείνου, ὅπως δὴ ἡδρὸν ἀποίχεται» διότι τὸσον δὲ πόλιν χρόνον λείπει. (ἢ. Δύνανται ἡμῶς νὰ θεωρηθῇ ἢ ἐνταῦθα τὸ «ὅπως κτλ.» ὡς πλαγια ἐρώτησις, συνηθεστάτη μετὰ τὰ θαυμασμοῦ, ὀργῆς, λύπης, ἀγανακτήσεως σημαντικά. Οὕτως ἐνταῦθα: ἐγὼ δὲν δύνανμαι νὰ λησμονήσω (τοῦτο τὸ κακόν), πῶς (συνέβη ὥστε νὰ) λείπει τὸσον πόλιν χρόνον). 3) τελικός, ἵνα, «διὰ νά» α.) μεθ' ὑποτακτ., ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, «τὸν δὲ μνηστῆρες... λογῶνται ὅπως ἀπὸ φύλον ὀληταὶ νύνημον» ζ 181' β'.) μετ' εὐκτ., ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, «οὐδ' ἐνόησα νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλοικε» ν 319, πρὸλ. Φ 548. Οὐχ ἥτον καὶ ἐν τούτοις τοῖς παραδείγμασι ἀναγνωρίζεται ἐτι ἡ θεμελιώδης τροπικὴ ἐννοία τοῦ ὅπως, ἡ τροπικὴ ἢ τῆς ποιότητος, ἀλλὰ πολλὸν μᾶλλον καταφαίνεται ἐν τῷ ἔξῃς «ἐνιόχουεν ὅπως ἄμ' ἐποίατο» οὕτως, μὲ τρόπον ὥστε νὰ δύνανται νὰ παρεκκολουθήσιν, ζ 349' ὅθεν μὲ ταύτην τὴν ἐννοίαν συντάσσεται καὶ μετὰ μέλλοντος τῆς ὁριστικῆς, «αἰεὶ ἀμυλλέεισι λόγοισι θέλγει, ὅπως ἴθαχης ἐπιλήσεται» α 57.

ὉΡΑΜΑ [-], ὁΡΑΩ [-], τὸ (ὁράω), θέαμα, Βατρ. 82.

ὉΡᾶν, ἐπικ. ἐπεκτετατ. ὁΡᾶα, παρ. ἀναβ. ὁρων, ὁρῶ, εἶδον, ἐκ τοῦ εἶδον (ὁπ. ἴδ.) ἐκ δὲ τοῦ ὁπ-, μέλ. ὁφμαι, παρ. ποιητ. ὁπωπα ἢ ὁπερ. γ' ἐν ὁφᾶπει, φ 123, ψ 226. Ὁ Ὁρ. μεταχειρίζεται ὅτε μὲν τοὺς συνηρημένους τύπους ὁρᾶ, ὁρᾶς, ὁρώμαι κτλ., ὅτε δὲ τοὺς ἐπικ. ἐπεκτετατ. ὁρᾶω, ὁράας, ὁράων, ὁρώσσω, ὁρώσκει (=ὁρᾶτε), Δ 347 κ. ἀ. Τὸ μέσον ὁράμαι λαμβάνεται ὡς ἀποθετικόν, τοῦτέστιν εἰς ἐνεργ. σημασίαν ἢ μάλιστα ὁ β'. ὁρᾶ. εἰδόμεν ἐκ τοῦ εἶδον (ὁπ. ἴδ.), τοῦ μέσ. ἐνεργ. τοῦ β'. ἐν σπάνιός τις τύπος εὐρίσκεται ὁρᾶν ὡς ἐκ τοῦ ὁρᾶμαι ἀντὶ τοῦ ὁράω, ζ 343 κ. ἀ., «βλέπω», παρ. ὁρᾶω, θεῶμαι, «κυττάζω» α.) ἀμετάβ. μετὰ προθέσεως «εἰς τι ἢ τινά» ἀποβλέπω πρὸς ἢ ἐξ, Κ 239, ε 439, σ 219 κ., «ἐπὶ πόντον» κυττάζω πρὸς τὴν θάλασσαν, Α 350, «κατ' αὐτοῦς» πρὸς τὸ μένος των, Π 646' β'.) μετὰβ. μετ' αἰτιατικῆς, καθορᾶ, βλέπω, παρ. ὁρᾶω, Ψ 323 κ. ἀ., μετὰ παρ. προσηγοριῶν, «ὀφθαλμοῖσι» Ν 99, γ 94, «ἐν ὀφθαλμοῖσιν» θ 459 κ. ἀ., ζ 343, πρὸλ. εἶλα 1, 4) α.), «ὁρᾶν φᾶος Ἡελίου» βλέπω τὸ φᾶος τοῦ Ἡλίου, δ ε. ζω, Ε 420 δ 833 κ. ἀ., συντάσσεται ἢ μετὰ τοῦ ὅτι Η 448, καὶ μετὰ μετοχ., «ἄψαι ἀνδρας ἐρροσμένους μεμαῶτας» Γ 359, Χ 469, κ 99, «φιλω ὁρᾶω, εἰ—εὐχαρίστως βλέπω, ἂν», Δ 317, καὶ μετ' ἀναφορ. λόγων (ἢ ἢ μᾶλλον πλαγια ἐρωτήσεως), «οὐχ ὁράας, οἷος κίχῳ καλὸς το μέγας τε;» δὲν βλέπεις πόσον εἶμαι ἢ ἐγὼ ὠραῖος κλ., Φ 408 κ. ἀ.—Μέσ. ὡς ἀποβ.

βλέπω, καθορῶ, τινά, Α 56, Υ 45, «τὶ» Ν 99, δ 226, ἀπολελ., θεσμαι, Χ 166. (Περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς ὀρομαι. II. Οἱ Τεσκιωνεῖς: «ὄρου, μέλ. ὄραο, παρακ. ὠράκα, ὀράκα»). ὀργή, ἡ (συγγ. τῷ ὀρέγω, ὀργάω), κυρ. ὀργασμός, ὀρμή· ἐπομ. ψυχικὴ ὀρμή, πάθος, ὀργή, θυμός, Υ. Δῆμ. 205†.

ὀργια, τὰ, μυστικαὶ ὀρησκευτικαὶ τελεταί, μυστήρια, ὀργια, ἐπὶ τῆς μυστικῆς λατρείας τῆς Δήμητρος, Υ. Δῆμ. 274, 476 (Κατὰ τινὰς μὲν πιθανῶς παράγεται ἐκ τοῦ ὀργ-, ὀργα, πρὸλ. ἔραο 2)· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ὀργή, ὀργάω). Ὁ ἐνικ. ἀχρηστος.

ὀργιστὴς [-J], ἰσοκτὴς [-J], ὁ, ὀργιαστής, ὀργίων τελεστής, μύστης, Υ. Δῆμ. 389.

ὀργιστὴς [-J], ἡ (ἐν τῇ μεταγεν. γλώσσῃ ὀργιστὴς μετὰ α μακροῦς), «ὀργιστὴς», ὁ ἐ. τὸ διὰστημα τὸ διαλαμβανόμενον ὑπὸ τῶν ὀντων ἐκτεταμένων βραχυόντων, Ψ 327, ν 325, κ 167. Κυρίως κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀχρ. ὀρέγνυα. Ἐκ τοῦ

ὀρέγω, ἑτερ. ποι. τύπος ὀρέγνυμι [-J], ἐξ οὗ ἡ μετοχ. ὀρεγνύς, Α 351, Χ 37, μέλ. ὀρέγω, ἀορ. ὠρέα καὶ μέσ. ὠρεῖσθαι καὶ ἀναῶ. ὀρεῖ, παρακ. μέσ. ὠρώρεγμαι, γ'. πλ. ἴων. ὠωρέχεται, ζ τοῦ ὠωρεῖ. ὠωρέχεται. Α') Ἐνεργ.

1) ἐκτείνω, «ἀπλώνω», «χεῖρα εἰς οὐρανόν» ἀνατείνω τὴν χεῖρα πρὸς τὸν οὐρανόν (ἐπὶ προσευχομένου) Ο 371, πρὸλ. Α 351, «χεῖράς τινος» ἐκτείνω πρὸς τινά τὰς χεῖρας (ἐκτείνων) μ 257. 2) προτείνω τὴν χεῖρα δίδω, προσφέρω, παρέχω, «χεῖρας» Ω 743, «κοτύλην, πύρρον» ο 312, «δέπας» Ω 402, πολλάκις «κῆδος» ἐπὶ τῶν θεῶν Ε 33, Α 79 κ. ε., δ 275, «εὐχος» Μ 328, «τάχος» Ψ 406, κ 53.

Β') Μέσ. 1) ἐκτείνομαι, «ἀπλώνω», θέλω νά φθάσω, «χεῖράς» με τὰς χεῖρας ἤθελον νά φθάσω, Ψ 99, «τῶν πρόσθεν» (ἴποι)—ποσὶν ὠωρέχεται πολεμίζειν «ἵνα τούτων προπολεμῶσιν, ἐκτείνονται διὰ τῶν ποδῶν, τουτέστι τρέχουσι με ἐκτεταμένους τοῦ πόδας (εἰς τὰ τέσσαρα), Π 834, «τρεῖς δράκοντες ὠωρέχεται πρὸς θεῖον» ἦσαν ἐξηπλωμένοι πρὸς τὸν λαόν (ἐπὶ τοῦ θύρακος τοῦ Ἀγαμ.) Α 26, «τρεῖς ὠρέχεται ἴων» τρεῖς ἐξέτεινε τοὺς πόδας του («διασκέλισε») πορευόμενος (δ. Ποσειδῶν), Ν 20, «ἔγχε» προτείνω τὸ ἔγχος ἐπιτίθεμαι, Δ 307, ὅθεν δ'. 2) μετὰ γεν. ἐκτείνομαι ἢ ἐκτείνω τὰς χεῖράς μου πρὸς τι, θέλω νά φθάσω, «παῖδες» ἤπλωσε τὰς χεῖρας ἵνα λάθῃ τὸν πατέρα, Ζ 466, «δοῦρὶ τινος» διὰ τοῦ δόρατος σκοπεύω τινά, Ν 190, ἀπολελ. «ὀρεζαμένη αἵνυτο» ἤπλωσε ζ πῆρε, φ 53. (II. Ἐκ ταύτης τῆς σχμ. προέκυψεν ἡ ζ ἐν τῇ καθομῇ. μόνη διασυνθεῖσα τοῦ ἐπιθυμῶ, «ὀρέγομαι» ζ «ῥέγομαι»). γ') μετ' αἰτ. ἐξικουσικαὶ τινος, φθάνω, λ 392, «εὐρίσκω, κτυπῶ», Π 314, 322, Ψ 805. 2) μετ' αἰτ. ἐξικουσικαὶ τινος, φθάνω, λ 392, «εὐρίσκω, κτυπῶ», Π 314, 322, Ψ 805. 2) μετ' αἰτ. ἐξικουσικαὶ τινος, φθάνω, λ 392, «εὐρίσκω, κτυπῶ», Π 314, 322, Ψ 805.

μετ' ἀναφοράς πρὸς τὸ ὑποκαείμενον ἐκτείνω τε τῶν ἑαυτοῦ, «ποτὶ ρόμα χεῖράς» ὀρέγεσθαι. νά ἀπλώσω τὰς χεῖράς μου (ἢ τὴν χεῖρά μου) πρὸς τὸ στόμα, ὅλ. πρὸς τὸ πρόσωπον (ὡς ἰκτῆς), Ω 306. (Οὕτως ἠρμήνευσε τὸ χωρίον ὁ Φαῖσος καὶ Μίλωνος. Ὁμοίως καὶ ὁ Δοιδερλ., πλὴν ὅτι μετὰ τοῦ Ἑνίου θεωρεῖ τὸ χεῖρ) δοτικῇ ζ ἐπομένως χεῖρ· τονιστὴν τὸ δὲ «ὀρέγεσθαι» λαμβάνει εἰς τὴν σημασίαν Β'). 1) περιγράφει δὲ τὸ ἱκετευτικὸν σχῆμα τοῦ Πριάμου ὡς ἐξῆς: ὁ γονυπετής Πρίαμος ἐκτείνει ἑαυτὸν οὕτως ὥστε διὰ μὲν τῆς ἐτέρας τῶν χειρῶν κρατεῖ σφιγκτὰ τὰ γόνατα τοῦ Ἀχιλλεύου, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας θωπεύει τὸ γένειον καὶ τὰ παρακείμενα τοῦ προσώπου, ὅπως ἡ Θέτις Α 500 προσφέρεται πρὸς τὸν Δία· ἄλλοι δὲ νομίζουσιν ὅτι ἐν τῷ χωρίῳ πρόκειται περὶ ἀσπασμοῦ τῆς χειρὸς ἢ τῶν χειρῶν τοῦ Ἀχιλλεύου· ἀλλ' ἡ ἐρμηνεία αὕτη ἀντιβαίνει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὀρέγομαι (ὅπερ τότε ἤθελε σημαίνει τὸ λαμβάνω τινός τὴν χεῖρα καὶ φέρω εἰς τὸ στόμα) ἢ μόνον δι' ἀπιδανόν τινός ὑπερβάτος (ὀρέγομαι στόμα ποτὶ χεῖρα) ἤθελε κακῶς ἐξαχθῇ. (Συγγεν. τῷ Λατ. rego, καὶ τῷ Γερμ. recken, reichen).

ὀρεΐσαλκος, ὁ (ὄρος, χαλκός), Λατίν. orichalcum, μέταλλον τι ἀγνώστου μεταλλικῆς οὐσίας ἢ κράματος, κατὰ τινὰς ὁ «μπροσυνέξος ἢ πάφυλας» (τὸ Κοραῖ Ἀτ. 5, 284), Υ. Δ. 9.

ὀρεκτός, ἡ, ὄν, (ὀρέγω) ἐκ(προ)τεταμένος, ἐξηπλωμένος «μελίαι», Β 543†.

ὀρέσμαι=ὀρντῆμαι, μόνον ἐν τῷ γ'. πληθ. τοῦ παρατ. ὀρέοντο, ἔσπευδον, μόνον ἐν τοῖς *Ιλ. Β 398, Υ 140, Ψ 212.

ὀρέσειος, ὁ (κυρ. ὀρεσίος), πλοῦσιός τις Βουκότος ἐκ τῆς Ὑλης, Ε 707.

ὀρεσίτροφος, ὄν ἐπ. (ὄρος, τρέφω), ἐν ὄρεσι τεθραμμένος ἢ τρεφόμενος, ἐπὶ θ. τῶν λεόντων Μ 299, ζ 130.

ὀρεκτός, ὄν, ἐπ. (ὄρος, κῶς, ὁ ἐ. τὸ κοῖλον, τὸ βαθύ, κατὰ τὸ ΜΕ), ὁ τὰς φάραγγας ἢ τὰ σπήλαια τῶν ὀρέων κατοικῶν, κάτοικος τῶν ὀρέων, ἄγριος, Α 268, ε 155, Υ. Ἀφρ. 257. (Οὕτως ἐτυμολογεῖ ὁ Δοιδερλ., συνήθως δὲ ἐκ τοῦ ὄρος καὶ κῶς=καίμαι, ὁ ἐν ὄρεσι κοιταζόμενος).

ὀρέστερος, ἡ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὀρεινός (ὄρος), ἐπὶ θ. τοῦ δρέκοντος, τῶν λύκων, Χ 93, κ 212.

Ὁρέστης, ἀο, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, Ι 142, μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς ἐκπεμφθεὶς ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς τὸν θετὸν τῶν Στροφίων, ἐνθα συνήψε μετὰ τοῦ υἱοῦ τούτου Πολάδου τὴν περιδότηον φιλίαν. Ὁ Ὁρ. δὲν μνημονεύει ῥητῶς τῆς περιτάσεως ταύτης, πλὴν ἂν θελήσῃ τις νά ὑπονοήσῃ τι τοιοῦτον ἐν τῷ λ 458—462. Κατὰ τὸ γ 306 ἐπανηλθε τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς βασιλεί-

ας τοῦ Ἀβελίου εἰς τὰς Μυκήνας, ἐξεδικήθη διὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς φανεύσας τοῦτον τε καὶ τὴν μητέρα τοῦ Κλυταιμνήστραν, καὶ ἐδασίλευεν αὐτοὺς, λ 457 ἐξ.—Ἐν τῇ γ 307 διὰ τὴν ἡρωϊανίαν πατρὸς τῶν παραδόσεων ἔγραφον ὁ Δίδυμος ὁ Ζηνοδότος: ἀπὸ Φωκίων ἀντὶ τοῦ νῦν φερομένου «ἀπ' Ἀθηναίων». 2) εἰς τις τῶν Ἀγαιῶν Ε 705. 3) εἰς τῶν Τρώων Μ 139, 498.

ὀρεστιάς, ἄλως [..], ἡ (ὄρος), ἡ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβουσα, ὀρεινὴ, «Νύμφαι» Ζ 420 τ.

ὀρεῖαι, ἴδ. ὄρος.

ὀρεκτιάς, μόνον ἐν τῇ «βόες ὀρέχθον ἀμφὶ σὺλῃφ σφαζόμενοι» Ψ 30 τ, κατὰ τινες μὲν ἐκτενέστερος τύπος τοῦ ὀρέγα εἰς ἀμετάβ. σημασι: σφαζόμενοι, ἀπαιτεῖνόντο, ἐτεντώοντο (ἐσφαδαζόν) περὶ τὸν σίδηρον πιθανώτερον δὲ κατ' ἄλλους ἑτέρος τύπος τοῦ ῥοχθῆς: ἐβρόχθουν, ἐμυκῶντο, «ἐβρόχαλιζαν» περὶ τὴν μάχαιραν.

ὄρβαι, ἴδ. ὄρνυμι.

ὄρβασις, εἰς τῶν Φρυγῶν ἐξ Ἀσκανίας Ν 791.

ὄρον, ἡ, πόλ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Περγαίδας Β 739 κατὰ τινες ἡ ἀκρόπολις τῆς Φαλάνης, Στράβ. 9, 5, 49.

ὄρριοις, η, ον (ὄρθος), κορ. «ὄρθιος», μεταφορ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, τρανός, «ψηλός», μεγαλόφωνος. Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπὶ ῥ. ὄρθια ἦντε Α 11 τ, «ἐδόθησα ὄρθια φωνῇ» Γ. Δῆμ. 432. (Ὁ Δοιδερλ. θεωρεῖ τοῦτο τὸ ὄρθιος τὸ ἐπὶ τῆς φωνῆς ὡς διάφορον τοῦ «ὄρθιου» τοῦ ἐπὶ τῆς στάσεως, καὶ παράγει αὐτὸ ἐκ τοῦ ῥόθος, ῥόθιος. || Οὐδέμει ἀνάγκη τῆς τοιαύτης διακρίσεως: ὅτι φυσικὴ εἶνε ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ τόπου εἰς τὴν φωνήν, φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου: πλάγιος λέγεται καὶ ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ ἡχοῦ).

ὀρροκραιρῶς, η, ον, ἐπ. (ὄρθος, κέρα), μόνον ἐν τῇ ποι. γεν. πληθ. ὀρροκραιρῶν, ὁ ἔχων ὀρθὰ ἢ ὄρθια κέρατα, ὀρθόκερως κατὰ τὸν Ἀπολλών, ἐπὶ τῶν βοῶν λέγεται δὲ κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἀνάπηρα, διεστραμμένα ἢ συνεστραμμένα κέρατα, ἅρα περὶ τῶν μὴ τοιούτων μὲν, ἀλλ' ὅμως δυναμένων νὰ ἦεν καμπύλα, κεκυρτωμένα, Θ 231, Σ 573, μ 348. 6) μεταφ. ἐπὶ τῶν ἐμπρός καὶ ὀπίσω κερατοειδῶς κεκυρτωμένων πλοίων, («κατὰ πρόμναν ἢ πρῶραν ἀνατεταμένους») Σ 3, Τ 344. (|| Ἀλ-λη ἐρμηνεία τῶν μὲν παλαιῶν ὑπάρχει ἡ παρ' Ἐδδαθίην: ὀρροκραιραι βόες αἱ ὄρθιαι τὰς κραιρας, ἦγουν τὰς κεφαλὰς, καὶ γάβροι, ὅθεν καὶ αἱ νῆες ὀρθόκρ. μεταφορικῶς: τῶν δὲ νεωτέρων ἡ τοῦ Δυντῆρου, ὅστις καὶ τὸν τόπον τοῦ θηλ. ὀρίζει: ὀρροκραιραι, ἦγουν ὀρθόκερ-αιρα κατὰ τὸ λογέ-αιρα: σημ. δὲ κατ' αὐτὸν τὴν ἔχουσαν ὀρθὰ, ἦγου. ὀρίζοντιως καίμενα (:) τὰ

κέρατα καὶ οὐχὶ εἰς ὕψος ἀνατεταμένα, οἷα τὰ τῆς ἐλάφου.—Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐπ' οὐδέμει-ς τοῦτον ἐπαναπαύεται τις).

ὄρρος, ἡ, ον, (ὄρνυμι) «ὄρθος, ὄρθιος», «στῆ δ' ὄρθος» ἐστάθη ὄρθος Ψ 271, 456, πρὸς Ω 359 κ. ἀ. «ὄρθος ἀναΐξας», ἀναπηδήσας ὄρθος, ρ 149, Βατρ. 83. Ἐκ τούτου

ὄρρος, ὄρρ. ὄρθωσα, παθ. ὄρθωθεῖς, σηκώνω ὄρθον, ἀνορθῶ, «ἀνασηκῶν» τινά (πεπτω-κότα) Ἰλ. Η 272, «ὄρθωθεῖς» Β 42, Ψ 235, «ἐπ' ἀγκῶνος ὄρθ.» «ἀνασηκωθείς ἐπάνω εἰς τὸν ἀγκῶνα», Κ 80.

ὄρροισι, η, ον, ὄρροινός, «πρωινός» Γ. Ἐρμ. 143. Ἐκ τοῦ

ὄρροος, ὁ (ὄρνυμι), «τὸ πρωί, τὰ χαράγματα, ἢ χαράγῃ», Γ. Ἐρμ. 98, «ὅπ' ὄρρον» Βατρ. 103.

ὄριγανίον [..], ὁ, οἶοναι «Ῥιγαν-οῖός», κομικὸν ὄνομα βατράχου, Βατρ. 259. κυρ. πατρωνυμικὸν τοῦ ὀρίγανος (ὁ, ἡ, καὶ τὸ ὀρίγανον) «ῤίγανη», ἧς μνημονεύονται Δῶμ. εἰδῆ, ἡ ὀρ. ὄνιτις, ἢ ἡ ὀρ. Ἡρακλειωτικῇ. (|| Ὁ πλάσις τὸ κομικὸν τοῦτο ὄνομα εἶχε κατὰ νοῦν καὶ τὴν φράσιν «ὀρίγανον βλέπειν» ἀγριο-κυττάζειν διότι ὁ ὄριγ. παραβαλλόμενος μὲ τὸν Ἄρη πρέπει νὰ ἦεν ἀγρωπός).

ὄρινα [..] (ἐτ. ποι. τύπ. τοῦ ὄρνυμι, ὄρ-), ὄρρ. ὄρινα, ἀναΐξ. ὄρινα, ὄρρ. παθ. ὄρίνην, ἀναΐξ. ὄρίνην, ἴδ. κατωτ. ἐν τῇλ. ἀ.) ἐγείρω, κινῶ, ταράττω, περὶ τοῦ ἀνέμου, «πόντον» Ι 4, «θάλασσαν» ἡ 273 κ. ἀ., «ῤέθρα» Φ 235, ἢ παθ. Β 294. 6.) μεταφορ., τινά, θορυβῶ, ταράττω, ἐκφοβῶ, ω 448. Παθ. «Ἀχαιοὺς ὀρινόμενος ὑπὸ κανῶν» Ι 243, Α 521, 523, Ε 14, χ 23 κ. ἀ. «θυμὸν τινι» κινῶ τινος τὴν ψυχὴν, συγκινῶ, παραφέρω, ἐρεθίζω, δι' οἴκτου Δ 208, δ 366 κ. ἀ., διὰ φόβου ω 448. Παθ. «Ἰρῃ κακῶς ὄρινετο θυμός» ἔτρεψε ἡ καρδία, σ 75, διὰ λύπης Ε 459, ρ 450, δι' ὀργῆς Γ 395, Ω 585, θ 478, διὰ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας Β 142. Παθ. «ὄρινθη πᾶσι θυμός» ὑπ' ὀργῆς Ε 29, υ 9, «ὄρινω κῆρ, ἦτορ» διεγείρω τὴν καρδίαν, ρ 47, 216, «γόνον» Ε 760.

ὄρκιον, τό, ἐνικ. παρ' Ὀμήρ. μόνον Δ 458, ἀλλαχοῦ δὲ πληθ. ἀ.) ὄρκος, ὀρκωμοσία, Δ 458, «τοὶ ὄρκια δώσω» θ2 σο5 δώσω (κάμω) ὄρκον, τ 302. 6.) τὸ ἐχέγγιον, τὸ πίστωμα τοῦ ὄρκου, συνήθ. κατὰ πλ., ὅθεν τὰ ἱερῆτα, τὰ σφάγια, τὰ κατὰ τὰς ἐπιστήμους συνθήκαι: εἰς πίστωσιν αὐτῶν σφαγιαζόμενα, Γ 245, 269. γ.) ἡ ἐνορκίος συνθήκη, Χ 266, «ὄρκια πρὸς ταμεῖν» πιστὴν συνθήκην (κόψαι, σφάσαι, ἦγουν διὰ σφαγῆς τῶν θυμάτων βεβαιῶσαι) συνάψαι, ὡς τὸ Λατ. foedus ferire (|| τὸ ζεύγμα τοῦτο ἔχει καὶ ἡ καθολικὴ, «ἐφάγαμεν τὸ Πάσχα», ὁ ἐ. φαγόντες ἐφάρτασαμεν, καὶ «ἐλπίσω νὰ φάω καὶ τὸν γάμον σου», ὁ ἐ. φαγὸν νὰ ἐφάρτασω καὶ τὸν γάμον σου), Β 424, Γ 105. ὡσαύτως «φι-

λύτῃ καὶ ὄρκια ταμεῖν· Γ 73, 94. «ὄρκια μετ' ἀμφοτέρων τιθέναι» συνάπτειν συνθήκην μετὰ ἀμφοτέρων, ω 546. «θάνατον νότοι ὄρκι' ἑταίμον» θάνατον σοὶ ἑσυνθηκολόγησα, πρὸς θάνατόν σου συνῆφα τὴν συμφωνίαν (τῆς μονομαχίας), Δ 155. «ὄρκια φυλάσσω, τελεῶ» φυλάττω, ἐκπληρῶ, Γ 280, Η 69. «τοῦναντίον ὄρκ. δηλῆσασθαι, πατεῖν, καταπατεῖν, συγχεῖναι, ψεύσασθαι» Ξ., Ἰδ. τάς λ., «Διὸς ὄρκια» ὡς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διὸς ὄντα, Γ 407. (Εἶνε βεβαίως ἢ λ. οὐχὶ κατὰ τὸν Βούττμ. ὑποκριστικὴ τοῦ ὄρκου, ἀλλ' οὐδέτι. τοῦ ἐπιθ. ὄρκιος· εἰς ὄρκον ἀνέγκω). Ἐκ τοῦ

ὄρκος, ὁ (εἴργω, κατ' ἀρχ. = ἔρκος, ἦγουν φραγμός). 1) τὸ πρᾶγμα ἢ τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον ὀμνῶσι τινες, ὁ μάρτυς τοῦ ὄρκου, παρὰ μὲν τοῖς θεοῖς ἢ Στύξ, Β 755, Ο 38, Ἰ. Δῆμ. 260, παρὰ δὲ τοῖς ἀνθρώποις ὁ Ζεὺς, ἢ Γῆ καὶ αἱ Ἑρινύες· Γ 276 ἐξ. Τ 258, ἐξ. ε 394. Ἡ Ἡρα ὀμνύει τοὺς Τιτᾶνας καὶ τὴν Στύγα Ε 278, ὁ Ἀχilleὺς τὸ σκῆπτρόν του «ναὶ μὰ τοῦδε σκῆπτρον» Α 234.

2) «ὄρκος», ὀρκωμοσία, «μέγας, καρτερός» Α 239, Ψ 42, δ 746, κ 384 κ. πλχ. «ὄρκ. θεῶν, μακάρων» ὁ παρὰ τοῖς θεοῖς συνήθη, ε 377, κ 299, «σὺν ὄρκω» μεθ' ὄρκου, ε 454. Ἰδ. καὶ ὀμνύμι, τελετῆλα. — Τὰ κατὰ τὸν ὄρκον ἔθιμα Ἰδ. Ε 272, Ψ 582.

ὀρμαθός [ι.], ὁ (ὀρμος), «ἀρμαθιᾶ», ὀρμαθός, περὶ τῆς σειρᾶς τῶν εἰς τὸν βράχον προσηλωμένων νυκτερίδων, ω 8 f.

ὀρμαίνω, ποι. καὶ μέλιστα ἐπικ. ἕτερος τύπος τοῦ ὀρμάω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ ἔνεστι. καὶ παρὰ, ἀλλ' εὐρίσκεται καὶ ὁ ἀόρ. ὀρμηνα· κυρ. σημαίνει τὸ τρεῖς κάκετες κινῶ, παρ' Ὀρ. δὲ πάντοτε μεταφρ. κινῶ τι τρεῖς κάκετες ἐν τῷ νφ, «στρεφογυρίζω εἰς τὸν νοῦν μου», Λατιν. animo volvere, ἀνα(δια)λογίζομαι, σκέπτομαι· συγνή ἢ φρ., «ὄρμ. κατὰ φρένα ἢ κατὰ θυμόν» Α 493, δ 420 κ. ἀ., «ὄρμ. κατὰ φρένα» Κ 507, «ἀνὰ θυμόν» Φ 437, Ω 680, δ 456, «ἐν φρεσίν» δ 843, Ἰ. Ἑρμ. 66, «φρεσί», Κ 4 καὶ ἀνευ τινός· τοιοῦτου προσδιορισμοῦ, Κ 28, Φ 64, γ 169. Συντάσσεται ἥτοι μετ' αἰτ. «πόλεμον» Κ 28, «πλόον» γ 169, «ὁδόν» δ 732 κ. ἀ. «χαλεπὰ ἀλλήλοισι» γ 454 ἢ μετὰ τοῦ «ὅπως» Φ 437, Ω 680 ἢ μετὰ τοῦ «ἥ—ἦ (ἦ—ἦ)» ἀν—ἦ, Π 435, Ο 300. εἰ δὲ καὶ μετὰ τοῦ «εἰ—ἦ» δ 789 (ὅπερ ὅμως ὑπὸ τῶν νεωτέρων διαρθῶθη εἰς τὸ ἦ—ἦ) καὶ μετ' ἀπρρ. Ἐπιγρ. 4, 46. Ὁλως ἀπολ. σκέπτομαι, «ὡς ὀρμαινε» Ε 20, Φ 64, Χ 434.

ὀρμῆλα (ὀρμή), ἀόρ. ὀρμησα, καὶ μέσ. ὀρμησάμην καὶ παθ. ὀρμήθην. (Α'.) Ἐνεργ. 4) μετὰ παρορμῶ, παρακινῶ, παροῦνῶ, προτρέπω ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων, «τινὰ ἐξ πόλεμον» Ζ 338, «πόλεμον» κινῶ, ἐγείρω, σ 376. Παθ. μεταφ. «ὁ δ' ὀρμηθεῖς

θεοῦ ἤργετο» ὑπὸ τοῦ θεοῦ παρορμηθεῖς, παρακινηθεῖς ἤρχισα, θ 499. 2) ἀμετάβ. ἀ.) ὀρμῶμαι, ὀρμῶ, ταχέως κινουμαι, φέρομαι μετὰ τελικ. ἀπαρρ. «ὁσσάκις δ' ὀρμηθεὶς στήναι ἐναντίον» (ὁ Ἀχιλ.) Φ 265, πρβλ. Χ 494, περὶ τοῦ ἱερακος, Ν 64. β.) ἐφορμῶ, «χύνομαι» «τινός» κατὰ τινος· Δ 335. β'.) Μέσ. μετὰ μέσ. ἢ παθ. ἀόρ. ἔχει τὴν σημ. τοῦ ἐνεργ. 2), ἦγουν 1) ὀρμῶμαι, ταχέως κινουμαι, εὐθὺς ἐτοιμάζομαι, ν 82, μετὰ τελικ. ἀπαρρ. «φεύγειν» ὀρμῶ νὰ φύγω, Θ 514 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ β' ἔγραψεν ἀντὶ τοῦ ὀρμήσονται· ὀρμήσονται), «διώκειν» Κ 359, «κόρυθα ἀφερπάσαι» Ν 488. Μεταφ. «ἥτορ ὠρμάτο πολέμῳ» ἐπεθύμει νὰ πολέμῃ, Φ 572. 2) ἐρίσκειμαι εἰς ταχέως κίνησιν, τρέχω, σπεύδω, «μετὰ τινα» τρέχω κατόπιν τινός, Ρ 605, «ἐκ θαλάμοιο, ἐκ κλισίης» μετὰ σπουδῆς, ὀρμαίως ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ θ. κτλ. Γ 442, Ι 478. β'.) Ἰδιῶς ἐπὶ ἐχθρικής κινήσεως ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, «χύνομαι», Ν 18, 559, Χ 312 κ. πλχ. «ἐγγεῖ, ξυστοκί, ξυφίσσει» μετὰ τοῦ ὄρμω, Ε 555, Ν 496, Ρ 530· μετὰ γεν. «τινός» κατὰ τινος, Ν 482, Ε 488 κ. πλχ., «ἐπὶ τι» κατὰ τινος, κ 214.

Ὀρμενίαις, οἱ, ὁ υἱὸς τοῦ Ὀρμένου (τοῦ υἱοῦ τοῦ Κερκίρου, ἐγγόνου δὲ τοῦ Αἰόλου καὶ κατὰ τὴν μεταγενεστὴν παράδοσιν θεμελιωτοῦ τῆς πόλ. Ὀρμενίου), ὁ Ἀμύντωρ, Ι 448, Κ 266.

Ὀρμενιον, τὸ, πόλ. τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας· ἐπὶ Στράβ. ἥδρ, 9, 5, 15, χωρίον ὑπαγόμενον εἰς τὴν πόλ. Δημητριάδα, Β 734.

Ὀρμενος, ὁ, 1) Ἰδ. Ὀρμενίαις. 2) ὄνομα δύο Τρώων, Θ 274, Μ 187. 3) πατὴρ τοῦ Κτησίτου, ὅπ. Ἰδ.

ὀρμενος, Ἰδ. ὀρμύμι.

ὀρμή, ἡ, 1) ὀρμή, ταχέως κίνησις, ἐπιθεσίς, πολεμιατὸς, Ι 355, θηρίου, Δ 449, Ἰ. Δῆμ. 383, ἄλλων πραγμάτων, «κόματος» ε 320, «ποράς» Α 457, «εἰς ὀρμήν ἔγχεος ἐλθεῖν» Ε 448. 2) μεταφ. ἀ.) ἐπιβολή, ἐπιχείρησις πρὸς τινα πράξιν, Δ 466, Κ 423, «ἐκκίνημα», ε 403. β'.) ἐν γένει ὀρμή, τάσις, ὠθησις, «δαμονή» ε 446, «ψυχῆς» Ἰγμ 7, 13. (Συνήθ. σχετίζεται πρὸς τὸ ὀρμύμι· οἱ νεώτεροι γλωσσολόγοι ἀνάγουσι τὴν λέξ. εἰς ἄλλην ῥίζαν).

ὀρμημα, ἄτοσ, τὸ (ὀρμάω), μόνον Ἰλ. Β 356, 590, «τίσασθαι Ἑλένης ὀρμημάτα τε στοναχάς τε» ἐνθα τινὲς μὲν ἐρμηνεύουσιν τὰ ὀρμημάτα μετὰ τοῦ Σχολιαστοῦ, ἀνησυχίας, φροντίδας καὶ κόπους (τῶν Ἀχαιῶν) περὶ τῆς Ἑλένης. Ὁ δὲ Βούττμ. καὶ ἄλλοι ἀποβιδουσι τὰ ὀρμημάτα εἰς τὴν Ἑλένην καὶ μεταφράζουσι τὸ χωρίον· τὴν ἐξ ἀρχῆς ἐκουσίαν ἔλυσιν (κατὰ τὸν Εὐστάθ.) τῆς Ἑλένης καὶ τοὺς στεναγμούς, ἦγουν τὴν μετάνοιαν αὐτῆς.

ὀρμίζω (2 ὄρμος), ἀόρ. ὀρμισα, προσαρ-

μίζω, φέρον εἰς τὸν ὄρμον, „ἐράζω“, «νῆα» γ 44, μ 347, «ὕψι ἐπ' εὐνῶν» ἢ «ὕψος νῆα ἐν νοτίῳ» ἰδ. ἴντο.

1. ὄρμος, ὁ (εἴρω), σειρά, ἄλυσις, ἰδίως δὲ ὡς κόσμημα τοῦ λαίμου τῶν γυναικῶν, περιδέρατον, Σ 401, ο 460, πρὸλ. ἱσονιον.

2. ὄρμος, ὁ, ὁ τόπος, ἐνθα προσορμίζονται, ἀράζουν τὰ πλοῖα, Α 435, ν 401, Πατρ. 67, μέροσι τοῦ λιμένος, Α 432 (συγγ. τῷ ὄρμῃ, ὄρμῳ || λίαν ἀραιόβολον).

Ὀρνεαί, αἱ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ὀρνεαί, πόλ. τῆς Ἀργολίδος, Β 571.

Ὀρνεον, τό, ποι. ἀντὶ τοῦ ὄρνις, ὁ ἔ. πτηνόν, „πουλί“, Ν 64 † (|| τὸ τῆς καθομιλουμ. „ὄρνεον“ λέγεται μόνον περὶ τῶν μεγάλων σαρκοδόρων ὀρνέων).

ὄρνις, ἰοοι, ὁ, ἡ, Γ 323, Ξ 290 κ. ἀ., πληθ. ὄρνια, ὄρνις, ὅτ. ὀρνίθισσι, πτηνόν, „πουλί“, καθ' ὅλου Γ 323· λέγεται δὲ οὐ μόνον περὶ τῶν μικρῶν πτηνῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μέγιστα σαρκοδόρα, γ 303, αἱ περὶ τῶν κατοικιδίων (τὰ ὅποια κατ' ἐξοχὴν λέγονται ἐν τῇ καθομιλ. „ὀρνίθισσι“), οἷον περὶ περιστέρων, Ψ 857 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν μεγαλειτέρων σαρκοδόρων, ὅσων τοῦ ἀετοῦ, Μ 204 κ. ἀ. Ἐνίοτε τίθεται ἐκ περιστοῦ παρὰ τὸ εἰδικὸν ὄνομα τοῦ πτηνοῦ, «ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν» Η 59, «λάρος ὄρνις» ε 51. β') = οἰακός, ὅπ. ἰδ., μαντικὸν ὄρνεον, Θ 251, Κ 277, ε 455, ο 460· ὅθεν μετωνυμ. πρόρρησις, μαντεία, Ω 249. (Τὸ εἶναι μακρὸν ἐν ταῖς τριφυλλάδοις πτώσεσι· ἐν δὲ ταῖς διφυλλάδοις μακρὸν μὲν ἐν τῇ Γ 323 καὶ Γ 48, 47, βραχὺ δὲ ἐν τῇ Μ 248, Ω 249. — Ἡ ἑτοιμολογ. ἀμφιβολία κατὰ μὲν τὴν συνήθ. γνώμην ἐκ τῆς ἐπομ. λ. ὄρνυμι κατ' ἄλλους δὲ ἐκ βίβ. μὴ εὐρισκομένης πλέον ἐν τῇ Ἑλλην. καὶ Λατ.).

ὄρνυμι [-], (ορ-) ποι. καὶ μάλιστα ἐπικ., ἢ ἔτ. τύπ. ὀρνια [-] (ἔξ οὗ παρὰ ὄρνυον, Μ 442, φ 400), προστ. ὄρνυμι [-], ἀπαρρ. ἐπικ. ὀρνύμεν, Γ 353, κ 22 καὶ ὀρνύμεναι [-], Ρ 546, μέλ. ὄρνω, ὄρρ. ἀ. ὄρνω, καὶ θαμν. τύπ. ὄρνωσκε, Ρ 423· ὄρρ. β' ἐπ. ὄρρω μεταθ. = ὄρρω, Β 446, δ 742, ψ 222 καὶ (τὸ εὐν. ὑπάρρω) ω 62. Ὁ αὐτὸς τύπος ὡς παρὰκ. ἀμετάδ., Ν 78, θ 539, ἢ καθ' ὑποτ. ὄρρω· ὑπερσ. ὄρρωρει, ὄρρωρει, Σ 498. Μέσ. ὄρνυμαι [-], μόνον ἐν τῷ γ'. προστ. ὄρνυται, μετοχ. ὀρνύμενος, Δ 421, προστ. ὄρνυσθε· παρὰκ. ὀρνύμην μόνον ἐν τοῖς γ'. προστ. ὄρνυτε, ὀρνύντο καὶ ἀναδύ. ὄρνυτο, Δ 423. Ἐκ τοῦ μέλ. ὀρνοῦμαι τὸ γ'. ἐν. ὀρεῖται, Γ 440, ε τοῦ ὄρρ. ὀρώμην τὸ γ'. ἐν. ὠρετο, Μ 279 κ. ἀ., πλγ. δὲ συνηρ. ὠρτο, γ'. πληθ. ὄραντο, γ 474, ὑποτ. ὄρηται, εὐκτ. ὄροιτο, προστ. ὄρσο καὶ ὄρσο Ὀμ. πλγ., Ἰων. ὄρσει, Δ 264, Γ 439· ἀπαρρ. ἐπ. ὄρβαι, Θ 474, μετοχ. ὄρμενος, η, ον, Α 572, Ρ 738, Φ 14.

Ταῦτόσημος· τῇ ἀμετάδ. ἐνεργ. παρὰκ. ὄρρω εἶνε καὶ ὁ μέσ. παρὰκ. ὄρρωρεται (μετ' εὐφωνικῆς παρενθέσεως τοῦ ε ἀντὶ τοῦ ὄρρωται), τ 377, β 24, ὑποτκ. ὄρρωρηται, Ν 271. — Ἄτερος ἐπ. τόπος ὄρωμα, ἰδ. τ. λ., καὶ παρὰκ. ὄρέοντο, ἰδ. ὄρκομαι.

Α') Μεταθ. ἐγείρω, διεγείρω, κινῶ, ἀνίστημι, „σηκῶν“ μετ' αἰτ. 1) ἐπὶ προστ. ἢ ἐν γένει ἐμφύχων, ἀ.) εἰς σωματικωτέραν σημ., „ἐκινῶ“ τινα, προστάττω νὰ ὑπάγῃ, πέμπω «κατὰ μέσσον» Ε 8, «ἀλλους ὄρνυθι λαούς» Ο 475, Γ 439, «ὥρτε σφοδρόν» π 154· ἰδίως ἐπὶ ἐχθρικῆς σημ. «ἐπὶ τινι» κατὰ τινος, Ε 629, Μ 293, «ἀντία τινός» Γ 79, καὶ μόνον μετὰ ὁτ. Ρ 72, «ἐγείρω, ἀνίστημι, „σηκῶν», ἐξουπνίζω“, «Ἠριγένειαν ἀπ' Ὀκεανοῦ» Ψ 348, Κ 518, «ἀγας» ι 454, «νεδρὸν ἐξ εὐνῆς» περὶ τοῦ κυνός, Χ 490. β') πολλάκις εἰς πνευματικωτέραν τινὰ σημασ. προτρέπω, παραινῶ, παροτρύνω, παροξύνω, διεγείρω, περὶ θεῶν, Ε 405, δ 742, μετ' ἀπαρρ. Μ 442, Ν 794 κ. ἀ. 2) ἐπὶ καταστάσεων, διεγείρω, παρὰγω, προξενῶ, παρέχω, ἐπὶ ψυχικῶν καὶ σωματικῶν καταστάσεων, «νοῦσον, ἱμερον, γόνον, γόλον, γέλω κ.τ.τ.», ἐπὶ φυσικῶν φαινόμενων «ἀνεμον, ἀνέμου ἀντρήν, ἀήτας, ὕελλαν, κύματα, κινήν» Ὀμ. πλγ. β') ἀμετάδ. ἐν τῇ μέσῃ διαθ. καὶ τῇ β'. παρὰκ. ὄρρω· κινούμαι, φέρομαι, ἀνίσταμαι, „σηκῶν·μαι“, 1) ἐπὶ προσώπ. φέρομαι, τρέχω, Δ 424, μετ' ἀπαρρ. β 397· ἐξαιρέτως δὲ ἐγείρομαι, «ἐξ εὐνῆφιν» β 2, πρὸλ. γ 405, θ 2, «ἐκ λεγέων» Α 2, «ἀπ' Ὀκεανοῦ ραῶν» Γ 2, «ἀπὸ θρόνου» Α 645, «ἀπὸ γένονος» Ε 13. Μεταφ. καὶ ἐπὶ πλοῖου ἀναφανομένου (|| ἡ μάλλον παραπλέοντος, φερομένου) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μ 483· ἀπολ. πολλάκις κατὰ προστκ. ἐνεστ. καὶ ὁρ. «ὄρσο, ὄρσο» ἀνάστα, „σήκου“. Ὅθεν μετὰ ἐχθρικῆς ἐννοίας ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, «χαλκῷ» μετὰ σιδηροῦ ἀπλου, Γ 349, Ε 47, «ἐπὶ τινα» Ε 590 κ. ἀ., ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων «δοῦρα πρότω ὄρμενα» δόρατα εἰς τὰ πρόσω φερόμενα, πετώντα, Α 572, μετ' ἀπαρρ. „σηκῶν·μαι“ ἐπιχειρῶ, ἄρχομαι, „ἀρχίζω“ νὰ πράττω τι, «νυρέμεν» ἀρχίζει νὰ χιονίζει, Μ 279, «ἐμμεν» ἐσηκώθη νὰ ὑπάγῃ, η 44, «πέτεσθαι» Ν 62, «ἐξ οὗ θεοσις ἀοιδὸς ὄρρω» (ἔξυπακ. ἀείδου») ἤρχισεν νὰ ψάλλῃ, θ 539, μετὰ μετοχ. «ὄρσο κέων» σήκου νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ· η 342. 2) ἐπὶ πραγμάτων, (ἐξ)ἐγείρομαι, „σηκῶν·μαι“, ἀρχίζομαι, γίνομαι, ἰδίως ὁ β'. παρὰκ., «εἰσάγε μοι φίλα γούνατ' ὄρρω» ἐφ' ὅσον τὰ γούνατά μου (στέκονται ὀρθία) κινεῖσθαι, Γ 610, Κ 90, σ 433· «κονίη ἐκ κρατὸς ὄρρω» κονιορτός (ἦτο σηκωμένος) ἐσηκώετο ἐκ τῆς κεφαλῆς του, λ 600· ἐπὶ καιρικῶν περιστάσεων, οἷον «πόλεμος, μάχη, νεῖκος, κυ-

δρῶν. ἀντὶ, ἀλαλτός, δρυμαγδός κ. ἀ. = [κα-
θίσταμαι] ἐγείρομαι, „σπικῶνομαι“, ἐπὶ
πυκνῶν φαινομένων, οἷον, „νύξ, φλόξ, ἄνεμος“
ἐπέρχονται, „σπικῶνομαι“, „πῦρ ὄρυμενον“
ἐξαίρῃς, „πυρκαϊά ἐξαίρῃς ἐκπαγίστα, P 738,
Φ 14, μετ' ἀπρφ. „πῦρ ὄρυτο καίμενον ὕλην“
ὄρυξ, ἀρχίζει νά καίῃ τὸ δάσος, Ξ 397, „ἄρτο
— οὐρος ἀήμεναι· ἡγήθη ἵνα πνέῃ, („ἐσπικῶ-
ν“) γ 476.

δρῶντα [...], = τῷ προηγ., διεγείρω,
παραμῶ, προτρέπω, τινά, K 332, O 572,
ἐπὶ πραγμάτων, „ἐναύλους“ ἐξεγείρω „φου-
σκῶν“, Φ 342, „ἀέλλας“ ε 292. — Κατ' ἐ-
πίκτ. ἐκ τοῦ ὄρ-, ὄρω.

δρῶμαι, ἀποθ., ἐπιτηρῶ, ἐπιστάτω, „ἐπὶ
δ' ἀνδρῶ ἐσθλοὶ ὄρονται ἢ ὄροντο“ E 404, γ
471. Εἰς τοῦτο ὑπάγεται καὶ ὁ ἐνεργ. ὑπερουν.
μέ σημ. παρατατ. „ὄρωρει“ Ψ 443, „ἐπὶ δ'
ἀνὴρ ἐσθλός ὄρωρει“. (Ἐκ τῆς ῥίζης φορ, ὄρ,
ἐξ ἧς τὸ β. αὐρός, ὄραω, φρουρός (=προ-
φρο-ς), τιμωρός (=τιμᾶ-φρο-ς), θυρωρός,
ὄρα κ. ἀ. — Σύνθλ. θεωρεῖται ὡς παθητ. τοῦ
ἀρχ. ὄρω ἐκ τῆς ῥίζης ὄρ, ἐξ ἧς τὸ δρῶμι
ἐρμηνεύεται λοιπὸν ἐν μὲν τῷ ἀ. χωρίῳ κινού-
νται, κατὰ τὸν Σχολ. „ἐρῶμένως συνέπονται“
ἐν δὲ τῷ β', θεωρουμένου τοῦ „ὄραντο“ ὡς μέσ.
ἀορ. τοῦ δρῶμι (ἢ ἐπόρῶμι κατὰ τμ.) : ἐση-
κώθησαν, προσήλθον).

ὄρος, κοί, τό, Ἰωνικ. οὐρός, δοτ. πληθοντ.
ὄρεσι καὶ ὄρει, ἐπικ. γενικ. καὶ δοτ. ὄρεσιν,
Δ 452, Δ 474, ὄρος, „βουνόν“, Ὀμηρος
πλχ., μετὰ γεν. „Κυλλήνης, Τηρείης“ B 603,
S29. (Ἐκ τοῦ δρῶμι, οἶον: τὸ ἐπηρμένον,
ὕψωμα).

ὄρος, ὁ, τοῦ πεπηγότες γάλακτος ἢ ὕδατῶ-
δης ὑπόστασις, „τυρόγαλα, τζίρος, ζάρα“
*Ὁδ. ε 222, ρ 225. (Ἀμφιβολον 2ν ἐκ τοῦ ῥέω.
Σανκρ. saras, λατ. serum).

ὄροισι, ποι. (ὄρ-, δρῶμι) μέλ. δρῶσω Ὑ.
Ἀπ. 447· παρ' Ὀμ. δὲ μόνος ὁ ἀορ. εὐχρηστος
ὄρουσα, ταχέως, ἀποτόμως ἐγείρομαι,
ἀνίσταμαι, ἀναπηδῶ, φέρομαι, ὄρω,
ἐπὶ ἐμφύγων τε καὶ ἀφύγων, „ἐπὶ τινι“ κατὰ
τινος, *Ἰλ. E 404, „ἐν μέσση ἀνορούσας“ εἰς
τὸ μέσον (τῶν βοῶν) εἰσπεσῶν, εἰσορμήσας,
O 633· ὡσαύτως „ἐν Τρωσὶ“ Π 258 (πρὸλ.
ἐνορούσιν), „ἐς διφρον“ Δ 350, „ἐς βυσσόν“
εἰσπηδῶ, Ω 80, „πρὸς πλατάνιστον“ B 342,
„αἰματὶ ἕλιον ἀπὸ χειρὸς ὄρουσαι“ μάστιγι-
κονίσθη („ἐπίταξεν“) ἀπὸ τῆς χειρὸς, N 505,
Π 615, „Δίνειας θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὄρούσας“
ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ θεοῦ ἀνορμήσας, ὃ εἰ εἰς
ὑψος ἀρθεῖς, ἀνοψωθείς, Υ 327.

ὄροφῇ, ἢ (ἐρέφω), στήγῃ, ὄροφῇ, (Τουρκ.
„ταβάν“), γ 208 f. (κατὰ δὲ τὸν Ἀμειν=
μειζωρον, ἰδ. στ. 239).

ὄροφος, ὁ (ἐρέφω), εἶδος καλᾶμου ἢ κα-
λαμίσ, δι' ἧς ἐκρέσσεται τὰς οἰκίας, ὥς „κα-

λαμωτή“, O 451 f. (ἢ. λέγεται „λαχνίης“
διὰ τὴν κατὰ τὸ ἕτερον ἄκρον θασύτητα).

ὄροφ, κατ' ἐπίκτ. ἀντὶ τοῦ ὄρω. ἴδε ὄρα.
ὄρηις, ἡκος, ὁ, ποι. βλαστός, κλάδος,
„κλωνάρ“, Φ 38 f, (ἐκ τῆς ῥίζ. ὄρ- κατὰ
τὸν Δοδεκχ.).

ὄρεας, ὄρεσκε, ὄρειο, συνηρ. ὄρειε, καὶ
ὄρει, ἰδ. ὄρημι.

Ὀρείλοκος, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Ἀλφειοῦ, πατὴρ
τοῦ Διοκλέους, βασιλεὺς τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φη-
ρών, E 546, γ 488. φ 16. 2) υἱὸς τοῦ Διο-
κλέους, ἀδελφὸς τοῦ Κρήθωνος, E 542, 549.

3) εἰς τῶν Τρώων, Θ 274. 4) πλαστός τις
υἱὸς τοῦ Ἰδομενέως, ν 260.

ὄρειοθήρη [...], ἡ (δρῶμι, θόρα), ὄρσο-
θύρα, θύρα τις τοῦ μεγάρου (δηλ. τῆς μεγάλης
αἰθούσης τῶν ἀνδρῶν ἢ κατὰ τὸν Ἀμειν τοῦ
μυθοῦ τοῦ μεγάρου, ὅπου αὐτὸς ὀρίζει κατὰ τὸν
Ῥούμπ ἀκριβῶς πάντοτε τὴν θέσιν τῆς ὄρειοθύρας
ἐν τῇ σχεδίᾳ τῆς Ὀμηρικῆς οἰκίας, τῇ προσηρ-
τημένῃ εἰς τὴν τελευταίαν ἐκδοσὶν τῆς Ὀδυσ-
σείας), πλαγίως ἀπέναντι τῆς κυρίας εἰσόδου, το-
σοῦτον δὲ ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους κεκλιμένη, ὥστε
εὐκόλως μὲν ἀνέβαινε τις εἰς αὐτὴν διὰ κλίμα-
κος, ἐν ἑλλείψει δὲ τοιαύτης ἦτο ἡναγκασμένος
νά ἀναπηδήσῃ. Ἐρερε δὲ εἰς τὴν λεγόμενην
λαύρην (ἰδ. τ. λ.) δι' ἄλλης πάλιν ἐξωθεν
προσηρμομένης κλίμακος, *Ὁδ. γ 426, 333.
(Κατὰ τὸν Δοδεκχ. ἐκ τοῦ ὄρσο (=ὄρσοπό-
γιον) καὶ θύρα, οἶον: „καλοθύρα“, ὁπισθία
θύρα, φέρουσα ἐκ τοῦ μεγάρου διὰ τῆς αὐλῆς
εἰς τὴν ὁδόν ἢ κατὰ δὲ τὸν Δύνιζερρον ἀντὶ
τοῦ ὄρθοθύρη).

ὄρεολοπεῖα, ποι. προσβάλλω τινά, ἐπι-
πίπτω κατὰ τινος, „λυδορῶ, πολεμῶ“ κατὰ
τὸν Φωτίον, ἢ σύρω τῇδε κἀκεῖτος „παρά-
τω, διαπολεμῶ“ κατὰ τὸν Ἡσύχιον, Ὑ. Ἐρμ.
308 (ἐκ τοῦ ὄρσολοπεῖς = ὁ ἐκ τῆς ὀρυκτῆς ἢ
τοῦ θυμοῦ ἔχων τὰς τρίχας ἀνασηκωμένας ἢ
τοῦ ἄλλου σηκῶντων τὰς τρίχας, ἐκ τοῦ ὄρ-,
δρῶμι καὶ λόπος, λόφος).

ὄρτιγι [...], ἡ, (κυρ. ὄρτυγότοπος ἐκ
τοῦ ὄρτυξ) μυθική τις χώρα, ἣν ὁ ποιητὴς φαν-
τάζεται πλησίον τῆς Συρίης (ἰδ. τ. λ.) κεκλιμένη,
ο 404, ἐνθα ἡ Ἀρτεμις ἐφάνευσεν τὸν Ὀρίωνα,
ε 423. Ἐν δὲ τῷ Ὑ. Ἀπ. 46 μνημονεύεται ἡ
Ὀρτ. ὡς τόπος τῆς γεννήσεως τῆς Ἀρτεμίδος
πλησίον τῆς Ἀθήλου, ἐν ἣ ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων,
(καὶ ὡς τοιαύτη ἐξελαμβάνετο ἡ μικρὰ παρὰ
τὴν Ἀθλον νῆσος: Ῥήνεα· ἐν δὲ τοῖς χωρίοις
τῆς Ὁδ. οἱ παλαιοὶ ἐρμηνεύονται ἐνδύον ὡς Ὀρ-
τυγίαν τὴν Ἀθλον. Ἀλλ' ἡ ἐρμηνεία αὕτη εἶνε
ἀνωπώστατος· ἰδ. τὰ πλείοντα ἐν λ. ΣΥΡΙΝ καὶ
ΤΡΟΠΗ).

ὄρτικτός, ὁ, ὅς (ὄρύσσω), ὄρυκτός, „σκαμ-
μένο“, „τάφρος“, *Ἰλ. Θ 479, I 67 κ. ἀ.

ὄρταγδός [...], ὁ, ποι. τύρβη, θόρυβος,
ταραχή, καὶ μάλης πολλῶν συνηθροισμένων ἢ

κινουμένων ατόμων καὶ πρὸ πάντων ἀνθρώπων, οἷον πολεμιστῶν, B 810, I 248 κ. ἀ. «ἔππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν» P 740, τῶν μνηστῆρων, α 433, κνῶν καὶ κνηγῶν, K 185, Σπανιώτερον ἐπὶ τοῦ πατάγῃ ἀφύγων πραγμάτων, οἷον τῆς τεμνομένης ὕλης, II 633, τοῦ ὀρηκτικοῦ ποταμοῦ, Φ 256, τῶν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ συμπαρασυρομένων πετρῶν, Φ 313, φορτίου ξύλων κατὰ γῆς ῥιπτομένου, ι 243. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος· κατὰ τοὺς παλαιούς πιθανώτατα κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ δρυγμός (= βρυγμός), δρυγμαδός).

ὀρίσσει, ἀόρ. ὀρύσει, παρ' Ὀμ. πάντοτε ἀναψύ. ὀρύττω, «σκάπτω», «τάφρον» H 344, 440, «βόρον» κ 517 ἀνορύττω, ἀνασκάπτω, «μῶλυ» κ 305.

ὀρφανικοί, ἡ, ὄν, ποι. ἀντὶ τοῦ «ὀρφανός», ὀρφανευμένος, ὁ ἀνευ πατρὸς ἢ μητρὸς, «πατὴρ» *Il. Z 432, Δ 394, ὀρφ. ἡ-μαρ ἡ ἡμέρα τῆς ὀρφανώσεως, X 490.

ὀρφαλός [-ος], ἡ, ὄν, «ὀρφανός» (προφ. «ὀρφανός»), υ 68. (Il. Συγγ. τῷ Λατ. orphus, παλαιῇ Γερμ. arhja).

ὀρφαλῖος, η, ὄν, ποι. (ὀρφη), ζοφερός, σκατεινός, «νόξ» *Γ. Ἑρμ. 97· «νόκτα δι' ὀρφαλῖον» K 83, 276, 386, ι 443 κ. ἀ.

ὀρχαμος [-ος], ὁ, ποι. ἀρχηγός, ἡγεμῶν, πάντοτε μετὰ τῆς γεν. «ἀνδρῶν» καὶ «λαῶν» B 837, δ 346 κ. ἀ., ὡσαύτως λέγεται καὶ ὁ πωδῶτης Εὐρῆμος ο 354, 389, π 36 ἔξ ὁ βουκόλος Φιλοίτιος, ι 185, 254 ἀπολ. Βατρ. 365. (Πιθανὸς συγγ. τοῦ ἄρχω κατὰ τὸν Κούρτιον, καὶ ὄχι κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ὀρέχω, ὀρχος, οἰονεῖ· ὁ διευθύνων, ὁ διατάκων).

ὀρχατος [-ος], ὁ, ποι. (κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ὀρχος), ἡ κατὰ στοιχοῦς, δεινδοστοιχίας πεφυτευμένη φυτεία, «φυτεία», «φυτῶν» κήπος· δεινδορόφυτος, E 123, η 112, ω 222, 245 257, 258. (Ὁ Δοιδερλ. θεωρεῖ τὸ ὄν. συνώνυμον τοῦ ὀρχος).

ὀρχεσθαι, ἀποθ., παρὰ γ'. πληθ. Ἰων. ὠρχεῖντο, ἀόρ. ὠρχησάμην, σκιρτῶ, «χοροπηδῶ, ἀρχιούμαι», Σ 594, υ 371, 377 E 465. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. συγγ. τῷ ὀρχος, ὅπως καὶ τὸ Γερμ. Reigen=χορός· συγγενεὺς μὲ τὸ Reihe=σειρά). Ἐκ τούτου

ὀρχησμός, ὁ, Ἰων. ἔξ ποι. ὀρχησις, «χορός», N 637, θ 263, ψ 134 κ. ἀ.

ὀρχηστήρ, ἦρος, ὁ, ποι. Σ 494 † καὶ ὀρχηστής, οὔ (ὀρχέομαι), χορευτής, *Il. II 617, Ω 261.

ὀρχηστής, ἴος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὀρχησις, «χορδός», N 734, α 152 κ. ἀ. Ἡ δοτ. συναιρεῖται· ὀρχηστῶ, θ 253, ρ 605.

Ὀρχομενός, ὁ, 1) ὁ «Μινυήος» (Μινυεῖος), ἀρχαιότατη πόλις τῆς Βοιωτίας· ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Κηφισοῦ εἰς τὴν Κωπαῖδα, πρωτεύουσα τοῦ κράτους τῶν Μινυῶν, ἀξιωμακόμενος

διὰ τὸν θησαυρὸν τοῦ Μινυῶος, B 344, λ 281. (Ὅσα τῆς πόλεως ταύτης ἐρείπια σώζονται σήμερον πλησίον τοῦ χωρίου «Σκριποῦς», ἀνήκουσι πάντα, πλην τῶν τοῦ θησαυροῦ, εἰς τὴν νέαν πόλιν τὴν μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἐπὶ τῆς παλαιᾶς κτισθεῖσαν). 2) πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἐπὶ λόφου τινός μεμονωμένου καὶ ὑψηλοῦ 2912 πόδ., (Il. ἐπὶ τῆς πλατεῖας κορυφῆς τοῦ ὁποῖου ἐπὶ μὲν τοῦ Ὀμήρου ἦτο κτισμένη ἡ πόλις, μετέπειτα δὲ μόνον ἡ ἀκρόπολις, καὶ ὡς τοιαύτη διετέλεσεν ἐπὶ μακρόν χρόνον ὀχυρά. Ἐρείπια αὐτῆς σώζονται μάλιστα κατὰ τὰ πλάγια τοῦ λόφου καὶ ἀλλαχοῦ διεσπαρμένα. Εἰς τὴν ὑπώρειαν αὐτοῦ κεῖται τὸ σημερινόν χωρίον Καλπάκι, ὅπερ δὲν παράγεται κατὰ τὸν Ἑ. Κούρτιον ἐκ τοῦ ἀλπη, ἀλλ' εἶνε Τουρκικόν, καὶ ἐδόθη κυρ. ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ ὑπερκείμενου λόφου, ὅπερ ὁμοιάζει μὲ τὸ Τουρκικόν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τὸ λεγόμενον καλπάκι), B 605, πιθανῶς δὲ κατὰ τὸν Εὐστάθιον καὶ Ἑ. Κούρτιον καὶ λ 459.

ὀρχος, ὁ, στοιχός, σειρά, «ἀράδα», δένδρων ἢ κλημάτων, καὶ ἐν γέν. κατὰ τὸν Ἀπολλών. «φυτεία ἐπίστοιχος», Ὀδ. η 427, ω 341. (Κατὰ τινὰς τῶν παλαιῶν καὶ τὸν Λόδεκκ ἐκ τοῦ ἔρχομαι κατ' ἄλλους δὲ καὶ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ὀρέχω, οἰονεῖ ὁ ἐκτεινόμενος).

ὀρρε, ὀρρεται, ἰδ. ὀρρυμι.

ὀρρεῖ, ἰδ. ὀρρυμι καὶ ὀρομαι.

ὀρρεσάται καὶ ὀρρεσάτο, ἰδ. ὀρέγω.

1. ὄς, ἡ, ὁ, ἀναφορ. καὶ δεικτικ. ἀντωνυμία, γεν. οὗ, ἧς, οὗ, ἐπικ. καὶ ὄου, B 325, α 70, Γ. Ἀπ. 156 (τὸν τύπον τοῦτον θέλει ὁ Ἄρεν· νὰ μεταβάλῃ εἰς ὄσ) ἔξ ἧς ἀντὶ τοῦ ἧς, II 208. Δοτ. πληθ. παρ' Ὀμ. ἧς, ἧσι.

1.) Ἀναφορ. ἀντωνυμία, ὅστις, ἧτις, ὅ, τι, ὁ ὁποῖος, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον, ὡς γ. παρ' Ὀμ. ὅστις ὅμως μεταχειρίζεται καὶ τὴν ὃ, ἡ, τὸ ὡς τοιαύτην. Α.) ἰδιωτισμοὶ τινες περὶ τὴν χρῆσιν τῆς ὄς καὶ τῶν λοιπῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν, ὅτε, ὅσπερ κτλ. 1) Ἐνίοτε τίθεται ὄχι ἐν ἀρχῇ τῶν ἀναφορικῶν λόγων, κατὰ τὴν φυσικὴν καὶ συνήθη τάξιν, ἀλλὰ κατόπιν λέξεως, ἧτις πρόκειται μᾶλλον νὰ ἐξαρθῇ, «διαμπερές ἢ σε φυλάσσω» υ 47. Ἡ διαιρετικὴ γυνικὴ τίθεται καὶ πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν, «ὅσπερ μαρναμένων» M 428 κ. ἀ. «θμῶων ἧτις ἀρίστη» π 25 κ. ἀ. 2) Πολλὰκις τὸ δεικτικόν, εἰς τὸ ἀναφορικόν ἀναφέρεται, παραλείπεται, εἴτε ὁμοπρωτον εἴτε ἐτερόπρωτον εἶνε πρὸς τὸ ἀναφορικόν, «καὶ ἦ κ' εὐεργός ἐγαι» εἰς πακ. ταύτη, λ 434. 3) Πολλὰκις τὸ ἀναφορικόν δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὸ ἀναφερόμενον οὐσιαστικόν (κατὰ τὸ σχῆμα κατὰ σύνεσιν) ἀ.) κατὰ γένος, «Διὸς τέκος, ἧτε» K 278, «φίλον θάλας, δν τέκεν αὐτὴ» X 87· β.) κατὰ ἀριθμὸν, ὅταν τὸ οὐσιαστικόν ᾖ περιλήπτικόν «καὶ ἄν Τρωικόν, οὗς» II 369, «Τηλέπλοον

προσδιοριζομένου, «ἡς νηός, οἷαι φίλοι, θυγατέρος ἡς, τέκετ' ἡ κ. τ. κ.» καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου «τὸ ἐν μένος» Φ 308 κ. ἀ. «τὰ δ' κῆλα» Μ 453, «τὰ δ' πρὸς δώματα» Ο 58· κατ' αἰτίαν μετὰ τοῦ ἐγκλιτικῆς Δε, οἷαν «ὄνδε δόμονδε» Ἰδ. δόμος καὶ δε.—'Αμφιβολὰ εἶνε τὰ χωρία, ἐν οἷς κεῖται ἀντὶ τῆς τοῦ δ'· καὶ γ'· προσώπου, ὅταν α 402 (ἐνθα δ' Βέκκ., Δίνδορφ. καὶ οἱ μετ' αὐτοῦς (πλὴν δ' Ἀμεῖς) ἔγραψαν «σοῖσι» ἀντὶ τοῦ· οἷσι) καὶ ι 28 (ἐνθα κεῖται ἀντὶ τοῦ ἐμός· ἀλλ' ὁρθότερον ἐρμηνεύεται ἴδιος, οἰκετός, ὅπως δ' Ἀμεῖς ἐρμηνεύει καὶ τὸ ἀνωτέρω α 402) καὶ ν 320 (ἀλλ' ὁ στίχος οὗτος μετὰ τῶν ἐπομένων τριῶν ἐκπαλαί νοθεύεται).

ὁσάκι [·ν·], μόνον ἐν τῷ ἐπ. τύπῳ ὁσάκι, ὁσάκις, «ὅσας φορὰς», Φ 265, X 194, λ 585.

ὁσάκιος [·ν·], η, ον καὶ ὅσα. ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὅσο·, «λαός» Ε 758†.

οἷον, ἡ, 1) τὸ ὅσιον, τούτεστι τὸ θεῶν ἢ φυσικῶν δίκαιον, καὶ πᾶν ὅ,τι ὑπ' αὐτοῦ εἶνε καθιερωμένον καὶ συγχωρεῖται, ὅθεν «οὐχ ὁσὴ» μετ' ἀρπ.—[οὐ θέμις] δὲν εἶνε θεμιτόν, συγχωρημένον κατὰ τὸ φυσικόν δίκαιον, π 423, χ 412, «ἐκ πάσης ὁσῆς» ἐκ παντός δικαίου, «μὲ ὅλον τὸ δίκαιον», Τ. Ἑρμ. 470. 2) ἡ ἐκ τῆς τελειότητος, ἱεροπραξία, τὸ ἱερὸν εὐχαιμον κατὰ τὰς θείας καὶ τὴν λατρειῶν τῶν θεῶν, Τ. Ἀπ. 237, «ὁσὴ κρείων» ἱεροπραξία, ὅ ἐ. ὁσία τῶν κρείων, Τ. Ἑρμ. 430, «ὁσῆς ἐπιβῆναι» εἰς τὴν ἱεροπραξίαν προβαίνειν, Τ. Ἑρμ. 473, Δῆμ. 211. Ἐκ τοῦ

οἷσιος, η, ον, κυρ. θεμιτός· ἐπὶ δὲ προσώπων εὐσεβής, ὅσιος, Ἑπιγ. 6, 6.

ὅσας, η, ον, ἡ ἐπικ. ὅσους, ἀμφοτέροι οἱ τύποι παρ' Ὀμ. 1) «ὅσος», (ἢ καὶ ἐν ἐξηρητημένῃ ἐρωτήσῃ «πόσος») ἐπὶ τόπου, χρόνου, ἀριθμοῦ καὶ βαθμοῦ· καὶ πολλάκις μὲν ἀνταποδίδεται εἰς τὴν «τόσος» Ι 427, Ω 670 κ. ἀ. ἐνίοτε ὅμως ἐξυπακούεται ἡ δεικτική ἀντωνυμία, «τὴν δὲ γυναῖκα εὖρον ὅσην τ' ὄρεος κορυφὴν» τόσον ὑψηλὴν, ὅση εἶνε τοῦ ὄρους ἡ κορυφή, κ 413, «φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος» μ 86· ἄλλοτε ἀναφέρεται εἰς ἄλλο τι ποσότητος· ἐπὶ θ. «πᾶς» ἢ «πολύς», οἷον «ῥῶρον ἅπαντα, ὅσον ἐπέχευ νέκυς» Ψ 490, Ἰδ. καὶ κατωτέρω· καὶ μετὰ γενικ. διαίρετι, «ὅσον πένθος» ὅσον μέρος τοῦ πένθους, δ' ἐ. ὅσον πένθος Α 658, «ὅσος τις» πόσος περίπου, «ἴαν πόσος», κ 45· β') κατὰ πληθ., «ὅσοι, ὀπόσοι, πόσοι», «Τρώες ἰεῖσθαι, ἐφέστιοι ὅσοι ἔχοι», Β 125 κ. ἀ. «πάντα ὅσα» X 415 κ. ἀ. «πολλὰ ὅσα» X 380 κ. ἀ., μετὰ γενικῆς διαίρετι. «Τρώων ὅσοι θάνατοι» Μ 13, «ὅσα τὰ δ' ἄσπετα πολλά» κυρ. πλάγιον ἐπιρρήνημα· τόσον ἀπεριγρίπτως πολλά εἶνε ταῦτα! δ' ἐ. ἐάν κλῆναι τις ἐκ τούτων, τὰ ὅσα εἶνε ἀπεριγρίπτως πολλά, δ 75. 2) Τὸ ὅσος ἐν ὅσον, ἐπ. ὅσον ἐκλαμβάνει, ὡς ἐπὶ ὅσον, ὀπόσον καὶ ἐπὶ ἐξηρητημένης ἐρωτήσεως

πόσον, ἀναφέρεται εἰς τὸ «τόσον» Ε 786, Φ 371, δ 356, Ε 860 «ὅσον ἐς Σκαίᾳς πόδας ἔκρινεν» ἐπὶ τοσοῦτον, ὅσον τὴ μέγρι τῶν Σκαίων πυλῶν, δ' ἐ. μόνον μέχρι τῶν Σκαίων πυλῶν ἔφθανεν, Ι 359, ὡσαύτως «ὅσον τ' ὄργουαν» τόσον, ὅση εἶνε μία ὄργουα, ὡς· μίαν ὄργουαν», ι 323, «τὸ μὲν ἱστικομέν ὅσον ὀ' ἱστόν» ἐθεωροῦμεν κατὰ τὴν παραβολὴν ὅτι εἶνε τόσον, ὅσος εἶνε ὁ ἱστός, «τὰ παρωμοιάζαμεν ἴσα μὲ κατάρτι», ι 321 ἐξ. (Ἐν πᾶσι τούτοις γίνεται εἰσὸς τι ἕλκειν ἢ, ὅπως δ' Ἀμεῖς νομίζει, βραχυλογία), πρβλ. καὶ τὸ ἀνωτέρω K 413, καὶ «ὅσον τ' ἐπὶ ἡμῖν» ἐπὶ τοσοῦτον, ὅσον εἶνε τὸ ἡμῖν, «ἴσα μὲ πὸ μισό», ν 414· γ') «ὅσον ἐπὶ, ὅσον τ' ἐπὶ» ἀντὶ τοῦ ἐφ' ὅσον, Β 616, Γ 42, Ο 358, Φ 251, ν 414, «καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσον βασιλεύτέρος εἰμι» ἄς ὑποχωρήσῃ εἰς ἐμὲ (κατὰ τοσοῦτον) καθ' ὅσον εἰμαι βασιλ., Ι 160· δ') μετὰ συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν, Π 722, «ὅσον ἐγὼ—ἀτιμωτάτη εἰμι» πόσον ἀτιμωτάτη, εἰς ποῖον βαθμὸν ἀτιμωτάτη, Α 516, Θ 47, η 347 κ. ἀ. Περὶ τοῦ «ὅσος» τε καὶ ὅσο· περ· Ἰδ. τὴ καὶ πέρ.

ὅπερ, ἐπ. καὶ ὅπερ, ὅπερ, ὅπερ, Θ 114, Φ 107, δοτ. τῆπερ δ 565, πληθ. ὅν. τοίπερ ν 430, γενικῇ τῶνπερ Ν 638. Σήμερον γράφεται ὁρθότερον διηρημένως ὅς (ὅ) περ, ἢ περ, ὁ περ, παρεμβаллоμένης ἐνίοτε καὶ ἄλλης λέξεως εἰς τὸ μεταξύ, «ὅς ῥ' ἔδωλ' ἐν περ» Α 524, «οἱ τὸ πάρος περ» Ν 401 κ. ἀ. Τὸ προσαρτώμενον ἐπιτατικὸν μόριον Πέρ σημαίνει α.) ὅτι ἀναρριπὴ καὶ κυρία πρότασις ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἔκτασιν, αὐτὸς οὗτος ὅστις, «αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁποῦ» «θεός, ὅπερ ἐρηνεν» ὁ ἴδιος ὁ θεός, ὅστις τὸν ἐρανέωσαν, Β 318, πρβλ. Α 524, Ι 367· ἢ β.) ὅτι αἱ δύο προτάσεις ἐναντιωματικῶς ἔχουσι πρὸς ἀλλήλας, «ὕπασχεσις ἦν περ ὑπέστησαν» τὴν ὑποίαν ἐντούτοις σοὶ ὑπέσχεσθαι, Β 286, Z 400, ο 46. Πολλάκις ὅμως μένει ὅλος ἀμετάφραστον, Ἰδ. πέρ. Ἡ δοτ. τοῦ θηλ. ὅπερ καὶ ἰων. τῆπερ λαμβάνεται ὡς ἐπὶ θ. α.) δι' ὁποίας ὁδοῦ, καθ' ὁποῖαν διεύθυνουσιν, Z 44, Μ 33, Φ 4, δ 565· β.) καθὼς, Η 286, «ἦπερ δὴ» Ι 310.

ὅσα, ἡ, 1) φωνή, ἦχος, τόνος, οἷος τῆς καθάρας, Τ. Ἑρμ. 443. 2) φωνή, φήμη, λόγος, μάλιστα ὁ ἀδίσποτος, ὅστις διὰ τοῦτο, ὡς καὶ πάντα, ὧν ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ λόγος ἀγνωστος θεωρεῖται ὡς ἐκ θεοῦ πηγάζων, α 282, β 215 (κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς· ἐκ τοῦ ὁσσομαι κατὰ δὲ Βούτιν. ἐκ τοῦ ὁψ, ἐπρος, ἢ λατιν. vox, Σανσκρ. vak', ἐπομένως ἐξ ἄλλης ρίζης ὡς ὅπως νομίζει ὁ Λύδενκ, ἐκ τῆς τοῦ ὁσσομαι ἥτις εὐρίσκεται ἀνευ ἴχνους διγάρμματος ἐν τοῖς ἐξῆς· λατ. oc-plus, λατ. ok-o, Σανσκρ. ak-boat. ok-t-αλλος=ὀφθαλμός, ὀκνον, ὀφθαλμός· Ἡσυχ.).—Ὅσα, ἡ, ὡς κύριον ὄνομα Ὅσα, Φήμη, ἡ ἀγγελος τοῦ Διός, Β 93, ω 413.

Ὅσα, ἡ, ὅρος τῆς Θεσσαλίας, περιβόητον ὡς ἐνδοκίμημα τῶν Κενταύρων, τὰ νῦν „Κίτσα-βορ“, λ 315.

Ὅσα, ὀκέλι, ὀκέλιος ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὄσα κτλ., ἄπερ ἴδε.

Ὅσε, μόνον κατ' ὄνομα καὶ αἰτ., κατὰ τινος μὲν δοῖκος (κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ὄσσε), κατ' ἄλλους δὲ πληθ. (κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ὄσσεια) γέν. οὐδετ., οἱ ὀφθαλμοί, „τὰ μμάτια“ Ὁμ. πλχ. Ὁ προσδιορισμὸς τίθεται κατὰ δοῖκος. «ὄσε φασινῶ» Ν 3, Ξ 236, καὶ κατὰ πληθ. Ν 435 καὶ 616 (ὅπου ἄνευ βλάβης τοῦ μέτρου ἐδῶνατο νὰ τεθῇ ὁ δοῖκος). Τὸ δὲ ῥῆμα τίθεται ἐν κ. Μ 466, Ψ 477, ζ 131, πληθυντ. ν 617, π 792, ρ 695, τ 17 κ. ε., δοῖκος, Ο 608, Ρ 679. Ὁ πληθ. «ὄσσεια» Τμ. 31, 9. Οἱ γραμματικοὶ παραδέχονται ὡς ὄνομα ὁ ὄσσεος ἢ τὸ ὄσσεος. (Περὶ τῆς ἐτυμολογ., ἴδ. ὄσα). Ἐκ τούτου:

ὄσεσμαι, ἐπ., ἀπόθ., μόνον κατ' ἐνεστώτα ζ παρατ., κυρ. διὰ τὸν ὀφθαλμὸν θεωρεῖται, ἐπομένως: βλέπω, κυττάζω, (Π. πρὸς τῆς καθομιλ. τὸ „μμάτιαζω“), πρὸς τὸ σύνθ. προτιόσεσμαι. Ἰδίως α.) διὰ τοῦ πνεύματος βλέπω, προβλέπω, μαντεύω, προφητεύω, «κακά, κακόν» κ 374, α 154, «ἄλγεα θυμῷ» Σ 224 δ'.) ἐν νφ βλέπω, φαντάζομαι, «πατέρα» α 415 «Ὀδυσσεῖα» ὁ 81 γ'.) διανοοῦμαι, φρονῶ (ἢ ἔχω διαθέσειν, τὴν ὁποῖαν ἐκφράζω διὰ σημειῶν ἐξωτερικῶν, διὰ τοῦ βλέμματος, χειρονομίῶν κτλ.) «κακ' ὀσσομένο» (Π. «κακὰ φρονέων», τοῖναντίον δηλ. τοῦ «ἐν φρονέων») Α 405, Ω 172, ὅπου ἄλλοι μεταφράζουσιν ἀπειλῶν. Μεταφορ. ἐπὶ τῶν οἰωνῶν προαισθάνομαι, προμηνύω, ἀπειλῶ, «ὀσσοίμ. ὀσσοῖον» β 152, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ξ 47.

ὄσσεος, π, ον, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὄσεος.

ὄστε, ἥτε ὄτε, ποι. καὶ Ἰων. (ὅς καὶ τέ) ἀνθ' οὗ καὶ ὁ τε (ἐκ τοῦ ὁ, ἄπερ ἴδε), Ο 468, Π 54, Ρ 757 καὶ πληθ. οὐδ. τάτε ἀντὶ τοῦ ἔτε, Ε 481, Υ 65, ο 558, ν 60, ξ 80 καὶ θηλ. αἰτιατ. τάστε, Α 554 (ὁ Βέκκ. καὶ πάντες οἱ νεώτ. ἐκδίδει, πληθ. τοῦ Βαθυμείνου, γράφουσι πάντοτε διηρημ. ὅς τε κτλ. ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ ἐνίοτε ὁ Τὲ χωρίζεται τῆς Ὁς διὰ μορίων, οἷον τὸ «ῥά, μὲν κτλ.» Ο 411, ε 369 κ. ε.) ὅστις κτλ., ὁ ὁποῖος κτλ. (ὁ Τὲ ἐκφράζει στενὴν ἀμοιβαίαν σχέσιν τῆς κυρίας καὶ δευτερευούσης προτάσεως), Β 365, γ 73 κ. ε. πλχ., σπανίως ἀναφέρεται εἰς τινὰ δευτερεύοντα, Ε 332, Ω 758, η 312. — Περὶ τοῦ «ἔτε» ὡς ἐπιρρήματος: ἴδ. τὴν λ. — Τὸ ε 438 «κύματος, τὰ τ' ἐρεῖγεται: ἡπειρόνδε» ἐρμηνευτέον κατὰ τὸ ἐν λέξ. ὅς Ι, Α, 3, ε'.) καὶ ὅχι ὡς ἐπὶ τὸ «τάτε». — (Οἱ τὴν γραφὴν ὄστε ὑποστηρίζοντες προτιμῶσιν αὐτὴν πρὸς διακρίσιν τῆς ὅς τε, ὅτε κτλ., ἥτις σημαί: καὶ ὁ ὁποῖος κτλ. (οἷον ἐν τῇ φρ. «ὅς τε—ὅς τε» οὐ μόνον ὅστι; ἀλλὰ καὶ ὅστι; Β 365, Μ 269, Ο 80, Φ 609, γ 185

καὶ ἐν τῇ «ὅς τε—ὅς τε» Ν 278 καὶ «τά τε—ἔτε» η 312, «ὅς τε—ὅς τε» Ι 320, «αἰ τε—καὶ αἰ» π 317).

ὄστέον, τό, ἐπ. γεν. καὶ δοτ. πληθ. ὄστέσθιν, μ 45, ξ 131, π 415, ὄστέον, «κόκκλον», τῶν τε ζώντων Μ 185, π 445 κ. ε. καὶ τῶν νεκρῶν πληθ. τὰ ὄστα, «τὰ κόκαλα», Η 334, λ 219, καὶ ἰδίως τὰ λεῖψανα τοῦ κατακείμενου νεκροῦ, Ψ 239, 252, «λευκά ὄστα» τὰ λευκά ὄστα οὐ μόνον τοῦ ζώντος, Π 347, λ 221, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν νεκρῶν, τὰ πάσης σαρκὸς γεγυμναμένα, α 464.

ὄστις, ἥτις, ὅτι, γεν. οὐ τινος, ἥς τινος κτλ. Ἐκ ταύτης τῆς συνθέτου ἀντωνυμίας: ἔχει ὁ Ὁμ. πληθ. τῆς ὀνομα. καὶ τὴν αἰτ. τοῦ ἐνεστώτος ὄστις, καὶ πληθ. ὄν. ὄστινες, αἵτινες, αἰτ. οὐστίνας, Δ 240, η 241, ἔστινας, θ 573. (Οἱ νεώτεροι ἐκδίδει, πληθ. τοῦ Βαθυμείνου, γράφουσι πάντοτε διηρημένως: ὅς τις, ἥ τις ἔσθι). Ἐκτός δὲ τούτων τῶν τύπων ἔχει ὁ Ὁμ. καὶ τοῦς ἐξῆς: ἐν ὀνομα. ὅτις, Γ 279, κ. πλχ. τῆς Ὁδ., οὐδ. ὅττι καὶ κατ' ἐξέλιψιν ὅττι, α 317, Ἰων. γεν. ὄτε, ρ 424, τ 77, ἐπ. ὄτεο, α 24, γ 377, καὶ συνηρ. ὄτεο ρ 121, δοτ. ὄτεω, β 414, διευλλάδ. κατὰ συνίτησιν, Μ 428, Ο 604, αἰτ. ὄτινα, θ 204, ο 395, γεν. πληθ. ὄτεων, κ 39, δοτ. ὄτέοισι, Ο 491, οὐδ. πληθ. ὄτινα, Χ 450, συνίθως ἔσσα, ἴδ. τὴν λ. 4) ὅστις, «ὁποῖος» ἐπὶ γενικῶν καὶ ἀορίστων προσώπων ἢ πραγμάτων, Β 188, Τ 260, α 47 κ. ε. Περὶ τῆς μετὰ τῶν ἐγκλίσεων συντάξεως: ἴδ. ὅτι. 2) ἐνίοτε ἀναφέρεται εἰς ὠρισμένον τι πρᾶγμα, ἀλλ' οὕτως ὥστε ἡ ἔννοια τῆς ἀοριστίας καὶ γενικότητος ὑπόκειται ὡς βάσις, «ὅσα τοσούτων ἔχη νόον, ὅτινα οἱ νῦν ἐστήθεσι τίθειται θεοί» ἔχη ταύτην τὴν διαθέσειν, καὶ τοιαύτην τινα ἐμπνεύουσιν εἰς αὐτὴν οἱ θεοί, θ 424. 3) ἐν πλαγίᾳ ἐρωτήσεσι τίς, ποῖος, Γ 167, 192, α 401, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁποῖος, ὁποῖός τις, οἷον «τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι ὅτινές εἰσι, ἥ ῥ' οἱ γ' ὕδριται κ. τ. ε.» ι 174, «ἔξενος ὅδ', ο κ σὺδ' ὅστις», ὁ ἔξενος αὐτός, ἀγνοῶ ποῖος εἶνε, ὁ ε. ὁ ἀγνώστος, θ 28. ὅθεν τὸ οὐδ. «ὅτι» ἐν πλαγίᾳ ἐρωτ. = «τί», διὰ τί, Α 64. ἐν εὐθείᾳ κατὰ τὸ φαινόμενον ἐρωτήσεσι «ὅτι δὴ χρεῖώ πόσον ἵκει» Κ 442, ἐνθα εἰσπακούεται ῥῆμα, εἰ οὐ εἰσαρτᾶται ἡ ἐρώτησις, εἶπατε ἡ τ. τ. Μετὰ τοῦ Δὴ συνδυάζεται, ὅπως καὶ ἡ ὅς. Ξ 509.

ὄστροφίς [...], ἔς (δοτ., φῶν) ὄστρενης φύσεως, ὄστέινος, «κοκαλένιος», μόνον Βατρ. 298.

ὄστρακόμενος [...], ὄν (δοτ. δέρμα), ὄστρακόμενος ὁ ἔχων σκληρόν ὡς ὄστρακον (ἢ ὄστρακῶδες) δέρμα, Βατρ. 297.

ὄστρακον [...], τό, τὸ σκληρόν οἶονι ὀστρενον περιβάλλομα τῆς γελῶνης, Υ. Ἐρμ. 33.

ὄταν, παρ' Ὁμ. ὁτ' ἂν, ἴδ. ὅτε. ὅτε, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὄστε, ὅπ. ἴδ.

δτε, Α') σύνδεσμ. χρονικός, σημαίνων οίον-
δήποτε χρονικόν σημεῖον, δτε, „δταν“; ἢ συγ-
κεκριμένην τινα περιπτώσιν τοῦ παρελθόντος,
ὅτε, „τότε ποῦ“, ἔτι δὲ καὶ ἀφ' οὗ, ἀφ' οὗ
του, Φ 84. Πολλάκις, ὡς ἔκ τὸ ὁπότε, ὅπ. ἴδ.,
πλησιάζει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἐάν· ὅχι δὲ σπα-
νίως ἀναφέρεται εἰς δεικτικόν τι «τότε» Κ 365,
Υ 724, λ 294, «ἐνθα» Ε 334, α 46, «ἐπειτα»
Γ 221, «αὐτίκα» Δ 210. Πολλάκις δὲ ἀναφέ-
ρεται εἰς οὐσιαστικόν τι χρόνου σημαντικόν, οἷον
«ἤματι τῷ, ὅτε» κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὅτε,
Β 743, Ε 210 κ. ἀ., «ὅρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε» Χ
402—Συντάσσεται 1) μεθ' ὀριστ., ὅταν τὸ λε-
γόμενον παρίσταται ὡς θετικόν τι, ὅτε, „δταν“,
πολλάκις μὲν χρόνου ἐνεστώτος, Β 474, Κ 83
κ. ἀ., ὅστις προσλαμβάνει ἢ τὸ Κέ, ἴδ. κ. ἀ.,
2, ἀ.) ὡσαύτως ἐν παραβολαῖς, ἐν αἷς συνηθε-
στέρα ἢ ὑποτακτικῇ, «ὡς δ' ὅτε» Γ 33, Δ 275
(ἐν ταύτοις ὁ χρόνος εἶνε ἀόριστος ὁ λεγόμενος
ἐμπειρικός ἢ ἡνωμικός), Π 364, Φ 12· σπα-
νίως δὲ χρόνου μέλλοντος, Α 348, Σ 272, ὅστις
λαμβάνει καὶ τὸ Κέ, ἵνα σημαίη πιθανῶς συμ-
βησομένην περίπτωσιν, «ὅτε κεν συμβῇσεται αὐ-
τῷ» ὅταν πιθανῶς συμπλακῇ μετ' αὐτοῦ, Υ 335,
συνηθέσεται δὲ χρόνον παρωχημένον, ἴδως ἀορ.
ἢ παρατατικῷ, ὅταν ἀναφέρεται ὠρισμένη
τις περίπτωσις ἐκ τοῦ παρελθόντος, ὅτε, „τότε
ποῦ“, Α 397, 432, Β 303 κ. ἀ., σπαν. μετὰ
παρὰ, Φ 456, ἢ ὑπερ-, Ε 392, «ὡς ὅτε»,
οἷον ὅτε, „ὅαν τότε ποῦ“, Δ 349, Κ 285,
κ 461 κ. λ. Πολλάκις πρέπει νὰ μεταφρασθῇ
διὰ τοῦ ὅτι, ἐπειδὴ πολλαχοῦ οἱ Ἕλληνες με-
ταχειρίζονται χρονικὴν ἀντὶ εἰδικῆς προτάσεως
ὡς ἀντικείμενον, οἷον μετὰ τὸ «μνήμαι» οἷον
«ἢ οὐ μνήμη δτε Τυδεΐδην ἀνήκαν οὐτάμεναι»
(ὡσαύτως ἢ ἐν τῇ καθομιλουμένη, «ἐνθυμοῦ-
μαι δταν») Φ 396, πρὸς Ο 48, ω 445, μετὰ
τὸ «οἶδα» Ξ 71, π 424, μετὰ τὸ «ἀκούω» Α
397, μετὰ τὸ «λανθάνω» Ρ 627. 2) μεθ' ὑπο-
τακτικ., ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ
(ἢ ἀορίστου μὲν σημασίαν ἐνεστώτος, Ρ 728)
μόνον ἐπικῶς καὶ λυρικῶς [Ἀττικ. ὅταν], δταν·
ἀ.) ἐπὶ περιστάσεων ἐν τῷ μέλλοντι μετὰ μει-
ζονος ἢ ἐλάσσονος βεβαιότητος προσδοκωμένων,
«ποτιδόμενον αἰεὶ λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀπο-
ρριβέμενον πύθηται» Υ 337 κ. ἀ., προστιθεμέ-
νου πολλάκις τοῦ Κέν, Α 567, Ζ 225 κ. ἀ., ἢ
Ἄν, Α 549, Δ 53, 464 κ. ἀ., ὅτε τὸ λεγόμε-
νον παρίσταται ὡς ἐξ ἄλλων δευτερευουσῶν πε-
ριστάσεων ἑξαρτώμενον· β.) ἐπὶ ἀοριστολογίας
(ἴδ. ὁπότε, 2, β.), «κρείσσω γὰρ βασιλεὺς
ὅτε χύσεται (ἐπικ. ἀντὶ τοῦ χύσσηται) ἀνδρὶ
χέρη» Α 80, Δ 434, 259, Ε 91, Ο 207 κ.
ἀ., προστιθεμένου ἢ τοῦ Κέ, 1501 κ. ἀ. Ὅθεν
ἴδως ἐν παραβολαῖς, «ὡς δ' ὅτε» Β 447, 395,
Α 441 κ. ἀ., προστιθεμένου καὶ τοῦ Ἄν, Κ 5,
ε 394 κ. ἀ. (Ἐν τῷ κ 440 ἔπεται ἀνακολουθῶς
μετὰ τὴν ὑποτακτικὴν ὀριστικῇ. Ἐνίσταται τὸ ῥῆ-

μα τοῦ «ὡς ὅτε» παραλαμβάνεται ἐκ τῶν ἀνω-
τέρων, Β 394, Δ 462, λ 368, ὅτε τὸ «ὡς ὅτε»
μεταφράζεται διὰ τοῦ ὡς, ὡσάν· γ.) εἰς ἐν-
δεικτὴν ἐπανεληλυμένων περιπτώσεων, ὁσάκις (με-
θ' ὑποτακτ.), «ὅτε τε Ζεὺς ἐν φάδον ὄρα» Ξ
522, πρὸς Ζ 524, προστιθεμένου τοῦ Κέ, ο
287, τ 6, ἢ τοῦ Ἄν, Β 397, ι 6. 3) μετ' εὐ-
κτικῆς· ἀ.) ἱστορικῷ χρόνῳ ἡγουμένου ἐν τῇ
κυρίᾳ προτάσει εἰς ἐνδεικτὴν ἐπανεληλυμένων πε-
ριπτώσεων τοῦ παρελθόντος, ὁσάκις (μετὰ πα-
ρωχημένου χρόνου τῆς ὀριστικῆς), «ὅτε δὲ ἀναί-
ξειεν Ὀδυσσεύς, στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκεν» Γ
246, πρὸς Α 610, Ρ 732 κ. ἀ., προστιθεμένου
καὶ τοῦ Κέν, 1525· β.) εὐκτικῇ, ἡγουμένης
ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, «ἀγγέλιον, ἦν γ' ἤμιν
σάφα εἶποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο» τὴν ὑποίαν
ἤθελε δηλώσῃ εἰς ἡμᾶς, ἐπειδὴ πρότερον αὐ-
τὸς θά τὴν ἔμαθε (=πρότερός γε πυθόμενος),
631, ι 333· ὡσαύτως Φ 429 (ἐνθα τῆς κυρίᾳς
προτάσεως· ἢ εὐκτικῇ σημαίνει εὐχὴν). Παράδο-
ξος εἶνε ἡ εὐκτικὴ ἐν τῷ Γ 55 «οὐκ ἂν τοι
χραίσμῃ κίθαρι», δτ' ἐν κόνιρι μιγείης· καὶ
ἀντ' αὐτῆς πρέπει νὰ γραφῇ μετὰ τοῦ Θηραίου
καὶ Ναιγελσδαχ ἡ ἐπικὴ ὑποτακτικῇ· μιγείης,
ὅπως ἐν τῷ Δ 263, «ὅτε ἀνῶγγ» ἀντὶ τοῦ «ἀνώ-
γοι» ἐγράφη. Ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. διώρθωσε·
χραίσμοι ἀντὶ τοῦ «χραίσμῃ».

Β') σύνδεσμ. αἰτιολογικός (σημασία παρ' ἄλ-
λων ἀπαράδεκτος), ἐπειδὴ, Λατίν. quando,
«ἀφ' οὗ» (αἰτιολογ.), πάντοτε μεθ' ὀριστικῆς·
Π 433, Υ 29, ε 357 (ἐνθα ὁ Ἄμειν γράφει
ἀ τε, δ ἐ. ὅτι τε), ρ 464. Ὁ δὲ Ναιγελσδαχ
ἐκλαμβάνει τὸ «ὅτ'» τοῦ Α 244, ἀντὶ τοῦ ὅτε,
ἐν ᾧ ἄλλοι θεωροῦσιν αὐτὸ ὡς ὅτι, καὶ ἄλλοι
ἀντὶ τοῦ ὅτι τε, γράφουσιν ὅμως· δ τ'.

Γ') Συνδυάζεται μετὰ μορῶν καὶ ἄλλων λέ-
ξεων· ἀ.) «ὅτε μή»=εἰμή, ἐκτός ἐάν, πάν-
τοτε μετ' εὐκτικῆς, Ν 349, Ξ 248, φ 485, καὶ
ἀντιρρήματος, ὅτε μεταφράζεται διὰ τοῦ πλὴν,
εἰμή, Π 227· β.) «πρὶν γ' ὅτε δὴ» κυρ. πρὶν
ἢ ὅτε (ἐξυπακουόμενον δηλ. τοῦ ἢ πρὸ τοῦ ὅτε)
«πρὶν ποῦ», δ ἐ. μέχρις οὗ, ἕως ὅτου, Μ
437, ν 322, φ 43· γ.) «εἰς ὅτε κε» μεθ' ὑπο-
τακτικῆς, σημαίνει προεσιμᾶν=εἰς τότε ὅταν
δὲ ἐκείνον τὸν καιρὸν, ὅταν, «δὲ δταν», 699,
τ 444· δ.) «ὅτε δὴ, ὅτε δὴ ῥα» ὅτε δά, ἀφ'
οὗ δά, ἀφ' οὗ μάλιστα, μεθ' ὀριστικῆς, Γ 224
κ. ἀ., μετ' εὐκτικῆς, Ρ 732, μεθ' ὑποτακτ., Π
386· ε.) «ὅτε τε», ἐνθα ὁ Τέ συντελεῖ εἰς γε-
νωτέραν σύνδεσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεθ' ὀριστικῆς,
Β 474, Κ 83, 286 κ. ἀ., μεθ' ὑποτακτ., Ξ 522·
ς.) «ὅτε περ», ἐνθα τὸ Πέρ ἔχει ἀναδεικτικὴν
ἢ ἐπιτακτικὴν δύναμιν, Ε 802, Ξ 349, 323 κ. ἀ.,
«ὅτε περ τε» Δ 259, Κ 7· ζ.) «ὅτ' ἄρα» Ε
540, καὶ «ὅτε ῥα», ἴδ. ἄρα 1).

ὁτέ, ἐπιρῥημα (κατ' ἀρχάς=ὅτε), ἐνίο-
τε, «καποτε», Ρ 478· συνήως ἐν ταῖς ἑξῆς
ἀντιθέσεσιν, «ὅτε μὲν—ἄλλοτε» Υ 49, «ὅτε

μέν—ἄλλοτε δ' αὖ. Σ 599, «ὅτε μὲν τε—ἄλλοτε τε» Α 64, «ἄλλοτε μὲν—ὅτε δέ» Α 566.

ὁτέοισιν, ὅτεγ, ὅτεγ, ἴδ. ὅστις.

ὅτι [-], ὅστι [-], σύνθεσιν. 1) εἰδικός, δι' οὗ ἐξαρτῶνται λόγοι εἰδικοί, χρησιμεύοντες ὡς ὑποκείμεν. ἢ ἀντικείμεν. ῥημάτων, ὅτι, προσλαμβάνοντες ἐνίοτε καὶ τὰ μόρια, Δὴ καὶ Ρά, συντασσόμενος παρ' Ὁμ. μεθ' ὀριστικῆς, «οὐδέ τι ᾗδ' ὅτι ῥα δηϊώοντο λαοί» Ν 675 κ. ἀ., «ἢ οὐχ ἄλλ' ὅτι γυναῖκας ἀνάγκιδας ἡπεροπέσεις» Ε 349. Συνθέσεων 2) αἰτιολογικός, διὰ τοῦτο ὅτι, διότι, πάντως μεθ' ὀριστικῆς, Α 56, 244, λ 103 κ. ἀ., ἐπειδὴ, εἰς συμπεράνην τις ἐκ τούτου ὅτι, Π 35, Φ 488. 3) ἐπιτακτικός μετὰ τῶν ὑπερθετικῶν ἐπιθέτων ἢ μάλιστα ἐπιρρημάτων, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ φρ. «ὅτι τάχιστα» ὅσον τὸ δυνατόν τάχιστα, Α 493, Ε 659, ε 112. (Τὸ ε ἐνίοτε παρ' Ὁμ. ἐκθλίβεται, ὅσον Α 412, Δ 32, Ζ 426, Π 274, υ 333 κ. ἀ. ὡσαύτως δὲ καὶ θ 299, ὅπου ἄλλοι ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ὅτε, ἴδε ἢ ὅτε Β').

ὅτι, ὅστι, ἴδ. ὅστις.

ὅτινα, ὅτινας, ὅτις, ἴδ. ὅστις.

ὀτραλέως [-], ὅτις, ἐπὶρ. (ἐκ τοῦ ὀτραλέως, ὅπερ κατὰ τὸν Δοιδεῖρλ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης μετὰ τὸ ὀτρηρός), γοργῶς, προθύμως, ταχέως, μετὰ σπουδῆς. Γ 260, Τ 317, τ 400.

ὀτρυνέ, ἥος, ὁ, υἱὸς τοῦ Δάμαντος, ἀδελφός τοῦ Μύδονος, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, Γ 486, Γ' Ἀφρ. 414.

ὀτρηρός, ἢ, ὄν, ποιητ. (πιθανώτερον ἐκ τοῦ τρέω, ὁ τρηρός, ἢ ἐκ τοῦ τορός κατὰ μετάθεσιν, ὡς θέλει ὁ Δοιδεῖρλ.), γοργός, ταχύς, πρόθυμος, ἐπιθ. τῶν «θεραπεύων» Α 321, α 409 κ. ἀ., τῆς «ταμίης» Ζ 381.—Ἐπὶρ. ὀτρυρῆς, δ 735.

ὀτρινέες, ἴδ. ὀφρις.

ὀτριντεύειαι, οχ, ὁ, υἱὸς τοῦ ὀτριντεύω, ὁ Ἰφιδίω, Γ 383. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει ὀτριντεύειαι).

ὀτριντεύει, ἥος, ὁ, βασιλεὺς τῆς ὑπὸ τὸν Τρωῶν Τῆης, πατὴρ τοῦ Ἰφιδίω, Γ 384.

ὀτριντής, ῥος, ἢ, ἐπικ., παρόντρυνσις, προτροπή, προσταγή, Ὡ. Τ 234, 235. Ἐκ τοῦ.

ὀτρίνα [-], Ἰων. μέλ. ὀτρινέω, Ἀττ. ὀτρινω, παρκατ. θαμιστ. ὀτρινεσκον, Ω 24, ἀορ. ὠτρινω. Α') Ἐνεργ. προτρέπω, παροτρύνω, «παραινέω» τινά. 1) συνήθως ἐπὶ προσώπων, Κ 158 κ. πλχ. ἀ.) μετ' αἰτ. «εἰς πόλεμον» Ο 59, «εἰς νῆσον» παροτρύνω, προστατεύω νά ὑπάγῃ εἰς τὴν νῆσον, α 85, «εἰς Ἴλιον» Ω 443 κ. ἀ., «πολὺν εἶσω» α 40, «ἐπὶ νῆας» Ω 289, «ποτὶ δῶμα» ρ 75, «προτὶ Ἴλιον» Τ 349, «πολὺν» α 306, «πολεμῶνδε» Β 589, Ρ 383. 6.) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' ἀπαρρ., «πολεμίζειν, μάχεσθαι, ἔναι» παροτρύνω, παραινέω νά κλ., Δ 294, 414, Β 94, Ε 374 κ.

ἀ., «γῆμασθαι» τ 438, μετὰ τοῦ «ἄς»=ἴνα, η 222, ρ 362. 2) σπανίως ἐπὶ ζώων, «ἔππου», «ἔνας» παρορμῶ. Π 167, Σ 584. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, ταχέως παρασκευάζω, «πομπή» η 451, θ 30 κ. ἀ., «τὴν ὁδόν» ε 253, «μάχην» Μ 277, «ἀγγελίην» π 355. Β') Μέσ. κινεσθαι, παραινέσθαι, σπεύδω, μετ' ἀπαρρ., «ἀμυνέμεν» Ε 369, «ὀτρύνεσθαι ἐμοὶ ἅμα πάντες ἐπεσθαι» κ 425 (οὕτως ἐγράψεν ἐκ τοῦ Εὐσταθίου καὶ τινων χειρογράφων ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ ὁ Ἀμεῖς ἀντὶ τοῦ πρότερον παρερραμμένου ὀτρύνεσθ' ἵνα μοι ἅμα πάντες ἐπησθε), «πολὺνδε ἔναι» ρ 183. ὡσαύτως δὲ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν καὶ ἐν τῇ Η 420 «ὀτρύνοντο νέκυσ ἀγέμεν», ὅπου οἱ πρὸ αὐτοῦ ἔγραφον «ἔτρουον νέκυσ ἀγέμεν» καὶ ἡρμηνεύον τὸ ἐνεργητικόν, ἢ ὡς ἀμετάδοτον, ἢ ἀναπληροῦντες ἀντικείμενόν τι προσωπικόν, ὡς ἐν τῇ Ψ 49. (Πιθανώτερον ὅτι ἔχει σχέσηιν πρὸς τὸ ὀτρηρός, ὀτραλέος ἢ ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ τορός κατὰ μετάθεσιν, ὡς θέλει ὁ Δοιδεῖρλ.).

ὅττι, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὅτι καὶ ὅττι ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὅ, τι, ἴδ. ὅστις.

οἶ, μόρ. ἀρνῆτ. πρὸ συμφώνου, πρὸ φωνήεντος· δὲ φιλομένου οἶκ. καὶ πρὸ δασυνομένου οἶκ. ἔτι δὲ οἶκί καὶ οἶκί, ἄπ. ἴδ. Σημαίνει δὲ ἀπλὴν καὶ ἄμεσον ἄρνησιν ἄνευ τινὸς ἀναφορᾶς πρὸς ἄλλο διανόημα. Ἡ ἄρνησις ἀποδίδεται ἢ εἰς μίαν μερικὴν ἔννοιαν, ὅσον «οὐ φημι» ἀρνοῦμαι, Η 393, «οὐκ ἔω» κωλύω, Ζ 256, «οὐκ ἐθέλω» ἀποποιεῖμαι, Γ 289 κ. ἀ., ἢ εἰς ὀλοκλήρους προτάσεις. Τιθεταὶ λοιπὸν Α') εἰς κυρίας προτάσεις, 1) ἐν αἷς ἐκφέρεται ἀπλῆ τις ἄρνησις, εἴτε γενικῆς οὐσης τῆς ἔννομιας τῆς προτάσεως, εἴτε εἰς μερικὴν περίπτωσιν ἀναφερομένης· ἀ.) μεθ' ὀρίσιν πάντων τῶν χρόνων, Ὁμ. πλχ. β.) μεθ' ὅπου, ὅταν αὐτὴ ἔχῃ σημ. μέλλοντος, Α 262, Η 197, ζ 201, π 437. γ.) μετ' εὐκτ. καὶ τοῦ Ἄν ἢ Κέ εἰς δυνητικούς λόγους, Ι 125, μ 407 κ. ἀ. 2) εἰς ἐρωτηματικὰς προτάσεις, ἐν αἷς ὁ ἐρωτῶν προσδοκᾷ νά λάβῃ καταφατικὴν ἀπόκρισιν, ὡς τὸ Λατ. non, nonne, Δ 242, Κ 165 κ. ἀ. πλχ. καὶ εἰς τοιαύτας, αἵτινες ἡπίως καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιφυλάξεως ἐκφράζουσιν εὐχὴν ἢ προσταγὴν δι' εὐκτικῆς καὶ τοῦ Ἄν, «οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο» δὲν εἶνε δυνατόν τέλος πάντων νά ἀποσῇς τοῦτον τὸν ἄνδρα ἐκ τῆς μάχης· Ε 456, ὡσαύτως «οὐκ ἂν δή μοι ἄμαζαν ἐφοπλίστατε τάχιστα» Ω 263, η 22, χ 132. Β') εἰς ἐξηρημένους προτάσεις, 1) εἰς εἰδικὰς διὰ τοῦ Ὡς ἢ Ὅτι ἐκφερομένας, Γ 265 κ. ἀ. 2) εἰς χρονικὰς καὶ αἰτιολογικὰς διὰ τοῦ «ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ὅτε κτλ.» ἐκφερομένας, Σ 401, Φ 95 κ. ἀ. 3) εἰς ἀναφορικάς, ὅταν ἡ ἐν αὐταῖς ἀναφερομένη ἔννοια ἀπλὴν τὴν ἄρνησιν δέχεται, χωρὶς νά

ἐν δὲ τῇ Β', καὶ ἐνταῦθα διηρημένως, ὡς καὶ ὁ Ἀνέξ;).

οἶάβη, ἐπὶ β', Α 497, φ 315, τὴν σήμερον ὀρθότερον διηρημένως; οἶάκ ηη, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον διαιρούμενον διὰ τινος ἢ πλείονος παρεμπιπτούσων λέξεων, ἀχι ἀκόμη, ἀκόμη δὲν, συνήθη οὐδόλως ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, Α 408, γ 23 κ. ἀ., «οὐδ' ἂν πω, οὐδέ νύ πω» Φ 410, «οὐδ' ἔρα πω» ἀλλ' ἀκόμη δὲν, Β 419, Ρ 401.

οἶατέρως, ἐπὶ β'. (οὐδέτερος), πρὸς οὐδέτερον μέρος, οὕτε πρὸς τὸ ἐν οὕτε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Ξ 48 τ.

οἶάος, ὁ, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὁάος, δ. ἄ.) κατώφλιον, οὐ μόνον τῆς θύρας; τῆς οἰκίας ἀλλὰ καὶ πάσης ἄλλης; ἐπιδόου, Ζ 375, θ 80, μ 63 κ. ἄ. Πολλὰκι; μετὰ παραιτέρου προσδιορισμοῦ, «θαλάμοιο» Ι 582, δ 718 κ. ἀ., «αὐλοῖς αὐδ.» α 404, «αὐλῆς» γ 130, τοῦ Ἀδου, Θ 45, «λαῖνος» ὁ τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ, Ι 404, η 80. β.) μεταφορ. «γῆρας οὐδός» τὸ κατώφλιον τοῦ γήρατος, δ. ἐ. κατὰ τοὺς παλαιούς; ἐρμηνεύται «ἡ ἐξοδὸς τοῦ βίου», τὸ ἔσχατον γῆρας, τὸ ἔσχατα τοῦ γήρατος; (κατὰ δὲ τὸν Ἑβραϊστικὸν καὶ Οὐόσσον; ἡ ἐξοδός, ἡ ἀρχὴ τοῦ γήρατος), «ἐπὶ γήραος οὐδῶ» Χ 60, ι 487, ο 348, «γῆρας οὐδὸν ἰκίσθαι» ο 246, φ 212, Ὡ Ἀφρ. 106.

οἶαος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὁάος, «δρόμος», Ρ 496 τ.

οἶαυρ, ατοε [ν.], τὸ (ἢ Σανσκρ. uḍhar, Λατ. uher, ὅπερ ἐν τῇ Ῥωμανικῇ γλώσσῃ ἔγενετο uzer, ὡς ἐξ Ἰταλικοῦ τινος τύπου uder). ἄ.) ὁ μαστός, κυρ. ὁ τῶν γυναικῶν, καθὼς τῆς καθολογίας. ὑπό μαστάρη; ι 440. β.) μεταφορ. ἐπὶ τῆς γῆς, «οἶαυρ ἀρούρης» τὸ μαστάρη τῆς γῆς, δ. ἡ εὐφορος χώρα, ἐξ ἧς ὡς ἀπὸ μαστοῦ ῥεῖν τὸ μέλι καὶ γάλα, πάντα τὰ ἀγαθὰ οὕτως λέγεται τὸ Ἄργος, Ι 441, 283, τὸ Ῥάριον πεδῖον, Ὡ Δήμ. 450.

οἶκ πρὸ φωνήεντος φιλομένου ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἰδ.

Οἶκαλέων [ν.], οντοε, ὁ (οὐκ ἀλέων), εἰς τῶν Τρωικῶν γερόντων, Γ 448.

οἶκέτι [ν.], ἐπὶ β'. (οὐ, ἔτι), ὅχι πλέον, δὲν—πλέον, Ὁμ. πλχ., ἐπιτείνεται διὰ τῶν ἐπιτατικῶν ἐπὶ β'. «οὐκέτι πάγχυ» διόλου πλέον δὲν, Ν 747, Τ 343 κ. ἀ., «οὐκέτι πάμπαν» Ν 704.

οἶκί, ἐπὶ β'. ἐπικ. ἡ Ἰων. ἀντὶ τοῦ οἶκί, μόνον ἐν τέλει τῆς προτάσεως; καὶ μάλιστα ἐν τῇ συνδυασμῇ, «καὶ οὐκί» Ο 437, Γ 255, α 268, δ 80, Α 493 κ. ἀ.

οἶλαί, αἱ, ὀλόκληραι (πιθανῶς πεφυρομένη) κριθαί (κατὰ τὸν ΓΜ. Οὐόσσον; ἱερὰ κριθαί), τὰς ὁποίας πρὸ τῆς θυσίας ἐπέχον μεταξὺ τῶν κεράτων τοῦ ἱερείου, γ 444 τ. Καὶ ταῦτα μὲν οἱ παλαιοὶ ἐρμηνεύται, οἵτινες παράγοντες τὴν

λῆξ. ἐκ τοῦ ὅλας ἐξυπονουσὶ τὸ ὄνομα; κριθαί; ὡπαύτως; καὶ ὁ Δοιδερλ., ὅστις παραδίδεται τὸ οὐλος; ὡς ἀρχαιότερον τύπον τοῦ ὕλος. Ὁ δὲ Βούτμαννος θεωρεῖ κύριον τύπον τῆς λ. τὸ ὀλή, ὅπερ παράγει ἐκ τοῦ ελα, ἀλέω, δ. ἡ ἀλέω, ὡς τὸ τριμὴ ἐκ τοῦ τέμω, καὶ σημαίνει κατ' αὐτὸν; τὰ ἀλεσμένον οὐλαί ἐπομένως; εἶνε αἱ χονδρολεσμέναι ἢ χονδροκοπανισμέναι κριθαί, (ἢ αἵτινες παρέμειναν ὡς ἱερὸν ἔθιμον εἰς ἀνάμνησιν τῆς παλαιᾶς τῶν ἀνθρώπων τροφῆς; «ὡς γὰρ φησὶ Θεόφραστος; ἐν τῇ Περι εὐρημάτων, πρὶν ἢ μάθωσιν οἱ ἄνθρωποι ἀλεῖν τὸν δημητριακὸν καρπὸν οὕτως; σῶας; αὐτὰς ἡσθιον» ἢ δηλονότι ἀκεραίας; ἢ χονδροκοπανισμένας, ὅσων τὰ καὶ νῦν ἐπὶ ἐκ τοῦ σίτου παρασκευαζόμενον «πληγοῦρι»). Ἄλλος δὲ τι; τῶν νεωτέρων νομίζει μὲν ὅτι οἱ Ἕλληνες μεταχειρίζοντο κατὰ τὰς θυσίας ἀκεραίας τὰς κριθάς, οὐχ ἥττον ὅμως παραδίδεται τοῦ Βούτμαννος τὴν ἐτυμολογίαν, μὲ ταύτην ὅμως τὴν ἐρμηνείαν ὅτι οὐλαί κατ' ἀρχαί; ἐλέγοντο πάντες οἱ κωπανιζόμενοι καὶ διὰ τούτου μόνον τοῦ τρόπου ἀλυνιζόμενοι δημητριακοὶ καρποί, ἔπειτα δὲ παρωρίσθη ἢ λ. εἰς τὸ νῦν σημαίνει μόνον τὰς κριθάς.

οἶλαμός [ν.] (Φουλ.) ὁ (συγγ. τῷ εἰλω, οὔλος), πληθὺς (συνωθουμένων, συστρεφόμενων, πολυεμιστῶν), «σωρός», «σίφος», τάξις «ἀνδρῶν» Ὡ Δ 231, Γ 413, 379.

οἶλε, ἰδ. οἶλα.

οἶλή, ἡ (ἀμφιδόλου ἐτυμολογίας), ἡ «κλεισμένη πληγὴ», σημεῖον πληγῆς (ιατρικῆς) Ὡδ. τ 391, 393, 464.

οἶλιος, ἡ, ὄν=οἶλιος Γ.), ἐπικῶς ἀντὶ τοῦ ὀλοός, δ. ὀλέθριος, ἐπιβλαβής, ἐπὶ β'. τοῦ ἀστέρος τοῦ λεγομένου κυνός, Α 62 τ.

οἶλοκάρηνοι [ν.], ὄν (κάρηνον). Α') πυκνόθριξ, «πυκνομάλλης», (κατ' ἄλλους οὐλόθριξ, «σγουρός») τ 246 τ. Β') Ἐν τῇ Ὡ. Ἐρμ. 437 (χωρὶν διεσθαρμένῃ καὶ γασματώδει) «οἶλόποδ' οἶλοκάρηνα πυρὸς κατεδύμνατ' αὐτῇ» ἐρμηνεύεται τὸ «οἶλόποδ' οἶλοκάρηνα» (κρέα βαδῶν) σὺν αὐτοῖς ποσὶ καὶ κεφαλῇ, «μὲ ὅλα τὰ ποδάρια καὶ τὰ κεφάλια», δ. ἐ. καθ' ὅλοκληρίαν, πρὲλ. Βασιμ. αὐτόθι.

οἶλόμενος, ἡ, ὄν, κυρ. ποι. ἀντὶ τοῦ ἀλόμενος, μετοχ. τοῦ μέσ. ἀορ. β'. τοῦ ἄλλομι, κυρ. ἐκείνος, ἐφ' οὗ ἐξεπληρώθη ἡ κατάρα «ἄλοιο», ἐπικατάρατος, «κατηραμένους», θεοκατάρατος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων Α 2, Ξ 84, κ 394, τ 344 κ. ἀ. (Αὕτη εἶνε τοῦ Κλάσσαν; ἡ ἐρμηνεία, ἢ μεθ' ἧς; πρέπει νὰ συνδυασθῇ ὁμοίαις τῆς χρῆσις τῆς μετοχῆς ἐν τῇ καθομιλουμένη. Καὶ ἡμεῖς λέγομεν τινα «κρεμασμένον, παλουκαμένον, θεοσκατωμένον, ἀστραποκαμένον» οὐχὶ τὸν ὄντως τοιαυτά τινα παθόντα, ἀλλὰ τὸν αἰῶνα νὰ πάθῃ; νὰ κρεμασθῇ, παλουκωθῇ κτλ., περὶ οὗ ὀηλ. οὕτω σφόδρα ἐπι-

θυνομένην νά πλοῦ, ὥστε ἴδῃ θιπρούμεν αὐτὸν παθόντα τὸ ὅπὸ τῆς ῥίξης σημαίνοντος). Συνήθως ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπίθετον μὲ ἐνεργητικὴν σημασίαν ὀλέθριος, πλὴν ἐν τῇ σ 273, ἐνθα θεωρεῖται παθητικόν: ὀλέθρια παθούσα, κακοδαίμων. || Ὁ δὲ Νίτσης καὶ διαφορὰν εὐρίσκει μεταξὺ τοῦ «οὐλόμενος» καὶ «όλους» σκοτεινὴν τινα ὁμωσὶ καὶ ἀκατάληπτον.

*οὐλόπους, οὐλός (ὄλος, πούς), μόνον ἐν τῇ Γ. Ἑρμ. 437, περὶ οὗ ἴδ. οἰοκάρηνος.

οἴλος, η, ον, Α') ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὄλος, ὀλόκληρος, «ὀλόκερος», ἀκέρατος, πλήρης, «ἄρτος»: ρ 343, «μὴν» ω 148, «κἄλα» Γ. Ἑρμ. 443. (|| Ὁ τύπος «οὐλος» ἀντὶ τοῦ ὄλος εὐρίσκεται ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, ἀλλὰ μὲ τὴν σημασίαν πᾶς). Β') (Ρούλ, συγγ. τῷ εἰλέω, ἔλλω) κυρ. συνασπασμένος, ἐπομ. ἄ.) πυκνός, δασύς, (κατ' ἄλλους δὲ οὐλόθρις, «σγοαρός»), ἐπίθετον ἐριουργημάτων, «χλαῖνα, τάπητες»: Π 224, Ω 646, δ 50, τ 225 κ. ἄ., «οὐλὴ λάχνη» Κ 434, «οὐλαὶ κόμαι» ζ 234, ψ 158: «ὅθεν δ'» μεταφ. ἐπὶ τῆς κραυγῆς συμπυκνωμένου πλήθους, «οὐλον κεκληγότες» μεγάλα, «δυνατὰ» κραυγάζοντες, Ρ 756, 759.

Γ') ἐπικ. ἐπίθετον ἐκ τοῦ οἴ-, ἄλλωμι ἀντὶ τοῦ ὄλος, τούτεστιν ὀλέθριος, ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως καὶ Ἀχιλλέως, Ε 464, Φ 536, «δνειρος» κακός (ἀπατηλός κατὰ τὸν ΓΜ. Οὐόσιον) Β 6. (Πρὸ τοῦ Βεγκέρου ἐγράφετο Ὀνειρος, ὡς καὶ νῦν ἐτι παρὰ Βαυμλ., καὶ τότε τινὲς μετέφραζον τὸ «οὐλος Ὀν.»: ὀλόκληρος, «ὀλόκερος», ψηλαφτό: Ὀν.). Ὁ Δοιδερλεῖνος θεωρεῖ τὸ Α' οὐλος, τούτεστι τὸ Ἀττ. ὄλος, ὡς ἐκ τοῦ Β' οὐλος παραχθέν (κατὰ μετὰθεσιν ἐκ τοῦ Φόλος): συνασπασμένος, συνηθροισμένος, ὄλος σύμφωνος ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀμείν: ἄλλα δὲ οὐχὶ τούτων βεβαιώτερα δοῖται ὁ Κούρτιος.

οὐλόχεται [...], αἱ (κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον εἰς Α 449: οἱ) ἐπικ. (ἐκ τοῦ οὐλαὶ καὶ χέω) = οὐλαί (ἴδ. τὴν λ.), κριθαί, αἱ κατὰ τὴν θυσίαν ὡς προθυμαὶ ἐπὶ τοῦ ἱερέου ἐπιχεόμεναι, τούτεστιν ἱεραὶ (χυταί) κριθαί, «οὐλόχους ἀνέλοντο» ἐλαβὸν ἀνά χεῖρας, Α 449, Β 440, «προδόντο» ἐβρίψαν ἐμπρός, ἐσκόρπισαν, Α 458, Β 421, γ 447, «ἐν δ' ἔθετ' οὐλόχους κανέω» δ 764, «οὐλόχους κατήρχετο» (κατὰ Ζεύγημα) ἤρχετο τῆς θυσίας προσέφρων τὰς κριθάς, γ 445. (|| Ὁ τονισμός: οὐλόχεται καὶ ἡ ἐρμηνεία: κάνιστρα, δοχεῖα τῶν κριθῶν, εἶνε πάντ' ἐσφαλμένα).

ῥιγμῆνος, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Ὀλιγμῆνος, ὅπ. ἴδε.

οἶλα (οὐλος), ὕγιαίνω, ἔχω καλῶς, «εἴμαι καλὰ», μόνον ἐν τῇ προσ. «οὐλε» ὡς χαιρετισμός, «νὰ ἦσαι καλὰ», «οὐλέ τε καὶ χαῖρε», «νὰ ἦσαι καλὰ καὶ χαροῦμένος», ω 402 γ, Γ. Ἀπ. 466. Ὁ Κούρτιος καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Βούττιμανος σχετίζει τὴν λ. πρὸς τὸ Λατ.

salvus: ὁ δὲ Δοιδερλ. ἐκκαλεῖται αὐτὴν κλητ., ὡς τὸ Λατ. pacio: ὁ δὲ Χρῖς = τῷ Λατ. vale.

οἶμας, κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ ὁ ἐμός, Θ 360. οἶν, μόριον, παρ' Ὀμ. πάντοτε μετ' ἄλλων μορίων συνδυαζόμενον, σημαῖνον κατὰ μὲν τὸν Ἀρτοῦγγ περιορισμὸν πράγματός τινος εἰς ἑαυτό, καὶ ἀποκλεισμὸν ἀπὸ παντός ἐξωτερικοῦ, τὸ αὐτὸ καθ' ἑαυτό, (|| κατὰ δὲ τὸν Ῥόστ τὸ ὄντως, τῷ ὄντι, καὶ κατὰ τὸν Βαυμλ. ὁμοφωνίαν ἢ συμφωνίαν πρὸς τὰ προηγούμενα ἢ πρὸς τι ἄλλο ἐν γένει) καὶ δυνάμενον κατὰ τὰς περιστάσεις ἄλλοτε ἄλλως νὰ μεταφρασθῇ, «γάρ οὖν» διότι βεβαίως, διότι εἴμαι βέβαιος, Β 350, δ 123, «ἐπεὶ οὖν, ὡς οὖν» [ἐπειδὴ], εὐθύς: ἀφ' οὗ, ἀφ' οὗ ἀπαξ, Γ 4, Δ 244, Ν 4. Ἀλλοτε εἶνε διηγηματικός, ὡς τῆς καθομιλουμένης τὸ «λοιπόν», ἀναφέρει δηλ. ἐν τῇ διηγήσει πράξιν ἤδη μνημονευθεῖσαν, Ὀμ. πλχ. «οὗτ' οὖν παρὰ ἄλλος τόσσον μένος οὔτε λένοντος» οὔτε δά—οὔτε, Ρ 20, πρὸλ. Θ 5, δ 200, ρ 401. — Κατὰ τὴν συνήθη γνώμην τὸ Οὖν ἀναφέρεται πάντοτε εἰς τι προηγούμενον ἢ σημαίνει τὸ λοιπόν, ἐπομένως. Ἀλλὰ πρὸς ταύτην τὴν γνώμην πολλὰ εἶνε τὰ ἐναντιούμενα χωρία, οἷον Ρ 20 κ. ἄ., πολλὰ ὁμῶς καὶ τὰ συμβιβαζόμενα.

οὔνεκα, κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ οὗ ἔνεκα: 1) ἐκεῖνο, ἔνεκα (χάριν) τοῦ ὁποίου, γ 61. 2) διὰ τοῦτο ὅτι, διότι, Α 44, δ 569, ἢ προηγούμενου τοῦ «τοῦδ' ἔνεκα» Α 444, ἢ τοῦ «τῷ» ν 332, ἢ ἐπομένου τοῦ «τοῦνεκα δὴ» Γ 403, «οὔνεκ' ἄρα» Η 440, Δ 79, «οὔνεκα δὴ» διότι δά, Ψ 640. 3) ἐν τῇ Ὁδ. καὶ τοῖς Ἰνμοῖς μετὰ τινα ῥήματα, ὅτα τὰ «εἰδέναι, νοεῖν, νεμεσάζειν, γνῶναι, ἐρεῖν» ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ὅτι, καθ' ὅσον, ὡς πρὸς τοῦτο ὅτι, ε 246, η 300, ο 42, π 330, 379, ψ 244, Γ. Ἀπ. 376.

οὔνεκος, ἴδ. ὄνομα.

οὔνομα, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὄνομα, ὅπ. ἴδε.

οὔπερ ἢ οὔ περ, ἐπὶ ῥ. διόλου δὲν, Ξ 416. οὔπῃ, κατὰ Σπέρζν., οὔπῃ κατὰ Οὐόλφ. καὶ Δίνδερφ., ὁ δὲ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν διηρημένοι: οὔ πῃ ἄ.) οὐδαμοῦ, «πουθενά», Ρ 643, ε 440: β.) οὐδαμῶς, κατ' οὐδέναν τρόπον, Ν 494, ε 440 (ἐνθα τινὲς οὐκ ὀρθῶς μεταφράζουσιν: οὐδαμῶς).

οἱ ποοι, ποιητ. ἐπὶ ῥ. οὐδαμοῦ, Ν 309, Ψ 463.

οἶποτε, ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν διηρημένοι: οἶ ποτε ἐπὶ ῥ. οὐδέποτε, «ποτέ», μεθ' ὀριστικῆς, Α 234, α 308 κ. πλχ. Πολλάνης: διαίρεται διὰ μῆς ἢ πλεοντέρων λέξεων, Α 463, Δ 48, Τ 274 κ. ἄ.

οἶπα, ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν διηρημένοι: οἶ πα. 1) ἐπὶ ῥῃμ. χρονικὸν ἀκόμη δὲν, Α 224. συνήθως μετὰ παραρηγμένου χρόνου, μετὰ δὲ ἐνιστ. Ξ 443, δ 448, γ 226 κ. ἄ. τῆς Ὁδ.

2) τροπικ. = οἱ παρ. οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, Γ 306 κ. ἀ.—Πολλὰκις διαιρείται διὰ μιᾶς λέξεως: «οὐ γάρ πως» α 196, 216.

οἱ πάποτε, ἴδ. πάποτε.

οἱ παρ. ἐπὶ. ὑπὸ τοῦ Βεκκ. ἔκ τῶν μετ' αὐτὸν διηρημ. ἀντὶ τοῦ πρότερον οἴηται, ὅχι κατὰ τινὰ τρόπον, ὅ ἐκ κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδαμῶς, Δ 320 κ. ἀ.· πολλάκις «οὐ πως ἔστιν» μετ' ἀπαρῶ. δὲν ὑπάρχει τρόπος, εἶνε ἀδύνατον νᾶ, Μ 65, δ 430 κ. ἀ., ὡσαύτως: «οὐ πως ἐτι εἶγεν» δὲν εἶχε πλέον τρόπον, δὲν ἠδύνατο πλέον (διὰ λόγους τιμῆς καὶ ἠθικῆς), Η 217, Ρ 354. Καὶ δι' ἄλλης λέξεως διηρημένον «οὐ γάρ πως» Ξ 63, «οὐ μὲν πως» Β 203 κ. ἀ.

οἶρα, τὰ, ἴδ. οἶρον.

οἶραιος, η, ον (οὐρά), εἰς τὴν οὐρὰν ἀνήκων, τῆς οὐρᾶς, «τρίχες» τῆς οὐρᾶς, Ψ 520 f.

οἶρανιη, ἡ, Οὐρανία, μία τῶν νομφῶν, Τ. Δήμ. 423. Κυρ. θηλ. τοῦ

οἶρανιος, η, ον (οὐράνιος), οὐράνιος, τοῦ οὐρανοῦ, Τ. Δήμ. 55, «οὐρανία πετεινὰ» τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, Βατρ. 26.

οἶρανιον [-...], ἄνθρωπος, ὁ (οὐράνιος): 1) ὡς ἐπὶ οὐράνιος, ἐπουράνιος, ἐν τῇ οὐρανῷ (τουτέστιν ἐν τῇ Ὀλύμπῳ, ἴδ. οἶρανός 2) αἰκῶν, ἐπὶ οὐρανῶν, Α 570, ε 15 κ. ἀ. Ὁς οὐσιαστ. οἱ «Οὐράνιωνες» οἱ Ἐπουράνιοι, Λατ. caelites, Ε 373, Φ 509, ε 294 κ. ἀ. 2) πατρωνυμ. οἱ υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ, οἱ Τιτᾶνες, Ε 898. (Σύμφωνος εἶνε καὶ ὁ Οὐέλκκερος, ὁ δὲ Ναιγελσδαχ καὶ Ἀμεῖς καὶ ἐνταῦθα ἐννοοῦσι τοὺς Ὀλυμπίους).

οἶρανόλεικτος [-...], ον, ὁ ἐν τῇ οὐρανῷ λεικνύμενος, μόνον Τμ. 32, 3.

οἶρανόθεν [-...], ἐπικ. ἐπὶ. ἐξ οὐρανοῦ, οὐρανόθεν, ἀπὸ τὸν οὐρανόν, Α 495 κ. ἀ. Ἐπὶ δὲ καὶ «ἐξ οὐρανόθεν» Α 49, 21, Ρ 548, καὶ «ἀπ' οὐρανόθεν» Θ 365, Φ 499, λ 48: ἴδ. θεν.

οἶρανόσι [-...], ἐπὶ. (οὐράνιος), ἐν οὐρανῷ, «εἰς τὸν οὐρανόν», μόνον ἐν τῇ φράσει «οὐρανὸς πρό» (κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν παλαιῶν) πρὸ τοῦ οὐρανοῦ, τουτέστιν ὑπὸ τὸν οὐρανόν, εἰς τὰ κατώτερα στρώματα τοῦ αἵρος, Γ 3 f. Ὁ δὲ Ἄρενς διορθώνει: οὐρανόθεν πρῶ (ἴδ. πρῶ ἐξ οὐρανοῦ), καὶ προβλ. τὸν εἶχ. 7. (|| Ἄνευ τινὸς ἀνάγκης, διότι, καθ' ὃ ὀρθῶς παραβάλλει ὁ Ναιγελσδαχ, τὰ «οὐρανὸς πρό» δὲν διαφέρει τοῦ «ἰλιθὲ πρό» εἰμὴ κατὰ τὴν διάφορον τοπικὴν ἑκτασιν, τὸ μὲν ἐπὶ καθέτου, τὸ δὲ ἐπὶ ὀριζοντίου ἐκτάσεως κείμενον).

οἶρανομῆκης [-...], ἐς (οὐρ., μῆκος), μέγρε οὐράνιος μακρός, ὡς: τὸν οὐρανὸν ὡς ἡλίου, «ἐλάττη» ε 239 f.

οἶρανός, ὁ, 1) ὁ οὐράνιος θόλος, «οὐρανός», Ὁμ. πλχ., χαρακτηρίζεται ὡς «εὐρύς» Γ 364, α 67 κ. ἀ., «ἀστερόεις» (ἴδ. τ. λ.) ἔκ «πολύχλωρος» (ἴδ. τ. λ.), «χάλκεος» Ρ 425, «σιδή-

ρος» ο 329, ρ 565. Τὰ ἐπιθετα ταῦτα ἐξηγήθησαν ὑπὸ τινῶν εἰς τὴν κυρίαν αὐτῶν σημασίαν, καθ' ἣν ἐπομένως: ὁ ποιητὴς ἐφαντάσθη δὴθεν τὸν οὐρανὸν ὡς χαλκοῦν ἢ σιδηρὸν θάλλον. Ὁ Οὐράνιος μέγιστα φαντάζεται αὐτὸν ἔχοντα ὑπεράνω τοῦ Ὀλύμπου ὅπῃ τινὰ ἢ ὁπαίον, δι' οὗ εἰσχωρεῖ τὸ ἄρος εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁρθότερον ὅμως ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὰ ἐπιθετα «σιδήρεος καὶ χάλκεος» μεταφορικῶς εἰς ἐνδειξιν τοῦ στερεοῦ καὶ αἰωνίου. Ὁ οὐρανός κεῖται ὑπεράνω τοῦ «αἰθέρος» Β 458, Θ 538, Ο 492, καὶ τοσοῦτον ἀπέχει ἀπὸ τῆς γῆς ὅσον ὁ Τάρταρος: ὁ ὑπ' αὐτήν, Θ 16. Ἐπ' αὐτοῦ διανύουσι καθ' ἐκάστην τοῦ δρόμου αὐτῶν ὁ Ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ οἱ ἀστέρες, ἀνατέλλοντες ἀπ' ἀνατολῶν ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ δύοντες κατὰ τὴν δύσιν πάλιν εἰς τὸν Ὠκεανόν, Σ 485 εἰς. Χ 318, υ 357. Τὰ νέφη καλύπτουσι τὸν οὐρανὸν ἀραιοῦσιν ἀπὸ τῆς ὕψεως τῶν κατοίκων τῆς γῆς καὶ αὐτὸν καὶ τὸν αἰθέρα καὶ τοὺς ἀστέρας, ε 293, Θ 555. Θεωροῦνται δὲ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὡς πόλεις τοῦ οὐρανοῦ, πυλωρούμεναι ὑπὸ τῶν Ὠρῶν, Ε 749 εἰς.—Ἐπειδὴ δὲ τῶν θεῶν ἡ κατοικία, ὁ Ὀλύμπος, ἐκτείνεται μέχρι τοῦ αἰθέρος, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου κεῖται ἡμεῖς: ὁ οὐρανός, διὰ τοῦτο οὐρανός: εἶνε 2) ἡ κατοικία τῶν θεῶν, Ζ 408, 428, «θεοὶ ἀθάνατοι, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν» α 67, δ 378 κ. ἀλχ. τῆς Ὀδ., τῆς δὲ ἡλ. μόνον Υ 299: ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «Ὀλύμπου» Α 497, Θ 394, Τ 428 κ. ἀ., οἱ ἄνθρωποι προσευχόμενοι ἀνατίθουσι χεῖρας καὶ βλήματα πρὸς τὸν οὐρανόν, Ο 374, Τ 257, Ω 307, ι 527.—Αἱ φρ. «οὐρανὸν ἔκει, ἰκάνει», οἶον «σκοπέλος οὐρ. ἔκει» μ 73, «σέλας εἰς οὐρανὸν ἔκει» Θ 509, «αἶγλη οὐρ. ἔκει» Β 458 κ. ἀ. ὡσαύτως: «αὐτὴ» Β 153 κ. ἀ., «δρυμαγδός» Ρ 425, «κλέος» Α 492, ὁ 74 κ. ἀ., «ἕρις» ο 329, ρ 565, εἶνε ὑπερβολικαὶ ἐκφράσεις τοῦ μεγίστου ὕψους καὶ τῆς μεγίστης ἐκτάσεως, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, ὡς τὸν οὐρανὸν φθάνει. Β') Πρασσωπο. οἶρανός [-...], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Γαίης (κατὰ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 426 εἰς.), ἀνὴρ τῆς Γαίης (κατὰ τὸν Τμ. 30, 17), μετ' ἧς ἐγέννησε τοὺς Τιτᾶνας καὶ τοὺς Τιτανίδας, τοὺς Κόκυλωπας ἔκ τοῦ Ἐκατόγχερας (Ἡσιόδ. Θεογ. 437 εἰς.), Ὁ 36, ε 184. (Κατὰ τοὺς νεωτέρους γλωσσολόγους συγγεν. τῇ Σανσκρ. Varunas, ὅστις κατὰ τινὰς μὲν εἶνε θεός τοῦ ὕδατος: κατ' ἄλλους δὲ παράγεται ἐκ τῆς ῥίζ. var, ἥτις σημαίνει: σκεπάζω).

οἶρεα, τὰ, ἰων. ἀντὶ τοῦ ὄρεα, ἴδ. ὄρος.

οἶρειος, η, ον, ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὄρειος (ὄρος), ὄρεινός, Τ. Ἑρμ. 244.

οἶρεῖς, ἡς, ὁ, ἰων. ἀντὶ τοῦ ὄρεος (πιθαν. ἐκ τοῦ ὄρος), ἡμίονος, «μουλάρι» (Λατ.), Α 50, Ψ 145, Ω 746, ἴδ. ἡμίονος.—Τὸ δὲ τῆς Κ 84 ἐκλαμβάνουσι ὡς ἕτερον τόπον ἢ ἐπέκτασιν τοῦ αἵρος, ὅ ἐ. φύλαξ κατὰ

τι σχολίον. Οἱ δὲ νεώτεροι ἐκδίδται, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ Οὐδολίου, πλὴν τοῦ Φαίσιος, ἀνατολῆς μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου τὸν στίχον. (||) Σεδόμεθα τὸν Ἀριστάρχον καὶ τοὺς νεωτέρους ἐκδίδται· ἀλλ' ἐρωτῶμεν: εἴνε ὅρα γὰρ τὸσον ἀποπον νά ὑποθέσῃ τις ὅτι τὴν νύκτα κατὰ τὴν ὥραν τῆς κοίτης βλέπων τις ἐλλείπονται ἢ ἐταίρον ἢ ἡμίονον ἢ ἵππον ἐξήρχετο εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, καὶ ὅτι ὁ Νέρτωρ ἐνταῦθα περὶ μιᾶς τινος τῶν συνήθων τούτων νυκτερινῶν ἐκδρομῶν ἐρωτᾷ; Ἡμίονοι (οὐρηται) βεβαίως ὑπῆρχον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ στρατῇ κατόπιν δὲ μάχης καὶ τὴν παραμονὴν ἐνέρας τοιαύτης· δὲν εἶνε παράδοξον ἂν οἱ ἵπποι καὶ ἡμίονοι ἦσαν ἐκεῖ που πλησίον τῆς κλισίας· ἐνῶς ἐκαστοῦ προσδεδεμένοι).

οἴτῃ, ἢ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ οὐρά, Γ 470, κ 215, ρ 302.

οὐρίακος [οὐ], ὁ (οὐρά), τὸ ὕστατον ἄκρον, ἢ ἐσχάτη ἄκρα, „ἡ οὐρά“, πάντοτε „οὐρ. ἔγχεσι“ ἢ οὐρά τοῦ δόρατος, (||) ἦτις ἰδίως λέγεται παρὰ τοῖς μετέπειτα στύραξ. Πρὸς ἐξηγήσιν δὲ τοῦ ὑποκριτικοῦ τούτου τύπου ἀντὶ τοῦ οὐραγας, συντελεῖ ὁ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ διαλεκτικῇ τύπος „οὐριά“ ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου „οὐρά“. Ἰλ, Ν 443, Π 642, Ρ 528.

οἶραν, τὸ (πίθαν, ἐκ τοῦ οἶρ-, ὄρνυμι), χῶρος, ἔκτασις, διάστημα ὑπὸ τινος διανοόμενον, μόνον ἐν τοῖς ἐξῆς τριῶν χωρίοις: Ψ 431, „ὅσα δίσκου οὐρα πέλονται“ ὅσον εἶνε τὸ διάστημα τὸ ὑπὸ τοῦ ῥιπτομένου δίσκου διανοόμενον, τουτέστι= „δίσκουρα“ (ἴδ. τ. λ.)· Θ 424 „ὅσον τ' ἐν κερῇ οὐρον πέλει ἡμιόνων“ ὅσον εἶνε τὸ ἐν τῇ νεύματι διάστημα τῶν ἡμιόνων, τουτέστι ὅσον διάστημα νεύματος (ἄγροβ χειραίου) δύναται νά ἀποτρίσῃ ζεύγος ἡμιόνων ἐν ὀρισμένῳ χρόνῳ, εἶνε δὲ τοῦτο μέτρον μήκου· οὐχὶ ἐπ' ἀκριβέως γνωστοῦ. Τέλος Κ 351 „ὅτε δὴ ρ' ἀπέγει ὅσον τ' ἐπὶ οὐρα (οὐται· ἔγραψεν ὁ Σπίτζν. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδίδται κατὰ τὸν Σχολιαστῇ. ἀντὶ τοῦ συνήθους ἐπίουρα) πέλονται ἡμιόνων“ ὥτε δὲ ἀπέγει τοσοῦτον, ὅσον εἶνε τὸ διάστημα (τὸ ὑπὸ) τῶν ἡμιόνων ἀποτριψόμενον. Ἐκ τῆς ἀμέσως ἐπομένης αἰτιολογίας „αἱ γὰρ τε βοῶν προφερέσται“ καταφαίνεται ὅτι τὰ „ἡμιόνων οὐρα“ εἶνε μεγαλύτερα παρὰ τὰ τῶν βοῶν καὶ ἐπομένως ἢ ἀποτρίσῃ τοῦ Δόλωνος παρίσταται ὡς οὐχὶ μικρά· εἶνε δὲ τὸ „οὐρον ἡμιόνων“ τὸ διάστημα τὸ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ νεύματος μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἐπιστροφῆς ἢ κατὰ τὸν Σχολ. „ὅσον ἀποτρίψω ἡμίονα ὑπὸ μίαν ὀρμὴν ὑπογράφει δύναται, ὅ ἐ. πλέθρον“ δηλ. 100 Ἑλλ. πόδες, περίπου 40 βήματα, ἢ κατ' ἄλλους τὸ ἥμισυ τούτων. Ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ „οὐρα“ εἰς τὴν σημασίαν ὅρια, τέρματα, θεωροῦντες αὐτὸ τῆς αὐτῆς ῥίξης μὲ τὸ ὅρος.

1. οἶρος, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ποιητ. (οἶρ-, ὄρνυμι· κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ συγγ. τῇ αὐρᾷ), κυρ. ὁ κνηστῆς, ὁ ἐλατήρ· ὅθεν ὁ πλώμιος, εἰς

πλοῦν ἐπιτήδεος ἄνεμος, ἰδίως ὁ οὐριος ἄνεμος, ὅστις ἐπὶ τὸ πλουσιώτερον τῆς φράσεως λαμβάνει τὸ ἐπιθετικὸν „ἴμενος“, Λατ. secundus ventus, Α 479, δ 420 κ. α., „καλλιμος“ λ 640, „ἀπῆμων“ ε 268, „ἢ λιγὺς οὐρος ἐπιπνεύσῃν ὀπισθεν“ δ 357· πολλάνις δὲ ἢ ἄνευ τινός ἐπιθέτου, Η δ, δ 585 κ. α.· ὡσαύτως· δὲ καὶ δ 520, „ἂψ δὲ θεοὶ οὐρον στρέψαν“ κατὰ πρόληψιν· ἔστρεψαν οἱ θεοὶ τὸν ἄνεμον εἰς οὐριον (ἐνθα ἄλλοι ἐννοοῦσι τὴν λ. ἐπὶ τῆς σημασίας· τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου ἐνταῦθα τε καὶ Ξ 49). Πιλ. δ 360.

2. οἶρος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ὄρος, ὄριον, τέρμα, δοτ. πληθ. Ἰλ. Μ 421, αἰτ. ἐν. Φ 405.

3. οἶρος, ὁ, ἐπικ. ἐφορος, ἐπιστάτης, φύλαξ, „οὐρον καταλείπω ἐπὶ κτεάτεσσι“ ο 89· κατ' ἐξοχὴν λέγεται ὁ Νέστωρ „οὐρος Ἀχαιῶν“ οἰοῦντο ὁ ὀρθαλμός, ὁ ἔπαρος, ὁ φύλαξ τῶν Ἀχαιῶν, Θ 80 κ. α., γ 444. (Συγγ. τῇ ὄρῳ, ὄρῳ, ὥρα, ἐκ τῆς ῥίξης οἶρ-, ὄρνυμι. Ὁ δὲ Ζέλτικος, ὅστις καὶ ἰδιαίτερον πραγματεῖαν ἔγραψε περὶ τοῦ ἐπιθέτου τούτου τοῦ Νέστορος, παράγει ἀπὸ τῆς τῆς λ. ἐκ τῆς ῥίξης οἶρ-, ὄρνυμι, οἰοῦντο ὁ διεγέρτης, ὁ προτροπύς, ὁ ἐνθαρρυντής).

4. οἶρος, εἶς, τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὄρος, ὄριον.

οἶρός, ὁ (ὄρύσσω), ὄρυγμα, διωρυξ, αὐλάξ, δι' ἧς ἔσθρον τὰ πλοῖα ἐκ τῆς ἐρηδῆς εἰς τὴν θάλασσαν. Τὰ ὄρύγματα ταῦτα εὐκόλως ἐπληροῦντο ἀκαθαρσιῶν ἢ κατεχώνωντο προϊόντος τοῦ χρόνου· ὅθεν πρὸ τῆς καθαιρέσεως τῶν πλοίων ἦτο ἀνάγκη νά καθαιρεθῶσι, Β 153 γ.

οἶς, τό, γεν. ὠτός, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. οἶας, αἶος [οἶ]. Ἐκ τοῦ συνήθους τύπου εὐρίσκεται μόνον ἡ ἐν. αἶ. οἶς, Α 109, Γ 473, ἢ ἡ δοτ. πληθ. ὠσίν, μ 200. Ἀλλὰ γὰρ δὲ ὁ ἐπικός τύπος: 1) οἶς, „αὐτί“ (προφέρεται καὶ μόνον: εἴ), „ἀπ' οὐατος“ μακρὴν τοῦ ὠτός, „μακρυὰ ἀπὸ ταῦτί μου“, ὁ ἐ. ποτὶ νά μὴ ἀκούσω, Σ 272, Χ 454 (|| ἀπευχὴ ἀνάλογος πρὸς τὴν τῆς καθομιλουμένης „καύφια ὥρα καὶ βωδὴ“, ἦτις λέγεται πρὸς ἀποτροπὴν, ὅταν μελετήσῃ τις ἢ ἐκφωνήσῃ κακόν τι). 2) μεταφ. οἶς, „αὐτί“, λαβή, Α 633, Σ 378.

οἶτάς, Γ 495, μέλ. ἄσω καὶ ἦσω ἐκ τοῦ οἶτάς, ἐξ οὗ ἡ προστ. οὔτας, γ 356, καὶ ὁ ἀόρ. οὔτησα (ἀλλὰ καὶ οὔτασα), καὶ παθ. ἀόρ. οὔτηθαις, Θ 537, καὶ παρ. θαμιστ. οὔτασκε, Ο 745, καὶ ἀόρ. θαμιστ. οὔτησασκε, Χ 375. Παθ. παρακ. μετοχ. οὔτασμενος, λ 536. Ἐτι δὲ γ. ἐνικ. συγχεσθ. τινός ἀορ. (ἢ κατὰ τὸν Λόδοκον παρ. παρ.) οὔτα, ἀπαρ. οὔταμεν, Ε 432, καὶ οὔταμεναι, ι 301, καὶ μετοχ. τοῦ μέτ. ἀορ. ὅ. μετ. παθητικῆς σημασίας (ἢ κατ' ἄλλους παθητ. παρ. μετ. ἀναδιδακμὸν τόνου) οὔταμενος, Ἰλ. πλ. λ 40 (εἰς καθαρὰν παρακειμένην σημασίαν). Πάντες οὗτοι οἱ τύποι ὑπάρχοντες εἰς ἀπὸ

γαυωμένον τινά ἐνεστώτα οὕτῃ, εἰς δὲ ὁ Ἀδ-
δουκ ὑπάγει· τίς τὴν προτ. οὔτε, γ 356. Σημ.
πλήττω, κτυπῶ, τραυματίζω, „πληγῶ-
νω“, παρ' Ὀμήρ. ἰδίως δι' ἀγγεμάχων ὅπλων,
„δοῦρι, ξυστῇ, ἐγγεῖ, ἐγγεῖαις, χαλκῷ“ ὅθεν
ἀντιτίθεται πρὸς τὸ „βάλλω“ Α 659, ἐνθα ὡς
ἐκ περισσοῦ τίθεται ἡ τὸ ἐπιβόημα „αὐτοσχε-
δίη“, ὡς ἡ τὸ „αὐτοσχεδόν“, Η 273, Ο 716,
καὶ „σχεδόν“, Ε 458· συντάσσεται μετ' αὐτ. οὐ
μόνον τοῦ προσώπου ἀλλὰ καὶ τοῦ μέρους, ὅπερ
τραυματίζεται, Δ 469, Ε 56 κ. ἀ., μετὰ ὀπλῆς
αὐτ. „Κύπριδα χεῖρα“ Ε 458, Η 438, γ 294·
εἰ δὲ „τινὰ κατὰ λαβάρην, κατ' ἀσπίδα“ Ζ
64, Α 434 κ. ἀ., „πρὸς στήθος“ ι 301, καὶ
ἐπὶ πραγμάτων „οὐτάζω σάκος“ πληττω, κτυ-
πῶ, Η 258, Ν 552, „ἔλκος, ὃ με βροτὸν οὐ-
τάσεν“ τὸ τραῦμα, ὅπερ μ' ἐτραυματίσεν, ὃ ἐ.
ὅπερ μοι ἐπροέβησεν τραυματίας με, Ε 361· ὅθεν
„οὐταμένη οὐτεῖλη“ ἡ (νεωστ.) πληγωμένη πλη-
γῇ, ἡ ἀνοικτὴ πληγῇ, Ξ 518, Ρ 86.—Ἡ λέξις
ποιητικῇ.

οὔτε, ἄρνησις μετὰ συνδέσμου=οὐδέ, „καὶ
δὲν“, ἡγορούμενον μόνον τοῦ Οὐ, Ζ 450, Χ 265.
Συνήθως ἐπομένον καὶ ἄλλω Οὔτε, οἷον „οὔτε
—οὔτε“ Ὀμ. πλ.χ., ἡ „οὔτε—οὔτε—οὔτε“ Ω
486, ἐνίοτε κατ' ἀνακολουθίαν πρὸς πλείοτεραν
ἀνάδειξιν τοῦ ἐτέρου κώλου, ἔπεται μετὰ τὸ
„οὔτε“ τὸ „οὐδέ“ οὔτε—οὐδέ πάλιν, Ν 207.
Ἐν τῇ Α 145 ὑπάρχουσι δύο ζεύγη προσδὸ-
ρισμῶν, τὸ μὲν α. „οὐ—οὐδέ“, τὸ δὲ β. „οὔτε
—οὔτε“, ἀσύνδετα πρὸς ἀλλήλα ἡ μόνον διὰ
τοῦ „ἄρ“ συναπτόμενα. Ἐπὶ δὲ συνδέσεως ἀπο-
φατικῆς ἢ καταφατικῆς προτάσεως τίθεται „οὔτε
—“ Ω 185, „οὔτε—δέ“ Η 433, Ω 368,
„οὔτε—καί“ γ 349 (ἐνθα ὁ Διωδότης, ὁ Βέκκ. ἐν
τῇ Β'. καὶ ὁ Ἀμεῖς ἔγραψαν κατὰ τὸν Ἀρί-
σταρχον οὔτι).

οὔτελακε, ἰδ. οὔτιζα.

οὔτι, οὐδ. τοῦ οὔτις, ὅπ. Ξ.

οὔτιλακός [..], ἡ, ὅν, ποιητ. (οὔτις), οὐ-
δενός λόγον ἄνιτος. οὔτιδανός, „τιποτέ-
νιος“, μόνον ἐπ' ἀνθρώπων, Α 234, ι 460 κ. ἀ.

οὔτις [..], οὐδ. οὔτι [..], σήμερον γράφεται
διηρημένως οὔ τις, οὔ τι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ.
οὐδεῖς, „κανένας“, Ὀμ. πλ.χ.—Τὸ οὐδέτερον
οὔτι λαμβάνεται ὡς ἐπὶ. [οὐδέν], οὐδέλω,
οὐδαμῶς, Α 453, Ε 689, γ 433, δ 499 κ. ἀ.
Πολλάκις χωρίζεται δι' ἄλλων μορίων „οὐ γάρ
τι, οὐ μὲν γάρ τι“ Γ 467, Τ 321, η 216, κ
431 κ. ἀ., „οὐ νό τι“ Θ 39, ε 60 κ. ε. (Τὸ
„οὐ τι“ ὡς ἀπονόητος εὐρίσκεται ἐν τῇ δ 93,
ἐνθα ὁμοῦς ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ ὁ Ἀμεῖς γρά-
φουσιν: οὐ τοι).

Οὔτις, ἡ, αἰτ. Οὔτιν, πλαστὸν ὄνομα τοῦ Ὀ-
δυσσεύς, ὅπερ αὐτὸς εἰς ἐκαστὸν ἀπονέμει ἐνώ-
πιον τοῦ Πολυμήχου, ἵνα διὰ τῆς διττῆς σημα-
σίας ἐκπατήσῃ τὸν Κόκλωνα, Οὐδεῖς, Κανέ-
νας, ι 366 ἐξ., 408 ἐξ., 455 ἐξ.

οὔτοι, ἡ ὅπως σήμερον γράφεται διηρημένως
οὔ τοι, ἐπὶ β. βεβαίως ὄχι, σὲ βεβαίως δὲν,
Ζ 335, α 203 κ. ἀ., „οὐ τοῖσι“ Ν 811.

οὔτος, αἴτιν, τοῦτο, ἀντωνυμ. δεικτ. οὔτος,
„(ἐ)τοῦτος, αὐτός“, ἐπὶ τε τῶν πλησίων καὶ
ἐπὶ τῶν μακρῶν τοῦ λέγοντος, ἐπομένως ἢ ἀντι-
τῆς ἐκείνου, „Ὀμ. πλ.χ., οὐ μόνον ὡς οὐσια-
στικὸν ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίθετον, „οὔτος ἀνὴρ, οὐ-
τος ξείνος, οὔτος θεός“ ἡ ἐπιτασσόμενη τῆς
ἀντωνυμίας, „θεός οὔτος κλ.“ ἐπὶ ἢ ἢ μετὰ
τοῦ ἐν τῇ πλοκῇ ταύτῃ παρὰ τοῖς μετέπειτα
συνήθους ἄρθρου, ὅπερ ὅμως φυλάττει καὶ ἐν-
ταῦθα ἐπὶ τὴν δεικτικὴν σημασίαν, ἰδ. ὁ, „τοῦ-
τον τὸν ἀναλτον“ ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν ἀπληρον,
σ 414· ἀ.) ἐνίοτε προαγγέλλει ἐπόμενον τι ἀνα-
φορικόν, „οὔτος—ὅς“ Γ 477, ε 40, ζ 201, η
48, π 437· β.) συνήθως δεικνύει τι προηγού-
μενον, ἀλλὰ καὶ ἐπόμενον, οἷον α 159, ε 306·
γ.) πολλάκις τίθεται μετ' οὐσιαστικοῦ ἢ ἄλλης
ἀντωνυμίας, ἵνα ἐκφράσῃ ἐπιρρηματικὴν ἔννοιαν,
ὡς ἡ ὅλε 1, β.), οἷον „οὔτος τις ἔργεται ἀνὴρ“
ἰδοὺ ἀνὴρ τις ἔργεται, Κ 344, „τίς δ' οὔτος
ἔργεται οἷος“ τίς ἔσται αὐ ἐδὼ, ὅστις βαδίζει
μόνος; Κ 82, „ἔρεω ὄντινα τοῦτον ἄγει“ ποῖόν
τινα ἐκεῖ πέραν φέρει, ἡ τίς εἶνε ἐκεῖνος ἐκεῖ,
τὸν ὅποιον φέρει, Α 612, ὡσαύτως καὶ ο 377,
καὶ μετὰ τῆς „ἄλλος, ἕκαστος“ ο 380, ε 362·
δ.) τὸ οὐδ. „ταῦτα“ ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ
διὰ ταῦτα, Α 694. Ἐκ τούτου

οὔτα καὶ πρό φων. οὔταρ (οἱ δὲ νεώτεροι
ἐκδύται, καὶ πρῶτος ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Α', γράφου-
σι καὶ πρό συμφώνου οὔτως ἐν τέλει στίχου,
οἷον Ν 225, 309, δ 543, θ 315, καὶ ὅταν ἀκο-
λουθῇ ἰσχυρὰ στίξις ἐν δὲ τῇ Β'. ὁ Βέκκ. γρά-
φει οὔτως εἰς ἐκείνας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς
καὶ τὸ ν τὸ ἐφελευστικόν (ὅπ. ἰδ.)· πρὸ δὲ φω-
νήεντος τίθεται τότε μόνον τὸ οὔτω, ὅταν διὰ
μετρικὴν ἀνάγκην λαμβάνεται ὡς βραχέστα ἢ λή-
γουσα, Γ 469, γ 345), ἐπὶ. οὔτω, τοιου-
τοτρόπως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, „ἐ-
ταί“, ἀναφερόμενον εἰς τε τὰ προηγούμενα καὶ
τὰ ἐπόμενα, πολλάκις δὲ ἀνταποδίδεται πρὸς τὸ
ἀνταρρ. „ὡς“ Δ 478, δ 448 κ. ἀ.—(ἰδίως ἀ.)
λαμβάνει ἑμφασίν τινα, οἷαν τῆς καθομιλουμένης
τὸ „ἔτσι βέβαια, ἔτσι ναί, ἔτσι δά“, μετὰ
μέλλοντος καὶ προστακτικῆς εἰτε ἡγοούμενον εἰτε
ἐπόμενον τοῦ ῥήματος, „οὔτως ἔσται“ λ 348,
π 34 κ. ἀ., „κεῖτο οὔτως“ Φ 484, Χ 498, ε
146· β.) ὅπως τὸ „αὐτως“ καὶ τῆς καθομι-
λουμένης τὸ „ἔτσι“, ἄνευ λόγου, „μαθ' οὔτω“
Β 420· γ.) ἐπὶ εὐχῶν καὶ ἐφορκισμῶν, ὡς τῆς
καθομιλουμένης τὸ „ἔτσι“ ἐν τῇ „ἔτσι νὰ χαρῆς,
ἔτσι νὰ σὲ δώσῃ ὁ θεός“, ο 480, „οὔτω νυν
Ζεὺς θεῶν—οἶκαδ' ἐλθόμεναί“ θ 465, μετὰ τοῦ
„αἴθε“ ρ 494, „αἴ γάρ“ π 99, „εἰ γάρ ἐγὼν
οὔτω γε Διὸς παῖς εἴην, ὡς νυν ἡμέρη ἤδη κα-
κὸν φέρεῖ Ἀργείοισιν“ εἴθε νὰ ἤμην ἐγὼ οὔτως
(μετὰ τοσαύτης βεβαιότητος) υἱὸς τοῦ Διὸς ἤγῃ.

ὄψιο: (μεθ' ὅσας βεβαιότητες) αὕτη ἡ ἡμέρα ὄψι· N 825. (ἢ. Τό χωρίον τοῦτο ἀνήκει μάλλον εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ εἰς τὴν εἰδικὴν ταύτην σημασίαν)· δ.) ἐπιτακτικόν, τόσον, «καλὸς οὕτω» τόσον καλός, Γ 169, ο 473· ε.) συνδυάζεται μετὰ μῆλων, αἶον «οὕτω δὴ», Β 458, ε 214 κ. α., «οὕτω δὴ τοι» Ο 204, «οὕτω που» Β 116, ε 262 κ. α., «οὕτω πρ» Ω 373.

οἶψ, πρό φωνήεντα: δακτυλομένου ἀντι τοῦ οἶ. οἶψι, κατ' ἐπίτασιν ἐκ τοῦ Οὐ καὶ ἐπιτακτικώτερον αὐτοῦ, *Ψ Π 762.

ὄψιλα, καὶ ὄψιλα (ἐπικ. καὶ Αἰολ. ἐν τῇ Όδ.), θ 332, 462, παρατ. ὄψιλλον καὶ ἐπικ. ὄψιλλον, ἀόρ. β'. ὄψιλον καὶ ἐπικ. ὄψιλον. 1) ὄψιλλω, «χρεωστώ», «χρεώ: τινι» Α 688, θ 332, 462, φ 17. Παθ. «χρεώ: ὀφείλεται μοι» Α 686, 698, γ 367. 2) ἐν γένει ὀφείλω, «χρεωστώ, εἶμαι ὑπόχρεως, πρέπει», παρ' Όμ. μόνον ὁ β'. ἀόρ. ὄψιλον· α.) ἔπρεπε, συνήθ. μετ' ἀπαρρ., Α 353, Κ 447, Σ 367, Ψ 546, δ 97· β'.) μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ «αἶθε, εἴθε, ὦ:» εἰς ἐνδεικτὴν εὐχῆς μὴ δυνατῆς πλέον νά πληρωθῇ, συντάσσεται δὲ μετ' ἀπαρρ. τοῦ ἐνεστώτος, ἐάν ἡ εὐχὴ ἀναγίγεται εἰς τὸ παρόν, καὶ ἀορ. ἐάν εἰς τὸ παρελθόν, «αἶθ' ὄψιλε: παρά νηυσὶν ἀδάκρυτος ἦσθαι» εἴθε νά ἐκάθεστο ἀδάκρυτος: παρά ταῖς νηυσὶ, Α 415, «ὦ: ὄψιλε: αὐτόθ' ἀλέσθαι» εἴθε νά ἦσο ἐκεῖ χαμένος, Γ 428, πδλ. Γ 40, Ζ 345, Α 380, α 217, ε 308 κ. α., καὶ μετὰ τοῦ μή, «μὴ ὄψιλε:» εἴθε νά μή, Γ 698, θ 312, «ὦ: δὴ μὴ ὄψιλον νικᾶν» λ 548. (Ὁ Βούτυραννος ἀναγνωρίζει ὡς ἐπικόν τύπον μόνον τὸ: ὀφείλλω, διό καὶ θέλει νά ἀποκαταστήσῃ αὐτόν ἐν τοῖς Α 688, 686, 698, ὅπρ' ἥδη ἐπράξεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β').

Ὁφείλεσθε, αο, ὁ, 4) εἰς τῶν Τρώων, Θ 274. 2) εἰς τῶν Παιόνων, Φ 210.

1. ὄψιλα, τδ. ὄψιλα.

2. ὄψιλα. ποιητ. καὶ ἰδιω: ἐπικ., πλην τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ. μόνον ἐν τῇ εὐκτ. τοῦ ἀορ. ὀφείλλειν, Π 651, θ 334, πολλαπλασιάζω, αὐξάνω, πληθύνω, ἐνδυναμύνω, «πόνον, στόνον, μένος, ἀρετήν, ἐρωήν» Όμ. πλχ. Παθ. Ψ 524 κ. α., «κύματα» (ὁ ἄνεμος), Ε 384, «σίκον» πλουτίζω, ο 21, «αἶκος» ὀφείλετο· ἐπρόκοπτεν, ξ 233, «μυθον» ἐκτείνω τὸν λόγον, πολυλογῶ, Π 631, «τινὰ τιμῇ» αὐξάνω τινὰ κατὰ τὴν τιμὴν, τουτέστιν αὐξάνω τινὸς τὴν τιμὴν, Α 510. Ἐκ τούτου

ὄψιλας, εοκ, τό, ὄψιλας, ὀψιλεία, κέρδος, «οὐδὲν σοὶ γ' ὄψιλος» χωρὶς οὐ νά ἔχη κανὲν ὄψιλος, *Ψλ. Χ 513, «αἶ κ' ὄψιλος τι γένηται καὶ δὴ ἐόντες» ἴσως γίνωμεν ὄψιλος: τι (ὀψιλήσωμεν τι) ὄντες μάλιστα ὁδο, Ν 236, «ὡς τοὶ πολλὰ ὄψιλος γένητο» ὅστι: κατὰ πολὺ σε ὀψιλήσει, Ρ 452, *Γ, Ἐρω. 34.

Ὁφείτιος, ὁ, 4) εἰς τῶν Τρώων, Ζ 20. 2) εἰς τῶν πολλῶν Ἀχαιῶν, Α 302.

ὀφθαλμός, ὁ (ἐκ τῆς βλ. σπ-, δὲ ἀφ' ὁρῆτος ῥήματος: ὀφθάλμω). 1) ὀφθαλμός, «ὀμμάτι», Όμηρ. πλχ., «ὀφθαλμῶν βολαί» τὰ βλέμματα τῶν ὀφθαλμῶν, «ὀμμάτιας», δ 450. 2) ἐν γένει ὄψις, πρόσωπον, «ἰδοῦν εἰς ὀφθαλμούς:» ἐργομαι κατὰ πρόσωπον, «ἰδοῦναι» (μῆρος) εἰς τὰ ὀμμάτια, Ω 204, πδλ. 463.

ὄψις, τοι, ὁ, ὄψις, «φίλι», Μ 208 τ. (Τὸ α ἐκτείνεται διὰ τῆς ἄρσεως).

ὄψρα [-], σύνδ. ἐπικ. καὶ λυρικ. Α'.) χρονικόν, κατὰ τὴν σύνταξιν καὶ τὴν σημασίαν ἰσοδύναμος τῷ ἔως εἰς ἐνδεικτ., 1) τοῦ συγχρόνου, ἐν ὅσῳ, ἐφ' ὅσον, «ὅσον καιρὸν», α.) μεθ' ὀριστ. ἐνεστ. καὶ παρμυχημένου χρόνου, ὅταν ἐκφύεται τι θετικόν καὶ πραγματικόν, Β 769, Ε 788 κ. α. Πολλὰκις τίθεται ἐν τῇ ἀποδ. τὸ «τόψρα» Α 220, Θ 66, Σ 257 κ. α. β'.) μεθ' ὑποτ. ἐπὶ πράξεων ἢ καταστάσεων παρουσῶν, παραιτιομένων δὲ καὶ εἰς τὸ μέλλον, «ὄψρ' ἐθλήτην» ἐφ' ὅσον θέλετε, ὅσον καιρὸν θελήσετε, Δ 316, Ε 521, ο 84, σ 433 κ. α., καὶ μετὰ τοῦ Ἄν ἢ Κέ, ε 364 κ. α., θ 424, 204 κ. α., ἢ καὶ μετ' ἀμφοτέρων ὁμοῦ «ὄψρ' ἂν μὲν κεν» ε 364, ὅταν τὸ ἐκφερόμενον παριστᾶται ὡς ἐκ περιστάσεων ἐξαρτώμενον. 2) τοῦ χρονικοῦ τέρματος πράξεως τινος κλ., μέχρι: οὐ, ἔως ὅτου· α.) μεθ' ὀριστ., μάλιστα παρμυχημένου χρόνου. ἐπὶ πράξεων ὄντως γενομένων ἢ καταστάσεων θετικῶν, Ε 557, Κ 488, ε 57, η 141 κ. α., ἐπὶ δὲ μέλλοντος, Θ 140, Π 243· β'.) μεθ' ὑποτ., μάλιστα χρόνου ἀορ., ἐπὶ προσδοκώμενου ἢ σκοπούμενου τέρματος, ἔως οὐ (μεθ' ὑποτ.), ἢ ἔως ὅτου νά, Α 82, συνήθως μετὰ τοῦ Κέ, Ζ 258, Τ 490, δ 588, ε 17 κ. α., ἢ Ἄν, Α 509, Ζ 443, Ρ 486, ἐνθα τὰ μόριζα ταῦτα ἔχουσι τὴν ἀνωτέρω 1, β'.) σημασίαν. Ἐν πολλοῖς τῶν ἀνωτ. χωρίων ὁ ὀριστ. ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ λατ. futuri exacti. 3) ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, τέως, μέχρι τινός, ἐπὶ τινὰ χρόνον, Ο 547, ιδ. ἐπὶ β'.) Β'.) σύνδ. τελικόν, ἵνα, ὅπως, «διὰ νά» α.) μεθ' ὑποτ., ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, Α 447 (ἐνθα τὸ μακρόν φωνήεν τῆς ὑποτακτ. συστήλλεται κατὰ τὸ σύνθηος), Β 237, α 85 κ. α. πλχ., ἢ προστακτικῆς ἡγουμένης, α 310· πολλάκις λαμβάνει καὶ τὸ Κέ, Β 440, γ 359 κ. α., τὸ δὲ Ἄν μόνον ἐν τοῖς χωρίοις, ε 17, ρ 40, σ 364. Ἀλλὰ καὶ ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, τίθεται ἢ ὑποτακτικῆς, ὅταν τὸ περιεχόμενον τῆς τελικῆς προτάσεως θεωρητῇ μὲρ τοῦ παρόντος διαρκοῦν, «ἀγλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλιν, ὄψρ' εὖ γινώσκῃ» Ε 128· ὡσαύτως: Α 458, 444, Ω 584, γ 15, ζ 173, ε 43, λ 94· β'.) μετ' εὐκτ., ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, Α 300, Ε 690, α 264 κ. α., μετὰ τοῦ Κέ, Μ 26, μετὰ τοῦ Ἄν, ρ 298· γ'.) μεθ' ὀριστ. χρόνου μέλλοντος, «θάραυον δὲ οἱ ἦτορ ὄψρα καὶ ἔκτωρ εἴσεται» Π 243,

πρὸς. Θ 440. «ἐλθέτω γὰρ καὶ ἰδῆσθαι ὄφρα οἱ
ἔτι τις ἱππὸς ἀποθῇσται» δ 463.

ὄφρῳις [-ι], ἑσλα, εν, ἐπικ. (ὄφρος),
ὄφρῳδης, τουτέστι λοφώδης (ἰδ. τὴν ἐπομ. λ.),
«ἰλιος» X 411 τ.

ὄφρῳις [-ι], ἰοι [-ι], ἡ, αἰτιατ. πληθ. ὄφρῳς,
κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ: ὄφρος, Π 410. 1)
ὄφρῳς, «φρῳδῆ», ὡς ἐπὶ τὸ πλὴν πληθ. A
328, N 88, δ 453 κ. ἀ. 2) μεταφ. ὄψωμα,
λόφου ἐσχατιά, «ψήλωμα, ὄχθος», (ὄρους)
ἀκρωνυχία, κατὰ τὸν Γοῖδελλον ἀκριβέστερον:
λόφος ὄντως πρὸς ὄφρῳν παρόμοιος, ἐτέρωθεν
κατωφερῆς, καὶ ὑπεράνω κατάρτους καὶ θαλάσσης,
ὄθεν «ὄφρῳις» ὁ τοιοῦτος ὄρειος ἔξω λω-
φους. (Συγγ. τῇ Γερμ. Braue καὶ τῇ Σανσκρ.
bhrū, bhrūva).

ὄχα [-ι], ἐπικ. ἐπὶ. (ἔχω, ὀχέω), ἐξόχως,
κατ' ἐξοχήν, διαφερόντως, πάντοτε μετὰ
τὸ ὑπερθετικόν, «ὄχ' ἄριστος» (Λατ. eminentior
optimus), A 69, γ 429 κ. ἀ., πρὸς. ἱριετος.
ὄχελαι, ποιητ. δοτ. τοῦ ὄχως, ὅπ. ἰδ.

ὄχελῆτος, ὄν, ποιητ., ὁ ὄχευόν (αὐλάκα,
«αὐλάκιον») ἄγων (διουρῶται, ἀνοίγων)
ἢ δὲ ὄχετο ἄγων, διοχετεύων, διοχε-
τεύτης, «ἀνήρ» Φ 257 τ.

ὄχετις, ὄς, ὁ, ποιητ., πᾶν ὅ, τι συνέχει, συ-
σφίγγει, δεσμός, ὅθεν ἀ.) ὁ ἰμάς, ὁ ὑπὸ τὴν
κάτω εἰαγόνα διερχόμενος καὶ σφίγγων τὴν πε-
ρικεφαλαίαν εἰς τὴν κεφαλὴν, «μαγουλικά»,
Γ 372 (ἐνθα κείται ὡς κατηγορούμενος: ἵνα συν-
έχη τὴν τρυφάλειαν). Συνήθως πληθ. β.) αἱ
πόρπαι τοῦ ζωστήρος, Δ 432, Γ 414. γ.)
οἱ σῦνται οἱ τὴν ὕδραν συγκλείοντες, M 424,
291, φ 47 κ. ἀ. Ἐκ τούτου

ὄχης, παρὰ. θαμνίστ. ὀχέσκον, μέσ. μέλ.
ὀχῆσμαι, Ω 734, ἀόρ. ἐπικ. ὀχῆσμαιν. 1)
Ἔνεργ. ἔχω (διαρκῶς), φέρω ἐπάνω μου
μεταφορ. ἀ.) «νηπιὰς ὀχέω» ἔχω νηπιακούς
τρόπους, «παῖδαρίζω», α 297. β.) ὑπομέ-
νω, ὑπὸσταμαι, ὑποφέρω, πάσχω, «ὀχῶν,
μόνον, ἄτην» η 244, 649, φ 302. 2) Παθητ.
φέρομαι, ἐποχοῦμαι, «κύμασιν, ναυσίν» ἐπὶ
τῶν κυμάτων, τῶν νεῶν φέρομαι, πλέω, ε 54,
Ω 734, «ἵπποισιν» ἐπὶ τοῦ ὀχῆματος, συρό-
μενος ὑπὸ τῶν ἵππων, Γ. Ἄφρ. 218, «ἵπποι
ἀλγαινοὶ ὀχέσονται» χαλεποὶ ὥστε νὰ φέρεται
τις ὑπ' αὐτῶν, δυσδιόικητοι, K 403, P 77. (Πα-
ράγεται ἐκ τοῦ ἔχω, ὡς ἐκ τοῦ: φέρω τὸ φο-
ρῶν, ἐκ τοῦ: πλέω τὸ πολέω κ. ἀ.).

ὀχέσις, ὁ, εἰς τῶν Αἰτωλῶν, E 843.

ὀχέω, ἐπικ. (συγγ. τῇ ἄχθομαι), κυρ. εἴ-
μαι βεβαρημένος, ὅθεν εἶμαι βαρύνουσος ὑπὸ λύ-
πης, ὀργῆς, ἀδημονίας, εἶμαι περίλυπος, βα-
ρυθυμῶ, ἀγανακτῶ, ἀδημονῶ, «ὠχθησαν
θεοί» A 570. συνήθ. ἐν τῇ φράσει «μέγ' ὀχθή-
σαι» προσέφη» A 517, δ 30 κ. ἀ., ἢ «ὀχθήσας
δ' ἄρα εἴπει» A 403, ε 298 κ. ἀ., ἢ «ὀχθήσας
προσεφώνεε» ψ 182. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. εἶνε

ἀνιετάδατον τοῦ: ἄχθομαι κατὰ δὲ τὸν Κούρ-
τιον οὐδὲν ἔχει κοινόν οὔτε πρὸς τοῦτο οὔτε
πρὸς τὸ ἄχθομαι, ἀλλ' ἀνάγεται εἰς τὸ ἔχω,
καὶ ἐπομένως τὸ ὀχθήσας = velie-mens. ἢ Ὀλι-
γώτερον μοι φαίνεται αὕτη πιθανὴ ἢ τοῦ Δοι-
δερλ. ἢ ἐτυμολογία).

ὄχων, ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πλὴν ποι. (ἔχω), κυρ. ἡ ἐξο-
χῆ, ὅθεν τὸ ὄψωμα, «ψήλωμα» πῆς γῆς, «ὄ-
χθος» (προφ. ὄχτος) ἰδίως ὄχθη ποταμοῦ, μά-
λισα πληθ. Γ 484, Δ 485 κ. ἀ., «ποταμοῖο» Δ 487,
ζ 97 κ. ἀ., ἀκτὴ θαλάσσης «ἀλάς» ι 432. γει-
λος: τάφρου, O 356. Ὁ ἐνικ. μόνον Φ 47 εἰ.

ὄχως δ, = ὄχων, «ὄχθος», λόφος, Γ.
Ἄφρ. 47.

ὄχλειν, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ὄχλειν, ὅ ἐ. μο-
χλεῖω, μετακινῶ, κυλίω, κυλινδῶ, μόνον
παθ. «ὑπὸ ψήριδες ἄπασαι ὄχλεινται» (Ἰων. =
ὄχλουνται) Φ 264 τ. (Κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ.
συγγ. τῇ κέλω, ὀκέλλω ἢ κατὰ δὲ τὸν Κούρ-
τιον ὀρθότερον συγγ. τῇ μοχλός, μοχλεῖω,
ἀνάγεται εἰς τὸ ἔχω, ὀχέω).

ὄχλιν, ἐπικ. = τῇ προηγ. μόνον ἐν τῇ ἀορ.
τῆς εὐκτ. «ὀχλίσσαι» μετακινῶ, «ἀπ' οὐδὲς
ἐπ' ἄμαζαν» μετὰ βίαι· μετακινῶ ἀπὸ τοῦ ἐδά-
φους εἰς τὴν ἄμαζαν, M 448, ι 242.

ὄχως, εὐς, τό, ἐπικ. (ἐκ τοῦ ἄγω κατὰ
τὸν Γράσοφ καὶ ὄχι ἐκ τοῦ ἔχω ἢ κατὰ δὲ
τὸν Κούρτιον ἐκ τῆς ρίζ. ex, ex, Λατ. veh-o,
εἰς ἣς ὀχέσμαι, ὀχεύω, ὀχετός κ. ἀ.), πίν-
τοτε πληθ. ὄχεα, δοτ. ὀχέσαι καὶ ὄχεσιν, ὄ-
χημα, ἰδίως ἄρμα, «παρ' ἵπποισι καὶ ὄχεσσι»
E 794, M 414 κ. ἀ., «ὑπ' ὄχεσσι τιθῆσθαι
ἵππους» N 23.

ὄχως, ὁ, Ἰων. ἢ ποι. (ἔχω), 1) πᾶν ὅ, τι
υποδέχεται, περιλαμβάνει, φυλάττει, ὑποδο-
χῆ, καταφύγιον, οὕτως: οἱ λιμένες λέγονται
«νηῶν ὄχοι» ὡς περιέχοντες καὶ φυλάττοντες
τὰς ναῦς (ἢ κατ' ἄλλην ἐρμηνείαν ὡς ἀνέ-
χοντες τὰς ναῦς, ἢ ὡς ἐπ' αὐτῶν ὀχοῦμένων τῶν
νεῶν) ε 404 τ. 2) ὄχημα, Γ. Δήμ. 49 (ἐνθα
ὅμως ὁ Γράσοφ θέλει νὰ γράψῃ: ὄχεσιν ἀντὶ
τοῦ: ὄχοισιν, ἐπομένως νὰ ὑπαγάγῃ τὸ χωρίον
εἰς τό: 1. ὄχος).

ὄν (Ῥόψ, Λατ. vox), ὄπος, ἡ, ποιητ. (εἶπον,
ἔπος), αἰ. ὅπα. 1) φωνή, θέα τε ἢ ἀνθρωπίνη,
B 482, Π 76 κ. ἀ., «ὀλγῇ ὀπὶ μέ χαμηλὴν
φωνήν, ε 492, «αἰδὼν ὀπὶ καλῇ» καλλιφώνως,
μέ τὴν ὥραιαν τῶν φωνῆν, A 604, ε 64, Γμ.
27, 48, ἐπὶ κλαυθμῶν καὶ οὐρυμῶν, λ 424, υ
92, ἐπὶ τῆς ὥδῃς τοῦ τέττιγος, Γ 452, τοῦ βε-
λάματος τῶν ἀρνίων, Δ 435. 2) λόγος, λα-
λιά, διμιλία, M 53, A 137, Φ 98.

ὄνέ, ἐπὶ. ἀ.) «ἀργά», πολὺ ὑστερον, Δ
464, ι 534 κ. ἀ. β.) ἐσπέρας, «τὸ βράδυ»,
Φ 232, ε 272. (Πῶσως συγγ. τῇ ὄπῃ, ἀπι-
σθε. — ἢ Ἐν τῇ καθομιλουμένη σωζεται ἡ λέξις
«ὄψέ», ἐψές, ἢ «ὄψές», μετὰ τὴν ἰδιαιτέραν
σημασίαν χρόνος τὸ ἐσπέρας).

ὀνειῖν (ὀψομαι), ἐπικ. ἐφετικόν, ἐπιθυμῶ (ἔχω ὀρεξίν) νά ἴδω, μετά γεν. Ξ 37 †.

ὀνείρονος [-..], ὀν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (ὀψέ, γόνος), ὀψέ ἢ κατόπιν γεγεννημένος «παῖς». Τ. Δήμ. 165, 219. ὄθεν ἀπόγονος, Π 31, μετά τὴν ἀνευ τοῦ οὐσιαστικοῦ «ἀνθρώπων» Γ 353, α 302.

ὀνιμος [-..], ὀν (ὀψέ), ὀψέ ἐπιγινόμενος, ἀργά ἐρχόμενος, «ὀψιμος» (ἂν καὶ τοῦτο λέγεται ἐν τῇ καθομιλουμένη. ἰδίως ἐπὶ τῶν καρπῶν), «τέρας» σημεῖον ἀργά μέλλον νά ἐκπληρωθῇ, ἢ, ὅπως ὁ Όμηρ. αὐτό: εὐθὺς ἐπεξηγεῖ, ὀψιτέλεστον, Β 325 †.

ὀνις, ιος, ἡ (ὀπ-, ὀψομαι), δοτ. ὀψει (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' ὀψι). 1) [ὀψις], ὄρασις, «ὀψαι ἰδεῖν» διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἰδεῖν, Γ 205, ψ 94. 2) «ὀψις», τὸ ἐξωτερικόν, τὸ σχῆμα (ὅπως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι), Ζ 468, Ω 632, Γμ. 48, 39.

ὀνιτέλειστον, ὀν, ἐπικ. (ὀψέ, τελέω), ὀψέ, ἀργά ἐκτελούμενος ἢ μέλλων νά ἐκτελεσθῇ, νά ἐκπληρωθῇ, «τέρας» Β 325 †.

ὀνομαι, ἰδ. ὀρᾶν.

ὀψον, τό (ὀψω, κυρ. θραστόν), πᾶν ὅ, τι τρώγεται μετά τοῦ ἄρτου, «προσφάγι», ἰδίως ἐπὶ τῶν ἡρωικῶν χρόνων, τὸ κρέας, Ι 489, γ 480 κ. ἀ., διότι τοῦ: ἰχθῦς· μόνον ἐν ἀνάγκῃ ἐτρογον, δ 368 ἐξ., μ 329 ἐξ. Ἐν γένει πᾶν ὅ, τι κατόπιν τινὸς τρώγεται, ὡς τὸ κρόμμυον λέγεται «ὀψον ποτὶ» Α 630. (Ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρων χρόνων ὀψον ἐλέγετο ὁ ἰχθῦς, ἢ «πολλῶν ὄντων ὀψων ἐκνενίκηκεν ὁ ἰχθῦς· μόνον ἢ μάλιστα γὰρ ὀψον καλεῖσθαι διὰ τὸ πολὺ πάντων ἀρετῇ κρατεῖν» Πλουτάρχ. Ἡθικ. σελ. 667 F· ἐτι δὲ καὶ νῦν ἐν τῇ καθομιλουμένῃ τὸ ὑποκοριστικόν «ὀψάριον» τὴν αὐτὴν ἔχει σημασίαν).

Π *πινυροῖν*

Π

παίζω

Π, τὸ δέκατον ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὄθεν σημεῖον τῆς δεκάτης ἕκτης ραφῆδας.

ΠΑΓΕΝ, ΠΑΓΗ, ἰδ. ΠΗΓΗΝΗ.

ΠΑΡΙΣ [-..], ἰσος [-..], ἡ (πήγνυμι), παγίς, «παγίδα» (καὶ «δόκανον»), περὶ τῆς τῶν μυῶν, Βατρ. 50.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝ [-..], τό (παγκρατής), ἀγών ἐκ ὧν ἄλλων συγκείμενος, τῆς πάλης καὶ πυγμῆς, ἀπαιτῶν ἐπομένως πᾶσαν τοῦ ἀγωνιζομένου τὴν ἰσχύν, Βατρ. 96.

ΠΑΓΟΣ [-..], ὁ (πήγνυμι), βράχος, πετρώδης λόφος, Όδ. ε 405, 414.

ΠΑΓΧΑΛΚΕΟΣ, ὀν, ἐπ. (πᾶς, χάλκος), πάγχαλκος, «ὀλόχαλκος», ὅλος χαλκοῦς, «ἄορ» θ 403, «ρόπαλον» λ 575, ἐπὶ ἀνθρώπου «οὐδ' εἰ παγχαλκος εὐχεται εἶναι» καὶ ἂν καυχᾶται ὅτι εἶναι ὅλος χαλκοῦς (σιδηροῦς), δὲν κτλ., Γ 402.

ΠΑΓΧΑΛΚΟΣ, ὀν, ποιητ.=τῷ προηγ. «κυνή» Όδ. σ 378, γ 402.

ΠΑΓΧΡΥΣΟΣ [-..], ὀν, ἐπικ., πάγχρυσος, «ὀλόχρυσος», «θόσανοι» Β 448 †, «ἄρμα» Γμ. 8, 4.

ΠΑΓΧΗ [-..], ἐπὶ (πᾶς), Ἰων. ἢ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πάνυ, πάντη, ὅλως, παντελῶς, «ὀλότελα», Μ 268, δ 49 κ. ἀ., «ἐπὶ πάγγυ» Κ 99, «μάλα π.» Ξ 143, ρ 217, «π. μάλα» Μ 465, ξ 367, «π. λίην» ῥ 215 μόνον ἐν τῇ δ 825. (Ό Δοιδερλ. παράγει τὴν λ. κατὰ λόγον μὲν ἐτυμο-

λογικὸν πιθανῶς, κατὰ δὲ τὴν σημασίαν πάντη ἀπιθάνως ἐκ τοῦ παχύς. ἢ. Πλειότερας προσοχῆς ἀξία εἶναι ἡ γνώμη τοῦ Οὔσενέρου (Jahn's Jahrb. 1865, σελ. 258), ὅτι τὸ μὲν χ εἶναι παραγωγικόν ὡς ἐν τῷ: πανταχοῦ, ἐνιαχοῦ, ἥχι· τὸ δὲ υ εἶναι αἰολικὴ τροπὴ τοῦ ο, ὡς ἐν τῷ: ἄλλουδης, ἄμυδης).

ΠΑΘΕ, ΠΑΘΕΙΝ, ἰδ. ΠΛΕΧΘ.

ΠΑΙΔΝΟΣ, ἡ, ὀν, ποιητ. παιδικός, «παίδις», ὡς οὐσιαστ.=παῖς, «παῖδι, παῖδις», Όδ. φ 24, ω 338. (ἢ. Τῆς καθομιλ. ὁ τύπος «παῖδις» ἔχει τὴν αὐτὴν σχέσιν πρὸς τὸν Όμηρικόν, ὡς τὸ ἄγ-ιος πρὸς τὸ ἄγ-νός, καὶ εἶναι πιθανόν ὅτι τὸ παιδνός δὲν ἔγινε κατὰ συκοπὴν ἐκ τινος ἀχρήστου παιδινός, ἀλλ' ὅτι ἀμφότεροι οἱ τύποι προϋποθέτουσιν ἀρχαϊκρόν τι θέμα, ἐξ οὗ προέκυψε ἢ τὸ παιδ-νός καὶ τὸ παῖδ-ιος).

ΠΑΙΔΟΦΟΝΟΣ, ὀν, φονεὺς τοῦ παιδός, τοῦ υἱοῦ (μου), Ω 506 †, (ἢ. καὶ ὅχι παιδων φονεύς, ὡς κακῶς συνήθως ἐρμηνεύεται, πρὸλ. τὸ τοῦ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1305 «παιδοκτόνῳ»=φονεὺς τοῦ παιδός τοῦ ἰδίου σου).

ΠΑΙΖΩ (παῖς), παρ' Όδ. συνήθως μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐτι δὲ καὶ προστ. τοῦ ἄορ. παίζατε, θ 251, κυρ. προσφέρομαι ὡς παῖς, τῷ τῶν παιδων πράττω, ἐπομένως «παίζω», [ἀθύρω], γελῶ, διασκεδάζω, Όδ. ζ 106, η 291, Τ. Δήμ. 425, «σύν τινι» μετά τινος, μαζὶ μετὰ τινος, Τ. Δήμ. 5, «σφαῖρῃ» παίζω (μετὰ τὴν σφαῖραν, ζ 400, ἰδίως «πυροσφαῖρῃ» [ὀρχοῦ]

ποι]. θ 251, ψ 147, γ. 'Απ. 201, γ. 'Απρ. 420, „παίτω“ μουσικόν τι ὄργανον, γ. 'Απ. 206.

ΠΑΙΩΝ, ΟΝΟΣ, ὁ, Ἰωνικ. ἀντί τοῦ Παιάν (ἄνος), ἢ Παιών (ῥωνος) (πα- = παύω κατὰ τὸ ΜΕ. ἐπομένως ὁ καταπαύων, κατευνάζων), παρ' Ὁμήρῳ ἱατρός τῶν θεῶν, θεραπεύων τὸν Ἀδην καὶ τὸν Ἄρην, Ε 401, 899, δ 232. Εἶνε διάφορος τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις παρ' Ὁμ. ἀκόμη δὲν μνημονεύεται ὡς ἱατρός. Παρὰ τοῖς μετέπειτα ὅμως εἶνε ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, πρὸς τ. λ. Ἰνπαίωον.

ΠΑΙΩΝ, ΟΝΟΣ, ὁ, Ἰων. παιών, παιάν, κατ' ἀρχὰς βραχέα τις εὐχὴ ἐν ἀρχῇ πάσης σπουδαίας πράξεως μετὰ τινος μέλους ἐκφωνουμένη, κατόπιν δὲ ψαλμός ἢ ὕμνος ἢ „δοξολογία“, ψαλλομένη μετὰ τὸ τέλος εὐτυχούς τινος ἐπιγαιρήσεως, ἢ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ κινδύνου τινός. Τοιοῦτος εἶνε ὁ ὑπὸ τῶν Ἀγαιῶν ψαλλόμενος μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς νόσου ἀπαλλαγὴν, Α 473, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑκτορος, Χ 391.

ΠΑΙΩΝΕΣ, οἱ (ἐν. Παιών, ονος), κάτοικοι τῆς Παιονίας, φυλὴ τις πρὸς βορρᾶν κατὰ Μακεδονίας καὶ Θράκης ἐκτετατομένη, κατὰ τινα μὲν παρῶσιν ἀπόγονοι τῶν Τρωικῶν Τευκρῶν (Προδ. 5, 13), κατ' ἄλλην δὲ Φρυγικῆς καταγωγῆς. Παρ' Ὁμ. μνημονεύονται Παιόνες ἐκ τῶν παραχθίων τοῦ Ἀἰῶος καὶ τῆς Μακεδονίας ὡς σύμμαχοι τῶν Τρώων, Β 848, Κ 428, Φ 455, ὅπου χαρακτηρίζονται ὡς ἀγκυλοτόσοι « ἔξ ὁδο-λιγεγγεῖς ».

ΠΑΙΟΝΙΔΗΣ, ΟΥ, ὁ, υἱὸς τοῦ Παίονος, ὁ Ἀγαστροφός, Α 339.

ΠΑΙΟΝΙΗ, ἡ, χώρα τῶν Παίωνων (ἴδ. τ. λ.), Ρ 350, Φ 151.

ΠΑΙΠΑΛΟΙΣ, ΕΣΣΑ, ΕΝ, ἐπικὴ λέξ. ἀμφιβόλου ἐτυμολογίας καὶ σημασίας. Κεῖται ὡς ἐπιθετον τῶν ἐπὶ τῆς ὀνομάτων, « ὀρος » Ν 17, « σκοπιή » κ 97, 148, 194, « Μίμας » γ. 'Απ. 39, « Κύνθος » (ἴδ. τ. λ.), στίχ. 441, « ὁδός » Μ 168, ρ 204, « ἀταρπός » Ρ 743, ἔξ τῶν πετρωδῶν νήσων, Ἰμ-βρου, Χίου, Σάμου καὶ Ἰθάκης, Ν 33, Ω 78, γ 170, δ 674, 845, λ 480, γ. 'Απ. 172. Κατὰ τινας ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ αἰπός, ἐπομ. ἀπότομος, ὄρθιος, ὠψιλής· κατὰ δὲ τὸν Ἑρμαννον καὶ Λουκᾶν ἐκ τοῦ πᾶλλον, μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ παιπᾶλλον (ἢ ὀρθότερον ἐκ τινος οὐσιαστικοῦ παῖπαλον, ὅπερ ἐκ τοῦ πᾶλλον μετ' ἀναδιπλασ.): ποικιλαχὺς συνεστραμμένος, ἐλικοειδής, ὅθεν ἐλικοειδῶς ἀνερχόμενος, ἐπὶ μὲν τῶν ὄρεων διὰ τὰς ἐλικοειδεῖς αὐτῶν βῆχεις ἢ τὰς ἐλικοειδῶς ἐπ' αὐτὰ ἀνερχομένας ἀτραπούς, ἐπὶ δὲ τῶν νήτων διὰ τὴν πολυχῶς συστρεφόμενὴν παραλίαν· κατὰ δὲ τὸν Σχύστερον, ὅστις τὸ παῖπαλον ἐρμηνεύει· πᾶν τὸ ὑπερέχον, ἐξέχον, ἐκπηδῶν, εἰσιρρέον· πολυκέρυφος, ὁνοεὶ πολύβραχες, ὡσαύτως περίπου καὶ ὁ Ἀμείης. Ὁ δὲ Γοῖβελος θεωρῶν

τὸ παῖπαλον παράγωγον ἐκ τῆς ῥίζης παα = τριῶν, ἐξ ἧς ἔξ ἡ παιπᾶλη, „πασπᾶλη“, ἐξηγεῖ αὐτὸ ἀπόρρημα, ἀπότρημα, τὸ δὲ παῖπαλός ἐπομένως πετρώδης, βραχώδης, ἀνώμαλος. Διὰ τῆς αὐτῆς ἐτυμολογίας ἀπιδάνας ἐρμηνεύει ὁ Δοιδιρεῖνος κανιορτώδης. Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι πολλαί, ἀλλὰ πάντῃ ἀνυπόστατοι ἐτυμολογίαὶ καὶ ἐρμηνεῖαι.

ΠΑΪΣ, ΠΑΙΔΟΣ, ὁ, ἡ, πολλάκις ἐπικ. καὶ ΠΑΪΣ καὶ κλητ. ΠΑΪ. (Ὁ Οὐδὸρ. γράφει Πάϊς μόνον ὅπου ἡ λήγουσα ἀποτελεῖ ἀρχὴν νέου ποδός Ὁ δὲ Βέντλεϋς, Βούττμ. καὶ Ἑρμανν. παραδέχονται πανταχοῦ τὴν διαίρεσιν, ὅπου ὁ στίχος δὲν ἀπαιτεῖ τὸν μονοσύλλαβον τύπον, οἷον Η 44, Φ 216, δ 847, η 300, σ 474, 215, τ 86, 530. Ὡσαύτως ἔξ ὁ Βέικκ. ἐν τῇ Β'. Ὁ δὲ Σπίτζερς παραδέχεται τὸν ἕνα ἢ ἄλλον τύπον κατὰ τὰ χειρόγραφα καὶ τὸν ῥυθμὸν· ὅθεν γράφει ἐν μὲν τῇ πέμπτῃ καὶ τετάρτῃ ποδί, σπονδαίου ἐπομένου, Πάϊς, ἔχων ὁπαδούς καὶ τὸν Βέικκ. ἐν τῇ Α'. ἔξ τὸν Δίνδορφ. ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ, ἡσασμένου τε ἔξ ἐπομένου δακτύλου, ἐὰν μὲν προηγῇται τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός, γράφει Πάϊς, ἐὰν δὲ ἔπεται, ἢ ἐὰν προηγῇται τὸ ἑμὸς, γράφει Πάϊς, ὡσαύτως· καὶ Ὁ 362. Ἀλλ' ἐν τούτοις διαφωνοῦσιν ὁ Βέικκ. ἐν τῇ Α'. ἔξ ὁ Δίνδορφ. γράφοντες ἐν μὲν τοῖς Ε 392, Ο 362, Ω 426, Πάϊς, ἐν οἷς ὁ Σπίτζ. γράφει Πάϊς, ἐν δὲ τοῖς Κ 435, Ω 408 καὶ ἐκείνοι ὡσαύτως Πάϊς), [Πάϊς], „Παῖδι“· α.) ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν, παιδίον, κοράσιον, νεανίσκος, νεανίς, Ι 389, δ 665 κ. α., « Πάϊς συμφορῶς » μικρὸς χοιροβοσκός, ἢ παιδίον βόσκον τοὺς χοίρους, Φ 282· β.) ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν, υἱός, θυγάτηρ, Α 20, δ 263, « Πάϊς παιδός » „τοῦ παιδὸς· οὐ παιδὲ“, δ· ε.) ἔγγονος, τ 404, πληθ. γ 308, « δυστήνων παῖδες » περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ· δούτηνοι, Φ 151 (ἢ ἡ καὶ ἄνευ τοιαύτης περιφράσεως· διότι « δούτηνοι » εἶνε ὅχι τόσοι οἱ εἰς τὸν Ἀχίλλεα ἀντιτασσόμενοι, ὅσον οἱ γονεῖς αὐτῶν ὡς μέλλοντες νὰ στερηθῶσι τὰ τέκνα τῶν ταῦτα).

ΠΑΙΣΟΣ, ἡ = ἈΠΑΙΣΟΣ, ὅπ. ἴδ.

ΠΑΙΦΑΣΣΑ, μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ θαυμαστικὸς τύπος τοῦ φα-, φαίνω, διαβέβαιω· ἀμεταβάτως, ἰδὼν καὶ ἐκεῖ ἡ συχνὰ λαμπρῶς, διαστράπτω, παραφαίνομαι, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ « παιφάσσουσα » Β 450 f· (κατ' ἄλλους δὲ· βλοσυρῶς καὶ ἀνησυχῶς περιβλέπω, ἢ μὲ λάμποντες ὀφθαλμοὺς προσβλέπω).

ΠΑΙΩΝ, ΟΝΟΣ, ὁ, ἴδ. ΠΑΙΩΝΕΣ.

ΠΑΛΑΙ [·], ἐπὶβ· α.) τὸν παλαιὸν καιρὸν, „μετὰν φορὰν καὶ ἕνα καιρὸν“, πάλαι ποτέ, τούναντιον τοῦ « νέον » Ι 527, ἢ « οὖν » Ι 405· β.) πρὸ πολλοῦ, πολὺ· ἡδὴ χρόνος ἀφ' οὗ, Ψ 871, ρ 366, τ 282, σ 293. Ἐκ τούτου

ΠΑΛΑΙΓΕΝΗΣ [·], ἐς, ποιητ. (πάλαι, γεν-,

γίνομαι), πρὸ πολλοῦ γεγεννημένος, γέρων, προβεδηκώς τὴν ἡλικίαν, παλαιόχρονος, P 561, γρηῃς: Γ 86, χ 395, «ἄνθρωπος»: Γ. Δῆλ. 143.

ΠΑΛΑΙΟΣ [υ.], ἡ, ὅν (πάλαι), συγκρ. ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟΣ, καὶ παλαιότερος: Ψ 788, «παλαιός», ὁ δ. α.) ἀρχαῖος, παλαιὸν χρόνων, «ἴλος»: Α 466, «ἐταῖρος»: Ζ 21, ἐπὶ πραγμάτων, «οἶνος»: β 340, «νῆες»: β 293. Οὐδ. πληθ. «παλαιά»: δ 488, β.) γέρων, προβεδηκώς τὴν ἡλικίαν, τούναντιον τοῦ «νέος»: Ξ 108, 136, «παλ. γέρων, γρηῃς»: ν 432, τ 346 κ. α.

ΠΑΛΑΙΟΣΤΗΝ [υ.υ.], ἡ, ποιητ. (παλαῖω), πάλω, ἡ ἐμπειρία (τέχνη) τοῦ παλαίειν, Ψ 701, ο 103, 126.

ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ, οἶ, ὁ (παλαῖω), παλαιστής, θ 246 τ.

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΣ [υ.υ.], ὄν, ποι. (π. φημί· α.) ὁ πάλαι εἰρημένος, πρὸ πολλοῦ κεκηρυγμένος, «θέσφατα»: ε 307, ν 172, β.) ὁ πάλαι λεγόμενος, ὁ μυθεύμενος, ὁ περὶ οὗ παλαιός ὑπάρχει μῦθος, «οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἔσσι παλαιράτου» διὸν κατὰγεται ἐκ τῆς μυθεομένης δρυὸς, ἡ: ἐκ τῆς δρυὸς τοῦ μύθου, τ 163. (ἡ ὀρθότερον: παροιμιώδης, ἴδ. ἀντὶς ἢ τὰς ἐκεῖ σημειώσεις).

ΠΑΛΑΙΪ [υ.], (πάλω), ἀορ. ἐπάλασσα, παλαῖω, «παλαῖδω»: Ψ 621, 733, «τινί»: δ 343, ρ 341.

ΠΑΛΑΙΗ [υ.υ.], ἡ, ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. παλάμῃ, (Λατ. palum), «ἀπαλάμη», τούτέστιν ἡ ἀνοικτὴ καὶ ὑπὲρ χεῖρ, ἐν γένει δὲ ἡ χεῖρ, Α 238, β 40 κ. α., ὡς σύμβολον σωματικῆς ρώτης (ὅπως: σήμερον μεταχειρίζονται τὴν λέξ. βραχίον) Γ 428, Ε 558 κ. α. (ἡ. Ἐν τῇ καθομιλουμένην σώζεται καὶ ῥημά τι ἐντεῦθεν παράγωγον, τὸ Μακεδόν., «παλαδιάζω» = παλαμῶμαι, ἴδ. Φιλίστ. Γ'. 217).

ΠΑΛΑΣΣΗ [υ.], ἐπικ., μέλ. παλάξω, παλῆτ. παρακ. πεπάλαγμα. Α.) βραῖνω, βαντίζω.

1) Ἐνεργ. μολύνω, «πασσαλείφω», μιαίνω, [ἀναπίπλημι] τί νιν, «ἀματι τ' ἐγκεφάλω τε οὐδα»: ν 395, πολλάκις παθ. «παλάσσοτο δ' ἀματι θούρῃ»: Ε 100, ὡσαύτως: «λύθρῳ, ἰδρῳ»: χ 402, «ἄζῃ»: χ 184, μάλιστα δὲ κατὰ μετοχήν, «ἀματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένο»: Ζ 268 κ. α., «πεπάλακτο πόδας ἢ χεῖρας»: χ 406, «ἐγκέφαλος: πεπάλακτο» (ἔντοπακ. ἀματι) ὑπὸ αἵματος ἐμολόνη, Α 98, Μ 186 (ἴδ. κατωτέρ.).

2) Μέσ. μολύνομαι, «πασσαλείφομαι», μιαίνομαι, «γεῖρας λύθρῳ» Α 469, πρὸς. Ὑ. Ἐρα. 554. Β.) ταύτισμον τῇ πάλλῳ (ὅπ. ἴδ.), μόνον ἐν τῇ παλῇ παρακμῇ, με σημασίαν ἐνεργητικῆς, «κλήρω πεπαλῆσθαι, -χθε» (ὅπερ δ. Βέκκ. καὶ πολλοὶ τῶν μετ' αὐτὸν κατὰ τὸν Ἀριστοτ. καὶ Ἡρωδιανὸν γράφουσι: πεπαλάσθαι, -σις ὡς: ἐκ τοῦ ἀρχαίου: παλάξω, ἐκ τοῦ: πάλλῳ), (ἀνατινάζων τὴν περικεφαλῆαν, ἐν ἡ οἱ κληροὶ) κληρώνω, διὰ κλήρου ὀρίζω, ἀπο-

φασίζω, Η 171, ε 331. (Ρῆξ. ΠΑΛ-, εἰς: πάλω, πάσσω, παλύνω, «πασπαλίζω». ἡ. Ἐνταῦθα ὑπάρχει ὀρθότερον καὶ τὸ ἀνωτ. «ἐγκέφαλος: δὲ ἐνδὸν ἅπας πεπάλακτο» Α 98, Μ 186, ὅπερ ἐρμηνεύεται ἡτοι: ὅλος ἐντός: εἰνάχθη, «ἐτραντάχθη» (Γερμ. wurde erschüttelt), ὡς ἐν τῇ καθομιλουμένη, «νά τραντάξῃ τὸ μυαλό σου», ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς πληγῆς, ἡ κατὰ τὸν Πάσσωον ἐνδὸθεν ἐξετινάχθη, διεσκορπίσθη).

ΠΑΛΗ [υ.], ἡ (πάλλω), πάλω, «πάλαιμα», Ψ 635, θ 206.

ΠΑΛΙΛΛΟΓΟΣ, ὄν (πάλιν, λέγω), πάλιν, ἐκ νέου συνηθροισμένος, «παλιλλογα ἐπαγείρειν» πάλιν συνηθροισμένα νὰ συσσωρευθῶμεν, Α 426 τ. (ἡ. Ὁρθότερον τὸ: παλιλλογα ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπιρρημα ποιητ. = πάλιν, ἡ ἀκριβοστερον: διὰ νέας συλλογῆς).

ΠΑΛΙΜΠΗΤΗΣ [υ.υ.], ἐκ, ἐπικ. (πάλιν, πίπτω), κυρ. ὁπίσω πίπτων, μόνον ἐν τῷ οὐδ. «παλιμπετές»: ὡς ἐπὶ ποιητ. πάλιν, ὁπίσω, «ἐργα» κρατῶ ὁπίσω, ἐμποδίζω, Π 395, «ἀπονέωνται»: ε 27. (Ἡμαρτημένως ἐνταῦθα θεωρεῖται ὑπὸ τινων γραμματικῶν ὡς συγκεκομμένος τύπος ἀντὶ τοῦ: παλιμπετές).

ΠΑΛΙΜΠΛΑΖΟΜΑΙ [υ.υ.], ἐπικ. (π. πλάζομαι), μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παθ. ἀορ. παλιμπλαγχεῖς (ὅπερ δ. Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει ἀηρημένως: πάλιν πλ., σύμφωνον ἔχων καὶ τὸν Κλάσσαν καὶ ἄ.), κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἐρμηνείαν ὁπίσω πλανῶμαι κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ὅτι Φαῖσι ὀρθότερον ἀποκρούομαι, ἀπελαύνομαι (ἴδ. πάλω), «νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντα: οἶω ἄψ ἀπονοστήσειν» ὅτι τώρα ἀποκρουσθέντες (ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ ἢ τῶν ἐν πολέμῳ δυστοχημάτων) θίλομεν ἐπανέλθῃ ὁπίσω, Α 59, ὡσαύτως: «τῷ σ' οὐτι παλιμπλαγχθέντα οἶω ἄψ ἀπονοστήσειν» ὅτι οὐδαμῶς ἀποπεμφθεὶς καὶ τῇδε κίκεῖς ἀποπλανηθεὶς θέλεις ἐπανελθῇ ὁπίσω ν β. Ὁ δὲ Κλάσσαν ἐρμηνεύει τὴν μετοχήν ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χωρίῳ: ἐκ νέου παραδόντες εἰς τὴν θάλασσαν, ἀρεθόντες εἰς: τὴν διάκρισιν αὐτῇ: ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ: οὐδαμῶς πάλιν ἐν θαλάσῃ ἀποπλανηθεὶς (ἀλλ' ἀσφαλῶς: ὑπὸ ἐμπειρῶν ναυτῶν εἰς: τὸν σκοπὸν ὁδηγηθεὶς). Τέλος δ. Ναιήγελος μετὰ τινος: τῶν σχολιαστῶν ἐρμηνεύει τὸ «παλιμπλαγχεῖς»: ἀπρακτος.

ΠΑΛΙΝ [υ.], ἐπὶ. 1) ὁπίσω, πρὸς: τὰ ὀπίσω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοπικῶς: παρ' Ὁμ. «πάλιν σῶμαι, τρέπω» ἀτέρχομαι, ἀποστρέφω, Α 380, Ν 3, «πάλιν δίδωμι» [ἀποδίδωμι], Α 416, Η 79 κ. α., ἐνίοτε μετὰ γεν. «πάλιν τρέπω ἔγχοις τινός»: ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω ἀπὸ τινος: τὸ ἔγχοις, Υ 339, «π. τρέπεθ' υἱός: ἐσίο» ἀπετρέπη, ἀπεμακρύνθη τοῦ υἱοῦ τῆς, Σ 138. Ἐν δὲ τῇ Φ 504 ἐξερτάται ἡ γεν. ἀπὸ τοῦ «τόξα». Σημαίνει δὲ πρὸς τούτοις τὴν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ἐπάνοδον, ὁπίσω, πάλιν, ἐκ νέου, «πάλιν ποίησε γέροντα» τὸν ἔκαρτο

πάλιν γέροντα, π. 456, Βατρ. 445. ὡσαύτως: δε καὶ ἐν τῷ «πάλιν ὀπίσω» „πίσω πάλιν“, λ. 449, καὶ «πάλιν αὖτις»: Β 276. ('Ἄλλ' ἐν τοῖς ἄλλοις: χωρίοις, Ε 257, Ρ 533, Ψ 229, Ξ 356, ο 431, τὸ «πάλιν» ἐκκλησιάζον ὀρθότερον τοπικῶς: ὀπίσω)· ἐν δὲ τῷ «ἂψ πάλιν» ἀμφιβολον εἶναι πότερον πρέπει νὰ ἐκκλησθῇ τοπικῶς, Σ 280. (Κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον τὸ «πάλιν» σημαίνει παρ' Ὁμήρου πάντοτε τὸ ὀπίσω). 2) ὀπίσω, ἐναντίον, μετὰ τὴν ἐννοιαν τῆς ἀντικρουσίως, «πάλιν ἐρέειν» [ἀντερεῖν], νὰ ἀντεῖπῃ, I 56, «πάλιν λάζομαι μύθον» λαμβάνω ὅπισθεν τὸν λόγον, ἀντιλέγω ἑαυτῷ, ἀλλὰ λέγω παρὰ τὰ πρότερον, Δ 357, ν 254.

ΠΑΛΙΝΑΓΡΕΤΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (π. ἀγρεύω), μετακλητός, πάλιν ἀνακαλούμενος, ἐπίθετο τοῦ μύθου, λόγου, Α 526 f. ('Ὁ Διόδωρος, καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Κλάσσαν παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ πάλιν. ἡ ἀγείρω, ὡς ἀρμολογέστερα ὄφθην εἰς τὸν ἐκ τοῦ στόματος: ἐκφυγόντα καὶ πανταχόσε διασπαρέντα λόγον τῆς ἐννοίας τοῦ: ἀγείρω. || Ἀλλὰ διὰ τὴν περὶ τὸν περὶ τὸν λόγον ἀγείρει τις μάλλον ἢ ἀγρεύει, ὅ ἐ. αἰρεῖ, πιάνει.)

ΠΑΛΙΝΟΡΜΗΝΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (π. ὀρ-, ὀρνωμι), «εἰς τοῦπίσω ὀρμήσας» κατὰ τὸν Σχολ., τρέξας ὀπίσω, Α 326 f.

ΠΑΛΙΝΟΡΟΣ, ΟΝ, ποιητ. (π. ὀρ-, ὀρνωμι), ἀφ' ὧν ὑπαγωγῶν, πάλινδρομος (ὅ ἐ. ἐντρομος), Γ 33 f.

ΠΑΛΙΝΤΙΤΟΣ [-υ-], ΟΝ, ποιητ. (π. τίνω), ἀνταπόδοτος, ἀνταποδιδόμενος, «πληρωμένος», «Ζεὺς δῶκε παλιντита ἔργα γενέσθαι» ἐάν ὡσπὶ Ζεὺς νὰ γένωσι τὰ ἔργα ταῦτα πληρωμένα, νὰ ἀνταποδοθῶσι, α 379, β 144. (|| Ὁρμότερον «παλιντита ἔργα» περιφραστικῶς: ἐκδικησις, ἀνταπόδοσις, ὅπως καὶ ἄλλαι τοιαῦται διὰ τοῦ: ἔργα περιφράσεις γίνονται παρ' Ὁμήρου, ἴδ. ἔργον 2).

ΠΑΛΙΝΤΟΝΟΣ, ΟΝ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (πάλιν, τείνω), ἐπιθ. ἐκφράζον πιθανῶς τὴν ἐλαστικότητα τοῦ τόξου: εἰς τὰ ὀπίσω πάλιν τεινόμενον ἢ καμπτόμενον, ἐπανακαμπτόμενον, πισθότρονον, ἐλαστικόν, εὐκαμπτον, Θ 266, Ο 443, ρ 44. (Ταῦτην τὴν ἐρμηνείαν παραδέχεται καὶ ὁ Κλάσσαν. Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ἐπὶ τῆς στιγμιαίας καταστάσεως τοῦ τόξου, ἐπομένως: α.) ἐντεταμένον, εἰς ἐκτόξευσιν ἐτοιμόν, Θ 266, Ο 443. β.) χαλαρόν, εἰς ἄρριαν εὐρισκόμενον, Κ 459. Ἄλλοι δὲ πάλιν κατὰ τὸν Εὐστάθιον ἐννοοῦσι τὸ «παλιντόνον τόξον» οἷον τὸ Σκυθικόν, οὗτω δηλ. κατεσκευασμένον, ὥστε πλὴν τῆς ἐν τῇ μέσῃ πρὸς τὰ ἔσω καμπῆς ἔχει καὶ ἄλλην τὴν ἄκρην πρὸς τὰ ἔξω: —).

ΠΑΛΙΤΡΟΦΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (π. ῥόθος), εἰς τὰ ὀπίσω ῥέων, παλιτρόπος, παλινδρομος, «κυμα». Ὁδ. ε 430, ι 485.

ΠΑΛΙΝΣΚΙΟΣ, ΟΝ, ποιητ. (π. σκιά), ὁ πάλιν (ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

καὶ πάλιν σκιερὸς, πυκνόσκιος, σκοτεινός, «ἄντρον». Γ. Ἑρμ. 6, Γμ. 47 (18), 6.

ΠΑΛΙΩΣΙ [-υ-], ΙΟΣ, ἡ, ἐπικ. (π. ἰωίς, ὅ ἐ. θωίς), ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω θωίς, ἀπώθησις, τροπή, ἴλ. Μ 71, Ο 69.

ΠΑΛΛΑΚΙ [-υ-], ΙΔΟΣ, ἡ, ἡ παρὰ νόμον πρὸς τὴν νομίμῃ γυνὴ τινος, παλλακίς, I 449, 452, Ξ 203.

ΠΑΛΛΑΣ [-υ-], ΙΔΟΣ, ἡ (πᾶλλω), ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς παλλούσης: τὸ δόρυ καὶ τὴν αἰγίδα (|| τούτῳσι παλαμνίης), συνήθως: «Παλλάς: Ἀθῆνη ἢ Ἀθηναῖα» Α 78, α 123 κ. πλχ. ('Ἄλλοι δὲ ἀπὸ θάνατος σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς τοὺς πᾶλλαξ (=,παλληκάρει») καὶ ἐρμηνεύουσιν αὐτὴν νεάνιδα, οἶοντι „παλληκαροῦσα“).

ΠΑΛΛΑΣ [-υ-], ΑΝΤΟΣ, ὁ, πατήρ τῆς Σιληνῆς, Γ. Ἑρμ. 100.

ΠΑΛΛΑ, συγνὸν κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. α. ὁρ. α. γ'. ἐνικ. ἐπικ. πῆλα, Ζ 475, ἀπαρρ. πῆλαι, μετοχ. τοῦ ἐπικ. ἀναδιδ. ὁρ. πεπαλὼν, μόνον ἐν συνθέσει ἀμπεπαλὼν, γ'. ἐνικ. τοῦ συγνεομένου μέσου ὁρ. πάλτο, Ο 645. 1) Ἐνεργ. σφοδρῶς κινῶ, σείω, τινάσσω, πᾶλλω, ἐπομ. ῥίπτω, μετ' αὐτ. «παῖδα χερσίν» „χορεύω εἰς τὰ χέρια“, Ζ 474. ἴδ. α.) ἐπὶ ὀπλων «δοῦρα, ἔγχος, αἰχμήν, λίθον» ἴλ. πλχ. β.) ἐπὶ κληρώσεως «κληῖρους ἐν κυνῇ» τινάσσω τοὺς κληῖρους ἐν τῇ περιεφελαίᾳ μέγχοι οὗ ἐκπηδήσῃ τις ἔξω (ἴδ. κληῖρος), Γ 346, 324, κ 206, καὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ «κληῖρους» Η 181, Ψ 353. 2) Μέσ. α.) κινεῖμαι σφοδρῶς, ῥίπτομαι, «ἐν ἀσπίδος ἄντογι πάλτο» ἔπειτα, προσέκρουσεν εἰς τὴν ἄκρην τῆς ἀσπίδος, Ο 645. μεταφορ. ἐπὶ τῶν σφοδρῶν παλῶν τῆς καρδίας, πᾶλλομαι, «παλλομένη καρδίη» ἔχουσα παλμόν εἰς τὴν καρδίαν τῆς, Χ 461, «δείκνυσι παλλόμεναι» ὑπὸ φόβον ταραττόμεναι, Γ. Δῆμ. 294, «ἤτορ πᾶλλετ' ἀηθεῖη» Βατρ. 72, «στήθεα: πᾶλλεται ἤτορ ἀνὰ στόμα» ἡ καρδία μου εἰς τὰ στήθη τινάσσεται μέχρι τοῦ στόματος, κατὰ τὸν Φασιν ὑπερβολικῇ ἐκφρασί, (οἷα ἡ τῆς καθομιλουμένης „ἡ καρδία μου θά πεταχθῇ ἔξω ἀπὸ τοῦ στήθους μου, θά φύγῃ“), Χ 452. β.) κληροῦμαι, ῥίπτω κληῖρον, «μετὰ τινος» Ω 400, «παλλομένων» ἡμῶν δηλ., Ο 491.

ΠΑΛΜΥΣ, ΓΟΣ [-υ-], ὁ (ἐκ τοῦ πᾶλλω βεβαίως), εἰς τῶν Ἀσκανίων, σύμμαχος τῶν Τρώων, Ν 792.

ΠΑΛΤΟ ἀντὶ τοῦ ἑΠΑΛΤΟ, ἴδ. ΠΑΛΛΑ.

ΠΑΛΤΩ [-υ-], ποιητ. (συγγεν. τῷ πᾶλλω).

1) πᾶσσω, ἐπιπᾶσσω, „πασπαλίζω“, «ἄλφωτα» Σ 560, Ξ 77 κ. α. 2) πᾶσσω, „πασπαλίζω, κοκκίζω“, (ὅ ἐ. κοκκίζω, διὰ κοκκίων πασπαλίζω) τι, «ἄλφωτον ἀντῆ» Ξ 429, «χίων ἐπάλυνεν ἀρούρας» ἐπασπάλυσεν, ἐκάλυψε τοὺς ἀρούρας, Κ 7.

ΠΑΜΒΩΤΩΡ, ΟΡΟΣ, ὁ, ἡ (π. βώτωρ), μόνον

ἐν τοῖς Ἀποσπ., εἰγ. 25, «παμβότορα γὰρ»
τὴν παντρώφον, παντοθρέπτειραν.

ΠΑΜΜΕΛΑΣ [-], ΔΙΝΑ, ΔΝ [-], ποι. (π. μέ-
λας), «δόμαυρος, κατάμαυρος», «ταυροί,
οἱ». *Οδ. γ 6, κ 525, λ 33.

ΠΑΜΜΗΤΕΙΡΑ, ἡ, ἐπικ. (π. μήτηρ), ἡ παμ-
μήτωρ, ἡ μήτηρ τῶν πάντων, ἐπιθ. τῆς Γῆς,
Τμ. 30, 4.

ΠΑΜΜΗΝ, ΟΝΟΣ, ὃ (οἶοναι πολυκτῆμων, ἐκ
τοῦ: πάμα=κτῆμα, ||, ὅτε εἶνε περιττόν τὸ ἔτε-
ρον μ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, Ω
250.

ΠΑΜΗΑΝ [-], ἐπιρ., ἐντελῶς, παντάπα-
σιν, ἐξ ὀλοκλήρου, ὅλως δι' ὅλου, «δό-
τελα», συνήθως μετὰ ῥημάτων, Α 422, Μ 406,
6 49 κ. ἀ., μετ' ἐπιθέτων, «π. ὕψιρός» υ 140,
«π. ἐκτῆμον» Ν 141, «οὐ πάμπ.» Γ 435, Ν
7, Φ 338. (Ἐκ τοῦ: πᾶν πᾶν).

ΠΑΜΠΟΙΚΙΛΟΣ [-], ΟΝ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι.
(π. ποικίλος), παμποικίλος, ἐντελῶς πεποι-
κίλμένος, «ὀλοπλοῦμιστος, ὀλοκέντητος»,
«πέπλοι» Ζ 289, ο 105.

ΠΑΜΠΡΩΤΟΣ, ΟΝ, ποιητ. (π. πρῶτος), πρῶ-
τιστος, πρῶτος πάντων, Η 324, Ι 93.—
Τὸ ἐνικ. οὐδέτερον (ὅπερ ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β'.
πανταχοῦ ἔτρεψεν εἰς πληθ.) ΠΑΜΠΡΩΤΟΝ ὁ 577
κ. ἀ., καὶ τὸ πληθ. ΠΑΜΠΡΩΤΑ Ρ 568 τίθενται
ὡς ἐπιρρήμ., πρῶτον πάντων, πρῶτιστα.

ΠΑΜΦΑΙΝΗ, ποιητ. (ἐκ τοῦ: φαίνω κατ' ἀνα-
διπλασιασμόν) μόνον ἐν τῇ ἐνεστ. καὶ παρατ.,
ἐξ οὗ γ' ἐνικ. τῆς ὑποτ. ἐπικ. παμφαίνησι, δ-
πως ἔγραψεν ὁ Σπίτζν. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ
τοῦ: παμφαίνησι (ὅπερ διετήρησεν ὁ Βαῦμλ.),
ἐγκλίσεις ὀρίστ. ὡς ἐκ τοῦ: παμφαίνημι, Ε 6,
φάγγω, διαλάμπω, «φεγγοδοῶ, λαμπο-
κοπῶ», ἐπὶ ἀστέρων, Ε 6, Α 30 κ. ἀ., συνήθ.
κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. μετὰ τινος δοτ., οἷον
«π. χαλκῷ» διαλάμπων ἐκ τοῦ χαλκοῦ, Ε 41,
ὡσαύτως «π. τεύχεσι» Ζ 513 κ. ἀ., καὶ ἐπὶ τοῦ
ἀνθρωπίνου σώματος «στήθεσσι παμφαίνοντας»
λαμποκοποῦντας εἰς τὰ στήθη των (τὰ γεγυ-
μνωμένα), Α 400.—*Τλ.

ΠΑΜΦΑΝΘΩΣ, ΟΝΤΟΣ, θηλ. ΠΑΜΦΑΝΘΩΣΑ, ἐπ.
μετοχή τοῦ παμφαίνω, ὡς ἐκ τοῦ παμφα-
νῶν, ἀντὶ τοῦ παμφανῶν, ὥσα, πάντοτε δὲ
ὡς ἐπὶ θ., λαμπρός, ἐκλαμπρός, λαμποκο-
πῶν, ἐξαστράπτων, στείλνυς, ἐπιθ. μεταλ-
λίνων σκευῶν, «λέθης» Ψ 613, ἰδίως ὅπλων, Ε
295, Σ 144 κ. ἀ. μάλιστα τῆς Ἰλ. Ἐτι δὲ «αλ-
γῆ» (τοῦ μετὰλλου) Β 458, «δέρρος» Ψ 509,
«ῥίλιος» ν 29, «φλόξ» Φ 349, «ἐνώπια» Ἰδ.
τὴν λ.

*ΠΑΝ [-], γεν. ΠΑΝΟΣ [-] ὁ, υἱὸς τοῦ Ἑρ-
μοῦ ἢ τῆς θυγατρὸς τοῦ Δρύοπος κατὰ τὸν Τμ.
18, 34, ἡ υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τῆς Θύμβρεως κατὰ
τὸν Ἀπολλ., ποιμενικὸς θεός, διατῶμενος ἐν
ἀγροῖς καὶ δρυμῶσι, λατρευόμενος μάλιστα ἐν
Ἀρκαδίᾳ, τῆς ὁποίας πάντα σχεδὸν τὰ μεγάλα

ὄρη ἦσαν αὐτοῦ ἱερά. Ἡ φαντασία τῶν Ἑλλή-
νων ἔπλαττεν αὐτὸν ἔχοντα σῶμα τραχὺ καὶ
θαυρ., ὡς αἰγία, κέρατα ἐρίφεια ἢ πόδας τρα-
γεῖους. Συνήθως φέρει σύριγγα, πρὸλ. Τμ. 18,
(49), 45. Αὐτοῖσι γ. 47 ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ
πᾶς «ὅτι φέριε πᾶσιν ἑταίρην». (Τμ' ἄλλων
δὲ σχετίζεται πιθανώτερον πρὸς τὸ ποίμνη,
ποιμήν, καὶ ἐπὶ πιθανώτερον κατὰ τὸν Πρέλ-
λερον καὶ Κούρτιον παράγεται ἐκ τῆς Σανασκ.
ῥίξ. πα, ἐξ ἧς καὶ τὸ Ἑλλ. πα-ε-τομαι, καὶ
τὸ Λατ. pa-scor, pa-bulum).

ΠΑΝΑΓΡΟΣ [-], ΟΝ (π. ἄγρα), πάντα ἀ-
γρεύων, πάντα περιλαμβάνων, «λίον πάντα-
γρον» λέγεται μέγα τι ἀλιευτικὸν δίκτυον, Ε
487 †.

ΠΑΝΑΙΘΟΣ, Η, ΟΝ (π. αἶθω), ἀμφλεκτός,
παμφεγγής, παμφαής, κατέσκληπτος, «κό-
ρος» Σ 372 †.

ΠΑΝΑΙΘΟΣ, ΟΝ, ποιητ. (π. αἶθλος, Ἰδ. τ. λ.),
παγκίνητος, εὐκίνητος, ἢ πανέκλαμπρος,
ἐξαστράπτων, ἐπιθ. τοῦ ζωστήρος, Ἰλ. Α
486, 215 κ. ἀ., τῆς ἀσπίδος, Ν 552, καὶ τοῦ
θώρακος, Α 374.

ΠΑΝΑΠΑΛΟΣ [-], ΟΝ, ποιητ. (π. ἀπαλός,
ὅπ. Ἰδ.), παντάπασιν ἀπαλός, ὃ ἐ νεαρός,
ἀκματός, «νέος» ν 223 †. (Ἐνταῦθα ἡ συλ-
λαβὴ ἀν ὡς ἐν ἀρσῇ ἐκτείνεται).

ΠΑΝΑΠΟΤΜΟΣ [-], ΟΝ (π. ἀποτμός), παν-
τάπασιν «ἄμοιρος», κακόμοιρος, πανά-
θλιος, δυστυχεστάτος, μόνον Ἰλ. Ω 255,
493.

ΠΑΝΑΡΓΥΡΟΣ [-], ΟΝ, ποιητ. (π. ἄργυρος),
ὅλος ἀργυρός, «ὀδάργυρος», *Οδ. ε 203,
ω 275.

ΠΑΝΑΦΗΛΙΣ [-], ΙΚΟΣ [-], ὁ, ἡ, ποι. (π.
ἀφήλις), ἡ παρὰ πάντων τῶν ἡλικιωτῶν
ἀπεληλαμένος, ἀποδεβλημένος, ἢ, κατὰ
τὸν Εὐστάθιον, πάντῃ ἀφήλις, παντάπασιν
ἀδόνατος διὰ τὴν ἡλικίαν, «ἡμᾶρ δ' ὄρφανικὸν
παναφήλικα παῖδα τίθησι» Χ 490 †.

*ΠΑΝΑΦΥΛΛΟΣ [-], ΟΝ (π. ἀφυλλος), ἐντε-
λῶς ἀφυλλος, μόνον Ἰ. Δῆμ. 452.

ΠΑΝΑΧΑΙΟΙ [-], οἱ, ὅλοι οἱ Ἀχαιοί, τὸ
σύνολον τῶν Ἀχαιῶν (οἶοναι τὸ Παναχαϊ-
κόν)· ὁὕτως ὀνομαζέει ὁ Ὀμ. τὴν ἐπὶ πολὺ ἐκ-
τεινημένην φυλὴν τῶν Ἀχαιῶν, Β 404, Ψ 236,
α 239, ε 369. Ἰδ. Ἀχαιοί.

ΠΑΝΑΨΡΙΟΣ [-], ΟΝ, ποιητ. (π. ἀψίριος),
πάντῃ ἄψιρος, πρόωρος, «παῖς» παντάπασιν
προώρος ἀποθανὼν παῖς, Ω 540 †.

ΠΑΝΔΑΜΑΤΩΡ [-], ΟΡΟΣ, ὁ, ποιητ. (π. δα-
μάω), ὁ πάντας δαμάζων, ἐπιθ. τοῦ ὕπνου,
Ω 5, ε 373.

ΠΑΝΔΑΡΕΟΣ [-], ὁ, Πανδάρεως, υἱὸς τοῦ
Μέροπος τοῦ ἐκ τῆς Κρητικῆς Μυλήτου καὶ φί-
λος τοῦ Ταντάλου. Ἡ προσδυτάτη τῶν θυγατέ-
ρων αὐτοῦ Ἀλδῶν ἦτο κατὰ τὴν Ἰωνικὴν πα-
ράδοσιν γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Θηδῶν Ζήθου,

τ 549 εἵ. Ἐν τῷ α 66 μνημονεύονται καὶ ἄλλοι τοῦ Πανδάρου θυγατέρες, ὑπὸ τῶν μετέπειτα ἀνομαζόμεναι Μερόπη καὶ Κλεοθήρα, Πaus. 10, 30, 1, Σχολ. εἰς Ὀδ. ε. 2.

ΠΑΝΔΑΡΟΣ [-ω-], ὁ, υἱός τοῦ Δυκίονος, ἡγεμὼν τῶν Τρωικῶν Δυκίων (ἴδ. Αἰκίη 2), περιφραδὸς τοξότης, τραυματίζας τὸν Μενέλαον καὶ οὕτως γενόμενος αἷσις τοῦ νά λυθῶσιν αἱ σπονδαί, B 827, A 88. Φονεύεται ὑπὸ τοῦ Διομήδους, E 290.

ΠΑΝΔΗΜΙΟΣ, ON, ποιητ. (π. δῆμος), πάνδημος, εἰς πάντα τὸν δῆμον, τὸν λαὸν ἀνέχων, «πρωτός»· πάγκοινός ἐπαίτης, εἰς πάντα ἀδιακρίτως προσερχόμενος, σ 4 †.

ΠΑΝΔΗ [-η-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σελήνης, Ἱμ. 32, 15.

ΠΑΝΔΙΩΝ [-ω-], ONOS, ὁ, εἰς τῶν Ἀχαιῶν, ἐταῖρος τοῦ Τεύκρου, M 372.

ΠΑΝΔΟΚΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθείς, A 490.

ΠΑΝΔΟΡΟΣ, ON, ποιητ. (π. δῶρον), τὰ πάντα δωρούμενος, ἐπὶ τῆς γῆς παντοδότης, πανδότης, πανδώρα, Ἱμ. 7, 1.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΣ [-ων-], οἱ, πάντες οἱ Ἕλληνες, τὸ σύνολον τῶν Ἑλλήνων, περιληπτικὸν ὄνομα πασῶν τῶν Ἑλληνικῶν φυλῶν, παντός τοῦ Πανελληνίου, B 530· (ἢ ἐνθα κατὰ τὸν Φαίαν ἐρμηνεύσθαι τὸ «Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς»· ὡς ἐάν ἦτο Πανέλληνας ἢ Παναχαιοὺς, ἴδ. Ἑλλάς).

ΠΑΝΗΜΑΡ [-ω-], ἐπικ. ἐπὶρ. (π. ἡμαρ), πᾶσαν τὴν ἡμέραν, ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας, ἢ ἀπὸ τινος σημείου τῆς ἡμέρας μέχρι τοῦ τέλους αὐτῆς, ν 31 †, καὶ χωριστὰ «πᾶν δ' ἡμαρ» A 59.

ΠΑΝΗΜΕΡΙΟΣ [-ων-], H, ON, ποιητ. (π. ἡμέρα), ὁ πᾶσαν τὴν ἡμέραν (ἢ ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας ἢ ἀπὸ τινος σημείου τῆς ἡμέρας μέχρι τοῦ τέλους αὐτῆς) διαρκῶν ἢ πράττων τι, ἐπὶρ. ἀντὶ ἐπιρρήματος = ΠΑΝΗΜΑΡ, A 472, P 180, γ 486, δ 356 κ. ἀ.—Τὸ οὐδέτερον «πανήμεριον» ὡς ἐπὶρ. = ΠΑΝΗΜΑΡ, A 279.

ΠΑΝΘΟΙΩΣ, LO, ὁ, υἱός τοῦ Πάνθου· ἀ.) ὁ Πολυδάμας, N 756, E 450· β.) ὁ Εὐφορβος, Π 808, P 81. (Ἐναντίον τῆς ῥήτης μαρτορίας τῶν παλαιῶν γραμματικῶν θέλει τις τῶν νεωτέρων νὰ γράψῃ τὴν λέξιν κατὰ διαίρεσιν: Πανθοίως).

ΠΑΝΘΟΣ, ὁ, γεν. συντηρημ. Πάνθου. O 22, P 9, 23, δοτ. Πάνθω, P 40, υἱὸς τοῦ Ὀθρου, πατὴρ τοῦ Εὐφώρβου καὶ Πολυδάμαντος, ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος, ὅθεν διὰ τὸ κάλλος ἀρπαθθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντήνορος γέινεν ὑπὸ τοῦ Πριάμου ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Τροίᾳ, καὶ ἦτο εἰς τῶν γερόντων, Γ 446.

ΠΑΝΟΥΜΑΔΩΝ [-ων-], ἐπὶρ. (π. θυμάς), εἰς ὅλης ψυχῆς, μεθ' ὅλης τῆς ὀργῆς, σ 33 †.

ΠΑΝΥΧΙΟΣ [-ων-], H, ON, ποιητ. (π. νύκτα

πᾶσαν τὴν νύκτα διαρκῶν, ὁλονυχτικός, «δυναμοί»· Ψ 217, «εὐδὸν παννύχιος,—χιον» δι' ὅλης τῆς νυκτός, B 2, 24, ὡσαύτως· «π. δαίνυντο» H 476. (Πανταχὸς τὸ ἐπὶρ. καίτοι ἀντὶ ἐπιρρήματος· ὅθεν)· «παννύχτη (νύκτι) καὶ ἡδὲ πᾶρος κέλευθον» δι' ὅλης τῆς νυκτός καὶ τὴν αὐγὴν ἔπλεε, δ 434 κ. ἀ. πλγ.

ΠΑΝΥΧΟΣ [-ων-], ON, = ΠΑΝΝΥΧΙΟΣ, «ὑπνος»· K 459. Καίτοι τὸ ἐπὶρ. ἀντὶ ἐπὶρ. A 551, E 458.

ΠΑΝΟΔΗΙΟΣ [-ων-], ON, ποι. (π. ὀδῖος), ὁλβιώτατος, πανευδαίμων, Ἱμ. 6, 54.

ΠΑΝΟΡΜΑΙΟΣ [-ων-], ὁ, ποιητ. (π. ὁρμή), ὁ παράγων πᾶσας τὰς φῆμας (τὰς σημαντικὰς, τὰς προφητικὰς), ἐπιθετοῦ τοῦ Διὸς· καθ' ὃ ἐπιτίμει ποντος τὰ σημαντὰ, τοῖς οἰωνοῦς, Θ 250 †.

ΠΑΝΟΡΕΪΣ, ἦορ, ὁ, 1) πόλις τῆς Φωκίδος παρὰ τὸν Κηφιστὸν κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Βοιωτίας, τὰ νῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ Ἀγίου Βλασίου οὐ μακρὰν τῆς Δαυλίας, B 520, P 307, λ 581. 2) πατὴρ τοῦ Ἑρατοῦ, Ψ 665.

ΠΑΝΟΡΗ, ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 45.

ΠΑΝΟΡΜΟΣ [-ων-], ON (π. ὁρμος), εἰς προσόρμυσιν ἐπιτήδειος, ἀσφαλής, «λιμήν»· N 495 †. (ἢ κυρίως ὁ πανταχοῦ ἔχων ὁρμούς, πανταχοῦ εἰς προσόρμυσιν ἐπιτήδειος).

ΠΑΝΩΪΟΣ [-ων-], ON, ποιητ. (π. ὄψις), τοῖς πᾶσιν ὁρατός, πάντων ἐν ὄψει· («Ἀθήνη») πανώϊον ἔγχος ἐλοῦσα· ἐνώπιον πάντων (κατὰ τὸν Ἡσύχιον «πάντων ὁρώντων»), Φ 397 †. (Καὶ ταῦτα μὲν πιθανώτερον ὁ Δοιδεῖρ, ἐκλαμβάνων τὸ ἐπιθετοῦ ἐπιρρηματικῶς συνήθως δὲ ἐρμηνεύεται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον λαμπρὸς καὶ ἐπιφανής).

ΠΑΝΥΔΗ [-ων-], ποι. ἐπὶρ. (π. σέω), μετὰ πάσης σπουδῆς, ὅσον τάχιστα, ὁρμητικῶς, Ἱμ. B 12, 29, 66, A 709, 725. (Ὅστω; ἔγραψεν ὁ Ἀρίσταρχος, ὁ δὲ Βέκκερος καὶ Ἀμείνους γράφουσι πασσυδίη).

ΠΑΝΤΗ (ἢ καθὼς γράφει ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν, πλὴν τοῦ Δινδορφίου, πλῆστη), ἐπὶρ. (πᾶς) πανταχοῦ, «παντοῦ», καὶ κατὰ πάσα· τὰς διευθύνσεις, πανταχόσε, A 384, A 456, M 477, δ 383, μ 233.

ΠΑΝΤΟΔΑΠΟΣ [-ων-], ἡ, ὅς (πᾶς), παντοῦτος, παντοειδής, Ἱμ. Δῆμ. 402.

ΠΑΝΤΟΘΕΝ, ἐπὶρ. (πᾶς), πανταχόθεν, «πανταῦθεν, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη», N 28, E 270.

ΠΑΝΤΟΙΟΣ, H, ON (πᾶς), παντοῦτος, παντοειδής, παντός εἶδους, «κάθε λογῆς», διαλεκτικῶς «λογήσιμας», αἶον «ἰδωδῆ, τέχνη, ἀρετή, φιλότις, δόλοι, μῦθοι, κρέα κτλ.» Ὁμ. πλγ., «παντοῖοι ἀνέμοι» B 397, i 260, ἴδ. Ἄελλα, «παντ. ἀνέμων πνοαί» P 80, «θεοὶ παντοῖοι τελέθοντες» παντοειδῶς μεταμορφούμενοι, ρ 486.

ΠΑΝΤΟΣΕ, ἐπὶρ. (πᾶς), πανταχόσε, «εἰς ὅλα τὰ μέρη, ὅλοσθε», E 28, E 270.

ΠΑΝΤΟΣ, ἐπὶρ. (πᾶς), εἰς ἅπαντος, βεβαίως,

πάντοτε μετά τοῦ ἀρνητικοῦ Οὐ, Θ 450, τ 94, υ 180.

ΠΑΝΥΠΕΡΤΑΤΟΣ [υ. υ.], η, ον, ποι. (π. ὑπέρτατος), πάντων ὑπέρτατος, ι 25 f.

ΠΑΝΥΣΤΑΤΟΣ [υ. υ.], η, ον, ποι. (π. ὑστατος), πάντων ὑστατος, ἔσχατος, Ψ 532, 547, ι 452.

ΠΑΠΠΑΣ, πάππα ὀνομάζω, ὅπως τὰ παιδάρια προσφωνοῦσι τοὺς γονεῖς, «τὶνὰ» Ε 408 f. Ἐκ τοῦ

ΠΑΠΠΑΣ, αο, ὅ, κλητ. ΠΑΠΠΑ [υ.], ὁ πατήρ ὅπως προσφωνεῖται ὑπὸ τῶν μικρῶν παιδίων, «τατά», «πάππας» (ἢ ὅπως σήμερον ἐπὶ τοῦ Τουρκικώτερον προφέρεται μπαμπας), ζ 57 f.

ΠΑΠΑΪΝΑ, ποιητ., ἀορ. ἀ. πάππηνα, πάντοτε ἀναύξ., μετὰ συστολῆς ἢ ἀπορίας, ἐπτοημένος περιβλέπω, ἢ ἐν γένει βλέπω τριγύρω μου, Ν 554, ρ 330, «τρέσσε παππηνας» Ε 546 κ. ἀ., πολλάκις ἀπολ., ἀλλὰ ἢ «ἀμφὶ ἔ» Δ 497, «ἀνά, κατὰ τι» Μ 333, Ρ 84, «κατὰ δόμον» χ 381, «πάντη πρὸς τι» μ 233, πρβλ. χ 40. ἔτι δὲ καὶ ἐπομένου τοῦ «ὅπη» Ε 507, «εἰ» χ 381, «μή» βλέπω, προσέχω μήπως, Ν 649, «δεῖνὸν παπαίνων» φοβερά βλέμματα ῥίπτων τριγύρω, λ 608. Μετ' αἰτ. ζητῶ, «κυττάζω» (ἵνα εὕρω δηλ.) τινὰ, Δ 200, Ρ 145. (Ἐκ τῆς ρίζ. ΠΑ-., μετ' ἀναδιπλ., συγγ. τῷ πτήσσω).

ΠΑΡ, ποι., κατ' ἀποκοπ. 1) ἀντὶ τῆς ΠΑΡΑ, συνήθ. πρὸ τοῦ δ, π καὶ ν, σπανίως δὲ ἢ μόνον ἐν τῇ Ἰλ. πρὸ τοῦ γ, ζ, ξ, α, τ' ἐν δὲ τῇ Ὀδ. καὶ πρὸ τοῦ κ καὶ μ. 2) ἀντὶ τοῦ ΠΑΡΑ, ὃ ἐ. πάρεστι, Ι 43.

ΠΑΡΑ [υ.], ἐπικ. καὶ ΠΑΡΑΪ, καὶ κατὰ συγκοπ. ΠΑΡ.

Ι.) Πρόθεσις μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ. συντασσομένη, τῆς ὁποίας ἡ θεμελιώδης σημασία εἶνε πλησίον, «κοντά». Α.) Μετὰ γεν. 1) τοπικῶς α.) εἰς ἐνδείξιν τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τοῦ πλησίον τόπου τινός καὶ συχνότερον προσώπου τινός, ἀπὸ τινός ἢ ἀπὸ τῆς οἰκίας ἢ διαμονῆς τινός, «φάσγανον παρά μηροῦ ἐρύσασθαι, σπάσασθαι» ἀπὸ τῆς θήκης τῆς παρά τὸν μηρὸν κρεμαμένης, «ἀπὸ τὸ πλάγι», Α 490, Π 473 κ. ἀ., «ἔρχεσθαι, ἵνα παρὰ τινος» ἀπὸ τινός (Γαλλ. de chez quelqu'un), «παρὰ Διός» Φ 444, «παρ' Εὐρύτου» Β 596, «παρὰ ναῦφιν» Μ 225 κ. ἀ., «ὄρνυσθαι, ἀναστῆναι παρὰ τινος» ἐκ τοῦ πλησίον, «ἀπὸ κοντά», ἢ «ἀπὸ τὸ πλάγι» τινός, Α 1, ο 58, «ἀπονόσσειν παρὰ νῆων» Μ 114 κ. ἀ., «φέρειν τεύχεα παρὰ Ἥφαιστοιο» Σ 437, πρβλ. Ζ 177 κ. ἀ., εἰς ἐνδείξιν τῆς διευθύνσεως «πλευρά, τὰ οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφάνθη» τὰ πλευρά του ἐξεφάνθησαν (ἐγυμνώθησαν) καθὼς ἔσκυψεν, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀσπίδος (ἐξ ἀριστερῶν), Δ 468. β.) εἰς ἐνδείξιν τῆς ἀρχῆς, ἐξ ἧς πηγάζει, προέρχεται τι, ἀπὸ μέρους τινός. ΙΙ.) Ἡ σημασία

αὕτη δὲν ἀπείχει πολὺ τῆς πρώτης, τῆς καθαρῶς τοπικῆς: «δέχεσθαι τεύχεα παρὰ τινος» Τ 40, Ω 429, «τυγείν παρὰ τινος» ζ 290, «θεοοπίην παρ' Ζηνὸς φράζειν» Α 795, Π 37, 54.

Β.) Μετὰ δοτ. 1) τοπικῶς α.) εἰς ἐνδείξιν τῆς στάσεως ἢ διατριβῆς πλησίον τινός προσώπου ἢ πράγματος, ἐπομ. μετὰ ῥημάτων αὐτὸ τοῦτο σημαίνοντων, «ῥημαι, κάθημαι, κεῖμαι, κοιμῶμαι, ἵσταμαι, μένω παρὰ τινι» συχνότατα παρ' Ὁμ., ὡσαύτως «δαίνυμαι, πίνω παρὰ τινι» Θ 243, Ρ 249, «φιλέομαι παρὰ τινι», Ἰδ. φιλέω. Ὡσαύτως καὶ μετ' ἄλλων ῥημάτων, σημαίνοντων ἡρεμίαν ἢ ἐνέργειαν, «ναίω, νέρομαι, μάχομαι, θύω, ζῶω» κ. ἀ., ὡσαύτως «ἀΐδω παρὰ μνηστῆροι» πλησίον ἢ ἐνώπιον τῶν μνηστῆρων, α 154. β.) μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν, ὅταν σημαίνεται ἐνταῦθε καὶ ἡ κατόπιν τῆς κινήσεως ἐπερχομένη ἡρεμία «παρὰ δὲ οἱ αὐτῇ εἴσε Θεοκλύμενον» ἐκάθισε παρ' ἐαυτοῦ τὸν Θεοκλ., ο 285, «ἰδρύω τινὰ παρὰ τινι» γ 37, «παρὰ ποσὶ πεσεῖν, κυλινδρῆσθαι» πρὸ ποδῶν τινός: πίπτω, κυλίομαι, Ν 617, Ξ 444, πρβλ. Ο 280. 2) μεταφορ. εἰς ἐνδείξιν τῆς κυριότητος, «γέρας ἐστὶ παρὰ τινι» εἰς τὴν κυριότητα, εἰς τὰς χεῖρας τινός, λ 175. Γ.) Μετ' αἰτ.

1) τοπικῶς α.) εἰς ἐνδείξιν τῆς ἀμέσου προσεγγίσεως ἀντικειμένου τινός: ὅθεν μετὰ τῶν ῥημάτων τῶν οἰαντιναδῆποτε κίνησιν σημαίνοντων ἐκφράζει τὸ τέρας τῆς κινήσεως, ὅσον μετὰ τῶν ῥημάτων «πλήττω, βάλλω» σημαίνει τὸ μέρος, πλησίον τοῦ ὁποίου ἐγενεῖν ἢ πληγῇ, ἢ βολῇ, «κοντά, σιμά, κολλητὰ εἰς» «κλητῶδα παρ' ὤμον πληξέ» ἐκτόπησε τὴν κλεῖδα (τὸ ὅστρον) πλησίον ἢ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὤμου, Ε 446, «τύψε κατὰ κλητῶδα παρ' αὐχένα» Φ 417, «οὔτα παρ' ὀμφαλόν» Δ 525, «βλήτω παρὰ σφυρόν» Δ 518, «παρὰ οὗς ἔλασε ξίφος» Δ 409 κ. ἀ. μετὰ τῶν ῥημάτων «ἔρχεσθαι, ἵνα κ.τ.τ.» εἰς, πρὸς, «παρὰ νῆας ἵνα» Δ 347, «ἔρχεσθαι παρὰ Μενέλαον» α 285, μετὰ τῶν ῥημάτων «τίθημι, ἵστημι» πλησίον, παρὰ τι, Ζ 433, ν 122, «ῥημαι, καθίζομαι παρὰ τινι» πηγάζω καὶ κάθημαι, «καθίζω» πλησίον τινός, Γ 406, δ 51, ν 372. ὡσαύτως «στήναι, ἵστασθαι παρὰ τινι» πηγάζω καὶ γέκομαι πλησίον τινός, Α 577, πρβλ. ζ ρ. 592, 314 κ. ἀ., «λέξασθαι παρὰ τάφρον» Ι 67, «κοιμᾶσθαι παρὰ προμνήσια» Α 476 κ. ἀ. (Ἄν καὶ ἐνταῦθα δύναται ἡ Παρὰ νὰ ἐκληφθῇ εἰς τὴν ἐπομένην σημασίαν). β.) μετὰ τῶν κινήσεως καὶ διευθύνσεως σημαντικῶν ῥημάτων σημαίνει τὰ κατὰ μέγος ἢ κατὰ τὴν ἑκτασίον τινός: «βῆ δὲ παρὰ θύνα» κατὰ τὴν ἑκτασίον τοῦ αἵγιαλός, ἀκολουθῶν τὴν παραλλαν, Α 34 κ. πλγ. ὡσαύτως «θεῖν παρὰ τεῖχος», Μ 352 κ. ἀ. Ἐτι δὲ μετὰ ῥημάτων στάσεως μὲν σημαντικῶν, περιλαμβανόντων ὅμως τὴν ἐννοίαν τῆς κινήσεως ἢ ἑκτάσεως, ὅσον «βουκολεῖν παρ' ὁ-

γθα: Ε 445, «ἐρδεῖν ἑκατόμβας παρὰ θιν' ἀ-
λός» Α 316 κ. ἀ., «μάχεσθαι ποταμοῖο παρ' ὀ-
γθα: Σ 533, «λετὰ ἐποίησε παρ' Ἑλλήσπον-
τον» τὰ παρ' Ἑλλήσποντον, Μ 30 κ. ἀ. Ση-
μαίνει πρὸς τοῦτους ἢ τὸ σημεῖον, πλησίον τοῦ
ὁποῦ γίνεταί τις κίνησις, τὴν παράδω ἢ ὑπέρ-
δωσιν τινος, «οἱ δὲ—παρ' ἐρινέον ἐσσεύοντο» Α
467, Χ 445.—Σπανίως μετὰ ῥημάτων στάσεως
καθαρὰς σημαντικῶν ἀντὶ τῆς Παρά μετὰ δοτ.
«νέοι παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύδολα χερσίν» Α
436, γ 460. Ταῦτην τὴν σύνταξιν ἐρμηνεύει ὁ
Ναίγελσδοφ διὰ τῆς ἐλλείψεως τοῦ «στάντες»
κατὰ τὰ ὀλίγον ἀνωτ. ἀ.) ἐν τέλει. 2) τροπι-
κῶς εἰς ἐνδείξιν τῆς παραβάσεως τοῦ μέτρου ἢ
τοῦ ὁρίου (κατὰ μεταφωρὰν ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐν-
νοίας τῆς παρόδου ἢ υπερδόσεως), παρὰ, ὑπέρ
τι, περισσώτερον, ἐναντίον τινός, «πάρ δὲ
ναμίν» Ν 787, «παρὰ μοῖραν» Ε 509, «παρ' αἴ-
σαν» Ὁμ. πλγ.

Σημ. Εἰς πάσας ταύτας τὰς συντάξεις δύναται
ἡ Παρά νὰ τεθῇ καὶ κατόπιν τῶν συντακτικῶν
πύσεων, ὅτε ὁ τόνος ἀναδιδάσκει κατ' ἀνα-
στροφὴν, πλὴν ἐάν γείνη ἐκθλίψις τοῦ τελικοῦ
φωνήεντος, Α 97.

Π.) Ὡς ἐπὶ μόνον ἐπικ., πλησίον, «σιμά,
κοντά», Α 611, Β 279, γ 400 κ. ἀ.

III.) Ἐν συνθέσει ἔχει πλὴν τῶν ἀνωτέρω ση-
μασιῶν καὶ τὴν τῆς μεταβολῆς, παραμορφώσεως.

ΠΑΡΑ, κατ' ἀναστροφὴν. 4) ἀντὶ τῆς παρὰ,
ὅταν τίθεται κατόπιν τῆς συντακτικῆς πύσεως,
Ζ 177 κ. πλγ. 2) ἀντὶ τοῦ πάρεστι ἢ πά-
ρεισι (ἴδ. ἐνεῖμι), «πάρα τοι δίφοροι τε καὶ ἵπ-
ποι» Ἰδοῦ (ὑπάρχουν ἐδῶ) δίφοροι καὶ ἵπποι, γ
324, «οὐ γὰρ Κυκλώπεςσι πάρα νῆες» οἱ Κύκλ.
δὲν ἔχουσι νῆας, ι 125, «τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἰς γε-
θῶν» παρίσταται, «παραστέκει», Ε 603, πρβλ.
ΠΑΡ 2), «πάρα σοί» ἐπὶ σοὶ ἐστί, ἀπὸ σοῦ ἐξαρ-
τᾶται, Τ 448.

ΠΑΡΑ-ΒΑΙΝΩ, παρακ. μετοχ. παρδοβαῖς ἐπικ.
ἀντὶ τοῦ παραδιδάω, παραδιδεῖν, πλησίον
τινός βαίνειν ἢ ἀναβαίνειν (παρ' Ὁμ. μόνον
ἐπὶ τῷ ἔρμα), «πάρ δὲ Μαχάων βαίνετω» *Ιλ.
Α 512, 517. Ὅθεν ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παρακει-
μένου παρὰ τινι ἐπὶ τοῦ ἔρματος ἱστάμενος,
ἐποχούμενος, παραχούμενος, (οὐχὶ ὅμως
ὡς παραδάτης, ἴδ. τὴν λ.), μετὰ δοτ. προσωπ.,
Α 524, Ν 708.

ΠΑΡΑ-ΒΑΛΩ, ἀόρ. παρδβαλον, «τινὶ τι» ῥίπτω
εἰς τινα, ἐμπρὸς τινός τι ὡς φορβήν, ὅλον
εἰς ἵππους, Ε 369, δ 44, πάντοτε ἐν τυχού.
—Μέσ. ῥίπτω ἐμαυτὸν ἢ τι τῶν ἐμαυτοῦ,
(ἐμβάλλω) εἰς κίνδυνον, «ἐμὴν φυγὴν πα-
ραβαλλόμενος πολέμειν» ἐμβάλλων τὴν φυγὴν
μου εἰς κίνδυνον ἵνα πολεμῶ, δ. ἐμβάλλων τὴν
φυγὴν μου εἰς τοὺς παραδούλους κινδύνους τοῦ
πολέμου, Ι 332.

ΠΑΡΑ-ΒΑΣΚΩ, ἐπικ. ἕτερος τύπος τοῦ παρα-
βαίνω μόνον ἐν τῷ γ'. ἐν. τοῦ παρατ. παρδβα-

σκε, ἴστατο ἢ ἐπωχεῖτο παρ' αὐτῷ (ὡς πα-
ραδάτης, ἴδ. τὴν λ.), Α 104 f.

ΠΑΡΑΒΑΙΝΩ [πυυ.], αἰ, ὁ, καὶ ἐπικ. ΠΑΡΑ-
ΒΑΙΝΩ (παρδαίνω), ὁ παρὰ τινι ἐπὶ τοῦ ἔρμα-
τος ἱστάμενος, ὁ παροχούμενος, δ. ἐ. ὁ ἥρωας,
ὁ παρὰ τὸν ἡνίοχον ὀχούμενος ἢ ἀπὸ τοῦ ἔρ-
ματος μαχόμενος, ὁ μαχητής, Ψ 132 f. (Τὸν
στ. ἠθέτησάν τινες).

ΠΑΡΑΒΑΛΩ, ποιητ. ἐπὶ μόνον. (παρδαλλω), κερ.
παρακτυπητά, τροπ. καὶ εἰρων. «κρυφοδάκω-
τα», «παρὰ ἀγορεύω» ὁμιλῶ ὑπαινιγνύ-
μενος καὶ πλαγίως προσβάλλων τινά, Α
6 f. πρβλ. ΠΑΡΑΒΟΛΟΣ. (Κατ' ἄλλους δὲ ἦτον
πιθανῶς ἀπατητικῶς ἢ ἀντιρρητικῶς ἢ ὑποβλή-
δην, ὅ ἐ. διακόπτων τὸν λόγον. Κατὰ δὲ τι σχό-
λιον: ἐκ παραβολῆς ἢ συγκριτικῶς (ὑπὲρ παραδ-
εῖχεται ὁ Φαίσις) ἐνθεν μὲν τῆς Ἡρας ἢ Ἀθηνᾶς,
ἐνθεν δὲ τῆς Ἀφροδίτης τέλος κατὰ τὸν Δοι-
δερλ. ἐπιτιμητικῶς. II. Νομίζω ὅτι ὀρθότερον
εἶναι νὰ ἐμμένωμεν εἰς τὴν πρώτην ἐρμηνείαν.
Διότι τὸ παραβάλλω (ἐξ οὗ τὸ ἐπὶ μόνον) σημαίνει:
ρίπτω τι εἰς τινα, ὅλον φορβὴν εἰς τοὺς ἵππους,
μεταφορ. δὲ ῥίπτω λόγους εἰς τινα ἢ κατὰ
τινός, ὅπως καὶ λέγεται ἐν τῇ καθομιλουμένῃ
«μοῦ ἔρριψεν ἢ μοῦ ἐπέταξεν ἕνα λό-
γον» ἀντὶ τοῦ μοὶ ὁμιλήσας πλαγίως, ὥστε τὸ
«παρὰ μόνον ἀγορεύω» = πλαγίως ἀγορεύω).

ΠΑΡΑ-ΒΑΛΩ, ἐπικ., παρακ. ἐπικ. παραμεί-
νωκα, βαδίζω πλησίον τινός, συνοδεύω (μετὰ
τινός) τινά, ἐπομ. βοηθῶ, «παραστέκει»,
μετὰ δοτ., Α 11, Ω 73.

ΠΑΡΑΒΑΩ, ἀπὸς, ὁ, ἢ (παρδβέπω), στρα-
τός, στραβίζων, «ἡλλοιθωρος», Ι 503 f.

ΠΑΡΑΒΟΛΟΣ, οκ., ἐπικ. ΠΑΡΑΙΒΟΛΟΣ, μόνον
ἐν τῇ φρ. «παραίβωλα κερτομεῖν» = κερτομέως
ἐπέσει παραβλήθην ἀγορεύειν, πλαγίως δα-
κνεῖν, ὀνειδίζειν, πειράζειν, ἴδ. ΠΑΡΑΒΛΗ-
ΔΗΣ, Τ. Ἑρμ. 56.

ΠΑΡΑ-ΓΙΓΝΟΜΑΙ, πάρεμι, παρευρίσκο-
μαι, παρακάθημαι, «δαίτι» ρ 173 f.

ΠΑΡΑ-ΔΑΡΩ [π...], ἐπικ., ἀόρ. παρδδαρ-
θον, καὶ κατὰ μετὰ θ. παρδδραθον, ἀπαρφ. πα-
ρδδραθῆειν, κοιμῶμαι παρὰ τινι, συγκοι-
μῶμαι, υ 88, «τινὶ φιλότῃ» συγκοιμῶμαι
μετὰ τινος ἐν ἐρωτικῇ συνουσίᾳ, Ξ 163.

ΠΑΡΑ-ΔΕΧΟΜΑΙ, ἀποθ. μέσ., ἀόρ. παραδεξά-
μην, ἀπο(παρα)δέχομαι, παραλαμβάνω,
«τί τινος» τι παρὰ τινος, Ζ 178 f.

ΠΑΡΑΔΡΑΘΕΙΝ, ἴδ. ΠΑΡΑΔΡΑΘΩ.

ΠΑΡΑΔΡΑΜΕΤΩ, ἴδ. ΠΑΡΑΤΡΕΧΩ.

ΠΑΡΑ-ΔΡΩ, γ'. πληθ. παρδδρῶσι κατ' ἐπι-
κλὴν ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ -δρῶσι, ὑπηρετῶ, τινί,
μόνον ο 324 f.

ΠΑΡΑ-ΔΙΩ [π...], ἀόρ. β'. ἀπαρφ. παραδύμε-
ναι ἐπικ. ἀντὶ τοῦ παραδύναι, παρειαδύω,
«χῶνομαι», Ψ 416 f.

ΠΑΡΑ-ΚΕΙΩ, ποιητ., παρὰ τινι ἢ ἐνώπιόν
τινός ψάλλω, χ 348 f.

ΠΑΡΑΙΕΙΘ [..-], μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνκ. τοῦ παθ. ἀορ. παρήετο, παρῆτο, ἐπαρῆτο. Παθ. παρῆτομαι, ἐπαρῆτομαι, „κρέμαμαι εἰς τὸ πλάγι“, Π 341 f.

ΠΑΡΑΙ, ΠΑΡΑΙΩΤΗΣ, „ΠΑΡΑΙΩΛΟΣ, ἰδ. ΠΑΡΑ, ΠΑΡΑΒΑΤΗΣ, ΠΑΡΑΒΟΛΟΣ.

ΠΑΡΑΙΠΕΠΟΙΩΣΙΝ, ὄνκ, ἰδ. ΠΑΡΑΠΕΙΘ.

ΠΑΡΑΙΣΙΟΣ, ὄνκ, ἀπαίσιος, κακῶν προαγρετικός, Δ 381 f.

ΠΑΡΑΙΣΣΗ [..-], ποιητ. ἀορ. παρήσα, παρέρχομαι ὁρμητικῶς, τρέχω δραματικῶς πλησίον τινός, *Π. Ε 690, Γ 414, „ἐπὶ νῆας“ Θ 98, „τινά· τρέχων ὑπερβαίνει τινά, ὑπερτέρω τινος, Δ 615.

ΠΑΡΑΙΦΑΜΕΝΟΣ, ἰδ. ΠΑΡΑΦΗΜΙ.

ΠΑΡΑΙΦΑΣΙΣ, ἰοε, ἰδ. ΠΑΡΑΦΑΣΙΣ.

ΠΑΡΑΚΑΒΒΑΛΕ, ἰδ. ΠΑΡΑΚΑΤΑΒΑΛΛΩ.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΒΑΛΛΩ, μόνον ἐν τῇ ἀορίστ. β'. παρεκβάλλον, ἐπικ. συγκεκομ. ἀντὶ τοῦ παρακατέβαλλον, κυρ. καταβάλλω πλησίον ἢ πρὸ ποδῶν τινός, „ρίπτω ἐμπρός“, „ὄλην“ *Π. Ψ 427, „ἔωμά τινα· παραβῶ εἰς τινα, ρίπτω εἰς τινα ἵνα λάβῃ τὸ περιζώμα, Ψ 683.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΛΕΓΟΜΑΙ [..-], μέσ., μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνκ. τοῦ συγκεκομ. ἀορ. παρκατέλεκτο, τινί, καταλέγομαι παρὰ τινι, „πλαγιάζω πλησίον τινός“, *Π. Ι 565, 664.

ΠΑΡΑΚΕΙΜΑΙ, παρ.τ. παρέκειτο, θμικ. παρεκίσκειτο, Ξ 521, κεῖται παρὰ τινι, εἴμαι παρατεθειμένος („βαλμένος κοντά“) εἰς τινα, Ω 476, „ὅ οἱ παρέκειτο τραπέζῃ“ ὅστις ἔκειτο πλησίον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης, φ 446. Τροπ. „ὕπνιν παρῆκεται ἡδὲ μάχεσθαι ἢ φεύγειν· παρ' ὕπνιν κεῖται, „εἰς τὸ χέρι σας εἶνε“, νά κλ., χ 65.

ΠΑΡΑΚΕΙΝΩ [..-], παρέρχομαι, διέρχομαι πλησίον τινός, „πρὶν ἀπὸ κοντά“, μόνον ἐν τῇ μετοχ. ἐν τμ., Π 263 f.

ΠΑΡΑΚΛΙΔΩΝ, ἐπὶ β. ἐπ. (παρὰ κλίνων), παρεκκλίνων, πλαγίως, „παράμερα“, πρὸς τὰ πλάγια, „τρέπω ὅσας· ἀποτρέπω τοὺς ὀφθαλμούς“, Γ Ἀφρ. 183. Τροπ. „ἄλλα παρὲς εἰπεῖν παρὰ κλίνων· ἄλλα ἐκτὸς τῆς εὐθείας ὁδοῦ, παρεκτρέπομενος (τῆς ἀληθείας) νά εἶπω, δ 348, ρ 139.

ΠΑΡΑΚΛΙΝΩ [..-], μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀ. παρὰ κλίνω. 1) μεταβ. παρὲς κλίνω, „παραμερίζω“, „κεφαλὴν“ υ 304. 2) ἀνιστάδ. παρεκκλίνω, „παραμερίζω“, Ψ 424.

ΠΑΡΑΚΟΙΤΗΣ, λο, ὁ, ἐπ. (π. κοιτῆ), σύνευνος, σύζυγος, *Π. Ζ 430, Δ 15b.

ΠΑΡΑΚΟΙΤΙΣ, ἰοε, ἡ (θῆλ. τοῦ προηγ.), ἐπικ., δοτ. ἐπικ. παρακοίτι, γ 381, ἡ σύνευνος, σύζυγος, Γ 53, ψ 492 κ. α.

ΠΑΡΑΚΡΕΜΑΝΝΥΜΙ [..-], ἀορ. μετοχ. παρακρεμάσας, κρεμῶ, ἡ ἀφίω νά κρέμαται πλησίον, „νέις τὸ πλάγι“, „χεῖρα“ Ν 597 f.

ΠΑΡΑΛΕΓΟΜΑΙ, μέσ., μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνκ. τοῦ ἀορ. παρλέετο, ἡ ὕποκ. παρλέετομαι κατ' ἐπ. συστολήν ἀντὶ τοῦ παρλέεσθαι, Ξ 237, καὶ ἐν τῇ συγκεκομμένῳ β. ἀορ. παρλέετο, Γ. Ἀφρ. 168, κατακλίνομαι παρὰ τινι, „πλαγιάζω κοντά“, συνῆθ. ἐπὶ τῆς παρανόμου κατακλίσεως ἀνδρός παρὰ γυναῖκα, τινί, Β 515, λ 242, „ἐν φιλότῃ“ ἐν ἐρωτικῇ συνουσίᾳ, Ξ 237, Γ 224, ἀλλὰ καὶ γυναικὸς παρ' ἀνδρὶ, Ω 676, δ 305 (ἐν τμ.).

ΠΑΡΑΜΕΙΒΟΜΑΙ, μέσ. ἀορ. παρμεψάμην, μετ' αἰτ. παρέρχομαι, διέρχομαι πλησίον τινός, παραπλέω, ζ 310 f, „παρμεψέτο Μάλειον“ Γ. Ἀπ. 409.

ΠΑΡΑΜΕΝΩ, ἐξ οὗ μόνον ὁ ἀορ. ἀ. παρέμεινε, ποιητ. ΠΑΡΜΕΝΩ, ἐξ οὗ μόνον ἡ προστ. καὶ τὸ ἐπικ. ἀπαρρ., Ν 451, Ο 400, καὶ ΠΑΡΑΜΙΜΝΩ (ἰδ. τ. λ.), μένω παρὰ τινι, „μένω εἰς τὸν τόπον μου“, ἐμμένω, ἐγκαρτερῶ, „τινί“ *Π. Δ 402, ἀπολ. Ν 451.

ΠΑΡΑΜΙΜΝΩ, ποιητ., μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. καὶ ἐν τῇ παρ.τ. παρέμιννε, = ΠΑΡΑΜΕΝΩ, μένω ὅπου εὐρίσχωμαι, „κάθομαι“, *Ὀδ. ε 297, γ 445.

ΠΑΡΑΜΥΘΕΟΜΑΙ [..-], μέσ. ἀποθ., ἀορ. παρεμυθίστην, ὁμιλῶ πρὸς τινα ἵνα μεταβάλω τὴν γνώμην του, παρηγορῶ ἢ παραινῶ, ἐνθαρρύνω, μετὰ δοτ. καὶ μετ' ἀπαρρ., *Π. Ι 447, 684, Ο 45.

ΠΑΡΑΝΗΘ, ἴων. ἀντὶ τοῦ ΠΑΡΑΝΕΘ, σωρεύω πλησίον, ὁ ε. σωρηδὸν παρατίθημι, „στίον ἐν κανέοις παρενήνεον“ (ἐκτενέστερος τύπος τοῦ παρ.τ. ἀντὶ τοῦ „παρνήνεον“, ὅπερ καὶ ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β', ἰδ. ΕΠΙΝΗΘ), *Ὀδ. α 147, π 54.

ΠΑΡΑΝΗΣΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., μόνον ἐν τῇ μετ. νήσομαι, νηχόμενος („κολυμβῶν“) παρέρχομαι, ἡ προχωρῶ, ε 417 f.

*ΠΑΡΑΝΙΣΣΟΜΑΙ, ἐπικ. μέσ. ἀποθ., παρέρχομαι, παραπλέω, μετ' αἰτ. Γ. Ἀπ. 430.

ΠΑΡΑΝΤΑ, ἐπὶ β., πλαγίως, „παράμερα“, μόνον Ψ 416 f.

ΠΑΡΑΠΑΙΣΚΩ [..-], ἐπικ., μόνον ἐν τῇ ἀορ. β'. παρήπαρον, παράγω, παρὰ ὄρω, παραπείθω, ἐξαπατῶ, „ξεγελά“, Ξ 488 (ἐν τμ.), μετ' ἀπαρρ., Ξ 360. (Μόνον ἐν τοῖς παρατεθετοῖς χωρίοις).

ΠΑΡΑΠΕΙΘ, ἐπικ. ΠΑΡΑΠΕΙΘΩ, ἀορ. παρέπεισα, ἀορ. β'. ἐπικ. ἀναδιπλ. παραιπέπεθον, ὅθεν ὕποκ. παραιπεπίθηκα, χ 213, μετοχ. παραιπεπίθουσα, Ξ 204, καὶ συγκεκ. παρπεπιθών, Ψ 37, ω 119, κυρ. δι' ἀπατηλῶν λόγων πείθω τινά νά μεταβάλῃ γνώμην, παραπείθω, παρὰ σούρω, ἐξαπατῶ, „ξεγελά, ξεμαυλίζω“, τινά, Ψ 606, ω 119, „φρὲνας τινός“ Π 420, Ν 788, „τινά ἐπέπεισον“ „ξελογιάζω“, Ξ 208, μετ' ἀπαρρ. χ 213.

ΠΑΡΑΠΕΜΝΩ, ἀορ. παρέπεμψα, κατεσοδῶ,

συνοδεύω, ἤξεπροβουδω, ξε(συνε)εγαίνω, μ 72 f.

ΠΑΡΑ-ΠΛΑΞΗ, ποι., ἀορ. ἀ. παρεπλάξα, παθ. παρεπλάχθη. 4) Ένεργ. παραφέρω, παρασύρω, αποπλανώ, τινά, επί άνέμου καί θυελλής, μετά γεν. τοῦ τόπου, ἀφ' οὗ γίνεται ἡ παραφορά, «παρέπλαξε Κυθήρων» μέ παρέσυρε, μέ ἔρριψεν ἐξω τῶν Κυθέρων, ι 81, τ 187.

2) Παθητ. παρατρέπομαι τοῦ σκοποῦ, παρακρούομαι, «παρεπλάχθη ἰός» Ο 464. Τροπ. «νόημα» παραπλανώ τόν νοῦν, υ 346. Πρβλ. ΠΛΑΞΗ.

ΠΑΡΑΠΑΪΣ, ἦρος, ὁ, ἡ (παραπλήττω), κυρ. ὁ εἰς τὰ πλάγια πληττόμενος, «πῶνες παραπλήγες» τὰ ἐκ τοῦ πλάγιου μόνον, ὁ ἔ. ἐκ μᾶς μόνον πλευρᾶς πληττόμενα ὑπὸ τῶν κυμάτων παράλια, κατ' ἀντίθεσιν τῶν «προβλήτων ἀκτῶν» (ε 408), ὁ ἔ. χαμηλὸς αἰγιαλός, Ὅδ. ε 418, 440. Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν μόνον ἐνταθῆ.

ΠΑΡΑ-ΠΑΪΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: παραπλέω, μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ ἐπικ. ἀορ., παρίπλω, παραπλέω, μ 69 f.

ΠΑΡΑ-ΠΝΕΪ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. τῆς ὑποτ. παραπνεύω, μικρὰν πνοὴν ἐξάγω, «ξεφυσῶ», «ἵνα μὴ τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ» , διὰ νὰ μὴ βγάλῃ τὴν παραμικρὰν πνοήν. διὰ νὰ μὴ ξεφυσῇ τὸ παραμικρόν, κ 24 f.

ΠΑΡΑΡΗΝΤΟΣ, ἡ, ὅν, ἐπικ. (π. ῥητός; ἀ.) μετὰπέιστος, «ἐπέεσσιν» διὰ λόγων, Ὅλ. Ι 526. 6.) «παρὰρῆτά» παραινήσεις, προτροπαί, Δατ. ποιεῖται, πρβλ. ΔΙΜΥΧΑΝΟΣ, Ν 726.

*ΠΑΡΑ-ΕΚΟΠΤΩ, συγχρόνως σκώπτω, «πολλὰ παρασκώπτουσι ἑσέφρατο» κατὰ τὸν Βαουμ. πολλὰ παρεμβάλλον σκώμματα (multa ridicula admisceans), Ὅλ. Δῆμ. 203. || Ὅλ. ὁρθότερον νομίζω νὰ γραφῇ κατὰ διάστασιν «παρὰ σκώπτου», ὥστε ἡ πρόθεσις νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸ «ἐσέφρατο»: διὰ πολλῶν σκωμμάτων παρε(μετέ)πεισας.

ΠΑΡΑΣΤΑΔΩΝ [..υ.], ποι., ἐπίρ. (παρίστημι), παριστάμενος, προσερχόμενος. ἐγγύθεν, ἐκ τοῦ πλησίον, Ο 22, κ 173, 547, μ 207.

ΠΑΡΑΣΤΕΙΧΩ ποιητ. μόνον β'. ἐν. τοῦ ἀορ. β'. παρίστηες, παρέρχομαι εἰς, «περνῶ εἰς», Ὅλ. Α. 217.

ΠΑΡΑ-ΣΕΪΛΛΩ, μόνον γ'. ἐνικ. τοῦ ἀορ. ἀ. παρέσηλεν, παραφέρω, κάμνω νὰ πέσῃ παρήμερα, νὰ ἀποτύχῃ, νὰ ἀστοχήσῃ, «οἰστόνα» Θ 344 f.

ΠΑΡΑΣΚΕΜΕΝ, ἦδ. ΠΑΡΕΧΩ.

ΠΑΡΑ-ΤΑΝΤΩ [..υ.υ.], ἀπλῶνως πλησίον ἡ ἐμπρός: τινος, παρατίθημι, παραθέτω, «τράπεζαν» α 138, η 174 κ. ἀ., μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἀ. ἐν τῇ.

ΠΑΡΑ-ΤΕΚΤΑΪΝΟΜΑΙ, μέσ., μόνον ἐν τῇ εὐκτ. τοῦ ἀορ. ἀ. παρατεκτῆναι, αἰτο, κυρ. ψευδῶ

κτιζῶ ἡ κτιζών μεταποιεῖν ὅθεν «ἐπο»: μεταπλάττω, πλάττω, «φθειράνω» λόγον, ξ 431, παραποιῶ, μεταβάλλω, «ἄλλως παρατεκτῆναιτο» Ξ 54.

ΠΑΡΑ-ΤΙΘΗΜΙ, γ'. ἐνικ. τοῦ ἐνεστ. ἐπικ. παρατίθετ, παρατ. ἐν τῇ. παρὰ(πάρ)-τίθην καὶ ἐτίθην παρά, μέλ. ἀ. πληθ. παραθήσομεν, ἀορ. παρέθηκα, γ'. πληθ. τοῦ β'. ἀορ. πάρεσαν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ: παρέθεσαν, ὑποτ. παραθείω, ἐπ. ἀντὶ τοῦ: παραθῶ, εὐκτ. παραθεῖεν, προστ. παράθες, μέσ. ἀορ. β'. πάρ-θέτο, εὐκτ. παραθεῖτο, μετοχ. ἐπικ. παρθέμενος (=παρὰ). 4) Ένεργ. ἀ.) παραθέτω, θέτω τι πλησίον ἡ ἐμπρός: τινος, «τράπεζαν, δίφρον», «βάλλω τραπέζι κλ.», ε 92, υ 259, «ρόπαλον ἐτάροισι» ι 326. Ὅλ. ἐπὶ ἐδεσμάτων, «δαῖτα» Ι 90, «βρώσιν τε πόσιν τε» α 192 κ. ἀ. β'.) ἐν γέν. δίδω, προσφέρω, παρέχω, «ξεϊνά τινα» Δ 779, Σ 408, «δύναμιν» γ 205. 2) Μέσ. ἀ.) παραθέτω τι χάριν ἑαυτοῦ, «κλισιόν» α 432, «δαῖδας» β 105, τ 150. Τό δὲ Ο 507, «ὁδοιπόριον παραθείμην» ἐκ τῶν ἑαυτοῦ παραθέτω β'.) παραβάλλω, «βάζω κάτω» (κυρ. ἐπὶ τῶν παιγνίων ἡ στοιχημάτων καταβάλλω τι τῶν ἑαυτοῦ πλησίον τοῦ ἄλλου, διὰ νὰ ᾔνυσ πρόγειρον εἰς τὸν νικητὴν) ὅθεν διακινδυνεύω, «παρούεμενοι κεφαλὰς», «ἔβαλαν κάτω (ἡ μετὰ ξένων λέξ.: «εἰς τὸν τορβάν») τὰ κεφάλια τῶν», β 237, «ψυχάς» γ 74, ι 255.

ΠΑΡΑ-ΤΡΕΠΩ, μόνον ἀορ. ἀ. μετοχ. παρατρέψας, παρεκκλίνω, παρεκτρέπω, «γέρνω», στρέφω πλαγίως, «παρατρέψας εἶγεν ἵππους» στρέψας ὀλίγον πλαγίως, παρεκτρέψας διεύθυνε τοῦ: ἵππους, Ὅλ. Ψ 398, «ἐκτός ὁδοῦ» Ψ 423.

ΠΑΡΑ-ΤΡΕΞΩ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. β'. παρῆδραμον, γ'. δοικ. παρῆδραμῆτην, εὐκτ. γ'. ἐν παραδράμῳ ἀ.) τρέχω παρὰ τινα (πλησίον τινός), τρέχων παρέρχομαι, Ὅλ. Κ 350, Χ 457. β'.) τρέχων ὑπερβαίνω τινά [δρόμῳ νικῶ τινά], «Ξαπερνῶ», «τινὰ πόδεσσιν» Ψ 636, Ὅλ. 18, 16. (|| Έν τῇ καθομιλουμ. τὸ «παρατρέχω» σημαίνει: δρόμῳ, ὃ ἔ. «εἰς τὸ τρέξιμον», διαγωνίζομαι πρὸς τινα, οἷον ἐν τῇ φρ. «ἔλα νὰ παρατρέξιμεν».)

ΠΑΡΑ-ΤΡΕΩ, ἀορ. ἀ. παρέτρεσα, ἐπ. σσα, φοβούμενος παραμερίζω, ὑπὸ φόβου παρεκκλίνω, «ἐξεπιπάζομαι», ἐπὶ τῶν ἵππων, Ε 295 f.

ΠΑΡΑ-ΤΡΟΠΕΩ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ΠΑΡΑΤΡΕΠΩ, παραπειθῶ, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τροπικ. «τί με ταῦτα παρατροπέων ἀγορεύεις;» πρὸς τί με λέγεις ταῦτα παρεκκλίνων, ὑπεκφεύγων, ὃ ἔ. προσποιούμενος, ἐξαπατῶν; δ 465 f. || Ὅρθότερον ὁ Δαυδερλ. συνάπτει τὴν αἰτ. «με» πρὸς τὸ «παρατροπέων»: θέλων ἀλλαγὸς νὰ παρατρέψῃ τὸν νοῦν μου, ἐξαπατῶν με.

ΠΑΡΑ-ΤΡΟΠᾶΩ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ΠΑΡΑΤΡΕΠΩ, «γυρίζω», τρεπ. «γυρίζω τὸν νοῦν» τινός,

•θεοὺς θύεσσι» παραπειθῶ, μεταπειθῶ, ἐξιλεῶ τοὺς θεοὺς διὰ τῶν θυσιῶν, 1500 ἤ.

ΠΑΡΑΤΥΓΓΑΝΩ, τυγγάνω παρών, τινί, εἵτις, παρὰ τινι, πλησίον τινός, Α 74 ἤ.

ΠΑΡΑΓΓΑΛΩ, μόνον παρὰ. παραύδα, μετοχ. -δῶν καὶ ἀορ. μετοχ. παραυδήσας· ἄ.) παφαιμυθεῖσθαι, «παρηγορεῖν» τινι, «μύθοις ἀγανοῖς, μελιχοῖς» μέ λόγου· κτλ., α 53, π 279, «θάνατόν τινι» παρηγορεῖν τινι διὰ τὸν θάνατον, λ 488· β.) λέγων ἵνα πείσω, παραινῶ, συμβουλεύω, «μὴ ταῦτα παραύδα» α 478.

ΠΑΡΑΙΤΤΟΟΙ, μίαν λέξιν, γράφουσιν ὁ Βέκκερος καὶ Ἀμεϊ: ἐν τῇ Μ 302, Ψ 447 κ. ἄ., ἐν ᾧ ἄλλοι ἐκδοταί χωρίζοντες τὴν πρόθεσιν (παρ' αὐτοῦ) ἀποδίδουσιν αὐτὴν εἰς τὸ ῥήμα, ἴδ. αἰτόοι.

ΠΑΡΑΨΑΙΣ [···], ἡ, μόνον ἐν τοῖς ἐπικ. τύποις: ΠΑΡΑΨΑΙΣ ἢ ΠΑΡΨΑΙΣ (παράψῃμι). 1) παραινεῖς, προτροπή, Α 793, Ο 404. 2) παρᾶναις, δολέαις, γοητεία, «ξελογισαμῆ», Ξ 217, ἐνθα καίται ὡς ἐπετήγησις τοῦ «θαριτύς» (ἴδ. τ. λ.), οἰονεὶ θελκτικὴ συνομιλία. Ἡ λ. εἶνε ἐπικ. καὶ λυρικὴ.

ΠΑΡΑΨΕΙΓΩ, ἀορ. β'. ἀπαρφ. ἐπικ. παραψυγέιν, παρερχόμενος διαφεύγω, «ξεγλυτύνω», μετὰ δοτ. «τῆ» (Σκύλλη δηλ.), ἥτις ὅμως δύναται νὰ ἐκληθεῖ καὶ ὡς δοτικοφανὲς ἑπὶ, ἐκεῖ, ἔδω, μ 99 ἤ.

ΠΑΡΑΨΗΜΙ, ποιητ., ὁ ἐνεστ. Α 577, ἀορ. παρῆπον, ἴδ. τ. λ., μέσ. μόνον ἐν τῇ ποιητ. μετοχῇ παρῆμενος καὶ παρῆφμενος, Ω 771, Γ. Δῆμ. 337, ἀντὶ τοῦ: παρᾶφ., ἀπαρφ. παρῆσθαι ἀντὶ τοῦ: παρᾶφ., παρᾶινῶ, συμβουλεύω, τινί, Α 577.—Συνήθως μέσ. μετ' αἰτ. «τινὰ ἐπίεσιν» παραπειθῶ, παραπλανῶ τινὰ διὰ λόγον (ἀπατηλῶν), παίρνω μέ τὰ λόγια, ξελογιάζω, ξεγελῶ, Μ 249, β 489, τ β, Γ. Δῆμ. 337.

ΠΑΡΑΨΑΛΩ [···], ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. παραφθαίησι, Κ 346 (ὅπερ ὅμως διὰ τὸ παράδοξον τοῦ τύπου νομίζουσιν ὁ Σπίτζερος, Λίνδορφ. καὶ Κλάσεν ὅτι πρέπει νὰ τραπῇ εἰς ὑποτακτ. παραψθῆσιν), μετοχ. παραψθᾶς καὶ μέσ. ἀορ. β'. παραψθᾶμενος, προφθάνω, προλαμβάνω, «προπερνῶ», ἴδ. Χ 497, «τινὰ πόδεσσι» Κ 346. Μέσ. «τινὰ τάχει» Ψ 515.

ΠΑΡΒΕΒΑΨ, ἴδ. ΠΑΡΑΒΑΨ.

ΠΑΡΔΑΛΕΩ, ἡ, Ἰων. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ ΠΑΡΔΑΛΗ, ὄφρυς παρδάλεως, ἴδ. Γ 47, Κ 29.—Κυρ. εἶνε οὐσιαστικῶς λαμβανόμενον θηλ. τοῦ ἐπιθ. παρδάλεος, ἐῆ, ον (πάρδαλις, πόρδαλις, ἴδ. τ. λ.): εἰς πάρδαλιν ἀνήκων (ἢ ἐν δὲ τῇ καθομιλουμ. «παρδαλάς» (=παρδάλεος, καθὼς χρυσός=χρύστος, ἀργυρός=ἀργύρεος), κατὰ στικτος, ποικίλος, οἷον τὰ τῆς παρδάλεος ὄφρυς).

ΠΑΡΒΕΩΝΑΙ, μέσ. ἀποθ., μόνον ἐν τῇ πρῶστ. -το, μετοχ. -όμενος καὶ παρὰ. παρῆετο, πα-

ρακαθίζομαι, «καθίζω κοντά», ἡ παρακάθημαι, κάθημαι πλησίον τινός, «τινί» Α 557, Ε 889, δ 738, ο 334, ἰδίως ἵνα συνδιαλεχθῶ μετὰ τινος. Εὐρίσκειται μόνον παρ' Ὁμ.

ΠΑΡΕΙΑ [···], ἡ, 1) παρείᾳ, [γνάθος], «μάγουλον» (δὲ μάλον Δωρ., μῆλον), πάντοτε πληθ., κυρ. ἐπὶ ἀνθρώπου, Α 393, δ 223 κ. ἄ.: ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ αἰετός, β 453. 2) τὸ τὴν παρῆν ἐπικαλύπτει μέρος τῆς περικεφαλίας, παραγναθίς, «μαγουλικά», Γμ. 31, 41.

ΠΑΡΕΙΩΝ, ἴδ. ΠΑΡΙΩΝ.

4. ΠΑΡΕΙΩΝ, (παρᾶ, εἰμι), πάρεστι, -εσσι καὶ γ'. πληθ. ἐπικ. παρᾶσι, εὐκτ. παρῆν, μετοχ. Ἰων. παρῆν, ἀπαρφ. παρῆναι καὶ ἐπ. παρῆμεναι παρὰ. β'. ἐνικ. παρῆσθα, γ'. ἐνικ. παρῆν καὶ παρ—ἐην γ'. πληθ. πάρεσαν, Α 75, μέλ. ἐπικ. παρῆσομαι, -έσεται καὶ συγκεκομμένος -έσται. 1) παρευρίσκομαι, εἶμαι παρὼν, ἀπολελ. Β 485, Ξ 299 κ. ἄ., μετὰ δοτ., εἶμαι, εὐρίσκομαι, διατρέφω παρὰ τινι, πλησίον τινός, ε 405, 129, «μήλοισι ἡδ' αὐδῶτη» δ 640, πολ. λάκις: εἶμαι παρὼν πρὸς βοήθειαν, παρίσταμαι, «παραστέχομαι», Α 41, Σ 473 κ. ἄ.: Ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων «μάχη» παρευρίσκομαι ἐν τῇ μάχῃ, «ἐν δαίτησι» Κ 217. 2) ὑπάρχω, εὐρίσκομαι, εἶμαι πρόχειρος, ὅθεν «τὰ παρῆντα» τὰ ὑπάρχοντα, «τὰ εὐρισκόμενα», α 440, δ 56 κ. ἄ., «τινί» ὑπάρχω εἰς τὴν διαθέσιν τινος, προσφέρομαι εἰς τινι, «δωρὰ τοι παρῆσεται» Α 213, ε 80 κ. ἄ., «εἴ μοι δύναμις γε παρῆν» ἂν εἶχα τὴν πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένην δύναμιν, ἀν' ἐδυνάμην, β 62, «ὅση δύναμις γε πάρεστι» καθ' ὅσον δύναμαι, Θ 294, Ν 786.

2. ΠΑΡΕΙΩΜΙ (παρᾶ, εἶμι), μετοχὴ παρῆν, παρῆρχομαι, διαβαίνω πλησίον, «περνῶ ἀπὸ», ἴδ. δ 527, ρ 233, Ἑπγ. 3, 6.

ΠΑΡΕΙΨΩΝ, ἄλλ. ἀορ. β'. τοῦ ΠΑΡΑΨΗΜΙ ὑποτ. γ'. ἐνικ. παρῆσιν, μετοχ. -ών, οὐσα· ἄ.) παραπειθῶ, παραπλανῶ, «ξεγελῶ, ξελογιάζω, παίρνω μέ τὰ λόγια», Α 555, Δ 337· β.) μετ' αἰτ. πράγματος, παραινῶ, συμβουλεύω τι, «αἶψα» Ζ 62, Η 424, ἀπολελ. παραινῶ, προτρέπω, προσπαθῶ νὰ πείσω, Α 793, Ο 404. [Ἡ συλλαβὴ παρ τοῦ «παρῆν» παρῆποδα· ἐν ἄρσι εἶνε μακρά].

ΠΑΡΕΚ καὶ πρό φων. ΠΑΡΕΣ, ἀλλὰ καὶ πρό συμφώνου ὡσαύτως, οἷον Α 486, μ 276, 443, ε 468 (παρὰ τοῖς μετέπειτα πάρεξ), Ἰων. καὶ ἐπικ. (Ὁ Δέων Μίυερ νομίζει ὅτι ἡ λ. ἐν εἶνε σύνθετος ἐκ τῶν δύο προθέσεων, διότι πολλὰς συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς, ἐν ᾧ ἡ Ἑκ μόνον μετὰ γενικῆς δύναται νὰ συνταχθῇ, ἀλλὰ μάλ. ἐπὶ ἐκτασίς τῆς Παρὰ κατ' ἀναλογίαν τοῦ Σανσκριτ. parāk. ἢ. Κατὰ δὲ τὴν παλαιότεραν θεωρίαν συνάπτει τὰς σημασίας τῆς Παρὰ καὶ τῆς Ἑκ ὁπωσδήποτε, ὥστε ὅτε μὲν ταύτης, ὅτε δὲ ἐκείνης τῆς προθέσεως ἡ ἔννοια ἐπικρατεῖ, κατὰ

τινας· μάλιστα τῶν γραμματικῶν τῆς μὲν Παρά ἐπικρατεῖ, ὅταν συντάσσεται μετ' αὐτ., τῆς δὲ Ἑκ, ὅταν μετὰ γενικής. Α.) Πρόθ. 1) μετὰ γεν., ἔξω, ἐκτός, ὀλίγον ἐκτός, „παράμερα“, „παρὲς ὁδοῦ“ K 349, Ὑ. Ἑρμ. 188, „παρέκ λήμενος“ ὀλίγον ἔξω τοῦ λ., „ἔξω μὲν, ἐγγύς δὲ“ κατὰ τὸν Εὐρ., i 416. 2) μετ' αὐτ., τοπικῶς, „παρέξω, παρέκει“, περὶ αὐτ., I 7, Ψ 762, μ 443, π 465, 343, Ὑ. Ἀπ. 419, „ἀπ' ἔξω, ἐξ μακρὰ“, „παρὲς τὴν νῆσον ἐλαύνετε τὴν νῆα“ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τῆν νῆσον διευθύνετε τὸ πλοῖον, μακρόθεν παραπλέετε τὴν νῆσον, μ 276, ο 499, Ὑ. Ἑρμ. 563. Ἐν τῷ Ω 349 τίθεται ἡ πρόθ. μετὰ τὴν αὐτ., καὶ τότε ὀρθότερον νομίζει ὁ Σπίτζ. νὰ συναρθῇ ἡ πρόθ. μετὰ τοῦ ῥήματος: „ἐλάσαν“ καὶ ἐντεῦθεν νὰ ἐξαρτηθῇ ἡ αὐτ.: παρεξήλασαν τὸ σῆμα, πρὸλ. ΠΑΡΕΞΕΛΑΪΝΑΙ. Τροπ. α.) „παρέκ νόον“ ἔξω φρενῶν, παρὰ πᾶσαν φρόνησιν, ἀφρόνως, Γ 133, Ὑ. Ἑρμ. 547. Τὸ δὲ K 391 „πολλῆσιν μ' ἄτρησι παρέκ νόον ἤγαγεν Ἑκτωρ“ τινὲς μὲν ἐρμηνεύουσι συνάπτοντες ὁμοῦ τὸ „παρὲς ἤγαγε (=παρεξήγαγε) νόον“ καὶ τὴν δοτ. „ἄτρησι“ λαμβάνοντες ὡς ὄργανον· διὰ πολλῆς τυφλώσεως μού παρεπλάνησε τὸν νοῦν ὁ Ἑκτωρ, μὲ ἠπάτησε, μὲ ἐσύρωσε, πρὸλ. Ὑ. Ἀφρ. 36. Ἄλλοι δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐκλαμβάνουσι τὸ „παρέκ νόον“ ὡς ἀνωτ.: ἀνοήτως, ἀφρόνως· μ' ἐνέβαλεν εἰς πολλὰ κακὰ ὁ Ἑκτ. β.) „παρὲς Ἀχιλλῆα“ ἐκτός τοῦ Ἀχιλ., ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ἀχιλ., Ω 434. Β.) Ἐπίρ. 4) τοπικῶς, „παρέξω, παρέκει“ (ἀκριβέστερον: κατὰ παρακολούθησίν τινο· πρὸς τὰ ἔξω, οἶον) „νήγειν“ παρακολουθῶν τὸ κῆμα τὸ πρὸς τὴν ἡπειρον ἐρευγόμενον κολυμβῶ πρὸς τὰ ἔξω, ε 439, „ὠθεῖν“ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, παρακολουθῶν τὰ στήριγματά τοῦ κοντοῦ, ὠθῶ πρὸς τὰ ἔξω, i 488, „νῆα παρὲς ἐλάαν“ παρακολουθῶν τὴν ἑκαστὴν τινο· ἀπ' ἔξω, μακρόθεν ἐλαύνω τὸ πλοῖον, μ 47, 409 (πρὸλ. μ 53), „στῆ παρὲς“ ἦλθε καὶ ἐστάθη παρ' αὐτόν, Α 486. 2) τροπ. σημαίνει παρεκτροπὴν καὶ παραμόρφωσιν τοῦ ὀρθοῦ καὶ ἀληθοῦς, ὅθεν α.) „ἄλλα παρὲς εἰπεῖν παρακλιδόν“ ἄλλα ἀντ' ἄλλων λέγω, (ἀποκρυπτόμενος ἢ) παρεκκλίνων τῆς ἀληθείας, δ 348, ρ 439, „παρὲς ἐρεῖν“ φ 16, „παρὲς ἀγορεύειν“ παρὰ τὸ πρέπον, ἀπρεπῶς, M 213. β.) ἐκτός τούτων, προσέτι, ε 468. Ἄλλ' ὀρθότερον ὁ Φαίτης· Ἀμεῖς καὶ ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν ἔξω τούτων, διάφορα τούτων (παρεκτρέπομενοι, παρεκκλίνοντες τούτων).

ΠΑΡΕΣΧΕΤΟ, ἴδ. ΠΑΡΕΧΕΙΜΑΙ.

ΠΑΡΕΚ-ΠΡΟ-ΦΕΙΓΑ, μόνον ἀορ. ὑποτ. γ'. ἐνικ. -φύγησιν, κυρ. παρέρχομαι ἐμπρός τινος ἢ φεύγω μεταφ. διαφεύγω, τινά, πρὸς τῶν ἄθλων, τὰ ὅποια δὲν λαμβάνει τις, Ψ 314 f.

ΠΑΡΕΚΛΑΪΝΑΙ, μέλ. ἐπικ. παρελάσσει, ἀορ. παρήλασε, -σαν, καὶ ἀναψ. παρέλασσε, ἐλαύνω

πλησίον τινός, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ. α.) παρελαύνω (ἔξωπακ. „ἵππους ἢ ἄρμα“, τρέχω ἑρπυπος ἢ ἐφ' ἄρματος πλησίον τινός, Ψ 382, „τινὰ ἵπποισι“ ἐλαύνων ὑπερβαίνω τινά, „τὸν περὶ μετὰ λογά“, ἐπὶ ἵπποδρομικῶν ἀγώνων, Ψ 638. β.) παραπλέω, „νῆς“ μ 186, „τινὰ“ παραλλάσσω, παρέρχομαι, „τὸν περὶ μετὰ τὸ καράβι“, μ 497.

ΠΑΡΕΛΕΚΕΙ, μόνον κατὰ προτ. τοῦ ἐνεσ. -εστε καὶ γ'. ἐνικ. τοῦ μέσ. παρὰτ. παρέλκετο. 4) Ἑνεργ. α.) ἔλκω πλησίον μου, συμπαρέλκω, „σέρνω ἀπὸ κοντά“, β.) „σέρνω, τραβῶ“ τι, ὁ ἔ. παρατείνει, βραδύνω, ἀναβέβλωται, „μόνηται“ Ὁδ. φ 414. 2) Μείω. πλεῖν ἔλκω τι πρὸς ἑμαυτόν, τροπ. κρυφίως καὶ ἀπατηλῶς ἐπισύρω, περιποιῶ εἰς ἑμαυτόν, „δῶρα“ σ 282.

ΠΑΡΕΜΜΕΝΑΙ, ἴδ. ΠΑΡΕΙΜΙ.

ΠΑΡΕΝΗΕΒΟΝ, ἴδ. ΠΑΡΑΝΗΕΒ.

ΠΑΡΕΞ, ἴδ. ΠΑΡΕΚ.

ΠΑΡΕΞΕΙΜΙ, (παρὲς, εἴμι), παρεξέρχομαι, παρεκβαίνω τροπ. παραβαίνω, Ὑ. Δῆμ. 478.

ΠΑΡΕΞ-ΕΛΑΪΝΑΙ, ἔ-ελάει κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐν τῷ ἀπαρφ. παρεξέλααν, μ 47, 409, ἀορ. ὑποτ. β'. ἐν. παρεξέλεισθα (πρὸ τοῦ Σπίτζ. ἐν. ἐγράφετο κατὰ διάστασιν; παρὲς ἐλάσησθα), ἐλαύνω τι ἐγγύθεν τινός· μόνον ἀμετάβ. τρέχω ἐφ' ἄρματα· πλησίον τινός, τρέχων παρέρχομαι, Ψ 344 (πρὸλ. 346), ὡσαύτως ἔ μ 53 ὁ μὲν Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν γράφουσι „παρεξέλασσω“, συνήθως δὲ ἔ ὁ Δίνδορφ. „παρὲς ἐλ.“ (Πρὸλ. ΠΑΡΕΚ Α', 2).

ΠΑΡΕΞ-ΕΡΧΟΜΑΙ, ἀπολ., ἀορ. ἀπαρφ. παρεξέλθειν, μετοχ. -οῦσα. 4) λάθρα ἐξέρχομαι, κ 573, παρέρχομαι, παρεκβαίνω, προχωρῶ, „πεδίοιο“ (γεν. τοπικ.) εἰς τὴν πεδιάδα, K 344. 2) μεταφ. παρεκτρέπομαι τινος, παραβαίνω τι, „Διὸς νόον“ ε 104, 138.

ΠΑΡΕΠΑΝ, ἴδ. ΠΑΡΑΠΑΝ.

ΠΑΡ-ΕΡΧΟΜΑΙ, ἀπολ., ἐνεσ. -εται, μετοχ. -ομένην, μέλ. παρελύνεαι, ἀορ. β'. παρήλυον, ὑποτ. παρέλθῃ, εὐκτ. -έλθοι, ἀπαρφ. ἐπικ. παρελθόμεν. 4) παρέρχομαι, „περνῶ, διαβαίνω“ ἀπὸ κοντά· ὅθεν ἐπὶ πτηνῶν, παρίπταμαι, μ 62, ἐπὶ πλοίων, παραπλέω, π 352, ἐπὶ κύματος, ε 429, μετ' αὐτ., τί, Θ 239. 2) παρερχόμενος ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, τινά, „ἔπερνῶ, περνῶ“, Ψ 345, „ποσσίν“ εἰς τὸ τρέψιμον, „εἰς τὰ πόδια“, θ 230, „ἐν δόλοισιν“ ν 294· ὅθεν τροπ. ὑπερβαίνω τινά εἰς τὴν πανουργίαν, „περνῶ“, Α 132.

ΠΑΡΕΣΑΝ, ἴδ. Α. ΠΑΡΕΙΜΙ.

ΠΑΡ-ΕΥΝΑΖΟΜΑΙ, μέσ. παρακατακλίνομαι, κοιμῶμαι παρὰ τινι, χ 37 f.

ΠΑΡ-ΕΧΗ, μέλ. -έξω, ἀορ. β'. παρέσχεον, ἐπικ. παρέσχεθον, ὑποτ. γ'. ἐν. παρήσχη, ἀπαρφ. παρήσχεθιν (καὶ ἐν τι.), ἐπικ. δὲ παρήσχεμεν. 4) ἔχω ἢ κράτῳ τι ἑτοιμον νὰ δώσω, παρ-

χω, προσφέρω, «δράγματα» Σ 556, πρβλ. Ψ 50 (ἔμβα ἐν τμ.), «φρος» α 347. (||. Ἐν ἅπασι τοῖς τοῖς χωρίοις ἐρμῇ εὐεται ἔκ κατὰ τὴν ἐπομένην σημασίαν). 2) ἐν γένει, παρέχω, «δίδω», χορηγῶ, προξενῶ, ἐερῆια, ἑώρα, σίτον, βρώσιν τε πόσιν τε, Ιχ 08: «Ομ. πλχ., «φιλότητα» Γ 354, «ἀρετήν» σ 433, «γέλω τε καὶ εὐφροσύνην» ο 8, τοῦναντίον «ἔχω» κρατῶ, Τ 447· καὶ ὅταν τὸ ὑποκείμενον ᾖν πρᾶγμα, «βάλασσα παρέχει Ιχ 08:» τ 143 (τοῖς): «παρέχει σίδηρον» Ψ 834· ἀπολ. «ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω» ἀρθύτως, «καλὰ θά δώσω» εἰς πάντας, θ 39, πρβλ. Σ 50. Μετ' ἀπαρρ. τελικοῦ, «παρέχουσι γάλα θησθαι» ἵνα ἀμέλγη τις, δ 89. (Τὸ α ἐκτείνεται ἐν ἄρσει, τ 143).

ΠΑΡΗΕΡΟΝ, ἴδ. ΠΑΡΑΕΙΡΟ.

ΠΑΡΗΙΟΝ [-.-], τό, 1) παρειά, «μάγουλον», Ψ 690, τ 208, ἐπὶ ζώων, Π 159, χ 404, πρβλ. ΠΑΡΕΙΔ. 2) παραγναθίς, «μαγουλικά», (τοῦ χαλινῶ τῶν ἵππων, Δ 142. (Κατὰ τινὰς μὲν Ἴων. ἀντὶ τοῦ ἀγρ. παρείον ἐκ τῆς παρὰ, κατὰ δὲ τὸ σχῆλ. τοῦ Διδύμου εἰς Μ 31 ὀνομάζεται ἥιον (ἐκ τοῦ εἰμι) «τὸ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν», ἐπομ. τὸ παρ' αὐτῷ μέρεϊ τοῦ προσώπου παρήιον).

ΠΑΡΗΛΑΒΕ, ἴδ. ΠΑΡΕΛΑΪΝΩ.

ΠΑΡΗΜΑΙ (παρά, ἦμαι), ἀποθ., μόνον μετοχ. παρήμενος, αν, ω, α' ᾱ) παρακάθημαι, κάθημαι πλησίον, ἀπολελ., καὶ μετὰ δοτ. «νηυσί, δαίτι» Α 421, α 339 κ. ἄ. πολ. β') ἐν γένει, διατρέφω, διατρεφάμαι, διαμένω, παρά τι, κ 407, ρ 456, παρευρίσκομαι, εἶμαι παρών, τ 209. Ἐνίοτε συμπαρομαρτεῖ καὶ ἡ ἔννοια τῆς ὀχληρᾶς ἢ ἐχθρικῆς παρουσίας, οἶον Ι 311, λ 578, α 231.

ΠΑΡΗΟΡΙΟΝ, ἡ, ποιητ., ὁ ῥυτῆρ ἢ ἀγωγός («καπίστρι»), δι' οὗ ὁ παρήορος ἵππος («γι-δέκι») προσδένεται εἰς τὸν ὑπὲρκειμένον τοῦ ἄρματος, καὶ πληθ. «παρηορίε» ὁ ῥυτῆρ μετὰ τῶν ἄλλων ἱμάντων τῶν περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ παρήορου ἵππου (||. «τὰ χάμουρα» παρὰ τοῖς νῦν Κρησὶν ἐκ τοῦ: γαμός=κημός), Ἰλ. Θ 87, «ἐν παρηορίσιν Πήδασον ἴει» Π 152. Ἐκ τοῦ

ΠΑΡΗΟΡΑΣ, ον, ποι. (παρ-αίρω). 1) ὁ παραρτῶμενος ἢ παρακρεμῶμενος, ἐξυπακ. ἵππος, ὁ ἵππος ὁ προσδεόμενος καὶ ἐκτὸς τοῦ ζυγοῦ παρελαύνων πλησίον τῶν ὑπὸ τὸ ἄρμα ἐξηγμένων, ἵνα χρησιμεύσῃ ἐν ἀνάγκῃ εἰς ἀναπλήρωσιν τινος τούτων, τὸ Τουρκ. «γιδέκι», Π 474, 474. 2) παρεκτεταμένος, πλησίον τινός ἐξηπλωμένος, «ἐκπλωμένος», Η 456. 3) τροπ. ὁ παρακινημένος ἢ ἐπηρμένος τὸν νοῦν, «παρμένος» ἢ ματαιόφρων, Ψ 603. (Ὁ Γράσφ παρᾶγει τὰς δῶμα τελευταίας σημασίας ἐκ τῆς 1). || Κοινῇ βεβαίως ῥίξαν ἔχουσιν αἱ σημασίαι πᾶσαι· ἀλλ' οὐδὲν κοινὸν ἔχει ὁ ἐπηρμένος ἢ ματαιόφρων πρὸς τὸν

ἵππον τὸν παρήορον. Τοῦτο φαίνεται καὶ ἐκ τῆς καθομιλουμένης, ἵνα: τὸν «παρμένον» καὶ τοῦ Θεοκρίτου (Εἰδ. ἐ. 8) τὸν πάραρον (=παρόρον=παρήορον) λέγει διαλεκτικῶς (οἶον παρ' Ἀθηναίους) «ἀπίορον» (=ἀπήορον), τοῦτέστιν ἀπηρμένον, ἀπηρωτημένον, ἀφηρημένον, distrust).

ΠΑΡΗΠΑΦΕ, ἴδ. ΠΑΡΑΠΑΦΙΣΚΩ.

ΠΑΡΘΕΝΕΝΟΣ, ἴδ. ΠΑΡΑΤΙΘΗΜΙ.

ΠΑΡΘΕΝΙΚΗ [-.-], ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ παρθένης, Σ 567, λ 39· κυρ. εἶναι οὐσιαστικῶς ἐκλαμβανόμενον θηλ. τοῦ παρθενικός, ἐξ οὗ καὶ «παρθενικὴ νῆστις» παρθενικὴ νᾶστις, ἢ, ὅπερ ταύτων, νεανικὴ παρθένης, η 20.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ, ἴδ. ΙΟΝ (παρθένης), 1) παρθενικός, εἰς παρθένον ἀνήκων, «ζώνη» λ 245. Ὡς οὐσιαστικόν, «παρθένης» οἶος παρθένου, ὃ ἐ. μὴ ὑπανδρευμένης, Π 180. 2) «Παρθένιον φρεῖαρ» παρὰ τὴν Ἑλυσίνα, οὕτω καλούμενον εἴτε διότι παρ' αὐτῷ ἡνθολόγησεν ἡ παρθένης Κόρη (Περσεφόνη), εἴτε διὰ τὴν παρθενικὴν αὐτοῦ ἀγνότητα καὶ διαύσιαν (||. ἡ καὶ διότι ἐξ αὐτοῦ ὑδρεύοντο αἱ παρθένοι τῆς πόλεως, πρβλ. στίχ. 406).

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ, ὁ, ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας, χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Βιθυνίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πόντον, τὴν σήμερον φέρων σχεδὸν τὸ αὐτὸ ὄνομα Μπαρτάν, Β 854.

ΠΑΡΘΕΝΟΠΙΣΤΗ [-.-], ογ, ὁ, κλητ. παρθενοπίτα (παρθ., ὀπιπύω), ὁ τὰς παρθένας προσδίδων, ὅστις «κυττάζει ἢ ματιάζει τὰ κορίτσια», μόνον ἐν τῷ Α 385 f.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ, ἡ, παρθένης, «κόρη, κορίτσι», Ὅμ. πλχ. ἔτι δὲ ἔ. νῆα γυνή, Β 514. (||. Ἡ καθομιλουμένη καθιερώσασα ἅπασι τὴν λ. ἵνα σημαίῃ τὴν Ἀγίαν Παρθένον, δὲν ἐδεδήλωσε πλέον αὐτὴν δι' ἐκτενεστέρας χρήσεις, ὡσαύτως οὐδὲ τὰς λ. «ἄρτος, νόμα» κ. ἄ., ἵνα δὲ σημαίῃ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν μεταχειρίζεται τὴν λ. ἐπιθετικῶς ἀλλὰ μετὰ τινος ἐπιτακικοῦ προθέματος, «κορίττι ἀπάρεθνο»).

ΠΑΡΘΕΣΑΝ, ἴδ. ΠΑΡΑΤΙΘΗΜΙ.

ΠΑΡΙΑΤΑ [-.-], ἐπ., παρακαθεῖδω, κοιμῶμαι παρὰ τι, «κοιμασθῆναι διπλά, εἰς τὸ πλάγι», Ι 336 f. ἐν τμ., ξ 24. ||. Ἐν τῷ Ι 470 «ἄμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαυον», ἀμφιβάλλω ἂν ἢ παρὰ ἀνέκει εἰς τὸ ῥῆμα ἴαυον ἢ μάλλον συντάσσεται μετὰ τῆς αἰτιατικῆς νύκτας εἰς γρον. σημ. καθ' ὅλας τὰς νύκτας. ΠΑΡΙΣΑ, παρακαθέζομαι, «πηγαίνω καὶ κάθημαι (καθίζω) κοντά», μόνον ἐν τῷ παρ. «παρίζεν», δ 314 f.

ΠΑΡΙΝΗΙ, ἀόρ. ᾱ. παθ. γ'. ἐν παρελθ., ἀφίνω, «ἐξαπολνῶ», παθ. ἀφίνομαι, «ἐξαπολνούμαι» (δ. ἐ. ἐξαπολύομαι), Ψ 868 f.

ΠΑΡΙΟΥΝΑ [-.-], πλησίον τινός διεσθύνω, «νῆα» μ 82 (ἐν τμ., ἔμβα ὑπάρχει ὑποτακτικῇ: ἰθύνετε ἐπικῶς ἀντὶ τοῦ: ἰθύνετε).

ΠΑΡΙΣ, ἰος, ὁ, καὶ Ἀλέξανδρος (ἴδ. τ. λ.)

ἄνομαζήμενος, οὐδὲ τοῦ Πριάμου, ὅστις ἀπαγαγὼν συνέργειά τῆς Ἀφροδίτης τὴν Ἑλένην ἐκ τῆς Σπάρτης ἔγεινεν αἴτιος τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, Γ 442 ἐξ. Ἡ ἀφορμὴ πρὸς τὴν ἀπαγωγὴν ταύτην μνημονεύεται ἐν τῷ Ω 28. Τοῦ δὲ πλοῦ αὐτοῦ μνημονεύει ὁ ποιητὴς τοῦτο μόνον ὅτι κατὰ τὴν ἐπάνοδον διήλθε μετὰ τῆς Ἑλένης διὰ τῆς Φοινίκης, Ζ 290 ἐξ. Ἦτο ὄρατος καὶ φίλος τῶν γυναικῶν καὶ τῆς κιδάρας, Γ 39 ἐξ., τῶν δὲ πολεμικῶν ἀπειρος· μέν οὐχί, ἀλλ' ἀνηρὸς καὶ δειλός, Ζ 350.

ΠΑΡΙΣΤΗΜΙ, ἄορ. β'. παρίστην, ὅπου. ἐπικ. παροστήτον ἀντὶ τοῦ παρστήτην, εὐκτ. παρ-σταίην, μεταχ. παραστής, κατὰ συγκ. παρστάς, Κ 157, παρακ. παρίστηκα, ὅπου παρστήκη, Ὑ. Ἀφρ. 269, ἀπαρρ. ἐπικ. παρστήμεναι, υ 94, ὑπερρ. γ'. πληθ. παρίστασαν, μέσ. μέλ. ἀπαρρ. παρστήσεσθαι, ω 28.—Ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ μέσον ἢ τοὺς ἀμεταβάτους χρόνους τοῦ ἐνεργητικοῦ (ἴδ. ἱΣΤΗΜΙ). 1) παρίσταμαι, „στατέκομαι ἢ ἔρχομαι νὰ σταθῶ“ πλησίον τινός (μάλιστα ὁ ἐνεστ. ἢ παρστήχει ταύτην τὴν σημασίαν, ὅχι σπανίως ὁμοῦ καὶ ὁ ἄορ.), τινί, Ε 170, υ 94 κ. ἀ., οὐ μόνον ἐπ' ἀγαθῷ, θέν παρίσταμαι, „παραστήκομαι“, ἔρχομαι εἰς βνήθειαν, Ε 809, Κ 290, ν 301 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κακῷ, Γ 405, Γ 472 κ. ἀ., Συχοσιτάτην χρῆσιν ἔχει ἡ μεταγῆ τοῦ ἄορ. β'. παρστήσε. 2) Ἐν τῷ παρακειμ. καὶ ὑπερσυντ., ἔτι δὲ καὶ ἄορ. β'. σημ. τὸ ἦλθον καὶ ἐστάθην, εἶμαι πλησίον, τινί, Ο 255, Ρ 563, ι 325, καὶ μεθ' ὑποκειμένου μὴ προσωπικοῦ „ἦτες παρστήσαν“ τὰ πλοῖα παρήσαν, Η 467, ἐπὶ συμβαινόντων, ἐπικειμαι, „εἶμαι κοντά“, „ἀλλὰ τοι ἦδη ἄγχι παρστήκεν θάνατος“ Π 853, „αἶσα παρστή ἡμῖν“ ι 52, „μοῖρα“ ω 28.

ΠΑΡΙΣΧΩ, ἐπικ. τύπος τοῦ παρέχω, ἐνεστ. ὅρατ. παρίσχομεν, ἐπικ. ἀπαρρ. παρίσχημεν. 1) κρατὺ πλησίον, ἔτοιμον, „ἵππους“ Δ 229. 2) παρέχω, „δίδω“, Ι 638.

ΠΑΡΚΑΤΕΛΕΚΤΟ, ἴδ. ΠΑΡΑΚΑΤΑΛΕΓΟΜΑΙ.

ΠΑΡΝΕΜΒΑΣΚΕ, ἴδ. ΠΑΡΑΝΕΛΩΣΚΕ.

ΠΑΡΜΕΝΩ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ΠΑΡΑΜΕΝΩ.

ΠΑΡΝΗΙΟΣ, ὁ, ἰων. ἀντὶ τοῦ ΠΑΡΝΑΣΕΟΣ, ὁρος ὕψηλόν τῆς Φωκίδος ἐν τοῖς μεθορίαις τῆς Λοκρίδος, ὑψόμενον εἰς πολλὰς κορυφὰς μέγχι 7500 ποδῶν. Ἐν τινι τῶν φαράγγων αὐτοῦ ἔκειτο ἡ πόλις Δελφοί. Τὴν σήμερον ὀπὸ τοῦ λαοῦ λέγεται τὸ μὲν πρὸς τὴν Λοκρίδα Ἑλαιοταί, ἄλλα δὲ τὸ μέρος αὐτοῦ Λιανίκουρα (= Λιανώρεα), τ 432, Ὑ. Ἀπ. 269.—Ἐπιρρήμα „Παρνησιόνδε“ εἰς τὸν Παρνασσόν, τ 394.

ΠΑΡΟΙΟΝ, πρὸ συμφ. ΠΑΡΟΙΟΝ, πρὸ δὲ φωνήεντ. καὶ ΠΑΡΟΙΟΝ, ποιητ., ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου „τὸ πάροιν“ α 322, β 312, σ 275 (πάρος). 1) Ἐπὶ ἄ. τοπικ. [πρόσθεν], ἔμπροσθεν, „ἔμπρός, ἔμπροστά, ἀπ' ἔμ-

πρός“, Θ 494, η 425 κ. ἀ., „οἱ πάροιν“ (ἵπποι) οἱ ἔμπροσθεν, κατ' ἀντίθεσιν τῶν „δουτέρων“ Ψ 498. ἔτι δὲ κατ' ἀντίθεσιν τοῦ „ὑπὲρ-νερθεν“ ἀπ' ἔμπρός, τοῦτέστιν ἀπ' ἐπάνω (ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις ἐπικειμένων μερῶν τοῦ ὅπλισμος), Δ 185. β'.) χρόν. πρότερον, „πρωτίτερα“, Ο 227, ζ 474 κ. ἀ. 2) Πρὸθ. μετὰ γεν. πρὸ, ἐνώπιον, „ἔμπρός“, ἀντικρὺ, Δ 360, π 466. Πολλὰκις χωρίζεται τῆς συντακτικῆς πτώσεως „δεῦρο πάροιν“ ἐλθούσα—ἔξεν ἡμετο· Γ 462, ε 427, Ο 154, 255, δ 625, ρ 467, 294. **ΠΑΡΟΙΤΕΡΟΣ**, Η, ΟΝ, ἐπικ. συγκρ. τοῦ ΠΑΡΟΙΟΝ, (|| σχηματισθὲν ἀμέσως ἐκ τινος ἀχρηστου τοπικοῦ ἐπιρρήματος ΠΑΡΟΙ, ἀναλόγου τοῦ οἶκοι, πεδοί, μυχοί, μέσοι, ἐνδοί), πρότερος, προτερῶν, „ἔμπροστίτερος“, Ὑ. Ψ 459, 480.

ΠΑΡΟΙΧΟΜΑΙ, παρακ. παρῶχηκα, παρέρχομαι, „διαδαινῶ, περνῶ“, Ὑ. Δ 272, ἐπὶ χρόνου „παρῶχηκεν δὲ πλεὺν νύξ“, Κ 252.

ΠΑΡΟΣ [·], 1) Ἐπὶ χρόνικ. ἀ.) πρότερον, „πρωτίτερα“, Ὀμ. πλχ., μετὰ τοῦ ἄρθρου „τὸ πάρος“ Ν 228, Χ 233, χ 486, τούναντιον „νὺν“ ζ 325. Πολλὰκις προσλαμβάνει καὶ ἄλλα μόμια, οἷον τὸ Πέρ, Ν 465, υ 7 κ. ἀ., τὸ Γέ, Ρ 270, β 427 κ. ἀ., „πάρος γε μὲν“ Π 796, „τὸ πάρος γε“ Τ 42, θ 204. συγκριότερον „τὸ πάρος περ“ Ε 806, Η 370, β 305, ι 31 κ. ἀ. Μετ' ἐνεστώτος σημαίνει τὸ ἄλλοτε, ἄλλοτε συνήθως, „πάρος οὐτὶ θαμίζεις“ ἄλλοτε δὲν συνήθεις νὰ ἔρχεσαι συχνά, Σ 386, ε 88, πρὸλ. Α 553, Δ 264. Μ 346, Ο 256, Ψ 782 κ. ἀ., „οὐ πάρος, πάρος οὐ“, ἐπομέν. τοῦ „πρὶν γε“ ὅχι πρωτίτερα—πρὶν, Ε 218, β 427, σ 288. β'.) ὡς σύνδεσμος χρονικὸς μετ' ἀπαρρ. χρόν. ἄορ. καθὼς τὸ Πρὶν, πρὶν (μεθ' ὑποτ.), πρὸ τοῦ νᾶ, „πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι“ πρὶν γένεσθαι, πρὸ τοῦ νὰ γένεσθαι ταῦτα τὰ ἔργα, Ζ 348, α 24 κ. ἀ. Σπανίως μετ' ἀπαρρ. χρόν. ἐνεστ. „πάρος δόρπου μοῖδεσθαι“ Σ 245. 2) Ὡς πρὸθ., πρὸ, ἔμπρός τινος, μόνον ἐν τῷ Θ 254 (ἐνθα τίθεται κατόπιν τῆς συντακτικῆς πτώσεως καὶ ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ προηγούμενον «πρότερος»).

ΠΑΡΟΣ [·], ἡ, μία τῶν Κυκλάδων, ἡ καὶ νὺν „Πάρος“, περιώνυμος διὰ τὸ λευκὸν αὐτῆς μάρμαρον, Ὑ. Ἀπ. 44, Ὑ. Δῆμ. 49.

ΠΑΡΠΗΙΟΝ, ἴδ. ΠΑΡΑΠΗΙΟΝ.

ΠΑΡΡΑΣΙΝ [·], ἡ, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, Β 608, μετέπειτα ἐπαρχία τῆς Ἀρκαδίας, τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς χώρας κατέχουσα.

ΠΑΡΕΤΑΙΝΗΝ, ΠΑΡΕΤΑΣ, ΠΑΡΕΤΗΤΟΝ, ἴδ. ΠΑΡΙΣΤΗΜΙ.

ΠΑΡΥΙΟΕΙ, ἴδ. ΠΑΡΑΤΙΟΝΗΜΙ.

ΠΑΡΦΑΜΑΙ, ἴδ. ΠΑΡΑΦΗΜΙ.

ΠΑΡΦΑΣΙΣ, ἴδ. ΠΑΡΑΦΑΣΙΣ.

ΠΑΡΦΗΝΗΚΑ, ἴδ. ΠΑΡΟΙΧΟΜΑΙ.

ΠΑΣ, ΠΑΣΑ, ΠΑΝ, γεν. ὁμαλ., ὅπου πληθ. ἐπικ.

πάντες ἀντί τοῦ πᾶσι, γεν. πληθ. τοῦ θηλ. Ἰων. πασιῶν ἀντί τοῦ πασῶν, σπανιῶς ἐπικ. πασῶν, ζ 107. 1) ἐνικ. πᾶς, πᾶς τις, „καθέννας, πασάνας“, Π 265, ν 313 κ. ἀ. Πληθ. πάντες, „ἅλοι“, Ὁμ. πλχ., „ἅμα πάντες“, ὅλοι ὁμοῦ, σύμπαντες, X 254, Ω 253, λ 232, ρ 230, «πάντες ἕμα» Α 495, Z 59 κ. ἀ., «πάντες ὁμοῖς» Ο 98, δ 725, «μάλα πάντες», ἰδ. μάλα Α', 4, ἀ., καὶ μετὰ τοῦ «εὖ» (ἰδ. τ. λ.). Μετὰ τοῦ ὑπερθ. «πάντες ἄριστοι» πάντες οἱ ἄριστοι (καὶ ὄχι πληθ. τοῦ πᾶς ἄριστος), Ι 3, δ 272 κ. ἀ. Μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν σημαίνει ἀθροισμὸν καὶ συγκεφαλαιῶσιν, «ἐννέα πάντες» τὸ ὅλον ἐννέα, „ὅλοι ὅλοι ἐννέα“, Η 161, θ 258 κ. ἀ. 2) ὅλος, ὁλόκληρος, μεθ' ὧν αὐτοῦ τῶν μερῶν, καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν, «πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ λάμπει» Α 65, «οἶκος» β 48, «πᾶσα ἀληθεῖα» ἡ ὅλη, καθαρὰ ἀλήθεια, Ω 407, λ 507. 3) παντοῦτος, παντοσεῖδης, «δαίδαλα πάντα» Ε 60, «οἰωτοῖσι πᾶσι» Α 5, ε 196 κ. ἀ., «γίγνομαι πάντα» γίνομαι ὅ, τι θέλει, λαμβάνω πᾶσαν μορφὴν, δ 417. 4) Τὸ οὐδέτ. πληθ. ΠΑΝΤΑ, ὡς ἐπὶ, κατὰ πάντα, „καθ' ὅλα“, παντάπασι, «Ἀγένορι πάντα ἐοικώς» Φ 600, «πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι» θ 214 κ. ἀ.—Εἰς τὴν 4) καὶ 2) σημασίαν λαμβάνει πολλάκις τὸ ὑπ' αὐτοῦ προσδιοριζόμενον οὐσιαστικὸν ἢ τὸ ἄρθρον, οἷον «τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν οἰνοχοεῖ» Α 597, «τὸ τεῖχος ὑπὲρ πᾶν δοῦπο· ὁρώρει» Μ 289, «οἱ ἄλλοι πάντες· διδοσάν» ρ 411, «εἰμὲ στερέσαις τῆς ληίδος· ἤθελε πάσης» ν 262 κ. ἀ.

ΠΑΣΙΘΕΗ [-υ...], ἡ, μία τῶν Χαρίτων, τὴν ὁποῖαν ἡ Ἥρα ἐπαγγέλλεται εἰς τὸν Ἕκτορα νὰ δώσῃ γυναῖκα, Ξ 269, 276.

ΠΑΣΙΜΕΛΟΥΣΑ [-υ...], ἡ, ἐπὶ θ. τῆς Ἀργεῖς, κυρ. ἡ περὶ ἧς πάντες φροντίζουν, ἐρωτῶσι, περιφύουσιν, περιδύουσιν, περιώνυμος, μ 70 τ. Ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ὀρθότερον γράφουσι κατὰ δίχτασιν «πᾶσι μέλουσα».

ΠΑΣΣΑΛΟΣ [-υ...], ὁ (παγ-, πήγνυμι), ἐπικ. γενικ. πασσαλόφι, πασσαλος, πάλος, „παλοῦσι“, ζύλιγον „καρφί“, εἰς τὸν τοῖχον ἐμπηγμένον, ἵνα κρεμάσῃ τις ἐξ αὐτοῦ, «ἀπὸ πασσαλοῦ, ἀπὸ πασσαλόφι αἰρεῖν, αἰρεῖσθαι, αἰνυθαι» λαμβάνω, ἐκκρεμῶ („ἐκκρεμῶ“) τι ἀπὸ τοῦ πασσαλοῦ, Ω 268, πρὸλ. ε 209, ρ 53, «ἀγκρεμάσαι πασσαλόφ» α 440, «κάδ δ' ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρυγγα» ἐξέκρεμασεν ἀπὸ τοῦ καρφί κάτω, θ 67.

• **ΠΑΣΣΑΣΘΑΙ**, ἰδ. **ΠΑΤΕΟΜΑΙ**.

ΠΑΣΣΩ, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. ἐπιπάσσω, „πασπαλίζω, κοκκίζω“, ὁ ἔ. κοκκίζω, ραντίζω, „πιτσουλίζω, πασσαλεῖω“, ἐπὶ ἐπὶ τῶν τε καὶ ὕψους πραγμάτων, πάντοτε μετὰ τῆς Ἐπί, ἰδ. ἐπιπλέω, κυρ. μετ' αἰτ., ἀφάρμακα Ἰλ. Ε 900, Ο 394, ἢ μετὰ γεν.

ὁμοῦ τοῦ ὅλου, «ἀλό» πασπαλίζω ὀλίγον ἀλάτι, ἀλατίζω, Ι 214, πρὸλ. καὶ ἐμπλέω.

ΠΑΣΣΩΝ, ὄν, συγκρ. τοῦ ΠΑΣΣΩ, ὄν. ἰδ.

ΠΑΣΣΩ, μέλ. πείτομαι, ἀόρ. ἑ'. ἐπαθον καὶ πάθον, παρ. πείπονθα, ἐξ αὐθ. ἑ'. πληθ. πέπονθε. ὁ ἔ. πέπονθε, κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ πεπόνθασι, Γ 99, κ 465, ψ 53 (κατὰ δὲ τὸν Θόρσιον εἶνε τῶπος παθῆν. παρακειμένου. Ὁ δὲ Ἀριστάρχος ἀνέγνω· πέπασθε, ἢ αὐτὸς πρέπει νὰ γραφῇ κατὰ τὸν Ἀρην, ὅστις θεωρεῖ αὐτὸ ἀντὶ τοῦ· πέπαστε ὡς ἐκ τοῦ πέπαθα, κατὰ συγκ. πέπαθε), μετοχ. τοῦ παρ. ἐπικ. πεπαθὺς, ρ 555, ὑπερ. πεπόνθει, ν 92.—Κορ. λαμβάνω τινὰ καλὴν ἢ κακὴν ἐντύπωσιν, διατίθεμαι καλῶς ἢ κακῶς· παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπὶ κακοῦ, πάσχω, ὑφίσταμαι, ὑπομένω, „ὑπαφείρω“ σωματικῶς τε ἢ ψυχικῶς, μετ' αἰτ. «κακόν, κακὰ, ἄλγεα, πῆματα, ἀέλους, ἀκύνια ἔργα κ. τ. τ.» Ὁμ. πλχ. Συχνὴ ἡ φρ. «ἄλγεα θυμῷ, κατὰ θυμόν» Ι 321, α 4 κ. ἀ., «εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι», καὶ ἂν ἤθελε παραπολλά πάθῃ, ὅσον ἢ ἂν ἤθελε κοπίσῃ, X 220, «οὐλὴν ὅτι πάθοι» πῶς ἐπαθε τὴν πληγὴν, τί ἐπαθε καὶ ἔλαβε τὴν πληγὴν, τ 464, «ἔκ τινος» ὑπότινος, β 134, «ἐπὶ τινι» ἐπάνω τινος, ἐπομ. χάριν τινός, Ι 492.—Ἰδιαίτεραι φράσεις· ἁ.) «μὴ τι πάθῃ, πάθῃ» νὰ μὴ σοῦ (τοῦ) συμβῇ τι, «νὰ μὴ πάθῃς» (ἡ) τίποτε, ὁ ἔ. ἀποθάνῃς (ἡ), Ε 567, Κ 538, Α 470, Π 242, Γ 126, ρ 596 ὡσαύτως «μὴ τι πάθωμεν» Ν 52, μ 321. Ὁμοίως· πρὶν ἢ κακὸν ἄλλο πάθῃσθαι, „πρὶν πάθῃς καὶ κανένα ἄλλο“, ὁ ἔ. ἀποθάνῃς, Ω 554· ἑ'. «τί πάθω» τί νὰ πάθω; „τί νὰ γέινω;“ (κυρ. τί τὸν κακὸν νὰ προτιμήσω;), εἰς ἔκφρασιν τῆς μεγίστης ἀμηχανίας, Α 404, ε 465 ὡσαύτως καὶ κατὰ μετοχ. τοῦ ἀόρ. «εἰ παθόντες λελάσμεθα ἀλκῆς», „εἰ ἐπάθαμεν καὶ ἐλησμονήσαμεν κ.λ.“, Α 313, πρὸλ. ω 106 γ.) «κακὸς πάσχω» εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, π 275.

ΠΑΤΑΓΟΣ [-υ...], ὁ, σφοδρὸς ἥχος ὁ ἐκ τοῦ πατάσσειν (ἰδ. τ. λ.), κτύπος, οἷον ὁ κρότος τῶν καταρρήγνυμένων δένδρων, Ἰλ. Π 769, ὁ „κτύπος“ ἢ βρυγμός τῶν ὀδόντων, Ν 283. πατάγος τῶν εἰς ὕδωρ πιπτόντων, Φ 9, κλαγγὴ τῶν εἰς μάχην ὁρμῶντων θεῶν, Φ 387. Ἐκ τοῦ

ΠΑΤΛΕΩ [-υ...] (ἡ λέξ. πεποτημένη ἐκ τοῦ ἥχου πᾶτ, ὃν καὶ τὴν σήμερον μεταχειριζόμεθα σημαίνοντες τὸν σφοδρὸν κτύπον), „κτυπῶ“ ἐπὶ τῶν σφοδρῶν παλῶν τῆς καρδίας, πάλλομαι, «Ἐκτορι θυμὸς ἐνὶ γῆθεσι πάτασεν» Ἰλ. Η 216, Ψ 370, «κραδίη» Ν 282.

ΠΑΤΕΟΜΑΙ [-υ...], Ἰων. ἢ ποι. ἀποθ. (ὁ ἐνεστ. παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκεται), ἀόρ. (ἐκ τῆς· ρίξ. πατ) ἐπασάμην, ἐπικ. ἐπασάμην ἢ πασάμην, ὅπερ ἐπασάμην, Ω 642, γεύομαι, „πρώγω“, μετ' αἰτ., «σπλάγχνα, Δημήτερος ἀκτὴν» Α 464.

Φ 76· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν., « αἰτοιο, αἰνοιο. δεῖ-
πνοιο » T 160, Ω 642, α 124 κ. α. (H ρίζα
εἶνε πα, καὶ κατ' ἐπίκτ. πατ, ἐξ ἧς καὶ πατήρ
(Ἰδ. τ. λ.), συγγ. τῷ Λατ. pascor).

ΠΑΤΕΩ, Ἰδ. ΚΑΤΑΠΑΤΕΩ.

ΠΑΤΗΡ, ὁ, πατρός, πατρί, σπανιῶν. ἐπικ. καὶ
λυρ. πατέρος, πατέρη, αἰτ. πατέρα, ὄνομ. πληθ.
πατέρες, γεν. πατέρων ἢ πατρῶν, μόνον δ 687,
θ 245, αἰτ. πατέρας, πατήρ, „πατέρας“, Ὁμ.
πλχ., « πατρός πατήρ » πᾶππος, Ξ 418, τ 180.
Ὁ Ζεὺς λέγεται κατ' ἐξοχὴν « πατήρ ἀνδρῶν τε
θεῶν τε », ὅθεν καὶ ἡ προσγορία « Ζεὺς πάτερ ».
Ἡ τιμητικὴ προσφώνησις (ἢ πρὸς πρεσβύτε-
ρον, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ „πατέρα
μου“ προσφωνοῦμεν τὸν ἄγνωστον πρεσβύτε-
ρον), « εἶνε πάτερ » η 48, πληθ. « οἱ πατέρες »
„οἱ πατέρες μας“, δ ἔ. οἱ πρόγονοι, Δ 405,
θ 245 κ. α. (Ἐκ τῆς ρίζ. πα, Σανκρ. pā, ἥτις
σημαίνει τὸ τρέφω, κυρ. ὁ τροφεύς).

ΠΑΤΟΣ [~], ὁ, 4) „πάτημα, πατησι“,
βημα, « πάτος ἀνθρώπων » Z 202, ι 149. 2)
παπατημένη ὁδός, τρίβος, Υ 137. (ἢ Ἐν
τῇ καθομιλουμένῃ, ὁ „πάτος“ σημαίνει τὸ δι' οὗ
πατεῖ τις ἢ ἐγγίζει τὴν γῆν, ὅθεν: πάτος τῶν
ἀγγέλων, τῶν ὑποδημάτων, τοῦ ἀνθρώπου).

ΠΑΤΡΗ, ἡ (πατήρ). 1) ἡ πατρίς, Α 30, β
365. 2) πατριά, „γενεά, γένος“, N 354.

ΠΑΤΡΙΣ, ἰδου, ἡ (πατήρ), κυρ. θηλοκ. ἐπίθ.
πατρική, « πατρίς γαῖα » πατρική γῆ, B 140
κ. α. πλχ., καὶ ὡς οὐσιαστ. πατρίς, E 243, ι
34 κ. α. Ἐτι δὲ « πατρίς ἄρουρα » α 407.

ΠΑΤΡΩΕΩ, ἐπίθ. (πατήρ), ἐκ πατρός, « πα-
τρώθεν ἐκ γενεῆς » (κατὰ τὸ σχῆμα τὸ ἐκ πα-
ραλλήλων) ἐκ τοῦ πατρός καὶ τοῦ γένους του,
K 68 f.

ΠΑΤΡΟΚΛΕΪΝΤΟΣ [~], ὁ, ἐπικ. (π., κα-
σίγνητος), τοῦ πατρός ἀδελφός, πατράδελφος,
θετός, Φ 469, ζ 330, ν 342.

ΠΑΤΡΟΚΛΕΩ, ὁ, ἐτερόκλητος, διότι πλὴν τῶν
τύπων τῆς δευτέρας κλίσεως ἔχει ἔκ τῆς τρί-
της γεν. Πατροκλῆος, Π 551 κ. α., ω 16, αἰτ.
-κλῆα, Π 120 κ. α. ταύτης τῆς ῥαφωδίας, X
331, κλητ. Πατρόκλεις (ὁ δὲ Βέκκερος ἐν τῇ B'.
Πατρόκλεις, πλὴν ἐν τῷ Α 602, Π 693), Α
337, Α 822 καὶ πλχ. τῆς Π ῥαφωδίας. Τίθς
τοῦ Μενεΐου καὶ τῆς Σθενέλης, Ὁπουντίος, Σ
326, πρεσβύτερος φίλος καὶ ἑταῖρος τοῦ Ἀχιλ-
λέως. Νέος ἐστὶ κατεφυγὼς διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ
τοῦ Ἀμφιάμαντος πρὸς τὸν Πηλεΐα, Α 765 ἐξ.,
Ψ 84 ἐξ., ἠκολούθησε μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς
τὴν Τροίαν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἀπέστη καὶ αὐτὸς
τῆς μάχης, μέγχι· οὐ οἱ Τρώες ἐνέβαλον πῦρ
εἰς τὰς ναὺς τῶν Ἀχαιῶν. Τότε δὲ ἀναλαβὼν
τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως· ἐξέρχεται εἰς μάχην καὶ
πίπτει ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθείς, Π 38 ἐξ.
Ὁ ἐπικλῆσις αὐτοῦ ἀγὼν γίνεται ἐν τῇ Ψ.

ΠΑΤΡΟΦΟΝΕΥΣ, ἴδου, ὁ, ἐπικ. (π., φονεύς), φο-
νεύς τοῦ πατρός (ἢ οὐχὶ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ.

ἀλλ' ὡς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ὁμ. ἐρμηνεύεται « ὁ οἱ
πατέρ' ἔκτα ») Ὁδ. α 299, γ 197, 307.

ΠΑΤΡΟΦΟΝΟΣ, ὁ (π., φέν-), πατροκτόνος,
ὁ τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ πατέρα φονεύων, I 461 f.

ΠΑΤΡΩΙΟΣ, ἴδου, ἴδου, ἴων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ
πατρός (πατήρ) ἄ) εἰς τὸν πατέρα ἀνή-
κων, πατρικός, « ἔργα » τὰ πατρικά χωράφια,
β 22, « ἔργος » T 387 κ. α. πλχ., « γαῖα » πα-
τρίς, ν 188, 251. β) πατρός, πατρικός,
δ ἔ. ἐκ πατρός κατὰ κληρονομίαν προεργόμενος,
α 387, « κληπερον » B 46, « εἶνος », Ἰδ. τ. λ.,
« τὰ πατρώια » ἡ πατρικὴ περιουσία, ρ 80, α
336, γ 64.

ΠΑΤΡΩΣ, ὄν (τὸ θηλ. δὲν εὐρίσκεται), συγγ.
ΠΑΤΡΩΤΕΡΟΣ, η, ὄν, μικρός, ὀλίγος, « λαός »
ὀλίγος λαός, B 675, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ.
ἐναντίον τοῦ πολλοῦ, I 333, β 241, σ 283
κ. α. Ὁ συγγρ. Δ 407, πληθ. N 739, O 407.
(ἢ Συγγεν. τῷ φαῦλος, φαῦρος, φλαῦρος,
Λατίν. rauius, raueus).

ΠΑΥΕΛΛΗ, ἡ, παύσαι, ἀνάπαυσις, B 386 f.
ἐκ τοῦ παύω, ἐνιστ. ἀπαρρ. ἐπικ. παύμεναι,
κ 22, παρτ. θαμιστ. παύσκομαι, χ 315, μέλ.
παύω, ἀορ. ἔπαυσα, ἀναού. παύσα, μέσ. παρτ.
θαμιστ. παύσκομαι, Ω 47, μέσ. ἀορ. ἔπαυσά-
μην, ἀναού. παύσαμην, παρτ. πέπαυμαι. 1)
Ἐνεργ. „παύω“, καταπαύω, καθησυχάζω,
τελειώνω ἄ) ἐπὶ προσώπων, τινά, Α 506,
Φ 314, Ἰδ. καὶ κατωτ. β) ἐπὶ πραγμάτων,
« γόλον, μάχην, μένος, πόλεμον » Α 192, 207,
H 29, O 459 κ. α. πλχ. γ) « τινά τινός »
ἀποτρέπω, ἀναχαιτίζω, ἀποκωλύω, ἐμ-
ποδίζω, « γάρμης, ἀλκή, μάχη », Ὁμ. πλχ.,
« αἰοῖδης » ἀποστερεῖν τινα τῆς ψῆδης, B 595,
« ἄλης καὶ οἴζους » ἀπαλλάττω τινά τῆς πλά-
νης καὶ ταραχῆς, ο 342 ὡσαύτως « καμά-
του, ὀδυνάων, πόνοιο κ. τ. τ. », Ὁμ. πλχ. δ)
ἀντὶ τῆς γεν. τίθεται ἀπαρρ. « παύω τινά μάχι-
σθαι » Α 442 ἔ.) μετὰ μετοχ. « παύειν ἀρι-
στεύοντα Μαχάονα » Α 506 ἔνταυθ' ὁ καὶ
μετὰ γενικ., « Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γούρυσαν
κλαυθμοῖα γούρυσαν » δ 804. 2) Μέσ. [παύο-
μαι], „παύω, καθησυχάζω, τελειώνω“ ἄ) ἀπολ.
ἐπὶ προσώπων, ἀναπαύομαι, Ω 47, ἡ-
συχάζω, Ξ 260, παύω, Θ 295, δ 163 κ. α.,
ἐπὶ πραγμάτων, « αἶμα ἐπαύσατο » ἔπαυσεν,
„ἐστάθη“, Α 267, « φλόξ ἐπαύσατο » ἔπαυσε
καίονσα, ἐσβεσθῆ, Ψ 228, « ἰδρὺς ἐπαύετο » ἤρ-
χισε νὰ παύῃ, νὰ „περνᾷ“ O 242, ἐπὶ ἀνέ-
μου, κοπάζω, ε 384, 391 κ. α., ἐπὶ κατα-
στάσεων, « πόλεμος πέπαυται » Γ 134. β) μετὰ
γεν. πράγματος, « π. πόνοιο », „παύω ἀπὸ τὸν
κόπον“, Α 467 ὡσαύτως « πολέμοιο, μάχης,
φυλόπιδος, πομπῆς, γόου, κλαυθμοῦ, ἔργων κ.
τ. τ. », Ὁμηρ. πλχ., « οἴζος ἡδ' ὀδυνάων » δ
812, μετὰ μετοχ. « ἐπαύσατο νηπιαγεύων » X
502. — Τὸ ἐνεργ. ἔκειτο ἄλλοτε ὡς ἀμετάδοτ.
ἐν τῷ δ 659 « μνηστήρες παύσαν ἀέθλων ».

ἀλλὰ διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Βικιέρου καὶ τῶν μετ' αὐτὸν ἐκδοτῶν ἐκ τῶν σχολίων καὶ τινος ἀντιγράφου εἰς αὐτ. «μνηστῆρας».

ΠΑΦΛΑΓΓΗΝ [·,·], ὄνομα, ὁ, πληθ. οἱ Παφλαγῶνες, κάτοικοι τῆς Παφλαγονίας, χώρας τῆς Μ. Ἀσίας παρὰ τὸν Πόντον μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀλυσ, Παρθενίου καὶ τῆς Φρυγίας, Β 851, Ε 577 κ. ἀ.

ΠΑΦΛΑΓΓΑ (πεποικημ. λέξ. μετ' ἀναδιπλ.), κοχλάζω, «ἀφρίζω, βράζω» ἐπὶ ζέοντος ὕδατος. ἔτι δὲ καὶ τῆς σφόδρα κοματομένης θαλάσσης, μόνον κατὰ μετοχ. «παφλάζοντα», Ν 798 †.

Πάφος [·,·], ἡ, πόλις ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου Κύπρου, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης· περιόχον, Θ 363, Υ. Ἀφρ. 59. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐκαλεῖτο Παλαίπαφος πρὸς διάκρισιν τῆς Νέας Πάφου, ἥτις σώζεται καὶ σήμερον, κεκλιμένη παρὰ τὴν θάλασσαν οὐ μακρὰν τῆς Παλαιᾶς Πάφου, καὶ καλουμένη ὡσαύτως, «Πάφος», ἡ δὲ Παλαιὰ Πάφος ἔκειτο ὅπου καίτοι σήμερον τὸ χωρίον «Κουκλά».

ΠΑΧΕΤΟΣ, «θάμνος... πάχτος δ' ἦν ἡ ἴτε κίων» Ὁδ. φ 191 καὶ Θ 187, «λάβε δίσκον μελίσσον καὶ πάχτεον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ», ἐξ ἁπαντὸς ἐκτενέστερος τύπος ἐπιθετικός ἀντὶ τοῦ παχύς (πρόβλ. περιμύκετος), παχυλός. (Π. Ὁ Σχολ. ἐκλαμβάνει τὴν λ. ἐν μὲν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὡς οὐσιαστ. = πάχος, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μετὰ τοῦ ΜΕ ὡς συγκριτ. Ὁ δὲ Δοιδερλ. καὶ Δοδεκκ. καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ χωρίῳ ἐκλαμβάνουσιν ὡς οὐσιαστικὸν τὴν λέξ. μετὰ τὴν ἔννοιαν: κατὰ τὸ πάχος βαρύτερον ὄχι ὀλίγον. Ἀπὸ θανον).

ΠΑΧΙΣΤΟΣ, Η, ΟΝ, ὑπερθ. τοῦ ΠΑΧΥΣ.

ΠΑΧΝΗ, ἡ, (ΠΑΓ-, πήγνυμι), «πάχνη» Ε 476 †. Ἐκ τούτου

ΠΑΧΝΟΪ, κυρ. παγώνω. Παθ. μεταφ. «ἤτορ παγνύεται», «ἡ καρδία μου παγώνει ἢ κρυώνει», ἐκλείπει τὸ θάρρος, ἢ προθυμία μου, Ρ 442 †.

ΠΑΧΟΣ [·,·], ΕΟΣ, τό, «πάχος», γ 323 †. Τῆς αὐτῆς ρίζ. μετὰ τὸ «παχύνω».

ΠΑΧΥΣ, [·,·], ΕΪΑ, † (ΠΑΓ-, πήγνυμι) συγκρ. ἀντὶ τῆς ΠΛΕΣΣΗ, ΟΝ, Ε 230, Θ 20, ὑπερθ. ΠΛΙΣΤΟΣ, Η, ΟΝ, Π 314. α'), «παχύς, πηκτός», περὶ αἵματος Ψ 697. β'), «παχύς, χονδρός», εὐσαρκος, περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἰδίως «μυρὸς, χεῖρ» (συνήθως μὲν τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς Ἀθηνᾶς Φ 403, 424 καὶ τῆς Πηνελόπης Φ 6) Ὁμ. πλχ., «αὐχὴν» γ 372. γ) ἐν γένει ὀγκώδης, «χονδρός», «λαγός» Μ 446, «σκῆπτρον» Σ 446, «αἰλός, αἵματος» παχὺ ρέμμα αἵματος, παχὺς κρουνός, Χ 18.

ΠΕΔΑ, γ'. ἐν. ΠΕΔΑΛΑ κατ' ἐπικ. ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ πεδᾶ, δ 380, 469, ἀορ. ἐπέδησα καὶ ἀναύξ. πέδησα, παρατ. θαμῆς. πεδάσκον ψ 353, κυρ.

ἐμβάλλω τινὰ εἰς πέδας, ἐν γένει 1) δεσμεύω, «δένω», «θύρα» ρ 391, ἐπὶ τοῦ ὕπνου ψ 47, κατέχω, «σταματῶ, πεδικλύνω», «ἄρμα» Φ 589, «νήα» ν 468, «γυῖα» Ν 435, κατέχω τινὰ ἐν πέδασι, «πεδάμε με καὶ ἔδῃσε κελεύθου» δ 380, 469. 2) ἰδίως ἐπὶ τῆς ὑποτιθεμένης ἐπιδράσεως θεοῦ τινος κωλύοντος τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὰς ἐνέργειάς καὶ ἀποφάσεις αὐτῶν δεσμεύω, κρατῶ, «δένω» (Π. καὶ ἰδιαίτερα «(ἀ)ποδένω», ὅπερ λέγεται ἐπὶ τῆς μαγικῆς ἐκείνης ἐνέργειας: τῆς καθιστώσης τὸν ἄνδρα πρὸς συνουσίαν ἀνίκανον, ὃ οὗτοι οὕτως λέγεται, «(ἀ)ποδένοντες», impotent), οἷον τῆς Ἀτης, Μοίρας καὶ ἄλλου θεοῦ, «Διῶρεα Μοῖρ' ἐπέδησαν» Δ 517, Τ 94, λ 292, «ἀπὸ πατρίδος αἴης» ἐμποδίζω, ψ 353, μετ' ἀπρρ. «Ἐκτορα μείναι Μοῖρ' ἐπέδησε» τὸν ἔδεσεν ἡ Μοῖρα νὰ μείνῃ Χ 5, «Μοῖρ' αὖ μιν ἐπέδησε δαμῆναι» τὴν ἔδεσεν ἡ Μοῖρα (τὴν Κλυταίμνηστραν) ὥστε νὰ ὑποκύβῃ, νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὸν Αἴγισθον, γ 269 (κατ' ἄλλους δὲ τὸ «μιν» ἀναφέρεται εἰς τὸν «αἰοῖδον» ἢ «Ἀγαμέμνονα» ὃ εἰς τὸ ὑποκείμενον τῆς κυρίας προτάσεως, τὸν Αἴγισθον), «πέδησε καὶ τὸν Ἀθήνη Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔρχει ἱερὸν δαμῆναι» σ 455. Ἐκ τοῦ

ΠΕΔΗ, ἡ (ΠΕΔ, πέζα, pes), ὁ δεσμός τῶν ποδῶν, τό, «πέδικλον» (Λατ. pedicula), ἰδίως τῶν ἵππων κατὰ τὴν νομὴν, πληθ. Ν 36 †. Ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης καὶ τό

ΠΕΔΙΛΟΝ [·,·], τό, «πάτος, πατοῦσα, πατοῦνα», «σάνδαλον, ὑπόδημα, πάντοτε κατὰ πληθ. ο 550. Τῶν ἀρχαίων τὰ ὑποδήματα ἐκείνοντο ὑπὸ τοῦ πεδάς (Π. σχεδὸν ὅπως τὰ σημερινὰ «τσαρούχια», ἦσαν δὲ ἐκ βοείου δερμάτος κατεσκευασμένα Ε 23 καὶ ἐνίοτε πεποικιλμένα. Τὰ δὲ τῶν θεῶν εἶνε ἀθάνατα, χρυσα, ἔχοντα ἰδιαιτέραν τινὰ πτητικὴν δύναμιν Ω 340, α 97, ε 45).

ΠΕΔΙΟΝ [·,·], τό (πέδιον, πεδίον, πεδιάς, «κάμπος» (Λατ.), Ὁμ. πλχ. κατὰ πληθ. ἢ γέν. «πεδίον» ἢ μετὰ τῶν ῥημάτων «ἰδω, θέω, ἔρχομαι, φέδομαι» συντάσσουμένη εἶνε τοπικὴ: διὰ τῆς πεδιάδος, ἐν τῇ πεδιάδι (Π. ὅποια εἶνε καὶ ἡ τῆς καθομιλουμένης, «ἔρχεται τοῦ κάμπου καὶ θαλάρις», ὡσαύτως «τοῦ πελάγου, τῆς στερεᾶς τοῦ τοίχου, τοῦ πύσω»). (Τοῦ «πεδία» τὸ α ἐκτείνεται ἐν ἄρσει, Μ 283). Ἐκ τούτου

ΠΕΔΙΟΝΑΙ [·,·], ποιητ. ἐπὶ εἰς τὸ πεδίον, εἰς τὴν πεδιάδα, Ζ 393, γ 421 κ. ἀ. Ἀντίθετον τοῦ «οὐρανόθεν» ἐπὶ τῆς γῆς, Θ 21, Ψ 489.

ΠΕΔΟΘΕΝ, ποι. ἐπὶ εἰς τὸ ἐδάφους τροπικ. (Π. ὡς τὸ παρ' ἵππου. «ποθμὸνθεν») ἐκ βάθους, «ἀπὸ τῶν πάτων, ἀπὸ τῆς ῥίζαν», «πεδ. φίλος» ἐκ βάθους ψυχῆς φίλος ν 295 †. (Οἱ δὲ νεώτεροι ἐρμηνεύουσι κατὰ τι παλαιὸν σχῆμα: ἐκ τοῦ χρόνου ἐκείνου, ὅτε οἱ παῖδες ἔχοντο καὶ κυλινδρῶνται, ἐκ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας νηπιόθεν). Ἐκ τοῦ

* ΠΕΙΔΩΝ, τό, ἔδαφος. * Γ. Δὴμ. 155. Ἐκ τούτου ΠΕΙΔΩΝ, ποτ. ἐπὶ β. εἰς ἔδαφος, «κατὰ γῆν» Ν 769, λ 598.

ΠΕΙΔΑ, ἡ, (ΠΕΔ-, Λατ. pes, ped-is, συγγ. τῇ ποῦς, ἡ κατὰ τὸν Ζηνοδότου ἢ Δοιδερλ. λ. Δωροῦ καὶ Ἀρκαδικῇ ἀντὶ τοῦ ποῦς; κυρ. ποῦς, «πόδι, παδάρι». Ὅθεν ἄκρον, τέλος, ἰδίως τὸ πρόσθιον ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ, (τοῦ τιμονίου τῆς ἀράξης), ὅπερ κατὰ τὸν Γράσοφ ἦτο μὲ σιδήρον περιβεβλημένον, Ω 272 f. Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίθης καὶ

ΠΕΙΔΟΣ, ὁ, 1) «πειζός» (ὅπου τὸ ζ προφέρεται ἐν ἀπαρχῇ ὡς τὸ Γαλλ. j) Δ 431 κ. ἀ. τὸν ἀντικ. «ἰππεύς, ἡ ἱπποσύνη» Ω 59, ρ 436 κ. ἀ. 2) ὁ κατὰ γῆν, διὰ τῆς πορευόμενος, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ πλόντος, I 329, α 473, δ 490, π 59, «πειζός ἐών» ἀντὶ τοῦ «ἐν νηϊ» Ω 438, λ 58.

ΠΕΙΘΩ, μέλ. ΠΕΙΣΩ, ἀόρ. ἀ. ἔπεισα μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν τῇς εὐκτ. ΠΕΙΣΙΣ, I 423, τοῦ δὲ ἀορ. β'. ἐπικ. ἀναδιπλ. ΠΕΙΝΙΘΩ ὑποτ. ΠΕΠΙΘΩ, εὐκτ. ΠΕΠΙΘΟΙΜΙ, ἀπρρ. ΠΕΠΙΘΕΙΝ, προστ. ΠΕΠΙΘΕ Τ'. Ἀπ. 275. Μέσ. μέλ. ΠΕΙΣΟΜΑΙ, ἀόρ. β'. ἐπιθόμην, ἀπρρ. ΠΙΘΕΣΘΑΙ, ἢ μετ' ἀναδ. ἐν τῇ εὐκτ. ΠΕΠΙΘΟΙΤΟ Κ 204, β'. ΠΑΡΑΚ. ΠΕΠΟΙΘΑ (ἐγὼ πεποιοῦμαι, εἶμαι πεπαισμένος), ὑποτ. ΠΕΠΟΙΘΩ, Α 524, ν 344, ω 329 κ. ἀ. πληθ. συνασταλμ. ΠΕΠΟΙΘΟΜΕΝ κ 335, ὑπερσ. ΠΕΠΟΙΘΕΑ δ 434, θ 481, ἐξ οὗ ἀ. πληθ. συγχεομ. ἐπέπιθμεν Β 344, Δ 459, Ε 55. Τοῦς ἐτέρους ἐπικ. τὸν πειθίσω, ΠΙΘΗΣΑΣ, ΠΕΠΙΘΗΣΩ ἴδ. ἐν λ. (ΠΙΘΕΩ).

Α'.) Ἐνεργ. διὰ παραινέσεων ἢ ἄλλων ἐδμενῶν μέσων ΠΑΡΑΚΙΝΩ, ὅθεν 1) διὰ λόγων ἢ παρακλήσεων ΠΕΙΘΩ, καταπειθω, τινι, Α 432, Ε 363 κ. ἀ. «φρένας τινι» μεταπειθω τὴν γνώμην τινός, «τοῦ γνήριον τὴν γνώμην, τὸν νοῦν» Δ 104, Π 842, X 78, «φρ. τινός» I 184, α 43, «θυμόν τινι ἢ τινός» Z 54, X 78, I 587, ψ 230, μετ' ἀπρρ. X 223 κ. ἀ. β'.) ἐπὶ κακοῦ, ΠΑΡΑΠΕΙΘΩ, ΠΑΡΑΠΛΑΝΩ, ἔξαπατῶ, θ 406, ε 123. γ'.) καταπραυνῶ, ἐξευμενίζω, Α 100, I 112, 184, 386. δ'.) μεταφ. «θυέλλας» διεγείρω, Ο 26. β'.) Μέσ. ΠΕΙΘΟΜΑΙ, καταπειθόμαι, «ἀκούω» ὅθεν ἀ.) ΠΕΙΘΟΜΑΙ, «ὕπακουέ», τινί, «εἰς ἀγαθόν περ» διὰ τὸ καλόν, προκειμένου μάλιστα περὶ ἀγαθοῦ, Δ 789, «μύθη» ὑπακούω εἰς τὴν προσταγὴν, ρ 477, μετὰ πληθ. δοτ. «τινὶ ἔπεισι» Α 450, «τινὶ μύθοις» Ψ 157, «γῆρα» ὑπεικώ εἰς τὸ γῆρας, εἰς τὰς ἐκωνυχίας αὐτοῦ Ψ 645, «νοκτι» ὑποχωρῶ εἰς τὴν νύκτα, ὁ ἐ. παῦς τὰ ἔργα τῆς ἡμέρας ἢ ἡσυχίας, Η 282, Ω 302, I 65, «στογερῇ δαίτῃ» ΠΕΙΘΟΜΑΙ εἰς (τρώγω) τὸ λυπηρόν, νεκρώσιμον ἔπνον Ψ 48. Μετὰ αἰτ. οὐδέτ. ἐπιθ. ἢ ἀντων., «τις σημαίνει τὸ κατὰ τι, εἰς τι» πάντα ρ 24, «ἀλλ' εἰ μοι τι ΠΙΘΟΙΟ» ἂν ᾔθελες νὰ μὲ ἀκούσῃς ἐν τι, υ 384, «ἂν τιν' οὐ ΠΕΙΣΕΘΑΙ Οἴω» εἰς τὸ ὅκοιτα δὲν πιστεύω νὰ ΠΕΙΣΘῇ τις (ἐγὼ δηλ.)

Α 280, πρβ. Δ 93, Η 48, Ε 490, Τ 466, γ 446. β'.) ΠΕΙΘΟΜΑΙ, «δίδω πείριν», ΠΙΡΕΩ, πολλάκις ἀπολ. Ω 157 κ. ἀ., ἢ μετὰ δοτ. «τεράσσει» Δ 408, πρβ. Μ 238, «ἀγγελίης» α 444, ἰδίως «μύθῳ» πλγ. γ'.) ἀπαν. μὲ τὴν σημ. τοῦ ΠΕΠΟΙΘΑ, ἔχω ἐμπιστοσύνην, μετὰ δοτ. «ἐταίρω» υ 45, (ἐνθα κατ' ἄλλους σημαίνει ἔπομαι, ἀκολουθῶ) 2) Ὁ ΠΑΡΑΚ. «ΠΕΠΟΙΘΑ» ἔχω πίστιν, ἐμπιστοσύνην, ἐμπιστεύομαι, θαρρῶ, ἔχω πεποιοῦσιν, «τινὶ» κ 335. Ἰδίως πολλάκις κατὰ μετοχ. μετὰ δοτ. «ποδωκίησιν, ἱπποσύνην, ἄλκι, κ.τ.λ.» ἐπὶ δὲ καὶ μετὰ προσδιορίσ. μετοχῆς «οἷσι περ μαρναμένοις πεποιοῦ» εἰς τοὺς ὁποίους ἐν τῇ μάχῃ ἐμπιστεύεται, π 98, πρβλ. Ν 96. Ἀπολελ. Α 524 ν 344. Ὁ περαιτέρος προσδιορισμὸς τίθεται ἢ κατ' ἀπρρ. Ν 96, Π 474, π 74, φ 432.

ΠΕΙΚΩ, ἴδ. ΠΕΚΩ.

ΠΕΙΝΑΩ, συνηρ. ΠΕΙΝΩ, ἐξ οὗ ἀπρρ. ἐπ. ΠΕΙΝΗΜΕΝΑΙ, υ 437, ἀλλὰ καὶ μόνον ἢ μετοχῇ ΠΕΙΝΑΩΝ, «ΠΕΙΝΩ, ἔχω ΠΕΙΝΑΝ», Γ 25, Π 758, Σ 462, «κινός» ΠΕΙΝΩ (τούτῃσι ἀφ' ὧν ἐπιθυμῶ, ἐν τῇ καθομιλουμ. «διψῶ») τι, υ 437. Ἐκ τοῦ

ΠΕΙΝΗ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ «ΠΕΙΝΑ», σιτοδεία, α 407 f.

ΠΕΙΡΑΖΩ, ἑτερ. τύπος τοῦ ΠΕΙΡΑΩ, «δοκιμάζω», φέρω εἰς πειρασμόν, «ΠΕΙΡΑΖΩ», Ὅδ. i 281, «κινός» ΠΕΙΡΩΜΑΙ τινός, «ΠΕΙΡΑΖΩ τινά», π 319, φ 115.

ΠΕΙΡΑΪΔΗΣ, ἀφ. ὁ, υἱὸς τοῦ Πειραίου, ὁ Πτολεμαῖος, Δ 228.

ΠΕΙΡΑΙΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Κλυτίου, ο 539 ἐξ., ρ 55, ἐξ., υ 273.

ΠΕΙΡΑΪΝΑ, ἐκ τοῦ ἀορ. ἀ. μόνον μετοχ. ΠΕΙΡΗΝΑΣ, -αντες, παθ. ΠΑΡΑΚ. γ'. ἐνικ. ΠΕΠΕΙΡΑΝΤΑΙ. Α'.) ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΠΕΡΑΙΝΩ, ὁ ἐ. εἰς ΠΕΡΑΣ φέρω, «τελείωνω», «πάντα ΠΕΠΕΙΡΑΝΤΑΙ» μ 37. β'.) ἐπικ. ἐκτενές. τύπος τοῦ ΠΕΙΡΩ, ὁ ἐ. διαπερῶ, «ΠΕΙΡΗΝΑΣ διὰ νῆα γελώνης» * Γ. Ἑρμ. 48. Γ'.) ἐπικ. (συγγ. τῇ ΠΕΪΡΑΡ), προσάπτω, προσδέω, συνάπτω, «σειρὴν ἐκ τινος» * Ὅδ. γ 475, 492.

ΠΕΪΡΑΡ, ΑΤΟΣ [-ω], το, Α'.) κάλως, καλῶδιον, σχοινίον, πληθ. ταινίαι τῶν σπαργάνων, «φασκίαις» (Λατ.) * Γ. Ἀπ. 429. 2) τροπ. «ὀλέθρου ΠΕΪΡΑΘ' ἐφῆπται» τὰ σχοινία τοῦ ὀλέθρου εἶνε δεδεμένα, τὰ δίκτυα τοῦ ὀλέθρου εἶνε ἠπλωμένα, ἢ παγίς εἶνε στημένη, ὁ ὀλέθρος εἶνε προπαρασκευασμένος, Η 402, Μ 79, γ 44, πρβλ. ρ. 33, ὡσαύτως «ὀλέθρου ΠΕΪΡΑΘ' ἵκισθαι» πίπτω εἰς τὰ: ΠΛΕΚΤΑΝΑΣ, εἰς τὴν παγίδα τοῦ ὀλέθρου, Z 443, Τ 429, «ἐκφυγέειν μέγα ΠΕΪΡΑΡ ὀϊζύος» διαφεύγω τὴν ΠΛΕΚΤΑΝΗΝ τῆς ταλαιπωρίας, ε 289 (Ἄλλοι δὲ ὑπάγουσι τὰ χωρία ταῦτα εἰς τὴν β'. σημ. ἐρμηνεύοντες τὸ «ΠΕΪΡΑΤΑ ὀλέθρου» τὰ ἔσχατα τοῦ ὀλέθρου, τὸν ἔσχατον ὀλέθρον). Κατ' ἄλλην μεταφορὰν «ὑ-

πέρθων νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισιν· ὑπεράνω, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀθανάτων εὐρίσκονται τὰ νήματα τῆς νίκης, δι' ὧν ὅλῃ οἱ θεοὶ κινεῖται τὸν πόλεμον καὶ φέρουσι τὴν νίκην, Η 402, «ἐρίδος καὶ πολέμου πείραρ» Ἰδ. λ. ἐπὶ ἀλλείων. Β') ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πέρας, μόνον κατὰ πληθ. 1) τέλος, πέρατα, ἔσχατα, «γαίης» Ξ 200, δ 563 κ. ἀ. «πόντου» Θ 478, «Ὀκεανοῦ» λ 13. 2) τέρμα, ἐκθασίς, ἀποτέλεσμα, «ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων ἡλθομεν» εἰς τὸ τέρμα τῶν ἀγώνων ἐφθάσαμεν, ψ 248, «πείραρ ἐλέσθαι» νὰ λάθωσι τὸ τέλος, τὴν ἐκθασίαν, τὴν ἀπόφασιν (τῆς δίκης) Σ 501. 6') «ἐκάστου πείρατ'» εἶπεν· εἶπεν ἑνὸς ἐκάστου τὰ ὅρια, ὥρισεν, ἐξηκριθῶσιν, ἀκριθῶς ἐδίδαξεν ἕκαστον Ψ 350. (Κατ' ἄλλους δὲ τὰ κεφάλαια, τὰ κυριώτατα κατὰ τὸν Δοιδεῖρλ. τὰ πέρατα, ὅ ἐ. τὴν πέρανσιν, τὴν ἐκτέλεσιν ἐκάστου· γ') «πείρατα τέχνης» ὄργανα τῆς τέχνης· γ 433, ἐνθα τὸ «πείρατα» εἶνε τὸ δι' ὧν περαίνεται, ἔρχεται εἰς πέρας· ἔργον τι τῆς τέχνης, ἢ τὰ περατωτικά, δι' ὧν ἀποπερατώνει ἡ τέχνη, τὰ ἐργαλεῖα. (Ὁ δὲ Ἀμείψ ὑπάγει τὸ χωρίον τοῦτο εἰς τὴν Α'. σημ. τοῦτέστι· σχοινίον, δι' οὗ ἄγεται ἡ διασυνέχεια τι, ἐπομ. ὄργανον. Συνήθως θεωρεῖται τὸ ΠΕΙΡΑΡ Α'. καὶ Β'. ὡς μία λέξις, ἔχουσα θεμελιώδη σημ. τὴν πέρας, ὅριον· ἄλλοι δὲ διαφόρους λ. μὲ διαφόρους σημασι. Ὁ δὲ Πάσσωσις, ἵνα συσχετῇ τὰς διαφόρους σημασίας, παραδέχεται πάντῃ ἀπὸ θνήσκων ὡς θεμελιώδη σημασι. τῆς λ. τὴν σχοινίου ἄκρα. || Νομίζω ὅτι οὐ μόνον δύο διαφόροι λέξεις ὑπόκεινται εἰς τὰς δύο ἀνωτ. σημασίας, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἡ λ. ΠΕΙΡΑΡ ἡ σημαίνουσα τὸ σχοινίον συγγενεῖς ἐτυμολογικῶς πρὸς τὸ σπείρα, σπείρον, σπάργανον, σπάρτον (Ἰδ. τὴν λ. ταύτην καὶ λ. ΠΕΙΡΙΝΣ).

ΠΕΙΡΑΝ (πείρα) μέλ. Ἰων. καὶ ἐπικ. πειρήσω, ἀορ. ἀ. ἐπειρήσα, μέσ. μέλ. Ἰων. καὶ ἐπ. πειρήσομαι, ἀορ. ἀ. ἐπειρήσάμην, παρακ. πεπειρήμαι, ἀορ. ἀ. παθ. ἐπειρήθην, Α') Ἰων. 1) δοκιμάζω, σπουδάζω, προσπαθῶ, «πασχίζω» ἀπολ. καὶ μετ' ἀπρρ. Θ 8, T 30, μετὰ τοῦ «ὡς» Δ 66, 6316 κ. ἀ. «ὅπως» Δ 545. 2) δοκιμάζω, «πειράζω», φέρω τινὰ εἰς πειρασμόν, μετὰ γεν. τοῦ δοκιμαζομένου, Ω 390, I 345, ἰδίως ἐπὶ ἐχθρικής ἐννοίας, προσδίδω, (|| ὅθεν καὶ ἡ σημ. τῆς λ. πειρατής) «μῆλων» M 301, ζ 134. Β') Μέσ. μετὰ μέσ. καὶ παθ. ἀορ. 1) προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι, «πασχίζω», ἀπολ. ζ 126, μετ' ἀπρρ. Δ 5, M 341, κατὰ τὸ φαινόμενον μετὰ μετοχ. «πάντα γινόμενοι· πειρήσεται» δ 417, ἐνθα ὅμως εἰσπακ. ἐκ τῶν ἀνωτ. τὸ «ἀλῶναι»· ὅθι προσπαθήσῃ νὰ διαφύγῃ, τὰ πάντα γινόμενος, πρόλ. φ 184, ἐνθα πάλιν εἰσπακούεται τὸ «ἐντανύσαι»· ἔτι δὲ μετὰ τοῦ ἀπορημ. «εἰ» N 806, μετὰ τοῦ τελικοῦ «μή» φ 395. 2) δοκιμάζω, ἀποπειρῶμαι· ἀ.) συνήθ. μετὰ γεν. τοῦ δοκιμαζο-

μένου προσώπου, δοκιμάζω τινὰ διὰ λόγων, ἔ. ἐξετάζω, ἐρωτῶ, διερωτῶ, K 444, v 336 κ. ἀ., «πόποις» ψ 181, «τέο δμῶων» Π 305 (ὅπου καὶ σύνθετος ἐρωτηματικός λόγος ἐκ τοῦ ῥήματος ἐφαρτίζεται), μετὰ τοῦ ἀπορημ. «εἰ» ε 215, ἡ ἐπομ. ἐρωτηματ. λόγου ε 474· δοκιμάζω τινὰ δι' ἔργου, ἐν τῇ μάχῃ, διαγωνίζομαι T 70, T 352 κ. ἀ., «ἀντιδῆν τινί» ἐναντίον τινός, πρὸς τινά, Φ 225, «περὶ τινος» πράγματος δηλ., Ψ 353, ἔτι δὲ μετ' αὐτ. πράγματος, «ἀέθλοι, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσσεὺς· καθ' οὓς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδοκίμασαν τὸν Ὀδυσσεῖα, θ 23· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. πράγματος, οἷον «σθένος» δοκιμάζω τὴν δύναμίν μου, O 359, «χειρῶν καὶ σθένος» φ 282 κ. ἀ., ἰδίως «ἔργου, αἵθλου» σ 369 Ψ 707, «ῥῆς» Ψ 435 κ. ἀ. πλη. Ὡσαύτως «τόξου, νευρῆς» φ 459, 480, 440 «οἰστών» δοκιμάζω, γεύομαι, εἰρωνικῶς· τὴν πικρίαν αὐτῶν δηλ., φ 448· 6') μετὰ δοτ. ὀργανικής «ἔπεισι» E 279, «ποσί» O 420, καὶ ἐμπροσθέν. «ἐν ἔντεσι, σὺν τοῦχρσι» E 220, Δ 386 κ. ἀ., «πεπειρήμαι μύθοισι» εἶμαι δοκιμασμένος, ἐμπειρος ἐν λόγοις, γ 23· γ') σπαν. μετ' αὐτ. δοκιμάζω, ἐξετάζω τι «τροχόν» Σ 601, «ἐκαστα» δ 449, ω 238.

ΠΕΙΡΕΣΙΑΙ, αἱ, πόλις τῆς Μαγνησίας, T. Ἀπ. 32, κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ρογκενίου ἀντὶ τοῦ συνήθους· τ' Εἰρεσίαι.

ΠΕΙΡΑΤΙΖΑ, ἑτερος ἐπικός τύπος τοῦ ΠΕΙΡΑ, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., δοκιμάζω, ἀποπειρῶμαι, ἀπολεῖ. καὶ μετ' ἀπαρρ., M 257 μετὰ γεν. πράγματος, «τόξου» φ 424, «σθένος» Ὀδυσσεὺς· γ 237, μετὰ γεν. προσώπου, ἐξετάζω, διερωτῶ, ξ 459, ο 304, π 313, διαγωνίζομαι πρὸς τινά, H 235. Σπανίως μετ' αὐτ. «στίχας ἀνδρῶν» (ἐν μάχῃ) M 47.

ΠΕΙΡΙΘΟΣ [-ος], ὁ, Πειρίθους, υἱὸς τοῦ Ἰξίονος ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δίας, ἐκ Λαρίσσης τῆς Θεσσαλίας, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, φίλος τοῦ Θησέως. Μετέσχε τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἰπποδάμειαν. Κατὰ δὲ τοῦτον τὸν γάμον ἐγένετο ἡ περιδότης μάχη τῶν Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν, Δ 263, B 741, Ξ 318, φ 296. (Ἐτυμολογεῖται δὲ κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ πείρα ἢ θάος· ταῦτος πειρατής· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ περιθέω· ὁ περιδρομεὺς ἢ περικυκλωτής).

(ΠΕΙΡΙΝΣ), ἰουσις, ἢ, ἐπικ., μόνον κατ' αὐτ. πειρίνθα, εἶδος κισθίου, κισσῆς, στυρίδος, «κόρυς», πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐφάδων, εἰς οἷτῳ εἶπε ἄλλων κατὰ τὴν ὁδοποιίαν χρησίμων πραγμάτων· ἐφέρετο δὲ ἐπὶ τοῦ ἀξονος τῆς ἀμάξης προσδεδεμένος καὶ ἐγχρησμένον ἐν ταύτῃ ὡς ἑδρα, Ω 190, 267, ο 434. (|| Ἐκ τῆς παρ' Εὐράθ. εἰς Ω 490 ἔφησ' σημειώσεως «πείρινθα, τὰ τετραγώνων πλινθίων τὸ ἄνω περιδόμενον ταῖς ἀμάξαις, πλεούμενον ἀπὸ ριπῶν· ῥίπες δὲ οἱ τῆς οἰσῆς λίθοι, ὥστε εἶναι· ῥίπινθα ἢ μετὰ

δίδει καὶ πλεονασμῷ τοῦ εἰ: πείρινθα = ἐλάγεται, νομίζω, ἡ ἀληθὴς ἐτυμολογία τῆς λ. οὐχὶ βεβαίως κατὰ τὴν γελοῖαν τῶν παλαιῶν μέθοδον, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς νεωτέρας γλωσσολογίας: πείρινθα εἶνε ἀντὶ τοῦ σπείρινθα τοῦ τοῦ δὲ εἶνε συγγ. ἡ ἑτέρος τύπος τοῦ σπείρον, σπυρί, ὃ εἶ. πᾶν συνεστραμμένον καὶ πλεκτόν, ὅν ἡ „κῆρυ“ Ἰδ. καὶ λ. σπάρτον).

Πείρω, ὁ, υἱός τοῦ Ἰμβράσου ἐκ τῆς Αἴ-νου, ἡγεμὼν τῶν Θρακῶν, Β 844, Δ 520, 525. (|| Τοῦτου διάφορος φαίνεται εἶναι ὁ κατὰ γενικ. Πείρω Υ' 484 μνημονευόμενος Θραξ, ὅστις κατ' ὄνομα. ὁ δὲ ἦτο Πείρεας (-αος) ἡ Πείρης).

Πείρα, ἐπικ., ὁρ. ἔπειρα καὶ ἀναδύ. πείρα, παθ. παρακ. μόνον μετοχ. πεπαρμένος, η, ον, α, ὑπερσ. γ'. ἐν. πέπαρτο, κυρ. διαπερῶ, τρυπῶ ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας, „τρυπῶ πέρα ἢ πέρα“. Ὅθεν 1) κυρ. διαπερῶ, διαπερανῶ „περανιάζω, καρφώνω“, „κρέα ὀδελοῦται“ ἐπέρασεν εἰς τοὺς ὀδελοὺς τὰ κρέατα, Η 317, τ 432 κ. ἄ. „ἀμφ' ὀδελοῖται“ Ἰδ. λ. ἀμφὶ 2, ἄ.). Ὅμοιος: „περὶ δουρὶ πεπαρμένη (πάρδαλις)“ Φ 577, „ἀλλὰ τ' ἔπειρον (κρέα)“ γ 33, „ἐχθρὸς δ' ὧς πείροντες ἀτερπία δάκρυα φέροντο“ ὡσάν ἱχθῦς περονῶντες (περονιάζοντες) αὐτοὺς (διὰ τριαίνων) τοὺς ἔφερον ἤν, κ 124, „τινὰ αἰχμῇ διὰ χειρὸς“ διατρυπῶ τινα εἰς τὴν γείρα διὰ τῆς λόγῃς, Υ' 479. Ὡσαύτως „διὰ τ' αὐτοῦ πείρεν ὀδόντων“ Π 403. Παθ. „ἦλوسی πεπαρμένον“ μὲ ἦλους πεποικιλμένον (δῆπας, σκῆπτρον) Α 246, Α 633. Τροπ. „ὀδόνῃσι πεπαρμένους“ ὑπὸ τῶν πόνων διατρυπημένους, ὑπὸ διαπεραστικῶν πόνων κατεχόμενους, Ε 399. 2) μεταφ. διέρχομαι, διαπλέω, διασχίζω, „ἀνδρῶν τε ποταμῶν ἀλγεῖν τε κύματα“ Ω 8, θ 483, υ 91, 264, „κέλευθον“ διέρχομαι, διανύω, δ 434.

Πείρα, ἡ (παῖθα) ποι. ἀντὶ τοῦ πεῖθω (κατὰ τινα παλαιὰν ἐρμηνείαν), ὃ εἶ. ὑπακοή, εὐπειθεῖα „τῷ ἐν πείθῃ κροατῇ μέν“ ἔμενεν ἡ καρδία τοῦ ἐν εὐπειθείᾳ, ἐν ὑπακοῇ, υ 23 f. (Ἐπειθὴ ἡ λ. πεῖθω ἔχει ἄλλως ἐνεργ. σημασ., ὃ Γράσοφ συνάπτει τὴν „ἐν“ μετὰ τοῦ „μέν“ καὶ θεωρεῖ τὴν δοτ. ὄργανο: ἐνέμενε διὰ τῆς πεῖθους. || Ὅλως: ἐσφαλμένη γνώμη. Προτιμότερα εἶνε ἡ ἄλλη ἐρμηνεία τῶν παλαιῶν ἡ παρὰ τῇ Σχολ. Ἐ. ἀνωτ. „κατὰ χώραν“ οὐκέτι ἦν ἐν κινήσει, ἀλλ' ἐν δεσμοῖς ἔμενε, ἐξ ἧς φαίνεται ὅτι ἡ λ. πεῖσα σημαίνει δεσμὸν καὶ ἐτυμολογεῖται ὀρθότατα κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐκ τῆς ῥίζης ΠΕΘΟ (πένθ-σα κατὰ τὸ δόκ-σα, δόξα), δὲ τῆς καὶ πεῖσμα (πένθ-μα καὶ πένθ-ε-ρός).

Πείσανδρος, ὁ, 1) υἱός τοῦ Ἀντιμάχου, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθεὶς Α 422, ἐξ. 2) υἱός τοῦ Μαιμάλου, ἡγεμὼν τῶν τῶν Μορμυδῶν, Π 493. 3) εἰς τῶν Τρώων Ν 601 ἐξ. 4) υἱός τοῦ Πολύκτορος, εἰς τῶν μνηστέρων τῆς Πηνελόπης, σ 299, χ 243.

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ΠΕΙΣΗΝΟΡΙΑΝΤ, ἄρ. ὁ, υἱός τοῦ Πεισίνωρος, ὁ Ἰψ, α 429, β 347, υ 148.

Πεισῖνος, ἄρ. ὁ, 1) πατὴρ τοῦ Κλείτου, εἰς τῶν Τρώων, Ο 443. 2) κύριος τις ἐν Ἰθάκῃ, β 38.

ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, ὁ, νεώτατος υἱός τοῦ Νέστορος, παρακολουθεῖν τὸν Τηλέμαχον μέχρι Φερῶν καὶ Σπάρτης, γ 36, 483, α 434.

ΠΕΪΣΜΑ, ἄρ. τὸ, σφαιρίδιον, καλῶδιδιον, ἰδίως πληθ. τὰ „παλαμάρια“, εἰς ὧν ἐκ τῆς πρύμνης δένεται τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, „πρυμμάτσα“, („πρυμνήσια“, Ἰδ. τ. λ., Ὡδ. ζ 269, ι 436 (ἐνθα ὁ Νίσιος ἐκλαμβάνει τὴν λίσ. εἰς τὴν γενικ. σημασίαν (reimiculum), κ 127, υ 77 κ. ἄ. ἔτι δὲ ἢ τὸ ἐκ λόγων πλεκτόν σφαιρίδιον κ 467. (Ἐκ τῆς ῥίζ. ΠΕΘΟ, Σανσκριτ. bandh, Γερμ. Band, δεσμεῖν, κυρ. δεσμός).

ΠΕΪΣΟΜΑΙ, μέλ. τοῦ ΠΕΪΣΩ καὶ ΠΕΪΩ.

ΠΕΚΑ, ἐπικ. ΠΕΙΚΑ (Λατ. recto) ἐκ τοῦ ἐνεργ. μόνον προστ. πείκετε καὶ ἐκ τοῦ μέσ. ἄρ. ἄ. μόνον ἡ μετοχ. πείσμενη, „κτενίζω, ξαίνω“, „ἐρία“ σ 316. Μέσ. κτενίζομαι, „χαίτας“ ε 176.

ΠΕΛΑΓΑΝ Ἰδ. ΠΕΛΑΓΩ.

ΠΕΛΑΓΟΣ [-], ἑρ. τὸ, ἡ θάλασσα, ἢ ἰδίως ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα, „τὸ πέλαγος“, γ 91, ε 330, „μέγα“ ε 16, γ 174, 321, πληθ. -άλας ἐν πελάγεσσιν“ ε 335, Υ' Ἀπ. 73. (Ἐτυμολογικῶς κατὰ μὲν τὸν Λόδεκκ συγγενεῖς μὲ τὸ ΠΛΑΪ, Λατ. aequor διὰ τὸ ἐπίπεδον τῆς ἐπιφανείας κατ' ἄλλους δὲ παράγεται ἐκ τοῦ πελάζω = ΠΛΑΪΩ διὰ τὴν συντρίβιν ἢ πλῆξιν τῶν κυμάτων πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἡ μᾶλλον ἐν γένει διὰ τὴν ἐν τῷ πελάγῳ σφοδρὰν κύμανσιν ἢ σύγκρουσιν τῶν κυμάτων. Ταῦτα κατὰ τὸν Κούρτιον, ὅστις ἐναντίον τοῦ Λόδεκκ τεκμήριον φέρει τὴν φρ. „άλας ἐν πελάγεσσιν“ εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, ἢ τὸ πινδ. Πυθ. 4, 254 „Ἰνκε-τὸν πελάγεσσιν“).

ΠΕΛΑΓΑΝ [-], ΟΝΤΟΣ, ὁ, 1) ἡγεμὼν τῶν τῶν Πυλίων Δ 295. 2) εἰς τῶν Λυκίων, ἐταῖρος τοῦ Σαρπηδόνης Ε 695.

ΠΕΛΑΓΩ (πέλας), ποι. ἢ παρ' Ἡροδότῃ, ἄρ. ἄ. ἐπέλασα ἢ ἐπ. πέλασα (σσ), προστ. διὰ. πελάσσετον ἀντὶ τοῦ: πελάσσετον, Κ 442, μέσ. ἄρ. ἄ. ἐπελασάμην μὲ σημ. μεταβ., ἐξ οὗ εὐκτ. γ'. πληθ. Ἰων. καὶ ἐπ. πελασσαίετο Ρ 344, μέσ. ἄρ. συγκεκομ. ἐπλήμην μὲ ἀμετάβ. σημασίαν, ἐξ οὗ πλητ. Ε 438 κ. ἄ. πληγ. γ'. πληθ. πληντο ε 468, θ 57. Ἐπληντο Δ 449, Θ 63, παθ. παρακ. πεπλημένος μ 108, παθ. ἄρ. ἐπελάσθη, γ'. πληθ. ἐπ. ἢ Δωρ. πέλασθεν, Μ 420. Ἐτι δὲ ἢ ἑτέρος ποι. τύπος ἡ ΠΕΛΑΝ, ἀπρφ. πελάαν, Υμ. 6 (7), 44. Α'). Ἐνεργ.

1) μεταβ. πλησιάζω, προσπελάζω, προσεγγίζω, προσάγω, ἐμφυχόν τε ἢ ἀψυχον μετὰ αἰτ. καὶ δοτ. „τινὰ ἢ τί τινα“ Β 744, γ 300 κ. ἄ. „νευρὴν μαζῶ“ πλησιάζω ἢ σύρω τὴν

νεαράν (τοῦ τόξου) πρὸς τὸ στήθος Δ 423, «τινὰ χθονί» πλησιάζω τινὰ εἰς τὴν γῆν, ὅ ἐ. ἐπαπλώνω κατὰ γῆς Θ 277 κ. δ., ὡσαύτως· οὐδέ· Ψ 749, ἀνευ αἰτίας Ψ 779, «ιστὸν ἱστοδόκη» πλησιάζω, καταβάζω, Α 434· τροπ. «τινὰ οὐδὲν ἔμβόλλω Ε 766· ἀπολ. «ἐπεί ρ' ἐπέλασσε γε δαίμων· ἀφ' οὗ ὁ θεὸς ἔρριψε τὸν ἔνα κατὰ τοῦ ἄλλου, ἐμὲ κατὰ σοῦ, Ο 448, Φ 93. Ἄντι τῆς δοτ. τίθεται ἐν τῇ Ὁδ. καὶ «εἰς τι» Ε 254, κ 448 («κτῆματα δ' ἐν σπῆρσι πελάσσει» ἐγγράφετο ἐν τῷ κ 404, 424 πρὸ τοῦ Βεκκ., ὥστε πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τοιαύτης συντάξεως διώρθωσεν ἐξ ἰδίας εἰκασίας· κτ. δὲ σπῆρσι καὶ ἀπεδέχθησαν τὴν διώρθωσιν πάντες οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδοταί, πλην τοῦ Ἀμεῖς, ἐμμεῖναντος κατ' ὀρθὸν λόγον εἰς τὴν παραδεδομένην γραφὴν), «τινὰ οὐδὰς δε» κ 440, «τινὰ δευρο» ε 141, 134. 2) ἀμετάβ. πλησιάζω, ἔρχομαι πλησίον, προσέρχομαι, «σιμῶνω» «νήσσει» Μ 142. Β') Παθ. μετὰ συγκομ. μέσ. ἀορ. ἀμεταβάτως, 1) προσεγγίζω, προσεπελάζομαι, προσέρχομαι, ἀπολ. Μ 420, μετὰ δοτ. «θώρηκε» Ε 282, «πλήτο χθονί» ἔπεσε κατὰ γῆς Ε 438, «οὐδέ» Ε 468, «ἀσπίδες ἐπληντ' ἀλλήλησιν» αἱ ἀσπίδες συνεπλησίαζον, συνωθούντο πρὸς ἀλλήλας Δ 449. Γ') Μέσ. μόνον ἐν τῇ μέσ. ἀορ. ἀ. πλησιάζω εἰς· τι τῶν ἐμαυτοῦ, «Πάτροκλον νηυσὶ πελασσίατο» εἰς τὰς ναῦς τῶν, Ρ 344.

ΠΕΛΑΣ, ἐπὶρ. πλησίον, «σιμά, κοντά» Ὁδ. κ 516, μετὰ γεν. ο 257.

ΠΕΛΑΣΓΙΚΟΣ, ἢ, ὄν. 1) «τὸ Πελασγικόν Ἄργος», Ἰδ. Ἄργος 2). 2) «ὁ Πελασγικός» ἐπὶθ. τοῦ Διὸς τοῦ Δωδωναίου, Π 233, Ἰδ. τὴν ἐπομ. λ.

ΠΕΛΑΣΓΟΙ, οἱ, (ἐνικ. Πελασγός Β 443, Ρ 288), ἀρχαιοτάτοι κατόικοι τῆς Ἑλλάδος, ἐπεκαταθέντες ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῶν κατοικίας τῆς περὶ τὴν Δωδώνην τῆς Ἠπείρου Β 681 εἰς τὴν Θεσσαλίαν, Βοιωτίαν, Ἀττικὴν καὶ μέρος τῆς Πελοποννήσου, μάλιστα δὲ τὴν Ἀργολίδα καὶ Ἀρκαδίαν. Ἦτο ἔθνος εἰρηνικὸν καὶ γεωργικόν, τὸ ὅποτον ἀν καὶ εἶχε τὰς ἰσχυράς ἐκείνας βραχέως ἀκροπόλεις (λαρίσας) ἐν ἡδυνήθῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνον νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰς ἀλλεπαλήλους ἐπιδρομὰς ἄλλων πολεμικῶν φυλῶν, καὶ διὰ τοῦτο οἱ μὲν ὑποταγέντες συνεχυνέθησαν μετ' αὐτῶν, οἱ δὲ ἀπεχώρησαν εἰς ἀποικίας. Διὸ καὶ εὐρίσκονται Πελασγοὶ ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ (περὶ τὴν Κόμην, ἔνθα ἡ Λάρισα) σύμμαχοι τῶν Τρώων Β 840, Κ 429, ἐν Κρήτῃ τ 177 καὶ ἀλφαῶν, ὅπ' ἄλλων συγγραφέων μνημονεύονται. Περὶ τῆς τεκτονικῆς αὐτῶν δεξιότητος μαρτυροῦσι τὰ μέγιστα· εἴς τὴν αὐτὴν ἐκτεταμένην ἀγκυρῶν λείψαν τῶν πετρῶν ἀκροπόλεων αὐτῶν, τὰ λεγόμενα Κυκλώπεια τεῖχη, ἐν Ἀργεῖ, Τίρυνθι, Μυκῆναις κ. ἄλγ. Διάφοροι τούτων θεωροῦνται οἱ Τυρῆνικοι Πελασγοί, εἰς οὓς ἔξ ἁπλῶν ἀρμόζει

ἡ ἐκ τοῦ πελάζω=πλάζω ἐτυμολογία, ὡς περὶ αὐτὸν βίον μετερχομένους· κατὰ θάλασσαν πληνόμενοι. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἄλλαι ἐτυμολογίαι οὐχ ἥτιον ἀμφίβολαι ὡς ἀποτοί, (ἢ. ὅσον ἡ ἐκ τοῦ πάλαι καὶ γέλαα, οἰνοί· Παλαιγενεῖς, ἡ ἐκ τοῦ πελός (=μέλας, φαιός) καὶ ἄργος (πεδιάς), οἰνοί· κάτοικοι τῶν χαμηλῶν πεδιάδων, ἡ ἐκ τοῦ πέλω καὶ ἄργος· διατρίβοντες ἐν τοῖς πεδίοις). Ὁ μῦθος παρκαθίδει ὡς γενέσθην τοῦ ἔθνους· τοῦτο τὸν Πελασγόν, αὐτόχθονα κατὰ τὴν Ἀρκαδικὴν παράδοσιν, κατὰ δὲ τὸν Διογύλιον Ἰκέτ. 266 υἱὸν τοῦ Παλαίχθονος, ὥστε ἐδασίλευεν ἐν Ἀργεῖ, ὅτε ἐπῆλθεν ὁ Δαναός· κατ' ἄλλην δὲ παράδοσιν ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς· καὶ τῆς Νιόβης.

* ΠΕΛΑΪ, Ἰδ. ΠΕΛΑΪΩ.

ΠΕΛΕΟΡΟΝ, τὸ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ πλεθρον, ὅπερ ὡς μέτρον μήκους ἰσοῦτο μὲ 400 Ἑλλήν. πόδας ἢ 1/4 τοῦ σταδίου, ὡς μέτρον δὲ ἐπιφανείας περιεῖχε 10000 τετραγ. ποδῶν· «ἐπτά» ἢ «ἐννέα πλέθρα» ἐκφράζει τὴν ὑπερμεγέθη ἑκτασιν, τὴν ὅποιαν κατέχον ἐξηπλωμένοι ὁ Ἄρης καὶ Τίτωρ, ὡς ἀν ἐλεγέ τις 7 ἢ 9 στρέμματα, Φ 407, λ 577.

ΠΕΛΕΙΑ, ἡ (πελός, πέλειος) «ἀγριοπεριστερά», διὰ τοῦ κυανόμελαν χρομᾶ τῆς οὗτως ὀνομασθεῖσας, σύμβολον τῆς δεκίας, Φ 493, μ 62, ο 243, γ 468 ο 527.

ΠΕΛΕΙΔΑΣ, ἄλως, ἡ=ΠΕΛΕΙΑ, μόνον πληθ. Ε 778, Α 634.

ΠΕΛΕΚΙΑ (πέλεκυς), ἐκ τοῦ ἀορ. ἀ. μόνον γ' ἐν ἔπ. πελέκην, διὰ πελέκως κόπτω, «πελέκω», «χαλκῷ δοῦρα» ε 244 τ.

ΠΕΛΕΚΟΝ, τὸ, ἐπ. πέλεκυν (πέλεκυς) ὁ στείλεος, τὸ «στειλιάρι» τοῦ πελέκως, Ν 612 τ.

ΠΕΛΕΚΥΣ, κοτ., ὁ, δοτ. πληθ. ἐπ. πελέκεσσι, πέλεκυς, «ἀξίνη, τσεκουρί» (Δατ.) καὶ ἰδίως ὁ πέλεκυς τῶν ὑλοτόμων καὶ ξυλουργῶν (πρὸς ἀποκοπὴν δένδρων ἢ πελέκειαν ξύλων) Ν 391, Ψ 114· ἦτο διάτομος, «ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένος» ε 234 (ἐνθα ὁ Γράσος ἐννοεῖ πέλεκυν ἀφ' ἐνός μὲν οὖν καὶ κοπτερόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀμβλόν καὶ κρουστικὸν ἐπιτήθειον εἰς τὸ εἰσθεῖν καὶ ἐισκροῦν τοῦς σφῆας, ὅ' ὡν σχίζονται τὰ μεγάλα ξύλα). ἔτι δὲ πέλεκυς θυτικὸς, δι' οὗ ἀπετέμνοντο οἱ τράχηλοι τῶν θυμάτων, Ρ 520, γ 449. Οἱ Τρῶες προσβάλλοντες τὰς ναῦς τῶν Ἀχαιῶν μεταχειρίζονται πέλεκεις· Ο 744, πρὸ λ. ἀξίνη. Ὡς σύμβολον τοῦ σκληροῦ καὶ ἀδαῦστου ἥθους· Γ 60. Ἐν τοῖς ε 373, 578, φ 120 (ἢ. οὐχὶ δὲ καὶ Ψ 831), οἱ πέλεκεις εἶνε μόνον αἱ κεφαλαὶ τῶν πελέκειων ἀνευ στελεῶν, αἵτινες ἔσαντο κατὰ σειρὰν κατὰ τὸ κοπτερόν μέρος εἰς τὴν γῆν ἐμπεπηγμέναι, ὥστε νὰ δύναται διὰ τῶν ὀπῶν, τῶν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν στείλων, νὰ διατοῖσθαι τι· κατ' ἄλλους δὲ ἦσαν σιδήρεά τινα πελεκουῖδη ἐπίτηδες πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ἀγωνίσματος· τοῦτο κατασκευασμένα.

ΠΕΛΕΜΙΖΩ, ἀπρρ. ἐπ. -έμεν, παρτ. παθ. γ'.

ἐν. πελεμίζετο, ἀόρ. ἄ. γ'. ἐν. ἐπικ. πελεμίζεν, ἀπρρ. -ζαι, ἀόρ. παθ. ἐπ. γ'. ἐν. πελεμίζθη, 4) Ἐνεργ. σείω, πάλλω, κραδαίνω, τινάζω, «οὐραγωγ» N 443, «σάκος» Π 408, «ἔλιν» Π 766, «μελίην» Φ 476, «τόξον» λυγίζω ἵνα ἐνταῖνω αὐτό, σ 125 (μόνον ἐνταῖνω τῆς Ὀδ.).

2) Παθ. σφόδρα κινεῖσθαι, πάλλωμαι, σείομαι, κραδαίνεσθαι, «πρεμυυλιζέω», περὶ τοῦ Ὀλύμπου εἰσφερόμενος ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ βασιζέοντος Διὸς Θ 443. Ἰδίως (καὶ μάλιστα ὁ ἀόρ.) τινάζεσθαι, ἀπωθεῖσθαι, κλονίζεσθαι, «ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίζθη» ὑποχωρήσας ἐτινάχθη, ὁ δὲ μετὰ τινάγμων κλονιζόμενος ὑπεχώρησε Δ 535, E 636, «ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίζθη» ἐτρεμούλιαζε Π 642, P 528, ἐνθα τὸ «ἐπὶ» ἢ ὡς ἐπὶ. πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ἢ μετὰ τοῦ ῥήματος «πελεμ» νὰ συναρθῇ. (Κατὰ τὸν Δοδεκ. παράγεται ἐκ τῆς ῥίζ. πελ-, ἐξ ἧς τὸ πλησσω καὶ πλάζω. Ὡσαύτως καὶ κατὰ τὸν Κούρτιον).

ΠΕΛΕΣΚΕΟ, ΠΕΛΕΥ Ἰδ. ΠΕΛΑ.

ΠΕΛΙΣΣ, ἄο, ὁ, Ἰων. ἀντί τοῦ Πελίας, υἱὸς τοῦ Κρηθέως ἢ κατ' ἄλλον μῦθον τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς, βασιλεὺς τῆς Ἰωλίου, ἔλαβε δὲ τὴν βασιλείαν ταύτην, ἀφαίρσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Ἀλσανος· πρὸς πελίσονα δὲ ἀσφάλειαν ἐξεδίωξε καὶ τὸν ἄλλον ἀδελφὸν Νηλεῖα. Τὸν δὲ υἱὸν τοῦ Ἀλσανος ἠνάγκασε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν κατὰ τῆς Κολχίδος (ἀργοναυτικὴν) ἐκστρατείαν, λ 254 εἰ. B 715.

ΠΕΛΑ, ἡ, ποι., «κάθη, κάδοι καρδάρι», ἀγγεῖον εἰς ὑποδοχὴν τοῦ ἀμελομένου γάλακτος, Π 642 φ.

ΠΕΛΑΨΝΗ, ἡ, πόλις τῆς Ἀχαΐας μετὰ τὸ Σικυῶνος καὶ Αἰγείρας, ἐπὶ Στραδῶνος (8, 7, 5) φρούριον, τῆς σήμερον δὲ ἐρείτιά τινα παρὰ τὸ χωρίον Ζούγγρα, B 574.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΙ, ἡ, ἡ καὶ σήμερον ὠσαύτως ὑπὸ τῶν λογικωτέρων, ὑπὸ δὲ τῶν χυδαιωτέρων, «Μοριὰς» καλουμένη Ἑλληνικὴ γεσπόνθησις, ἐκ τοῦ Πέλοπος λαβούσα τὸ ὄνομα, Ἰδ. τ. λ. (πρὸ τινον δ' ἐκαλεῖτο Ἀπία, Πελασγία, Ἄργος), Γ. Ἀπ. 250, 290.

Πέλωρ, ὁρος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ταντάλου, ἀνὴρ τῆς Ἰπποδαμείας, πατὴρ τοῦ Ἀτρέως, Θυέστου κτλ. Ἐκ τῆς Φρυγίας διωχθεὶς ἦλθε μετ' ἀποίκων εἰς τὴν Ἠλίδά πρὸς τὸν βασιλέα Οἰνόμαον, νικήσας δὲ ἐν ἱπποδρομίᾳ ἀγῶνι ἔλαβε τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰπποδάμειαν καὶ τὸ βασιλεῖον τῆς Ἠλίδος, ἐξέτεινε δὲ τὸ ἑαυτοῦ κράτος ἐπὶ τοσούτον μέγα μέρος τῆς Πελοποννήσου, ὥστε ὅλη αὕτη ἡ χερσόνησος ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη, B 404 εἰ.

ΠΕΛΑ καὶ ὡς μέσ. ἀποθ. ΠΕΛΟΜΑΙ, Δωρ. καὶ ποι., μόνον κατ' ἐνεσ. καὶ παρ. καὶ τοῦ μὲν ἐνεργ. ἐνεσ. γ'. ἐν. πέλει καὶ τοῦ παρ. πέλεν ὁ πληθυντικὸς τῆς ἀντιθέσεως κατὰ συγκοπὴν ἔπλε

μέσ. τύπου τοῦ δὲ μέσου εὐχρηστοτάτος εἶνα ὁ ἐνεσ. καὶ παρ. καὶ μάλιστα τὸ γ'. ἐνικ. κατὰ συγκοπὴν ἔπλετο, ὁ, ἐνικ. ἔπλεο A 418, X 281, πολλάκις δὲ κατὰ τὴν Ἰων. συναίρασαν ἔπλεον. Θυμαστικός· τύπος τοῦ ὁ, ἐνικ. τοῦ παρ. πελέσκειο X 433. Πρὸς Ἰων. πέλεν (ἀντὶ τοῦ πέλου) Ω 219. 1) κυρ. σπαν. κινεῖσθαι, ἐγείρεσθαι, «καλγῆ γεράνων πέλει οὐρανὸν πρό» ἐγείρεται πρὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἐπομ. ὑπὸ τὸν οὐρανόν, Γ 3, «τὰ τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται» κινεῖσθαι ὑπεράνω τῶν ἀνθρώπων, ἐπικεῖνται, ἐπαπειλοῦν τοὺς ἀνθρώπους, ν 60, πρὸλ. ο 408, «ἄλλως ὑπ' ἑμετο βέλος πέλεται» A 392. (ἢ. Αὕτη μὲν εἶνε βεβάζει· ἡ κυρ. σημ. τοῦ ῥήματος· ἀλλὰ τὰ ἀνωτέρω χωρία δύνανται ἐπίσης ὀρθῶς, εἰμὴ καὶ ὀρθότερον, νὰ ἐρμηνευθῶσι καὶ κατὰ τινε τῶν ἐπομένων σημασιῶν). 2) συνθ. ἀντὶ τοῦ εἰμὲ, εἶμαι, ὅ, εἶμαι, ὑπάρχω, ἐπικρατῶ, συνυπονόουμένη· καὶ τινος κινήσεως ἢ διαρκείας, ὡς τὸ Λατ. versari, locum habere, οἷον «οἰμωγὴ καὶ εὐχολὴ πέλεν» ἐπικρατεῖ, ἡκούστο, Δ 450, «ἔπλετο ἔργον ἄπαιον» τώρα εὐρέθη, ὑπάρχει ἔργον ἐν' ὅλῳ· M 271, «κῆδε' ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει» εἰς ὅσα ὑπὸκαίνται οἱ ἄνθρωποι, I 592 κ. ἄ. πλγ. «γῆρας καὶ θάνατος, τὰ τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται» ἐπικρέμονται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, «ἔχουν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸ κεφάλι των» ν 60, πρὸλ. ο 408, «τοῦ δ' εἰς ἀργύρεος ῥυμῆς πέλεν» ἐκ τούτου δὲ ἐξήρχετο, ἐξείχεν, ἐξείχεντο ἀργυροῦς ῥυμῆς, E 729, «ὅσο δ' εἰς πάντα πέλονται» ἐκ σοῦ πάντα ὑπάρχουσι, προέρχονται, N 632. 6') μετὰ ἐπιθέτων ὡς συνθετικόν [εἶσιν] «τοῦτο δὲ οἰκιστὸν πέλεται βροτοῖσι» τοῦτο δὲ εἶνε οἰκιστὸν εἰς (διὰ) τοὺς ὀνητοῦς, X 76, «οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον» A 458, O 38, «ὡς φίλον ἔπλετο θυμῷ» H 31 κ. ἄ., ὅθεν μετὰ μετοχῆς χρησιμεύει εἰς περιφράσεις χρόνων τῆς ὀρισ. «ἐμετο λελασμένος ἔπλεον» Ψ 69 μετὰ ἐπὶ. «κακῶς πέλει αὐτῇ» αὕτη κακῶς ἔχει, ταλαιπωρεῖται I 324. 3) γίνουσι καὶ μάλιστα ὁ παρ. «νὺν δ' ἔμα τ' ὠκύμορος καὶ διζυρὸς περὶ πάντων ἔπλεον» ἐγενεῖς (καὶ ἐπομ. εἶσαι ἀκόμη) κτλ. A 418. Ὡσαύτως «εἰ δὴ ρ' ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ» B 480, E 337, 6 364, ν 145 κ. ἄ. Ἐνταῦθα δὲ τινες ὑπάγουσι καὶ τὰ X 443, Ω 219, 524, α 393, ὅπου κεῖται ὁ ἐνεστικός. Ἀλλ' ἐν τούτοις δύναται τὸ πέλωμαι νὰ ἐρμηνευθῇ κατὰ τὴν συνθὴν σημασι. εἶμαι. (Τὴν τελευταίαν σημ. δὲν θέλουσι τινε νὰ ἀποδεχθῶσιν· ἀλλὰ τότε θὰ ἦτο δυσεξηγητός ἡ ἐν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις χρῆσις τοῦ παρ. ἀντὶ τοῦ ἐνεσ., ἐκτὸς ἐάν τις θεωρήσῃ μετὰ τοῦ Κρυγέρου τὸ «ἔπλετο» ὡς ἀόριστον (ἢ. εἰς τὴν σημασίαν τοῦ καθομιλουμένου «τί ἦταν πάλιν τοῦτο», τὸ ὅποσον πολλάκις μεταχειρίζομεθα ἐπὶ ἐνεστικού), καθὼς καὶ ὁ Ἀμείν. νομίζει).

ΠΕΛΑΡ, ἐπικ., μόνον κατ' ὄνομα, καὶ αἰτ., πέ-

ρας, τεράστιόν τι πρᾶγμα, ὅσον οἱ Κόκλω-
πες, ι 428, ἡ Σκόλλα, μ 87, ὁ ὄφις Πύθων, Τ.
Ἀπ. 374, ὁ Ἡφαίστος, Σ 410, δελφίς τις Τ.
Ἀπ. 401. Ἐκ τούτου

ΠΕΛΩΡΙΟΣ, Η, ΟΝ, ποιητ., τεράστιος, γιγάν-
τειος, ὑπερμεγέθης, οὐ μόνον ἐπὶ προσώ-
πων, Ἀρης, Αἴδης, Ὀρίων, Πολύφημος, Αἴας,
Ἐκτωρ, Ἀχιλλεύς, Περίφας. Ὅμ. πλχ., ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ πραγμάτων, Ἐγχος, Ε 594, Θ 424,
Ἰάδας, λ 594, κύματα, γ 290, τεύχεα, Κ
439, Σ 83, θαύμα, μέγα θαύμα, ι 490.

ΠΕΛΩΡΟΝ, τό, ποιητ. = ΠΕΛΩΡ, ὅπ. ἴδ., οὕτως
λέγεται ἡ Γοργώ, Ε 741, λ 634, μεγάλη τις
ἐλαφος, κ 168, «δαινά πελώρα» τὰ φοβερά ση-
μεῖα (καὶ τέρατα) τῶν θεῶν, Β 321, «αἰνὰ πέ-
λωρα» τὰ γητευμένα θηρία τῆς Κίρκης, κ 219.

ΠΕΛΩΡΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. = ΠΕΛΩΡΙΟΣ, ὅπ. ἴδ., «δρά-
κων» Μ 202, «χλίν» ο 161, «τοῖα πέλωρα βι-
βη» βαδίζει τοιαῦτα πελώρια βήματα, Τ. Ἑρμ.
225, «αὐτόν τε Πέλωρον» καὶ τὸ πελώριον αὐ-
τοῦ ἀνάστημα (τοῦ Κόκλωπος) ι 259. (Παρ' Ἡ-
σιόδῳ εὐρίσκεται καὶ τὸ θηλ. πελώρη).

ΠΕΜΠΑΣΟΜΑΙ, μέσ. (πέμπω = πέντε), μόνον ἐν
τῇ γ'. ἐνικ. τῆς συνσταλμ. ὑποτ. τοῦ μέσ. ἀορ.
πεμπάσεται, ἀριθμῶ εἰς τοὺς πέντε δα-
κύλους, ἢ ἀνὰ πέντε, κατὰ πεντάδας ἁ-
ριθμῶ, ἐν γένει ἀριθμῶ, δ 412 †.

ΠΕΜΠΤΑΙΟΣ, Η, ΟΝ, κατὰ τὴν πέμπτην ἡ-
μέραν γινόμενος, ἐπιθ. ἀντὶ ἐπιβόρῃ. (κατὰ)
τὴν πέμπτην ἡμέραν, ξ 257 †. Ἐκ τοῦ

ΠΕΜΠΤΟΣ, Η, ΟΝ (πέμπω = πέντε), πέμπτος,
Π 197 κ. ἀ., Τ. Ἀπρ. 278, «πέμπτος μετὰ
τοῖσιν ἐλέγμην» ὡς πέμπτος μετὰ τῶν κα-
τέλεγμην, ε 335.

ΠΕΜΨΑ, μέλ. πέμψω, ἀορ. ἔπεμψα ἔ. ἀναύξ.
πέμψα, ἐνεργ. καὶ μέσ. πέμπω, στέλλω. 1) ἐκπέμ-
πω, (ἔξ) αποστέλλω, ἐπὶ προσώπων ἔ. πραγ-
μάτων, «κήρυκας» Ἰλ. πλχ., «εἴματα καὶ
στόν, οἰωνόν κ. τ. τ.», Ὅμ. πλχ. Τὸ τέρμα τῆς
κινήσεως ἐκφέρεται κατὰ δοτικ., μάλιστα ἐπὶ
πραγμάτων, ὅταν «κακόν τι» Ο 109, καὶ με-
τ' αὐτ. ἐμπροθέτου «ἐς Χρῆσιν, ἐς πόλεμον»
Α 390, Σ 237, «ἐς πατρίδα» ρ 149 κ. ἀ., «ἐπὶ
τινα» Κ 464, ἀλλὰ καὶ «ἐπὶ τινα» πρὸς τινα,
Β 6, «πρὸς ἄστυ» Γ 116, ἢ δι' ἐπιβρομάτων,
«ἐνθάδε, οἴκαδε, πόλεμόνδε, ὄνδε δόμονδε, θά-
ραζε, Ἀιδόονδε» Ὅμ. πλχ. Ἡ δὲ ὁρμή τῆς κί-
νήσεως ἐκφέρεται διὰ τῆς «ἐκ» Ι 253, λ 635,
ἢ «ἀπό» Π 447. Ὁ σκοπὸς τῆς αποστολῆς ἐκ-
φέρεται δι' ἀπαρεμφ., «φέρειν» Π 454, «ἐπα-
σθαι» Π 575, «νέεσθαι» Σ 240, δ 8, ν 406,
«ἰκάνειν» δ 29, ὡσαύτως «ἄγειν, κομίζειν κ.
τ. τ.» 2) ἀποπέμψω, ἀφίνω τινὰ ἵνα ἐπι-
στρέψῃ, Ω 780, δ 29 κ. ἀ. μάλιστα τῆς Ὁδ.
3) προπέμψω, συνοδεύω, Ι 390, δ 560,
ζ 255, π 228, ν 188, καὶ ἐπὶ θείας συνοδείας,
λ 626.

ΠΕΜΠΩΟΔΟΣ, τό (πέμπω = πέντε, ὁδολός = ὁδε-

λός), ἐργαλεῖον μαγειρικόν εἰς ὅπτησιν τῶν κρεῶν
χρήσιμον, ἐκ πέντε ὁδῶν συζευγμένον, (ἢ. ὁλο-
ναί «πεντάσσοδον» κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ὅς τις
μάλιστα νομίζει ὅτι καὶ λέξις καὶ χρῆσις εἶνε
Αἰολικαί, οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνας μεταχειρίζοντο
τριώδοι, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε αἱ μεγάλαί στή-
ραι σοῦδαι ἔχουσι περὶ τὸ μέσον δύο ἄλλους
βραχυτέρους ὁδοὺς παραλλήλους προσέχον-
τας), μόνον ἐν τῷ Α 463 καὶ γ 460.

ΠΕΝΟΕΡΟΣ, ὁ (ἐκ τῆς ρίζ. ΠΕΝΟ-, ἐξ ἧς καὶ
τὸ πέτσμα, ὅπ. ἴδ.), κυρ. ὁ συνδεδεμένος, συγ-
γενής· ὁδὸν ἰδίῳ· ὁ τῆς γυναικὸς πατήρ, «Πε-
θερός», Ζ 470, θ 582.

ΠΕΝΘΕΑ, γ'. δοικ. πενθεῖτον ἀντὶ τοῦ πεν-
θεῖτον, πενθεῖτον, Ψ 283, ἀπαρρ. τοῦ ἐνδρ. πεν-
θήμεναι ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πενθεῖν, σ 174, τ 120,
ἀορ. ἀ. ἀπαρρ. πενθῆσαι ἀ.) ἀμετάδ. ἔχω πέν-
θος, πενθῶ, σ 174, τ 120 β.) μετὰδ. πεν-
θῶ, «κλαίω» τινά, Ψ 283, «νέκων γαστέρι»
τὸν νεκρόν διὰ τῆς κοιλίας, δ. ε. νηθείας, Τ 226.
Ἐκ τοῦ

ΠΕΝΘΟΣ, ΕΟΣ, τό, κυρίως πάθημα, εἴτα δὲ
καὶ τὸ πένθος, λύπη, ἄλγος διὰ τι πάθημα,
Ὅμ. πλχ., «πένθος τινός» λύπη διὰ τινα, Α
249, υ 423.

ΠΕΝΙΗ, ἡ (πένομαι), πενία, ἐνδεια, «πτω-
χία», ξ 157 †.

ΠΕΝΙΚΡΟΣ, ὁ, ὄν, εὐτελής, πτωχάλος,
«πτωχικός», γ 348 †. Ἐκ τοῦ

ΠΕΝΟΜΑΙ, ἀποθ., μόνον κατ' ἐνδοτ. ἔ. παρατ.
κορ. ἀ.) ἀμετάδ. «κοπιάζω», ἀσχολοῦμαι,
κ 348, «περὶ τι» δ 624 β.) μετὰδ. παρα-
σκευάζω, φιλοπονῶ, ἐτοιμάζω, «τά, ταῦ-
τα» Α 318, Τ 200, ν 394, ω 407· ἰδίως «δα-
τα, δεῖπνον» Σ 558, γ 428 κ. ἀ. πλχ. Ταῦτας
τάς σημασίας ἔχει τὸ ῥῆμα μόνον παρὰ τοῖς
ἐπικοῖς.

ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΟΣ [..], (πενταFέτ.), ΟΝ, ἐπικ.
(πέντε, ἔτος), πενταετής, πέντε ἐτῶν, «βοῦς,
ὄς» Β 403, Η 315, ξ 419.

ΠΕΝΤΑΕΤΗΣ [..], ἔε (π., ἔτος), πενταε-
τής. Τούτου τὸ ὄδον ἐπιβροματικῶς ΠΕΝΤΕ-
ΤΕΣ (πεντάFετες), ἐπὶ πέντε ἔτη, γ 115 †.

ΠΕΝΤΑΤΑ [..], ἐπιβ. πενταγών, εἰς πέν-
τε μέρη «κοσμηθέντες», Μ 87 †. Διὰ τοῦ ἀ-
χρήστου πένταχος ἐκ τοῦ

ΠΕΝΤΕ, ἄκλ., «πέντε», Κ 317, γ 299 κ. ἀ.
ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ, ἄκλ., πενήντηκοντα, «πενήν-
τα» (ἢ. κατ' εὐφωνικήν συγχοπὴν ἐκ τοῦ πεν-
τήκοντα ἀντὶ τοῦ πενήντη), Ὅμ. πλχ.

ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟΓΥΙΟΣ [...], ΟΝ, «τέμενος» κτή-
μα πενήντηκοντα στρεμμάτων, Ι 579 †. (Ἐκ
τοῦ πενήντηκοντα καὶ γῶα, γόης, ὅπερ κατὰ
τινα μὲν Σχολιαστ. εἶνε μέτρον ἐκτάσεως ὀλί-
γον μικρότερον τῶν δέκα ὀργυῶν κατ' ἄλλοι
δὲ τινα = πλείθρον).

ΠΕΝΤΗΚΟΣΙΟΙ, ΑΙ, Α, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πεντε-
κόσιοι, αἱ, α, γ 7 †.

ΠΕΠΑΣΤΙΑ, ἴδ. ΠΑΣΧΑ.

ΠΕΠΑΣΙΝΟ (πέπων), ὡριμάζω, ὃ εἰ. κάμνω ὄριμον. Παθ. „ὡριμάζω“, γίνομαι ὄριμος, ἐν τῷ πληθ. τοῦ ἀρ. ἁ. τῆς εὐκτ. «πεπασίνον» Πλγ. 14, 3.

ΠΕΠΑΣΤΑΓΜΑΙ, ἴδ. ΠΑΛΙΣΣΩ.

ΠΕΠΑΡΗΣΩ, ἡ μία τῶν βαρύνων σποράδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, περιδύτος διὰ τοὺς οἶνους αὐτῆς, τὴν σήμερον „Σκούπελος“, Τ. Ἀπ. 32.

ΠΕΠΑΡΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΠΕΙΡΩ.

ΠΕΠΑΣΜΗΝ, ἴδ. ΠΑΤΕΟΜΑΙ.

ΠΕΠΕΡΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΠΕΡΑΣ.

ΠΕΠΗΓΕ, ἴδ. ΠΗΓΥΜΙ.

ΠΕΠΙΘΕΙΝ, ΠΕΠΙΘΗΜΕΝ, ΠΕΠΙΘΗΣΩ, ἴδ. ΠΕΙΘΩ & ΠΙΘΩ.

ΠΕΠΑΝΓΩΝ, ΠΕΠΑΝΓΩΣ, ἴδ. ΠΑΝΣΩ.

ΠΕΠΑΠΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΠΕΛΑΣΩ.

ΠΕΠΑΣ, ὁ, κατ' ἀρχὰς πᾶν ὕψος μᾶ, ὅθεν κάλυμμα „σκέπασμα“, δι' οὗ καλύπτεται τὸ ἄρμα Ε 494, ἡ νεκρική λάρναξ Ω 796, οἱ θρόνοι η 96. Ἰδίως γυναικεῖς τις ἐπενδύτης, κανονικά· πτυχὰς ἔχων, καὶ περὶ τὸ σῶμα οὕτω προσαρμοζόμενος καὶ διὰ περονῶν συγκρατούμενος, ὥστε τὸ ἀνωτέρω αὐτοῦ μέρος ἐκάλυπτε μὲν τὸ στῆθος· καὶ τὰ νύκτα, ἄφινε δὲ γυμνοῦς τοὺς βραχίονας, Ε 425, 734, ζ 38, α 292.

ΠΕΠΝΥΜΑΙ, ἴδ. ΠΝΕΩ.

ΠΕΠΟΙΩ, ἴδ. ΠΕΙΘΩ.

ΠΕΠΟΝΩ, ΠΕΠΟΝΩΣ, ἴδ. ΠΛΥΣΩ.

ΠΕΠΟΤΗΤΑΙ, ἴδ. ΠΟΤΑΟΜΑΙ.

ΠΕΠΡΑΜΕΝΟΣ, ΠΕΠΡΩΤΟ, ἴδ. ΠΩΡ.

ΠΕΠΤΑΜΑΙ, ἴδ. ΠΕΤΑΝΥΜΙ.

ΠΕΠΤΗΚΑ, ἴδ. ΠΙΠΤΩ.

ΠΕΠΤΗΣΩ, ἴδ. ΠΤΗΣΩ.

ΠΕΠΥΟΙΩΤΟ, ΠΕΠΥΣΜΑΙ, ἴδ. ΠΥΠΟΛΝΟΜΑΙ.

ΠΕΠΩΝ, ΟΝΟΣ, ὁ, ἡ (πέσσω), κυρ. ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ψημένος, ὅθεν ὄριμος, „ψημένος“, παρ' Ὁμ. πάντοτε μεταφορ. ἐν ταῖς προσφωνήσεσιν, εἰτε ὡς ἐπιθετος· εἰτε ὡς οὐσιαστικόν. ἁ.) ἀγαθός, βέλτεστος, „καλός, ἀγαπητός“, «πέπων Καπαντιάδης» Ε 409, ὁ Πολύφωμος προσρυνεὶ τὸν κρίον του, «κρίε πέπον» ι 447, ὡς οὐσίας. «ὦ πέπον» ὦ ἀγαθὲ, ὦ βέλτεστε, ἀγαπητέ, φίλε μου, Ζ 55, ι 252, κ. ἁ., πλγ. τῆς Ἰλ. δ.) ἐπὶ κακοῦ (||. πρβλ. τὴν παροιμίαν «πέπονός· μαλθακώτερός· Θεοπόμ. Κωμικ. παρ' Ἀθην. Β 68 Ἰλ.) δειλός, μαλθακός, ἄνακτορ, Β 235. Ὡσαύτως καὶ Ν 420. (||. Ἐν τῇ καθομλ. μόνον ὡς οὐσίας, «πεπόνει», καθ' ὃ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ πέπων (ἔξυπακ. σικυός) ὁ σικυὸς ἐκείνος, ὅστις ὄριμος μόνον τρώγεται πρὸς διακρίσιν τοῦ ὁῦρου τρωγομένου, τοῦ διὰ τοῦτο „ἀγ(γ)συρίου“ λεγομένου).

ΠΕΡ, μόριον ἐγκλιτικόν ἐτυμολογικῶς συγγ. πρὸς τὸ πείρω, περάω, πέραν καὶ τὸ Λατ. per. Θεμελιώδης δὲ αὐτοῦ σημ. εἶνε ἡ τῆς δια-

πράσεως, ἡ τοῦ „πέρα, πέρα“ ἢ „πέρα & πέρα“ ἢ „πέρα περὶ“. Τάσσεται δὲ συνήθως μετὰ τὴν προσδιοριζομένην λέξιν, ἐκτός ἐάν αὕτη ἔχῃ πρόθεσιν, ὅτε τάσσεται μετὰ τῆς προθ. καὶ τοῦ πτωτικοῦ αὐτῆς, «ἐν περ ὀνειρώ» σ 544, «ἐς περ ὀπίσσω» σ 422 κ. ἁ. Εὐρίσκειται ὁμως καὶ ἐξαιρέσις· εἰς ἀγαθόν περ· Α 789. Ὡς ἐξαιρέσις πρέπει νὰ θεωρηθῇ & εἰς τὸν Ὁμ. μόνον ἰδιάζουσα τάξις αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐξῆς· ὡς· ἔσται περ· (ἀντὶ τοῦ· ὡς περ ἔσται), τ 342, φ. 212, πρβλ. καὶ μ 586 καὶ τὴν λ. ὡς περ. Ὡσαύτως· ὡς· ἐθέλον περ· (ἀντὶ τοῦ· οὐς περ ἐθέλον) λ. 630, πρβλ. ὡς περ. Ἐκ τῆς ἀνωτέρω θεμελιώδους σημ. ἐξάγονται αἱ ἐξῆς· 1) πολὺ, παρὰ πολὺ, ἐντελώς, ὅλως διόλου, ὅταν τίθεται καθ' ἑαυτὸ καὶ ἀσχετῶς πρὸς ἄλλην ἔννοιαν, μετὰ ἐπιθ. καὶ ἐπιφρ., εἶνε δὲ ἡ τοιαύτη χρῆσις σπανία & μόνον ἐπική· «ἀγαθὸς περ ἐών» ἐπειδὴ εἶσαι παραπολὺ ἀνδρείου Α 434, πρβλ. α 345, «φράδμων περ» & λίαν ὀξύνους Π 638, «ἐπεὶ μ' ἔτεκός γε μινυνθᾶδιόν περ ἐόντα» ἐπειδὴ μ' ἐγέννησας τοσοῦτον ὀλιγοχρόνιον Α 352, «μινυνθᾶ περ» πολλὰ ὀλίγον χρόνον Α 446, ὡσαύτως· ὀλίγον περ· Α 394, «πρώτον περ» τὴν πρώτην, πρώτην φοράν, πρώτιστα, Ξ 295, ὡσαύτως καὶ «ὕστατίον περ» Θ 353, «ἰοάχης κρνατῆς περ ἐούσης» τῆς Ἰο., ἥτις εἶνε πέρα & πέρα πετρώδης, Γ 204 κ. ἁ. 2) Συχνότερον τίθεται ἐν σχέσει πρὸς ἄλλην τινὰ ἔννοιαν· ἁ.) Ἐν αἱ ὅσαι συσχετιζόμεναι ἔννοιαι, ὧν ἡ ἑτέρα πολὺ λῆκας ἐξυπακούεται, ἦνε σύμφωνον, τότε τὸ Πέρ φυλάττει τὴν ἐπιτακτικὴν αὐτοῦ ἔννοιαν μάλιστα, ἀκριβῶς, „σωστά, ἴσια ἴσια“ ἢ δὲν μεταφράζεται, τονιζομένης περισσώτερον τῆς λέξεως· εἰς ἣν ἀνήκει, «ἀμφοτέροι περ» οἱ δύο ὁμοῦ Φ 308, «καὶ αὐτοὶ περ πονεόμεθα» καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ μάλιστα (ἴσια ἴσια, περισσώτερον τῶν ἄλλων) πρέπει νὰ κοπιᾶζωμεν, Κ 70, «οὐδὲ νύ σοι περ» οὐδὲ τὸ παραμικρόν σου κτλ. α 59, «οὐκαδὲ περ νεώμεθα» ὅς ἐπιτρέφωμεν κατ' εὐθέως εἰς τὴν πατρίδα μας, Β 236, «ἐνθα περ» ὅπου μάλιστα, ὅπου εἶνε βέβαιον ὅτι, Ζ 379, α 428 κ. ἁ. Ὡσαύτως· ὅθεν περ· Β 864, Κ 468, δ 627. β.) Ἐν δὲ αἱ συσχετιζόμεναι ἔννοιαι ἦνε ἐναντιωματικαί, τότε τὸ Πέρ μεταφράζεται διὰ τοῦ ὅμως, ἐξ ἁπαντός, τοῦλάχιστον, «ἀλλὰ σὺ πέρ μιν τίσον» ἀλλὰ σὺ τοῦλάχιστον, ἀλλὰ σὺ ὅμως, Α 508, «ἐπεὶ μ' ἔτεκός γε μινυνθᾶδιόν περ ἐόντα, τιμὴν πέρ μοι ὄφελ' ἔναι Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι» ἔπρεπεν ἐξ ἁπαντός τιμὴν νὰ μοὶ δώσῃ ὁ Ὀλ. ἢ ἔπρεπεν ὅμως κτλ. Α 353. Ὡσαύτως· πολλὰκις ἐν τῇ ἀποδόσει ὑποθετικῶν λόγων, «εἰ δὲ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο—σὺ δ' ἄλλους περ ἐλέαιρε» σὺ ὅμως τοὺς ἄλλους· τοῦλάχιστον ἐλέει, ι 304, πρβλ. Μ 349, Π 33 κ. ἁ. γ.) Ἰδίως τίθεται μετὰ μετοχῶν, (ὧν πολλὰκις προηγέται ὁ Καί, ἴδ. καίπερ) ὅτε ἔχει μὲν ἀπὸ τὴν θεμελιώδη σημ. πολὺ, λίαν,

ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἐναντικωμικῆς στέσεως, εἰς ἣν εὐρίσκεται, λαμβάνει τὴν ἐνδοτικὴν σημασίαν: ἂν καί, ὅσον καὶ ἂν, μ' ὅλον ὅτι, «μὴ μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν ἐπιόντα ταλάσῃ μείναι» μήπως καὶ ἂν εἴνε παραπολὺ ἰσχυρὸς δὲν τολμήσῃ νᾶ μὲ ὑπομείνῃ, ὃ ἐ, ὅσον καὶ ἂν εἴνε ἰσχυρός, Ο 164, Ἰσαύτως «πολλὰς περ ἐόντες» Ε 94, «ἀγνύμενός περ» Α 241, «οὐτάμενός περ» Ε 379 κ. ἀ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ περίστασις, καθ' ἣν τίθεται μετ' οὐσιαστικοῦ, οἷον «τὰ τε ἐπιγίγνυνται θεοὶ περ» ἀποστρέφονται καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ Υ 65, πρὸς γ 236. 3) Πολλάκις τίθεται μετὰ τῶν συνδέσμων «εἰ, ὅτε κ. ἀ.» ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῶν ἀναφορικῶν ἀσυνωνυμῶν καὶ ἐπεὶ. «ὅς, οἷος, ἐνθα, ὅθι, ὡς» καὶ ἔχει μίαν τινὰ τῶν ἀνωτέρω σημασιῶν, ἢ ἥτις ὅμως πολ- λάκις εἶνε δυσδιάκριτος, ἐπειδὴ καὶ ἡ συνάρτησις τοῦ μορίου μετὰ τῶν παρατεθεισῶν λέξεων κα- τήντησε τύποις τῆς στερεῆς, (Τὴν ἐν ἀρχῇ τεθε- σαν ἐτυμολογίαν καὶ θεμελιώδη σημασίαν ἀπέ- δεῖξεν ἐν ἰδιαίτερᾳ πραγματείᾳ ὁ Καπέλλμανος, ἀποδοκιμάσας τὴν ἐκ τῆς Περί κατὰ συγκοπὴν παραγωγὴν τοῦ μορίου, τὴν ὁποίαν ὅμως ἀπα- ζεταί μετ' ἄλλων νεωτέρων καὶ ὁ Κούρτιος).

ΠΕΡΑΑΝ, Ἰδ. ΠΕΡΑΩ.

ΠΕΡΑΙΒΟΙ, οἱ, Β 749, ποι. ἀντὶ τοῦ Περραί- βοι Τ. Ἀπ. 218 (ἢ. μάλλον ἀμφότεροι οἱ τό- ποι εἶνε ποιητικοὶ τε καὶ μή), ἔθνος Πελασγικόν, ὅπερ κατὰ τὸν Ὁμ. κατέκειτο τὸ μὲν περὶ τὴν Δωδώνην, τὸ δὲ ἐν Θεσσαλίᾳ περὶ τὸν Τιταρή- σιον παραποτάμιον τοῦ Πηνειοῦ. Τὸ πρᾶγμα δύ- ναται κάλλιστα νὰ συμβῇ, ἐπειδὴ τὰ Πε- λασγικὰ φύλα ἐκ τῆς Δωδώνης καὶ Θεσπρωτίας ἐξετίθησαν ἐπὶ τὰς γειτονικὰς χώρας καὶ μά- λιστα τὴν βορριανατολικὴν Θεσσαλίαν, Ἰδ. λ. ΠΕΛΑΣΓΟΙ. Ἄλλοι δὲ παραδέχονται δευτέραν Δωδώνην, πόλιν τῆς Θεσσαλίας, Ἰδ. λ. Δωδώνη. Ἐπὶ τῶν μετέπειτα χρόνων ἐκαλεῖτο Περραϊκὴ ἡ χώρα ἢ μετὰ τὸν Καμβουνίων ὀρέων, Πίνδου, Πηνειοῦ καὶ Ὀσσης.

ΠΕΡΑΙΩ (διὰ τοῦ περαῖος: πέραν κείμενος, ἐκ τοῦ πέρα) διαδιδύζω, περνῶ πέραν. Παθ. περαιῶμαι, διαβαίνειω, περνῶ πέραν (ἀμε- τῶ.) ἐν τῇ παθ. ἀορ. τῆς μετοχ. «περαιω- μέντας» ω 437 τ.

ΠΕΡΑΤΗ [···], ἐπικ. (πέρας), τὸ πέρας, τὰ πέρατα, τὰ ἔσχατα τοῦ ὀρίζοντος, ψ 243, (ἐνθα ἀντιθετικῶς πρὸς τὴν Ἡὸν κεῖται περὶ τῆς ὁρώσεως). Κατὰ τινὰς δὲ ἐκ τοῦ πέρα: ἡ ἀντι- πέραν χώρα.

4. ΠΕΡΑΝ (πέραι=τέλος, ὄριον) ἀπρρ. περάαν ἐπ. ἀντὶ τοῦ πέραν, παρὰ θαμν. περάσας [···] ε 480, τ 442, μέλ. Ἰων. περήσω, ἐπ. ἀπρρ. περησμένοι Μ 200, 248, ἀορ. ἀ. ἐπέρησα καὶ ἀναύφ. πέρησα. 1) κυρ. διέρχουμαι, διαβαίνω ἀπὸ τοῦ ἑτέρου εἰς τὸ ἕτερον πέρα, ὅθεν ἀ.) «περνῶ», διαπερῶ, διατρυνῶ, διασχίζω, ἔ. μετὰ μετ' αἰτ. καὶ ἀμετὰ. μετὰ προθέσεων

(διαπερῶ τι ἢ περῶ διὰ τινος) «βέλος ἐπέρησεν ὀδόντας» Ε 290, «διὰ κροτάφοισι» Δ 502, «ὅστις ἐλθὼν» Δ 460, Ζ 40· ἀπολ. Φ 594 (ἢ. κατὰ τὸ φαινόμενον, διότι τὸ ἀντικείμεν. ἐυ- πακούεται ἐκ τῶν ἀνωτ.), ἐπὶ ἀμφοῦ ε 480. β.) χώραν τινὰ ἢ ἑκαστην ἐν γένει διαπερῶ, διέρ- χουμαι, διαβαίνω, διαπλέω, «περνῶ», οἷον «θάλασσαν» ε 272, ε 429, «πόντον» ω 448, «Ὀκεανόν» λ 458 κ. ἀ. «τάφρον» Μ 63 κ. ἀ. «πόλα: Ἀἴθρα» Ε 646, Ψ 74· μετὰ προθέσ. «δι' Ὀκεανοῦ» πλέω διὰ τοῦ Ὀκεανοῦ, κ 508, «διὰ προθύρου» Τ. Ἐρμ. 271, «ἐπὶ πόντον, ἐρ' ὑγρὴν» ὑπεράνω τοῦ πόντου κτλ. πλέω Β 613, ε 476, δ 709, ἀπολ. Φ 283. Μεταρ. «νόημα περὰ διὰ στέρνοιο» (ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομ. «τοῦ πέρασε ἑτόν νοῦν» καὶ ἀπολ. «τοῦ πέρασε») Τ. Ἐρμ. 43. 2) κάμνω τι νὰ διαδῇ, «περνῶ» «τὶ κατὰ δεξιῆς» περνῶ τι διὰ τοῦ φέρουγος, «καταιδάζω», Τ. Ἐρμ. 433.

2. ΠΕΡΑΝ (πέρα), ἀπαρρ. ἐπικ. περάαν, Φ 454, ἀορ. ἐπέρασα, ἐπικ. στ. παθ. παρακ. πε- πέρημαι, Φ 58, ἐπικῶς ἀντὶ τοῦ μεταγενεστέρου ἐξ αὐτοῦ τούτου παραγώγου πιπράσκω, ὃ ἐ. κυρ. περαιῶ, «περνῶ πέρα», ἵνα πωλήσω· 509 πωλῶ, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῆς ἐμπορίας τῶν δούλων, μετ' αἰτ., Φ 402, Τ. Δημ. 432, «τινὰ Λημνον» πωλῶ τινα εἰς Λημνον, Φ 40, ἢ «εἰς Λημνον», Φ 58, «πρὸς δώματα» ο 387, 428, «κατ' ἄλλο- θρούς ἀνθρώπους» ο 453, «ἐπὶ νήσων» Φ 454.

ΠΕΡΑΜΟΣ, ἡ (ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις: τὸ Πέργαμον καὶ: τὰ Πέργαμα, κατὰ τὸν Ἀρην ἐκ τοῦ: Πέργαμα τροπὴ τοῦ ι εἰς γ σημαίνει δὲ τὰ περιέλαπτα, ὑψηλά), ἀκρόπολις τοῦ Ἰ- λίου (Ἰδ. ἸΛΙΟΣ), Δ 508, Ε 446, 460, Ζ 512.

ΠΕΡΓΑΣΙΑΝ [···], ἀο, ὁ, υἱὸς τοῦ Περγά- σου, ὁ Δηϊκόων, Ε 535.

ΠΕΡΗΣ, ἐπικ. ἔ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΠΕΡΑΝ, πρὸθ. μετὰ γεν. 1) ΠΕΡΑΝ, «πέρα», εἰς τὸ ἀπέ- ναντι μέρος, ἀντίπερα, Ἰλ. Β 626, Ω 752.

2) ἀπέναντι, ἀντικρὺ τίνος, «Εὐδοίης», Β 535. (Πῶσιν αἰτιατικῇ ἀπηρεχαιωμένου τι- νός: οὐσιαστικοῦ: πέρα=πέρας).

ΠΕΡΗΣΕΜΕΝΑΙ, Ἰδ. 4. ΠΕΡΑΩ.

ΠΕΡΩ, μέλ. πέρσω, ἀορ. ἀ. ἔπερσα ἔ. ἀνκῶ, πέρσα, ἀορ. β'. ἔπερθον Σ 454, ε 40 (πρὸς δια- πέρω καὶ ἐκπέρω), μέσ. μέλ. με παθ. σημα- σίαν πέρσεται, Ω 729, μέσ. ἀορ. β'. συνε- κομμένου ἀπαρρ. πέρθαι π 708. 1) πορῶ, καταστρέφω, ἐρημύνω, «χαλῶ», ἐπὶ πό- λεων καὶ χωρῶν, «Τροίης πολέειρον» Β 660, α 2 κ. ἀ., «οὐ νό πω αἶσα πόλιν πέρθαι Τρώων» δὲν εἶνε πεπωμένον νὰ πορθηθῇ ἢ πόλις τῶν Τρώων, Π 708, «πόλις πέρσεται» Ω 729. Παθ. Β 374, Δ 294. 2) διαρπάζω, λεηλατῶ, «τὰ μὲν πολλῶν εἰς ἑπράθμεν» Α 125, ἐνθα ὅμως ὁ Βέκκ καὶ Φαίσις καὶ πρὸ αὐτῶν ἦδη ὁ Ναίγελος τὴν ἔγραψαν: ἐπεπράθμεν. — Ἡ λέξις ποιητικῇ.

ΠΕΡΙ, ὡς ἐκ τῆς συγγενείας αὐτῆς πρὸς τὸ πά-
ρα· (τέλος, ὄριον) ἔχει τὰς ἐξῆς θεμελιώδεις ση-
μασίας· α.) σημαίνει περιορισμὸν οὐ μόνον ἐν-
τέλει, γύρω, τριγύρω, κύκλῳ, ἀλλὰ καὶ με-
ρικὸν μόνον, πέριξ, ἐντὸς τῶν ὁρίων, εἰς
τὴν περιτοχὴν τινος· β.) ὑπεράσσει ὁρίων,
ὑπέρ, πέραν. Ἡ σημασία αὕτη (μόνον ὅμως
τροπικῶς) ἀναφαίνεται ἐν μὲν τῇ μεταγενεστέρῃ
γλώσσῃ μόνον ἀκόμη ἐν συνθέσει, ἐν δὲ τῇ ἀρ-
χαιοτέρῃ τῇ ἐπικῇ καὶ λυρικῇ ἐν ταῖς ἐξῆς ση-
μασίαις τῆς Περὶ ὡς προέβλεψαν· Α'. 2, β'. 1.) ἔ-
ως ἐπιβόηματος 2). Σημαίνει γ.) ἔκτασιν ὑπε-
ράνω τινὸς χώρου ἢ πελλῶν αὐτοῦ σημείων,
ὑπεράνω, ἀνά. Πρὸς δὲ καὶ τὴν (οὐχὶ ἐντε-
λής) συνώνυμον λ. ἀμφί, ἐνθα καὶ περὶ τῆς ση-
μασίας ἀμφοτέρων.

1.) Πρόθεσις· μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ. Α'.)
μετὰ γεν. 1) κυρ. τοπικ. πέριξ, „γύρω“ τι-
νός, ποιητ. καὶ απαν. «τετάνυστο περὶ σπείους
ἡμερῆς» ε 68, «περὶ τρόπιος βεβώης» διὰ κελεύ-
καθήμενος περὶ τὴν τροπὴν, ἔγων τὰ σκέλη του
πέριξ τῆς τρόπιδος, ε 130. 2) τροπικ. α.) εἰς
ἐνδείξιν ἀντικειμένου τινός, περὶ τὸ ὅποιον αὐ-
τὸ περὶ κέντρον γίνεται τις ἐνέργεια, πρὸς λ. ἀμφί
β', 1), περὶ, ἔνεκα, χάριν, ὑπέρ, „διὰ“
(μετ' αἰτ.), καὶ α) μετὰ τῶν ῥημάτων «μάχο-
μαι, ἐρίζω, θέω, σπεύδω κ.τ.τ.» ἐνθα διατηρεῖ
ἀκόμη τὴν κυρίαν τοπικὴν σημασίαν, οἷον «μά-
χομαι περὶ νηός» πέριξ τῆς νηός· (καὶ ὑπέρ αὐ-
τῆς), Π 4, πρὸς ὑπεράσπισιν, διατήρησιν ἢ κα-
τάκτησιν τινος, ὑπέρ (μετὰ γεν.), «περὶ θανόν-
τος» Θ 476, περὶ νεκροῦ θρηιάσασθαι· Ρ 734,
«ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης» Μ 142 κ. ἀ., «ὑπαύ-
τοις» «μάχομαι περὶ ψυχῆς», Ἰδ. νηκί 1), «μω-
λος περὶ τινος» ὑπὲρ τινος ἀγών, Ρ 397· β)
μετὰ τῶν ῥημάτων· ἀκούω, γινώσκω, λέγω, ἐρω-
τῶ κ.τ.τ., περὶ (μετὰ γεν.), „διὰ“ (μετ' αἰτ.),
οἷον «περὶ νόρου ἀκουσα» τ 270, «οἶδα γὰρ εὖ
περὶ κείνου» ρ 563, «περὶ πατρός ἔρειτο» α
135, «μνήσασθαι περὶ ποιμπῆς» ἀναφέρειν περὶ
προπομπῆς, η 194· γ) μετὰ τῶν φροντίδων· ἔ-
φοβου σημαντικῶν ῥημάτων, οἷον «μερμηρίζω
περὶ τινος» Υ 17, «ἄχος περὶ τινος» φ 249·
δ) απανίως· εἰς ἐνδείξιν τῆς αἰτίας, «περὶ ἔριδος
μάρναμαι» ἐκ φιλονεικίας μάχομαι, Η 301. (||
Ἡ σημασία αὕτη τῆς προέβλεψαν ἐν τούτῳ μόνῳ
τῷ χωρίῳ εὐρισκομένη εἶνε ἀσυμβίβαστος πρὸς
τὴν Ὀμηρικὴν καὶ πᾶσαν ἐν γένει Ἑλληνι-
κὴν χρῆσιν. Ὁρθότερον λοιπὸν ἐρμηνεύεται τὸ
χωρίον· μάχομαι περὶ τοῦ ἀγῶνος, περὶ τοῦ
τις δὲ νικήσῃ, περὶ τῆς νίκης, πρὸς Η 210, Α
81· β') εἰς ἐνδείξιν ὑπεραγωγῆς ἢ προτιμῆσεως·
ὑπέρ (μετ' αἰτ.), λατ. prae, «περὶ πάντων ἐμ-
μένει ἄλλων» νὰ ᾔνῃ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους,
νὰ ὑπερέχῃ πάντων τῶν ἄλλων, Α 287, 417, α
66, Α 375, «ἀνιζομαι τινα περὶ πάντων» Ν
371, «ὅν Κρονίδης περὶ πάντων φιλάτο» ὑπὲρ
πάντας, μάλιστα πάντων, Υ 304, «ἐχθαίρειν·

τ 363, «τίειν» (Ἰδ. τ. λ.), «περὶ πάντων εἰδέ-
ναι» μάλιστα πάντων γινώσκειν, Β 834 κ. ἀ.
Ἰσαύτως ἔ μετὰ ἐπιθέτων «περὶ πάντων κρα-
τερός, ὀλίγρος, χαλεπός» Φ 566, Α 417, ρ
388 κ. ἀ. Ἰδ. καὶ II, 2).

β.) Μετὰ δοτικῆς 1) τοπικ. εἰς ἐνδείξιν τῆς
διατριβῆς, ἢ ἀστάσεως πέριξ ἢ πλησίον τινός,
περὶ, πέριξ, «ἀσπαίρω περὶ δουρὶ» ἀσπαρτῶ
περὶ τὸ δοῦρον, Ν 570, «περὶ δουρὶ πεπαρμένη»
περὶ τὸ δοῦρον „σουδισλαμένη“, ὅ ἐ, ὑπὸ τοῦ δοῦρα-
τος διατετυρημένη, δεικναισιμένη, Φ 577, «ἀπο-
νήσκειν περὶ φραγάνων» περὶ τὸ ἕϊφος, ὅ ἐ,
διατετυρημένος ὑπὸ τοῦ εἰς τὸ σῶμα ἐμπεπαγ-
μένου ἕϊφους, λ 424, πρὸς λ. ἐγλίκα 2). Πολ-
λάκις ἐπὶ ἐνδύσεως καὶ ὅπλισμοῦ εἰς ἐνδείξιν τοῦ
περιβδελχμένου ἢ περιβαλλομένου σώματος ἢ
μέλους «περὶ χροὶ εἶματ' ἔχειν» π 210, χαλκός
ἐλαμπε περὶ στήθεσσι· Μ 401, πρὸς λ. Ο 648,
κ. ἀ. «ἐνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα» Κ 21,
«περὶ χροὶ δύνετο χαλκόν» χ 413, πρὸς λ. Η
207, Θ 43, Α 17, Ν 25, Ο 19 κ. ἀ., πρὸς λ.
ἐλλά 2, β'). Ἐν δὲ πέριξ, πλησίον (πρὸς λ.
Γ, 1, α.), οἷον «μάρναντο περὶ πύλων» Σ
453, «δράκων ἐλισσόμενος περὶ χειρὶ» Χ 95.
Τὸ Α 317 «κνίσθη ἐλισσόμενη περὶ καπνῷ» πρέ-
πει νὰ μεταφρασθῇ κατὰ τὸν Ναιγισόδοχ· περι-
λισσομένη ἐν τῷ καπνῷ, καθὼς κατωτ. Γ', 1, β').

2) Τροπικ. α.) = Περὶ μετὰ γεν. Α'. 2, α.),
ἀλλὰ απανίως, μετὰ τῶν ῥημάτων· μάχομαι,
ἀγωνίζομαι κτλ.: περὶ, ὑπέρ, «μάχομαι περὶ
τινι» ρ 471, «περὶ θατί» β 245, «περὶ παυ-
τὴ μάχης πόνοσ' ἐστί» Π 568· β.) εἰς ἐνδείξιν τῆς
αἰτίας ἢ ἀφορμῆς μετὰ τῶν φόβου καὶ φροντίδος
σημαντικῶν ῥημάτων, «δέδια περὶ τινι» φοβού-
μαι περὶ τινος, Κ 240, Α 557, Υ. Δῆμ. 247,
«περὶ χάρματι» ὑπὸ (ἐκ) τῆς χαρᾶς, Υ. Δῆμ.
429, (ἐπομ. περιττὴ εἶνε τοῦ Οὐσοσίου ἢ διόρ-
θωσις· πέρι=περισσῶς, Ἰδ. Βαουμειτ. εἰς τὸ χω-
ρίον). Τὴν αἰτίαν ἢ ἀφορμὴν φαίνεται ὅτι ἐκ-
φράζει ἡ πρόθεσις αὕτη μετὰ δοτ. καὶ ἐν τῇ
«περὶ σθένει βλεμμεῖται» Ρ 22, (ἀλλαγὸς τὰ
ῥήματα τοῦτο συντάσσεται μετὰ μοναχῆς δοτικ.,
Ἰδ. λ. βλεμμεῖται· διὸ καὶ τινες τονίζουσιν ἐν-
ταῦθα πέρι· γ') «περὶ κῆρι, περὶ φρεσὶ, περὶ
θυμῷ» μετὰ τῶν ῥημάτων «φιλεῖν, ἐχθαίρειν,
τιμᾶν, τίειν, νεμεσάζεσθαι, χαλοῦσθαι, ἀλύσσειν»
(ἀπ. Ἰδ.) εἶνε φράσεις εἰς τὴν ἐπικὴν γλῶσσαν
ιδιόζουσαι πρὸς ἐκφράσιν τοῦ βαθύος καὶ πᾶσαν
τὴν καρδίαν κατέχοντος καὶ οἰονεὶ περιλαμ-
βάνοντος αἰσθήματος. Ἄλλοι ὅμως ἐν τούτοις
τονίζουσι πέρι. Ἰδ. λ. κῆρ.

Γ.) Μετ' αἰτιατικῆς 1) τοπικ. α.) εἰς ἐν-
δείξιν κινήσεως· πρῶτον μὲν περὶ τι ἀντικείμενον,
εἴτα δὲ καὶ ἐντὸς τῆς περιφέρειας ἢ πλησίον
τινὸς ἀντικειμένου· περὶ, πέριξ, «περὶ νεκρὸν
ἤλασαν ἵππους» Ψ 43, «ἔρπειν, ἔκλειν περὶ
σῆμα» Ω 16, 51 κ. ἀ. πλχ. «μάρνασθαι, μά-
χεσθαι (Ἰδ. τ. λ.) περὶ ἄστου» ἐντὸς τῆς περι-

γῆς· ἡ πλησίον τῆς πόλεως, «λέξασθαι περί αὐτοῦ» καὶ συλλεγώσιν περί τὴν πόλιν Θ 519. Ὡσαύτως· «στήσαι περί βωμῶν» Α 448, «ἵσταμαι περί τι» ἔρχομαι καὶ στέκομαι εἰς τὴν περιφέρειαν ἢ πλησίον τινός. Ὡσαύτως πρέπει καὶ ἐρμηνευθῆναι καὶ ὁ β'. ἀόρ. καὶ παρακ. τοῦ ῥήματος· τοῦτου ἐν τοῖς ἐξῆς· Σ 374, ι 402· «σπέρην ἰδοῦσάμην περί ῥίου» Θ 95. Τίθεται δὲ καὶ μετὰ τῶν στάσεως σημαντικῶν ῥημάτων ἡτοι πρός· ἐνδείξιν οὐ μόνον στάσεως, ἀλλὰ καὶ ἐκτάσεως τοπικῆς, οἷον «ναίειν περί Πηνειόν» καὶ ὁ ἄλλην τὴν ἐκτασιν τοῦ Πηνειοῦ, Β 757, «πάντη περί τείχεος ὁρώσει πύρ» Μ 477, ἢ ἀπαραλλάκτως ὅπως· ἡ Περί μετὰ γεν. καὶ δοτ. «περί κείνον ὄξυς» πλησίον ἐκείνου, Γ 408, «φυλάσσειν περί μήλα» Μ 303. Ὡσαύτως· καὶ τροπικῶς· «περί φρένας· ἡλυθ' ἰωή, οἶνος» Ἰδ. λ. ἐρχομαι 4, β). ὁ γ.) εἰς ἐνδείξιν ἐκτάσεως, «ἐλισσόμενοι περί δίνης» συμπεριελισσόμενοι μετὰ τῶν δινῶν, ἀκολουθοῦντες τὰς ἐλικοειδές κινήσεις τοῦ ὕδατος, Φ 44, «περί νήσον ἀλῶμενοι» περιπλανώμενοι καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν τῆς νήσου, κατὰ τὴν νήσον, δ 368 (πρόβλ. ἀνωτέρ. Β, 4 ἐν τέλ.). 2) Τροπικ. εἰς ἐκφράσιν τοῦ ἀντικειμένου, εἰς ὃ ἀναφέρεται τις ἐνέργεια, μόνον ἐν τῷ «πονεσθαι περί δόρυπα, περί δειπνον» Ω 444, δ 624. Σημ. Ἡ Περί πολλάκις τίθεται κατ' ἀναστροφὴν καὶ κατόπιν τῆς γενικῆς, Η 304 κ. α., καὶ τῆς αἰτ., Ε 739, κ 3 κ. α. Περί τοῦ Α 559, Ἰδ. λ. ΠΕΡΙΛΑΓΝΥΜΙ.

Π.) Ἐπιρρόημα 1) πέριξ, κύκλῳ, «γύρω, ἔναν γόρον», Γ 384, δ 749, λ. 312 κ. α. Ὡσαύτως· καὶ «περί γάρ ῥε Ποσειδάων... Νέστορος υἱόν ἔρυστο» τὸν περιεαίεπασε, τὸν περιεῤῥαζεν ἀπὸ τῶν κύκλωθεν προσβολῶν, Ν 554. (Οὕτως ὁ Φαίσις, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι ἐκδύται καὶ ὁ Βέικκ. ἐν τῇ Β'. τονίζουσι πέριξ· καὶ παραλειπομένου τοῦ ῥήματος· «περί δὲ θρηγκός κυάνου» (ἔξυπ. ἐληλάτω) η 87, πρόβλ. Α 37, 395. Περί τῆς συναρξίας μετὰ τῆς Ἀμφί, Ἰδ. λ. ἀμφί ἐν ἀρχῇ. 2) περισσῶς, κατ' ἐξοχὴν, μάλιστα, καθ' ὑπερβολὴν «περίσσεια», (κυρ. ὑπὲρ τοῦς ἄλλους· ἢ ὑπὲρ πάντας) οἷον «περί ἄλλων, περί πάντων» Ἰδ. ἀνωτ. Ι, Α, 2, β). Εἰς ταύτην τὴν σημ. τονίζεται συνήθως πέρι κατὰ τινα κανόνα τῶν παλαιῶν γραμματικῶν (Σουῖδα, Ἡσυχίου, Φωτίου, Φαβωρίνου). Κατ' ἄλλην ὁμως σπουδαιότεραν μαρτυρίαν τὴν τῶν Ἑνετ. σχολίων εἰς Ν 52, «ἡ περί οὐκ ἀναστρέφεται ὅτε τὸ περισσῶς δηλοῖ». Ὅθεν ὁ Βέικκ. ἐν τῇ Β'. πανταχοῦ ἐτόνισε περί, ὡσαύτως καὶ ὁ Ἀμεῖς). Ὡσαύτως πέρι τονίζεται συνήθως καὶ ὅταν τὸ προσδιοριζόμενον εἴη ἐπιθετον, οἷον «πέρι μὲν πολέμῳ κατεργάσαι» Ι 53, «πέρι μὲν θείειν ταχύ» Π 186, γ 412, πρόβλ. Κ 244, γ 95, ὁ 284 κ. α. (Ἐξαφροῦνται οἱ ἀνωτέρω, Βέικκ. ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀμεῖς, ὅτινες καὶ ἐνταῦθα τονίζουσι περί). Ὅταν δὲ τὸ προσδιοριζόμενον ᾖ ῥῆμα, ὡς «πέρι διδόναι» ἀφθύ-

νως, περισσά διδουσι, ἐπὶ τῶν θεῶν, Ν 127, δ 446, δ 722, η 440, θ 44 καὶ «ὅς πέρι δ' ἱερὰ θεοῖσιν ἔδωκε» ἐπὶ ἀνθρώπου, α 66, διαφωνοῦσιν οἱ ἐκδύται, ἐπειδὴ ὁ μὲν Δίνδορφ καὶ Βέικκ. ἐν τῇ Α'. γράφουσι περί, ὁ δὲ Σπέρζινερς Φαίσις καὶ Βαυμλετνος τονίζουσι πέρι. Πολύλαχον δὲ καὶ οἱ αὐτοὶ ἐκδύται εἶνε ἀνακόλουθοι, πρόβλ. τὰ χωρία Σ 549, «πέρι θαῦμα τίετο», λ 550 καὶ Θ 161 ἐν διαφόροις ἐκδόσεσιν, ὡσαύτως· πρόβλ. καὶ τὰ Ι 400, «πέρι μὲν φάσθαι» ἢ «πέρι φιλεῖν» Ε 446 καὶ «πέρι-θέλειν» Φ 65, Ω 236. Σημειωτέον πρὸς τοῦτοίς ὅτι πολλάκις εἶνε ἀμφίβολον καὶ ἂν ἡ Περί κατὰ τμησιν ἀνῆκει εἰς τὸ ῥῆμα ἢ εἴη ἐπιρρόημα. Περί τῆς φρ. «περί κῆρι» Ἰδ. λ. κῆρ καὶ ἀνωτ. Ι, Β, 2, γ). III.) Ἐν συνθέσει σημ. ἰδίως α.) περίληψιν, περιοχὴν, περικύλωσιν β.) ὑπερβάσιν ὁρίου τινός ἢ μέτρου, ὑπερβολὴν ἔπομ. γ.) ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας, ὡς ἐν τῷ «περικαλλές, περικηλός κ. α.» (II.) Ἐν τῇ καθομῶ. σῶζεται ἡ α. σημ. οἷον «περικαλῶν, περιτριγυρίζω κ. α.» καὶ ἡ γ'. οἷον «περικαλός» = λίαν καλός).

ΠΕΡΙ, κατ' ἀναστροφὴν ἀντὶ τῆς περί, α.) ὅταν τίθεται κατόπιν τῆς συντακτικῆς αὐτῆς πτώσεως (Ἰδ. ἀνωτ. τὴν Σημ. εἰς τὸ Ι). β.) ὅταν ᾖ ἐπιρρόημα εἰς τὴν σημάς. τοῦ περισσῶς, κατ' ἐξοχὴν, Ἰδ. τὰ μερικώτερα ἀνωτ. II, 2). γ.) ὅταν ᾖ=περίσσει· Κ 244, μ 279 (ἐν οἷς καὶ ὁ Βέικκ. ἐν τῇ Β'. γράφει πέρι).

ΠΕΡΙΛΑΓΝΥΜΙ (περιλάγν.), περισυντρίβω, πέριξ τινός συντρίβω, «φθὴ πολλὰ περί ῥόπαλ' ἀμφί ἐάγη» περί τὸν ὅποιον (εἰς τὴν ῥάγιν τοῦ ὁποῦ) πολλὰ ῥόπαλα συντρίβωσαν, Α 559. Παθ. μεταφορ. ἐπὶ τῆς φωνῆς «(δφ. Ἐκτορος) περιάγνυται» ἀντανκαλάται, ἀντηχεῖ πέριξ, Π 78 τ.

ΠΕΡΙΛΑΛΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (π., ἄλλος), ὁ ὑπὲρ τοῦς ἄλλους, μόνον ἐν τῷ πληθ. οὐδ. ὡς ἐπὶ, «περιλάλα» κατ' ἐξοχὴν, πρὸ πάντων, Τ 48, (19) 46.

ΠΕΡΙΒΑΙΝΩ, μόνον ἐν τῷ ἀορ. β'. ἀναυδ. περιβῶν, μετοχ. περιβάς (κατὰ τμ. δὲ καὶ ἐν ἄλλοις χρόνοις), κυρ. πατὺς πέριξ, «διασκαλίζω», ὅθεν περιτριγυρίζω, περικυκλώνω, ἔπομ. περιέπω, περιφυλάττω, ἀπολ. Θ 331, Ν 420, «τινός» ὑπερασπίζω, προασπίζω τινά, Ε 24, καὶ «τινί» Ρ 80, 343. Ἐν τριτάτῳ Ρ 6, 137, υ 44.

ΠΕΡΙΒΑΛΛΩ, ἀορ. β'. περιέβαλον. Α.) Ἐνεργ. 1) βάλλω ἢ ῥίπτω τι πέριξ τινός· περιλαμβάνω τι μέ τι, «περί δ' ἄντυγα βάλλε» ἔβαλε γύρω τὸ περιθώριον, Σ 479, «πετμα βάλοιο» ἔβαλε (ἔδεσε) τὰ σχοινίον πέριξ τοῦ θόλου, χ 466, «χεῖρες περιλαμβάνω, περιεσφιγγὼ τινά με τάς χεῖρας, λ 211 (ἐν τῇ σ). «περί πτερὰ πυκνά βαλόντες» κτυπήσαντες γύρω (σου) πολλάκις τὰ πτερὰ, συχνά διὰ τῶν

περὶ δὲν περικτυπῶσάντες (σε); Α 434. Ἰδ. καὶ λ. ἄλλα Β'). 2) κορ. ῥίπτω τι περισσότερον, ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, «τινὰ κινεῖ τινὰ κατὰ τι, ο 17· ἄνευ αὐτ., ὑπερέγω «τινὶ» κατὰ τι, Ψ 276. Β'). Μέσ. περιβάλλω ἑμαυτῶν, «παίρων ἐπάνω μου», ἐνδύομαι, φορῶ, βάλλω, «τεύχεα» χ 148; καὶ μετὰ δοτ. «ἔλφος ὤκουν», φορῶ «τὸ ἔλφος περὶ τοῦ ὤκου», κ 262 (ἐν τμ.), πρὸλ. ε 231.

ΠΕΡΙΔΟΙΑ, ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀκασταμένου, μήτηρ τοῦ Πηλεΐδου; ἐκ τοῦ Ἀΐου, Φ 442. 2) θυγάτηρ τοῦ Εὐρυμέδοντος, βασιλέως τῶν Γυγάντων, μήτηρ τοῦ Ναυσιθόου ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, η 58.

ΠΕΡΙΓΙΓΝΟΜΑΙ, ἀόρ. περιγενόμην, κορ. εἴμαι ὑπέρτερός τινος, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, νικῶ, «τινὸς τινι» τινὰ κατὰ τι, εἰς τι, Ψ 318, «πῶς τί παλαίεσόνην» θ 102, 252.

ΠΕΡΙΓΑΛΓΗΣ [...], ἔς, πλήρης γάλακτος, ὁ ἔ. γάλακτος, γαλακτοπληθής, ἡ περιγαλακτωμένος, Π 642†.

ΠΕΡΙΓΝΑΜΠΤΑ, περικάμπτω, περιπλέω «Μάλειαν» : 80 †.

ΠΕΡΙΔΕΙΔΩ, ἐπ., μόνον ἐν τῇ ἐπικ. ἀόρ. περιδεδείσα, μεταχ. περιδεδείσας (ὁ Λαρόχ. γράφει πανταχόθεν μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου ἐν μόνον δ) καὶ παρὰ κ. μετὰ σημ. ἐνεσ. περιδείξαι, εἶμαι περιφθός, περιδεής, πολὺ φοβοῦμαι, «μή» Ἰλ. Ν 52, «τινὶ» [περὶ τινι δέδισα], φοβοῦμαι περιτινος, Ο 123 κ. ἀ. «τινὶ μή» Α 508, Φ 328, πρὸλ. Ρ 240, «τινὰ» φοβοῦμαι τινα, Βατρ. 48, 51.

ΠΕΡΙΔΕΣΙΟΣ, ον, ἡ=ἀμφιδέσιος, ὁ ἀμφότεραι ταῖς χερσὶ δεξιός, ὁ δυνάμενος τήν τε δεξιάν ἢ τὴν ἀριστεράν ὁμοίως νά μεταχειρίζεται, ἡ περισσῶς, λίαν δεξιός, δεξιώτατος, Φ 163†.

ΠΕΡΙΔΙΔΑΜΙ, μόνον ἐν τῇ μέσ. μέλ. περιδύσσομαι καὶ ἀ. δύσκ. τοῦ μέσ. ἀόρ. τῆς ὑποτ. περιδύμεθον, δίδω τι (ἡ μᾶλλον ὑπόσχομαι νά δώσω τι) ἐκ τῶν ἑμαυτοῦ περὶ τινος, ὅε «βάλλω στοίχημα, στοιχηματίζω» μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον ὑπόσχομαι νά δώσω, «τρίποδος» (μέ) ἕνα τρίποδα, Ψ 483, «ἐμέθεν περιδύσσομαι αὐτῆς» στοιχηματίζω μέ ἐμὲ αὐτήν, μέ τὸ κεφάλι μου, μέ τὴν ζωὴν μου, ψ 78.

ΠΕΡΙΔΙΝΕΩ [...], γ'. δύσκ. τοῦ παθ. ἀόρ. περιδινθήτην περιτρέφω, παθ. περιστρέφομαι, «φέρνω γύρω, τριγυρίζω» «πόλιν» τριγυρίζω τὴν πόλιν, Χ 465 †, ἔνθα ὁ Σπίνζερ, Δίνδορφ καὶ Φαίσις γράφουσι κατὰ διάστασιν «πόλιν πέρι δινθήτην».

ΠΕΡΙΔΙΩ [...], εἶμαι περιδεής, περιφθός, πολὺ φοβοῦμαι, «μή» χ 96 (ἐν τμ.).

ΠΕΡΙΔΑΡΜΟΝ [...], ἰδ. ΠΕΡΙΤΡΕΧΩ.

ΠΕΡΙΔΑΡΜΟΣ, ον, ποι. (περιδραμεῖν) 1) Ἐνεργ. περιτρέχων, περιθίων, κυκλοτερής, κυκλικός, «πλημναι, ἀντυχς» Ε 726, 728.

2) Παθ. περιτρεχόμενος, περιθεόμενος, περὶ

ὅν δύναται τις νά περιφέρεται, περίοπος, ἐλεύθερος πανταχόθεν, «κολώνη» Β 842, ὡσαύτως «αὐλή» ε 7. (Ὁ Γράσοφ ἐκλαμβάνει ἄνταυθα τὸ ἐπιθετικὸν ἐνεργητικὸν εἰς τὴν 4) σημασίαν: κύκλῳ περιέουσα πανταχόθεν περιελείουσα).

ΠΕΡΙΔΡΥΠΤΩ, ἀόρ. παθ. ἐπικ. περιδρύφθην, «ἔναν γῶρον ζουγρηνίζω ἢ ξεγδέρνω», παθητ. «ἔναν γῶρον ξεγδέρνομαι», περιέξομαι, περιαμύσσομαι, «περιδρύφθην ἀγκῶνας» Ψ 395 †.

ΠΕΡΙΔΥΩ [...], ἀόρ. ἀ. ἐπ. περιδύσα, περιεκδύω, ἐντελώς ἐκδύω, «χιτώνας» Α 400 †.

ΠΕΡΙΔΥΜΕΘΟΝ, ἰδ. ΠΕΡΙΔΥΑΜΙ.

ΠΕΡΙΕΙΜΙ (π. εἶμι), 4) εἶμαι ὑπεράνω, ὑπέρτερός τινος, ὑπερτερῶ, ἐξέγω, [διαφέρω τινός], ὑπερβαίνω τινὰ. 2) μετὰ γεν. προσώπου καὶ αὐτ. πράγματος, «τινός τι» σ 218, τ 326. Ἐν τμ. Α 258 (ἔνθα ἀντὶ τῆς αὐτ. τοῦ πράγματος κείται ἀπαρρ.), Θ 27, Ν 631, α 66.

ΠΕΡΙΕΣΩ, μόνον ἐν τῇ μέσ. ἀόρ. β'. ἐπικ. περισχόμεν, προσ. περίεχοι, περιλαμβάνω, πιάνω τριγύρω. Μέσ. πιάνομαι ἀπὸ τινος προσώπου ἢ πράγματος πανταχόθεν, ἢ περιλαμβάνω διὰ τῶν χειρῶν μου πανταχόθεν, ὅθεν προφυλάττω, ὑπερασπίζω, μετὰ γεν., Α 393, μετ' αὐτ., ι 499.

ΠΕΡΙΕΡΗΣ, ἐνεσ. ἀ. πατήρ τοῦ Βῆρου, Π 177. ΠΕΡΙΖΑΜΕΝΟΣ, ἐπὶρ. (ἐκ τοῦ: ζαμένης, ὅπ. ἐκ τοῦ: ζα ἢ μένος), ἄγαν ἰσχυρῶς, [αὐτῶ σφόδρα], τόσον χαλεπῶς, Ἰ. Ἐρμ. 495.

ΠΕΡΙ-ΗΚΕΩ, ἀόρ. περιήγησα, περιήχῃ, περιβροντῶ, «χαλκός» Η 267 †.

ΠΕΡΙΪΔΑΜΕΝΑΙ, ἰδ. ΠΕΡΙΪΔΑ.

ΠΕΡΙΪΣΤΗΜΙ, παρ' Ὁμ. μόνον ὁ ἐνεργ. ἀόρ. β'. περιστήναι, ἀντὶ τοῦ περιστάην, ὑποτ. γ'. πληθ. περιστήσωσι ἀντὶ τοῦ περιστώσι, εὐκτ. γ'. πληθ. περιστατεν, καὶ ὁ παθ. παρὰτ. περισταμένην, καὶ ἐπικ. ἀόρ. ἀ. περιστάθην. 4) περιίσταμαι, ἐν κύκλῳ ἵσταμαι, «στέχω τριγύρω», Δ 532, λ 243· μεταφ. ἢ ἐν τμ. «περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη» ε 270. 2) μετ' αὐτ. περιβάλλω τι ἢ τινὰ, περικλείω, περικυκλώνω, «βοῦν περιστήσαν τε» (οὕτως ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ: περιστήσαντο) ἐστίασαν περὶ τὸν βοῦν, περικύκλωσαν τὸν βοῦν, Β 410, μ 356, «χορόν» Σ 603, «αἰδεσθεὶς μήπω; με περιστήσω» ἕνα πολ.λοι Ρ 95, «εἴπερ νῦν περιστατεν» ο 50.

ΠΕΡΙΚΑΛΛΗΣ, ἔς (π., ἄλλος); περικαλλής, ὡραιότατος, συγχὸν ἐπίθετον πραγμάτων, ἐπὶ προσώπων σπανίως, Ε 389, Π 85, λ 281, «τέκνα», Ἰ. Ἐρμ. 323, 397, 504, «ὥκη», Ἰ. Ἀπ. 244, «Περσεφόνεια», Ἰμ. 12 (13), 2.

ΠΕΡΙΚΑΛΥΠΤΩ, περισκαπάζω, «σκαπάζω ἔναν γῶρον», τροπικ. «κῶμά τινι» περιγέω εἰς τινα μαλακὸν ὕπνον, περικαλύπτω τινὰ μὲ μαλακὸν ὕπνον, Ξ 359 (ἐν τμ.)

ΠΕΡΙ-ΚΕΙΜΑΙ, ἀποθ., κεῖμαι περί τι, περιβάλλω, περικυκλώνω τι, μετά δοτ. «γυρωτός τὸς φ» 54, «Πατρόκλην περικεκλιμένον» ἐξηπλωμένον περί τὸν Πάτροκλον, ἐξηπλωμ. ἔ. ἐναγκαλιζόμενον τὸν Πάτρ., T 4. Μεταφ. «οὐδὲ τί μοι περίκειται» [οὐδὲν πλεονέχω], «δὲν μοῦ περισεύει τίποτε», δὲν ἔχω κανέν κέρδος, ε 321.

ΠΕΡΙ-ΚΕΙΔΩΜΑΙ, ποι. μέσ., εἶμαι περίφροντις, μεριμνῶ περί τινος, «τινός» *Οδ. γ 219, «τινὶ βίοντος» περί τοῦ βίου (τῆς περιουσίας) τινός εἶμαι περίφροντις, ε 527.

ΠΕΡΙΚΗΛΟΣ, ὄν, ἐπικ. (π., κήλον), κατάξηρος, *Οδ. ε 240, σ 309.

ΠΕΡΙΚΛΙΜΕΝΟΣ [...], ὁ, υἱός τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Πηρώς, Δ 286.

ΠΕΡΙΚΛΥΣΤΟΣ, η, ὄν (περικλύω), περιδραχόμενος, περιβόρτος, «Δήλος», T. *Απ. 481.

ΠΕΡΙ-ΚΑΥΤΟΣ [...], ἡ, ὄν, περιάκουστος, ἐδάκουστος, περιδότης, περίφημος, περικλής, ὑπερένδοξος, ἐπιθ. προσώπων, ἰδιώτ.: «Αμρυγυῆς» Δ 607, θ 300 κ. ε. Ἔτι δὲ «Ἀντιφός» Δ 104, «υἱός» Σ 326, «φύλ' ἀνωρύπων» T. *Απ. 537, «αἰυδός» α 325, θ 83 κ. ε. (Οὐχὶ ὀρθῶς τινες ἐρμηνεύουσι τὰ ἐπιθ. περί τοῦ αἰυδοῦ: μεγαλόφωνος, ἡχηρός). Ἐπὶ πραγμάτων, «δωρα» Η 299 κ. ε., «ἔργα» Z 324, «ἄστρ.» δ 9 κ. ε.

ΠΕΡΙ-ΚΤΕΙΝΩ, περιφρονεῖω, φρονεῖω τοῦς πέριξ, «ἐναν γυρον σκοτῶν», μόνον ἐν τοῖς Δ 538, M 245 (ἐν οἷς ὁ Οὐόλφ. καὶ Δίνδορφ. γράφουσι κατὰ διάστασιν: περί κτείνω).

ΠΕΡΙΚΤΙΟΝΕΣ [...], οἱ (π., κτείνω), μόνον πληθ. οἱ περιουκόντες, περίοικοι, ὅμοροι, γειτονικοί, Σ 212, T 404, 409. ὡς ἐπιθ. «ἄνθρωποι περί.» δ 65, «ἐπικούροι» P 220.

ΠΕΡΙΚΤΙΤΑΙ [...], ἄνδρ., οἱ, ἐπικ.=τῷ προηγ., λ 288 f.

ΠΕΡΙ-ΛΕΨΩ, περιλεπίζω, τὸν φλοῖον περιαιρῶ, «ἐφλουδιζῶ», Α 236 (ἐν τμ.).

ΠΕΡΙ-ΜΑΙΝΩ, ἐπικ., μόνον ἐν τῇ ἐπικῇ μετοχῇ τοῦ ἐνεσθ. περιμαινόμενα ἀντί τοῦ: περιμαινῶσα, περιζητῶ, μετά σπουδῆς ἐρευνῶ, «σκόπελον» μ 95 f.

ΠΕΡΙ-ΜΑΡΝΑΜΑΙ, περί τινα μάχομαι, ὑπερμαχῶ τινός, «τινός χαλκῷ» Π 497 f.

ΠΕΡΙΜΕΤΡΟΣ, ὄν (π., μέτρον), ὑπέρμετρος, ὑπερμεγέθους, «ιστός» *Οδ. δ 95, τ 440, ω 430. (Ἀστὴ ἡ σημασία μόνον ἐπικῇ).

ΠΕΡΙΜΕΛΕΣ, εὐς, δ, 1) εἰς τὸν ἐταίρων τοῦ Ὀδυσσεύς, λ 23. 2) πατήρ τοῦ Σχεδίου, O 515.

ΠΕΡΙΜΥΚΕΤΟΣ, ὄν, ἐπικ.=τῷ ἐπομ. «ἐλάτῃ» E 287, «Τηόγετον» ζ 403.

ΠΕΡΙΜΥΚΗΣ, εἰς (π., μῆκος), μακρότατος, ὑπερύψηλος, ἐπὶ ὀρέων, N 63, ν 483, «ῥάβδος» κ 293, μ 231, «ἱστοί» ν 407, «δεῖραι» οἱ λαμοῖ (τῆς Σκύλλης), μ 90, «κοντοί, δοῦρ» ι 487, μ 443.

ΠΕΡΙ-ΜΥΚΑΝΩΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., γ', πληθ. ἐπικ. ἐπεκτεταμ. -νύωνται, ἔ. παρτ. -νύωντο, περιμηνανῶμαι, περιμηνχάνω, δ. ε. μετά πολλῆς τήχης: παρασκευάζω, ἐπινόω, σκευώρω, τ, *Οδ. η 200, «δούλιον ἡμᾶρ τινί» ε 340.

ΠΕΡΙΜΟΣ [...], ὁ, υἱός τοῦ Μέγα, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 695.

ΠΕΡΙ-ΝΑΙΕΙΛΑ, ἐπικ. μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. τοῦ ἐνεσθ. περιναϊέσθαι: α) περιουικῶ, *Οδ. δ 66, η 554, ψ 136. β) ἀμετάβ. περιουικῶμαι, κεῖμαι, ἐπὶ πόλεω, δ 477. (Ἄλλ' ἴδ. τὴν λ. ΝΑΙΕΙΛΑ). Ἐκ τούτου

ΠΕΡΙΝΑΙΕΤΗΣ, ἀο, ὁ, ἐπ., περίοικος, ἀσυγείτων, Ω 488 f.

ΠΕΡΙ-ΞΕΣΤΟΣ, η, ὄν, περιεξεσμένος, «πελεκητός», «πέτρῃ» μ 79 f.

ΠΕΡΙ-ΟΙΔΑ (περίφοι.), ἐπικ. ἄλλεπτικ. παρακ. μέσ. σημασίαν ἐνεστώτος, ἀπαρρ. περιόιδεσθαι (περιφιδ.) ἐπικ. ἀντί τοῦ περιεῖδεναι, ὑπερ. περιήδεν, γ'. ἐνικ. περιήδη (περιφιδ.) α) γνωρίζω, ἐννοῶ, εἰςεύρω περισσώτερον ἢ κάλλιον ἄλλου, μετ' ἀπαρρ., K 247. β) εἶμαι ἐμπειρότερος, εἰδημονέστερος ἄλλου, μετά δοτ. πράγματος, «ἔγχεσι περιήδη» ἐν τῇ ἱγνηλασίᾳ ἐμπειρότατος ἦτο, ρ 347, «βουλή περιόιδεσθαι ἄλλων» ὑπερέχω τῶν ἄλλων κατὰ τὴν βουλήν, N 728, καὶ μετ' αἰτ. πράγματος, «τί τινός» εἶμαι εἰς τι ἐμπειρότερος, εἰδημονέστερος τινός, γ 244.

ΠΕΡΙ-ΠΕΔΩΜΑΙ, ἐπικ. ἀποθ. μόνον ἐν τῇ συγκεκομ. μετοχῇ περιπλόμενος. 1) περιστρίφομαι, περιφέρομαι, «τριγυρίζω», «περιπλόμενος ἐναιαυτοῖ» οἱ περιστρεφόμενοι, περιοδικῶς ἐπανερχόμενοι ἐναιαυτοῖ, Ψ 833, κατὰ γεν. ἀπὸλ. «περιπλομένων ἐναιαυτῶν» κατὰ τὴν περιοδικὴν κίνησιν (ἐπάνοδον) τῶν ἐναιαυτῶν, ἐνφ ἤρχοντο καὶ παρήρχοντο τὰ ἔτη, α 46, T. Δήμ. 266, καὶ ἐνικ. «περιπλομένου ἐναιαυτοῦ» ἔως οὗ παρήλθῃ τὸ ἔτος, λ 248. Πρβλ. ΠΕΡΙΤΕΛΛΟΜΑΙ καὶ ΠΕΡΙΤΡΟΝΕΑ. 2) μετ' αἰτ. περικυκλώνω, ἀποκλείω, «ἄστρ.» πολιορκῶ, Σ 220.

ΠΕΡΙΠΕΓΚΗΣ, ἐς, ποιητ. (π., πεύκη), κατάπικρος, πολὺ δριμύς, ἀλγεινόςτατος, πολυώδυνος, «οὗ βέλος» Δ 845 f. Πρβλ. ΕΞΕΠΕΓΚΗΣ.

ΠΕΡΙ-ΠΛΕΚΑ, μόνον ἐν τῇ ἀνυσί. παθ. ἀορ. περιπλέχην, μετοχ. -χθεῖς, πλέκω περί τινας. Παθ. περιπλέκομαι, προσκολλῶμαι περί τι, ἐναγκαλιζομαι, σφίγγω τι εἰς τὰς ἀγκάλας μου, μετά δοτ. «ἱστός» ε 343, «γρηί» ψ 33.

ΠΕΡΙΠΛΗΘΗΣ, ἐς (π. πληθος), πολυπληθής, πολυάνθρωπος, «Σοφία» ο 403 f.

ΠΕΡΙΠΛΩΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΠΕΡΙΠΕΔΩΜΑΙ.

ΠΕΡΙ-ΠΡΟ, ἐπικ. ἐπὶ κυρ. «πέρα πέρα ἐμπρός», ἐπὶ πολλὴν ἔκτασιν ἐμπρός, πόρρωτάτω, πολὺ ἐπὶ τὰ πρόσω, *Π. Δ 480, Π 699 (ἐνθα πρό τοῦ Σπιτζ. ἐγράφετο ἔ. παρὰ

τῇ νωτῇ ἐκδοτῇ Λαρόχ. γράφεται κατὰ διάστασιν: περί-πρό).

ΠΕΡΙ-ΠΡΟ-ΧΕΩ, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. ἄορ. περιπροχυθεῖς, κυρ. χύνω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν περί, παθ. περιγύνομαι, τροπ. «ἔρως θυμὸν περιπροχυθεῖς ἐδάμασσε» ὁ ἔρως περιγυθεῖς περί τὴν καρδίαν μου κατεδάμασεν αὐτήν, Ξ 346 f.

ΠΕΡΙ-ΡΕΩ, παρ. γ'. ἐν. ἀναύξ. περιρῶ, ῥέω περί τινός, περιρῶ, περιρῶ, μετ' αἰτ. 388 f.

ΠΕΡΙ-ΡΗΝΑΙΖΕ, ἔξ, ἐπ. καὶ Ἰων. (παρ' Ἱπποκρ.) μόνον ἐν τῇ γ 84 f «περιρῆνθης δὲ τραπεζῇ κάππεσε δινηθεῖς» || ὅπερ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος μετέφρασε: στροβιθεῖς περιφερῆς ἔπεσε τῇ τραπεζῇ ὡς περικλασθῆναι περί αὐτήν, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ὁ Ἀρίσταρχος ἐθεώρει τὸ ἐπίθ. = περιρῶνθης. Ἄλλοι δὲ παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ περιρῶναι: περιρῆνθης, καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐκ τοῦ περιρῶναι, ἄπερ πάντα πάντῃ ἀπίθανα. Τὸ ὀρθὸν εὐρηκεν ὁ Δύντζερς, παράγων ἐκ τῆς ρίζ. RAD-, RAD-, (ἐξ ἧς τὸ ῥαδίξ, radix, ῥαδινός κ. ἄ.), ἥτις σημαίνει τὸν λεπτόν κλάδον, τὸν εὐκόλως λυγίζοντα καὶ κραδαινόμενον. «Περιρῶνθης» λοιπὸν εἶνε: ὁ κραδαινόμενος, σαλεύων, κλονούμενος, ταλαντευόμενος περί τινός. Τοῦ δὲ χωρίου ἡ ἔννοια εἶνε: Κλονηθεῖς δὲ περί τὴν τράπεζαν (πλησίον αὐτῆς), τέλος: συστραφεῖς περί ἐαυτὸν (ὕπὸ τὴν ἀληθινόν) ἔπεσε κατὰ γῆς («κάππεσε») ἀνατρέψας; ἢ διασεύας; οὕτω τὴν τράπεζαν, ὥστε νὰ χυθῶσι κατὰ γῆς τὰ ἐδεσμάτα κτλ. Ἐάν δὲ παραδεχθῇ τις τὴν ἄλλην τὴν καὶ ἀσφαλέστερον μαρτυρουμένην γραφήν: ἰδνωθεῖς ἀντί τοῦ «δινηθεῖς» ἡ ἔννοια τοῦ χωρίου οὕτω δὲ δὲν μεταβάλλεται.

ΠΕΡΙ-ΡΗΤΟΣ [...], ὄν, (περιρῶ) πανταχόθεν περιρῶόμενος, περιρῶόμενος ἐπίθ. τῆς Κρήτης, τ 473 f.

ΠΕΡΙ-ΡΑΙΝΩ, ἐπικ. ΠΕΡΙΣΣ. (ἀντί τοῦ περι-σφαίνω, τὸ δὲ σφαίνω ἢ σφαν φαίνεται τῆς αὐτῆς ἀρχῆς μὲ τὸ Γερμ. swanz (Schwanz) = οὐρά), μόνον κατ' ἐνέστ. καὶ παρ. κινῶ περί τινα τὴν οὐράν («κινῶ τὴν οὐράν»), θωπεύω, «τινά» Ὁδ. π 4, 10, «οὐρῇσι» περι-θωπεύω μὲ τὰς οὐράς κ 215.

ΠΕΡΙ-ΡΕΩ, ἐπικ. ΠΕΡΙΣΣ. κινῶ τι περί: μόνον ἐν τῇ παθ. περισσεύωμαι, περιπτερυγίζω, ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, Ὑλ. T 382, X 345, Ὑμ. 6 (7), 4.

ΠΕΡΙ-ΡΟΕΝΕΩ (περισθενής) μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. εἴμαι μεγαλοδύναμος, ὑπερίσχυρος; «περισθενέων» ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ δυνάμει, X 368 f.

ΠΕΡΙ-ΣΚΕΠΤΟΣ, ὄν, κατὰ τὴν συνήθη ἔτοιμο-λογίαν ἐκ τοῦ σκέπτομαι, περιορατός, περιδλεπτος, περίοπτος, πανταχόθεν ἐλεύθερος: «περιοκτέπω ἐνὶ χώρῳ» Ὁδ. α 426, κ 211, ε 6' κατὰ δὲ τὸν Δοιδελ. (|| ἦντον πι-

θανός) ἐκ τοῦ σκέπω (σκεπάζω), περισκεπή, περιστέγαστος.

ΠΕΡΙ-ΣΑΙΝΩ, ΠΕΡΙΣΣΕΩ, ἴδ. ΠΕΡΙΣΑΙΝΩ, ΠΕΡΙ-ΣΕΩ.

ΠΕΡΙ-ΣΤΑΔΩΝ, [...], ἐπὶρ. (περι-ίστημι), στα-θόντες κύκλῳ, περικυκλώσαντες, N 554 f.

ΠΕΡΙ-ΣΤΑΩ, ἴδ. ΠΕΡΙΣΤΗΜΙ.

ΠΕΡΙ-ΣΤΕΙΧΩ, ἴδ. ἐν. τοῦ ἄορ. ἀ. ἀναύξ. περι-στεῖξας περιέρχομαι, περιεδεδύω, «τριγυρίζω, φέρνω γύρω» τι, δ 277 f.

ΠΕΡΙ-ΣΤΕΛΛΩ, μετοχ. τοῦ ἄορ. ἀ. περιστέλλας, «περιμαζεύω, συγυρίζω», κηδεύω, νεκρόν, ω 293 f.

ΠΕΡΙ-ΣΤΕΝΑΧΙΖΩ [...], ποιητ. μόνον ἐν τῇ μέσ. ἐνεστ. καὶ παρ. περιστενάξω, ἀντηγῶ, μετὰ δοτ. «ποσσίν» ὑπὸ τῶν ποδῶν τῶν χορευόντων ψ 146, ἐν τμ. κ 451. Τὸ ἐν τῇ κ 10, «δῶμα περιστεναχίζεσσι αὐλῇ» ὅπερ μεταφράζουσι τινες: μὲν: τὸ δῶμα ἀντηγεῖ ἐν τῇ αὐλῇ, ἄλλοι δέ: τὸ δῶμα ἀντηγεῖ περί τὴν αὐλήν, παρέχει ἔννοιαν ὅχι πολὺ φυσικὴν. Ὅθεν διωρθώθη ὑπὸ τινῶν μὲν αὐλῇ = αὐλῆσαι, ὑπὸ τῆς αὐλῆσεως, ὅπερ καὶ πιθανώτατον καὶ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. παρεδέχθη, ἴσως δὲ κατὰ τὸν Λόδεκκ οὐδὲ μεταβολὴ τοῦ τόνου ἀπαιτεῖται καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. || ὑπ' ἄλλων δέ: αὐλῇ ἢ αὐλοῖς, ἢ αὐδῇ, καὶ τέλος: ὑπὸ τοῦ Δυντζέρου: περιστε-ναχίζετ' αἰοῖδῃ.

ΠΕΡΙ-ΣΤΕΝΩ, Α'.) (ἐκ τοῦ στενός, στείνω) μόνον κατὰ μέσ. διὰ θεσιν «περιστένεται γαστήρ» περιστενοχωρεῖται, εἶνε ὑπερπληθής, Π 463 f. Β'.) = ΠΕΡΙΣΤΕΝΑΧΙΖΩ, περιστενάξω, μετ' αἰτ. Ὑμ. 18 (19), 21.

ΠΕΡΙ-ΣΤΗΩ, ἴδ. ΠΕΡΙΣΤΗΜΙ.

ΠΕΡΙ-ΣΤΕΦΩ, περιδάλλω, περικυκλώ, περι-καλύπτω, «νεφέσιν οὐρανόν» ε 303. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῇ θ 475 «ἀμφὶ περιστέφεται» ὅπως ἤδη ἔγραψάν τινες τῶν νεωτέρων ἀντί τοῦ ὅψ' ἐν: ἀμφεπεριστέφεται.

ΠΕΡΙ-ΣΤΡΕΦΩ, μόνον ἐν τῇ παρ. περιστρέφε, Ὑ. Ἑρμ. 409 καὶ ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἄορ. περιστρέφας, περιστρέφω, «(σρεφο)γυρίζω», «δίσκον» η 489, «Ἀτὴν χεῖρ» T 434, περιδάλλω, περιδένω, «δεσμὰ χερσὶ» περιδάλλω δεσμὰ εἰς τὰς χεῖρας, Ὑ. Ἑρμ. 409 (κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Βαουμτς., ἐν τῇ ἄλλῃ ἄλλως ἑρμηνεύουσι τὸ πιθανὸς διεσθαρμένον τοῦτο χωρίον), ἴδ. καὶ λ. ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΩ.

ΠΕΡΙ-ΣΧΕΩ, ἴδ. ΠΕΡΙΣΧΩ.

ΠΕΡΙ-ΤΑΜΝΩ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντί τοῦ περι-τέμνω, δ ἔ. περικόπτω. Ἐξ αὐτοῦ μόνον τὸ μέσ. περικόπτω ἑμαυτῷ, δ ἔ. ἀποκόπτω (ἀπὸ τινος ὅλου) καὶ περικτεῖω, ἵνα ἀπαγάγω ὡς λείαν, «βοῦς» ἀποχωρίζω ἀπὸ τῶν βουκολίων καὶ ἀπάγω ἑμαυτῷ, διαρπάζω, Ὁδ. λ 402, ω 112, πρὸλ. ΤΑΜΝΩ.

ΠΕΡΙ-ΤΕΛΛΟΜΑΙ, ποιητ., ἀποθ., μόνον κατὰ μετοχὴν ἐνεστ. συμπληρῶ τὴν περίοδον,

διανύω τὸν κύκλον, „κάμνω τὸν γυρῶν“, ὅθεν συντελοῦμαι, ἀπαρτίζομαι, „ἀφ' περιτελλομένου ἐνός“, λ 295, ξ 294, „περιτελλομένων ἐναιυτῶν“ κατὰ τὴν περιοδικὴν ἐπάνοδον τῶν ἐναιυτῶν, ὁ ἔ. ὁσάκις ἐρχεται ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς, κατ' ἔτος, B 554, πρόσλ. Θ 404, 418, ἴδ. ΠΕΡΙΠΛΕΟΜΑΙ.

ΠΕΡΙ-ΤΙΘΗΜΙ, γ'. πληθ. τῆς εὐκτ. τοῦ ἑ'. ἀορ. περιτίθεν, ἐν τμ. δὲ καὶ οἱ χρόνοι περι-θήκαν, περι-θέτω καὶ περι-θήκατο. 1) περιβάλλω, τροπ. „π. τινὶ δύναμιν“ περιβάλλω εἰς τινὰ δύναμιν, ἢ τινὰ μὲ δύναμιν (ἵστανε ἐνδύω ἢ ὁπλίζω τινὰ μὲ δύναμιν), γ 205. (Οὕτως ἔγραψαν ἐνταῦθα οἱ πλείονες τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν ἐκ τοῦ Σχολ. ἀντὶ τοῦ συνήθους· παραθέτειν). 2) Μέσ. (μόνον ἐν τμ.)· ἁ.) περιβάλλω ἐμαυτῶν, ἐνδύομαι, „β' ἄλλω ἐπάνω μου, φορέω“, ὅσον „ἔϊφος· ὡμφ“ B 3 κ. ἁ., „γροὶ κόσμον“ E 488, „κρατὶ τρυφάλειαν“ T 384· ἑ'. θέτω, καταθέτω, συσσωρεύω περὶ τι, „ξύλα“ (περὶ τοὺς λαμπτήρας), α 307.

ΠΕΡΙ-ΤΙΜΗΕΙΣ [...], ἐξελ. ἐν, πολοτίμητος, ἐντιμότερος, μόνον γ'. Ἀπ. 65.

ΠΕΡΙ-ΤΡΕΠΩ, μόνον ἀμετάβωτος περιστρέφομαι, συμπληρῶ τὴν περιόδον μου, ἐν τμ. „περὶ δ' ἔτραπον ὥραι“ κ 469 f. Πρόσλ. ΤΡΕΠΩ καὶ ΠΕΡΙΤΡΟΠΕΑ.

ΠΕΡΙ-ΤΡΕΦΩ, τρέφω, ὁ ἔ. πηγνυμί τι πέριξ τινός. Μόνον παθ. κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. περιστρέφομαι, περιπηγνυμῶμαι, „πῆζω ἔναν γυρῶν“, μετὰ δοτ. „θακίεσσι περιτρέφετο κρύφαλλος“, περὶ τὰς ἀσπίδας ἐοχηματίζετο πάρος, ξ 477. Μετὰ δοτ. τοῦ προσώπ. „(γάλα) μάλλ' ὥκα περιτρέφεται κυκλώνει“ ταχέως πηγνυται τὸ γάλα εἰς τὸν κυκλῶντα, E 903. (Ταῦτα δ. Οὐόσσιοι, Βέκκ. ζ. Φαίσις κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον καὶ Ἡρωδιανὸν τοῦ παλαιού· γραμματικούς. Συνήθως δὲ καὶ παρὰ Ἀνδρῶν γράφεται· περιστρέφεται, ὅπερ καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν νεωτέρων παραδίδονται. || Ἡ πρώτη ἐρμηνεία ὀρθότερα· διότι πρόκειται νὰ ἐκφρασθῇ ἡ ταχύτης τῆς πῆξεως ἢ τροφῆς, πρὸς ἣν παραβάλλεται ἡ ἰσχύς τῆς πλῆγης, ἐφ' ἣς ὡσαύτως λέγεται τὸ „τρέφω“, ἴδ. ΤΡΕΦΩ).

ΠΕΡΙ-ΤΡΕΧΩ, ἀορ. ἑ'. περιτρέχω καὶ ἀναύξ. περιτρέχω, τρέχω πέριξ, περιτρέχω, X 369, ἐν τμ., E 413.

ΠΕΡΙ-ΤΡΕΩ, ποι. ἀορ. ἀναύξ. περίτρεσα, περιτρομός, ἐντρομός· φεύγω, μόνον A 676 f.

ΠΕΡΙ-ΤΡΟΜΕΘΑΙ, ἐπ., μέσ. ἀποθ., καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τρέμω, „τρέμομαι ἔναν γυρῶν“, ὅσον „σάρκες περιτρομέντο μέλεσσι“ περιτρέμενοι αἱ σάρκες περὶ τὰ μέλη, α 77 f.

ΠΕΡΙΤΡΟΠΕΑ, ἐπικ. ζ' ἰων. θαμιστικ. ἀντὶ τοῦ περιτρέπω μόνον κατὰ μετοχὴν τοῦ ἐνεστώτος ἀμετάβ. ἁ.) συχνά ἢ κατ' ἐπανάληψιν περιστρέφομαι, περιφέρωμαι, „γυρίζω“, ἐπὶ χρόνῳ, B 295, ὡσαύτως· καὶ ἐπὶ προσώπου,

„μῆλα πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν“ τὰ πρόβατα ἑλαύνομεν συχνά ἢ πολλάκις περιστρέφόμενοι, στρέφοντες δηλ. ὀπίσω τὰ βλέμματα (ὑπὸ τοῦ φόβου μὴ κατεδιωκόμεθα), ε 465. (Οὕτως ὀρθῶς ἠρμήνευσεν ὁ Δουδερλίνος καὶ Ἀμεϊς. Ἄλλοι δὲ περικλείοντες, περιτεμνόμενοι πολλὰ (ἴδ. ΠΕΡΙΤΕΜΝΩ), ἢ πολυλαχύστε, κατὰ πολλὰς διευθύνσεις τρεπόμενοι || τέλος ὁ Δούτζερς ἐρμηνεύει τὸ „πολλὰ περιτροπέοντες“· πολλὰς περιτροπὰς ποιῶντες, ὁ ἔ. πολλάκις ἀποτρέποντες τὰ πρόβατα, τὰ ὅποια κατὰ τὴν συνήθειάν των ἐτρέποντο τὴν πρὸς τὸ ὄρος ὁδόν, καὶ δὲν ἤθελον τὴν πρὸς τὴν θάλασσαν). ἑ'.) κατὰ διαφορὰς διευθύνσεις τρέπομαι, „πολλὰ περιτροπέων φθ' ἄνθρώπων“ ἐπὶ πολλὰ φύλα ἀνθρώπων τρεπόμενος, ἐπιμνησόμενος μετ' αὐτῶν, γ'. Ἑρμ. 542. (Ὁ δὲ Σνεϊνδερβίνο· διορθώνει· παραιοπείων, ὁ ἔ. ἐξαπατῶν· ὁ δὲ Βαουμπεϊς. αὐτὴν ταύτην τὴν σημ. θέλει ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν συνήθη γραφὴν· περιτροπέων).

ΠΕΡΙΤΡΟΚΟΣ, οὐκ (περιτρέχω), ὁ δυνάμενος νὰ περιτρέχηται, κυκλοτερής, κυκλικός, Ψ 455 f.

ΠΕΡΙ-ΦΑΙΝΟΜΑΙ, πανταχόθεν φαίνομαι, εἴμαι περιφανής, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ· „περιφανόμενον ὄρος“ περιφανής, περιδλεπτον, N 479, „ἐν περιφανομένῳ χώρῳ“, γ'. Ἀφρ. 400, καὶ ἄνευ τοῦ οὐσιαστικοῦ, „ἐν περιφανομένῳ“ ἐφ' ὕψηλῳ καὶ πανταχόθεν περιφανοῦς, ε 476.

ΠΕΡΙΦΑΣ [...], ἀντοξ. ὁ. 4) υἱὸς τοῦ Ὀρχαίου, Αἰτωλός, ὑπὸ τοῦ Ἀρεῶ, φονευθεὶς, E 842 ἐξ. (Παρ' Ὀμ. ἡ μόνη περίστασις, καθ' ἣν θεὸς διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χειρὸς φονεῖται ἥρωα).

2) υἱὸς τοῦ Ἡπύτου, εἰς τῶν Τρωϊκῶν κηρύκων, P 323.

ΠΕΡΙΦΩΤΗΣ, ἀο, ὁ. 4) υἱὸς τοῦ Κοπρέως ἐκ Μυκηνῶν, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος· φονευθεὶς, O 638 ἐξ.

2) εἰς τῶν Μυσῶν, E 515.

ΠΕΡΙΦΡΑΔΕΣ [...], ἐξ, ποιητ. εὐλαδής, προσεκτικός, περισκεμμένος. Τὸ οὐδέτερον· ΠΕΡΙΦΡΑΔΕΣ ὡς ἐπὶ ῥήμ. γ'. Ἑρμ. 464.— Ἐπὶ ῥρ. ΠΕΡΙΦΡΑΔΕΩΣ, ἐπιμελῶς, εὐλαδῶς, μετὰ προσσχῆς, „καλά, καλά“ μόνον ἐν τῇ φρ. „ὥπτησαν περιφρ.“ A 466, E 431 κ. πλχ. Ἐκ τοῦ

ΠΕΡΙ-ΦΡΑΖΟΜΑΙ, ἐπικ. μέσ. σκέπτομαι ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὁ ἔ. ἐπιμελῶς σκέπτομαι τι, φροντίζω περὶ τίνος, ἀνέστον· α 76 f.

ΠΕΡΙΦΡΩΝ, οὐκ, ποιητ. (π. φρήν), φρόνιμος, συνετός, περίνους, ἐπίθετον γυναικῶν, ὅσον „Ἀδρηστίνη“ E 442 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), „Βασιλεια“ λ 345, „Εὐρύκλεια“ τ 357. Ἰδίως δὲ „π. Πηνελόπεια“ α 329 κ. πλχ.

ΠΕΡΙ-ΦΩΑ, μόνον ἐν τῇ ἀφρ. τοῦ ἑ'. ἀορ. περιφῶναι καὶ μετοχ. περιφῶ· εἰς μέσ. σημ. περιφῶμαι, „φωτῶν γύρω, γύρω“, καὶ τροπ.

περιβάλλω, σφίγγω τινά ἐν ἀγκύλαις, Ἰδ. τ 416, ἀπολ. π 21, ω 320, μετ. αἰσπ. «κύσσει ὁ περιφύγει ἐόν πατέρα» ω 236 (ἐνθα τινεῖς ἄλλοι θέλουσι τὴν αἰσπ. νά ἐξαρτήσωσι μόνον ἐκ τοῦ «κύσσει»).

ΠΕΡΙΧΕΩ, ἀορ. ἄ. περιχεύω (ἢ ὅπως τονίζει ὁ Λαρόχης μετὰ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν: περιχεύω) ἀντὶ τοῦ περιέχω, μέσ. ἀορ. ἄ. ὑποτ. περιχεύεται ἐπὶ αὐτὸ τοῦ περιχεύεται, ζ 232, ψ 159 (ἐνθα τινεῖς ἐκλαυδάνουσι τὸν τύπον ὡς χρόνου ἐνεσ.), πρὸλ. γ 426. Α') Ἐνεργ. περιχέω, χύνω πέρις τινός, μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ αἰτ. πρᾶγματος: «τινὶ τι», «περιχύνω τινά με τι», φ 319, «πέρα τινὶ» η' 140, ἐν τμ. Ε 776, ν 189. Ἰδίως ἐπὶ τῶν μεταλλουργῶν, τῶν ἰδαιετ. λεγομένων διὰ τοῦτο χρυσοχόων, «χρυσὸν κέρασι» περιχρυσύνω τὰ κέρατα (τοῦ θύματος), Κ 294, γ 384, 426, 437. Μεταφρ. «χάριν τινὶ περιχ.» περιβάλλω περιχύνω τινά με χάριν, φ 162. Β') Μέσ. 4) περιχύνω τινὶ τι κατ' ἐμαυτὸν «(ἀνὴρ χρυσοχόος) περιχεύεται χρυσὸν ἀργύρῳ» κατὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ περιχύνει χρυσὸν περὶ τὸ ἀργυροῦν ἔργον του, ζ 232, ψ 159. 2) μεταφρ. περιχέομαι, ἐκτείνωμαι, χύνομαι πέρις τινός, «ὑπνος» Β 19 ἐν τμ.

ΠΕΡΙΧΘΑΜΑΙ, ἐπ., ἀορ. ἀναβῆ. περιχυσάμην, ὀργίζομαι σφόδρα, ἀγανακτῶ, «τινὶ τινός» κατὰ τινος ἐξ αἰτίας τινός, Ἰλ. Ι 449, ε 226.

ΠΕΡΙΟΨΗ, ἡ (ὁψ), τόπος: ἐξ οὗ δύναται τι νά περισκοπῇ, σκοπιὰ, «ψήλωμα», ε 8, ψ 451, κ 446.

ΠΕΡΙΨΙΟΣ, οὐκ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ περιούσιος (ἐκ τοῦ περίεμι), περισσός, ὑπέρμετρος, ὑπερμεγέθης, μόνον ἐν τῇ οἰδ. «περιώσιον» ὡς ἐπιρ. ὑπερμέτρως, καθ' ὑπερβολήν. Δ 359, π 203. Ὡσαύτως: πληθ. «περιώσια» Ἰλ. 18 (19), 41. Μετὰ γεν. «περιώσιον ἄλλων» περισσώτερον τῶν ἄλλων, Ἰλ. Δῆμ. 363.

ΠΕΡΙΚΝΟΣ, ὁ, εἶδος ἀετοῦ μελανοπτέρογος, (Ἄρις. Περὶ θαυμαστ. ἀν. 60. ἐνθα πέρκνος τονίζεται) Ω 346 τ. (Ὅπως ὁ Ἄρις ἀρχος: ἄλλοι δὲ θεωροῦσι τὴν λ. ὡς ἐπιθ. περκνός, ἢ, ὅν = σκοτεινός, μέλας, ὅπως εὐρίσκεται παρ' Ἰπποκρ. καὶ Νικάνδρῳ, ἢ ἡ μάλλον ἴσως μελανοστικτός, ὅπως εἰκάσω ἐκ τῆς καὶ σήμ. ἐν τῇ καθομιλοῦμ. σωζομένης σημασίας «περκνός» (προφ. καὶ περκνός, ὁ δ. ἐφηλος ἢ ἐκ τοῦ ἡλίου ξανθοστικτός). Ἰδ. καὶ λ. μόρφος.

ΠΕΡΙΚΛΕΙΣΙΣ, ὁ, ἐκ Περκώτης, Β 831, Ζ 30.

ΠΕΡΙΚΛΗΤΗ, ἡ, πόλις τῆς παρ' Ἑλλησπόντιον Μυσίας μεταξὺ Ἀδύδου καὶ Αἰαψάκου Β 835, Α 229, Ο 548, ἐπὶ Στράβωνος (13, 1, 20) γνωρίον τι πλησίον τοῦ Παρίου ὀνομαζόμενον Παλαιαπερκώτη. (ἢ. Τὴν σήμερον καλεῖται τόπος τις μεταξὺ Ἀδύδου καὶ Αἰαψάκου «Περκοῦτα»).

ΠΕΡΙΝΗΜΙ, ἑτερ. ἐπικ. τύπος τοῦ 2 ΠΕΡΛΑ, μετοχ. περνά, παρ. παρ. θαμν. γ' ἐν περνασθ' ἀντὶ τοῦ πέρνασκε, κυρ. «περνῶ» πέραν, καὶ

ἐπομ. πελῶ, τινά, Ἰλ. Ω 752, «ἐπὶ νήρων» Χ 45, «κτῆματα περναμένα ἴκει» ἔρχονται πρὸς πώλησιν, Σ 292.

ΠΕΡΟΝΑ ἀορ. περόνησα καὶ μέσ. περονησάμην πάντοτε ἀναβῆ. διατροπῶ, «περονιάζω, καρφώνω», «τινὰ δουρὶ» διακοντιζῶ, Ἰλ. Η 445. Μέσ. [ἐμπερονώμαι], «καρφώνω τι ἐπάνω μου» διὰ πόρπης ἢ καρφίτσας, «χλαῖναν» Κ 438, «τὶ ἐνετῆται» Ε 180. Ἐκ τοῦ

ΠΕΡΟΝΗ, ἡ (παίρω), κυρ. πᾶν ὅτι οὗτο ὁ διαπαραστικόν, ἰδίως ἡ ἀκικὴ τῆς πόρπης, ὅθεν ἐν γέν. πόρπη, «καρφίτσα» ἢ «κόπτα» (ξεν.), δι' ἧς ἐμπερονώμεν καὶ συγκρατοῦμεν τὰ ἐνδύματα, Ε 425, σ 293, θ 226, 256.

ΠΕΡΩΣΙ, κατ' ἐπ. ἑκτ. ἀντὶ τοῦ περῶσι, ἐκ τοῦ 4 ΠΕΡΛΑ.

ΠΕΥΡΑΙΟΙ, ἰδ. ΠΕΡΑΙΟΙ.

ΠΕΡΕΛΙΟΣ, ὁ (Πέρσης, Ἡσιόδ. Θεογ. 377) υἱὸς τοῦ Τινάου· Κριοῦ καὶ τῆς Εὐρυβίας, πατὴρ τῆς Ἑκάτης, Ἰλ. Δῆμ. 24.

ΠΕΡΣΑ, ἀντὶ τοῦ ἑπερσα, ἰδ. λ. ΠΕΡΣΑ.

ΠΕΡΣΕΪΣ, ἐπε, Ἰων. ὅς ἐπ. μοι, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης, θυγατρός τοῦ Ἀκρεΐου βασιλέως τοῦ Ἀργεῶν, ε 319. Νήπιον ἔτι μετὰ τῆς μητρὸς εἰς κιβώτιον ἐγκλεισθεὶς καὶ οὕτως ῥιφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν διεσώθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Σερίφου Πολυδέκτου. Καὶ μέχρι μὲν τινος ἐτρέφετο παρὰ τούτῳ ἡλικιωθεὶς δὲ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ, θέλοντος οὕτω νά τὸν ἀποπύρῃ, τὴν ἐντολήν νά φέρῃ εἰς αὐτόν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης. Κατορθώσας δὲ τὸ ἔργον ἡλευθέρωσε κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν τὴν Ἀνδρομέδαν, ἥτις ἔκειτο εἰς βράχον προσδεμένη, ἵνα γείνη βαρὰ φοβεροῦ τινος κήτους ἐρημοῦντος τὴν χώραν. Λαβὼν δὲ αὐτὴν γυναῖκα ἐγέννησε τὸν Ἀλκαῖον καὶ τὸν Ἡλεκτρώνα. 2) υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξίβιας, ν 414, 445. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ περῶσι, οἷον εἰ Penetritius· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ πρήθω, καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τινος Σανσκριτικῆς ρίζης prsh, σημαίνουσας σκορπίζω, διοχετεύω.

ΠΕΡΙΕΦΟΝΕΙΑ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ Περσεφόνη, Ἰλ. Δῆμ. 56 κ. ἀ., θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος, ε 326 λ 217, γυνὴ τοῦ Ἀδου, ἀρπάσαντος αὐτὴν ἀπὸ τῆς μητρὸς. Παρ' Ὀμ. φαίνεται πάντοτε ὡς ἡ φοβερά (ἐπαινή) βασίλισσα τοῦ καταχθονίου κράτους καὶ ὅχι ἡ ἄραία (εὐώπις, περικαλλής) παρθένος ἢ ἐν τῇ Ἰων. εἰς Δήμητραν (πρὸς σ. 334, 405, 494) καὶ ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ παραδίδει. Τὰ ἱερὰ αὐτῆς ἄλσθ κείνται εἰς τὰ δυτικὰ περάτα τῆς γῆς κατὰ τὰ μεθόρια τοῦ καταχθονίου κράτους, κ 509. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τὸν Εὐστάθ. εἰς κ 491 ἐκ τοῦ φέρω καὶ φόνος, ἐπομ. κυρ. φερσεφόνη, ὁ δ. θανατηφόρος).

ΠΕΡΣΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, γυνὴ τοῦ Ἡλίου, μήτηρ τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Κίρκης, κ 439. Παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 356 λέγεται Περσηΐς.

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣ, ὁ, ὅ, ποι. ἀντὶ τοῦ Περσέ-
δης, υἱός ἢ ἀπόγονος τοῦ Περσέως, ὁ Σθένε-
λος, T 116.

ΠΕΡΕΞΙΝ καὶ ΠΕΡΕΞΟΑΙ, ἴδ. ΠΙΠΤΩ.

ΠΕΡΙΟΣ, ὁ, ἄττ. πατρός, ἡ ψήφος (,πέτρα“
ἦν οἱ παίζοντες μεταχειρίζονται ἐν τῇ πε-
τεία), πληθ. «πεσοοί» αὐτὴ ἡ παιδιὰ, „τό
τάβλι, ἡ δάμα“, α 107 f. Ὅποια ἦτο ἡ
παιδιὰ τῶν πεσοῶν, εἶνε ὅλως ἀγνωστον διότι
ἐκ τοῦ ἀνωτέρω χωρίου οὐδὲν ἄλλο πλὴν τοῦ
ὀνόματος ἐξάγεται, ἡ δὲ παρ’ Ἀθηναίων A 16 f
περιγραφὴ τοῦ Ἀπίωνος εἶνε προδήλως φαντα-
στικός πλάσμα. || Ἡ πετεία, ἴτις κατὰ τοὺς
μετέπειτα χρόνους ποικίλως διεμορφώθη, ἐθεω-
ρεῖτο ὡς τὸ ἀρχαῖον καὶ ἡγενοῦς τῶν Ἑλλήνων
παίγνιον, ἐν ᾧ τὰ ἄλλα παίγνια λέγονται ἐκ τῆς
Λυδίας εἰς τὴν Ἑλλάδα μετενεχθέντα. Κατὰ τὸν
Ἡσίο. παράγεται ἐκ τοῦ πίπτω).

ΠΕΙΣΩ (ἐκ τῆς ρίζ. πεκ, πεπ), ἀπαρρ. ἐπικ.
πασσάμεν, κυρ. βερμάλων μαλάσσω τι ὅθεν 1)
ἐπὶ τοῦ ἡλίου, πεπαίνω, ὠριμάζω, τι, η 119.

2) μεταφ. χωνεύω, καὶ τροφ. «χόλον» χω-
νέω ὀργήν, ὁ ἔ. τρέφω, ἐγκρύπτω, „φυλά-
γω“, Δ 513, I 565, «κῆδεα» φροντίδας κρύ-
πτω ἐν ἑαυτῷ, Ω 617, 639. Ὡσαύτως «γέρα»
χωνεύω τὰ ὄντα, σαρκαστικῶς (διότι τρόπον
τινὰ πολλὰ μὲν ἔφαγεν, ἀλλ’ εἰσέτι δὲν ἐχώνευ-
σεν αὐτά) B 237, «βέλος» νὰ χωνεύσῃ τὸ βέ-
λος, ὁ ἔ. „νὰ ἔχῃ νὰ τρώγῃ“, νὰ αἰσθάνηται
τὰς συνεπείας του, Θ 513.

ΠΕΙΩΝ, ἴδ. ΠΙΠΤΩ.

ΠΕΤΑΛΟΝ [.-], τὸ (πετάννουμι), φύλλον,
συνήθ. πληθ. B 342, τ 520 (|| Ἐν τῇ καθομῇ
σώζεται εἰς μεταφορ. σημ., λέγεται δηλ. τὸ φύλ-
λον ἐκεῖνο τὸ σῆμα, τὸ εἰς τὴν ὀπλὴν τοῦ
ἱπποῦ προσηλούμενον, „πέταλον“ τοῦ ἀλόγου).

ΠΕΤΑΝΝΗΜΙ [.-], (ὁ ἐνεσ. καὶ παρατατ.
σχηματίζονται ἐκ τοῦ ΠΙΤΝΗΜΙ καὶ ΠΙΤΝΑΗ)
ἀόρ. ἐπέτασσα, πέτασα καὶ ἐπικ. πέτασσα, παθ.
παθα. πέπταται, -νται, -μένος, ὑπερσ. πέπτατο,
παθ. ἀόρ. γ’. πληθ. πετάσθησαν, μετοχ. πετα-
σθεῖσαι, ἐκτείνω, „ἀπλώνω, ἐξαπλώνω“
(ἀ.) κυρ. μετ’ αἰτ. «λίτα, εἴματα» Θ 441, ζ
94, «ἰστία οὖρον», „ἀνοίγω“ τὰ παντὰ εἰς
τὸν ἄνεμον, ε 269. Ὡσαύτως «χεῖρες» ἐκτείνω
τὰς χεῖρας, „ἀνοίγω“, ε 374, ὡς σημεῖον δεή-
σεως, E 495, Φ 145, «χεῖρας τινί» ἀπλώνω τὰς
χεῖρας πρὸς τινα, Δ 523, N 549, ὡς σημεῖον
χαρᾶς, ω 397, «πύλας» ἀναπετάννουμι, ἀνοί-
γω ὅθεν παθ. «πύλαι πεπταμέναι» ἀναπεπτα-
μέναι, Φ 531, πρβλ. 538, φ 50. β’) μεταφορ.
«θυμόν» τὴν καρδίαν τινός εὐρύνω, „ἀνοίγω
τὴν καρδίαν“, ὁ ἔ. φαιδρύνω, α 160. Παθητ.
«αἶσθη πέπταται ἀνέφελος» ἐκτείνεται, ζ 45,
«πέπτατο αὐγὴ Ἡελίοιο» P 371.

ΠΕΤΕΝΝΟΣ, ὁ, ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πετεινός
(πίτομαι) (ἀ.) πτηνός, „πετούμενος“, ἐπιθ.
τῶν πτηνῶν, B 459, O 690. Πληθ. «τά πε-

τηνὰ» ὡς οὐσιαστ. τὰ πετεινά, τὰ πτη-
νά, O 238 κ. ἀ., Βατρ. 26. β’) «πετεινός» γί-
γνομαι ἀποκτῶ πτερά, „κάμνω φτερά“, π
248. (|| Ἡ καθομιλῶν, „πετεινόν“ ὡς οὐ-
σιαστ. καλεῖ κατ’ ἐξοχὴν τὸν ἀλέκτορα).

ΠΕΤΕΩΝ, ἄνος, ἡ, χωρίον τι Βοιωτικὸν τῶν
περὶ τὰς Θήβας, οὐ μακρὰν τῆς Ἀλιάρτου, B
550.

ΠΕΤΕΩΣ, ὁ, ἐπικ. ὄν, ὁ, υἱός τοῦ Ὀρνέως,
πατὴρ τοῦ Μενεσθέως, B 552, N 690 κ. ἀ.

ΠΕΤΟΜΑΙ, ἀποθ., ἐνεστ. -εται, -ονται, ἀπαρρ.
-εσθαι, παρατ. ἐπέτοντο καὶ ἐπικ. γ’. ἐν. πίτετο,
-έσθην, -οντο, ἀόρ. ἔπτατο, ἢ ἀναξ. μόνον Φ 880,
μετοχ. πεταμένη, ὑποτ. γ’. ἐν. πῆται, O 170,
καὶ ἐνεργ. ἀόρ. β’. ἔπτην, Βατρ. 211, „πετώ“
(ἀ.) κυρ. ἐπὶ τῶν πτηνῶν (|| ἐπὶ τῶν ὁπλοῶν ἢ
μόνων σώζεται ἐν τῇ καθομῇ. ὁ μέσος τύπος
ἐν τῇ μετοχῇ „πετούμενα“ = πετόμενα, τὰ
πτηνά), M 207, 6 147 κ. ἀ., καὶ ἐντόμων, B
89, Π 265. β’) ἐπὶ πάσης ταχέως κινήσεως
ἐμφύγων ὄντων, „πετώ“ ἢ „πετάχνομαι“,
σπεύδω, τρέχω, ἐπὶ θεῶν, O 150, ε 49 κ. ἀ.,
ἐπὶ ἀνθρώπων, N 755, θ 422, «πεδοιο» διὰ
τῆς πεδιᾶδος, Φ 247. Πολλὰκις ἐπὶ ἵππων, «οὐκ
ἄκοντα πετίσθην» προθύμως ἐπέταξαν, E 366
κ. ἀ., γ 484, 494. γ’) ἐπὶ ἀφύγων, ὅσων βε-
λῶν, λίθων κ. ἀ., „πετώ“, πίπτω, „φεύγω“,
N 140, 592, ἐπὶ χιόνος καὶ χαλάξης πίπτω,
O 170, «ἐκ χειρῶν ἔπτατ’ ἑρετμά» διέφυγον,
ἐπέταξαν ἀπὸ τὰ χεῖρια του“, μ 203.
«τέθυκα» ω 533, «ἐκ μελέων θυμὸς ἔπτατο»
ἐπέταξαν ἡ ψυχὴ, Φ 880.

ΠΕΤΡΑΙΟΣ, ἡ, ὄν, πετρώδης, βραχώδης,
«τροχός» T. Ἀπ. 383. Ἐν πέτραις οἰκῶν, ὀλο-
ναι πετροδίαίτος, «Σκύλλη» μ 234 f. Ἐκ τοῦ
ΠΕΤΡΗ, ἡ, (ἀ.) „πέτρα“, βράχος, I 15, γ
496 κ. ἀ., πρβλ. δὲ καὶ ΓΛΑΦΤΡΟΣ ὡσαύτως ἢ
ἐπὶ τῶν παρὰ τὴν θάλασσαν πετρῶν, γ 293 κ.
ἀ., καὶ ἐπὶ τῶν «Πλαγίων» ἰδιῶς πετρῶν, μ
260. β’) τεμάχιον βράχου, „πέτρα“, ι
243 κ. ἀ. Ὡς σύμβολον σταθερότητος, ρ 463,
ἀλλὰ καὶ τῆς σκληρότητος ἢ ἀναληψίας, „πέ-
τρα“, Π 35. Περὶ τῆς παροιμίας «οὐκ ἀπὸ
θροῦς οὐδ’ ἀπὸ πέτρης» ἴδ. ΔΡΥΣ. Ἐκ τούτου

ΠΕΤΡΑΪΣ, ΕΣΣΑ, ΕΝ, ποι., πετρώδης, βρα-
χώδης, «Αἰλλίς» B 496, «Πυθώ» I 405, «νῆ-
σος» δ.844, «κῆλεσσα» T. μ. 48 (19), 7.

ΠΕΤΡΟΣ, ὁ, τεμάχιον βράχου, „πέτρα“,
*Ιλ. H 270, Π 734, T 288, Βατρ. 247.

ΠΕΥΘΟΜΑΙ, ποι. ἀντὶ τοῦ ΠΥΘΟΛΟΜΑΙ, ὅπ. ἴδ.

ΠΕΥΚΑΛΙΜΟΣ [.-], ἡ, ὄν, παρ’ Ὀμ. πάντοτε
ἐν τῇ φρ. «φροσι πευκαλίμησι» *Ιλ. Θ 366. E
465, O 84, T 35, φρόνιμος, συνετός. (Κατὰ
μὲν τὸν Βούττιμ. ἕτερος τύπος τοῦ ποικιλῆ
ὅπως τὸ λευγαλέος τοῦ λυγρός κατὰ δὲ τοὺς
παλαιούς γραμματικούς ἐκ τοῦ πεύκη = αἰχμή
βελόνη, ἐπομ. ὀξύς, διαπεραστικός, ἢ «φρέ-
νες πευκ.» εἶνε ἡ ὁξύνοια).

ΠΕΥΚΕΔΑΝΟΣ [..], ἢ, ὄν, ποι., ἐπιθ. τοῦ πο-
λέμου, K 87, κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν, πι-
κρός, στυφός· ὁρθότερον δὲ κατὰ τὸν Βούττιμ,
κυρ. μὲν οἶός, „μυτερός“, ἔπου. κοπτερός,
ὀδυνήρως, πρβλ. ἐκπετικῆς. Ἐκ τοῦ

ΠΕΥΕΝ, ἢ, κυρ. ἀκλή, ἀκωκή, ὅθεν ἡ „πεύ-
κα“ καὶ ὁ „πεύκος“ (διὰ τὰ βελονοσιῶν αὐ-
τοῦ φύλλα) *Πλ. A 494, Ψ 328.

ΠΕΥΟΜΑΙ, ἴδ. ΠΥΟΛΟΝΟΜΑΙ.
ΠΕΦΑΝΤΑΙ, ἴδ. ΦΑΙΝΩ.
ΠΕΦΑΣΘΑΙ, ἴδ. ΦΕΝ-.

ΠΕΦΑΣΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΦΑΙΝΩ.
ΠΕΦΗΣΘΑΙ, ἐπικ. α.) παθ. μέλ. τοῦ ΦΑΙ-
ΝΩ, ὅπ. ἴδ. β.) παθ. μέλ. ἐκ τοῦ ΦΕΝ-, ὅπ.
ἴδ.

ΠΕΦΙΔΕΣΘΑΙ, ΠΕΦΙΔΕΣΘΑΙ, ἴδ. ΦΕΙΔΟΜΑΙ.
ΠΕΦΟΝΟΝ, ἐπικ. ἀντί τοῦ ἐπεφονον, ἴδ. ΦΕΝ-.

ΠΕΦΡΑΣΘΑΙ, ΠΕΦΡΑΣΘΑΙ, ἴδ. ΦΡΑΣΩ.
ΠΕΦΡΑΜΕΝΟΣ, ΠΕΦΡΑΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΦΡΑΣΩ.

ΠΕΦΥΓΑΣΘΑΙ, ἐπικ., ἴδ. ΦΙΓΩ.
ΠΕΦΥΓΜΕΝΟΣ, ΠΕΦΥΓΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΦΙΓΩ.

ΠΗ (κατὰ τὸν Σπέρζιν ἔξ Βέκκ.) ἡ πῆ (κατὰ
τὸν Οὐόλφ. καὶ Δινδορφ.), ἐπιθ. ἐρωτημ. 1)

τοπικ. [ποῖ], πρὸς ποῖον μέρος, „ποῦ“ ἢ
„σεῖ ποῦ“ (=τοῦ ποῦ), E 472, ρ 249 κ. α.,
„πῇ γάρ“ καὶ ποῦ, ο 509, „πῇ δὴ“ ν 203, ρ
249, ρ 362. 2) τροπικ. πῶς, (κατὰ) τίνα
τρόπον, φ 287, ν 43, „πῇ δ' οὕτως—ἐρχεαι
οἶος“, πῶς (ἢ μᾶλλον ποῦ, πρὸς τίνα σκοπόν)
πυγαίνει οὕτως· μόνος, Z, K 385, πρβλ. β 364.

πῆ ἢ πῆ (ἴδ. τὴν προηγ. λ.), ἐπιθ. ἐγκλιτ.

1) τοπικ. ἐπὶ κινήσεως, εἰς ἁποποιον μέρος,
„εἰς ἕνα μέρος, κάπου“, Γ 400 (ἐνθα ἡ γεν.
„πολίως“ ἐκ τοῦ „πῇ“ ἐξαρτᾶται), Z 378,
„οὕτε πῇ ἄλλῃ“ β 427, γ 251 κ. α., καὶ ἐπὶ
στάσεως, γ 25. 2) τροπικ. κατὰ τίνα τρό-
πον, „κάπως“, „οὐδὲ πῇ ἔστι“ [οὐδ' ἔστιν
οὕτως] οὐδ' εἶνε τρόπος, δὲν εἶνε δυνατόν, θεμι-
τόν, Z 267, „οὕτως πῇ“ οὕτως πως, Ω 373,
„οὐδὲ πῇ“ οὐδαμῶς, δέ, μ 433, ν 207, ὡσαύ-
τως „οὐδὲ τί πῇ“ Φ 219.

ΠΗΓΕΪΜΑΛΛΟΣ, ὄν, πυκνόμαλλος, „ἀρ-
νεῖς“, Γ 497† (Ἐκ τοῦ πήγνυμι καὶ μαλ-
λός, ἀντί τοῦ: πήξιμαλλος, ἢ ἐκ τοῦ πηγρός ἔξ
μαλλός ἀντί τοῦ: πηγρόμαλλος, δι' ἐπενθήκης
τοῦ σι καὶ τροπῆς τοῦ ο εἰς ε. || Ὁρθότερον
βελτίως κατὰ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ ἀγγ. οὐδ. πη-
γός (γεν. εὐς) ἢ μαλλός, κατ' ἀναλογίαν τοῦ
ἐγγεσθίμωρος, ἀγγεσθίμωρος, μελεσπίτες κ. α.).
ΠΗΓΗ, ἢ, „πηγή“, B 523, ζ 424.

ΠΗΓΝΥΜΙ [..], ἐνεστ. μόνον -υται, παρატ.
ἀναύξ. πήγνυτο, μέλ. πήξει, μόνον X 283 (ἐν
τμ.), ἀόρ. ἐπικ. πήξε, -αμεν, ὑποτ. -η, ἀπαρφ.
-ῆται, μετοχ. -ας, -ατα, παρ. β'. πέπηγε, ὑ-
περ. ἐπεπήγει, N 442, Π 772. Παθ. ἀόρ. β'.

[μὲ τὸ α βοτρυ] ἐπάγη, ἀναύξ. πάγη, γ'. πληθ.
πάγεν Δωρ. ἔξ ἐπικ. ἀντί τοῦ ἐπάγησαν, Δ 572,
παθ. ἀόρ. α. γ'. πληθ. πήχθεν Δωρ. καὶ ἐπικ.
ἀντί τοῦ ἐπήχθησαν, Θ 298. ἴδ. καὶ ΚΑΤΑΠΗ-
ΓΝΥΜΙ. Α.) Ἐνεργ. κυρ. στερεώνων ὅθεν 1)
„ἐμπήγω, καρφώνω, γώνω“ τι, ὃ δὲ τόπος,
ὅπου, ἐκφέρεται ἐμπροθέτως, „ἐργος, δόρυ ἐν
μετώπῳ, ἐν γαστέρι“ Δ 460, N 372 κ. α., „ἐ-
ρετμόν ἐπὶ τῷ μῶδῳ“ ἐμπήγω τὴν κώπην ἐπάνω
εἰς τὸν τύμβον, λ 77, „ἐν γαίῃ“ ψ 276· σπα-
νίως δὲ ἀπλῆς δοτ., λ 429· β.) στηρίζω τι ἐπὶ
τινος ὁξέος δυναμένου νὰ ἐμπήγῃ, ὡσαύτως
„ἐμπήγω“ ἢ „καρφώνω“ (ἐπάνω), „κεφα-
λὴν ἀνὰ σχολόπεσσι“ Σ 477· γ.) μεταφορ.
προσηλῶ, „ἐμπήγω, καρφώνω“, „ὀμματα
κατὰ χθονός“ Γ 217. 2) συμπήγνυμι, κα-
τασκευάζω, ὡς ναυπηγῶ, «νῆας» B 664.

Β.) Παθ. ἐν τῷ α. καὶ β'. ἀόρ. εἰ δὲ καὶ
ἐν τῷ β'. παρ. τῷ ἐνεργ. στερεοῦμαι· ὅθεν
1) „ἐμπήγομαι, καρφώνομαι“, εἴμαι
ἐμπιπτηγμένος, Δ 485, E 616, «δόρυ δ' ἐν
κραδίῃ ἐπεπήγει» ἔμεινεν ἐμπιπτηγμένος εἰς τὴν
καρδίαν, N 442, πρβλ. Π 772, Υ 283 κ. α.

2) πήγνυμαι, „πήξω, παγώνω“, „μαρ-
γώνω“ (ὃ ἐ. ναρκώνω, ἐνεργητ. ἀντί τοῦ μέσ.
ναρκοῦμαι), «γοῦνα πήγνυται» τὰ γόνατά μου
μαργώνουν, ναρκοῦνται, X 453. Γ.) Μέσ.
κατασκευάζω, ναυπηγῶ τι ἐμαυτῷ, «ἵ-
κρια πήξει ἐπ' αὐτῆς» κατασκεύασον ἐπὶ τοῦ
ἔργου σου, ἦγονεν τῆς νῆος σου, ἱκρία, ε 163.
(Ἡ ρίζ. παρ. ὅθεν [πάγος], „πάγος“, Λατ.
rango (=rango), perigi, συγγ. τῷ παχύς).
Ἐκ τούτου

ΠΗΓΟΣ, ἢ, ὄν, ποιητ., παχύς, εὐτραφής,
εὐρωστός, «ἵπποι» I 124, 266, «κύμα» πα-
χύ, «φρουσκωμένον», ε 388, ψ 235. (Ἡμαρ-
τημένως ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν λευκός, ἢ καὶ
μέλας), ἴδ. τρώφει, τροφεία.

ΠΗΓΛΙΣ [..], ἴσος, ἢ, ἐπικ. (πήγνυμι), πα-
χνώδης, παγετώδης «νύξ» E 476†. (||. Εἴ-
νε λοιπὸν κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην ἐπιθ. θηλ.
τοῦ ὁποῦ τοῦ ἀρεσν. ὑποτίθεται πηγυλὸς κατὰ
τὸ: παχυλός· ἔτερος τύπος· θηλ. τοῦ ἐπιθέτου
τούτου οὐσιαστικῶς λαμβανόμενος ἢ μᾶλλον οὐ-
σιαστικὸν πρὸς αὐτὸ συγγενὲς εἶνε ἢ παρὰ τοῖς
Ἀθηναίοις σωζομένη λέξ. „πήγουλη“=εἶδος
ζυμαρικοῦ, ἄλλως λεγόμενον „κριθαράκι“, ἢ
τις ὠνομάσθη οὕτως διὰ τὴν ὁμοιότητα πρὸς
τὴν παγετώδη χιόνα ἢ χονδρὴν πάχυν. ἴσως
ὅμως ὁ τύπος τῆς Ὀμηρ. λέξ. καὶ ἡ παρα-
βολὴ αὐτῆς πρὸς τὴν καθομιλουμ. καθιστῶσι πι-
θανωτέραν τὴν ἑτέραν ἐρμηνείαν τῆς λέξ. τὴν
καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γραμματικοῖς εὐρίσκο-
μένην: παγετός, „παγωνιά“, ὅπερ ἐν τῷ
χωρίῳ τῆς Ὀδ. ἐπιφέρεται ὡς ἐπείληγος τοῦ
«κακὴ νύξ»: „ἦτο μιά κακὴ νύκτα, μιά
παγωνιά“).

ΠΗΔΑΝΟΝ, τό, κατὰ τὸν Εὐστ. ἄγνωστον χω-

ρίον τῆς Τροίας, ὅπερ εἰκάζεται ὅτι ἔκτιστο εἰς τὴν ὑπώρειαν τῆς Ἰδης κατ' ἄλλους· δὲ ποταμός τῆς Κύπρου, παρὰ Πτολεμαίῳ Πεδίασις, Ν 472.

ΠΗΛΙΟΣ, ὁ, υἱός τοῦ Ἀντιγόρου ὑπὸ τοῦ Μέλχτος φονευθείς, Ε 69.

ΠΗΛΛΙΟΝ [-υ-], τό (πηδόν), πηδάλιον, „τιμόνι“ (ἐν), *Οδ. γ 284, ε 255 κ. α., Γ. Ἀπ. 418.

Πῆλεος [-υ-], ἡ, 1) πόλις τῶν Δελέγων ἐν τῇ Τρωικῇ γῶρᾳ παρὰ τὸν Σατινόντα, ἔδρα τοῦ βασιλέως Ἀλτου, ὑπὸ τοῦ Ἀχλλέως καταστραφείσα, Ζ 35, Υ 92, Φ 83. Καὶ κατὰ τὸν Στράβ. 7, 7, 2 πόλις τῶν Δελέγων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ ἔρημος, 13, 4, 50. Ὁ δὲ Πλίνιος ἡμαρτημένως ταυτίζει αὐτὴν πρὸς τὸ μετέπειτα Ἀδραμόντιον. 2) πόλις τῆς Μεσσηνίας (Μεσσηνίας), Ι 452, 294, κατὰ τινες μὲν ἡ μετέπειτα Μεθώνη, κατ' ἄλλους δὲ ἡ Κορώνη, Στράβ. 8, 4, 3 καὶ 5, Πaus. 4, 35, 4.

Πῆλεος, ὁ, 1) υἱός τοῦ Βουκολωνος, ἀδελφός τοῦ Δισήπου, Τρώς, Ζ 21 ἐξ. 2) εἰς τῶν ἱσπων τοῦ Ἀχλλέως, Π 452.

Πηλῶ, παρ. γ'. ἐνικ. ἐπὶ δα, ἀόρ. ἀ. ἐπὶ δα, „πηδῶ“, „ποσσίν“ Φ 269, ἐπὶ βελῶν, „πηδῶ, πετῶ“, *Ιλ. ε 455.

Πηδόν, τό (ρίζ. Πηλ), τὸ κάτω/καὶ πλατὺ μέρος, οἶνοι ὁ πῦς, τοῦ Πηλῶ, *Οδ. η 328, ν 78.

Πητός, ἡ, ὅν (πήγνομι), συμπαγής, „σπέρσι“, οἶον „ἄροτρον“ Κ 353, Ν 703, ν 32, „ἔδος“ στερρὸν σκαμνί (χονδροειδὲς ἀτεχνὸν κάθισμα), ἀντιθέτως πρὸς τὸν τεχνικὸν καὶ κομψόν „κλισμόν“, Γ. Δῆμ. 496.

Πῆλαι, Πῆλε, ἴδ. Πάλαρ.

Πηλεῖον, ὄνομα, ὁ, υἱός τοῦ ποταμοῦ Ἀχίου καὶ τῆς νόμφης Περιβοίας, Φ 441 ἐξ.

Πηλείων (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει Πηλεΐδης ἐν τε τῇ ὀνομαστικῇ καὶ ταῖς ἄλλαις πτώσεσι), ἁο ἔ βα, ὁ, ἔ ἐπικ. Πηλείων, ἁο, ἐπ, οἶός τοῦ Πηλέως, ὁ Ἀχλλεύς, Α 446 κ. α. πλχ. (Ἡ γεν. Πηληϊάδεω ἐν τῷ Α 4 κ. α., λ 467 πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ κατὰ συνίτησιν τῶν δῶν τελευταίων συλλαβῶν ὡς πεντασύλλαβος, καθὼς καὶ ἡ γεν. Πηλεΐδω, Ο 64 κ. α., θ 75, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τρισύλλαβος, ἡ κατὰ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀμεῖν Πηλεΐδω τετρασύλλαβος).

Πηλεῖον, ἁο, 1) = Πηλείων, Α 488, ε 310 κ. α., συγγόν μάλιστα ἐν τῇ Ἰλιάδι, ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς πηλῶναις πτώσεσι Πηλείωνος, Πηλεΐων, Πηλεΐωνα (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἔ Ἀμεῖν ἐν τῇ Β'. γράφουσι Πηλεΐωνος ἔξ.). — Ἐκ τούτου ἐπὶ Πηλεΐωνας (Βέκκ. ἐν τῇ Β'. Πηλεΐωνας) πρὸς τὸν Πηλεΐωνα, Ω 338 f. 2) (ἐκ τοῦ πηλός) οἶνει Πηλῆτης, κάτοικος τοῦ πηλῶς, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, ἐν τῇ Βατρ. 209.

Πηλεΐς, ἥος καὶ ἑός, ὁ, 1) υἱός τοῦ Δία-

κος (ἴδ. τ. λ.), Φ 488, 489. Φανεύσας τὸν ἀδελφόν τοῦ Φαικὸν ἐφυγεν εἰς Αἰγίνην εἰς τὴν Φύβαν πρὸς τὸν Εὐρυκλῆνα· λαθὼν δὲ τούτου τὴν θυγατέρα Ἀντιγόνην γυναῖκα, ἔγενε βασιλεὺς τῶν Μυρμιδόνων, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Πολυδῶραν, Π 475 ἐξ. Μετίσχε δὲ καὶ τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας καὶ τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆς Ἀντιγόνης ἔλαθε γυναῖκα τὴν Νηρηίδα Θέτιν, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἀχλλέα, Π 33, Υ 206. Τὸν δεύτερον τούτου γάμον ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν καὶ οἱ θεοί, οὔτινες καὶ ἐπιλοδοῶντες αὐτόν, Ω 59 ἐξ., Π 443, 380. (Ἐτυμολογείται κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ πᾶλλον, οἶνει Πάλλας, Pulsanlius κατὰ τὸν Γ. Ἑρμαννον, κατὰ δὲ τὸν Ἀρτουγγ ἐκ τοῦ πηλός). 2) (ἐκ τοῦ πηλός) οἶνει Πηλᾶς, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, ἐν τῇ Βατρ. 49. Ἐκ τούτου

Πηλῆιος, ἡ, ὄν, ἰων. ἀντὶ τοῦ Πηλεΐος, ἀνήκων εἰς τὸν Πηλέα, τοῦ Πηλέως, „δόμος“ Σ 60, 444.

Πηληϊάδης, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Πηλεΐωνος, ὅπ. ἴδ.

Πῆλε, ἡκος, ἡ, ποιητ., περικεφαλαία, κρᾶνός, Φ 308, Ν 527, Ο 608 κ. α. Τῆς δὲ *Οδ. μόνον α 236. (Ἐτυμολογείται συνήθως μὲν ἐκ τοῦ πᾶλλον διὰ τὸν παλλόμενον καὶ ἀεικλινῆτον αὐτῆς λόγον ἢ διότι ἐν αὐτῇ ἐπαλλον τοὺς κλήρους· κατὰ τὰς κληρώσεις, ὅπερ ἀπίθανον ἀνεκτότερον δὲ κατ' ἄλλους συγγεν. τῷ πῆλις, πῆλις, ὁ ἔ. „γανᾶθα, λεκάνη“, ἱεσμ. λεκανοειδὲς περικεφαλαία).

Πηλῆς, ἁος [-υ-], ἡ, Πηληϊακή, ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους, „μελίη“ τὸ Πηληϊακὸν δόρυ, τὸ ὑπὸ τοῦ Χείρωνος εἰς τὸν Πηλέα δωρηθὲν, *Ιλ. Π 443, Τ 390.

Πῆλαιον, τό, ὄρος ὑψηλὸν καὶ κατάφοτον ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Θεσσαλίας, πρὸς νότον τῆς Ὀσσης, εἰς τὰ πλάγια τοῦ ὁποίου κείται σημερον τὰ 2½ χωρία τῆς Θεσσαλομαγνησίας, τὴν Πηλεσσίδα, Β 744, Π 444, λ 345.

Πηλοπότης [-υ-], ὅς, ὁ (πηλός, βαίνω), οἶνει Πηλοπάτης, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, ἐν τῇ Βατρ. 240, 244.

Πηλός, ὁ, „πηλός, λάσπη“, Βατρ. 240. Πῆμα, ἁτος, τό, ἀ.) πάθημα, δυστυχῆμα, συμφορὰ, ὄλεθρος, κακόν, Ὀμ. πλχ. ἐνίκως τε καὶ πληθ. „πῆμα ἢ πῆματα πάγω“ Ε 886, α 490 κ. πλχ., „κακὸν πῆμα“ κακὴ συμφορὰ, ε 479 ὡσαύτως καὶ περιφραστικῶς „πῆμα κακός“ γ 452, καὶ „δύς πῆμα“ ε 338, 6.) ἐπὶ προσώπων, ὡς παρὰ ταῖς Ἀττικαῖς τὸ ὄλεθρος (ἐν τῷ „ὄλεθρος Μανεδῶν“ τοῦ Δημ.), „δυστυχία“ („αὐτός ἦτον ἡ δυστυχία μου“), „μέγα γὰρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεπε πῆμα Τρωσί“ τὸν ἔτρεπε, τὸν ἐφύλαττεν ὁ Ζεὺς μεγάλην δυστυχίαν τῶν Τρώων, ὁ ἔ. πρὸς μεγ. δυστ., Ζ 282, πρὸλ. Γ 50, 406, Κ 465,

Α 347, Ε 275, Χ 288, 421, μ 125, ρ 446, Τ. Δπ. 304. (Εκ τοῦ παλ., παθεῖν, πάσχω).
Ἐκ τούτου

ΠΗΜΑΙΝΩ, ἐνεσ. -ναι, μέλ. πημανέει, ἀπαρρ. -ανέειν, ἀορ. γ'. πληθ. εὐκτ. πημήνιαν, παθ. ἀορ. γ'. ἐνικ. ἐπικ. πημάνθη, ἀπαρρ. -ήναι, βλάβτω, διαφθείρω, κακοποιῶ, Ο 42: παθ. διαφθείρομαι, βλάπτομαι, ἐπὶ πλοίων, Θ 563, Ξ 255: ἀπολεῖ. «ὕπερ ὅρια πημ.» ἐναντίον τῶν συνθηκῶν βλάβτω, κακοποιῶ, προσβάλλω, Γ 299 (κατ' ἄλλους δὲ βραχυλογικῶς ἀντὶ τοῦ: ὑπερβαίνων βλάβτω, ἀθετῶ τὰς συνθήκας): «ὡδ' ἐπέταλλε Ἀχιλλεύς· μὴ πρὶν πημανέειν· νὰ μὴ βλάψῃ» («πειράζωσι») πρότερον, νὰ μὴ φέρωνται ἐχθρικῶς, Ω 784.

ΠΗΝΕΙΟΣ, ὁ, ὁ μάλιστα ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, πηγάζων ἐκ τῆς Πίνδου, διαρρέων τὴν Θεσσαλικὴν πεδιάδα καὶ διὰ τῆς κοιλάδος τῶν Τερμῶν ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, τὰ νῦν Σαλαμυδρία, Β 752.

ΠΗΝΕΛΕΩΣ, ὁ, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ Πηνελόπειος (πένωμαι, λαός), ἐπικ. γεν. Πηνελέωσ, Ε 489 (καθ' ὃ ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ ὁ Βόθης καὶ Βέντλις, πρὸλ. Πετεῶς, ἀντὶ τοῦ συνήθους Πηνελόπειο ἐκ τοῦ τύπου Πηνέλοιο), υἱὸς τοῦ Ἰπτάλκμου, στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν ἐν Τροίᾳ, Β 493, Ρ 597 ἔξ.

ΠΗΝΕΛΟΠΕΙΑ, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Πηνελόπεια, θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, α 329, γυνὴ τοῦ Ὀδυσσεύς, ἥς τὴν φρόνησιν καὶ ἀρετὴν, τὴν πίστιν καὶ σωφροσύνην ἐκθειάζει ὁ Ὀδυσσεύς («περίφρων Πηνελόπεια»). Κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀνδρός αὐτῆς προσήλθον πολλοὶ μνηστῆρες, αἰτοῦντες αὐτὴν ἐπιμόνω εἰς γάμον. Ἀλλὰ διὰ σοφοῦ μηχανήματος ἐκράτησεν αὐτοῦς ἐπὶ πολὺν χρόνον μετεώρους, διακρούσασα διὰ τὰς ἐκείνην ἡμέρας ἀποφασίσαι νὰ ἐκλέξῃ τινὰ σύζυγον, ὅταν ἀποτελειώσῃ τὸ ὑφαινόμενον ἥδη πανίον, ἵνα κατασκευάσῃ ἐξ αὐτοῦ σάβανον εἰς τὸν γέροντα Λαέρτην. Ἀλλὰ τὸ πανίον ἐν ἐλάμβανε τέλος, ἐπειδὴ τὴν νύκτα διέλυεν ὅσον τὴν ἡμέραν ὕεινε, Θ 88 κ. ἔξ., τ 139 ἔξ. «Ὅτε δὲ τέλος μία τῶν θερμεινίδων προέδωκε τὸ μηχανήμα εἰς τοὺς μνηστῆρας, ἐπυνήθη μετὰ εἰκοσαετῇ ἀπουσίᾳ ὁ Ὀδυσσεύς καὶ ἐφόνευσεν αὐτοῦς, φ 207 ἔξ. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ πῆνυ καὶ λέπω, οἰονεῖ ἐκλεπίσσει, ἐκτολίσσει, ἐκδιὰλυσαι τὸ πανίον. || Ὁρθότερον ὁ Κούρτιος· ἐκ τοῦ ἀχρ. πην-ελη, πρὸλ. θυμ-ελη, κυψ-ελη, νερ-ελη, καὶ ἐκ τῆς ρίζ. οη- (λατ. ohis), ἥτις καὶ ἐν ἄλλαις λέξεσιν εὐρίσκεται ὡς δεύτερον συνθετικόν, ὅσον Δρύ-οψ, Παν-οπεύς, φίλ-οπις· κυρίως λοιπὸν σημαίνει ὑφάντρια).

ΠΗΝΙΟΝ [ν.], τό (πῆνος ἢ πῆνη), ὑποκορισ. ἢ ἐπὶ τοῦ καλαμίου (Τουρκ. μασσούριον), «καλαμίζομένη» κρόκη, «ὕφαδι», «εἶλημα κρόκης» κατὰ τὸν Σχολ. Ψ 762 ἔ. (Ἐνταῦθα πα-

(ΔΕΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ροβάλλεται ὁ κατόπιν ὁ πλησιέστερος τοῦ Αἰάντος τρέχων Ὀδυσσεύς πρὸς τὸν κανόνα, δι' οὗ τὸ πηνίον διεύρεται διὰ τοῦ μίτου (σπῆματος) καὶ ὅστις πλησιέστερος καὶ πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν παρακολοῦετ' τὸ σπῆθος τῆς ὑφαινούσης καὶ ἐπομ. κινουμένης γυναίκος, ἰδ. ἰστός καὶ ΚΑΝΩΝ. (Κατ' ἄλλους δὲ καὶ ἐνταῦθα, ὡς ἀλλαγὴ παρ' Ἑλλήνων, πηνίον εἶνε τὸ καλάμιον, ἐφ' οὗ καλαμίζεται ἡ κρόκη. || Ἐν τῇ καθομιλουμένῃ σῴζεται παρὰ μὲν τοῖς Κυπρίοις «πηννίν» = πηνίον, Σακελλάρ. Κυπρ. ἐν λ., γενικώτερον δὲ κατὰ Δωρικ. τύπον «πανί(ον)» = ὕφασμα).

ΠΗΟΣ, ὁ, ἐπικ., ὁ συγγενής, ἰδίως ὁ ἐξ ἀγχιεῖς, κηδεστής, «συμπέθερος», Λατ. affinis, Γ 463, η 581, κ 441, ψ 420. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ πα-, πέπαμαι, ὁ ἐ. ἀποκτῶ ἀπὸ θανάτου· δὲ ὁ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ παίω).

ΠΗΡΕΙΑ, ἡ, κατὰ τὸν Εὐστάθιον χώρα τις Θεσσαλική, πιθανῶς ἡ περὶ τὰς Φερὰς, Β 766. (Ὁύτως ἔγραψεν ὁ Οὐδύφως ἐκ τινος γεωγραφίου ἀντὶ τοῦ συνήθους Πιερίη, ὅπερ διέτηρεται ὁ Βόθης, ἰδ. τ. λ. Ἀλλοὶ δὲ ἀναγινώσκουσι Φηρείη, ἐννοοῦντες τὴν περὶ τὰς Φηράς ἢ Φερὰς χώραν).

ΠΗΡΗ, ἡ, πῆρα, «ταγάρι, ταγαρτζικα», ὁ ἐ. δερματίνη «σακούλα», δι' ἡμέρας εἰς τοὺς ὄλους κοσμημένη, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς ὁδοπορίας εἰς ὑποδοχὴν τῶν ἐροδίων χρήσιμος, ὅταν καὶ μέχρι τοῦ νῦν οἱ ποιμένες τῆς Ἑλλάδος μεταχειρίζονται, *Ὁδ. ν 432, ρ 197, 357 κ. ἔ.

ΠΗΡΟΣ, ὁ, ὁκ. ἀνάπηρος, βεβλαμμένος, ἡ κρωτηριασμένος (Τουρκ. «σακάτης»), ἰδίως ὁ τυφλός, Β 599 ἔ. (Ἐκ τοῦ πα-, πάσχω κατὰ τὸν Λόδοκ, κατ' ἄλλους δὲ συγγ. τῷ πείρω, πεπρωμένος, ἢ ἐκ τῆς ρίζης ΠΑΡ (παίω) ἀντὶ τοῦ παΓρός, ὁ ἐ. κτυπημένος).

ΠΗΡΑ, οἷς, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, γυνὴ τοῦ Βιάντος, ἰδ. ΜΕΛΑΜΠΟΙΣ, λ 287 ἔξ.

Πῆρας, εὐς, ὁ (ἐκ τοῦ πῆγνυμι κατὰ τὸν Δοιδερλ.). 1) κυρ ἡ ὠλένη, ἔπειτα τὸ μέρος τοῦ βραχίονος τὸ ἀπὸ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς μέχρι τοῦ ἀγκῶνος. πῆχυς, «π. χειρὸς δεξιτερῆς» Φ 466: ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ οἴου βραχίονος κατὰ δυνάμειν. Φρῖθ. Ε 314, ρ 38, ψ 240. 2) ὁ πῆχυς τοῦ τούτου (τὸ τούτου), ὁ τυφλὸς ἀμφοτέρους τοῦ βραχίονος αὐτοῦ, ἐφ' οὗ ἐκτίθεται μὲν τὸ βέλος, κρατεῖται δὲ ἐ: αὐτοῦ τὸ τόξον κατὰ τὴν ἐκτόξευσιν τοῦ βέλους, Α 375, Ν 583, φ 419, ἐνθα τὸ «τόν (οἰστόν δηλ.) ἐπὶ πῆγαι ἐλόν» ἐρμηνεύεται βραχυλογικῶς: λαβὼν τὸ βέλος καὶ ἐπιθείς αὐτό ἐπὶ τὸν πῆχυν τοῦ τούτου (ἢ ἀμφοτέρω ἅμα κρατῶν) 3) πληθ. οἱ πῆγεις, ἡ βραχίονες τῆς λύρας, Τ. Ἐρμ. 50.

Πῆαρ, τό, ποιητ. (πίων), μόνον κατ' ὄνομα.

καὶ αἱ. λίπος, πάχος. 4) καρ. πιμελή, „ἑύγγι, ἄλειμμα“, „βοῶν ἐκ πίαρ ἐλίσθαι“ νὰ ἀφαιρήσῃ (ὁ λίων) τὸ πάχος τῶν βοῶν τὸ ἐν τοῖς ἰγκάτοις αὐτοῦ εὐρισκόμενον, ἐπομ. νὰ „ἑκκοιλιάσῃ“ νὰ διασπαράξῃ τοὺς βοῦς (κατ' ἄλλου; δὲ ἐσφαλμένως: τῶν βοῶν τὸν παχύτατον), Δ 550, P 659. 2) μεταφ. ἁ.) πάχος, γονιμότης τῆς γῆς, „ἐπεὶ μάλα πίαρ ὑπ' οὐδας“ πολὺ πάχος ὑπάρχει ὑπὸ τὰ ἔδαφος, ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ε 435, Ὑ. Ἀπ. 60. (Οὕτως: κατὰ τὸν Βούττημαν. ὁ Βέκκ. καὶ πάντες οἱ νεώτεροι. Πρῶτον δ' ἐξελαμβάνετο τὸ «πίαρ» ὡς ἐπιθετικὸν τοῦ «οὐδας» καὶ ἐτόνιζον: ὕπ', ἐπομ. ἡρμηνεύον: ὑπάρχει ὑποκάτω πολὺ παχὺ ἔδαφος· β.) τὸ λίπος, „ὁ ἀνόδης“, δ ε. τὸ ἄριστον, «πίαρ ἐλοῦσα» Ὑ. Ἀφρ. 30.

ΠΙΔΑΣ, ΛΕΟΣ [-], ἡ (πιδάω = πηγάζω), Ἰων. καὶ ποιητ., πηγῇ, „βρύση“, Π 825 f.

ΠΙΔΑΪΣ [-], ΚΕΣΑ, ΕΝ (ἐκ τοῦ ἄγρ. πιδῆ, πιδάω = πηγάζω), ὁ ἔχων ἀφθόνους πηγὰς, εὐδρος, Α 483 f.

ΠΙΔΪΤΗΣ [-], ΛΟ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων μαχητῶν ἐκ Περικώτης ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φονευθεῖς, Ζ 30.

ΠΙΕ, ΠΙΕΪΝ, Ὡ. ΠΙΣΑ.

ΠΙΞΑ, παρατ. ἀναού. γ'. πληθ. πιέζον (ὡς ὀρθῶς: ἔγραψαν ὁ Βέκκ. ἀντὶ τοῦ πρῶτον πιέζον, Ἰων. παρατ. ἐκ τινος ἐτέρου τύπου: πιέζω), μ 474, παθ. ἄορ. μετοχ. πιεσθεῖς, πιέζω, „ζουλιζω, ζουλιω“, σφίγγω. „κρηόν“ μ 474, „βραχίονα“ Π 510 (Ὡ. ζ λ. ἐπὶ Γ', 4, δ.), δ 419, „τινὰ ἐν δεσμοῖς“ σφίγγω τινὰ εἰς τὰ δεσμά, δένω σφιγντά, μ 464. Παθ. θ 336.

ΠΙΣΙΡΑ [-], ἡ, ἰσλαίτ. θηλ. τοῦ ΠΙΣΑ, Ὡ. τ. λ.

ΠΙΣΙΡΙΑ [-], ἡ (πιθανῶς συγγ. τῇ ΠΙΣΑ, ΠΙΣΙΡΑ), χώρα τῆς Μακεδονίας: κατὰ τὰ Θεσσαλικά μεθόρια. πλησίον τοῦ Ὀλύμπου ἐκτετασμένη μέχρι τῆς θαλάσσης, Ξ 226, ε 60, Ὑ. Ἑρμ. 70. Πρὸς καὶ Πιερίαν. Ἐκ τούτου ἐπὶ Π. ΠΙΕΡΙΘΕΝ ἐκ τῆς Πιερίας, Ὑ. Ἑρμ. 85.

ΠΙΘΕΟΛΑ, Ὡ. ΠΕΙΘΑ.

(ΠΙΘΕΑ), τύπος ἐνεστώτος ἄχρηστος ἐκ τοῦ β'. ἄορ. τοῦ ΠΕΙΘΑ ἐπιθὸν σχηματισθεῖς, ἐξ οὗ ὁ μέλ. πιθήσω, φ 368, καὶ μετ' ἀναδιπλ. πεπιθήσω, ἄορ. μετοχ. πιθήσας. 1) πείθομαι, ὑπακούω, μετὰ δοτ. „τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις“ δὲν θὰ κάμῃς καλὰ νὰ πείθῃσαι εἰς πάντας, φ 368, καὶ μάλιστα ἡ μετοχὴ τοῦ ἄορ. „θεῶν τεράσσι πιθήσας“ πεισθεῖς εἰς σημεῖα θεῶν, Δ 398, Ζ 383. πέποιθα, ἔχω πεποιθήσιν, „ἦρι βίβρι“ Χ 107, φ 315, „ὑποσχέσῃσι“ Ν 369 κ. ἄ. 2) μεταβατ. πείθω, μόνον ἐν τῇ «τόνδ' ἐγὼ πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι» Χ 223.

ΠΙΘΟΣ, ὁ, μέγα πήλινον ἄγγεον, „πιθάρ“, ἔβω: εἰς διατήρησιν οἴνου, ε 340, ψ 305, ἄλλα καὶ ἄλλων πραγμάτων, Ω 527.

ΠΙΚΡΑΓΑΝΟΣ [-], ὄν (πικρός, γάμος), ὁ πικρὸν ἔχων γάμον, αὐτὸς ὁ γάμος πικραίνεται, πικρός ἀποβαίνει, Ὑδ. α 266, δ 316, ρ 437.

ΠΙΚΡΟΣ, ὁ, ὄν, καὶ δικατάληκτον, δ 406. 1) καρ. ὀξύς, διαπεραστικός, κοπτερός, „ὀστός“ Δ 118, 217 κ. ἄ., „βίλεμα“ Χ 206.

2) δριμύς, ὀξεῖαν ἢ διαπεραστικὴν αἰσθησὶν παρέχων, ὅθεν ἁ.) ἐπὶ γεύσεως, „πικρός“, ὅσον «ρίξα» Δ 846, «ἄλμη» ε 323, «δάκρυον» δ 155· β.) ἐπὶ ὀσμῆς, δουσώδης, δ 406· γ.) ἐπὶ ἀφῆς, πικρός, ἀλγεινός, δριμύς, «ὠδίνες» Δ 271, μεταφ. μισητός, «Αἴγυπτος: καὶ Κύπρος» ρ 448. (Ἐκ τῆς ρίζ. πικ, ἐξ ἧς καὶ τὸ παρ' Ἑσυχ. πικό· ἡ πεικὴ καὶ πείκη, καὶ ρίπης, καὶ ρίχ καὶ πίσσα).

ΠΙΣΑΝΑΜΑΙ [-], ἑτερ. ἐπικ. τύπος τοῦ πελάζω μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. πίναται καὶ ἐν τῇ ἐπικ. παρατ. πίνατο, ἐπὶ δὲ καὶ β'. ἐνικ. τοῦ ἐνεργ. πίναξ ἀντὶ τοῦ πίνασαι Ὑ. Δημ. 115, πλην-ἀζω, προσέρχομαι, μετὰ δοτ. «δόμοισι» Ὑ. Δημ. 115, «ἐπ' οὐδὲι» προσεγγίζω, φάω· Ὑλ. Τ 93, «ἄρματα γρονθὶ πίνατο» ἡγνίζον τὴν γῆν, Ψ 368. Ὡ. καὶ λ. ΠΙΤΑΝΑ.

ΠΙΛΟΣ, ὁ, συμπιπλημένον ἔριον, „κετσέ“ (Ταυρ.), δὲ οὐ ἐνέδουν ἰσχυρικῶς τὴν περιεφελαίναν, ἵνα μὴ πιέζηται ἡ κεφαλὴ, Κ 265 f.

ΠΙΜΠΛΑΝΩ, ἑτερ. ἐπικ. τύπος τοῦ ἐπομ., μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν. τοῦ παθ. ἐνεργ. «μᾶλλον πιμπλά-νεται μένεος» μᾶλλον πληροῦται ὀργῆς, Ι 679 f.

ΠΙΜΠΛΗΜΙ, γ'. πλ. πιμπλάσι, ἄορ. ἀναού. πλῆσα. Ἐκ τοῦ μέσ. πίμπλαμαι, παρατ. ἀναού. πίμπλαντο, ἐκ δὲ τοῦ ἄορ. ἐπλησάμην Ἰων. καὶ ἐπ. γ'. πληθ. τῆς εὐκτ. πλησαίετο τ 498. Παθ. ἄορ. ἐπλήσθη, γ'. πληθ. ἄορ. καὶ ἐπικ. πλῆσθεν ἀντὶ τοῦ ἐπλήσθησαν Ρ 214, δ 705 κ. ἄ. ἐπὶ δὲ ἐπ. μέσ. ἄορ. β'. ἐπλήμην μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν. πλῆτο Ὑ. πλ. γ'. πλῆθ. πλῆντο η 57. 4) Ἐνεργ. πληρῶ, „γεμίζω“ ἁ) «τί τινός» τι „ἀπό“ τι „ἐναύλους νεκύων“ Π 72, «τινὰ μένεος» Ν 60, «πῆρην οἴτου» ρ 414 κ. ἄ., σπανιώτερ. μετὰ δοτικῆς, «ὁδοῦ: ἰαχῇ τε φόβῳ τε» „μέ“ κραυγὴν καὶ φωνὴν Π 374 κ. ἄ. β.) ἐπὶ τοῦ πράγματος τοῦ πληροῦντος, ὅσον «ἐχθρὸς πιμπλάσι μυροῦ λιμένος» Φ 23. 2) Ἐν τῇ παθ. ἄορ. καὶ ἐπικ. μέσ. ἄορ. β'. πληροῦμαι, „γεμίζω“ (οὐδ.) «τῶν πεθὼν ἐπλήσθη» Γ 456, «πλῆτο ῥόος ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων» Φ 46 κ. ἄ., «μένεος» Α 104, «ἀλκῆς» Ρ 214, «δακρυόφι» Ρ 696, «αὐγῆς» Ὑ. Δημ. 281, «τῶν δὲ πλῆτο σπέος» πληρῆς ἦτο τὸ σπῆλαιον αὐτῶν, Σ 50, πρὸς η 57. 3) Μέσ. μετὰ ἁ. ἄορ. ἁ.) πληρῶ, γεμίζω τι ἐμαυτῷ ἢ τι τῶν ἐμαυτοῦ, «δὲσσι οἶνοιο» γεμίζω τὸ ποτήρι μου κρασί, Ι 224, «σκύρον» ε 112. β.) μεταφ. πληροῦμαι, ἐκπληρῶ τὴν ὁρεῖν ἢ ἐπιθυμίαν μου, „χορταίνω“, «θυμὸν ἐδῆτύος ἡδὲ ποτήτος» χορταίνω τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ φαγῆ καὶ πύ

p 003, καὶ ἄνευ τῆς γεν. «θυμόν» τ 198, προβλ. **ΠΑΙΝΟΣ** καὶ **ΠΙΝΗΛΑΝ**.

ΠΙΝΑΣ [~], **ΑΚΟΣ** [~], δ, ἀ.) σανίς, «σανίδι», μ 67. β.) πινακίον ξύλινον, ἐφ' οὗ ἔγραψον, «πινακίδι» ἢ «πινακίδα» (ἀν. ἡ σήμερον ἢ τοιαύτη δὲν εἶνε ξύλινη, ἀλλὰ χαρτίνη) συγχιζόμενον πινάκι· ἐκ δύο πινακίων δυνάμενων νὰ συγκλείωνται, ὅποια τὴν σήμερον ὑπάρχουσι τινὰ ἐγκώλια εἰκονίσματα· διὸ καὶ λέγεται «πίναξ πτυχτός» Z 169. γ) «πινακί» ἢ «πινακά», ξυλὴν λοπάκι, «ξυλοπινακά», ἐφ' ἧς παρατίθενται τὰ ἐδίσματα, α 144. (||. Καὶ εἰς τὴν πρώτην σημ. λέγεται σήμερον τὸ σανίδιον ἐπεὶ, ἐφ' οὗ μεταφέρουσι τὰ «πλαστά» (τοὺς πεπλασμένους ἄνθρωποι) εἰς τὸν κλίδανον, «πινακωτόν»).

ΠΙΝΙΣΣΑ [~], σωφρονίζω, «ἤδη γὰρ με καὶ ἄλλο ἐπίνυσσεν (χρόν. ἀορίστου)» καὶ ἄλλοτε μὲ ἰσωφρόνησεν, ἢ ἀκριβοτέρου· καὶ ἄλλον σωφρονισμὸν μοι ἔκαμεν, Ξ 249 τ. (Τὴν ἐτυμολογίαν ἴδ. ἐν λ. **ΠΝΕΩ**).

ΠΙΝΙΤΗ [~], ἢ, ποιητ. (πινύσσω), φρόνησις, σόφισις, Η 289, σ 74.

ΠΙΝΙΤΟΣ [~], ἢ, ὅκ, ποιητ. (πινύσσω), φρόνησις, συνετός, *Οδ. α 229, δ 214 κ. ἀ.

ΠΙΝΩ, ἐπικ. ἀπρρ. πινέμεναι, παρ. θαιμ. πίνωκε Π 226, μέλ. πίομαι, ἐξ οὗ μετοχ. πίνωμενος, ἀόρ. β'. ἐπιον, προσ. πίς, ι 347, ἀπρρ. πίνω, Ἰων. πίνειν, ἐπικ. πίνεμεν, «πίνω» ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, ἀπολ. συναπτόμενον μετὰ τοῦ «ἐσθίειν, φαγεῖν κ.τ.λ.» ε 94, η 177, ο 398 κ. πλχ., «σκόρπον, ᾧ περ ἔπινε» μὲ τὸν ὁποῖον ἢ ἐξ οὗ ἔπινε, ξ 442, «ἐνθεν ἔπινον» δ 220, τ 62, καὶ μετ' ἄλλων προσδιορισμῶν, οἷον ἀ.) μετ' αἰτ. «οἶνον» Ε 344 κ. πλχ., «π. οἶνον ἀπὸ τίνος» Π 226, παθ. Ι 469, ι 455, ἔτι δὲ μετ' αἰτιατ. τοῦ μέτρου «κρατῆρας οἶνοιο» Θ 232, «κύπελλα» Δ 346, (ὡς καὶ τὴν σήμερον εἰς τοιαύτην σημασ. τίθεται ἡ αἰτ.) β.) μετὰ γεν. τοῦ ὅλου (ἐξ οὗ πίνω μέρος), λ 96, ο 373, χ 44. (Τὸ εἶναι μακρὸν μὲν ἐν τῇ ἑνεσ., παρ. καὶ μέλ. Ν 493, κ 460, βραχὺ δὲ ἐν τῇ ἀορ., ἀλλὰ διὰ τῆς ἀρσεως ἐκτείνεται ἐν τῇ ἀπρρ. αὐτοῦ· πίνεμεν Π 825, π 443, σ 3).

ΠΙΟΜΑΙ, ἴδε **ΠΙΝΩ**.

ΠΙΟΤΑΤΟΣ, Η, ὅκ, ὑπερθ. τοῦ **ΠΙΝΩ**.

ΠΙΠΤΩ (κατ' ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ ΠΕΤ-, ὡς τὸ γίγνομαι ἐκ τοῦ ΓΕΝ-), παρ. ἀναλύ. πίπτε, -ον, μέλ. Πίνομαι, Δ 824, παρρ. προσέσθαι Ι 235, ἀόρ. ἔπεσον, ἐπ. πέσον, ὑποτ. γ'. ἐν. ἐπικ. πέσῃσι ἀντὶ τοῦ πέσῃ θ 524, ἀπρρ. ἐπικ. προσέειν Z 307, Ψ 467, 495. Ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παρ. (πεπτεῖν) ἢ αἰτ. πεπτεῖσθαι Φ 503 καὶ πεπτεῖσθαι· χ 384 πάσχοισι συνέλθαι τοῦ ἐω, πίπτω, «πέφτω», ὁ ε. ἀ.) καταπίπτω, πίπτω ἀφ' ὕψηλότερου εἰς χαμηλότερον τόπον, ἐπὶ προσώπων Ο 435, ι 371, ἐπὶ πραγμάτων, βελων, χιόνος, πυρός, Ρ 633, μ 456 κ. ἀ. «ὥς

ἐκ χειρῶν». Ε 583, «ἐξ ἱππων, ἐξ ὀρέων» Η 46, Π 379 κ. ἀ. Τροπ. «ἐκ θυμοῦ τινι» ἐκ πίπτω ἐκ τῆς καρδίας, τῆς ἐννοίας τινός, «ἐπέφτω ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ», Ψ 595. Τὸ πέρις τῆς πτώσεως ἐκφέρεται διὰ τῆς Ἐν (ὅταν μετὰ τῆς κινήσεως συνεκκρόχεται καὶ ἡ μετὰ τῇ κίνησιν ἐπακολουθεῖσα ἡρεμία) «π. ἐν κινήσει» «μέσα εἰς τὴν σκόνι», Λ 425 κ. πλχ., «ἐπὶ γλοῦνι» ω 535, «ὕπνος ἐπιπτεῖ ἐπὶ βλεφάροις» ἐπιπτεν, ἐπεκράθιζεν ἐπάνω εἰς τὰ βλεφάρη, ε 271, φ 309. «ὕπὸ ἄισι» ὑπὸ τοῦ· ἄισιναι, Π 378, «μετὰ ποσίν» ἴδ. μετὰ Β, 1) «παρ' ποσὶ» εἰς τοῦ· πόδας, πρὸ τῶν ποδῶν, Ν 617 ἢ διὰ μάνης· δοτικ. «πεδίῳ» Ε 82, καὶ δι' ἐπὶ, «ἐραζε, χαμαί» ἴδ. τὰς λέξ., «πέσε λιθός· εἴσω» Μ 459, «ἄλλυδι· ἄλλα» Φ 503, β'. καταπίπτω, καταβάλλομαι, ἀνατρέπομαι, συγνόν ἐπὶ καπτομένων δένδρων, θεοζιζόμενων σπαρτῶν κτλ. Λ 69, Σ 552, Ψ 120. Ἰδίως· ἐπὶ τῶν ἐν μάχῃ πιπτόντων, φονευομένων, Θ 67, θ 524. συνήθ. «ἐν κινήσει» Z 453 κ. ἀ. (ἡ στερεοποιος αὕτη φράσις εὐρίσκεται καὶ τροπικῶς κειμένη «Ἐκτορος μένος χαμαὶ πέσεν ἐν κινήσει» ὁ ε. κατέπεσεν, ἐμαρτύρησεν, ἐξέλιπε, Ξ 418) «ἐν δημοτῇ» Ν 207, «ὕπὸ τίνος» ἢ «ὕπὸ τινι» κυρ. ὑποκάτω τινός, εἰς τοὺς πόδας τινός, ἐπομ. ὑπὸ τίνος. Z 453, Ρ 428. Τὸ πληρὸς τῆς φρ. εἶνε «θυήσκοντες πίπτουσι» Α 243. γ.) πίπτω, κρημνίζομαι «ἐκ νηός» κ 51. Ἰδίως ἐμπίπτω, ἐπιπίπτω, φέρομαι, ἐφορμῶ, «πέφτω» ἐπάνω τινός, κατὰ τίνος, «ἐν ναυσί» ἐμπίπτω εἰς τὰ· ναῦς, ἐπιπίπτω κατὰ τῶν ναῶν, Ι 235, Μ 407, 426, Ρ 639. Ἐν δὲ τοῖς Λ 314, 824 καὶ Ο 63, ἐνθα ὁ λόγος περὶ ψευγόντων, σημ. τὸ ῥίπτουμαι, καταφεύγω εἰς τὰ πλοῖα (κατ' ἄλλους δὲ τὸ πίπτω, ἀποθυήσκω μετὰ τῶν πλοίων, ἐν τῇ ναυτοφ. στρατοπέδῳ. Σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι ἐν ἀπαισι τοῦτοῖς τοῖς χωρίοις δυνατόν νὰ συναρῇ ἡ πρόθεσις Ἐν πρὸς τὸ ῥῆμα, ὥστε νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὸ ἐμπίπτω, ἐπὶ ἀνέμου, ἐπιπίπτω, ἐν-σκήπτω, «Βορέας πατόντος» ξ 475. (Ὁ Ἄμει· ὑπάγει τὸ χωρίον εἰς τὴν ἑπομ. δ) σημασίαν). Τροπ. «ἐν δ' ἄλλοις θεοῖσιν ἔρις πέσεν» ἐνέπεσεν ἔρις (ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. τὸ «πέφτω» ἐπὶ κακῶν, «ἔπεσε ἀρρώστια») Φ 383, δ.) «καταπέφτω, πέφτω», κατευνάζομαι, κοπάζω, ἐπὶ ἀνέμου (οἷον «ἔπεσε ὁ Βορέας») τ 202.

ΠΙΣΟΣ, **ΕΟΣ**, τό, ποι. (πίνω), ἀφθόνως ποτιζόμενος, ὑγρός· τόποι, λειμῶν, «λειβάδι», «πίσσα ποιήεντα» Υ 9, ζ 424, Υ. Ἀφρ. 99.

ΠΙΣΣΑ, ἡ (ἀντὶ τοῦ πικ-ια, ἴδ. **ΠΙΚΡΟΣ**), «πίσσα», Δ 277, ἴδ. **ΠΙΣΤΑ**.

ΠΙΣΤΟΣ, ἢ, ὅκ (πίθω), ὑπερθ. **ΠΙΣΤΟΤΑΤΟΣ**, ὁ πιστευόμενος, ὁ ὡς ἐμπροσθεν, «πιστό», «ἐταῖρος» Ο 437 κ. πλχ., μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ ἀπρρ. «πιστότατος» οἱ ἄνθρωποι—μεῖναι ὁμοκλήν»

ἦν αὐτῷ πιστότατος, ὥστε νά ὑπομείνῃ κτλ. Π 147, «ὄρκια πιστά» Β 124 κ. ἀ. Ὡς οὐσαι. «οὐκίτε πιστά γυναῖκιν» δὲν ὑπάρχει πλέον πίστις εἰς τὰς γυναῖκας, οὐδεμία πλέον πίστις εἰς τὰς γυναῖκας, λ 456 (κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ.: διὰ τὰς γυναῖκας δὲν ὑπάρχει πλέον ὄρκος).

ΠΙΣΤΟΣ (πιστός), μέσ. ἀόρ. ἐπιστωσάμην καὶ ἀναύξ. πιστ., παθ. ἀόρ. ἐπιστώθην, κάμνω τινά πιστόν, ἢ δηλ. κάμνω τινά νά πιστεύσῃ, ἢ κάμνω τινά ἀξιοπίστον, βεβαίον, ὅθεν 1) Παθ. ἀ.) βεβαιουῦμαι, πιστεύω, φ 218. 6') κάμνω ἐμαυτὸν πιστόν εἰς τινα, «ὄρκω πιστωθῆναι τινί» γίνομαι δι' ὄρκου πιστευτός εἰς τινα, ο 436, Ὑ. Ἑρμ. 536.

2) Μέσ. ἀμοιβαίως βεβαιουῦμαι, δίδω ζ λαμβάνω πίστιν, ὑπισχνοῦμαι ἀμοιβαίαν πίστιν, Ζ 233, «ἐπίεσιν» Φ 286.

ΠΙΣΤΟΣ [υ.], η, ον (πισ, πείθω), ποι., πεποιθώς, ἔχων πεποιθήσιν, μετὰ δοτ. «Δι' 1 238, «πατρί» σ 440, «τόξοισι, κράτει, ἡγορέῃ, νόμῳ, χρησμῷ» Ε 205, Θ 226, Α 9, Ω 295, 313.

ΠΙΣΤΕΥΕΣ [υ.], οί, αἱ, ΠΙΣΤΥΡΑ, τά, Αἰολ. καὶ ἐπικ. ἀντί τοῦ τέσσαρες, α, «τέσσαρες, α», Ο 680, Ψ 171, Ω 233, ε 70, π 249, γ 411.

ΠΙΤΘΕΥΣ, ἦορ, ἀ, υἱός τοῦ Πέλοπος, βασιλεὺς τῆς Τροίχηνος, Γ 144.

ΠΙΤΝΑΑ, καὶ ΠΙΤΝΗΜΙ, ἕτερος ποιητ. τύπος τοῦ ΠΕΤΑΝΥΜΙ, ἀναπετανύω, ἐκτείνω, «ἐξ ἀπλώνω», «ἡέρα πίτνα» (=ἐπίτνα), Φ 7, «πιτνάς εἰς ἐμέ χειρα», λ 392.—Παθ. «χαῖται πίτναντο» ἔξεπετάννυντο, ἐξηπλοῦντο, ἐκυμάτουν, Χ 402. (Ἐνταῦθα ὁ μὲν Οὐδῶφις ἐκ τοῦ Εὐσταθ. καὶ τινος χειρογράφου ἔγραψε πίτναντο· ὁ δὲ Σπέρζνερ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν πάλιν πίτναντο ἀντί τοῦ συνήθους πίμπλαντο).

ΠΙΤΤΕΙΑ [υ.], ἡ, ἐπικ. ἀντί τοῦ Πιττα, πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας μεταξὺ Παρίου καὶ Πριάπου, Β 829. Ἐκ τοῦ

ΠΙΤΤΙΣ [υ.], γοσ, ἡ, «πεύκα, ἡ πεύκος», pinus abies. Ν 390, Π 483, δοτ. πληθ. «πίττοσιν» ι 486.

ΠΙΦΑΪΣΚΑ [υ.], καὶ ὡς μέσ. ἀποθ. ΠΙΦΑΪΣΚΟΜΑΙ [υ.], ῥῆμα ἐπικ., δι' ἀναδιπλασιασμοῦ σχηματισθὲν ἐκ τῆς ῥίζης ΦΑ, ΦΑΦ (ἐξ ἧς φαίνω κτλ.), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. 1) Ἐνεργ. φανερώων, σημαίνω, κάμνω σημανέον, τινί, Κ 502· ἰδίως διὰ λόγων, ἐξηγῶ, μηνύω, τί, Ὑ. Ἑρμ. 540, τινί, Σ 500, τινί τι, Κ 478, λ 442, μ 465, «ἔπεα ἀλλήλοισι» λόγους πρὸς ἀλλήλους σημαίνειν, ὅ ἐ. πρὸς ἀλλήλους συνδιαλέγεσθαι, συνομιλεῖν, Κ 202, γ 431, 247. 2) Ὡσαύτως καὶ τὸ μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀ.) τί τινι, ὅσον «Ζεὺς· πῦρ. τὰ κῆλα τινί» δεικνύει, φανερώνει τὰ βέλη του, ὅ ἐ. ἐκπέμπει, Μ 280, Ὑ. Ἀπ. 444, «φλόγα» ἐκφαίνω, ἐκβάλλω, Φ 333· β.) διὰ λόγων δεικνύω, γνωστοποιῶ, «φῶτα» ο 518. ἰδίως φανερώων, μηνύω,

ἀναγγέλλω, κηρύττω, τί, Ο 97, 6 32, 44 τί τινι, Π 12, 6 462 κ. ἀ. (Τὸ ἐν ἄρσει ἐκτείνεται, Κ 478, 502, Σ 500, Ὑ. Ἑρμ. 540).

ΠΙΣΑΝ [-], ον, γεν. ονος, ἢ ἰδιαιτ. θηλ. ΠΙΣΑΡΑ [-] (ὡς ἐκ τοῦ ἀγρ. πίηρ), συγκρ. πίοτερος, η, ον, ὑπερθ. ΠΙΟΤΑΤΟΣ, η, ον; 1 577, «παχός». 4) κυρ. παχός, εὐτραφέης, «βοῦς· μῆλα, αἶγες, ὄς» Β 403, Μ 319, 6 56, 1 419 κ. ἀ., «μῆρια» Α 40 κ. ἀ., «νῶτα βοός» δ 65 ἰδίως «δημός» Χ 504, 1 428 κ. ἀ. 2) Μεταρ. ἀ.) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, εὐφοροῦς, γόνιμος, παχός, «ἀγροί» Α 757 κ. ἀ., «ἐργα» δ 318, «πέδιον» 1 577, «δημός» Ὡ. τ. λ. γ.) «πείρα ἄρουρα» Σ 544, 6 348, «γατο Κρήτη» τ 473· β.) πλοῦσις, εὐκατάστατος, παχός, «νῆος» Β 549, μ 346, «ἄδυτον» Ε 512, «οἰκος» ι 34, «παίρας πόλεως» Σ 342. (Ἐκ τῆς ῥίζ. πι-, ἐξ ἧς καὶ τὸ πιαρ, πιαρός, πιαρός, πιαμέλη, πιαίνω, ἐκ τῆς αὐτῆς καὶ τὸ Σανσρ. ρίβαν, ρίβανας, ρίβας, ρίβανι, τὰ ὅποια ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν πρὸς τὴν ἑλλην.).

ΠΛΑΓΚΤΑΙ ΠΕΤΡΑΙ, αἱ (ἐκ τοῦ πλάζω), οἶονες βράχοι πληκτοί, πληττόμενοι σκόπελοι, μ 61 (ἐνθα κακῶς ὑπὸ τινων ἐρμηνεύεται: πλάνητες βράχοι), πβλ. 260, ψ 327, δύο σκόπελοι, ὅτινες, ἅμα προσγγιζόντων εἰς αὐτοὺς τὸν πλοῖον, συνεκρούοντο, ὡς αἱ παρὰ τῇ εἰσοδῶν τοῦ Βοσπόρου Συμπληγάδες, πρὸς ἀς καὶ ταυτίζονται ὑπὸ τινων, ἢ σκόπελοι, πρὸς οὓς τὰ πάντα ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ τῆς θυέλλης προσάραττοι. Καὶ κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς ἐρμηνευτὰς ἐφαντάζεθαι αὐτοὺς ὁ Ὀμηρος παρὰ τὸ βόρειον ἄνοιγμα τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ. Οἱ δὲ νεώτεροι (διὰ τὰς ἐν σ. 68 «πορὸς ὀλοστο θυέλλας») ὑπεννοοῦσι τὰς ἡφαιστείους νήσους Λιπάρας.

ΠΛΑΓΚΤΗΣ, ἡ, ὅν (πλάζω), ἐμπληκτος, ἐμβρόντητος, «χαλισμένος», φ 363 τ.

ΠΛΑΓΚΤΟΣΙΝΗ [-], ἡ, ποιητ. (πλαγκτός = πληττόμενος, ἀποκρουόμενος, ἐπομ. πλανώμενος), πλάνη, περιπλάνησις, ο 343 τ.

ΠΛΑΓΚΘΗ, ἰδ. πλάζω.

ΠΛΑΖΩ, ἀόρ. ἐπλάγην, μέσ. μέλ. πλάγισμαι, ο 342, παθ. ἀόρ. ἐπλάγθην, καὶ ἀναύξ. πλάγην, κυρ. ἕτερος τύπος τοῦ: πλῆσσω, ἐκ τῆς ῥίζης ΠΛΑΓ, ΠΛΑΚ, ἀντί τοῦ: πλάγγω. 1) Ἐνεργ. πλῆττω, κτυπῶ, «κῶμα πλάξ' ὤμου» καθύπερθεν· τὸ κῶμα ἐπληττεν ἐπάνωθεν τοῦ ὤμου, κατέκλυε τοῦ ὤμου· του, Φ 269. (Ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ Εὐσταθ. ἐλαμβάνουσιν ἐνταῦθα τὸ πλάζειν ὡς συγκεκομ. τύπον τοῦ πλάζειν: ἐπληταζε τὸ κῶμα μέχρι ὑπεράνω τῶν ὤμων) ἰδίως δὲ ἀ.) ἀποκρούω, ἀντικτυπῶ, ἀπώλω, «ρόον» Ρ 754, «τινὰ ἀπὸ πατρίδος» ἀπομακρύνω τινά ἀπὸ τῆς πατρίδος του, α 75, «δαίμων με πλάγῃ» ἀπὸ Σικανίας δεῦρ' ἐλθόν· ὁ δαίμων μὲ ἀπεμάκρυνεν, ἀπὸ

θησεν ἀπὸ τῆς Σκαῦ. ὥς νὰ ἔλθω ἔδω, ω 307-6.) μεταφορ. ἀπομακρύνω τινά τοῦ σκοποῦ, Β 432, παραπλήττω, „(παρα)ζαλίζω“ τινά, φέρω εἰς ἀναισθησίαν, β 396. 2) Πλθ. μετὰ μέσ. μέλ. ἀποκρούομαι, ἀπωθοῦμαι, φέρομαι, „σπρώχνομαι ἀπ’ ἐδῶ καὶ ἀπ’ ἐκεῖ“, „παραδέρνομαι“, ὅταν «κύματι πλάζεται» ε 389: ὅθεν ἄ.) περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, «ἐπὶ πόντον» εἰς τὴν θάλασσαν, γ 105, «ἐπ’ ἀνθρώπους» μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, γ 106 κ. ἄ., «κατὰ πτόλιν» ο 312, «κατ’ ἀγρούς» π 451. Πολλάκις ἀπολύτως, Κ 91, Ξ 120, α 2, γ 95, «ἀπὸ νηός» ἀποπλανῶμαι β’.) ἀποκρούομαι, ἀποτρέπομαι, ἐπὶ βέλους ἢ ἀκοντίου, Α 351. (Ἄλλοι δὲ παραδέχονται ὡς θεμελιώδη σημασίαν τὸ πλανῶ, παραπλανῶ, ἀλλ’ αὕτη οὔτε ποσῶς ἀρμόζει εἰς πλείστα τῶν Ὀμηρικῶν χωρίων καὶ φυσικώτατα παράγεται ἐκ τῆς τοῦ πλήττω, κτυπῶ, ὠθῶ, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἔξ ἑτυμολογία συνηγορεῖ· διότι ἡ πρὸς τὸ πλήσσω συγγένεια εἶνε ἀναντιρρήτος διὰ τῆς κοινῆς ῥίζης ΠΛΑΤ-).

ΠΛΑΚΟΣ, ἡ, ὄρος τῆς Μυσίας, εἰς τὴν ὑπώρειον τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις· Θόδῃ, Ζ 396, 425, τδ. Ὑποπλάκιος. Ὁ Στράβ. (13, 4, 65) δὲν ἠδυνήθη νὰ εἴρῃ τὸ ὄρος.

ΠΛΑΚΟΪΣ [ν.], ὁ, (κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ: πλακός; πλακοῦς, πλακοῦντιον, „πήττα“, Βατρ. 36.

ΠΛΑΝΑΪ [ν.] (πλάνη), πλανῶ, Βατρ. 96.— Μέσ. πλανῶμαι, περιπλανῶμαι, (πλανώνται ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: πλανῶνται) Ψ 321 †.

ΠΛΑΝΟΔΙΣ [ν.], ἡ, ἡ πλανητικὴ, ἡ ἀποπλανῶσα ἢ πλάνος ὁδός, μόνον Ὑ. Ἑρμ. 75 «πλανοδίας δ’ ἤλαυνε (ἐπὶ σφαλερᾷ ὁδῷ ἤλαυνε) διὰ ψυμαθῶδα χωρῶν». Ἄλλοι ἐρμηνεύουσι τὴν λ. ὡς ἐπιθ. (θῆλ. τοῦ πλανοδίου: ὁ πλάνος ἢ σφαλερᾶν ὁδὸν βαδίζων) καὶ ἀποδίδουσι αὐτὸ εἰς τὰς βαδ. τὰς ἐν ς. 74. (Τὸ α ἐν ἄρσει ἐκτείνεται).

ΠΛΑΤΑΙΑ [ν.], ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας πεδινή παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν μετὰ Κιθαιρώνας καὶ Ἐλικῶνας, τὰ νῦν Παλαιόκαστρο, Β 504.

ΠΛΑΤΑΜΩΝ [ν.], ἄνθρωπος, ὁ (πλατός), πλατεῖα ἐπιφάνεια· ὅθεν πλατεῖα πέτρα, Ὑ. Ἑρμ. 428.

ΠΛΑΤΑΝΙΣΤΟΣ [ν.], ἡ, ἑστέρος τύπος τοῦ πλάτανος, („ὁ πλάτανος“, πληθ. „τὰ πλατάνεα“), *Platanus orientalis* τοῦ Λινν., Β 307, 310.

ΠΛΑΤΟΣ [ν.], εὐς, τό, „πλάτος“, Ἀποσπ. ς. 23.

ΠΛΑΤΥΝΩΤΟΣ [ν.], ὄν (πλ., νωτός), ὁ ἔχων πλατεῖα νῶτα, Βατρ. 298.

ΠΛΑΤΥΣ [ν.], εἶα, ὃ, „πλατύς“, ὅσον «τελαμών» Ε 796, «πτύον» Ν 588, πλατός, εὐρύς, «Ἐλλάσποντος» Η 86, «αἰπόλια» ἐκτε-

ταμένα καὶ σποράδην νεμόμενα (κατ’ ἀντίθεσιν τῶν πυκνῶς νεμομένων ποιμνίων, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «ὅτι διεσκαθασμένα νεμόνται»), Β 474, ξ 101, 103.

ΠΛΕΕΣ, αἰτ. πλέας, τδ. ΠΛΕΪΩΝ.

ΠΛΕΙΟΣ, η, ὄν, Ὑων. ἔ. ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΠΛΕΟΣ, ὅπερ μόνον ἐν τῷ α 355, συγкр. ΠΛΕΙΟΤΕΡΟΣ, λ 359, πλήρης, ἐμπλεως, „γεμάτος“, «δέπας» Θ 162 κ. ἄ., μετὰ γεν. «οἶνου» Ι 71, «ἀνδρῶν πλείος δόμος» δ 319, «ὀδόντες πλείοι θανάτοιο» ρ 92 κ. ἄ. πλη.

ΠΛΕΙΣΤΟΣ, η, ὄν, ἀνώνυμ. ὑπερθ. τοῦ πολλός, «λαοί» Β 577, «λαός» Π 377, «ὄμιλος» Ο 616, «πλείστον κακόν» τὸ μέγιστον κακόν, δ 697.—Τὸ οὐδ. ΠΛΕΙΣΤΟΝ ὡς ἐπὶρ., Α 138.

ΠΛΕΪΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πλέω, ὅπ. τδ.

ΠΛΕΪΩΝ, ΠΛΕΪΩΝ καὶ ΠΛΕΩΝ, ΠΛΕΩΝ, συγкр. τοῦ πολλός (παρ’ Ὀμ. ἀμφότεροι οἱ τύποι εὐχρηστοί) ὄνομ. πληθ. κατὰ συγκοπ. πλείους ἀντὶ τοῦ πλέονες, ὁστ. πλείοσι ἢ πλεόνεσσιν. Ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ ἡ ἐπικ. συγκεκομμένη ὀνομαστ. καὶ αἰτ. πληθ. πλέες καὶ πλέας Α 395, Β 129, οὐ μόνον ἐπὶ πλῆθους, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγέθους ἐκτάσεως, ἀξίας καὶ ὅθεν περισσώτερος, παρ’ Ὀμ. πλη. «πολύ πλέονες» Π 246 κ. ἄ. «ἐτι πλεονες» Π 654, μεγαλειότερος «πλέων νῆς» τὸ περισσώτερον, μεγαλειότερον μέρος τῆς νυκτός Κ 252. Οὐσίας «πλέονες» Ν 739, β 245 κ. ἄ., «πλέονες Λυκίων» Ε 679, κ. ἄ. «τὸ πλεῖστον πολέμοιο» τὸ περισσώτερον τοῦ πολέμου, τὸν μεγαλειότερον ἀγῶνα, Α 165, θ 475, «οἱ πλέονες» οἱ περισσώτεροι, β 277, τὸ δὲ «οἱ πλέονες Λύκιοι» εἶναι οἱ πολλοὶ Λύκιοι, τὸ πλῆθος τῶν Λυκίων, Ε 673, πρὸλ. Κ 506. (Τὸ «πλέονες» κατὰ συνίλησιν διούλλαδον σ 247).

ΠΛΕΚΤΟΣ, ἡ, ὄν (πλέκω), „πλεκτός, πλεγμένος“, «τάλαροι, ἀναδέσμη» Σ 568, Χ 469, ι 217, «σειρήν» χ 175.

ΠΛΕΚΑ, ὁρ. ἄ. ἐπλεξα, μέσ. ὁρ. ἄ. ἐπλεξάμην, „πλέκω“ μετ’ αἰτ. «πλοκάμους» Ξ 176. Μέσ. πλέκω ἑμαυτῷ, «πέσμα πλεξάμην» προθύμως, εὐχαρίστως ἐπλεξα σχοινίον κ 168.

ΠΛΕΥΡΗ, ἡ, πλευρά, „παγίδεῖ“ ἀνθρώπου ἢ ζώου, μόνον κατὰ πληθ. „τὰ παγίδεα“, αἰ πλευραί, Α 437, ρ 232 κ. ἄ., ἐπὶ λέοντος Υ 170.

ΠΛΕΥΡΩΝ, τό, ἔτ. ποιητ. τύπος τοῦ ΠΛΕΥΡΗ, „πλευρών“, κατὰ πληθ. Α 468 †.

ΠΛΕΥΡΩΝ, ἄνθρωπος, ἡ, παλαιὰ πόλις τῆς Αἰτωλίας, παρὰ τὸν Εὐχρῶν ποταμὸν, ἑδρα τῶν Κουρήτων, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Β 639, Ν 217. Ὅθεν ΠΛΕΥΡΩΝΙΟΣ, ὁ κάτοικος τῆς Πλευρώνος, Ψ 635.

ΠΛΕΩ, ἐπικ. ΠΛΕΪΩ, ἐξ οὗ πλείειν, πλείοντες ο 34, π 369, καὶ ΠΛΩ, τδ. τ. λ., μέλλ. πλεῦσθαι ρ 25, πρὸλ. λ. ἀναπλέω, πλέω, διέρχομαι (ἐπὶ πλοίου) τὴν θάλασσαν, „εἰσε-

δεύω, «πλέων ποντοπορεύων» ε 268, η 267, εκ τινος (τόπου) Γ 444, «Πιόθον» Ε 251, «ἐπὶ πόντον» Η 88, «ἐνὶ πόντῳ» π 368, «ἐς πόλιν» πρὸς τὴν πόλιν, α 533, μετὰ αὐτ. μοναγῆς; «ὕγρα κέλαια» τὴν ὕγραν ὁδόν, ἢ ἐπὶ τῆς ὕγρας ὁδοῦ, γ 71, ι 252 («πλέων» κατὰ συνίζ. μονοσυλλάβως; α 183. Κυρ. ὁμως ἔχει τὸ δίγαμμα πλέω. || Ἡ καθομιλοῦμαι ἔχει τὴν λ. μόνον εἰς τὴν σημ. τοῦ νήχομαι, διατηρήσασα καὶ τὸ δίγαμμα «πλέκω» ἢ «πλέγω»).

ΠΑΕΩΝ, ΠΑΕΩΝ, ἴδ. ΠΑΕΪΩΝ.

ΠΑΗΓῆ, ἢ (πλήσσω), κτύπημα, δ 244, ἐπὶ τοῦ κτυπήματος τῆς μαστίγος, Α 532, Ο 41, 17. «Διὸς πληγῇ» τὸ κτύπημα τοῦ Διὸς, ὃ ἐ. ὁ κεραυνός, Ε 414. (|| Ἐν τῇ καθομιλουμένη ἢ λ. «πληγῇ» ἔχει ἐιδικωτάτην σημ., σημαίνουσα τὸ συγκεκριμένον ἀποτέλεσμα τοῦ κτυπήματος, καὶ ἐν γένει τὸ ἔλκος).

ΠΑΗΘΟΣ, ΕΘΣ, τὸ (πλήθω), δοτικ. πλήθει, πληθούς, «πληθός», σωρός, *Ιλ. Ρ 330, Ψ 639.

ΠΑΗΘΕ [-], ῥος, ἢ Ἰων. ἀντὶ τοῦ πληθός, δοτ. πληθού, Χ 458, λ 514, π 105, πληθός, «πληθός, σωρός», μετὰ ῥήματος πληθ. Β 278, Ο 305, λ 514 ἰδίως δὲ τὸ πολὺ πληθός, ὁ λαός, κατ' ἀντιθέσιν τῶν ἀρχηγῶν, Β 143, Α 305, Ο 295.

ΠΑΪΘΑ, παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἑνεσ. εἶμαι πλήρης, γέμω, ἢ πληροῦμαι, «γεμίζω» μετὰ γεν. «ἵππων καὶ ἀνδρῶν» Θ 214, «πλήθει νεκῶν βέεθρα» Φ 218, «τράπεζαι πλήθουσαι» «τραπέζια γεμῖα», λ 419, «οἴτου ὃ κρεῖων» ι 8 ἐπὶ ποταμῶν πληροῦμαι, πλημμυρῶ, Ε 87, Α 492, «πάντες ποταμοὶ πλήθουσι βέοντες» πλημμυροῦσι κατὰ τὸν ῥοῦν αὐτῶν Π 389, ε 207. Μεταφρ. «πλήθουσα σελήνη» πανσέληνος Σ 484, πρόλ. Ὑμ. 32, 11.

ΠΑΗΛΙΑΔΕΣ [-], αἱ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Πλειάδες, αἱ ἐπτά θυγατέρες τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, αἵτινες μετεμορφώθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸ γνωστὸν ἐπτάστερον, τὴν «Πούλιαν», καὶ μετετέθησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Ταύρου. Ἡ ἐπιτολὴ αὐτῶν ἔφερε τὸ ὄνομα, ἢ δὲ ὅπως τὸν γεμῖναι, ἔποι. ἐσήμαινεν ἢ μὲν τὴν ἀρχὴν ἢ δὲ τὸ τέλος τῆς ναυτιλίας, Σ 486, ε 272, Ὑμ. 7, 7. (Κατὰ τινες μὲν ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ πλέω κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ πέλομαι: περιστρεφόμενα, versari κατ' ἄλλους τέλος=πέλειάδες: ἀγροπεριότερα. || Ἡ τελευταία γνώμη πιθανολογεῖται καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρας ὀνομασίας Πούλια καὶ τῆς γνώμης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ὅτι εἶνε ἡ μήτηρ—Πληϊόνη—μετὰ τῶν ἑξ νεοσσῶν—Πληϊάδων—ὄθεν ὃ «κλήσσα» λέγεται).

ΠΑΗΤΙΖΟΜΑΙ, ἀποθ. (πλήκτης, πλήσσω), διαπληκτίζομαι, «κτυποῦμαι», μᾶχομαι, τινί, Φ 499 †.

*ΠΑΪΣΤΡΑΝ, τὸ, κυρ. πλν ὄργανον εἰς πλῆξιν

χρησμον ἰδίως δὲ τὸ πλήκτρον τοῦ κιθαριστοῦ, δι' οὗ πλῆττει τὰς χορδὰς, Ὑ. Ἀπ. 185.

ΠΑΪΜΝΗ, ἢ (πλήμη, πλήθω), κυρ. πλήρωμα ἔπαιτα ἰδίως τὸ πλήρωμα τοῦ τροχοῦ, τούτῃσι ἢ κεφαλῇ ἐκείνῃ ἢ κατέγουσα τὰ μέσα τοῦ τροχοῦ τοῦ ἀμέσως περὶ τὸν ἄξονα περιστρεφόμενου, εἰς ἣν ἐμπήγνυνται αἱ κνήμαι αἱ ἐνοῦσαι αὐτὴν πρὸς τὴν περιφέρειαν, «κεφαλᾶρι», *Ιλ. Ε 726, Ψ 339.

ΠΑΗΜΥΡΙΣ [-], ῖος, ἢ, «πλημύρα», ἢ ἐξόγκωσις καὶ πρὸς τὴν παραλίαν κίνησις τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος, ι 486 †. Πιθανῶς ἐτυμολογεῖται κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ πλήμα, πλήθω ὅθεν καὶ ὀρθότερα ἢ γραφῇ πλημυρίς, ἣν καὶ ἀκολουθοῦσιν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν, ἀντὶ τῆς πλημμυρίς. Οἱ δὲ ὑποστηρίζοντες τὴν γραφὴν ταύτην παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ πλήν καὶ μύρω.

ΠΑΪΝ, ὡς πρόθ. σημ. εξαίρεσιν, πλῆν, ἐκτός, μετὰ γεν. θ 207 †.

ΠΑΗΝΤΟ, 4) ἐπικ. γ'. πλῆθ. τοῦ συγκεκριμ. παθ. ἄορ. τοῦ ΠΙΜΠΑΝΗ. 2) γ'. πλῆθ. τοῦ συγκεκριμ. ἄορ. τοῦ ΠΕΛΑΪΑ.

ΠΑΪΞΑ, ἴδ. ΠΑΪΞΙΩ.

ΠΑΪΞΙΠΠΟΣ, ΟΝ, ποιητ. (πλ. ἵππος), ἵππηλάτης, ὁ πλήττων, κτυπῶν τοὺς ἵππους διὰ τῆς μαστίγος, ἐπὶθ. πολλῶν ἡρώων, *Ιλ. Β 404, Δ 327, Ε 705, Α 93.

ΠΑΗΣΙΟΣ [-], Η, ΟΝ (πέλας), πλησίον τινός εὐρισκόμενος, «κοντινός, σιμωντινός», γενοτικὸς, συνήθ. μετὰ γεν. Δ 249, ε 71, κ. ἀ. μετὰ δοτ. Ψ 732, δ 449. Ως οὐσιας γείτων, «ἐς πλησίον ἄλλον» Β 271, κ 37 κ. ἀ. Τὸ οὐδ. ΠΑΗΣΙΩΝ ὡς ἐπὶθ. πλησίον, «κοντά, σιμά», Σ 422 κ. ἀ., μετὰ γεν. Γ 415, ξ 14, σπανίως μετὰ δοτ. η 171.

ΠΑΗΣΙΕΤΙΩΣ, ΟΝ (πλήθω, ἴσθιν), ὃ τὰ ἴσθια πληρῶν, «φουσκῶνων τὰ πανιά», ἐπὶθ. τοῦ ἀνέμου, οὐριος, «οὐρός» *Ὁδ. λ. 7, μ 149.

ΠΑΪΞΙΑ, ἄορ. ἀ. πάντοτε ἀναψ. πλῆξια, ἄορ. β'. ἐπικ. ἀναδιπλ. πέπληγον Ψ 363, θ 264 καὶ ἐπέπληγον Ε 504, ἀφρρ. πεπληγμένον Π 728, Ψ 660 ἐκ τοῦ παρην. πέπληγα μετοχὴ πέπληγας; Β 264, Ε 763, Χ 497 καὶ θηλ. πεπληγυία κ 238, 349, π 459, πάντοτε μὲ σημ. ἐνεργητικοῦ ἄορίστου (ὡς ὀρθῶς παρετήρησεν αὐτὴν ὁ Κλάσσεν), μέσ. ἄορ. ἀ. μετοχ. πληξάμενος Π 125, ἐκ δὲ τοῦ ἐπικ. ἄορ. β'. γ'. ἐν. πεπληγέτο Ο 443, 397, ι 498, γ'. πλ. πεπληγόντο Σ 31, 54, Μ 162, παθ. ἄορ. ἐπληγην. Α'. *Ενεργ. 1) πλήττω, πατάσσω, «κτυπῶ, βαρῶ» ἀ.) ἐπὶ ἐμφύων ὑποκειμένων ὃ ἀντικειμένων «τινὰ πληγῆσιν» Β 264, «σκήπτρῳ μετάρφρον» Β 266, «χερσίν» Χ 497, «ῥάβδῳ» κ 238 (ἀντὶ τοῦ μέσου) «πλήξας στήθος» κτυπήσας τὸ στήθος του, ι 47. β'.) ἐπὶ ἀφύων ἀντικειμένων «ἀπὸ εἰς ὥστε ποδὶ πλήξας» λοκτίσας διὰ τοῦ ποδός, χ 20. κατὰ ζῆνγμα «ἵππου; ἐς πόλεμον» κτωπῶ

(καὶ ὁλόων) τοὺς ἵππους εἰς τὸν πόλεμον, Π 728, «χορόν ποσσιν» κτυπῶ χορόν διὰ τῶν ποδῶν, θ 264 (ὁ δὲ χορεύων χορόν κτυπῶν διὰ τῶν ποδῶν τὸ ἔδαφος, ἢ ὅπως ἐν τῇ καθομῇ. κατὰ τὸ αὐτὸ συντακτικὸν σχῆμα λέγεται: «πατῶ χορόν, πατῶ φαγεῖν κτλ.», ὅθεν περιττὴ ἡ ἄλλη ἐρμηνεία, καθ' ἣν «χορός» ἐνταῦθα εἶναι ὁ τόπος: ἐνθα χορεύεται ὁ χορός, πρὸς ἣν ἀντιβαίνει καὶ τὸ ἐπίθ. «θεῖτο».) ὡσαύτως κατὰ ζεύγμα «κονίσσων οὐρανὸν εἰς πολὺγάλλον ἐπέπληγον πόδες ἵππων» πλήττοντες τὸ ἔδαφος οἱ πόδες ἐξήγειρον κονίσσων εἰς τὸν οὐρανόν, Ε 504 γ'.) ἐπὶ ἀφύγων ὑποκειμένων «ιστὰς πλήξει κυβερνήτω κεφαλὴν» ἐπάταξεν, ἐκτύπησεν τὴν κεφαλὴν τοῦ κυβερνήτου, μ 412, «πληγίς κύματι» Ψ 694, «κεραυνῷ πληγίς» Δ 455, Ο 417, καὶ ἄνευ τοῦ «κεραυνῷ» Θ 42, «(ναῖς) πληγίσα κεραυνῷ» μ 416, ξ 306. δ'.) ἐπὶ ἀφύγων ὑποκειμένων καὶ ἀντικειμένων «θέρετρα πληγίσα κληῖδι» διὰ τῆς κλειδῶς ἐκκρουσθέντα, θ εἰ ἀνοιγθέντα φ 50, (ἴδ. καὶ ἀνωτ. γ). 'Οθεν 2) ἰδίως ἐπὶ ἀγγεμάχων ὅπλων καὶ μάλιστα ἐπὶ ξίφους πλήττω, «κτυπῶ, βαρῶ, πληγῶν» τινά, Μ 492, «αὐχένα ξίφει» Π 332 κ. ἀ. καὶ μετὰ περαιτέρων ἐμπροθέτων προσδιορισμῶν «κληῖδα παρ' ὤμον» Ε 146 κ. ἀ. πολλάνκις μετὰ διπλῆς αἰτίας, «τινὰ κληῖδα» πληγῶν τινά εἰς τὴν κληῖδα, Ε 447, «τινὰ αὐχένα» Δ 240 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πόρρωθεν ριπτομένων, ὅταν ἐπὶ ἀκοντίου, κ 162. Β'.) Μῆσ. κτυπῶ τι τῶν ἑμαυτοῦ, ὅσον «στήθεα» κτυπῶ τὰ στήθη μου, Σ 51, «μῆρῶ» Μ 162, Π 125, 'Υ. Δημ. 246. (Περὶ τῆς ἐτυμολ. ἴδ. τὴν λ. πλῆξω ἐν τέλ.).

ΠΛΗΤΟ, γ'. ἐν. ἐπικ. συγκεκομ. ἀορ. τοῦ ΠΙΜΠΑΝΜΙ. 2) γ'. ἐν. ἐπικ. συγκεκομ. ἀορ. τοῦ ΠΕΛΑΞΩ, ὅπ. ἴδε.

ΠΛΙΣΣΟΜΑΙ (ἐκ τοῦ Δωρ. πλ(ξ)=β(η)μα) μέσ. βαδίζω, βηματίζω, μόνον ἐν τῷ «εὐ πλίσσονται πόδεςσι» ἐβάδιζον καλῶς με τοὺς πόδας, αἱ ἡμίονοι, ζ 318 †. (Κατὰ δὲ τοῦς παλαιούς γραμματικούς συνέπλεσκον τοὺς πόδας, προβαίνουσαι ὁπλ. με τὸν ἕνα πόδα κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἄρα συγγ. τῷ πλέκω, ὅπερ δυσκολεῖται νὰ παραδεχθῇ ὁ Κούρτιος).

ΠΛΟΚΑΜΟΣ [-.] ὁ (πλόκος, πλέκω), πλόκαμος, «πλεξοῦδα» ἢ «πλεξίδα», πληθ. Σ 476 †. (ἢ. Καὶ ὁ τύπος πλοκαμος, ὁζύτονος «πλοκαμός» (πρὸς τὸν συγκεκομμένον τύπον πλοκμός) σώζεται ἐν τῇ κοθομιλουμένῃ, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῶν πλοκίμων τοῦ ὀκτάποδος.).

ΠΛΟΟΣ, ὁ (πλέω), ὁ πλοῦς, τὸ (θαλάσσιον) «ταξιδεῖν», γ 469 †, 'Υμ. 33, 16 (κατὰ τὴν διορθωσιν τοῦ Ματθίου καὶ 'Ιακωβίου ἀντὶ τοῦ συνθ. «πόνου», ὅπερ διετήρησεν ὁ Βαουμ. διορθώσας τὴν ἀμέσως ἐπομένην λέξιν σφίειν, τὴν μάλιστα διορθώσας, χρήζουσαν, εἰς: κρίειν).

* ΠΛΟΥΣΙΟΣ, ἡ, ὄν., «πλούσιος», 'Υ. 'Ερμ. 471. 'Εκ τοῦ

ΠΛΟΥΤΟΣ, ὁ (πλκ-, π(μ)πλημι), κυρ. πλκ-θῶρα, περίσσεια, ἀφθονία, «πλούτος», Β 670, ω 486 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀφρονος», Α 471, τοῦ «ὄλος» Π 596, Ω 536, ξ 206. Β'.) Προσηγορία «Πλούτος ὁ υἱὸς τοῦ 'Ιακώβου καὶ τῆς Δήμητρος, θεὸς τοῦ πλοῦτος», 'Υ. Δημ. 489.

* ΠΛΟΥΤΙΑ, οἷς, ἡ, μία τῶν 'Ωκεανίδων, συμπαίτρια τῆς Περσεφόνης, 'Υ. Δημ. 422.

ΠΛΟΥΚΙΟΣ, ὁ, ποιητ. (πλέκω)=ΠΛΟΚΑΜΟΣ, ὅπ. ἴδ., Ρ 52 †.

ΠΛΟΥΣ [-.] ὁ, «γοῦσθαι, στέρναι» (Λατ.) εἰς λίθον ἐισομένη ἢ λιθοκτατοῦ δεξαμενῆ ὕδατος παρὰ τὰς πηγὰς τῶν ὕδατων ἢ τοῦς ποταμοῦς κειμένη, ὅπως καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐν ταῖς μεσημβριναῖς χώραις, καὶ χρησιμεύουσα εἰς πλύσιν τῶν ἀκαθάρτων ἐνδυμάτων, Χ 153, ζ 40, 86. 'Εκ τοῦ

ΠΛΥΝΑ [-.] μέλ. 'Υων. πλυνέω [ἔχει τὸ υ βραχύ], ἀορ. ἀναῖς. πλύνω, «πλύνω», μετ' αἰτ. ζ ἀπολ. Χ 155 (ἢ. ἐνθα ὁ θαμν. παρατατ. «πλύνεσκον» = τῷ ἐν Μακεδονίᾳ εὐχρ. «πλύνεσκα») ζ 31, 59, 93, ο 420, ω 148 κ. ἀ.

ΠΛΥΤΟΣ, ὁ, ὄν., ὁ ἐπιπλέων, «νῆτος» κ 3 †, ἐπίθ. τῆς Αἰολίας (ἴδ. Αἰολίη), κατ' ἄλλους: δὲ περιπλεωμένη. 'Εκ τοῦ

ΠΛΕΑ, ἔτερος: ἐπικ. τύπος τοῦ πλέα (ὅπ. ἴδ.), ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν σημασίαν τοῦ «κολυμβῶν», ἐπιπλέω, ὅσον «τεύχεα πλῶν» τὰ ὅπλα ἐπιπλεον, Φ 302, ε 240, 'Υμ. 21, 7. Πρὸς καὶ ΔΑΚΡΥΠΛΗ.

ΠΝΕΪΜΩΝ, ὄνος, ὁ, πνεύμων, τὸ «πλεμμόν», 'Υλ. Δ 528, 'Υ 486. 'Εκ τοῦ

ΠΝΕΑ, ἐπικ. πνεῖα, παθ. παρακ. πέπνυμα, παρ' 'Ομ. ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. καὶ παρακ. μόνον ἐν τῷ ἐπικῷ τύπῳ, πλὴν ε 469, καὶ μάλιστα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μετοχὴν. Α'.) 'Ενεργ. 1) πνέω, «φυσῶ», ἐπὶ ἀνέμου καὶ ἀέρος, δ 361, ε 469, ἀποπνέω, ὁσμήν ἀναδίδω, «ἡδύ» δ 446. 2) ἐπὶ ἐμφύγων, ἀναπνέω, «ἀνασφαίνω», ποιητ. ἀντὶ τοῦ ζῶ, Ρ 447, σ 131. ἔτι δὲ ἀσθμαίνω, «φυσῶ», ἐπὶ ἀνθρώπων, Ν 385. 'Οθεν μεταφορ. «μένει πνεύοντες» ἀνδρεῖται καὶ τόλμην πνέοντες, ἐπιθετοὶ τῶν πολεμιστῶν, Β 536, Γ 8 κ. ἀ., γ 203. Β'.) 'Ο παθ. παρακ. πέπνυμαι καὶ ἀπαρφ. πεπνῶσθαι σημαίνει κυρ. εἶναι ἐμπεφυστημένος, ἐμπνευσμένος, ἐποίη. ἔχω ναῦν, ἐννοῶ, περὶ τοῦ Τριρείου, ὅστις μόνος ἐν τῷ 'Αδῇ ἐννοεῖται, ἐν τῷ αἰ. ἄλλοι εἶνε ακαί, κ 495. 'Ιδίως εἶμαι φρόνιμος, εὐ φρονῶ, ἔχω σύνεσιν, Ψ 440, Ω 377, «πέπνυσα» (μέ σημ. παρατ.), φ 210, συνήθως κατὰ μετοχ. «πεπνυμένος» ὡς ἐπίθ., φρόνιμος, συνετός, νοήμων, προσεκτικός, ἐπὶ τε προσώπων, Γ 203, α 213 κ. ἀ., καὶ ἐπὶ τῶν προτόντων τῆς πνευματικῆς ἐνεργείας αὐτῶν, ὅσον «μῆδεα» Η 278.

Ε 38, «μυδο» α 361 κ. α., «πεπνυμένα βάλω» δειλὸν φρόνιμα, I 58, δ 206, «ἀγορεύω» ε-352, «νοήσαι» σ 230, «εἰδός» δ 696 κ. α. (Ἡ δειλ. εἶνε πνιγ., ἐξ ἧς πινυτός, ποιπνύω κ. α. ||. Πρὸς δὲ τὴν Β' σημασίαν πρβλ. τὰς λ. θυ-μός, καὶ τὰς Λατ. an-imus (=ἀν-εμος), an-ima).

* ΠΝΙΓΩ, ἀόρ. ἐπνίξα, παθ. ἐπνίγην, „πνίγω“ (ὅπερ ἔ. πλῆγω πρῶτ.) τινά, Βατρ. 158, παθ. 148.

ΠΝΟΙΪ, ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντί τοῦ πνοή (πνέω).

1) πνοή, „φύσημα“, „ἀνέμοιο“ ζ 20 κ. α. «Βορέα» ε 395 κ. α. καὶ πληθ. «πνοιαὶ ἀνέμων», Ρ 55. «Ὅθεν ἀνεμος, αὔρα, „ἀέρα“», Α 624 κ. α. Πληθ. «λιγυραὶ πνοιαὶ» Ε 526 τροπικ. «ἔμα, μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο πέτεσθαι» ὁμοῦ μετὰ πνοῆς τοῦ ἀνέμου, ὃ ἐ. ταχέως ὡς ὁ ἀνεμος (||. πρβλ. τὸ Γραφικόν· ἐπὶ πτερύγων ἀνέμου), ἴδ. ἅμα 2, γ.) καὶ μετὰ Β', 2). 2) ἀναπνοή, „ἀνάσα, ἀνασπασμός“, Υ 439, ἐπὶ ἱππων, φρύαγμα, „φύσημα, ρουθούνημα“, Ψ 380, «Ἡραίστοιο» πνοή τοῦ Ἡραίστου, ποιητικὴ περιφρασίς τῆς φλογός, Φ 355.

ΠΟΔΑΛΕΪΡΙΟΣ [-ι-], ὁ, υἱός τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἀδελφός τοῦ Μαχάρου, ἐκ Τρίκκης (Τρακάλων) τῆς Θεσσαλίας, περιώνυμος ἱατρός, Β 732, Α 832.

ΠΟΔΑΪΝΗΤΡΟΝ [-ι-], (πούς, νίπτω) τὸ ὕδωρ τὸ πρὸς νίψιν τῶν ποδῶν, οἰονεὶ ποδονίψισμον (κατὰ τὸ· χειρονίψισμον), συνήθ. πληθ. *Ὀδ. τ 343, 503.

ΠΟΔΑΡΓΗ, ἡ (κυρ. ταχύπους) μία τῶν Ἀρπυιῶν, ἥτις μετὰ τοῦ Ζεφύρου ἐγέννησε τοὺς δῶν ἱπποὺς τοῦ Ἀγχιλλεύου, τὸν Εἰάνθον καὶ Βαλίων, Π 450, Τ 400.

ΠΟΔΑΡΓΟΣ, ὁ (πούς, ἀργός, οἰονεὶ ταχύπους), ὄνομα ἵππου· α.) τοῦ Ἑκτόρου Θ 185· β.) τοῦ Μενελάου Ψ 295.

ΠΟΔΑΡΚΗΣ, ΕΣ (πούς, ἀρκίω), κυρ. ὁ τοὺς πόδας ἀρκτός, ἱκανός, ἰσχυρός, ἐπομ. ταχύπους, ἐπιθ. τοῦ Ἀγχιλλεύου, *Ἰλ. Α 421 κ. α.

ΠΟΔΑΡΚΗΣ, ΕΩΣ, ὁ, υἱός τοῦ Ἰσάκλου, ἀδελφός τοῦ Πρωτεσίλαου, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τῶν ἐκ Φυλᾶκης καὶ Πυρᾶσου πολεμιστῶν, Β 704, Ν 693.

ΠΟΔΗΝΕΣΤΑΣ, ΕΣ, Ἰων. καὶ ποιητ. (πούς καὶ ἐνεκ-, ἐξ οὗ ἦνεκα, ἦνεγκον, ἀρ. τοῦ φέρω), ὁ μέχρι ποδῶν φερόμενος ἢ εἰκινούμενος, ποδήρης, ἐπὶ λεοντῆς, *Ἰλ. Κ 24, 478, καὶ ἀσπίδος· Ο 616.

ΠΟΔΗΝΕΜΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (πούς, ἀνεμος) ἀνέμου πόδας ἔχων, ταχύς· τοὺς πόδας ὡς ὁ ἀνεμος, οἰονεὶ ἀνεμόπους, „ἀνεμοπόδας“ (ἴδ. Ἀελαδόπουτ) «ποδήν. ὡκέα Ἰρι» *Ἰλ. Β 786 κ. α.

ΠΟΔῆΣ, ΟΥ, ὁ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ Ποδέας, υἱός τοῦ Νητίωνος, εἰς τῶν Τρώων, φίλος τοῦ Ἑκτόρου, ὑπὸ τοῦ Μενελάου φονευθείς, Ρ 575 ἐξ.

ΠΟΔῆΚΕΙΑ, ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. ταχύτης ποδῶν, πληθ. Β 792 f. Ἐκ τοῦ

ΠΟΔῆΚΗΣ, ΕΣ (πούς, ὡκός), ταχύπους, ἐπιθ.

τοῦ Ἀγχιλλεύου, Β 860 κ. α., λ 471, 533 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), τοῦ Δόλωνος, Κ 316, τῶν ἱππων, Β 764, 874, Θ 474, Ρ 614, τῶν ἱππέων, Ψ 262 (ὅπου ὁμοῦς ὁ Δόντιζερὸς διώρθωσε τὸ ἱππεύσιν εἰς ἱπποῖσιν).

ΠΟΘΕΕΚΕ, ἴδ. ΠΟΘΕΩ.

ΠΟΘΕΩ, ἐπὶρ. ἐρωτημ. „πόθεν, ἀπὸ ποῦ“, ἐπὶ τόπου ἢ καταγωγῆς, ρ 368, 373, «τίς πόθεν ἐσσί, γρη῏» *Υ. Δῆμ. 413, μετὰ γεν. «τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν» τίς καὶ πόθεν εἶσαι· Φ 450, α 470 κ. α. τῆς Ὀδ. (Ἐκ τινος ἀνταγωνιστῆς· ρίξ. πο-, ἐξ ἧς καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐπιφρηματικοὶ τύποι· ποῦ, πῶς, κτλ.).

ΠΟΘΕΩ, ἐγκλιτ. ἐπὶρ. ἀοριστίας σημαντικόν, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ πόθεν· „κάποθεν, ἀπὸ ποθενά“, συνήθως «εἰ ποθεν» ἐάν ποθεν, ἐάν ἀπὸ ποθενά, ἀπὸ κανένα μέρους, I 380, ὡσαύτως· «μή ποθεν» ε 490, «εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν» ἐάν καὶ ἄλλοθεν ποθεν, καὶ ἀπὸ κανέν ἄλλο μέρος, η 52.

ΠΟΘΕΩ, ἀπαρφ. ἐπικ. ποθήμεναι ἀντί τοῦ ποθεῖν, μ 410, θαμιστ. παρ. γ'. ἐνικ. ποθέσκες, Α 492, ἀόρ. ἐπικ. ἀναυθ. ποθεσα, ἀπαρφ. -έσαι, ποθῶ, ἐπιθυμῶ, ἰδίως ἐπὶ προσώπου ἢ πράγματι, τὸ ὅποσον εἶχον μὲν ποτε, νῦν δὲ στεροῦμαι ὡς ἀπέχον ἢ ἀπολωλός, ὅθεν ζητῶ, αἰσθάνομαι τὴν ἑλλειψιν, μετ' αἰτι., Β 703, 736, Ε 444, Α 461, α 343, ε 453 κ. α. (Ἐκ τοῦ πόθος).

ΠΟΘῆ, ἡ, ἐπ. ἀντί τοῦ πόθος, „πόθος“, ἐπιθυμία, ἰδίως πρὸς τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, τὸ ὅποσον εἶχε μὲν ποτέ τις, νῦν δὲ στερεῖται ὡς ἀπέχον ἢ ἀπολωλός, «τινός» Α 240, «ποθή ἐμετο» Ζ 362, «κείνου δ' οὐ τίς λήν ποθή ἐσται» ἐκείνου δὲν θά ὑπάρῃ διόλου μεγάλη ἐπιθυμία, ὃ ἐ. ἡ ἑλλειψις· ἐκείνου δὲν θά εἶνε παντάπασιν ἐπιειρητή, ε 368, «οἷ ποθή» ὁ πρὸς σὲ πόθος, Τ 324. Ὅθεν ἑλλειψις, ζήτησις, «ξενίων» ο 514, 546, «βιότοιο» ε 426, «ἡγεμόνος» κ 505.

ΠΟΘῆ, ἐπὶρ. ἐρωτ. τοπ., ποιητ. ἀντί τοῦ ποῦ, „ποῦ“, *Ὀδ. α 470, κ 325.

ΠΟΘῆ, ἐπὶρ. ἐγκλιτ. ἀοριστίας σημαντικόν, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ πόθῃ, ποιητ. ἀντί τοῦ ποθεῖν α.) τοπικ. „κάπου, ποθενά“, Κ 8, «οὐδέ ποθῆ» οὐδαμοῦ δέ, Ω 420, υ 444· β.) χρονικ. ποτέ, «αἶ καὶ ποθῆ» ἐάν ποτε, Α 428, Ζ 520 κ. α., μεθ' ὑποτ., ὅτε καὶ καταντῇ εἰς τὴν ἡμᾶς τοῦ εἶθε (||. ὅπου· τὸ τῆς καθοδικ. ἡμᾶς ποτέ=ἀν ποτε), α 379· γ.) συνήθ. „κάπως, πιθανῶς, ἴσως, ὡς φαίνεται“, Τ 273, α 348 κ. α.

ΠΟΘΟΣ, ὁ = ποθῆ, „πόθος“, ἐπιθυμία, τινός, ἐν Ἰλ. μόνον Ρ 439· ἐν δὲ Ὀδ. δ 596, ε 444, «σὸς πόθος» ὁ πρὸς σὲ πόθος, λ 202, *Υμ. 48, 33.

ΠΟΙΑΝΤΙΟΣ, ΟΝ, τοῦ Ποιάντιος, «Π. υἱός» γ 490.

ποιέω, μέλ. ἦσω, ἀόρ. ἐποίησα καὶ ἀναύξ.
ποίησα, παθ. παρήμαμαι, μέτ. μέλ. -ήσο-
μαι, ἀόρ. ἐποίησάμην καὶ ἀναύξ. ποιήσάμην,
„κάννω“. Α.) Ἐνεργ. 1) κατασκευάζω,
ἀπεργάζομαι, „φθειράνω, κάννω“, παρα-
σκευάζω, μετ' αἰτ. α.) πρὸ πάντων ἐπὶ πραγ-
μάτων δι' ἐξωτερικῆς τινος ἐνεργείας παραγομέ-
νων, „δοῦμά τινι“ κτιζῶ εἰς τινα οἰκίαν, Α 608.
Ἰσασύτως: «ναοὺς, θάλαμον, λισίνην, τείχος»
κ.τ.τ., Ὁμ. πλχ., «πύλας ἐν πύργοις» Η 339,
«σάκος ταύρων» ἀσπίδα ἐκ ταυρείων δερμάτων,
Η 222, «τύμβον» σωρεύω, ἐγείρω τάφον, Η
435, «εἰδωλόν» πλάττω, δ 796, «φῶς τινί»
παρέχω, τ 34. β.) ἐπὶ καταστάσεων καὶ πραγ-
μάτων διὰ πνευματικῆς τινος ἐνεργείας γινομέ-
νων, παράγω, ἐπάγω, ἐπιφέρω, παρέχω,
«τελευτήν» δίδω τέλος, τελειώνω, α 250, π 127,
«φῶδον» τροπὴν ἐπιφέρω, Μ 432, «ἀθύρμα-
τα» κάννω παγινίδια, Ο 363, «γαλήνην» ε
452. Παθ. «ἡ σοὶ ἄριστα πεποιήται κατὰ οἶκον
πρὸς Τρώων» (εἰρωνικῶς) τῇ ὄντι ὠρασιότατα
πράγματα ἐγένοντο εἰς τὸν οἶκόν σου ὑπὸ τῶν
Τρώων, Ζ 56, μετ' ἀπαρρ., κάννω, ἐνεργῶ,
γίνομαι αἵτιος ὥστε νά, «σὲ ἰκῆσθαι εἰς οἶ-
κον» ψ 258. 2) „κάννω“, δ. ἐ. μεταβάλλω
τινὸς τὴν κατάστασιν· α.) μετὰ δῶα αἰτ., «τινὰ
βασιλέα» κάννω, ἀναγορεύω, ἀνακηρύττω τινὰ
βασιλέα, α 387, «κεῖνον ταμῖν ἀνέμων» καθι-
στῶ, διορίζω, κ 24, «λαοὺς λίθους» μεταποιῶ,
μεταμορφῶ, Ω 614, «θεῶν ἄνοικτιν θητηῶν»
θεῶν καθιστῶ σύζυγον θνητοῦ, συζευγνύω μετὰ
θνητοῦ, Ω 537· ὡσαύτως καὶ ὅταν ἡ ἑτέρα αἰτ.
εἴνε ἐπίθετον, οἷον «τινὰ ἄφρονα» ψ 12, «κα-
κὸν μεῖζον» κάννω τὸ κακὸν μεγαλείτερον, Ν
420, «αἶστον» κάννω ἀφανῆ, ἀφανίζω, α 235,
«θεμελίαι λεῖτα» κάννω λεῖτα, λειανώ, Μ 30,
«ὄψαα ὄλβια» κάννω εὐτυχισμένα, εὐλογῶ, ν 42,
πρόλ. αἰπύτχος· β.) μετὰ προθέσεων, οἷον
«νόημα ἐνὶ φρεσὶ» ἐμβάλλω εἰς τὰς φρένας σκέψιν,
ξ 274, «σφῶν ὥδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσεις»
θεός τις οὕτως νά σὲ ἐμβάλλῃ εἰς τὸν νοῦν, δ. ἐ.
θεός τις οὕτω νά σὲ ἐμπνεύσῃ, „νά σὲ; φωτί-
σῃ“, Ν 55. Β.) Μέσ. 1) ποιῶ ἑμαυτῶν,
κάννω διὰ τὸν ἑαυτοῦ μου, ὅπως καὶ τὸ
ἐνεργ., μετὰ ἰσχυροτέρας ἢ ἀσθενεστερας ἀναφο-
ρᾶς πρὸς τὸ ὑποκείμενον, οἷον α.) «ποιοῦμαι
οἰκία» οἰκοδομῶ πρὸς χρῆσίν μου οἰκήματα ἢ
κατοικίαν, Μ 168, «τείχος, νηόν» Μ 50, Ἰ. Ἀπ.
286, «σχεδὴν» ε 251. β.) «ἀγορήν»
συγκάλλω, Θ 2, «κλέος αὐτῇ πικεῖται» περι-
ποιεῖ εἰς ἑαυτήν, ἀποκτᾷ, θ 426, «ῥήτρην ποιού-
μεθα» κάννομεν συμφωνίαν πρὸς ἀλλήλους, ξ
393. 2) μετὰ δῶα αἰτ. «τινὰ ἀλογον» κάννω
τινὰ (ἀρμόδιον) σύζυγόν μου, Γ 409· ὡσαύτως
«τινὰ ἀκοίτην» ε 420, «τινὰ υἱόν» υἱοθετῶ
τινὰ, Ι 495.

ποιῆ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ πόα, „χλόη, χερτά-
ρι γρασσίδι“, Ε 347, ε 499 κ. ἀ. Ἐκ τούτου

ΠΟΙΗΕΙΣ, ΕΞΕΛ, ΕΝ, ΠΟΙΗΤ, ΠΟΙΩΔΗΣ, ΧΛΟΕ-
ΡΟΣ, „μὲ τὸ πολὺ χαρτάρι, γρασίδι“, ἐπιθ.
πόλεων καὶ νήσων, Β 503 (ὅπου δ' ἀρσενικὸς
τύπος ἐπέχει τὸν τόπον τοῦ θηλοκοῦ), Ι 450,
π 369, «πίσα» λευκῶνες χλοεροί, Υ 9, ζ 124,
«ἔγκεα» δ 337.

ΠΟΙΗΤΟΣ, ὁ, ὄν (ποιῶ), „καμωμένος“,
πεποιημένος, κατεσκευασμένος, παρ' Ὁμ.
= εὖ ποιητός, „καλοκαμωμένος, καλοκτι-
σμένος“, τεχνικός (πρόλ. τικτός), ἐπὶ οἰ-
κίῳν, Ε 498, ν 306 κ. ἀ., «πύλας» Μ 470,
ἐπὶ ὁπλῶν καὶ σκευῶν, Κ 262, Ψ 310, 748·
εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν «πόκα ποιητὴ τέρος»
(κυρ. στερεῶς κτισμένον) α 333, «δόμος» Χ
455, «θάλαμος» Α 436, «σάκος» Σ 608.

ΠΟΙΚΙΛΑ (ποικίλος), τεχνουργῶ, „κακί-
ζω“, «χορόν» Σ 590 τ. Ἐκ τούτου

ΠΟΙΚΙΛΑΜΑ, ΑΤΟΣ [-], τὸ, πεποικιλμένον ἔρ-
γον, ἰδίως δὲ τὸ διὰ γραφῆς ἡ κεντήσεως, „κέν-
τημα, κεντίδι, πλουμίδι“, οἷον «πέπλος
ποικίλμασι κάλλιτος» π. μὲ ὠρασιότατα ποι-
κίλματα, κεντήματα, Ζ 294, ο 407.

ΠΟΙΚΙΛΟΜΗΤΗΣ [-], ὁ, μόνον ἐν τῇ αἰτ.
-μήτην καὶ κλητ. -μήτα, ν 293 (π., μήτις),
ὁ ποικίλος βουλέ· ἡ μηχανήματα ἔχων, ποι-
κιλομήχανος, πολυμήχανος, πολύδου-
λος, πανούργος, ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσεύς, Α 482,
γ 163 κ. ἀ., τοῦ Διός καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἰ. Ἀπ.
322, Ἰ. Ἑρμ. 155.

ΠΟΙΚΙΛΟΣ, ὁ, ὄν, 1) ποικιλόχρους, ποι-
κίλοστιχτος, „παραλός“, «παραλή» Κ
30, «νεβρός» τ 228. 2) Ἰδίως πεποικιλμέ-
νος, „κεντητός, πλουμιστός“, «πέπλος»
Ε 735, σ 293, «ἱμάς» Ε 245, ἐπὶ μεταλλίνων
τεχνουργημάτων, τορσετός, „δουλεμένος,
σκαλιστός“, ἐν γένει ἐντεχνος, ἐντέχνως
ἐξεργασμένος, οὐ μόνον κατὰ τὸ σχῆμα,
ἀλλὰ καὶ τὴν σύνθεσιν διαφόρων ὁλῶν, οἷον «τεύ-
χεα» Γ 327 κ. ἀ., «έντεα» Κ 75, «ὠρήξ»
Π 134 κ. ἀ., «ποικίλα χαλκῶ ἄρματα» διὰ
χαλκοῦ πεποικιλμένα, κεκοσμημένα, Δ 226,
πρόλ. γ 492· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐντέχνων ἐρ-
λουρημάτων, οἷον «διφρος, κλισμός» Κ 504,
α 132, ἐκ γένει ἐντεχνος, τεχνικός «δεσμός»
θ 488. (Παράγεται ἐκ τῆς ῥίζης πικ-, Σαν-
σκριτ. pic, || ἡτις σημαίνει κυρ. κεντῶ, συγγ.
τῇ Λατ. ping-o, pic loq).

ΠΟΙΜΑΙΝΑ, παρατ. θαμιστ. ποιμαίνεσθε. 1)
Ἐνεργ. ποιμαίνω, βόσκω, ἐξάγω εἰς νο-
μήν, «μήλα» ι 188, ἀπολ. εἶμαι ποιμήν,
«ἐπ' ὀλέσας», «ἐπάνω εἰς τὰ πρόδατα», Ζ
25, Α 406. 2) Μέσ. νέμωμαι, βόσκω, ἐπὶ
τῶν ποιμένων, Α 245. Ἐκ τοῦ

ΠΟΙΜΗΝ, ἑκός, ὁ, ποιμήν, „πασομπάνης“
(ἕν.), κυρ. ὁ τῶν προβάτων νομέας, Δ 455,
Ε 437, δ 87· μεταφρ. ὁ φύλαξ, ὁ προστά-
της, ὁ ἡγεμὼν, «ποιμήν λαθὼν» συγχόν ἐπιθ.
τῶν ἡγεμόνων παρ' Ὁμ. (||. Παράχ. πιθανὸς

κατά τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ πῶν=ποίημιον, συγγ. μὲ τὸ Σανσκριτ. pā-jas=φύλαξ).

ποίημι, ἢ (ποίημν), ποίμνιον, „κοπάδι“, ἰδίως προβάτων, ι 422 f. Ἐκ τούτου

ποιμνήσιος, η, ον, ἐπ. ποιμνιάκος, ἢ ποιμνικός, «σταθμός» ποιμνικός: σταθμός, „μάνδρα, στρουγγα“, Β 470 f.

ποίησις, ἢ, κυρ. τὸ ἀντίτιμον ἢ ἀντίποινον γινόμενον· τινός· ἀδικήματος, κακουργήματος, φόνου, τὰ χρήματα τὰ ὑπὸ τοῦ φονέως εἰς ἐξίλασμον δίδωμενα εἰς τοὺς οἰκείους τοῦ φονευθέντος, τιμὴ (χρυσέντος) αἵματος, ὅθεν ἐν γένει ἐκδίκησις, τιμωρία [ἐν τῇ μετέπειτα γλώσσῃ δίκη, ἢν δίδωμεν· ἢ λαμβάνω]· μετὰ γεν. τοῦ παθόντος, οἷον «παίδος» ἐκδίκησις· ἢ ἀντίποινον διὰ τὸν υἱὸν τὸν φονευθέντα, διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ, Ν 659. Ἰσαάτως «κασιγνήτοιο» Σ 483, «πολέων» Π 398, «κασιγνήτοιο φονῆος ποιήν»... ἐδέξατο «ἐλαβε δίκην παρὰ τοῦ φονέως διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ, Ι 633 κ. ἀ., «δυώδεκα λέξατο καύρου· ποιήν Πατρόκλου» ὡς ἀντίτιμον τοῦ αἵματος τοῦ Πατρόκλου, Φ 28. Ἐν γένει ἀντίτιμον, ἀποζημίωσις, ἀνταμοιβή, Ε 266, ψ 312 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδυσσεΐας), «τῶν ποιήν» ὅ— εἰς ἀνταμοιβήν ταύτου ὅτι—Ρ 207. (Ἡ ἔτυμολογ. ἀμφίβολος· κατὰ τινὰς μὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ φαν-, φόνος, κατ' ἄλλους δὲ πρὸς τὸ πόνος· πιθανώτερον κατὰ τὸν Κούρτιον συγγ. τῷ Λατ. poena, poenire, ἐκ τινος Σανσκριτ. ῥίξ. rñ=καθαρίζω, ἐξ ἧς καὶ τὸ Λατ. purus, pulvis).

ποιός, η, ον (πο-, ἰδ. ποῖ), ὁ ποίος, „ποιῶς· λογιῶς, τί λογιῶς“, Λατ. qualis, α 461, κ. ἀ. «ποῖον τὸν μῦθον εἶπες;» „τί λόγος εἶνε αὐτό;“, τὸν ὁποῖον εἶπες; Α 552 κ. ἀ., ὡσαύτως «ποῖόν σε ἔπος φῦγεν ἔρκος οδόντων;» Δ 350 κ. ἀ., «ποῖον εἶπες;» «πῶς εἶπες;», „τί εἶνε αὐτὸ ποῦ εἶπες;“, δ 85, «ποῖον ἔρεξας;» „τί εἶνε αὐτὸ ποῦ ἔκαμες;“, Ψ 570, μετ' ἀπαρρ. (ὡς τὸ οἶος 3) «ποῖοι κ' εἴτ' Ὀδυσσεῖ ἀμυνέμεν;» ὁποῖοι τινες θὰ ᾔσθε, ὁποῖον διάθεσιν θὰ εἴχετε, ὥστε νὰ βοηθήσετε τὸν Ὀδυσσεῖα; φ 195.

ποιήναι, ἐπικ., μετοχ. -οντα, παρ. ἐποίναι· ἢ ἀνάψ.· ποῖναι, μετοχ. ἀορ. ποῖνύσας (ἐκ τοῦ πνι- μετ' ἀναδιδλ., ἰδ. πνῆν, ἢ οὐχί ἐκ τοῦ πόνει· κατὰ τὸν Δριδερλ.), κυρ. ἀσθμαίνω, πνευστιῶ, „φυσῶ, λαχανιάζω“ ἐπὶ τῶν σπυδόντων Σ 421, Α 600. Ὅθεν ἀ.) σπυδῶ, „βιάζομαι“, τρέχω, «ἀνὰ μάχην» Σ 155, «ἐπὶ φρεσὶ θῆκε Ἥρῃ αὐτῇ ποῖνύσαντι θοῶς ὀτρύνει Ἀχαιοῦς» τὸν ἐνέπνευσεν ἢ Ἥρῃ νὰ τρέξῃ αὐτὰ; ὁ ἴδιος ταχέως καὶ οὕτως (διὰ ταύτης αὐτοῦ τῆς σπουδῆς) νὰ παροτρύνῃ τοὺς Ἀχαιοὺς, Θ 219, ὡσαύτως καὶ κατὰ τὴν θυσίαν μετὰ σπουδῆς ἀσχολοῦμαι, γ 430. Ἰδίως δὲ ἐπὶ τῆς σπουδῆς τῶν ὑπαρετούτων (πρβλ. τὸ ἀνωτ. Α 600), υ 149. (Τὸ υ ἐν τῇ ἐνεστ. καὶ παρ. εἶνε μακρὸν μὲν ἐπομένης βραχείας,

βραχὺ δὲ ἐπομένης μακρᾶς συλλαβῆς, Α 601, Ω 475).

πόκος (πέκω), ὁ μαλλός τοῦ προβάτου δ' ἀποκεκαρμέντος, „ποκάρι“, Μ 451 f.

πολέει, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πολλοῖ, ἰδ. πολίε.

ΠΟΛΕΜΙΟΣ, ον, ἐπ., πολεμικός, ἰδίως «πολ. ἔργα» πολεμικά ἔργα, ὅ. ἐ. πόλεμος, μάχη, Β 338, μ 116 κ. ἀ. «πολ. τεύχεα» πολεμικὰ σκευή, ὅπλα, Η 193. (Κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς γραμματ. ἀντὶ τοῦ πολέμου παρενθήκη τοῦ η κατὰ δὲ τὴν συνήθη γνώμην Ἰων. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀγρ. πολεμετός).

ΠΟΛΕΜΙΣΤΑ, ἐπικ. ΠΤΟΛΕΜΙΣΤΑ (πόλεμος), μέλ. -ῖς, Β 328, Κ 451, Ν 644, Ω 667' ἀ.) μάχομαι, ἀγωνίζομαι, „πολεμῶ“, συνήθως ἀπολ. ἢ μετὰ δοτ. Ὁμ. πολχ. καὶ μάλιστα τῆς Ἰλ. Συναπτεται μετὰ τοῦ «μάχεσθαι» ἰδ. τ. λ. «πολ. ἄντα τινός» ἀπέναντι, ἐναντίον τινός· Θ 428 κ. ἀ., «τινός ἐναντίον» Υ 85, «ἄντα τινός ἐναντίον» Φ 477, «μετ' Ἀχαιοῖσι» Ι 252, «πόλεμον πολ.» Β 121' ὅ.) σπαν. μεταδ. „πολεμῶ τινα“, καταπολεμῶ, ῥηϊτέροις πολεμίζω· εὐπολεμητότεροι, Σ 258.

ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ, ἰο, ὁ, ἐπικ. ΠΤΟΛ., πολεμιστής, μαχητής, ἀγωνιστής, Ε 289, κ. ἀ., ἐν δὲ τῇ Ὁδ. μόνον ω 499. Οὕτως ἀνομάζεται ὁ Ἄρης Υ 78.

ΠΟΛΕΜΟΚΛΟΝΟΣ, ον, ἐπικῶς, ὁ ἐν πολέμῳ κλονούμενος ἢ ὀρμητικός, Βατρ. 4, 276.

ΠΟΛΕΜΟΚΛΑΞ, ἐπὶρ., ἐπικ. ΠΤΟΛ., Θ 400, εἰς τὸν πόλεμον, Β 443 κ. ἀ. τῆς Ὁδ. μόνον ἐν τοῖς λ 47, φ 39.

ΠΟΛΕΜΟΣ, ὁ, ἐπικ. καὶ ΠΤΟΛΕΜΟΣ, μάχη, „πόλεμος“, Ὁμ. πολχ. καὶ μάλιστα τῆς Ἰλ. Πολλὰκι· συναπτεται μετ' ἄλλων συνωνύμων, «πόλ. δημοτής» Ε 348, «πόλ. καὶ φύλοπις» Σ 242, ω 475, «αὐτῇ τε πτόλεμός τε» Α 492 κ. ἀ., περιφραστικῶς «ἔρις, νεῖκος, φύλοπις· πολέμοιο» Ν 271, 635, Ρ 233, λ 314, σ 264 κ. ἀ., «πόλεμος Ἀχαιῶν» Γ 165, «ἀνδρῶν πόλεμοι» Ω 8, θ 183. (Κατὰ τινὰς μὲν συγγ. τῷ πάλλ' κατ' ἄλλους δὲ τῷ πελεμίζω).

ΠΟΛΕΙΝ, ποιητ. (πόλος), μόνον ἀμετέδ., κυρ. περιφέρειν, ἀναστρέφω, «κατὰ ἄστυ» διατρέφω ἐν τῇ πόλει, χ 223 f.

ΠΟΛΕΩΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πολλῶν, ἰδ. πολίε.

ΠΟΛΗΑΣ, ΠΟΛΗΕΣ, ἰδ. πόλις.

ΠΟΛΙΣ (πόλις), ἀορ. ἐπόλις, ἐπικ. πόλις, παθ. παρακ. πεπολίσμαι, κυρ. κτίζω πόλιν καὶ ἐν γένει κτίζω Υ 217, ὡσαύτως «τεύχος» Ἰλ. Η 453.

ΠΟΛΙΤΗΣ, ἰο, ὁ, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ πολίτης, Β 806 f.

ΠΟΛΙΝΔΕ, ἐπὶρ., εἰς τὴν πόλιν, Ζ 86, α 189, λ 188 κ. ἀ.

ΠΟΛΙΟΚΡΟΤΑΦΟΣ [·····], ον, ποιητ. (πολ., κρόταρος) ὁ ἔχων πολιοῦς κροτάφους, τουτίστι

πολιός, τὰς τρίχας τῶν κροτάφων (αἵτινες πρωταῖς λευκαίνονται), «γέρων» Θ 518 f.

ΠΟΛΙΟΣ [-υ-], ἢ, ὅν, ὅς, ὅς, Υ 229, ε 410, πολιός, «ἀσπράμαυρος, ψαρός», Λατ. capus, κυρ. ἐπιθ. τῶν τριχῶν, «τρίχες» Χ 77, ἔ. ἄλλων μελῶν τριχωτῶν, ὅσον «κάρη, γένεσσον» Χ 76, «κεφαλὴ» ω 347, «καὶ πολιοὶ περ ἐόντες» (Δαίρτης καὶ Δολιός), ω 499. Οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τοῦ ἐκ τῆς ἡλικίας χρώματος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ πρωτογενεοῦς, ὅσον τὸ τοῦ λύκου Κ 344, σιδήρου Ι 365 κ. ἀ., τὸ τῆς θαλάσσης ἐνεκα τοῦ λευκοῦ ἄρρου, Α 350, δ 580 κ. ἀ. (Πιθανῶς συγγ. τῇ πελός, πελιός, πελλός, πελιδνός, ἅπερ σημ. τὸ σκοτεινὸν χρῶμα εἰς διαφόρους βελμούς καὶ ἀποχρώσεις, ἀπὸ τοῦ κυανοῦ μέχρι τοῦ τεφροῦ (στακτεροῦ ἢ μελανολεύκου), Σάν-εκρ. pal-i-tas, Λατ. palli-dus, pallu-s. Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἦτον πιθανῶς θεωρεῖ αὐτὴν ἕτερον τόπον τοῦ καλαιός, ὅπερ κατ' αὐτὸν παράγεται ἐκ τοῦ πάλη=πασπάλη, καὶ σημ. κυρ. τεφρώδη, στακτερός).

ΠΟΛΙΣ, ιος, ἡ, ἐπικ. καὶ ΠΤΟΛΙΣ, γεν. παρ' Ὀμ. συνήθως πόλις (καὶ κατὰ συνίτησιν δι-σύλλαβος, Β 814, Φ 567) καὶ πτόλις, πολλάκις δὲ καὶ ἐπικ. πόληος, δοτ. συνήθ. πόλει, πόληι μόνον Γ 50, πτόλει μόνον Ρ 152, Ω 707. πληθ. ὄνομ. πόλεις, Δ 45, 54, τ 474, καὶ πόλεις μόνον ο 412, γεν. πολλῶν, δοτ. πολίεσσι μόνον ρ 252, αἰτ. πόλιας Δ 308 καὶ (δισύλλαβ. κατὰ συνίτ.) θ 560, πόλεις μόνον θ 574, πόλῃας ρ 486. ἀ.) κυρ. τόπος εἰς ἀναστροφήν καὶ ἐπιμίσχιν, πόλις, Ὀμ. πλγ., πρὸς τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ὁμοιοπύτως «πόλιν Τροίην» λ 510, «πόλιν Καλυδῶνα» Ι 530, κατ' ἐξοχὴν ἢ πατρὶς α 170, κ 416 κ. ἀ., «ἄκρη πόλις» ἀκρόπολις, Ζ 88, 257 κ. ἀ. β.) τὰ περίχωρα τῆς πόλεως, ζ 177. «πόλις καὶ ἄστυ» Ρ 144. (Κατ' ἄλλους δ' ἐνταῦθα σημ. τὴν κοινότητα, πολιτεύσαν, πρὸλ. ἄστγ).

ΠΟΛΙΣΤΕΥΟΣ, ὄν, ἐπικ. (π. σώζω) σωτήρ τῆς πόλεως, πολιοῦχος, προστάτης τῆς πόλεως, Τμ. 7, 2.

ΠΟΛΙΤΗΣ [-ι-], ἄν, ὁ, Ἰων. καὶ ἐπ. ΠΟΛΙΤΗΣ Β 806, πολιτῆς, κάτοικος πόλεως, Ο 558, η 131 κ. ἀ.

ΠΟΛΙΤΗΣ [-ι-] ἄν, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου, τοῦ ὁποίου τὴν μορφήν ἀναλαβοῦσα ἡ Ἥρις ἐνεφανίσθη εἰς τὸν πατέρα του, Β 794 κ. ἔξ. 2) εἰς τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσεύς, ὑπὸ τῆς Κίρκης εἰς χοῖρον μεταμορφωθείς, κ 224.

ΠΟΛΛΑΚΙ καὶ ΠΟΛΛΑΚΙΣ (μόνον Θ 362, δ 401) ἐπιθ. (πολλός) πολλάκις, «πολλὰς φορές», συχνά, Γ 332 κ. ἀ. «πολλάκι—πολλάκι» Τμ. 18, 12 ἔξ.

ΠΟΛΛΟΣ, ΠΟΛΛΟΝ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντι-τοῦ πολίε, ἔ.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΙΑΝ, ἄν, ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυδαίδαλου, Θ 276.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΟΣ, ὄν, ἐπικ. (π. αἶνος), πολυτέχνης, ἐπαινετός, «παινετέος», ἐνδοξός, περιώνυμος, ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσεύς, Ι 673, Κ 544, Δ 430, μ 184. (Ὁ δὲ Βούτμαν. μετὰ τινῶν ἀρχαίων γραμματικῶν ἐξηγεῖται: ὁ διὰ τοῦ πολλοῦ καὶ συνετοῦ αὐτοῦ λόγου διακρινόμενος, πρὸλ. αἰνός).

ΠΟΛΥΤΙΣ, ικος [-ι-], ὁ, ἡ, ἐπικ. (πολύς, ἄριστος), πολὺ ὁρμητικός, σφοδρός, ῥαγδατός, πολυ-άραχος, ἐπίμαχος, «πολέμος» Δ 165, Υ 328, λ 314, «ἀλλὰ σὺ ἢ κάματος πολυτίς γυτα δέδουκα» κάματος (τῆς μάχης) ἐπίπνοος ἐισέδυσεν εἰς τὰ μέλη σου, ἢ κάματος τῆς πολυταράχου, τῆς πεισματώδους μάχης κατέλαθε τὰ μέλη σου, Ε 811. (Πρὸ τοῦ Βεκα. καὶ Δυνόρφ. ἐτονίζετο πολυτίς).

ΠΟΛΥΤΑΝΟΜΕ [-υ-], ἔς, (π., ἔνθος), ὁ ἔχων πολλὰ ἔνθη, εὐανθής, ἢ ἀνθηρός, «ὕλη» ε 353 f, «ἔαρ» Τμ. 18, 17.

ΠΟΛΥΤΑΡΗΤΟΣ [-υ-], ὄν, Ἰων. (π., ἀρέσμαι), πολυεύκτος, καθικετευμένος, πρὸς ὅν τις πολλάκις εὐχεταί, «θεός», Ὁδ. ζ 280. πολυεύκτος, πολυπρόητος, τὸν ὅποιον πολὺ εὐχθήσῃ νὰ ἀποκτήσῃ, τ 404, Τ. Δῆμ. 220.

ΠΟΛΥΤΑΡΝΙ [-υ-], ἐπικ. μεταπλάστος, δοτ. ἐκ τοῦ πολύαρνος, ὄν, ὁ ἐ. πολυπρόδατος, πλούσιος «Θυσίη πολ.» Β 106 f.

ΠΟΛΥΤΕΝΟΗΣ [-υ-], ἔς, ἐπικ. (πολ., βένης) πολυδαρθής, «λιμήν» Α 432 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), κ 425, π 324, «ἄλς» θάλασσα, δ 406.

ΠΟΛΥΤΕΟΣ [-υ-], ὁ (κυρ. ὁ ἔχων πολλοὺς βοῦς). 1) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, Α 95.

2) εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου φονευθείς, γ 243, 284. 3) εἰς τῶν πλουσιῶν Αἰγυπτίων τῶν ἐν Θήβαις, σύζυγος τῆς Ἀλκάνδρας, ξενίσας κατὰ τὴν πλάνην του τὸν Μενέλαον, δ 426. 4) εἰς τῶν Φαίακων, θ 373. 5) εἰς τῶν Ἰθακησίων, ο 519, π 345.

ΠΟΛΥΤΟΤΕΙΡΑ [-υ-], ἡ, μόνον ἐν τῇ Ἰων. ἔ. ἐπικ. τύπη ΠΟΛΥΤΟΤΕΙΡΑ, ποιητ. (π. βόσκω), κυρ. θηλ. τοῦ ἀγγ. πολυδοτήρ, πολλοὺς τρέφουσα, εὐφορος, τροφοδοτεῖρα, «γῶν» Γ 89 κ. ἀ. θ 378, τ 408, «Ἀχαιί» Α 770.

ΠΟΛΥΤΟΤΕΙΡΟΣ, ὄν, ἐπικ. (π., βουλή), ὁ πολὺ λάς βουλὰς ἔχων, πολὺ συνετός, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Ε 260 π 282.

ΠΟΛΥΤΟΥΤΗΣ [-υ-], ἄν, ὁ, ἐπικ. (π., βοῦς), ὁ πολλοὺς ἔχων βοῦς, πολυκτήμων, πλούσιος, «άνηρ» Ἰλ. Ι 454, 296.

ΠΟΛΥΤΗΝΟΣ, ἔς, ἐπ. (π., γηθῶ), πολυχαρής, ὁ πολὺ γαίρων, ἢ χαροποιός, ἐπιθ. τῶν Ἄρων, Φ 450 f.

ΠΟΛΥΔΑΙΔΑΛΟΣ [-υ-], ὄν, ποι. (π., δαίδαλος), τεχνικός, ὁ ἐ. 1) ἔντεχνος, πολὺ τεχνικός, μετὰ πολλῆς τέχνης ἐξεργασμένος, ἐπὶ μεταλλουργημάτων Γ 358, ν 41 κ. ἀ., «θάλαμος» ζ 15, «ὀρόνος» Ω 597. 2) κάλως τεχνίτης, ἀριστοτέχνης, «Σιδόνες» Ψ 743.

ΠΟΛΥΔΑΚΡΥΙΟΣ [·...·], **ON**=τῷ ἔπομι, «μάχης πολυδάκρυος». P 193. Οὕτως ἔγραψεν ἐκ τινος χειρογράφου ὁ Βόθης καὶ Σπιντζερς ἀντὶ τοῦ συνήθους πολυδάκρυτος, ὅπερ εἰς τὸ μέτρον ἀντιβαίνει οὐχ ἥτον διατήρησε ταύτην τὴν γραφὴν ὁ Φαίσις· ἀναγινώσκων κατὰ συνήθειαν τὸ «πολυδάκρυτος ἔντα». Ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' παρέλαβε τὴν διορθώσιν τοῦ Βέντλεϋ· πολυδάκρυος.

ΠΟΛΥΔΑΚΡΥΣ [·...·], γ, ποιητ. (π., δάκρυ), ὁ πολλὰ δάκρυα προεβών, πολυδάκρυς, «μέτ' ἀπὸ πολλὰ τὰ δάκρυα», πολυδάκρυος, ἐπιθ. τοῦ Ἄρεως, *Π. Γ 432, «πόλεμος». Γ 465 κ. ἀ., «ὁσμίνη». P 544.

ΠΟΛΥΔΑΚΡΥΤΟΣ [·...·], **ON**, ποιητ. (π., δακρύω). ἀ) πολυκλαυστος, περὶ οὗ πολλὰ δάκρυα ἔρρευαν, Ω 630. β) πολυδάκρυς, μετὰ πολλῶν δακρύων, «γῶος». τ 213, 237, φ 57.

ΠΟΛΥΔΑΜΑΣ [·...·], **ANTOS**, ὁ, ἐπικ. ΠΟΥΔΑ., κλητ. Πουλυδάμα (ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει Πουλυδάμαν, Ἰδ. ΛΟΛΑΜΑΣ), M 231, υἱὸς τοῦ Πάνθου καὶ τῆς Φρόντιδος, φρόνιμος τις καὶ ἀνδρεῖος· Τρώς· Α 57, P 60 ἐξ., Σ 249 ἐξ.

ΠΟΛΥΔΑΜΝΑ [·...·], ἡ, γυνὴ τοῦ Αἰγυπτίου Θῶνος, δ 228.

ΠΟΛΥΔΕΓΜΑΝ, **ONOS**, ὁ (π., δέχομαι), κυρ. ὁ πολλοὺς δεγόμενος, πολυδέκτης· ὡς οὐσίας ἀντὶ τοῦ Ἄδης, ὁ πάντα· ἡ τοῦ πολλοῦ· (νεκροῦ)· δεγόμενος εἰς τὴν ἐπικράτειάν του, *Τ. Δῆμ. 17, 13. Κατὰ δὲ τὸν Πρέλλερν· ὁ Πανδοχεύς, τουτέστι μέγας ξενοδόχος.

ΠΟΛΥΔΕΙΡΑΣ [·...·], ἴσως, ὁ, ἡ, ἐπικ. πολυζυγος, ὁ πολλοὺς ὀρέων ζυγούς· ἡ σειρά· ἔχων ἔπομι. πολυκόρυφος, «Ὀλύμπος». *Π. Α 499, E 754, Θ 3.

ΠΟΛΥΔΕΚΤΗΣ [·...·], **AS**, ὁ (π., δέχομαι)=ΠΟΛΥΔΕΓΜΑΝ, Ἰδ. τ. λ.), *Τ. Δῆμ. 9.

ΠΟΛΥΔΕΝΔΡΕΟΣ [·...·], **ON**, ἐπικ. (π., δένδρον), πολυένδρος, «κῆπος, ἀγρός». *Ὁδ. δ 737, ψ 439, «Κνωστός». *Τ. Ἀπ. 475.

ΠΟΛΥΔΕΙΜΟΣ [·...·], **ON** (π., δεσμός), πολυδετος, πολλοὺς δεσμούς· ἔχων, «καλὰ δεμένος ἢ καλοδεμένος», «σχεδὴ» μόνον *Ὁδ. ε 33, 338, η 264.

ΠΟΛΥΔΕΪΚΗΣ, **EOS** (Ἰδ. λ. ἑναγέες ἐν τέλει), ὁ, αἷτ. Πολυδεύκης, Λατ. Ρολλυκ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀνδρας, ἀδελφὸς τοῦ Καστορος. ὁ ἑτερογενὴς Διοσκούρων, περιδότης πύκτης· ἦτο μῦθος αὐτός, καθ' ὃ τοῦ Διὸς υἱός, ἀθάνατος· εἰλ' Ἰδ. Κλέταρ, Γ 237, λ 299 ἐξ.

ΠΟΛΥΔΙΪΤΙΟΣ [·...·], **ON** (π., δίψα), ὁ πολλὴν ἔχων δίψαν, ὁ ἐ. πολὺ ξηρός, λειψυδρής, ἐπιθ. τοῦ Ἄργου· Α 474 f, Ἀποσπ. 5. Ἀναφέρεται τὸ ἐπιθ. εἰς τὸν μύθον, καθ' ὃν πρὸ τοῦ Δαναοῦ τὰ περί· τῆς πόλεως Ἄργου· ἔπασχον πολὺ ἐκ λειψυδρίας, πρὸλ. Ἀπολδ. 2, 4, 4, Στράβ. 8, 6, 8. Ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσι· τὸ ὑπὸ

πολλῶν διψώμενον, ὅπερ πολλοὶ διψῶσι, ὁ. ἡ πολυπόθητον, οἷον ὁ Ἀθηναῖος 10, σελ. 433 ἐκείνως καὶ ὁ Δοιδερλ. Ὁ Στράβ. 8, 6, 7 μνημονεύει καὶ ἑτέραν γραφὴν ἀνευ τοῦ δι· πολυδίψιον (ὡς ἐκ τοῦ Ἰπτω, βλάπτω, φθείρω), πολυδίψορον. Κατὰ τῶν τελευταίων ἐρμηνειῶν ἀντιτάσσεται ὁ Ἑ. Κούρτιος ἐν τῇ περὶ Πελοποννήσου συγγραμμάτι του, ἐνθα φρονεῖ ὅτι τὸ ἐπιθ. ἀναφέρεται εἰς μόνην τὴν πεδιάδα τοῦ Ἰνέχου—«Ἄργους διψία χθών». Εὐριπ. Ἀλκ. 560.

ΠΟΛΥΔΡΗ [·...·], ἡ, Πολυδῶρα, θυγάτηρ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀντιγόνης, γυνὴ τοῦ Βώρου καὶ μήτηρ τοῦ Μενεσίου, Π 478.

ΠΟΛΥΔΡΟΣ, **ON**, ἐπικ. «ἄλογος» ἢ αὐχυνός· ἡ πολλὰ δῶρα ἔχουσα, ἡ πολλὰ νυμφικά δῶρα λαβοῦσα, ὁ. ἡ. ἥτοι χάριν τῆς ὁποίας πολλὰ δῶρα ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ νυμφίου, ἡ ἡ παρὰ τῶν γυναικῶν παλὴν προῖκα λαβοῦσα (Ἰδ. ἔακον)· ὅθεν ἡ περιζήτητος, ἡ πλουσία, μόνον ἐν τοῖς Z 394, X 88, ω 293.

ΠΟΛΥΔΡΟΣ [·...·], ὁ, 1) ὁ νεώτατος· 3) προσφιλέστατος υἱός τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοδόης. Παρακούσας τὴν πατρικὴν συμβουλήν ἐτόλμησεν νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν μάχην καὶ ἐφονεύθῃ ὑπὸ τοῦ Ἀχλλέως, Υ 407 ἐξ., Φ 85 ἐξ. 2) εἰς τῶν Ἀχαιῶν, Ψ 637.

ΠΟΛΥΪΔΟΣ, ὁ, Ἰδ. Πολύιδος.

ΠΟΛΥΪΚΕΤΟΣ, **ON** (π., εἴχομαι), πολυετικός, πολυαγάπητος, πολυπόθητος, μόνον *Τ. Δῆμ. 165.

ΠΟΛΥΖΥΓΟΣ [·...·], **ON** (π., ζυγόν), ὁ πολλὰ ἔχων ζυγά, κωπηλατῶν καθίσματα (Ἰδ. ζιγόν 3), πρὸλ. ἐκατόνζυγος, «νηός». B 293 f.

ΠΟΛΥΗΓΕΡΗΣ, **ΕΣ** (π., ἀγείρω), πολυσυνέθροιστος, πολυάριθμος, πολυπληθής, «ἐπικούροι». Α 564 f, ὅπως ἔγραψεν ὁ Βέκκερ ἐν τῇ Α'. ἢ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδοταὶ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἀντὶ τοῦ συνήθους· «τηλέκλειται», ὅπερ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. πάλιν ἐπανάφερεν, ἐξοδεύσας· ὡς νόθος· τοὺς στίχους 559—574. Πρὸλ. ὁμηγερέ.

ΠΟΛΥΗΡΑΤΟΣ [·...·], **ON**, ἐπικ. (π., ἐράω), πολυέρατος, πολυαγάπητος, πολυπόθητος, ἐπέραστος, «Θήκη». *Ὁδ. λ 275, «εὐνή». ψ 354, «γάμος». ο 126, «ἦδη». ο 366, *Τ. Ἀφρ. 226.

ΠΟΛΥΗΧΗΣ, **ΕΣ**, ποι. (π., ἡχῇ). ἀ) παλὴν· γος, ποικιλόπονος, «φωνή» τῆς ἀηδονος, τ 521. β) ἡχηρὸς, παραγώδης, πολυτάραχος, «αἰγιαλός». Α 422.

ΠΟΛΥΘΑΡΕΪΣ [·...·], **ΕΣ**, ἐπικ. (π., θάρσος), μετὰ πολλοῦ θάρρους, θαρράλεος, εὐθαρσῆς, «μένος». P 156, T 37, ν 387.

ΠΟΛΥΘΕΡΕΪΔΗΣ, **AS**, ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυθέρσου, ὁ Κτησίππος, χ 287.

ΠΟΛΥΪΔΟΣ [·...·] (Πολύφιδος), ὁ (κυρ. ὁ πολὺ εἰδώς). 1) υἱὸς τοῦ Κοιράνου, μάντις, Κορινθίος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Μελάμποδος, πατὴρ

τὸν Εὐχέλνορος, Ν 663. 2) υἱός τοῦ Εὐρυδάμαντος, Τρώες, Ε 148. (Ὁ Διόδωρος μετὰ τοῦ Ἑννίου γράφει κατὰ τὸ ΜΕ. καὶ ἄλλους ἀρχαίους Πολυείδος· κατ' αὐτῶν δ' ἀντιτάσσεται ὁ Σπίτζ. εἰς Ε 148).

ΠΟΛΥΓΑΡΕΪΣ [πολυΓάρ.], ἡ, ἐπικ., πολυμαθεῖα, τὸ πολλὰ εἰδέναι, πολλὰ γινώσκειν, ἐπομ. σοφία, φρόνησις, πληθ. 6 346, ψ 77. Ἐκ τοῦ

ΠΟΛΥΓΑΡΕΙΣ (πολυΓάρ.), ἰοσ. ὁ, ἡ (π., γῆρις), πολλὰ εἰδώς, πολυμαθής, σοφός, ἐπομ. φρόνιμος, συνετός, „πληρής“, πανοῦργος, Ὅδ. ο 459, ψ 82.

ΠΟΛΥΓΗΝΟΣ, ον, ἐπικ., πολλοὺς ἔχων ἔππους, Ν 171 f.

ΠΟΛΥΓΙΓΟΡΟΣ [πολυΓιγ.], ον, πολλοὺς ἔχων ἰχθύς, πολύγυθος, μόνον Ὑ. Ἀπ. 417.

ΠΟΛΥΚΑΓΚΗΣ [πολυΚαγκ.], ἐς (κἀγκω, ἰδ. κἀγκαπος), ἐπικ., πολὺ ξηραντικός, στεγνωτικός, „διψα“ διακαής, Α 612 f.

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ [πολυΚαρ.], ον, πολλοὺς ἔχων καρπούς, ἡ πολὺν ἔχων καρπὸν, εὐκαρπός, εὐρορός, „ἀλωή“ Ὅδ. η 122, ω 221.

ΠΟΛΥΚΛΑΣΤΗ [πολυΚλαστ.], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξίβιας, γ 464. Κατὰ τὸν Εὐστάθ. γυνὴ τοῦ Τηλεμάχου.

ΠΟΛΥΚΕΡΑΕΙΑ, ἡ, πανουργία, „πληρησία“, πληθ. ω 167 f. Ἐκ τοῦ

ΠΟΛΥΚΕΡΑΪΣ [πολυΚερα.], ἐς, ἐπικ. (π., κέρδος), δόλιος, πανοῦργος, „παμπόνηρος“, „νόσος“ ν 255 f.

ΠΟΛΥΚΕΣΤΟΣ [πολυΚεστ.], ον (π., κεστός), πολυκέντητος, „εὐάος“ Γ 371 f.

ΠΟΛΥΚΗΜΗΣ [πολυΚημ.], ἐς, ἐπικ. (π., κηδος), πολυφροντισ, πολυμέριμος, „νόστος“ Ὅδ. ι 37, ψ 351.

ΠΟΛΥΚΛΑΥΤΟΣ, ον (π., κλαίω), πολυκλαυστός, „πολὺ κλαμμένος, κλαυτός“, ἐφ' οὗ πολὺ τις ἔκλαυσε, „τύμβος“ Ἐπιγ. 3, 5.

ΠΟΛΥΚΛΗΪΣ [πολυΚλη.], ἰοσ. ἡ (οἱ νεώτεροι τονίζουσι πολυκλήϊς), ἐπικ., ἡ πολλὰς κλεῖδας, ὁ εὐ. σκαλοῦς· ἔχουσα, ἐπομ. ἡ πολυκώπος, „μέτὰ πολλὰ κουπί“, μόνον κατὰ δοτ. ἐνικ. καὶ πληθ. „πολυκλήϊδι καὶ πολυκλήϊσι“ ἐπιθ. τῶν νεῶν, Β 74, υ 382 κ. ἀ. (ἰδ. ΚΛΗΪΣ).

ΠΟΛΥΚΛΗΡΟΣ, ον, ποιητ., ὁ μέγαν ἔχων κληρὸν ἢ κληρονομίαν, πολυκτήμων, ξ 11 f.

ΠΟΛΥΚΛΗΤΟΣ, ον, ἐπικ. πολλαχόθεν (προσ)-κεκλημένος, σύγκλυς, σύμμικτος, ἐπιθ. τῶν Τρωικῶν συμμάχων (ἐπικούρων), Ὑλ. Δ 438, Κ 420.

ΠΟΛΥΚΛΥΤΟΣ, ον, ἐπικ. (π., κλύω 2), πολυκύμαντος, τετραγαγμένος, „πόντος“ Ὅδ. δ 354, ζ 204, τ 277.

ΠΟΛΥΚΜΗΤΟΣ, ον, ἐπικ. (π., κἀμνω), ὁ πολυκἀματος, πολυμοχθος, ὁ μετὰ πολλοῦ κόπου ἐκπονούμενος, ἐπιθ. τοῦ σιδήρου, ὅστις ἀπαίτεται κατὰ τὴν ἐξεργασίαν πολὺ περισσότεραν κἀ-

ματον παρὰ τὸν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα συνηθιστερόν χαλκόν, Ζ 48, Κ 379, ξ 324 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ „θάλαμος“ ὁ μετὰ πολλοῦ κόπου ἐξεργασμένος, δ 718.

ΠΟΛΥΚΝΗΜΟΣ, ον (π., κνημός) ὁ πολλοὺς ἔχων κνημοὺς, λαχμάδες ὅλη. φάραγγας, φαραγγώδης, Β 479 f.

ΠΟΛΥΚΟΙΡΑΝΪΗ [πολυΚοιρ.], ἡ (π., κοίρανος), πολο-
βασίλεια, πολυαρχία, Β 204 f.

ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΣ, ον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (π., κρότος), πολὺν κρότον ἢ ἤχον ποιῶν, πολυθόρυβος, θορυβώδης, „Πάνο διὰ τὸν θορυβώδη ἤχον τῶν αὐλῶν του, Ὑμ. 18, 37.

ΠΟΛΥΚΤΗΜΩΝ, ον, γεν. ονος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (π., κτήμα), παλλὰ ἔχων κτήματα, πλούσιος, Ε 613 f.

ΠΟΛΥΚΤΟΡΙΔΗΣ, ἀο, ὁ, υἱός τοῦ Πολύκτορος, ὁ Πείσανδρος, σ 299.

ΠΟΛΥΚΤΩΡ, ὄρος, ὁ (π., κτέαρ, σίονσι πολυκτημῶν). 1) υἱός τοῦ Πτερελάου, ἐνός τῶν τριῶν ἀρχαιοτάτων ἡρώων τῆς Ἰθάκης, ρ 207. 2) πατήρ τοῦ Παισάνδρου, σ 299, γ 243. 3) πλατὺς τις Μυρμιδῶν, ὃν ὁ Ἑρμῆς κατὰ προσποίησιν λέγει πατέρα του, Ω 397.

ΠΟΛΥΛΑΪΟΣ [πολυΛα.], ον, ἐπικ. (π., λήϊον), ὁ ἔχων πολλὰ λήϊα, „σπαρτά, χωράφια“, συνάπτεται ἢ συνωνυμῇ πρός τὸ „πολυκτημῶν“ Ε 613 f., Ὑ. Ἑρμ. 171.

ΠΟΛΥΛΑΙΣΤΟΣ, ον, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πολὺλαί-
στος, ποιητ. (π., λίστομαι) ἀ.) πολὺ ἐπιθυμητός, εὐκτός, πολυπόθητος, ε 445 f. β.) „νῆος“ ναός, ἐν ᾧ πολλοὶ πολλάκι· εὐ-
χονται, δέονται, πολυφοίτητος, Ὑ. Ἀπ. 317, Δήμ. 28.

ΠΟΛΥΜΗΛΗ [πολυΜηλ.], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ γεννησασα τὸν Εὐδωρον, ἔπειτα δὲ γυνὴ τοῦ Ἑγέκλου, Π 180 ἔξ.

ΠΟΛΥΜΗΛΟΣ [πολυΜηλ.], ον, ποιητ. (π., μῆλον), ὁ πολλὰ μῆλα, πόμυντα ἔχων, „Ὀρχομενός“ Ὑλ. Β 605, „Ἀρκαδία“ Ὑ. Ἑρμ. 2 καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων Β 705, Ε 490. Ὅθεν

ΠΟΛΥΜΗΛΟΣ [πολυΜηλ.], ὁ, υἱός τοῦ Ἀργέου (Ἀργεάδης) εἰς τῶν Λυκίων, Π 417.

ΠΟΛΥΜΗΤΙΣ [πολυΜητ.], ἰοσ. ὁ, ἡ, ποι. (π., μῆτις) πολύβουλος, πολύσοφος, πολυσύνετός, ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσεύς, Α 311, ρ 274. τοῦ Ἠφαίστου, Φ 355, τοῦ Ἑρμοῦ, Ὑμ. Ἑρμ. 319.

ΠΟΛΥΜΗΧΑΝΪΗ [πολυΜηχ.], ἡ, πολυμηχανία, ἰδιότης τοῦ πολυμηχανίου, μεγάλη ἐπινοητικὴ δύναμις, σοφία, ψ 321 f. Ἐκ τοῦ

ΠΟΛΥΜΗΧΑΝΟΣ [πολυΜηχ.], ον, ποι. (π., μηχανή), ὁ πολλὰς ἔχων (δυνάμενος νὰ ἐπινοήσῃ) μηχανάς, τρόπους, μέτρα, πολυμήχανος, πολύβουλος, πολύτροπος, ἐπινοητικός, ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσεύς, Β 173, α 205 κ. πληρ., τοῦ Ἀπόλλωνος Ὑ. Ἑρμ. 319.

ΠΟΛΥΜΗΝΕΤΗ, ἡ, ποι. (π., μνάομαι), ἡ πολ-
λὰς ἔχουσα μνηστῆρας, πολυζήτητος,

περιζήτητος, «βασιλεία» Ὀδ. δ 770, ε 64, φ 149.

ΠΟΛΥΜΥΘΟΣ [···], οκ (π., μῦθος), ὁ πολυλόγος, ὁ πολυλόγος, φλόγος, «λογῆς ἢ πολυλογῆς» Γ 214, ε 200.

ΠΟΛΥΜΕΙΚΗΣ [···], κοσ, ὁ, υἱός τοῦ Οἰδίποδος καὶ ἀδελφός τοῦ Ἑτεοκλέους (ἰδ. ταύτην τὴν λ.). Ἐπειδὴ οὗτος παρὰ τὰς συνθήκας ἡρνήθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτὸν τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν, κατέφυγεν εἰς τὸ Ἄργος πρὸς τὸν Ἀδραστὸν, ὅθεν ἐκίνησε τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον (τῶν ἐπτά ἐπὶ Θήβας), ἵνα λάβῃ τὴν βασιλείαν, πρὸλ. λ. ἈΔΡΗΣΤΟΣ. Ἀμφότεροι οἱ ἀδελφοὶ ἔπεσον μονομαχήσαντες, Δ 377.

ΠΟΛΥΜΕΙΣ [···], ὁ, υἱός τοῦ Τέκτονος, εἰς τῶν εὐγενῶν Φαίακων, θ 414 (κυρ.: ὁ ἔχων πολλὰς ναῦς).

ΠΟΛΥΜΕΙΝΟΣ, ὁ, Ἰων. ἢ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Πολύξενος. 1) βασιλεὺς τῆς Ἑλευσίνος, Ὑ. Δήμ. 454. 2) υἱός τοῦ Ἀγαθένοιο καὶ ἐγγονός τοῦ Δύσειου, στρατηγὸς τῶν Ἑπειῶν, Β 623.

ΠΟΛΥΜΟΙΣ, εἶμαι πολύμοιος (πολύ-μοιος), ἔχω ἢ ἀπολαμβάνω πολὺν οἶνον, «κάνω πολὺν κρασί», μόνον ἐν τῷ Ὑ. Ἑρμ. 91.

ΠΟΛΥΜΟΙΣΑΛΟΣ [···], οκ, ἐπικ. πολὺ πανούργος, δόλιος, «παμπάνηρος, πολυπαθημένος», οἶον «Φοίνικες πολ.» ο 449 τ. (Πύθωνος ἐκ τοῦ παιπάλη=πασπάλη, ὅπερ μεταφορ. σημαίνει τὸν πανούργον. Αὕτη εἶνε ἡ γνῶμη τοῦ Δοιδεῖρα καὶ Γοιδέλου κατὰ δὲ τὸν Φαίαν εἶνε: ὁ πολλὰς ἔχων συστροφάς, ὁ ἐ. δόλιος, «πολυστρεϊμμένος», πρὸλ. τὴν λ. παιπαλοῖς κατὰ δὲ τὸν Σχολαστὸν ὁ πολυπλάνητος, πολύτροπος, ὁ τῆς κάκεισε κατὰ τὸν πλοῦν φερόμενος, τρεπόμενος, στρεφόμενος, ἐπομ. «πολυγυρισμένος» ἢ κοσμογυρισμένος, ἐπὶ ἀρμόδιον εἰς ναυτικὸν ἔθνος.

ΠΟΛΥΜΟΙΣΙΑ [···], οκ, γεν. οκός, ἐπικ. (πολύς, πᾶμα, πέπαμαι=κέκτημαι), πολυκτημῶν, πλούσιος ἢ μέγας κτηματίας, Δ 433 τ.

ΠΟΛΥΜΕΙΡΑΝ, οκ, ἐπικ. (π., πέρας, πείρατα) ὁ ἐκ πολλῶν περάτων συνερχόμενος, παντοδαπός, «λαός» πολλαχόθεν συγκεκλημένος, ἐπὶ ἀρμόζον εἰς τὸν λαόν τὸν εἰς συνέλευσιν συνερχόμενον, Ὑ. Δήμ. 297.

ΠΟΛΥΜΕΝΟΗΣ [···], ἐκ, ποιητ. (π., πένθος) πολυπαθής, ἢ πολυπένθιμος, βυθισμένος εἰς τὸ πένθος, «καταλοπημένος, πολυθλιμμένος» I 563, ε 386, φ 15.

ΠΟΛΥΜΗΜΟΝΙΑΝ [···], λο, ὁ, υἱός τοῦ Πολυμήμονος (=πολυπαθοῦς). Διὰ τοῦτου τοῦ πλαστοῦ ὀνόματος ὀνομάζει ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν πάππον αὐτοῦ, ω 305, ὑπαινιττόμενος ἴσως τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πολυπάθειαν.

ΠΟΛΥΜΗΜΑΝ [···], οκ, γεν. οκός, ποιητ. (π., πῆμα), πολὺ βλαβερὸς, ἐπιζήμιος, ὁλέθριος, «ἐπλησίη» Ὑ. Ἑρμ. 37, Ὑ. Δήμ. 230.

ΠΟΛΥΜΙΔΑΣ [···], ακός, ὁ, ἡ, ποιητ. καὶ

ΠΟΛΥΜΙΔΑΚΟΣ [···], οκ, Ὑ. Ἀπο. 54 (π., πιδας), πολλὰς, πηγὰς ἔχων, εὐδρατος, μετὰ τὰς πολλὰς ταῖς βρύσαις, μετὰ τὰς πολλὰς νεράς, «ἰδὲ» Ὑ. Θ 14, ε 157 κ. α., «Ἀρκαδίη» Ὑ. 48 (19), 30.

ΠΟΛΥΜΙΚΡΟΣ, οκ, ὁ πολὺ πικρὸς, «κατάπικρος», πολὺ δριμύς, ὀδυνηρὸς. Τὰ οὐδὲ πλῆθ. ὡς ἐπὶ, μόνον π 255 τ.

ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΟΣ, οκ, ποι. (π., πλάζω) α.) παθ. ὁ πολὺ πλαζόμενος, τῆς κάκεισε ὑπὸ τῶν ἀνέμων φερόμενος, πολυπλάνητος, «ἄνθρωπος, ληστής» ρ 511, ω 195. β.) ενεργ. ὁ πολὺ πλάζων, παραφέρων, «ἄνεμος» Δ 308 (ἢ Ἀπορὼ διὰ τὴν νὰ μὴ ἐκληθῇ καὶ ἐταῦθα τὸ ἐπιθετικὸν εἰς τὴν παθητ. σημασίαν· ὁ ἄνεμος δύναται καὶ αὐτὸς νὰ λέγηται πολυπλάνητος, ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος, διότι καὶ αὐτὸς περιφέρεται εἰς πολλὰς καὶ μακροκρουμένας χώρας).

ΠΟΛΥΠΟΙΤΗΣ [···], λο, ὁ, υἱός τοῦ Παιρίθου καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, ὅστις μετὰ τεσσαρζέκοντα νεῶν ἐξεστράτευσε ἐκ τῆς Ἀργείας, Γόρτυνος κ. ἄλλ. περιτοκουμένων Θησαυλικῶν πόντων κατὰ τῆς Τροίας, Β 740, Μ 429 εἰς, Ψ 836.

ΠΟΛΥΠΟΤΝΙΑ [···], ἡ, ποιητ. (π., πότνια), οἶον μεγαλοδέσποινα, πολυσέβαστος κυρία, Ὑ. Δήμ. 214.

ΠΟΛΥΠΟΤΣ, οκός, ὁ, Ἰωνικ. δι' καὶ ἐπικ. πολυλίπορς (π., πούρς), ὁ θαλάσσιος πολύπους, ὀκτάπους, «ὄχταπόδι», ε 432 τ, Ὑ. Ἀπολ. 77. (Εἶνε τὸ ἐν Ἑλλάδι πασίγνωστον ἐκτετατοῦ μαλᾶκίου, τὸ ὅποτον αὐξάνει μὲν εἰς μέγαν τριών καὶ ἐπέναινα ποδῶν, ἔχει δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν 8—10 πόδας ἢ πλοκάμους κεκαλυμμένους ὑπὸ παμπληθῶν κοτυληδόνων, δι' ὧν τοσοῦτον σφιγνὰ προσφύεται ἐν τοῖς θαλάμοις αὐτοῦ, ὥστε ἐξελκόμενον συνεπισπᾶται καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν μικροὺς λίθους. ἢ Ὁ ἀρχαῖοι ὀνομάζοντες αὐτὸν πολυπόουν, ὠνόμαζον ἀκριδέστερον ἢ οἱ νεώτεροι Ἕλληνες: ὀκτάπους).

ΠΟΛΥΠΥΤΧΟΣ [···], οκ (π., πύς) ὁ πολλὰς πτυχὰς, «διπλὰς» ἔχων, πολυπτυχοί, «πολύδιπλος», μεταφ. ὁ πολλὰς κοιλιάδας ἢ φράγγας ἔχων, (ἰδ. λ. πτερ 2), «Ὀλυμπος» Θ 441, Ὑ 5, «ἰδὲ» Φ 449, Χ 471.

ΠΟΛΥΠΥΡΟΣ [···], οκ, ποιητ. (π., πυρρὸς) πολύσιτος, παράγων πολὺν σίτον. ἐπὶ γωρῶν καὶ νήσων Δ 756, ε 335 κ. α. Ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν Ὑ. Ἀπ. 242 κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Βαρυσίου ἀντὶ τῆς συνήθους γραφῆς: πολυπυρρὸς, οκ (π. πυρρὸς), πολλοὺς πύργους ἢ ὀχυρώματα ἔχων.

ΠΟΛΥΡΕΗΝ, ηκός, ὁ, ἡ, ἐπικ. (π., ἀρήν). πολύαρνος, πολυπρόβατος, ὁ πολλὰ ἔχων θρέμματα, πολυθρέμωτος, «ἄνδρες» Ὑ. 1 134, 296. Εὐρίσκεται ἡ αὕτη λ. εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ κατ' ἄλλον τύπον: πολυέρηκος, οκ, ἐπικ., λ 257 τ.

ΠΟΛΥΣ, ΠΟΛΛΗ, ΠΟΛΥ. Πλὴν τῶν συνήθων

ἔμπων εὐρίσκονται ἐκ τοῦ πολὺς καὶ οἱ ἐξῆς; προσέτι ἐπικοί: ὄνομ. ποταγί, οὐδ. ποταγί (μόνον ἐν τῷ τ 387), γεν. πολέας (κατὰ συνίζησιν δι-σύλλαβος, υ 25), αἰτ. πούλυν πληθ. ὄνομ. πολέας καὶ πολέας, Α 708, γεν. συνήθως πολέων (κατὰ συνίζησιν δισύλλαβος, Π 655, Ρ 680), πολλῶν, Β 447, 126, πολλέων, Β 434, 1540, δ 843, δοτ. συνήθ. πολέσιν καὶ πολέεσσι, ἐτι δὲ πολέσσι, Ρ 236, καὶ μετ' ἀποστρόφου: πολέας, Ν 452, Ρ 308, αἰτ. πολέας (κατὰ συνίζ. δι-σύλλαβος ἐν ἐννέα χωρίοις; μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ τὰ ἐξῆς Ο 66, Υ 343, Φ 59, 434, δ 470, ἐν οἷς πρότερον ἔγραφετο: πολέας; τρισύλλαβος δὲ ἐν τῷ ω 427). Τὸ ἀρσενικ. πούλιν εὐρίσκει-ται καὶ ὡς ὀηλκ., ὅσον «πούλιν ἐφ' ὕρην» Κ 27, δ 709, «ἡέρα πούλιν» Ε 776, Θ 50. Πρὸλ. λίην. Ἐκτός δὲ τούτων τῶν ἐπικῶν τύ-πων εὐρίσκονται καὶ οἱ Ἰωνικοὶ ΠΟΛΛΟΣ, οὐδ. ΠΟΛΛΩΝ, καὶ αἰτ. πολλόν. Συγκρ. ΠΑΕΙΩΝ, οκ, καὶ ὑπερβ. ΠΑΕΙΩΤΟΣ, η, οκ, ἰδ. τὰς λ. Α'.) Σημασία. 1) ἐπὶ πληθους, «πολύς», πυκνός, πολυάριθμος, ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ δυνάμει, μέγας, δυνατός, ἰσχυρός, σφοδρός, «ὕμνος» βαγδαλα, ἀφρονος βροχή, Κ 7, «λατ-λαφ» σφοδρά θυέλλα, Σ 57, «πὺρ» «μεγάλη ἢ πολλὴ φωτιά», κ 359, «ὄρυμαγδός» Β 840, «ὄμιλος» ρ 67, «ὕπνος» ὁ πολὺς, μακρὸς ὕ-πνος, ο 394, «πολέος ἄξιος» [=πολλοῦ ἄξιος], μεγάλης ἄξιας, Ψ 562, θ 405. 2) ἐπὶ τόπου, μέγας, εὐρύς, ἐκτεταμένος, «πεδίον» εὐ-ρετα πεδιάς, Δ 244, «πολλὴν ἐπὶ γαίαν» εἰς τὴν εὐρεταν γῆν, «εἰς τὴν γῆν οἰκουμέ-νην», ε 380, δ 364, «κύμα» Δ 307, «πολ-λός τις ἔκειτο παρ' ἄλλου» μέγας τις (εἰς μεγά-λην ἔκτασιν) κατεκείτο ἐξηπλωμένος, Η 456. 3) ἐπὶ χρόνου, μακρὸς, πολὺς, «πολὺν χρό-νον» «πολὺν καιρὸν», Β 343, «πολὺν ἐπὶ χρό-νον» κ 407. Β'.) Ἰδιωματικὴ σύνταξις: χ ῥη-σι. 1) Πολλάκις ἐπέχει τόπον οὐσιαστ., παρ' Ὁμ. σπανίως ἐνάρθρωσι, ὅσον «τὰ πολλά» τὰ περισσότερα, τὰ πλεῖστα, δ 58, ρ 537. (|| Ἰσως ὅμως ὀρθότερον ἐνταῦθα ἐρμηνεύεται: ταῦτα δὲ, οἱ βδοεὶς ἡμέραι, καὶ οἱ οἶνος ἀφρόνους, ἀφει-δώς, «ἀλόπητα» καταδραπνύοντα) ὡπαύτως καὶ ἐνάρθρωσι «πολλά» 1 333, «πολλοί» (=οἱ πολλοί), οἱ περισσότεροι, ἢ καὶ ἀπλῶς πολλοί, Ε 483, Φ 524. Μετὰ γενικῆς διαρετικῆς, «πολ-λοὶ Τρώων» Σ 271 ὡπαύτως καὶ τὸ οὐδ. ἐνι-κόν, ὅσον «πολλὸν σαρκός, βίης» μέγα μέρος τῆς σαρκός κτλ., τ 450, λ 185. 2) ὡς αὐτο-τελές: κατηγορούμενον συνδέεται μετ' ἄλλων ἐπι-θετιῶν διὰ τοῦ «καί» ἢ «τὲ καί», ὅσον «πολλά καὶ ἐσθλά» πολλά καλὰ, δ 342, δ 96, «πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ» Ζ 452, Υ 526, ζ 284, «πολέες τε καὶ ἄλλιοι» Φ 586. (|| Τὸ ἴδιωμα τοῦτο δὲν ἰδιάζει μόνον εἰς τὸν Ὁμ., ἀλλ' εἶνε γενι-κὸν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, εὐρίσκεται δὲ καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, ἐν ᾗ παντάπαισι λείπει ἐκ

τῶν νεωτέρων Εὐρωπ. γλώσσων). Ἡ σύνθεσις ἐνίοτε γίνεται καὶ διὰ τοῦ «τί—τί» ὅτε τὸ πολ-λὸς ἐπιτάσσεται, ὅσον «παλαιὰ τε πολλά τε», δ 488 κ. ἀ. 3) Τὸ οὐδέτις ἐνικόν τε καὶ πληθυντ. «πολύ, πολλόν, πολλά» λαμβάνεται πολλάκις παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ, «πολύ, πολλά», ἢ πολ-λαχῶς, πολλάκις, πολὺν χρόνον, Α 35, Ζ 2, δ 454, ν 29 κ. ἀ. πλχ., «μάλα πολλά» παρὰ πολὺ, Β 798, δ 229, α 4, μ 268 κ. ἀ. Ἐπιταίνει πολλάκις τὸ συγκριτικόν, «πολύ γλυ-κίων» Σ 409, «πολλὸν ἀμείνων», «πολύ μάλ-λον» κ. ἀ. πλχ. παρ' Ὁμ. ἐτι δὲ καὶ τὸ ὑπερ-θετ. «πολύ φέρτατος» Α 581, «π. πλεῖστα» Ο 448, «π. πρώτος» Η 462 κ. ἀ., «πολλὸν ἄριστος» ο 521 καὶ ἐπὶ ῥήματα «πολύ πρὶν (ἰδ. τ. λ.), πολὺ πρό» Δ 373. Ἐνίοτε σημαίνει ἢ τὸ ἐπὶ πολλῇν ἔκτασιν, μακράν, «πολ. προ-βαίνειν, προμαχεσθαι» Ζ 425, Α 217, «πολ-λὸν ἐπελθὼν» Υ 478.

ΠΟΛΥΣΗΜΑΝΤΡ., ὁρος, ὁ, ποι., ὁ πολλοὺς σημαίνων, προσάπτων, ὁ ἀρχὸν πολλῶν, ἐπὶθ. τοῦ Ἄδου, μόνον ἐν τῷ Ἰ. Δῆμ. 31, 84, 377.

ΠΟΛΥΣΚΑΡΜΟΣ., οκ, ἐπικ. (π., σκαίρω), ὁ πολὺ, δυνατὰ πρῶτον, ὁ ἐξησκημένος εἰς τὸ πῆ-γμα ὅθεν εὐκίνητος, ἐπὶθ. τῆς Ἀμαζόνος Μυρίνης, Β 844 φ.

ΠΟΛΥΣΠΕΡΕΑΣ., ἐκ, ἐπικ. (π., σπείρω), ἢ πολ-λὺ ἐσπαρμένος, ὃ ἔ. πολυάριθμος, πολυ-πληθής (κατὰ τὸν Δούτζερν), ἢ ἐπὶ πολὺ διεσπαρμένος, μακράν ἐξηπλωμένος (κατὰ τὸν Δουδερλείν), «ἀνθρωποι» Β 804, λ 365 (|| ἐνθα τὸ «πολυσπερέας» ὁ μὲν Ἀμείν φρονεῖ ὅτι κεῖται κατ' ἐπὶ ἡγήσειν τοῦ ἐν τῷ προηγουμ. σ. «πολλοῦς», ὁ δὲ Δούτζερν παραδέχεται τὴν γραφὴν «πολλά» ἴσως δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μετα-κινήθῃ ἡ γραφὴ «πολλοὺς», ἀλλὰ νὰ συνταχθῇ κατὰ τὸ σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος, τούτεστι: πολλοῦς τῶν πολυσπερέων ἀνθρώπων).

ΠΟΛΥΣΤΑΦΕΙΑΣ., οκ, ποιητ. ὁ ἔχων πολλὰ σταφύλια, πολυάμπελος, «Ἀρνη» Β 507. Ἰσχυρώς καὶ «Διόνυσος» μόνον ἐν τῷ Τμ. 25 (26), 11.

ΠΟΛΥΣΤΟΝΟΣ., οκ, ποιητ. (π., στόνος), ὁ πολ-λοῦς ἔχων στόνους, πλήρης στεναγμῶν, ὃ ἔ. ἀ.) ὁ πολλάκις στεναζών, δυσυχής, τ 418. β'.) αἰτιατ., ὁ αἰτίας πολλῶν στεναγ-μῶν, ὁ πολλοῦς στεναγμοῦ διεγείρων, ἐμποιῶν, τούτεστι πικρός, θλιβερός, «κή-δεα, Ἔρις, ἰός» Α 445, Α 73, Ο 451.

ΠΟΛΥΤΑΛΕ., ὁ, ποιητ. (π., τλήναι), ὁ πολλὰ ὑπομένων ἢ υπομείνας, ὃ ἔ. καρτερικός ἢ πολυπαθής, ἐπὶθ. τοῦ Ὀδυσσεύς μόνον κατ' ὄνομας, τῆς μὲν ἱλιζὲ μόνον ἐν τῷ Θ 97, 1 676, Ψ 729, 778, τῆς δὲ Ὀδ. ε 174 ζ. πλχ.

ΠΟΛΥΤΑΨΜΟΣ., οκ, ὁ, ποι. (π., τλήμων), ὁ πολλὰ ὑπομένων, καρτερικός, «Ὀδυσ-σεύς» κ 349, «θυμός» Η 452.

ΠΟΛΥΤΑΝΤΟΣ, ον, ἐπ. (π., τλήναι), ὁ πολλὰ ὑπομείνας, πολυπαθής, «γέροντες» λ 38 ῥ. **ΠΟΛΥΤΡΗΡΗΝ**, ἡ, ἡ (π., τρήρειν), πολλὰς ἔχων περιστεράς, πολυπερίστερος, «Θίοδη, Μέσση» μόνον ἐν "Π. Β 502, 582.

ΠΟΛΥΤΡΗΤΟΣ, ον, ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ ποιητ. (π., τρήτος), ὁ πολλὰ τρήματα, τρύπας ἔχων, πολυτρύπητος, «σπόγγος» "Οδ. α 414, γ 439, 453. ('Απίθανος τοῦ Δοιδερλείνου ἡ ἐρμηνεία: πολυκαθρισμένος, μαλακοὶ σπόγγοι, ἀπηλλαγμένοι δηλ. τῶν εἰς αὐτοὺς προσπεφυκότων ὀστράκων καὶ τοιοῦτων ἄλλων τραχείων πραγμάτων, ἴδ. τὴν λ. ΤΡΗΤΟΣ).

ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ, ον, (π., τρέπω), ὁ πολλὰ τῆδε καίεας τραπείας, πλανηθεὶς, „πολυπλάνητος, πολυγυρισμένος“, ἐπίθ. τοῦ 'Οδυσσεύς, α 4, κ 330. (Οὕτως ὁ Οὐδύσσιος, Δοιδερλ. καὶ ἄλλοι ὁ δὲ Οὐδύφιος, Νίτσης καὶ ἄλλοι μεταρ. πολυμήχανος, πανουργος, πολύδουλος, versutus, ὁ πολλὰς τροπὰς τρεπόμενος ἢ ἄλλως: πολλοὺς τρόπους ἔχων, (|| ἂν καὶ ἡ λ. τρόπος δὲν εὐρίσκεται παρ' 'Ομ.) ἀλλὰ καὶ ἄλλων συνθέτων λ. συνθετικά μέρη δὲν εὐρίσκονται παρ' αὐτῆς). 'Ωσαύτως: κείται καὶ ἐπὶ τοῦ 'Ερμῶς ἐν "Υ. 'Ερμ. 43, 439.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ, ον, ἐπικ. καὶ λυρ. (π., ὕμνος), πολυῦμνητος, πολλὰκις ὑμνηθεὶς, ἢ πολλοὺς δεχόμενος, ἀκούων ὕμνων, "Υμ. 25 (26), 7.

ΠΟΛΥΦΑΡΜΑΚΟΣ [..], ον (π., φάρμακον), ὁ πολλὰ φάρμακα εἰδώς, εἰδήμων πολλῶν ἱαματικῶν ἢ μαγευτικῶν μέσων, «ἱητροί» Π 28, «Κίριος» κ 276, 'Επιγρ. 44, 15.

ΠΟΛΥΦΕΙΔΗΣ [..], λο, ὁ, υἱὸς τοῦ Μαντίου, ἔγγονος τοῦ Μελάμποδος, α 249.

ΠΟΛΥΦΩΜΟΣ [..], ον, 'Ιων. καὶ ποιητ. (π., φῆμη), ὁ πολλὰν ἐκφέρων φῆμην, φωνήν, πολύφωνος, μεγαλόφωνος (τὸ ὅποσον δὲν εἶνε μικρὰ ἀρετὴ τοῦ ἀοιδοῦ) ἢ πολλὰς φήμας, ἄσματα, διηγήματα γινώσκων, οἷοναί πολὺψαλμος, «αοιδός» γ 386, καὶ εἰρωνικῶς «βάτραχος» Βατρ. 12 (ὅστις κυρίως εἶναι „φωνακλάς“), «ἀγορή» πολυθόρυβος συνέλευσις, ἐν ᾗ πολλοὶ λόγοι ἐκφωνοῦνται, β 150.

ΠΟΛΥΦΩΜΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς νόμφης Θωόσης, εἰς τῶν Κυκλώπων τῆς νήσου Θρινაკίας, α 70. Πρὸς τοῦτον ἐλθὼν ὁ 'Οδυσσεὺς ἀπώλεσε μὲν ἐξ τῶν ἐταίρων αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους κατέφαγεν τὸ πελώριον ἐκεῖνο τέρας, ἀλλὰ τέλος ἐξεδιχῆθη μεθύσας αὐτὸν καὶ διὰ πεπορακτωμένου πασάλου ἐξορύξας τὸν ἕνα καὶ μόνον του ὀφθαλμόν, ι 374 ἐξ. Περὶ τῆς ἀλληγορίας αὐτοῦ ἴδ. λ. ΚΥΚΛΩΝ. (Κατὰ τὸν Βίγγην ὅστις ἰδιαίτερως ἐπραγματεύθη περὶ τῶν παρ' 'Ομ. Κυκλώπων τὰ μὲν ὄνομα αὐτοῦ (= μεγαλόφωνος) σημαίνει τὰ τερατώδη κύματα τῆς θαλάσσης· ἡ δὲ κατάβρωσις τῶν ἀνθρώπων ὑποσημαίνει ἀνθρωποφονίαν προσφερομένην εἰς τοὺς Κύκλωπας, ὡς εἰκάζεται καὶ ἐκ τοῦ 'Απολλοδ.

3. 15, 8). 2) υἱὸς τοῦ 'Ελάτου, ἀδελφὸς τοῦ Κανέως, εἰς τῶν Λαπιθῶν ἐκ Δαρίσσης, ὅστις ὑπολείπεσθαι ἐν Μυσίᾳ ἔκτισε τὴν πόλιν Κίον, Α 264.

ΠΟΛΥΦΩΟΙΣΜΟΣ, ον, ἐπικ. (π., φλοισμός), πολυκόμεντος, πολυτάραχος, «θάλασσα» Α 34 κ. ε., ν 85.

ΠΟΛΥΦΩΙΤΗΣ [..], λο, ὁ, εἰς τῶν ἐξ 'Ασκαρίας Μυθῶν, Ν 791, ἔνθα τινὲς θέλουσι νὰ γράψωσι Περιφήτην, || διότι ἐν τῇ Ξ 515 μετὰ τῶν αὐτῶν σχεδὸν ἀνδρῶν μνημονεύεται τις ὀνόματι Περιφήτης.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ, λο, ὁ, υἱὸς τοῦ Αὐτοφώνου, φωνεῦσις ὑπὸ τοῦ Τυδέως ἐνεδρευθέντος κατὰ τὴν ἐκ Θηβῶν ἐπάνοδον του, Δ 395.

ΠΟΛΥΦΩΡΟΣ [..], ον, ἐπικ. (π., φορβή), πολλὴν φορβὴν (χόρτον διὰ τὰ ζῶα) παράγων, πολύχορτος, πολυτρόφος, ἐπίθ. τῆς γῆς, "Π. Ξ 200, 304, "Υ. 'Απ. 365. Τὸ θηλυκὸν εὐρίσκεται καὶ «πολυφόρῃ» Ι 568.

ΠΟΛΥΦΡΑΝ, ονος, ὁ, ἡ, ἐπ. (π., φρήν), πολὺ φρόνιμος, συνετός, περίνοος, περινούστατος, Σ 408, Ξ 464. Ἐπὶ δὲ καὶ ἐπίθ. τοῦ 'Οδυσσεύς: Ξ 424 κ. ε., καὶ τοῦ 'Ηρακλεῶς Φ 367, θ 297.

ΠΟΛΥΦΡΑΝΟΣ [..], ὁ, ὄνομα ἐνὸς τῶν βατράχων ἐν τῇ Βατραχ. 214, 213, οἷοναί „Φωνακλάς“.

ΠΟΛΥΧΑΛΚΟΣ [..], ποιητ. ὁ ἔχων πολλὴν χαλκόν, οὐχὶ ὡς μέταλλον, ἀλλὰ σκεῦη χαλκᾶ ὡς πλοῦστον, «Προιάμοιο πόλις» Σ 289, «Σιδῶν» ο 215. 'Ωσαύτως καὶ ἐπὶ προσώπων πλουσίον «Δόλων» Κ 315, «οὐρανός» κατὰ τινας μὲν διὰ τὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπικρατοῦσαν γνώμην ὅτι ὁ οὐρανὸς εἶνε θάλος χαλκοῦς, ὅθεν καὶ «σιδήρεος» καλεῖται ἢ «χάλκεος» (ἴδ. λ. ΟΥΡΑΝΟΣ)· κατ' ἄλλους δὲ διὰ τὸν πλοῦστον τῶν χαλκῶν σκευῶν καὶ κοσμημάτων τῶν ἐν τοῖς οὐρανίοις οἰκήμασι τῶν θεῶν ὑπαρχόντων, Ε 504, γ 2. Τὴν πρώτην γνώμην ἀποδέχεται ὁ Οὐδύσσιος, τὴν δὲ δευτέραν ὁ Γ. Ἑρμάνιος· κατὰ δὲ τὸν Φαίλικρον τὸν 'Ομηρικ. γεωγράφον, ἔχει μεταφορικὴν σημασίαν ἀντὶ τοῦ στερεοῦ, διαρκῆς, αἰώνιος).

ΠΟΛΥΧΡΩΝΙΟΣ, ον, πολλὴν χρόνον διαρκῶν, πολυχρόνιος, μακροχρόνιος, "Υ. 'Ερμ. 125.

ΠΟΛΥΧΡΥΣΟΣ, ον, πολὺχρυσος, ὁ πολλὴν χρυσὸν ἔχων, κεκτημένος, πλούσιος, ἐπίθ. προσώπων καὶ πολεμῶν, Η 180, Κ 315, Α 46, Σ 289, γ 305, ἐπὶ δὲ καὶ ἐπίθ. τῆς 'Αφροδίτης διὰ τὸν πολυτελεῖ αὐτῆς χρυσοῦν κόσμον, "Υ. 'Αφρ. 1, 9.

ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΣ [..], ον (π., ὄνομα)· ὁ ἔχων πολλὰ ὀνόματα, πολυώνυμος, ἐπίθ. τοῦ 'Αδου, ὅστις ὑπὸ πολλὰ ὀνόματα ἢ ἐπώνυμα ἐλατρεύετο, "Υ. Δήμ. 18, 32· β'.) ὁ ἔχων πολλὸ ὄνομα, μέγα ὄνομα, περιώνυμος, "Υ. 'Απ. 82.

ΠΟΛΥΨΟΣ [..], ον (π., ὥψ), πρηνέστατος

τας, πολυόφθαλμος, πολλές ὀπές ἔχων, «ὀλκτιον» γ. 386 f.

πομπή, ἡ (πέμπω) = πομπή (ἰδ. τ. λ.), *Ὀδ. γ 325, 376, ν 71. Μεταφ. ἐπὶ ἀνέμων «πομπή» νηῶν «ἀκόλουθοι, συνοδοὶ τῶν νηῶν. Ταύτην τὴν σημ. ἔχει μόνον ἐπικώς.

πομπεία (πομπός), συνοδοεὺς, ὁδηγῶ, παρακολουθεῖν, [παραπέμπω], ν 422 f.

πομπή, ἡ (πέμπω)· ἁ.) [παραπομπή], ὁδηγία, συνοδεία, γινόμενη πρὸς τιμὴν ἢ ἀσφάλειαν ὑπὸ θεῶν ἢ ἀνθρώπων, Z 474 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), η 493, ν 450 «πομπή» ἐν πομπῇ, ἐν συνοδείᾳ, παρασκευόμενος, ε 32, «δοῦμεν πομπήν» παραπομπήν δοῦναι, παραπέμψαι, ε 518· β.) ἀποπομπή, ἀποστολή, ἀδεια τοῦ ἀπελθεῖν, η 151, θ 30 κ. ἄ. πλ.χ., ὅθεν «πομπῆσιν Εὐρύσθους» κατ' ἀποστολήν, ἐξαποσταλέας, κατ' ἐντολήν τοῦ Εὐρ. T. 44 (13), 5. Αὐταὶ αἱ σημ. εἶνε ποιητ.

πομπός, ὁ καὶ ἡ (πέμπω), συνοδός, συνοδότης, ὁδηγός, ὁ συμπαρακολουθεῖν τινα πρὸς τιμὴν ἢ ἀσφάλειαν, τὸ μὲν ἄρσεν. N 416, Π 671, Ω 453 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), δ 402 κ. ἄ., τὸ δὲ θηλ. μόνον δ 826.

πονέομαι, ἴων. μετοχ. τοῦ ἐνεσ. πονεόμενος· ἀντὶ τοῦ πονοόμενος, μέλ. πονήσομαι, ἀόρ. ἀνάξ. πονησίμην, ὑπερσ. πεπόνητο O 447. 1) ἀμετάδ. ἔχω κόπον, κοπιᾷζω, ἐργάζομαι, ἀσχολοῦμαι, «δουλεύω», πολλάκις ἀπολ. B 409, K 116 κ. ἄ., «οἱ πονέοντες» οἱ ἐργαζόμενοι, οἱ ὑπηρετοῦντες, π 258, ἡ μετὰ προθέσεων, οἷον «κατὰ δῶμα» εἰργάζοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἡσυχολοῦντο περὶ τὰ οἰκιακά ἔργα, ο 159, πρὸλ. γ 377, «καθ' ἵππους πεπόνητο» ἦτο μὲ τοῦ ἵππου ἀπασχολημένος, ἡγωνίζετο νὰ διευθύνῃ αὐτούς, O 447, «περί τι» Ω 444. Ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ πόνων, μάχομαι, ἀγωνίζομαι, Δ 374, N 288 κ. ἄ., «κατὰ ὑμῖν» ἐν τῇ μάχῃ, E 84 κ. ἄ. Ἐνίοτε συντάσσεται μετὰ δοτ. ὀργανική, «ταῖς ἐπονείτο» δι' ὧν (ὀργάνων) εἰργάζετο, Σ 413, ὡσαύτως π 43· μετὰ μετοχ. «ὄρελεν πονέσθαι λισσόμενος» ὥρpile νὰ τρέχῃ καὶ νὰ παρακαλῇ, K 417. 2) Μεταβ. ἐργαζόμενος καὶ μετὰ κόπου φέρω τι εἰς πέρας, ἐκπονῶ, φιλοπονῶ, ἐπιμελῶς ἐξεργάζομαι, «πολλὰ» I 348, Σ 380, «τύμβον» V 255, «τὰ ἔργα» περαινῶ, τελειώνω, ι 250, «ὁ μὲν τὰ πονεῖτο» ο 222, πρὸλ. γ 377, «ὅπλα» διευθετῶ, λ 9, μ 451. (Τὸ ἐνεργητ. παρ' Ὁμ. δὲν εὑρίσκεται). Ἐκ τοῦ

πόνος, ὁ (πένομαι)· ἁ.) ἐργασία, «δουλειά», ἰδίως δὲ ὡς τὸ Λατ. labor, βαρεῖα καὶ ἐπικίνδυνος ἐργασία, κόπος, πρᾶσιπάθεια, E 667, ἰδιαίτερος ἀγών, μάχη, Z 77 κ. ἄ., μετὰ γεν. «π. Τρώων» ὁ πρὸς τοὺς Τρ. ἀγών, X 41, ὅτε συνάπτεται μετ' ἄλλων συνωνύμων, οἷον «νέκος» M 348, «δῆρις» P 458. Πληθύν. «πόνοι» ἀντιθέτως πρὸς τὰς «ἀγοράς» δ 813·

β.) «κόπος», ταλαιπωρία, κόματος, κακοπάθεια, δεινοπάθεια, B 420, συνάπτεται μετὰ τῶν «ὀϊζύς» N 2, E 480, «κῆδεα» Φ 525, «ἀνίη» η 192, «πόνον τιθεῖναι ἢ τιθεσθαι» τινα «πρόξενον εἰς τινα κόπον, ἐμβάλλω τινα εἰς κόπον, Φ 524, P 458. Τὸ «ἡ μὲν ἔχ' ὀνός» ἐστὶν ἀνιθεῖντα νέεσθαι· B 291 ἐρμηνεύεται κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, (ἢ ἀλλ' οὐδεὶς κατενόησε τοσοῦτον ἀκριβῶς τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ χωρίου, ὅσον ὁ Ναυγελύδαχ. Κατ' αὐτόν λοιπόν ἡ ἔννοια εἶνε· ναὶ μὲν κόπος εἶνε νὰ ἐπανεῖλθῃ τις εἰς τὴν πατρίδα, ἀφ' οὗ πρότερον ὑποστῇ λύπας καὶ ταλαιπωρίας, ἢ καὶ μὲν κόπος εἶνε νὰ ὑπομείνῃ τις λύπας καὶ ταλαιπωρίας πρὶν (ἢ καὶ ἔπειτα νὰ) ἐπανεῖλθῃ τις εἰς τὴν πατρίδα. Ἵνα κατανοήσῃ τις τὴν ὀρθότητα τῆς ἐρμηνείας ταύτης, πρέπει νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἁ.) ἀπόδοσις τοῦ «ἡ μὲν κτλ.» (ναὶ μὲν κτλ.) εἶνε τὸ κατοπινῶν γ. 297 «ἀλλὰ καὶ ἔμπης αἰσχρόν τοι κτλ.» (ἀλλ' ὅμως πάλιν κτλ.)· β.) ἡ κυρία καὶ ἐπικρατοῦσα ἐν τῇ προτάσει ταύτῃ ἔννοια εἶνε ὅχι ἡ διὰ τοῦ ἀπαρμυρ. «νέεσθαι», ἀλλ' ἡ διὰ τῆς μετοχῆς «ἀνιθεῖντα» ἐκφερομένη κατὰ τινα ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλήν. γλώσσης οὐχὶ ἀσυνήθῃ (ἰδ. τῶν ἡμετέρων Παρά Ξενοφ. διορθωτ. μέρ. B'. σ. 14). Τὸ μόνον ἀνερμηνεύτον κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην μένει ὁ «καί»· οὗτος λοιπὸν ἐρμηνεύεται ὡς εἴης· ναὶ μὲν καὶ τοῦτο εἶνε πόνος· τὸ ἀνιθεῖντα νέεσθαι· (διὰ τοῦτο δὲν ἀγανακτῶ κατὰ τῶν Ἀγαιῶν ὅτι ἀδημονοῦσι κτλ.), ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλο πάλιν αἰσχρόν (ἀλλὰ καὶ ἔμπης αἰσχρόν τοι κτλ.). Παραλείπομεν τὰς διαφορὰς παρὰ ταύτην ἐρμηνείας ὡς ἀνυποστάτους). 2) ἄλγος, ἀλγηδὼν, «πόνος» (μόνον εἰς ταύτην τὴν σημ. ἐν τῇ κατοπιῶν.), Βατρ. 46.

Ποντίης, ἔσς, ὁ, εἰς τῶν Φαίακων, θ 413.

*Πόντιος, ὄν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (πόντος), θαλάσσιος, πελάγιος, ὡς ἐπὶ θ. τοῦ Ποσειδῶνος· κύριος τῆς θαλάσσης, ποντοκράτωρ, Τμ. 21 (22), 3.

Ποντοόεν, ἐπίρ. (πόντος) ἐκ τοῦ πόντου, ἐκ τῆς θαλάσσης, E 395 f.

Ποντοναε, ποιητ. ἐπίρ. εἰς τὸν πόντον, εἰς τὴν θάλασσαν, *Ὀδ. ι 495, κ 48.

Ποντόνοος, ὁ (ἔχων τὸν νοῦν του εἰς τὴν θάλασσαν), ὄνομα, πλαστὸν βεβιάως, κήρυκός τινος παρὰ Φαίαικιν, η 479, θ 65 κ. ἄ.

Ποντοπορεῖα, ποιητ. καὶ Ποντοπορεῖν (μόνον ἐν τῇ θηλυκῇ μετοχῇ «Ποντοπορεῖσα» λ 41), διέρχομαι—διαπορεύομαι—διαπλέω τὸ πέλαγος, πελαγίζω, ἢ πελαγίζομαι, θαλασσοπορεῖν, *Ὀδ. ε 277, 278, η 267. Ἐκ τοῦ

Ποντοπόρος, ὄν, ποιητ. (π., πείρω), ὁ διαπορευόμενος, διαπερῶν, διαπλέων τὸ πέλαγος, πελαγίζων, πελαγοδρόμος, θαλασσοπόρος, ἐπίρ. τῶν νηῶν, I 439, Γ 46, μ 69 κ. ἄ., ἀναγ. τ. Ἐπιγ. 8, 4.

ΠΟΝΤΟΣ, ὁ, ἱπ. γενικ. ποντόριν, ω 83: ἄ.) τὸ „πέλαγος“, ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα, Ὁμ. πλγ. ἰδίως: α 285, ἀντιθέτω· πρὸς τὸ „γαῖα“ Θ 479 κ. ἄ. πλγ., „πόντος ἄλός· περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἡ βαθεῖα ἡ ἀχανὴς θάλασσα, Φ 59: ἑ.) πέλαγοι, ὡς μέρος τῆς ὅλης θαλάσσης, οἶον «Θρηϊκίος π.» Ψ 230, «π. Ἰκάριος» Ίκ. πέλαγοι, Β 445 (ἐνθα θεωρεῖται ὡς ἐπεξηγήσις τοῦ προηγούμενου «θαλάσσης», ἀπὸ τοῦ ὁποῦ καὶ διὰ κόμματος χωρίζεται κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Βεκ. Κατὰ τὸν Γοίβελον πολλὰ παρ' Ὁμ. σημαίνει τὴν βαθεῖαν θάλασσαν ἢ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, οἶον δ 508, 570, ε 352, λ 352, μ 253, Π 407, 746).

ΠΟΝΤΟΓΙΑΚΤΟΣ, ον, ποιητ. (π., τινάσσω), ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης τινασσόμενος, θαλασσοκτυπούμενος, «Συῶρην» Ἐπιγ. 4, 6 κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Πήρτονος· ἀντὶ τοῦ: ποτινίαντος.

ΠΟΠΟΙ, ἐπιφών. συγγ. τῷ παπατ, καὶ τῷ τῆς καθομ., „ποπώ“, ἐκφράζον θαυμασμόν, ἀγανάκτησιν καὶ λύπην, καὶ τιθέμενον ἐν τῷ λόγῳ πάντοτε ἐπὶ ἀπροσδοκίτου τινὸς ἢ λυπηροῦ, πλὴν ἐν τῷ Β 272, ἐνθα σημαίνει περιχαρὴ θαυμασμόν καὶ ἔπαινον. (ἢ. Πάσας ταύτας τὰς σημ. ἔχει ἡ τῆς καθομιλουμ. τὸ συγγεν. ἐπιφώνημα). Τίθεται δὲ πάντοτε μετὰ τοῦ ἐπιφών. «ὦ πόποι» καὶ πάντοτε ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου (πλὴν ἐν τοῖς Ν 99, Ξ 49, Ρ 171, υ 200), σημ. φεῦ, ὦ δυστυχία, „ἀλλοίμονον“, „πωπῶ ἢ πῶ πωπῶ“, παρὰδοξον. περιεργον! Θ 204, ρ 454 κ. ἄ. Πολλὰκι· ἐπακολουθοῦσι τὰ ἑξῆς μόρια «ἦ» Υ 293, ψ 131 κ. ἄ., «ἦ τε» Ρ 171, «ἦ δὴ, ἦ μάλα, ἦ μάλα δὴ, ἦ ῥα» Β 337, Π 745, δ 169, Σ 324 κ. ἄ., «ὥς» κ 38, π 364, σ 26, «ὥς ῥα» ο 381, «οἶον» ρ 248, «οἷον δὴ νῦν» α 32 καὶ ἄλλα ὅμοια. (Κατὰ τὸν Πλούταρχ. Περὶ τοῦ πῶ· δεῖ τῶν ποιητ. ἀκούειν σ. 22 c καὶ τὸν Σχολιαστ. εἰς α 32 οἱ Ἀρύστες ὠνόμαζον τοὺς θεοὺς τῶν πόπου καὶ εἰς ταύτην τὴν σημ. μετεχειρίσθησαν τὴν λ. Ἀλεξανδρινοὶ τινες ποιηταί, π. χ. ὁ Δυκόφρων σ. 943 «τοὶ γὰρ πόποι φύζηλιν ἠνδρώσαν σπόρον» ὅθεν καὶ ἐν τῷ Γ. Ἐρμ. 309 γράφεται κλητικὴ «ὦ πόποι» εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν. Οἱ ἄριστοι ἱμῶς τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν ἐρμηνεύουσι τὴν λ. ὡς ἐπιφώνημα).

ΠΟΡ-, ἔξ οὗ ἀπὸ ἐπόρον, ἀναύξ. πόρον, μετοχ. πορών, παθ. παρακί πέπρωται καὶ μετοχ. πεπρωμένος, ποιητ. λέξις, 1) πορίζω, παρέχω, δίδω, χαρίζω, προξενῶ, περιποιῶ τινί τι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων, οἶον «δῶρα, φάρμακα, ξυνήκια, ἔδνα, ἐκμακα, τεύχεα, ὅπλα, τόξον, μέλινα, ἵππον ἔχ.» Ὁμ. πλγ. «θάνατον μαλακὸν πόροι Ἀρτεμις» νά ἐπιπέμψῃ, νά δώσῃ, σ 202, καὶ ἐπὶ κακοῦ τινος, «σῆματα λυγρὰ» Ζ 168, «μαχλοσόνην ἀλγεῖν» Ω 30, «κακὰ» ε 460, «πένθος»

ε 512, «φάρμακον» κ 394, καὶ ἐπὶ προσώπων «πόρον οἱ ἀγλαὸν υἱόν» „ἐχαρίσαν“ εἰς αὐτὴν υἱόν, δ ἔ. ἐγένετο μετ' αὐτῆς, Π 188, «ἀνδρὶ τινα παρακούειν» δίδω τινα σύζυγον εἰς ἀνδρα Ω 60, «θυγατέρας πόρον υἱάσιν ἀκούειν εἶναι» ἔδωκε τὰς θυγ. εἰς τοὺς υἱούς, ἵνα ἔχωσιν αὐτὰς συζύγους, διὰ τὰ εἶναι σύζυγοι τῶν, κ 7· ἀντὶ τῆς αἰ. ἐνίοτε τίθεται ἀπαρρ. «πόρε καὶ σὺ Διὸς κοῦρην» ἔπεσθαι τιμὴν· ὁδὸς καὶ σὺ ὥστε νὰ ἀκολουθήσῃ τιμὴ τὰς θυγατέρας τοῦ Δ., δ ἔ. τιμήσον, ἀΐσαι, σεβάσθῃ τὰς θυγατέρας τοῦ Διός, Ι 513.

2) ὁ παθ. παρακείμενος «πέπρωται» τίθεται ἀπροσώπως, εἶνα πεπρωμένον, δεδομένον, „γραμμμένον“, προωρισμένον, τινί, μετ' ἀπαρρ. Σ 329. Ἰλασῶν καὶ ἡ μετοχ. «πεπρωμένος» μετὰ δοτ. πράγματος, «ὁμῇ αἴσῃ» ὁ δεδομένος, ὁ προωρισμένος εἰς ὁμοίαν μοῖραν, ὁ λαχὼν ὁμοίαν μοῖραν, εἰς δὲ εἶνα προωρισμένη ὁμοία μοῖρα, Ο 209, Π 444.

ΠΟΡΒΑΛΙΣ [-υ], ιοε, ὁ, ἡ, ἑτερος τόπος ἀντιτοῦ πέρβαλις, ὁ ἔ. πάνθηρ, λεόπαρδος, (Τουρκ.) „καπλάνι“, δ 457, Ν 403, Ρ 20, Φ 573, Γ. Ἄρρ. 71. (Καὶ τοῦτο μὲν κατὰ τὸν Οὐόλφιον· κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους· ἐκδότας γραπτέον πανταχοῦ πέρβαλις, καθ' ἃ καὶ ὁ Ἀρίσταρχος ἔκρινεν ἐν τῇ ποικίλῃ διαφωνίᾳ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν. Ὁ δὲ Διόδωρος· ἐκ τῶν νεωτέρων φυλάττει μόνον ἐν τῇ Ὁδ. τὸν τύπον πέρβαλις).

ΠΟΡΕΙΑ (πόρος), μόνον ἐν τῷ μέσῳ μέλ., πορεύομαι, ἀπάγω, Βατρ. 174.

ΠΟΡΘΕΙΣ, ἴος, ὁ (κατὰ τὸν Ἀπολδ. 1, 7, 7, Πορθίων) υἱὸς τοῦ Ἀγλήνορος καὶ τῆς Ἐπικέστης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος, πατὴρ τοῦ Οἰνέως, Ἀγρίου κτλ., Ξ 115. Ἐκ τοῦ

ΠΟΡΘΕΑ, μέλ. ἥσω (πέρθω), ἐκπορθῶ, καταστρέφω, κατεδαφίζω, «πόλις καὶ ταίχη» Δ 308, [θῆω], λεηλατῶ, διαρπάζω, ἐρημώω «ἀγρούς» Ξ 264, ρ 433, ἐξολοθρεύω, ἐξοντῶ, «βατρίχων γένος» Βατρ. 268, 293, ἀρπάζω «ἐνθεν ἄλις πορθήσω τρίποδας» Γ Ἐρμ. 180.

ΠΟΡΘΕΙΣ, ἴος, πορθομεύς, ὁ, παραματάρῃς, βαρκάρῃς, υ 187 γ. Ἐκ τοῦ

ΠΟΡΘΜΟΣ, ὁ (πόρος), πορθμός, στενὸν θαλάσσης, „πέρασμα, κατάστανον“ Ὁδ. δ 671, ο 29.

ΠΟΡΙΖΑ (πόρος) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, ἐπαμ. παρέχω, προξενῶ, τινί τι, Ἐπιγ. 44, 40.

ΠΟΡΙΣ, ιοε, ἡ=ΠΟΡΙΣ, ἴδ. τ. λ.

ΠΟΡΙΣ, λο, ὁ, κρίκος· ὁ περὶ τὸ δένδρ. δι' οὗ συνέχεται ἡ σιδηρὰ αἰχμὴ πρὸς τὸν κοντόν, κρίκος, δακτύλιος, „στεφάνι“, μόνον ἐν Ὁδ. Ζ 320, Θ 495.

ΠΟΡΟΣ, ὁ (πέρω) ἄ.) κυρ. τὸ μέρος, ὅπου διέρχεται τις, ἰδίως ποταμὸν, πέρασμα, „πόρος“ (οὕτως λέγεται ἰδίως τῶν ποταμῶν ἢ διόδων), «Ἀλφειοτο» Β 592, Ξ 433, Γ. Ἀπ. 423, Ἐρμ. 398. ἑ.) ἐν γένει ὁδός, τρίβος, «πόροι ἄλός» τρίβοι θαλάσσης, μ 259.

ΠΟΡΠΗ, ἡ (πεῖρω) κυρ. ἡ περὶ ἡν, ἡ διαπερῶσα ἢ διατρυνῶσα, ἔπομ. ἡ „καρφοβελόνα“, καὶ συνεκδοχ. ὅλη ἡ „καρφοβίτσα“, δι' ἧς ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον αἱ γυναῖκες συνάπτουσι „θηλυκῶνους“ τὰ ἐνδύματά των, Γαλλ. broche, Σ 401 f. Υ. Ἀφρ. 464. (|| „Ἄλλαι ἐρμηνεύει τῆς λείψ. καὶ διαφορὰς τῆς δὴθεν μεταξὺ πόρπης καὶ περόνης ἀπελεγχθῆσαν ἀνυπόστατοι).

ΠΟΡΕΪΝΑ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., ἢ **ΠΟΡΕΙΑΝΑ**, ποτ., Υ. Δῆμ. 456 (πορ-), παρ. ἐπικ. πόρουνε (κατὰ δὲ τὸν Λαρόχ. πόρταινε), γ 403, η 347, μέλ. Ἰων. μετοχ. πορτυνέουσα, κυρ. πορίζω, ὅθεν παρ. σκευάζω, ἐτοιμάζω, εὐτρεπίζω, ἐλέγος, εὐνήν τι· παρ. σκευάζω εἴ τινα, στρώων τὴν κλίνην, πάντοτε ἐπὶ τῆς συζύγου, ἥτις ἐτοιμάζει τὴν κλίνην, ἵνα μεταδύσῃ αὐτῆς καὶ τῷ ἀνδρί, Γ 444 (ἐνθα δὲ Σπίτιζενος καὶ Ἀρτουγγ κατὰ τὴν χειρογράφων τοῦ Ὁμ. γράφουσι πορσάνουσα, μετοχ. τοῦ Ἰων. μέλ. τοῦ πορσάνω), γ 403. Ἀμετάδ. „πορσάνω κατὰ δώματα“ δισακῶ. οἰκονομῶ, „νοικακυρεῦω“ Υ. Δῆμ. 456.

ΠΟΡΤΑΣ, **ΛΕΟΣ** [-], ἡ, = **ΠΟΡΤΙΣ**, δάμαλις „μοσχάρι, μοσχάρεκι, δαμαλάκι“, Ρ 4 f. **ΠΟΡΤΙΣ** [-], ιοε, ἡ, ποιητ., ἢ **ΠΟΡΙΣ**, κ 410, δάμαλις, „μοσχάρι, δαμάλι“, Ε 463 f. Υ. Δῆμ. 474. (|| Ἰπὸ μὲν τῶν ἀρχαίων ἐτυμολογεῖται ἐκ τῆς ρίζ. πορ-, ἀλλὰ μετὰ κακῆς ἐρμηνείας, ὡς ἐκ τοῦ πορεύομαι ἄθεν καὶ τῆς πορείας· ὁ δὲ Κούρτιος ἐκ τῆς αὐτῆς μὲν ρίζης, συγγενοῦς ὅμως τῇ Λατίν. par-io, per-per-i, par-entes (=πορ-όντες, ὡς παρέχοντες, πορίζοντες, γεννῶντες), τῇ Ἑλλην. παρ-θένος). Ἐκ τούτου

ΠΟΡΤΙΤΡΟΦΟΣ, ον, ὁ πόρτιος τρέφων, μοσχοτρόφος, δαμαλοτρόφος, μόνον ἐν τῷ Υ. Ἀπ. 24.

ΠΟΡΦΥΡΕΟΣ, η, ον, κατ' ἀρχὰς ὁ σφόδρα κινούμενος, ἐπὶ δὲ θαλάσσης: κυμαινόμενος, κυματίζων· ἐπειδὴ δὲ μετὰ τῆς ἐννοίας πάσης σφοδρῶς κινήσεως συνυπονοεῖται ἢ ἡ τῆς τραμῶδους λάμψεως, μαρμαρυγῆς, ἀκτινοβολήσεως (πρόβλ. ἀγρός, αἰόλας) καὶ μάλιστα τῆς ἐκ τῶν ζωηρῶν χρωμάτων, διὰ ταῦτα σημαίνει καὶ ἐρυθρός, „κόκκινος“ (ἀνοικτός), „ἐλικός“ ἢ ἰσοειδής (καθὼς πολλάκις φαίνεται ἡ κυμαίνουσα θάλασσα), ἐν γένει πορφυροῦς (Λατ. purpureus) εἰς τὰς διαφορὰς αὐτοῦ ἀποχρώσεις: ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ ἐρυθροῦ ἢ αἱματόχρου μέχρι τοῦ ἰσοειδοῦς ἢ βυσσίνου. Οὕτω λοιπὸν „πορφ. κῶμα“ τὸ πορφυροῦν κῶμα οὐ μόνον τῆς θαλάσσης τῆς ὑπὸ κωπηλασίας ἢ ἀνέμου τεταραγμένης, Α 482, β 428, γ 85, ἀλλὰ καὶ τοῦ πλήθοντος καὶ ἐξοιδαινομένου καὶ πλημυροῦντος ποταμοῦ, Φ 326. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. καὶ τινες ἀρχαίους ἐπὶ κῶματος καὶ θαλάσσης τὸ „πορφυρεός“ = μέλας, πρόβλ. οἶκον). (|| Βεβαίως ὀρθοτέρως εἶνε ἡ γνώμη διὰ τὸ „πορφ-

κῶμα“ οὐδεμίαν οὐδενὸς χρώματος ἔνοιαν περιλαμβάνει, ἀλλὰ μόνον τὴν σφοδρὰν κίνησιν σημαίνει, πρόβλ. πορφεῖρα, ἔπομ. εἶνε παφλάζαν, ἀφρίζαν κῶμα· ὡσαύτως δὲ ἢ „ἄλς“ Π 391). Ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τοῖσου, πορφυροῦς, βεβαίως διὰ τὴν ποικίλιν καὶ ζωηρότητα τῶν χρωμάτων αὐτοῦ, Ρ 547. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ „νεφέλη“ Ρ 551, „π. θάνατος“ κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους· ὁ σκοτεινός, ὁ „μαυρός“, ὅστις καὶ „μέλας“ λέγεται παρ' Ὁμ. (16. τ. λ.). ὀρθότερον δὲ κατ' ἄλλους ὁ πορφυροβαής, διὰ τὸ πορφυροῦν χρῶμα τοῦ αἵματος τοῦ ἐν τῇ μάχῃ χυνομένου, καὶ οὕτως λέγεται ὁ ἐν τῇ μάχῃ θάνατος, Ε 83, Π 334, Υ 477· ἐπὶ πραγματικῶν πορφυροβαῶν ἢ ἐκ φύσεως πορφυροχρῶν, οἷον „φῆρος“ Θ 224, „χλαῖνα“ δ 415 κ. ἀ., „δίπλας“ Γ 423, „ρήγας“ Ω 645 κ. ἀ., „τάπητες“ Ι 200 κ. ἀ., „σφαῖρα“ θ 374, „αἷμα“ Ρ 361. (|| Φαίνεται λοιπὸν βέβαιον ὅτι ἡ λέξ. ἔχει δύο παραγωγὰς καὶ σημασίας, τὴν μὲν ἐκ τοῦ πορφυρῶ (πορφυρός, -εος), ἢ σημαίνει τὴν ταραχὴν τῆς θαλάσσης καὶ τὴν σφοδρὰν κύμανσιν τὴν δὲ ἐκ τῆς πορφύρας, τοῦ γνωστοῦ ἐκείνου κογγυλίου τοῦ παράγοντος τὸ ὡραῖον κόκκινον χρῶμα, καλούμενον δὲ καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. „πορφυρά“, καὶ σημαίνει αὐτὸ τοῦτο τὸ πορφυροῦν χρῶμα).

ΠΟΡΦΥΡΑ [-], ποιητ. μόνον κατ' ἐνεστώτα. 4) σφόδρα κινεῖσθαι, ταράττομαι, κυμαίνομαι· ἀ) κυρ. ἐπὶ θαλάσσης, Ε 46· β) τροπικ. ἐπὶ καρδίας, πάλλομαι· λαχρῶς, ταράττομαι, συγκινεῖσθαι, ἀνησυχῶ, „πολλά οἱ καρδίῃ πορφυρε“· πολλὰκις συνεκινεῖτο, ἐκυμαίνετο ἡ καρδία του ἐπὶ μεγάλῃ ψυχικῇ ταραχῇ, Φ 551, δ 427, 572, κ 309. (|| Καὶ ταῦτα μὲν οἱ πλείστοι τῶν νεωτέρων καὶ ὀρθότερον βεβαίως, εἰάν ἀποδίδῃ τις ἢ εἰς τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως, ἥτις εἶνε πεπονημένη, κατ' ἐπανάληψιν τῆς ρίζης; φνρ=φοгр (ἐν τῇ καθομιλουμ. „φούρ—φούρ“, σημαίνει ποῖαν τινα ταχῆαν ἢ ἀλληλοδιὰδογον κίνησιν) Λατ. pur—pur, οὕτω λοιπὸν πορφυρ=πορφυρ ἢ φαρφούρ, καὶ πορφυρίων=„φαρφούρι“ (κατὰ τὴν ὀρθοτάτην παρατήρησιν τοῦ Κοραῖ, Ἀτάκτ. Τόμ. 4, σελ. 465). Πῶς δὲ δύναται νὰ ἔχῃ σχέσιν τὸ ῥῆμα τοῦτο πορφυρὸς πρὸς τὸ κογγυλίον ἢ τὸ χρῶμα τὴν πορφυρὰν, τοῦτο πιθανολογεῖται ἐκ τῶν ἐν ἀρχῇ τῆς λ. πορφυρεὺς εἰρημένων. Ἄλλοι δὲ ἐπιμένουσιν εἰς τὴν ἀπὸ τῆς πορφυρῆς ἢ τοῦ χρώματος μεταφορὰν εἰς τὴν τῆς καρδίας ταραχὴν καὶ συγκίνησιν, ὅπερ δὲν μοι φαίνεται πολὺ πιθανόν· οὕτως ὁ Δοιδερλ. Λόβεκ καὶ Ἀμετζ).

πῆσε, ἐπικ. ἐπὶρ., κινήσεως σημαντικὸν (πο-) [ποτ], εἰς ποῖον μέρος, „δ:ὰ ποῦ“, Π 422, ζ 499.

ΠΟΡΠΕΙΔΑΣ [-], ονος, ὁ, κλητ. Ποσειδάων, Χ 415, γ 55 κ. ἀ., ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Ποσειδῶν

(αλτ. Πόσειδον), Λατιν. Neptunus, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἀδελφὸς τοῦ Διός, τοῦ Ἄδου κ.τ.λ., ἀνὴρ τῆς Ἀμφιτρίτης, Ο 187 ἐξ. Ἦναι ὁ ἔργων καὶ κύριος πάντων τῶν ὑδάτων καὶ ἰδίως τῆς θαλάσσης, ἥτις ἔλαγεν αὐτὴν κατὰ τὴν διανομήν, Ο 189. Ἄν καὶ κυβερνᾷ ἀνεξαρτήτως ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ ἐπικρατείᾳ, ἀπονέμει ὅμως τὰ πρεσβεία εἰς τὸν Δία ὡς πρεσβύτερον, Θ 210, Ν 335, ὥστε καὶ τοῦ ἵππου αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἄρματος λύει, Θ 440. Τὴν μὲν κατοικίαν ἔχει ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης παρὰ τὰς Αἰγὰς (ἴδ. τὴν λέξ.), Ν 21, ε 381· ἀναβαίνει ὅμως καὶ εἰς τὸν Ὀλυμπον εἰς τὰς συνελθούσας τῶν θεῶν, Θ 440, Ο 461. Ὡς κύριος τῆς θαλάσσης ἐκπέμπει τὰς θεέλλας, ε 291, παρέχει εὐπλοῖαν καὶ αὖριον ἄνεμον, Ι 362, δ 500, καὶ σείει μὲν τὴν γῆν (ὅθεν «ἐνοσίχθων, ἐνοσίγαιος», ἴδ. τὰς λέξ.), ἀλλὰ ἔχ' συνέχει αὐτὴν ἀκλόνητον ἐπὶ τοῦ στοιχείου τοῦ (ὅθεν «γαυήροχος», ἴδ. τ. λ.). Εἶνε κατὰ τὸν μεταγενέστερον μῦθον ὁ ποιητῆς καὶ πλάστῃς τοῦ ἵππου (ὡς συμβόλου τῶν θαλασσιῶν κυμάτων ἢ τῶν θεηλῶν κατὰ τὸν Πρέλλερν)· ὅθεν ἔχ' ἐφευρετῆ· ἔχ' ἔφορος τῶν ἱπποδρομικῶν ἀγώνων, Ψ 307, 585, καὶ ὡς τοιοῦτος εἶνε ὁ ἐξέστιος καὶ ἐπιχώριος θεός τοῦ ἱππηλάτου Νέστορος κατὰ τὸν Νίτην εἰς γ 7. Ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι εἶνε ἐχθρός τῶν Τρώων (πλὴν τοῦ Αἰνείου, Υ 317 ἐξ.) ἐνεκα τῆς ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος γενομένης εἰς αὐτὸν ὑβρίως καὶ ἀδικίας, Φ 441 ἐξ. ἐν δὲ τῇ Ὀδ. κατατρέχει τὸν Ὀδυσσεά διότι ἐτύφλωσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πολύφημον τὸν Κόκλωνα, α 20, ε 286 ἐξ. Τὸ σύμβολον τῆς δυνάμεως αὐτοῦ εἶνε ἡ τρίαινα, δι' ἣς ἐβεγείρει καὶ κατευνάζει τὴν θαλάσσαν, Μ 27, δ 506. Ἐλατρεύετο ἰδίως ἐν Ὀρχηστῇ καὶ Ἐλίχῃ (ὅθεν Ἐλικώνιος, ἴδ. τ. λ.)· θύματα δὲ προσεφέροντο παμμέλανες ταῦροι, γ 6, Γ 403 ἐξ., καὶ κάπροι καὶ κριοί, λ 430. Ἐκ τῶν πολυαριθμῶν αὐτοῦ ἀπογόνων μνημονεύονται παρ' Ὀμήρῳ ὁ Εὐρυτος ἢ Κτέατος, ὁ Ναισίθοος, ὁ Πολύφημος, ὁ Πελλίας καὶ ὁ Νηλεύς. (Ἐτυμολογεῖται πιθανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ ὁ πότος, ποταμός καὶ τὸ ποτίζω, οἶοναι ὁ ποτίζων θεός κατὰ τὸν Πρέλλερν καὶ Δοιδερλενον, ἢ κατὰ τὸν Ἄρεν ἐκ τοῦ πότις, ὁ ἔ. πόσις (ποταμός) καὶ Δᾶν ἢ Δᾶς=Ζεύς· ὅθεν ὁ τύπος Ποτιδᾶν ἢ Ποτιδᾶς εἶνε ὁ ἀρχαιότερος καὶ σημαίνει τὸν θεὸν τῶν ὑδάτων).

Ποσιδίον [..], τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ποσειδᾶνος, ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ζ 266 ἢ. Οὐδ. τοῦ

Ποσιδῆιος [..], η, οη, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ποσειδᾶνιου, τοῦ Ποσειδῶνος ἱερός, εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἀφιερωμένος, Ποσειδῶνιος, «ἄλσος» Β 506 ἢ, Ἰ. Ἀπ. 230. (Κατὰ δὲ τὸν Ἡρωδιανὸν Περί μονήρ. λ. ἀριθ. 444 τὰ Ποσιδήιον εἶνε οὐσιαστικόν).

4. Πόσις, ἰοσι, ἢ (πίνω), πόσις, «πιεῖν», πολλάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἐδῆτύς» ἐν τῇ φρ. «πόσις καὶ ἐδῆτύς ἐξ ἔρον ἔντο» Α 469, καὶ μετὰ τοῦ «βρώσις» Τ 210, α 491 κ. ἀ., «φαγεῖ καὶ πιεῖ».

2. Πόσις, ἰοσι, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸ ποι., δοτ. πόσις, λ 430, καὶ ἐπικ. πόσις, Ε 74 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' πόσι), αἰτ. πληθ. πόσις, Ζ 240, ἀνὴρ, σύζυγος, κύριος, Ὀμ. πλγ. (κυρ. ἀντὶ τοῦ πόσις=ισχυρός, δυνατός, πρὸς τὸ Σανσκριτῆς=κύριος, σύζυγος, καὶ τὸ Λατ. pot-ior, pot-ens).

Ποσιῆμαρ, ἐπικ. ἐπίρ. (πόσις, ἡμαρ), (ἢ ἐν τῶν ἀληθῶς ἡμᾶς εἰρημένων καὶ σπάνιον παράδειγμα συνθέσεως λέξεως ἐρωτηματικῆς καὶ ἄλλης τινός, κατ' ἀναλογίαν τοῦ αὐτῆμαρ, ἐννημαρ, εἰσημαρ) πόσις ἡμέρας, ἐπὶ πόσις ἡμέρας, Ω 657 ἢ.

Πόσιτος, η, οη (πόσις), ἐπίρ., ἐρωτηματικὸν τακτικόν, ἀμετάφραστον εἰς τὴν καθομιλουμένην, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὰ δεικτικά· τρίτος, τέταρτος κτλ., «πόσιτον ἔτος» κυρ. τοῦτο τὸ ἔτος ποτὸν εἶνε κατὰ τὴν τάξιν· τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον, τὸ τρίτον κτλ.; ὁ ἔ. πόσις ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τότε, ω 288 ἢ.

Ποταμόναξ [..], ἐπικ. ἐπίρ., εἰς τὸν ποταμόν, Φ 13, 420, κ 459.

Ποταμός [..], ὁ, ποταμός, «ποτάμι», Ὀμ. πλγ. ὡσαύτως καὶ ὁ Ὀκεανός, Ξ 245.—Προσωποποιεῖται ἐν τοῖς Ε 544, Γ 7, 73, Φ 130. Θύματα προσεφέροντο εἰς τοὺς ποταμούς, ταῦροι καὶ ἵπποι, Φ 131. (Ἐτυμολογεῖται πιθανῶς ἐκ τῆς ῥίζ. πο-, πίνω, ποτόν, κυρ. πότιμον ὕδωρ).

Ποτάομαι καὶ ποτέομαι, ω 7, ἕτερος ποιητ. τύπος τοῦ πέτομαι, ἵπταμαι, «πετώ», ἐπὶ πτηνῶν, ἐνεγῶς «ποτῶνται» Β 462, Γ 7, Ἐρμ. 558, «μέλισσαι» Β 90 (ἐνθα τὸ γ' πληθ. τοῦ παρακ. «πεποτῆται» Ἰων. ἀντὶ τοῦ πεποτηνται μὲ σημασίαν ἐνεστώτος)· ἐπὶ ψυχῆς, λ 222 (ἐνθα τὸ γ' ἐνικ. τοῦ παρακ. «πεποτηται» μὲ σημασίαν ἐνεστ., σημαίνοντας τὸ συνήθως γινόμενον).

Πότε, ἐπίρ. χρονικὸν ἐρωτηματικόν, «πότε», Τ 227, δ 612.

Ποτέ, ἐπίρ. χρον. ἐγκλιτ. ποτέ, «μιά φορά», πολλάκις συνάπτεται μετ' ἄλλων λέξεων, καὶ τίθεται ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, οἷον «ὅν ποτ' Ἀθήνη θρέψε» Β 547 κ. ἀ., καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, «ὡς ποτε τις ἐρέει» Δ 482 κ. ἀ., «ἤδη ποτέ» Α 260, Γ 205, «ἢ ποτε» Α 240, α 232. Ἰδ. μήποτε, οἴποτε, οὐδέποτε, πάποτε.

Ποτέομαι, ἴδ. ποτῶμαι.

Πότερος, η, οη, τίς τῶν δύο, Ε 83 ἢ.

Ποτή, ἢ (πέτομαι), πτῆσις, «πέτα(γ)μα», ε 337 ἢ.

Ποτῆς, ἦτος, ἢ, ἐπικ. (πο-, πίνω), πόσις

„πιετ“, ἢ ποτόν, „πιτόν“, συνάπτεται μετὰ τοῦ „ἐδεήτος“. Α 780, δ 785 κ. ἀ., μετὰ τοῦ „σitos“. T 306, ι 87, „βρώμη“ κ 379, „βρωτός“ τ 407.

ΠΟΤΗΤΟΣ, ἢ, ὅς (ποτάσθαι), πτηνός, „πετούμενος“, „ποτητά“ τὰ πτηνά, „τὰ πετούμενα“, μ 62 f.

ΠΟΤΙ, Δωρ. ἀντὶ τῆς ΠΡΟΣ, ἴδ. τὴν λ.—Τὰς ἀπὸ ποτι- ἀρχομένας λέξεις, οἷον ΠΟΤΙΒΑΛΛΑ, ΠΟΤΙΝΙΣΜΟΙ κτλ., ἴδ. ἐν ταῖς ἀπὸ ΠΡΟΣ- ἀρχομέναις.

ΠΟΤΙΔΕΡΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΠΡΟΣΔΕΧΟΜΑΙ.

ΠΟΤΙΚΕΚΑΙΤΑΙ, ἴδ. ΠΡΟΕΚΛΙΝΑ.

ΠΟΤΙΠΕΠΤΗΓΙΑ, ἴδ. ΠΡΟΠΤΗΣΙΣ.

ΠΟΤΙΦΩΝΕΙΣ, ἴδ. ΠΡΟΦΩΝΕΙΣ.

ΠΟΤΜΟΣ, ὁ, ποί (ΠΕΓ, πίπτω, ἔξ οὗ Δωρ. ἀδρ. ἔπειτον), κυρ. ὅτι „πέση, λάχῃ“ εἰς τινα, ὅτι καταλαμβάνει τινά, ἐποκ. „ἡ μοῖρα, ἡ τύχη“, παρ’ Ὁμ. πάντοτε ἐπὶ κακοῦ, ἡ εἰμαρμένη, ἢ μάστιξ ὁ θάνατος, „ἀεικέα ποτμον ἐρίεναι τινί“. Δ 398 κ. ἀ., „πότμον ἀναπλήσαντες“ ἐκπληρώσαντες τὸ πεπρωμένον, Α 263, „ἐπεὶ ἂν σύ γε ποτμον ἐπίσπης“ ὅταν σὺ ἀκολουθήσῃς τὴν τύχην σου, πληρώσῃς τὸ κοινὸν χρέος, ὁ ἔ. ἀποθάνῃς, Z 442. Ὅθεν πολλάκις συνάπτεται κατ’ ἐπεξήγησιν μετὰ τοῦ „θάνατος“, οἷον „θάνατον καὶ ποτμον ἐπίσπεν“, ἴδ. Εὐέπα, Α’ 2).

ΠΟΤΝΙΑ, ἡ, μόνον κατ’ ὄνομα, κλητ. ἢ αἰτιατ. ποτνιαν T. Δῆμ. 203. ἔτι δὲ συγκεκομ. κλητ., πόντα (ὅπερ κατὰ τὸν Βούτμαννον εἶνε ὁ ἀρχαιότερος τύπος καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔγενεν ὁ νεώτερος κατ’ ἐπέκτασιν Πόντις), „πόντα θεά“ ε 213, (ὅπως ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ’ αὐτόν), ν 394, υ 64. Ὁ αὐτός τύπος εὐρίσκεται καὶ κατ’ ὄνομας, T. Δῆμ. 118 (καὶ ἐν τῇ Παλατ. Ἀνθολ. 10, 68). 1) κυρία, δέσποινα, T. Ἀφρ. περὶ τῆς Ἑστίας, „π. θηρῶν“ δέσποινα τῶν θηρίων, λέγεται ἡ Ἀρτεμις, Φ 470. 2) ὡς τιμητικὴ προσηγορία γυναικῶν, κυρία, δέσποινα, καὶ ὡς ἐπιθετὸν σεπτή, σεβασμία, ἀξιοσεβαστος, ἐπὶ θεῶν καὶ ἰδίως τῆς Ἥρας, Α 551 κ. ἀ., ἔτι δὲ „Ἥδη“ Δ 2, „Ἐνωώ“ Ε 292, „Ἀρτεμις“ Φ 478, „Καλοψώ“ α 14, „Κίρκη“ α 448. Πολλάκις δὲ καὶ „π. μητρός“ εἶνε περὶ ἀθανάτου εἰς περὶ θνητῆς, Σ 35, Z 471 κ. ἀ. Ὅθεν καὶ ἐπ’ αὐτῆς τῆς μητρὸς τοῦ ἱππαιτοῦ Ἰπποῦ, σ 5. Μετέπειτα δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, „γῆ“ Ἐπ. 7, 1. (Βεβαίως εἶνε θηλυκ. τύπος τοῦ ἀγρ. ἄρσεν. πότις, πόσις (ἴδ. τὴν λ.), ὁμοιότατος πρὸς τὸν Σανερκίτ. raiwí=κυρία, αὔζυγος, „κυρά“).

ΠΟΤΩΝ, τὸ (πίνω), ποτόν, „πιτόν“ Α 470, ι 354 κ. ἀ.

ΠΟΥ, ἐπὶ β. ἑρωτημ. (πο-), 1) ἐπὶ ἡρεμίας, „ἡπου“, Ε 171, α 407, κ. ἀ. 2) ἐπὶ κινήσεως, „ἡπου“, οἷον „ποῦ δέ σοι ἀπειλαὶ οὐχονται“, „ἡπου πᾶν (ἢ καὶ „ποῦ εἶνε“) αἱ ψυχῆραί σου; N 219.

ΠΟΥ, ἐπὶ β. τοπικ. ἀόριστον, ἐγκλιτ. 1) ποῦ, „καῖ ποῦ“, Α 424, δ 833 κ. ἀ., πολλάκις συνάπτεται μετ’ ἄλλων τοπικῶν προσδιορισμῶν, „αὐτοῦ ποῦ ἐν πεδίῳ“ Ψ 460, „ἀλλὰ ποῦ αὐτοῦ ἀγρῶν“ ἀλλ’ αὐτοῦ πον τῶν ἀγρῶν, „αὐτοῦ κάπου εἰς τὰ χωράφια“, εἰς τι μέρος τῶν ἀγρῶν, δ 640 κ. ἀ., „οὐ ποῦ“ = ὅπου, „ἔξ ἐκεῖ κάπου“, T 411. 2) „καῖ ποῦ“, ἐκφράζει ἀμφιβολίαν, εἰκασίαν, (||. ὅθεν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ τῶν Ἀττ. οἴμαι τὸ παρενεστικὸν καὶ τὸ „πιστεύω, θαρσύνω, φαίνεται, ὡς φαίνεται“ τῆς καθομιλουμένης, ὡσαύτως παρενεστικόν, ὅπερ ἐκφράζει μὲν χάριν μετριοπροσένης τὴν αὐτὴν ἀμφιβολίαν καὶ ἀοριστίαν, ἀλλ’ ἐνίοτε ἐντονωτέραν καὶ πάσης βεβαιότητος) „θεός ποῦ σοι τὸ γ’ ἔδωκεν“ Α 478, πολὺ συχνὸν ἐν τοῖς ἐξῆς συνδυασμοῖς „οὕτω ποῦ“ Β 116, „ἦ ποῦ“ ἴδ. τ. λ. „νό ποῦ“ Ε 842, „μέν ποῦ“ Γ 308, „ὅτε ποῦ“ σ 7.

ΠΟΥΑΥΒΟΤΕΙΡΑ, ΠΟΥΑΥΔΑΜΑΣ, ΠΟΥΑΪΠΟΥΣ, ΠΟΥΑΪΣ, ΠΟΥΑΪ, ἴδ. ΠΟΛ-.

ΠΟΥΣ, ΠΟΔΟΣ, (ΠΕΔ, ὅθεν πῶδ-η, πῶδ-λον, Δακ. pes, ped-is, Σανερκ. rad) ὁ, δοτ. πλ. ποσά, ἐπικ. ποσά ἢ πόδες, ὅτι. ποδοῖν ἀντὶ τοῦ ποδοῦ,

1) πούς, „πόδι, ποδάρι“ ἀνθρώπου καὶ ζώου, Ὁμ. πλχ., ἔτι δὲ καὶ ὀρνέου, ο 526, „γούνατα, κνήμαι, πόδες“ P 386, X 24, „γυῖα, πόδες, χεῖρες“ Ψ 772. Πολλάκις τίθεται πλεοναστικῶς μετὰ τῶν ῥημάτων „βῆναι, προδῆναι, δραμεῖν, θέειν, ἵεναι“ καὶ ἄλλων ὁμοίων, τὰ ὅποια καὶ καθ’ ἑαυτὰ σημαίνουσι τῶν ποδῶν ἐνέργειαν, ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ ἐπιρρήματος „λάξ“ ἐν τῇ φράσει „λάξ ποδὶ“ ἴδ. ΔΔΕ. (||. Τοιοῦτος πλεονασμὸς εἶνε καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. εὐχρηστος, ὅτε μὲν πολὺ ἀναγκαῖος, ὡς περαιτέρως τι προσδιορισμὸς τοῦ ῥήματος, ὅπερ δύναται νὰ ἐκληφθῇ εἰς γενικωτέραν ἔννοιαν, οἷον „ἔτρεξα, ἐπῆγα μετὰ πόδια“, τουτέστι πεζός· ἄλλοτε δὲ ἀπλῶς χάριν πλείονος σαφηνείας καὶ ἐναργείας, οἷον, „τὸν ἐκλώττησε μετὰ πόδι“, „εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς“, „ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια“, N 353, Ψ 169, „ἐκ κεφαλῆς εἰς πόδας ἄκρους“, „ἀπὸ τὴν κορυφὴν ὡς τὰ νύχια“, Π 640. Ἐπὶ παραβολῇ ὁμοίων προσώπων παρατηρεῖται καὶ τῶν ποδῶν ἡ ὁμοιότης, „τοιοῖδε πόδες τοιαῖδε τε χεῖρες“ δ 419, τ 359. β.) μετωνομικῶς ἀντὶ τῆς ἐνεργείας τῶν ποδῶν, πάτημα, βῆμα, βάδισμα, δρόμος, ὁ ἔ. „τρέξιμον“, ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, Θ 443, I 523, N 49, E 285 (πρὸλ. ἐλέγχω), „ποσὶν ἐρίζειν“ ἀγωνίζομαι „μετὰ πόδια“, ὁ ἔ. εἰς τὸ „τρέξιμον“, N 328, „ποσὶ νικᾶν“ νικᾶ εἰς τὰ πόδια“, T 410, ν 264. ὡσαύτως „ἀέθλια ποσὶν ἄροντο“ I 424, 266 κ. ἀ. πλ. γ.) ἡ φράσις „πρόσθεν ἢ προπάροιθε ποδῶν“ ἐκφράζει τὸ ἐμπρὸς καὶ πλησίον τινός, πρὸ ποδῶν, „εἰς τὰ πόδια“ τινός, Γ 324, Φ 601. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀφύγῃ.

α.) τὸ κατώτατον μέρος ὄρου· τινός, ὑπερβεία, πρόποδες, B 824, πληθ. γ' 59· β.) τὰ καλωδίον, ἢ σχοινίον τὸ κατὰ τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ τριγώνου ἢ τὰ δύο ἔσχατα ἄκρα τοῦ τετραγώνου ἰστίου, δι' αὐτὸ τὸ ἰστίον διεμβύνεται καὶ ἀναπαύονται, ἢ παρὰ τοῖς νῦν ναυτικοῖς „σκάτα“, ε 260, „πόδα νηὸς ἐνώμων“ α 32 (ἐνθα τινὲς ἀνευ ἀνάγκης ἐρμηνεύουσι τὸ „πόδα νηὸς“ σκάτα).

ΠΡΑΚΤΙΟΣ, ὁ, ποταμὸς τῆς Τροίας εἰσβάλλον ἐκ τοῦ Ἑλλήσποντου μεταξὺ Ἀδύου καὶ Λαυφάκου, τὴν σήμερον Μπουργάς-μενδερέ (|| κατ' ἄλλους Μουσάκιοι-σοῦ. Ἑτυμολογεῖται, φαίνεται, ἐκ τοῦ: πράσσω (πρήσσω) = διασπίζω. Τινὲς δὲ τῶν παλαιῶν ἐφέλαβον τὴν λ. ὡς ὄνομα πόλεως, κακῶς κατὰ Στράβ. 13, 4, 21), B 835.

ΠΡΑΜΝΕΙΟΣ, «οἶνος» A 639, κ 235 ὀνομάζεται ὁ δυνατός καὶ στυφός μέλας οἶνος κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἀπὸ τῆς Πράμνης (εἶνε δὲ αὕτη ὄρος τῆς νήσου Ἰκαρίας ἢ τόπος περὶ τὴν Σιμόρνην ἢ Ἐρεσον) || ἢ ἐκ τῆς παλαιᾶς ἀμπέλου τῆς πρᾶμνίας (ἐκ τοῦ πρέμνον) λεγομένης ἢ τὸ γελιοτέρον ἐκ τοῦ «πραύνειν τὸ μένος» ἢ «παρᾶμένειν» κατὰ δὲ τὸν Δυντζερν, ὅστις καὶ τὸν τόνον μεταθέτει τονίζων: πρᾶμνετος, ἐκ τινος ἄγρ. οὔσιας. πράμνος, πράμνη ἢ πράμνον, σημαίνοντες τὸ στυφὸν ἢ τραχύ τῆς γεύσεως καὶ παραγομένου ἐκ τῆς ὀλῆς: ΠΡΗ- (πῆμπρημι). Οὐδεμία τούτων τῶν ἐτυμολογιῶν φαίνεται πιθανή, πλην τῆς ἐκ τοῦ πρέμνον, ἥτις ὁπωσδήποτε ὑποφέρεται.

ΠΡΑΠΙΔΕΣ [v.], αἱ, ποιητ., κυρ. = φρένες, ὁ ἐ. διάφραγμα, A 579, N 412, P 349· α.) ὡς ὅρα τῶν αἰσθημάτων ὡς τὸ νεώτερον „καρδία“, „ἢ καὶ μοι ἀπὸ πραπίδων ἄγος ἔλθοι“ X 43, πρὸλ. Ω 514, ἰδ. καὶ ἐπιφών. β.) ὡς ὅρα τῆς διανοίας (ἰδ. φρήν) ἀντὶ τοῦ φρόνησις, νοῦς, συνήθ. ἐν τῇ φράσ. «ἰδυίησι πραπίδεσσιν» μετὰ τὰς εἰδήμονας φρένας, μετὰ τὸν τεχνικὸν τοῦ νοῦ (πάντοτε περὶ τοῦ Ἡφαιστου) A 608 κ. α., η 92, θ 547.

ΠΡΑΣΙΝ [v.], ἡ, „πρασιά“, ὁ ἐν τῇ κήπῳ πρὸς φύτευσιν λαγάνων ἀποκεχωρισμένος τόπος, *Ὁδ. η 127, ω 247, ἰδ. Κορ. Ἀτάκτ. τόμ. 6, σελ. 455· ἐν Ἀθήναις τὴν σήμερον λέγεται „ἀλλία“. Ἑτυμολογεῖται δὲ ἐκ τοῦ πράσου καὶ εἶνε περιεκτικόν: κυρ. πρασφάρος ἢ ἐν γένει λαχανοφάρος τόπος).

ΠΡΑΣΕΛΙΟΣ, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΠΡΑΣΕΙΟΣ, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, οἰοεὶ „Πράσακας“ ἢ „Πρασά“, Βατρ. 255. Ἐκ τοῦ

πράσον [v.], τὸ, „πράσον“ ἢ πρασειδῆς τι θαλάσσιον φυτόν, Βατρ. 54. Ἐκ τούτου

ΠΡΑΣΕΦΑΓΟΣ [v.], ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΠΡΑΣΟΦ, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, οἰοεὶ „Πρασφαγας“, Βατρ. 238.

ΠΡΑΣΠ, Ἰων. ΠΡΑΣΠ (ἰδ. τ. λ.), Βατρ. 485, 486 f.

* ΠΡΕΜΝΟΝ, τὸ (συγγ. τῇ πρυμνός, ἐκ τοῦ πέρας), στέλεχος, κορμός, „κούτσουρο“, γ' Ἐρμ. 238.

ΠΡΕΠΑ, κυρ. λάμπω, διαλάμπω, τροπικ. «ἐπὶ τοι πρέπει ὁμασιν αἰδώς» διαλάμπει ἐπὶ τῶν βλεμμάτων σου ἡ αἰδώς, γ' Ἀήμ. 214, συνήθ. διαπρέπω, διακρίνομαι, ἐξέχω, «διὰ πάντων» μεταξὺ πάντων, M 404 f. Πρὸλ. μεταπρέπα. (Κατὰ τὸν Βούττη. συγγ. τῇ πείρω).

ΠΡΕΣΒΑ [v.], ἡ, ἐπικ. θηλυκ. τοῦ πρέσβυς, ποιητ. ΠΡΕΣΒΕΙΡΑ (ὅπερ ἀνάγεται εἰς τι ἄγρ. ἄρσεν. πρέσβων, ὡς τὸ πείρα εἰς τὸ πίων), γ' Ἀπρ. 32, κυρ. ἡ γηραιά, „γερόντισσα“ ὅθεν ὡς τιμητικὸν ἐπὶ θ. σεπτή, σεβασμία, «θεά» E 721, Θ 383 κ. α., «Διὸς θυγάτηρ» γ' 91· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ θνητῆς, γ 452, ὅπου ὡς συγκριτικὴν ἔνοιαν ἔχον συντάσσεται μετὰ γενοκῆς, «πρέσβα θυγατρῶν». (|| Τὸ θηλ. πρέσβα ἐσχηματιστὴ κατὰ τοὺς ἀρχαίους καὶ τὸν Λύβικκ ἐκ τοῦ ἄγρ. πρέσβεια θηλ. τοῦ πρέσβυς, πρὸλ. τὸ θήλειον θηλ. τοῦ θήλυς, κατὰ συγκοπὴν, ἢ κατὰ συναίρεσιν: πρέσβεια—πρέσβεια—πρέσβη—πρέσβα).

ΠΡΕΣΒΗΙΟΝ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΠΡΕΣΒΕΙΟΝ, τὸ (πρέσβυς), γέρας, ὁ ἐ. δῶρον πρὸς τιμὴν διδόμενον εἰς τοὺς πρεσβυτέρους, Θ 289 f. (|| Ἐν τῇ Μαικεδον. διαλέκτῳ λέγεται σήμερον „πρεσβεία“ τὸ οἰονόηποτε δῶρον τὸ διδόμενον ὡς ἀμοιβὴ διὰ τινα ὑπηρεσίαν. (Τουρκ.) „ρουσφέτι“, ὅσον „αὐτὸς ἐπῆρε πρεσβεία καὶ τὸ ἔκαμε“, „σήμερα βγήκε ἡ πρεσβεία σου“ παράγεται βεβαίως ἐκ τοῦ πρεσβεύω=μεσιτεύω).

* ΠΡΕΣΒΗΙΣ, ἴσος, ἡ, ἐπικ. θηλ.=πρεσβυτική, ὅσον «τιμή» ἢ διὰ τὰ πρεσβεία καὶ τὸν σεβασμὸν διδομένη τιμή, γ' μ. 29, 3.

* ΠΡΕΣΒΗΣ, ἡ, ποιητ.=πρεσβεία, ὁ ἐ. πρεσβυτική ηλικία, ηλικία τοῦ πρεσβυτέρου, γ' Ἐρμ. 431 (|| «κατὰ πρέσβην» κατὰ τὰ πρεσβεία, κατὰ τὸ δικαίωμα τῆς προτιμῆσεως τὸ ἐκ τῆς ηλικίας).

ΠΡΕΣΒΗΙΟΣ, η, ον, ἰδ. ΠΡΕΣΒΗΣ.

ΠΡΕΣΒΙΓΕΝΗΣ, ἔς, ποιητ. (πρ. γίνομαι), πρεσβύτερος γεννηθεὶς, πρεσβύτερος τῇ ηλικίᾳ, προγενέστερος, A 249 f.

ΠΡΕΣΒΗΣ (ἐκ τοῦ πρεσ, πρεσι=Λατ. pris, prisceus, καὶ τοῦ βυ=γυ ἐκ τῆς ρίζ. γα, γεν, γίνομαι, ἐπομ.: πρότερος γεννηθεὶς, προγενής) ὁ, γέρων, γηραιός, ὅθεν σεβάσμιος, ἀξιοσεβαστός. Ἐκ τούτου παρ' Ὁμ. μόνον τὸ θηλ. ΠΡΕΣΒΑ, ΠΡΕΣΒΕΙΡΑ, ΠΡΕΣΒΗΙΣ (ἰδ. τὰς λέξεις). Συγγρ. ΠΡΕΣΒΙΤΕΡΟΣ, η, ον, γηραιότερος, „γεροντότερος“, A 787, Θ 204, καὶ ὑπερθ. ΠΡΕΣΒΙΤΑΤΟΣ, η, ον, καὶ ΠΡΕΣΒΙΣΤΟΣ (ὡς ἐκ τοῦ οὔσιαστ. πρέσβας, καὶ ὡς τὸς τάχιστος, κάλλιστος ἐκ τοῦ: τάχος, κάλλος) γ' μ. 30, 2, πρεσβύτατος, ὁ μέγιστος κατὰ τὴν ηλικίαν, A 59, A 740, N 429, «πρεσβύτατος γενεῆ» Z 24, v 142.

ΠΡΗΘΩ (ΠΡΑ-), ἑτερος ποιητ. τύπος τοῦ ΠΗ- ΠΡΗΜΙ· οὐδέτερον ὅμως τούτων ἔχει ὁ Όμ. ἐν τῇ ἐννεῳ. καὶ παρτατ., πλην τοῦ πρώτου ἐν τῇ συνθ. ἐκπνήθω (Ἰδ. τ. λ.), ἀορ. ἔπρησε ἢ ἀναψῆ. πρήσε, ἀπφ. πρήσαι. 1) πνέω, φυσῶν· ἁ) ἐμφυσῶ, «φουσκώνω, πρήσκω», περὶ τοῦ ἀνέμου, «μέσον ἱστίον» Α 484, Ε 427· ὁ·) [ἐκπνέω], ἀναφυσῶ, ἐξερעύγμαι· «αἷμα ἀνὰ στόμα» Π 350.

2) καίω, πυρπυλῶ, μετὰ αἰτ. πράγματος καὶ γενικ. τῆς ὕλης, ὡς· «θύρετρα πυρός» τὰς θύρας με πῦρ, Β 415. (|| Πρὶν ἢ ἀποφασίσωμεν ποία τῶν δώω τούτων σημασιῶν εἶνε ἡ πρωτότυπος· καὶ ποία ἡ παράγωγος, περὶ τοῦ ὑποίου πολλοὶ καὶ διάφοροι εἶνε αἱ γνώμαι, συμφωνοῦμεν πληρέστατα πρὸς τὸν Βούττιμ. θεωροῦντα πεποιθμένην τὴν λέξιν καὶ συγγενή πρὸς τὸ πέρθω (ἐπαρθον) καὶ πρίω. Αἱ δὲ διαφορὰ αὐτῆς σημασίαι εἶνε ἀλλοῦ παραλλήλῳ καὶ ἀδελφῷ. Ὁ φυσικὸς ἦχος πρ—πρ ἀκούεται οὐ μόνον κατὰ τὴν σφοδρὰν πνοὴν τοῦ ἀνέμου τὴν διὰ τῶν ἱστίων καὶ σχοινίων καὶ τῶν ἀρμέων ἐν γένει τοῦ πλοίου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀναφύσασιν τοῦ ὕδατος· ἡ αἵματος· εἴτε διὰ τῶν μυκτήρων εἴτε διὰ τοῦ στόματος καὶ τῶν χειλέων, καὶ κατὰ τὸν ἐμπρησθῆν τῶν ὕλων καὶ κατὰ τὴν διάδοσιν τοῦ πυρός. Ἐκ μίξ. τούτων τῶν παραλλήλων σημασιῶν τῆς τοῦ ἀναφυσῶ, ἐπομ. ἐκπέμπω, ἐκβάλλω, παράγεται ἡ τοῦ «ἀναπρήθω (Ἰδ. τ. λ.) δάκρυα» χύνω δάκρυα. Ἐξ ἄλλης δὲ τῆς τοῦ φυσῶ, πνέω, ἡ τοῦ «φουσκώνω» ἢ τῆς καθομιλ. ῥῆμα «πρήσκω». Οὐδεμία ἄρα ἀνάγκη νὰ σχετίσῃ τις τὴν λέξιν πρὸς τὸ περῶ, καλῶς θέλει ὁ Δοιδερλεῖνος).

ΠΡΗΚΤΗΡ, ἦρος, ὁ (πρήσσω) Ἰων. ἀντὶ τοῦ πρακτῆρ· ἁ) πράκτωρ, ἐκτελεστής, αὐτοῦργος, «ἔργων» I 443· ὁ·) ἐμπόρος, «πραγματευτής» θ 462 (ἐνθα μάτην ὁ Κόβητος θέλει νὰ διορθῇ πρητῆρες, ὅπερ θὰ ἐσήμαινε μόνον τοὺς πωλητάς).

ΠΡΗΚΗΣ, ἐς, Ἰων. ἀντὶ τοῦ πρακῆς [-], προκλήνης, «(ἐ)πλάτομος, προύμυτος, κατακέφαλος» (|| ἂν ἢ τὰ ἐπιθ. ταῦτα μόνον ἐν τῇ ἐπιρρήμ. τύπῳ· πλάτομα κτλ., εὐρίσκονται ἐν τῇ καθομιλ., καὶ παρ' Όμ. ὅμως τὸ ἐπιθ. ἐπέγει τόπον ἐπιρρήματος) Z 307, «κατὰ πρήνεις βάλλω τι» (ἐνθα ἡ μὲν πρόθεσις ὡς ἐπιρρ. ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα «βάλλω» τὸ δὲ «πρήνεις» ἐτίθη προληπτικῶς) ἀνατρέπω, καταδαφίζω τι, Β 414, «πρήνης ἤρεπε» ἐπεσέν ἐπίστομα, κατακέφαλα, Ε 58, χ 296, «πρ. ἔπεσε, κάππεσε» M 396, Π 310, «ἐλιάσθη» O 543, «ἀλλ' κάππεσε» ε 374, «πρήνης ἐν κονίῃσι» Β 418, τούναντιον εἶνε «ὑπτιος» Α 479 κ. ἁ. (|| Μέχρι τινός ἐθεωρεῖτο παράγωγον ἐκ τῆς προ (Ξανσκρ. pra) καὶ συγγ. τῇ Ξανσκρ. prapana καὶ τῇ Lat. pronus· ἀλλ' ὀρθοτέρα εἶνε ἡ νεωτέρη ἐτυμολογία, καθ' ἣν εἶνε σύνθετος ἡ λέξις ἐκ τῆς πρό καὶ ἀν- (ἐν

συνθ. πν-·) κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὃν καὶ τὸ ἀπ-ην-ῆς, προσ-ην-ῆς. Τοῦτο δὲ τὸ ἀν- ἢ πν- εἶνε πῶθων· κατὰ τὸν γλωσσολόγον Βένερμν ταυτόν τῃ Ξανσκρ. āna=στόμα ἢ ῥίς, ἐπομένως πρόσωπον, ἴσως δὲ, προσθίτομεν ἡμεῖς, καὶ ἡ ῥίζα τοῦ ἡν-ῖον. Ὅθεν προσσηνῆς εἶνε ὁ πρὸς τινα ἔχων ἐστραμμένον τὸ πρόσωπον, εὐμενής· ἀπηνῆς τούναντιον· πρηνῆς· ὁ προκεκλιμένον ἔχων τὸ πρόσωπον, ὑπήνη τὸ ὑπὸ τὸ πρόσωπον καταρχόμενον γένειον· ἡνίον τὸ ἐκ τοῦ στόματος ἀναγαρρὸν, τὸ κρατοῦν τὸ στόμα).

ΠΡΗΣΙΣ, ἰοε, ἡ, 1) πράξις, ἐνέργεια, καὶ ἐπομένως τὸ ἐκ τῆς πράξεως ἡ ἐνεργείας ἀποτελεσμα, ὄφελος (|| ὅπως ἐν τῇ καθομιλ. «δουλειά» σημ. οὐ μόνον τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς εὐχάριστον ἀποτέλεσμα)· οὐ τις πρήξις πέλεται γόιο· οὐδὲν ὄφελος ἐκ τοῦ γόου, «δὲν ὄγαίνει ἡ δὲν εἶνε δουλειά ἀπὸ τὰ κλάματα» ἢ «δὲν κάμνομεν τίποτε μετὰ τὰ κλάματα», Ω 524. Ὡσαύτως· «οὐ τις πρήξις ἐγένετο μυρομένησι» κ 202, 568. 2) ἐπιχείρησις ὑπόθεσις, «δουλειά», ἰδίῃ· ἰδιωτικὴ ὑπόθεσις, γ 82, «κατὰ πρήξιν· δι' ὑπόθεσιν, «διὰ δουλειά», τούναντιον «μαψιδίως» γ 82. Ἰδίως ἐμπόριον, Ὑ. Ἀπ. 397. Ἐκ τοῦ

ΠΡΗΣΣΑ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ πράσσω, ἐνεστ. -ει, -ουσι, ὑποτ. -οισιν, -οιμεν, μετοχ. -ον κτλ., μέλ. πρήξαι, ἀορ. ἔπρηξας, ἀπαρρ. πρήξαι, μετοχ. πρήξαντα. 1) κυρ. περῶν, πρὸς ὃ ἔχει ἢ ἐτυμολογικὴν συγγένειαν, διέρχομαι, διαπερῶ, «ἄλλα» διαπλέω τὴν θάλασσαν, ε 491, διανύω, «κέλευθον» Ξ 282, ν 83 κ. ἁ., «ἄδον» Ὑ. Ἐρμ. 203· καὶ μετὰ γεν. «ὁδοτό» Ω 264, γ 476, ο 47, 219. (|| Ἡ γεν. αὕτη δὲν εἶνε διαίρετικῇ· μέρος τῆς ὁδοῦ, ὡς φρονεῖ ὁ Ναιγελσδορχ, ἀλλὰ καθαρῶς τοπικῇ, ὡς τοιαύτη καὶ ἐν τῇ καθομιλ. σωζομένη, ὡς ὅταν λέγωμεν, «τοῦ πελάγου, τῆς στερεῆς, τοίχου-τοίχου, τοῦ κάμπου»). 2) συνθ. περαίνω, διαπραττω, ἐκτελῶ, κατορθώνω, «κάμνω» μετ' αἰτ. π 88, «ἔργον» τ 324, Ω 550, ἀπολύτως «ἔπρηξας καὶ ἔπειτα» τέλος πάντων κατώρθωσας, «τὸ κατὰφερες», Σ 357, ἰδίως κατὰ μετοχὴν «πρήξας» γ 60· (|| ἄλλ' ἐνταῦθα τὸ ἀντικείμενον ἔγκειται εἰς τὸ εὐθὺς ἐπόμενον, «οὐνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα»), «οὐτε πρήσσω» οὐδὲν κατορθῶ, Α 562, Α 552, Ε 191. 3) τινάτι [πράττομαι], εἰσπράττω, λαμβάνω· ἀντιμεσθίαν, «καὶ πολὺ με πράσσει» καὶ «πολλὰ μοῦ παίρνει», Βατρ. 185, «καὶ πράσσει με τόκον» αὐτ. 186. Ἡ σημ. 4) ἦτις εἶνε καὶ ἡ θεμελιώδης, εἶνε μόνον τῆς ἐπικ. χρήσεως, ἀλλὰ μόνον κατ' ἐνεστώτα.

ΠΡΗΣΙΝΑ, [-], Ἰων. ἀντὶ τοῦ πράυνω, «ἡμερεῶν», εὐμενέω, ἐξίλεων, μετ' αἰτ., Ὑ. Ἐρμ. 417. Ἐκ τοῦ

ΠΡΗΣ, ῥ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ πράος, «ἡμερος», εὐμενής, Ὑμ. 7, 10.

ΠΡΙΣΘΑΙ, ῥῆμ. μέσων ἐλλειπτικόν, ἐξ αὐτῶν μόνον ὁ ἀόρ. ἐν χρῆσει, παρ' Ὁμ. μόνον τὸ γ'. ἐνικ. ἀνακτῆ. πρίσθαι, ἀγορεύω, «πρίσθαι κτεάτεσσιν ἔστιν» ἡγόρασε διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ κτημάτων *Οδ. α 430, ε 445, 452.

ΠΡΙΑΜΙΔΗΣ [πυμ.], ἀν. ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, B 847. (Τὸ ι τῆς ἀρχομένης συλλαβῆς ἐκτείνεται διὰ τὴν ἄρσιν).

ΠΡΙΑΜΟΣ [πυμ.], ὁ, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Τροίας, ἀνὴρ τῆς Ἑκλῆθης. Κατὰ τὸν Ὁμ. εἶχε πεπληκτοῦτα υἱούς, ἐξ ὧν δικά ἐννέα ἐκ τῆς Ἑκλῆθης, σφίετον δὲ πάντων τὸν Ἑκτορα, Ω 493 ἐξ. Πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐξετεράτευσεν ὡς σύμμαχος τῶν Φρυγῶν κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, Γ 184 P 184 ἐξ. Κατὰ δὲ τὴν ἀρχὴν τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, ὑπὲρ ἡρώων ῥῶν ὧν δὲν μετὰ τοῦ πολέμου, Ω 487. Ἀπὸ δὲ μόνον ἐμφανίζεται ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἵνα συνομολογήσῃ τὴν ἀπαιτουμένην ἀνακωχὴν διὰ τὴν μονομαχίαν τοῦ Πάριδος καὶ Μενελάου, Γ 261. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑκτορος παρακολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ Ἑρμῆος ἔρχεται εἰς τὴν σπηνὴν τοῦ Ἀχιλλεύου καὶ διὰ πολλῶν δεήσεων καὶ πλουσίων λότρων ἐξαγοράζει τὸν νεκρὸν τοῦ υἱοῦ πρὸς ταφήν, Ω 370 ἐξ. Κατὰ τὸν μεταγενέστερον μῦθον φονεύεται ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλεύου (ἡ Ὀνομάχθη δὲ οὕτως κατὰ μὲν τὸν Ἀπολλῶ. 2, 6, 4, διότι κατὰ τὴν ἐπὶ Ἡρακλέους ἔλθωσιν τῆς Τροίας ἡ Ἡσιόνη θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος, ὡς ἀριστείων δουλεύσα εἰς τὸν Τελαμῶνα, ἐξηγόρασεν (ἐπρίσθαι) τὸν πιπρασκόμενον αὐτῆς ἀδελφόν, Ποδάρκην πρότερον καλούμενον, καὶ μετωνόμασε Πριάμον· κατ' ἄλλους δὲ ὁ Πριάμος=Πέρβριμος Αἰολιστὴ, τοῦτο δὲ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡσυχίου= βασιλεύς).

πρίν, ἐπὶ καὶ σύνδεσμι. Α'.) Ἐπὶ χρονικὸν ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, πρότερον, «πρωτίτερα, ἀρχήτερα, πρίν», συνήθως ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ παρόν «νῦν» B 142, 344 κ. ἀ. πλγ., «πολὺ πρίν» ε 467· πολλάκις μετὰ τοῦ ἄρθρου «τὸ πρίν» (ἐπερ πρὸ τοῦ Σπιτζν. ἐγράφετο ὑφ' ἐν: τοπρίν), Z 125, Π 573, γ 265, δ 32 κ. ἀ. Καὶ ἐν τῷ ἐφεξῆς χωρίῳ δὲν εἶνε σύνδεσμος, ἀλλ' ἐπὶ ῥῆμα, διότι τὸ πάθος ἀπαιτεῖ τὸ ἀσύνδετον σχῆμα καὶ τὸ ῥῆμα ἐπρεπε νὰ ᾔνε καθ' ὑποτακτ., «τὴν δ' ἐγὼ οὐ λόσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν» Α 29, Σ 283· ὡσαύτως «πρίν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα» Ω 554 (ἐνθα ἡ ὑποτακτικὴ εἶνε ἀντὶ μέλλοντος)· ὡσαύτως καὶ μετ' εὐκτ. «πρίν κεν ἀνιήσῃς τὴν πατρίδα γατὰ ἔκκοι» γ 447, πρβλ. λ 330, ε 455. Β'.) Ὡς σύνδεσμος χρονικὸς ἐν τοῖς χρονικοῖς ἀναφορικοῖς λόγοις, πρίν, πρίν ἢ, «πρίν γ' οὐ, προτοῦ», πολλάκις κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὸ ἐπὶ. «πρίν», πρότερον—πρίν, Θ 452 κ. ἀ., καὶ ἀντιθετικῶς «οὐ πρίν—πρίν», Α 97 κ. ἀ., «πρίν οὐ—πρίν γε, ἢ πρίν κ' ἤ», Ο 72, E 288,

«οὐ πάρος—πρίν γε» Θ 123, «οὐ πρόσθεν—πρίν» ψ 438. 1) μετ' ἄρσιν. αὐδαμοῦ παρ' Ὁμ., πλὴν ἐν τῷ Τ. Ἀπ. 357 «πρίν γε» μέχρ' οὗ. Πολλάκις ὁμοῦ ἐν τῷ συνδυασμῷ «πρίν γ' ὅτε», ἴδ. ὅτε, Γ', δ', ε'. 2) ἐπὶ χρονικῶν ἀντιθετικῶν λόγων, ἐν οἷς ἡ ἀπόδοσις εἶνε πάντοτε ἀρνητικὴ (οὐ πρότερον—πρίν). α.) μετ' ὑποτακτικῆς ἀντιθετικῆς τοῦ Ἄν (ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη) ἀρνητικῶς χρόνου ἡγορευμένου, [ὅτε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τίθεται ὑποτακτ. πάντοτε μετὰ τοῦ Ἄν: οὐ πρότερον—πρίν ἂν (ὑποτακτ.)], κ 475, Σ 135, ν 336, ρ 9. Ὡς δὲ δικαιοῦς εἶνε ἡ πλοκή, «πρίν γ' ὅτ' ἂν» μετ' ἄρσιν τῆς ὑποτακτ., δ 374, ε 477· δ'.) μετ' εὐκτικ. ἱστορικοῦ χρόνου ἡγορευμένου [ὅπως; ἢ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς;], Φ 580· ὡσαύτως «οὐκ ἐθέλεισθεσθ' ἄλλω... ἵέναι πρίν γ' ὅτε... ἔσται» I 488. 3) συχνότατα μετ' ἀπαρεμφ. τοῦ ἀορίστ., «οὐδ' ὅγε πρίν... κῆρας ἀσείει πρίν γ' ἀπὸ πατρὸς δόμεναι κούρη» Α 98, «εἴθ' ὦρελλ' ὅ ξείνος ἄλλοθ' ὀλέσθαι πρίν ἔλθῃ» σ 402 κ. ἀ. Ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας ἐννοεῖται ὅτι τὸ ὑποκειμενὸν τοῦ ἀπαρεμφ. τίθεται κατ' αἰτίαν, οἶον Z 82, X 456, ψ 438. Μετ' ἀπαρεμφ. δυνατόν νὰ τεθῇ καὶ τὸ «πρίν γ' ἢ» (ὡς τὸ Λατ. priusquam), X 266, E 288. Ἐνίοτε κατ' ἀνακολουθίαν συντάξωσιν ἀντὶ τοῦ ἀπαρεμφ. τίθεται ἄλλη ἐγκλίσις, οἶον «οὐ γὰρ... στήσεται, πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος... βῆμεναι... ἢ κ' αὐτός ἐνὶ πρώτοις ἀλοῖη» P 504· ἀντιρροφῶς «πρίν γ' ὅτ' ἂν... γέννηται ἢ αὐτὴν ποδίσσει» ε 374.

4) Τίθεται κατ' ἐλλείψιν τοῦ ῥήματος ἐν τῷ σ 394, «πρίν ὦρε» (ἡ ἔσται τὸ ἐξ, ὅστις συνήθως μετὰ τοῦτου τοῦ ὀνόματος δὲν τίθεται τὸ ἐστί, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἴδ. ἄρα). —Συνήθως τὸ ι εἶνε βραχὺ, ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ἐν τε ἄρσιν καὶ θέσει (τοῦ τρίτου ὁμοῦ ποδός) εὐρίσκεται καὶ ι μακρόν, Z 81, I 403 κ. ἀ., δ 668, ν 413.

πριετός, ἡ, ὅς (πρίω). «πριονιστός», διὰ πριονίου κομματιαστός, «ἐλέρα» *Οδ. σ 195, τ 564. (ἡ. Τὸ ὅσπου τοῦ ἐλεφαντος κατεκόπτετο εἰς πολλὰ καὶ λεπτὰ τεμάχια διὰ πριονος).

πρό, (Ξανσκρ. प्रा, Λατ. προ). Α'.) πρόθεσις μετὰ γεν. «ἐμπρός», 1) τοπικῶς, «πρὸ πυλάων, ὅσπου, πόλιος», «ἐμπροσθὰ εἰς τὴν πόλιν» κτλ., K 426, O 354, T 292 κ. ἀ., σπανιώτερον ἐπὶ τοπικῆς κινήσεως «πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο» (πρὸς τὴν ὁδὸν ἐγένοντο) ἐπροχώρησαν εἰς τὴν ὁδόν, Δ 382. 2) χρονικῶς «πρίν» «πρὸ γάμοιο» σ 524, ρ 476, «καὶ τε πρὸ τὸ τοῦ ἐνόησεν» ε 4. ὁ ἕτερος πρὸ τοῦ ἑτέρου, «πρωτίτερα ἀπὸ τῶν ἄλλων» (καὶ ὅχι καθὼς ἡρμάνευσε καθὼς ὁ Καίππεν: ὁ ἕτερος ἀντὶ τοῦ ἑτέρου) K 224. 3) Τροπικ. α.) εἰς ἐκφρασιν τῆς ὑπερασπίσεως ἢ προασπίσεως (δὲν ἀπέχει πολὺ τῆς τοπικῆς σημασίας: ἐμπρός: ὑπὲρ, Λατ. pro, «μάχεσθαι πρὸ τινος» Δ 156, Δ 57,

«δύσθαι πρό πόλεως» [ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀποθανέντι], *pro patria mori*, X 110. Περὶ τῆς φρ. «ἀεθλεύειν πρό ἀνακτος», *Id. Αἰθαλέτω* β'. εἰς ἔκφρασιν τοῦ αἰτίου, κατὰ τὴν ἐρμηνείαν, τὴν ὁποίαν τινὲς δίδουσι εἰς τὸ χωρίον, «πρό φόβοιο» ὑπὸ φόβου, P 667. *Id. ὁμως φόβοιο*. Ἐνίοτε ἡ πρό χωρίζεται τῆς συντακτικῆς πτώσεως δι' ἄλλων λέξεων, ὅσων Ψ 415, τ 435. B.). Ἐπίρ.

1) τοπικόν, «ἐμπρός, ἐμπροσά», A 195, N 799, P 355, ε 385, πολλάκις συνάπτεται μετ' ἄλλων ἐπίρ. «Ἰλιόθι πρό, οὐρανόθι πρό», «ἐμπροσά εἰς τὸ Ἴλιον, εἰς τὸν οὐρανόν» (*Id. ἰλιόθι καὶ οὐρανόθι*), οὐδὲ εἶνε ἀνάγκη νὰ παραδεχθώμεν τὴν γνώμην τοῦ Ἀρενί, ὅστις ἀρνέσται τὸ δυνατόν τοῦ τοιοῦτου συνδυασμοῦ καὶ διαρθώνει: Ἰλιόθι πρό, οὐρανόθεν πρό. «ἔξαγαγε πρό φύσας» προσετήγαγεν εἰς τὸ φῶς, «ἔδγαλεν ἐμπρός εἰς τὸ φῶς», P 188, T 118. 2) χρονικόν, πρῶτον, πρῶτιστά, A 70, α 37, «ἡυθι πρό» πρό τῆς ἡμέρας, «πρὶν τῆς αὐγῆς» (κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. σημ. «τὸ πρῶτὴν τὴν αὐγὴν», *Id. ἡυθι*).

3) Πολλάκις συνίθεται μετ' ἄλλων προθέσεων, ὅσων ἁποπρό, διαπρό, περιπρό, *Id. τὰ λ.* Γ'). Ἐν συνθέσει: ἔχει τὴν τοπικὴν, χρονικὴν, καὶ τὴν τῆς προτιμήσεως σημασίαν. **ΠΡΟΑΛΗΣ** [-], ἐς (ἄλλομαι), προσέχων, ἔπομ. πρηνής, κατωφερής, «κατηφορικός», «χωρός» Φ 262 f.

ΠΡΟΒΑΙΝΑ, μόνον ἐν τῇ παρακ. προβίβηκα, γ'. εἶναι ὑπερσυντ. προβέδῃαι καὶ ἐν τῇ ἐπικ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ. προβιδῶ, N 18, p 27, καὶ N 807, Π 609, ο 555, ἐνθα ὑπὸ Βέκκ. Δινδορρίου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ ἐκδοτῶν ἀντισηχθὴ οὗτος ὁ τύπος ἀντὶ τοῦ «προβιδῶν», *probl. bibl. καὶ bibl. 1)* προβαίνω, προχωρῶ, βαδίζω, «προβατὸν ἢ προπατῶ», «ποσί» N 18, 158, p 27, ἢ ἐπὶ ἀψύχων, «ἄστρα προβέδῃαι» εἶνε προκεχωρημένα, ἐπληρώσαν εἰς τὴν δύσιν, K 252. 2) προσηγορῆσαι, προπορεύομαι, «τινός», ὅθεν τροπικῶς, ὑπερβαίνω τινά, ὑπερτερῶ τινος, Z 25, Ψ 890, «τινὶ» ἐν τινι, κατὰ τι, Π 54.

ΠΡΟΒΑΛΛΩ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἀναυξ. πρόβαλον, θαυμαστικ. προβάλεσκε, ε 331, μέσ. ἀορ. β'. εὐκτ. προβαλοίμην. 1) Ἐνεργ. ῥίπτω ἐμπρός, «σπρώχνω», «Νότος Βορρὴ προβάλεσκε φέρεσθαι» ὁ Νότος τὴν (σχεδὶν) ἔρριπτε, ἔσπρωχνε πρὸς τὸν Βορρᾶν ἵνα φέρηται ὑπὸ τῆς πνοῆς τούτου, ε 331 μεταφορ. «ἔριδα» ῥίπτω ἐμπρός, προβάλλω, ὅ ἐ. ἄρχομαι ἔριδος, A 529. 2) Μέσ. α.) ῥίπτω ἐμπρός μου, διασπείρω, «σκηρπίζω», «οὐλοχότα» (*Id. τὴν λ.*), A 458, B 421, γ 447, «θεμελία», «ῥίπτω θεμελία», Φ 255. β.) ῥίπτομαι ἐμπρός τινος, ὅ ἐ. ὑπερβάλλω τινά, ὑπερτερῶ τινος, «τινός νοήματι» T 218.

ΠΡΟΒΑΣΙΣ, ιοσ, ἡ, κυρ. ἡ προχώρησις, «προπατησις», καὶ μετων. ἀντὶ τῆς ἐποχ. λέξ., τὸ

κινητόν, ἡ κινήτης περιουσία, τὰ πρόδατα, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἀκίνητον, τὰ λεγόμενα «κειμήλια», ὅσων «κειμήλιά τε πρόδασις τε» κινήτη καὶ ἀκίνητος περιουσία, δ 75 f. Ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει μόνον ἐνταῦθα.

ΠΡΟΒΑΤΟΝ [-], τὸ (προβαίνω), κυρ. τὸ προβατὸν, συνήθως πληρ. τὰ θρέμματα, τὰ βοσκήματα, Ἰλ. ε 124, Ψ 500. (Παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα = οἷς, «πρόβατον»).

ΠΡΟΒΕΒΟΛΑ, ἐπικ. παρ. κ. ἑλλειπτ. ἐξ ἀρχῆς τοῦ τινός ῥήματος: προβόλομαι, περισσώτερον θέλω, προτιμῶ, τινά τινος, A 113 f.

ΠΡΟΒΙΒΑΣ καὶ **ΠΡΟΒΙΒΩΝ**, *Id. προβαίνα*.

ΠΡΟΒΑΙΣ, ἦτορ, ὁ, ἡ (προβάλλω), κυρ. ἐμπρός ἐρριμμένος, ἐπομ. προβέδλημένος, προσέχων, «πεταχτός», ὅσων «σκόπελοι, πέτρι» B 396, Π 407, «ἀκταί» ε 405, κ 89, ν 97, «σῆλαι» προσεῖχουσιν, οἰονεὶ προσκεκολλημέναι εἰς τὸ τεῖχος, αἱ λεγόμεναι ἀντηρίδες, M 259.

ΠΡΟΒΑΔΕΚΑ, ποιητ., ἐκ τοῦ ἐνεστώτος μόνον ἀπαρ. προβασάμεν, τ 25, -αι, ἀορ. ἀναυξ. πρόβολον, ο 467, προστ. πρόβολος, Σ 382, μετοχ. -ών, -ούσα, προσεῖρχομαι, προεκβαίνω, «προβάλλω», ἐν γένει ἐξέρχομαι, ἰδίως ἐκ τῆς οἰκίας, Φ 37, «θύραζε» φ 249, 385.

ΠΡΟΒΟΛΗ, φωνάζω ἐμπρός, ὁ ἐ. φωνάζων προχωρῶ καὶ διακηρύττω εἰς πάντας, ἢ προτρέπων φωνάζω, M 277 f.

ΠΡΟΒΟΛΟΣ, ος (προβάλλω), προσέχων. Ὡς οὐσιαστ. ὁ «πρόβολος», ἡ προβολή, ἐξοχή, ἄκρα ἢ γλῶσσα προέχουσα ἐκ τῆς ἑκτῆς εἰς τὴν βάσσαν, λεγομένη ἢ οὐσιας προβολῆς, μ 251 f.

ΠΡΟΓΕΝΗΣ, ἐς, πρὸ ἄλλου γεγεννημένος, μόνον α.) συγκριτικὸν προγενέστερος, η, ος, πρότερον γεγεννημένος, παλαιότερος, πρεσβύτερος, B 555, δ 29 κ. ε., «γενεὴ προγ.» I 461. β.) ὑπερθετικ. προγενέστατος, η, ος, πρεσβύτατος, παλαιότατος, Ἰ. Δήμ. 140. Ἐκ τοῦ

ΠΡΟΓΙΓΝΟΜΑΙ, μόνον ἐν τῇ ἀναυξ. ἀορ. β'. προγίνοντο, ἔρχομαι εἰς φῶς, προφαίνομαι, «ἐδγαίνω», Σ 525 f, «ἐπὶ τι» Ἰμ. 6 (7), 7.

ΠΡΟΓΙΓΝΑΣΚΑ, μόνον ἐν τῇ ἀπαρεμφάτῃ τοῦ ἀορ. β'. προγινώμεναι, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ προγινώκειν, προγινώσκω, προνοῶ, προβλέπω, Ἰ. Δήμ. 258.

ΠΡΟΓΟΝΟΣ, ὁ, προγεγεννημένος, προγενέστερος, πρωτόγονος, πρωτότοκος, «προγόνοι» (ἐξυπ. οἷος), τὰ «πρώϊμα» πρόδατα, ε 221 f.

ΠΡΟΔΑΪΝΑΙ (*Id. ῥίξ. δα-*), ἐπικ. μετοχ. τοῦ ἀορ. προδασίς, προγινώσκω, προμανθάνω, προαισθάνομαι, δ 396 f.

ΠΡΟΔΟΧΗ, ἡ (προδέχομαι Ἰων. = προδέχομαι), τόπος στενός ἐν ᾧ προσδέχεται, προσλαμβάνει (οἷον ὁ κυνηγός τὰ θηρίον), «καρτέρη» συνήθ. καὶ «καθίστρα», ἀλλὰ καὶ «ποδόχη», μόνον ἐν τῇ «ἐν προδοχῇ» A 407 f.

ΠΡΟΔΟΜΟΣ, ὁ, τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς οἰκίας μέχρι τοῦ «μεγάρου» ἢ «δωμάτος», ἐν τῇ διατρίβῃ οἱ ἄνδρες, πρόδομοι, ὅστις περιλαμβανεῖ καὶ τὴν «αἴθουσαν» (Ἰδ. τ. λ.). I 473, Ω 673, δ 302, ξ 5 κ. α.

ΠΡΟΔΕΡΓΑ (προ-εἰέργω). ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐργαίου, ἐμπροσθεν ἀπὸ τοῦ νᾶ προχωρήσας, κωλύω, «σταματῶ», μετ' ἀπαρ., μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ παρ. προέεργε, Α 569 †.

ΠΡΟΕΙΝΚΑ, Ἰδ. ΠΡΟΪΝΜΙ.

ΠΡΟΕΙΣΑΧ, ἄορ. τοῦ προεἰσάω, μόνον ἐν τῇ γ'. πλ. τῆς ὑποτ. προϊσάω (προεἰδ.), μετοχ. προϊδών (προεἰδ.), γ'. πλ. τοῦ μέσ. ἄορ. τῆς ὑποτ. προϊδώνται, προορώ, προβλέπω, μακρόθεν βλέπω, δ 396, ε 393, τι, Ρ 756, Σ 527, χ 275, ν 155.

ΠΡΟΕΙΜΙ (εἰμί), προὑπάρχω, μόνον ἐν τι., «πρὸ τ' ἵόντα» τὰ παρελθόντα. Α 70 κ. α.

ΠΡΟΕΙΠΟΝ (προεἶπον), ἄορ. β'. τοῦ προαγορεύω, μόνον ἐν τι., «πρὸ οἱ εἶπομεν αὐτῷ» α 37 †.

ΠΡΟΕΜΕΝ Ἰδ. ΠΡΟΪΝΜΙ.

ΠΡΟΕΡΕΣΣΑ, μόνον ἄορ. α. ἐπ. προερέσσαμεν, κυρ. προκωπηλατῶ, ὃ ἐ. διὰ τῆς κωπηλασίας προχωρῶ, «ἐς λιμένα» ν 279, μεταβ. προσορμίζω, «φέρω, ἀράζω», «τὴν (νῆα) εἰς ὅρμον προερέσσαν ἐρετμοῖς» Α 435. Οὕτως ἐγραψεν ὁ Σπείζν. ἢ οἱ μετ' αὐτόν ἀντὶ τοῦ συνήθ. «προέρυσσαν», ὡσαύτως δὲ κατ' αὐτόν ἢ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ ι 73 «αὐτὰς προερέσσαμεν ἡπειρόνδης» καὶ α 497 «τὴν δ' εἰς ὅρμον προερέσσαν ἐρετμοῖς» ἐνθα ὅμως ὁ Δινδόρφ. διετήρησε τὴν συνήθη γραφὴν «προερέσσαμεν» ἢ «προέρυσσαν» (ἢ. ὅχι ὁρθῶς κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Ναιγελσδαχ, διότι τὸ μὲν προερεύω, σημ. τὸ καθελκύω εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ δὲ ἐρεύω τὸ ἀνελκύω εἰς τὴν ξηράν· τὸ δὲ προερέσσω· διὰ τῶν κωπῶν πρυάγω, πλησιάζω, «σπρώχνω» εἰς τὸν ὅρμον, ὅπερ ἀνάγκη ἦτο νᾶ γείνη μετὰ τὴν καταστολὴν τῶν ἰστίων ἀπὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὸν λιμένα μέχρι τοῦ ὅρμου).

ΠΡΟΕΡΥΑ, ποι., ἄορ. α. ἐπ. προέρυσσεν, ὑποτ. -ύσσω α.), «σύρω ἐμπρός», καθελκύω, πάντοτε ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καθελκυμένων, «ἄλας» Α 308, I 338· β') κατὰ τινας=τῷ προηγ. ΠΡΟΕΡΕΣΣΑ, ὅπ. Ἰδ.

ΠΡΟΕΣ, Ἰδ. ΠΡΟΪΝΜΙ.

ΠΡΟΕΧΑ, συνήρ. προὔχω, παρ' Ὁμ. πάντοτε συνηρησ. καὶ μόνον κατὰ μετοχ. καὶ γ'. πλ. τοῦ ἑνεγ. προὔχουσι (πλὴν τοῦ γ'. ἐν. τοῦ παρ. προέχε, μ 11)· ἔτι δὲ καὶ γ'. πλθ. τοῦ μέσου παρ. προὔχοντο. 1) Ἐνεργ. μόνον ἀμετάβ. α.) προέχω, προτερῶ, εἶμαι πρότερός τις, Ψ 325, 453· β.) προεξέχω, ἐξέχω, «πρόεχ' ἄκτῃ» μ 11, «ἄκται προὔχουσι» κ 90, «πύργος προὔχων» Χ 97, «ἡῖόνες προὔχουσαι»

ξ 138. Μεταρ. «δήμου προὔχουσι» ἐξέχουσι, διακρίνονται ἐκ τοῦ λαοῦ, εἶνε οἱ πρόκριτοι, προὔχοντες, Υ. Δῆμ. 131. 2) Μίσ. κρατῶ τε ἐμπρός μου, «δούρατα» Ρ 335 (ἐν τι.), ἔχω τε ἐμπρός μου, «ταύρους» γ 8.

ΠΡΟΕΧΗΣ, ἐκ (πρὸ, ἀχρηστον ῥ. ἀκῆω, ἀκῆ), πρόσθεν ὀδῶς, εἰς τὸ ἄκρον κοπτερός, «ἐρετμὰ» τὰ κωπία τὰ εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον πεπλατυσμένα καὶ κοπτερά, μ 205 †.

ΠΡΟΘΑΛΗΣ [-ω-]. ἐκ (προ-θάλλω). εὐθαλής, μόνον ἐν τῇ Υ. Δῆμ. 242 (ἢ. μάλλον· προ-θαίνων εἰς τὴν αὐθῆσιν «προθαλῆς τελέ-θεσκε» προέκοπτε).

ΠΡΟΘΕΛΥΜΝΟΣ, οκ, ποιητ. (προ, θέλυμνον=τῷ παρ' Ἡσυχ. θέλυμνον=θεμέλιον κατὰ μετὰθεσιν γραμμάτων). 1) πρό ῥριζος, «σύρριζος» (μὲ ὅλην τὴν ῥίζαν), «προθελύμνους ἐλκετο χαίτας»· προῥρίζους ἀπέσκα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, Κ 15, «προθελύμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα»· προῥρίζα ἢ σύρριζα ἔρριπτε κατὰ γῆς τὰ δένδρεα, I 544. 2) Ἀλλην σημασίαν ἔχει ἐν τῇ Ν 130, «φρίζαντες σάκκος σάκει προθελύμνη», ἐνθα ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει τὴν λ. πυκνῶ, ἀλλεπαλλήλῳ, φωτικῶ τῷ λόγῳ, ἐπειδὴ ἐνταῦθα ὁ λόγος περὶ τοῦ λεγομένου συνασπισμοῦ, καθ' ὃν ἡ ἄσπις τοῦ ἐνὸς στρατιώτου ἐπάπτεται ἢ ἐπικαλύπτει ἐν μέρει τὴν τοῦ παραστάτου. Ἀλλὰ πῶς; ἐκ τῆς πρώτης σημασίας κατήνησεν εἰς ταύτην; (ἢ. Τὸ πιθανώτατον εἶνε ὅτι κατὰ μεταφορὰν καὶ ὅτι τὸ «προθελύμνη» ἀνήκει οὐ μόνον εἰς τὸ σάκκος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ δόρυ καὶ ἡ ἔννοια εἶνε· ἐφράϊεν δόρυ μὲ δόρυ καὶ ἀσπίδα μὲ ἀσπίδα καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν ἔκτασιν (ἢ. ὅχι ἐν μέρει μόνον), ὃ ἐ. πυκνῶς καὶ ἀλλεπαλλήλως. Τὴν μεταφορὰν ταύτην εὐρίσκομεν μάλιστα παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ποιηταῖς, ὅταν «προθελύμνον μ' ἀπόλεσαν» Ἀριστοφ. Ἰππ. 528). Ἄλλοι δὲ παραβάλλοντες τὸ εἰς τὴν ἀσπίδα ὡσαύτως ἀποδιδόμενον ἐπίθετον, «τετραθέλυμνος» (Ἰδ. τ. λ.) ἢ ἐρμηνεύοντες τὴν Πρὸ ὧς ἐπιτακτικὴν ἐξηγουσιν· (ἀσπίδα) πολύπτυχον, πολυδίπλον, στερεάν. Τοῦ Δοιδερλείνου ἢ ἐκ τοῦ θλάω ἐτυμολογία καὶ ἡ ἐρμηνεία· ἐμπρός συμπεπιεσμένη, συμπεπυκνωμένη, εἶνε ἀνυπόστατος).

ΠΡΟΘΕΛΟΥΣ, Ἰδ. ΠΡΟΤΙΟΥΜΙ.

ΠΡΟΘΕΑ, θαμιστ. παρ. προθέεσκα, προτρέχω, τρέχω ἐμπρός, Κ 362 (ἐνθα κείται ἡ ἐπικ. ὑποτακτ. προθέησι), Χ 459, λ 515. Ἀλλ' Ἰδ. καὶ ΠΡΟΤΙΟΥΜΙ.

ΠΡΟΘΗΝΑΡ, ὄρος, ὁ, οἶος τοῦ Ἀρηιλόκου, ἀρχηγός τῶν Βοιωτῶν, Β 495.

ΠΡΟΘΟΟΣ, ὁ, οἶος τοῦ Τενθηρόδου, στρατηγός τῶν Μαγνήτων, Β 756.

ΠΡΟΘΡΑΝ, Ἰδ. ΠΡΟΘΡΑΣΚΑ.

ΠΡΟΘΟΑ, ἄνος, ὁ, εἰς τὰν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθείς, ε 515.

ΠΡΟΘΡΑΣΚΑ, ἐπικ., ἄορ. β'. μετοχ. προθρών,

προπηδῶ, πηδῶ ἐμπρός, τινάσσομαι. *Ψ. 363, P 522.

προθυμία [-υ-], ἡ (πρόθυμος), προθυμία, πληθ. B 588 †. (Τὸ ἰ κυρ. εἶνε βραχύ, ἀλλ' ἐκτείνεται ἐνταῦθα).

προθύραιος [-υ-], ον (πρόθυρον), ὁ πρὸ τῶν θυρῶν, ὃ ἐν ταῖς προθύροις. *Ως αὖ-σαστ. *τὰ προθύραια = τὰ πρόθυρα, Γ. Έρμ. 384.

προύτρον [-υ-], τό (πρὸ, θύρα), συνήθ. πληθ. 1) ἡ πρώτη θύρα, ἡ αὐλειος (θύρα), ἡ ἐκ τῆς οἴου εἰς τὴν αὐλήν φέρουσα, „ἐξώπορτα, αὐλόπορτα“, ἐπὶ μεγάλων οἰκοδομημάτων, ἡ πύλη, ὁ πυλῶν, οὐ μόνον εἰς ἐνικόν, οἷον O 424, α 119 κ. πλη., ἀλλὰ καὶ εἰς πληθ., A 777, α 103, δ 20, κ 220 (κατὰ τὴν ἀνάγκωσιν τοῦ Ἀριστοῦ, κατ' ἄλλους δὲ «εἰνὶ θύρῃσι»). 2) τὸ πρόθυρον, ὁ τόπος ὁ πρὸ τῆς θύρας, τῆς οἰκτεῖστος εἰς ἐνικ., υ 353, χ 474, φ 299 κ. ε.

προύλλα, ποιητ., μόνον κατὰ παρ.τ., προπέμπω, ἐκπέμπω, ἐξαποστέλλω, «τινὰ ἀπ' οὐρανὸθεν» Θ 365, «ἐπὶ νῆας» A 3, «ἀγρόνδε» α 370, «σίαλον» ξ 48. (Τὸ ἰ εἶνε βραχύ).

προύλанта, ποι., μόνον μέλ. γ'. ἐν. προύψει, ἀορ. προύψε, = προύλλα, ἐπομ. ἀποστέλλω, καταπέμπω, οἷον «πολλοὺς Ἀγῖς» *Ψ. A 3, Z 487, A 53, «Ἀδωνῆι» E 490. (Τὸ ἰ εἶνε βραχύ).

προύνημι, γ'. ἐνικ. προήνσι, πληθ. -ίσι, προστακτ. προίη, ω 519, ὑποτ. γ'. ἐνικ. προίη, Γ. Ἀπρ. 152, τοῦ παρ.τ. τὸ α'. ἐνικ. Ἰων. ζ' Ἀττ. προίειν, ι 88, κ 100, μ 9, τὸ δ'. προίεις, ω 333, τὸ γ'. προίει, A 326, ω 522 (ἐνθ' ὧν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ B'. παρ' ἡν, προίης, προίη, γὰρ μεσσημι καὶ ἀνιημι), ἀορ. α' προήκα ζ' ἐν-τιμήσει, ἡ προέηκα, ἀορ. δ'. γ'. πληθ. πρόεσαν, σ 291, προσ. πρόεας, -έτω, ἀπαρρ. πρόεμεν ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: προίειν, κ 155, κυρ. ῥέλλω ἐμπρός: ὅθεν α.) ἐπὶ προσώπων, ἐκπέμπω, ἀποστέλλω τινά, A 326, ι 88, μετ' ἀπαρρ. σημαίνοντος τὸν σκοπόν, «καλῆμεναι» K 125, πρβλ. στίχ. 388, 563, καὶ ἐπὶ πραγμάτων προσωποποιουμένων, «ἐμοὶ πνοήν Ζεφύρου προέηκεν ἀῖνα:» μοὶ ἔπειψε πνοήν Ζεφ. ἵνα πνέη, κ 25, «οὐρον» γ 183, «εἰ: τινά, ἐπὶ τινά» πρὸς τινά, M 342, [ἀφίημι], ἀφίνω ἐλεύθερον, „παραίτω“, A 398, «τὴν δὲ θεῶν πρόεας: ἄφες αὐτὴν χαρίζομενος: τῇ θεῶ, A 127: δ'. ἐπὶ πραγμάτων, «νῆας» πέμπω, H 468 ἐπὶ ὀλημάτων, ἐκτοξεύω, ἐξακοντίζω, „ρίπτω“ «οἰστούς, βέλος, ἔγχος» H 297, A 270, P 516, «εἰς πόντον βοός κίρας» μ 253: ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, „χύνω“, «ὕδωρ ἐς Πηνειόν» ἐκβάλλει, χύνει τὸ ὕδωρ του εἰς τὸν Πηνειόν, B 752. Μεταφ. «ἀγγέλιας, φήμη» 6 92, υ 405, «αἶνος: ἔπος προέηκεν» ἐξάγει, ἐκβάλλει, ἐκ-

στομίζω ξ 466, «κῶδος τινι» ἐπιπέμπω, „δίδω“, Π 241: γ'. „ἀφίνω, παραίτω“ (ἐπὶ πραγμάτων, ὡς ἀνωτέρω ἐπὶ προσώπων), «πηδάλιον ἐκ χειρῶν» ε 346, «πᾶσα προέηκε φέρεσθαι» τ 468.

προίκτης, ἀο, ὁ, ἐπικ. (προ-ίστομαι = προ-κνέομαι = ἔρχομαι ἐμπρός, ὃ ἐ. ζητεύω), ἐπαίτης, «ζητιάνος, ζήτουλας», *Οδ. p 449, «ἀνὴρ προίκτης» p 352.

προίξ, συνηρ. προίξ, ἡ, γεν. προίκός, ὠρεᾶ, ὠρον, „χάρισμα“, μόνον κατὰ γεν., οἷον «γεύομαι προίκός» γεύομαι ἀπολαύδων τὴν ὠρεᾶν, p 443. Ἐν δὲ τῷ «χαρίζομαι προίκός» ν 45 οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἐκλαύδουν τὴν γεν. ὡς ἐπιφύημα, καθὼς κεῖται συνήθως ἡ αἰ., προίκα, ὠρεᾶν, „χάρισμα“ αἱ δὲ νεώτεροι ὡς γεν. τοῦ τιμῆματος: ἀντὶ προίκης, ἀντὶ ὠρεᾶς (τὴν ὁποῖαν δίδω) κάρμω χάριν, ὃ ἐ. μετὰ τὴν ζημίαν μου κάρμω χάριν. (Ἐν τῇ καθομῇ εὐρίσκεται ἡ λ. εἰς σημ. ὅλως εἰδικήν, „προίκα, προίκός“, ὅπερ παρ.τ. κατὰ διάλεκτον καὶ „προικιός“, ἐπὶ τῶν γεμηλίων δώρων, τῆς ἄλλως φερυνῆς. Ἡ ἐτυμολ. ἀμφίβολος. Οὐδεμία τῶν προταθεισῶν ἐπαρκεῖ, οὐδ' ἡ παρὰ Κουρτίω).

προίλτιμι, ἀορ. α' μετοχ. προστήσας, μεταδ. προτάσσω, „σταίνω ἢ βάλλω ἐμπρός“, «τινὰ μάχεσθαι» τάσσω τινά ὡς πρόμαχον, A 456 †.

Προῖτος, ὁ, υἱός τοῦ Ἀδωντος: βασιλεὺς τῆς Τίρυνθος. Διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Ἀκισίου κατέφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Λυκίας: Ἰδοάτην. Οὗτος δὲ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν θυγατέρα του Ἀντεϊαν καὶ ἐπ' αὐτὴν αὐτὸν εἰς τὸ βασιλεῖόν του, Z 157 εἰς.

προ-καοίξαι, προκαθῆναι, προκαθίζομαι || ἐπὶ τῶν χηνῶν ζ γερῶν, οἷτινες καθιπτάμενοι καὶ μέλλοντες νὰ καθίσωσι προχωροῦσιν ὀλίγον ἐμπρός: καὶ ἔπειτα καθίζουσι, B 463 †.

προ-καλλεῖν, μόνον ἐν τῷ ἐπικ. μέσ. ἀορ. α'. προκαλεσάμην καὶ ἐν τῇ ἐπικ. συνεσταλμένη ὑποτακ. αὐτοῦ προκαλέσεται H 39, καὶ προστακτικῇ προκαλέσαι α) προκαλῶ: ὃ ἐ. προσκαλῶ τινά εἰς ἀγῶνα ἢ μάχην, ἀπολεῖ N 809, 0 142, «χάρμη» εἰς μάχην. H 218, 285, ἡ «μαγέσασθαι» Γ 432. H 39, 50. Ἐν γένει δ.) προσκαλῶ, καλῶ τινά πρὸς ἐμαυτὸν, «προκαλούμενος ὕπνον» Γ. Έρμ. 241.

προ-καλιζομαι, ἕτερ. ἐπικ. τόπος τοῦ προσγομ. μόνον ἐν τῷ γ'. ἐν τοῦ παρ.τ. προκαλίξω ἀναυθ. καὶ ἐν τῇ προσ. προκαλίξω. σ 20, προκαλῶ, ὃ ἐ. προσκαλῶ τινά εἰς ἀγῶνα, μάχην, E 807, H 150, μετ' ἀπαρρ. Γ 19, A 389, θ 228, «χερσὶ» εἰς πυγμὴν, σ 20.

*προκός, ἴσος, ἡ, = πρὸς, Γ. Ἀπρ. 74.

*προ-κατέχω, μόνον ἐν τῇ μέσῃ διαθ. κρατῶ τι ἐμπρός μου, «προκατέσχετο καλύπτειν» Γ. Δῆμ. 197.

ΠΡΟ-ΚΕΙΜΑΙ, ἀποθ. καίμαι, εἶμαι τεθει-
μένος ἐμπρός, μόνον ἐν τῇ φρ. «προκειμένα
ὄνειατα» τὰ προκειμένα, τὰ παρατεθειμένα ἐδέ-
σματα, I 91, α 149 κ. ἀ.

ΠΡΟ-ΚΑΓΓΟΣ [-], ον (κλύω), πρότερον ἤδη
ἀκουστός, παλαι θυρολόγιος, παλαιός,
«ἔπα» μόνον Υ 204 τ.

ΠΡΟΚΡΙΣ, ἰδος, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἑρεχθέως, βα-
σιλέως τῶν Ἀθηνῶν, γυνὴ τοῦ Κεφάλου, λ 321.
Ἀπιστήτατος πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς Κεφαλῆς κατέ-
φυγεν εἰς τὴν Κρήτην πρὸς τὸν Νίνωα, παρ' οὗ
λαβούσα πλοῦσια ὄψα ἐπανήλθεν εἰς τὴν Ἀττι-
κὴν πρὸς τὸν Κεφάλον. Ἀλλ' οὗτος ἐφόνευσεν
αὐτὴν ἐξ ἀδελφίας ἐν τῷ κυνήγι, ἐκλαδὼν αὐ-
τὴν ὡς θηρίον, προβλ. Ὀδιδ. Μεταμ. 7, 672 ἐξ.

ΠΡΟΚΡΕΣΣΑΣ, η, ον (πρό, κρέσσω), «προ-
κρέσσαι» ἐρυσαν νῆας· Ε 35, ἔνθα ὁ μὲν Ἀρί-
σταρχος ἐρηκνέει· κλιμακιδόν (τεταγμένας),
τοῦτέστιν εἰς πολλὰς σειράς, τὴν μίαν κατόπιν
τῆς ἄλλης, ὥστε ν' ἀποτελέσωσι εἶδος τι κλίμα-
κος (καὶ τοῦτο διότι ἡ παραλλία δὲν ἐχώρει πά-
σα· τὰς ναῦς εἰς μίαν σειράν τεταγμένας)· κα-
τ' ἄλλου; δὲ ἐν εἰδὲς κροσσῶν (ἐπάλξεων) ἐξε-
χούσας, οὕτω δηλ. τεταγμένας, ὥστε αἱ ὑψηλαὶ
πρόμναι τῶν ἀπετελῶν εἶδος τείχους μετὰ προε-
χουσῶν ἐπάλξεων.

ΠΡΟ-ΚΥΑΙΝΩ [-], **ΠΡΟ-ΚΥΛΙΑ**, μόνον μέσ.
προκυλίωμαι, κυλίωμαι ἐμπρός, ἐπὶ τῶν
κυμάτων τῆς θαλάσσης, Ξ 18 τ.

ΠΡΟ-ΛΕΓΩ, ἐκλέγω, παθ. παρακίμαι, μετοχή
«προλελεγμένοι» οἱ ἐκλεκτοί, Ν 689 τ.

ΠΡΟ-ΛΕΙΠΩ, ἀορ. ἀπαρφ. προλείπην, μετοχ.
προλείπων, παρακ. προλέλοιπεν, κυρ. καταλεί-
πω, ἀπολείπων, ἐγκαταλείπω, «ἀφίνω»,
«νεκρὸν» Ρ 275, «κτῆματα» γ 314, α 41,
«κηρὺς ἔξ πατρίδα γαίαν» ψ 420. Μεταφ. «μῆ-
τις σε προλέλοιπε» ἡ φρόνησις σὲ ἀφῆκε, δ 279.

ΠΡΟΜΑΧΙΖΩ [-], ἐπικ. (πρόμαχος)· ἀ.) εἴ-
μαι πρόμαχος, ἐν τοῖς πρώτοις μάχομαι,
«Τρωεῖ» μεταξὺ τῶν Τρώων, ὑπὲρ τῶν Τρ.,
Ἰλ. Γ 46· β.) ἐξέρχομαι τῆς τάξεως καὶ
μάχομαι πρὸς τινα, «Ἀγύλη» Γ 376.

ΠΡΟ-ΜΑΧΟΜΑΙ [-], πρὸ τῶν ἄλλων, ἡ ὑπὲρ
τινος μάχομαι, προπολεμῶ, μετὰ γεν., Ἰλ.
Δ 217, Ρ 358.

ΠΡΟΜΑΧΟΣ [-], ὁ, πρόμαχος, ὁ ἐν τοῖς
πρώτοις, πρὸ τῶν ἄλλων μαχόμενος, πολλάκις
πληθ. Δ 505 κ. ἀ., σ 379, ω 526 (μόνον ἐν-
ταῦθα τῆς Ὀδ.). (Ὁ Ἄρεος μὴ ἀκούμενος εἰς
τὴν παραδεδομένην ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ προ-
μάχομαι, νομίζει ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ πρό-
μος=πρῶτος, δῆθεν κατὰ τὸ νηπίαχος ἐκ
τοῦ νήπιος).

ΠΡΟΜΑΧΟΣ [-], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλεγήνορος, ἀρ-
χηγός τῶν Βοιωτῶν, Ξ 476, 482, 503.

ΠΡΟ-ΜΙΓΝΥΜΙ [-], παθ. ἀορίστ. β'. ἀπαρφ.
προμυγνύμι, μόνον ἐν τῇ μέσῃ διαθέσει, «παλ-
λακίδι προμυγνῆναι» νά ἔλθω πρότερον εἰς μίξιν,

νά συγκολληθῶ μετὰ τὴν παλλακίδα (Ὡ. ΜΙΓΝΥΜΙ,
3, γ.). I 452 τ.

ΠΡΟΜΝΗΣΤΙΝΟΙ, αι, α, μόνον πληθ. ὁ εἰς κα-
τόπιν τοῦ ἄλλου, εἰς ἕκαστος χωριστά,
τοῦναντίον τοῦ «ἅμα πάντες» μόνον ἐν τῇ Ὀδ.
λ 233, φ 230. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφιβολία. Κατὰ
μὲν τοῦ παλαιού; γραμματικου; ἀπαιθῶς ἐκ
τοῦ μένω, κατὰ δὲ τὸν Δύντζερν ἐκ τοῦ προ-
μνήστis, οἰονεῖς προμνισμένοι, κατὰ προμνι-
σμένην τάξιν· κατ' ἄλλου; δὲ ἐκ τοῦ πρόμος
κατ' ἀναλογίαν τοῦ; ἀγγιστίνος. ||. Ἀλλὰ τότε
πρέπει νά διορθωθῇ ἡ παραδεδομένη γραφή,
διότι ἐκ τοῦ πρόμος ἡ πρόμνος πρέπει νά γεί-
νη πρόμνιστος, ὡς ἐκ τοῦ; πρῶτος τὸ πρῶ-
τιστος καὶ ἔπειτα προμνιστίνος. Οὐ ἐσθίμηναι
δὲ τότε εἰς ἕκαστος πρῶτος).

ΠΡΟΜΟΛΩΝ, Ὡ. ΠΡΟΜΩΣΚΑ.

ΠΡΟΜΟΣ, ὁ, ποιητ. (πρό, primus), κυρ. πρῶ-
τος, προηγούμενος, παρ' Ὀμήρ. πάντοτε ὁ
πρόμαχος, Ο 293, λ 493 κ. ἀ., «πρ. ἀνὴρ»
Ε 533, «πρόμος τινί» πρόμαχος, ἐναντίον τι-
νός, Η 75, «τοῖσιν Ἑρευθαλίων πρόμος ἴστατο»
μεταξὺ αὐτῶν ὡς πρόμαχος ἴστατο ὁ Ἑρευθ.,
Η 136.

ΠΡΟ-ΝΟΕΩ, ἀορ. ἀ. ἀναύξ. προνόησαν, ἀπαρφ.
-ῆσαι. 1) προσορῶ, προβλέπω, προαισθά-
νομαι, «δῶλον» Σ 526. 2) προνοῶ, προ-
επινοῶ, «ἄμενον τίς» ε 364.

ΠΡΟΝΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πα-
τρόκλου φονευθεὶς, Π 399.

ΠΡΟΣ, ὁκός, ἡ, πιθανῶς· δορκάς ἡ ἐλαφος
κατὰ τὰ σχόλια, ρ 295 τ. (||. Πιθανῶς ἡ ῥίξ
εἶνε ΠΕΡΕ-, ΠΡΕ-, εἰς τῆς περκάζω, περκνός,
,,πρέκνω", Πρόκνη, καὶ σημαίνει κυρίως πε-
ποιικιλμένη, στικτή).

ΠΡΟ-ΠΑΡΟΙΟΕΝ, πρὸ συμφώνου δὲ καὶ προπάρ-
οιοε. 1) Ἐπιβήμα· ἀ.) τοπικόν, ἐμπρός,
ἐμπροσθεν, „ἐμπροστά—ἐμπροστά, ὁλο-
μπρός, ὁλόμπροστα", μετὰ ῥημάτων κινή-
σεως ἡ ἡρεμίας σημαντικῶν, «κίων» Ο 260,
«ἰέναι» ρ 277, «ἔρχεσθαι» ρ 282, «ἔξετο» Ἰ.
Ἑρμ. 299, «παρὰθῆς» προφάσας νά περᾷ
ἐμπρός, προπεράτας, Χ 497, «ἤριπε» Π 349
κ. ἀ. Ἐτι δὲ πρὸ τῶν ἀφθαλμῶν, ἐνώπιον,
δ 225· β.) χρονικόν, πρότερον, „πρωτίτα-
ρα", Κ 476, Λ 734, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ «ὀπίσ-
σω» λ 483. 2) Πρόθεσις μετὰ γεν. εἰς τοπι-
κὴν πάντοτε σημασίαν· ἀ.) πρὸ, ἐμπρός, ἐμ-
προσθεν, «πόλιος, πυλάων, θυράων» Β 814,
Ζ 307, α 407, «ποδῶν» Ν 205 κ. ἀ. πλη.,
«νεός» πρὸ τῆς πύργου; τῆς νηός, ι 482 (τοῦ-
ναντίον «μετόπισθε» ρ. 539)· β.) καθ' ὅλην
τὴν ἔκτασιν ἐμπρός, Β 92.—Ἐνίοτε τίθεται
ἡ γενικὴ πρὸ τῆς προθέσεως, Δ 348, Ξ 297,
Ο 66 κ. ἀ.

ΠΡΟ-ΠΑΣ [-], ΛΕΑ [-], ΑΝ, ποιητ., ὄλος, ὁ-
λόκληρος, «πρόπ. ἡμαρ» δ' ὄλης τῆς ἡμέρας,
Δ 601, ι 161 κ. ἀ., Ἰ. Ἑρμ. 206.

προπέμπα, ἀδρ. προπεμψα, προαποστέλλω τινά, ρ 54, ω 360. Συνήθως: ἀποπέμπω, εξαποστέλλω, «στέλλω»· εἰς Ἀτρείδην· ρ 417, «εἰς Ἀἶδα» (ἐξυπ. δόμοις) στέλλω εἰς τὸν Ἀδην Θ 367, ζ ἐν τμ. «πρὸ μ' ἔπεμψεν» Α 442.

προπέφανται, ἰδ. προφαίνα.

προπίπτω, ἀδρ. μετοχ. προπεσών, πίπτω ἐμπρός, Βατρ. 235. 2) κλίνω ἐμπρός, προνεύω, «ακύπτω» ἐν τῇ φρ. «προπεσόντες ἔρπον» κλιναντες ἐμπρός ἤρχισαν νά κωπηλατῶσι, «ἔπεσαν μέ τ' αὖ μοῦτρα εἰς τὰ κουπί'», ὅ ἐ μετὰ πολλῆς σπουδῆς ἐκωπηλάτου, *Οδ. ε 490, μ 194.

προποδίζω, κυρ. προτείνω τὸν πόδα, ἐπομβάδην καὶ καύφως προβαίνειν με ἀνοικτά καὶ ἑλαφρά βήματα προχωρῶ, *Ιλ. Ν 458, 806.

*προπόλος, ἡ (πρὸ, πολέω), θεράπαινα, *Γ. Δῆμ. 440.

προπρηγής, ἐκ. ποιητ. προκλινής, ἐπὶ τὰ πρόσω νεύων, «σκληπρον δ' οὐτ' ὀπίσω οὔτε προπρηγές· ἐνώμα» Γ 218 (ἐνώμα τὸ ἐπίθ. ἐπέγει τόπον ἐπὶ· = ἐμπρός)· ὡσαύτως καὶ χ 98 «περὶ γὰρ διέ μή τις ἔγχος ἀνελκόμενον ἢ ἄλ' αἰσιν φασγάνῳ ἄλ' αἰς ἢ προπρηγέα τύψα» ἐφοβεῖτο μήπως τις αὐτὸν (τὸν Τηλέα), προσπαθόντα νά ἐξελκύσῃ τὸ ἔγχος, ἢ διατρύψῃ ἐφορμήσας (κατ' αὐτοῦ ἀπ' ἐμπροσθεν) με τὸ φάσανον, ἢ κάτω νενευκότε (ἐκ τῶν ὀπισθεν) τὸν κτυπήσῃ. (Οὕτως διωρῶσαν καὶ περὶ πον ἡρμάνευσαν τὸ χωρίον ὁ Δοιδερλ., Βέκκ ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀμεί· ἀντὶ τῆς συνήθους γραφῆς: προπρηγέ (φασγάνῳ δηλ.) τύψα· καὶ τῆς ἐρικηνείας· με προκλινές, «κατὰκλινόμενον» φάσανον κτυπήσας, ὅπερ κακῶς ἐθεωρήθη ὡς ἀντίθεσι τοῦ «ἐλάσειν» ἢ τοῦ «αἰεῖν»·), «Ἐκτορα προπρηγέα ἐκτανύσας» ἐξαπλώσας· ἐπίστωμα. Ω 48.

προπροκυλινδομαι [·····], ἐπικ. διὰ τῆς διπλῆς προθέσεως ἐπιτεταμένον· κυλινδομαι, ἀδικόπως κυλίσσομαι, ἢ εἰς τοῦ πόδας κυλίσσομαι, γίνουμαι ὑποπόδιον τῶν ποδῶν «τινος» Χ 221. Μεταφ. ἀδικόπως περιπλάνωμαι, «κυλίσσομαι ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ», ρ 525.

προρέα, ποιητ. ἀντὶ τοῦ προῤῥέα. 1) ῥέων προχωρῶ, ῥέω, εἰσρέω, ἐκβάλλω, «χύνουμαι», Φ 260 κ. α., ε 444, «ἄλαδε» Ε 598, Μ 19, «εἰς ἄλαδε» κ 351, ἐκρέω ἀναδύζω, Χ 151. 2) μεταβ. κάμνω νά ῥέωσι, γύνω, «ὑδωρ» Γ. Ἀπ. 380 (ἐνθα ὁ Οὐδύλειος· ἔγραψε κατὰ τὸν Εὐστάθ. «προχέειν»).

προῤῥιζος, οκ (πρὸ, ῥίζα), πρόῤῥιζος, «σύῤῥιζος», ῥιζηδόν, ἐκ θεμελίων, *Ιλ. Α 457, Ξ 415.

πρός, Δωρ. ζ ἐπικ. προτί ζ ποτί. 1.) Πρόθεσις, συντασσόμενη μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ., σημαίνει κατὰ τὴν παραγωγὴν αὐτῆς· ἐκ τῆς πρό,

Σανκρ. pra (ὅθεν τὸ προτί, Σανκρ. prāti = Λατ. versus, contra πρέπει νά θεωρηθῇ ὡς ὁ ἀρχαιότερος τύπος) τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω διεύθυνσιν ἢ κίνησιν μέχρι τινὸς ὁρισμένου τέρματος, καὶ διὰ τοῦτο ἡ μετ' αἰτ. σύνταξις πρέπει νά θεωρηθῇ ὡς ἡ πρώτη καὶ θεμελιώδης, ἦτις καὶ ἐν τῇ παλαιστοτέρῃ γλῶσσῃ εἶνε ἡ συνηθεστάτη. Ὑστερον δὲ συνταχθεῖσα μετὰ γενικ. ζ δοτικῆς ἔλαβε σημασίαν σύμμετρον πρὸς τὴν κυρίαν ἐννοίαν τούτων τῶν πτώσεων. — (Οἱ τύποι προτί καὶ ποτί εὐρίσκονται συνήθως μετ' αἰτ. συνταγμένοι, σπανιώτερον δὲ μετὰ δοτικ. καὶ ἐκότερος αὐτῶν ἀπαξ μόνον μετὰ γεν., Α 831, Χ 498. Περὶ δὲ τῆς χρήσεως τῶν τριῶν ἐν γένει τύπων παρετήρησεν ὁ Βέκκερος· ὅτι τὸ μὲν πρὸς εὐρίσκεται 200άκι· καίμενον καὶ ἰδίως 11άκι· πρὸ διγαυματουμένων λέξεων· τὸ δὲ προτί 60άκις καὶ ἰδίως 57άκις· πρὸ διγαυματ. λέξεων, (οἷον 33άκις πρὸ τῆς λ. ἄστν, 17άκις πρὸ τῆς λ. Ἰλιον, τρίς πρὸ τῆς λ. ἐν ζ δὲ πρὸ τῆς λ. οἶκον ζ οἶ)· εξακουμένων τῶν εἰς δύο· προτιτεῖν καὶ προτιτεῖν. Ἐν δὲ ταῖς λέξεσι· προτιάπτειν, προτιόλλειν, προτιμυθίσσασθαι ζ ἀπρωτίμαστος δύναται πανταχοῦ ὅπου αὐταὶ εὐρίσκονται (πλὴν ἐν τῷ Ω 410) νά τεθῇ ὁ τύπος πρὸς· τὸ δὲ ποτί, ὅπερ εὐρίσκεται 80άκις ἐν συντάξει ζ 9άκις ἐν συνθέσει, διαφέρει τοῦ προτί, καθ' ὅτι τοῦτο μὲν τὸ προτί πλέον ἢ 20άκις καθίσταται πρὸ αὐτοῦ βραχέειαν συλλαβὴν θέσει μακρὰν καὶ πανταχοῦ ἀποτελεῖ πυρρίγιον [···], πλὴν ἐν τῷ ω 347, ὅπου εὐκόλως δύναται νά διωρθωθῇ εἰς τὸ ποτί· τὸ δὲ ποτί ἐν 22 χωρίοις ἔχει τὴν λήγουσαν θέσει μακρὰν καὶ ἐπομένως ἀποτελεῖ ἰαχβον [···]. Τὸ ἰ τοῦ ποτί καὶ ποτί παρ' Ὁμ. μὲν οὐδέποτε, παρὰ δὲ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς εὐρίσκεται ἐκδιδομένον).

Α') Μετὰ γεν. 1) τοπικῶς· α.) κυρ. εἰς ἐνδεικν τῆς ἀπὸ τόπου κινήσεως, ἀπὸ (τινος ἢ «τινα»), ἀπὸ μέρους τινός, παρὰ τινός, «ἐκεῖ» — ἢ πρὸς ἡσίων ἢ ἐπερῶν ἀνθρώπων· ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν ἢ δυτικῶν ἀνθρώπων, ὅ ἐ ἀπ' ἀνατολῶν ἢ δυσμῶν, θ 29· β.) εἰς ἐνδεικν τῆς πρὸς τινὰ τόπον διεύθυνσεως (τὴν ὁποῖαν αἱ μὲν νεώτεραι γλῶσσαι θεωροῦσιν ἀπὸ τοῦ τόπου, ὅθεν ἀρχεται ἡ διεύθυνσις, διὸ λέγουσι πρὸς· τι, οἱ δὲ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ τόπου ὅπου λήγει ἡ διεύθυνσις, ὅθεν λέγουσι· πρὸς· τινος)· ὅ ἐ ἀπὸ τινός. II. Ὠσαύτως δὲ καὶ ἡ καθομιλουμένη «ἀπὸ τὰ μέρος· τινός», «πρὸς· ἀλός, πρὸς· Θύμης»· πρὸς τὴν θάλασσαν, πρὸς τὴν Θύμην, «ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, τῆς θ.» Κ 428, 430, «πρὸς· νῆων»· πρὸς τὰ ναῦς, Ο 670, «πρὸς· Βορέα»· πρὸς Βορρᾶν, ν 410, «νῆσοι πρὸς· Ἠλίδος» φ 347, «πρὸς· πτόλις· πέτετ' αἰεῖ»· ἐπὶτα πρὸς τὴν πόλιν, πλησιάζον πάντοτε πρὸς τὴν πόλιν, Χ 498. 2) Μεταφ. ἐκφράζειν α.) τὴν ἀρχήν, ἀφορμὴν, αἰτίαν τινός, ὅθεν τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, δύναται ἢ ἐνε-

γεία τοῦ ὁποῖου γίνεται τι, παρὰ ἢ ἀπὸ τίνος, ἀπὸ μέρους τινός, ὑπὸ τίνος, ὅταν «ἀκούω τι πρὸς τινος» παρὰ τινος, «ἀπὸ τοῦ στόματι τινός», Z 525, «ἔχω τιμὴν πρὸς Ζηνός» παρὰ τοῦ Διὸς δεδομένην, λ 302, «οἱ τε θέμιστας πρὸς Διὶ· εἰρύσεται» οἱ τινες φυλάττουσι τὰς θ. παρὰ τοῦ Διὸς λαδόντες, A 239, «πρὸς ἄλλῃ· ὑφαίνειν» ὑπὸ ἄλλῃ· προσταττομένη (|| ἢ παρ' ἄλλῃ· λαδοῦσα τὸ ἔργον) νὰ ὑφαίνῃς, Z 456, «τιμὴν ἄρνυσθαι πρὸς Τρώων» παρὰ (ἀπὸ μέρους) τῶν Τρώων, A 460· ὡσαύτως «πρὸς Τρώων κλέος· εἶναι» X 514, «κύδος πρὸς Δαναῶν» II 85, «πρὸς Διὶ· εἶσι ξένοι» παρὰ τοῦ Δ. εἶνε οἱ ξένοι, «ἀπὸ τόν Δ. εἶνε ἢ ἔρχονται οἱ ξένοι», ὅταν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Δ. εἶνε, ζ 207, ξ 57. Ἐπὶ παθητικῶν ῥημάτων ἐκφράζει τὸ ποιητικὸν αἴτιον, «διδάσκουσι πρὸς τινος» ὑπὸ τίνος, A 831, πρὸλ. Z 57· β.) ἐπὶ ὀρκῶν καὶ ἐξορκισμῶν κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῆς τοπικῆς σημασίας, «πρὸς θεῶν μάρτυροι ἔστωσαν μάρτυρες ἐνώπιον τῶν θεῶν, A 339, T 488· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων· δεῖσθαι ἱκετεύω κ.τ.τ., ἐν ὀνόματι, «δι' ὄνομα» τινός ἢ «δι' ἀγάπην» τινός, λ 67, ν 324.

Β.) Μετὰ δοτ. μόνον τοπικῶς. 1) εἰς ἐνδείξειν τῆς παρὰ τινι ἀντικειμένης διατριβῆς, παρὰ τινι, ἐπὶ τίνος, «ποτὶ γούνασι παππάζειν» ἐπὶ τῶν γονάτων ἢ πλησίον τῶν γον. E 408, «πρὸς περὶ ῥῆν καταμύξατο χεῖρα» εἰς τὴν περὶ ῥῆν, ἐνδιατριβούσα κατὰ τὴν θεωσίαν περὶ τὴν περὶ ῥῆν, E 425, «πρὸς γαίῃ» κατὰ γῆς (κείμενον) λ 423, «νῆας ποτὶ σπιλίδεσσιν ἔαζαν» εἰς τοὺς βράχους· συνέτριψαν, γ 298 «ἄνεμος ποτὶ ὄρουσιν ἤπυσε» E 398, «πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται» συνέχονται, συγκαταστύνται πρὸς ἀλλήλους (ἢ μία πλησίον τῆς ἄλλης) ε 329. Ὡσαύτως καὶ μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων, ὅταν πρόκειται νὰ συνεκκρασθῇ καὶ ἡ μετὰ τὴν κίνησιν ἐπερχομένη ἡρεμία, «τένα βαλλόμενα ποτὶ γαίῃ» κατὰ γῆς X 64· «βάλλειν τινὰ ποτὶ πέτρῃ» ῥίπτει καὶ κολλᾷ τινὰ εἰς τὴν πέτραν, ε 415 κ. ἀ. 2) εἰς ἐνδείξειν τῆς προσθήκης, «πρὸς τοῖσι» πρὸς τοῦτοις, ἐκτός τούτων, κ 68.

Γ.) Μετ' αἰτ. 1) τοπικῶς. α.) εἰς ἐνδείξειν τῆς πρὸς τι κινήσεως, πρὸς, εἰς, μετὰ τῶν κινήσεως· σημ. ῥημάτων «ἔναι, ἔργεσθαι, βαίνειν, χωρεῖν, ἀπνεύσθαι, ἀποβαίνειν, ἀποναιεῖν, ἀφρεσθαι, ἱκίσθαι, αἰσσεῖν, φεύγειν» κτλ. Ὁμ. πλγ. ὡσαύτως «στελεῖν πρὸς οὐρανόν» ἀναβαίνειν εἰς τὸν οὐρανόν, λ 17. Ἐπὶ δὲ μετὰ τῶν μεταβατικ. ῥημάτων, ὅταν τὸ «φέρειν, ἄγειν, προτὶ Διόν, προτὶ ἄστου, προτὶ οἴκον» Ὁμ. πλγ. καὶ τὸ «ἐλαύνειν, ὠθεῖν, ῥίπτειν, ἀράσσειν τι πρὸς τι» Ὁμ. πλγ. καὶ «οὐτάξω πρὸς τι» Ἰδ. λ. οὐτάξω· β.) εἰς ἐνδείξειν τῆς διευθύνσεως πρὸς τι ἢ πρὸς τινὰ, ὅταν «ἰέναι, παπταίνειν πρὸς τι ἢ τινὰ» μ 233, «στῆναι ποτὶ πνοήν» Δ 622,

ἐπὶ τοποθεσίας, «ἔναι πρὸς ἡῶ τ' ἡλιόν τε» M 239, «κεῖσθαι πρὸς ἕσπον» ε 26, «ναίειν πρὸς ἡῶ τ' ἡλιόν τε» ν 210· ὡσαύτως «κλείειν πρὸς οὐρανόν» Θ 364. Συχνὰ μετὰ τῶν ῥημάτων «λέγειν, ἀγορεύειν» ὅθεν «ἀνύοναι πρὸς τινὰ» ἐνώπιόν τινος, κάμνω ὄρκον εἰς τινὰ, E 331 καὶ ἐν γένει εἰς ἐνδείξειν οἰασθήποτε σχέσεως «πρὸς Τυδείδην τεύχε' ἀμείβειν» Z 235· γ.) ἐνίστα συζευγνύεται καὶ ἡ ἐννοία τῆς ἐναντιότητος, ἐναντίον τινός, κατὰ τινος «αἰσσεῖν πρὸς ῥόν» Φ 303, καὶ ἐχθρικῆς διαθέσεως «μάχεσθαι πρὸς Τρώας» P 471. Μεταφορικῶς «πρὸς δαίμονα» ἐναντιούμενος· δαίμονι, ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ δαίμονος, P 98, 104. 2) χρονικῶς, πρὸς, «κατὰ» «ποτὶ ἔσπερα» πρὸς ἑσπέραν, «κατὰ τὸ βράδυ», ρ 491.

Σημ. Ἐπιταττομένη τῆς συντακτικῆς πτώσεως εὐρίσκεται ἡ πρόθεσις αὕτη σπανίως· καὶ τότε κεῖται μετὰ ὀρίσματος καὶ τοῦ ἐπομένου ἐπιθέτου, ὅταν «ἔστω ποτὶ σφέτερον» P 419.

II.) Ἐπιβ. ἀπολύτως τιθέμενον σημαίνει προσθήκην, «πρὸς δέ, ποτὶ δέ» προσέτι δέ, ἔτι δέ, ἐκτός δέ τούτων, K 408, ε 255 κ. ἀ. Πρὸλ. δὲ καὶ λ. προσβάλλω 1).

III.) Ἐν συνθέσει σημαίνει τὴν κίνησιν καὶ διεύθυνσιν, ἔτι δὲ τὴν παρὰ τινι (πλησίον τινός) διατριβὴν καὶ προσθήκην.

ΠΡΟΣΑΓΓΕΙΝ [···], ἐκ τοῦ ἐνεστ. μόνον εὐκτικῇ προσάγειν, ἀορ. β'. προσήγαγε, ἐπάγω, ἐπιφέρω, προσφέρω, «πῆμά τι» ρ 416 f, «ἔωρά τι» Γ. Ἄπ. 272.

ΠΡΟΣΑΪΣΣΑ [···], μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. προσαΐσαι, φέρομαι πρὸς τι, ἐφορῶ. ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, Ὅδ. χ 337, 342, 365.

ΠΡΟΣΑΛΕΪΝ [···], μόνον ἐν τῇ προσ. προσάλειψαι, ἐπαλείφω, «φάρμακόν τι» ἀλείφω εἰς τινὰ φάρμακον, ἢ ἀλείφω τινὰ μὲ φάρμακον, κ 392 f.

ΠΡΟΣΑΜΪΝΑ [···], ἀορ. ἀπαρρ. προσκαμναι α.) ἐπαμύνω, ὅ ε. ἐπὶ πλέον ἀποκρούω, «ἐπαιτα δέ τ' οὐ προσάμνει» (ἐξου. αὐτόν) δὲν τολμᾷ ἐπὶ πλέον νὰ τὸν ἀποκρούσῃ, Ὅλ. E 439· β.) μετὰ δοτ., προσδοθῆναι, προσέρχομαι τινι ὡς βοηθός, B 238, II 509.

ΠΡΟΣΑΝΑΓΓΕΛΛΑ [···], μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ ἀορ. ἐνικ. προσηγάγασσε, προσέτι ἀναγκάζω, μετ' ἀπαρρ., Γ. Ἄπ. 413.

ΠΡΟΣΑΠΤΑ, ἀορ. καὶ ἐπικ. ποτιάπτα, κυρ' προσάπτω, προσκυλλῶ· μεταφορ. προσάπτω, παρέχω, προξενῶ, «κύδος τι» Ω 110 f.

ΠΡΟΣΑΡΗΡΑΣ [···], γῆα, ὅς, μετοχ. ἐπικ. τοῦ ἀμεταβ. παρκ. τοῦ ῥήματος προσ-α-ρῆ-ρῆ-σκω, προσκαρῆρσμένος, προσκαρῆρμένος «ἐπίστωτα προσαρῆρῶτα» E 725 f.

ΠΡΟΣΑΥΔΑ, ποι., προσ. -άτω, παρατ. προσ-αυ-δᾶν, γ'. ἐνικ. προσήυδα, γ'. δούκ. ἐπικ. προσ-αυδήτην, A 396, X 90, προσφώνω, τρασ-

γορεύω, λέγω ἢ ἀποτεινόμεαι πρὸς τινα, πολλάκις ἀπολύω, Δ 24 κ. ἀ. πλγ., ἢ μετ' αὐτ. προσέπου· ἀ.) «τινὰ ἐπέσειν» Δ 136, σ 440 κ. ἀ., «ἐπ. μελιχρῖσι», Ψ. ΜΕΛΙΧΡΙΟΙΣ· δ.) «κερτομῖοις» Α 539· συνήθετατα μετὰ δῶω αὐτ., «τινὰ ἔπεια» ἀποτεινὼ πρὸς τινα λόγους, Α 204, λ 209 κ. ἀ.

ΠΡΟΣΒΑΙΝΩ, ἀορ. β'. προσέδης, -θη, γ'. πληθ. προσέδαν (ἀντί τοῦ προσέδωσαν), μετοχ. προσβάς, μέσ. ἀορ. γ'. ἐνικ. ἐπικ. προσέδωσθετο, Β 48, Ξ 292, φ 5, 43, Τ. Έρμ. 99 (ἀλλαχοῦ δὲ -ατο, Ψ. ΜΑΙΝΩ), προσέρχομαι, μεταβαίνω, ὑπάγω πρὸς ἢ εἰς τι, οἷον «πρὸς διράδα» Τ. Άπ. 284, συνήθως μετὰ μόνης αὐτ. «Γάργαρον» Ξ 292, «Όλυμπον» ἀνέδῃ (ἢ Ἡώς) εἰς τὸν Όλυμπον, Β 48 (|| ἔνθα τὸ ῥῆμα πρέπει νὰ ἐκληφῇ εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν, διότι ἡ Ἡώς εἶνα πρόσωπον), «λόφον» Τ. Έρμ. 520, «κνημοὺς προσέδαν» ἔφθασαν εἰς τοὺς κ., Ψ 117, «οὐδὸν» πατώ τὸ κατώφλιον, φ 43· ὡσαύτως «λάς προσδά» Ε 620, «ἀταρπὸν προσέδῃ» ἠγαλοῦθησεν ἡ, ὡς ἐκ τῆς τοποθεσίας ἐνταῦθα, ἀνέδῃ, ξ 4· ὡσαύτως καὶ «κλμακα» φ 5, καὶ «ὄρος» τ 434. (Έν τούτοις τοῖς χωρίοις ἡ μὲν αἰτιατικὴ σημαίνει τὸ τέρμα τῆς κινήσεως ὡς ἐν τῇ «βήσθετο διφρον» Γ 262, ἡ δὲ Πρὸς τὴν πρὸς αὐτὸ διεύθυνσιν).

ΠΡΟΣΒΑΛΛΩ, ἐπικ. καὶ Δωρ. ΠΡΩΤΙΒ., ἀορ. β'. προσέβαλον, μέσ. ἐνεστ. β'. ἐνικ. προτιβάλλεαι κατὰ τὸν ἀρχαιότερον καὶ ἐπικ. τύπον ἀντί τοῦ -βάλλῃ. 1) Ένεργ. ἀ.) κυρ. ῥίπτω τι κάτω, ἐν τμ., «πατὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ» ἔρβης κάτω εἰς τὴν γῆν, δ ἐ κατὰ γῆς τὸ σκῆπτρον, Α 245, σ 80 (Ένθα τὸ «πατὶ» δύναται μὲν καὶ ὡς ἐπιρρημα νὰ ἐκληφῇ, οὐδέποτε δὲ ὡς πρόθεσις; τῆς δοτ. «γαίῃ» συντακτικῇ· δ.) ῥίπτω τι κατὰ τινος, κτυπῶ, προσβάλλω, τι ἢ τινά, «Ἡέλιος προσέβαλλεν ἀρούρας» ὁ ἥλιος, «ἐκτύπα», τουτέστιν ἐφώτιζε τοὺς ἀρούς, Η 424, τ 433. 2) Μέσ. μεταρ., προσβάλλω, ἐπιπλήττω, «κτυπῶ, ἀποκραύω», «ταύτην δ' οὐτ' ἐπαὶ προτιβάλλεαι οὐτα τι ἔργω» ταύτην δὲ (τὴν ἀγαπητὴν σου κόρην) οὐτα διὰ λόγου οὐτα δι' ἔργου προσβάλλεις, κολάζεις, Ε 879. (|| Οὕτως, νομίζω, πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ ἐνταῦθα τὸ μέσον ὡς συμπληρώσεως σημαντικόν, καὶ οὐχὶ ῥίπτεται ἡ ἐπιπίπτει κατ' αὐτῆς, διότι τότε ἄταπος εἶνε ἡ αὐτ. «ταύτην»).

ΠΡΟΣΒΕΓΚΟΜΑΙ, ἀποθ., Δωρ. ἢ ἐπικ. ΠΟΤΙΑ., μόνον κατ' ἐνεστ. ἢ παρτατ., προσβλέπω, «κτυτάζω εἰς τὰ ῥμμάτια», τινά, υ 385, «ποτιδ.» Π 10, ρ 318. Ἡ λ. ποιητικῇ.

ΠΡΟΣΒΕΧΟΜΑΙ, ἀποθ., Δωρ. ἢ ἐπικ. ΠΟΤΙΑ., μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἐπικ. συγκεκομένου ἀορ. ποτιδόμενος, ον, ω, οι, αν· κυρ. παραδέχομαι, ὑποδέχομαι, ἐπομ. προσδοκῶ, προσμένω, [καὶ Ἄττ. προσδέχομαι], τινά ἢ τί, Κ

123, Τ 231, σ 186, 403 κ. ἀ. Τίθεται ἢ ἀπολ., προσμένω, καταδοκῶ, Β 137, σ 205, ἢ μετὰ τῆς πλαγίας ἐρωτήσεως, «ὅπως» ἢ «εἰ» Η 415, φ 91.

ΠΡΟΣΒΟΡΠΙΟΙ, οκ, Δωρ. καὶ ἐπικ. ΠΟΤΙΑ. (πρὸς, βόρπον), εἰς τὰ δεξιπνον ἀνέκων ἢ χρησιμεύων, «ἵνα οἱ ποτιδῶριον εἴη» ἵνα τῇ χρησιμεύῃ εἰς τὸ δεξιπνον, *Οδ. ι 234, 249.

ΠΡΟΣΒΙΛΕΩ, Δωρ. καὶ ἐπικ. ΠΟΤΙΒΙΛΕΩ (ποτιβιλ.), στενοχωρῶν τρέπω πρὸς, ἀναγκάζω τινά νὰ τραπῇ πρὸς, «αἰεὶ μιν ἐπὶ νῆα· ἀπὸ στρατοφί προτιβιλεῖν» πάντοτε νὰ τὸν στενοχωρῇ· νὰ ἀπομακρύνεται τοῦ στρατοπέδου καὶ νὰ τρέπεται πρὸς τὰς νῆας, Κ 347 f.

ΠΡΟΣΕΙΜΙ (πρὸς, εἶμι), μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἐνεστ. προσιών, προσέρχομαι, πλησιάζω, Ε 515, Η 308, π 5.

ΠΡΟΣΕΙΠΟΝ, πάντοτε κατὰ τὸν ἐπικ. τύπον προσείπον (προσείπειν), γ'. ἐνικ. τῆς εὐκτικ. Δωρ. ἢ ἐπ. προτιβίποι (προτιβίποι), Χ 329, προσείπον, προσηγόρευσα, προσεφώνησα, ὠμίλησα πρὸς τινα, «τινὰ ἐπέσειν» Α 224, δ 375 κ. ἀ., μετὰ δῶω αὐτ., «μῦθον τινά» Η 46, Θ 280, δ 803, ζ 21, ξ 192 (ἐν τμ.).

ΠΡΟΣΕΡΕΥΓΟΜΑΙ, μέσ., κυρ. ἐρεύγομαι, «ἐρευνῶ» πρὸς τι, μεταφρον. ἐπὶ τῶν θαλασσιῶν κυμάτων, ἐξερεύγομαι, ἐκθράσσομαι πρὸς τι, προσαράσσομαι, φέρομαι πρὸς τι, μετ' αὐτ., «τά τε προσερεύεσθαι αὐτήν» Ο 621 f.

ΠΡΟΣΘΕΝ, ποιητ. καὶ ΠΡΟΣΘΕ, πρὸ φωνήεντος δὲ καὶ καὶ «πρόσθ'»· εἶτι δὲ καὶ «τὸ πρόσθε» (ἐπὶ χρόν. σημασι.). Α') Ἐπὶ. 1) τοπικόν, «ἐμπρός» ἐμπροσθεν, «ἐμπροσά», τοῦναντίον «ὀπισθεν» Ζ 181, «οἱ πρόσθεν» οἱ ἐμπροσθινοί, οἱ λεγόμενοι ἐν τῇ κρατυτικῇ τάξει· προστάται, Ν 719, «ὀπλὰ αἱ πρόσθεν» Τ. Έρμ. 77, «πρόσθεν ἔγω» κρατὶ ἐμπρός, τινί, Δ 413, Ε 300, 315 (Ένθα ἡ δοτ. ἀνῆκει εἰς τὸ ῥῆμα ὡσαύτως καὶ ε 452 κ. ἀ.), πρόσω, «ἐμπρός» πρὸς τὰ ἐμπρός, «προσθ. ἡγεμονεύειν» προηγούμεαι, Ω 98 κ. ἀ. ὡσαύτως «πρ. βαδίζειν» Τ. Έρμ. 320, «πρόσθ' ἵεναι τινί» προηγούμεαι εἰς τινα, γάρον τι δὲ, Υ 95 (Ένθα ὡσαύτως ἡ δοτ. ἀνῆκει εἰς τὸ ῥῆμα), «ἔππου· πρόσθε βάλλειν» ἐλαύνω τοὺς ἔππους ἐμπρός, «κτυπῶ τὰ ἄλογα ἐμπρός», Ψ 572· ἀμετάβατος δὲ εἶνε ἡ φρ. «πρόσθε βαλόντες» προτερήσαντες, «προπεράσαντες», Ψ 639. 2) χρονικόν, πρωταρον, «πρωτίτερα, πρίν, προτοῦ», Γ 317, Ε 851, Ψ 570, ι 370, «οἱ πρόσθεν» οἱ πρόγονοι, οἱ παλαιότεροι ἄνδρες, ι 524. Β') Πρὸθ. μετὰ γενικ. 1) τοπικῶς, ἀ.) πρὸ, «ἐμπρός» τινός, «πρ. πύλων, θυρῶν, πόλιος, ἱππῶν κ. ἀ.» Ομ. πλγ., «πρόσθ. ποδῶν» πρὸ ποδῶν, «ἐμπροστά εἰς τὰ ποδία», γ 4, «τεύχε' ἔθηκε πρόσθεν Ἀχιλλῆος» πρὸ τοῦ Ἀχιλ., «ἐμπροστά εἰς τὸν Ἀχ.", Τ 13; «πρόσθε τινός· φεύγω» πρὸ τινος φ., Ε 96 κ. ἀ., «σάκος πρόσθε

στέρνατο φέρων» Η 224, «ἵστασθαι πρόσθε τινός» ἵσταμαι πρό τινος, εἰς ὑπέρσπισιν αὐτοῦ, προφυλάττω, Δ 54, πρβλ. καὶ ς. 129. Ὅθεν 6.) ὡς ἡ Πρό, Ὑπέρ, «πρόσθ. τινός· πολεμίζω» ὑπέρ τινος, Π 834, πρβλ. Φ 587. 2) χρονικῶς, πρότερον, «πρωτίτερα», πρὶν τινος, Β 359, Ν 66, Ω 698.—Πολλάκι· τίθεται κατ' ἰδίαν τῆς γενικῆς, Δ 54, Μ 145, Υ 163 κ. ἀ.

ΠΡΟΣ-ΚΕΙΜΑΙ, εἶμαι προσκειμένος, προσκεκολλημένος, «οὐατα οὐπω προσέκειτο» τὰ ὤτα (τοῦ τρίποδος) δὲν ἦσαν ἀκόμη προστεθειμένα, Σ 379 τ.

ΠΡΟΣΚΗΝΗΣ, ἐξ, ἐπ. (πρός, κήδομαι), ὁ περὶ οὗ πολὺ φροντίζει τις (ἢ. πρβλ. περὶ τῆς συνθέσεως καὶ τῆς σημασίας τῆς προθέσεως τὴν λ. ΠΡΟΣΦΙΛΗΣ), περισπούδαστος, φ 35 τ.

ΠΡΟΣ-ΚΛΙΝΩ [-.-], Δωρ. ἔ. ἐπικ. ΠΟΤΙΚΑ. παθ. παρακ. ποτικέκλιται, κλίνω, «πλαγιάζω, φυλάωνω», στηρίζω, «ἀκκουμβῶ» (Λατ.), τί τι, «βέλος κορώνη» ἀκκουμβήσεν, ἐστήριξε τὸ βέλος πλησίον τῆς κορώνης, φ 438, «θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ» ὁ θρόνος εἶνε κεκλιμένος, συλλωμένος· πλησίον αὐτῆς (τῆς κίονος), Ὅδ. ζ 308 (κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Βεκκ. καὶ Νίτση ἀντὶ τοῦ πρὸ αὐτῆς «αὐγῆ»).

ΠΡΟΣ-ΚΛΙΝΩΜΑΙ, ἐπικ., μέσ., γ'. ἐνικ. τοῦ συγκεκομμένου ἄορ. προσέλεκτο, κατακλίνωμαι, «πλαγιάζω» πλησίον τινός, μ 34 τ.

ΠΡΟΣ-ΜΥΘΕΣΘΑΙ [-.-], ἐπικ., ἀποθ., Δωρ. ΠΡΟΤΙΜ., ἀπαρφ. τοῦ ἀορίστ. προτιμυθήσασθαι, προσαγορεύω, προσφωνῶ τινα, ὁμιλῶ πρὸς τινα, λ 143 τ.

ΠΡΟΣ-ΝΙΣΣΟΜΑΙ, ἐπ., Δωρ. ΠΟΤΙΝ., προσέρχομαι, εἰσέρχομαι, εἰσαάγωμαι, «ἐς Ὀρχομένον» Ι 381 τ.

ΠΡΟΣ-ΟΨΕΣΘΑΙ, ἴδ. ΠΡΟΤΙΟΨΕΣΘΑΙ.

ΠΡΟΣ-ΠΕΛΑΩ, προσπελάζω, πλησιάζω, «φέρω κοντά», μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἄορ. «νῆα ἄκρη προσπελάσας» ι 285 τ.

ΠΡΟΣ-ΠΙΝΑΝΑΙ [-.-], ἐπικ., μέσ., μόνον κατὰ παρατατ., προσεγγίζω, προσπελάζω, «πλησιάζω, κοντεύω», «νήσω» ν 95 τ.

ΠΡΟΣ-ΠΛΑΩ, προσπλήττω, «κτυπῶ εἰς», «ἄμνη προσέπλαζε γενεῖν» προσέπληττε, προσέβριχε τὸ γένειον, «ἐκτύπα εἰς τὸ γένειον», λ 583 ὡσαύτως «κῆμα προσπλάζον» Μ 285. (Ἄλλοι δὲ θεωροῦσι τὴν λ. ὡς συγκεκομ. τύπον τοῦ ΠΕΛΑΩ, ὅπ. ἴδε καὶ ΠΛΑΩ).

ΠΡΟΣ-ΠΤΗΣΣΩ, κλίνω, κόπτω πρὸς τι, Δωρ. καὶ ἐπ. μετοχ. τοῦ παρακ. ποτιπεπτηῶς, οὐα, ὅς, «δύο προβλήτες ἀκταὶ ἀπορρώγες λιμένος ποτιπεπτηῶται» δύο ἀπότομοι ἀκταὶ προσέεχουσαι τοῦ λιμένος καὶ (πρὸς ἀλλήλας) προκλινεῖς, ν 98 τ. (ἴδ. ΠΤΗΣΣΩ).

ΠΡΟΣ-ΠΤΗΣΣΟΜΑΙ, μέσ., Δωρ. καὶ ἐπικ. ΠΟΤΙΠΤ. δ 77, εὐκλ. ποτιπτύσσομαι, μέλ. προσπτύσσεται, ἄορ. γ'. ἐνικ. ἀναῦξ. προσπτύζατο, καὶ ὑποκ. αὐτοῦ ἐπικ. συνεσταλμ. προσπτύζομαι, θ

478, ρ 509. κυρ. σημαίνει· προσκολλῶμαι. Μεταφορ. δὲ ἀ.) περιπτύσσομαι, ἐναγκαλιζομαι, ἀσπάζομαι, τινά, λ 451· β'.) ἐν γένει περιποιούμαι, φιλοφρονέομαι, φιλοφρόνως ὑποδέχομαι, θ 478 (ἐνθα τὸ «προσπτύζομαι» εἶνε ὑποτακτικῆς ἐγκλ. καὶ ἐξαργαται ἐκ τοῦ «ἄρα») ρ 509· ἰδίως φιλοφρόνως προσαγορεύω, «χαίρετῶ», γ 23 ὡσαύτως Ὑμ. Δῆμ. 199 «ἔπει, ἔργω» γ'.) προσλιπαρῶ, θερμῶς παρακαλῶ ἢ ζητῶ τι, προσκολλῶμαι, «γίνομαι κολλητσίδα», «μύθω» β 77, δ 647.

ΠΡΟΣ-ΠΡΟΘΕΝ, ἴσως=ΠΡΟΣΘΕΝ κατὰ τὸν Λόδεκκ, ἐπικ. ἐπιρρ. ἐμπρός, ἐπὶ τὰ πρόσω, Ψ 533 «ἔλκων ἄρματα, ἐλαύνων πρόσθεν ἵππους» (ὁ Εὐμήλος) εἴλκεν αὐτός τὸ ἄρμα (ἐπειδὴ ὁ ζυγὸς αὐτοῦ εἶχε συντριβῇ καὶ οἱ ἵπποι εἶχαν ἀπολυθῇ), τοῦ· δὲ ἵππου· ἤλκωνεν ἐπὶ τὰ πρόσω (ἐμπροσθέν του), ὥστε αὐτός· ἐδῶδε μετὰ τοῦ ἐλκομένου ἄρματος καὶ τῶν ἐλαυνόμενων ἵππων. (Ταῦτα κατὰ τὸν Φαῖσιν καὶ Μίγκουιτζ. Ὁ δὲ Δοιδερλ. ὅστις μετὰ τοῦ Σπιτζν. θεωρεῖ τὸ πρόσθεν=πρόσωθεν, ὅς, «ἀπ' ἐμπρός», ἐννοεῖ τὸ πρᾶγμα ὡς ἐξῆς· Τὸ ἄρμα τοῦ Εὐμήλου εἶχε συντριβῇ, οὕτω λοιπὸν συντρίμμιον ἔλκει αὐτὸ οὐχὶ αὐτός, ἀλλὰ διὰ τῶν ἵππων, αὐτὸς δὲ κρατῶν τὰ ἡνία προπορεύεται τῶν ἵππων καὶ ἐντεθὲν, ἐκ τῶν ἐμπροσθεν, μαστίζων ἐλάυνει τοὺς ἵππους. ἢ. Τὸ πρᾶγμα εἶνε πιθανώτερον κατὰ τὴν πρώτην ἐρμηνείαν).

ΠΡΟΣΘΕΝ, ἴδ. ΠΡΟΣ.

ΠΡΟΣ-ΕΤΕΙΧΑ, ποι., μόνον ἄορ. β'. γ'. ἐνικόν ποσέερχε, προσέρχομαι, βαδίζω πρὸς, μεταβαίνω, «Ὀλυμπον» εἰς τὸν Ὀλυμπον, υ 73 τ.

ΠΡΟΣ-ΤΕΡΠΗ, μόνον κατὰ τὸν Δωρ. καὶ ἐπικ. τύπον ΠΟΤΙ. παρακαθήμενος τέρπω, διασκεδάζω τινά, ἀσχολοῦμαι εἰς τέρψιν, διασκεδασίν τινος, Ο 401 τ.

ΠΡΟΣ-ΤΙΟΝΗΜΙ, μόνον ἄορ. προσέθηκα, θέτω τι πλησίον τινός, [ἐπιτίθημι], ἐπιθέτω, ἐφαρμόζω, «λίθον ὀύρην» ι 305 τ, προσθέτω, τί τι, Ὑ. Ἐρμ. 129.

*ΠΡΟΣ-ΤΡΕΠΑ, μόνον μέσ. ἄορ. προσετραπόμην, τρέπω γυρίζω πρὸς. — Μέσ. τρέπομαι, στρέφομαι, γυρίζω πρὸς τινα, Ἐπιγ. 15.

ΠΡΟΣΦΛΕΣΘΑΙ, ἴδ. ΠΡΟΣΦΟΝΗΜΙ.

ΠΡΟΣΦΛΑΤΟΣ [-.-], ὄν, (πρός=πρὸ, ΦΕΝ-, ΦΛ=φονεύω) πρὸ μικροῦ φονευμένος, Ω 757 τ. (Ἀὐτὴ ἡ ἐρμηνεία καὶ ἐτυμολογία εἶνε βεβαίως πιθανώτερα τῆς τοῦ Δοιδερλείνου ἐκ τοῦ· πρόσφημι, οἶοναί εὐπροσθήγος, δηλ. ὡσάν ζωντανός καὶ μέλλων νὰ ὁμιλήσῃ).

ΠΡΟΣΦΟΝΗΜΙ, ἐπικ., μόνον ἐν τῇ μέσ. ἀπαρφ. προσφάσθαι ψ 106 καὶ παρακ. προσέφην, ἡς ἡ ἀόριστος αὐτοῦ εἶνε τὸ προσέφηον (ἴδ. τὴν λ.), προσαγορεύω, ὁμιλῶ πρὸς τινα, Α 84, ι 282 κ. ἀ., «τὸν δ' οὐ τι προσέφη» Δ 401 ἀπολελ., Κ 369, Φ 212, λ 565 κ. ἀ.

ΠΡΟΣΦΥΗΣ [-υ-], έξ, κυρ. πλησίον τινός· φω-
τωμένους· θέν εν γένει προσκεκολλημένους,
προσκλημένους, «έκ τινος» εἰς τι, τ 58 τ.
Έκ τοῦ

ΠΡΟΣΦΥΙΑ [-υ-], μόνον εν τῇ μεταχθ τοῦ θ'.
ἀορ. τοῦ ἔχοντος μέσση σημ. (|| καὶ ἐπομ. ἀνα-
γομένου εἰς τὸν μέσ. ἐνεστ. **ΠΡΟΣΦΥΟΜΑΙ**)· προσ-
φύς, ὅσα, ὅν, κυρ. εἶμαι φωτωμένος πλη-
σίον, ἢ μεταφ. εἶμαι προσηλωμένος, προσ-
κεκολλημένος· εἰς τι, μετά δοτ. «τῷ προσφύς
ἐχούμην ὡς περ νυκτερίς» μ 433, ἄνευ πτώσεως
«προσφύσα» Ω 213.

ΠΡΟΣΦΩΝΕΩ, μόνον εν τῷ παρατ. προσφών-
ων, σε, προσαγορεύω, προσφωνῶ, ὁμιλῶ,
φωνάζω πρὸς τινα, μετ' αἰτ. Β 22, δ 69 κ.
ἀ. πλγ., ἀπολ. ε 159, κ 409· μετά δοτ. «τοί-
σιν» μόνον γ 69 (ἐνθα τινὲς μὲν ἐρμηνεύουσι
τὴν δοτ. πάνυ ἐδῆθαι· ὡς ὀργανικὴν, ἐξυπακού-
οντες τὸ ὄνομα «ἐπεσι»· διὰ τούτων τῶν λόγων·
ἄλλοι δὲ ἀποδίδουσι αὐτὴν ὡς προσωπικὴν εἰς
τὸ «προσφώνω» ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς τῆς συνη-
θέστερον τιθεμένης, καὶ οὕτως ἀποδέχονται σύν-
ταξιν ἀπαντῶν καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς μεταγενε-
στέροις εὐχρηστον. Ὁ δὲ Ἀμείν ἐρμηνεύει αὐ-
τὴν ἀμφιρρέπων· ἢ ὡς χαριστικ. ὑπερὶ αὐτῶν,
ἢ ὡς τοπικὴν παρ' (ἐν) αὐτοῖς, μεταξὺ αὐτῶν,
καὶ τὸ προσφώνω ὡς ἀπολύτως κείμενον· τέλος
ὁ Λαρόχης καὶ νεωστὶ ὁ Δυντζερὸς διώρθωσαν
τὸ προσφώνω εἰς τὸ μετά δοτ. συντασσόμε-
νον· μεταφωνέει).

ΠΡΟΣΦΩΝΕΙΣ, ΕΞΕΑ, ΕΝ, Ἀωρ. καὶ ἐπ. ΠΟΤΙ-
ΘΗΚ'· δυνάμενος, ἱκανὸς νὰ προσφωνῇ, νὰ
προσαγορεύῃ, ἐν γένει νὰ ὁμιλῇ, μόνον εν
τῷ ι 456 τ' κατὰ τὸν Ἀωρ. τύπον. (Παράγεται
κατὰ τὸν Ἀμείν οὐχὶ ἐκ τοῦ προσφώνω, ἀλλὰ
ἐκ τῆς πρὸς καὶ φωνῇ, ὡς τὸ βαθυδι-
νήεις ἐκ τοῦ· βαθύ· καὶ δῖνη, ἀμφιγυήεις ἐκ
τῆς ἀμφὶ καὶ γυτον, καὶ τὰ μεταγενέστερα περι-
τιμήεις, ὑπερῆχῃεις. Ἄλλοι δὲ μὴ δυνάμε-
νοι νὰ ὑπαφέρωσι τὸν ἀνώμαλον τοῦτον σχημα-
τισμὸν τῆς λ. κατέφυγον εἰς ἀτυχεῖς διορθώσεις·
οἷον ὁ μὲν Ἀρεν· εἰς τὴν διαίρεσιν ποτὶ φω-
νήεις, ὁ δὲ Γοῦβελος· εἰς ποτέ, φωνήεις).

ΠΡΟΣΤΑ, Ρ 398, ι 542, ρ 369, συνηθέστ. ἐπικ.
πρόστα, ἐπὶ (πρὸ)· ἀ.) τοπικῶς· ἐπὶ κινήσεως,
«ἐμπρός», πρὸς τὰ ἐμπροσθεν, Α 372,
Μ 274, ι 542 κ. ἀ. β'. γ'. χρονικῶς, «ἐμπρός,
ἐμπροσθέν», εἰς τὸ μέλλον, μόνον εν τῇ
φρ. «πρόσω καὶ ὀπίσω» ἥτις ἀφίσταται καὶ εν τῇ
καθ.μ. μετά τῆς αὐτῆς χρονικῆς σημασίας, «μ-
πρός καὶ πίσω», Α 343, Γ 109, Σ 250.

ΠΡΟΣΤΑΠΟΝ, τὸ (πρὸς, ὡς), «πρόσωπον,
ὄψις», παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. καὶ ἐπὶ
ἐνός προσώπου (|| ὅπως καὶ εν τῇ καθ.μ. ἢ
συνώνυμος λ. «τὰ μούτρα» ἢ ἄλλα παρ' Ὁμ.,
οἷον «ὦστα, μέτωπα, τόξα»)· ὁ δὲ ἐνικός μόνον
Σ 23, Γμ. 9, 2. 31, 12, Ἐπεργ. 14, 22. Ὁ
πληθ. ἔχει καὶ ἕτερον τύπον ἐπικ. «προσώπα-

τα» σ 192, δοτ. «προσώπασι» Η 212 (|| εὖ-
χρηστον καὶ εν τῇ καθ.μ. «προσώπατα»,
ὡσαύτως καὶ «ἀλόγατα, ἀνεύρατα»).

ΠΡΟΤΑΜΝΑ, Ἰων., μόνον μεταχ. τοῦ ἀορ. θ'.
πρωταμῶν καὶ μέσ. ἀορ. ἐκτ. πρωταμοῖμην.

1) Ἐνεργ. κόπτω τὸ πρῶτον, τὸ πρόσθιον,
ἐπομ. κόπτων προχωρῶ (καὶ ὄχι κόπτω πρό-
τερον), ὁ ε. ἀποκόπτω, ἐκκόπτω, Γ 489
«κορμὸν δ' ἐκ ρίζης πρωταμῶν ἀμφέσσα χαλ-
κῷ» τὸν δὲ κορμὸν, ἀφ' οὗ τὸν ἀπέκοψα
(ἀφ' οὗ δηλ. τοῦ ἐκοψα τὴν κόμην καὶ τοὺς
κλάδους) ἐκ τῆς ρίζης ἀρξάμενος περιέσσα μὲ
τὸ χαλκοῦν σκέπαρνον (ὥστε τὸ «ἐκ ρίζης»
συναπτεῖον μετὰ τοῦ «ἀμφέσσα» κατὰ τὴν ὀρθὴν
παρατήρησιν τοῦ Δυντζερῶ, φ 196. 2) Μέσ.
δὲ ἐμαυτὸν ἢ κατ' ἐμαυτὸν κόπτων προχω-
ρῶ, διακόπτω, διαρύπτω, «ἀνοίγω», «ὠλκα
διηνεκέα» αὐλακα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, σ 375.

ΠΡΟΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ (πρὸ), συγkr. ἄνευ θετικοῦ,
Λατ. prior. 1) χρονικῶς, πρότερος, «πρω-
τιτερινός», παλαιότερος, πρεσβύτερος,
προγενέστερος, «γενεή» Ψ 790, «οὐ πρό-
τερος ἀρείων» Ψ 588, τ 184 «πρὸτ. γενεῇ»
Ο 166, 182, «πρότεροι ἄνθρωποι» παλαιότεροι
Ψ 790, συνήθ. οἱ πρόγονοι Ε 637 ὡσαύτως
«πρότεροι ἄνδρες» θ 223, λ 630 καὶ μόνον
«πρότεροι» Δ 308, «πρότεροι παῖδες» οἱ ἐκ
τοῦ προτέρου γάμου παῖδες, σ 22, «ἤμαρ»
προτεραιά, Φ 5, «ἡώς» Ν 794, «τῇ προτέρῃ»
(ἔξυπ. ἡμέρᾳ) τῇ προτεραιᾷ π 50, μετά γενικ.
«ἐμέο πρότερος» πρότερος ἐμοῦ, «πρωτίτερά
μου» Κ 124. 2) τοπικῶς, πρόσθιος, ἐμ-
πρόσθιος, «ἔμπροσθινός», «πόδες πρότεροι»
τὰ ἔμπροσθινὰ πόδι, τ 228.—Έκ τούτου

ΠΡΟΤΕΡΑ, ἐπικ. ἐπὶ τοπικὸν ἐπὶ κινήσεως·
πραιτέρω, «παρέκει, παρεμπρός», οἷον
«πρ. ἔπεο» ἀκολουθεῖ πραιτέρω, Σ 387, «ἀ-
γειν» Γ 400 ὡσαύτως «ἰθὺςιν, ἵεναι, καίεσθαι
κ. ἀ.» Ὁμ. πλγ., «ἐπὶ προτέρω» Ψ 526, ε 417.
Μεταφ. «καὶ νῦν κεν ἔρις προτέρω ἔτι γένετο» ἢ
ἔρις ἤθελε προχωρήσῃ ἔτι περισσώτερον, Ψ 490.
Προτέραιε, ἐπικ. ἐπὶ τοπικ. κινήσεως· ση-
μαντικὸν (πρότερος), πραιτέρω, «παρεμ-
πράς», Γμ. 32, 10.

ΠΡΟΤΙΤΗΝ, ἐπικ., παθ. παρακ. προτιτεύμαι,
πρότερον πράττω, κάμνω, τι, μόνον εν τῇ
φρ. «ἀλλὰ τὰ μὲν προτιτεύχαι ἐλάσσω» ὁ ε.
τὰ μὲν προτετυγμένα τεύχθαι ἐλάσσω, ὅσα
πρότερον ἐγείναν, ἃς τὰ ἀφίσωμεν, ὅπως ἐγεί-
ναν, νὰ ἦνε γεγεννημένα, «ὅ, τι ἐγείνεν, ἐγείνεν»,
μόνον εν τοῖς Π 60, Σ 112, Γ 65.

ΠΡΟΤΙ, ΠΡΟΤΙΛΗΤΑ, ἴδ. πρὸς, προζήπτα.

ΠΡΟΤΙΛΗΝ [-υ-], ΟΝος, ὁ, εἰς τῶν Τρώων,
πατήρ τοῦ Ἀστυνόου, Ο 455.

ΠΡΟΤΙΛΑΛΚΑΙ, ΠΡΟΤΙΛΑΕΙΝ, ἴδ. ΠΡΟΣΒΑΛΛΑ,
ΠΡΟΣΒΛΑΕΩ.

ΠΡΟΤΙΚΙΠΟΙ, ἴδ. ΠΡΟΣΕΪΠΟΝ.

ΠΡΟΤΙΘΗΜΙ, παρατ. γ'. πλ. ἐπικ. πρότιθεν

ἀντί τοῦ προτιθέσθαι, α 412 (κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν, Βέκκ. καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν ἐκδοτάς, κατὰ δὲ τὸν Οὐόλιον καὶ τὴν συνήθη γραφήν: προτιθέντο), ἀόρ. α'. προῖθηκα, παρατίθημι, „σταίνω ἢ βάλλω ἐμπρός“, «τραπέζας» α 412, ἐτι δὲ ῥίπτω τι ἐμπρός, [παραβάλλω] «τί κυσίν» Ω 409.—Ἐνταῦθα ἀνάγκη προσέτι καὶ ὁ τόπος προθέουσιν ἐν τῷ «τοῦνεκά σὲ προθέουσιν ἀνείδεα μοιθήσασθαι» Α 291, τὸν ὁποῖον θεωροῦσιν ὡς γ'. πληθ. τοῦ ἐνεστ. ἐκ τῆς ῥίξεως σκ- καὶ ἐκ τινος ἀγρήστου ἐνεστώτος θέω (=τίθημι, „θέτω“) καὶ ἐρμηνεύουσιν μεταφορ. ἐπιτρέπω, συγχωρῶ. Ἄλλὰ καὶ ὁ παράδοτος τόπος καὶ ἡ ἀσυνήθεια σημασία καθιστῶσιν ἀπίθανον ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν καὶ ἐρμηνείαν. ὅθεν ἀνάγκη ἄλλοι νεώτεροι τὸ ῥήμα τοῦ χωρίου εἰς τὸ προεὖα τρέχω ἐμπρός, προτρέχω, καὶ ἐρμηνεύουσιν ὡς ἑξῆς: διὰ τοῦτο τρέχουσιν, ὁρμῶσιν αὐτῶν προπετῶς τὰ ἐνείδη εἰς τὸ στόμα, ὥστε νὰ ἐκφωνήσῃ αὐτά; (ὁ δὲ Φαίης προσδίδει ὅτι ὁ τρόπος ἐλήφθη ἐκ τῶν αἰχμητῶν, τῶν προμάχων ἢ διὰ τὸ ὅτι καὶ ἐκ παντὸς ἄλλου ἐπὶ τὰ πρόσω ὁρμητικοῦ, ὅσον χαυμάρου κτλ.). Ἄλλὰ τότε ἀνάγκη πᾶσα νὰ γραφῇ ὑποτακτ. «προθέωσι» ὅπως καὶ ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'.—Ὁ δὲ Ναιάλοδοχος καὶ ἄλλοι τῶν νεωτέρων ἐμμένουσιν εἰς τὴν πρώτῃν καὶ συνήθη ἐρμηνείαν.

ΠΡΟΤΙΜΥΘΕΣΘΑΙ, ἴδ. ΠΡΟΤΙΜΘΕΟΜΑΙ.

ΠΡΟΤΙΘΕΣΘΑΙ, ἐπική λ. κατὰ τύπ. Δωρ. ἔ. ἐπικ. ἀντί τοῦ: προστάσσομαι, προσ. -εο, παρατ. γ'. ἐν. προτιύσσετο' α.) προσβλέπω, „κυττάζω“ („εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὰ ἑμάτια“) τινά, η 31, ψ 365, «ἦ σ' εὖ γινώσκων προτιύσσομαι» τῶν ὅντι καλῶς γινώσκων σὲ προσβλέπω, ὁ ἐ. ὅποιον πάντοτε σὲ γινώσκω (σ' ἐγινώσκων) καὶ τώρα τὸν αὐτὸν σὲ βλέπω, καὶ τώρα προσβλέπων σε τὸν αὐτὸν εὐρίσκω, εἶσαι πάντοτε ὁ αὐτός, Χ 356. β.) κατὰ διάνοιαν προσβλέπω, βλέπω ἐναργῶς, „βλέπω μὲ τὰ ἑμάτια μου“ (ἐπὶ ἀφηρημένων πραγμάτων), προαισθάνομαι, «καρδίῃ προτιύσσετ' ὀλεθρον, θάνατον», «εἶδε (τὸν ὀλεθρον) τὸν θάνατον μὲ τὰ ἑμάτια του», τοσοῦτον δηλ. ἐγγύς αὐτοῦ ἦλθε, τοσοῦτον ἐφοβήθη, ε 389, ε 249.

ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ, ιοτ, ἦ, ἐπ. (προτέμνω) κυρ. ἢ προσθία ἐντομή ἢ κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ ὑπεράνω τῶν ὀσφύων, „ἡ μέση“. Κατὰ δὲ τὸν Ἀρίσταρχον τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ ὑπογαστρίου, τὸ ἄλλως ἦτρον τὸ μεταξύ ὀμφαλοῦ καὶ αἰδοίων, Α 424† κατ' ἄλλους δὲ παλαιούς ἐρμηνευτάς εἶνε ἀσφύς ἢ ὀμφαλός. (Εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Δοιδερλ. = προτομή, πρόσωπον, μέτωπον, ἀντικείμεν ὁ προσδιορισμός «ὅπ' ἀσπίδος»).

ΠΡΟΤΟΝΟΣ, ὁ, ὁ ἐμπρόσθιος τόνος ἢ κάλως, τὸ ἐμπρόσθιον καλῶδιον ἢ σχοινίον, παρ' Ὁμ. μόνον πληθ. «πρότανοι» λέγονται τὰ οὗα ἐκεῖνα μεγάλα καλῶδια τὰ ἀπὸ τῆς κορυ-

φῆς τοῦ ἰσοῦ κατερχόμενα καὶ εἰς ἐκάτερα τῆς πύρας προσδεδεμένα (κατὰ τὸν Γράσοφ. κατὰ δὲ τοὺς παλαιούς ἐρμηνευτάς καὶ τὸν Βοίκιον τὸ μὲν κατήρχετο εἰς τὴν πύραν, τὸ δὲ εἰς τὴν πύρην). Ἐχρησίμευσεν δὲ εἰς τὸ νὰ καταδιδοῖται, νὰ ἀνεγείρεται καὶ νὰ κρατῆται ὁ ἰσός. (Κατὰ τὴν μετέπειτα ἀρχαιότητα ὑπῆρχεν, ὡς καὶ τὴν σήμερον, ἐν μόνον τοιοῦτον καλῶδιον ἀπὸ τοῦ καρχητίου εἰς τὴν πύραν καθήκον), Α 434, ε 425, μ 409 κ. ἄ. Γ. Ἀπ. 504.

ΠΡΟΤΡΕΠΩ, παρατ. γ'. πληθ. προτρέποντο, μέσ. ἀόρ. β'. ὑπ. προτρέπεται, εὐκτ. προτραποίμην, ἀπαρρ. -έσθαι, τρέπω ἐπὶ τὰ πρόσω.—Μέσ. μόνον εἶνε εὐχρηστ., τρέπομαι, ἢ στρέφομαι πρὸς ἢ εἰς τι, «ἐπὶ νηῶν» τρέπομαι (εἰς φυγὴν) πρὸς τὰς ναῦς, Ε 700 «ἐπὶ γαίαν» (ὁ ἦλος) στρέφεται, „γυρίζω“ πρὸς τὴν γῆν, λ 48. Μεταφ. «ἀχρεῖ προτρ.» τρέπομαι, παραδίδομαι εἰς λύπην, Ζ 336. Ἐκ τούτου

ΠΡΟΤΡΟΠΛΩΝ [ι.υ.], ἐπὶβ. εἰς τρόπον προτροπῆς, ὁ ἐ. ἐπὶ τὰ πρόσω τροπῆς, φυγῆς, «φοδῶνον προτροπ.» ἐφευγον χωρὶς νὰ βλέπωσιν ὅπως τῶν, ἐφευγον ἀκαθέκτως, Π 304†.

ΠΡΟΤΙΓΝΤΑ, ἀόρ. α. προῖτνω, κυρ. μεταβ. κτυπῶ ἐμπρός παρ' Ὁμ. δὲ μόνον ἀμετάβ. «κτυπῶ ἐμπρός», ὁ ἐ. προχωρῶ, ὁρμῶ ἐμπρός, ἐφορμῶ, «Τρῶες προῖτναν» Ν 136, Ο 306, Ρ 262, «ἀνὰ ῥινάς οἱ ὁρμῶ μένους προῖτνε» ἡ ὁρμῶς ὁρμῇ (τοῦ κλαίειν) „ἐκτόπησεν ἐμπρός“, ἐξώρμησεν εἰς τὴν ῥινὰ του, ω 319. (ἢ. Ἐν τῇ καθομλ. ὑπάρχει τὸ ἀπλοῦν μὲ ἐκτενέστερον τύπον: τυπτεύω μόνον ἐπὶ σωματικοῦ τινος καθήματος (ἀποστήματος π. γ. ἡ τ. τοιοῦτου), αἴφην; ἐκφαινομένου που, ἢ ἄλλοθεν μὲν ἐξαφανισθέντος, ἀλλαγῇ δὲ ἀναφανέντος, „ἐτύπησε“, ὁ ἐ. ἐξέσπασεν, ἀνεφάνη).

ΠΡΟΤΙΟΥΚΕ, ἴδ. ΠΡΟΤΙΟΝΗΜΙ.

ΠΡΟΤΙΕΜΝΕ, ἴδ. ΠΡΟΠΕΜΠΑ.

ΠΡΟΪΧΑ, ἴδ. ΠΡΟΕΧΑ.

ΠΡΟΦΑΙΝΩ, παρατ. προῖφαινον, καὶ μέσ. προῖφαινετο, παθ. παρακ. γ'. πληθ. προπέφαινται, μετοχ. τοῦ παθ. ἀόρ. β'. προφανείς, -εῖσα καὶ δοῖκ. -εῖσα, Θ 378 (ἐνθα ὁμοῦς ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ Δυντέρ. καὶ Ἀρόχης γράφουσι: -νέντε, ἴδ. ΓΑΘΕΑ). Α.) Ἐνεργ. 1) μεταβ. δεικνύω, φανεράνω, ἐμφανίζω, «Θεοὶ τέρας προῖφαινον» ἐδείκνυσον προφανῆ σημεῖα, μ 394. 2) ἀμεταβ. ἐκπέμπω φῶς, „φωτίζω“, φέγγω ἐπὶ σελήνης, ι 145. Β.) Μέσ. μετὰ παθ. ἀορ. 1) φαίνομαι, εἶμαι ὁρατός (ἢ ἢ μακρῶς φαίνομαι, πρὸς τῶν Ἀττ. τὰ προσρῶ), ν 469, «οὐδὲ προῖφαινετ' ἰδέσθαι» ἀπροσώπως, „δὲν ἐφώτας, δὲν ἐφεγγε“ (ὁ ἐ.) δὲν ὑπῆρχε φῶς, ὥστε νὰ βλέπῃ τις, ι 143. 2) καταφαίνομαι, εἶμαι προφανής, «τὰ δὲ προπέφαινται ἅπαντα» ἐνταῦθα τὰ πάντα εἶνε

φανερὰ, Ξ 332. Ὡδω: ἡ μετοχ. «προφρασις» ω 460, «ἀνὰ γεωργίας πολέμοιο» Θ 378, «εἰς πολέμον» Ρ 487, «εἰς πεδίον» Ω 332.

ΠΡΟΦΑΣΙΣ [-ω], ιοσι, ἡ (πρό-φρασις), „πρόφρασις“, „πρόσχημα, κατ' αἰτ. ἀπόλ. «πρόφρασις» κατὰ πρόφρασιν, ἐπὶ προφάσει, προφασίζομενος, ἢ «οὐτ' εὐνῆς πρόφρασιν κεχρημένος οὕτε τινι ἄλλου» οὕτε εὐνῆς προφασίζομενος οὐκ ἔχω χρεῖαν, οὕτε τινος ἄλλου, ὩΔ. Τ 262. «Πάτροκλον πρόφρασιν» τὸν Πάτροκλον προφασίζομεναι, ἔχουσαι πρόφρασιν, Τ 302.

ΠΡΟΦΕΡΕΙ, ἐκ, παρ' Ὀμ. μόνον τὸ συγκρ. -έστερος, Η, ΩΝ, καὶ τὰ ὑπερθ. -έστατος, Η, ΩΝ θ 428, κυρ. ὁ φερόμενος ἐμπρός: ἡ πρό τῶν ἄλλων, ἐπομ. ὁ διακρινόμενος, ἐξαιρέτος, Ἐτοχας, μετὰ δοτ. πρῆγμ. «βλῆματι, βῆλ» θ 428, 221, φ 434, μετ' ἀπαφρ. Κ 352. Ἐκ τοῦ προφέρει, μόνον κατ' ἐνεστ. ὑποτ. γ'. ἐνικ. ἐπικ. -ρει, πληθ. ἀ. -ωμεν, εὐκτ. -οις, προστ. -ε, μετοχ. -ων, -ουσα -σαι, μέσ. ἐνεστ. -ονται, ὑποτ. -ηται, φέρω μακράν ἢ ἐμπρός, ὅ εἰ. 1) ἀπάγω, ἀπομακρύνω, ἀφαρπάζω, «παίρων καὶ πηγάζινω (φεύγω) μακροῦ», ἐπὶ θεῶν: ἡ «τινὰ εἰς ὄρος» Ζ 346, υ 64. 2) προσφέρω, «φέρνω, δίδω», «ὄρνις νεοσσόσι μάστακα» Ι 323, Ρ 424. Μεταφορ. ἐπὶ κακῆς σημασι. ἀ.) ῥίπτω κατὰ πρόσωπόν τινος, λέγω κατὰ τινος, «τινὶ δυνεῖδα» Β 251. β.) ἰξονεῖδίζω, καταμέμφομαι, κακίζω, «ἀποκτυπῶ», «μὴ μοι θῶρα πρόφρασι χρυσ.

Ἀφροδίτης» μὴ μου ἀποκτυπῆς, (μὴ με ἐπιπλήτῃς διὰ) τὰ θῶρα τῆς Ἀφ., Γ 64. 3) ἐμπαρπάζω, παρουσιάζω, «βγάζω (εἰς τὴν μέσην)», (ἀπο)δεικνύω, «μένω» Κ 479, «ἔριδα προσφέρω» ἀμιλλῶμαι, ζ 92.—Ἰσαύτως καὶ τὰ μέσ. «ἔριδα προσφέρομαι τινι» δεικνύω πρὸς τινὰ τὴν ἀμιλλάν μου, ὅ εἰ. προκαλῶ τινὰ εἰς ἀμιλλάν, Γ 7, «ἔριδα ἀέζωλον» θ 210.

ΠΡΟΦΕΥΓΑ, ἀορ. β'. ὑποτ. -η, εὐκτ. β'. ἐνικ. ἰοσι. ἢ ἐπικ. προφύγοισθα, χ 325, ἀπαφρ. προφυγεῖν, μετοχ. προφυγών, -όντα, φεύγω ἐμπρός, φεύγω μακράν, Α 340, καὶ ὡς μεταθ. ἀποφεύγω, διαφεύγω, μετ' αἰτ., «χειρὰς, μένος» Ζ 502, Η 309, «κακόν» Ξ 81, «θάναντον» χ 325, «πόντον» λ 107.

ΠΡΟΦΡΑΣΙΑ, ἡ, ἰδιαιτέρος ἐπικ. τύπος τοῦ θηλυκοῦ τοῦ ΠΡΟΦΡΑΝ, εὐνοῦς, πρόθυμος, μόνον Κ 290, ε 161, καὶ ἀντὶ ἐπὶ. προθύμως, ἐξ ὅλης ψυχῆς, «ἀπὸ τὴν καρδίαν», «κελεύω» κ 386, «μάλα πρόφ. εὐχέσθαι» ἐξ ὅλης ψυχῆς, «μὲ ὅλην τὴν καρδίαν σου» νὰ κευχῶσαι οὐκ ἔχω, Φ 500. (Ἄλλοι δὲ ἀτόπως ἐρμηνεύουσιν: ἐκ προμελέτης: ὁ δὲ Λοδοίκ. ἐναντίον τῆς ἰστορίας τῆς λέξ. ἐτομολογεῖ αὐτὴν ἐκ τοῦ φράζω. ἢ. Ἰσαύτως καὶ ὁ Δυντῆρος, ὅστις νομίζει ὅτι ὁ τύπος πρόφρασσα=πρόφραξις: ἀλλὰ τὸ οὐ δύναται νὰ συγχωνευθῇ εἰς ζ, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ σσ).

ΠΡΟΦΡΑΝ, οκός, ὁ, ἡ, ποιητ. (πρό, φρήν=φρονέω), κυρ. μετὰ προεκκλιμένης, ὁ εἰ. ἐτοίμης ψυχῆς (πρόλ. πρόοργος), Δατ. propeenso animo. Ὅθεν ἀ.) εὐνοῦς, εὐμενῆς, εὐνοϊκός, φιλικῶς διακείμενος, φιλόφρων, Α 77, Θ 175, 6 387 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἡπιος καὶ ἀγαθός» 6 230. β.) πρόθυμος, ἑτοιμός, ὁ ἐξ ὅλης ψυχῆς, «μετὰ χαρᾶς» πράττω, τι, π 257, ὩΔ. 110, «καρδίη» Κ 254. Εἰρωνικῶς «πρόφρων κεν δὲ ἔπειτα Δία λιτοῖμην» με ὥραιαν προθυμίαν, με πολλὴν χαρὰν ὁδὲ παρακάλουν τότε τὸν Δία, ποιεῖται «δὲν ὁδὲ εἶχα διόλου καρδίαν» νὰ παρακαλέσω τὸν Δία, Ξ 406. ὅθεν μετὰ σπουδῆς, μετὰ πάσης σπουδῆς (λέγων ἢ πράττων τι), «ὅτε δὲ πρόφρων ἐθέλωμι ἐρῶσαι» Θ 23, «οὐ νύ τι θυμῷ πρόφρωνι μυθήομαι, ἐθέλω δὲ τοι ἡπιος εἶναι» δὲν ὁμιλῶ σπουδάζω, κτλ., Θ 40, πρόλ. Χ 184, Ω 440.—Ἐπὶ. προφρονέει, φιλοφρόνως, εὐνοϊκῶς, ὩΔ. Ζ 173, προθύμως, εὐχαρίστως, «μετὰ χαρᾶς», Η 160, Ρ 224, ε 143, ὩΔ. 561, ἐξ ὅλης ψυχῆς, ὩΔ. 138. ὅθεν ἐκούσιως, αὐτοπροαιρέτως, αὐθορμητῶς (ἢ ἢ εἰλικρινῶς), «πρ. κέλομαι» Ε 816, 810 (ἐνθα ἄλλοι ἀποδίδουσι τὸ ἐπὶ. εἰς τὸ «μάχεσθαι».—Ἐν πολλοῖς τῶν ἀνωτ. χωρίων ἐνρίσκουσι τινες τὴν σημασίαν: μετὰ σταθερᾶς θελήσεως καὶ ἀμετακλήτου ἀποφάσεως, ἐπεικύνως).

ΠΡΟΦΙΛΑΚΟΣ, ἰδὲ ΦΙΛΑΞΙΣ.

ΠΡΟΧΕΩ, γ'. ἐνικ. -έει, ἀπαφρ. -έειν, παθητ. παρκα. ἀναξί, προχέοντο, ἐκχέω, ἐκβάλλω, κυρ. χύνω ἐμπρός, ἐπὶ ποταμῷ, «ρόον εἰς ἄλ» τὸ ῥέμα εἰς τὴν θάλασσαν, ὅ εἰ. χύνομαι, ἐκβάλλω εἰς τὴν θάλ., Φ 219, ὩΔ. Απ. 241.—Παθ. ἐκχέομαι, «χύνομαι», διαχέομαι, μεταφορ. ἐπὶ πληθούσων ἀνθρώπων σωρηδὸν ἐξερχόμενων, ὩΔ. Β 465, Ο 460, Φ 5.

ΠΡΟΧΗΝ [-ω], ἐπικ. ἐπὶ. (πρό, χύνω, ἢ. πρόλ. γινύξ, ἰγνύξ, τὸ Γερμ. knie), κυρ. ἀ.) ἐμπρός εἰς τὰ γόνατα, «γονατιστά», «πρόχην καθέζομένη» καθήμενη εἰς τὰ γόνατα, ὅ εἰ. γονυπετής. β.) Μεταφ. εἰς ἐνδείξιν ἐσχάτης ἀδυναμίας καὶ καταπτώσεως, (ἢ ἐρ' ἡ: καὶ ἡ καθομιλουμένη μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα «γονατίζω» μεταβατικῶς τε ἢ ἀμεταβατικῶς, ὅσον «ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ του τὸν ἐγονάτισε» ἢ «ἀπὸ τότε ἐγονάτισεν ὁ ἄνθρωπος»), «πρόχην ἀπολέσθαι κακῶς» νὰ καταπέσωιν εἰς τὰ γόνατα, ὅ εἰ. νὰ περιέλθωσιν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀδυναμίαν, καὶ κακῶς: νὰ καταστραφῶσι, Φ 460, Ξ 69.

ΠΡΟΧΟΪ, ἡ, ποιητ. (προχέω), πάντοτε πληθ., ὁ τόπος, ἐν ᾧ χύνεται ὁ ποταμός: εἰς τὴν θάλασσαν, ἐκβολαί, στόμιον, Ρ 263, ε 453, λ 242, «προχοαί πετράται» κρήνη: τινός λεγόνται αἱ ἐκ τῆς πέτρας πηγαί, ὩΔ. Απ. 383, «Ὠκεανοῦ» αἱ ἐκβολαί τοῦ Ὠκεανοῦ (ἐνθα οἱ παλαιοὶ ἐφανταζόντο τὴν εἰς Ἄδου κατάβασιν),

α 65. (Ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσιν οὐχὶ πιθανῶς καὶ ἰνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις· ὁ τόπος ἔστι ὑπὸ τοῦ κυμαίνοντος ὕδατος προσκλυζόμενος, ἢ καταδρεχόμενη παραλία).

ΠΡΟΧΟΟΣ, ἢ (προχέω), ἀγγεῖον συνήθως μεταλλινὸν χρησίμον· εἰς τὸ προχεῖν ἢ ἐκχεῖν ὕδωρ πρὸ πάντων εἰς τὰς χεῖρας τῶν νηπτομένων, πρόχοος, „ράνι (ἐκ τοῦ: ραίνω), μπρίκι“ (Τουρκ. ibrik), „κουμάρι“ (Ἰδ. Κορ. Ἀπ. τόμ. 4, σελ. 251), „ναροκάνατον“, Ω 304, α 436 κ. ἄ., ἐπὶ δὲ „κρασοκάνατον“, σ 397.

ΠΡΥΛΕΞ [ν.], ἂν, οἰ. (Ἡ ἔνκ. ὄνομ. εἶνε κατὰ τὸν Ἑρωδιανὸν παρ' Εὐσταθίου· πρυλής), δοτ. πρύλισσι ἢ Ἰων. πρύλεσσι κατὰ τὸν Σχολιαστ. εἶνε πεζοί, πεζοὶ ἀπλῆται, καὶ πρόμαχοι, ἐπομ. βαρέως ὀπλισμένοι, πεζοὶ μαχηταὶ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐν ἄρμασι μαχομένους καὶ πρὸς τοὺς φιλοῦς, Ἰλ. Ε 744, Α 49, Μ 77, Ο 517, Φ 90. (Ἡ ἔτυμολογία τῆς λ. ἀμφίβολος. Κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλεῖνον παράγεται ἐκ τοῦ προειλεῖν, οἰονεῖ· ἐπὶ τὰ πρόσω συνωθούμενος, συσσωρευόμενος, καὶ εἰς τοιαύτην σημασίαν εὐρίσκεται παρὰ τοῖς μετέπειτα, ὅσον παρὰ τῇ Ὀππιανῇ «πρυλέες τρύζουσι νεοσσοί»· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ πρύλις = πύρριχην, ἐπομ. σημαίνει τὸν ἐν ὅπλοις χορευόντα, ὃ ἐ. τροπικῶς· μαχόμενον. Ὁ Δύντιξρος· πάλιν ἐκ τοῦ ἀχρήστου πρύλη, ὃ ἐ. δ. πλον δηθεν ὡς ἐκ τῆς ῥίξης πρτ = διαπερᾶν, ἐξ ἧς καὶ τὸ διαπρύσιος· κατ' αὐτὸν λοιπὸν σημαίνει· τοὺς ὀπλίτας. ἢ. Ἀλλὰ, φαίνεται, μετεωρῆται ὁ Δύντιξρος διὰ τὴν παράβολον ταύτην ἔτυμολογίαν, διότι οὐδαμοῦ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ οὐδεμίαν ἐκφέρει τοιαύτην). Ἡ λέξ. εἶνε ἱπική.

ΠΡΥΜΝΕΥΣ, ἑσπ., ὃ (οἶοναι Πηδαλιούχος), ὄνομα ἐνὸς τῶν Φαίακων, Θ 112.

ΠΡΥΜΝΗ, ἡ (κυρ. θηλ. τοῦ ἐπιθ. προμνός, ἐξοπακουομένου τοῦ οὐσιαστ. νηδ·) τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς νηός, „πρύμνη“, ὅπου κἀθεται ὁ πηδαλιούχος, Θ 475 κ. ἄ., μ 84, «πρύμνη νηός» ν 84. (Ἡ φρ. «πρύμνη νηδ·» Η 383, δ 417, κ 414 κ. ἄ., διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. «προμνή νηδ·», ὥστε τὸ πρῶτον ὄνομα νά ᾔνε θηλ. τοῦ ἐπιθ. ΠΡΥΜΝΟΣ). Ἐκ τούτου

ΠΡΥΜΝΗΘΕΝ, ποι. ἐπίρ., ἐκ τῆς πρύμνης, „ἀπὸ τῆς πρύμνης“, «λαμβάνειν» Ο 716 f.

ΠΡΥΜΝΗΣΙΟΣ, ἡ, ον (πρύμνη), ὃ εἰς τὴν πρύμνην ἀνέκων, „πρυμνήσιος“ (κατὰ τὸ „βουινήσιος“), συνήθ. «τὰ πρυμνήσια» (ἐξοπακουομένου τοῦ οὐσιαστ. πείσματα) λέγονται τὰ χονδρὰ ἐκεῖνα καλῶδια, „παλαμάρια“, δι' ὧν προσδένεται τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς πρύμνης εἰς τὴν παραλίαν, τὰ λεγόμενα Λατίν. relinacula, ὑπὸ δὲ τῶν σημερινῶν ναυτικῶν „πρυμάτσα“, Α 476, μ 32 (τὰ αὐτὰ λέγονται καὶ ἀπλῶς «πείσματα» Ἰδ. τ. λ., ι 436, 437), «πρυμν. λύνει» (κατὰ τὸν ἀπόπλουν) δ 418, ι 478, τοῦ-

ναντίον κατὰ τὴν προσόρμιν «πρυμν. καταδύει», ἀνάψα· Α 436, ι 437.—Τῆς Ἰλ. μόνον ἐνθα ἀναγ.

ΠΡΥΜΝΟΣ, ἡ, ὄν. ποιητ., ὑπερθ. -ότατος, ἡ, ον, ρ 463, ἐσχατος, τελευτατος, κατώτατος, ῥιζικός, «βραχίων» τὸ ἐσχατον τοῦ βραχίονος, τὸ κατὰ τὴν ῥίζαν αὐτοῦ (κατὰ τὸν ὦμον), Ν 532, «σκέλος» τὸ ἀνώτατον τοῦ σκέλους· τὸ κατὰ τὴν ἄρθρωσιν τὴν ἐν τῇ ισχίῳ, Π 314, «γλώσσα» τὸ μυχαίτατον, ἢ ῥίζα τῆς γλώττης, Ε 292, «πρυμν. κέρα» ἢ ῥίζα τοῦ κέρατος, ὅπου ἐκρύπεται ἐκ τῆς κεφαλῆς, Ν 705, «δόρυ» τὸ ἐσχατον τοῦ δόρατος, τοῦ κονταρίου δηλ., ὅπου προσαρμόζεται ἡ αἰχμή, Ρ 618, (ἢ ἐνθα ὁ Δύντιξρος διωρθώνει τὸ χωρίον ὡς ἐστὶν· «ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας ὥς δόρυ πρυμνοῦς» ἐξέκρουσε προῤῥίζους τοὺς ὀδόντας, καὶ ἡ διωρθωσις μοι φαίνεται ἐπιτυχής). Ὡσαύτως λέγεται καὶ περὶ τινος λίθου «πρυμνῆς παγὺς»· εἰς τὸ κατώτατον μέρος· τὸ κατὰ τὴν ῥίζαν παγός, Μ 446, «ὄλην πρυμνὴν ἐκτάμνοντες» προῤῥίζον, „σύρριζα“ ἐκκόπτοντες, Μ 449.—Τὸ οὐδέτ. ὡς οὐσιαστ. «πρυμνὸν θάναρος» ἢ ῥίζα (τὸ περὶ τὸν καρπὸν μέρος) τῆς χειρός, Ε 339. (Ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ πέρας, συγγ. τῷ πρέμνον κατὰ τὸν Λόδεκκ καὶ Κούρτιον).

ΠΡΥΜΝΑΡΕΙΑ, ἡ (πρυμνός, ὄρος), τὸ κατώτατον μέρος, οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους, „τὸ ῥιζοθεοῦν“ Ε 307 f.

ΠΡΥΤΑΝΕΪΑ [ν.], (πρῦτανις, ἐκ τῆς πρῶ, συγγ. τῷ πρῶτος) πρῶτεύω, βασιλεύω, ἄρχω, μετὰ δοτ. Ἰ. Ἀπ. 68.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ [ν.], ἰοε, ὃ, εἰς τῶν Λυκίων ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φωνεομένης, Ε 678.

ΠΡῶΝ, ἐπίρ. (κατὰ συναιρέσιν ἐκ τοῦ πρῶτην, ἔξυπακ. ὦρην), πρότερον, πρὸ ὀλίγου, νεωστί, ἐσχατῶς, Ἰλ. Ε 832, Ο 500.

ΠΡῶΤΗΒΗΣ, λο, ὃ (πρῶτος, ἦδη), ὃ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἡδης· εὐρισκόμενος, πρόσθετος, ἔφηθος, „παλληκαράκι“, «παῖδας, κοῦροι» Θ 518, θ 263, Ἰ. Ἀπ. 450, «ἄνθρω» Ἰμ. δ, 2. Τὸ θηλ. πρῶτην μόνον α 431 f.

ΠΡῶΙ (καθὼς ἔγραψεν ὁ Βέκκερ, καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ πρότερον πρῶι, ὅπερ διεφύλαξεν ὁ Βαυβυλεῖνος) ἐπίρ. (πρό), „πρῶι“, Ἰλ. Θ 530, Σ 277, 303. Ὡσαύτως· ἔγραψεν ὁ Ἀμεί· καὶ Λαρόχης καὶ ἐν τῷ ω 28 ἀντὶ τῆς συνήθους γραφῆς· «πρῶτα».

ΠΡῶΙΣ, ἐπικ. ἐπίρ. (πρώϊος, ἐκ τοῦ πρῶ) = πρῶτην, ἐν τῇ φρ. «γῶνιζα τε καὶ πρῶιζα· γῶνις καὶ πρῶην, ἢ „γῶνις καὶ πρῶγνις“, Β 303 f. Ἰδ. κωικά. (Κατὰ τὸν Γοιττλίγγιον πρέπει νὰ τονίζηται πρῶιζα, καθὼς ἦδη ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ ὁ Ἀμεί).

ΠΡῶΙΟΣ, ἡ, ον (πρῶι), „πρωινός“. Τὸ οὐδ. πρῶιον ὡς ἐπίρ. πρῶι, „ππουρνός“ (=πρωινόν κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ πρωινόν) Ο 470 f. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει, πρῶην συμπῶναι· μὲν

τὸν Ἀρισταρχ., ὅστις ὁμῶς μνημονεύει καὶ τὴν γραμ. πρῶιν).

πρᾶν, ὄνομα, ὁ, P 747, ἀλλὰ ἄλλοι δὲ ἐκ τινος ἰκτενωστέρου τύπου: πρῶων, πληθ. πρῶονες (πρό), κυρίως πᾶν τὸ προέχον, πᾶσα προβολή, ἱσομ. κορυφή, ὄψωμα, καὶ ἰδίως τὸ εἰς τὴν ἑλάσαν προέχον, ἀκρωτήριον, [ἄκρα], Θ 557, M 282, Π 299. Ἡ λ. ποιητικῇ.

ΠΡΑΡΕΤΙΣ, ἐπὶ, ὁ (=πρωράτης), ὄνομα ἐνός τῶν Φαιάκων, Θ 413. Ἐκ τοῦ

πρᾶν, ἡ, τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ πλοίου κρῶρα, «πλώρη», κυρ. θηλυκ. ἐπὶθ. ἀχρήστου ἴσαν. πρᾶρος, τὸ ὅποσον ἔγινε κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἐπίσης ἀγρ. πρᾶρος· τοῦτο δὲ εἶνε κατὰ τὸν Βίκκ. συγκριτικὸς τύπος τῆς Πρό· καὶ ὡς ἐπὶθ. καίτοι ἡ λ. ἐν τῇ «νῆος πρῶρη» μ 230 ἤ.

ΠΡΑΤΕΪΛΑΟΣ [...], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκῃς ἀρχηγὸς τῶν ἐκ Φυλάκῃς καὶ Πυράσου Θεσσαλῶν. Ἦτο ὁ πρῶτος εἰς τὴν Τρωικὴν χώραν ἀποδιδασθεὶς καὶ πρῶτος ὑπὸ τῶν πολεμίων φονευθεὶς, B 698 ἔξ, N 681. Κατὰ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν πρότερον ἐκαλεῖτο Ἰόλαος, διὰ δὲ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ταύτην προθυμίαν μετωνομάσθη Πρωτεσίλαος. Μετὰ θάνατον ἐλατρεύετο ὡς ἥρωϊ ἐν Ἐλαιούνῃ τῆς Χερσονήσου.

ΠΡΑΤΕΪΤΑ, ὄνομα, ὁ, μυθώδης τις θαλάσσιος θεός, κατὰ τὴν Ὀδ. δ 365, 385, πατήρ τῆς Εἰδοθέας, θεράπων τοῦ Ποσειδῶνος, φυλάττων αὐτῇ καὶ ποιμαίνων τὰ φώκας ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ πελάγει. ἔχε τὴν δύναμιν νὰ προλέγῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταμορφώνεται εἰς οἰονδήποτε πρᾶγμα, δ 349 ἔξ., 365 ἔξ. Κατὰ συμβουλήν τῆς Εἰδοθέας ὁμοιωσας αὐτὸν ὁ Μενέλαος τὸν ἠνάγκαζε νὰ προσέλθῃ εἰς αὐτὸν πῶς ἐδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα. Ἡ μεταγενεστέρη μυθικὴ παράδοσις περιστῇ αὐτὸν καὶ βασιλεῖα τῆς Αἰγύπτου, Ἡρόδ. 2, 112, 118, ἡ ἐκ τῆς Θράκης μετανάστεύοντα εἰς τὴν Αἴγυπτον, Ἀπολλοδ. 2, 5, 9.

ΠΡΑΤΙΣΤΟΣ, ὡς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. ὑπερβ. τοῦ πρῶτος, πρῶτιστος, πρῶτος πάντων, B 228, Π 656, τ 447. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «πολύ» B 702, γ 220. Εὐρίσκεται καὶ δικατάληκτον «κατὰ πρῶτιστον ὁπαιπὴν» κατὰ τὴν πρωτίστην ὄψιν, Ἰ. Δῆμ. 157. — Τὸ οὐδ. ἑνικ. πρᾶτιστος κ 462, ο 60, γ 491 ἐπιτεινόμενον διὰ τοῦ «πολύ» B 702, καὶ πολὺ συχνότερον τὸ πληθ. ΠΡΑΤΙΣΤΑ λαμβάνονται ὡς ἐπὶθ. πρῶτων πάντων, πρῶτιστα πάντων, πρὸ πάντων, A 105, γ 57 κ. ἀ., «τὰ πρῶτιστα» λ 168, Ἰ. Ἀπ. 407.

ΠΡΑΤΟΓΟΝΟΙ, ὄν, ποι. (πρῶτος, γεν-) ὁ πρῶτος γεγεννημένος, πρωτότοκος, «ἀνδρῶν πρωτόγονων ἐκατόμβη» Ἰλ. Δ 102, 120, Ψ 864, 873. ΠΡΑΤΟΓΟΝΙΣ [...], ἔς (πρῶτος, πλῆγνυμι), πρὸ ἀλίγου πεποιημένος, νεοποίητος,

«καινοεργός», «ἄλλος, ἄμαξα» μόνον Ἰλ. E 491, Ω 267.

ΠΡΑΤΟΠΛΟΟΣ, ὄν, ποι. (πρῶτος, πλέω), ὁ κατὰ πρῶτον πλέων, πρωτόπλους, «πρωτοτάξειδος», «νῆος» θ 35 ἤ.

ΠΡΩΤΟΣ, ὡς, ὄν, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ἀγρ. πρῶτατος, ὑπερθ. τῆς Πρό, «πρῶτος» ἀ.) τοπικῶς τοῦναντίον τοῦ «ὕστατος» B 284 κ. ἀ. Ὄθεν «πρ. ὑσμίνη» ἡ μάχη τῶν πρῶτων, τῶν προμάχων, O 340 Γ 395, «ὄμαδος» P 380 «πρῶτη ἀγορῇ» ἐν τῇ πρώτῃ, τῇ πλησιεστάτῃ τῆς ἀγορᾶς, Γ 50, «ἐνὶ πρώτῃσι θύρῃσι» ἐν τοῖς προθύροις, α 255, γ 250, «οἱ πρῶτοι» = οἱ πρόμαχοι, E 536, M 306, 321, καὶ «πρῶτοι πρόμαχοι» σ 379, «πρῶτος ῥυμός» τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ, Z 60, Π 377, «πρῶτη ἀντις» ἡ ἐσχάτη, ἡ ἄλλως «πυμάτη», Γ 275, «πρῶται θύραι» πρόθυρα, X 66, ὅς καὶ τὸ ἀνωτέρω α 255, γ 250 β.) χρονικῶς τοῦναντίον πάλιν τοῦ «ὕστατος» E 703, ι 14 κ. ἀ. ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «πολύ» ι 449, «πρῶτος μετὰ τινα» Θ 289 γ.) κατὰ τὴν τάξιν «πρῶτοι» «οἱ πρῶτοι», προύχοντες, ζ 60, 80 δ.) «τὰ πρῶτα» εὐπακ. ὅλα, τὰ πρωτεύοντα, τὸ πρῶτον βραδεῖον, Ψ 275. — Τὸ αὐδ. καὶ τὸ ἑνικ. καὶ τὸ πληθ. ΠΡΩΤΟΝ, ΠΡΩΤΑ τίθενται πολλάκις ὡς ἐπιρρήμ., λαμβάνοντα καὶ τὸ ἄρθρον ἐνίοτε «τὸ πρῶτον» Δ 267 κ. ἀ., «τὰ πρῶτα» A 6, P 612 κ. ἀ. (Ὁ Οὐδύσιος ἔγραψεν αὐτὰ ἐν τῇ Ἰλ. ὑπ' ἐν, δ εἰς ὡς μίαν λέξιν: τοπρῶτον, ταπρῶτα) ἀ.) τὸ πρῶτον, κατὰ πρῶτον, «τὴν πρῶτην φοράν» ζ, «πρῶτα», Γ 32 κ. ἀ., συχνῇ ἡ φρ. «πρῶτον καὶ ὕστατον» πρῶτην ἢ τελευταίαν φοράν β.) εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ «ἐνωρίς», πρὸ καιροῦ κατὰ τὸν Εὐρύθ. λαμβάνουσι τινες τὸ ἐπὶθ. ἐν τῇ ω 28 «ἡ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλε Μοῖρα» τῇ ὄντι καὶ σὲ ἐνωρίς ἔμελλε νὰ καταλάβῃ ἡ μοῖρα· ἀλλ' οὔτε αὕτη ἡ σημασία ἐνυπάρχει εἰς τὴν λ. οὔτε ἡ ἐρμηνεία τοῦ «σοὶ πρῶτα» ἀντὶ τοῦ «σοὶ πρώτῃ» σὲ πρῶτον δηλ. μεταξὺ τῶν μετὰ τὸν πόλεμον ἀποθανόντων ἡρώων, εἶνε ὀρθή. Ὁρθότερον λοιπὸν ἐπράξεν ὁ Ἄμειν καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Δυνίερος, γράψαντες συμφῶνως μετὰ τὸν Βούττημαννον εἰς τὰ Σχόλια τῆς Ὀδ. σ 557 πρῶτῃ, ἐπειδὴ μάλιστα τὸ λήμμα τοῦ Σχολιαστοῦ φέρει τὴν γραφὴν: πρῶτι γ.) μετὰ χρονικοῦ συνδ. «ἐπεί, ἐπειδὴ πρῶτον, πρῶτα, τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα» ζ' οὐ ἄπαξ, εὐθὺς ἀφ' οὗ, Λατ. quum primum, A 235, γ 483, M 420, δ 13, Γ 467, «ἐπὶ τὰ πρῶτα» Z 489 κ. ἀ. «ἀπὸ πρῶτος» λ 106 κ. ἀ., «ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα» A 6. Καὶ μετὰ τῶν ἀναφορ. «ὄντως πρῶτον» γ 320, κ 328.

ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ, ὄν (πρῶτος, τεκεῖν), «μήτηρ» ἡ κατὰ πρῶτον τέκουσα, «πρωτόγεννη, πρωτάρα» περὶ ἀγελᾶδος, P 5 ἤ.

ΠΡΩΤΗ, ὄν, ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 43.

ΠΡΩΟΝΕΣ, Ἰδ. ΠΡΩΝ.

ΠΤΑΙΡΑ (συγγ. τῇ Δατ. *sternus*), μόνον ἐν τῇ ἀορ. β'. ἔπταρην, „πταρνίζομαι“ (προφ. φταρν.), ὅπερ ἐθεωρεῖτο καλὸς οἰωνός, ρ 531 f. (|| καὶ τὴν σήμερον δὲ θεωρεῖται καλὸς οἰωνός ὁ πταρμός ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ τοῦλάχιστον ὡς ἐπιδοκίμως τῶν λεγομένων ὄθεν μετὰ τὸν πταρμόν ἀκούεται ἡ εὐχή „γεία σου καὶ ἀλήθεια λέξαι“).

ΠΤΑΝΕΝΟΣ, ΠΤΑΤΟ, Ἰδ. ΠΕΤΩΜΑΙ.

ΠΤΑΛΕΑ, ἡ, πτελέα, „φτελέα“, *ptelus campustis*, *Ἰλ. Ζ 419, Φ 242, 350.

ΠΤΑΛΕΟΣ, ἡ (πτελέα, πρόλ. τὴν Γερμ. πόλιν *Ulm*). 1) Ἀρχαῖα πόλις τῆς Θεσσαλίας μετὰ τὸ Ἀντιρῶνος καὶ Πορᾶσου ἔχουσα καὶ λιμένα (|| παρὰ τὸν Παγασητικὸν κόλπον, τὴν σήμερον Φτελιὸ τὸ χωρίον ὀπωσοῦν μεσογειότερον, καὶ Παλαιὸ Φτελιὸ τὸ κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἐκ τῆς καταστροφῆς ἀνασταθὲν χωρίον, τοῦ ὁποῦ μόνον λειψανά τινα σώζονται ἐπὶ τῆς θαλάσσης:), Β 697, Στράβ. 9, 5, 8. 2) χωρίον τῆς Ἠλίδος, ἀποικία τῆς Θεσσαλικῆς Πτελεοῦ, ἐπὶ Στράβωνος: (8, 3, 25, ἐνθα λέγεται γένους οὐδ. τὸ Πτελεόν) ἡρημαμένη, Β 594.

ΠΤΕΡΝΑ, ἡ, 1) „πτέρναι“ (προφ. φτέρνα), Χ 397, Βατρ. 46. 2) ποιητ. ἀντὶ τοῦ πέρνα, ὁ ἑ. μῆριον, „χοιρομέρι“, Βατρ. 37.

*ΠΤΕΡΝΟΓΛΥΦΟΣ [...], ὁ, γλύπτῃ τῶν χοιρομερίων, ὁ ἐν τοῖς μῆρσι γλύφων, κατασκευάζων κοιλώματα, κωμικ. ὄνομα μῦθς ἐν τῇ Βατρ. 227.

*ΠΤΕΡΝΟΤΕΡΕΚΤΗΣ, οἱ, ὁ, ὁ τρώγων, βοκάνιζων τὰ μῆρια, χοιρομερία, κωμικ. ὄνομα μῦθς ἐν τῇ Βατρ. 29.

*ΠΤΕΡΝΟΦΑΓΟΣ, ὁ, ὁ μῆροφάγος, κωμ. ὄνομα μῦθς ἐν τῇ Βατρ. 230.

ΠΤΕΡΟΔΕ, ΕΞΕΛ, ΕΝ, ποιητ., πτερωτός. 1) κυρ. ἐπιβίοντων τῶν βελῶν, τὰ ὅποια κατὰ τὸ ἔτερον ἄκρον, τὸ ὀπίσθιον, ἔφερον πτερά, Δ 147, Ε 474, Π 773, Υ 68. 2) μεταφ. α.) ἐλαφρός, κοῦφος, „λαίσῃα“ Ἰδ. τὴν λ., Ε 453, Μ 426. β.) συγγνώμ. ἐν τῇ φρ. „ἔπειτα πτερόεντα· οἱ πτερωτοὶ λόγοι, οἵτινες ἅμα ἐξελομένοι τοῦ στόματος ἀφίπτανται καὶ φεύγουσιν ἀνεπιστραπτί, Ὁμ. πλχ. Ἐκ τοῦ

ΠΤΕΡΟΝ, τό (πέτομαι), „πτερόν“ (πρῶτον φτερό), „πούπουλον“, ο 527, ἔπειτα „φτέρου“, „πτεροῦ“, πλατάρη, „πτερόν“. ὡς πτερόν καὶ μάστιγα κατὰ τὴν ὄν (πρῶτον καὶ „πτερόν“, σισυρμένην ἀντὶ πλχ. „πτερά βάλλειν, τινάσσειν“ κτυπεῖν, τινάσσω τὰ πτερά μου, Α 454, ο 454. Ω: σημεῖον κορυφότητος „ἵνα πτερά“ „ὡς πτερόν“, Γ 386, ταχύτητας „ὡς πτερόν“ ἡ 36: ὅθεν τροπικῶς λέγεται περὶ τῶν κωπῶν τῶν πλοίων, „ἔρετμά, τὰ τε πτερά νηυσὶν πλονται“, λ 125, ψ 272.

ΠΤΕΡΥΞ, ΓΡΟΣ [...], ἡ (πτερόν), δοτ. πλχθ. πτερύγεσσιν, πτέρυν, „φτεροῦ“, πλατάρη, φτερό“, Β 316, 462. Ψ 275, 6 149, „ὕπο

πτερόντων κύκνος αἰδεῖται“ ἔχων τὰ πτερά ἀνοικτά, πτερυγίζων φάλλει, Τμ. 20, 4.

ΠΤΗΣΑ (ΠΤΑ-, ΠΤΑΚ, ΠΤΗΧΩ), ἀορ. ἐπικ. πτήσε, παρακρημ. ἐπικ. μετοχ. πεπτηώς, ὥτος.

1) ἀμετάβ. ὑποπτήσσω, κόπτω, συστέλλομαι, „ζαρώων“, „καίμην πεπτηώς“ Ε 355, χ 362, „ὕπο τούχαις πεπτηώτερος“ κεκυφότες, „ζαρωμένοι ὑποκάτω τῶν ὀπλων“, Ε 474.— Ὅθεν 2) μεταβ. ἐν τῇ ἀορ. α. συ(κατα)-στέλλω, καταβάλλω, κατευνάζω, „κάμνω νά ζαρώσῃ“, „θυμὸν Ἀχαιῶν“ Ε 40 (ἐν ἀθετουμένῳ στίχῳ, ἐνθα ἄλλοι ἀνέγνωσαν: πῆξε).

ΠΤΟΕΑ, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. πτοίεα (συγγεν. τῇ προηγ.), παθητ. ἀορ. γ. πλθ. ἐπικ. καὶ Δωρ. πτοίεθην, πτοῶ, τρομάζω. Παθ. πτοῶμαι, ἐκπλήττομαι, „συντρομάζω“, εἶμαι περιδεής, χ 298 f.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ, ὁ, οἶός τοῦ Περσίου, πατήρ τοῦ Εὐρυμέδοντος, Δ 228.

ΠΤΟΛΕΜΙΣ, ΠΤΟΛΕΜΙΣΤΗΣ, ΠΤΟΛΕΜΩΝΑΣ, ΠΤΟΛΕΜΟΣ, Ἰδ. ΠΤΟΛΕΜΙΣ Ζη.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΩΝ, τό, ἐπικ. (πτόλις), πόλις, πάντοτε μὲ τὸ ὄνομα κατὰ γεν., ὅσον *Ἰλιον πτολεμαίων Β 433 κ. ἀ. πλχ. (|| Ἀλλ' ἴδω περὶ ταύτης τῆς γενικῆς Βαουμίστερ. εἰς Ὁμηρ. Τμν. I, στίχ. 34). Ὁ τύπος: πτολεμαίων εἶνε ἄχρηστος.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΩΣ, ὁ=τῷ ἐπομ., ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσεύς, *Ὀδ. ε 504, 530.

ΠΤΟΛΙΠΟΡΘΟΣ, ὁ, ἡ, ἐπικ. (πτόλις, πέρθω), ὁ πόλις καταστρέφων, ὁ τῶν πόλεων πορθητής, —Θήτρις, ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως, Υ 452, τῆς Ἑνυοῦς, Ε 333, τοῦ Ἀχλλεύς, Ο 77 κ. ἀ., τοῦ Ὀδυσσεύς, Β 278, π 442, τοῦ Ὀδύς, Β 728.

ΠΤΟΛΙΣ, ΙΟΣ, ἡ, Ἰδ. ΠΟΛΙΣ.

ΠΤΟΡΟΣ, ὁ, βλαστός, „βλαστόρι“, κλάδος, „κλωνάρι“, ζ 128 f. (Κατὰ τὸν Λόδεκκ ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ορ-, ὄρνυμι, κατὰ δὲ τὸν Δύντξερν συγγ. πρὸς τὸ παρθένος).

ΠΤΥΓΜΑ, ΑΤΟΣ [...], τό, ἐπικ. (πτύσσω) πτυχή, „δίπλωμα“, „πέπλος“ τὸ δίπλωμα τοῦ πέπλου, ὁ ἑ. ὁ πτυγμός, „διπλωμένος“ πέπλος, Ε 316 κ. ἀ. ἀποφ. πτυγμῶν, „διπλωμένους“ πέπλους, οὗτο γ.

ΠΤΥΚΤΟΣ, ἡ, ὄν (πτύσσω), πτυκτός, „διπλωμένος“, „πίναξ“ (Ἰδ. τ. λ.), Ζ 469 f.

(ΠΤΥΞ), γεν. ΠΤΥΚΟΣ [...], ἡ, ποιητ. (πτύσσω). 1) κυρ. πτυχή, „δίπλα“, „πτύχεις σάκος“ αἱ πτυχαί, τὰ στρώματα τῆς ἀσπίδος, τὰ δερμάτινα ἢ μετὰλλινα, Η 247, Σ 481 κ. ἀ., Ἰδ. λεπίς: ἐπὶ τῶν πτυχῶν τοῦ ἐνδύματος, „ἐκ νῦν πτύχεις“ Γ. Δῆμ. 176. 2) μεταφ. ἐπὶ πτύχας: τὸν πτύχον, φάραγγ, κοιλίαν, Α 77, τ 432, Γ. Ἑρμ. 326. Ὁ ἐνικό: εἶνε σπάνιος, Γ 22, Γ. Ἀπ. 269, Γ. Ἑρμ. 535.—Ἡ ὀνομασία τοῦ ἐνικού ἀχρηστος.

ΠΤΥΟΝ [...], τό (πτύω), ἐπικ. γεν. πτύοφον, πτύον, „πτυάρι(ον)“ (προφ. φτυάρι), Ἰδ. ὡς

δι τὸ „λιγνιστήριον“ (λιγνιστήριον), δι' οὗ „λιγνίζονται“ (λιγνίζονται), ὃ ἔ. σηκώνουσιν εἰς τὸν αἶρα τὸν ἀλωνισμένον σίτον, ἵνα χωρίσῃται τὸν καρπὸν ἀπὸ τῶν ἀγύρων, Ν 588 f.

ΠΥΤΕΣΑ (ΠΥΤΞ, ὅπερ παράγεται ἐκ τοῦ ΠΥΚ, πύκα, πυκνός), μόνον ἐν τῇ μέσ. παρατ. ἐπύττο-
σονται κατ' μετοχ. τοῦ ἀορ. ἄ. πτύεσσα. 1) Ἐνεργ. „διπλῶνω, συμμαζεύω“, σίον «χι-
τῶνα, εἴματα» α 439, ζ 441, 252, τ 256. 2) Μίσ. «ἔγγυα ἐπύττοσονται» Ν 434, II. τὰ δόρα-
τα προσήγγιζον ἀλλήλα, „ἐφιλοῦντο“, ἐ-
φαθόντο δηλ. οὕτως, ὥστε τὸ ἐν ἀπατελεί δι-
πλαν τοῦ ἄλλου. Οὕτως πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ
ἐντεῦθα τὸ ῥῆμα ἔ. οὐκ ἐκάμπτοντο, διότι οὐ-
δένα λόγον εἶχον νὰ καμφθῶσι καὶ νὰ διπλω-
θῶσι τὰ δόρατα, ἀπ' οὗ αἱ ἄνδρες ἔμενον κατὰ
χώραν καὶ δὲν ἐμάχοντο.

ΠΥΤΑ [-], (πειποιμ. λέξ. τῆς αὐτῆς ῥίζης μετὰ
τὸ Λατ. spruo, Γερμ. spreien), πτύω, „φτῶ,
ἡ φτύνω“ «αἶμα» Ψ 697 f.

ΠΥΠΛΕ, λαοσ., ἡ, περιφοδός, περιδεής,
δειλός, φοφοδεής, «αἰθυσίαι» Ἐνεργ. 8, 2.
Ἐκ τοῦ

ΠΤΑΣ, οἰός, ὃ, ἡ, ποιητ. (πτύσσω), δειλός,
περιφοδός, φοφοδεής, ἐπιθετον τοῦ λαγωῦ,
Ψ. X 310.—Οὗς. «πτῶς» = λαγώς, Ρ 676.

ΠΥΣΚΛΑ, συστέλλομαι, συγκύπτω, „ζα-
ρώνω“, δειλιῶ, μόνον ἐν τῇ ἀπαρρ. «πτω-
σκαζέμεν», Δ 372 f. Κατ' ἔκτασιν ἐκ τοῦ

ΠΥΣΣΑ, ἐπικ. ἔ. Ἰων. (συγγ. τῇ πτήσσω),
μόνον κατ' ἐνεστ. ἔ. παρατατ. 1) ἀμετάδ. ἄ.)
ὑπὸ φόβου, συστέλλομαι, συγκύπτω, „ζα-
ρώνω, χώνομαι“, σίον «ὑπὸ τινι» ὑπὸ τινος
ἡ ἐνώπιόν τινος, Η 126, «καθ' ὅδωρ» χώνομαι,
καταφεύγω εἰς τὸ ὕδωρ, Φ 14, «ὑπὸ κρημνός»
Φ 26. 6.) ἐν γένει, ὡς τὸ τῆς καθομιλ. „ζα-
ρώνω“, δειλιῶ, εἶμαι περίφοδος, Δ 371, Ε 634.
γ.) ἐπὶ ἐπαίτου, μετὰ φόβου καὶ συ-
στολῆς, περιέρχομαι ἡ ἐπαίτω, «πτ. κατὰ
δῆμον» ρ 227, σ 363. 2) μεταδ., ὃ ἔ. με-
τ' αἰτ., φοδοῦμαι, ὑπὸ φόβου φεύγω τινά,
«ἀλλήλους» Υ 427, «ὄρνιθας ἐν πεδίῳ νέφεα
πτύσσομαι ἵενται» τοίχουσιν ἡ φέρονται τῇδε
κάκιστος ἐν τῇ πεδιάδι φοδοῦμεναι τὰ νέφη, χ
304.

ΠΥΣΚΕΙΑ, ὑποτ. -η, ἀπαρρ. -ειν, παρατ. θα-
μις. πτωχεύεσκε, μέλ. μετοχ. πτωχεύσων ἄ.)
ἀμετάδ. ὡς ἐπαίτης (πτωχός) περιέρχομαι,
„ζητιανεύω“ ἡ „ζητουλεύω“, ἐπαίτω,
«προτὶ, κατὰ ἄστυ, ἀνὰ δῆμον», Ψδ. σ 309,
σ 2, τ 73. 6.) μεταδ. ἐπαίτω, „ζητῶ“, «δαί-
τα» ρ 41, 49. Ἐκ τοῦ

ΠΥΧΟΣ, ἡ, ὅν (πτύσσω), κυρ. ὃ κεκυρῶς,
„ζαρωμένος“, ἐποικ. ὃ ἐπαίτων, «ἄνθρω» ἐπαί-
της, „ζητιάνος, ζητουλάς“, Ψδ. τ 74, φ
327, ἄνευ τοῦ «ἄνθρω» ὡς οὐσιαστί, ζ 208, ε
400.

ΠΥΓΜΑΙΟΙ, οἱ (πυγμή, οἰονεῖ Σπιθαμαιοί, μι-

κρόσσωμοι ὅσον μία πυγμή), μυθολόγ. τι ναυτι-
κὸν ἔθνος, ὅπερ κατὰ τὸν μύθον κατέκειτο τὰ νό-
τια τῆς γῆς πρὸς τὴν Αἰθιοπίαν ἡ Ἰνδοκίην, Γ 6.

ΠΥΓΜΑΧΙΑ [-], ἡ, ἡ διὰ πυγμῆς μάχη, πυγ-
μαχία, „γρονθοκοπία“, Ψ. X 653, 663.
Ἐκ τοῦ

ΠΥΓΜΛΧΟΣ [-], ὃ (πύξ, μάχομαι), ὃ διὰ πυγ-
μῆς, γρόνθου μαχόμενος, πόκτης, πυγμάχος,
„γρονθοκόπος“, θ 246 f.

ΠΥΓΜΗ, ἡ (πύξ, πρδλ. pugnis, ἴσως συγγ.
τῇ ΠΥΚ, πύκα, πυκνός), „γρόνθος, γρονθιά“,
ἔπειτα συνήθως ὃ ἀγών, ἡ μάχη ἡ διὰ γρονθο-
κοπημάτων, πυγμή, ὅθεν «πυγμῇ νικήσας» εἰς
τὴν πυγμὴν, εἰς τὸν διὰ πυγμῆς ἀγῶνα νική-
σας, Ψ 669 f.

ΠΥΓΟΪΣΙΟΣ [-], η, ον, ποιητ. (πυγών=πῆ-
γος), πηχυατός, ἔχων ἐνός πήχεος μήκος,
Ψδ. π 517, λ 25.

ΠΥΚΛΟΣ [-], (δι' εὐφωνίαν ἀντὶ τοῦ πλύε-
λος ἐκ τῆς ῥίζης ΠΑΥ, πλύνω), ἡ, „σκάφη,
σκαφίδι“, ἰδίως ἐν τῇ παραβάλλεται τροπῇ εἰς
τὰ κτήνη, τ 533 f (ἐνθα κατ' ἐξαιρέσειν τὰ ὡ
εἶνε μακρόν, ἐν τῇ ἀλλαχού εἶνε βραχύ).

ΠΥΟΕΟΛΙ, ἰδ. ΠΥΘΑΝΟΜΑΙ.

* ΠΥΘΙΟΣ [-], ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, οὕτως
ὀνομασθέντος διὰ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος Πύ-
θωνος κατὰ τὸν Υ. Ἀπ. 373 (ἐνθα τὸ εἶνε
μακρόν).

ΠΥΘΜΗΝ, ἔνος, ὃ, τὸ κατώτατον παντὸς βα-
θείας πράγματος, „πάτος“ ὅθεν ἰδίως ἄ.) ἐπὶ
ἀγγελίων, πυθμὴν, „πάτος“ οὐ μόνον καθ' ὅ-
σον κλείει αὐτὰ κάτωθεν, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅσον
ὑποσηρίζει ἔ. ὑποδαζάει, ὅθεν καὶ βάσις, βά-
θρον, π. χ. τρίποδος σ 375. Οἱ δὲ περὶ ἐκπώ-
ματος λεγόμενοι «ἴδιον ὃ ὑπὸ πυθμῆνος ἦσαν»
Α 633 πρέπει ἀπλοῦστα καὶ πιθανώτατα νὰ
ἐκληφθῶσιν ὡς πυθμῆνες ἡ «πάτοι» τοῦ ποτη-
ρίου, τὸ ὅποτον ἄρα εἶχεν ἐκατέρωθεν πυθμένας,
διότι ἦτο «δέπας ἀμυγυπέλλον», ὡς ὀνομάζει
τὰ τοιαῦτα ὁ Όμ. (ἰδ. τ. λ.). Καὶ ταῦτα μὲν
κατὰ τὸν Φαίσιν καὶ Λέρσειον ἄλλοι δὲ καὶ ἐν-
ταῦθα ἐννοοῦσι τοὺς πυθμῆνας ὡς βάθρα, βά-
σεις, ἡ κατὰ τὸν Ἀθηναῖον σ. 480 Β (ἐνθα
περιγίφεται ἀργυροῦν τι ἐκπωμα ἐν Καπῷ
εὐρισκόμενον, πρότερον ἀνῆκον δῆθεν εἰς τὸν
Νέστορα) ὡς κυλινδρικοὶ ὑποστηρίγματα «ρο-
πάλια δύο πλάγια». Τρίτην ἐρμηνείαν τῶν δύο
πυθμῆνων εὐρίσκει παρὰ τῇ αὐτῇ Ἀθηναίῳ σ.
488 F.

ΠΥΘΑ [-], (πυ, συγγ. τῇ Λατ. puteo) μέλ.
γ. ἐν. πύσει, ἀορ. ἐπικ. πύσε, παθ. ἐνεσ. πύθε-
ται, προστ. πύθει, μετοχ. -ομένω, ἐπικ. λ.

1) Ἐνεργ. σήπω, „σαπίζω“, κάμνω τι νὰ
σῆπεται, «όστέα» Δ 474, Υ. Ἀπ. 369, 374.

2) Παθ. σήπομαι, „σέπομαι“ ἡ „σαπί-
ζω“ (οὐδεν.) Α 395, α 451, μ 45.

ΠΥΘΑ [-], οἶκ, ἡ, Υ. Ἀπ. 372, δοτ. Πυθῶ,
I 405, θ 80, κίτ. Πυθῶ. ἔτι δὲ καὶ ἀρχαιότερος

τύπος Πυθών, ἄνοκ, ἡ, Β 549, αἰτ. Πυθώνα, 'Τ. Ἐρμ. 478, ἡ Πυθώ, τὸ ἐρχομένον ὄνομα τῆς ὑπὸ τὸν Παρθασὸν Φωκικῆς χώρας, ἐν ᾗ ὑπῆρχεν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπολλωνος. (Κατὰ τὸν 'Τ. Ἀπ. 372 τὸ ὄνομα παράγεται ἐκ τοῦ πυθόμαι=σῆποιμαι, διότι ἐκεῖ ἐσάπη ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνος φονευθεὶς δράκων, ὅστις καὶ αὐτὸς διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὠνομάθη Πύθων. Κατ' ἄλλους, δὲ ἐκ τοῦ πυθέσθαι, διότι εἰς τοῦτον τὸν τόπον κρώτων οἱ βουλόμενοι τὸν θεόν. Ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν ἀντίκειται τὸ βραχὺ τῆς πυθ συλλαβῆς τοῦ ῥήματος).

Πυθῶδε [-..], ἐπὶρ., εἰς τὴν Πυθῶ, λ 581.

ΠΥΚΑ [-..], ἐπικ. ἐπὶρ. 1) πυκνῶς, στερεῶς, „πυκνῶς“, ὅσον «πύκα βάλλειν» I 588, «π. θεωρεῖται», Ἰδ. σαρπηκτῆς, Μ 317 κ. ἀ., «πύκα ποιητός» στερεὰ καμωμένοις, Σ 608, α 333 κ. ἀ. πλγ. Συνάπτεται πρός τὸ «σιδαρώς» Μ 454.

2) μεταρ. ἐπιμελῶς, «τρέφειν» Ε 70, συννετώς, «φρονέειν» I 554, Σ 247. Ἐκ τούτου

ΠΥΚΑΖΑ [-..], εὐκτ. πυκάζουεν, ἀφρ. ἀ. ἀναύξ. πύκασα, ἀπαρφ. -άσαι, μετοχ. -άσαι, ἀσασα, μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. πεπυκασμένος, -α. 1) μεταβ. ἀ.) πυκνῶναι, συσσωρεύω, «στρεμῶναι», «ἐντὸς σφῆας αὐτοῦς» μ 225 β') συγκαλύπτω, κατακρύπτω, κατασκεπάζω, «νίκων» Ω 581, «τινὰ νειέλη» Ρ 551, ἡ κόρυς, «πύκασα κάρη» Κ 271. Παθ. «ἄρματα εὐ πεπυκασμένα» Β 777' (|| ἐρμηνεύεται ἐπιμελῶς κεκαλυμμένα με πέπλους, οἷα τὰ ἐν Ε 494. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἀμφιδόλλω μετὰ τοῦ Δυντῆρου, ἂν ὁ λόγος ἐνταῦθα περὶ καλυμμάτων τῶν ἀρμάτων ὑποπτεύω μάλλον ὅτι ἡ φρ. «εὐ πεπυκασμένα» δὲν διαφέρει τῆς «πύκα ποιητά», Ἰδ. πύκα)· μετὰ δὲ. «ῥοιοῖσι» Σ 289, «ἄρματα χρυσοῦ πεπυκασμένα κασσίτερῳ τε» ὑπερβολικὴ ἔκφρασις· κατασκεπάζω μὲ χρυσὸν καὶ κασσίτερον ἀντὶ τοῦ πλουσίως κεκοσμημένα, πεποικιλμένα μὲ χρυσὸν καὶ κασσίτερον, Ψ 503, «ῥάχεσιν πεπυκασμένοις ὤμους» ἔχων τοὺς ὤμους μὲ ῥάχη σκεπασμένους, γ 488 γ') τροπικ. περιδόλλω, καταλαμβάνω, ἐπὶ λύπῃ, «πυκ. τινα φρένας» Θ 424, Ρ 83. 2) ὡς ἀμετάβ. φαίνεται ὅτι μεταχειρίσθη τὸ ῥ. ἐν τῇ λ 320 «πρὶν... ἰούλους ἀνθήσαι πυκάσαι τε γένους εὐανθέϊ λάχνη» πρὶν ἀνθίσωσιν οἱ ἰούλοι καὶ αἱ σαγόνες σκεπασθῶσι μὲ εὐανθέϊ λάχνην (ὑπερβολὴ δεχόμενος ὁ Γράσφρ διορθοῖ ἀνευ ἀντίκρου τοῦ χωρίου· εὐανθέα λάχνην, ὥστε τοῦτο νὰ ᾔνε ὑποκείμενον τοῦ μεταβ. «ποκάσαι»· || Ἀλλ' ὁρθότατα ἐνόησε τὸ χωρίον, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς μεταφράσεώς του, ὁ Ἀμεῖ, ἐκλαμβάνων τὸ μὲν «πυκῆσαι» ὡς μεταβατικόν, ὡς ὑποκείμενον δ' αὐτοῦ τὸ αὐτὸ καὶ τοῦ ἀνθῆσαι, τὸ «ἰούλους», ἐπομένους· πρὶν οἱ ἰούλοι ἀνθίσωσιν καὶ σκεπάζωσιν μὲ εὐανθέϊ λάχνην τὰς παρειάς).

ΠΥΚΙΝΗΑΙΣ [-..], ἐκ (πύκα, μέθος), πυκνῶς ἔχων φρένας, συνετός, φρόνιμος, α 438 τ, 'Τ. Δῆμ. 453 (ἐνθα παροῖνεται).

ΠΥΚΙΝΑ [-..], ἐπὶρ., κυρ. οὐδέτ. πληθ. τοῦ ἐπὶρ. πυκινός=πυκνός, ὅπ. Ἰδ.

ΠΥΚΙΝΟΣ [-..], ἡ, ὅν, κατ' ἐπικ. ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ πυκνός (Ἰδ. π. λ.). || Ἡ παρενθήκη αὐτῇ τοῦ λ, ἥτις ἐγένενεν, ὡς φαίνεται, εὐφρανία· χάριν ὅπως καὶ ἐν τῇ «πινυτός» ἀντὶ τοῦ πινυτός, καὶ «πινύσσω» ἀντὶ τοῦ πινύσσω, σώζεται καὶ σήμερον ἐντὶ ἀντὶ τοῦ καπνός π. χ. λέγεται «καπινός», τὸ ἐπινεῖς ἐγένενεν «ἐπινεῖς», ἡ Πάτρις· κατήντησε «Πάτρις» καὶ «Πάτριος» καὶ ἐκ τούτου ἐπὶρ. «Πατριωτικὸς», καὶ τὰ κωμικώτερα «ἀτιμολογιστὸν» καὶ «ἀτιλάξιν» ἀντὶ τοῦ ἀτιμολογιστὸν καὶ ἀτλάξιν. Ἐκ τούτου

ἈΠΙΚΙΝΟΦΡΑΝ, [-..], ὅν, ἐπικ., πυκνῶς ἔχων φρένας, συνετός, φρόνιμος, «βουλή» 'Τ. Ἐρμ. 538.

ΠΥΚΝΟΣ, ἡ, ὅν καὶ κατ' ἐπικ. ἔκτασιν ΠΥΚΙΝΟΣ, ἡ, ὅν (πύκα), «πυκνός», παχὺς, χονδρός. 1) κυρ. ἀ.) ὡς πρὸς τὴν ὕλην, χονδρός, στερεός, «πυκινός» θύρη, ἀσπίς, γλαῖνα» Ο 529, Ν 804, Ξ 521 κ. ἀ. β') ὡς πρὸς τὰ συστατικά μέρη, πυκνός, «πυκ. λέγος» (κατὰ τινα ἐρμηνεῖαν διότι ἐμελλὸν νὰ στρωθῶσι πολλὰ γρώματα καὶ σκεπάσματα) I 621 (ἀλλ' ἴδε κατωτ. γ'), «νέφος» Ε 751, «πυκναὶ φάλαγγες, στίχες» Δ 281, Η 61 κ. ἀ., «πετρα» Α 454, ε 53. Τὸ δὲ ἐν τῇ β 451 «τιναξάσθην περὰ πυκινὰ» (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' καὶ ὁ Ἀμεῖ· ἔγραψαν οὕτως ἀντὶ τοῦ συνήθους πτ. πολλά) ἐρμηνεύει ὀρθότερον ὁ Ἀμεῖς ἐκλαμβάνων τὸ «πυκνὰ» ὡς ἐπὶρ.: πολλῆς, συχνῆ, ἐπανεληγμένους ἐτίναξαν τὰ περὰ, «πυκνὰ βέλεα, λαε» πυκνῶς πίπτοντα ὡς χάλαζα, Α 576, Π 642 κ. ἀ. ὡσαύτως «πυκν. ὕλη, λόχη, δρυμὰ, ῥωπήια, ὄζοι, θάυνοι, πέταλα» Ὁμ. πλγ., «πυκναὶ ἐφῆρσαν ἀλλήλοισι» ἴσταντο πυκνὰ συσσωρευμένοι, «ὅ ἔνας ἐπ' ἄνω ἔς τὸν ἄλλον», Ν 133 κ. ἀ. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «θαμέες» μ 92, Ξ 12 γ') ὡς πρὸς τὴν συναρμογὴν καὶ σύνθεσιν, πυκνός, ὁ ἐ. στερεός, συμπαγής, σφιγγτός, «δόμος» Κ 267, Ξ 434, «λέγος» ψ 477 (Ἰδ. καὶ ἀνωτέρω β').) «θύρα» καλῶς κεκλεισμένη, Ξ 467, «γυλός» ν 68, «λόγος» καλῶς κεκρυμμένος, Ω 779. (|| Ὁρθότερον ἀνίκει τὸ παράδειγμα εἰς τὴν β') σημ. ὡς ὅμοιον μὲ τὸ «πυκναὶ φάλαγγες, στίχες» β') ὡς πρὸς τὸν χρόνον, ἐπανεληγμένοις, συχνός, «λεθαδῆς» Ξ 36. (|| Ἐνταῦθα λοιπὸν ἀνέχουσι καὶ τὰ ἀνωτ. παραδείγματα «βέλεα, λαε» Α 576, Π 642 κ. ἀ.) 2) Τροπικ. βαρύς· ἀ.) σφοδρός, μέγας, βαρύς, «ἄγος, ἄτη» βαρεῖα λύπη, βαρὺ δυσόχημα, Π 599, Ω 480 β') ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν προϊόντων αὐτοῦ, βαρύς. (|| Καὶ ἐν τῇ καθαρῶς μὲν λέγεται ὁ φρόνιμος νοῦς καὶ σοφός «βα-

ρῶς, „ἐργίξει βαρεῖα“, τοῦναντίον „ἐλαφρῶς“· ὅθεν φρόνιμος, συνετός, σοφός, φρένες, νόος, μήδεα, βουλή, ἔπος, ἐφετιμή, μῦθος· Ὁμ. πλ.χ. ἀσάπτης καὶ «δόλος» Ζ 187.—

Τὰ οὖδ. ΠΥΚΝΟΝ καὶ ΠΥΚΝΑ, ΠΥΚΝΟΝ (μόνον λ 88) καὶ ΠΥΚΝΑ λαμβάνονται ὡς ἐπὶ, ὡς καὶ τὸ ἐπὶ ΠΥΚΝΩ· ἄ.) κυρ. συμπαγῶς, στερεῶς, „σφιγκτά“, «θύραι, σανίδες ποικινῶς ἀραρυταί» στερεῶς συνηρμοσμέναι, στερεαί, I 475, πρβ. Φ 535, ε 344 κ. ἄ. «πῆρη ποικνὰ ῥωγαλῆ» ποικνὰ διεγχισμένη, ἔχουσα ποικνὰς σχισμάς, ν 438, ρ 198, καὶ ἀναπερομένης τῆς ποικνότητος· εἰς τὸν χρόνον, ἴδ. ἀνωτ. 1, ε· β.) τροπικ. σφοδρῶς, σφόδρα, πολὺ, «ποικινῶς ἀκάχηται» Τ 342 κ. ἄ. «ποικνὰ μελα στενάχων» πολὺ σφοδρῶς (ἢ μᾶλλον πολὺ σπινά) στενάχων Σ 318, Φ 417, «ποικινὸν ἀγέων» λ 88, «ποικνὰ στεναγίζων» Κ 9 γ.) συνετῶς, φρονίμως «ποικινῶς ὑποθήσομαι» ὅα σοὶ δώσω φρόνημον συμβουλήν, α 279, «ποικνὰ φρονέων» ποικνὰς, βρεῖαις, συνετάς φρένας ἔχων, ε 445.

ΠΥΛΑΙΜΕΝΗΣ [υ...], ΕΟΣ, ὁ, βασιλεὺς τῶν Παρλαγόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων Β 851, ὑπὸ τοῦ Μενελάου φονευθεὶς, Ε 576. Ἐν τῇ Ν 658 ἀναφαινεται ἐν τοῖς Ἰωσι καὶ θρηγῶν διὰ τὸν θάνατον τοῦ οἰοῦ Ἀρπαλίωνος. Τὴν ἀντίφασιν ταύτην οἱ μὲν παλαιοὶ ἐρμηνεύται ἔλκον παραδεχόμενοι δῶν Παρλαγόνων ὁμωνύμοις ἀρχηγούς· τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων εὐρίσκουσιν ἐν αὐτῇ ἀπόδειξιν τῆς ἐκ πολλῶν κατὰ μέρος προὑπαρχόντων ἀσμάτων συρράφης τῆς Πύλδος, (|| θεωρεῖται ὑπ' ἄλλων νεωτέρων προσηκόντως πολεμθῆσθαι, ἴδ. Ἀγγ. Βλάχου Τὸ Ὁμηρικὸν ζήτημα, καὶ ἰδίως σελ. 57).

Πύλδος, ὁ (ἐκ τοῦ ἐπιθ. πυλάτος), οἶός τοῦ Λήθου, ἀρχηγός τῶν Πελασγῶν, Β 842.

ΠΥΛΑΡΤΗΣ [υ...], ΛΟ [-], ὁ, ἐπικ. ὁ τὰς πόλεις τοῦ κάτω κόσμου ἀραρίσκων, ὁ ἐ. κλείων, (κατὰ δὲ τὸν Ἀπίωνα «ὁ ταῖς πόλεις προσσηρητημένος» τοῦτέστιν ὁ φύλαξ τῶν πυλῶν), ἐν γένει πολυρὸς, ἐπὶ τοῦ Ἀδου, Θ 367, Ν 415, λ 277.

ΠΥΛΑΡΤΗΣ, ΛΟ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Α 491, Π 696.

ΠΥΛΑΡΕΟΣ [υ...], ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πυλωρός, θυρωρός, ὁ φύλαξ τῶν πυλῶν, ἸΔ. Φ 530, Ω 681, πρβ. καὶ οὐραρός. (|| εἶνε σύνθετον ἐν τοῦ πόλη καὶ τῆς ῥίζ. πυρ-, ἐπιβλέπω, ἐπιστάτω, φυλάττω, εἰς ἧς τὸ ὄρωμαι, οὔρος, ἐπί-εὐρος, φρουρός (=προ-ορος), τιμαρός; (τιμα-ορος), ὥρα, ὁράω, συγγ. πρὸς τὸ Γερμ. wart, warten).

ΠΥΛΗ [υ...], ἡ, πόλη (ἡ εἴσοδος συνόλου τινός), „πόρτα“ (Λατ.), πάντοτε κατὰ πληθ. ὡς ἐκ τῶν θυρωμάτων, „θυροφύλων“, εἰς ὧν σύγκινεται, ἐπὶ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως Γ 145, Ε 789 κ. ἄ., ἐπὶ τῆς πόλης τοῦ στρατοπέδου Η

339, Μ 175, «Ἀἶδαο πόλαι» ἐν περιγράφει τοῦ θανάτου, οἷον «Ἀἶδαο πόλαις παρῆσαι» Ε 646, «ἐχθρὸς ὅμοι» Ἀἶδαο πόλῃσι· 1312, Ε 156. Παιητ. «πόλαι οὐρανοῦ, Ὀλύμπο» Ε 749, Θ 441. «πόλ. ὀνειρεύεται, ὀνειραίν» δ 809, τ 562, «πόλ. Ἥελλιο» αἱ πρὸς δυσμάς, δι' ὧν ὁ ἥλιος δίδει, ω 12.

ΠΥΛΗΓΕΝΗΣ, ΕΣ, ἴδ. ΠΥΛΟΙΓΕΝΗΣ.

ΠΥΛΗΑΚΟΣ [υ...], ὁ (πόλη, δέχομαι), ὁ ἐν ταῖς πόλαις δεχόμενος τοὺς εἰσερχομένους, πυλωρός, θυρωρός, μόνον Ἰ. Ἐρμ. 15.

ΠΥΛΗΝΗ [υ...], ἡ, πόλ. τῆς Αἰτωλίας, ἡ μετέπειτα ὀνομασθεῖσα Πρόσχιον, Β 639, Στράβ. 10, 2, 6.

Πύλιος [υ...], Η, ΟΝ (Πόλος), Πύλιος, ἐκ τῆς Πόλου, «οἱ Πύλιοι» Α 248, γ 59.

ΠΥΛΟΘΕΝ [υ...], ἐπὶ ῥήρημα, ἐκ τῆς Πόλου, π 323 τ.

ΠΥΛΟΙΓΕΝΗΣ [υ...], ΕΣ, ἐπικ. (Πόλος, γεν-, γίγνομαι) ὁ ἐν Πύλῳ γεννηθεὶς, ἐκ Πόλου καταγόμενος, γέννημα τῆς Πόλου, ἐπὶ τοῦ Νέστορος, Β 54, «ἴπποι» (οἱ τοῦ Ἀντιλόχου τοῦ οἰοῦ τοῦ Νέστορος), Ψ 303, «ἄνθρωποι» Ἰ. Ἀπ. 424. Ὁ τύπος Πυληγενῆς εὐρίσκεται ἐν Ἰ. Ἀπ. 398.

ΠΥΛΟΝΑΣ [υ...], ἐπὶ. εἰς τὴν Πύλον, μόνον Α 759, ν 274.

Πύλος [υ...], ἡ (παρὰ δὲ Στράβ. ἄρσεν. ὁ Π.), Α 252, Β 77, α 93, ε 214 κ. ἄ. πλ. Οὕτως ὀνομάζονται τρεῖς πόλεις ἐπὶ τῆς δοτικῆς παραλίας τῆς Πελοποννήσου ἢ οὐ μακρὰν αὐτῆς, πρβλ. Ἀριστοφάν. Ἰππ. 1059 καὶ Στράβ. 8, 3, 7 ἄ.) πόλις τῆς Ἠλίδος πρὸς νότον τοῦ Πηνειοῦ παρὰ Στράβ. ἐνθα ἀνωτ. ὁ Ἠλειακὸς καλούμενος, ἴδ. καὶ Παυσαν. 5, 3, 4· β.) πόλις τῆς Τριφυλίας, πρὸς νότον τοῦ Ἀλφειοῦ παρὰ Στράβ. 8, 3, 7 ὁ Λεπρεατικὸς καὶ ὁ Τριφυλιακὸς καὶ Ἀρκαδικὸς, 8, 3, 3 κ. ἀλγ. πλησίον τοῦ νῦν χωρίου Τσορμπατζῆ γ.) πόλις τῆς Μεσσηνίας, παρὰ Στράβ. ὁ Μεσσηνιακὸς, κειμένη ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐν τῇ ὑπερεῖα τοῦ Αἰγάλειου, ἀπέναντι τῆς νοτίου ἄκρας τῆς νήσου Σφακτηρίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νηλείως (ἔθεν καὶ «Νηλῆιος» ἴδ. τ. λ.) ἐν δὲ τοῖς μετέπειτα χρόνοις καταστραφεῖσα ἀνεκτίσθη πάλιν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κορυφατίου (τὰ νῦν «Παλαιὸ Ναυαρίνο») ἀπέναντι τῆς βορείου ἄκρας τῆς Σφακτηρίας, καὶ αὕτη εἶνε ἡ κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον τοσοῦτον ὀνομαστὴ γενομένη Πύλος, ἴδ. Θουκυδ. Δ'. 3 εἰς.— Μεταξὺ τῶν τριῶν τούτων πόλεων ἡ πρώτη ἔχει τὴν ἐλαχίστην ἀξίωσιν νὰ ᾔνη ἡ Ὁμηρικὴ ὑπὲρ τῆς δευτέρας ἀποφάνεται ὁ Στράβων, 8, 3, 27 εἰς. καὶ τῶν νεωτέρων ὁ Μύλλερ· καὶ Ἐύνοιος, καὶ τῇ ὄντι πρὸς ταύτην τὴν γνώμην συνάδει καὶ ἡ ἐν Πλάτῳ διηγήσις τοῦ Νέστορος ἡ ἐν τῇ Α 674—761, εἰς δὲ καὶ τὸ ἐν τῇ Ε 397 «ἐν Πύλῳ», ὅπου ἀναφέρεται εἰς τὴν πρὸς

τὸν Νηλία μάχην τοῦ Ἡρακλείους, καθ' ἣν αὐτοῖς ἐπλήρωσε τὸν Ἄδην, Πανσ. 6, 25, 3, Ἀπολλοδ. 2, 7, 3, Πινδάρ. Ὀλ. 9, 31. (Ὁ Ἀριστάρχ. ἐν τῇ τελευταίῃ Ὀμηρ. χωρίῳ ἀνεγίνωσκεν «ἐν πύλῳ», ὅπερ ἠρμήνευσεν ὡς ἑτερον τόπον τοῦ πύλου· ἐν πύλῳ δηλ. τοῦ Ἄδου, ὅπερ ἐγένετο, κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἄδην μάχῃ τοῦ Ἡρακλείους, ὅτε αὐτὸς κατέβη ἵνα μεταφέρῃ τὸν Κέρηρον (Θ 367)· καὶ πρὸς ταύτην τὴν γνώμην τοῦ Ἀριστάρχου συμφωνοῦσι πολλοὶ τῶν νεωτέρων, ὁ Πρέλλερς, ὁ Οὐόλφριος, ὁ Σπίτζνερς, ὁ Βέκκερς ἐν τῇ Α'. Τούναντιον φρονεῖ ὁ Φάσις καὶ Βαϊμλίανος ἐν τῇ προλόγῳ τῇ· ἐκδόσει· αὐτοῦ σ. 41).— Τῆς δὲ Ὀδυσσεΐας τὰ χωρία, ἐν οἷς μνημονεύεται ἡ Πύλος, ἀναφέρονται μόνον εἰς τὴν πόλιν τῆς Μεσσηνίας. Ταυτὴ δὲ ἦτο καὶ τῶν παλαιῶν ἢ συνήθης γνώμη, ὅλον τοῦ Πινδάρ. Πυθ. 6, 35, ἴδ. καὶ τὸν Βοϊκ. αὐτόθι, τοῦ Ἰσοκράτ. Παναθην. 72, τοῦ Πανυσαν. 4, 2, 5, 36, 4—3· καὶ ταύτην ἀσπάζονται καὶ τῶν νεωτέρων οἱ πλείστοι.— Σημειωτέον δὲ ὅτι ὅπου τὸ ὄνομα τοῦτο λαμβάνει τὸ ἐπιθ. «ἡμαθίαι» (ἴδ. τ. λ.) πολλοὶ ἐννοοῦν ἐκεῖ οὐ μόνον τὴν πόλιν Πύλον, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὴν Πυλίων τὴν ἐπικράτειαν, τὴν μέσσην δηλ. ἢ μεσημβρινήν Ἠλείαν καὶ μέρος τῆς Μεσσηνίας, α 93 κ. ἀ.

Πύλων [-], ἄνθρωπος, ὁ, εἰς τὴν Τρώων, ὅπῃ τοῦ Πολυπόιοιο φρονεῖς, Μ 187.

Πύματος [-], ἡ, ὄν, ποι. ἐσχατος, τελευταίος, ὕστατος, τοπικῶς τε καὶ χρονικῶς· Δ 254, Κ 475, 6 30, 1 369 κ. ἀ., «αὐτοῦ, ἡ πυμάτη θέεν ἀσπίδος»· ἡ τις ἐσχάτη τῆς ἀσπίδος· περιέβαλλεν αὐτήν, ὁ δὲ ἦτις τὰ ἐσχατὰ τῆς ἀσπίδος· περιέβαινεν, Ζ 118, πρὸλ. Σ 608· τοῦναντίον τοῦ «πρώτος»· Μ 65. Τὸ οὐδ. ἐνικ. καὶ πληθ. Πύματος καὶ Πύματα ὡς ἐπὶ τ. τελευταίον, ἐν τέλει, ἐπὶ τέλους, «πύματόν τε ἔχιστατον»· ἐσχάτην καὶ τελευταίαν φορέαν, Χ 203, υ 116· ὡσαύτως· καὶ «ὑστατα καὶ πύματα»· δ 685, υ 13. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος).

Πυκλόσσομαι (ἰλ. πυκ-), μόνον 6 315, παρτ. ἀναύς· πυκνολομένη υ 256, καὶ ποιητ. πεύσομαι, μέλα. ἀποθ., εὐκτ. γ'. πλ. πευθολατο, ἀπρρ. ἐπύθεσθαι, προγ. -έσθω. μετοχ. -όμενος, παρτ. ἐπέυθετο, -όμεθα, καὶ ἀναύς· πεύθετο, -όμεθα, μιλ. πεύσονται, -εαι, -εται, μετοχ. -όμενος, ἀπρ. β'. ἐπύθοντο, ἀναύς· πυθόμην, γ'. θυία. πυθέσθην, ὑποτ. -ηαι, ηται, ηθηε, ὠνται, εὐκτ. -οίην, οίτο, οίατο, ἐπικ. ἀναθίπλ. εὐκτ. γ'. ἐν. πεπύθοντο Ζ 50, Κ 381, Α 135, παρτ. πέπυσμαι, β'. ἐνικ. ἐπικ. πέπυσσαι λ 494, γ'. ἐν. -εται, ἀπαρρ. -ύθαι, ὑπερρ. ἐπέπυστο καὶ πέπυστο, γ'. θυϊκόν πεπύσθην. 1) ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἐρωτῶ, ζητῶ πληροφορίας· ὡς ἐπὶ τῷ πολλῷ μετ' αἰτ. «ὕστατον πατρός» ἐρωτῶ περὶ τῆς ἐκπαίδου τοῦ πατρός, 6 360, «κακὰ ἔργα» ρ 158, μετὰ γενικ. «πατρός οἰχομένου» περὶ

τοῦ ἀπόντος πατρός, α 281· πολλάκις καὶ μετὰ γεν. τοῦ ἐρωτωμένου προσώπου, «Τιρραῖοι πυθέσθαι» κ 535, λ 50, 89. 2) συνήθ. μανθάνω, ἀκοῶ, πληροφοροῦμαι, ἀπολύτ. Β 119, α 157 κ. ἀ., μετ' αἰτ. «Ἄρρη» Ε 702, «κύπουν, κίλαδον» Ο 479, Σ 530 κ. ἀ., μετὰ γεν. οὐ μόνον τοῦ προσώπου, παρ' οὗ τις μανθάνει ἢ ἀκούει, ἀλλὰ καὶ τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, περὶ οὗ, ὅταν «Ἀλάντος» περὶ τοῦ Ἀλάντος· Ρ 102, «εἰνίοιο» θ 12, «ἀγγελλίης» μανθάνω ἢ ἀκούω εἰδήσιν, Ρ 614, «μάχης» Ο 224 κ. ἀ., «εἰ τινος» ἀκούω τι παρὰ τινος, Ρ 408, «εἰ σφῶν τῶς πάντα πυθόλοτο μαρναμένοι»· ἀν' ἐμάνθονον περὶ ὧν ταῦτα πάντα, ὅτι δηλ. διαμάχεσθε, Α 257, ἐπὶ δὲ «ἐκ τινος» Γ 129, μετὰ μετοχῆς δ 732, «πυθόμην ὁρμαινόντα ὁδόν»· ἤκουσα ὅτι ἤτομαζέτο νὰ πορευθῇ, «πέπυστο υἱὸς πεσόντος»· εἶχε μάθῃ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ εἶχε πέσῃ, Ν 522, Ρ 377 κ. ἀ., «ἱπποί—ἐπεὶ πυθέσθην ἡνιόχοιο πεσόντος» Ρ 427· μετὰ τοῦ «ὅτι»· Ν 674 (ἢ. ἀν καὶ ἐνταῦθα ὁ διὰ τοῦ «ὅτι» λόγος· ἐξαρτᾶται προσεχέστερον ἐκ τοῦ «ἦδη»).—Ὁ ἄνθρωπος· ἔχει σημασίαν παρακειμένην· ἔχω εἰς ἀκοήν, γ 87, 187, π 411, 412.

Πύξ, ἐπὶ τ. ἐν πυγμῇ, «εἰς (ἡ μὲ) ταῖς γρονθιαῖς»· «πύξ ἀγαθός· εἰς πυγμαχίαν ἱκανός, πύκτης ἱκανός, Γ 237, «φέρεται»· θ 430, «μάχεσθαι»· Ψ 621, «νικῶν» Ψ 634 κ. ἀ. (Συγγ. τῶν· πύκα, πυκνός, πυγμή, ἢ διὰ τὴν τῆς χειρὸς πυκνώσιν, ἐξ ἧς ἀποτελεῖται ὁ γρόνθος ἢ κύνδυλος, πρὸλ. καὶ τὸ Λατ. pug-na, pug-ii).

Πύξινος [-], ἡ, ὄν (πύξος), ἐκ πύξου κατασκευασμένος, «πύξινος» ἢ «πυξένιος», «κυγόν»· Ω 269 f.

Πύρ, πυρός [-], τὸ, πύρ, «φωτιά», Ὀμ. πλχ., «πύρ δαίειν, καίειν» (ἴδ. τὰ λ.) ἰδίως τὸ τῆς ἐστίας πύρ ζ 305, ρ 572 κ. ἀ., τὸ κατὰ τὴν θυσίαν Ι 220, γ 314 κ. ἀ., ἡ τὸ τῆς πυρᾶς, ἐφ' ἧς ἔκαον τοὺς νεκρούς, Π 412, Ο 350 κ. ἀ., τὸ τῶν πυρῶν ἢ φανῶν, τ 63. Πολλάκις ὡς σημεῖον τῆς δυνάμεως καὶ βίας, τοῦ κινδύνου ἢ τῆς κατατροφῆς, ὅθεν λέγεται «ὀλοῦν»· Ν 629, Ο 605· «μάρναντο δέμας πυρὶ αἰθόμενοι»· ἐμάχοντο δίκην πυρὶ· καιομένοι, ὁ δὲ μετὰ τῆς ὀρυγῆς τοῦ καιομένου πυρός, Α 596, Ρ 366, πρὸλ. Ρ 565, Γ 371, «ἐν πυρὶ γίγνεσθαι»· παροιμιώδης, ὡς τὸ τῆς καθομῆς, «φωτιά νὰ κάψῃ», Β 340, ὡσαύτως· ἢ τὸ «ἐκ πυρός αἰθόμενοι νοστήταμεν», ἢ ἀπὸ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν φωτιάν εἰσπορεύμεν νὰ γλυτώσωμεν, ὁ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν μεγίστων κινδύνων νὰ ἀπαλλαγώμεν (ἢ πρὸλ. τὴν ἄλλην παροιμιώδη φρ. «διὰ πυρός καὶ ὕδατος»· ὁ δὲ διὰ τῶν μεγίστων κινδύνων), Κ 216. Ὁ πληθ. τὰ πυρὰ (κατὰ τὴν β'. κλίσιν) εἶναι τὰν νεκροπύλων τὰ πυρὰ, Θ 509, 554, Ι 77, Κ 12· Ἐκ τούτου

ΠΥΡΑΓΡΗ [-], ἡ (πύρ, ἄγριον), πυράγρη,

„βλάβη“ (Φόλκ. Τόμ. Γ'. σ. 130), (Τουρκ.) „μασι“ Σ 477, γ 434.

ΠΥΡΑΪΟΥΣΑ [-...], ἡ, Ἐπιγρ. 44, 44, ὡς οὕτως ἐκαλεῖτο μέρος τι τῆς κεραιευτικῆς καμίνου, καὶ οὕτως ἐξέδωκεν ὁ Ἑρμαννος, Φράγκιος ἔξ Βαυαρίας, ὁ δὲ Οὐόλφιος «πύρ' αἰθούσαν».

ΠΥΡΑΚΗΣ [-...], ἡ, ὁ (πῦρ, αἰχμή, οἶονε φλογερὸς αἰχμητής), ἀρχηγὸς τῶν Παιδίων, σύμμαχος τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Β 848, Π 287.

ΠΥΡΑΚΤΕΩ [-...], ἐπικ. (ἐκ τοῦ ἀρχ. πυράζω, ὅπερ ἐκ τοῦ πῦρ κατὰ τὸν ΜΕ καὶ Δοιδερλ.), πυρώνω, πυρακτώνω, Σ 328 †. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται κακῶς ἐκ τοῦ πῦρ ἔξ ἄγω· ἐν πυρὶ περιτρέφω).

ΠΥΡΑΟΣ [-...], ὁ, 1) εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Λίαντος φονευθεὶς, Α 494. 2) ἡ (παρὰ τὰ: πυρός, οἶονε: πυροφόρος ἢ σιτόπολις), πόλις τῆς Θεσσαλίας· ἐν τῇ Φθιώτιδι, ἔχουσα ἄλλος τῆς Δημήτρος (|| Δημήτριαν καλούμενον, ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις οὕτως πολλὰκις ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων· ἔκτετο δὲ κατὰ τὸ σήμερον λεγόμενον „Καϊνούργιο Χωριό“), Β 695.

ΠΥΡΑΓΗΣ [-...], ἡ, λαμπρὸς ὡς τὸ πῦρ, πυρελαμής, Ὑμ. 7, 6.

ΠΥΡΗΔΩΝ, ἐπὶ ἐπικ., κυρ. ὡσεὶ πύργος, τροπικῶς δὲ κατὰ συνησπισμένα τετράγωνα στίφη, Ὑμ. Μ 43, Ν 152, Ο 618. Ἐκ τοῦ

ΠΥΡΟΣ, ὁ, 1) „πύργος“, ἰδίως ὁ παρὰ τὸ τεῖχος ἢ ἐπ' αὐτοῦ, Γ 133, Ι 574· ὅθεν ἂν) συνεκδοχικῶς καὶ τὸ τεῖχος μετὰ τῶν ἐπ' αὐτοῦ πύργων, Η 338, 437, ζ 262· β') τροπικ. προπύργιον, προμαχών, ἀχύρωμα, οὕτως καλεῖται ὁ Ἄλας «πύργος Ἀχαιῶν» λ 556, καὶ ἡ ἀσπίς αὐτοῦ παραβάζεται μετὰ πύργων, Η 219, Α 485. 2) πολεμικὴ τάξις τετραγώνου συνησπισμένη, συνησπισμένον στίφος, Δ 334, 347, Μ 332. Τῆς Ὀδυσσεύς μόνον ἐν τοῖς παρατελεῖται χωρίοις. Ἐκ τούτου

ΠΥΡΩΝ, ἄρ. ἀναῦξ· πύργωσαν, μετὰ πύργους περιβάλλω, περιτειχίζω, ἀχυρώνω, «Θήβης ἔδος» λ 264 †, Ἐπιγ. 4, 3.

ΠΥΡΕΤΟΣ [-...], ὁ (πῦρ), πυρετός, „θέρμη“, Χ 31.

ΠΥΡΑ [-...], ἡ (πῦρ), κυρ. ἡ τόπος, ἐνθα καίεται ἡ ἐκάτη πῦρ, πυρά, ἡγουν ὁ τόπος τῆς πυρᾶς, Η 434, ἰδίως ἡ πυρά (ἦν ὁ Ὀμ. λέγει καὶ «πυρκαϊή»), τὸ καιόμενον πῦρ, ἐν ᾧ ῥίπτουσι τοὺς νεκρούς, Α 52, Δ 99, κ. ἀλχ., κ 523.

ΠΥΡΗΙΩΝ, τὸ, Ὑων. ἀντὶ τοῦ πυρετῶν (πῦρ), κατὰ πληθ. «πυρήια» (|| εἶνε δὲ ταῦτα κατὰ τὸν Σχολ. Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου εἰς Ἄργον. Α 1184· «τὰ προστερόμενα ἀλλήλοισι πρὸς τὸ πῦρ ἐγγενέων, ὧν τὸ μὲν ἐστὶν ὕπαιον, δ καλεῖται στορεῦς, θάτερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνι, ὅπερ ἐκπρίβοντες τῷ στορεῖ σιτίζουσιν») Ὑ.

Ἐρμ. 444 (|| ἐνθα τὸ χωρίον εἶνε ἀκατάληπτον, ἂν δὲν ὑποθέσωμεν ὅτι ἐξέπεσαν τινες στίχοι, καθ' ὃ ἦδη πάντες ὑπονοοῦσι).

ΠΥΡΗΦΟΡΟΣ [-...], ὄν=πυροφόρος, Ὑδ. τ. λ. **ΠΥΡΗΚΗΣ** [-...], ἡ (πῦρ, ἀκή), κατὰ τὸ ἄκρον πετυρωμένος, παπυρακτωμένος, «μοχλός» Σ 389 †.

ΠΥΡΙΚΑΤΕΟΣ [-...], ὄν (πῦρ, καίω), ἐν πυρὶ κακαυόμενος, ὅπῃ τοῦ πυρός ἐσκληρωμένος, «σκῆλος» Ν 564 †.

ΠΥΡΙΣ [-...], ἡ, εἰς τῶν Τρώων, Π 416.

ΠΥΡΙΦΛΕΓΕΘΩΝ [-...], ὄντος, ὁ (πῦρ, φλεγεῖν, οἶονε: πυρίνα φλόγας ἔχων), ποταμός τις τοῦ Ἄδου, κ 513.

ΠΥΡΚΑΪΗ [-...], ἡ (πῦρ, καίω), κυρ. τόπος ἐνθα πῦρ ἀνάπτεται, ἰδίως πυρά, Ὑμ. Η 428, Ψ 158 κ. ἀλχ. τῆς ῥαψωδίας ταύτης, Ω 791. (|| Τῆς καθομιλου. ἡ „πυρκαϊά“ ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν, λεγομένη μόνον ἐπὶ ἐμπρησμοῦ).

ΠΥΡΝΟΣ (πυρός· || ὅθεν ὡς πρὶν πρέπει νὰ τανυσθῇ ἡ λ. πῦρνον) τὸ, πύρινος ἄρτος, «σιταρένιο ψωμί», Ὑδ. ο 312, ρ 12, πληθοντ. ρ 362. (Κυρίως εἶνε συγχεομένη ἀλλήτῃ τοῦ ἐπιθ. πύρινος, λαθὼν οὐσιαστικοῦ σημασίαν).

ΠΥΡΟΣ [-...], ὁ, σίτος, οὐ μόνον κατὰ πληθ., οἶον Α 69 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ κατὰ ἑνικ. ὡς φορβὴ τῶν ἵππων, Ε 196, Θ 188, Κ 569, δ 604, τῶν χηνῶν, τ 553, ὡς ἀνθρωπίνῃ τροφῇ μόνον α 109· ἀλλ' ὅδ. τὴν προηγ. λ.

ΠΥΡΟΦΟΡΟΣ [-...], ὄν (πυρός, φέρω), ποιητ. καὶ πυροφόρος, γ 495, Ὑ. Ἀπ. 228, σιτοφόρος, σίτον παράγων, «ἄρουρα, πεδῖον» Μ 314, Σ 123, Φ 602.

ΠΥΡΠΑΛΑΜΙΑ [-...], ἡ (πῦρ, παλάμη, διὰ τοῦ: πυρπαλάμης, || ὅπερ ὁ μὲν Σουῖδας ἐρμηνεύει «ὁ ταχέως τι ἐπινοῶν καὶ παλαμῶμενος ἴσα τῇ πυρὶ»· ὡσαύτως καὶ ὁ Ἡσύχιος «πυρπαλάμους, τοὺς διὰ τάχους τι μηχανᾶσθαι δυναμένους· καὶ τοὺς ποικίλους τὸ ἦθος»), μηχανώμαι, δολιεύομαι, κατὰ τὸν Εὐράθ. κακочеχνῶ, μεταχειρίζομαι μηχανεύματα, δόλους, μόνον ἐν τῇ «διὰ πυρπαλάμην οδοῦ τὸ μὲν ἐνθα, τὸ δ' ἐνθα» μεταχειρίσθην καθ' ὁδὸν δόλους· καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, δ ε. καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν μεταχειρίσθην πανταίους δόλους, Ὑ. Ἐρμ. 357 (ἐνθα ὅμως οἱ νεώτεροι κατὰ τοῦ Ἰλγένου τὴν διόρθωσιν γράφουσι μίαν λ. διαπυρπαλάμην· ἀντὶ τῆς ἀνοήτου γραφῆς τοῦ ἀρίστου χειρογράφου διὰ πῦρ μάλ' ἔμνησεν).

ΠΥΡΠΟΛΕΑ (πυρπόλος, πῦρ-πολέω), καίω πυρά, «καίω φωταίε», ὅπως φησὶν οἱ ποιμένες καὶ νυκτοφύλακες, κ 30 †.

ΠΥΡΕΟΣ, ὁ (πῦρ), πυρσός, φανός, «φωταίε», (Τουρκ.) «μασιγιάς», ὡς σημεῖον νυκτερινῶν πρὸς μακρὰν ἀπέχοντες ἀνθρώπων, Σ 211 †.

Πῦρ, μῆριον ἐγγλυτικόν, πάντοτε μετ' ἀρνήσεως συναπτόμενον ἔξ πολλῶν ἀποτελοῦν μετ' αὐτῶς

ρίαν λείν, ὅσον «οὐπω, μήπω» (ἀλλ' ἴδ. ταύτας τὰς λ.) α.) χρονικόν, ἀκόμη δὲν, Ὁμ. πλχ. Πολλὰκις χωρίζονται τὰ δύο μόρια διὰ τινος λεξικοῦ, ὅσον «οὐ τέ τι πω» Α 408, γ 23, «οὐ γάρ πω» Α 262, «μή δὴ πω» Ο 426· β.) τροπικόν, οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, γ 226, θ 538· ὡσαύτως καὶ «μή πω» Δ 184, ε 402 (|| ἐνθα ὁ Ἀμεῖς γράφει ἐκ τοῦ Εὐσταθίου καὶ τινων χειρογράφων «μή πως»).

ΠΩΛΕΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ. (ἐπικ. θαμιστικ. τοῦ: πείλομαι), β'. ἐνικ. πωλέ' (= πωλέει, πωλείαι), δ 814, γ'. ἐνικ. -εῖται, μετοχ. Ἰων. πωλεύμενος, παρატ. ἐπικ. πωλεύμην, -εῖτο, θαμιστικ. πωλέσκετο, Α 490, Ε 788, λ 240, μέλ. πωλήσομαι.—Κορ. περιφέρομαι, διατρίβω περὶ τι, πρὸλ. τὸ Λατ. versor καὶ τὸ τῆς καθομιλουμ., «κλωθογυρίζω», ἐπομ. φοιτῶ, «συχνά-ζω», «εἰς ἀγορὴν, εἰς πόλεμον» Α 490, Ε 350, 788, «εἰς δόμον» γ 352, «εἰς ἡμέτερον» (ἐξυπαδύμα) δ 55, ρ 534, «εἰς εὐνὴν τινι», Ἱ. Ἀπ. 329, «ἐπὶ ῥέεθρα» λ 240, «μετ' ἄλλους» ι 489, «δεῦρο» δ 384, 814, «ἐνθάδε» Ἱ. Ἀπ. 470, «ἐνθα καὶ ἐνθα» Ἱ. Ἀπρ. 80.

ΠΩΛΕΑ, μόνον ἐν τῇ παθ. μετοχ. πωλεύμενα, «πωλῶ», Ἰ. Επγ. 14, 5.

ΠΩΛΟΣ, ἴππου νεογνόν, «πωλάρει» (προφέρεται «πουλάρει»), συνήθ. θηλυκόν, Α 684, Ἱ 222, 225, ὡς ἄρσεν. ψ 246, Ἱ. Ἀπόλ. 234, Ἱμ. 34, 9. (Συγγεν. τῷ Λατίν. pullus, Γερμ. Fohlen, Füllen).

ΠΩΜΑ, τό, «σκέπασμα, βούλωμα, (Τουρκ.) καπάκι», ὅσον «γῆλοῦ» Π 224, θ 443, 447, τῆς φαρέτρας, Δ 416, ι 314, τοῦ ἀμφορέως, δ 353. (|| Ἐν ταῖς ἡσίοις τοῦ Αἰγαίου πελάγους λέγεται «ποῦμα»).

ΠΑΝΟΤΕ, ἀπὸ τοῦ Βεκκ. καὶ ἐφεξῆς γράφεται χωριστὰ πᾶ ποτε, ἐπὶ β'. 4) ποτέ, ἤδη ποτέ, «ποτέ ἕως τῶρα», μετ' ἀρνήσεως, «οὐ πῶποτε» οὐδέποτε μέχρι τοῦδε, Α 106, Γ 442, φ 123, «οὐ πῶποτε ναῦται—ἀκήραιοι εὐγετώμενοι παρφυγέειν σὺν νηί» οἱ ναῦται δὲν δύνανται νὰ καυχῶνται ὅτι ποτέ μέχρι τοῦδε παρήλθον ἀβλαβεῖς (ὥς τὸ «πῶποτε» νὰ ἀπο-

δίδεται εἰς τὸ «παρφυγέειν»), μ 98, πρὸλ. Ἱ. Ἑρμ. 444. 2) ὡσαύτως μετ' ἀρνήσεως, «οὐ πῶποτε» οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδέποτε, Βατρ. 178.

Πᾶς (ἐκ τῆς ἀντωνυμιακ. ῥίζ. πο), ἐπὶ β'. ἐρωτηματικόν, «πῶς», κατὰ τίνα τρόπον, τίνα τρόπον· πολλάκις συνδυάζεται μετ' ἄλλων μορίων, ὅσον «πῶς γάρ;» καὶ πῶς; πῶς εἶνε δυνατόν; ἐπὶ προσδοκωμένης ἀρνητικῆς ἀπακρίσεως, Α 123, κ 337 κ. α. (|| Ἐν τούτοις ὁμοῦς ἔχει ὁ Γάρ τὴν ἰδιαιτέραν τοῦ αἰτιολογικῆν σημασίαν καὶ δὲν εἶνε οὕτως ἀπλῶς τῆς ἐρωτήσεως τροποποιητικὸς)· ἐπιτείνεται «πῶς δὴ;» πῶς δά; π 70, Δ 354, Σ 364, γ 234, «πῶς δέ;» καὶ πῶς; μετ' ἀγανακτήσεως, Φ 481, σ 32, «πῶς νῦν εἰ χῆ;» πῶς ἄρα γε (θὰ ἐφαινότο, θὰ ἐκρίνετο τὸ πρᾶγμα), ἄν χῆ, τί θὰ ἔλεγον ἄρα γε ὁ κόσμος; σ 223.—Συντάσσεται α.) μεθ' ὀριστικῆς, Α 123, Κ 64· β.) μεθ' ὑποτακτικ., Σ 488, γ 22· γ.) μετ' εὐκτικ., Α 838· δ.) «πῶς ἂν» ζ· «πῶς κε» μετ' εὐκτικ., Ι 437, Ε 333, α 65· εἰς ἐνδείξιν εὐχῆς, «πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας μῦθον ἐμόν;» πῶς εἶνε δυνατόν, (ὁ ἔ. ἂν ἦτο δυνατόν) νὰ ἐκτελέσει; χῆ, ο 495.

Πᾶς, ἐγκλιτ. μόρ. (ἴδ. τὴν προηγ. λ.), κατὰ τίνα τρόπον, τρόπον τινά, κάπως, συνδυάζεται μετ' ἄλλων μορίων, ὅσον «αἶ κέν πως—βούλεται» ἂν εἶνε δυνατόν, ἂν εἶνε τρόπος—νὰ θελήσῃ, Α 66, «οὐ μὲν (μήν) πως» οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, Δ 458, «οὐκ ἂν πως» υ 392.

ΠΟΤΙΣΘΑΙ, ἕτερος ἐπικ. τύπος τοῦ ΠΕΤΟΜΑΙ, «πετῶ», «λῖθοι ποτῶντο», «πετοῦσαν αἱ πέτραι», αἱ ῥιπτόμεναι, μ 287†, Ἱ. Ἀπ. 442, Ἱμ. 30, 4.

Πᾶϊ, κορ., τό, ἐπικ., δοτ. πληθ. πῶσι, ποίμνιον, «κοπάδι», πάντοτε ἐπὶ προβάτων· ὅθεν «ὅταν πῶν, πῶσα οἶων, πῶσι μήλων» Γ 498, Δ 678, δ 413, λ 402, μ 429 κ. α. (|| Ἐτυμολογ. συγγ. τῷ ποίμνῳ, ὡς ἀναγόμενον εἰς τὴν ῥίζαν πο-, Σανσκρ. ῥά, ὃ ἔ. φυλάττειν, ἴδ. ποιμήν ἐν τέλ.).

P

P

ῥάβδος

P, τὸ δέκατον ἑξοδον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὅθεν σημεῖον τῆς δεκάτης ἑξοδῆς· ῥαψῶδις.

Ρ, καὶ πρὸ φωνήεντος· ῥ', μόριον ἐγκλιτικόν, ἴδ. ἌΡΑ.

ΡΑΒΔΟΣ, ἡ (ῥάβις, συγγεν. τῷ ῥέπω), ῥά-

βδος, «ῥάβδι», βακτηρία, «δεκανίκι». Ἱ-διῶς α.) ἡ ῥάβδος τοῦ Ἑρμοῦ, δι' ἧς ἀπεκρίμζε καὶ ἐξῆπνιζε τοὺς ἀνθρώπους, μαγικὴ ῥάβδος, Ω 343, ε 47, ω 2, Ἱ. Ἑρμ. 240, 529, τῆς Κίρκης, κ 238, 349, τῆς Ἀθηνᾶς, ν 429· β.) ἁλειτουργικὴ ῥάβδος, «καλάμη, καλαμί-

ῥα, μ 251. γ.) πληθ. «ῥάδδοι χρούσαι» χρύ-
σαι ῥάδδοι, M 297. ἴδ. ῥαητα.

ῬΑΔΑΛΟΣ [-.,] (ῤΑΔΑ, ἴδ. ῥαδανός), ἡ, ὄν, Ζηνοδοτῆτος ἀνάγνωσις· ἀντί τοῦ «ῥοδανός». Σ 575, θεωρουμένη ὡς ἑτερος τῶν «ῥαδ»: κρᾶδα-
λός, ὃ ἔ. εὐκόλως κρᾶδινόμενος, εὐκίνητος.

ῬΑΔΑΜΑΝΟΤΕ [-.,], τοῦ, ὁ, υἱός τοῦ Διός· ὃς
ἔ. Εὐρώπης, ἀδελφός τοῦ Μίνως, Σ 321, 322.
Κατά τὸ δ 564 ὡς ἡμίθεος μετετέθη ὑπὸ τοῦ
Διός εἰς τὸ Ἥλυσιον πεδῖον. Οἱ Φαίαικες ἤγα-
γον αὐτὸν ποτε εἰς τὴν Εὐβοίαν, η 323. Κατά
τινα μεταγενεστέρην μυθικὴν παράδοσιν ἐξωσθεῖς
ἐκ τῆς Κρήτης ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ κατέφυγεν εἰς
τὴν Βοιωτίαν. Διὰ δὲ τὴν ἄκρην αὐτοῦ δικαιο-
δοσίαν ἐτάχθη δικαστὴς· ἐν Ἀδου, Ἀπολδ. 3, 4,
2. (Ἡ ἔτυμολογία τοῦ ὀνόματος μετὰ πολλὰς
ἀποπειράς μῆνι ἐισέτι ἀμφίβολος).

ῬΑΔΙΝΟΣ [ῤΑΔ, ἴδ. ῥαδανός], ἡ, ὄν, ποιητ.,
εὐλόγιστος, «λυγερός, λυγνός», «μῆλασθλη»
Ψ 583 τ· ὅθεν εὐκλίνετος, γοργός, ταχύς,
«πόδες». Ὑ. Δήμ. 483.

ῬΑΘΑΜΙΓΕ [-.,], ἴγρος, ἡ, ποιητ. (ἡ ἔτυμο-
λογία ἀμφίβολος· ἴσως συγγ. τῇ ῥαίνω), ῥανίς
«πιτταυλιά», πληθ. Ὑ. Α 536, Ὑ 501. Μετα-
φορ. ἐπὶ τῶν μαρίων τοῦ κοινοῦ τοῦ «κοινῆς
ῥαθαμίγες». Ψ 502.

ῬΑΙΝΩ (ἐκ τῆς ῤΙΖ. ῤΑΔ, κατὰ μετάθεσιν ἐκ τῆς
ἌΡΑ, ἀρδεύω) ἀορ. ἐπικ. προσ. ῥάσσετε υ 450,
γ'. πληθ. τοῦ παθ. παρακ. Ἰων. ἐρράδαται καὶ
τοῦ ὑπερ. ἐρράδατο M 434, ῥαντίξω, «πι-
τταυλίξω ἢ πιτταυλόω», τί τινα, «ἴπποι ῥαί-
νοντο κοινῇ» Α 282, «αἵματι δ' ἐρράδαται τοι-
χοι» μὲ αἷμα εἶνε ῥαντισμένοι οἱ τοῖχοι, υ 354,
(Κατὰ τὸν Δουδερλείνον εἶνε αἰτιατικόν τοῦ ῥέω
σημ. ἐπομ. κάμνω νὰ ῥέωσθ. ἢ. Ἡ καθομιλ.
δίδωσιν τὴν λ. «ῥαίνω», εἰς ὅλως εἰδικὴν σημα-
σιν τοῦ: ῥίπτω ἐπὶ τινος ἢ προσφέρει τινὶ τιμῆς
χάριν ἢ εὐνοίας· οὐ μόνον ὑγρόν, ἀλλὰ μάλιστα
στερεὰ πρᾶγματα, π. χ. «ἔρραναν μὲ χαχαρι-
κά, ἢ μὲ ῥύζι ἢ μὲ κριθᾶν τὸν γαμβρόν καὶ
τὴν νόμφην» ἢ «πρέπει νὰ ῥάνουν τὴν νόμ-
φην, ἄλλος μὲ φλωρί, ἄλλος μὲ τάλαρα» ἢ «κάθε
ὥρα καὶ στιγμὴν ἐρραίνει τοὺς μουσικοὺς»).

ῬΑΙΣΤΗΡ, ἥρος, ἡ, ποιητ. σφῦρα, «σφυρί»,
Σ 477 τ, (ἐνθα ὁμοίως κατὰ τὸν Βέκκερον πρέπει
νὰ προτιμηθῇ τοῦ Ζηνοδοτῆτος ἡ ἀνάγνωσις κρα-
τερὸν ἀντὶ τοῦ νῦν φερομένου· κρατερὴν, ὃ ἔ.
πρέπει νὰ παύσθαι θεωρουμένη παραδόξως ὡς
ὀηλ. ἢ λ.). Ἐκ τοῦ

ῬΑΙΑ, ὑποτ. γ'. ἐνικ. ῥαίησι, παρατ. ἔρραις,
μῆλ. ἐπικ. ἀπαρρ. ῥαυμέναι ἀντὶ τοῦ ῥαίειν,
ἀορ. ἀ. ὑποτ. γ'. ἐνικ. ῥαίσῃ, ἀπαρρ. ῥαίσαι, παθ.
ἐνεγ. ἰόχτ. ῥαίοιτο, μετοχ. -ομένου, ἀορ. ἐρραί-
σῃ, θραύω, συντριβῶ, «σπῶ, σπάνω, ῥαί-
ζω» (ἢ ἂν καὶ ἡ λ. αὕτη τῆς καθομιλουμ. δὲν
σημαίνει τὸ καταθραύω καὶ συντριβῶ, ἀλλὰ
μόνον τὸ διαρρήγνυμι καὶ διαρρήγνυμαι),
«τσακίζω», «νῆα» ν 451, τινά, «καρᾶδο-

τσακίζω», συντριβῶ τινός· τὸ πλοῖον, «πῶρος
οὔποι» ἀκουσας ῥαυόμενον, ὅτε μ' ἔρραιε ἔννο-
σίγαιος· ζ 326· ὅθεν καὶ ἐν τῇ ε 221 «εἰ δ' αὖ
τις ῥαίησι» πρέπει νὰ ἔννοηθῇ ἀντικείμενον δι-
τὴ «νῆα», ἀλλὰ τὸ «ἐμέ». Παθ. συντριβῶμαι,
θραύομαι, «τσακίζομαι, σπῶ, σπάνω», Π 339,
«καρᾶδοτσακίζομαι», ζ 326, «σκορ-
πίζομαι», «τῇ ἐγκέφαλος διὰ σπῆος—θαινομέ-
νου ῥαίοιτο πρὸς· οὐδέτι» ι 459 (ἐνθα τὸ «πρὸς
οὐδέτι» ἀποδίδεται καὶ εἰς τὸ «θαινομένου» καὶ
εἰς τὸ «ῥαίοιτο»). Ἡ λ. ποιητ.

ῬΑΚΟΣ [-.,], εὐς, τὸ (ῤάκος) κυρίως ἀπε-
σχησμένον τι τεμάχιον ὑδάματος· ῥάκος, «κου-
ρέλι», ἐπομένως καὶ πᾶν διεσπῶγός· ἱμάτιον,
Ὑδ. ζ 478, ε 342 κ. ἀ.

ῬΑΠΤΟΣ, ἡ, ὄν, «ῥαπτός» (προφ. ῥαπίος),
«ῥαμμένος» Ὑδ. ω 228, 229. Ἐκ τοῦ

ῬΑΠΤΑ, ἀορ. ἀ. ἀναβῆ. ῥάφα. 1) «ῥάπτω»
(προφ. ῥάφτω), συνάπτω, «καρᾶνῶν», ὅσον
«βοεῖς θαμναῖς χροτῆρες ῥάδδοιαι διηγεκῆσαι περὶ
κύκλον» τὰς πολλὰς (ἀλλεπαλλήλους) βοεῖας
στηρίζω ἢ καρᾶνῶν (ὥστε νὰ μὴ μετακινῶν-
ται) μὲ χρυσὰς ῥάδδους ἐκκινουμένας ἀπὸ ἐνός
εἰς ἄλλο σημεῖον τῆς περιφέρειας τοῦ κύκλου
(«διηγεκῆσαι περὶ κύκλον»), (ἢ ἀπὸ ἵτους· εἰς
ἵτον» ὡς λέγει τις τῶν Σχολιασ. Ὁ δὲ Εὐστάθ.
ἐρμηνεύει ἄλλως τὸ χωρίον· «τὰς βύρσας συνῆ-
ραψε χρυσάς ῥάδδοιαις ῥαφαῖς πρὸς· τῇ τίλει
τῆς ἀσπίδος» ἔννοει ὅλη, ὅτι αἱ χρυσαὶ ῥάδδοι
ἦσαν περόναι διατροπῶσαι τὰς βύρσας καὶ τὸ
ἐξωτερικὸν ἐλάσμα καὶ οὕτως αὐτὰ συσπᾶσθαι
καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τῆς ἀσπίδος. Οὕτως
ἐρμηνεύει τὸ χωρίον καὶ ὁ Λαρόχης) M 296.

2) τροπικ. μηχανῶμαι, μηχανορραφῶ,
δολῶς παρασκευάζω, «κατὰ τινα» Σ 367,
γ 448, «φόνον» π 379, 422.

ῬΑΡΙΟΣ [-.,], ἴμ, ἰον, «Ῥάριον» (ἐξ ὀπακ.
πεδῖον) τὸ Ῥάριον πεδῖον, τὸ παρὰ τὴν Ἐλευ-
σίνα, τὸ εἰς τὴν Δημητρίαν ἀφιερωμένον, τὸ πρῶ-
τον σπαρὲν καὶ ἀναδῶσαν καρπὸν Δημητριακόν,
Ὑ. Δήμ. 450. (ἢ Ὀνομαστὶ ἐξαιρεῖται ἡ λ. αὕτη
ὑπὸ παλαιῶν γραμματικῶν ὡς ψιλουμένη· παρ-
έγεται δὲ ἐκ τοῦ ῬΑΡΟΣ=πατήρ τοῦ Τριπτολέ-
μου).

ῬΑΣΣΑΤΕ, ἴδ. ῬΑΙΝΩ.

ῬΑΦΑΝΗ [-.,], ἡ, «ῥαφάνι, ἢ ῥεφάνι».
Βατρ. 53.

ῬΑΦΗ [-.,], ἡ (ῥάπτω), «ῥαφή», χ 486 τ.

ῬΑΧΙΣ [-.,], ἰοε, ἡ (ῥάσσω), ῥάχις, «ῥάχῃ»,
ι 208 τ.

(ῬΑΥΗΑΙΑ, ἡ (ῥάπτω, φθῆ), κυρ. τὸ ὑπὸ ἐνός
ῥαφιδίου ψαλλόμενον ἄσμα· ἰδίως δὲ ἐν ἑκάστον
βιβλίον τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν, σημαίνοντο δι'
ἐνός ἐκαστοῦ γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφα-
βήτου).

ῬΕΑ, ἡ, συνθ. ἐπικ. καὶ Ἰων. Ῥεῖν, Ὑ. Ἀπ.
93, γεν. Ῥεῖς Σ 203, Ῥέα (μονοσύλλαδον κατὰ
συνήθειαν) μόνον Ο 487, Ῥεῖν Ὑ. Δήμ. 459, ὅ-

γάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ ἔστι Γαίης ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Κρόνου, μήτηρ τοῦ Διός, τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Ἀδου (Πλούτωνος), τῆς Ἑστίας, τῆς Δήμητρος, καὶ τῆς Ἥρας· Ε 203, Ο 487, Γ Δήμ. 60, 412. (Ἐτυμολογείται κατὰ μὲν τὸν Πλάτωνα Κρατύλ. 402 Β ἐκ τοῦ ῥέω ἐπειδὴ πάντα ἐξ αὐτῆς ἐξέρχουσιν, οἷον ἡ Φύσις κατὰ τὸν Ἑρμάννον, quod ex es omnia efflaxerint ὁρθότερον δὲ κατ' ἄλλους κατὰ μετὰθεσιν γραμμάτων ἐκ τοῦ ἔρα=γῆ).

ῥέα καὶ ῥεῖα, ἐπικ. ἐπιρ. ῥαδίως, εὐκόλως, εὐμαρῶς, «θεοὶ ῥεῖα ζῶντες» οἱ εὐμαρῶς, ἀπόνως· καὶ ἀφροντίστως ζῶντες θεοί, Ζ 138, δ 805. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «ῥαλα» (ἴδ. ταύτην τ. λ. 4, 6). Ἐκ τούτου παράγεται πιθανῶς τὸ ῥηθίδιος. Ἡ ἔτυμολογία ἀμφίβολος.—Παρ' Ὁμ. πολλάκις τὸ ῥέα κατὰ συνίζησιν εἶνε μονοσύλλαδον, οἷον Ε 304, Μ 381 κ. ἀ.).

ῥέερον, τό, ἴων. ἔ. ποι. ἀντὶ τοῦ ῥεῖερον, ὅπερ εὐρίσκεται ἐν Γ 18 (19), 9 (ῥέω), τὸ ῥέον, τὸ ῥεῦμα, τὸ ῥεῖθρον, πάντοτε κατὰ πληθ. «ῥεεθρα» ποτάμια ῥεῦματα Β 461, ζ 317.

ῥεῖα (ῥεεγ-, κατὰ μετὰθεσιν ῥεεγ-ῖω) ποι., συχνά κατ' ἑνός, καὶ παρτα., θαμν-, -εσκον (τρὶς μόνον) μέλ. ῥέω, ἀορ. ἀ. ῥεῖα ἔ. ῥεῖα ἔ. ἀναῖ. ῥεῖα Α 535. Παθ. μόνον ἐν τῷ ἀπαρρ. τοῦ ἀορ. ῥεχθῆναι ἔ. ἐν τῇ μετοχ. ῥεχθεῖς, πρὸλ. ἔραα.

1) πράττω, διαπράττω, ἐκτελεῶ, «ἀμυν» μετὰ ἐπιρ. ἢ μετ' αἰτιατ. οἷον «μέγα ἔργον» Κ 282, «ἔργον» Κ 51, «αἴσυλα» ἀσεβῆ ἔργα Ε 403 «οὐ κατὰ μοῖραν ῥεῖα» δὲν ἔπραζα· κατὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον, ι 332 «τινὰ τι» πράττω εἰς τινὰ τι, οἷον «μή τι ῥέτῃ κακὸν οὔτε Ἀχαιῶν» Β 195, Δ 32, σπανίως «τινὶ τι» υ 314, «εὐ ῥέζειν τινά» (εὐ ποιεῖν), εὐεργετεῖν τινα, Β 650, τούναντίον «κακῶς ῥέζειν τινά» κακοποιεῖν τινά, ψ 56. Παθ. «ῥεχθὲν κακόν» Ι 250, «ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω» ἀφ' οὗ γείνη τὸ πρᾶγμα, δ ἀνόητο· τὸ ἔγνωσ' (ὁ δὲ φρόνιμος πρὶν γείνη, προνοεῖ), Ρ 32, Γ 198. (ἢ Οὕτως, νομίζω, ὁρθότερον πρέπει νὰ μεταφρασθῇ ἡ παροιμιώδης αὕτη φράσις, ἣν ὁ Ἡσίοδ. τροποποιεῖ ἐξ ἑξῆς «παθὼν δὲ τε νήπιος ἔγνω»).

2) ἴδως θυσιάζω καὶ μάλιστα ἐν τῇ φρ. «ἱερά ῥέω» θυσίαν προσφέρω, κάμνω, Ὁμ. πλχ. «θεῖα» Θ 250, «ἐκατόμυδην» προσφέρω ἐκατόμυδην Ὁμ. πλχ., «θαλύσια» τῶν καρπῶν ἀπαρχὰς προσφέρω εἰς θυσίαν, Ι 535, «βοῶν θεῶν» Κ 292.

ῥέεος, εὐε, τό, ποιητ. μέλος, μόνον κατὰ πληθ. Ἰλ. Π 836, Χ 68, 362.

ῥεῖα, ἐπιρ. = ῥέα, ἴδ. τ. λ.

ῥεῖν, ἢ ἴδ. ῥέα.

ῥεῖορον, τό, ἴδ. ῥέερον.

ῥεῖορον, τό, λιμὴν τῆς Ἰθάκης πρὸς βορρῶν τῆς πόλεως· α 186, ἴδ. Ἰθάκη.

ῥεῖα (ῥεη, ῥεη), κλίνω, «γέρνω», ἴδως ἐπὶ τῆς πρὸς τὸ ἕτερον μέρος κλινούσης

πλάστιγγος, βαρύνω, «ῥέπειν αἷσμον ἡμᾶρ Ἀχαιῶν» ἰδάρουν εἰς τὴν πλάστιγγα ἢ ἀπαίσιος ἡμέρα τῶν Ἀχαιῶν, δ ἰ. ἀπεραεῖσθαι ἢ δυστυχία τῶν Ἀχαιῶν, Ἰλ. Θ 72. Ὡσαύτως «ῥέπειν Ἐκτὸς αἷσμον ἡμᾶρ» Χ 212.

ῥεῖορμα, ἴδ. ῥεῖορα.

ῥεοεῖς, ἴδ. ῥεῖα.

ῥεα (κυρ. ῥέω· ὅθεν ῥεῖα εἶνε ῥε), παρτα. ῥέρον ἀναῖ. ῥέον, ἀορ. παθ. ῥ'. ῥέρον καὶ ἀναῖ. γ'. ἐνικ. ῥήη, γ 455. 1) ῥέω, «τρέχω», ἐπὶ ὕδατος, αἵματος, ἰδρώτος, ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου, Γ 300. μετὰ δοτ. «πηγὴ ῥεῖ ὕδατι» «τρέχει νερό», Χ 149, «ῥεῖν αἵματι γὰρ» «ἔτρεχεν αἷμα ἡ γῆ», Δ 454, Θ 65.

2) Μεταφ. ῥέω, «τρέχω», ἐπὶ τοῦ λόγου, «ἀπὸ γλώσσης ῥεῖν αὐδὴ» ἔτρεχεν ἀπὸ τῆς γλώσσας του, Α 249, ἐπὶ τῶν βέλων «χερσὶν βέλεα ῥέον» ἔφευγαν, ἐπιτίτων, Μ 459. «τῶν ἐκ μελέων τρίχες ῥέρον» ἔπιπτον αἱ τρίχες ἀπὸ τῶ μέλη των, κ 393.

(ἐν γμῖν) ἴνος, ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. ἄγρ. εἰς τὴν ὀνομ. (ἢ. συνηθῆς. κατὰ δοτικὴν, σπανιώτερον δὲ κατὰ γεν. καὶ αἰτ.), κυρ. εἶνε τοῦ κύματος ἢ ἑκρήϊς, τὸ ἐκρηγνύμενον κύμα, τὸ ἀφρίζον κύμα, ὅπως φαίνεται μάλιστα ἐκ τῆς μ 214 ἔ. γ 229 (ἴδ. ἄκροι)· ἐπειτα δὲ συνεκδοχικῶς σημαίνει καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ μάλιστα ῥήγνυται τὸ κύμα, τὸν αἰγιαλόν, οἷον «ὅθι ποτε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης» Α 437, δ 430 κ. ἀ. πλχ. (ἢ. Ἀμφοτέρως τὰς σημασίας γινώσκουσιν οἱ παλαιοὶ ἐρμηνευταί, ἀλλ' ἔτυμολογοῦσι κακῶς, διὸν λέγωσιν ὅτι «ῥηγμῖν ἢ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης· παρὰ τὸ ταῖς κύμασι ῥήγνυσθαι»). Ἐκ τοῦ

ῥήγνυμι [-], ἕτερος τύπος ῥέεω (ἴδ. κατωτ. Α, 2), (ἢ ῥεῖα εἶνε ῥεγ, ἢ ῥεαγ, πρὸλ. τὸ Λατ. frango ἢ frang-mentum), γ'. πληθ. ῥηγνύσι, παρτα. θαμιστικ. ῥήγνυσκε, Η 141, μέλ. ῥήω, ἀορ. ῥήρῃα καὶ ἀναῖ. ῥήα, μέσ. ἐνός. προσ. -ύσθαι, ἀπαρρ. -ύσθαι, μετοχ. -όμενον, παρτα. ἐπικ. ῥήγνυτο, -οντο, ἀορ. ἀ. ῥήρῃ ἰάμην καὶ ῥήρῃαμην, ὅποτ. ἀ. πληθ. ἐπικ. συνασταλμ. ῥήρῃμεθα, Μ 224. Α') Ἐνεργ. 1) ῥήγνυμι, διαρρῆγνυμι, συντρίβω, «σπάνω, σπάζω», κόπτω, οἷον «χαλκόν, ἱμάντα, νευρὴν» πλχ. τῆς Ἰλ., «θύελλα προτόνους» μ 409 (μόνον, ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), «πόδας» Ν 12, κυάμους· Βατρ. 123, «σάκος» διατρύπω, διαρρῆγνύω, Γ 268, Φ 167. ῥ'. ἴδως ἐν τῇ μάχῃ «φάλαγγας, ὁμίλον, στίχας» διασπώ, διαχωρίζω, διασχίζω, Ζ 6, Α 538, Ο 615. 2) ὁ ἕτερος τύπος «ῥήσσω» σημ. «κτυπώ, κροῶ» Λατ. pulso, «πέδον ποσί» τὸ ἔδαφος μετὰ τοῦ πόδας, ἐπομ. χορεύω, Σ 571, Γ. Ἀπ. 516. Β') Μιτ.

4) ἐκρῆγνυμι, ἐπὶ τῶν κυμάτων «ῥήγνυτο κύμα» Σ 67, πρὸλ. Δ 425. 2) διαρρῆγνύω, διασπώ τι ἐνώπιόν μου, ἐναντίον μου εὐρισκόμενον «τεῖχος, φάλαγγας ῥήξαντο» Μ 90, 440,

Α 92, 3) κάμνω νά ἐκραγῇ, νά „ξεσπάσῃ“
• ἐρεῖα • Υ 55. Ἐκ τούτου

ῥήγος, κοί, τό, ἐπικ., κυρ. τεμάχιον ὑφάσμα-
τος, „ἵνα κομᾷται πανί“, ῥάκος, συνήθως ὁμοῦς,
τάπητας, σκεπάσματα, πλινθίδες, μάλλινα, τούλα-
χιστον ἀντιτίθεται πρὸς τὸ „λίνο“ ρ 73. Πολ-
λάκι; κατὰ πλῆθ. „ῥήγεα“ „παπλώματα,
σκεπάσματα“ μάλιστα ὑπεράνω τῶν στρω-
μάτων, τῶν κλινῶν, 1 664, Ω 664 (μόνον ἐν-
ταῦθα τῆς „Π.“), γ 349 κ. πλχ., ἡ ὑπεράνω θρόνων
κ 352. (Κατὰ τὸν Γράσοφ, „ῥήγεα“ εἶνε τὰ
προσκεφάλαια, ἐν δὲ ζ 38 τὰ καλύμματα ἡ κα-
λύβια αὐτῶν. || Ἀπὸ θανος μοι φαίνεται ἡ ἐρμη-
νεύει αὕτη. Ὡσαύτως ἀπὸ θανος εἶνε καὶ ἡ ἐτυμο-
λογία καὶ κυρία σημ. τῆς λ. ῥάκος· ὁρθότερον,
φαίνεται, εἶνε νὰ παραδεγῶμεν ὅτι ἐτυμολο-
γεῖται ἐκ τῆς ῥίζ. ῥεγ-, ἐξ ἧς ῥέζω=ῥάπτω,
ἦγον χρωματίζω, ῥεγεύς καὶ ῥανεύς καὶ ῥη-
γεύς=ῥαφεύς, ῥέγος, ῥέγμα=ῥάμμα, πα-
ρ’ Ἡσυχίου χρυσοραγές=χρυσοθαρές· πρὸς ταύ-
την τὴν ῥίζαν ἔχει συγγένειαν καὶ ἡ Τουρκικὴ λ.
reng, ἣτις καὶ ἐν τῇ καθομιλ. ὑπάρχει „ῥέγγι“
καὶ σημαίνει χρώμα. Ἡ κυρ. λοιπὸν σημ. τῆς
λέξεως ῥήγος εἶνε χρωματισμένον, βεδαμμένον
ὑφάσμα, ὅπως συνήθως εἶνε οἱ τάπητες, καὶ τὰ
παπλώματα).

ῥηκίς, εἶδα, ἐκ, μετοχ. τοῦ παθ. ἀορ. ἀ.
τοῦ 2 εἶρα, μόνον ἐν τοῖς σ 414, υ 322 εὐρι-
σκομένη „οὐκ ἂν δῇ τίς ἐπὶ ῥηκίτι δικαίω...
χαλεπαίνω“ δὲν πιστεύω κανεὶς νὰ ὀργισθῇ διὰ
τὸ δίκαιον πρᾶγμα τὸ ῥηκί, φανερά καταδειχθὲν,
ἡ διὰ τὴν φανεράν ἐκδόλησιν τοῦ δικαίου (ὑπὸ
τοῦ Τελεμάχου), οὕτως ὥστε τὸ „δικαίω“ νὰ
ἐκληρωθῇ ὡς οὐσιαστικόν, καὶ ὅχι κατὰ τὴν συνήθη
ἐρμηνείαν ὡς ἐπιθετὸν τοῦ „ῥηκίτι“ (διὰ τὸ
ῥηκί, τὸ ὁποῖον εἶνε δίκαιον), πρῶτον διότι
εἶνε πολὺ ἀπάντων παρ’ Ὁμ. ἡ μετοχὴ νὰ λαμ-
βάνεται ὡς οὐσιαστικόν· ἔπειτα ἡ τοιαύτη μετοχὴ
νὰ λαμβάνη καὶ ἐπιθετικὸν προσδιορισμὸν, εἶνε
τι ὅπως ἀσύνητος.

ῥηίδιος, η, ον, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ῥᾱ-
δίου, συγκρ. ῥηίτερος, η, ον, ὑπερθ. ῥηίτατος,
ἐπιθ. —ΤΑΤΑ, τ 577, γ 75 καὶ ῥηίσιος, η, ον,
δ 555, εὐκόλος, εὐχερής· μετ’ ἀπαρρ. „τά
προς περῆσαι ῥηίδι“ εὐδιάδατος, „εὐκολοπέ-
ρατος“, Μ 54 „ἔπος“ ἴδ. ταύτην τι λ. μετὰ
δοτ. προσώπου καὶ ἀπαρρ. „οὐ ῥηίδι“ ἐστὶ θεῶν
δῶρα ἀνδράσι θνητοῖσι δακτύμενα· δὲν εἶνε
εὐκόλον εἰς τοὺς θνητοὺς· ἄνδρας νὰ δακτύμωσι
τὰ δῶρα τῶν θεῶν, ἡ ὁρθότερον· δὲν εἶνε εὐκόλον
τῶν θεῶν τὰ δῶρα νὰ δακτύμωσιν ὑπὸ θνητῶν
ἀνθρώπων, Υ 265, π 211. „ῥηίτεροι πολεμί-
τιν ἦσαν Ἀχαιοί“ ἀντὶ τοῦ „ῥηίτερον ἦν πολε-
μιεῖν Ἀχαιοί“, Σ 258, πρὸλ. Ω 243.—Ἐπιθ.
ῥηίσιος Δ 390, ο 376.

ῥηκτός, ἡ, ὅπ (ῥήγνυμι), δυνάμενος νὰ
διερρήγῃ, νὰ διατρυπηθῇ, διαπέραστος,
„ῥηκτὸς ῥηκτός“ περὶ ἀνθρώπου, Ν 323 ῥ.

ῥήκαια, ἡ, ἐπικ. ἡ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ῥήκηια
(ῥηνή παρ’ Ἡροδότ., ῥηνία παρὰ Πλουτ.), μία
τῶν μακρῶν Κυκλάδων νήσων, διὰ στενοῦ πορ-
μοῦ χωριζομένη ἀπὸ τῆς Δήλου, χρησιμεύουσα
ὡς νεκροταφεῖον τῶν ἐν Δήλῳ ἀποβνησκόντων,
τὴν σήμερον λεγομένη „Μεγάλη-Δήλη“, Τ.
Ἀπ. 44.

ῥήκη, ἡ, παλλακὴ τοῦ Ὀδύσεως, μήτηρ τοῦ
Μέδοντος, Β 728.

ῥηήνορις, ἡ, ἰδιότης τοῦ ῥηήνορος, ἡ ὁ-
ναιμὶς τοῦ διασπᾶν τοὺς ἄνδρας, τὰς φάλαγγας
δηλ. αὐτῶν, πολεμικὴ τὸ λημ, ζ 217 ῥ. Ἐκ
τοῦ

ῥηήνορ, ορος, ὁ, ἐπικ. (ῥήγνυμι, ἀνὴρ), ὁ
τοῦς ἄνδρας (δηλ. τὰς φάλαγγας, τὰ στῆθη
τῶν ἀνδρῶν) διασπᾶν, ἐπιθ. τοῦ Ἀχιλλεύου, Η
228, Ν 324 κ. ἀ., δ 5.

ῥηήνορ, ορος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου, ἀδελ-
φὸς τοῦ Ἀλκίνοῦ, η 63.

ῥήσις, ιος, ἡ, λόγος, „ὁμιλία“, φ 294 ῥ.
(Συγγ. τῷ 2 εἶρα, ἐκ τῆς ῥίζης ῥερ, κατὰ με-
τάθεσιν ῥεε, ἐξ ἧς καὶ ῥητός, ῥητήρ, ῥήτηρ).

ῥήσιος, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Ἡιονέως, βασιλεὺς
τῶν Θρακῶν, Κ 435 εἰ., ἡ κατὰ τὸν Ἀπολλ. 4,
3, 3, υἱὸς τοῦ Στρυμόνος καὶ μετὰ τῶν Μου-
σῶν. Ἐφρόνευσαν αὐτὸν κατὰ τὴν περίφημον ἐκεί-
νην νυκτερινὴν κατασκοπεῖαν ὁ Διομήδης καὶ
Ὀδυσσεύς, καὶ ἤρπασαν αὐτοὺς περιδοήτους
(ἵππους, Ἰλ. ἐνθ. ἀνωτ. 2) ποταμὸς τῆς Τροίας,
ἐκβάλλων εἰς τὸν Γράνικον, Μ 20.

ῥήσις, ἑτερος τύπος τοῦ ῥήγνυμι, ὅπ. ἴδ.

ῥήτις, ἥρος, ὁ, ποιητ. ῥήτωρ, „ῥητὴρ μύ-
θων“ ἀντίθετον τοῦ „πρηκτὴρ ἔργων“, 1 443 ῥ.
(Περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδ. ῥήσις).

ῥήτις, ἡ, συμφωνία, ὁμολογία, συνθή-
κη, ζ 393 ῥ. (Περὶ τῆς παραγωγῆς ἴδ. ῥήσις).

ῥιγεῖλαιος [-...], ἡ, ον, ἐπικ. (ῥέγω), φρι-
κτός, φρικώδης, τρομερός, φοβερός. Ἐπιθ.
τῆς Ἑλένης, Τ 325 ῥ.

ῥίγος [-...], ποιητ. (ῥίγος, Λατ. frigus, frig-
or), μέλ. ἀπαρρ. ῥιγήσειν, ἀορ. ἐρρήγῃς, αν,
καὶ συγνότερον ἀναδύ. ῥίγῃς, παρακ. ἐρρήγα με
σημασάν ἐνστωθός, Η 114, Ρ 175, ὑποκατ.
ἐπικ. ἐρρήγῃς, Γ 353, ὑπερσ. γ’. ἐνικ. ἐρρήγει,
ψ 216, κυρ. τρέμω ἀπὸ τοῦ ῥίγος ἡ ἔχω ῥίγος,
παρ’ Ὁμ. δὲ πάντοτε τροπικ., φρίττω, τρο-
μάζω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπολύτ., Γ 259 κ. ἀ.
πλχ. τῆς „Π.“, ε 416, 471· τὸ αἶτιον τῆς φρί-
κης ἐκφέρεται κατὰ μετοχ., Δ 279, Μ 331, ἡ
διὰ χρονικοῦ λόγου, Μ 208, μετ’ αἰτ., φοβεοῦ-
μαι, τρομάζω τι, „πολέμων“ Ε 354, Ρ 475.
Ἀντὶ τῆς αἰτ. τίθεται τὸ ἀπαρρ. Γ 353, ἡ πρό-
τασις ἔχουσα τὸ Μή, ψ 216.

ρίγιον [-...], ἐπικ. συγκρ. τοῦ ῥήγος μόνον
κατ’ οὐδέτερ. γένος· ἀ.) ψυχρότερον, „ἀτάρ
ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔσται“ ὅα εἶνε περισσό-
τερον ψυχρός, ρ 191· β.) μεταφ. φοβερώ-
τερον, τρομερώτερον, φρικτότερον, φρι-

κωδίσταρον, «τὸ δὲ ῥίγιον ἔσται» Α 325, ο 220 κ. α. — Τὸ ὑπερθ. ῥίγιτος, η, οη, «ῥίγιτα» τὰ φρικτότατα, τὰ φοβερώτατα, εὐρίσκεται μόνον Ε 873 τ.

ῤίγμος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πείρου, Θραξ, σύμμαχος τῶν Τρώων, Υ 485 εἰς.

ῤίγος, κορ, τό, Λατ. frigis, ῥίγος, ψυχρός, «ῥύος», ε 472 τ. Ἐκ τούτου

ῤίγος [-...], ἐπικ. ἀπαρρ. τοῦ μέλ. ῥιγώμεν, αἰσθάνομαι ῥίγος, «κρυώνω», ε 481 τ. ῤίξα (ῤια, Λατίν. rad-ix), ἡ, «ῤίξα», Μ 434, μ 435 κ. α., ὡς φάρμακον ἱαματικόν, Α 486. Μεταφορ. «ὀφθαλμοῦ ῤίξας» ι 390. Ἐκ τούτου

ῤίξος, ἀόρ. γ'. ἐνικ. ῥῥίξωτε, παθ. παρακ. ῥῥίξωται [-...], ἀ. κλίνω τι νὰ ῥιζωθῇ, «ῥιζώνω», ὅθεν ἐμπήγω, στερεώνω, «καθίζω» ἐπὶ τοῦ πλοίου τῶν Φαιάκων, ὅπερ ἀπελιθώσεν ὁ Ποσειδών, Ὅδ. ν 163. β'.) φυτεύω, «ἀλωή ῥῥίξωται» εἶνε φυτευμένη, η 122.

ῤικνός, ἡ, ὄν (ῥίγος), κυρ. ὑπὸ τοῦ ψόχου· συνελαμμένος, «ζαρωμένος», ἐπομ. ῥεβδός, «πόδας ῥικνός», «στραδιοπόδης», Υ. Ἀπ. 347. (|| Ἐν τῇ καθομῇ. ὑπάρχει διαλεκτικόν τὸ ῥῥημα παρὰ τοῖς νῦν Ἀθηναίοις «συβ-ῥικνώνω» ἀντὶ τοῦ: συβῥικνύνω, ὅπερ κέεται ἀντὶ τοῦ μέσου: συβῥικνωδμαι καὶ σημαίνει τὸ: συστέλλομαι, «ζαρώνω», οἷον τὸ μάλλινον περιπόδιον ἀπ' οὗ πλυθῇ «συβῥικνώνω». Τὸ ῥῥημα τοῦτο δὲν εἶνε ἀμφιβολία ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ ῥικνός).

ῤίμω [-...], ποι. ἐπιρ. (ρίπτω), κορ. «πεταχτά», ἐπομέν. γαργῶς, ταχέως, Ζ 511, θ 493 κ. α.

ῤίς, ὀρθότερον ῤίς, ὤ. τ. λ.

ῤικός [-...] (ῤινός), ἡ, ποιητ. 1) δῆρμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Ε 308, χ 278, καὶ πλῆθ. ε 426, ε 434. 2) τὸ ἐκδεσμεύμενον δῆρμα, δορά, «τομάρι» τῶν ζώων, Η 474, «ῤινός· λύκος» δορά λύκου, «λυκοτόμαρος», Κ 334. ἰδίως τοῦ βοός, Κ 155, μ 395 κ. α. Ὅθεν 3) ἀσπίς, ὡς ἐκ βοείων δερμάτων συγκεκριμένη, Δ 447 κ. α., ἐνίοτε λαμβάνει καὶ τὸν προσδιορισμόν, «βοῶν» Μ 263. Τὸ δὲ «ῤινός τε βοῶν τ' εὖ ποιητάων» Π 636, εἶνε κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπανάληψις δι' ἄλλων λέξεων τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ὡς ἐν τῇ «πόλεμόν τε μάχην τε». — Τοῦς τύποις ῤίκον, τό, εἰς τὴν σημασίαν δορά, «τομάρι», οἷον «ῤινόν βοός» Κ 155 (ὡς καὶ ἐν Ἀνθολ. Παλ., 9, 328, «κάπριο ῤινά»). ἔτι δὲ καὶ ε 281 «εἶσατο δ' ὡς ὅτε ῤινόν ἐν ἡεροειδέϊ πάντη» ἡ γῆ δηλ. τῶν Φαιάκων. (Ἄλλ' ἐντέθηκα καὶ γραψὴ καὶ σημασία εἶνε ἀμφιβολία. Διότι τινὲς μὲν τῶν παλαιῶν ἐρμηνευτῶν ἐκλαμβάνουσι τὴν λ. εἰς τὴν σημασίαν τῆς βοείου δοράς, πρὸς ἣν δὴθεν παραβάλλεται ἡ μακρόθεν φαινόμενη γῆ τῶν Φαιάκων· ἄλλοι δὲ εἰς τὴν σημ. τῆς ἀσπίδας, ἀλλ' αὐδότερα τοῦ-

των ἀρμόζει εἰς τὴν παραβολήν. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τοῖς λοιποῖς 9 χωρίοις τοῦ Ὁμ., ἐνθα εὐρίσκονται ἡ λ. κατόπιν βραχέας συλλαβῆς, αὕτη ἐκτείνεται διὰ τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ «ῤινός» δίγαμμα, εἰκάζουσιν ὅτι ἡ διεσπασμένη εἶνε τὸ γωρίον ἢ τοῦτο τὸ «ῤινόν» εἶνε λ. διαφόρου τινὸς σημασίας καὶ ἐτυμολογίας. Ὅθεν ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀνεγίνωσκεν ὅτ' ἐρινόν (ὡς ἕτερον τύπον τοῦ ἐρινός): ὡς ἀγριοσυκῆ (ἱερὴ ἡ χώρα τῶν Φαιάκων ἐξέχουσα), ὅπερ ἀγνοῦ κατὰ πότον εἶνε ἀρμολιότερον εἰς τὴν παραβολήν· ὁ δὲ Σχολ. λέγει ὅτι τὸ «ῤινόν» (ἢ κατὰ τὸν Ἡσύχ.: ἐρινόν) ἐσήμαινε νεφέλην ἢ νέφος, καὶ ἡ σημασία αὕτη ἀρμόζει εἰς τὴν περιέσσειν ταύτην διότι πολλάκις νῆσοι καὶ ὄρειαι παραλαί εἰς τὸν ὀρίζοντα φαίνονται ὡς νέφη. Ὁ Φαίσις προτείνει ὅχι εὐτοχῇ διόρθωσιν τὴν ἐξῆς «ὡς ὅτε τε ῤιον ἡεροειδ.» Ὁ δὲ Λαρόγης προτιμᾷ τὴν ἐν τισι χειρογράφοις καὶ σχολίοις εὐρεθεῖσαν γραψὴν «ὡς τε ῤινόν»).

ῤικότητος [-...], ὁ, ἐπικ. (ῤινός, τορέω), ὁ τὰς δοράς ἤγουσιν ἀσπίδας διατρυπῶν, ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως Φ 392 τ.

ῤίον [-...], τό, ποι., ὄρου, ἐξέχουσα κορυφή, ὅθεν α.) ἀκρώρεα, Ο 25 κ. α., ι 191, βράχου, Υ. Απ. 382. β.) ἀκρωτήριον, γ 295. (|| Πρόβλ. τὰ γεωγραφικὰ κύρια ὀνόματα ῤιον καὶ Ἀντιῤίριον κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου).

ῤίπῃ [-...], ἡ, ποιητ. (ρίπτω)· α.) ῥίψιμον, «πέταμα», κίνησις, ὁρμησις, ὁρμή, δύναμις, δι' ἣς ῥίπτεται τι, Θ 355 κ. α., Υ. Ἀπ. 447. β.) ἡ ὁρμή, φορὰ, ὁρμή, τὴν ὁποίαν ἔχει ῥιπτόμενόν τι πρᾶγμα, «ῤιπ. λαός» ἡ ὁρμή τοῦ λίθου, Μ 462, θ 492· «ῤιπ. αἰγανέης» Π 589. γ.) ἐν γένει δύναμις, βία, ὁρμή, φορὰ, τοῦ πυρός· καὶ τοῦ ἀνέμου, Ο 171, Φ 42.

ῤίπη, ἡ, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, Β 606.

ῤίπιζα (ῤίπις, ῤίψ), ἀόρ. μετοχὴ ῤίπισσας, κινῶ, διεγείρω, «συνδουλίζω», «ῤριν» Ἀποστ. 26.

ῤίπτᾱζα (θαμιστ. τοῦ ῤίπτω), 1) μεταβ. ῤίπτω τῆδε κάκεισε, «ῤίπτω, σπρώχνω δεξιὰ καὶ ἀριστερά, «θεοῦ· κατὰ δᾱμα» Ξ 257 τ. Μεταφρ. «ῤιπ. ὄφρυς» σπῶ τὰς ὄφρυς τῆδε κάκεισε, Υ. Ἑρμ. 279 (ἐνθα γράφεται οὕτως κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἑρμάννου ἀντὶ τοῦ συνήθ. «ὄφρυς»).

ῤίπτα, παρατ. θαμιστικ. ῤίπτασκον, ε, Ο 23 (ἀνωμαλῶς ἀντὶ τοῦ ῤίπτεσκον), μέλ. ῤίψω, ἀόρ. ῥῥίψα καὶ ἀναύξ. ῤίψα, ῤίπτω, «πετᾶ», ἐκσφενδόνω, «Ζεύς Ἡρακλῆστον ἀπὸ βῆλοσ» Α 591, «ἔς Τάρταρον» Θ 13, Βατρ. 97· «ῤίπτω τι μετὰ τινα» ῤίπτω τι πρὸς τινα, οἷον «τρουράλειαν μετ' Ἀχαιοῦς» Γ 378, ζ 415, «αὐτὶκ' ῥῥιψεν» (γράφεται συνήθως ὡς ποιητικόν ἀντὶ τοῦ: ῥῥιψεν, ὁ δὲ Βαουμειστερος διώρ-θωσε κατὰ τὸν Σνείδεβ. «εὗτ' ῥῥιψεν», καὶ

δ Ματθίας «ἐρράψεν») Ὑ. Ἐριμ. 79. [Τὸ εἶνε φώσεσι μακρόν].

ρίς, ῥινός, ἡ (ὁ τύπος ῥίν εἶνε πολὺ μεταγενέστερος) ῥίς, „μυτή“ δ 445, πληθ. «ῥίνες» ῥώθωνες, „ῥουθούνια“ Ξ 467, Τ 39, ε 456. κ. ἀ.

ῥίν, ῥινός [-], ἡ, δοτ. πληθ. ῥίπεσαι, πλέγμα καλῶμενον ἢ λῶγινον, „ψάθα ἀπὸ λυγριᾶ“, ὁ πληθ. δυνατόν νά σημαίνη καὶ τοὺς κλάδους τῆς λυγαριᾶς, „λυγόναις“ (ἐν Ἀθηναίς), «ῥίπες οἰσύναι» κλάδοι λυγαριᾶς ἢ καὶ ἱεᾶς, καὶ τὸ ἐκ τοιούτων πλέγμα, ε 256 f. (||. Ἡ καθομιλουμένη ἔχει τὴν λ. „ῥοπίδι, ῥεπίδι“ ἀντὶ τοῦ ῥιπ-ἰδίου, ἀλλ’ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ εἰδικοῦ ἐκείνου πλέγματος τοῦ Γαλλ. λεγομένου éventail).

ῥοάλη [-], ἡ, τὸ νῆμα τῆς κρόκης, „τὸ φάδι“, μόνον ἐν τῇ Βατρ. 483. (||. Ἐν δὲ τῇ καθομ. λέγεται „ῥοδάνι“ τὸ κλωστικὸν ἐργαλεῖον, δι’ οὗ κλώθεται τὸ νῆμα, τὸ οἰονόηποτε, εἴτε ὡς κρόκη εἴτε ὡς στήμων χρησιμεύον, τὸ λεγόμενον ἄλλως „σβίγα“ καὶ Τουρκ. „τσι-κρίκι“. Ἐν δὲ Κύπρῳ κατὰ τὸν Σακελλάρ. (Κυπρ. ἐν λέξ. ῥοδάνι) μικρὰ ῥάβδος σιδηρᾶ ἢ ξυλίνη λεπτή, περὶ τὴν ὅποιον τίθεται τὸ μασούριον, εἰς ὃ περιελίσσεται ἡ κρόκη).

ῥοαλός [-], ὁ, ὡς, εὐλόγιστος, „λυγερός“ Σ 576 f, «παρὰ ῥοδανόν δονακῆ» παρὰ τὸν εὐλόγιστον καλαμῶνα. (Οὕτως ἔγραψε κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ὁ Οὐόλφιος καὶ οἱ μετ’ αὐτὸν ἀντὶ τῆς ἀορίστου γραφῆς: ῥοδαλός, ῥαδανός, ῥαδινός. Ἐτομολογεῖται δὲ κατὰ μὲν τὸν Σχολ. ἐκ τοῦ ῥοῆ ἀντὶ τοῦ ῥοανός· κατ’ ἄλλους δὲ συγγενεῖς μὲ τὸ κραδάω. ||. Οἱ δὲ νεώτεροι γλωσσολόγοι ἀνάγουσι τὸ ἐπίθετον εἰς τὴν ῥίζαν Γρας (Ἰνδογερμ. vrad), ἐξ ἧς ἐνθεν μὲν ῥαδανός, ῥαδαλός, ῥαδινός, ῥάδαμος, ῥάδιξ, „ῥαδίκι“, Λατ. radix, ῥοδανός, ῥοδαλός, ὁ-ῥοδαμνος· ἐνθεν δὲ τὸ Αἰολ. ῥρίσθα=ῥίζα).

ῥοαία, ἡ (οἶονεἰ „Τριανταφυλλιά“) μία τῶν Ὠκεανίδων, συμπαίτρια τῆς Περσεφόνης, Ὑ. Δῆμ. 419.

ῥοάιος, ἴη, ἰοκ, ἴδ. ῥόος. ῥοάιος, ὁ, ποταμός τῆς Τροίας, πρὸς βορρᾶν τῆς γλώσσης Δαρδανίδος, Μ 20.

ῥοαλίκτης, ὡς, ποιητ. (ῥόδον δάκτυλος), ἡ ῥοδόχρους δακτύλους ἔχουσα, ἐπίθ. τῆς Ἥους, ἥτις τὸ μὲν χρῶμα τῶν δακτύλων ἔλαβε βεβαίως διὰ τὸ ῥόδιον χρῶμα, τὸ ὅποιον ἔχει ἡ αὐγὴ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἥλιου· τὰ δὲ ἐκ τῶν δακτύλων χαρακτηρίσματος κατὰ μὲν τινὰς τῶν ἐρμηνευτῶν διὰ τὸ πολλάκις ἐν ταῖς μεσημβρινᾶς χώραις παρατηρούμενον φαινόμενον, εἶτι ἀμέσως πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἀνέρχονται ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος ἀκτινοειδῶς πέντε ἢ καὶ πλείονες ῥοδόχροι ταινίαι, ὁμοιάζουσαι ὁθὲν μὲ τοὺς πέντε δακτύλους τῆς ἀνοικτῆς χειρὸς. (||. Κατ’ ἄλλους ὁμοῦ ὁρθότερον, διότι ὁ Ὁμ.

αὐτῷ· συνηθίζει ἐκ τινος μέρους νὰ χαρακτηρίζῃ τὰς γυναίκας, οἷον λευκώλενος, ἀργυροπέξα, καλλίσφυρος, κροκόπεπλος, [«ῥοδόπηχυς· ἡὼς· ἐν τοῖς Ὑμνοῖς], καλλιπάρης, γλαυκώπις καὶ μυρία ἄλλα. Ἡ δὲ Ἥως ἐννοεῖται ὅτι εἶνε πρόσωπον παρ’ Ὁμ.), Ζ 475, β 4 κ. ἀ. πλη.

ῥοαοίς, εἰσα, ἐν, ποιητ. κυρ. πλήρης ῥόδων, ἐπομ. πλήρης ὁσμῆς ῥόδων, «ἐλαιον» εὖσμον ὡς τὰ ῥόδα, ῥοδέλαιον, Ψ 486 (||. δι’ οὗ ἤλειφον καὶ τὰ ξύλα θέλοντες νὰ προφυλάττωσιν αὐτὰ ἀπὸ τῆς σήφειας). Ἐκ τοῦ

ῥόαον, τό, „ῥόδον, τριαντάφυλλον“ Ὑ. Δῆμ. 6.

ῥοάοη, ἡ (οἶονεἰ: ῥοδοπρόσωπος) μία τῶν Ὠκεανίδων, Ὑ. Δῆμ. 422.

ῥοαόπηκτις, ὁ, ἡ, «Ἥως» ἡ ἔχουσα ῥοδίονους, ῥοδόχρους πῆχεις (πρβλ. ῥοδαλίκτης) Ὑμ. 34, 6.

ῥόος, ἡ, περιδότης νῆτος τοῦ Καρπαθίου πελάγους· πλησίον τῆς Μ. Ἀσίας, ἔχουσα τρεῖς πόλεις Λίνδον, Κάμειρον καὶ Ἰάλυσον, ὀνομαζομένη καὶ σήμερον εἰς „Ῥόος“, Β 625. Ἐκ τούτου

Ῥόοιος, ἡ, ὡς, Ῥοδιακός, καὶ ὡς οὐσιασ. Ῥόδιος Β 654.

ῥοή, ἡ (ῥέω), ῥεῦσις, ῥοή, ῥεῦμα· πάντοτε κατὰ πληθ. «ῥοαί» τὰ ρεῦματα τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ ἄλλων ποταμῶν, Β 869, ζ 216 κ. ἀ., εἰτι δὲ καὶ ἐν γένει «νῖψ’ ὕδατος· καλῆσι ῥοῇσι» Π 229.

ῥοοίς, ἡ, ὡς, Ῥόος, παραχῶδης, ὁρμητικός, ῥοχθῶν ἢ ῥοχθίζων, «κῦμα» ε 412 f.

ῥοίᾱ, ἡ, οὐ μόνον τὸ δένδρον, „ῥοδιᾱ“, ἀλλὰ καὶ ὁ καρπός, „ῥόδι“ Ὑδ. η 445, λ 589, Ὑ. Δῆμ. 373, 412.

ῥοιβαία, ποιητ. (ῥοιβός=ῥοίος), ἀορ εὐκτ. γ’. ἐν. ροιβήσαιεν, „ῥοφῶ“, καταπίνω μετὰ πολλοῦ θορύβου καὶ συριγμοῦ, περὶ τῆς Χαρυβδεως μ 406 f.

ῥοιζία, ἀορ. ἀ. γ’. ἐν. ροιζήσε, συρίζω, „σφυρίζω“ Κ 502 f, (ἐνταῦθα, ἵνα δοθῇ σημεῖον διὰ τοῦ συριγμοῦ). Ἐκ τοῦ

ῥοίζος, ὁ, Ἰων. ῥέπις, ἡ, ἐν τῇ Ὁδ., συριγμός, „σφύρισμα“ ἐπὶ τοῦ ἤχου τῶν ἐκτοξευμένων βελῶν Π 364· εἰτι δὲ ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς σύριγγος, ἡ (ὀρθότερον κατὰ τὸν Ἀμειν) ἐπὶ τοῦ συριστικοῦ ἐπιφωνήματος τῶν ποιμένων, δι’ οὗ καθοδηγοῦσιν ἢ ἐλαύνουσι τὰ πρόδατα (σίττα ἢ ψίττα), οἷον τοῦ Κόκλωπος, ε 345. (λ. πεποιημένη, συγγ. τῇ ῥοίβας).

ῥόος, ὁ (ῥέω), ῥοῦς, ῥεῦμα, ῥεῖθρον, μόνον καθ’ ἐνικ., «πλήτο ῥόος» Φ 46, ε 449 κ. ἀ. Πολλάκις μετὰ γενικ. ὀνόματος κυρίου, οἷον «Ἀλφειοῦ, Ὠκεανοῦ» Α 726, Π 454, λ 24 κ. ἀ. «ῥ. ποταμοῖο» ζ 83, «κῦμα ῥόοιο» τὸ κῦμα τοῦ ρεύματος, τὸ κυμαινόμενον ῥεῖμα, λ 639, «κατὰ ῥόον» («καρ ῥόον» Μ 33), κατὰ ῥοῦν, κατὰ τὴν κίνησιν τῶν ὑδάτων, οὐ μόνον

της θαλάσσης, ε 327, 464, αλλά και το ποταμόν, M 33, «ἐπλήρομεν ῥηϊδίως ὡς εἶπε κατὰ ῥόν» ὡσεὶ κατὰ ῥόν, ε 254, «βόμβησαν κατὰ ῥόν» αἱ κῶπαι (αἷτινες ἐκφυγούσαι τῶν χειρῶν ἐκρέμαντο μόνον ἀπὸ τῶν σκαλῶν) ἐβρόχθησαν κατὰ μήκος τοῦ ῥέματος, τοῦ ἐκατέρωθεν τοῦ πλοίου ὡς ἐκ τῆς κωπηλασίας ἀποτελεσθέντος, μ 204.

ΡΟΠΑΛΟΝ [-], τό (ῥέπω), κυρ. ῥιπτομένη ῥάβδος (κατὰ τὸν Δοιδεραλτεῖνον), ἔβλον πρὸς τὰ κάτω παγύτερον ἀπολῆγον, ῥόπαλον, «ματσοῦκα» ἢ «ματσοῦκι» (τῆς αὐτῆς ῥίζ. μὲ τὸ Γαλλ. massue, Κορσῆ Ἀτάκτ. τόμ. Α' σ. 195), «τοπουζί» (Τουρκ.) A 559, 561, τὸ τοῦ Κόκλωπος ι 319, «παγγάλλεον» τοῦ Ὀρίωνος, λ 575.

ΡΟΧΕΑ, ποιητ. (ῥόχθος), βράζω, ἀφρίζω, κυχλάζω, παφλάζω, περὶ τῶν ἐκρηγνυμένων κυμάτων, Ὀδ. ε 402, μ 60.

ΡΙΑΤΟ, ἴδ. **ΡΙΟΜΑΙ**.

ΡΙΔΩΝ [-], ἐπιβ. (ῥέω), ἀφθόνης, ὑπερμετρως, «ῥυδὼν ἀφνειός» ὁ πλούσιος, οὗτινος ῥέουσι τὰ πλούτη, ὁ πλέων εἰς τὰ πλούτη, ο 426 f.

ΡΙΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐβρύη, ἴδ. **ῚΕΝ**.

ΡΙΜΟΣ [-], ὁ (ῥέω), τὸ μακρὸν ἐκτετατόν, ἐκατέρωθεν τοῦ ὁποῦο ζευγνύμενα τὰ ὑποζύγια ἔλκουσι τὴν ἡμαξάν, ῥυμός, «τιμόνι» (Γαλλ.) Ὀδ. E 729, K 505, Π 374. ἴδ. **ἌΡΜΑ**.

ΡΙΟΜΑΙ, κυρ. **ῚΡΥΟΜΑΙ** (κατὰ συκοπ. ἀντὶ τοῦ **ῚΕΡΥΟΜΑΙ**, ἐπομ. συγκεκριμ. μέσον τοῦ **ῚΡΙΝ**) ὅθεν ἢ πρὸ αὐτοῦ βραχεῖα συλλαβὴ ἐκτείνεται (ὡς καὶ πρὸ τῶν παραγῶγων: ῥυσός, ῥυστάζω, ρυτήρ) P 645, Ω 430, ε 407, ο 35, δὲν ἐκτείνεται δὲ ἐν τοῖς I 396, Γ 495, P 645. ἀόρ. α. ἐβρύσασμην καὶ ῥυσάσμην, προσ. ῥύσαι P 645, Ω 430, ἕτερος συγκεκριμ. τύπος τοῦ ἐνεσ. τῆς ἀπαρρ. ῥύσθαι O 144, γ'. πληθ. τοῦ παρ. ῥύσας ἀντὶ τοῦ ἐβρύοντο Σ 515. Ὁ ἐτέρου τινὸς τύπου **ῚΡΕΚΟΜΑΙ** ὁ ἐνικ. τοῦ παρ. Ἰωνικ. ῥύσκει Ω 730. (ἢ Ὁρθότερον θεωρεῖται ὁ τύπος οὗτος ὡς θαμιστικός παρ. τὰς. ἐκ τοῦ αὐτοῦ συγκεκριμ. ἐνεστώτος, ἔξ οὗ τὸ ἀνωτ. ἀπαρρ. ῥύσθαι, καὶ ὁ παρ. ῥύσας=ῥύντο=ἐβρύοντο). 1) σύρω τινὰ ἐκ τοῦ κινδύνου, ἐπομ. α. σώζω, διασώζω, ἀπαλλάττω, «τινὰ ὑπέκ κακοῦ» μ 107, «ὅπ' ἤερος ἀπὸ τῆς ὀμβλῆς, P 645, πρὸλ. α 6' ε' ἐν γένει φυλάττω, διαφυλάττω, προφυλάττω, μετ' αἰτίας. ἐπὶ οὐδυν καὶ ἀνθρώπων, O 257, 290 κ. α., «ὅπο τινος» ἀπὸ τινος, P 224, ἔτι δὲ ἔπὶ πραγμάτων ὡς ὑποκειμένων, οἷον ὀπλων, K 259 ε 406, Π 799 κ. α., «ὡς ῥύσασθαι μῆδεα φωτός» ἴνα σκεπάζῃ (ὁ κλάδος) τὰ αἰδοῖα τοῦ ἀνδρός, ε 129. 2) ἐπέχω, ἀναχαίττω, «ἐμποδίζω», «Ἦω» ψ 244. [Τὸ οὐ δὲν ἔχει καθερὸν χρόνον ἐν τῇ ἐνεσ. ἔπ. παρ., εἶνε δὲ πάντοτε μακρὸν ἐν τοῖς παραγομένοις χρόνοις πρὸ τοῦ σ, πλην ἐν τῇ O 29]. ἴδ. καὶ τ. λ. **ῚΡΙΑ** B, 3).

ῚΡΙΠΑ [-], ἔχω ῥόπον, εἶμαι ῥοπαρδός, ἀπλutos, μόνον ἐν τῇ α. ἐνικ. τοῦ ἐπικ. ἐνεσ., «ῥυπόω» Ὀδ. τ 72, ψ 115, καὶ ἐν τῇ οὐδ. τῆς ἐπικ. μετοχ. «ῥυπόωντα» ν 435, ζ 87, ω 227. Ἐκ τοῦ

ῚΡΙΠΟΣ [-], ὁ, πληθ. κατὰ γένους μεταπλασμὸν τὰ ῚΡΙΠΑ, ἀκαθαραῖα, «ῥύπος» (ἐξ οὗ καὶ τὸ ῥήμα «Ὶεβρύπιζω», ὅρος πλουσιότητος), «Ὶερά» ζ 93 f. Ἐκ τούτου

ῚΡΙΠΟΣ [-], «Ὶερώων, βρωμιζω» ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παρακειμ. ἀνωμάλως ἀναδιπλασιαζομένου «βρωπιωμένα (ἀντὶ τοῦ ἐβρύπ.)» εἴματα «Ὶερωμένα, ἀπλuta φορέματα», ζ 59 f.

ῚΡΙΣΤΑΙ, ἴδ. **ῚΡΙΟΜΑΙ**.

ῚΡΙΣΙΟΝ, τό, (Ὶρύω), πᾶν ὅτι ἔλκει, σύρει τις κατόπιν του, λεία, λάφυρον, «ῥύσι' ἐλαύνεσθαι» A 674. (Κατ' ἄλλους δὲ παλαιούς τε καὶ νεωτέρους ἐρμηνευτάς καὶ ἐνταῦθα κίτται εἰς τὴν μεταγενεστέρην σημασίαν: πᾶν ὅτι ἀρπάζει τις ὡς ἴδιον διεκδικούμενος, ἢ ἀπλως πρὸς ἐκδίκησιν, Γαλλ. représaille).

ῚΡΙΣΚΕΙ, ἴδ. **ῚΡΙΟΜΑΙ**.

ῚΡΙΣΟΣ [-], ἡ, ὅν (Ὶρυσός, Ὶρύω), κυρ. συνεσταλμένος, «Ὶαρωμένος», ἐπομ. ῥικνός, ρυτιδωμένος, «Ὶταί» I 503 f.

ῚΡΙΣΤΑΖΩ, ἐπικ. (Ὶρυστάζω, θαμίζ. τοῦ Ὶρύω), μετοχ. -οντος, παρ. τὰς. θαμίζ. τύπος ῥυστάζωσκον, ἔλκω, σύρω τῆδε κἀκεῖς, «τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ» ἢ «σέρνω κατὰ γῆς», οἷον «γυναίκας» π 109, υ 349, ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Ἐκτορος Ω 755.

ῚΡΙΣΤΑΚΤΙΣ, ἴος, ἡ, ἐπικ. βίαιος, ἐλκνημδὸς τῆδε κἀκεῖς, ἐν γένει βίαι, κακομεταχειρίσεις, σ 224 f.

ῚΡΙΤΗΡ [-] ἦρος, ὁ, Α'. (Ὶρύω) κυρ. ἐλκνημδός, ὅθεν 1) ἐντατήρ, τοξευτής, «βιοῦ καὶ οἰστών» δυνάμενος νὰ ἐνταῖνης τὸ τόξον καὶ νὰ ῥίπηται τὰ βέλη, φ 173, «οἰστών» τοξευτής τῶν βελῶν, σ 262. 2) Ἐν τῇ Π 475 «ἐν δὲ ρυτήρσι τάνυσθεν (ἴπποι δηλ.)» οἱ ρυτήρες μεταφράζονται κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν αἱ ἡνίαι, ὁ δ. τοῦ χαλινῶς οἱ ἱμάντες, καὶ ἡ ἐννοία τοῦ χωρίου εἶνε ὅτι: ἐνανύσθησαν, ἤγουν ἔλαβον πάλιν τὸν εὐθὺν δρόμον τῶν ἐντὸς τῶν ρυτήρων, τῶν ἡνιῶν, τουτέστι κατὰ τὴν διεύθυνσιν καὶ ὁδηγίαν αὐτῶν. Εἰς ταύτην τὴν ἐρμηνείαν μὴ ἀναπαυόμενος ὁ Γράσσορ, διότι δηλὸν τὸ τανύω μεταχειρίζεται μὲν ἐπὶ τῶν ἴππων ὁ Ὀμηρ., ἀλλ' ἐπὶ ταγέος δρόμου (τοῦ ἀπὸ ρυτήρος, «εἰς τὰ τέσσαρα» λεγομένου), ὅπερ θεωρεῖ ἀνάρμοστον ἐν τῇ παρόντι χωρίῳ, δεχεται διὰ ταῦτα τὴν ἀνάγνωσιν ἐνός Σχολιαστοῦ ρυτήρι, ὅπερ ἐκλαμβάνει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ῥυμοῦ καὶ ἐρμηνεύει τὸ χωρίον: οἱ ἴπποι ἐξεύχθησαν παρὰ τὸν ῥυμόν (τὸ τιμόνι), ἴσως διὰ τῶν λεπιδῶν (ἴδ. τ. λ.), ἐπεὶ δὲ ὁ ζυγός ἦτο ἤδη συντετριμμένος. Ἀλλ' ἀμφίβολον ἂν ὁ ρυτήρ=ῥυμός. ἢ Ἐπειτα τὸ ἀνωτέρω «κρίκε δὲ ζυγόν»

δὲν σημαίνει ὅτι συνεντρίβη, ἀλλ' ἐκινδύνευσε νὰ συνεντρίβῃ ὁ ζυγός, ὥστε δυνατόν νὰ ἔχῃ τὴν ἐξῆς ἐννοίαν τὸ χωρίον: ἐντὸς δὲ τῶν ὑπὸ τοῦ ζυγοῦ διαγεγραμμένων ὁρίων, εἰς τὰ ὅποια πάλιν εἰσιέλθον οἱ διαταραχθέντες ἄποιοι («ἰθὺνθήτην») ἐναντίστησαν (ἤρχισαν νὰ τρέχωσι) διὰ τῶν ρυτῆρων (ἀπὸ ρυτῆρος). Β'. (ῥύσμαι) ἐπιστάτης, φύλαξ, «σταθμῶν» ρ 187, 223.

Ῥύτιον, τὸ, πόλις τῆς Κρήτης, ἴσως ἡ μετέπειτα Ῥιθυμνία, σήμερον δὲ «Ῥέθυμνον», Β 648.

Ῥιτόξ [-], ἡ, ὄκ, ποιητ. ἐλκυστός, ἐπὶ μεγάλου λίθου, ὅστις ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ ἀνθρώπων ἔλκεται, «ῤυτοξίν λᾶσσι» Ὅδ. ζ 267, ξ 40.

Ῥογαλιός [-], ἡ, ὄκ, διεῤῥωγός, «κατασχισμένους», «χιτών» Β 417, ν 435 «πῆρη» ρ 198. Ἐκ τοῦ

ῤᾶξ, ῤητός, ὁ ἔ, ἡ, ποιητ. (ἔῤῥωγα, παρακ τοῦ ῤῆγνυμι), ῤωγμή, «σχισμάδα». Διαφόρου σημασίας εἶνε αἱ «ῤῥωγες» μεγάρου. χ 143 †, αἵτινες κατὰ μὲν τὸν ΜΕ εἶνε βαθμίδες, κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον δίοδοι, κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον θυρίδες (καὶ μάλιστα κατὰ τὸν Δοιδερλίαν: ὑψηλὰ κείμεναι), κατὰ δὲ τὸν Φαῖσιν κ. ἄ. «φεγγίται» τοῦ μεγάρου. ἄλλα δὲ πάλιν ὁ Ἀμεῖς ἐπὶ τὸ σφώτερον μὲν, ἀλλ' ὄχι καὶ σαφέστερον. ||. Ἡ πιθανωτάτη ἐρμηνεία εἶνε ἡ τοῦ Εὐσταθίου, δίοδος, δρόμος στενός, στενωπός, διάδρομος, «μακρυνάρι», καὶ ἡ λέξ. ἐσώθη ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐν τοῖς δημοτικαῖς ᾠδαῖς, «ῤοῦγα» (=Τουρκ. «σωκάνι»).

ῤῥομαι, ἐπ., μέσ. ἀποθ., μόνον ἐν τῷ γ'. πληθ. τοῦ παρατ. ἐῤῥώοντο καὶ ἀναύξ. ῥώοντο καὶ ἐν τῷ γ'. πληθ. τοῦ ἀορ. ἐῤῥώσαντο. α.) κινουμαι [ἐῤῥωμένους] ταχέως καὶ σφοδρῶς, «ζωηρεῶς», «γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο» τὰ γόνατα (τῆς γραιῆς) ἔγειναν ζωηρά, ἤρχισαν νὰ κινῶνται ταχέως, ψ 3. Ὡσαύτως «ὑπὸ δὲ κνημαι ῥώοντο» Σ 441, Υ 37. «χαίται ἐῤῥώοντο» ἐκυμαίνοντο, Ψ 367. β.) ἰδίως τρέχω, σπεύδω, ὁρμῶ, Α 50, «ἀμφί τινα» Π 166, Ω 616, «πυρὴν πέρι» ω 69 ὡσαύτως καὶ «ὑπὸ δ' ἀμφιπολοῖ ῥώοντο ἀνακτι» ὑπὸ δὲ τὸν κύριόν των (τὸν Ἡρακλῆα, δὴ ὑπεστήριζον χωλαίνοντα) ἔτρεχον αἱ θεράπαινοι, ταχέως ἄρα μετέφερον ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, Σ 447. γ.) ἐπὶ χοροῦ, «καλὸν χορόν ἐῤῥώσαντο» ἐχόρευσαν ζωηρῶς, Υ. Ἀφρ. 262 ὡσαύτως βεβαίως καὶ ἄνευ τοῦ «χορόν» ἐν τῷ Ω 616 «νύμφαι ἀμφ' Ἀχελώνιον ἐῤῥώσαντο». (Συγγεν. τῷ ῤῥ, ῤέω, Λατ. ruo, ἐξ οὗ καὶ ἔρωή, ἐρωέω, ῤώμη καὶ ῤώννυμι. ||. Ἐντεῦθεν ἀναντιρρήτως ἡ τῶν δημοτικῶν ᾠδῶν τὸ «ῤῥωθολάω», τρέχω ἢ καταβαίνω μεθ' ὁρμῆς). ῤηπίον, τὸ, ἐπικ. (ῤώψ), τόπος θάμνοις κατὰφυτος, θάμνοι, «χαμόκλαδα» κατὰ πληθ., Φ 559, «πυκνά» Ν 199, ξ 473, Υρ. 18, 8. Κυρίως Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ῤωπίτον.

ῤακμός, ὁ (ῤώξ), ῤωγμή, «σχισμάδα», χάσμα, Ψ 420 †.

ῤᾶψ, ῤηπός, ἡ, ποιητ. (συγγ. τῷ ῤῥ), «χαμόκλαδον», θάμνος, κλέδος, κατὰ πληθ., κ 466, ξ 49, π 47.

Σ

Σ

Σ, τὸ δέκατον ὀγδοὺν γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ἐπομ. σημεῖον τῆς δεκάτης ὀγδόης ραψωδίας.

Σ' 1)=σέ, σπανιώτερον ἀντὶ τοῦ σοί, Α 171 (ἰδ. λφίεσα), Φ 122, «ὅ' σ' ὠτειλὴν ἀπολιχμήσονται» (ἐνθα ὁμως κατὰ τὸν Φαῖσιν εἶνε δυνατόν τὸ σ' νὰ ἐκληφθῇ ὡς αἰτ. κατὰ τὸ σχῆμα: καθ' ὅλον καὶ μέρος). 2)=σά, Ζ 490, α 356 κ. ἄ.

Σαράκτης, ὄκ, ὁ (οἶονεῖ Συνθραύστης, ἐκ τοῦ παρὰ τοῖς Δεξικογράφοις σαβάξω=συντρίβω), κακοποιός τις δαίμων, Ἐπιγρ. 14, 9.

Σαγγάριος [-], ὁ, ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν τῆς Βιθυνίας, ὅστις πηγάζων παρὰ τὴν κώμην Σαγγάριαν, ἐκ τῆς ὑπαιρείας τοῦ Αἰδίου ᾧ-ρους, διαρρέει τὴν Φρυγίαν καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Πόντον, τὰ νῦν «Σακάρια», Γ 187, Η 719.

σάκος

*Σαϊήνη, ἡ, ὅρος ὕψηλόν τῆς Μ. Ἀσίας παρὰ τὴν Κύμην, Ἐπιγρ. 1, 3.

Σαῖνα (ἰδ. ΠΕΡΙΣΑΙΝΑ), ὑποτ. -ωσι, μετοχ. -οντες, ας, παρατ. ἐπικ. σαῖνον, ἀορ. γ'. ἐνικ. ἔσθην, περισαίνω, θωπεύω, «χαδεύω», ἰδίως ἐπὶ κυνῶν, Ὅδ. κ 217, 219, π 6, «οὐρή» ρ 302, καὶ ἐπὶ λύκων, Υ. Ἀφρ. 70.

Σακέεπαλος [-], ὁ, ἐπικ. (σάκος, πάλῳ), ὁ πάλῳ των, τινάσσων τὴν ἀσπίδα, ἐπὶ τοῦ Τυδείως, Ε 426 †.

Σάκος, εὐς, τὸ (σάττω), ποιητ., ἀσπίς, καὶ μάλιστα τὸ μέγιστον ἢ βαρυτάτον εἶδος αὐτῶν, Δ 113, ξ 277 κ. ἄ. πλχ. παρ' Ὁμ. καὶ μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. Ὅθεν πάντοτε οὕτως λέγεται ἡ μεγάλη ἀσπίς τοῦ Ἀλκάντο, Η 219 κ. ἄ., τοῦ Ἀχιλλέως, Σ 478. Τὰ περαιτέρω ἰδ. ἐν τῇ λ. λέξι.

ΣΑΛΑΜΙΣ, ἴκος, ἡ, 1) νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου πλησίον τῆς Ἀττικῆς παραλίας, τὸ μὲν ἔργατον ἀποτελοῦσα ἴδιον κράτος, μετέπειτα δὲ περιελθούσα ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἀθηνῶν, τὴν σήμερον „Κούλουρη“. Ἐξ αὐτῆς ἤγαγεν ἑς τὴν Τροίαν δώδεκα ναῦς Ἀίας ὁ Τελαμώνιος, Β 557. 2) πόλις τῆς Κύπρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σαλαμίνιου Τεύκρου, ὁμοπατρὶου ἀδελφοῦ τοῦ Αἴαντος, τὰ νῦν „Πόρτο Κωνσταντσα“ Τμ 9 (10), 4.

ΣΑΛΜΗΝΕΪΣ, ἥος, ὁ, οἶος τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης πατὴρ τῆς Τυροῦς, λ 236. Τὸ μὲν πρῶτον ἐδασκεῖεν ἐν Θεσσαλίᾳ, εἶτα δὲ μετακί-
εῖσας εἰς τὴν Ἥλειαν ἔκτισε τὴν πόλιν Σαλ-
μώνην. Ἐν τῇ ἀλαζονείᾳ αὐτοῦ θέλων νὰ ἐξο-
μωθῇ πρὸς τὸν Δία ἐμιμεῖτο τὴν βροντὴν
καὶ ἀστραπὴν, ἐλαύνων σιδηροῦν ἄρμα ἐπὶ χαλ-
κῷ ἐδάφους καὶ ἐκείθεν ἀνημμένας λαμπάδας
ἐκσφενδονῶν. Ὁ Ζεὺς ἀγανακτίσας κατακραύ-
νωσεν αὐτόν.

ΣΑΛΠΙΓΞ, ἱγρος, ἡ, σάλπιγξ „τρομπέτα“
(ἱταλ.) Σ 219 †, Βατρ. 202. Ἡ χρῆσις τῆς
σάλπιγγος ἐν πολέμῳ ἢ ἐν ταῖς μάχαῖς οὐδαμοῦ
ἄλλοι παρ' Ὀμήρῳ μνημονεύεται. Καὶ ἐν τῷ
σημειωθέντι δὲ χωρίῳ παραβάλλεται ἡ φωνὴ τοῦ
Ἀχιλλέως πρὸς τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος. Ἐκ
τούτου

ΣΑΛΠΙΞ, ἀορ. ἀ. γ'. ἐνικ. ἐπικ. σάλπιγξ,
ἢ γ'. πληθ. ἐσάλπιγξαν, σαλπίζω, δίδω ση-
ματον διὰ τῆς σάλπιγγος, „βαρὺ τὴν
τρομπέταν“, Βατρ. 203, τροπικ. «ἀμφὶ δὲ
σάλπιγγεν Οὐρανός» ἀντίχρως δὲ περὶ ὁ Οὐρα-
νός, ὡς περ σάλπιγγος ἡχώσης, Φ 388 † μετ'
αὐτ. κηρύττω διὰ τῆς σάλπιγγος, Βατρ. 203.

ΣΑΜΗ [-], ἡ Σάμος, ἡ, Β 634, δ 674,
νῆσος οὐ μακρὰν τῆς Ἰθάκης, ἀνήκουσα εἰς τὸ
κράτος τοῦ Ὀδυσσεύς, κατὰ τινας μὲν ἡ μετέ-
πειτα καὶ νῦν Κεφαλληνία, κατ' ἄλλους δὲ μέρος
ἐκτῆς, ἴδ. ΔΟΥΔΙΣΙΟΝ, α 245, ε 24, Τ. Ἀπ.
249.

ΣΑΜΟΣ, ἡ, 1) = Σάμη, ἴδ. τ. λ. 2) Σάμος
Θρηκική, ἡ μετέπειτα Σαμοθράκη, νῆσος τοῦ
Αἰγαίου πελάγους παρὰ τὴν Θρακικὴν παραλίαν
ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἑὐρώ, περιβόητος
ἐπὶ τῶν μετέπειτα χρόνων διὰ τὰ μυστήρια τῶν
Καθεύρων, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον, καὶ τὴν
σήμερον ὁμωνύμως καλουμένη „Σαμοθράκη“,
N 12· ἀλλαγὸς δὲ καὶ ἀπλῶς «Σάμος» Ω 78,
753. 3) νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ
τὴν Ἰωνικὴν παραλίαν, περιβόητος διὰ τὸν λαμ-
πρὸν ναὸν τῆς Ἥρας, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον
καὶ τὴν σήμερον ὁμωνύμως καλουμένη „Σά-
μος“, Τ. Ἀπ. 41.

ΣΑΜΑΔΑΟΝ, τό, ξύλινον ὑπόδημα (δηλ. πάτος
μόνον) δι' ἱμάντων εἰς τὸν πόδα ὑποδεδεμένον,
σάμβαλον, ἀνάλογον πρὸς τὸ σημερινὸν „τσάκ-
καρον“, Τ. Ἑρμ. 79, 83. (Κατὰ τὸν Λόδεσκ.
παράγεται ἐκ τοῦ σανίς, κατὰ συγκοπὴν ἀντί

τοῦ ἀγρ. σανίδαλον, κατ' ἄλλους δὲ ἡ λ. εἶνε
Περσική: sandal. || Ἐν τῇ καθομῇ. σάζεται
ἡ λ. μόνον ἐν τῇ τροπικῇ καὶ παροιμιώδει φρά-
σει „ὀλίγα εἶνε τὰ σάνδαλά του“, ταυτίστῃ
ὀλίγην ἀκόμη ζωὴν ἔχει).

ΣΑΝΙΣ, ἴκος, ἡ, σανίς, „σανίδα, σανίδι“,
ἀπομ. τὸ ἐκ σανίδων πεποιημένον, ὅθεν ἀ.) θύ-
ρα, πάντων ἐν τῇ τροπικῇ καὶ παροιμιώδει φρά-
σει, πάντων ἐν τῇ τροπικῇ καὶ παροιμιώδει φρά-
σει 1 583, 6 344 κ. ἀ. β.) ἱκρίωμα, σανίδω-
μα (ὕψηλότερον τοῦ ἐδάφους, ἀνάλογον πρὸς τὸ
Τουρκ. „μενδέρι“, ἐνικ. φ 51.

(ἐλός) (πρόβλ. τὸ Λατ. sanus, ἄχρηστος τύπος
τοῦ σώς, σῶος, ἐξ οὗ ὁ συγκρ. ΣΑΠΤΕΡΟΣ, π,
ΟΚ, ὑγιέστερος, ἀκραιότερος, σωστό-
τερος, ἀδολαβέστερος, Α 32 † «μή μ' ἐριδιζέ,
σαώτερος ὥς κε νῆλαι» (ἐνθα ἐννοεῖται ὡς δεύ-
τερος ὅρος συγκρίσεως τὸ: παρὰ ἐάν ἐπιμένῃς
ἐριδιζῶν με. Κατὰ τὸν Βούττμαννον ὁμοῦ εἶνε
ἀντὶ θετικοῦ, ὡς τὰ: ἀγρότερος || καὶ ἄλλα
πολλὰ συγκριτικά παρ' Ὀμ. ἀντὶ θετικοῦ καί-
μενα, οἷον κάλλιον, ῥίγιον κ. ἀ.).

ΣΑΦΡΟΣΥΝΗ, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σωφροσύνης,
κυρ. ὑγιεῖς (σῶαι) φρένες, φρόνησις, περὶ
σκεψίς; || Ὁδ. φ 13, 30.

ΣΑΦΡΑΝ, ονος, ὁ, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σώφρων
(σῶος, φρήν), ὑγιεῖς (σῶας) ἔχων τὰς φρέ-
νας, φρόνιμος, περισκεμμένος, Φ 462,
δ 458.

ΣΑΩ (σῶος), συνηρ. σῶ (δὲν εὐρίσκεται πα-
ρ' Ὀμ.), ἐξ οὗ κατ' ἐπέκτασιν σῶη, ἕτερος ἐπικ.
τύπος τοῦ εἶνα (ἔπαξ μόνον παρ' Ὀμ. ἢ μόνον
ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἐνερ. ε 490). Ὁ Ὀμ. ἔχει
τοῦς: ἐξίς: τύπους: 1) ἐκ τοῦ εἶνα: μέλλ. σῶω-
σω· ἀορ. ἐσῶωσα, σπανιῶτ. ἀναύξητ. σῶωσα,
μέσ. μέλ. σῶωσσομαι, φ 309, ἀορ. παθ. ἐσῶω-
θην. Ἐπὶ δὲ καὶ προστακ. τοῦ ἐνεργ. ἐνερ. σῶω
(=σῶζε) ἀντὶ τοῦ: σῶος (ὅπερ συνηρέθη:
σῶου, σῶ. ἢ κατ' ἐπέκτασιν διὰ τοῦ ἀ ἀντὶ τοῦ ο,
σῶω· πρόβλ. τὸν τύπον ναεῖσῶωσα) ν 230, ρ 595·
ὡσαύτως γ'. ἐνικ. τοῦ παρτα. ἀναυζήτως σῶω
(=ἐσῶζε) ἀντὶ τοῦ: σῶος (συνηρημ. κατὰ τὰ
ἀνωτέρω: σῶ καὶ κατ' ἐπέκτασιν: σῶω), Π
363, Φ 238. (Οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ ἐξήγουν
τοὺς τύπους: τούτους: διὰ Δωρικῆς τροπῆς τοῦ
οἰς εἰς ω. Ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ Κρυγέρου ἀνά-
γουσιν αὐτοὺς εἰς ἄχρηστὸν τινα ἀορ. ἐσῶω, ἐσῶς,
ὡς: ἐπλων, ἐπλως, μετὰ παρενθῆκης τοῦ α).
2) ἐκ τοῦ εἶνα (ἐξ οὗ τὸ σῶω) μετοχ. σῶ-
οντες, ε 430, ὑποτακ. β'. καὶ γ'. ἐνικ. μετὰ
συσταλῆς τοῦ ῥιζικοῦ φωνήεντος σῶης, σῶη
(ἔπαρ ὁ Βέκκ. κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. γράφει: σῶφς
σῶφ) 1 685, 424, καὶ γ'. πληθ. σῶωσι 1 393,
(ἐνθα φέρονται καὶ γραφαί: σῶωσι καὶ σῶωσι).
παρτα. σῶεσκον Θ 363. Σημασ. ἀ.) δια-
σῶωζω, διαφυλάττω, διατηρῶ, τινέ, Α 83,
ε 430 κ. ἀ. «ζωός» φυλάττω ζωντανούς, Φ
238, συνάπτεται πολλάκις μετὰ τοῦ «ἐρόμαι»,
σῶωζω καὶ διαφυλάττω, «Ἀργεῖους ἢ νῆας»

Κ 44: ὡσαύτως καὶ τὸ παθ. **Ο 503,** τὸνναντίον τοῦ «ἀπολίσθαι» **P 228:** καὶ ἐπὶ πραγμάτων «ἡας, πόλιν» **Ὀμ. πλχ.,** «σπέρμα πυρός» δια-
τηρῶ σπέρμα πυρός, ἐναύσμα, ε 490: δ') σώ-
ζω, «γλυτύνω», ἀπαλλάττω, μετ' αὐτ. «σῶω
δ' ἐρήρας ἐταίρους» ἐσπούδαζε νὰ σώσῃ
τούς ἐταίρους, **Π 363, Φ 238:** «ἐκ φλοίσβοιο,
ἐκ πολέμου» σώζω τινὰ ἐξάγων ἐκ τοῦ κελ.
ἐλευθερώνω ἀπὸ τινος, **E 469, A 752:** ὡσαύ-
τως «ἐκ θανάτοιο» ἀπαλλάττω τινὰ τοῦ θανά-
του **X 475,** «τῆλόθεν ἄνδρα σώσας» καὶ μα-
κρόθεν, **Υ 1:** καὶ μακρὸν πλανώμενον ἄνδρα
θόντα νὰ σώσῃ (νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν πατρίδα),
γ 234: «εἰς προῶς» σώζω τινὰ μεταφέρων
εἰς κτλ. ε 452: ὡσαύτως «ἐπὶ νῆα» **P 692,**
«πολινδὸς» **E 224.** Τὸ δὲ «μεθ' ὅμιλον σώ-
σας» ἐν τῇ ὁμίλῳ, ἐν τῇ συμπλοκῇ, **P 149.**

ΣΑΠΗΗ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σαπή. **Ἰδ. λ. σάπη.**
ΣΑΡΔΑΝΙΟΣ [·υ·], **Η, ΟΝ,** «μεῖδισσε δὲ θυμῷ
σαρδόνιον μάλα τοῖον» μεῖδισσε δὲ ἐκ τῆς
δρῆγης πολὺ πικρὸν, σαρκαστικὸν (σαρδόνιον)
μεῖδισμα, **ο 302 f,** ἐνθα τὸ «σαρδόνιον» εἶνε
οὐδέτε. ἐνικὸν ἀντὶ ἐπὶρ. σαρδανίως, κατ' ἄλλους
δὲ ἐπὶθ. κατ' ἑλλειψιν τοῦ οὐσίας. «γέλων» ἢ
τούλῃχιστον «μεῖδισμα». (Ἦ ἀρχὴ τῆς παροι-
μώδους ταύτης φράσεως εἶνε ἀμφιβολος: κατὰ
τινα μὲν εἰκασίαν, παραγομένης τῆς λ. ἐκ τοῦ
σαίρειν, «ἀπὸ τοῦ σισαίρειν τοῖς ὁδοῦσιν ἢ
ἄκροισι χεῖλεσι» ὡς λέγει ὁ Εὐστάθ. ἢ Ἀπολ-
λῶν ὄθεν καὶ «σαρδάξω» κατὰ τὸν Φώτιον
μετὰ πικρίας γελῶ. Ἄλλοι δὲ γράφοντες
σαρδόνιον παράγουσι τὴν φράσιν ἀπὸ τινος φυ-
τοῦ σαρδονίου (εἶδος σελίνου) ἐν τῇ νήσῳ Σαρδοῖ
φυσμένου, οὗτινος οἱ γευθέντες πάσχουσιν ἀκού-
σιόν τινα γέλωτα μετὰ σπασμῶν. Ὁ Εὐστάθιος
μνημονεύει ἢ ἄλλας ἐρμηνείας ἤττον πιθανάς).

ΣΑΡΞ, ΣΑΡΚΟΣ, ἡ, δοτ. πληθ. σάρκεσι, σάρξ,
«σάρκα», ἐνικ. μόνον **τ 450,** ἀλλαχού δὲ πληθ.
ἐπὶ τοῦ κρέατος τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων, **Θ-**
380, ι 293 κ. α.

ΣΑΡΗΗΔΩΝ, ὄνομ. ὁ, ἐπικ. δὲ γεν. καὶ Σαρπη-
δοντος M 379, Ψ 800 καὶ δοτ. Σαρπηδόντι **M**
392, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ σύνθηος -όνομ., Σαρπη-
δώνι, κλητ. Σαρπηδόν, **E 633,** υἱὸς τοῦ Διὸς
καὶ τῆς Λαοδαμείας **Z 498** ἔξ. (κατὰ δὲ τὸν
μεταγενέστερον μῦθον τὸν παρ' Ἀπολλ. υἱὸς τοῦ
Εὐάνδρου καὶ τῆς Ληιδαιμείας, ἔγγονος παλαι-
τέρου τινὸς Σαρπηδόνος) βασιλεὺς τῶν Λυκίων
(**Ἰδ. Λύκιοι 4**), σύμμαχος τῶν Τρώων, **B 876,**
φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου **Π 480** ἔξ. Κατὰ
προσταγὴν τοῦ Διὸς ὁ Ἀπόλλων καθαρίζει τὸν
νεκρὸν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ αἵματος καὶ τῆς κόνεως
καὶ ἀλείφει αὐτὸν ἀμβροσίαν, **Π 667** ἔξ.

ΣΑΤΙΝΗ [·υ·], ἡ, ποιητ. (σάτιω), φορτηγὸς
ἄμαξα, «ἀμάξι», (Ἰταλ.) «κάρρο», **Υ. Ἀφρ.**
43.

ΣΑΤΚΙΘΕΙΣ [·υ·], ἐντοσ, ὁ, μέγας χειμαρρὸς
ᾗ: Μυρία, **Z 34, Ξ 415, Φ 87** (Στράβ. 7, 7, 2),

ἐπὶ τῶν μετέπειτα χρόνων καὶ Σαρνίδει λεγό-
μενοι, Στράβ. 13, 4, 50.

ΣΑΤΙΝΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἦνοπος καὶ μιᾶς ναϊά-
δος νόμφης, πληρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰάντος, **Ξ**
443.

ΣΑΤΟΣ, Η, ΟΝ, ποιητ. (συγγ. τῷ σάλος,
ταλεύω, σαλάσσω), ὁ ἐν τῷ βαδίζειν σα-
λευόμενος, «σαῦλα βαίνουσα» λέγεται ἡ χε-
λὼν **Υ. Ἑρμ. 28.**

ΣΑΥΡΩΤΗΡ, ἦρος, ὁ (κυρ. ἀντὶ τοῦ ἀχρηστοῦ
σταυρωτήρ, ἐκ τοῦ: σαυρῶ, ὅπερ ἐκ τοῦ: σαυ-
ρός), τὸ κάτω ὀξὺ ἄκρον τοῦ δόρατος, τοῦ κον-
ταρίου, τὸ ἄλλως «οὐρίαχος» λεγόμενον, ὅπερ
ἐνεπήγνυτο εἰς τὴν γῆν κατὰ τὴν ἀνάπαυσιν
τοῦ στρατιώτου, **K 453 f.** (|| Κατ' ἄλλους: ἐκ
ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἀχρ. σαυρῶ, ὅπερ ἐκ
τοῦ σαῦρος=οὐρά, ὡς οὐρᾶς τόπον ἐπέγοντος
τοῦ σαυρωτήρος, ὅστις καὶ «οὐρίαχος» διὰ τοῦ-
το λέγεται παρ' Ὀμ., κατὰ δὲ τὸν Δυντίζερν ἐκ
τοῦ σαύρα, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁμοιάζει κατὰ τὴν
ταχύτητα τὸ ἐξακοντιζόμενον δόρυ).

ΣΑΦΑ [·υ·], ποιητ. ἐπὶρ. τοῦ σαφής, σαφῶς,
βεβαίως, ἀκριβῶς, σύνθη. ἐν τῇ φρ. «σάφα
εἰδέναι» γινώσκω τι σαφῶς, «καλὰ», **B 192,**
252, 6 408 κ. α., καὶ ἐν τῇ «σάφα ἐπισταθαι»
δ 730, ἣτι σημαίνει προσέτι εἶμαι εἰδημένων,
ἐπιστήμων τινός, «γινώθω (προφ. νιώθω)
ἢ καταλαμβάνω ἀπὸ» **M 228, α 202** (πρὸλ.
εἶδα **B'**). «σάφα εἰπεῖν» ἀκριβῶς, ὀριστικῶς
εἰπεῖν, **ε 31, 43 κ. α.,** ἔτι δὲ καὶ: ἀληθῶς εἰπεῖν,
Δ 404.

ΣΑΦΗΣ [·υ·], ἔρ. σαφής, βέβαιος, «σαφές
δ' οὐκ οἶδα» δὲν γνωρίζω ὅμως μετὰ βεβαιότη-
τος, δὲν εἶμαι βέβαιος, **Υ. Ἑρμ. 208.**—Ἐπὶρ.
Ἰων. **ΣΑΦΗΣ=σαφῶς, Υμ. Δήμ. 149.** (Συγγ.
τῷ σαφός, λατ. sapiens).

ΣΑΠ, ΣΑΠΕΑΙ, ΣΑΠΕ ᾗ, **Ἰδ. ΣΑΟ.**

ΣΑΥΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ, **Ἰδ. ΣΑΟΣ.**

ΣΒΕΝΝΥΜΙ, μόνον ἐν τῷ ἀορ. ᾶ: ἔσβεν, ἀπαρτ.
ἐπικ. σβέσσαι, ἀορ. ᾶ: ἔσβην. 1) μεταθ. ἐν τῷ
ἀορ. ᾶ: ᾶ), «σβένω, σβύνω», «πυρκαϊήν» **Ψ**
237, Ω 794: β') μεταφ. καταστέλλω, θα-
μάζω, κατευνάζω, κατασιγάζω, «χόλον»
I 678, «μένος» Π 621. 2) ἀμετάθ. ἐν τῷ ᾶ:
ἀορ. ᾶ: «σβύνομαι» καὶ μόνον «σβύνω»
(ἀμετάθ.), περὶ τοῦ πυρός, **I 471: β')** μεταφ.
κοπάζω, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, **γ 482.**

ΣΕΒΑΣΜΑΙ, ἀποθ., μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικ. τοῦ
ἀορ. ᾶ: ἀναύξ. σεβάσαστο, συστέλλομαι, φο-
βᾶσμαι, ἐντρέπομαι, ἀποφεύγω τι θεωρῶν
αὐτὸ ἀνόσιον, «σεβάσαστο γάρ τὸ γε θυμῷ»
Ἰλ. **Z 467, 447.** (Ταύτην τὴν σημασίαν μόνον
παρ' ἐπικοῖς ἔχει). Ἐκ τοῦ

ΣΕΒΑΣ [·υ·], τὸ, ποιητ. (σεβόμαι), μόνον κα-
τ' ὄνομα καὶ αἰτ. εὐχρ. 1) σεβας, εὐσεβεία,
αἰδώς, ἐντροπή, πρὸς τὸ θεοὺς καὶ πρὸς ἀν-
θρώπους, μετ' ἀπαρτ. **Σ 478:** ἰδίως εὐσεβεία,
Ἰ. Δήμ. 10. 2) θαῦμα, θαυμασμός, ἔκ-

πληθείς, θάμβος, «αἶδας μ' ἔχει» θάμβος μὲ κατέχει, θαυμάζω, γ 123, δ 75 κ. α.

ΣΕΒΟΜΑΙ, ἀποθ., συγγέλλομαι, φοβοῦμαι, ἐντρέπομαι, ἀπολ., Δ 240 γ.

ΣΕΒΩ, ἐπικ. ἀντί τοῦ σοῦ, ἴδ. σγ, σδ' κατ' ἐκβολὴν ἀντί τοῦ σεῖτο, ἴδ. σγ. (|| Τού: τύπους σεῖ' ἔχει· ὁ Λαρόχης θέλει νὰ ἐξοβελίσῃ ἀντικαθιστῶν αὐτοῦ: διὰ τῶν Ἰων. συνήθη. σεῦ καὶ ἐμεῦ).

ΣΕΙΛΗΝΑΙ, οἱ (κατὰ τὸν Πausan. 1, 23, 6) οἱ πρεσβύτεροι τῶν Σατύρων, ὁπαδοὶ τοῦ Διούποτος, (χωρ. δαίμονες τοῦ πηγαίου ἢ ῥέοντος ὕδατος, τοῦ διατρέποντος καὶ γονιμοποιούντος, ἀνήκοντες μάλιστα εἰς τοὺς μύθους τῆς Μ. Ἀ-σίας), γ. Ἀφρ. 263.

ΣΕΙΩ, ἐπικ. ἀντί τοῦ σοῦ, ἴδ. σγ. ΣΕΙΡΑ, ἡ (1. εἰρω) = σειρά, σχοινίον, „τρι- χιά“, „εὐπλεκτός“ ψ 145, „πλεκτή“ γ 175, 192, „χρυσή“ ἄλυσος χρυσή, Θ 19. (|| Εἰς ὁμοίαν περίπου σημασίαν εὐρίσκεται τὸ ὑποκο- ριστ. τῆς λ. ταύτης ἐν τῇ καθομιλοῦμ. „σειρού- τιον“· ἡ δὲ „σειρά“ σημαίνει στῖχον ἢ κατὰ μήκος· τάξιν).

ΣΕΙΡΗΝΕΣ, ἡ, συνήθως κατὰ πληθ. αἱ Σειρήνες (ἐκ τοῦ παρὰ Φωτίῳ σειράω, ὅπερ ἐκ τοῦ σειρά, οἰοῦν ἐμπλέκουσαι, δελεάζουσαι, κατακλιθεῖσαι: Κηληδόνες), μυθολογικαὶ περὶ θένον, ἐνδαιτυμέναι κατὰ τὸν Ὀμ. μεταξὺ Αἰαίης νήσου καὶ τοῦ σκοπέλου τῆς Σκύλλης, αἵτινες διὰ τῆς ὥραιας τῶν φωνῶν καταβέβηκον τοὺς παραπλέοντας προσελκυσὼν εἰς ἑαυτάς καὶ ἐφά- νουσαν αὐτοὺς, μ 39, 52. Ἡ μεταγενεστέρη μυ- θικὴ παράδοσις ἀποκαλεῖ αὐτάς θυγατέρας τοῦ Ἀχελέως καὶ μιᾶς τῶν Μουσῶν, ἴδ. Ἀπολλων. τὸν Ροδ. Δ'. 895, γ' Ἀπολλόδωρ. 1, 3, 4. Ὁ Ὀμ. νομίζει αὐτάς δύο τὸν ἀριθμὸν (ἴδ. μ 52 „Σειρήνου“), οἱ δὲ μετέπειτα τρεῖς ἢ τέσσαρες (ἴδ. Εὐστάθ. εἰς τὸ μνημονεύουμ. χωρίον). Οἱ ἀρχαῖοι γεωγράφοι ἐποπλοῦντο αὐτάς εἰς τὴν νοτιοδυτικὴν παραλίαν τῆς Ἰταλίας, εἰτε ἐν τῇ Σικελικῇ πελάγει οἱ πλειστοὶ (διὸ καὶ οἱ παρὰ τὰς Καπρέρας τρεῖς ἐπικίνδυνον σκόπελοι ἐκα- λούντο Σειρηνοῦσαι), ἢ περὶ τὴν Νεάπολιν καὶ τὸ Σύρρετον, ἢ ἐν τῇ χώρᾳ τῇ μεταξὺ Παλ- στοῦ (Ποσειδωνίας) καὶ Ἐλέας (Στράβ. 4, 2, 42—43). Οἱ δὲ ταχύνται οἱ ἀρχαῖοι παρίσταν αὐτάς ὡς θρυῖδας μὲ πρόσωπον γυναικεῖον. Θεω- ροῦνται δὲ ὡς σύμβολον τῆς ὥραιας θαλασσίας γαλήνης, ὑπὸ τὴν ὁποίαν κρύπτονται παντοῖοι ἐλπίδιοι κίνδυνοι.

ΣΕΙΩ (συγγ. τῷ σεῦω), ἔνεσ. μετοχ. -ων, -οντες, -οντες· παθ. -όμενον, α, παρ. ἀναβί- σειον, παθ. γ'. ἐνικ. σεῖστο, γ'. πληθ. εἰσει- οντο γ 59, ἀόριστος α. ἀναβί. σεῖσα, μετοχ. -ασα καὶ μέσ. σεῖσατο. 1) Ἐνεργ. πᾶλλον, τινάσσω, σεῖω, ἐγγελάς, ἔγχος, μέλιν· γ 345, N 135 (ἐνθα ὁ παθ. τόπος), X 133 κ. α. «θύρας» [κόπτω], κρούω, κτυπῶ, 1583,

«ζυγόν» τινάσσω τὸν ζυγόν, ἐπὶ τῶν τραχόντων ἔππων γ 186, δ 184. 2) Παθ. ἔ. μέσ. κινού- μαι, τινάσσομαι, σαλεύομαι, „σεισσομαι“ (προφ. „σεισσομαι“) N 805, ε 285, γ 59, „σει- σατο εἰνὶ ὄρνει“ Θ 199. (|| Ἐν τῇ καθομιλ. εὐρίσκεται μόνον κατὰ μέσῃ διάθεσιν, οἷον „σεισσο, δὲν σείσθηκα ἀπὸ τὸν τόπον του“ κτλ. Μόνον δὲ ἐν Μακεδονίᾳ ἤκουσα τὸ ἔνεργ. „σει- γησε“ (σειγῆσε) πάντοτε ἀναύξητον εἰς τὴν σημασίαν τοῦ σεισμοῦ ἐγένετο, καὶ τὸν ἔνεσ. „σειγᾶσι“ = σεισμός γίνεται. Ἐν τούτοις παρα- τηρητέον πρῶτον τὴν ἑλλειψιν τῆς συλλαβ. αὐ- ξήσεως, ὡς καὶ παρ' Ὀμ., τὴν χρῆσιν τὴν ἀπρό- σωπον τοῦ ῥήματος, ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, τοῦ ὕει, σεῖσι, ἀστράπτει κτλ., καὶ τοῦ μεταξὺ γράμματος, εἴτε j εἴτε f εἶνε τοῦτο, τὴν διατή- ρησιν ὡς γ, ἥτις γίνεται καὶ ἐν τῷ παραγώγῳ ὀνόματι „σειγισμός“ = σεισμός).

ΣΕΛΑΓΟΣ [-υ.], ὁ, πατήρ τοῦ Ἀμφίου ἐκ Παισῶ, E 612.

ΣΕΛΑΣ [-υ.], ΛΟΙ [-υ.], τό (ἐκ τῆς ῥίζ. ΣΕΛ (ΣΕΛ), ἥτις δὲν εἶνε διάφορος τῆς ΣΕΡ, εἰς ἣς Σείρ, Σεί- ριος, ὅ ἐ. τὸ ἡλιακὸν θάλασσαν καὶ ὁ ἀστὴρ ὁ λεγόμενος ἄλλως κύων, ἴδ. π. λ.) δοτ. εἰλαί καὶ εἰλα (ἡ ὅπως τινὲς συναίρουσι: εἰλαι), λάμψις φέγγος, φῶς, ἀπαύγασμα, οἷον τοῦ πυρός, Θ 509, 563, φ 246 κ. α., ὅθεν ἡ αὐτὸ τὸ πῦρ P 739, ἔπειτα τῆς ἀσραπῆς, τῶν ἀστέρων, γ. Ἀπ. 442, Θ 76. ε'.) ἡ λαμπράς, γ. Δῆμ. 52.

ΣΕΛΗΝΗ, ἡ (συγγ. τῷ προηγούμενῳ), σελήνη, „φεγγαρί“, Θ 555, „πλήθουσα“ πανσέληνος, Σ 484, ὡς ὅρος συγκρίσεως τῶν λαμπρῶν πραγ- μάτων, δ 45, ω 148.

ΣΕΛΗΝΗ, ἡ, Λατ. Luna, ἡ θεὰ: περὶ τῆς κατα- γωγῆς καὶ τῆς εὐσεως καὶ ἀνατολῆς αὐτῆς οὐδὲν παρ' Ὀμ. εὐρίσκεται. Ἐν τῇ γ. 31 (32), 6 εἰ. λέγεται θυγάτηρ τοῦ Ἰσμερίου καὶ τῆς Εὐρωαίσεως (κατὰ δὲ τὸν Ἡσίοδον Θεογον. 375 τῆς Θείας). Ἐν δὲ τῇ γ. Ἐρμ. 100 θυ- γάτηρ τοῦ Πάλλαντος, πρὸλ. γ. 32 (33).

ΣΕΛΗΝΙΑΔΗΣ, ἀο, ὁ, υἱὸς τοῦ Σελήνιου, ὁ Εὐήνος, B 693.

ΣΕΛΙΝΟΝ [-υ.], τό, „σελίνον“, Λατ. ἄριον, γένος φυτῶν, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάγεται τὸ ἴδιον „σελίνον“ καὶ τὸ „πετροσελίνον“ ἢ „Μα- κεδονήσιον“, ὅπερ σήμερον κατὰ παραθορὰν ἑνιαχοῦ προφέρεται „Μαῖδανός“, τὰ ὅποια προκοπτοῦν εἰς τοὺς χαμηλοὺς καὶ ἐλώδεις τόπους, ἐν δὲ τῇ Πλάτῃ μνημονεύεται ὡς φορβὴ τῶν ἔππων, B, 776, ε 72, Παρ. 54. (Κατὰ τὸν Βυλλερδέκιον εἶνε ὀνομα εἶδους τοῦ λεγομένου hipposelinum ἢ Smyrniūm olus atrum τοῦ Λιν., κατὰ δὲ τὸν Ἐδνιον εἶνε τὸ ἄριον gra- νουλος, ὅπερ καὶ ἐλεοσελίνον καλεῖται).

ΣΕΛΛΗΝΕΙΣ, ἔντοξ, ὁ, ποταμός· α.) τῆς Ἡλείας μεταξὺ Πηνειοῦ καὶ Ἀλφειοῦ, τὴν σημ. „Παλουκί“ B 659, O 534. 6'.) τῆς Τρωάδος παρὰ τὴν Ἀρίσθην, B 839, M 97.

ΣΕΛΑΟΙ, οἱ, ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ, δι-
δόντες ἢ ἐρμηνεύοντες τοὺς χρησμούς τοῦ μαν-
τείου τούτου. Διηγόν, ὡς φαίνεται, βίον πολὺ
σκληρὸν καὶ ἀσκητικόν, διό λέγονται παρ' Ὁμ.
ἀνιπτόποδες καὶ χαμαιοῖναι Π 234. Κατά-
τον Στράβ. 1, 2, 20 οὗτοι ἦσαν οἱ πρῶτοι κέ-
ταικοι τῆς Δωδώνης. (Ἐτυμολογείται κατὰ τινες
μὲν ἐκ τοῦ ἑλλά=καθέδρα ἢ ἑδος· κατὰ τὸν
Ἡσίοτον, ὡς ἀνήκοντες εἰς τὸ ἑδος, τὸ ἱερὸν
τῆς Δωδώνης· ἢ κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἀνάγεται
εἰς τὴν ῥίζαν αλ, ἐξ ἧς τὸ ἄλλομαι, καὶ ἔπομ.
οἱ Ἕλλοι, ὅπως λέγονται παρὰ Πινδάρου, ἢ Σελ-
λοι εἶνε οἱ αὐτοὶ καὶ οἱ Σαλλί τῶν Ῥωμαίων.—
Ὅταν παρατηρήσῃ τις ὅτι ἡ ὑπό τῶν Σελῶν
ἢ Ἑλλῶν οἰκουμένη χώρα ἐλέγτο Ἑλλοπία,
καὶ ὅτι τὸ ἐπίθ. ἑλλός· ἢ ἑλλός· λέγεται καὶ
ἑλλοψ, ἀμφότερα ἐπιθετά μὲν τῶν γῆθων,
ἀμφιδόλου ὁμῶς σημασίας, ἴσως κωνσταντήσῃ
εἰς ἄλλην τινὰ ἐρμηνείαν, τὴν τοῦ εὐστροφος,
εὐκίνητος, ῥωμρός· πρὸλ. ἢ τὴν λ. ἑλ-αφος,
καὶ ἑλλός· ἢ ἑλλός=τῆς ἐλάφου ὁ νεβρός).

*ΣΕΛΑΜΑ, ΑΤΟΣ [-], τὸ (συγγεν. τῷ σελίς),
κατάστρωμα τοῦ πλοίου, Ὑμ. 6 (7), 46.

ΣΕΜΕΛΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, μήτηρ τοῦ
Διονύσου ἐκ τοῦ Διός, Ξ 323, Ὑμ. 6 (7), 57.
Παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν ἐν πάσῃ
τῇ θεῇ λαμπρότητι καὶ δυνάμει. Ἐπελθόντος
δὲ αὐτοῦ μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν, ἀπέθανεν
ἐκ τοῦ τρόμου. (Κατὰ τὸν Ἑσπεριον ἐτυμολο-
γείται ἐκ τοῦ σέω βοιωτ.=θέω, καὶ σημαίνει
τὴν μανιώδη, παράφρονα· κατὰ δὲ τὸν Ἀπολ-
λόδωρον=θεμέλη, ὡς θεμέλιον τῆς γῆς· κατὰ
τὸν Διόδωρον τέλος 3, 61=σεμνή, ἢ δηλ. σε-
βλή, σεμλή, σεμέλη, καὶ ταύτην τὴν ἐτυμολο-
γίαν ἀποδέχεται καὶ ὁ Σχοῖαννος).

*ΣΕΜΝΟΣ, ὁ, ὄν (σέδω), σεβαστός, σεβά-
σμιος, ἱερός, περὶ τῆς Δήμητρος, Ὑμ. 42
(13), 1· ἔτι δὲ καὶ περὶ τῆς Περσεφόνης καὶ
Ρέας καὶ Δήμητρος, Ὑ. Δήμ. 1, 486.

ΣΕΟ καὶ ΣΕΪ ἢ ΣΕΥ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σοῦ, σοο,
12, 17.

ΣΕΪΑ, ΕΞΕΪΒΑ, ἴδ. ΣΕΪΑ.

*ΣΕΥΤΑΛΙΟΣ, ὁ, οἰονεῖ „Σεσκληιώτης“, ὁ
ἀγαπῶν τὰ σεύτα, „σεσκλη“, κωμικὸν ὄνομα
βατράχου, Βατρ. 212. Ἐκ τοῦ

*ΣΕΥΤΛΟΝ, τὸ, „σευκλον, σεύκουλον ἢ σε-
σκλον, σεσκούλον“, ἐν τῶν κηπευμένων λα-
χάνων, beta vulgaris τοῦ Λίνου, Βατρ. 162.

ΣΕΪΑ, ποι. (ρίζα ΣΥ-), παρὰτ. μέσ. γ'. πληθ.
ἐσσεύοντο, ἀόρ. ἀ. ἐνεργ. ἐσσεύα, ε, καὶ ἀναβέ-
σδα, ε, αν, ὑποτ. σεύη, μετοχ. σεύας, μέσ. ἀόρ.
ἀ. γ'. ἐνικ. ἐπικ. σεύατο καὶ πληθ. ἐσσεύαντο,
ὑποτ. σεύωνται, εὐκτ. γ'. ἐνικ.-αὐτο, ἀπαρφ.-
ασθαι, μετοχ.-άμενος, παθητ. παρακ. ἐσσυ-
μαι, ὑπερσ. ἐσσύμην, -υτο. Ὁ παθητ. πᾶρκα
ἔχει πολλάκις ἐνεστ. σημασίαν· ὅθεν ἡ μετοχὴ
ἐσσύμενος, η, αν, ἀναδιδάκει τὸν τόνον. Ὁ δὲ
ὑπερσ. εἶνε ἐνταυτῇ καὶ ἐπικ. συγκεκορμ. ἀόρ. β',

τοῦ ὁποίου τὸ β'. ἐνικ. ἐσσυτο, Π 585, ι 447, γ'.
ἐνικ. ἐσσυτο, καὶ ἐπικ. οὔτο, Φ 167. Τὸν ἐνεργ.
ἐνεστώτα δὲν μεταχειρίζεται ὁ Ὁμ. Οἱ αἰσανόμε-
νοι χρόνοι διπλασιάζονται τὸ ἀρκτικόν σ. 1)
Ἑνεργ. μεταβ. κυρ. σοθω, ἐλαύνω· ὅθεν ἀνα-
λόγως τῶν προσκειμένων προσδιορισμῶν α.)
ἐπαρήμι, παρορμῶ, „ἀπολυνῶ“, „κύνας
ἐπὶ κάρφῃ· Α 293, 294, „ἵππους· ἐλαύνω,
Ο 681· β'.) ἀποδιώκω, ἀπελαύνω, κατα-
διώκω, διασκορπίζω, „διωνύσοιο τιθήνας
κατὰ Νουήιον· Ζ 133, „κύνας ἄλλουδ' ἄλλον·
ξ 35, „βοῶν ἄπο σόδα κατ' Ἰδαίων ὀρέων· σὲ
ἀπεδίωξα ἀπὸ τῶν βοῶν καὶ σὲ ἠνάγκασα νὰ
καταβῇς ἀπὸ τῶν Ἰδαίων ὀρέων, Γ 189, „Ατ-
νείαν δ' ἐσσευσεν ἀπὸ γῆνορος· ἀνήρπασεν ἀπὸ
τῆς γῆς, Γ 325 κ. ἀ. γ'.) ἐπὶ ἀφύχων, ρί-
πτω, ἐξασκοντίζω, ἐκσφενδονῶ, „κεφαλῇ·
Α 147, Ξ 413, „αἶμα· ἐκκαμα νὰ ἐξασκοντίζῃ,
„ἐδγαλα“, Ε 208. 2) Παθ. ἡ μαλλον Μίσ-
μετὰ τοῦ ἐπικ. συγκεκορμ. ἀόρ. β'. καὶ ἐνίοτε
μετὰ τοῦ μέσ. ἀόρ. ἀ., Ζ 505, Η 208, Ξ 227,
Ρ 463, Χ 22, Ψ 198, ε 51 (ὁ μέσ. ἀόρ. κυρ.
σημαίνει ταχέως ἐξεκίνησα, ἐξώρμησα·
ἀ.) σπεύδω, τρέχω, ὁρμῶ, „ἀνὰ ἄστυ· Ζ
505, „ἐπὶ ὄρεα· Ξ 227, „ἐπὶ κῆμα· ε 51,
„οὔτο δ' αἶμα· ἐξώρμησεν αἶμα, Φ 167, „φυ-
χὴ κατ' ὠτειλὴν ἐσσυτο· ἡ ψυχὴ ἐξώρμησεν,
ἐξέφυγε διὰ τῆς πληγῆς, Ξ 519, μετ' ἀπαρφ.
„σεύατο διώκειν· ἐσπευσεν ἵνα καταδιώκῃ, ἐ-
σπευσεν εἰς καταδίωξιν, Ρ 463, „ὄρεα ὕλη σεύει-
το καήμεναι· νὰ σπεύσῃ νὰ καῇ, νὰ καῇ ὅ,τι
τάχιστα, Ψ 198· β'.) μεταφορ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς,
ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ, τείνω πρὸς τι, ἐπίτε-
μαι, „θυμός μοι ἐσσυται· κ 484. Ἰδίως ἡ με-
τοχὴ ἐσσύμενος· ἐφειέμενος, ὀρεγόμενος,
ἐπιθυμῶν, Ὁμ. πλγ., μετὰ γεν. „ὀδοιο· δ
733, μετ' ἀπαρφ. „πολεμίζειν· Α 717, δ 416.

3) Μέσ. εἰς τὴν σημασ. τοῦ ἐνεργ. α.) διώ-
κω, καταδιώκω, ἰδίως τὰ θηρία, „λέοντα, κά-
πριον· Γ 26, Α 415, Ο 242· β'.) ἀπελαύ-
νω, ἀποδιώκω, „τινὰ ἀπὸ τίνος· Γ 148, Α
549, „κακότητα ἀπὸ τίνος· Ὑμ. 7, 12. (Περὶ
τοῦ μέσ. ἀόρ. ἀ. ἴδ. ἀνωτέρω 2).

ΣΗΚΛΩ (σηκός), ἀόρ. γ'. πληθ. σήκασθεν Δωρ.
καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐστηκάσθησαν, κυρ. εἰσάγω,
εἰσελάνω εἰς τὴν μάνδραν (τὸν σηκόν), „μαν-
δρίζω“, ἐπομ. ἐν γένει ἐγκλείω, ἐμπερι-
κλείω, Θ 131 f.

ΣΗΚΟΚΟΡΟΣ, ὁ (σηκός, κορέω), ὁ κορῶν, „σα-
ρώνων· τοὺς σηκοὺς, τὰς μάνδρας τῶν ποι-
μνίων, ποιμενικὸς ὑπηρέτης, ρ 223 f.

ΣΗΚΩ, ὁ (τῆς αὐτῆς ρίζ. τῇ Λατ. sapere
sapi-ō) περὶ τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ π καὶ κ πρὸλ.
τὸ λύκος=lypus, ὁπός=sopus), τόπος περι-
φρακτός, „μάνδρα· Σ 589, ι 249.

ΣΗΜΑ, ΑΤΟΣ [-], τὸ, σημεῖον, ἐξ οὗ ἀνα-
γνωρίζεται τι, γνωρίσμα, χαρακτηριστικόν,
„σημάδι“, Κ 466, τοῦ κήρου Η 88 κ. ἀ.

της κλοπῆς; Ἰ. Ἑρμ. 136. Ἰδίας α.) τὸ ἐκ θεοῦ πανεροῦμενον, διόσημα, „σημετον“, οἷον βροντῇ, ἀστραπῇ, ἄπερ ἔδεωροντο ὡς προμηνύματα τῆς θελήσεως τῶν θεῶν, «Ζεὺς... ἐναίσημα (παράσις) σημετα φαίνων» B 353, Δ 381, N 244 κ. α. β.) τύμβος, τάφος, „μνημα, μνημοσφῆ“, ὅθεν «σημα γεῖναι» Z 419, H 86, α 291 κ. α. γ.) γραπτὸν σημετον, «σηματα λυγρά» ὁλέθρια σημετα (γράμματα), Z 168, 18. γράφα. δ.) σημετον ἐνδεικτικόν, „σημαῖδι“, εἰς ἐνδείξειν τέρατος, σκοποῦ, Ψ 326, 813, θ 492. Ἐκ τούτου

σημαῖνα, ἐνερ. ὀρις. -ει, οὔσι, προσ. -ε, -έτω, ἀπρφ. -ειν, μετοχ. -ων, παρτ. ἀναβῆ. σημαίνε, Ἰων. μέλ. σημανέω, μ 26, ἀόρ. ἀναβῆ. σημαίνε, μέσ. ἀόρ. ἐσημήναντο. Α.) Ἐνεργ.

1) ἀμετάβ. σημετον ποιεῖν, κάμνω σημετον νά γένηται ὅθεν παραγγέλλω, προστάττω, δίδω ὁδηγίαν, μετὰ ὅτ. «πᾶσι δὲ σημαίνειν» [καλεῖν] A 289, K 58· σπανίως μετὰ γενικ. «στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν» E 85, «σημαίνειν ἐπὶ θυμῶν» νά διδῇ προσταγὰς εἰς τὰς ὑπερεστρίας, υ 427. 2) μετὰβ. σημαίνω, σημαίνων, „σημαδεύω“, μετὰ αἰτ. «τέρματα» Ψ 358, 757, μ 26. Β.) Μέσ. σημειώνω, „σημαδεύω“ τι τῶν ἑμαυτοῦ, ἢ χάριν ἑμαυτοῦ, «κλῆρον» τὸν κλῆρον μου H 475. Ἐκ τούτου

σημάντωρ, ὄρος, δ, ποι. κορ. ὁ σημαίνων, ὁ κάμνων σημετον, ὁ δίδων ὁδηγίαν, ἀρχηγός, ἀρχων, ἡγεμών, Δ 434, τ 314, Ἰ. Ἀπ. 542, τῶν «ἱππῶν» ὁ σημάντωρ, ἡνίοχος, ἱππηλάτης, Θ 127, τῶν «βοῶν» ὁ βουκόλος, O 325.

σημερον, ἐπῆρ. (Ἀττ. τήμερον ἐκ τοῦ τῆ ἡμέρας || = παύση τῆ ἡμέρας, κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ τ καὶ σ, οἷον βλέπομεν καὶ ἐν τῷ σὺ-τὸ-ιυ) σήμερον, „σήμερα“, H 30, ρ 486.

σηπῶ, παρκα. σέσηπε, ἀόρ. β'. ἐσάτην, ἐξ οὗ γ'. ἐνικ. τῆς ὑποτ. κατ' ἐπικ. ἐπέκτ. σαπῆν ἀντὶ τοῦ σαπῆ, T 27. Τὸ ἐνεργ. σήπω, „σαπίζω“. Ὅθεν τὸ παθ. μετὰ τοῦ ἐνεργ. παρακειμένου ἀμετάβ. „σήπομαι“ (προφ. σέπομαι) καὶ „σαπίζω“, ὁ εἰ. γίνομαι σάπιος, «χρὼς σήπεται» Ἰλ. E 27, Ω 414, «δοῦρα σέσηπε» ἐσάτησαν, εἶνε σάπια, B 435.

σησαμέεις [-υ-], εἰσα, ἐν (σῆσμου), ἐκ σησάμου ἢ μετὰ σησάμου κατεσκευασμένος, „σουσαμένιος“, οἷον «μάξα» Ἐπιγ. 15, 7. (Τὸ σῆσμον μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ τὴν σήμερον, εἰς διάφορα πέμματα καὶ εἰς παραγωγὴν ἐλαίου, ὅπερ σήμερον λέγεται „σαμόλαδο“).

Σήλαμος [-υ-], ἡ, πόλις τῆς Παφλαγονίας, ἢ μετέπειτα Ἀρόπολις τῆς Ἀμάστρεως, B 853.

σησαμότιρος [-υ-], ὁ, „σουσαμότυρο“, τυρὸς μετὰ σησάμου, Βατρ. 36.

Σμετός, ἡ, πόλις τῶν τοῦ Ἑλλησπόντου ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου ἀπέναντι τῆς Ἀσίας.

τακῆς πόλεως Ἀδύδου, τὴν σήμερον „Ἰάλοβα“ || ἢ κατ' ἄλλους, „Ζεμειν-Ἰσάρ“ (Φιλολογ. Σόλογ. Κωνσταντινουπ. Γ' σελ. 61.) B 836.

ΣΘΕΝΑΡΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν, ποιητ. (σθένας), ἰσχυρός, δυνατός, «Ἀτη» I 505 γ.

ΣΘΕΝΕΛΛΟΣ [-υ-], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰθαμίνους, υἱὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεῖς, Π 586.

ΣΘΕΝΕΛΛΟΣ, ὁ (κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ Σθενέλας). 1) υἱὸς τοῦ Κανανέως καὶ τῆς Εὐδάνης εἰς τῶν λεγομένων Ἐπιγόνων, στρατηγός ἐν Τροίᾳ B 564, Δ 367 εἰς, Ψ 511, ἐπαίτας τοῦ Διομήδους I 48. 2) υἱὸς τοῦ Περσείως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ἀνὴρ τῆς Νικίππης, πατὴρ τοῦ Εὐρυσθέως, βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῶν καὶ τῶν Μυκηνῶν, T 416.

ΣΘΕΝΟΣ, ὄρος, τό, ποι. 1) ἰσχύς, δύναμις, ῥώμη, πρὸ πάντων τοῦ σώματος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων, E 439, α 373, Βατρ. 269, σπανίως ἀφ' ὧν πραγμάτων, οἷον ποταμοῦ P 751, τοῦ Ἰλίου P 607, ἰδίως ἐπὶ τῆς ψυχικῆς δυνάμεως, θάρρος, τόλμη, «μέγα σθένος ἐμβάλλειν καρδίᾳ» B 451, E 451· χρησιμεύει ἔτι εἰς περιφράσιν τολμηροῦ τινος προσώπου, μετὰ τῆς γενικῆς αὐτοῦ συντασσόμενη, οἷον «σθένος Ἰδομενίος» ὁ ῥωμαλέος Ἰδομενίος (πρὸς τὰς λ. βίη, ἱς) N 248· ὡσαύτως «σθ. Ὀρίωνος» Σ 486, «σθ. Ἡετίωνος» Ψ 827. 2) ἐν γένει ἰσχύς, δύναμις, ἐπιρροή, Π 542, δύναμις στρατιωτικῆς, στρατός, Σ 274.

ΣΙΔΑΛΟΣ [-υ-], ἐπ. παχύς, «σῦ· γούρος παχύς· εὐτραφής, σιτευτός, „θρεφτάρι“ I 208, E 44 κ. α. Πολλάκις καὶ ὡς οὐσίας. ἄνευ τοῦ «σῦ», οἷον Φ 363, 6 300, ο 463. (|| Ἐντεῦθεν φαίνεται ὅτι ἀληθεστέρα ἐτομολογία εἶναι ἡ ἐκ τοῦ σῦς ἀντὶ τοῦ σῦδαλος κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ ε καὶ ο καὶ ἀλλαχόθεν παρατηρούμενην, παρὰ τὴν ἐκ τοῦ σῖδαλος = „σῖδα“).

ΣΙΓΑΛΟΕΙΣ [-υ-], εἰσα, ἐν, ποιητ., κυρ. παχύς, „γυαλιστερός“ ὅθεν, λαμπρός, στιλπνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὠρατός, πολυτελής α.) ἐπὶ πολυτίμῳ, ποικιλοχρόνῳ ἢ κεντητῶν ἐνδυμάτων κ.τ.τ., «γυτῶν, εἵματα, ῥήγεα, δέσματα» Ὀμ. πλγ. β.) «ἡνία σιγαλόντα» οὐ μόνον τῶν ἱππῶν E 226, 328 κ. ἀλλ., ἀλλὰ καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἄπερ τινὲς μὲν φαντάζονται ὡς στιλπνὸς μεμυλτωμένα ἢ δι' ἀλοιφῆς τινος λιπαρᾶς ἐστὶλβωμένα, οἷον ἐλαίου ἢ χοιρείου ἀλείμματος, τινὲς δὲ ὡς μεταλλίνοις κοσμημασι διαλαμπόντα· γ.) ἐπὶ οἰκιακῶν σκευῶν ἢ τῆς οἰκίας αὐτῆς, «θρόνῳ σιγαλόντι» ε 86, «ὕπερῳα σιγαλόντα» π 449, α 206. (Ἐτομολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σῖδαλος κατὰ δὲ τὸν Γοῖδελον ἐκ τοῦ ἐπιτακτικοῦ προθέματος σι καὶ τῆς ῥίζης γαλ = λάμπω (ἄχρ. οὐσίας· γάλη, ἢ γάλον) καὶ σημαίνει ἑκλαμπρός. || Οὐδέμητις τούτων οὕτως τῶν ἐτομολογιῶν οὕτως τῶν ἐρμηνειῶν εἶναι ὀρθή· τὸ δὲ ἐσφαλμένον τῆς ἐρμηνείας ἐλέγχεται καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ὀμήρου,

ὅτις ε 86 τὸν θράνον τὸν σιγαλόεντα προσδιορίζει «φαινόν». Ὁρθότατα ἐτυμολογείται ἡ λ. ὡς ἐξήκ. Τὸ ἐπιθ. σιγαλόεις προϋποθέτει τὸ ἄχρ. οὐσίας. σιγ-αλον, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ τὸ λατ. signum (ἵσως δὲ δὴν σφάλλονται οἱ συγ-τίζοντες τὴν ῥίζαν εἰς πρὸς τὴν εἰσιγ, σιγῶ, σιγῆμα, σιγῆμή, σιγῆμα καὶ ἄλλας συγγενεῖς Λατινικᾶς). Ἐάν λοιπὸν τὸ σιγαλον=signum, σιγῆμα, τὸ σιγαλόεις εἶνε κατ'ἀκριτος, παμποικίλος, ποικιλόχρους, καὶ αὐταὶ εἶνε αἱ εἰς πάντα τὰ ἄνωτ. χωρὶς ἀρμόζουσαι σημασίαι. Διὰ τοῦτον δὲ τὸν λόγον καὶ ὁ Ἑρμιππος παρ' Ἀθην. Α 28 α ὠνόμασεν ὡς φῶσι κατὰ-στικτα τὰ «ἀμύδαλα» «σιγαλόεντα»).

ΣΙΓΛΑ [-...], σιωπῶ, μόνον κατὰ προστακτ. «σιγα» Ε 90, ξ 493, καὶ ἀπαρρ. «σιγάν» Ἰ. Ἑρμ. 93. Ἐκ τοῦ

ΣΙΓῆ [-...], ἡ, σιωπῆ, μόνον κατὰ δοτ. ΣΙΓῆ ὡς δοτικῶς ἐπὶ σιωπηλῶς, ἀσφύδως, ἀταρᾶχως, «σιγῆ», «σιγῆ ἐφ' ὁμείων» σιωπηλῶς καθ' ὅμᾶς αὐτοῦς, «σιγῆ μετὰ ὅσας ἡ μέσσα σας», Η 495 κ. ἀ., «σιγῆ νῦν» ο 391.

ΣΙΔΗΡΕΟΣ [-...], η, ὅν ἔπ. ΣΙΔΗΡΕΙΟΣ [-...], η, ὅν, Η 141, Θ 15 κ. ἀ. (ἀμφότεροι τοὺς τύπους μεταχειρίζεται ὁ ποιητὴς κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου). 1) σιδηροῦς, «σιδηρένιος», ὅϊον «ἀξων» Ε 723, «δεσμάτα» α 204, «κορύνη» Η 141, «πύλαι» Θ 15, «θρυμαγδός» ὁ σιδηροῦς θόρυβος, ἡ σιδηρὰ κλαγγή, τοῦτέστιν ἡ ἐκ σιδηρῶν ὄπλων προερχομένη, Ρ 424 (κατ' ἄλλους δὲ ἡ δυνατή), «σιδηρέος οὐρανός» ο 329, ρ 565, ἰδ. οἰρανός. 2) τροπικῶς, σκληρὸς ὡς σιδηρός, σιδηροῦς, ἰσχυρός, δυνατός, ἀδάμαστος, «κρᾶθι» δ 293, «θυμός» ἀδυσώπητος, σκληρός, Χ 357, ε 494, «ἥτορ» τολμηρὸν, ἀτρόμητον, Ω 205, 521, «ποί γε σιδηρὸς πάντα τέκταται» σὺ ἔχεις τὰ πάντα ἐκ σιδηροῦ πεποιημένα, ὅς, ἀκάματα, μ 280, «σιδηρεὸν πυρὸς μένος» ἀκάθεκτος δύναμις, ὁρμή τοῦ πυρός, Ψ 177. Ἐκ τοῦ

ΣΙΔΗΡΟΣ, δ, 1) σιδηρός, τὸ «σιδερό», Ὁμ. πλχ. μετὰ τῶν ἐπιθέτων «πολιός, αἰθων, ἰοίς» τὸ τελευταῖον ἐπιθετὸν ἰοειδὲς φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν κυανόχρουν καὶ ἐστομωμένον σιδηρόν, καὶ ἀποδεικνύει ὡς γνωστὴν τὴν τέχνην τοῦ σκληρύνειν τὸν σιδηρόν διὰ τῆς εἰς τὸ ψυχρόν ὕδωρ ἐμβάψεως, ὅπερ καὶ ῥητῶς μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ Ὁμ. ι 391 ὡς σημεῖον στερεότητος ἀκαταμαχλήτου, Δ 510, ἀκαμφίας καὶ ἀτενοῦς ἡρεμίας, τ 212. 2) μετωνομικῶς πᾶν ὅ, τι εἶνε ἐκ σιδηροῦ πεποιημένον, ὄϊον, ὄπλα, σκεύη κ.τ.τ., ὅθεν «πολύκμητος σιδηρός» Ζ 48, Ν 34 κ. ἀ. πλχ.

ΣΙΔΩΝΙΩΝ [-...], ἐπὶ ἑκ τῆς Σιδῶνος, μόνον Ζ 294 †.

ΣΙΔΩΝΙΟΣ [-...], η, ὅν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Σιδῶνιος, ἐκ τῆς Σιδῶνος, Ζ 289. Ἐκ τούτου α) ἡ Σιδωνίη, ἡ Σιδωνία, χώρα τῆς Φοινίκης

ν 285 (κατ' ἄλλους δὲ=Σιδῶν) β'), ὁ Σιδῶνιος, ὁ Σιδώνιος, κάτοικος τῆς Σιδῶνος, δ 84, 618.

ΣΙΔΩΝ [-...] ἄνος, ἡ, πρωτεύουσα τῆς Φοινίκης, παράλιος πόλις, διπλοῦν ἔχουσα λιμένα, τανὼν Σάϊδα, ο 425.

ΣΙΔΩΝ [-...], ὄνομα, δ, Σιδώνιος, κάτοικος τῆς Σιδῶνος, Ψ 743.

ΣΙΩΝ (πεποιημ. λ.), συρίζω ἢ «ταίτσυρίζω» ἐπὶ τοῦ ἥχου τοῦ ἐξερχομένου ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Κόκλωπος, εἰς ὃν ἐνέπηξεν ὁ Ὀδυσσεύς τὸν πεπυρακτωμένον μοχλόν μόνον κατὰ παρατατ. ι 394 †.

ΣΙΚΑΝΙΗ [-...], ἡ, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σικελίας ὀνομασθείσης οὕτως ἀπὸ τῶν Σικανῶν (Θουκυδ. Β' 2, Διόδωρ. Ε' 6) ὡς 307. (Κατ' ἄλλους δ' ἐνταῦθα ἐννοεῖται μυθικὴ τις χώρα). Ἀφ' οὗ δὲ μετέπειτα οἱ Σικανοὶ ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τῶν ἐξ Ἰταλίας ἐπελθόντων Σικελῶν περιωρίσθησαν εἰς τὴν περὶ τὸν Ἀκράγαντα χώραν, αὐτὴ μὲν ὠνομάσθη Σικανία, ἡ δὲ νήσος ὅλη Σικελία.

ΣΙΚΕΛΟΣ [-...], ἡ, ὅν, Σικελικός, Σικελός, «γενὴ Σικελή» ο 383, ω 214, 366, 389. Ὡς οὐσιαστικόν «οἱ Σικελοὶ» μνημονεύονται παρ' Ὁμ. ο 383 ὡς δουλέμποροι, τοῦλάχιστον παρ' αὐτοῖς ἐδόνατό τις νὰ πωλῇ δούλους· κατὰ δὲ τὸν Θουκυδ. ζ' 2 ἦσαν ἔθνος Ἰταλικόν, ὅπερ ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἐκδιωχθὲν ἐπῆλθεν εἰς τὴν Σικελίαν καὶ καταλαβὼν τὸ πρῶτον τὰ περὶ τὴν Κατάνην, κατέκειτο τὴν ἀνατολικὴν μάλιστα παραλίαν τῆς νήσου. (Κατ' ἄλλους δὲ οἱ Σικελοὶ εἶνε ὄνομα μυθικῶν ἔθνους τινὸς εἰς τὴν τῶν δούλων ἐμπορίαν ἀσχολουμένου).

ΣΙΚΙΔΑΝ [-...], ἄνος, ἡ καὶ ὁ, πόλις τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Σικωνίας χώρας, ἐπὶ δύο λόφων κειμένη, τοῦ ἐνὸς ὑπερέχου τοῦ ἄλλου, πρότερον Αἰγυαλοὶ ἢ Μηκῶν καλουμένη, γημισθεῖσα διὰ τὸ ἐμπόριον αὐτῆς καὶ ὡς ἀξιόλογος ἔδρα τῆς Ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας, τὴν σήμερον ὀλίγα ἐρείπεια παρὰ τὸ χωρίον «Βαστικὰ», Β 572, Ψ 299.

ΣΙΜΟΕΙΣ [-...], ἑντος, δ, 1) ποτάμιον τῆς Τροίας, ἐκ τῆς Ἰδης πηγάζον, Μ 22, ῥέον πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς πόλεως Τροίας, καὶ ἐν τῇ Τρωϊκῇ πεδιάδι συμβάλλον μετὰ τοῦ Σκαμάνδρου, τὴν σήμερον Γουμπρὴ (κατ' ἄλλους δὲ ὁ Μενδερὲς, ἰδ. ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΣ), Δ 475, Ε 774, πρὸλ. ΤΡΩΙΚΟΣ. 2) ὁ ποτάμιος θεὸς Σιμόεις Ὡ 52. Ἐκ τούτου

ΣΙΜΟΕΙΣΙΟΣ [-...], ὁ, υἱὸς τοῦ Τρωῆς Ἀνθεμίωνος, ὑπὸ τοῦ Αἰάντος φονευθεῖς, Δ 474 ἐξ.

ΣΙΝΟΜΑΙ [-...], ἀποθ., μόνον κατ' ἐνισ. -εται ὅποτ. -ηαι, εὐκτ. -αιτο, καὶ θαμιστ. παρατ. σινέσκοντο, ζ 6. 1) κυρ. ἀρπάξω, ἀναρπάξω, «ἐταίρους τινί» μ 114 β') διαρπάξω, λεηλατῶ, ζ 6, «ἀγέλας βοῶν» λ 112, μ 139, 2) ἐν γένει βλάπτω, ζημιῶ, «αἰδῶς

ἀνδρας σίνται· Ω 45 (ἐν στίχῳ ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου ἀθετηθέντι, ὡς ἐκ τῶν Ἑργ. καὶ Ἡμ. τοῦ Ἡσιόδ. (316) ληφθέντι μετὰ μικρᾶς τινοῦ παραλλαγῆς). Ἐκ τούτου

ΣΙΝΤΗΣ, ὁ, ποιητ. ἄρπαξ, ληστὴς, ὡς ἐπὶ θ. ἄρπακτικός, «λεῖ, λῆων, λῆκος», Ἰλ. Α 481, Π 353, Υ 165.

ΣΙΝΤΙΕΣ, οἱ (=σίνται· λησταί) οἱ ἀρχαῖοτάτοι κατόικοι τῆς Ἀθήνης, πιθανῶς Θορνακίης φυλῆς, Α 584, θ 294.

ΣΙΠΤΑΟΣ [-υ·], ὁ (Δωρικ. ἀντὶ τοῦ Θεόπουλος), ὄρεινός κλάδος τοῦ Τρωάου, μεθόριος τῆς Λυδίας καὶ Φρυγίας, τὴν σήμερον ὠσαύτως καλούμενος καὶ Τουρκικὸν προσάρτημα Σίπουλι-δ' ἄγρ, Ω 625.

ΣΙΣΤΡΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐνάρειης, ἀνὴρ τῆς Μερόπης, πατὴρ τοῦ Γλαύκου, θεμελιωτῆς τῆς Ἐφύρας ἢ Κορίνθου, γνωστός διὰ τὸς δόλους καὶ τὴν φιλοκρόειαν, Ζ 153 ἔξ. Ἐπειδὴ ἐμήνυσεν εἰς τὸν Ἀσωπόν ὅτι ὁ Ζεὺς εἶχεν ἀρπάξῃ αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, ἥ ἐπειδὴ ἐν γένει προέβδεν εἰς τοὺς θνητοὺς τὰ μυστικά τῶν θεῶν, κατεδικάσθη ἐν Ἄδου νὰ κυλῇ πρὸς τὸ ἀνωφερὲς λόφου τινὸς μεγάλῃν πέτρῃν («λαὸν ἄνω ὥθισε ποτὶ λόφον»), ἥτις πάντοτε διαφεύγουσα τὰς χειρὰς τοῦ κατεκυλίετο, λ 593, Ἀπολλ. 1, 9, 3. (Παράγεται κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ σοφὸς κατὰ Αἰολικὴν τροπὴν τοῦ σ εἰς υ ἢ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ἀντὶ τοῦ σύσσοφος· κατὰ δὲ τὸν Γαίβελον εἶνε σύμβητον ἐκ τοῦ ἐπιτατικού προβέματος σι- καὶ τοῦ σοφός, ἴδ. ΣΙΓΑΛΟΚΙΣ. ἢ. Ἀλλὰ τοιοῦτον πρόθεμα δὲν εἶνε εἰσέτι ἀποδεχόμενον).

ΣΙΤΕΝ, παρατατ. θαμιστικός· μέτ. σιτέσκοντο. Τὸ ἔνεργ. σιτέζω, τρέφω· τὸ δὲ μέτ. σιτέζομαι, τρέφομαι, «γεύομαι», ω 209 ἄ. Ἐκ τοῦ

ΣΙΤΑΣ, ὁ, μόνον ἐνικ. σίτας, «σιτάρει», ἐν γένει δημητριακὸς καρπός, καὶ ἰδίως· ἄ.) τὸ ἐξ αὐτοῦ πεποιημένον (ἴδ. κατωτέρω), ἰδίως ἄρτος, «ψωμί», α 147, π 51, «σίτας ἢ κρέα» ι 9, μ 49 κ. ἄ. πλ.χ. β') συχνότατα παρ' Ὁμ. (κατὰ τὸν Δύντζερων πανταχοῦ τῆς Ἰλιάδος, πλὴν ἐν Ι 246 καὶ Ω 625 καὶ ἐν τοῖς Ὑμνοῖς) τροφή, «φαγεῖ, φαγητόν», ἔδεσμά· ὅθεν πολλάκις «σίτας καὶ σῖνος» Ι 706, γ 497 καὶ ἄ. πλ.χ., «σίτας καὶ μέθυ» δ 746 κ. ἄ., «σίτας ἢ δὲ ποτὴς» Τ 306 ι 87, κ 58. Ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κυκεῶνός (ἴδ. τ. λ.), κ 235. (Ὁ Δύντζερως, ὅστις ἰδίᾳ ἐπραγματεύθη περὶ τῆς λ. ταύτης, παράγει αὐτὴν ἐκ τῆς ῥίζης si ἢ sa (ἢ. πρὸ λ. τὸ Λατ. se-men, καὶ τὸ Γερμ. Sa-me) καὶ κυρίως σημ. καρ' αὐτὸν σπαρτόν. Ἐν τῇ φρ. «βροτοὶ ἢ ἀνέρες ἐπὶ γῆνι σίτον ἔδοντες», ο 222, ι 89, κ 101 εἶνε οἱ «σιτοφάγοι», τουτέστιν οἱ «καρπὸν ἀρούρης» πρῶγοντες, κατ' ἀντίθεσιν ἄλλων, οἶον λωτοφάγων κ. ἄ.

ΣΙΤΟΦΑΓΟΣ [-υ·], οὐκ (σῖτος, φαγεῖν). Α') σιτοφάγοι, ἄρτοφάγος (ἴδ. τὴν προηγ. λ. ἐν

τέλ.) ι 491 ἄ. Β'). δ σιτοφάγοι, οἶονεῖ, «ψωμοφάγος», κυμαίνον ὄνομα μυῶς, Βατρ. 250. ΣΙΤΛΩΣ (σπλός· ἀνάπληρος), μόνον ἄορ. εὔκτ. γ'. ἐνικ. σιτλώσειεν, κυρ. πηρῶ, ἀκρωτηριάζω, «σακατεύω» (Τουρκ.)· μεταφ. κατασιγῶναι τινά, (ἢ. ἢ μᾶλλον ἀφανίζω, ἐξολοθεύω) Ξ 442 ἄ.

ΣΙΟΠΛΗ, ἄορ. εὔκτ. γ'. πλ. σιωπήσειαν, ἀπαρρ. σιωπήσαι, σιωπῶ, «σιωπαίνω» ἢ «σιωπάζω» Β 280, Ψ 560, ρ 513. Ἐκ τοῦ

ΣΙΟΠΗ, [-υ·] ἢ «σιωπῇ», παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ δοτικὴν ὡς δοτικῶν. ἐπὶ θ. σιοπῇ· ἄ.) σιωπηλῶς, «σιωπηλῶς» Δ 412, Ζ 404, α 325 κ. ἄ. πλ.χ. «ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ» ἴδ. ΙΑΚΗ, «σιωπῇ ἐπινεύειν» σιωπηλῶς· κάμνω νεύμα διὰ τῆς κεφαλῆς, Ι 620, «σ. κατανεύειν» ο 463· β.) σιωπηλῶς, τουτέστι κρυφίως, μυστικῶς, Ξ 340, κ 140.

ΣΙΛΑΧ, χωλαίνω, «κουτσαίνω» ἴδ. Α 811, Τ 47, Βατρ. 251.

ΣΚΑΙΑΙ ΠΙΛΑΙ, αἱ, ἢ μόνον ΣΚΑΙΑΙ (ἴδ. ΣΚΑΙΟΣ). Ὁύτως ὀνομάζονται παρ' Ὁμ. αἱ πρὸς δυσμὰς πόλεις τῆς πόλεως Τροίας, ἡγούμαι δυτικαὶ πόλεις, αἵτινες ἦσαν ἡ κυριωτάτη εἰσοδος τῆς πόλεως καὶ ἐξήγον εἰς τὸ Ἀγαθὸν στρατόπεδον. Ἐκ τοῦ ὑπερθεῖν αὐτῶν πύργου ἐφαίνοντο ἡ φηγάς, ἡ σκοπία, ὁ ἑρινεὸς ἢ τοῦ Ἰλου ὁ τόμβος Γ' 445, Ζ 237, Α 470, πρὸ λ. τρωϊκὸν πεδῖον. Λέγονται καὶ «Δαρδάνιαι πόλεις» Ε 789, Χ 494, 413, αἵτινες ἐν δὲν ἦσαν αἱ αὐταί, ἔκειντο ὅμως βεβαίως πρὸς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ὁ ἑ. πρὸς δυσμὰς, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν σημειωθέντων χωρίων. (Ὁ Βοίτυγερ θεωρεῖ αὐτάς ὡς τὴν κυριωτάτην ἀνατολικὴν πόλιν).

ΣΚΑΙΟΣ, ὁ, οὐκ (Λατ. scaevus): 1) ἀριστερός, «ξερθός», «σκαῖ» (ἐξυπακούεται· χεῖρ) ἢ ἀριστερά· ὅθεν «σκαῖ» διὰ τῆς ἀριστερᾶς, Α 501, Π 734. 2) ἐσπερίος, δυτικός· «ρίον» γ 295. ἴδ. τὴν προηγ. λ.

ΣΚΑΪΡΗ, γῆ. πληθ.— οὐσι, μετοχ.— οντες, σκιρτῶ, «πηδῶ», κ 412 «ποσί» χοροπηδῶ Ξ 572, καὶ ἄνευ τοῦ «ποσί» σημ. τὸ χορεύω Ὑμ. 30 (31), 15.

ΣΚΑΛΜΟΣ, ὁ (σκάλλω = σκάπτω, «σκαλεύω, σκαλίζω»), «σκαρμός», τὸ ἐπὶ τῆς κωπαστῆς τοῦ πλοίου κοίλωμα ὅπου ἐμβαινουσα προσδένετο ἡ κώπη, Ὑμ. 6 (7), 42.

ΣΚΑΜΑΝΔΡΙΟΣ, ὁ, οὐκ, 1) Ἐπὶ θ. Σκαμάνδριος, τοῦ Σκαμάνδρου, «πεδῖον» ἢ πεδιάς τοῦ Σκαμάνδρου=τὸ Τρωϊκὸν πεδῖον (ἴδ. τ. λ.). Β 465· ταῦτόν καὶ ἡ Σκαμ. λειμὼν Β 467. 2) Οὐσίας. ἄ.) ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἑκτορος Ζ 402, ἴδ. λ. ΑΣΤΓΑΚΑΣ· β') υἱὸς τοῦ Στροφίου, εἰς τῶν Τρώων Ε 49 ἔξ.

ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΣ, ὁ (Τὸ σκ κατὰ τὸν Θῆρσιον εὐδέπνυτε κάμνει τὸ προηγούμενον φωνήεν θέσει μακρόν· εὐρίσκεται δὲ ἢ γραφῇ Κάμανδρος). 1) ὁ Σκάμανδρος τὴν σήμερον Μενδερέ-Σού

(||. τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Τουρκικοῦ τοῦτου ὀνόματος εἶνε παραφθορὰ κανονικὴ μετ' ἀποκοπῆς τῆς πρώτης συλλαβῆς τοῦ Σκάμανδρος), κατ' ἄλλους δὲ τὸ Μπουνάρ-μπασι, ποταμὸς τῆς Τροίας ὑπὸ τῶν θεῶν Ξάνθος ὀνομαζόμενος «Ὁ Ξάνθον καλεῖσθαι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον» (Υ 74) Ξ 434. Πηγάζων κατὰ τὸ Χ 147 ἐξ πηλοῖον τῆς πόλεως Ἰλίου ἐκ δύο πηγῶν, τῆς μὲν θερμῆς, τῆς δὲ ψυχρῆς ὕδατος, διαρρέει πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς πόλεως τὴν πεδιάδα, συμβάλλεται μετὰ τοῦ Σιμόεντος Ε 774, καὶ ἐκβάλλει ὀλίγον βορειότερον τοῦ Σιγείου εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, Φ 423. Πρὸς τὸ ἐν τῷ Χ 147 περὶ τῶν πηγῶν τοῦ Σκαμάνδρου φαίνεται ὅτι ἀντιμάχεται τὸ Μ 21 χωρίον, καθ' ὃ πηγάζει μετ' ἄλλων ποταμῶν ἐκ τῆς Ἰδης, καθὼς καὶ ὁ Στράβ. 13, 4, 43 λέγει. Νεώτεροι ὅμως περιηγηταί, ὡς ὁ Γάλλος Λεσσεβαλιέρ καὶ ἄλλοι, βεβαιοῦσιν ὅτι αἱ δύο πηγαὶ αἱ ἐν τῷ Χ 147 εἶνε καὶ νῦν ὑπάρχουσιν, ἀλλ' ὁ ἀπὸ τοῦ ὅ ἐκ τῆς θερμῆς μόνον τὸν χειμῶνα εἶνε ὁρατός. 2) Ὑπ' ἀμφοτέρω τὰ ὀνόματα ὁ ποταμὸς οὗτος προσωποποιεῖται, καὶ λέγεται υἱὸς τοῦ Διὸς, μετέγει τῆς Θεομαχίας, Υ 74, μάχεται πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα, Φ 136 ἐξ., 223.

ΣΚΑΝΔΕΙΑ, ἡ, πόλις ἐπὶ θαλάσσιον· κατὰ τὰ νοτιανατολικά παράλια τῆς νήσου τῶν Κυθέρων, Κ 268.

ΣΚΑΠΤΩ, „σκάπτω“ (προφ. σκάπτω) Ὑ. Ἑρμ. 207, „σκαλεύω, σκαλίζω“ Ὑ. Ἑρμ. 90. Ἐκ τούτου

ΣΚΑΠΥΨ, ἦρος, ὁ, σκαψύς, Ἀποστ. 2.

ΣΚΑΡΦΗ, ἡ, πολίχνη τῆς Λοκρίδος, οὐ μακρὴν τῶν Θερμοπυλῶν Β 532. (Κατὰ τὸν Στράβ. 1, 3, 20, ὅπου ὀνομάζεται Σκάρφεια καθὼς καὶ 9, 4, 3, ἐξηφανίσθη ὑπὸ κατακλυσμοῦ).

ΣΚΑΦΙΣ ἰαός, ἡ (σκάπτω), „σκαφίδι“, ἰδίως δὲ, „καρδάρ“, „ἀραγὸς ἢ ἀρμενός“ (ἐν Κυθήροις; Πανδ. Τόμ. ΙΒ'. σελ. 384), ε 223 κ.

ΣΚΕΔΑΝΥΜΙ [..-], (ῥίξα: σκεδ-) μόνον ἐν τῷ ἄορ. ἀ. ἐσκέδασε καὶ ἀναῦξ. σκέδασε, προστ. σκέδασον, διασκεδάζω, „σκορπιζώ“, διαλύω, μετ' αἰτ. «λαόν» Τ 474, Ψ 162, «ἡέρα» Ρ 649, ν 352, «ἀγλὸν ἐπ' ὀφθαλμῶν» Υ 344. Μεταφ. «αἶμα» χύων, Η 330, πρὸλ. **ΣΚΙΔΑΝΑΙ**. Ἐκ τούτου

ΣΚΕΔΑΣΙΣ [..-], ἰοῦς, ἡ, διασκεδάσις, διάλυσις, „σκορπισμός, σκορπιδί“, ἐν τῇ περιφράσει «σκέδασιν θεῖται» = σκεδάσαι, Ὅδ. α 116, σ 225.

ΣΚΕΛΑ, γ. ἐνικ. τοῦ ἄορ. ἀ. τῆς εὐκ. σκήλει, ἑθραίνω, ἀποξηραίνω, «χρόα» Ψ 491 κ.

ΣΚΕΛΟΣ, εὐς, σκέλος, „σκέλι“, ὅθεν «προμὸν σκέλος» τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ σκέλους, ἢ ῥίξα τοῦ σκέλους, Π 314 κ. Πρὸλ. λ. πεντηκός.

ΣΚΕΠΑΡΝΟΝ, τό, σκέπαρνον, „σκεπάρνι“

Ὅδ. ε 237, ε 391. (||. Ἡ ἔτομολογ. ἀμφιβολία· κατὰ τινες μὲν ἀπιθάνως ἐκ τοῦ κέζω, ἔπομ. = κέαρνον, δ. ἔ. πέλεκυς· κατὰ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ κόπτω· πιθανώτερον κατὰ τὸν Βένερτιν ἐκ τοῦ σκάπτω, διότι τὸ σκέπαρνον κατὰ τὸ σχῆμα δὲν διαφέρει τῆς σκαπάνης, εἰ μὴ μόνον καθ' ὅτι εἶνε κοπτερότερον καὶ σκάπτει ξύλα καὶ ὄχι χῶμα).

ΣΚΕΠΑΣ [..-], ἄορ. τό, ἐπικ. (σκέπω), „σκέπασμα“ καὶ „σκέπος“, προφύλαξις, «ἀνέμοιο» τόπος ὑπὸ νηῶς, „ἀπάντιο“ (προφ. „ἀπάγγιο“) καὶ „ἀπανεμιά“ Ὅδ. ε 443, ζ 249 κ. ἀ.

ΣΚΕΠΑΝ, ποιητ. (σκέπη = σκέπας), γ. πληθ. σκεπῶσι κατ' ἐπικ. ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ σκεπῶσι, „σκεπάζω“, προφυλάττω, ἐπὶ ἀκτῶν ὅτι «ἀνέμων σκεπῶσι μέγα κῦμα» προφυλάττουσιν ἀπὸ τοῦ μέγα κῦμα (τὸ διεγερθὲν ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἢ ζευγματικῶς σκεπάζουσαι (τὸν λιμένα) ἀποκροοῦσι τὸ μέγα κῦμα κτλ., ν 99 κ.).

ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ (ῥίξα σκέπ-, Ἀστ. σρεc-ia), μέσ. ἀποθ., προστακτ. -εο, μετοχ. -ομένων, παρτ. ἀναῦξ. σκέπτετο, ἄορ. ἐσκέπαστο, μετοχ. -άμενος. 1) [σκαπῶ], περισκοπῶ, παρατηρῶ, „κυττάζω“, «ἐς νῆα καὶ μεθ' ἐτέρους» εἰς τὴν ναῦν καὶ πρὸς τοὺς ἐταίρους ἢ περὶ τῶν ἐταίρων, ποῦ εἶνε, μ 247, «ἐκ θαλάμιο» Ὑ. Δῆμ. 246, μετὰ τοῦ ἀπορηματικοῦ «αἶκιν» Ἰσως μεθ' ὑποτακτ., Ρ 652. 2) Μεταβ. παρατηρῶ, „κυττάζω“, προσέχω εἰς «δίσκων βοτρυόν» Π 361, «τινά» Ὑ. Ἑρμ. 360.

ΣΚΕΥΓΑ (σκεῦος), τὰ σκεύη διευθετῶ, „συγυρίζω, (Μακεδον.) διαρμύζω“, μόνον κατὰ μετοχ. -οντα, «κατ' οἶκον» Ὑ. Ἑρμ. 285.

ΣΚΗΠΛΗΝΙΟΝ [..-], τό, ἐπικ. (ὁποκοριστ. τοῦ σκηπλήνῃ ἐκ τοῦ σκήπτω), σκήπτρον, βακτηρία, Ὑλ. Ν 59, Ω 247.

ΣΚΗΠΤΟΪΚΟΣ, ον (σκήπτων = σκήπτρον, ἔχω), ὁ κρατῶν σκήπτρον, σκηπτροφόρος, ἐπικ. τῶν βασιλέων, Β 86, ε 9 κ. ἀ. πλη. Ὡς οὐσιαστ., Ξ 93.

ΣΚΗΠΤΡΟΝ, τό, 1) βάκτρον, βακτηρία, „δεκανίκι, (Ἰταλ.) μπαστούν“, ἵνα στηρίζεται τις ἐπ' αὐτοῦ, Σ 416, ρ 199 κ. ἀ., ἐπὶ τῆς βακτηρίας τοῦ ὁδοπόρου ἢ ἐπαίτου, ν 437, ξ 31, σ 103. 2) Ἰδίως ὡς σύμβολον οὐνοῦ ἀποτέ τις ἀξιώματος, σκήπτρον, ἔχον σχῆμα καὶ μήκος κονταρίου καὶ κατὰ τὸ Α 246 διὰ χρυσῶν καρφῶν κεκοσμημένον, «χρυσείας ἔλκοι πεπαρμένον». Ἐπειδὴ ἦτο πρὸ πάντων σύμβολον τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος, φέρουσιν αὐτὸ οἱ βασιλεῖς, λεγόμενοι διὰ τούτου σκηπτοῦχοι, Α 234, γ 442 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ μάντις, Α 15, λ 91, οἱ κήρυκες, Η 277, Σ 505, καὶ οἱ δικασταί, Σ 505, λ 569. Ἐν γένει δὲ ἦτο τὸ σύμβολον τῆς ἐπιστήμης δημοσίας ἐνεργείας, ὅθεν ὁ ἀνιστάμενος ἐν τῇ ἀγορᾷ ἵνα δμύλησθ' ὤφειλε νὰ κρατῇ τὸ σκήπτρον, τὸ δ-

ποτον λαμβάνει ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ κήρυκος, Γ 218, Ψ 568, 6 37 κ. ἄ. Ὁρκιζόμενος δὲ τις ἀνατείνει τὸ σκήπτρον, Η 412, Κ 349. 3) τροπικ. ἡ βασιλικὴ ἐξουσία, τὸ βασιλικὸν ἄξιωμα, Β 206, Ζ 459, Ι 38, «σκήπτρον καὶ θέμιστος» σημαίνει τὴν ἑνωσιν τῆς βασιλικῆς καὶ δικαστικῆς ἐξουσίας, Β 206, Ι 99. Ἐκ τοῦ σκήπτρου, στήριζω, παρ' Ὁμήρ. μόνον μέσ. κατὰ μετοχ. ἐνεστ. -όμενος, -όμενον, στήριζομαι, ἐρείδομαι, «ἀκκουμβῶ» (Λατ.) εἰς σκήπτρον ἢ βακτηρίαν, περὶ γερόντων καὶ ἐπαιτῶν, ρ 203, 338, μετὰ δοτ. «καὶ μιν δῶα αὐτῷ (ἄκοντι) σκηπτρόμενον κατιμέν δόμον Ἄιδος εἴσω» καὶ πιστεύω ὅτι θά καταδῇ εἰς τὸν Ἄδην στήριζόμενος εἰς τὸ ἀκόντιόν μου, ὃ ἐ. σαρκαστικῶς· θέλει ἀποθάνῃ διατριπτηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀκοντίου μου, Ξ 457. Ἐκ τούτου

ΣΚΗΡΙΠΤΑ, ἐπικ., μόνον κατὰ μέσσην διάθεσιν, ἄπαρ. -εσθαι, μετοχ. -όμενος, στήριζομαι, ἐρείδομαι, «ἀκκουμβῶ» (Λατ.), ἀπολελ., Ὅδ. ρ 196, περὶ τοῦ Σισύφου, ὅστις ἀνακυλίει τὸν μέγαν λίθον, «χερσὶν τε ποσὶν τε σκῆρ.» με χείρας καὶ με πόδας· στήριζόμενος, λ 595.

ΣΚΙΑΖΑ [~.], ὑποκατ. τοῦ ὁρ. σκιάζω, σκιάζω, διὰ σκιάς καλύπτω, ἐπισκιάζω, ἡ δύσις τοῦ ἡλίου τὴν ἄρουραν· Φ 232 τ. (ἢ Ἐν τῇ καθομῇ. «σκιάζω» σημαίνει τὸ διὰ σκιάς ἐκφοδῶ, καὶ «σκιάζομαι» ἐκ τῆς σκιάς φοβούμαι, καὶ ἐν γένει τρομάζω (ἐνεργ. ἢ οὐδέτ.)).

ΣΚΙΑ [~.], ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σκιάζω, μόνον παθ. σκιάζομαι, κατα(ἐπι)σκιάζομαι, μόνον ἐν τῇ φρ. «σκιάωντο» (ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐσκίωντο) πᾶσαι ἀνγισαί. Ὅδ. β 388 κ. ἄ. πλη.

ΣΚΙΔΝΑΜΑΙ (βίξα σκεα.), παθ. μόνον κατ' ἐνεστ. -αται, προστ. -ασθαι, ἄπαρφ. -ασθαι, παρ. σκιδνато, πληθ. ἐσκιδνато (ὃ δὲ ὁρ. εὐρίσκεται παρ' Ἱπποκρ. «ὁπόταν σκιδνασθῇ κατὰ φλίδας»), ἕτερος τύπος τοῦ (παρ' Ὁμ. ἀγρήστου) σκεδάννυμαι, ὃ ἐ. διασκεδάζομαι, διαλύομαι, «σκορπιζομαι», ἐπὶ ἀνθρ., «κατὰ κλισίας» Α 487, «ἐπὶ ἔργα» β 252, πρβλ. α 274, «ἐπὶ νῆα ἑκαστος» Γ 277, «πρὸς δώματα» β 258, μετ' ἄπαρφ. τελικοῦ «ἵεναι ἐπὶ νῆας» Ω 2, ἐπὶ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης, «ὕψας θ' ἄγνη σκιδνεται ἐξ ἀνέμοιο» Α 308, «ὕψι δ' ἄελλα σκιδνασθ' ὑπὸ νεφέων» ὑψηλά δὲ διεσκορπιζέτο ὑπὸ τὰ νέφη ὃ (μετὰ κονιορτοῦ) ἀνεμοστρόβιλος, ὃ ἐ. ὑψούμενος μέχρι τῶν νεφῶν ἐκεῖ διελύετο, Π 375, «(κρήνη) ἀνά κηπον ἅπαντα σκιδναται» διαδίδεται, η 430.

ΣΚΙΕΡΟΣ [~.], ἡ, ὄκ, σκιερός, κατὰ σκίος, σῦσκιος, «νέμος» Α 480, «ἄλσος» υ 278. Ἐκ τοῦ

ΣΚΙΨ [~.], ἡ, σκιά, «ἴσκιος» (ἀ.) κυρ. «ἔζετο ἐν σκίῃ» Γ. Δῆμ. 400. β.) σκιά, φυχή τῶν ἀποθανόντων, ἐν Ἄδου, (Ἰδ. νική), Ὅδ. κ 495, λ 207. Ἐκ τούτου

ΣΚΙΟΕΙΣ [~.], ΕΣΣΑ, ΕΝ, ποιητ. ἀ.) σκιε-

ρός, κατὰ σκίος, σῦσκιος, «οὐδρια» διὰ τῆς ἐν αὐτοῖς δάση, Α 457, ε 279, η 268. (κατὰ δὲ τὸν Γοῦβελον· τὰ μακρὰν σκιάν παρέχοντα, ἐπομ. ὑψηλά. ἢ Ὁ δὲ Ἄρμεις κατακρίνων ταύτην τὴν ἐρμηνείαν περιπίπτει εἰς ὄχι ὀρθότεραν· σκιώδης, φαινόμενα δηλ. ὡς σκιερὸν παραπέτασμα· ὡσαύτως δὲ ἐρμηνεύει ἢ τὸ «νέφεα σκιδνεται»). Ὅθεν β.) σκοτεινός, ὅσον «μέγαλα» α 305, δ 768 κ. ἄ. πλη. (ἐπειδὴ ἡ οὐδὲν ἢ ὀλίγα καὶ ὑψηλά κείμενα παράθυρα, «φεγγίτας» εἶχον, φωτιζόμενα διὰ τῆς θύρας ἐκ τοῦ προδόμου, κατὰ τὸν Δυντξερν)· ὡσαύτως καὶ «νέφεα» σκοτεινὰ νέφη, Ε 525, Α 63, Μ 157, θ 374, λ 592.

ΣΚΙΡΤΑΝ, εὐκτ. γ'. πληθ. σκιρτῶν, σκιρτῶ, πηδῶ, «ἐπὶ ἀρουραν, ἐπὶ νῆα θαλάσσης» Ὅδ. Γ 226, 228, «σκιρτῆσαι κατὰ γῆν» Βατρ. 60. (ἢ Παράγεται ἐκ τοῦ σκαίρ-ω, ὡς ἐκ τοῦ sal-ιο τὸ sal-ιο).

ΣΚΟΛΙΟΣ, ἡ, ὄκ, στρεβλός, λοξός, «στρεβός», μεταφ. «σκολιὰς κρίνειν θέμιστας» ἐκφέρω στρεβλὰς, ἀδίκους κρίσεις, διαστρέφω τὸ δίκαιον, στρεψοδικῶ, Π 387 τ.

ΣΚΟΛΩ, οπος, ὃ, πάσσαλος, εἰς προσπάταλυσιν χρήσιμος, «παλοβικί», Σ 477. Ἰδίως δὲ πάλος (σταυρός, ἡ χάραξ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις), εἰς κασσασκυλὴν χαραινῶματος (σταυρώματος) πρὸς ὀχύρωσιν, Η 444, Θ 343, Ο 4, τῆς δὲ Ὅδ. μόνον η 45. (Ἐτυμολογείται κατὰ τινες ἐκ τοῦ κόλος, συγγ. τῷ κολούω, ἐπομ. σημαίνει κολοβός, κολοβωμένος κορμός).

ΣΚΟΠΕΛΟΣ, ὁ, ποιητ., σκόπελος, βράχος, Β 396, Ε 770, μ 73, 95, 104 κ. ἄ. (κατὰ τὴν συνήθη, ἀλλ' ἀμφίβολον ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ σκοπός, κυρ. = σκοπία).

ΣΚΟΠΙΛΑ, ἐπικ., ἐκ τοῦ ἐνεστ. μόνον ἄπαρφ. -ζέμεν, καὶ μετοχ. -ων, παρ. ἐσκοπιάζων, κυρ. ἐκ περιωπῆς τινος ἢ σκοπιᾶς ἐπισκοπῶ, περισκοπῶ, Ξ 58, κ 260, ὡσαύτως ἢ Κ 40 «ἄνδρας δυσμενεῖς σκοπιάζμενοι οἷος ἐπελθόν» (ἐάν ἀποδοθῇ τὰ «ἄνδρας» εἰς τὸ «ἐπελθόν»· ἐάν δὲ εἰς τὸ «σκοπιάζμεν», τότε σημ.) κατασκοπεύω.

ΣΚΟΠΙΑ, ἡ (σκοπός), 1) πᾶς τόπος ὑψηλός, περιωπή, ὅθεν δύναται τις μακρὰν νὰ περισκοπῇ, σκοπία, παρ' Ὁμ. πάντοτε λόφος· τις ἢ ἀκώρεια, Α 275, Ε 771, δ 524, ἐν τῷ κ 97 εἶνε σκόπελος τις ἢ βράχος. Ἰδίως ἐν τῇ Ὅδ. τόπος τις ἔξω τοῦ Ἰλίου παρὰ τὸν τύμβον τοῦ Αἰτυήτου ὑπερβεν τοῦ ἔρινεος, Χ 445. 2) περισκοπῆ, κατασκοπεῖα, Γ. Ἑρμ. 99, «σκοπεῖν ἔχειν» = σκοπιάζειν, θ 302. (ἢ ἴσως εἶνε περιττὴ ἡ 2) σημασία, διότι τὸ μὲν πρῶτον χωρίον, ἐν καὶ νοθεύεται, δὲν ἐπιδέχεται ταύτην τὴν ἐρμηνείαν· ἐν δὲ τῷ θ 302 τὸ «σκοπὴν ἔχει τι» δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ· κρατῶ τὴν σκοπία, ὃ ἐ. κατασκοπεύω, χάριν τινός). ΣΚΟΠΟΣ, ὁ ἢ ἡ (Ἰδ. κατωτ. 2) (σκέπ-τομαι).

1) σκοπός, ὁ ἐκ τινος σκοπιᾶς περισκοπῶν δ.) φρουρός, φύλαξ, B 792, δ 524 κ. ἄ. πλγ. Οὕτως λέγεται ὁ ἥλιος, T Δήμ. 62. Ὅθεν β.) κατέσκοπος, K 324, 526, 561, ὁ παραφυλάττων τι, «τὸν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων» ταῦτα δὲ παρεφύλαττεν ἄλλος καλλίτερος, χ 156. 2) ἔφορος, ἐπιστάτης, ἐπιμελητής, Ψ 359. Θηλυκ. «ἡ σκοπιὰ» ἐπιστάτης, ἐπιστάτρια, «σκοπὸς δμωάνων», οἰνοὶ ἀρχιθεράπεινα, χ 396. 3) ἐν τῇ Ὁδ. καὶ σκοπός, «σημάδι», πρὸς ὃ σκοπεύουσιν οἱ τοξόται, χ β. Μεταφορ. τέλος, «σκοπός», πρόθεσις, «ἀπὸ σκοποῦ» ἐναντίον τοῦ σκοποῦ, παρὰ τὴν πρόθεσιν ἡμῶν, λ 344.

σκοτίας, η, οη (σκότος), κυρ. σκοτεινός, ἔπομ. ὁ ἐν σκότειν γινόμενος, μυστικός, κρύβιος, «σκοτίας δὲ ἐ γένετο μήτηρ» κρυφὰ τὸν ἐγέννησεν ἡ μήτηρ, Z 24 f.

σκοτομήνιος, οη (σκότος, μήνη=σελήνη), οἰνοὶ σκοτοσελήνης, ὁ ἑ. ἀσέληνος, σκοτεινὴ, «νύξ» ξ 157 f.

σκότος, ὁ (συγγ. τῷ σκιά, πρὸλ. τὸ Γερμ. Schalten) δ.) σκότος, ζόφος, «σκοτιδί» ἢ «σκοτάδι», τ 389 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.), καὶ β.) μεταφορ. τοῦ θανάτου τὸ σκότος, «σκοτάδι» συνήθη ἐπὶ τῶν ἀποθνήσκόντων ἢ φρ. «τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψε» σκότος ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του, Δ 461, Z 41 κ. ἄ., «μὴν σκότος εἶλε» τὸν κατέλαβε τὸ σκότος, E 47 κ. ἄ. πλγ. (πανταχοῦ τῆς Ἰλ. εἰς ταύτην τὴν μεταφορ. σημασίαν), T. Ἀπ. 370. (Ἐντεθεν καὶ τῆς καθομιλουμένης τὸ «σκοτώνω»=φρονέω).

σκυταμῖνος, ἕτερος τύπος τοῦ ἔπομ., ἀπρω. ἐπικ. σκυδανῖνος, ὀργίζομαι, «θυμῶνομαι», τινί, Ω 592 f.

σκυζομαι, ποιητ., ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεσ. καὶ παρακτ. ὀργίζομαι, «θυμῶνομαι», ἀγανακτῶ, ἀδημονῶ, ἀπολ. Θ 483, I 498, «τινί» κατὰ τινος, Δ 23, Ω 460, Ω 413, 434, ψ 209. (|| Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ κύων=, «σκόλος» καὶ σημαίνει κατὰ τὸν Ἡσύχ. τὸ «ἡσυχῇ ὑποφθέγγομαι, ὥσπερ κύων», ὅπερ λέγεται κυρ. κνυζῶμαι, «γρυνιάζω», ἐν δὲ τῇ καθομιλουμένῃ ἐσώθη εἰς ἐνεργ. τύπον «σκούζω» καὶ σημ. φωνάζω εἴτε ἐκ τῆς λύπης εἴτε ἐκ τοῦ θυμοῦ ἄλλοι δὲ σχετίζουσι τὸ ῥῆμα πρὸς τὸ σκόνιον, ἐπισκύνιον ἄλλ' εἰς τὸ αὐτὸ κατανεώμενον).

σκύλαξ [ν.], ἄκος, ἡ (κύων, κύων, κυν-, κυν- «σκόλος»), πᾶν θηρίον νεογέννητον, ἰδίως κύων νεογέννητος, «σκυλλάκι, κουτάβι», Ὁδ. ε 289, μ 86, υ 44.

σκύλας, ἡ, μ 235, συνήθως παρ' Ὁμ. Σκύλας (κατὰ τινος μὲν ἐκ τοῦ σκόλλω=, γδέρνω, ξεσθίζω) οἰνοὶ διασπαράττουσα, κατὰ δὲ τὸν Διοδωρεῖον: ὀλακτούσα, γανυζούσα) θυγάτηρ τῆς Κραταΐδος μ 124 (κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλών.

τὸν Ῥόδ. Δ, 828 θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ Ἑκάτης) θαλασσίον τι τέρας διατρώμενον ἐν τινι σπηλαίῳ τῆς Ἰταλικῆς παραλλας τῆς περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν ἀντικρὺ τῆς Χαρυόδεως καὶ περιγραφόμενον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἐν τῷ μ 85 εἰ. Εἶνε προσωποποιήσις τῆς θαλασσίας δινης. Κατὰ τὴν μεταγενεστέρην μυθικὴν παράδοσιν μετεμορφώθη εἰς βράχον, ὅστις κεῖται ἀπέναντι τῆς Πελοποννήσου ἄκρας τῆς Σικελίας πρὸς τὰ βορειοανατολικά αὐτῆς οὐ μακρὰν τοῦ Ῥηγίου, ἀνομάζεται δὲ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων Σκύλλαιον, πλησίον δ' αὐτοῦ ὑπάρχει σήμερον ἡ πόλις Scilla ἢ Sciglio.

σκύμνος, ὁ (κύων, κύων, κυν-, κυν-, «σκόλος») πᾶν νεογέννητον θηρίον, ἰδίως δὲ τὸ τοῦ λέοντος νεογόνον, σκύμνος, «κουτάβι», Z 319 f.

σκύρος, ἡ, 1) νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Χίου, ἔχουσα ὀμόνυμον πόλιν, ἐν ἣ ἐγεννήθη ὁ Νεοπτόλεμος, ζ τὴν σήμερον «Σκύρος», T 326, λ 509. Ἐκ τούτου ἐπὶ. Σκυρόθεν ἐκ τῆς Σκύρου, T 332. 2) πόλις τῆς μικρᾶς Φρυγίας, I 668 ζ τὸν Σχολιαστ. αὐτόθι.

σκύτος, βορ., τὸ, Λατ. cutis, δῆγμα καὶ μάλιστα τὸ κατεργασμένον, ξ 34 f. (Ἡ ῥίξα εἶνε κυτ- (Σανσκρ. ska)=καλύπτω, || εἰ τῆς σκευος, σκευή, Λατ. scutum, cutis, ob-scutus καὶ τῆς καθομιλ. τὸ «σκούτι»=ἐνδυμα).

σκυτοτόμος, ὁ (σκύτος, τέμνω), κυρ. ὁ κόπτων δέρματα, ἔπομ. σκυτοτόμος, «σαράτσης» (Τουρκ.), H 221 f.

σκύφος, ὁ, ποτήριον ξύλινον, ἀγροτικὸν καὶ ἰδίως ποιμενικόν, «καυκί», ξ 112 f (ἔνθα Ἀριστοφ. ὁ Βυζάντιος ὑπολαμβάνει οὐδὲτερον τὸ σκύφος. || Θεωρεῖται συνήθως ὡς συγγ. τῷ σκάφη καὶ ὁ Κούρτιος φαίνεται ἀποκλίνειν εἰς ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν. Ἀλλὰ, νομίζω, ὀρθότερον σχετίζεται πρὸς τὴν ἀσθενεστέρην ῥίζαν κυπ-, εἰς τῆς κύπη, κύπ-πελον, «κοῦπα» σημαίνοντα ποτήριον, «γοῦδα» μικρὸς λάκκος ἢ ὄρυγμα, «γούπατος» τόπος κοίτης. Ἐσώθη δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ σ ἐν τῇ τῆς καθομιλ. «σκούφος», ὅπερ εἶνε αὐτὸ τὸ «σκύφος» ἀλλ' εἰς ἄλλην, ἀνάλογον ὅμως, σημασίαν: bonnet, Mütze).

σκύληξ, ἡκος, ὁ, σκύληξ, «σκούληκι», N 654 f.

σκύλος, ὁ=σκόλος (ἰδ. τ. λ.), πάσσαλος, πάλος, «παλοῦκι», N 564 f.

σκύλας, ἡ, χωρίον βοιωτικόν, B 497, (|| «κύμη τῆς Παραστωπίας ὑπὸ τῇ Κιθαίρῳ, τραχεῖς τι καὶ δυσόκητος, ὅθεν καὶ παροιμιᾶς λέγεται εἰς Σκύλον μήτ' αὐτὸς ἴμεν μήτ' ἄλλῃ ἐπεσθαι» Εὐρ.).

σκῶν, σκαπός, ὁ, εἶδος σκαπτικοῦ ἢ μμητικοῦ πτηνοῦ, ἀνήκοντος εἰς τὸ γένος τῆς γλαυκός, κατὰ τινος μὲν ἡ strix aluco τοῦ Λιν.

κατὰ δὲ τὸν Σνείδερον εἰς Ἄρις. Ζ. Ή. 9, 49, 44 ἡ σίγῃ σκορπὸς τοῦ Αἰνν., ε 66 f.

ΣΜΑΡΑΓΓΗ [ω.], ἐπικ. (πεποιημ. λ.), μόνον ἑνερ. -εἰ καὶ ἀορ. ὑποτ. γ'. ἐνικ. σμαραγγήση, παταγῶ, βροντῶ, μυκῶμαι, ἐπὶ θαλάσσης καὶ βροντῆς. Ἰλ. Β 210, Φ 499, ἐπὶ τοῦ λειμῶνος τοῦ ἐκ τῆς κραυγῆς τῶν γεράνων ἀντηγχοῦντος, Η 463. (Ὁ δὲ Δοιδερλεῖνος νομίζει ὅτι ἡ κυρία τῆς λ. σημασία εἶναι: λάμπω).

***ΣΜΑΡΑΓΓΟΣ** [ω.], ὁ, αἰονεῖ „Βρόντος“, εἰς τῶν κακοποιῶν δαιμόνων, Ἐπιγ. 44, 9.

ΣΜΕΡΔΑΛΕΟΣ [ω.], ἐν, ἐόν, ποιητ. δεινός, φοβερός, στυγερός, φρικώδης, φρικαλέος, ἴδιος κατὰ τὴν ὄψιν, οἷον «δράκων» Β 309, ζ 437, «λέων» Σ 379, «κεφαλὴ» μ 94, «οἰκία» τὰ τοῦ Ἄδου Γ 65. Ὅθεν καὶ ἐπὶ τῶν ὄπλων «χαλκός, αἰγίς, σάκος» Μ 464, Γ 260 Φ 404, λ 609. Τὸ ἐνικ. καὶ πληθ. οὐδ. **ΣΜΕΡΔΑΛΕΩΣ**, **ΣΜΕΡΔΑΛΑ**, ὡς ἐπὶ β. δεινῶς, φοβερῶς κτλ. ἐπὶ μὲν τῆς ὄψεως μόνον «δέδορκεν» Χ 95 ἐπὶ δὲ τοῦ ἥχου συχνότατα μετὰ τῶν ρημάτων «βοᾶν, κонаδίζειν, ἰάγειν, κτυπεῖν, τινάσσειν» Θ 92, Β 334, 466, Ε 303, Η 479, Ο 609, «οἰμῶζειν» Σ 35 κ. ἀ. Κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ

ΣΜΕΡΑΝΟΣ, ἡ, ὄν, ποιητ. = τῇ προηγ. μόνον ἐν τῇ «Γοργεῖν κεφαλὴ» Ε 472.—Τὸ οὐδ. **ΣΜΕΡΑΝΩΝ** ὡς ἐπὶ β. μετὰ τοῦ «βοᾶν» Ο 687, 732, «δέρκεσθαι» Γμ. 31, 9. (ἴσως παράγεται ἐκ τοῦ σμερδός, ὅπερ κατὰ τὸν Πούχ. = λῆμα, δύναμις, ῥώμη, ὄρημα· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀμέρδω καὶ ζα=διά).

ΣΜΗΣΑ, ἐπικ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις πεζογράφοις εὐρρ. ἑτέρος τύπος τοῦ σμάω, ὃ ἐ. σπογγίζω, «σφουγγίζω», ἀποπλύνω, καθαρίζω, «ἀλός· γνόον ἐκ κεφαλῆς» ζ 226 f.

ΣΜΙΚΡΟΣ [-], ἡ, ὄν, Ἰων. καὶ κατὰ τοὺς ἀρχ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ μικρός, «μικρός», παρ' Ὁμ. ἀπαξ μόνον διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου Ρ 737 f, Γμ. Ἄφρ. 415.

ΣΜΙΝΘΕΪΣ, ἡς, ὁ, ἐπὶ β. τοῦ Ἀπόλλωνος, Α 39, κατὰ μὲν τὸν Ἀρίσταρχον ἐκ τῆς Σμίνθης, πόλεως Τρωικῆς, ἐν ᾗ ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Θεοῦ, ἢ ἐκ τοῦ Αἰολικοῦ σμίνθος, ὃ ἐ. μῦς ἀρουράτος, ἐπειδὴ καὶ οὗτος καὶ ἄλλα ὁμοίως ὑπὸ γῆν διαττόμενα ζῶα ἦσαν σύμβολα μαντικῆ κατ' ἄλλους· δέ, οἷον Ἀπίωνα, Εὐστάθιον, ἐκ τῆς αὐτῆς μὲν Αἰολικῆς λ., σημαίνει δὲ τὸν μυοκτόνον, ὅστις ἀπήλλαξε τὴν χώραν ἀπὸ φοβεράς πινος πληγῆς τῶν ἀρουραίων μυῶν, τῶν ἐξαφανιζόντων τοὺς κάρπους, Ἰδ. Στράβ. 43, 4, 48. Συμφωνεῖ πρὸς ταῦτα ἐκ τῶν νεωτέρων καὶ ὁ Πρέλλερος ἐν τῇ μυθολογίᾳ του.

***ΣΜΥΡΝΗ**, ἡ, περιβόητος παρὰ τοῖς πόλεις τῆς Ἰωνίας παρὰ τὸν Μίλητα ποταμὸν, καὶ τὴν σήμερον „Σμύρνη“ καλούμενη, Ἐπιγρ. 4, 6.

ΣΜΥΧΑ [-], ποιητ., ἀορ. ἔσμιχα, παθ. ἑνερ. εὐκν. -οιτο, καίω, πυρπολῶ, Ἰδ. **ΚΑΤΑΣΜΥΧΟ**.

Παθ. καίωμα, πυρπολοῦμαι, «πυρ» Χ 414 f. (||. Ἐνθα τὸ «πυρ» δύναται νὰ μὴ θεωρηθῇ ὡς πλεονασμός, ἢ νὰ θεωρηθῇ ὁμοίως πλεοναστικόν, ὡς τὸ «πυρὸς πρῆσαι» Β 415. Κατὰ δὲ τὸν Δύντσερον τὸ σμύχω=ἀπόλλυμι, ἀφαιζῶ· ὅθεν «πυρὶ σμύχω» καίω, καὶ «σμιγερὸς»=ὀλέθριος, ἐξ οὗ τὸ ἐπὶ β. «ἐπισμιγερῶς»).

ΣΜΑΙΣ, ἱγρος, ἡ, ἐπικ., ὀδημα αἱματόεν, «ἡ ἐπανισταμένη ἄμα τῇ σαρκὶ ἐκ τῆς πληγῆς μελανία», μῶλωψ, πρῆσμα μελανόν, «μελανιά», κατ' ὄνομ. ἐνικ. Ἰλ. Β 267, πληθ. «σμιώδεις» Ψ 746.

ΣΟΗ, ἴδ. **ΣΛΟΗ**.

ΣΟΪΟ, ἴδ. **ΣΟΞ**.

ΣΟΛΟΣ, ὁ, δίσκος σιδηροῦς ἢ χαλκοῦς χυτός (πρὸλ. αἰτοκόπος), Ἰλ. Ψ 826, 839. (Κατὰ τὸν Ἀπίωνα καὶ Τρύφωνα τοὺς παλαιούς γραμματικούς δὲν διέφερε τοῦ δίσκου εἰμὴ καθ' ὅτι οὗτος μὲν ἦτα λίθινος, ὁ δὲ σόλος μεταλλινός. Ἐτομολογεῖται δὲ κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς γραμματικούς ἐκ τοῦ σέλλω=ὄρω, ὑπερ πύθωνος κατὰ τὸν Λόβεκκ. ἐκ τοῦ σείω, σέω || κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον εἶναι συγγ. τῇ σάλος, σαλεύω. ἴσως ὑποκρύπτεται ἄλλη τις ῥίζα).

ΣΟΛΩΜΟΙ [-], οἱ, ἔθνος τι πολεμικόν τῆς ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ Λυκίας Ζ 484, ε 283 (πρὸλ. Στράβ. 44, 3, 40). Κατὰ τὸν Ἡρόδ. 4, 473 εἶνε οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λυκίας, καὶ κατὰ τὸν Στράβ. 43, 4, 46 ὑπετίθεντο κατοικοῦντες τὰ περὶ τῆς Τερμηστοῦ.

ΣΟΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. ἀσυναιρ. ἀντὶ τοῦ σῶς (ἴδ. τ. λ.). 1) σῶος, ἀδολαφῆς, ἀκέραιος, «ζωντανός, σωστός», Η 340, «σῶον ἔμμεναι» (τοῦναντίον τοῦ «ὀλέσθαι» ἢ «πεφάσθαι») Α 447, Ε 534, δ 98 κ. ἀ., «οὐδὲ κε φαίης οὔτε ποτ' ἡέλιον σῶον ἔμμεναι οὔτε σελήνην» οὔτε ὁ ἥλιος οὔτε ἡ σελήνη ἦσαν εἰς τὸν τόπον των, δὲν εἶχε πάθῃ τι, Ρ 367· ἔτι δὲ καὶ περὶ ἄλλων πραγμάτων, Ω 382, ν 364.

ΣΟΡΟΣ, ἡ, θήκη πρὸς διαφύλαξιν τῶν ὀστέων τοῦ ἀποθανόντος, κάλπη (νεκρικὴ) Ψ 94 f.

ΣΟΣ, ἡ, ὄν (σύ), γεν σοῖα ἀντὶ τοῦ σοῦ, ο 514, σῆς, «εἰδικός σου» (κατ' ἄλλους γράφεται, «ἰδικός σου», προσφέρεται δὲ καὶ: (εἰδικός σου) συνήθ. ἀνδρῶν; Ὁμ. πλχ., μετὰ δὲ τοῦ ἄρθρου «τὸ σὸν γέρας» Α 483, «τὰ σά γούνατα» Σ 457. Τὸ οὐδέτ. ὡς οὐσίας. «ἐπὶ σοσι καθήμενος» καθήμενος ἐπάνω εἰς τὰ εἰδικά σου κτήματα, πράγματα, Ε 369. (||. Οὕτως ἐρμηνεύεται ὑπὸ πάντων σχεδὸν τῶν ἐρμηνευτῶν. Ἄλλ' ὅταν ἀναλογισθῶ πρώτον ὅτι ἡ ἐπὶ ἐν τῇ ἀνωτ. χωρίῳ οὔτε κατὰ τὴν κυρίαν τοπικὴν σημασίαν (ἐπάνω) δύναται ὀρθῶς νὰ ἐρμηνευθῇ οὔτε ὡς ἐπιστάσις καὶ ἐπιμέλεια σημαντικὴ πολὺ ἀρμόζει εἰς τὸν νέον ἔτι Τηλέμαχον· ἔπειτα ὅτι ἡ καθομιλουμένη μεταχειρίζεται εἰς τὴν αὐτὴν περιστασιν παρομιῶν τινὰ φράσιν, καὶ ὅτι οὗτος ὁ

γὰ τοῦτ', ὅταν συμβουλευώμεν τινα νὰ μὴ μετακινήσῃ, νὰ μὴ μετατοπισθῇ, νὰ μὴ μεταβάλλῃ κατὰστασιν· εἰκάζω ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ ἔχομεν παραμυδιώδη τινα φράσιν, εἰλημμένην ἐκ τῶν πτηνῶν, τῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν καλιῇ ἐπωαζόντων καὶ ἐπὶ τοῖς ἑαυτῶν ὠοῖς καθυμένων. Τὴν παραμυδιώδη ταύτην φράσιν ἀνέβρυν καὶ παρὰ Δημοσθένει, παρεσθαρμένην ὅμως. Ἐν τῇ περὶ τῶν ἐν Χερρόν. πραγμάτων λόγῳ §. 47 λέγεται «μῖναι ἐπὶ τῆς αὐτοῦ Φίλιππον ἀναγκάστε»· τοῦτο δὲν εἶνε ὀρθόν, ὅπως συνήθως ἐρμηνεύεται, ἀντί τοῦ ἐν τῇ αὐτοῦ (χώρᾳ δηλ.). Γράφει λοιπὸν «ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ», ὅ ἐ. νὰ καθέται ἑς ταύτᾳ του καὶ νὰ μὴ ζητῇ νὰ κατακτῇ ξένας χώρας).

ΣΟΥΝΙΟΝ, τό, τὸ νοτιανατολικώτατον ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, ἐφ' οὗ καὶ μέχρι τῆς σήμερον σώζεται ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ὅθεν καὶ τὸ σημερινὸν ὄνομα «Κάθα Κολώναις», γ 278, (|| «Σούνιον ἱερὸν» ὡς εἰς θεὸν τινα, ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων τὸν Ποσειῶνα, καθιερωμένον).

σοφία [-υ-], ἡ, σοφία, ἐμπειρία, ἐπιτηδείατης, οἷον ἡ περὶ τὴν ναυπηγίαν Ο 412 f, περὶ τὴν μουσικὴν Ὑ. Ἐρμ. 483, 511. Ἐκ τοῦ σοφός, ἡ, ὅς (τῆς αὐτ. ῥίξης μὲ τὸ Λατ. sap-iens καὶ μὲ τὸ Ἑλλ. σαφ-ής) σοφός, ἐμπειρός, ἐπιδείξις, φρόνιμος, Ἀποστ. 3.

ΣΠΑΡΓΑΝΙΩΤΗΣ [-υ-], οἱ, ὁ, «ἐσπαργανωμένος», ὁ ἐν τοῖς σπαργάνοις ἔτι ὢν, «φασκισμένος», μόνον Ὑ. Ἐρμ. 301. Ἐκ τοῦ

ΣΠΑΡΓΑΝΟΝ [-υ-], τό, «σπάργανον, φασκία (Λατ.)», περιτύλιγμα τῶν βρεφῶν, Ὑ. Ἐρμ. 451, 237. Ἐκ τοῦ

ΣΠΑΡΓΩ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. σπάρξαι «τολῆγω», περιτυλίσσω, «φασκισῶν», «τί ἐν φάρει», μόνον Ὑ. Ἀπ. 421. (|| ἴδ. ΣΠΑΡΓΩ).

ΣΠΑΡΤΗ, ἡ, πρωτεύουσα τῆς Λακωνίας ἢ Λακεδαιμόνος, καθόρθα τοῦ Μενελάου, κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὀχθῆς τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ ἐν ὥρᾳ καὶ ἐν πανταχόθεν σχεδὸν ὑπὸ ὀρέων περιλαμβανόμενη, τὴν σήμερον ἐρείπια πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μαγούλας (ἴδ. ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝ), Β 482, α 93. Ἐκ τούτου ἐπὶ. ΣΠΑΡΤΗΘΕΝ ἐκ τῆς Σπάρτης, β 327, δ 40 καὶ ΣΠΑΡΤΗΝΔΕ εἰς τὴν Σπάρτην, α 285.

ΣΠΑΡΤΩΝ, τό, σχοινίον, καλῶδιον, «σχοινί», «σπάρτα λένονται» Β 135 f. (Κυρίως πᾶν τὸ συννεγραμμένον, «σρεμμένον», ἐκ τοῦ σπείρω (σπείρω)=τυλίσσω, συστρέφω, «στρέιφω», (1. ἐξ οὗ καὶ σπείρα, καὶ σπάργω, ἢ σπάργανον κατὰ τροπὴν τοῦ j εἰς γ, ὁποῖαν βλέπομεν καὶ ἀλλαχού μὲν, μάλιστα δὲ ἐν τῇ σπείρῳ (=,σπέρνω)=Λατ. spergo). Δὲν εἶνε ὀρθὴ ἡ ἐρμηνεία ὅτι σπάρτων ὀνομάσθη παρ' Ὀμ. τὸ σχοινίον ἐκ τοῦ «σπάρτου» (παρὰ τοῖς ἀργαίοις τοῦ ἢ τῆς σπάρτου) τοῦ φυτοῦ, ἐξ οὗ ὡς μετέπειτα κατεσκευάζον σχοινία· ἀλλὰ τοῦ-

ναντίον φαίνεται ὅτι ἐκ τοῦ Ὀμ. σπάρτου (=σχοινίου ἀπλῶς) ὀνομάσθη τὸ πρὸς αὐτὸ χρησίμων φυτὸν· εἶνε δὲ τοῦτο θάμνος τις ἔχων εὐλυγίστους καὶ δυσδιασπάστους κλάδους, spartium scoparium τοῦ Λινν. ἢ genista τοῦ Πλινίου ἢ τὸ Ἰσθρικὸν spartum (stipa tenacissima τοῦ Λινν.), Ἰσπανικ. Esparto. Τὸ τῆς καθομιλουμένης «σπάρτων» εἶνε spartium junceum τοῦ Λινν.).

ΣΠΛΑ, ἀορ. ἔσπασε, Ὑ. Ἐρμ. 85, μέσ. ἀορ. ἔσπασαμην ἢ ἀναύξ. σπασάμην, ἐπικ. σπ. προσ. σπάσασθε, μετοχ. σπασάμενοι, ἀορ. ἀ. παθ. ἔσπασθην. [Τὸ ῥιζικὸν α πρὸ τοῦ ἐνός· σ εἶνε βραχύ]. 1) Ἐνεργ. σπῶ, ἀποσπῶ, Ὑ. Ἐρμ. 85, πρὸλ. ἐκσπῶ. Ὅθεν παθ. «σπασθέντος» (δηλ. ἔγχεος) ἀφ' οὗ ἔξεσπάσθη, ἐξεστύρθη τὸ δόρυ, Λ 458. 2) Μέσ. ἑμαυτῷ ἢ χάριν ἑμαυτοῦ ἢ τί τῶν ἑμαυτοῦ ἐκασπῶ, ἐκρίζω, «ῥῥοις καὶ λόγους» κ 466, «χεῖρα ἐκ χειρὸς τινος» τὴν χεῖρά μου ἐκ τῆς χειρὸς τινος ἀποσπῶ, β 324, «ἄρ παρὰ μηροῦ» ἔλκω τὸ ἕφος μου, Π 473, κ 439, λ 234, «φάσγανον» γ 74, «ἐκ σύριγγος ἔγχεος» Λ 387. (|| Τῆς καθομιλουμένης τὸ «σπῶ, σπάνω» σημαίνει: ὀλῶ, συντρίβω).

ΣΠΕΙΩ, ἴδ. ἔΠΟΜΑΙ.

ΣΠΕΙΩΣ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΣΠΕΩΣ, ὅπ. ἴδ.

ΣΠΕΙΩΝ, τό, ποιητ. (σπείρω=τυλίσσω, ἴδ. ΣΠΑΡΤΩΝ), κυρ. ὕψωμα, χρησιμεύον εἰς περιτύλιξιν, περιεπληγμα, περικάλυμμα, ἐνδύμα, Ὑδ. ζ 479, «κατὰ σπείρα» πενυχρὰ ἐνδύματα (ἐπαίτου), δ 245. Ἰδίως ἀ.) τὸ νεκρικὸν περιεπληγμα, «σάβανον», β 402, τ 447 β.) ἱστῖον, «πανί» (τοῦ πλοίου), ε 348, ζ 269 (κατ' ἄλλους ἐνταῦθα σημαίνει σχοινία, καλῶδια).

ΣΠΕΙΞΕ, ΣΠΕΙΞΑΣΚΕ, ἴδ. ΣΠΕΝΔΩ.

ΣΠΕΙΨ, οἷς, ἡ (οἷαναι: «Σπηληρώτισσα»), μία τῶν Νηρηίδων, Σ 40.

ΣΠΕΝΔΩ, ἐνερ. γ'. ἐνικ. -ει, β'. ἐνικ. τῆς ὑποτ. ἐπικ. σπένδωθα, δ 591, γ'. ἐνικ. -η, μετοχ. σπένδων, θαμιστικ. παρ. σπένδεσκε, σπένδεσκον, Π 227, η 138, ἀορ. ἀναύξ. γ'. πληθυντ. σπείσαν, καὶ μὲ τὸν θαμιστικ. σπείσατε, θ 89, προστατ. σπείσων, Ω 287, ὑποτ. -ης, ἐπικ. συνεσταλμ. -ομεν, η 465, 484, ἀπαρρ. -αι, μετοχ. -ας, -αντες, σπένδω, κάμνω (προσφέρω) σπονδῆν (τούτ' ἐστι χύνω ἐκ τινος ποτηρίου μέρος ἀκράτου οἴνου κατὰ γῆς ἢ κατὰ τῆς τραπέζης· ἡ τοῦ βωμοῦ πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, Λατ. libare), συνήθως ἀπολ., I 477, γ 45 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ ἀ.) μετὰ δοτ. τῆς θεότητος, εἰς ἣν προσφέρεται ἡ σπονδή, «Διὶ» Z 259 κ. ἀ., «θεοῖς» γ 334, η 137 κ. ἀ. β'.) μετ' αἰτ. τοῦ σπενδόμενου πράγματος, «οἶνον» Λ 775, ξ 447, καὶ μετὰ δοτ. τοῦ αὐτοῦ πράγματος, οἷον «ὑδατι» κάμνω σπονδῆν μὲ ὕδωρ, μ 363 γ'.) μετὰ δοτικῆς ὀργανικῆς, «δέπαι»

διὰ τοῦ ποτηρίου ἢ ἐκ τοῦ ποτηρίου, Ψ 496, η 437.

ΣΠΕΟΣ, τό, ἐπικ. **ΣΠΕΙΟΣ**, γενικ. σπέιους, ε 68 κ. ἀ., δοτ. σπῆι, Σ 402, Ω 83, 6 20, μ 210, αἰτ. σπέιος, ε 494, γενικ. πληθ. σπέιων, Ψ. Ἀφρ. 264, δοτ. σπέσις, α 15 κ. ἀ. καὶ σπῆσοι, ι 400 κ. ἀ. (Λατ. specus), σπήλαιον, „σπηλιά“ (|| ἡ ὁρρότερον „σπηλιά“ ἀντὶ τοῦ ἀχρ. σπηλαία, καθὼς „ἐλθά“ ἀντὶ τοῦ ἐλαλα· τὸ δὲ σπηλαία εἶνε θηλ. οὐσιαστικωθέντος ἐπιθέτου, τοῦ ὁποίου ἡ μὲν καθομιλ. ἔσωσε καὶ τὸ ἀρσενικόν, ὡς κύριον ὄνομα, „Σπήλιος“=Σπήλαιος, ἡ δὲ ἀρχαία μόνον τὸ οὐδέτ. σπήλαιον). Τὸ πληθ. σημαίνει μέγα σπήλαιον, περιλαμβάνον πολλὰ κοιλώματα, π 232. (Τὸ «σπέος» φαίνεται περιεκτικώτερον τοῦ «ἄντρου», πρβλ. Ψ. Ἐρμ. 234).

ΣΠΕΡΜΑ, ΑΤΟΣ [·], τό (σπείρω), „σπέρμα, σπόρος“ (· ἀ.) κυρ. σπόρος τῶν φυτῶν, Ψ. Δῆμ. 308, πρβλ. 354· β.) μεταφ. «σπέρμα πυρός» ἔναυσμα, ε 490 f. (|| Ἐν τῇ καθομιλ. ἔχει φαύλην σημασίαν, ὅθεν αἱ φράσ. „σπέρμα τοῦ διαδόλου“ ἢ „διαβολόσπέρμα“ κ. ἄ.).

ΣΠΕΡΚΕΙΟΣ, ὁ (οἰονεῖ „βίαιος“). 1) ποταμός τῆς Φθιώτιδος, καταρρέων ἀπὸ τοῦ Τυμφρηστοῦ ὄρους καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον, τὴν σήμερον Ἑλλάδα (|| ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μόνον Ἀλαμάνα, συνωνύμως πρὸς τι παρακείμενον γωρίον), Ψ 442. 2) ποτάμιος θεός, πατήρ τοῦ Μενεσίου, Π 474. Ἐκ τοῦ

ΣΠΕΡΧΩ, ποι. ἢ παρ' Ἡροδ., μόνον κατ' ἑνερ. καὶ παρὰτ., ἐνεργ., κυρ. ἀμετάβ., τρέχω, σπεύδω, „βιάζομαι“, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, „ὄ-θ' ὑπ' ἀνέμων σπέρχωνται ἄλλαι“ ὅταν ὑπὸ τῶν ἀνέμων κινούμεναι ἐπιπίπτωσιν αἱ θύλλαι, Ν 334, πρβλ. Ψμ. 33, 7, ἰδ. ἄελλα. — Συνήθως μέσ. μετὰ τὴν αὐτὴν ἀμετάβ. σημασίαν, ἐπὶ ἀνθρώπων, μετ' ἀπαρφ., Τ 317, ἀπολύτ. πολλάκις κατὰ μετοχὴν, «σπερχόμενος εὐλόγα τέχνη» σπεύδων, μετὰ σπουδῆς, Α 440, ι 401 κ. ἀ., «σπερχομαι ἐρετμοῖς» σπεύδω διὰ τῶν κωπῶν, ὅ ε. μετὰ σπουδῆς κωπηλατῶ, ν 22· ἔτι δὲ ἐπὶ νηόσ, «ἡ μὲν σπερχομένη ἐπέκελσεν» καθὼς ἐδιέζετο, ἔπλεε ταχέως, ν 445, καὶ ἐπὶ θυέλλης, «ὅποτε σπερχοιάτ' ἄλλαι» γ 283.

ΣΠΕΣΘΑΙ ἰδ. ἔΠΟΜΑΙ.

ΣΠΕΥΔΩ, γ'. πλ. -ουσι, προφ. -ετον, ἀπαρφ. -ειν, ἐπικ. -έμεν, μετοχ. -ων, ἀορ. γ'. ἐνικ. σπεύσας, οὗ ἡ ὑποτ. σπεύσομεν κατ' ἐπικ. συρρολ. ἀντὶ τοῦ σπεύσωμεν, Ρ 121, προσ. σπεύσατε μέσ. μὲλ. σπεύσομαι, Ο 402, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεργ. ἐνερ. 1) ἀμετάβητον ε.) σπεύδω, τρέχω, „βιάζομαι, εἰμαι βίαιος“, ἀπολ. Θ 491, Δ 419 κ. ἀ. «ἐς μάχην» Δ 223, «σπεύσομαι εἰς Ἀχιλλέα» θὰ τρέψω εἰς τὸν Ἀχιλλέα, Ο 402. β.) πράττω τι μετὰ σπουδῆς, προθυμοῦμαι, «τί με σπεύδοντα ὀτρύνεις» Θ 293, «τὸν δ' εὗρεν

ἰδρώοντα... σπεύδοντα» ἐκ τῆς σπουδῆς, διὰ τὴν (μεγάλαν) προθυμίαν, Σ 373 κ. ἀ. περὶ τῆς ἐν τῇ μάχῃ προθυμίας, Δ 232 κ. ἀ., μετὰ μετοχ. «σπεύσας πονησάμενος τὰ ἔργα» μετὰ σπουδῆς (προθυμίας) ἐπὶ νῆστατο, ἐξεπόνησε τὰ ἑαυτοῦ ἔργα, ι 250, «δεῦρο περὶ Πατρόκλοιο θανόντος σπεύσομεν» ἄς τρέξωμεν (ἵνα ἀγωνισθῶμεν) περὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Πατρόκλου, Ρ 421. 2) μεταφ. ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, μετὰ σπουδῆς ἐπιδιώκω, «γάμον» τ 437, «ταῦτα» Ν 236.

ΣΠῆΙ, **ΣΠῆΕΣΣΙ**, ἰδ. **ΣΠῆΟΣ**.

ΣΠΙΔΑΣ [·], ἐς, (σπίζω=ἐκτείνω), ἐκτενής, μακρός, «διὰ σπιδέος πεδίον» διὰ τῆς ἐκτεταμένης πεδιάδος, Α 754 f. Ταῦτα κατὰ τὸν Ζηηνόδοτον ἄλλοι δὲ γράφουσι «δι' ἀσπιδέος; π.» δεχόμενοι ἐπιθετόν τι ἀσπιδῆς, ὅπερ δῆθεν=ἀσπιδοειδῆς· ἀλλ' αὕτη μὲν ἡ διόρθωσις δὲν ἔχει τινὰ ὑπόστασιν· ὁ δὲ Σχολιῆς. καὶ ὁ Εὐστάθιος φέρουσιν εἰς ὑποστήριξιν τοῦ προκειμένου ἐπιθέτου ἐκ μὲν τοῦ Αἰαγύλου (Ἀποσπ. 427 κατὰ τὴν ἐκδ. τοῦ Ἐρμ.) τὸ σπιδίος=μακρός· ἐκ δὲ τοῦ Ἀντιμάχου (σ. 408 παρὰ Στελλενδ.) τὸ σπιδόθεν=μακρόθεν. (|| Ἡ ρίζα τοῦ ἐπίθ. τούτου **ΣΠΙΔ** (σπιδ) φαίνεται ὅτι εἶνε συγγ. τῷ Λατ. spai-ium, καὶ τῷ σπιθ-αμή· πρβλ. καὶ τὸ παρ' Ἡσυχίου σπιδόνος=μακρός).

ΣΠΙΔΑΣ [·], ἴσος, ἡ, πέτρα, βράχος, μά- λιστα εἰς τὴν θάλασσαν προέχων, Ὅδ. γ 298, ε 401, 405. (|| Ἐν τῇ καθομιλ. „σπ(ι)λάθᾳ“ ἢ ἀλαχρὸς „σβ(ι)λάθᾳ“ εἶνε ὁ ἐκ πᾶν τοιοῦτων βράχων ἐπιπίπτων αἰφνιδίως ἄνεμος „σα-γανάκι“ ἄλλως).

ΣΠΙΝΟΑΡΙΣ [·], ἴσος, ἡ, μόνον ἐν τῷ Ψ. Ἀπ. 442,=τῷ ἔΠΟΜ.

ΣΠΙΝΘΗΡ, ἥΡΟΣ, ὁ, σπινθήρ, „σπίθᾳ“, Δ 77 f.

ΣΠΛΑΓΓΧΗ, τό, μόνον κατὰ πλ., τὰ σπλάγ- χνα, ἐντόσθια, καὶ μάλιστα τὰ εὐγενέστερα, καρδιά, ἥπαρ, πνεύμον, Α 464, Β 426, γ 9, 40, 461 κ. ἀ. (Τὰ σπλάγνα κατὰ τὴν ἡρωϊκὴν συνήθειαν ἀπεκόπτοντο εὐθὺς μετὰ τὴν σφαγὴν τοῦ θύματος καὶ ὀπώμενα ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἢ ὀφελίσκων, ἐτρώγοντο ὡς τι πρόγευμα, ἐν ὅσῳ τὰ θύματα ἐκαίοντο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ θύματος ἐψήνοντο. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπηκολούθει τὸ κύριον γεῦμα, ἡ δαΐς. || Ὁμοίως καὶ τὴν σήμερον οἱ τὰ ἡρωϊκὰ ἦθη διασώσαντες Ἕλληνες πρὸ τοῦ ψητοῦ σφακτοῦ καὶ ἐν ὅσῳ τοῦτο ψήναται, τρώγουσι τὰ σπλάγ- χνα, τεχνικῶς πως πάντα συμπελεγμένα καὶ ἀποτελούμενα τὰ λεγόμενα „κοκορεῖται“).

ΣΠΟΓΓΟΣ, ὁ (ἡ ἀρχαία τύπος ἦτο σφόγγος, ἐκ τῆς ρίζ. svam, ἐξ ἧς καὶ τὸ Γοτθ. svammis, καὶ τὸ Γερμ. Schwamm, ἔπαιτα δὲ ἔγεινε τὸ σφόγγος, ἐξ οὗ τὸ „σφογγάρι“ ἢ τὸ σπόγγος, ἐξ οὗ τὰ Λατινικὰ καὶ Ῥωμανικὰ, σπόγγος, „σφογγάρι“, πρὸς κάθαρσιν τῶν χειρῶν Σ 444, τῶν τραπέζων καὶ θρονίων, α 441 κ. ἀ.

σποδίη, ἡ, σωρός σποδοῦ, τέφρας, ε 488 f.

σποδός, ἡ, σποδός, τέφρα, „στάκτη“ (προφ. στάκτη), ι 375 f, γ. Ερμ. 238.

σποδαί, ἡ (σπένδω, Λατ. libatio ἄ.) τὸ ὑγρὸν τὸ πρὸς τιμὴν θεοῦ τινοῦ καταχέμενον, ἴδ. σπένδα. β.) ἡ διὰ σπονδῆς καθιερωμένη πράξις· ὅθεν μάλιστα κατὰ πληθ. «σπονδαὶ ἀκροτοί» ἐπισήμως διὰ σπονδῆς ἀκράτου οἴνου καθιερωμένη συνθήκη, σπονδαί, ἴλ. Β 341, Δ 159. (ἢ. Τὸ ἔθος τῆς σπονδῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ὄνομα, ἐσώθη. Οὕτως π. γ. ἀπερχομένης τῆς νόμης ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας, χύνεται, κατὰ τὰ ἀπρηχαμένα ὅπως οὖν ἔθημα τοῦ γάμου, οἶνος κατόπιν αὐτῆς· ὡσαύτως καὶ ἀπερχομένου τινος εἰς ξενίτιαν, χύνεται, πρὶν ἢ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας· ὁ ἵππος τοῦ ξενιτευμένου, πρὸ ποδῶν αὐτοῦ στάματα πλήρης ὕδατος, ἡ οἶνος κ. ἄ.)

σποδαίος, ἡ, ὅν, ἐπὶ πραγματάων, σπουδαῖος, σποδαρός, προσοχῆς ἡ λόγου ἄξιός, «χρῆμα» γ. Ερμ. 332. Ἐκ τοῦ

σποδαί, ἡ (σπένδω), 1) σπουδή, ταχύτης, προθυμία, γρηγοράδα, βία· ὅθεν κόπος, μόχθος, οἷον «ἀτερ σπουδῆς» ἀνὴρ κόπου, ἀπόνως, φ 409. 2) σπουδαϊότης, σπουδαία θέλῃσις, «τὰ σωστά», οἷον «ἀπὸ σπουδῆς» μετὰ σπουδαϊότητος, σπουδαζων, «μέ τὰ σωτά», Η 359, Μ 233. 3) ἴδω· ἡ δοτικ. σποδαῖ πολλὰκις ὡς ἐπὶ β. ἄ.) μετὰ σπουδῆς, ἐσπευσμένως, «βιαστικά» ν 279, ο 209 (κατ' ἄλλους· δὲ καὶ ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις εἰς τὴν ἐπομένην σημασίαν). β.) μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ μόχθου, ὁ ἑ. μόλις, «μόλις καὶ μετὰ βίας», Β 99, Δ 562, Ν 687, Ψ 37, γ 297, α 119.

σταδίη, ἴδ. σταδῖος.

σταδῖος, ἡ, ὅν (ἴστημι), ἐν τῇ φρ. «σταδῖη ὁσμὴ» μάχη ἐκ τοῦ συστάδην, ἐκ τοῦ πλησίον, συμπλοκή, καθ' ἣν ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα μάχεται διὰ τῶν ἀγχεμάχων ὅπλων, τοῦ ὁράτος καὶ τοῦ ἴφους, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μακρόθεν γινομένην διὰ τῶν ἀκοντίων καὶ τόξων, ἴλ. Ν 314, 713. Πολλὰκις εὐρίσκεται καὶ ἄνευ τοῦ οὐσιαστικοῦ, «ἐν σταδῖῃ» Η 241, Ν 514, Ο 283. Πρὸλ. αἰτοσταδῖος.

στάζω, ἀόρ. μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τῆς ὁρισ. ἔταζε καὶ ἐπικ. ἀνάφ. στάζε, προσ. στάζον.

1) μεταβ. σταλάζω, «στάζω», χύνω δηλ. κατὰ σταγόνας, «Πατρόκλην ἀμβροσίην στάζε κατὰ ῥινῶν» Τ 39, «ἐν στήθεσσι» Τ 348, 354.

2) ἀμετάβ. «στάζω», ῥέω δηλ. κατὰ σταγόνας «ἐγκέφαλος ἐκ ῥινῶν ἔταζε» Βατρ. 232.

στάθμη, ἡ (ἴστημι), στάθμη, «στάφνη», πεκτονικὸν ἐργαλεῖον (σχοινίον μετὰ βαρείδιου εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον), δι' οὗ οἱ τέκτονες ὀρίζουσι τὴν εὐθείαν γραμμὴν, Ο 440, «ἐπὶ στάθμην ἰθύνω» μὲ τὴν στάθμην πελεκῶ, ἰσάζω, «σταφνίζω», «δόρυ» ε 245, «σταθμόν» ο

341, «κορμόν» φ 107, «οὐδὸν» φ 44. Ἐν δὲ τῇ φ 121 «ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν» ἐννοεῖται ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀντικείμενον τὸ «πελέκει»· ἔστησε κατ' εὐθείαν γραμμὴν.

ΣΤΑΘΜΟΣ, ὁ (ἴστημι), τόπος ἐπιτήδειος εἰς διαμονὴν ἢ ἀνάπαυσιν ἀνθρώπων καὶ πρὸ πάντων ζώων. 1) ἵππο(δου)στάσιον, «στάθλος, μάνδρα, στάνη, ἀχοῦρι», συνυπονοουμένης πολλὰκις καὶ τῆς τῶν ποιμένων κατοικίας, Β 470, Ε 140, π 45 κ. ἄ., Τ 377 (ἐνθα βεβαίως ἐννοεῖται «ἡ στάνη» μετὰ τοῦ ποιμενικοῦ πυρός, ὅποια πολλὰκις καὶ ἐκ τῆς θαλάσσης· βλ. πομεν καίόμενα εἰς τὰ ὄρη).—ΣΤΑΘΜΟΝΑΙ ἐπὶ β. εἰς τὸν σταθμόν, εἰς τὴν μάνδραν ζῆ., ι 451 f.

2) παραστάς, «παραστάτης, παραστάρι», τὸ πλαγινόν δηλ. ξύλον τῆς θύρας, Ε 167, 339, δ 838, ζ 49 κ. ἄ. πλγ. Ἀλλὰχου δὲ ἐρμηνεύεται ἡ λ. ὡς ὁ κυριώτατος κίων, στύλος, ὁ στηρίζων τὴν στέγην, ὅθεν καὶ λέγεται «σταθ. τέγος» α 333, θ 458, π 415, σ 209, φ 64, γ. Δῆμ. 185, ἡ «σταθ. μεγάροιο» ρ 96 κ. ἄ. (τὴν τροποποίησιν ταύτην τῆς 2) σημασίας δὲν παραδέχονται ὁ Ρούμπφ ἔξ. Ἀμερ.).

3) τὸ βάρος (τὸ ὀριζόμενον), «τὸ βαρεῖδι», τὸ εἰς τὴν ἑτέραν πλάστιγγα τῆς ζυγοῦ τιθέμενον ἔξ ὀρίζον τὸ βάρος τῶν ζυγιζομένων πραγμάτων, Μ 434.

ΣΤΑΜΕΝ, ΣΤΑΜΕΝΑΙ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΣΤῆΝΑΙ.

ΣΤΑΜΙΝ [-], ἴσος, ὁ (ἴστημι), ε 252 f, μόνον πληθ. «σταμίνες» κατὰ τινας· μὲν τὰ ἐγκοίλια, «στραβοῦξυλα», τὰ ὀρθίως πως ἰστάμενα καὶ ἀποτελοῦντα τὰ πλευρὰ τοῦ σκάφους, (κατ' ἄλλους· δὲ, περιορίζοντας τὴν σημαίαν ταύτην, ὅχι πάντα τὰ ἐγκοίλια, ἀλλὰ μόνον τὰ ὑποστηρίζοντα τὰ ὅσα καταστρώματα τοῦ Ὀμηρικοῦ πλοίου, τὰ κατὰ τὴν πῦρρον ἢ πρύμνην, τὰ ὑποκάτω λοιπὸν τῶν ἱκρίων), κατ' ἄλλους πάλιν εἶνε πλάγιά τινα ξύλα, δίκεν ἀντηρίδων ὑποστηρίζοντα ἔσθθεν τὰ ἐγκοίλια, ἵνα ἀντέχουσιν εἰς τὴν ὀρμὴν τῶν κυμάτων. (ἢ. Οἱ δὲ παλαιοὶ ἐρμηνεύονται παραδίδουσι καὶ ἄλλας σημασίας, οἷον «τὰ ξύλα τὰ ἐπιμήκη τὰ ἔσθθεν περιτιθέμενα τοῖς ἐγκοίλοις τῶν νεῶν», οἷοναί, «παγιδόξυλα», ἡ «τὰ ἐν τῇ γείλει τοῦ πλοίου ἐξέχοντα ὀρθὰ ξύλα τοῦ κατὰ τὸ περίτονον (ἢ περιτόναιον=μέρος τῆς πρύμνης) τόπου καὶ φέρεται ἡ λέξις μέχρι νῦν ἐν Λυκίᾳ, ἐνθα «σταμινάρια» τὰ τοιαῦτα λέγονται.).

ΣΤΑΝ, ἴδ. ἴστημι.

ΣΤΑΞ' ἀντὶ τοῦ ἔΤΑΞΕ, ἴδ. ΣΤΑΞΩ.

ΣΤΑΣ, ἴδ. ἴστημι.

ΣΤΑΣΙΣ [-], ἴσος, ἡ (ἴστημι), στάσις, σύστασις, ἀνταρσία, πόλεμος, Βατρ. 135.

ΣΤΑΤΟΣ [-], ἡ, ὅν (ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ἴστημι), ἰστάμενος ἢ σταθεὶς πολὺν χρόνον, «στακούμενος», «ἵππος» ὁ ἐν τῇ ἱπποστασίᾳ (στάθμῳ) πολὺν χρόνον διαμείνας, ἴλ. Ζ 506, Ο 263.

ΣΤΑΥΡΟΣ, ὁ (ἱστημι), πάσσαλος, [αὐλόφ, χᾶραι], πάλος, „παλοῦκι“, Ω 453, Ξ 41. (||. Ὁ Εὐστάθ. σημειώνει ὅτι ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ ἐλέγοντο „στάβαρα“ οἱ σταυροί, ἢ „σταβάρη“ καὶ σήμερον ἐτι λέγεται ὁ ἱστοβόεος τοῦ ἀροτρου· οὐδὲρ αὐτοῖς ἀμφιβολία ὅτι καὶ τὰ σταύαρα καὶ τὸ σταυάρι (διότι οὕτως ὀρθογραφοῦνται) εἶνε ἄλλος τύπος τοῦ σταυρός, τὸ μὲν κατὰ μεταπλάσμον γένους, τὸ δὲ ὑποκοριστικόν).

ΣΤΑΦΥΛΗ [-υ-], ἡ, σταφυλή, „σταφύλι“, ἐνικ. καὶ πληθ., Σ 561, ε 69, η 121 κ. ἀ.

ΣΤΑΦΥΛΗ, ἡ, τὸ μολύβδινον βαρείδιον, „βαρεῖδι“ τοῦ ἐκκρεμοῦς ἢ τῆς στάθμης τῶν τεκτόνων, διότι κρέμαται ἐκ τοῦ λεπτοῦ σχοινοῦ ὅπως ἡ σταφυλή ἐκ τοῦ λεπτοῦ μίσχου (λέγεται καὶ μολύβδις καὶ μολύβδαινα). ἔπειτα καὶ αὕτη ἡ στάθμη ἢ ὁ (μολύβδινος) κανὼν, δι’ οὗ οἱ τέκτονες ὀρίζουσι τὴν εὐθεῖαν γραμμὴν, „ἔπειτα σταφύλη ἐπὶ νῶτον ἵσαι“ μὲν στάθμην ἵσαι κατὰ τὸν νῶτον, δηλ. τοσοῦτον εὐθεῖται κατὰ τὴν ῥαχίν, ὥστε νὰ δύναται ἐπ’ αὐτῆς νὰ ἐραρμοσθῇ στάθμη, Β 765 f.

ΣΤΑΧΥΣ [-υ-], τοῖς, ὁ, στάχυς, τὸ „στάχυ“, Ψ 598 f.

ΣΤΕΛΑ, ΑΤΟΣ [-υ-], τὸ (ἱστημι), τὸ στερεόν ἢ πεπηγὸς λίθος, „ἀλειμμα, ἔσγγι“ (Λατ.), Ὁδ. φ 178, 183 (ἐνθα κατὰ συνίτησιν τὸ „εἰστος“ εἶνε δισύλλαβον).

ΣΤΕΙΒΩ, μόνον κατ’ ἐνεστώτα -οοσι, μετοχ. -οντες ἢ παρτ. ἀναυξ. στειβόν, πατῶ, καταπατῶ, „τσαλαπατῶ“, „νέκοάς τε καὶ ἀσπίδας“, Α 534, Γ 499, „εἴματα ἐν βόθροισι“ τὰ φορέματα εἰς τοὺς λάκκους, εἰς τὰς σκάφας, πρὸς καθαρισμόν, ζ 92.

ΣΤΕΙΛΑ, ἀντὶ τοῦ ἔστειλα, ἰδ. ΣΤΕΛΛΗ.

ΣΤΕΙΛΕΙΝ, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ στελεᾶ, ἡ ὁπῆ ἢ „πρόπα“ τοῦ πελέκους ἢ τῆς „ἄξινης“, εἰς ἣν εἰσχωρεῖ τὸ στελεόν, τὸ „στελεαίρι“, φ 422 f.

ΣΤΕΙΛΕΙΟΝ, τὸ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ στελεόν, „στελεαίρι“ ἢ „στελεαίρι“, τὸ ξύλον τὸ εἰς τὴν ὁπῆν τοῦ πελέκους ἐμβαλλόμενον, ε 236 f. (||. Αὕτη τε καὶ ἡ προηγ. λ. συγγ. τῶν στελέχους).

ΣΤΕΙΝΟΣ, ΕΟΣ, τὸ, ἐπικ. 1) „στένος“ ἢ „στενοῦρα“, στενός τόπος, γένωμα, „στένον“, Θ 476, Μ 66, χ 460, „στένος ὁδός“ τὸ στένωμα τῆς ὁδοῦ, Ψ 419, „στ. μάχης“ στενοχωρία τῆς μάχης, Ο 426. 2) μεταφ. στενοχωρία, ἀγωνία, ἀδυναμία, Γ. Ἀπ. 533. Ἐκ τοῦ

ΣΤΕΙΝΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ στένω (στενός), στενῶ, „στενεύω“, παρ’ Ὁμ. μόνον παθ. ΣΤΕΙΝΟΜΑΙ (ἀ.) γίνομαι στενός, στενοῦμαι, „στενεύω“, „θόρετρα φεύγοντι στείνεσθαι“ αὕτη ἡ θόρα γίνεται στενή, στενοῦται (δηλ. φαίνεται στενή) εἰς τὸν φεύγοντα („δὲν τὸν χωρεῖ“), σ 386. Καὶ μετὰ γενικ. „στείνοντο σῆκοι ἀρνῶν ἢ δ’ ἐρίφων“ ἦσαν πλήρεις, ἐγίνοντο στενοί

ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἀρνῶν καὶ τῶν ἐρίφων, ε 219· δ’.) στενοχωροῦμαι, δὲν μὲ χωρεῖ ὁ τόπος, „στείνοντο δὲ λαοί“ Ξ 34· ὅθεν γ’.) στενοχωροῦμαι, παρεμποδίζομαι, ἐπιβαρύνομαι, „στείνόμενος νεκράσσι“ Φ 220, „λάχων στείνόμενος καὶ ἐμοί“ ι 445.

ΣΤΕΙΝΑΠΟΣ, ὅς, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ στενωπός (στενός, ὥψ), στενός, στενωπῶρος, „στειν. ὁδός“ στενός δρόμος, „στενόν, στενοτοπιᾶ“, Η 443, Ψ 446, 427, „στεινωπός“ (ἐξουπ. πόντος), στενὸν θαλάσσης, πορθμός, μ 234.

ΣΤΕΙΟΜΕΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σῴμεν, ἰδ. ἱΣΤΗΜΙ.

4. ΣΤΕΙΡΗ, ἡ (στεῖρος), ἡ μεγάλη δοκὸς ἢ καθ’ ὅλον τὸ μήκος τοῦ πυθμένου τοῦ πλοίου διήκουσα, τρόπις, (Λατ.) „καρίνα“, Α 482, 6 428.

2. ΣΤΕΙΡΗ, ἡ, κυρ. θηλοκ. ἰδιοσηματίζον τοῦ στερεός, στερεός· ὅθεν μεταφ. ἀκαρπός, ἄγονος, „στεῖρα“ (ἐπὶ γυναικός), „στεῖρα“ ἢ „στεῖρα“ (ἐπὶ ζώου, ἐκ τοῦ στέριφος, -ίση), „βοῦς στεῖρη“ Ὁδ. κ 522, λ 30, υ 186. (||. Ἡ ῥίζα εἶνε ΣΤΕΡ, εἰς ἣν κατὰ γλωσσολογικούς κανόνας ἀναντιρρήτως ἔγεινε τὸ στερεός, στερεός, στεῖρος, καὶ κατ’ ἐπέκτασιν στεῖριφος, Λατ. sterilis).

ΣΤΕΙΧΩ, ποιητ., ὑποτ. -ῃσι, ἀπαρτ. -ειν, μετοχ. -ων ἤ, παρτ. ἔστειχε ἢ ἀναυξ. στείχων, ἀόρ. ὅ. ἔστηχον, Π 258, βαδίζω, „περιπατῶ“, πορεύομαι, „ἔμα τινὶ στείχω“ συμβαδίζω, ἀκολουθῶ μετὰ τίνος, Ι 86, Π 258. Ἐν γένει ἔρχομαι, ὑπάγω, „θύραζε“ ἐξέρχομαι ἔξω, ι 418, „πρὸς οὐρανόν“ ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἀνατέλλω, λ 47, „ἐς πόλεμον“ ἐξέρχομαι, ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον, Β 833, „ἀνὰ ἄστρ.“ ἐξέρχομαι (ἐκ τῆς οἰκίας) εἰς τὴν πόλιν, η 72.

ΣΤΕΛΛΑ (ΣΤΕΛΑ, ΣΤΑΛ), εὐκτ. -οιμι, μετοχ. -οντα, -οντες, μέσ. προστ. -εσθε, μέλ. στελέω Ἰων. ἀντὶ τοῦ στελεῶ, ἀόρ. ἀναυξ. στεῖλα, -αν, μέσ. στελλαντο. 1) Ἐνεργ. ἀ.) τάττω, διατάττω, παρατάσσω (ὅμοιον εἰς ταύτην τὴν σημασίαν μὲ τὸ Γερμ. stellen), ἐτάρους· Δ 294· ὅθεν παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, ὀπλίζω, εὐτρεπίζω, „ὡς αὖ“ ε 287, ε 248· β’.) πέμπω, „στελλῶ ἢ στελνῶ“ „τινὰ εἰς μάχην“ Μ 325, „ἀγγελίην ἐπι“ Δ 384, ἴδε περὶ τῆς γραφῆς καὶ τῆς ἐρμηνείας τὴν λ. ἀγγελίη· γ’.) „ἱστία“ συστελλῶ, „μαζεύω τὰ πανιᾶ“, γ 44, π 353. 2) Μέσ. ἀ.) τάττομαι, παρατάσσομαι, ἐτοιμάζομαι εἰς μάχην, Ψ 285· β’.) „ἱστία“ συστελλῶ, „μαζεύω“ τὰ ἱστία τοῦ πλοίου μου, Α 433.

ΣΤΕΜΜΑ, ΑΤΟΣ [-υ-], τὸ (στέφω), κυρ. στέφανος, στέμμα, „σπεφάνι“, Βατρ. 180. Ὁ πληθ. „στέμματα“ (Ἀπόλλωνος) καὶ ἐνικ. „στέμμα θεοῦ“ Α 14, 28 εἶνε ὅχι, καθὼς τινες ἡμαρτημένως ἐρμηνεύουσι, τὸ ἱσρατικὸν στέμμα, ἡ ἱσρατική μίτσα (infula τῶν Ῥωμαίων), ἀλλὰ κατὰ τὸν Εὐστάθιον ἢ τοὺς ἀριστοὺς ἐρμηνευτάς

ἡ λεγομένη ἄλλως-ἱκετηρία, κλάδος (δένδρον παρ' Ὀμήρ., ἐπειδὴ τοῦτο τὸ δένδρον εἶναι ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος) ἐρίσσεπτος, ἐρεμμένος· δηλ. μὲ λευκά ἔρια, ὡς σὺμβολον τοῦ ἱκέτου.

ΣΤΕΝΑΧΕΣ' ἀντὶ τοῦ στενάχεσκε πρὸ δασυνομένου φωνήεντος, ἴδ. ΣΤΕΝΑΧΑ, Τ 432.

ΣΤΕΝΑΧΙΣΤΗ [···], ἐπικ., μόνον κατ' ἐνεστ. ἢ παρ. στενάχω, ἀναστενάχω, βογχω', Τ 304, α 243 κ. ἀ. πλχ. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ μέν., Η 95, κ 454. Μεταφ. ἐπὶ τῆς γῆς, «ὕπὸ δὲ γεναχίζετο γὰρ» ὑπὸ δὲ τοῦς πόδας των ἐστίναζεν ἡ γῆ, Β 95. (Τὸν τύπον ΣΤΟΝΑΧΙΣΤΗ, ὅστις πρότερον πολλοῦ τοῦ Ὀμήρ. ἔπῳ ἐφέρετο, ἐξήλειψε μὲν κατὰ τὴν χειρόγραφον ὁ Οὐδύσιος, συμπαρακολουθεύοντος ἢ τοῦ Σπιντζέρου, ὑπερασπίζεται δὲ ὁ Βούττμαννος). Κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ

ΣΤΕΝΑΧΗ [···], ποι., ἐκτενέστερος τύπος τοῦ ΣΤΕΝΑ, μόνον κατ' ἐνεστ. ἢ παρ., ὅστις ἔχει ἢ θαμνιστ. τὸν στενάχεσκε, Τ 432. 4) Ἐνεργ. ἀ.) ἀμετάβ. στενάχω, ἀναστενάχω, βογχω', ἐπὶ ἀνθρώπων, Θ 334, Ν 423, ι 306 κ. πλχ., συνήθως μετὰ τῶν προσδιορισμῶν «ἀδινά, βαρέα, βαρὺ, μεγάλα, πυκνά» «βαρουνας ἐνάχω, συχνασαστενάχω», ἐπὶ ζώων, οἷον ἱππῶν, φρυάττει, Π 393· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ταύρου, Π 489. Μεταφ. ἐπὶ ποταμῶν καὶ χειμάρρων μετὰ βοῆς ἢ πατάγου ρεόντων, «βογχω, βούχω», Π 394, καὶ ἐπὶ τῆς κυμαινόμενης θαλάσσης, «πόντον ἐπ' ἑλθούσεντα φέρων μεγάλη στενάχοντα» δ 516, ψ 317 (ἂν καὶ κατ' ἄλλην ἐρμηνείαν ἀναφέρεται τὸ «γενάχοντα» εἰς τὸ προηγουμένον «μιν»)· β.) μεταβατ. μετ' αἰτ. στενάχω, κλαίω (διὰ) τι, «ἄτην γενάχεσκε» «ἐκλαίει τὴν ἁμαρτίαν σου», Τ 432. 5) Μέσ.=τῷ ἐνεργ. ἀμετάβ., Τ 304, Υ 4, κ καὶ μεταβατ. «τοῦς δὲ στενάχοντο γόωντες», ι 467.

ΣΤΕΝΑΤΟΡ, ορος, ὁ, εἰς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀχαιῶν, περιδότης διὰ τὴν μεγαλοφωνίαν (ᾧθεν «γαλκρόφωνος» λέγεται), «ὃς τὸσον αὐδήσας» (ἐφώναζεν) ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα· Ε 785. (Κατὰ τὴν Σχολιαστὴν Ἀράβι τὸ γένος· ἐρίσας δὲ πρὸς τὸν Ἑρμῆν περὶ μεγαλοφωνίας ἐφρονεῦθη ὑπ' αὐτοῦ).

ΣΤΕΝΑ, Ἰων. ΣΤΕΙΝΑ (ἴδ. τ. λ.), μόνον κατ' ἐνεστ. ἢ παρ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., κυρ. ἀ.) «στενεύω» ᾧθεν β.) στενάχω, ἀναστενάχω, βογχω' (μόνον ὁ τύπος· στένω ἔχει ταύτην τὴν σημασίαν), Κ 16, Σ 33, Τ 169, ρ 247. Μεταφ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, «βογχω, βούχω», Υ 230. (ἢ Ἐννοια τοῦ· στενός, γένω, στείνομαι=στενεύω, στενοχωροῦμαι, πρὸς τὴν τοῦ στενάχω, «βογχω', ἔχει τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, ὡς ἡ τοῦ γένω=εἶμαι πλήρης, «γεμίζω», πρὸς τὴν τοῦ Λατ. gemo, gemitus).

ΣΤΕΡΕΟΣ, ἡ, ὄν, συγκριτ. ΣΤΕΡΕΑΤΕΡΟΣ. 4) ἡστερεός, δυνατός, σκληρός· «λίθος, σί-

δηρος» τ 494, «βοή» Ρ 493. 2) μεταφ. σκληρός, ἀκαμπτος, ἀμελίκτος, «ἔπα» Μ 267 (ἐνθα τοῦναντίον «μελίκτα»), «κραδίη» ψ 403. — Ἐπὶ ΣΤΕΡΕΩΣ, στερεώ· ἀκλονήτως, ἀμετακινήτως, Κ 263, ε 346, Ισχυρῶς, Υ 715, μεταφ. σκληρῶς, ἀμελίκτως, Ισχυρογωνιμόνως, «ἀποσιπεῖν, ἀρνεῖσθαι» Ι 510, Υ 42, Τ. Ἀφρ. 25. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος· κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ ΣΤΑ· ἵσταμαι κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ τῆς ρίζης ΣΤΕΡ-, ἣν εὐρίσκει ἐν τῷ Σανσκριτ. sthira=στερεός καὶ τῷ Ἑλλήν. στεῖρος, στέριφος, ἢ Λατ. sterilis, καὶ Γερμ. starr).

ΣΤΕΡΕΩ, ἀορ. ἀ. ἀπαρρ. στερέσαι, ἐπικ., ἀντὶ τοῦ στερεῖσαι, στερεῶ, ἀποστερεῶ, τινά τινος, ν 262 ἱ.

ΣΤΕΡΝΟΝ, τό, «στήθος», ἰδίως τὸ ἐξωτερικόν, Β 479, Η 224, ι 346 κ. ἀ. Πληθ. «τὰ στήθη», Γ 494 κ. ἀ., καὶ ἐπὶ ζώων, Δ 406, Υ 363, ι 443. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος· κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ στερεός, ἢ δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ στήθος (ἴδ. τ. λ.) κατ' ἄλλους δὲ, παραβάλλοντες τὸ Γερμαν. sterna, Stirn=μέτωπον καὶ δεχομένους· ὡς κυρίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως τὴν ἐκτεταμένην ἐπιφάνειαν=Σανσκριτ. sthiram, ἐκ τοῦ στωρ-, σφέννυμι, Λατ. sterno).

ΣΤΕΡΟΠΗ, ἡ, ποιητ.=ΛΥΤΕΡΟΠΗ (ἀστράπτω· ἀ.) «ἀστραπή», τὸ γνωστὸν μετεωρολογικόν φαινόμενον, Δ 66, 184· β.) ἡ ἀστραποειδὴς λάμψις· στίλπνων πραγμάτων (περὶ ὧν καὶ ἡ καθομιλουμένη λέγει ὅτι «ἀστράπτουν»), λάμψις, στίλβη, ἀπαύγασμα, λαμπηδών, Τ 363, δ 72 κ. ἀ. πλχ.

ΣΤΕΡΟΠΗΓΕΡΕΤΑ [·····], ἀο, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ στεροπηγερέτης (στεροπή, ἀγέρω, πρὸλ. ΝΕΦΕΛΗΓΕΡΕΤΑ, ἐπισθ. τοῦ Διός, ὁ τὰς ἀστραπὰς ἐγείρων, συσσωρεύων, ἐπαλλήλως ἐπιφέρων, ἢ κατὰ τὸν Ἀπολλών. (ἐκ τοῦ στίλβω καὶ ἐγείρω) ὁ τὰς ἀστραπὰς ἐγείρων, ἐπιπέμπων, Π 298 ἱ.

ΣΤΕΪΜΑΙ, ποιητ. (σογγ. τῷ ἵσταμαι), παρ' Ὀμ. μόνον τὸ γ'. ἐνικ. τοῦ ἐνεστ. στεύεται ἢ γ'. ἐνικ. τοῦ παρ. στεῦτο· ἀ.) ἵσταμαι οὕτως ἢ ἄλλως, παρίσταται ὡς, λαμβάνω ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν στάσιν, φαίνομαι ὅτι (ἢ κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον κατὰ διάνοιαν ἵσταμαι, διορίζομαι), «στεῦτο διψάων» ἵστατο ὡς διψῶν, εἶχε τὴν στάσιν τοῦ διψήντος καὶ θέλοντος νὰ πίνη, λ 584, «στεύεται ἔπος ἐρέειν Ἐκτωρ» φαίνεται ὅτι μέλλει νὰ εἴπῃ, δεικνύει τὴν πρόθεσιν τοῦ, ἐτοιμάζεται νὰ ὁμιλήσῃ, Γ 83. Ὅθεν β.) ὑπισχνόμαι, διαβεβαίω, διατείνομαι, διισχυρίζομαι, κανυῶμαι, ἀπειλῶ, μετὰ μέλ. ἀπαρρ., Β 597, Γ 244, Σ 491, ρ 455· «ἐμοὶ τε καὶ Ἡρῇ στεῦτ' ἀγορεύων» πρὸς ἐμὲ καὶ τὴν Ἡρᾶν ὑπισχνέτο, λέγων, διαχυρίζομαι, Ε 832, καὶ μετ' ἀορίστ. ἀπαρρ. «στεύεται ἀχοῦσαι» διαβεβαίω, διατείνεται ὅτι ἤκουσε,

ρ 525. (||) Ἐπομολογείται ἐκ τῆς ῥίζης **ΣΤΕΡ**, **ΣΤΑΡ**, ἐξ ἧς καὶ ὁ σταυρός = ὁ πάσσαλος ὁ μακρός, καὶ τῆς καθομιλ. τὸ „σταυάρι“ (τὸ μακρὸν ξύλον τοῦ ἀρότρου, ὁ ἱστοδούς), καὶ σημαίνει κορίσι· τὸ ἵσταμαι, λαμβάνω γάστιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ τύπος στεύομαι ἢ στεύγομαι εὐρίσκειται ἐν τῇ καθομιλουμένη. ἐν τῇ φρ. „καλοστευγόμενος ἄνθρωπος“, ταῦτόν τῃ „καλοστεκούμενος“, ὃ ἐ. καλῶς ἔχων).

ΣΤΕΦΑΝΗ [-ν], ἡ (στέφανω), κορ. πᾶν ὅ, τι περιλαμβάνει, περικυκλῶναι τὰ ἀνύτερα μέρη παντός πράγματος. Ὅθεν ἄ.) στέμμα ἡ διάδημα γυναικεῖον, οὐ μόνον ὡς κόσμημα τοῦ μετώπου, ἀλλὰ καὶ πρὸς συνοχήν τῆς κόμης φερόμενον, Ὡς Σ 597, Ἰμ. 5, 7, πρὸλ. **Εἰς τὴν ΦΑΝΟΣ** 6.) γῆρας, „στεφάνι“ τῆς περιεφασίας, **Η** 42, **Α** 96· συνεκδοχικῶς δὲ καὶ αὐτὴ ἡ περιεφασία, **Κ** 30· γ.) μεταφορ. προσέχουσα ἄκρα, ὁρὸς βράχου τινός, **Ν** 138.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ [-ν], ὁ (στέφανω). 1) στέφανος, „στεφάνι“ (πληθ. „στεφάνια“, καὶ „στεφανα“), στέμμα, Ἰμ. 6, 42. 2) = κίκαλος· ὅθεν κατὰ ποιητικὴν μεταφ. «πάντη σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδωκεν» πανταχοῦ περὶ σὲ ἦναφεν ὁ πόλεμος καὶ σὲ περιεκύκλωσεν ὡς στέφανος, **Ν** 736 τ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ [-ν], παθ. παρακ. ἐστεφάνωμαι, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσυντελ. ἄ.) Παθητ. κέτμαι πέριξ τινός ἐν εἴδει στεφάνου, ὃ ἐ. περιλαμβάνω τι, περιστεφῶ, περιβέω, περικυκλῶ, „τριγυρίζω“, ὅθεν «πόντος περὶ νῆσον ἐστεφάνωται» κ 195, «ἀμφὶ δ' ὁμίλος ἐστεφάνωτο» **Τ**. Ἀφρ. 420, «τῇ (ἀσπίδι) ἐπὶ Γοργῶ ἐστεφάνωτο» ἐπ' αὐτῆς περιέστερε (τοὺς ἐν τῇ μέσῃ ὀμφαλόῃ) ἡ Γοργὼ, **Α** 36· ὡσαύτως «ἦν (αἰγίδα) πέρι πάντη Φόδος ἐστεφάνωται» τὴν ἀποίαν πανταχοῦθεν περιέστερεν ὁ Φόδος, ὥς δηλ. νὰ θεωρηταί ὁ Φόδος ὡς γραφικὴ παράστασις ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, καὶ ὅχι καθ' ἃ τινες θέλουσι νὰ ἐκλαμβάνωσιν τὴν φράσιν ὡς ποιητικὴν εἰκόνα τῆς ὑπὸ τῆς αἰγίδος ἐμποιουμένης εἰς τοὺς πολεμίους φυγῆς, **Ε** 739, «ἀμφὶ δὲ μιν νέφος ἐστεφάνωτο» νέφος περιεκάλυπτεν αὐτόν, **Ο** 453. 6.) Μέσ. ἔχω τι περὶ ἑμαυτὸν ὡς στέφανον, [περικέμαι, περιβέβηκαμι τι], εἶμαι διὰ τινος ἐστεφάνωμένος, «τά τ' (τελρεά) οὐρανὸς ἐστεφάνωται» δι' ὧν εἶνε ὁ οὐρανὸς ἐστεφάνωμένος, περιβεβλημένος, Σ 485.

ΣΤΕΦΑ, ποι. (**ΣΤΕΦ**, **ΣΤΕΠ**, λατ. *stīpo*, συγγ. τῷ στείδω, ὅθεν κυρ. στοιβάζω, συμπακύνω, συσσωρεύω), περιβάλλω, „στεφανώνω“, περιστεφῶ, πρὸλ. **Λεοικτεφά**. Μεταφορ. «θεὸς μορφὴν ἔπει στέφει» κατὰ τινα· μὲν „ὁ θεὸς χαρίζει εὐμορφίαν εἰς τὰ λόγια του“· κατ' ἄλλους δὲ ὀρθότερον· ὁ θεὸς περιστέφει, κοσμεῖ, ὡραίζει τὴν μορφὴν διὰ λόγων (διὰ τῆς περὶ τὸ λέγειν χάριτος), θ 470.

ΣΤΕΘΗΝ, **ΣΤῆ**, **ΣΤῆν**, ἴδ. **ΙΣΤΗΝ**.

ΣΤῆθος, κορ., τὸ (**ΣΤΑ**-, **ΣΤῆναι**, κυρ. τὸ προεξέχειν ἢ προϊστάμενον || ἡ μᾶλλον τὸ σταθερόν, ὡς τὸ μόνον τοῦ σώματος μάλιστα ἀκίνητον), ἐπικ. γενικ. καὶ δοτ. στήθεσσι. 1) „στήθος“ (τὸ σαρκοῦς ἐπικάλυμμα τοῦ θώρακος) ἀνδρὸς ἢ γυναικός, οὐ μόνον ἐνικ. ἀλλὰ ἢ πληθ. „στήθεα“, **Β** 218, 544, **Ψ** 761 κ. ἄ.· ἔτι δὲ καὶ ζώου, **Α** 282 κ. ἄ., **Χ** 404. 2) Ὁ πληθ. τίθεται καὶ τροπικῶς ὡς ἔδρα τῆς καρδίας, ἔνθα ἐδρεύουσιν «ἡτορ, κραδίη, κῆρ», ὅσον «ἐν δὲ οἱ ἡτορ στήθεσσι λασίοισι» **Α** 489, **Κ** 95, **Ξ** 440 κ. ἄ., ὡς πηγὴ τῆς φωνῆς, **Γ** 224 κ. ἄ., ὡς ἔδρα τῶν αἰσθημάτων, παθὼν καὶ διανοημάτων, **Α** 83, **Β** 442, **Γ** 63, **Δ** 51, 6304, γ 18 κ. ἄ. Ὅθεν «βουλήν ἐν στήθεσσι τιθέναι, θάρσος ἐνέειν κ.τ.τ.» **Ρ** 469, 570 κ. ἄ. (|| Ἡ καθομιλουμένη μεταχειρίζεται τροπικῶς τὴν λ. μόνον ὡς ἔδραν τῶν αἰσθημάτων ἢ τοῦ θάρρους, μετωνυμικῶς δὲ καὶ ἀντὶ τῆς τόλμης, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς ἔδραν τῶν διανοημάτων, διότι ὡς τοιαύτην θεωρεῖ τὴν κεφαλὴν).

ΣΤῆλη, ἡ (**ΣΤΑ**-, **ΣΤῆναι**) ἄ.) στήλη, „καλῶνα“, **Ν** 437, **Ρ** 434. Ἰδίως 6.) ἡ νεκρικὴ στήλη, ἡ (ὀρθία ἱσταμένη) „πλάκα τοῦ τάφου“, **Α** 471, **Π** 457, 673, μ 44· γ.) σῶλος, στήριγμα εἰς τείχος· προσκεκολλημένον, ἰδίως λεγόμενον ἀντηρίς, **Μ** 239 (|| ἔνθα περὶ θανῶς αἱ «στήλαι αἱ προβλήτες» ἐστήριζον τοὺς προεξέχοντας τοὺς τείχους πύργους).

ΣΤΗΜΕΝΑΙ, ἴδ. **ΙΣΤΗΝ**.

***ΣΤῆμον**, ὄνος, ὁ (**ΣΤΑ**-, **ἱσθμι**), „τὸ στημόνι“ τοῦ ἱσοῦ (τοῦ „ἀργαλειοῦ“), Βατρ. 483, ἴδ. **ΙΣΤΟΣ**.

ΣΤΗΡΙΞΑ, ἀόρ. ἄ. ἐστήριξα καὶ ἀναύξ. στήριξα, ἀπαρρ. μέσ. ἀορ. ἄ. στήριξασθαι, ὑπερσ. γ. ἐνικ. ἐστήρικτο. Ἀ.) Ἐνεργ. 1) μεταδ. στηρίζω, στερεῶς ἱδρύω, „σταίνω, στυλώνω“, στερεῶ, «Ἰσίδας Κρονίων ἐν νέφει στήριξε» ἱδρυσεν, ἐξερέωσεν, ἔστησεν, **Α** 28, (Ἔρις) «οὐρανὸν ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χροῖνι βαίνει» ἐρύλωσεν, (λατ.) „ἀκκούμῃσιν“ τὴν κεφαλὴν τῆς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ πατεῖ εἰς τὴν γῆν, **Δ** 443. (|| Εἰκονικὴ παράστασις τῶν φοδερῶν διαστάσεων, τὰς ὁποίας πολλάνκι λαμβάνει ἡ ἔρις ἐκ μικρῶν ἀρομηθεῖας). 2) ἀμετάδ. στηρίζομαι, ἵσταμαι στερεῶς, «οὐκ εἶχον ποσὰ στήριξαι ἔμπροσθεν» „δὲν εἶχα νὰ πατήσω γερὰ μὲ τὰ πόδια μου“, μ 434. Β.) Μέσ. ἄ.) στήριζω ἑμαυτόν, στηρίζομαι, ἵσταμαι, ἐπιβαίνω, «οὐδὲ πόδεςσιν εἶχε στήριξασθαι» „δὲν εἶχε νὰ πατήσῃ στερεὰ μὲ τὰ πόδια“, δὲν εἶδύνατο νὰ στηριχθῇ εἰς τοὺς πόδας του, **Φ** 242· 6.) τροπικ. «κακὸν κακῷ ἐστήρικτο» κακὸν ἐπὶ κακοῦ ἐπέδαιναν, ἐπεσώρευετο, **Π** 411, «δέκατος μὴς οὐρανὸν ἐστήρικτο» δέκατος μὴν εἶχε παρέλθῃ, καθ' ὃν χρόνον δεκάκις ἡ σελήνη εἶχε στηριχθῇ, ὃ ἐ. σταθρ. ἐν οὐρανῷ, **Τ**. Ἑρμ. 41.

[Παράγεται κατά τινα: μὲν ἐκ τῆς ῥήξης στα-, ἐκτ' ἄλλου; δὲ συγγεν. τῇ στερεός, ὅπ. ἰδ.].

ΣΤΙΒΑΡΟΣ [-], ἡ, ὅκ, μέλλον ποι. (στεῖνω), κυρκ. -ΡΩΤΕΡΟΣ, ἡ, ὅκ, κυρκ. „πατημένος, φοιβαμένος“, ἐπομ. στερεός, πυκνός, δυνατός, ἰσχυρός, βαρὺς, στιβαρός, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, «ὤμος» E 400, ξ 528, «αὐχὴν» Σ 415 κ. ἄ. τ., ἐπὶ ὀπλων, «σάκος» Γ 353, «ἔγχεος» E 746, α 400 κ. ἄ., «φάσανον» X 307 κ. ἄ., «δίσκος στιβαρώτερος» βαρύτερος, θ 487.—Ἐπὶ ῥῥ. ΣΤΙΒΑΡΗΣ, «πύλαι στιβ. ἀραρυταί» στερεαί, πυκναί, συνηρμοσμέναι, M 454 f.

ΣΤΙΒΗ [-], ἡ, ἐπικ. (στεῖνω, πρὸλ. πάρος ἐκ τοῦ πῆγνυμι) στερεά πεποιημένη, πεπηγμένη, „παγωμένη“ δρύς, ὅ ἐ. πᾶν ἡ, ἰδίως ἡ πρωινή „παγωνιά“, *Οδ. ε 467, ρ 25.

ΣΤΙΒΟΣ, ὁ, ποιητ. (στεῖνω) ἄ.) πάτημα, ἔχθος, „πατημασι“, Γ. Ἑρμ 353. β.) πεπατημένη ὁδός, τριδος, πρὸλ. „μανοπατιά“, Γ. Ἑρμ. 352.

ΣΤΙΒΩ, στιλβω, λάμπω, „γυαλιζω“, «ἐλαίω» ἐξ ἐλαίου, Σ 596. Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων «κάλλει καὶ εἵμασιν» Γ 392, «καὶ χάριν» ζ 237, «ἀπό τινος» Γμ. 34, 11. (ἢ καθομιλῶν, διετήρησε παράγωγον ἐξ αὐτοῦ ῥήμα, διαλεκτικῶς ὑπὸ τῶν νῦν Ἀθηναίων προφερόμενον „σιλ(ι)δώνω“ (ὅ ἐ. στιλδώνω), ὅπερ μεταχειρίζονται οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ὀμαλῶν καὶ λεῖω διπλοῦμένων ὀρασμάτων ἢ ἐνδομάτων, ἀλλὰ ὅ ἡ καλλιωπιζομένη γυνὴ λέγεται „σιλιδωμένη“. Περὶ δὲ τοῦ παρεμβολημένου εἰδ. ΠΥΚΝΩΣ). Ἐκ τούτου

ΣΤΙΑΠΝΟΣ, ἡ, ὅκ, ποιητ. στιλπνός, λαμπρός, „γυαλιστερός“, «ἔρσαι» Ξ 351 f.

ΣΤΙΪΑ, ἡ), λ. ποιητ. ἄρχ. ἐν τῇ ἐνικ. ὀνομασί, ἀνθ' ἧς ὁ πεδός λόγος μεταφωρίζεται τὴν στιχός, ἡ γεν. στιχός, πληθ. ὀνομ. καὶ αἰπ. στιχί, στιχας, στιχος, σειρά, τάξις, «κατὰ στιχας ἔκοντο» κατὰ τάξεις, εἰς σειράς ἐκείθηντο, Γ 326, ἐπὶ χορευτῶν, Σ 602. Ἰδίως ἐπὶ παρατεταγμένου στρατοῦ, τάξις, τάγμα, ἐνικ. Π 473, Γ 362. Συνήθως πληθ. «στιχες ἀνδρῶν, Τρώων, Δαναῶν» τάξεις, στίφη, Ὀμηρ. πλη., «κατὰ στιχας» ἐν τάξει, Π 820 κ. ἄ. πλη. Τῆς δὲ *Οδ. μόνον α 400. Ἐκ τούτου

ΣΤΙΚΛΩΜΑ [-], ἐπικ., μέσ., μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. τοῦ παρ. ἐστεγνῶντο μετ' ἐπικ. ἐπεκτάσεως ἀντὶ τοῦ ἐστεγνῶντο, ἐν τάξει ἢ κατὰ τάξιν βαδίζω, παρεύομαι, χωρῶ, προχωρῶ, ἐπὶ τῶν πολεμιστῶν, *Π. Δ 432, «εἰς ἀγορὴν» B 92, «εἰς μέσσαν» Γ 266, ἐπὶ ποιητῶν, Σ 577, ἐπὶ πλοίων, «ταῖς δὲ τρήκοντα νέες ἐστεγνῶντο» παρηκολούθουν, συνέπλεον, B 516, 602 κ. ἄ.

ΣΤΙΚΤΟΣ [-], ὁ, εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν Τροίᾳ, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθείς, N 495, O 329 εἰς.

*ΣΤΟΙΚΕΪΩΝ, τὸ (ὑποκοριστ. τοῦ στοίχος), κυρκ. ῥάβδος, ἔπειτα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου ὄθεν τὰ ἀπλούστατα συστατικά μέρη τῶν πραγμάτων, τὰ στοιχεῖα, «διττά» ὕδωρ δηλ. καὶ γῆ, Βατρ. 61. (ἢ Ὀρθότερα περὶ τῆς λ. γνωματεύει ὁ Μάξι-Μύλλερ, ὅτι τὰ στοιχεῖα δὲν εἶνε ὑποκοριστικὸν τοῦ στοίχου, οὐδὲ σημαίνει κυρίως τὴν ῥάβδον, ἀλλ' ἡ κατάληξις εἰον σημαίνει τὸ ἀνήκον εἰς τὴν στοιχεῖον λοιπὸν εἶνε τὰ ἀνήκον εἰς στοίχον ἢ σειρὰν τινα, ἐπομ. τὸ μετ' ἄλλων συναποτελοῦν τὴν σειρὰν ὄθεν φοιγία τοῦ ἀλφαβήτου εἶνε τὰ γράμματα τὰ συναποτελοῦντα τὴν σειρὰν τοῦ ἀλφαβήτου καὶ οὕτω καθέξις. Ἐν τῇ καθομιλ. „στοιχεῖο“ εἶνε δεισιδαιμονικὸν τὸ πλάσμα τῆς φαντασίας, θεωρούμενον ὡς τὸ κυριώτατον συστατικὸν καὶ ἐπομένως τὰ μέλιστα συντελοῦν εἰς στήριξιν καὶ στερέωσιν τῶν οἰκονομικῶν οικοδομημάτων).

ΣΤΟΜΑ, ΑΤΟΣ [-], τὸ, ἡ) „στόμα“, Ὀμ. πλη., ἐπὶ τε ζῶων καὶ ἀνθρώπων, τροπικ. «στόμα πολέμοιο, ὀσμίνης» ἡ καταστρεπτικὴ δύναμις τοῦ πολέμου, ἐπεὶ ὁ πόλεμος καὶ ἡ μάχη θεωροῦνται ποιητικῶς ὡς ἀγρία τινα καὶ ἀθηγία θηρία, καταβροχθίζοντα πᾶν τὸ τυγόν, K 8, T 343 Γ 359. (Κατ' ἄλλους; δὲ, ἐν οἷς καὶ ὁ Δοιδερλ., «στόμα πολέμ.» εἶνε τὸ ἐμπροσθεν τῆς μάχης, τὰ μέτωπον τῆς φάλαγγος ἀλλ' ἡ ἐρμηνεία αὕτη ἀρμόζει μᾶλλον εἰς τοὺς μετέπειτα ἢ εἰς τοὺς ἡρωικοὺς χρόνους) «μῦθον διὰ στόμα ἄγομαι» ἔχω ἢ φέρω τι διὰ στόματος, ἢ ἀνὰ στόμα, ἐκστομίζω, «βγάζω ἀπὸ τοῦ στόμα», Ξ 94, «ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύω» ἔχω εἰς τὸ στόμα μου, ὅ ἐ. διασύρω, ὅ ὀμιλῶ εἰς τὸ πλῆθος, B 250, «ἀπὸ στόματος ἀγορεύω» ἐκ στήθους, «ἀπ' ἔξω» ὀμιλῶ, Βατρ. 77. 2) «στόμιον, εἴσαδος ἢ ἐξοδος, ἐπὶ πταμῶν, M 24, ε 444, ἱμῆνης, κ 90, «στόμα ἱμῆνος» ὀρθῶς ὀνομάζεται ἡ παραλλὰ ἐκείνη, ἧτις ὡς κυνόστομα ἐκτεινομένη ὀρίζεται ἐκατέρωθεν ὑπὸ δύο ἀκρωτηρίων, ἡ κολπώδης παραλλὰ, Ξ 36 «στόμα λαύρης», ἰδ. ΛΑΪΡΗ. 3) ἐν γένει πᾶν τὸ πρόσθιον, τὸ ἐμπροσθεν, ἐπομ. τὸ πρόσωπον, Z 43, Π 410, ἐπὶ τοῦ δούρατος, «κατὰ στόμα» κατὰ τὸ πρόσθιον ἄκρον ὅπου ἡ αἰχμή, «ἐμπρός», O 389.—Ἐν τῇ Βατρ. 304 λέγονται «στόματα» αἱ ἐντομαὶ τῶν χηλῶν ἢ ψαλθοειδῶν χειρῶν τῶν καρκίνων, οἵτινες διὰ τοῦτο ὅ αὐτοὶ ὀλίγον ἀνωτέρω λέγονται «ψαλιδόστομοι». (Ἡ ἐτυμολογία πολὺ ἀμφίβολος· περίεργος, ἀλλ' ὅχι καὶ πολὺ πιθανὴ εἶνε ἡ τοῦ Δοιδερλείνου ἐκ τοῦ τέμνω παραγωγή, καθ' ἣν σημαίνει ἐντομὴν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ὑποδιαιρεῖται εἰς τὰς εἰζῆς δύο σημασίας· ἄ.) παθ. στόμα („κόψη“) μαχαίρας, αἰχμῆ, αἰχμητή, ἀκμῆ, ἐπομ. πᾶν τὸ πρόσθιον, ἄκρον).

ΣΤΟΜΑΚΟΣ [-], ὁ (στόμα). κυρκ. στόμιον ὄθεν φάρυγξ, λαιμός, *Π. Γ 292, P 47, T 266.

ΣΤΟΝΑΧΕΩ [···], ποιητ., μόνον ἐν τῷ ἀπαρρ. τοῦ ὁρ. στοναχῆσαι, στεναάζω, θρηνηῶ, ὁδύρομαι, „βογχνῶ“ Σ 124 f. (||. Οἱ μὲν ἀκολουθοῦντες τὴν γραφήν: στεναχῆσαι ὑπάρχουσι τὸν τὸν ἐν εἰς τὸν ἐνεστώτῃ στονάχω, ὡς ἐκ τοῦ καθευδῶ—καθευδήσω, καὶ ἐκ τοῦ μέλλω—μελλήσω· οἱ δὲ παράγουσι τὸ ρ.) ἐκ τοῦ

ΣΤΟΝΑΧΗ [···], ἡ, ποιητ. (στενάχω), στεναγμός, ὁδυρόμος, „βογχνητός“, πολλάκις κατὰ πληθ., Β 356, ε 83 κ. ἀ. Συνάπτεται μετὰ τοῦ „γῶς“ π 144.

ΣΤΟΝΑΧΙΣ, ἴδ. **ΣΤΕΝΑΧΙΣ**.

ΣΤΟΝΟΕΙΣ, **ΕΣΣΑ**, **ΕΝ**, ποιητ., πλήρης στεναγμῶν, ὅ ἐστι· ἀ.) ὑπὸ πολλῶν στεναγμῶν παρακολουθούμενος, θρηνηδης, θλιβερός, γοερός, „δοσθῆ“, „μυρολόγι“, θρηνηδης, ἄσμα, θρηνοί, Ω 721. β.) πολλῶν στεναγμῶν αἷτιος, θλιβερός, πολυώδυνος, περιαλγής, „βέλεα“ Θ 459 κ. ἀ., „οἶστοι“ φ 60, „κῆδεα“ ε 12, „δοσθῆ“ λ 382, „εὐνή“ ρ 402, „παγίς“, Βατρ. 50. Ἐκ τοῦ

ΣΤΟΝΟΣ, ὁ, ποιητ. (γίνω), στεναγμός, „βογχνητός“, ἰδίως ὁ τῶν ἀγωνιώντων καὶ ἀποθυεσκόντων, Δ 445, Κ 483, ψ 40 κ. ἀ.

ΣΤΟΡΕΝΝΥΜΙ [...], ὁ ἐνεστώ· ἄχρηστος, καὶ κατὰ συγκοπ. **ΣΤΟΡΕΝΥΜΙ** (ἐν τῷ συνθέτῳ καταστ.), ὁρ. ἀ. ἐστώρεσα, -αν, καὶ ἀνακύ. στώρεσα, -αν, προστ. -ον, ἀπαρρ. -αι, μετοχ. -ας· ἐκ δὲ τοῦ ἐτέρου τύπου **ΣΤΡΑΝΝΥΜΙ**, παθ. παρακ. ἔστρομαι, ὑπερσ. γ'. ἐνικ. ἔσρωτο, Κ 155, ἐν τμ., ἴδ. **ΥΠΟΣΤΟΡΕΝΝΥΜΙ**. 1) „στρώνω“, (ἴδ.) ἀπλώνω, Λατ. sterno, „λέχος“, „στρώνω τὸ κρεβάτι“, Ι 621. η 340. Παθ. ἐν τῷ ὕ. Ἄρρ. 459, „δεῦναι, τάπητας“ Ω 644, δ 304, ν 73 κ. ἀ. ἔτι δὲ „ἀνθρακίην“ ἐκτείνω, ἀπλώνω, „στρώνω“, Ι 213. 2) κάμνω τι θαλάσσιον, ἐξομαλίζω, „στρώνω“, καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν ὁδῶν, ἔπειτα δὲ καὶ „πόντον“ κατευνάζω, „καταλαγιάζω“, γ 458. (Ἐκ τῆς ρίζ. **ΣΤΩΡ**, εἰς τῆς καὶ τὸ Λατ. sterno καὶ τὸ Σανσκρ. śrñomi).

ΣΤΡΑΤΙΗ [···], ἡ, πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν γρόνων τοῦ Στράβωνος (8, 8, 2) ἔρημος, Β 606. Κατὰ τύπον θηλυκ. τοῦ

ΣΤΡΑΤΙΟΣ [···], ὁ (γράτιος=στρατιώτης, στρατιωτικός), υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀνακτίδας, γ 413.

ΣΤΡΑΤΙΩΝ [···], ὁ (στορένωμι, οἶονε στρωτός, Λατ. stratus, ὅθεν καὶ Διολ. στροτός), ἐπικ. γεν. στρατόριν, Κ 437, κυρ. στρατοπέδον, κατεστρωμένος ἢ στρατοπεδευμένος στρατός, καὶ ἐν γένει στρατεύματα, στρατός, Δ 10, ε 30 κ. ἀ. πλγ. Ἐκ οὗτου

ΣΤΡΑΤΟΟΜΑΙ [···], ποιητ., μέσ., μόνον ἐν τῷ γ'. πληθ. τοῦ παρατ. ἐστρατώνωτο, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐστρατοῦντο, στρατοπεδεύω, Ὑλ Γ 487, „πρὸς ταίχεα“ Δ 377. (||. Εἰς τὴν γ'. συζυγίαν τῶν περισπωμ. ἀνάγουσι τὸν ἐπικ. τύπον οἱ νεώτεροι γραμματικοὶ Βούττμ. καὶ Κρύγερς

εὐρίσκοντες· τὸ ῥῆμα στρατώω παρ' Αἰσχύλῳ, ἐν ᾧ ἄλλοι ἀνάγουσιν αὐτὸν εἰς τὸ ἄλλως ἀγνωστον στρατάω).

ΣΤΡΕΒΛΟΣ, ἡ, ὄν (στρέφω), διαστραμμένος, „στραβός“, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν στραβίζων, „ἄλλοιθωρος, στραβός“, Βατρ. 297.

ΣΤΡΕΠΤΟΣ, ἡ, ὄν (στρέφω), ἐπὶ ῥήματι. 1) συνεστραμμένος, πλεκτός, „στρεπτός“, ὡς „χιτών“ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον θώραξ μεταλλινός, ἀλυσιδωτός ἢ χρικωτός, Ε 413. (Ὁ δὲ Πάσσαρος ἀποδέχεται τοῦ Σχολιαστοῦ τὴν ἐρμηνείαν ὅτι ἦταν κλωστός ἢ πλεκτός).

2) εὐστροφος, εὐκίνητος, εὐλόγιστος, „γλώσσα“ Υ 248· ὅθεν εὐκαμπτος, εὐμετατρεπτος, „φρένες“ Ο 203, „θεοί“ Ι 497.

ΣΤΡΕΙΓΟΜΑΙ, ἐπικ. ἀποθ. παθητ. (||. στράγγις, ὅθεν στράγγω, „στραγγίζω“, γραγγαλή, „στραγγουρίζω“, Λατ. stringo, Γερμ. strang, streng. Σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῇ τῶν ἀντιγράφων καὶ παρ' ἐνὶ τῶν Σχολιαστῶν εὐρίσκεται ἡ γραφή· στρίγγομαι), κυρ. κατὰ στράγγας ἢ σαγόνας ὑποβρέω, „στραγγίζομαι“ ἢ ἀμεταβ. „στραγγίζω“, ὅθεν μεταφορ. ἐξαντλοῦμαι, ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ, „στραγγίζω“ (οἶον ἐν τῇ φρ. „ἐστράγγισες τὰ πόδια σου“), ἐν δηιοτήτῃ· Ο 542, κατατήκομαι, „λυτώνω, βασανίζομαι“, οἶον „στρ. εὖν ἐν νήσῳ ἐρήμῳ“ μ 351.

ΣΤΡΕΦΕΔΙΝΕΩ [...], (γρέφω, δινέω), „στρεφογυρίζω“. Παθ. „στρεφογυρίζομαι“ ἢ καὶ „στρεφογυρίζω“, οἶον „στρεφεδινήθεν“ (ἐπικ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐστρεφεδινήθησαν) δὲ οἱ ὄντες „ἐστρεφογύρισαν τὰ ῥιμῆματα του“, Π 792 f.

ΣΤΡΕΦΩ, ἐνεστ. -αι, παρατ. ἔστρεφον, ἀόριστ. ἀναύξ. στρέψω, -αν, ἀπαρρ. -αι, μετοχ. -ας ὄν· καὶ θαμικ. γρέψασκον, Σ 546, μέσ. ἐνεσ. -εται, -όμεθα, παρατ. ἐστρέφεσθε, μέλ. μόνον ἐν τῷ ἀπαρρ. στρέψομαι, παθ. παρακ. μόνον μετοχ. ἐστραμμένος, Ὑ. Ἐρμ. 411· ἐκ δὲ τοῦ παθητ. ἀορ. ἀ. μόνον ἢ μετοχ. στρεφθεὶς ὄν. Α') Ἐνεργ. 1) μεταβ. „στρέφω, γυρίζω, γέρνω“, ἐπιστρέφω, μεταστρέφω, μετατρέπω, „ἵππους“ Θ 468, α 205 κ. ἀ., „δὴν εἰς Ἐρεβος“ „στρέφω ἢ γέρνω“ τὸν λαμῶν ἢ τὴν κεφαλὴν τοῦ κριοῦ πρὸς τὸ καταχθόνιον σκότος, κ 538, „εἴψ δὲ θεοὶ οὐρον στρέψαν“ ἐγύρισαν οἱ θεοὶ (τὸν καιρὸν καὶ ἔδωκαν) πάλιν οὐριον ἀνεμον, δ 520. 2) ἀμεταβ. ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομῇ, τὸ „στρέφω“ καὶ „γυρίζω“, στρέφομαι, κάμνω στραφῆν, ἐπιστρέφω, Σ 544, „στρέψασκον ἀνὰ δόμους“ Σ 546 (ἔμβα τινὲς ἀνευ λόγου ὑπονοοῦσιν ὡς ἀντικείμενον τὸ: λέδγεα).

Β') Μέσ. 1) „στρέφομαι“, μεταστρέφομαι, „γυρίζω, στρεφογυρίζω“ (ἀμεταβ.), Ε 40, Σ 488, ε 274 κ. ἀ., „ἐνθα καὶ ἐνθα στρέφομαι“, στρεφονγίζω ἀπ' ἔδω ἢ ἀπ' ἐκεί· Ω δ, „κάπριος· ἡ δὲ λίαν στρέφεται ἐν κύνεσσιν

στρέφει ἑαυτὸν (ἄλλοι ἀλλὰ ἄλλως) μεταβῆ τῶν (περικυκλούντων αὐτὸν) κανῶν, M 42, «ἐστραμμένοι ἀλλήλῃσιν». Y. Έρι. 414 (ἐν χωρίῳ χαματιώδῃ καὶ διεσπαρμένῳ). Ἐπὶ δὲ στρέφονται ἵνα ἀπέλθω, «στρέφω» (οἷον ἐν τῇ φρ. «τώρα ὅ,τι ἔστρεψες»), Z 516, «στρεφθεὶς μετοπίσθε» γραφεὶς πρὸς τὰ ὀπίσω, O 615, «ὡς τοῦ θεσπεσίου νοσημένως στρεφθεὶς ἐχόμεν» i 433, κατὰ τινα μὲν: ἐκρατούμην (ἐκρεμάμην) ἐκ τοῦ θ. αἵτου, σφιγκτὰ συνεστραμμένος, ὁ ἐμπειλεγμένος ἐν αὐτῷ (|| κατὰ δὲ τὸν Δυντῆρον ὀρθότερον ἴσως τὸ μὲν «νοσημένως» ἀνήκει εἰς τὸ «ἐχόμεν»· τὸ δὲ «στρεφθεὶς» σημαίνει στρέψας τὸ πρῶτον μὲν μου εἰς τὰ ὀπίσω ἢ εἰς τὰ πλάγια, ἵνα βλέπω δηλ. καὶ προφυλάττωμαι). 2) ὡς τὸ Λατ. versor, ἀναστρέφωμαι, περιφέρωμαι, «φέρνω γύρωις», «ἐπ' αἶαν». Y. Άπ. 175.

ΣΤΡΕΨΑΣΚΟΝ, ἴδ. ΣΤΡΕΨΩ.

ΣΤΡΩΜΒΟΣ, ὁ (στρέφω), κυρ. πᾶν τὸ συνεστραμμένον, «στρωμβός» ἢ «στρόμβος», καὶ ἔπομ. σῶμα στρογγύλον, βέμβις, «σθούρος ἢ σθούρα», «στρόμβος ὡς ἔσσευε βαλὼν» τὸν ἐκτύπησε καὶ τὸν ἔκαμε νὰ κατακυλίσῃ «σὺν σθούρος», E 413 f.

ΣΤΡΩΓΟΣ, ἡ (ἀλλὰ ἄλλοι δὲ καὶ ὁ), τὸ στρογγύλον, «σπουργίτης», Y. Άλ. B 311, 317, 326.

ΣΤΡΩΛΙΓΓΕ [-], ἴσως, ἡ, ἔπικ., στρόβιλος, συστρωφῆ, ἴδιως: «κονίης στρ.» Π 775, Φ 503, τῆς δὲ Ὁδ. μόνον ω 39. Ἐκ τοῦ

ΣΤΡΩΛΙΖΩ [-], ἕτερος ἔπικ. τύπος τοῦ στρέφω, «στρεφογυρίζω, γυρίζω», οἷον «ἡλάκατα» σ 315 f.

ΣΤΡΩΟΙΟΣ, ὁ, πατήρ τοῦ Σκαμανδρίου, E 49.

ΣΤΡΩΦΟΣ, ὁ (στρέφω). 1) συνεστραμμένος ἔσμος, σχοινίον, «στρόφος ἀορτήρ» σχοινίον ἐξ οὗ κρέμαται τι (οἷον ἡ πῆρα τοῦ ἑπαιτου), Ὁδ. ν 438, ρ 498. 2) ἐπιδέσμος, «φασκίς» (Λατ.), Y. Άπ. 422, 428.

ΣΤΡΩΝΝΥΜΙ [-], ἴδ. ΣΤΡΩΝΝΥΜΙ.

ΣΤΡΩΦΑ, ποιητ. καὶ Ἰων. ἕτερος τύπος τοῦ στρέφω μὲ θαμιστικὴν σημασίαν, ἐνεστ. -ῶσι, μέτοχ. -ῶσα, μέσ. ἀπαρρ. -ᾶσθαι, παρσ. ἀναύξ. στρωφᾶτο. 1) Ένεργ. «συχνοστρέφω, συχνογυρίζω», οἷον «ἡλάκατα» ζ 53, ρ 97 κ. α. 2) Μέσ. περιστρέφωμαι, «φέρνω γύρωις, κλωθογυρίζω», «κατὰ χθόνα» περιφέρωμαι, Y. Άημ. 48, «κατ' αὐτοῦς (θητιῶν) στρωφᾶτο» ἐστρέφετο ὅτε μὲν πρὸς τοῦτον, ὅτε δὲ πρὸς ἐκεῖνον τῶν πολεμίων, N 537, ἔπομ. ἀναστρέφωμαι, ἐνδαισιώμαι, ἐνδαιατρίβω, «κατὰ μέγαρον» I 463, «ἐκάς» Y 422.

ΣΤΙΓΓΕΡΟΣ [-], ἡ, ὅκ, ποιητ., φοβερός, μισητός, ἀποτρόπαιος, φρικτός, φρικαλέος: α.) ἐπὶ προσώπων, «Αἰδῆς» Θ 368, «μήτηρ, δαίμων» γ 310, ε 396 κ. α., «στυγερὸς δὲ οἱ ἐπλετο θυμὸς» μισητός: ἦτο εἰς τὴν ψυχὴν του, τὸν ἐμίσει ἡ ψυχὴ του, E 458. β.) ἐπὶ πραγ-

μάτων, «πόλεμος» Δ 240, «γάμος» α 249, «ἔπος» λ 81, 465, «σκότος» (τοῦ θανάτου) Π 607 κ. α. τ.—Ἐπὶ. ΣΤΙΓΓΕΡΑΣ, Π 723, ρ 374, ω 23. Ἐκ τοῦ

ΣΤΙΓΓΕΝ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., ἐνεστ. -εἰ, -έουσι, ὑποκ. -ῆν, -ῆσι, ἀορ. β'. ἔστυγον, κ 113 (ἐν τμ., ἴδ. ΚΑΤΑΛΕΓΓΕΝ), ἐκ τοῦ ἀορ. α. μόνον εὐκτ. στήζαιμι. 1) ἐν τῇ ἐνεστ. καὶ ἀορ. β'. μισῶ, ἀποστρέφωμαι, φρίττω, φοβοῦμαι, «τρομάζω», μετ' αἰτ., «τὸν στυγεύουσι καὶ ἄλλοι» H 112, ν 400 κ. α. πλγ. Ὡσαύτως καὶ μετ' ἀπαρρ., «στυγὴ δὲ καὶ ἄλλοι: ἴσον ἔμοι φάσθαι» A 486, O 515. 2) ἐν τῇ α. ἀορ. κάμνω μισητὸν, φοβερόν, «τῇ κέ ταν στήζαιμι μένος καὶ χεῖρας» τότε ἤθελα κάμῃ εἰς τινα φοβερὰν τὴν δύναμιν καὶ τὰς χεῖρας μου, ὅ ἐ. ἤθελα κάμῃ τινὰ νὰ φοβῇ τὴν δύναμιν καὶ τὰς χεῖρας μου, λ 502.

ΣΤΙΜΦΑΛΟΣ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΣΤΙΜΦΑΛΟΣ [-], πόλις τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Στυμφαλίδα λίμνην, B 608, ὀνομαστή ἐν τοῖς μύθοις διὰ τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας, τὰ νῦν ἐρείπια ὀνομαζόμενα μὲ τὸ περιεργὸν ὄνομα (τὰ) Κιόνια ὡς ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἐρείπιοις περισσώθεντων κιόνων.

ΣΤΙΓΓΕ, ΣΤΙΓΓΟΣ [-], ἡ (οἰονεῖ Φρίκη). 1) ποταμός: ἐν Ἀδῶν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποῖου ὠρκίζοντο οἱ θεοὶ τὸν φοβερώτατον καὶ ἐπιδότατον ὕρκον, «Στυγὸς ὕδωρ, αἰπὰ βέεθρα» B 755, O 369, E 271, «Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος ὕρκος δεινότητος: τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν» O 37, ε 185. Ὁ Κωκυτός: εἶνε ἀπόρροια τῆς Στυγός, «Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀπόρροια» κ 514: (Πιδανῶς παρήλθῃ ὁ μῦθος: ἐκ τοῦ ὁμωνύμου Ἀρχαϊκοῦ ρύακος, ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Τουρτοβάν (i), πλησίον τῆς ἀρχαίας Νωνάκριδος διαιρεῖται εἰς δύο βραχίονας, καὶ ἀπὸ ὀρθας τινὸς καὶ μελαίνης τοῦ ὄρους τούτου πέτρας ἐν τῇ μέσῳ φρικτῶδους ἀγριότητος κατακρημνίζεται ὡς καταρράκτης καὶ ἔπειτα συνεχόμενος: εἰς ἐν ποτάμιον εἰσβάλλει εἰς τὸν Κράθιν· ὀνομάζεται δὲ «Μαυρονέρις». Τὸ ὕδωρ τοῦτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐθεωρεῖτο θανατηφόρον, διὸ καὶ ὠρκίζον εἰς αὐτό (Hροδ. 6, 74), καὶ τὴν σήμερον δὲ διὰ τὴν παγετώδη αὐτοῦ ψυχρότητα θεωρεῖται ἐπικίνδυνον. (|| Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Ε. Κούρτιον· ὁ δὲ ἡμέτερος βοτανικός κύριος Θ. Ὀρφανίδης, πολλὰκις ἐπισκεφθεὶς τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός, μαρτυρεῖ ὅτι ἐπικίνδυνος: εἶνε ὅχι ἡ πόσις τοῦ ψυχροῦ τῷ ὄντι ὕδατος: τοῦλάχιστον εἰς ἀνθρώπους: ὕγιος: φύσει: ἢ προφυλαττομένου, ἀλλ' ἡ προσπέλασις αὐτοῦ διὰ τὸ ἄβατον τῶν πέριξ τόπων: μαρτυρεῖ δὲ ἢ τὴν σπουδαίαν μαρτυρίαν ὅτι τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός δὲν εἰσβάλλει εἰς τὸν Κράθιν, ἀλλὰ καταβυθίζεται: εἰς καταβύθραν, καὶ χύνεται: οὕτως: ἐπὶ τὴν εἰς τὸν Ἀδῶν. Ἐνεστῶν ἴσως: καὶ διὰ τὸ ἄβατον καὶ φοβερόν τῆς τοποθεσίας ἐθεωρήθη ἐν τῇ μυθολογίᾳ ὡς ποταμός τοῦ Ἀδῶν καὶ Ὁ Κωκυτός ὡς

ἀπόρροια αὐτοῦ). 2) ὡς νόμος, θυσία τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσιόδ. Θεογ. 361), Τ. Δήμ. 423.

ΣΤΥΡΑ, τί, πόλις τῆς Εὐβοίας (|| τὴν σήμ. Στυόρα), Β 539.

ΣΤΥΦΕΛΙΑ [v...], ποιητ. καὶ Ἰων. (διὰ τοῦ στυφέλιος=στυφλός, στυφός ἦσαν τραχύς, ἐκ τοῦ στύφω), ἐνεσ. προστ. -ετε, ἀπαρρ. -ειν παθ. μόνον μετοχ. τοῦ ἐνεστ. -ομένου, ἄορ. ἐστυφέλιζε ἢ ἀναύξ. στυφέλιζε, ὑποτ. -η, ἀπαρρ. -αι.

1) κτυπῶ, κρούω, τινάζω, «ἀσπίδα» τοῦ εἶναιεν ἢ ἐκτύπησε τὴν ἀσπίδα (εἰς σημεῖον ἀποτροπῆς), Ε 437, «στυφέλιζε δὲ μιν μεμαῶτα» Β 264 κ. ἀ., «νέφρα» ἀποδιώκω, Α 305.

2) ἐκβάλλω, ἐκκρούω, ἐκτινάσσω, ἀποβάλλω, ἐκδιώκω, «τινὰ ἐξ ἐδίων, ἐκ δαιτύος, ἐκτός ἀταρπιτοῦ» Α 581, Χ 496, ρ 231. 3) ἐν γένει ἐνθεν καθεθεν ἀποβάλλω, «ἀποκρούω, ἀποπαίρνω», κακομεταχειρίζομαι, ἐξυθρίζω, τινά, Φ 380, 512, σ 416, υ 324.—Παθητ. π 408, κ 318 κ. ἀ.

στ [v], προσωπ. ἀντωνυμία β'. προσώπ., καὶ ἐπικ. τίνη [-], Ὅδ. Ε 485, Ζ 262, Μ 237, Π 64, Τ 10, Ω 465, γεν. σοῦ (παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκειται ἀντ' αὐτῆς δὲ) ἐπικ. σέο (ὀρθοτονοῦμενόν τε καὶ ἐγκλινόμενον), Ζ 328, β 480 κ. ἀ., σεῦ (ὀρθοτονοῦμενόν τε καὶ ἐγκλιτικόν), Γ 206, τ 489 κ. ἀ. πλχ., σετο (πάντοτε ὀρθοτονοῦμενον), Γ 437, λ 482 κ. ἀ., σέθεν (ὀρθοτονοῦμενον καὶ ἐγκλιτικόν), Δ 427, τ 377 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ τινα ὅλως ἀνώμαλον τύπον τσοτο ἐν τοῖς καὶ ὑπὸ τῶν ἀργαίων ἀθετουμένοις στίχοις Θ 37, 468 (δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. παραδέχεται ὡς ὀρθότερον τύπον τὸν τσοτο), δοτ. σοί (πάντοτε ὀρθοτονοῦμενον), Δωρ. καὶ ἐπικ. τοι (πάντοτε ἐγκλιτικόν), Α 28, 39, β 286 κ. ἀ. πλχ. ἔτι δὲ ἢ τεῖν (πάντοτε ὀρθοτονοῦμενον), Α 201, δ 619, 829, λ 560, σ 419, αἰτ. σέ (ἢ ἐγκλινόμενον σε), «αὐ» ἢ «εἰσό». (|| Τὸ ε εἶνε πρόσθετον ἐν τε τῇ ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. «εἰσέναι» κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ «ἐγὼ, ἐμένα» εἶνε δὲ κατὰ τὸν Μαυροπούδην Ἰστορ. Ἑλλ. γλῶσσ. σ. 583 δεκτικόν). Ἐπιτείνεται προσλαμβάνουσα τὸ Γέ, ὅταν «σύγε, σοῦγε ὄχι» (ἄπερ σήμερον γράφονται κατὰ διάστασιν: σύ γε, σοῦ γε ὄχι), Ζ 442, κ 486 κ. πλχ., ἢ τὸ Πέρ. «σὺπερ» τὴν σήμερον σὺ περ), Ω 398, Τ. Δήμ. 416, Συναπτομένη μετὰ τῆς Αὐτοῦ: εἰς ἐκφρασιν τῆς ἀντιδιαστολῆς, Γ 51, Τ 416, ζ 60, κ 300 πάντοτε ὀρθοτονοῦνται ὅταν γράφεται «σοὶ αὐτῷ» ἀντὶ τοῦ «σοὶ αὐτῷ» δ 604, ε 487, ζ 39.—Περὶ τοῦ διτύκου σφῶι ἢ σφῶι ἢ τοῦ πληθ. ὁμετε, ἴδ. τὰ: λ. ἰδιαίτερως.

ΣΤΥΦΙΟΝ [v...], τὸ (σῦς, βόσκω), ἀγέλη, «κοπάδι» χοίρων, «συνὸν» Α 679, ξ 404. (Τὸ ε εἶνε μακρόν διὸ καὶ ὁ Αἰνόδωρος γράφει κατὰ τι ἀντίγραφον: σὺδῶσια).

ΣΤΥΦΙΝ [v...], αὐ, ὁ (σῦς, βόσκω), «χοί-

ροδοσκός, γουρουνοδοσκός», Ὅδ. δ 640 κ. ἀ. πλχ.

ΣΤΙΓ, ἴδ. στ.

ΣΤΙΓΚΑΛΕΑ, μετοχ. τοῦ ἄορ. συγκαλίσας, συγκαλῶ, προσκαλῶ πολλούς, εἰς τὸ αὐτό, ἐπομ. συναθροίζω, συγκροτῶ, «βουλήν» Ὅδ. Β 55, Κ 392.

ΣΤΙΓ-ΚΑΛΗΤΟ, ἴδ. σὶν Α'. 2, β'.

ΣΤΙΓ-ΚΑΘΝΕΑ, ποιητ., μόνον παρατ. συνεκλόνεον, συγκαλονῶ, συνταράττω, μετ' αἰτ., Ν 722 †.

ΣΤΙΓ-ΚΙΡΕΑ, ποιητ., γ'. πληθ. τοῦ ἄορ. ἀ. τῆς εὐκτ. συγκόρσειαν, συμβάλλομαί, συμπίπτω, συγκροδομαι, συναντῶμαι, Ψ 435 †.

ΣΤΙΓ-ΚΕΑ, προστακτ. β'. ἐνικ. καὶ παρατ. γ'. ἐνικ. ἀναύξ. σύγχει, ἀορίστ. ἀ. ἐπικ. συνέχευε, ἀπαρρ. συγχέαι, ἢ δὲ μετοχ. συγχέας, μέσ. ἄορ. β'. συγκεκομένου γ'. ἐνικ. σύγχυτο. 1) συγχέω, τούτῳ γίνω ὁμοῦ δῶν τινά, ἐπομ. ἀναμιγνύω, «ἀνακατώνω», συνταράττω, «ψάμαθον» Ο 364, ἢ παθ. «ἡνία σύγχυτο» συνεπλάκησαν ἢ περιπλάκησαν, Π 471 (καὶ ὄχι, κατὰ τὸν Γράσοφ, εἰς τὴν ἐπομένην σημασίαν). 2) Μεταφορ. ἀ.) ἐπὶ πραγμάτων, διαφθεῖρω, «χαλῶ», «ὀρεῖα» ἀθεῖω, Δ 269, ἐπομ. ματαιώνω, «κάματον, ἰού», Ο 366, 473 β'. ἐπὶ ψυχικῶν ἐνεργειῶν ἢ διαθέσεων, ταραττω, θορυβῶ, «συγχύζω», Ι 612, Ν 808, καὶ ἐν τυχέσι «σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο», «ἐθόλωσεν ὁ νοῦς του, ἢ τὰ μυαλά του», Ω 358, «ἄνδρα» ζαλίζω, θ 439.

ΣΤΙΚΕΝ ἢ συνηρ. στικῆ, ω 246, ἢ, «συκεά», Ὅδ. η 416, λ 590 (ἐνθα πρὸ τοῦ Βακχίρ. ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἐγράφετο ὁ συνηρμ. τύπος), ω 344. (Οἱ τύποι συκεάι καὶ συκεάσ κατὰ συνίζησιν εἶνε δισύλλαβοι, ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλομένῃ).

ΣΙΚΟΝ, τὸ, «σῶκον», η 484 †, Βατρ. 34.

ΣΥΛΑ [v...], μέλ. -ήσεται, ἀπαρρ. -ειν, μετοχ. -ων, ἀορίστ. γ'. ἐνικ. τῆς εὐκτ. σὺλήσεις, ὑποτ. σὺλήσω, -οισι, μετοχ. σὺλήσας, προσέτε δὲ συγγνὸν τὸ γ'. ἐνικ. τοῦ παρατ. ἐσύλα, ἀναύξ. σύλα καὶ δοῖκ. σὺλήτην, Ν 202. (Πιθανῶς κατὰ τὸν Δοῦδερ. καὶ Κούρτιον ἀντὶ τοῦ σκυλάω ἐκ τοῦ σκυλον=τὸ ἀφαιρούμενον ὅπλον ἀπὸ τοῦ φανευθέντος πόλεμιστος). 1) ἀπὸ τοῦ φανευθέντος πόλεμου ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα, σκυλεύω, «γυμνώνω» ἀ.) μετ' αἰτ. πράγματος, «τεύχε' ἀπ' ὤμων» Ζ 28 κ. ἀ. πλχ., «ἀπὸ χροῶς ἔντσα» Ν 644, καὶ μόνον «τεύχεα» Δ 466 β'. μετ' αἰτ. προσώπου, «τινὰ νεκρῶν» Κ 343, 387 γ'. μετὰ διπλῆς αἰτιατ., «ἔπειτα δὲ καὶ τὰ νεκροῦ σὺλήσεται» Ζ 71, «μή μιν Ἀχαιοὶ τεύχεα σὺλήσονται» Ο 428, πρὸλ. Π 499, Χ 258, 2) ἐν γένει ἀφαιρῶ, «παίρνω», ἐκφέρω, «ἐγλάζω», ὅταν «πῶμα φαρέτρης» Δ 416, «αὐτίκ' ἐσύλα τόξον» ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖρας του (ἐξηνεγκεν ἐκ τοῦ γωρυτοῦ, τῆς θήκης δηλ.)

ἢ. κατ' ἄλλους; δι: καθέσθην, κατεδίδαται ἀπὸ τῶν ὤμων· διότι τὸν γυρωτὸν δὲν ἔφερε βεβαίως μεθ' ἐαυτοῦ ὁ Πάνδαρος; Δ 405. *Ιλ.

ΣΥΛΛΕΓΩ [-..], ἑτερος ἐπικ. τύπος τοῦ συλλᾶν, μόνον ἀπαρρ. -ειν, παρ. γ'. πληθ. ἐσύνεον, σκυλεύω, ἐκδύω, γυμνῶναι τινά, *Ιλ. Ε 48, κρύφα τινὸς ἀφαιρῶ τι, ἐξαιρῶ, κλέπτω «τινά» ἐν ἀγνοίᾳ τινός; λαμβάνω δῶρα εἰς αὐτὸν ἀνήκοντα, Ω 436 (καὶ ἄλλοι οὐδαμοί).

ΣΥΛΛΕΓΩ, ἀορ. μετοχ. συλλέξας, μέσ. μέλ. συλλέξομαι, μέσ. ἀορ. ἀ. μόνον γ'. ἐνίκ. ἀνυῖ, ἐπικ. συλλέξατο, συλλέγων, συναθροίζω, «συνάξω, μαζεύω», οἷον «κτεάτα» συλλέξας λαοῖσι δότω· ἀ: τα μαζεύσῃ καὶ ἀ: τα δώσῃ, ὁ ἔ. ἀ: τα δώσῃ ὅλα ὅμοι, Σ 301. — Μέσ. συλλέγων τὰ ἐμαυτοῦ ἢ δι' ἐμαυτὸν, «ὅπλα εἰς λάρνακα συλλέξατο» Σ 413 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἔγραψε: συλλ.). ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ προσώπων, «ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους συλλέξομαι» θά συλλέξω δι' ἐμαυτὸν, ὁ 292.

ΣΥΜΒΑΛΛΩ, καὶ συγγόμενον ὅπως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττικοῖς, ΣΥΜΒΑΛΛΩ (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄνευ μετρικῆς ἀνάγκης, πληθ. ἐν τοῖς Ε 27, 39, Φ 578· τὸν τύπον ΣΥΜΒ., ὅστις εὐρίσκεται ἐν τοῖς Γ 70, Δ 453, Ε 774, Π 565, Υ 55, 335, ο 441, μετέτρεψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' εἰς ΣΥΜΒ., πληθ. ἐν τοῖς Ε 774, Π 565, Υ 55, πρὸς εἶν), ἀορ. ὁ. συνέβαλον ἐν τμ., ἐπικ. σύμβαλον, προσ. -ετα, μέσ. ἀορ. ὁ. συνεβάλοντο ἐν τμ.· ἐκ δὲ τοῦ ἐπικ. συγκεκομμέν. ἐνεργητ. ἀορ. γ'. οὐκ. ἐυμδλήτην, φ 15, ἀπαρρ. ἐυμδλήμεναι, Φ 578· ἐκ δὲ τοῦ ἐπικ. συγκεκομμέν. μέσ. ἀορ. γ'. ἐνίκ. ἐυμδλήτο, Ε 39, 231, ζ 54, καὶ γ'. πληθ. ἐυμδλήοντο, Ε 27, Ω 709, κ 105, ὑποτ. γ'. ἐνίκ. ἐυμδλήται (κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἐυμδλήται), η 204, μετοχ. ἐυμδλήμενος, λ 127, ο 441, φ 274, ω 259, μέλ. ὁ. ἐνίκ. ἰων. συμβάλλεσθαι, Υ 335. Α' ἢ Ἐνεργ. 1) μεταβ. ῥίπτω εἰς ἐν μέρος, συμβάλλω, συνενώνω, μετ' αἰτ., «ποταμοὶ ἐς μισγάγκειαν συμβάλλοντες ὕδωρ» Δ 453, «ῥόα:» Ε 774. Ἰδίως ἐν πολέμῳ, συγκρούω, συγκτυπῶ, συγκροτῶ, «ῥινούς, ἔγχεα» ἀσπίδας, δόρατα πρὸς ἄλληλα, Δ 447, Ω 61· μεταφ. «πολεμον συμβ.» συνάπτω, συγκροτῶ μάχην, Μ 481 (ἐν τμῇσιν). ὁ. ἐπὶ προσώπων, συγκρούω, ἐμβάλλω εἰς ἐρίδας, διερεθίζω, κατὰ τινος, «ἀμφοτέρους θεοὶ σύμβαλον» Υ 55, μετὰ τελικ. ἀπαρρ., «μάχεσθαι» ἵνα πολεμήσω, Γ 70. 2) ἀρετὰ εἰς τὴν αὐτὴν σημεῖα, ὡς καὶ τὸ μέτρον συνταγγάνω, [ἐνταγγάνω], συναντῶμαι, «ἀνταμύνομαι», ἐν Μεσσήνῃ ἐυμδλήτην ἀλλήλοισιν· φ 15. Ἰδίως ἐν πολέμῳ, συγκρούομαι, συναντῶμαι, συμπλέκομαι, Φ 578, μετ' ἀπαρρ., Π 565. Β') Μέσ. ἀπαντῶ, «ἀνταμύνω», ἀπολέω, Ε 39 κ. ἀ. πληθ. μετὰ δοτικ., μάλιστα ὁ ἐπικ. συγκεκομμένος; ἀορ. ὁ. οἷον «Νέστορι δὲ ἐυμδλήτην» Ε 27, *Γγνφ

ἐυμδλήτο· Ε 231· ἴδ. καὶ ζ 54, κ 105 κ. πληθ. ἔτι δὲ συμπλέκομαι, συγκρούομαι, εἴη χεῖρας ἔρχομαι, μετὰ τοῦ ἀπαρρ. «μάχεσθαι», οἷον «σύν δ' ἐδίδλοντο μάχεσθαι ἐναντίον» συνεπλέκοντο δὲ ἵνα μάχωνται πρὸς ἀλλήλους; ἢ συμπλεκέντες δ' ἐμάχοντο, Μ 377. Ἐκ τούτου

ΣΥΜΒΟΛΟΝ, τό, κυρ. φ συμβάλλεται τις, τὸ συνάντημα· ἐπομ. τὸ σημεῖον, οἰωνός, Λατ. omen, Γ. Ἑρμ. 30.

ΣΥΜΒΗ, ἢ, νῆσος μετὰ τοῦ Ῥόδου καὶ Κνίδου παρὰ τὴν Καρικὴν παραλίαν, καὶ τὰ νῦν ἀπώπται; «Σύμνη» καλούμενη. Ἐντεῦθεν ἐπὶ. ΣΥΜΒΗΘΕΝ ἐκ Σύμης, Β 674.

ΣΥΜΜΑΡΤΗΤΑ, ποιητ. ἀορ. ἀ. μετοχ. συμμάρψας, συναρπάξω, συλλαμβάνω, «δύω» Ε 289, 311, 344 (ἐν τμ.), «δόνακας μυρικής τ' ὄζους» συναρπάσας; ὁ ἔ. μετὰ σπουδῆς; συλλέξας, Κ 467†. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει ξυμμ.).

ΣΥΜΜΗΤΙΛΟΜΑΙ, ἀποθ., ἐνεστ. ἀπαρρ. συμμητιάσθαι κατ' ἐπικ. ἐπέκταται ἀντὶ τοῦ -ασθαι, συμβουλεύομαι, συσκέπτομαι, Κ 197†. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ξυμμ.).

ΣΥΜΜΙΓΝΥΜΙ [-..], (παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκεται) καὶ ΣΥΜΜΙΓΝΩ, μετοχ. -ων, ἀορ. συνέμιξα, -ε, παθ. ἐνεστ. -εται, ἀορ. ἴδ. κατωτ. 1) Ἐνεργ. συμμιγνύω, ἀναμιγνύω, συνενώνω, «σμίγω», «μυρίζει καὶ μυρταίνουσι δόξου:» Γ. Ἑρμ. 81· ἰδίως δὲ ἐπὶ τῆς ἐρωτικῆς μίξεως, «θεοὺς γυναιξί» Γ. Ἀφρ. 50, 52, 251.

2) Παθητ. συμμιγνύμαι, συνενεοῦμαι, συμβάλλομαι, ἐπὶ ποταμῶν, «Τιταρήσιος Πηνειφ» Β 753, ἐπὶ πυγμαχίας, συνέρχομαι εἰς ἀγῶνα, Φ 687 ἐν τμ., ἐνθα κεῖται ὁ Δωρ. καὶ ἐπικ. συγκεκομμένος; ἀορ. «ἐμίχθη» (ἀντὶ τοῦ ἐμίχθησαν)· πρὸς μίγνυμι.

ΣΥΜΜΙΤΑ, παρακ. συμμέμικτα, συγκελομαι, κλείομαι, «κλείω», ἐν τμ., «σύν δ' ἔλκεα πάντα μέμικεν» «ἐκλείσαν ὅλοι αἱ πληγαὶ τοῦ», Ω 420.

ΣΥΜΠΑΣ, ἀεα, ἀν, καὶ ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοί, ΣΥΜΠΑΣ, η 214, ε 198, κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ζ γ 59 ἀνευ μετρικῆς ἀνάγκης, ὅλος ὁμοῦ, Δ 90, 244, γ 59 κ. ἀ.

ΣΥΜΠΕΓΝΥΜΙ [-..], ἀορ. ἀ. συνέπηξα, κάμνω τι πηκτόν, συμπηγνύω, «πηξῶ», οἷον «γάλα» Ε 902†.

ΣΥΜΠΙΠΤΑ, πίπτω μετὰ τινος ἄλλου εἰς τὸ αὐτὸ ἐν τῇ μάχῃ, συγκρούομαι, συμπλέκομαι, μόνον ἐν τῷ ἀορ. ὁ. ἐν τμῇσιν, «σύν ρ' ἔπασον» Η 256, Φ 387, Ψ 687· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνέμων ἀντιπνεόντων, ε 295, πρὸς πίπτα.

ΣΥΜΠΛΑΤΑΓΕΩ [-..], ἐπικ., ἀορ. ἐπικ. ἀναυξ. συμπλατᾶν, κροτῶ, κτυπῶ, «χεροί» ἐκτύπησε τὰ χεῖρα εἰς σημεῖον ἀπορίας, ἀμηχανίας, ἀδημονίας, Ψ 402†. (ἢ. Τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκεται· ἐν δὲ τῇ καθομῇ. ἔχει ζ

τύπον καὶ τημασίαν ὁπωσοῦν διάφορον, „πλαν-
τάζω“, μέλ. -ζω, συνώνυμον τοῦ „σκάζω“
πρὸλ. τὸ ἀνάλογον „ψοφῶ“).

ΣΥΜΠΕΡΤΟΣ, ἡ, ὅκ, ἐπικ., συμπεφορτημένος·
ἔδεν συνηνωμένος, συνηγμένος, συνελη-
λυθώς, N 237 †, «συμπερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει
ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν» κατὰ λέξιν: συνηω-
μένη ἀρετὴ καὶ σφόδρα κακῶν ἀνθρώπων ὑπάρ-
χει, ἢ ὀρθότερον κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον: ἡ σφό-
δρα κακῶν ἀνθρώπων εἰς ταῦτο συνελθόντων γί-
νεται τις ἀρετὴ, ὃ ἔ. ὅταν καὶ ἀδύνατοι ἄνθρω-
ποι συνεισφέρωσιν ἕκαστος τὴν δυνάμιν του, συν-
αποτελεῖται ἀρετὴ. Αἱ ἄλλαι ἐρμηνεύονται εἶνε ἀνυ-
πόστατοι. (|| „Ἄξιος παρατηρήσεως εἶνε ὃ ἐκ
τῆς ρίζης: φερ σχηματισμός τοῦ ῥηματικοῦ, ὃ
καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ εὐρισκόμενος ἐν τῇ λ.
„ὑπο-φερτός“). Ἐκ τοῦ

ΣΥΜ-ΦΕΡΩ, μόνον τοῦ παρ. τὸ ἄ. πληθ. ἄ-
ναῖς. συμπερόμεσθα καὶ μέλ. μέσ. συνοίσομαι,
κυρ. φέρω εἰς τὸ αὐτό. Τὸ δὲ μέσον, ὅπερ καὶ
μόνον εὐρίσκεται, συνέρχεται (εἰς μάχην),
συμπλέκεται, συγκρούεται, Lat. con-
gredi, «οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πόλεμόνδε»
ἔδεν ὅα ἦν καλὸν νὰ συναντηθῶμεν εἰς τὸν πό-
λεμον, *Π. Θ 400, «μάχη» A 736.

ΣΥΜΦΕΡΙΑΜΗΝ, ὁκ, ἡ, ἐπικ., σύμβου-
λος, B 372 †. Ἐκ τοῦ

ΣΥΜ-ΦΡΑΖΟΜΑΙ, μέλ. ἐπικ. -στομαι, ἄορ. ἐπικ.
συμφράσσομαι. 1) συμβουλεύομαι, συσκέ-
πτομαι, «βουλὰς τινι» συνεξετάζω μετὰ τινος·
τάς σκέψεις μου, βουλεύομαι μετὰ τινος περὶ τῶν
σκοπῶν μου, ἢ συμβουλευόμενος, συσχεπτόμε-
νος: ἐμβάλλω εἰς τινὰ γνώμας, A 537, 540
(ἐνθα ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β'. γράφει ξυμφ.), I
374, A 462. 2) κατ' ἐμαυτὸν βουλεύομαι,
σκέπτομαι, «θυμῷ ὅπως» ο 202.

***ΣΥΜ-ΦΩΝΟΣ**, ὁκ (σύν, φωνή), εἰς μουσικὴν ἔν-
νοταν σύμφωνος, ἄρμονικός, «ἐπὶ τὰ συμφῶ-
νους, χορδὰς ἐτανύσατο» *Υ. Ἑρμ. 51.

ΣΥΝ, καὶ ἀρχαιότερος, μάλιστα τῇ: ἀρχ. Ἀτ-
τικ., τύπος εἶν, παρ' Ὁμ. τότε μόνον εὐχρη-
στος, ὅταν ἀπαιτῆται θέσις μακρὰ συλλαβή, Z
372, O 26, Π 248, 864, κ 268, ο 410, ἐν
συνθέσει ὅμως πολλάκις καὶ ἄνευ τινὸς μετρικῆς
ἀνάγκης, πρὸλ. **ΣΥΝΒΑΛΛΑ**, **ΣΥΝΗΛΕ**, **ΣΥΝΑΓΝΗ-
ΜΙ**, **ΣΥΝΑΕΩ**, **ΣΥΝΙΗΜΙ** (ἴδ. καὶ εἶν), συγγενεῖς
πρὸς τὸ κοινός, πρὸλ. τὸ Lat. cum, καὶ ση-
μαίνει κοινωνίαν καὶ σύνδεσιν ἢ συνάφειαν κατὰ
πολλὰς ἢ διαφόρους σχέσεις, σύν, ὁμοῦ, «μα-
ζί, μετ'». Ἀ'.) Πρὸβ. μετὰ δοτ. 1) κυρ. ἐπὶ
προσώπων ἄ.) εἰς ἐνδεῖν κοινῇ: πρὸς τινὰ κα-
ταστάσεις καὶ πράξεις, ὃ ἔ. συνπαρῖσις καὶ
συνπράξις, ὅσον «ἔρχομαι, ἐφίστηκα, ἦμαι σύν
τινι» ἔρχομαι, ἐφίσταμαι, κἀθημαι μετὰ τινος,
ὁμοῦ μετὰ τινος, Γ 206, Z 372, ζ 52 κ. ἄ. πλγ.
ὅθεν ἰδίως β'.) εἰς ἐνδεῖν παραστάσεις, τούτε-
στι βοηθείας, ὅσον «σύν θεῷ, σύν θεοῖσι, σύν
Ἀθῆναις» μετὰ τὴν βοηθειαν τοῦ θεοῦ ζῆ, I 49,

Ω 430, γ 439 κ. ἄ., «σύν σοί» μαζί σου, μετὰ
τὴν σύμπραξιν σου, K 290, ν 394. 2) ἐπὶ
πραγματίαις ἄ.) εἰς ἐκφράσιν τοπικῆς συνδέσεως
ἢ συναφείας πρὸς τὸ πρᾶγμα, ὅσα τὰ ἐνδύματα,
ὅπλα κ. ἄ. τ., «σύν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε» μετὰ
τὰ ὅπλα του ἐπὶ τοῦ ὅρους, Γ 29 κ. ἄ., «σὺν
δοῦρι» O 544, «ὅθεν σύν ἔργει» Γ 493,
πρὸλ. I 80, Π 864, ν 418, 258 κ. ἄ., «πέμπω
τινὰ σύν νηϊ» στέλλω τινὰ μετὰ πλοῖον, A 389,
πρὸλ. Γ 331: ἀσπύτως «κατελθεῖν, ἐκδοῦναι, ἱε-
ναί, φεύγειν, νέεσθαι, σκεῖσθαι: σύν νηϊ» α 182,
γ 64, 323, A 179, B 74, 140, 236, O 499 κ.
ἄ. ὅθεν «ἄκοιτιν σύν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτίσω»
σὺζυγον μετὰ (ἔχουσαν) μεγάλην ἀρετήν, ω 493·
πολλάκις συνεκφερόμενης καὶ χρονικῆς συνα-
φείας, ὅσον «οὐκ αὐτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σύν
ὄρκῳ» ἀλλὰ μετ' ὄρκου, ἐπισυνάπτων συγχρό-
νως καὶ ὄρκον εἰς τοὺς λόγους μου, ζ 151 β'.)
ἐπειδὴ δὲ τὸ πρᾶγμα, μετ' οὗ γίνεται ἡ συνά-
φεια, δύναται νὰ χρησιμεύῃ καὶ ὡς ὄργανον ἢ
μέσον, διὰ τοῦτο ἡ Σύν μετὰ δοτ. δύναται νὰ
θεωρηθῇ καὶ ὡς ἐκφράζουσα τὸ ὄργανον ἢ μέ-
σον, ἀλλὰ μόνον εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, καθ' ἃς
μετὰ τοῦ μέσου συννοεῖται καὶ συνενεργεῖ καὶ
τὸ ὑποκείμενον, ὅσον «σύν ἔντεσι μάρμακα» N
719, «ἀντίβιον σύν τεύχεσι ἢ σύν ἔντεσι πειρη-
θῆναι» E 220, A 386 κ. ἄ., «σύν ἔντεσι μαρ-
μαίραντες» Π 279. Σπανιώτερον δὲ εἰς περι-
στάσεις, ἐν αἷς τὸ ὄργανον ἢ μέσον, αὐτὸ κα-
θ' ἑαυτοῦ θεωρούμενον, ἐκφράζεται δι' ἀπλῆς δο-
τικῆς ἢ τῆς Διὰ μετὰ γενικῆς, ὅσον «σύν τε
μεγάλῳ ἀπέτιπας, σύν σφῆσιν κεφαλῆσιν» μετὰ
μεγάλῃν ζημίαν, μετὰ τὰ κεφάλια τῶν ἐπλήρωσαν,
Δ 161. Ἐν δὲ τῇ πλοκῇ «σύν δὲ νεφέσσι κά-
λυψεν γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον» ε 293, ι 68, μ
314 ὁρθότερον εἶνε νὰ ἀποδοθῇ κατὰ τριῖν ἢ
«σύν» εἰς τὸ ῥῆμα (συνεκάλυψεν, ὃ ἔ. καθ' ὅλο-
κληρίαν ἐκάλυψε γῆν ὁμοῦ καὶ πόντον). γ'.)
πολλάκις σημαίνει ὅτι ἀντικείμενόν τι ἢ κατὰ-
στάσις συμπαράκολουθεῖ ἕτερον ἀντικείμενον ἢ
κατάστασιν ἕτεραν, ὅσον «ἐλθὼν ἄνεμος σύν λαί-
λαπι» P 57, «ἀπῆραξε δὲ χαμάζε αὐτῇ σύν
πληκὶ κάρη» ἢ κεφαλῇ ὁμοῦ μετὰ τὴν περικε-
φαλαίαν, μετὰ τὴν περικεφαλαίαν, ε 498.

Σημ. Σπανίως ἐπιτάσσεται ἡ Σύν τῆς συν-
τακτικῆς πτώσεως, ὅσον «Ἀπόλλων Ἀρτεμίδιζύν»
ο 410, πρὸλ. K 19 (|| «εἰ τινὰ οἱ σύν μῆτιν
τεκτιναιτο» ἀλλ' ἐνταῦθα, ὅπως ἢ ἄλλοι πολ-
λαχοῦ, ὀρθότερον εἶναι χώραν τῇ τμῶσι, καὶ ἡ
πρόθεσις «σύν» ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα). Πολλάκις
ὅμως τίθεται μετὰ ὁριστικῆς καὶ ἀντιπα-
μίας: ἢ ἐπιθέτου, «χρήμασι σύν τοῖσδεσσι» ν
258, «αὐτῇ σύν φόρμιγγι» I 494, «πλειοτέρῃ
σύν χειρὶ» λ 359 κ. ἄ.

Β'.) Ως ἐπιρρήμα, ὁμοῦ, ἅμα, συγχρόνως,
«νισσόμεθα κενεὰς σύν χεῖρας ἔχοντες» ἐπανε-
ρχόμεθα ἔχοντες ἅμα κενὰ: τὰς χεῖρας, κ 42.
(|| Κατὰ δὲ τὸν Δυντέρον καὶ Ἀμείν ἀποδι-

δομένη ή πρόθεσις εἰς τὸ «ἔχοντες» σημαίνει τὸ: ἔχοντες συνδεδεμένας ἢ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας· κενάς; «σὺν τε δὲ ἐργαζόμενοι» ὅταν δύο συμβαδίζωσι, Κ 224, «σὺν δὲ περὶ λίσσθεν» Ψ 879, πρὸς δὲ ἔγκριται. Πολλάκις διὰ τηλέσεως χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ῥήματος εἰς ὃ κυρίως ἀνήκει, ὡς ὁ Α 579, Δ 269, 447, Θ 61 κ. ἀ.

Γ.) Ἐν συνθέσει ἔχει καὶ παρ' Ὁμ. τὴν συνθήκη σημασίαν, ὁμοῦ, συγχρόνως, «μαζί», ἢ. Ἄλλ' ἴδε καὶ τὰς συνθέτους λ. ἰδιαιτέρως.

ΣΥΝ-ΑΓΕΙΡΑ, ἢ ΣΙΝΑΓ., ἔ 323, Ρ 293, κατὰ δὲ τὸν Βέκκερ. καὶ Δ 90, μετοχ. συναγείρων, παθητ. συναγεγρόμενος, ἀόρ. ἀ. ἀναύξ. συναγείρα, καὶ μέσ. ἀόρ. ἀ. συναγεγρότο, ἔ 323, μέσ. ἀόρ. β'. ἐπικ. συγκακομένῃ συναγρόμενος, συναθροίζω, «συνάζω». 1) Ἐνεργ. ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, συγκαλῶ, Υ 21, συλλέγω, συσσωρεύω, «βίβιον» δ 90. Ὡσαύτως καὶ τὸ παθ., Ω 802. 2) Μέσ. ἀ.) συλλέγω, συναθροίζω ἐμαυτῷ, δι' ἐμαυτὸν, «κτῆματα» ἔ 323, τ 293. ἴδε καὶ ΣΥΝΑΙΕΙΡΑ β'.) συναθροίζομαι, συνέρχομαι, «συναγρόμενος Πυλίων ἄνδρες» Α 687. ἢ. Ἐνταῦθα ἀνήκει Ἰωσ; ὁρθότερον καὶ τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν χωρίον Ω 802.

ΣΥΝ-ΑΓΝΙΜΙ, καὶ ΣΥΝΑΓΝ., μόνον ἐν τῷ γ'. ἐπικ. καὶ πληθ. τοῦ ἐπικ. ἀόρ. ξυνέ(Φ)αίε Ν 466; Α 114, ξυνέ(Φ)αίε ξ 383 (ἐνθα ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. ἀνευ μετρικῆς ἀνάγκης ἔγραψε: συνέα.) συντρίβω, συνθραύω, «ἔργος» Ν 466, «νῆας» ἔ 383, «ἄρματα» Ψ 467 (ἐν τμ.) «τέκνα ἐλάφιο» συνθλῶ, Ξ 114.

ΣΥΝ-ΑΓΩ καὶ ΣΥΝΑΓ. διὰ μετρικὴν ἀνάγκην παρ' Ὁμ. Β 381, Ε 861, Ζ 87, Ξ 449, Τ 275, κατὰ δὲ τὸν Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. καὶ Γ 269, ὑποτακ. συνάγωμεν, εὐκτ. ἐν τμ. σύν-ἄγοιμι, μετοχ. συναγούσα, -οντες, παρτα. ἀναύξ. συναγον, μέλ. γ'. πληθ. συνάγουσι, ἀόρ. β'. συνήγαγε, συναθροίζω, «συνάζω», «συνέκλῳ, συλλέγω, «γεραίᾳ; νηόν» Ζ 87, «ὄρκια θεῶν σύναγον» ἔφερον ἢ ὠδήγουν ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὰ ὄρκια τῶν θεῶν, τὰ θύματα, ἐφ' ὧν ἐμελλον νὰ ὀρκισθῶσι, πρὶν συναφῶσι τὴν συνθήκην, Γ 269, «ἵνα οἱ σύν φέρτον ἄγοιμι» ἵνα τῷ συλλέγω φορτίον, ἔ 296 (ἢ. ἢ κατ' ἄλλους: ἵνα τοῦ συνοδεύω τὸ φορτίον, ἵνα βοηθῶ αὐτὸν εἰς τὴν ἀγωγὴν, τὸν διὰπλοῦν τοῦ φορτίου), «νεφέλας» ε 294 β'.) τροπικ. ὡς καὶ τὸ ΣΥΝΒΑΛΛΑ, «Ἄρτα» συγχροτῶ, συνάπτω μάχην, Β 381, Τ 275, «ἐρίδα Ἄρτος» Ε 861. Ὡσαύτως «ὁμιλήν» Ξ 448, Π 764, «πόλεμον καὶ φύλοπι» Τ. Δῆμ. 267.

ΣΥΝ-ΑΙΕΙΡΑ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ συναίρω, ἀόρ. μόνον ἐν τμ. σύν-ἤειρε, -αν, ἀπαρρ. σύν-ἄειραι, μέσου ἐνεσ. ὑποτακτ. συνεσταλμένη συναίρεται (ἀντὶ τοῦ -ηται). 1) σηκώνω ὁμοῦ (μετὰ τινος ἄλλου), «Ἰλ. Ω 590 (ἐν τμ.) μετὰ δοτ. αἰετοὶ σύν μοχλῶν αἰεράς» ι 392 (ἐν τμ.).

2) συμπλέκω, συνάπτω, συζευγνύω «σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσι» Ἱππου; δηλ., Κ 499. Ὡσαύτως καὶ τὸ μέσ. «πίσσυρας συναίρεται Ἱππους» συζευγνύει, συνδέει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ, Ο 680. (Οὕτως ἔγραψε τὸ χωρίον ὁ Σπείζενρος καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ «συναίρεται»· ὁ δὲ Εὐστάθ. ἐρμηνεύει ἐνταῦθα τὸ ῥήμα διὰ τοῦ συμπλέκω, συζευγνύω, ὡς ἐκ τοῦ ἀδροιστ. ἀ (ἄμα) καὶ εἶρω συνθέτου ὄντος τοῦ ἀπλ. αἰεῖρω, καὶ σημαίνοντος ὁμοῦ εἶρω, συναίρω, πρὸς λ. ΠΑΡΗΟΡΟΣ, ΣΥΝΗΟΡΟΣ).

ΣΥΝ-ΑΙΝΙΜΑΙ, συλλέγω, «συνάζω, μαζεύω», μόνον κατὰ παρτα. «συναίνοτο καμπύλα τόξα» Φ 502 †.

ΣΥΝ-ΑΙΡΕΨ, ἀόρ. β'. ἐπικ. ἀναύξ. σύνελε, μετοχ. συνελών. 1) [συλλαμπδάνω], σηκώνω (πολλά) ὁμοῦ, συναρπάζω, «χλαῖναν καὶ κύμα» ο 95 (ἐνθα ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. ἔγραψε ξυν-).

2) συντρίβω, συνθλῶ, «ὄφρυς» Π 740.

ΣΥΝ-ΑΝΤΙΑ, Ἰων. -έω, παρτατ. ἀναύξ. δοῖκ. συναντήτην, μέσ. ἀόρ. ἀ. ὑποτακτ. συναντήσωνται, συναντῶ, συναπαντῶ, «ἐνταμῶνός ἢ ἐνταμῶνός με», «λέοντι ἀνέρες» Ρ 134. «τὸν δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ ὑπορβός» συννητήθησαν, ἐνταμῶθησαν, π 333.

ΣΥΝ-ΑΝΤΟΜΑΙ, ἔτερ. ἐπικ. τύπος τοῦ προηγ., ὅπερ ἴδ., μόνον ἐν τῇ μετοχ. συναντόμενος; καὶ ἐν τῷ παρτατ. γ'. ἐν. συνήντετο καὶ γ'. δοῖκ. ἀναύξ. συναντήσθην Π 22, δ 367, ο 538 κ. ἀ. ἐπὶ συναντήσεως ἢ συγκρούσεως τῆς ἐν τῇ μάχῃ, Φ 34. (Τῆς Ἰλιάδ. μόνον ἔ. ἀνωτέρω).

ΣΥΝ-ΑΡΑΨΕΩ [..], μόνον ἐν τῷ ἀόρ. ἀ. ἀναύξ. ἐν τμ. σύν-ἄραψε ἢ ὑποτακ. σύν-ἄραζω, συγκρούω, συντρίβω, μετ' αἰτ. Μ 384, μ 412 κ. ἀ.

ΣΥΝ-ΑΡΑΡΙΣΚΑ [..], μόνον ἐν τῷ παρτα. συνάρηρε, ἀμετάδ. εἴμαι συνηρροσμένοις, εἴμαι ἐν ἄρμονίᾳ, Τ. Ἀπ. 164.

ΣΥΝ-ΑΡΑΓΟΣ [..], ὁ, ἐπικ. βοηθός, συμπεθεός, Τμ. 7 (8), 4.

ΣΥΝ-ΔΕΩ, καὶ ΣΥΝΑ- κατὰ τὸν Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. ἀνευ μετρικῆς ἀνάγκης ἐν τῷ Α 289 καὶ κ 468, παρτα. γ'. πληθ. ἐν τμ. σύν-ἔσω, ἀόρ. ἀ. συνέδησα, καὶ ἀπαρρ. συνήδησα. 1) συνδέω, δεσμεύω, «δένω», τινά, Α 399, «πόδας» κ 468, Τ. Ἑρμ. 83 ἐν τμ., χ 89. 2) ἐπιδέω δι' ἐπιδέσμου, ὡς τὴν πληγωμένην χεῖρα, Ν 599.

ΣΥΝΑΓΟ, δοῖκ., δύο ὁμοῦ, ἀνὰ δύο, Τ. Ἀφρ. 74 (ἴδ. ΣΥΝ Β'). ἢ. ἐν τῇ καθομλ. σώζεται ἡ τοιαύτη σύνθεσις παρὰ μὲν τοῖς Ἀθηναίοις «συνδύο» προφερομένη, ἐν δὲ τινι μυρολογίᾳ Λακωνικῇ «συνδυά», ὡς «ἐκεῖ (ἐν τῇ Ἀθῇ) συνδυά δὲν περπατοῦν, συντρεῖ δὲν κουδεντιάδουν». Οὕτως πρέπει νὰ γραφῇ ἡ λ. ἐν τῇ συλλογῇ τῆς Κ* Στ. Π. Ραζέλου: Προοίμια μυρολογίων Λακωνικῶν σ. 5).

ΣΥΝ-ΚΑΡΑΜΟΣ ἴδ. ΣΥΝΤΕΡΕΑ.

ΣΥΝ-ΕΡΓΩ (συνεργώ), ἐπικ. ἀντὶ τοῦ συν-

είργω μόνον ἐν τῇ παρατατ. συνέφεργον καὶ ἐν τῇ ἀπαρ. εἰρημένῳ ἐπικ. ἀορ. ΣΥΝΕ(Φ)ΕΡΓΑΘΟΝ Ξ 36 †, (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει: συν-), κυρ. συγκρατῶ, ἔπειτα συνάπτω, συνδέω, συσπείγγω, «τοῦ; (ῥίνας) συνέργον λύγοι» ι 427, μ 424, «χιτῶνα ζωστήρι» ξ 72: ἐπὶ δὲ περικλείω, ἐμπεριλαμβάνω «ὅσαν συνέργαθον ἄκραι» Ξ 36.

ΣΥΝ-ΕΙΣΙΟΙ, διὰ μετρικὴν ἀνάγκην μόνον ΣΥΝΕΙΣΙ, εἴκοσι ἐμοῦ, ξ 98 †.

1. ΣΥΝ-ΕΙΜΙ (εἰμῆ), καὶ ΣΥΝΕΙΜΙ, μέλ. ἀπαρρ. ξυνείσασθαι, συνδιατρίβω μετὰ τινος, συζῶ, «ὄζωσι πολλῇ» μετὰ πολλῆς θλίψεως συζῶ, ἐν πολλῇ θλ. εἰμῆ, η 270 †.

2. ΣΥΝ-ΕΙΜΙ (εἰμῆ), καὶ ΣΥΝ-, μετοχ. ξυνιόντες, παρατατ. γ'. πληθ. ξύνισαν, γ'. δυϊκ. συνίτην Z 120 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ξυν-), Π 476, Υ 59 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ξυν-), Ψ 814, συνέρχομαι, συμβαδίζω, «ἐς χῶρον ἕνα συνιόντες ἵκοντο» *ΠΔ Δ 446, Θ 60. Ἰδίως ἐν πολέμῳ συνέρχομαι, συγκρούομαι, Ξ 393, «ἐς μέσον» Z 120, «περὶ ἔριδος» ἵνα ἀγωνισθῶσι (ὀρίζει ἀκριβέστερον τὴν συμπλοκὴν) Π 476: ὡσαύτως «ἔριδι συνίνασι» Υ 66, Φ 390.

ΣΥΝ-ΕΛΑΪΝΩ, ὡς ἐπὶ τῇ πολὺ ΣΥΝΕΛ. (συνελ. μόνον ἐν τῇ Α 677) ξυνελαύνει, ἀπαρρ. ἐπικ. ξυνελαυνέμεν X 429, ἀορ. ἀ. ἐπ. γ'. ἐν ξυνέλασσε, ξυνελάσασμεν, ὑποτακτ. ἐπικ. συνεσταλμένη ξυνελάσσομεν α 39, ἀπαρρ. ἐπικῶς ξυνελάσσαι.

1) μετὰδ. ἐλαύνω ὁμοῦ, συναπάγω, μετ' αἰτ. «ληϊδὰ ἐκ παίδων» Α 677, «βοῦς ἐξ αὐλίων» Υ. Έρμ. 406, ἐπομ. συμπεριστέλλω, «συμμαζεζύω», «κάρη γειράς τε πόδας τε» Υ. Έρμ. 244, «σὺν ὁΐλας» ὁδόντας: συνέσφιγες τοὺς ὀδόντας, α 98, «ἔριδι ξυνελαύνων τινάς» συμβάλλω, συγκρούω, φέρω τινὰς εἰς ἀγῶνα, μάχην, ἐρεθίζω κατ' ἀλλήλων, Υ 434, Φ 394, α 39. 2) ἀμετάδ. συνέρχομαι, συγκρούομαι, «ἔριδι» εἰς μάχην, X 429.

ΣΥΝΕΛΑΘΗ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ συνελθόν, ἴδ. ΣΥΝ-ΑΙΡΕΘ.

ΣΥΝΕΟΧΜΕΩΣ, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ συνοχμῶς (συν-έχω), συνάφεια, συναχὴ, σύνδεσις, μόνον Ξ 465 †.

ΣΥΝ-ΕΡΕΪΔΩ, «στόμα» συνερείδω, ἐρείδω (ἀκουμβῶ) πρὸς ἄλληλα τὰ χεῖλη, ὁ ἔ. συγκλείω τὸ στόμα, λ 426 ἐν τμ. †.

ΣΥΝ-ΕΡΙΘΟΙ [-.-], ὁ, ἡ, συνεργός, συνεργάτης, -τις, μόνον ἐν τῇ θηλ., ζ 32 †.

ΣΥΝΕΞΕΥΕ, ἴδ. ΣΥΞΕΞΕΥΕ.

ΣΥΝΕΞΙΕ, ἡ, καὶ ΣΥΝ- (συν-ίημι), συμβολή, συνένωσις, «ποταμῶν» σύρροσι, συμβολή, κ 515 †.

ΣΥΝΕΚΗΣ, ἔς (συν-έχω), συνεχής, ἀδιάκοπος, ἐπὶ χρόνου τε καὶ τόπου. Τὸ οὐδ. ΣΥΝΕΚΗΣ ὡς ἐπὶ χρόν. συνεχώς, ἀδιαλείπτως, Λατ. continenter, M 26: ἐπὶ δὲ «συνεχὲς αἰεὶ» ι 74. [Ἡ συν- ἐν ἄρσει μακρά].

ΣΥΝ-ΕΚΑ, καὶ ΣΥΝ-, γ'. πλ. ξυνέχοσι, μετοχ. ἐν τμ. συν-έχουσιν, συν-έχοντες, παρατ. ἀναδ. σύνεχον, κυρίως συγκρατῶ, ὅθεν ἀμεταδύτως, συνέρχομαι, συγκρατοῦμαι, συνέχομαι, συνδέομαι «ὅδε ζωστήρις ὄχλης σύνεχον» Δ 433, Υ 445, 478 (ἐνθα διὰ τὸ μέτρον γράφεται ξύν-): παλαιὸς παρακείμενος: ἐπικ. συνόχωκα, «τῶν δὲ οἱ ὦμα ἐπὶ στήθος συνοχωκότε» οἱ ὦμοι τοῦ ἦσαν συγκεκλιμένοι (ἐπικλινεῖς) πρὸς τὸ στήθος, B 248. (Ὁ παρακείμενος οὗτος ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἀπλοῦ ὄχα, ὦχα μετὰ τοῦ Ἰτακ. ἀναδιπλασιασμοῦ ὄκαχα καὶ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ πνεύματος συνήθη εἰς τοὺς Ἰωνας ὄχωκα. †). Ταύτην ὁμοῦ δὲν παραδίδεται ὁ Κόβητος Novae. Icel. α. 468 ἐξ., ἀποκαθιστῶν τὸν ὁμαλὸν τύπον συνοχωκότε).

ΣΥΝΗΘΕΙΑ, ἡ (συνήθης), συνήθεια, συνήθης τρόπος, «συνήθεται μαλακαί» κατὰ μὲν τὸν Φράγκ. τὸ σήθης: μαλακὸν κιδάρισμα, πιθανώτερον δὲ κατὰ τὸν Βαουμέρ. ἡλία, μαλακὴ οἰκειότης, dulcis familiaritas, Υ. Έρμ. 485.

ΣΥΝΗΜΟΣΙΝΗ [-.-], ἡ, ἐπικ. (συνήμιων, συνίημι B', 1), συνένωσις: ἐπομ. συνήκη, σύμβασις, συμφωνία, X 264 †.

ΣΥΝΗΟΡΟΣ, ὄν (συν-αίρω), συνακόλουθως, σύντροφος, συντηρῶσμένους, «περισσάμενος», «φορμὲ δαίτι συνήορος» θ 99 †.

ΣΥΝΘΕΣΙΣ, ἡ, ἐπικ. (συν-τίθημι) α.) συμφωνία, συνήκη, σύμβασις, κατὰ πληθ. *Υ. B 339. β.) ἐντολή, παραγγελία, E 349.

ΣΥΝ-ΘΕΩ, μέλ. συνθεύσεται, συντρέχω μετὰφ. «οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἡδε βουλή» (ἢ. κατὰ λέξιν δὲν θὰ τρέξῃ μαζί μας εἰς τὸν σκοπὸν, ἐπομ. δὲν θὰ ἐπιτύχῃ (οὕτως ὀρθότερον κατὰ τὸν Ἀεῖον ἦ) δὲν θὰ ἀποβῇ καλῶς, «δὲν θὰ ὄγῃ σὲ καλόν»), υ 245 †.

ΣΥΝ-ΙΗΜΙ, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ΣΥΝ. καὶ -πλάττω, μάχιστα ἀνευ τινός μετρικῆς ἀνάγκης, οἶον Α 273, θ 76, πάντοτε διὰ τοῦ ἔ. ἐν-εῖς τύποις: «ζύνες, ξυνίει» τῶν ὁποίων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προηγείται ν' ἐν δὲ τῇ «συνώμεθα», ἴδε κατωτ. B), δὲν εἶνε δυνατόν νά τεθῇ ξ διὰ μετρικὴν ἀνάγκην ἕνεα. προσ. ξυνίει, α 274, ζ 289, θ 244, ι 390, τ 381: παρατ. γ'. πλ. ζύνειαν ἀντὶ τοῦ: ξυνέσαν (ὁ δὲ Σπρίτζνερος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον: ξύνιον) Α 273, ἀορ. ἀ. ξυνέηκε ἐπικ. ἀντὶ τοῦ συνήκε, ἀορ. β'. προστ. ζύνες, B 26, 63, Ω 433, μέσ. ἀορ. β'. γ'. ἐνικ. ζύνετο, ὑποτ. ἀ. πληθ. συνώμεθα. Α.) Ένεργ. 1) κυρ. πέμπω ὁμοῦ, ὁ ἔ. συμβάλλω, συνάπτω, συγκρούω, ἴδίως ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ εἰς ἀγῶνα συνερχομένων, μετ' αἰτ., «τίς τ' ἄρ σφῶς ἐριδι ξυνέηκε μάχεσθαι» Α 8, Η 240. 2) ἐννοῶ, μανθάνω, ἀκούω, καταλαμβάνω (πρόλ. τὸ Λατ. conjicere), ἀπολεῖ. Ο 442, α 274 κ. ἄ. συνήθως μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος: καὶ γενικ. τοῦ προσώπ. «ὅπως

ὄντι, ἔπος τινός· B 182, ζ 289 κ. α. ἔτι δὲ καὶ μετὰ μόνης γενικ. τοῦ προσώπ. B 26, ι 133, ἡ καὶ μετὰ γενικῆς τοῦ πράγματος, «καὶ μὲν μετ' αὐτῶν ἔστιν» ἔχουσιν τὰς γνώμας μου, A 273. B'.) Μέσ. 1) συνέρχομαι, δ. ε. [συμβαίνω], συμφωνῶ, συνομολογῶ, «συνώμιθα ἀμφὶ γάμῳ» N 384. 2) Ὡς τὸ ἐνεργ. ἐν τῇ 2) σημασία, ἐννοῶ, ἀκούω, «τὸν ζώοντο» δ 76.

ΣΥΝ-ΙΣΤΗΜΙ, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παρακ., ὅστις ἔχει, ὡς γνωστόν, μέσθην σημασι., συνίσταμαι· ἐπομέν. συγκροτοῦμαι, ἀρχομαι, «πολιτικοὶ συνεσταδότες» E 96 f.

ΣΥΝΟΙΣΟΜΕΘΑ, ἴδ. **ΣΥΜΦΕΡΑ**.

ΣΥΝ-ΟΡΙΝΑ, ἐπικ., συνδιεγείρω, συγκινῶ, κινῶ εἰς οἶκτον, μετ' αὐτ., «θυμόν». Ω 467 (ἐν τμ. συν—ορίνη).—Μέσ. συνεγείρομαι, κινουμαι, [ὀρμῶμαι], «φάλαγγες συνορινόμεναι» (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ B'. ξυν.), Δ 332 f.

ΣΥΝΟΧΗ, ἡ, καὶ **ΣΥΝ** (συν—έχω), συνέχεια· ὄντων ἀσπῶνται, συμβολῇ, «ἐντάμνωσις», οἷον «ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ» κατὰ λέξ. εἰς τὰς συμβολὰς τῆς ὁδοῦ, δ. ε. εἰς τὸ μέρος ὅπου περὶ τὴν νόσσαν κάμπτεται ἡ ὁδὸς τοῦ σταδίου, ἡ ὅπου αἱ δύο ὁδοὶ τοῦ σταδίου συνέρχονται κατὰ τὴν καμπήν, Ψ 330 f. (ἢ. Εἰς τὴν ἐπικρατοῦσαν ταύτην ἐρμηνεύειν, ὅτι ἔμπορον δυσχερεῖων, προσθέτομεν τὴν τοῦ Δυντῆρου εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ, κολλητὰ εἰς τὴν ὁδόν).

ΣΥΝΟΧΗΚΟΤΕ, ἴδ. **ΣΥΝΕΧΩ**.

ΣΥΝ-ΤΑΡΑΣΣΩ [···], συνταράσσω, συγχέω, «ἀνακατώνω, ταράζω», μόνον ἐν τμ. συν—ἐτάραξε, συν—ταράττη, «ἵππου» I 86, «δαίτα» , χαλῶ», A 579.

ΣΥΝ-ΤΙΘΕΜΑΙ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. β'. γ'. ἐνικ. τῆς ὀρίστ. σύνθετο καὶ συχνότερον ἐν τῇ προστακτ. σύνθετο, σύνθετο, κυρ. συντίθημι ἢ συνάπτω τι ἐν ἑαυτῷ· ὅθεν μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ «θυμῷ», ὡς τὸ Λατ. animo componere, ἀντικαμπάνομαι, ἐννοῶ, κατακαμπάνω, ἀκούω, μετ' αὐτ., «βουλήν, αἰδὴν, μῦθον» H 44, α 328, ρ 153· ἀπολείν. παρατηρῶ, προαίχω, λαμβάνω κατὰ ναῦν, «σὺ δὲ σύνθεο» Δ 76, ο 27 κ. α., «σύνθεοθ' Ἀργεῖοι» T 84.

ΣΥΝ-ΤΡΙΒΩ, οὐδ. **ΣΥΝΤΡΙΑ**, τρεῖς ὁμοῦ, ἀνὰ τρεῖς, ι 429 f. (ἢ. Ἡ λ. ἐσώθη ἐν τῇ καθομιλουμένη, ἴδ. **ΣΥΝΑΤΟ**).

ΣΥΝ-ΤΡΕΧΩ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. β'. συντρέχω, ὁμοῦ τρέχω· ἰδίως εἰς ἐχθρικήν σημασι., πληθ. τρέχομεν κατ' ἀλλήλων, ὀρμῶμεν ὁ εἰς ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ἢ. II 335, 337.

ΣΥΝΤΡΙΨΙΣ, ἴσοις [···], ὁ, ἡ (συντρίβω), ὄνομα οἰκιστοῦ πηγῶν δαίμονος, συντρίβοντος τὰ σκευή, Ἐπιγ. 14, 9.

ΣΥΝΑΜΕΘΑ, ἴδ. **ΣΥΝΙΗΜΙ**.

ΣΥΡΙΓΓΕ, ἴριος (ἀντὶ τοῦ σφάριγγ' ἐκ τῆς Σανκρ. ῥίγγης **SVAR**. ἢ. ὅθεν καὶ τῆς καθομιλουμένης «σφυρίκτρα» καὶ τὸ ῥήμα «σφυρίζω»), ἡ,

κυρ. πλ. αἰλῆς, σωλήν· ὅθεν α.) αὐλός, τὸ μουσικόν ὄργανον, ἰδίως ὁ ποιμενικός αὐλός, «σφυρίκτρα, φλογέρα, σφυραβλή», ἢ. K 13, Σ 526, ἢ. Ἐρμ. 512· β.) θήκη τοῦ δόρατος, ἐν ᾗ περιεκλείτο τὸ δόρυ ἐν καιρῷ ἀχρηστίας, ὅτι εἶνα διὰ τὸ τόξον ὁ γωρυτός, T 387.

ΣΥΡΙΖΩ [···], συρίζω, «σφυρίζω», ἐπὶ ἐξακοντισθέντος δόρατος, Ἀποσπ. 72.

ΣΥΡΙΗ [···], ἡ, κατὰ τὸν ποιητὴν μυθική τις νῆσος, ἄνωθεν (κοντεῖται πρὸς βορρᾶν) τῆς Ὀρυγίας κειμένη κατὰ τὰ δυτικώτατα πέρατα τῆς οἰκουμένης (πρὸλ. **ΤΡΟΠΗ**), ο 403. Ἄλλοι δὲ τινες ἐκλαμβάνουσι τὴν Συρίην ταύτην ἀντὶ τῆς Σύρου, μῆς τῶν Κοκλάδων, τῆς νῦν «Σύρας» λεγομένης, Στράβ. 10, 5, 8. Ἄλλοι δὲ ἀναζητοῦσιν αὐτὴν ἐν τῇ ἀνατολικῇ παραλίᾳ τῆς Σικελίας. Ἰδε καὶ τὰ ἐν λ. Κίτλαων σημειωθέντα.

ΣΥΡ-ῚΗΓΝΗΜΙ, μέλ. συρῚήσω, κυρ. συντρίβω, «τσακίζω»· μεταφ. καταβάλλω, ἐξαδυνατίζω, (ἢ. ὅπως καὶ ἡ καθομιλ. μεταχειρίζεται μεταφ. τὸ ῥήμα, «τσακίζω», οἷον ἐν τῇ φρ. «ὁ θάνατος τοῦ υἱοῦ τοῦ τὸν ἐτσάκισε»), «κακοῖται συνέρρηκται» ὑπὸ τῶν δυστυχημάτων εἶνε καταβεβλημένος, θ 137 f.

ΣΥΡΩ [···], παρέλκω, σύρω, «σέρνω» μετ' αὐτ., Βατρ. 75.

ΣΥΣ, **ΣΥΟΝ** [···], ὁ καὶ ἡ, δοτ. συί, πληθ. ὄν. σύες πάντοτε ἀσυναιρέτοι, δοτ. συσί, ἐπικ. σύεσσι, αἰκ. σύας ἢ σύς, (Λατ. sus, Γερμ. Schw-ein, πρὸλ. ἡ ζε ζ **ΣΙΛΛΟΣ**) γοῖρος, «γροῦνι», (ζ **γροῦρονι**) οὐ μόνον ἐπὶ ἡμέρου ἀλλὰ ἢ ἐπὶ ἀγρίου, ὅστις λέγεται τότε «σὺς ἄγριος, ἀγρότερος» Θ 338, M 146 κ. α., ἔτι δὲ «σὺς κάπρος, κάπριος» (ἴδ. τὰς λ.), ἐπομ. κάπρος, ἀγριόχοιρος, «ἀγριογοῦρουνο»· ἀλλὰ καὶ ἀνευ τῶν ἀνωτέρω προσδιορισμῶν σημαίνει πλῆθ. παρ' Ὀμ. ἡ λ. τὸν κάπρον. Τὸ θηλυκ. «ἡ σύς» ἢ «σφρόφα», εὐρίσκεται ἐν τῇ E 107.

ΣΥΣ-ΕΣΤΑ, ἀορ. α. συνέσσευε, συνελάυνω, πάντας ὁμοῦ ἐλαύνω, «βοῦς» ἢ. Ἐρμ. 94.

ΣΥΤΟ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἔσσυτο, ἴδ. **ΕΣΤΑ**.

ΣΥΤΕΚΙΟΣ [···], ἐπικ., κ 389, καὶ **ΣΥΤΕΚΟΣ**, ὁ (ἀντὶ τοῦ συτῆός· ἐκ τοῦ συτῆ), χοιρεῶν, χοιρομάνδρα, τόπος, ἐν ᾧ διατίθενται χοῖροι, Ὀδ. κ 238, E 13, 73.—Ἐπὶ. **ΣΥΤΕΚΟΝΑΣ** εἰς τὴν μάνδραν τῶν χοίρων, κ 320.

ΣΥΦΟΡΒΟΣ [···], ὁ (σὺς, φέρβω), χοιροδοσχος, π 154 κ. α., «παῖς σφορβός»· Φ 282 (μόνον ἐνταῦθα τῆς ἢ. λ.): πρὸλ. **ΓΕΦΟΡΒΟΣ**.

ΣΦΑΖΩ, γ'. πλ. σφάζουσι, ἀπαρφ. -ειν, παρ. ἔσφαζον, ἀορ. ἔσφαξαν ἢ ἀναΐξ. σφάζε, παθ. μετοχ. τοῦ ἐνεσ. σφαζόμενοι, -ων ἢ τοῦ παρακ. ἐσφαγμέναι· (κυρ. τοῦ θύματος ἡ σφακτοῦ πληγέντος πρότερον ἢ φονευθέντος κόπτει τὸν λαίμον, ἵνα ἐκρεῦσθαι τὸ αἷμα, πρὸλ. γ 419, 454, E 425, 426· ἐν γένει δ' ἔπειτα) «σφάζω», σφαγιάζω, κόπτω τὸν λαίμον, «βοῦν, μῆλα» I 466, α 92

κ. α. παρ' Ὁρ. πάντοτε ἐπὶ σφακίων καὶ συγνό-
ταρον ἐπὶ θυμάτων Α 459 μ. 359 κ. α. Παθ.
Ψ 31, κ 352 κ. α.

σφαῖρα, ἡ, σφαῖρα, ἐν γένει πᾶν στρογγύλον
σῶμα. (Ἰταλ.) „μπάλα, (Τούρκ.) τόπι“, Ὅδ.
ζ 115, θ 372 κ. α. «σφαῖρη παίζειν» παίζω
μετὰ τόπι. ζ 100.

σφαίρησόν, ἐπικ. ἐπὶ β., κατὰ τὸν τρόπον τῆς
σφαίρας, „ὡσάν σφαῖραν“ Ν 204 † (ἐνθα ὁ
Βέκκερ. γάριν τοῦ διγύμνατος γράφει: σφαῖρησά).

σφαλα, (συγγ. τῇ Λατ. fallo, Γερμ. fallen)
ἀορ. ἄ. ἀναβξ. σφῆλα, ἀπαρρ. σφῆλαι, κλονῶ,
κλονίζω, κάρνω τινα νά πύση, „πεδικλώ-
νω“, ἰδίως ἐπὶ τῶν παλαιστῶν, ὡς τὸ Λατ.
supplantare, Ψ 719 ἐν γένει δὲ καταβάλλω,
„ῥίπτω κάτω“, ὅσον «οὐ βέλος σφῆλεν Ἀντί-
νοον» ρ 469.

σφαραγέσθαι, μέσ., μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. τοῦ
ἀναυξ. παρὰ σφαραγεύντο, 1) ἐκρήγνυμαι,
„σκάζω“, κροτῶ, «σφαραγεύντο δέ οἱ πυρὶ ῥίξαι»
Ἑσχαζον, ἐπικλόν, ι 390. 2) (μέχρις ἐκρήγναι)
εἶμαι πλήρης, σφριγῶ, σπαργῶ, „σπαρ-
γώνω“, «οὐδ' αὖτα σφαραγεύντο» ι 440. Μόνον
ἐν τοῖς εἰρημένοις χωρίοις εὐρίσκεται. (|| Νο-
μίζω ὅτι πρώτη καὶ κυρία σημασία τῆς λ. εἶνε
ἡ 2), ἐξ ἧς πολλὴ φυσικώτερον παράγεται ἡ
πρώτη, καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ λ. ἔχει συγγένειαν
πρὸς τὸ σπαργῶ, σφριγῶ τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ
σπ καὶ σφ ἔχοντες πλείστα παραδείγματα ἐν τε
τῇ ἀρχαίᾳ καὶ καθομῇ.).

σφα, σφέ, ἴδ. σφέις.

σφαλακός [-ω], ἡ, ὄν, ποιητ., σφοδρός, λά-
βρος, ὀρμητικός, ἀκάθεκτος, μόνον ἐν τῇ
οὐδ. σφαλακὸν εἰς ἐπιρρήματι. σημασ. σφόδρα,
μετὰ τοῦ «ἐπομαι, ἐφίπω» *||. Π 372, Α 465,
Φ 542. (Ἑτυμολογείται κατὰ τὸν Κούρ-
τιον ἐκ τινος ῥίζης σφλα, Σανκριτ. sprand, ἐξ ἧς
οὐ μόνον τὸ σφαδάζω καὶ σφοδρός, ἀλλὰ καὶ
ἡ σφενδόνη παράγεται κατ' ἄλλους δὲ ἦσαν
πιθανῶς ἐκ τοῦ σπεύδω).

σφέις, ὄνομ. πληθ. τῆς γ'. προσ. προσωπι-
κῆς ἀντωνυμίας ἄρσεν. καὶ θηλ., γεν. σφῶν
παρ' Ὁρ. ἐν τῇ συνθέτῳ ἀντων. σφῶν αὐτῶν,
M 455, T 302, καθ' ἑαυτὴν δὲ ἔχει τὸν Ἰων. τύ-
πον σφέων ἢ ἐπικ. σφέων (μόνον ἐν τῇ πλοκῇ
«ὡσαν ἢ ὡσαι ἀπὸ σφέων» Δ 535, E 626, N
448, 688) δοτ. σφίσιν καὶ μετὰ τοῦ ἐφέλκω. ν
σφίσιν καὶ κατὰ συζυγ. σφίν, κατὰ δὲ τὴν
ἐκαστοτὴ μετρικὴν ἀνάγκην ἢ σφί (πλὴν ἐν τῇ
N 713, ὅπου ἄνευ μετρικῆς ἀνάγκης κεῖται
σφί) καὶ κατ' ἐκθλιψιν σφ' Γ 300, Θ 4 412,
Α 415 (ἐνθα δύναται νά ᾔηται καὶ αἰτ.) 807, Ξ
205, 304, Ο 388, Σ 375, Ω 283, 423, γ
440, δ 623, 784 (ἐνθα ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. γρά-
φει σφίν), ζ 266, θ 300, ο 57, π 326, υ 475,
254, ω 90, 439 αἰτ. σφέας (κατὰ συνήθειαν
μονοσύλλαβον ἐν τοῖς B 96, 704, θ 315 κ. α.)
ἐπικλῶς σφέας (ἐγκλιτικόν) μόνον ἐν τῇ E 567,

ἐν δὲ καὶ σφέας (ἢ ὅπως ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ Β'.
θέλει σφέας) ν 213 (δὲ δὲ Διόδωρ. καὶ ἄλλοι
μετὰ τοῦ Ἄρην γράφουσι σφέας), ποιητικῶς
σφέ, καὶ κατ' ἐκθλιψιν σφ' Σ 165, T 265. Ἄλ-
λαχοῦ δὲ τὸ σφῆ ἀναφέρεται πάντοτε εἰς δύο,
ὥστε ἐπὶ τοῦ τόπου δυϊκοῦ (ὅπως ἡ τὸ σφέας δ 77
καὶ τὸ σφίν δ 65), Α 411, θ 271, ρ 192. 206.

Ὅθεν καὶ τινες τῶν γραμματικῶν ἐκλαμβάνουσι
τοῦς τύπους τούτους (σφέ, σφίν) ὡς ἐκ τῶν
δυϊκῶν σφῶς καὶ σφωῖν κατὰ συγκοπὴν γενο-
μένους. Τὸ σφί εὐρίσκεται καὶ ὡς ἐνικὸν ἀντὶ
τοῦ οὔ, Τμ. 48, 49, 30, 9· τὸ δὲ σφίσι ἀντὶ
τοῦ ὅμιν αὐτοῖς ἔκαστο πρότερον ἐν τῇ K 398,
ἐξέλιπε δὲ ἡ τοιαύτη ἐκδοχὴ ἀπ' οὗτο ὁ Βέκκερ.
διώρθωσε κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον τὸ «βουλεύο-
νται» εἰς «βουλεύουσι». Πάντες οἱ τύποι ἐγκλι-
νοῦσι τὸν τόνον, πλὴν τοῦ σφῶν, σφέων. Ἡ
μὲν ὀνομαστικὴ (τὴν ὅποιαν ὁ Ὀμηρὸς δὲν ἔχει
οὔτε εἰς ἄρσεν. οὔτε εἰς οὐδέτ. γένος, ἴδ. Σχολ.
εἰς X 410) ἔχει σημασίαν τριτοπροσώπου ἀντω-
νυμίας, οὗτοι, „αὐτοί“, αἱ δὲ πλάγαι σημαί-
νουσιν αὐτοπάθειαν, «ὡσαν ἀπὸ σφέων» ἀπέ-
ωσαν ἀπ' ἑαυτῶν, Δ 535, E 626, ἴδ. ἀνωτ., «τά
μὲ εὖ δάσαντο μετὰ σφίσιν» ἐν ἑαυτοῖς, Α 368,
K 208 κ. α., «κατὰ σφέας μάχονται» B 366,
η 40 κ. α. Πολλὰκις ἐπιτείνεται ἡ αὐτο-
πάθεια διὰ τῆς προσθήκης τῆς ἀντωνυμίας «αὐ-
τός», ὅσον «σφῶν αὐτῶν, σφέας αὐτούς» μ 225.
Συνήστερον ὅμως κεῖται ἀντὶ τῆς δεκτικῆς
ἀντωνυμίας αὐτῶν, αὐτοῖς κτλ., ὅσον «ἐκ γὰρ
σφῶν πρῆας εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη» ἐξ αὐτῶν,
Σ 344, γ 434, υ 348, υ 381, «μετὰ δὲ σφῶν
πότινις Ἡδὴ νέκταρ ἐμνοχθεῖ» ἐν αὐτοῖς, Δ 9,
«ἐνεία δὲ σφῶας κήρυκες ἐρήτουν» B 97, 704,
δ 284 κ. πλχ. συγγνώματα δὲ καὶ μόνον εἰς
ταύτην τὴν σημασίαν εὐρίσκεται ὁ τύπος «σφί»,
ἰδίως ἐν ταῖς φράσεσι «παρὰ δὲ σφί, μετὰ δὲ
σφί, ἐν δὲ σφί». Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παρ' Ὁρ.
τίθεται ἐπὶ προσώπων ἐπὶ δὲ πραγμάτων μόνον
ι 70 «ιστία δὲ σφιν (ταῖς ναυσὶ) διέσχιος» καὶ
κ 355, «ἐπὶ δὲ σφί (ταῖς τραπέζαις) τίθει κά-
νεινα» ἐπὶ ζῶων Α 415.

σφέλας, λος, τό, ἐπικ., πληθ. σφέλα, ρ 231,
[θρήνυς], θρανίον, ὑποπόδιον, „σκαμνί“,
Ὅδ. σ 394. (|| Ἡ ἑτυμολογία εἶνε ἀμφίβολος.
ἴσως δὲν εἶνε ἀπίθανον τοῦ Βουττιμάννου ἡ γνώ-
μη, καθ' ἣν παράγεται ἐκ τοῦ ῥήματος σφέλειν,
ὅπερ εὐρίσκεται ἐν τῇ συνθέτῳ προσελτεῖν=
προπηλακίζειν, ὑδρίζειν, ἢ σημαίνει κυρίως πο-
δοπατῶ. Ὅθεν ὁ ἀληθὴς τύπος τῆς λ. ὅα ἦτο
σφέλας, ὅπερ δύναται κάλλιστα νά παραβληθῇ
μετὰ τῇ Γερμ. Schwelle=κατώφλιον, ἢ τὸ Λατ.
solum=δάπεδον, ἑδραος, solea=σάνδαλον).

σφενδόνη, ἡ, σφενδόνη, „σφενδόνα“, N
600 †. (Τὸ ὄπλον τοῦτο ἦτο σπάνιον παρὰ τοῖς
Ἕλλησι μόνον οἱ Λοκροὶ μνημονεύονται ὡς
σφενδονήται ἐν τῇ N 742—724. || Ἄλλ' ἀμ-
φοτέρω ταῦτα τὰ χωρία ἐπιδέχονται καὶ ἄλλην

ἐρητιρίαν, ἣν καὶ ἀκολουθεῖσιν· τῶν νεωτέρων ἐρητιρίων. Ἢ σφενδόνη κατ' αὐτοὺς ἡ ἐν τῇ πρώτῃ χωρίῳ εἶνε οὐκ ὄπλον, ἀλλ' ὅπως καὶ παρ' Ἱπποκράτει, ἐπίδεσμος, μάλινος φυσικῇ τῇ λόγῳ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, τὸν ὁποῖον οἱ ὑπὲρ τῶν ἡρώων καὶ οἱ κατώτεροι πολεμιστὰς ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς πρωτίστης χρεῖας τοῦ πληγωθέντος· οἱ δὲ ἐν τῇ δευτέρῃ χωρίῳ μνημονευόμενοι Λοκροὶ δὲν εἶναι καὶ σφενδοῦνται, ἀλλὰ μόνον τοξόται· καὶ τὸ ἐν γίγ. 746 «οἷς· ἑστρεφές· αὐτον» εἶνε ἡ νευρά, ὅπερ αὐτοὶ ποιοῦν· ἴσως ὁρθότερον μάλινον ἱμάτιον, «φλοκκάτα», ἴδ. ἄστον).

ΣΦΕΤΕΡΟΣ, ἡ, ὄν (σφετ), ἀντωνυμ. κτητικ. γ'. προσώπου πληθ. ἴδιος· ἐαυτῶν, «εἰδικός των», Δ 409, I 327 κ. ἀ., Γμ. 19, 7· ἐπιτείνεται διὰ τῆς «αὐτός», ὅσον «αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο» α 7, «ἐπὶ σφέτερά· ὡς· οὐσιαστ. εἰς τὴν ἰδίαν, Δατ. αἰ. 303, α 274, ε 9.

ΣΦΗΚΟΣ (σφήξ), παθ. παρακ. σφῆκωμαι, σφίγγω κατὰ τὸ σχῆμα τῶν σφηκῶν, τούτεστι σφίγγω εἰς ἐν μόνον μέρος, ἀφίνω τὰ λοιπὰ χαλαρά, «πλοχοὶ χρυσῇ τε καὶ ἀργύρῳ σφῆκνυντο»· οἱ πλόκαμοι ἦσαν συνδεδεμένοι, συνεσφιγμένοι διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, τούτεστι χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν ταινιῶν ἢ δακτυλίων, Ρ 52 f. **ΣΦΗΛΟΣ**, ὁ, υἱὸς τοῦ Βουκόλου, Ἀθηναῖος, Ο 338.

ΣΦΗΛΕ ἀντὶ τοῦ σφῆλε, ἴδ. **ΣΦΑΛΛΟ**.

ΣΦΗΣ, κός, ὁ, «σφήκα», ἡ, Λατίν. vespa, Ἰλ. Μ 167, Π 259 (κατὰ τὸν Βόθην εἶνε ἡ vespa crabro τοῦ Ἀνναίου).

ΣΦΙ καὶ **ΣΦΙΝ**, ἴδ. **ΣΦΕΙΣ**.

ΣΦΙΓΓΑ, «σφίγγω», συμπερίζω, «χεῖρας» Βατρ. 88, «πόδας κατὰ γαστέρας»· συστήλλων σφίγγω τοὺς πόδας πρὸς τὴν γαστέρα, Βατρ. 71. **ΣΦΟΔΡΕ**, ἐπὶ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. σφοδρός (ἴδ. **ΣΦΕΔΑΝΟΣ**), σφοδρά, ἰσχυρῶς, «δυνατά», μ 424 f.

ΣΦΟΝΔΥΛΙΟΣ [-υ-], ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σφόνδυλος, ὁ ἐ. σπόνδυλος, ὁστοῦν ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὴν σπονδυλικὴν στήλην, τὴν ράχιν, πληθ. ἡ σπονδυλικὴ στήλη, «τὸ ραχοκόκκαλον», Γ 483 f. (ἢ «ἡ καθομιλουμένη ἔχει τὸν τύπον «σφονδύλι», εἰς τὴν σημασίαν τοῦ σφονδύλου τοῦ κατὰ τὴν ἀτρακτον).

ΣΦΟΣ, **ΣΦΗ**, **ΣΦΗ**, κτητικ. ἐπὶθ. ἐπικ. (σφετ), «εἰδικός των», [σφέτερος], πάντοτε εἰς πληθ. κτήτορα ἀναφερόμενον, Α 534, ε 237 κ. ἀ., «σὺν φοσιτοῖς τεκέσσι»· Γ. Ἀπ. 148 κατὰ τὴν παρὰ Θεουκιδῆ γραφὴν ἀντὶ τοῦ «αὐτοῖς σὺν τεκ.».

ΣΦΡΑ, ἡ, «σφύρα, σφυρί», γ 434 f. (Ὁ τοιςμοῖς σφύρα εἶνε ἡμαρτημένος).

ΣΦΙΡΩΝ [-ι-], τό, ὁ ἀστράγαλος, τό «κότι», τοῦ ποδός, Δ 518, πληθ. Δ 447, Ζ 417 κ. ἀ.

ΣΦΩ, δοτική αἰτ. τοῦ σφῆξ, ἔκαστος· οἱ δὲ αὐτοὶ οἱ δὲ αὐτοὶ, Α 8, θ 317 κ. ἀ., κατ' ἐκθλίψιν καὶ ἐγκλίψιν τόνου σφω, Ρ 531, γενικ. καὶ δοτ. σφῶιν, αὐτῶν τῶν δὲ αὐτοῦ, Α 338, Θ 402, δ 28 (ἐνθα εἶνε δοτική) κ. ἀ., «σφῶιν ἀμφοτέρουν» (γενικῆς), υ 327.—Ἀμφοτέροι οὗτοι οἱ τύποι εἶνε ἐγκλιτικοί· ἡ δὲ ὀνομαστ. ἄχρηστος. Ἀλλ' ἀντὶ τούτων ἐνίοτε μεταχειρίζεται ὁ Ὀμηρος τοὺς πληθυντικούς τύπους, ἴδ. σφῆξ. Ὁ τύπος σφῶε εἶνε μόνον ἐπικός.

ΣΦΩ, ὄνομ. καὶ αἰτ. δοτική τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας Σῶ, ὅμοιος οἱ δὲ αὐτοῦ, ἡμᾶς τοὺς δὲ αὐτοῦ, ὡς ὀνομαστ., Α 776, Γ 415, Ψ 403, ὡς αἰτ., Α 436, Ε 287 κ. ἀ., γ 473. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ συνωνύμου «ἀμφοτέρω σφῶι» Η 280, Κ 552. Ὁ μονοσύλλαβος τύπος εἶνε σφῶ (καὶ ὄχι σφῶ· διότι καθ' ἃ δοξάζουσι πολλοὶ τῶν παλαιῶν καὶ νέων γραμματικῶν δὲν εἶνε συναίρεσις, ἀλλ' ἀποκοπὴ τοῦ τελικοῦ ι), Α 574 κ. ἀ., γενικῇ καὶ δοτ. σφῶιν, ὁμῶν τῶν δὲ αὐτοῦ, εἰς ἡμᾶς τοὺς δὲ αὐτοῦ, ὡς γενικ., Α 257 κ. ἀ., ὡς δοτικ. Ψ 414, φ 209, ψ 52 (ἐνθα ὁ Φαίος· τὸ «σφῶιν» ὡς ὀνομαστικὴν ἐρμηνεύει, ἴδ. κῆι), συνηρημ. σφῶν, δ 62. Οἱ τύποι σφῶι καὶ σφῶιν εἶνε πάντοτε ἐπικοί καὶ ὁρθοτονοῦνται. Ἐκ τούτου **ΣΦΩΙΤΕΡΟΣ**, ἡ, ὄν, εἰς ἡμᾶς τοὺς δὲ αὐτοῦ ἀνήκων, «εἰδικός σας τῶν δὲ αὐτοῦ», Α 216 f.

ΣΚΕΑΙΝ, ἡ, σχεδία, ὁ ἐ. πλοῖον ἐλαφρόν αὐτοσχέδιον, ἐκ τοῦ προχείρου κατασκευασμένον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης ναυπηγούμενον, (Τουρκ.) «σάλε», οἷα μάλιστα τὰ ἐν τοῖς ποταμοῖς χρήσιμα, Ὅδ. ε 33, 463 κ. ἀ. (Ἐτυμολογείται κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ σχεδίου, οἰοῦνται αὐτοσχέδιασμα· κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον πιθανώτερον ἐκ τῆς ρίζ. σκεα-σκα-, σχεδῆ, σχεδάριον, ὁ ἐ. σάνι, φύλλον, οἰοῦνται· σανίδωμα, καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἔχω, ὡς συνεχόμενον τι ἢ συνεχόν).

ΣΚΕΑΙΝΗ, ἐπὶθ. ἐπικ. (κυρίως αἰτ. θηλ. οὐσιαστικῶς, γενομένου ἐκ τοῦ σχεδίου; = σκεαόν, πλησίον, «σιμά, κοντά», «τύπον δὲ σχεδίου» ἐκ τοῦ πλησίον, δι' ἀγγεμάχου ὁπλοῦ, Ε 830 f. (Ἄλλοι δὲ θεωροῦσι τὴν λ. ὡς αἰτιατ. θηλυκὴν τοῦ ἐπιθέτου, ἐξυπακούοντες τὸ οὐσιαστ.· πληγὴν). ἴδ. καὶ **ΛΙΤΟΣΚΕΑΙΝ**.

ΣΚΕΑΙΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἰποπόλτης, ἡγεμὼν τῶν Φωκίων, ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος φονευθείς, Β 517, Ρ 306. 2) υἱὸς τοῦ Περιμήδους, ἄλλος ἡγεμὼν τῶν Φωκίων, Ο 515.

ΣΚΕΑΟΣΚΗ, ἐπικ. ἐπὶθ. ἐκ τοῦ σύνεγγος, ἐκ τοῦ πλησίον, «ἀπὸ κοντά», «βάλλειν, μάχεσθαι» Π 807, Ρ 359, «σχεδὸν ἐλθεῖν τινι»· κυρίως μὲν ἔρχομαι ἐκ τοῦ πλησίον, ὁ ἐ. προσέρχομαι, πλησιάζω, ὅπως ἐν τῇ καθομιλουμένη «ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ἀπὸ κοντά» τινος, ε 267 κ. ἀ. πληθ., «εἶναι τι» Π 800, καὶ μετὰ γενικῆς, «σχεδ. στήναι τινος» ι 447.

ΣΚΕΑΟΝ, ἐπὶθ. (σκε-, ἔχω). 1) τοπικόν,

πλησίον, „κοντά, σιμά“, «εἶναι, πῆναι, τῶ-
φαι, οὐτάξειν, ἐλπύνειν». Ὁμ. πλχ., μετὰ δοτικ.,
«νήσοι σχεδὸν ἀλλήλησι». 23, πρβλ. 6 284.
ἐπιτείνεται «μᾶλα σχεδόν». Α 416, ι 23 κ. ἀ.
πλχ., συγγόντερον μετὰ γεν., «σχεδόν εἶναι τι-
νος». ζ 425, πρβλ. ε 288; κ 156 κ. ἀ., «σχε-
δὸν ἐλθεῖν τινος»· πλησιάζω, προσεγγίζω, προσ-
έρχομαι εἰς τινα ἢ εἰς τι, Ε 607, δ 439· με-
τ' ἀπαρρ., ὅσον «(ἐν)αρε) αὐτὸν σχεδόν ἐστὶν ἐλέ-
σθαι»· δὲν εἶναι τόσον πλησίον ὥστε νὰ τὰ λάβῃ
τις, Ν 268. Ἐν δὲ τῇ Μ 53 «τάφρος εὐρεῖ»
οὗτ' ἀρ' ὑπερβορεῖν σχεδὸν οὕτε περῆσαι ῥη-
θῇ»· κατὰ μὲν τινα ἐρμηνείαν ἐξαρτάται τὸ «ὑ-
περβορεῖν» ἐκ τοῦ «ῥηθῇ»· καὶ προσδιορίζε-
ται ὑπὸ τοῦ ἐπιρρήματος «σχεδόν» μετὰ τὴν ἐξῆς
ἐννοίαν: ἀπέστρεπεν ἡ εὐρεῖα τάφρος, τὴν ὁποίαν
οὕτε νὰ ὑπερπηδῇ τις ἐκ τοῦ πλησίον ἦτο
εὐκολον οὕτε νὰ περάσῃ· κατ' ἄλλην δὲ ὁρθοτά-
ραν, νομίζω, ἐξαρτάται καθὼς τὸ «περῆσαι» ἐκ
τοῦ «ῥηθῇ»· ἢ τὸ «ὑπερβορεῖν» ἐκ τοῦ «σχε-
δόν», ὅπερ ἐπέχει τόπον κατηγορουμένου, με-
τὰ τὴν ἐξῆς ἐννοίαν: ἦ τις (τάφρος) οὕτε πλησίον
ἦτο, τοῦτέστι πλησιάζοντα εἶχε τὰ χεῖλη, ὥστε
νὰ τὴν ὑπερπηδῇ τις, οὕτε πρός διὰδασιν ἦτο
εὐκολος διὰ τὸ ἀπόκρημον καὶ ὀχυρὸν τῶν χει-
λέων τῆς. Μεταφορικῶς ἐπὶ συγγενείας, «καὶ
πηρὶ περ εἶναι μᾶλα σχεδόν»· ἂν καὶ ἦτο πολὺ
στενὸς συγγενής, κ 441. 2) χρονικόν, οὐκ εἰς
μακράν, ἐντός ὀλίγου, «τώρα κοντά», Ν 817,
Ρ 262, 6 284, ζ 27.—Ταῦτα: τὰς ση-
μασίας· ἔχει ἡ λ. μόνον παρὰ ποιητῶν.

ΣΧΕΘΕΙΝ, ἐπικ. ΣΧΕΘΕΙΝ, ἀπαρρ. τοῦ ποιητ.
ἐπεκτετατῆ. ἀορ. ἔσχεθον, ἰδ. ἔχα.

ΣΧΕΙΝ, ΕΚΕΜΕΝ, ΕΚΕΑ, ἰδ. ἔχα.

ΣΧΕΡΙΝ, ἢ, Σχερία, ἡ εὐδαίμων χώρα τῶν
Φαίακων ε 34, 280. Ὡς τοιαύτην ὑπολαμβάνου-
σι κατὰ τοὺς παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχοντας γεω-
γραφικοὺς ὁρισμούς, ζ 204, 279, βορειοτάτην
τινὰ ὑπὲρ τὴν Ἰθάκην νῆσον οὐ μακρὰν τῆς χώ-
ρας τῶν Θεσπρωτῶν, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν ἐρμη-
νεύσαν τῶν παλαιῶν τὴν Κέρκυραν, πρβλ.
Θουκυδ. 4, 25, Στράβ. 6, 2, 4, 7, 3, 6. Τὰ
αὐτὰ φρονοῦσι καὶ πολλοὶ τῶν νεωτέρων. Ἄλλοι
δὲ μεταθέτουσιν αὐτὴν εἰς τὴν Θεσπρωτίαν ἢ
Καμπανίαν. Τὸ πιθανώτερον εἶναι νὰ ἐκληφθῇ
ὡς μυθώδης χώρα (πρὸς ἣν τινες παραβάλλουσι
τῶν Γάλλων τὸ Pays de Coccagne καὶ τῶν
Γερμανῶν τὸ Schlaraffenland) πλησίον τοῦ
Ἥλυστος, καὶ μάλιστα μέρος τι τῆς στερεᾶς,
ἐπειδὴ ποτὲ δὲν λέγεται νῆσος, ἀλλὰ πάντοτε
γατὰ (καὶ ἡ λ. δὲ σχερός κατὰ τὸν Δοιδερ-
λεῖον οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἡ χέρσος). Περί αὐτῆς
ἐν ἰδιαίτερῃ διατριβῇ ἐπραγματεύθη ὁ Οὐέλκερος.

ΕΚΕΤΑΙΟΣ, ἰη, ἰον, (εκε-, ἔγω), τὸ θηλ.
μόνον ἐν τῇ Γ 414, δ 729, ψ 150· κυρίως ὁ
ὑπομένων τι ἢ ἀνεχώμενος ἢ ὑφιστάμενος· ὅθεν

1) ἐπὶ προσώπων ἰσχυρός, καρτερός,
τολμηρὸς, εὐθερσής, ὡς ἐπὶ τῇ πολὺ δὲ ἐπὶ

κακῆς σημασίας, παράτολμος, αὐθάδης,
σκληρὸς, ἀπάνθρωπος, ἀνόσιος, ἐπὶ τοιοῦ-
των δηλ. ἀνθρώπων, οἵτινες ἀκόλαστον ἔχοντες
ψυχὴν καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν ἄδικον χρῆσιν
ποιοῦμενοι, σκληρὰ ἢ ἀπάνθρωπα διαπρίττουσιν
ἔργα, Ε 403· ὅθεν λέγεται περὶ τοῦ Ἀγχιλλεύου,
Ἐκτορος, Ὀδυσσεύος, Ἡρακλέους (|| καθ' ὅσον
ἐνεργοῦσιν οὕτως· καὶ οὐχὶ ὡς σταθερὸν αὐτῶν
ἐπιθετον), Ι 630, Π 203, Ρ 450, ι 351, 478,
κ 293, φ 28 κ. ἀ. ἡπιωτέρων ἐννοίαν ἔχει ἐν
τῇ Κ 164, ὅπου λέγεται περὶ τοῦ Νέστορος διὰ
τὴν ἀκμάτην αὐτοῦ δραστηριότητα (ἐνθα τινεὶ
τῶν ἐρμηνευτῶν παραδέχονται τὴν σημασίαν
ἄθλιος, δυστυχής, ὡς καὶ ἐν τῇ Σ 43 καὶ μ
279, ἱλαν παραδόξως). Πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ
θεῶν, ἰδίως δὲ τοῦ Διὸς, σκληρὸς, ἀδυσώπη-
τος, φοβερός, Β 414, Ι 49, γ 461, ἐπὶ θεῶν
ἐν γένει Ι 133, ε 418. 2) ἐπὶ ἀφύγων μόνον
ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα, ὅσον «ἔργα· ἀπάνθρωπα,
ἀνόσια, ἀνοσιουργήματα, ι 295, ε 83, χ 413,
«ὑπνος» ὀλέθριος, κ 69. (Κατὰ τὸν Δοιδερ-
λεῖον παράγεται ἐκ τοῦ σχετὰς διὰ τοῦ ἀχρ.
σχετάλιος κατὰ συγκοπὴν, καὶ σημαίνει κυρίως
τὸν κατελιγμένον ἢ συνεχόμενον ὑπὸ δαίμονος,
δαμονιώντα «δαμονισμένον»· ἀλλὰ πόθεν ἡ
ἐννοία τοῦ δαίμονος; Τὸ θηλ. «σχετλή» εὐρί-
σκεται ἐν τῇ μέσῃ τοῦ στίχ. Γ 414 μετὰ βρα-
χείαν τὴν πρώτην συλλαβὴν ἢ ὡς δισύλλαβον
κατὰ συνίτησιν).

ἐκέτο, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἔσχετο, ἰδ. ἔχα.

ΕΚΙΣΤΑ, ἢ, «σχίζα», ἀπασχισμένον ῥῶλον,
Α 462, Β 425, γ 459, «δρυός» ε 425. Ἐκ τοῦ
«ἐκίσα, ἀορ. ἀ. ἔκισα, «σχίζω», ἰδ. ἀπο-
σχίζα, ἐν γένει διαχωρίζω, διαιρῶ, Υ. Ἑρμ.
428.

ΕΚΟΙΑΤΟ, Ἰων. ἀντὶ σχεῖντο, ἰδ. ἔχα.

ΕΚΟΙΝΟΣ, ὁ, «βοδρλον ἢ βροῦλον», «ὀξεί
σχοίνω» Βατρ. 213. Ὡς περιληπτικόν [σχοι-
νιά], τόπος σχοίνων (βούρων) κατὰφυτος, ε
463 τ. (|| Ἐντεῦθεν τῆς καθομιλ. τὸ «σχοι-
νίαν»). Ἐκ ταύτης τῆς σημασίας.

Σχοῖνος, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸν
ὁμώνυμον ποταμὸν οὐ μακρὰν τῶν Θηβῶν, Β
497. Ὁ Στράβων 9, 2, 22 ὀνομάζει τὴν Σχοῖνον
«χώραν» καὶ τὸν δι' αὐτῆς ποταμὸν Σχοινοῦντα.

ΕΚΟΜΕΝΟΣ, η, ον, ἰδ. ἔχα.

ΕΛΕΣΚΟΝ, ΕΛΕΑ, ἰδ. ΕΛΟΑ.

ΕΛΕΟΣ, ὁ (σῶω, σῶζω) πιθανῶς=σωτήρ, ἐπὶ-
θετον τοῦ Ἑρμοῦ Υ 72 τ. κατὰ δὲ τὴν συνήθη
ἐρμηνείαν=σῶος, ἀκέραιος, Λατ. integer (ἐκ
τοῦ εἰός, εἰς)· ὅθεν ἰσχυρός, καρτερός.

ΕΛΕΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἰππασσοῦ,
ὅπῃ τοῦ Ὀδυσσεύος φονευθεὶς, Α 427 ἐξ. Ἡ
κλητ. Σωχ' πρὸ δαυνομένου φωνηέντος ἐν στίχ.
450.

ΕΛΛΑ, ΑΤΟΣ, τό, σῶμα, «κορμὴ» ἀνθρώπων
τε καὶ ζώων, παρ' Ὁμ. δὲ πάντοτε τὸ νεκρὸν
σῶμα, πτώμα, νεκρὸν, «λείψανον» (τὸ δὲ

ἔσων λέγεται παρ' αὐτοῦ «δέμας»), Γ 23, Η 79, Ψ 169, Ὁδ. λ 53, ω 187.

εἰς, συνηρ. ἐκ τοῦ σῶος, παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αὐτ. ἐνικ. σῶν Α 417, Θ 246, Ρ 367, ἔθθα πανταχοῦ ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. ἀποκατέστησε τὴν γραφὴν σῶον. Ἐν δὲ τῷ κ 268 «οὐδέ τιν' αἶσι· σῶν ἐταίρων» ὁρῶτερον εἶνε (ἐναντίον τῆς γνώμης τοῦ Ἀριστάρχου ἐρμηνεύοντος· σῶον) νὰ ἐκληφθῇ τὸ «σῶν» ὡς

κτητικὴ ἀντωνυμία· καὶ ἀντὶ δὲ τοῦ «σῶος» ὅπου ὑπάρχει βουκολικὴ τομή, γράφει ὁ Βέκκερ ἐν τῇ Β'. σῶος. 1) σῶος, ἀκέραιος, ἀβλαβής, Χ 332, ο 42, π 131. 2) βέβαιος, ἀναντίρρητος, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. πλήρης, ἐντελής «νῦν μοι (τοί) σῶς αἰπὺς ὁλεθρός» Ν 773, ε 305, χ 28· πρὸς. σῶος.

ἑσπίρ, ἦρος, ὁ, σωτήρ, Ὑμ. 21, 5. 33, 6. εἰρ, ἰδ. εἰρῶ.

Τ

Τ, τὸ δεκάτον ἔνατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ἐπομ. σημεῖον τῆς δεκάτης ἑννάτης βραχυδίας.

τ' κατ' ἐκθλιψιν 1) ἀντὶ τοῦ Τέ. 2) σπανιότερον ἀντὶ τοῦ Τοι· α.) τοῦ βεδαιωτικοῦ μορίου ἐν τῷ συνδυασμῷ «μεντ'» ἢ «μέντ'» ἰδ. ΜΕΝ Γ') καὶ ἐν τῷ «γάρ τ' αἶψα» ἀντὶ τοῦ γάρ τοι αἶψα, γ 447 (ἔθθα ὅμως ὁρῶτερον ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ γάρ τε)· β.) = σοί, τῆς δοτικ. τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμ. Σὺ, Ψ 310, α 60, 347. Πρὸς. καὶ μ' καὶ ε'.

ΤΑΓΟΣ [-]. (τάσσω) κοσμητής, κοσμητήτωρ, ὁ ἐπὶ τῆς τάξεως. Ἐν τῷ Ψ 160 ὁ Ἀριστάρχος ἔγραψεν «οἱ ταγοί» ἀντὶ τῆς συνήθους γραφῆς «οἱ τ' ἀγοί». Ὁ δὲ Βόθης, Σπρίτζερος καὶ ἄλλοι μετ' αὐτοῦ· ἀποκατέστησαν τὴν συνήθη γραφὴν, διότι ἡ λ. ταγός· ἔχει μακρόν τὸ α ἐν τῷ τὸ μέτρον ἀπατεῖ βραχέειαν τὴν συλλαβὴν τα. || Ἀλλ' ὁ Δύντζερος διότι ἡ λ. δὲν εὐρίσκεται παρ' Ὁμ. ἀλλαχού καὶ διότι παρὰ τοῖς μετέπειτα ἔχει μακρόν τὸ α, δὲν θεωρεῖ ταῦτα λόγους ἀποχρῶντας νὰ ἀπορρίψωμεν τὴν ἄλλως ὀρθοτάτην καὶ εἰς τὸ χωρίον ἀρμοδιωτάτην ἀνάγνωσιν τοῦ Ἀριστάρχου.

ΤΑΘΕΙΣ, ΤΙΘΗ, ἰδ. ΤΕΙΝΑ.

ΤΑΙΝΑΡΟΝ [-], τὸ (παρὰ τοῖς μετέπειτα, οἷον Ὀρφικοῖς καὶ Σκύλακι καὶ ὁ Τ., παρὰ δὲ Πινδ. καὶ ἡ Τ.), τὸ Ταΐναρον, ἀκρωτήριον τῆς Λακωνίας, ἢ μέση πρὸς νότον ἄκρη τῆς Πελοποννήσου, τὴν σήμερον Ματαπάν, ἔχον τὸ κάλαϊ νῶν τοῦ Ποσειδῶνος· ὑπεράνω σπηλαίου, ὅπερ ἐνομιζέτο ἢ εἰς Ἄδου κατάβασιν, Ὑ. Ἀπ. 442.

ΤΑΛΑΕΡΓΟΣ [-] (ταλαίρ.), ὄν, ἐπικ. (ΤΑΛ, ἔργον) ὁ εἰς τὴν ἐργασίαν ἀντέχων, ὑπομένων, καρτερικός, φερέπνοος, ἐπιθ. τῶν ἡμιόνων, Ψ 654, 662, 666 δ 636, φ 23.

ΤΑΛΑΙΜΕΝΗΣ, ΕΟΣ, ὁ, πατήρ τῶν δύο ἡγεμόνων τῶν Μαιόνων, Β 865.

ΤΑΛΛΙΟΝΙΔΗΣ [-], ΛΟ, ὁ, ἐπικ. ὁ μέγας νομικόν, σχηματισθὲν διὰ τοῦ συνδ.

(ΔΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

Τ

τάλας

τέρων τῶν πατρωνυμικῶν καταλήξεων ἐκ τοῦ Ταλαός· ἀντὶ τοῦ Ταλαίων ἢ Ταλαϊδῶν, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ὁ Μηκιστεύς, Β 566, Ψ 678.

ΤΑΛΑΝΤΟΝ [-], τὸ (ΤΑΛ=φέρω, ἰδ. ΤΑΨΝΑΙ).

1) ἡ πλάστιγγε, πληθυντ. «τάλαντα» αἱ πλάστιγγαι, ἡ τρυτάνη, ἡ ζυγός, «ζυγαριά», Μ 433. Ἰδῶς τροπικῶς πλάστιγγε ἀντὶ τοῦ ἀποφασίς τοῦ Διός (διότι ὁ Ζεὺς ἐπὶ χρυσῆς τρυτάνῃς ζυγίζει τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων) Θ 69, Π 638, Τ 223, «δικη» τῆς δικαιοσύνης ἢ πλάστιγγε, Ὑ. Ἐρμ. 324. 2) τὸ ζυγισθὲν ἢ ζυγισμένον τι βάρος πιθανῶς μικρόν (διότι ἐν τῷ Ψ 269 τίθενται δύο χρυσᾶ τάλαντα ὡς τέταρτον ὄθλον) τὴν σήμερον ὅμως μὴ δυνάμενον νὰ ἐξακριβωθῇ, τάλαντον, πάντοτε μετὰ τῆς γενικ. «χρυσότο» ἐνικ. Θ 393, πληθ. Ι 422, Σ 507, Ψ 269, δ 129. (Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἦτο ἐν ἄλλαις τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν ἄλλο τὸ τάλαντον).

ΤΑΛΑΠΕΙΡΙΟΣ [-], ὄν, ἐπικ. (ΤΑΛ, πειράσμαι), ταῦτόν τῷ ταλαίπωρος, ὁ ἐ. πολυπαθής, δυστυχής, «βασανισμένος», «ξέτνος» Ὁδ. η 24, ρ 84, π 379, Ὑ. Ἀπ. 168, «ἐκέτης» ζ 193, ε 511.

ΤΑΛΑΠΕΝΟΥΣ [-], ἐς (ΤΑΛ, πένθος), πρὸς πάθῃ καρτερικός, καρτερόπνοος, ὑπομενετικός, «θυμός» ε 222 †.

ΤΑΛΑΡΟΣ [-], ὁ (ΤΑΛ, ἰδ. ΤΑΨΝΑΙ), «κάνη-γρον» κάλαθος, καθαθίσκος, εἰς ὑποδοχὴν τοῦ ἐκ τῆς ἡλακτῆς κατερχομένου νηματος, «ἀργύρεος» δ 125, 131, ἐπὶ δὲ εἰς ὑποδοχὴν καρπῶν καὶ εἰς πᾶν τοῦ τυροῦ· ὅθεν «πλεκτός» ὡς ἐκ πλεξιμῶν κλάδων συγκείμενος, Σ 568, ι 247. (|| Ἐν τῇ καθομιλουμένη λέγεται «τάλαρος» ἀγγεῖον, ἐν τῷ κτυποῦσι τὸ γάλα εἰς ἐξαγωγήν. «ΤΑΛΟΣ» ἢ «ἔπειτα διὰ τὴν ταλαίαν, εὐνο-λόν), ἐπιμηχνη («σπιννομακρά») φύλλα ἔχων, σενόφυλλος, οἷον «εἰλαίη» Ὁδ. ν 402, 346, ψ 195, «ὁζμνος εἰλαίης» ψ 190.

ΤΑΠΙΟ [-], ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. (ἰδ. ΤΕΙΝΑ),

30*

ΔΑΝ [υ.], ἄ.) ταλαίπυρος, ἄθλιος, δυστο-
χῆς, γ' Ἐρμ. 460. β.) προπέτης, αὐθά-
νης, σ 327, τ 68. (II. Νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει
ἀνάγκη τῆς δευτέρας καὶ τῆς σημασίας, διότι καὶ
ἐν ταύτοις τοῖς Ὀμηρικοῖς χωρίοις ἀρμόζει καλ-
λιστα ἢ 1) σημασία ταλαίπυρος, ἄθλιος,
„κακόμοιρος“, μετὰ περιφρονήσεως λεγομέ-
νου τοῦ ἐπιθέτου).

ΤΑΛΑΣΙΦΡΩΝ [υ.], ΟΝΟΣ, ὁ, ἡ, ἐπικ. (ΤΑΛ, φρήν),
καρτεράψυχος, καρτερικός, ἀνέν-
δοτος, ὑπομανετικός, Δ 421, περὶ τοῦ Ὀδυσ-
σεως Δ 466, γ 84, δ 241 κ. ἄ.

(ΤΑΛΛΟ), ἐνεστ. ἀχρηστος (ΤΑΛ, ἴδ. ΤΑΨΝΑΙ),
εἰ οὐ μόνον ἀόρ. ἄ. ἐτάλασσα; Ρ 166, ὑποτ.
ταλάσσης, -η Ν 829, Ο 164, τολμῶ, ἀπο-
τολμῶ, „(ἀπο)κοτῶ“, μετ' ἀπαρφ., *Π. ἐνθ.
ἀνωτ. (ἴδ. καὶ ΤΑΨΝΑΙ).

ΤΑΛΑΪΡΙΝΟΣ [υ.], ὁ, ποιητ. (ΤΑΛ, ῥίνος,
ῥινός), ἐπὶ τοῦ Ἀρεως «ταλαύρινος: πολεμι-
γῆς» ὁ τὴν ὀρμὴν τῶν ῥινῶν ἔχων ἀσπίδων ὑπο-
δεχόμενος; ὀριστάμενος; ἐπομ. καρτερικός,
ἀνένδοτος, ἀτρόμητος, ἀκαταμάχητος
πολεμιστής, *Π. Ε 289, γ 76, Χ 267. Τὸ
οὐδέτ. ΤΑΛΑΪΡΙΝΟΝ ὡς ἐπὶ. «τό μοι ἐστὶ ταλαύ-
ρινον πολεμίζειν» διὰ τοῦτο δύνανται καρτερι-
κῶς νᾶ πολεμῶ, Η 239. (Ἄλλοι δὲ καὶ τῶν
ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων ἐρμηνευτῶν ἄλλας
ἐρμηνείας παρέχουσι, οἷον ἰσχυρόχρως, ὁ ἔ.
ἰσχυρόν δέρμα ἔχων (Σχολ. καὶ Δοιδερλ.) ἢ
ἀπλως: καρτερικός, εὐτολμος ὡς οὐχὶ κατὰ
σύνθεσιν, ἀλλὰ κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ ταλαυρός
= ταλαφρός: σχηματισθείσης: τῆς λέξεως (Ἀρί-
σταρχος καὶ Φαίσις). Ὁ δὲ Κούρτιος παραδε-
χόμενος τὴν σύνθεσιν τὴν ἀνωτέρω σημειωθείσαν
ἐρμηνεύει: ὁ τὴν ἀσπίδα ὑπομένων, τούτῳι φέ-
ρων, ἀσπίδοφόρος. Τὸ δὲ οὐδύτερον τότε ὡς
ἐπὶ. θά ἐπὶ μάλιστα μετὰ τῆς ἀσπίδος).

ΤΑΛΑΪΦΡΩΝ [υ.], ΟΝΟΣ, ὁ, ἡ (ΤΑΛ, φρήν)
= ΤΑΛΑΣΙΦΡΩΝ Ν 300 †. (Κατὰ τὸν Δύντζερν
τὸ α εἶνε συνδετικὸν φωνήεν).

ΤΑΛΘΪΒΙΟΣ [υ.], ὁ, κῆρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος
ἐν Τροίᾳ, Α 320 κ. ἄ., μετέπειτα ὡς ἥρως ἐν
Σπάρτῃ τιμώμενος. (Κατὰ τινὰ νεωτέρων ἐτυμο-
λογιῶν ἐκ τοῦ θαλέθω καὶ βίος σημαίνει τὸν
πολυκτῆμονα, πλούσιον).

ΤΑΛΛΑ, ΤΑΛΛΑ κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ τὰ ἄλ-
λα, ἴδ. ἌΛΛΟΣ β.).

ΤΑΜΕ, ΤΑΜΕΙΝ, ἴδ. ΤΑΜΝΩ.

ΤΑΜΕΪΣΤΡΗΣ [υ.], ΟΟΣ, ὁ, ἡ, ἐπικ. (τάμνω,
χρώς), τοῦ σώματος ἢ τῆς σαρκὸς κοπτικός,
οἰονεῖ σαρκοτόμος, κοπτερός, «χαλκός,
ἐγγεῖη» *Π. Δ 511, Ν 340, Ψ 803.

ΤΑΜΙΗ [υ.], ἡ, οἰκονόμος, „κελλάρισσα“,
καὶ παρέχουσα τὰ ἐκ τῆς οἰκίας ἀνάγκης
μόνον ἐν τῇ Γ 412, υ 229, ψ 450: κυρίως,
ὑπομένων τι ἢ ἀνεχόμενος ἢ ὀριστάμενος: ὅθεν
1) ἐπὶ προσώπων ἰσχυρός, καρτερός,
τολμηρός, εὐθαροής, ὡς ἐπὶ τῷ πολὺ δὲ ἐπὶ

ΤΑΜΙΗΣ [υ.], ΑΟ, ὁ, κυρ. ὁ ἐκ τινος: ὁλοσ
τέμνων καὶ τὰ διάφορα παύσα ταπάρια εἰς τοὺς
περὶ αὐτὸν διανέμων, παρίγων, οἰκονόμος,
τροφιοδότης, „κελλάρης“ (Λατ.), ταμίης,
Τ 44. Τροπικῶς ὁ Ζεὺς λέγεται «ταμ. πολέ-
μοιο» διοικητής, διοικητὴς τοῦ πολέμου, Δ 84,
Τ 224. Ὡσαύτως ὁ Ἀπόλλων «ταμ. ἀνέμων»
κ 21. Ἐκ τοῦ

ΤΑΜΝΑ, ἐπικ., Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ ΤΕ-
ΜΝΑ, προσ. -ε, ὑποτ. -η, μετοχ. -ων, παρ. παρ.
ἐταμνον, -ε, ἀναυθ. τάμνε, μέσ. ἐνεσ. μετοχ.
-ομένη, -ου; παρ. ἀναυθ. τάμνετο, -οντο,
ἀόρ. β'. ἐπ. τάμε, πληθ. τάμνω, εὐκτ. -οι, ὑποτ.
ωμεν, -ητε, ἀπαρφ. ταμίεω, μετοχ. -όν, -όντα,
-όντες, μέσ. ἀόρ. ἀπαρφ. ταμέσθαι I 580, παθ.
μόνον μετοχ. τοῦ παρακ. τετμημένον ρ 195.
Ἐκ τοῦ τύπου ΤΕΜΝΑ εὐρίσκεται μόνον τοῦ ἐνεσ.
τὸ ἀπαρφ. τέμνειν γ 475 (ἐνθα ὁμοῦ: ὁ Βέκκ. ἐν
τῇ Β'. ἐξ εἰκασίας διώρθωσε. τέμνειν), παρ.
τέμνω γ. Δῆμ. 384 καὶ μέλ. τεμεῖ Ν 707
(κατὰ τὴν διώρθωσιν τοῦ Οδοῦρου ἀντὶ τῆς
γραφῆς τῶν ἀντιγράφων: τέμνει. Οἱ δὲ νεώτεροι
ἀπὸ τοῦ Σπιτζέριου καὶ ἐφεξῆς, πλην τοῦ Διν-
δερφίου, κατ' ἐγκρίσιν τοῦ Βουττιμάννου παρε-
δέχθησαν τὴν ἐν τοῖς Ἑνετικοῖς σχολίοις γρα-
φὴν ΤΕΜΝΕΙ, ὡς τύπον ἐνεστώτος). Α'.) Ἐνεργ.
τέμνω, „κόπτω“, ἀπο(δια)κόπτω. Ὅθεν

1) κατακόπτω, τεμαχίζω, „κομματιά-
ζω“, οἷον κρέας, I 209, πρὸλ. Β'. 1) ἄ.) «δέρ-
μα» „χωρίζω“, ἵνα κατασκευάσω ἐξ αὐτοῦ
πέδιλα, ε 24, «χρόα χαλκῷ» κόπτω, τραμα-
τίζω, πληγνῶν, Ν 405, «μελεῖσσι τάμ.» δια-
μελίζω, Ω 409. β.) „κόπτω“, ὁ ἔ. σφά-
ζω, ἵνα θυσιάσω «κάπρον» Τ 197. ἴδιως «ὄρκα
τάμνω» ἴδ. ὈΡΚΙΟΝ. 2) ἀποκόπτω, ἀποτέ-
μνω, «κεφαλὴν ἀπ' ὤμων» Ρ 26, πρὸλ. Σ
477, «ἐκ κεφαλῆς τρίχας» Γ 273, ἐκκόπτω,
ὁ ἔ. κόπτω ἐξάγω, «γλώσσας» γ 332, «βέλος
ἐκ μηροῦ» Α 844. Ὅθεν ἐπὶ δένδρων καὶ ζύ-
λων „κόπτω“, «δένδρεα» Α 83, «δρῦν» Ψ
419, πρὸλ. κ 44. Παθ. «μελὴ χαλκῷ ταμνω-
μένη» Ν 180, «ρόπαλον τετμημένον» ρ 195,
μετὰ διπλῆς αἰτίας. «ἐρνεῖον νέους ὕρηκας»
ἀπὸ τῆς ἀγριουσκῆς νέους κλάδους ἀποκόπτω,
Φ 38: ἐν γένει ἀποχωρίζω, ἀπονέμω «τέ-
μενος τινι» Ζ 193, γ 184. 3) „πελεκῶ“
«δοῦρατα» ε 162. 4) διακόπτω, διασχίζω,
διέρχομαι, ὡς τὸ Λατ. secare, οἷον «πέλαγος,
κύματα» γ 475, ν 88, «ἡέρα» Τ. Δῆμ. 384.
Ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀρότρου «τέμει δέ τε τέλσον
ἀρόρης» Ν 707, ὅπου ὡς ὑποκειμένον ὑπο-
νοεῖται ἐκ τῶν παρακειμένων τὸ «ἀρότρον», ἢ
δὲ πρόσας: ὅλη πρέπει νὰ νοηθῇ ὡς παρενθε-
τική, πρὸλ. λ. τέλειον. (Ἀρχαιότεροι δὲ ἐρμη-
νεύται, ἐν οἷς καὶ ὁ Δοιδερλεῖνος ἀναφέρουσι τὸ
«ταμ.» εἰς τὸ «ζυγόν», τὸ ὅποτον εἰς μὲν τὴν
τε κω. φαίνεται εὐκολώτερον, εἰς δὲ τὴν ἐν-
σῶμα, πτω. ἀνάρμοστον. Ὁ δὲ Οδοῦρος; ἀκο-

λουθῶν τὴν διόρθωσιν τοῦ Βαρνεσίου: τᾶπον, μεταφράζει: (οὐ βόες) διατέμνουσι τὴν αὐλακα μέχρι τέλους τοῦ ἄγρου). Β'. Μέσ. 1) (ἀπο-) κόπτω τι ἐμαυτῷ, δι' ἐμαυτὸν, «κρέα» ω 304, «δοῦρα» ε 243. 2) ἐν γένει ἀποχωρίζω, «ἐχωρίζω» δι' ἐμαυτὸν, οἷον «τάνουν» ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας «ἐχωρίζαν» περὶ αὐτοῦ, δ. ε. διηπάσαν καὶ ἀπῆλθαν ὅσον ἕκαστος ἐδυνήθη τὰς ἀγέλας, Σ 528, πρὸλ. ΠΕΡΙΤΕΜΝΗ. Ὅθεν ἔ. «φιλὴν ἄροσιν πεδίοισι ταμέσθαι» ἀφ' οὗτετον γῆν πρὸς καλλιέργειαν ἐν τῇ περὶ διὰ νὰ χωρίσῃ δι' ἐαυτὸν (νὰ ἐκλέξῃ καὶ νὰ λάβῃ), I 580.

ΤΑΝΑΪΚΗΣ [ν...], κς, γεν. κος, ἐπικ. (τανός, ἀνή), ὁ ἔχων μακρὰν καὶ εὐθεταν ἀνωκλήν ἢ αἰχμὴν, ἐπομ. δέξω, «σοῦδλερός», ἡ μακρὰν, μεγάλην καὶ εὐθεταν ἔχων κόψιν (ἐπομ. κοπίδα, λεπίδα) μακρόλογχος, «γαλκός» ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἱφους ἢ δόρατος, Π 77, Ω 754, δ 257, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πελίκων, Ψ 118.

ΤΑΝΑΟΣ, ὄν, ποιητ. (ταν-, τείνω) ἐκτενής, ἐκτεταμένος, εὐμήκης, μακρός, «αἰγανέη», Π 589 †, «ἀστάχες» Γ. Δῆμ. 434. (Κυρίως εἶνε ταναός, ἴδ. τὴν ἐπομένην λ.). Ἐκ τούτου

ΤΑΝΑΪΠΟΥΣ [ν...], ὄας, ὁ, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ταναΐου (τανός, πούς), ὁ ἐκτείνων τοὺς πόδας ἢ ἐκτενεῖ τοὺς πόδας ἔχων (δρῶτερον κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον, ὁ ἐκτενεῖς τούτῃστιν εὐμήκει, λιγνούς ἔχων τοὺς πόδας, ἰσχυρόπους, ραδινόπους), «μῆλα» ε 464 †, Γ. Ἀπ. 304.

ΤΑΝΗΑΓΓΗΣ [ν...], ἐς, ἐπικὴ λ. ἀμφιβόλου ἐτυμολογίας καὶ σημασίας μόνον ἐν τοῖς «ταν. κῆρ, κῆρε» καὶ «μοῖρα τανηαγγέος θανάτοιο» Θ 70, X 210, δ 100, γ 238, λ 171, 398, τ 145, ω 135, κατὰ τὴν συνήθη, ἀλλ' ἀμφιβόλον ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ ταναός καὶ λέγω I, εἰς μῆκος ἢ ἐπὶ μακρὸν ἐκτείνων ἢ πλαγιάζων, ἐξαπλώνων. Ὅχι ὀλίγην δυσκολίαν ἔχει καὶ τοῦ Δοιδερλεῖνου ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ ἀλγέω: λίαν ἀλγεῖνός κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἀλέγω πᾶν ἀσφαῶς. (|| Προτιμότερα φαίνεται τοῦ Δοιδερλεῖνου ἡ ἐτυμολογία, ἣν καὶ ὁ Δύντσερος ἀπεδέχεται).

ΤΑΝΤΑΛΟΣ [ν...], ὁ (κυρ. ὁ Παράτολμος, Προπάτης, ἐκ τοῦ τάλ-, παράβαλε τάλῃναι), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πλουτοῦς, ἡ τοῦ Τιμῶλου, βασιλέως τῆς Σκύλλου τῆς Φρυγίας, πατήρ τοῦ Πέλοπος, πάππος τοῦ Ἀτρείδου καὶ Θυέστου. Τοσοῦτον θεοφιλὴς ὑπῆρξεν, ὥστε οὐ μόνον ὑπὲρ πλοῦτος ἔγενεν, ἀλλὰ καὶ συνδαιτυμένων τῶν θεῶν ἀλλ' ἀπεδείχθη ἀνάξιος τῆς τοσαύτης εὐνοίας, καταπροδίδων εἰς τοὺς θνητοὺς τὰ ἀπόρρητα τῶν θεῶν. Προέβη δὲ εἰς τοσαύτην ἀσέβειαν καὶ ἀκολασίαν, ὥστε, ἵνα δοκιμάσῃ τὴν λεγομένην τῶν θεῶν πανδαημοσύνην παρέθηκεν αὐτοῖς εἰς βρῶσιν τὸν ἴδιον υἱὸν Πέλοπα. Διὰ τοῦτο πρὸς τιμωρίαν ἐτέθη ἐν Ἀΐδου μέγρις ὑπερᾶνω τῶν μαστῶν εἰς ὕδωρ ἐκασνιζόμενος

ἐν αὐτῇ ὑπὸ δόλης-δοδίετον, λ 582 εἰ. Κατ' ἄλλον δὲ μῦθον (ὃν ἀκολουθοῦσιν οἱ Λυρικοὶ καὶ Τραγικοὶ) ἐπεκράματο ἐπ' αὐτοῦ μέγας βράχος ἐταμιόβροπος. Ὅθεν καὶ ἐτυμολογεῖται τότε τὸ ὄνομα τοῦ κατ' ἀναγγραμματος ἐκ τοῦ τάλαντον=βράχος, ὅθεν καὶ τανταλῶ, τανταλίζομαι. Παρὰ Πλάτωνι δὲ ἐν Κρατύλῳ σ 393 παράγεται ἡ λ. ἐκ τοῦ τάλας=ἄλλιος.

ΤΑΝΤΑΛΕΣΟΣ [ν...], ὄν, ἐπικ. (ταν-, τείνω, γλῶσσα), ὁ ἔχων ἐκτεταμένην (ἐκτείνων) τὴν γλῶσσαν, ἐπομένως συχνὰ κρώζων κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον, ἢ μάλλον ὁ ἔχων ἐκτενῆ, μακράν καὶ λεπτήν τὴν γλῶσσαν, «χωρῶναι» ε 66 †. (Ἡ ῥίξα ΤΑΝΤ- προϋποθέτει ἰσολογόν τι ἄλλ. ἐπίθετον τανός=σανός, ὡσαύτως καὶ τὰ ἐπόμενα σύνθετα, πλὴν τοῦ ΤΑΝΣΙΠΤΕΡΟΣ).

ΤΑΝΤΑΛΕΣΚΙΝ [ν...], ἱκος, ὁ, ἡ, (ταν-, γλῶχιν), μακρογλῶχιν, μακρὰν αἰχμὴν ἔχων, «οἶστοι» Θ 297 †.

ΤΑΝΤΗΗΣ [ν...], ἐς, ἐπικ.=ΤΑΝΑΪΚΗΣ, δπ. ἴδ., «ἄρα» Ε 385, κ 439, π 473, «ἄροι» μακροκόρυφοι (κατ' ἄλλους: ἐκτενεῖς, ὥστε τὸ τελευταῖον μέρος τῆς λέξεως δὲν εἶνε συνθετικόν, ἀλλὰ παραγωγικόν) κλάδοι, Π 768.

ΤΑΝΤΗΠΕΛΟΣ [ν...], ὄν, ποιητ. (ταν-, πέλος), μακρόπεπλος, ἡ ἔχουσα μακρὸν πέλον ἢ ἐπανωφόριον, ἐπίθετον ἐπιφανῶν γυναικῶν, Γ 228, μ 375 κ. ἀ. πλχ., «πλακοῦς» ἐπὶ τὸ ἀστυώτερον διὰ τὸ παχὺ ἐπίχρυσμα, Βατρ. 36.

*ΤΑΝΤΙΠΤΕΡΟΣ [ν...], ὄν, ποιητ. (ταν-, πτερόν)=τῷ ἐπομένῳ, δπ. ἴδ., «οἰωνοί» Γ. Δῆμ. 89.

ΤΑΝΤΙΠΤΕΡΕ [ν...], ὄν, ποιητ. (ταν-, πτερόν), μὲ ἐκτεταμένας, ἀνοικτάς πτέρυγας, «οἰωνοί, ἔρπη» Ἰλ. Μ 237, Τ 350.

ΤΑΝΤΙΠΤΕΡΟΣ [ν...], ὄν, ποιητ. (τανώ, πτερόν), ὁ τανύων, ἐκτείνων, ἀπλώνων τὰ πτερά, Ὅδ. ε 65, χ 468, Γ. Ἐρμ. 213.

ΤΑΝΤΙΤΙΣ [ν...], ὄν, ἡ (τανύω), τάνυσσις, «τάνυσμα», ἔντασις, «τέντωμα», οἷον τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου (ἴδ. λ. ΤΑΝΤΩ) φ 112 †.

*ΤΑΝΤΙΣΦΕΡΟΣ, ὄν, ποιητ. (ταν-, σφυρόν), ραδινόπους, Γ. Δῆμ. 2, 77.

ΤΑΝΤΙΤΑΙ, ἴδ. ΤΑΝΙΩ.

ΤΑΝΤΙΦΑΙΟΣ, ὄν, ποιητ. (ταν-, φλοῖος) «κοά- νεια» Π 767 †, κατὰ τινες μὲν ἡ ἐπιμήκη τούτῃστι κατὰ μακρὰς ταινίας ἀπολεπίζομενον φλοῖον ἔχουσα, κατ' ἄλλους δὲ ἡ φλοῖον κατὰ μακρὰς ταινίας διεβρωγῶτα ἔχουσα, ὅπως δὲ ἀπιθάνως ἢ ραδινῇ ἢ ὑψηλῇ, καὶ κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον: ἡ μακροῦς κλώνας ἔχουσα. || τέ- λος κατὰ τὸν Δύντσερον: ἡ ἰσχυρὸν τούτῃστι σκληρὸν φλοῖον ἔχουσα.

ΤΑΝΤΙΦΑΛΟΣ [ν...], ὄν, ποιητ. (ταν-, φύλλον), ἐπιμήκη («στυνόμακρ») φύλλα ἔχων, σενόφυλλος, οἷον «ἐλαῖα» Ὅδ. ν 402, 346, φ 195, «θάμνος ἐλαίης» φ 190.

ΤΑΝΙΩ [ν...], ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. (ἴδ. ΤΕΙΝΩ),

ένεσ. -ω, -ουσι ρ 391, φ 174 (ἐν τῇ β'. χωρὶς) κατὰ τινες εἶνε μέλλ. ἀνευ σ' ἄλλ' ὀρθότερον κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον καὶ Ἡρωδιανὸν ἐνεστώσ με σημασ. μέλλ., ἴδ. Κρυ. περὶ Διαλέκτ. 29, 2, 4 τῆς Ἑλλήν. μεταφρ.) ἀπαφφ. -ειν, μετοχ. -ων, μέσ. παρτατ. γ'. πληθ. ἀναύξ. τανύοντο, ἀόρ. ἀ. ἐπικ. ἐτάνυσσε, τάνυσσε καὶ τάνυσε, πληθ. τάνυσσαν, ὑποτ. τανύσῃ καὶ -σῃ, εὐκτ. -ύσεις, ἀπαφφ. -σαι, μετοχ. -σας. μέσος ἀόρ. ἀ. ἐτανύσαντο Ἰ. Ἐρμ. 51, μετοχ. -σάμενος, παθ. παρακ. τετάνυσται, ὑπερσ. -στο· ἐκ τοῦ παθ. ἀόρ. ἀ. ἐτανύσθην τὸ γ'. πληθ. ἐπικ. καὶ Δωρικ. τάνυσθεν, ἴδ. Β'. 1), καὶ μετοχ. τανυσθεῖς. Ἐτι δὲ καὶ ὁ κατὰ τὰ εἰς μι ἐσχηματισμένος νεγρ. ΤΑΝΓΙΤΑ Ρ 393. Α'.) Ἐνεργ. „τανύζω“. 1) κυρ. ἀ.) ἐπεντεύω, „τεντώνω, τανύζω“, ὅσον «βοεῖην» Ρ 391, Ρ 394, «δέρμα βοός» Ἰ. Ἐρμ. 49, «χορδὴν ἐπὶ κόλλοσι» φ 407. β'.) ἐκτείνω, ἀναπετάνομαι, «Ἴριν» Ρ 547. γ'.) καταβάλλω τινά ἐκτάδην, «ἐξαπλώνω», «τινὰ ἐν κόνις, ἐπὶ γαίῃ» ψ 25, σ 92· ὡσαύτως (κατὰ) παρατίθημι τι μακρὸν ἢ πλατὺ πρᾶγμα, ὅσον «ἐγχος» α 283, «ὀδελούς» Ι 243, «τράπεζαν» α 438, δ 34 κ. ἀ. δ'.) ἐντείνω, δ' ἐ. τεντώνω τι χαλαρόν, ὅσον «τόξον, βῆλ» (ἴδ. λ. ἐντανίη), φ 409, ω 177. 2) μεταφ. ἀ.) κἄμνω τι νά λῆδρ' ἐκτασιν, νά κινθῇ εἰς μῆκος, ὅσον «ἵππους ἱμάσιν» ἐλαύνω, Ψ 324, «κανόνα» „πετῶ τὴν σαΐταν“, Ψ 761. β'.) διεγείρω, κινῶ, «ἔριδα πολέμοιοι» Ξ 389, «μάχην» λ 336, «πόνον» Ρ 401. γ'.) «ἔριδος πετρᾶρ ἐπ' ἀμοφτέροισι τάνυσαν» Ν 359, ἴδ. ἙΠΑΛΛΑΣΣΑ. Β'.) Παθ. τανύομαι, „τεντώνομαι“, ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι, «σύες τανύοντο διὰ φλογός» Ι 468. Ἰδίως 1) ἐντείνομαι, λαμβάνω ἐντασιν, «φορυσκῶν» «γναθμοὶ τάνυσθεν» π 475. 2) ἐλαύνομαι, τρέχω, δρομαίως φέρομαι, Π 375 «ἡμίονοι ἄμστον τανύοντο» ἀπαύστως ἔτρεγον, ζ 83, «ἐν ρυτῆρσι τάνυσθεν» Π 475, ἴδ. ΡΥΤΗΡ. 3) ἐκτείνωμαι, ἐξαπλοῦμαι, ἀναπετάνομαι, «ἀπλώνω» (ἀμετάδ.) «τάπησ τετάνυστο» Κ 456, «περὶ σπείους ἡμερὶς τετάνυστο» ἦτο ἐκτεταμένη, «εἶχεν ἀπλώσῃ» Ε 68. β'.) κεῖμαι ἐκτάδην, «ἐξαπλώνομαι, ἔξαπλωρόνομαι» «κεῖτο τανυσθεῖς» Ν 392, Ἰ 483, «νῆσος τετάνυσται» ἐκτείνεται, ι 116, πρβλ. δ 435. Γ'.) Μέσ. 1) ἐμαυτῷ ἢ πὶ τῶν ἐμαυτοῦ ἐντείνω, ὅσον «χορδὰς» Ἰ. Ἐρμ. 51, «τόξον» Δ 442. 2) ἐξαπλώνομαι, ἐκτείνομαι, «κεῖτο τανυσσάμενος» ι 298. (ἢ. Πολλὰ τῶν εἰς τὴν σημ. Β'. 3) ὑπαχθέντων παραδειγμάτων ὀρθότερον ὑπάγονται, νομίζω, εἰς τὴν σημ. Γ'. 2).

ΤΑΠΗΣ, ΗΤΟΣ, ὁ, τάπησ, „σκέπασμα“, ἐξαπλούμενον ἐπὶ θρονίων καὶ κλινῶν, Ι 200, δ 124 κ. ἀ.

ΤΑΡΡΗΤΑ, ἐπίρ., ἴδ. ΠΡΩΤΟΣ.

ΤΑΡ, μόριον κατὰ τινες τῶν γραμματικῶν κακράμενον ἐκ τοῦ τοῖ ἄρ· ὅθεν ὁ Βόθης ἔγραψε τάρ. Ὁ δὲ Οὐόλφιος, συμφωνοῦντος καὶ τοῦ Βουττιμάνου καὶ Σπιτινέρου καὶ Ναιγελσβαχ, γράφει τ' ἄρ, δ' ἐ. τὲ ἄρ. ἴδ. καὶ ΛΡΑ 2, γ'.

ΤΑΡΑΣΣΑ [ν.], (ΤΑΡΑΧ, ΤΡΑΧ, τραχὺς), ἀόρ. ἀ. ἐτάραιε, ὑποτ. τάραιη μόνον ἐν τμ., ἴδ. ΣΙΝΤΑΡΑΣΣΑ, β'. παρακ. ἐπικ. ἀμετάδ. τέτρηχα (ἴδ. κατωτ.) ἐκ τοῦ ἐτέρου τύπου θράττω, Ἰων. θρήττω (ἢ κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ τετάρχα). 1) τάράττω, συνταράσσω, „ἀνακατώνω“, ὅσον «πόντον» ε 291· τροπικ. διαταράττω, ἐμβάλλω εἰς ταραγὴν, φέρω ἄνω κάτω, «φρίνας» Βατρ. 145, «δαῖτα» Α 579, ἴδ. ΣΙΝΤΑΡΑΣΣΑ. 2) Ὁ β'. παρακείμενος τέτρηχα ἔχει ἀμετάδωτον σημασίαν εἶμαι τεταραγμένος, εὐρίσκομαι ἐν ταραγῇ, εἶμαι θορυβώδης, περὶ τῆς ἀγορᾶς τοῦ δήμου, Β 95, Θ 316.—(Ὁ ἑτέρος τύπος θράττω ἐσχηματίσθη κατὰ τὸν Βουττιμάνον ἐκ τοῦ πρώτου: τάρασσω κατὰ μετάθεσιν—τράισσω—ζ κατὰ τροπὴν τοῦ τ πρό τοῦ ρ εἰς θ· ὅθεν καὶ τὸ α ἔχει μακρόν. Οἱ δὲ παλαιοὶ γραμματικοὶ καὶ ὁ Δόδεκκ παραδέχονται συγκοπὴν καὶ μετάθεσιν: ταραχ-, ταρχ-, τραχ-).

ΤΑΡΒΑΛΕΟΣ [ν.], ἐν, ΕΟΝ, ποιητ. (τάρδος), περίφοδος, ἐντρομος, δειλός, Ἰ. Ἐρμ. 465.

ΤΑΡΒΕΑ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (τάρδος), ἀόρ. ἀ. ἀναύξ. τάρβησα, παρτατ. θαμιστ. τάρβεσκον, Ἰ. Ἀερ. 254. ἀ.) ἀμετάδ. φοβοῦμαι, εἶμαι περιδεής, ἐκπλήττομαι, „τρομάζω“, Β 268 κ. ἀ., «θυμῷ» εἶνε περίφοδος ἡ ψυχὴ μου, Φ 575, η 51, σ 334· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ φόβου τοῦ ἐκ σεβασμοῦ, Α 331. β'.) μεταδ. φοβοῦμαι, „τρομάζω“ τινά, μετ' αἰτ., Ζ 469, Δ 405, Ρ 586.

ΤΑΡΒΟΣ, ΕΟΣ, τὸ, ποιητ. [δέος], φόδος, τρέμος, Ἰλ. Ω 452, 481.

ΤΑΡΒΟΛΙΝΗ [ν.], ἡ, ἐπικ.=τῇ προηγουμένῃ, σ 342 τ.

ΤΑΡΝΗ, ἡ, πόλις τῆς Λυδίας, εἰς τὴν ὑπάρειαν τοῦ Τρωῶλου, μέτεπειτα Σάρδεις, Ε 44.

ΤΑΡΠΗΜΕΝΑΙ, ΤΑΡΠΗΝΑΙ, ἴδ. ΤΕΡΠΗ.

ΤΑΡΤΟΣ, ὁ (τέρσω). 1) „πλεκτόν, καλαμαυτή“, πᾶν οἰονδήποτε πλέγμα, ἐφ' οὗ ἑρπαινέται τι, καὶ ἰδίως τὸ (ἐκ βρύων) ἐφ' οὗ στραγγίζεται ὁ τυρὸς, τὸ νῦν „τυράδουλον“ λεγόμενον, ι 219. 2) πᾶσα ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, ἰδίως «ταρσός ποδός» τὸ μέρος τοῦ ποδός τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τῶν σφυρῶν, τὸ „κτένι“ λεγόμενον ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, Α 377, 388.

ΤΑΡΤΑΡΟΣ, ὁ, χάσμα σκοτεινὸν ὑπὸ τὴν γῆν εἰς τοσαύτην ἀόστασιν ὑπὸ τὸν Ἄδην κείμενον, ὅσον ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς. ἔχει πόλιν οὐδὴρᾶς καὶ γάλλεον οὐδόν, Θ 43 ἐξ. ἴδ. Αἴαντ. Ἐκτεὶ οἰκοῦσιν οἱ Τιτᾶνες, ὁ Κρόνος, ὁ Ἰαπετός κ. ἀ., Θ 480, Ἰ. Ἀπ. 336, Ἰ. Ἐρμ. 256, 374. (ἢ. ἴσως εἶνε πεποιημένη λ. ἐκ τῆς

διπλῆς ρίζ. ΤΑΡ-, ἐξ ἧς τὸ [ταρταρίζω] κατ' „ταυρταυρίζω“, ὃ ἐ. φρικῶ, ριγῶ, διὰ τὸ ἀεὶ ζοφερόν καὶ ἀνήλιον, ἐπομένως κατάψυχρον τοῦ Ταρτάρου).

ΤΑΡΦΕΕΣ, οἱ, ΤΑΡΦΕΑ, τά (τάρφος, τρέρω), ἐπικ. ἑλλειπτ. ἐπιθ. μόνον κατὰ πληθ. εὐχρηστον, εἰς 8 ὑπάγεται καὶ τὸ θηλυκὸν ΤΑΡΦΕΙΑΙ (ὅπως ἐτόνισαν ὁ Βούττιμαν. καὶ Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. ἀντὶ τοῦ συνήθους: ταρφείαι), πυκνοί, συχνοί, ἀλλεπάλληλοι, «ταί» Α 387, Ο 472, χ 246, «δράγματα» Α 69, «ταρφέται νυφάδες, κόρυδες» Μ 458, Τ 357, 359. Τὸ οὐδ. ΤΑΡΦΕΑ ὡς ἐπὶρ. „συχνά, πυκνά“, ἀλλεπαλλήλως, πολλάκις, Μ 47, Ν 748, χ 442, θ 379. (Ὁ ἐπιθετικὸς τύπος ταρφῆς δὲν εὐρίσκεται, εὐρίσκεται ὅμως ὁ ταρφὺς παρ' Αἰσχύλῳ Ἐπτά ἐπὶ Θ. 517 καὶ ἡ γενική ἐν τινι χρησμῷ παρὰ Λουκιαν. Ζ. Τραγῶδ. 34).

ΤΑΡΦΗ, ἡ, πόλις τῆς Λοκρίδος, πρὸς δυσμὰς τῆς Οἴτης, κατὰ τὸν Στράβ. 9, 44, 6 αἰ μετὰ-πίστα Φαργαί, Β 533.

ΤΑΡΦΗΗ, ἀντὶ τοῦ ἐτέρηθη, ἰδ. ΤΕΡΗΗ.

ΤΑΡΦΟΣ, ΕΟΣ, τό, ἐπικ. (ἐκ τοῦ τρίτῳ κατὰ μετάθεσιν), τὸ πυκνὸν φύλλωμα, ἡ λόχημη, „λόγγος“, Ε 555, Ο 606.

ΤΑΡΧΙΑ [-], μόνον μέλ. γ'. πληθ. -ύσουσι, καὶ ὅποτ. ἀορ. ταρχύσωσι, ἐνταρτάζω, κηδεύω, «νέκυν» Ἰλ. Η 85, «τύμωμ τε στήλη τε» Π 456, 674. (Ἰσως συγγ. τῷ ταριχεύω ἐκ τῆς ρίζ. ΤΕΡΣ, τερσαίνω, ταρσός).

ΤΑΥΡΕΙΟΣ, Η, ΟΝ, ποιητ. ὁ ἐκ ταύρου, τουτέστι ταυρέϊου ἢ βοεῖου δέρματος, «κυνή» Ἰλ. Κ 258, «ἀσπίς» Ν 464, 463, Π 360. Ἐκ τοῦ

ΤΑΥΡΟΣ, ὁ, „ταυρός“, βοῦς. Ὁμ. πλχ. Ἐτι δὲ καὶ «βοῦς ταυρός» καὶ «ταυρός βοῦς», ἐνθα τὸ εἰδικώτερον «ταυρός» προσδιορίζει τὸ γενικώτερον «βοῦς», Β 480, Ρ 389. Ταῦροι ἐθουσιάζοντο συνήθως εἰς τοὺς οὐρανίους θεοὺς ἀλλὰ καὶ εἰς ποταμούς, Α 728, Φ 131.

ΤΑΥΡΕΙΟΣ [-], Η, ΟΝ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀγρ. ταυρέϊος (τάφος), ἐντάφιος, νεκρικός, «φάρος», «σάβανον», Ὁδ. 6 99, 144, ω 434.

ΤΑΥΡΟΙ [-], οἱ, φλύοντι τοῦ θῆνους τῶν Αελέγων, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς Ἀκαρνανίας, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν μικρῶν νήσων τῶν μεταξὺ ταύτης τῆς χώρας καὶ τῆς Λευκάδος, ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ τῆς μεγίστης αὐτῶν, τῆς Τάφου (ἦτις κατὰ τὸν Οὐδύσιον ἔκειτο περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελϋῶν, ἥ κατ' ἄλλους δὲ ἦτο ἡ νῆς Κεφαλληνία, ἰδ. καὶ τὴν ἐπομ. λ.). Οἱ Τάφριοι ἔζων ἀπὸ τῆς ναυτιλίας καὶ πειρατείας, α 405, 184, ε 452, ο 427. ἀνομάζοντο δὲ καὶ Τηλεβοίαι, Ἀπολδ. 2, 4, 5.

Τάφος [-], ἡ, νῆσος παρὰ τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Ἀκαρνανίας, τὴν σήμερον Μεγανῆσι, α 417. ἰδ. καὶ τὴν προηγουμ. λ.

1. Τάφος, ὁ (θάπτω). 4) ταφή, [τάφος], κηδεία, τουτέστιν ἡ ἐνταφίσις καὶ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν νομιζόμενα, «τ. Πατρόκληος» Ψ 619, 680, «τάφ. τελέσαι» Ω 660 ο 307 κ. α. 2) ἰδίως [περίδειπνον], ἡ „μακαριά“, τὸ νεκρικὸν δείπνον, τὸ μετὰ τὴν ταφήν προσερχόμενον εἰς τοὺς περιλειπομένους, «δαίνυνται τάφον» προσφέρει περίδειπνον Ψ 29, γ 309.

2. Τάφος [-], τό, μόνον κατ' ὄνομα, ἐπ. (οἶα, ὅπ. ἰδε, τέθηπα) θάμνος, ἐκπληξίς, θαυμασμός, Ὁδ. φ 422, ψ 93, ω 444, Ἰμ. 6, 37.

Τάφος, ἡ (συγγ. μετὰ τὸ τάφος), ὄρυγμα, τάφος, χάνδαξ, „χανδάκν“, φ 240 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.) «ορύσσω, ἐλάυνω τάφον» σκέπτω, ἀνοίγω, τραβῶ χανδάκι, Η 341, 450, Ι 349 κ. α. Ἰδίως δὲ ἡ τάφος ἢ παρὰ τὰ τελεῖ καὶ τὰ προχώματα, Θ 479, Ι 349.

ΤΑΦΩΝ, ἰδ. οἶα.

ΤΑΧΑ, ἐπὶρ. (ταχύς), ταχέως, εὐθύς, ἀμέσως, „γλήγορα, γοργά“, Ὁμ. πλχ. «τάχα δὴ» α 251, «ἡ τάχα» σ 73, τ 59, «τάχα ποτέ» θά ἐλθῃ καιρὸς καὶ δὲν ἀργεῖ, α 205. Ἡ σημασία ἴσως, πιστεύω, εἶνε τῶν μεθ' Ὁμήρων χρόνων.

ΤΑΧΕΣ, ἐπὶρ. (ταχύς) ταχέως, „γλήγορα, γοργά“, Ψ 365 ἱ, Ἰμ. Ἀπολ. 408.

ΤΑΧΙΣΤΟΣ, Η, ΟΝ, ἰδ. ΤΑΧΙΣ.

Τάχος, ΕΟΣ, τό, (ταχύς) τὸ τάχος, ἡ ταχύτης, „γλήγοράδα“, Ἰλ. Ψ 406, 515. κ. α.

ΤΑΧΙΠΑΛΟΣ [-], ΟΝ, ἐπικ. (ταχύς, πῶλος), ὁ ταχεῖς ἔχων ἵππους, ἡ ταχέως ἐλάυνων τοὺς ἵππους, ταχύϊππος, Ἰλ. Δ 232 κ. α. πλχ. «Μυρμιδόνες» Ψ 6.

ΤΑΧΙΣ, ΕΙΑ, ἱ, συγκριτ. θάσσων, ΟΝ μόνον κατ' ὄνομα. Ο 570, καὶ αἰτ. πληθ. θάσσονα; Ν 819, συχνότερον δὲ τὸ οὐδέτερον ὡς ἐπὶρ., ἰδ. κατωτέρ., ὑπερθετ. ΤΑΧΙΣΤΟΣ, Η, ΟΝ, ἰδ. τὸ τέλος: α.) ταχύς, τοὺς πόδας, εὐκίνητος, „γοργός, γλήγορος“, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, Ὁμ. πλχ., ἔτι δὲ καὶ «πόδες ταχέας» Ζ 514, ν 261, «ταχύς πόδας» ταχύπους, Ν 249 κ. α., καὶ μετ' ἀπαρρ. «θέειν» Π 486, γ 412: β.) κατεσπευσμένος, δραματῆς, «ἄγγελος» Ω 292, ο 526: γ.) ἐπὶ πραγμάτων κινουμένων, «ἶος, ὁσάτος» Δ 94, χ 3 κ. α. Ἐνίοτε τίθεται τὸ ἐπὶθ. ἀντὶ ἐπιρρήματος, οἷον κατὰ τινος «ταχέας δ' ἵππης ἐγερθεν» (οὕτως ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν, πλὴν τοῦ Δινδορῆ, ἢ Δυντῆρου, ἀντὶ τοῦ συνήθους «ἄγερθεν») ταχέως ἠγέρθησαν, ἐξηγέρθησαν οἱ ἱππῆλται, Ψ 287. Τὸ οὐδέτ. τοῦ συγκρ. θάσσειν («θάττων» ἐν τῷ Ἰμ. Ἐρμ. 255) πολλάκις ὡς ἐπὶρ. τὸ ταχύτερον, τὸ „γλήγορώτερον“, ὅσον οἶόν τε ταχέως, Β 440, 6 307, κ. α. Βατρ. 28. Ἐκ τοῦ ὑπερθετ. μόνον τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπὶρ. ΤΑΧΙΣΤΑ, ΤΑΧΙΣΤΑ, ταχύτατα, «ὅτι τάχιστα» ὡς τάχιστα, ὅτι τάχιστα, Δ 493, ε 412 κ. α. Ἐκ τούτου

ΤΑΧΥΤΗΣ [υ], ἦτος, ἡ, ταχύτης, ἡ γλῶσση-γοράδα, Ψ 740, ρ 315.

Τέ, μόριον ἐγκλιτικόν, ἐκ τινος πτώσεως τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας. Τὸ παραχθέν, ἐκ τῆς τοπικῆς δηλ. πτώσεως: τει ἢ τῇ κατὰ συστολήν, ὅπως τὸ Δε ἐκ τοῦ Δῆ, Μὲν ἐκ τοῦ Μῆν· σημαίνει δὲ σχέσιν ἢ ἀναφορὰν πρὸς τι εἴτε ἡγοούμενον εἴτε ἐπόμενον, ὅθεν κυρίως οὕτως (ὅπερ ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ γλώσσῃ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ὡσαύτως, ὁμοίως, ἐπίσης, καί, προσέτι (|| Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Ἀρτογγὺ ζ' ἄλλους· κατὰ δὲ τὸν Βαυμλεῖνον, ἐπεκρίνοντα ταῦτα; τε καὶ ἄλλας θεωρίας καὶ ἐτυμολογίας:—ὡς αἵτα σημειώσεως ἡ νῦν μάλιστα ἐπικρατοῦσα τοῦ Κοιρτίου: Σανσκρ. ka=Λατ. que=Τέ—καὶ ὁρμώμενον ἐκ μόνης τῆς σταθερᾶς χρήσεως τοῦ μορίου ἐπὶ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς, «ὁ μὲν ἄπλοῦς Τέ ἐπισυνάπτει πράγματα ἐσωτερικῶς· καὶ κατ' οὐσίαν συνανήκοντα, ὁ δὲ διπλοῦς ἀμειβοίαι· ἢ στενῶς συνδέει πολλὰ ὡς εἰς ἐν ὅλον ἀνήκοντα»). Ὅθεν 1) ὁ ἄπλοῦς Τέ α.) ἰδίως ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ γλώσσῃ, καὶ μάλιστα τῇ ἐπικῇ, μετὰ τῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν καὶ ἐπὶ. καὶ μετὰ τῶν συνδέσμων τῶν χρονικῶν, τελικῶν, αἰτιολογικῶν καὶ ὑποθετικῶν τίθεται μόνον ἵνα συνάψῃ στενωτέρον τὴν πρότασιν πρὸς τὴν ἀπόδοσιν, ὅθεν προκύπτουσιν οἱ ἐξῆς συνδυασμοὶ «ὅς τε, ὁ τε, ὅσπερ τε, ὅσος τε, οἷός τε, ἐνθα τε, ἵνα τε, ὅτε τε, ἐπὶ τε, γάρ τε, εἴπερ γάρ τε, ὡς τε, ὥσπερ τε, τ' ἄρα, κ. ἄ.» (18. τὰς λ. ταῦτας), ἐν οἷς ὁ Τέ εἶνε ἀμετάφραστος. Ἀντὶ τοῦ «γάρ τε» εὐρίσκεται ὁ συνδυασμὸς «τέ γάρ» Ψ 277. Τινὲς τούτων τῶν συνδυασμῶν ἐσώθησαν καὶ ἐν τῇ μετέπειτα χρήσει, οἷον τὸ «ὥστε, οἷός τε, ἄτε κ. ἄ.» (Ὁ Τέ ἐν τοῖς ἀναφορικῶν λόγοις, —||. οἵτινες ὅμως κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Βαυμλεῖνου πολὺ πλεονάζει· εὐρίσκονται παρ' Ὁμήρῳ ἄνευ τοῦ Τέ—σημαίνει κατὰ τὸν Κλάσσην τὸ διαρκὲς ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ ἐφῆμερον, καὶ τὸ γενικὸν πρὸς τὸ μερικόν)· β.) συνάπτει πρὸς τὰ προηγούμενα λέξεις καὶ προτάσεις «κύνεσσι αἰωνοσι τε πάσι» Α 4, «δόμεναι κούρην ἄγειν θ' ἱερὴν ἐκατόμωρον» Α 99, «οἱ δ' ἐπ' αὖ οὖν ἤγερθεν ὡμηγερέας· τ' ἐγένοντο» Α 37. 2) Ἐν ἀνταποδόσει εὐρισκόμενος εἴτε πρὸς ἄλλον Τέ, εἴτε πρὸς ἄλλο μόριον, συνδέει οὐ μόνον λέξεις, ἀλλὰ καὶ προτάσεις πρὸς ἀλλήλας· α.) «τέ—τέ» κυρίως ὅπως—οὕτως, τόσον—ὅσον, ὅε· καί—καί, οὐ μόνον—ἀλλὰ καί, Ὁμ. πλχ., πολλάκις ὅμως· καὶ ὅπου ἡ σύνδεσις δὲν εἴνε πολὺ στενὴ, τίθεται ὁ διπλοῦς τε—τέ ἰσοδυναμῶν πρὸς τὸν καί, οἷον «δύσετό τ' ἥλιος σκυῖωντό τε πάσαι ἀγυιαί» ε 388 κ. πλχ. Ἐν τῇ ἐπικῇ χρήσει τοῦ διπλοῦ Τέ παρατηροῦνται τὰ ἐξῆς ἰδιώματα: Ἐνίοτε τίθεται κατ' ἀνταπόδοσιν ὁ διπλοῦς Τέ, ὁ μὲν εἰς τὴν πρότασιν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἀπόδοσιν ὑποθετικῶν λόγων, ὡς φαίνεται, ἀπλῶς εἰς ἐνδείξιν τῆς στενῆς ἀνταποδόσεως τῶν δύο

προτάσεων, ὅτε καὶ μένει ἀμετάφραστος, οἷον «εἰ περ γάρ τε γάλον καὶ αὐτήμαρ καταπῆψη, ἀλλὰ τε ἢ μεταπῆψεν ἔχει κότον» Α 81, πρὸλ. Δ 100, ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει δὲ εἰς τὴν ἀπόδοσιν) Κ 225. Δύναται δὲ καὶ νὰ λείπῃ ὁ Τέ ἐκ τῆς προτάσεως, «εἴπερ γάρ θυμῷ γε μεμινάσθαι πολεμίζειν, ἀλλὰ τε λάβρη γυῖα βαρύνεται» Τ 164, πρὸλ. Γ 25, Ε 350, 6 62 κ. ἄ., δύναται δὲ καὶ μεθ' ὅλης τῆς προτάσεως νὰ λείπῃ, «ἢ τέ κεν ἤδη λείπον ἴσσο χιτῶνα» Γ 56, Ε 204, 885· ἄλλοτε λείπει ἐκ τῆς ἀποδόσεως, οἷον «ἔστιν εὐχόμεθ' εἶναι, εἴπερ τε γέροντ' εἴρηται» α 488. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀνταπόδοσιν τίθεται καὶ εἰς ἀναφορικῶν λόγων «τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσει, ὅσον τ' ἐπὶ λαῶν ἦσι» Ν 42, πρὸλ. Τ 224· πολλάκις δὲ καὶ ἐνταῦθα παραλείπεται ὁ ἕτερος Τέ, «ὅς κε θεοὶ ἐπιπέσθηναι, μάλα τ' ἔλκυσον αὐτοῦ» Α 218, πρὸλ. ο 54. Ἐνίοτε τίθεται ὁ διπλοῦς Τέ μετ' ἄλλων ἀνταποδιδόμενων μορίων, οἷον τῶν Μέν—Δέ, «μὲν τε—δέ τε» Β 90, Φ 260 κ. ἄ., ἢ τῶν Μέν—Ἀλλὰ, «μὲν τε—ἀλλὰ τε» μ 62, ὅπου ὡσαύτως ὁ Τέ μένει ἀμετάφραστος. Καὶ ἐν τούτοις δύναται ὁ ἕτερος Τέ νὰ λείπῃ Ι 508 κ. ἄ., ὅθεν δύναται νὰ ἀνταποδιδῶνται οἱ ἐξῆς συνδυασμοὶ «μὲν τε—αὐτάρ» α 215 κ. ἄ. «μὲν τε—οὐδέ» Ε 438, «μὲν—δέ τε» Ι 593. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ Μέν δύναται ἐν τοιοῦτοις λόγοις νὰ λείπῃ μετὰ τοῦ Τέ, ἢ ὅλη ἡ ἡγουμένη πρότασις, διὰ τοῦτο εὐρίσκεται πολλάκις ὁ Δέ (καὶ ἄλλα ὅμοια μόρια) μετὰ τοῦ Τέ ἀνευ ἀνταποδιδόμενου Μέν, οἷον Α 403, Β 240, ε 277 κ. ἄ., πρὸλ. αέ, β). ὡσαύτως τίθεται καὶ «ἀλλὰ τε» Β 754, μ 67, «αὐτάρ τε» Δ 484, «οὐδέ τε» Α 406, καὶ ἀρνήσεως προηγουμένης, Ρ 42· β.) «τέ—καί» ὅπως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς, παρ' Ὁμ. ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν «τέ—τέ» Α 293 κ. ἄ. πλχ. Ἀντὶ τοῦ Καὶ τίθεται τὸ «ἤδε» Β 206, Ι 459 καὶ «ἰδέ» Ζ 469, Θ 462 (κατὰ τὸν Σπίζζερνον καὶ τοῦς μετ' αὐτὸν πλὴν τοῦ Δυνδερφ. ἀντὶ τοῦ συνήθους «ἠδέ»)· γ.) ἀνταποδίδεται ὁ Τέ καὶ πρὸς τὸν Δέ, Γ 366, Ψ 478 κ. ἄ., καὶ πρὸς τὸν Ἥ, οἷον «ὥστε γάρ ἡ παῖδες—χῆραι τε γυναικες» Β 289. (Ὁ Ναιγελσθαχ παραβάλλει καὶ ἄλλα χωρία ὅμοια ἐκ τοῦ Αἰσχύλου καὶ Ξενοφῶντος κ. ἄ.).

Κανονικῶς τίθεται ὁ Τέ εὐθὺς μετὰ τὴν λέξιν, ἥτις πρόκειται νὰ συναρῇ ἡ ὁπωσδήποτε σχετισθῇ πρὸς ἄλλον τινά, ἀλλ' ἐνίοτε χωρίζεται αὐτῆς διὰ μορίων ἢ ἄλλων μικρῶν λέξεων, οἷα ἡ Τίς, «τόσον τίς τ' ἐπιλεύσει» Γ 42, «ὡς δ' ὅτε τίς τε» Γ 33, (|| Ἐνταῦθα ὁ «τε» ἀνῆκει κατὰ τινὰς μὲν εἰς τὸ «ὅτε», κατὰ δὲ τὸν Ναιγελσθαχ πιθανώτερον εἰς τὸ «ὡς». Ὁ δὲ Δυνδερφος ἀπορρίπτειν ταῦτας τὰς ἐρμηνείας νομίζει ὅτι ἐνταῦθα τε καὶ ἄλλοις πολλαχοῦ ὁ Τέ ἔλπειρε τὴν ἔννοιαν τοῦ «τίς» καὶ οὐ μόνον τούτου, ἀλλὰ ἢ ἄλλων λέξεων, οἷον τοῦ «ὅσον»,

οἷος, τίπτε, πῶς· ὅπου κατ' αὐτὸν δὲν ἔχει οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην συνδυατικὴν ἔννοιαν ὁ Τέ. Καὶ ὁ Βαυβαλίων παραδέχεται ὅτι ὑπάρχουσι παρ' Ὁμ. πολλά χωρία, ἐν οἷς ὁ Τέ κεῖται ἄνευ συνδυατικῆς τινος ἐννοίας, περὶ δὲ τὴν ἐρμηνείαν αὐτοῦ ἀμνηχανεῖ), «ὡς εἴ τε» ε 314, «τὰ μὲν τε» Β 445 κ. 2. πλ., ἄλλοτε παρεντίθεται μεταξὺ ἀρθροῦ καὶ οὐσιαστικοῦ, οἷον «τὰ τε δῶρα» Γ 54, μεταξὺ κτητικοῦ ἐπιθέτου καὶ οὐσιαστικοῦ, «ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι» Β 436. Ἐνίοτε δὲ ἐπὶ στενῶς συνημμένων λέξεων τίθεται καὶ πρὸ τῆς λέξεως, εἰς ἣν κυρίως ἀνήκει, οἷον «ἐγγυθὶ τε Πριάμοιο ἢ Ἐκτορος» ἀντὶ τοῦ: ἐγγυθὶ Πριάμοιο τε καὶ Ἐκτ., Ζ 317 κ. 2.

Τεγέη, ἡ Τεγέα, παλαιὰ πόλις τῆς Ἀρκαδίας· ἔχουσα περιβόητον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἥς σήμερον ἐρείπια σωζονται μεταξὺ τῶν χωρίων Ἀγίος Σώστης, Ἱμπραζῖμ Ἐφέντη καὶ Πιαλῆ, Β 607.

Τέγεος, οἶκ., Ἰων. ἀντὶ τοῦ: τέγειος, ἐστεγασμένος, ἰδίως δὲ (ὡς τὸ «ποιητός» ἢ «τυκτός» = εὖ ποιητός καὶ εὖ τυκτός) καλῶς ἐστεγασμένος, εὐσεκεπής, εὐσεγής, εὐώροφος· «τέγειος θάλαμος» Ζ 248 τ. λέγονται οἱ θάλαμοι τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου, οἵτινες πρέπει νὰ νοηθῶσιν ὡς ἀπὸ τοῦ μεγάρου κεχωρισμένοι καὶ ἰσόγειοι. Οἱ Σχολιασταὶ ἐρμηνεύουσιν: ὑπερφιοι, ὅ ἐ. ἀνώγειοι, διότι ἐν γένει παρ' Ὁμ. αἱ γυναῖκες τὰ ὑπερβία κατοικοῦσιν· ἀλλὰ τότε θὰ ἦτο ἐντελής· ἀδιανοήτος καὶ περιττὴ ἡ προσθήκη «ἐνδοθεν αὐλῆς».

Τέγεος, εἶδος, τό, 1) στέγη, «σκεπή», ὁροφή, κ 559, λ 64. 2) πᾶν ἐστεγασμένον, σκεπασμένον μέρος τῆς οἰκίας, θάλαμος, δωμάτιον, αἰθουσα, α 333, θ 458 κ. 2., Ὅδ.

Τεῖον, ἰδ. γέ.

Τεσσαυγία, Τέσσα, ἰδ. οἶαλα.

Τεσσαοί, Τεσσαῖον, Τεσσαμέναι, Τεσσαῖοι, Τεσσαῖοι, Τεσσαῖοι ἢ Τεσσαῖοι, ἰδ. οἶαλα.

Τεῖον, Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σοί, ἰδ. γέ.

Τεῖον, ἀορ. ἄ. ἔτεινον, ὑποτ. τεῖνη, εὐκτ. -εις, μετοχ. -ας, ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. τέταμαι, γ'. ἐνικ. τέταται (μόνον ἐν τμ.), ὑπερσ. γ'. ἐνικ. τέτατο, γ'. δυϊκ. τετάσθην, γ'. πληθ. τέταντο, παθ. ἀορ. ἄ. ἀναβ. τάθη, μετοχ. ταθείς. (Οἱ παθ. οὗτοι χρόνοι ἔχουσι τὸ α βραχύ.) 1) ἐκτείνω, τανύω, ἐντείνω, «τεντώνω» (ἀ.) κυρίως «τόσαν» Δ 124, «ἦντα ἐξ ἄντυγος» τεντώνω τὰ (τίκω: χαλαρὰ) ἦντα προσδένων αὐτὰ εἰς τὴν ἄντυγα (ἵνα σταθῶσιν οἱ ἵπποι), Ε 262, 322. Παθ. «ὄχευς τέτατο ὑπ' ἀνθερῶνος» ἦτο σφιγκτὰ ὑπὸ τὸν πύγωνα τεντωμένος· δεδεμένος, Γ 272, «ἐνὶ δεσφῇ» γ 200, «δύω τελαμῶνες περὶ στήθεσσι τετάσθην» Ε 404, «φάσγανον τέτατο ὑπὸ λαπάρην» κρεμάμενον ἐξτείνετο ὑπὸ τὴν λαπάρην, Κ 307, «τεντώνω, ἀπλώνω» «ἰστία τέταται» λ 41· β') μεταφορ. «λαίλαπα τεῖνω»· ἐξαπλώνω, διασχέω, διε-

γείρω, Π 365, «ἐπὶ νῦν τέταται βροτοῖσι», ἰδ. ἐπιτεῖνα, «ἔσον πολέμου τέλος τεῖνω» ἔσον ἐκτείνω, παρέγω τοῦ τέλους τοῦ πολέμου, ἰσοβροπον καθιστῶ τὴν μάχην, Γ 401. Παθ. «τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο» Μ 436, «ἐπὶ Πατρόκλην τέτατο κρατερὴ ὁμήνη» περὶ τὸν Πάτροκλον ἠγέρθη, συνεκροτήθη σφοδρὰ μάχῃ, Ρ 543, «ἵπποισι τάθη δρόμος» ἐτανύσθη, τούτῳ μετὰ σπουδῆς καὶ ἀγωνίας ἔγεινον ὁ δρόμος, ὁ ἐ. οἱ ἵπποι ἔτρεξαν μετὰ πάσης αὐτῶν τῆς δυνάμεως, Ψ 375· ὡσαύτως περὶ ἀνθρώπων, «ἀπὸ νόσσης τέτατο δρόμος» θ 421, Ψ 758. 2) ἐκτείνω, ἐξαπλώνω, ἰδίως κατὰ γῆς, «ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς» Ν 655, Φ 449, «τετάσθην ἐν κοινήσιν» Δ 536, 544. (Ἡ ρίζα τλ, ταν, τεκ, συγγεν. πρὸς τὸ Λατν. tendo, πρόλ. τὸ «τεντώνω»).

Τεῖος, ἰδ. τέπε.

Τειρεσίης, ἀο, ὁ (κυρ. τερατοσάκος), Τειρεσίας, υἱὸς τοῦ Εὐήρου καὶ τῆς Νύμφης· Χαμικλοῦς, περιβόητος Θηβαῖος μάντις, ὅστις ὑπὸ μὲν τῆς Ἥρας ἐτυφλώθη ὡς διυλίσας διαφορὰν τινα τῶν θεῶν οὐχὶ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆς, παρὰ δὲ τοῦ Διὸς ἔλαβε τὸ δῶρον τῆς μαντικῆς καὶ μακροβιότητά ἐννεα γενεῶν ἀνθρώπων, κ 492, λ 32, 267, ψ 251. Ἐκ τοῦ

Τεῖρος, εἶδος, τό, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τέρας, μόνον κατὰ πληθ. τέρατα, σημεῖα (ἐν οὐρανῷ), ἀστρα, ὑπ' ὧν ὁδηγοῦνται οἱ ναυτιλλόμενοι καὶ οἱ γεωργοί, Σ 485 τ., Γρ. 7, 7.

Τεῖρα, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (ἡ ρίζα Τερ-, συγγ. τῷ Λατ. teru), κυρ. τριῶν, κατατριῶν, μόνον τροπικ. κατατριῶν, ἐξαντλῶ, ἐξαδυνατίζω, πιέζω, κατατρίβω, καταπονῶ, «τρίβω», ὅταν τὸ σῶμα διὰ τῆς ἡλικίας, τοῦ πόνου, τῆς πείνης, τοῦ καμάρου κ.τ.λ., μετ' αἰτ., Δ 315, Ε 453, 796 κ. 2., ἐπὶ ἐχθρῶν, Ω 489· ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν διὰ λύπης ἢ φροντίδων, βασανίζω, στενοχωρῶ, πιέζω, κατατρίβω, «τὶνὰ κατὰ φρένας» Ο 61, «κῆρ» α 342. Πολλὰκις παθητικ. «τεῖρεσθαι γήραϊ» Ε 453, «ὑπ' εἰρεσίης» κ 78, «καμάτω καὶ ἰδρῶ» Ρ 745, «πένθει» β 71· καταπονοῦμαι, ἐξαντλοῦμαι ἐν μάχῃ, Ζ 387, Ι 248, Βατρ. 473, «χαλκῶ» Ρ 376, «πνοῇ Πριάμοιο» Φ 355, 366.

Τειρεσιπλήτης, ἀο, ὁ (τεῖχος, πελάω, πελάζω), ὁ εἰς τὰ τεῖχη πλησιαζών, προσπελάζων, ἐφορμῶν, ὁ ἐ. πολυμῆρς πολιορκητής, «Ἄρης» μόνον Ὅδ. Ε 31, 455.

Τειρίζω, ἐγείρω τεῖχος, ὄχυρον. Μέσ. ἐγείρω ἐμαυτῶν τεῖχος, «τεῖχος ἐτειρίσαντο» Η 449 τ.

Τειριόνης, βρεα, ἐν, ἐπικ. (τειχίον, τεῖχος), ἡ ἔχουσα περὶ αὐτὴν (μεγάλα, ὄχυρά) τεῖχη, ὄχυρά, περιτειχισμένη, οἷον «Τίρυνς, Γόρτυς» μόνον Ὅδ. Β 569, 646.

Τεισίον, τό, κατὰ τύπον ὑποκοριστικόν τοῦ

τείχος, ἀλλ' οὐδέποτε τίθεται ἐπὶ τείχους πόλεως ἢ φρουρίου, ἀλλὰ πάντοτε ἐπὶ τοῦ τοίχου οἰκοδομῆς τινος ἢ περιβόλου μικροῦ τινος χώρου, ὅστις δύναται ὡς τοιοῦτος καὶ μέγας νὰ ᾔη, ὅθεν «μέγα τείχιον αὐλῆς», Ὁδ. π 163, 348. (Κατ' ἄλλην δὲ ἐρμηνεύειν δὲν εἶνε ὁποκοριστικὸν καὶ μὲ διάφορον σημασίαν, ἀλλ' ἕτερος τύπος τοῦ τείχος, ἔχων ἐπομ. τὴν αὐτὴν σημασίαν, καθὼς τὸ θηρίον καὶ θῆρ, οὐκ εἶναι ὅμοιοι ἀλλ' ἰδ. ΘΗΡΙΟΝ. || Σημειώστε ὅτι ἡ λ. εὐρίσκεται ἐν τῇ καθομιλοῦ. „τὰ τείχια“ ἐπὶ τῶν τοίχων οἰκοδομῆς τινος).

ΤΕΪΧΟΣ, ΕΩΣ, τό, τείχος, ἰδίως πόλεως περιβόλος, περιτειχισμα, Ν 764 κ. ἀ., ἐν γένει δὲ πᾶν ὀχυρῶμα, φρούριον, [ἔρυμα], πρόχωμα, αἶον τὸ πρὸ τῆς Τροίας «ἀμφύκτον τείχος», Τ 143, «τείχος ἐλαύνω» „τραβῶ“, ὅ δ. ἐγείρω κατὰ μήκος τείχος, ζ 9, «τείχ. ῥήγνυσθαι» διαρρήγνυσθαι (καμῶν ῥήγματα εἰς) τὸ τείχος, Μ 257, 440. (Παράγεται ἐκ τοῦ τεύχω, καὶ σημ. κυρ. ἔργον γενικῶς ἀντὶ τοῦ αἰδοῦ: ὀχυρωματικὸν ἔργον. || «Ἄλλης γνώμης» εἶνε ἐν τῇ β'. ἐκδόσει ὁ Κούρτιος, ὑπάρχων μετ' ἄλλων τὴν λ. εἰς τὴν ῥίζαν εἰγ-, θίγω, θιγγάνω. Οὐκ ἂν μάλλον πιθανόν).

ΤΕΙΨ, ἐπὶ ῥ. ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΤΕΨ, ὅπ. ἰδ.

ΤΕΚΕ, ΤΕΚΕΪΝ, ἰδ. ΤΙΚΤΑ.

ΤΕΚΜΑΙΡΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., ἐνεσ. -ομαι, -εται, ἀόρ. ἀ. ἀναούει. τεκμήρατο, -αντο, κυρ. θέτω τέρμα (τέκμαρ): ὅθεν 1) ὁρίζω, προσορίζω, διατάσσω, διορίζω, ἰδίως ἐπὶ θεῶν καὶ τῆς τύχης, «κακά τινι» Ζ 349, Η 70, καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀλκινόου, «πομπὴν τινι» η 317, καὶ ἐπὶ τῆς Κίρκης, «ὁδὸν τινι» προδιαγράφω, κ 563. Ἐν γένει δὲ μὴνύω, ἀναγγέλλω, προλέγω, «ὀλεθρόν τινι» λ 112, μ 439. 2) παρὰ τοῖς μετέπειτα, ὁρίζω κατ' ἐμαυτὸν, ἀποφασίζω, Ὑ. Ἀπ. 285. (|| Ἐντεῦθεν δ' ἔπειτα καὶ ἡ ἔτι μεταγενεστέρα σημασία συμπεραίνεται).

ΤΕΚΜΩΡ (ἐκ τῆς πολυσήμου ῥίζης ΤΕΚ), τό, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τέκμαρ, μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτ. 1) τέλος, τέρμα, ὄριον, «ἔκτα τέκμωρ» Ν 10, «εὐρεῖν τέκμωρ» εὐρίσκω τέλος, διέξοδον, ἔκδοσιν, Η 30, Ι 47, δ 373, 466, ὡσαύτως «τέκμωρ εὐρεῖσθαι» Π 472, «τέκμωρ Ἰλίου» εἶνε τὸ τέλος, ἡ ἔκδοσις τοῦ περὶ τὸ Ἴλιον ἀγῶνος, ἡ καταστροφὴ τῆς Τροίας, Η 30, Ι 47. 2) ἐν γένει δὲ σημεῖον τι ἐπισήμως ὁρισμένον, δι' οὗ βεβαιουῖται τι, τεκμήριον, ἀπόδειξις, «μέγιστον τέκμωρ ἐξ ἐμῆθεν» ἡ μερίστη παρ' ἐμοῦ διαβεβαίωσις, Α 526 ἡ σελήνη λέγεται ὅτι «τέκμωρ βροτοῖς τέτυκται» τεκμήριον, σημεῖον, ἐξ οὗ εἰκάζουσιν, ὁρίζουσι τι, Ὑμ. 32, 43.

ΤΕΚΝΟΝ, ΤΟ (ΤΕΚ-, τίκτω), τὸ γεγεννημένον ἀ.) γόνος, τέκνον, „παιδί“, Ὁμ. πλγ. Πολυλάκῃς εἰς φιλοσοφικῆς προσηγορίας λαμβάνει ἔξ ἐπιθετον ἀρσενικόν, αἶον «φίλε τέκνον» Χ 81,

θ 303 κ. ἀ. δ.) ἐπὶ ζώων, τὸ νεογνόν, τὸ „μικρόν“, Θ 298, Β 311, Α 113, π 217.

ΤΕΚΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἔτεκον, ἰδ. ΤΙΚΤΑ.

ΤΕΚΟΣ, ΕΩΣ, τό, ποιητ. = ΤΕΚΝΟΝ, ὅσ. πληθ. τέκεσσι καὶ τεκέεσσι, «Διὸς τέκος» Β 457, δ 478 κ. ἀ. πλγ. ἀ.) ἐπὶ υἱοῦ τε καὶ θυγατέρος, ἐπὶ φιλοφρονητικῆς προσηγορίας, «φίλον τέκος» Ι 437, α 470 κ. ἀ. δ.) ἐπὶ ζώων, τὸ νεογνόν, τὸ „μικρόν“, Θ 248, Μ 222, Π 265, Ρ 113.

ΤΕΚΤΑΙΝΟΜΑΙ, ἀποθ. (τέκτων), ἀόρ. ἀ. ἀναούει: τεκτῆναι, εὐκτ. -αίτο, κατασκευάζω, [ποιῶ], „μαγορεύω“, «νῆας» ναυπηγῶ, Ὑμ. Ε 62, «χίλον» Ὑ. Ἑρμ. 23 τροπικ. «μῆτιν» παρασκευάζω, τεχνάζομαι, χαλκεύω, ἐπινόω, Κ 49.

ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ, ἀο, ὁ, υἱὸς τοῦ Τέκτονος, θ 114. ἰδ. καὶ Ὑπερίαν.

ΤΕΚΤΟΡΙΝΗ [..], ἡ, ποιητ., ἡ ἐνέργεια καὶ τέχνη τοῦ τέκτονος, τεκτονικὴ, κατασκευὴ, πληθ. ε 250 ῥ. Ἐκ τοῦ

ΤΕΚΤΩΝ, ΟΝΟΣ, ὁ (ΤΕΚ, συγγ. πρὸς τὸ τεκεῖν, τεύχω), πᾶς ὁ ποιῶν καὶ κατασκευάζων τι, ἐργάτης, τεχνίτης, «μαστορας», «τέκτων κερασοῖος» τεχνίτης κερατοῖος, κερατοουργός, Δ 110. ἰδίως ξυλουργός, κτίστης, Ζ 315 κ. ἀ., «δοῦρων» ρ 384, ναυπηγός, Ε 59, «νῆων» ι 426, ἀμαξοπηγός, Ὑ. Ἀφρ. 42, «τέκτωνες ἄνδρες» Ζ 315.—Ω: κόριον ὄνομα ἐθεώρησε τὴν λ. ἐν τῇ Ε 59 ὁ Φαῖς: κατ' ἄλλου: πρὸ αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ πρότερον προσηγοριστοῦ.

ΤΕΛΑΜΩΝ [..], ἄνθρωπος, ὁ (ΤΑΛ-, ΤΕΛ-, τλή-ναι), κυρ. ὁ βαστάζων ἢ κρατῶν τι, ἰδίως ἀ) ὁ πελαμῶν, ὁ ἱμάς δηλ., οὗ μόνον ὁ ἐξ οὗ κρέματα τὸ ἔφορος, Η 304, Ψ 825, καὶ ἡ μάχαιρα, Σ 598, ἀλλὰ ἔξ ὅ δ' οὐ φέρεται ἡ ἀσπίς, Β 388, Ε 796, 798: μνημονεύονται ἀμφότεροι «ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου» Ξ 404. Πολυλάκῃς πολυτελῶς ἐξεργασμένος, Α 38, λ 610: β.) ἐν γένει ἱμάς, λωρίον, πρὸς δέσιν, Ρ 290.

ΤΕΛΑΜΩΝ [..], ἄνθρωπος, ὁ, υἱός τοῦ Αἰακοῦ, ἀδελφός τοῦ Πηλεΐως, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος, πατὴρ τοῦ Αἰάντος καὶ Τεύκρου, Ρ 293, λ 553.

ΤΕΛΑΜΟΝΙΔΗΣ [..], ἀο, ὁ, υἱός τοῦ Τελαμῶνος, ὁ Αἶας, Θ 267, Ι 623, Ν 709.

ΤΕΛΑΜΟΝΙΟΣ [..], ἡ, ὄν, τοῦ Τελαμῶνος, 1) «Αἶας Τελαμῶνιος» πρὸς διακρίσιν τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσεύς, Β 528, λεγόμενος καὶ «Αἶας Τελαμῶνιος υἱός» Ν 67, 170. 2) «Τεῦκρος Τελαμῶνιος» ὁ ὁμοπᾶτριος ἀδελφός τοῦ Αἰάντος, Θ 281.

ΤΕΛΕΟΣ (τέλλω) μόνον κατ' ἐνεσ. -εἰ, -ουσι, μετοχ. -όντες καὶ παρτατ. θαμιστικὸν τελέθεις Ὑ. Δῆμ. 242, κυρ. εἶμαι τετελεσμένος, ὅθεν εἶμαι, ὑπάρχω, «νῦν ἤδη τελέθει» εἶνε ἤδη νῦν, Η 282, 293, πρβλ. Ι 441, δ 88, ρ 486.

ΤΕΛΕΙΟΣ, ΟΝ (τέλος), ὑπερθ. ΤΕΛΕΙΟΤΑΤΟΣ,

π, ον, τέλειος, έντελής, ἄριστος, περί τῶν ἱερῶν (θυμάτων), τὰ ὅποια ἔπρεπε νά ᾔνε ἄρτια, ἀδολοῦ, ἄνευ τινός ἐλαττώματος, Α 66, Ω 34, «τελειότατος πεταγῶν» δηλ. τῶν μαν-
τικῶν ὁρνέων λέγεται ὁ ἀετός, διότι τοῦτου τὰ
προαιώνια ὡς κατ' εὐθεῖαν ἀπό τοῦ Διὸς προ-
ερχόμενον ἦτο ἀσφαλτέστατον (πρὸς τελείωσις),
Θ 247, Ω 315.

ΤΕΛΕΙΑ, κατ' ἐπικ. ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ ΤΕΛΕΩ,
δπ. ἴδ.

ΤΕΛΕΟΣ, η, ον, Ἰων. = τέλειος, Ὑ. Ἑρμ.
429.

ΤΕΛΕΟΦΟΡΟΣ, ον, ὁ εἰς τέλος φέρων, του-
τέστιν ὁ ἐκτελεστής, ὁ ἐκτελῶν. φέρων εἰς πέρας
καὶ μὴ παραμελῶν τὰς ἐαυτοῦ βουλάς, Ὑμ.
22, 2. Ἰδίως «τελ. ἐνιαυτός» ὁ τὰ πάντα εἰς
τέλος τουτέστιν ἀκμήν ἢ ὠριμότητα φέρων ἐνιαυ-
τός ἐν τῇ τυπικῇ φρ. «τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν»
Τ 32, η 86 κ. ἀ. πλχ.

ΤΕΛΕΥΤΗ, ἡ (τελέω) [τελευτή], τέλος, ἐκ-
τέλειος, Βατρ. 305.

ΤΕΛΕΥΤΙΑ, ἑνεσ. γ' ἐν. -ῃ, μέλ. -ήσω, -ήσεις,
-ήσει, ο 524, -ήσουσι, ἀπαρρ. -ήσιν, μέσ.
μέλ. ἀπαρρ. -ήσονται μετὰ παθ. σημ. Ν 400, Ο
510, ι 511, ἀόρ. ἀναβ. τελευτήσε, -αν, εὐκτ.
-εας, -εις, ὑποτακτ. -ω, ης, ἀπαρρ. -ήσαι,
μετοχ. -ας, παθ. ἀόρ. ἀπαρρ. τελευτηθήναι.

Α.) Ἑνεργ. 1) τελῶ, ἐκτελῶ, κάμνω,
ἐπομένῃ τε τελευτήσεν τε τὸν ὅρκον· ἐξετέλεσεν
ἀκριβῶς καθ' ὅλους αὐτοῦ τοὺς τύπους, Ξ 280,
δ 378 κ. ἀ., ἐκτελῶ, περατῶ, «τελειῶνω»,
τί, δ 279, «ἔργα» Θ 9 κ. ἀ., «γάμον» τελῶ,
ω 126, «κακὸν ἡμᾶρ τινι» παρασκευάζω εἰς τινὰ
κακὴν ἡμέραν, δυσυχίαν, ο 524. 2) ἐκπληρῶ,
ἐκτελῶ ἐπὶ ὑποσχέσεων καὶ εὐχῶν, ἐπιθυμιῶν,
Ν 375, «ἐέλδωρ» φ 200, πρὸς γ 56, 62, ἀν-
δρεσσὶ νοήματα Σ 328. Β.) Παθ. μετὰ μέσ.
μέλ. ἐκτελοῦμαι, ἐκπληροῦμαι, περατοῦ-
μαι, «τελειῶνω», γίνομαι, Ο 74, δ 174.
Ἐκ τοῦ

ΤΕΛΕΥΤΗ, ἡ (τελέω) ἀ.) περάτωσις τέ-
λος, πέρας, «βίοτοιο» Η 404, Π 787, «τε-
λευτὴν ποιῆσαι» φέρω εἰς πέρας, α 249, π 126,
«ἐς τελευτήν» ἐν τέλει, τέλος, Ὑμ. 6, 29.
β.) τέλος, σκοπός, «μύθοιο» Ι 625.

ΤΕΛΕΩ, ἐπικ. ΤΕΛΕΙΑ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ
μέτρου (τέλος), ἑνεσ. τελέω, -εῖ καὶ -εῖσι, εὐκτ.
-έονεν, ὑποτ. -έωμεν, μετοχ. -έοντες, παρ.τ.
ἐπικ. τέλειον καὶ ἐτέλειον, παθ. ἑνεσ. -εῖται,
-εῖσται, παρ.τ. ἐτελείετο, μέλ. ἐπικ. καὶ Ἰων.
-έω, -εῖσι, -έουσι, μέσ. μέλ. μετὰ παθ. σημασ.
-εῖται, ἀπαρρ. -εῖσθαι ἢ -έεσθαι, ἀόρ. ἀ. ἐπικ.
ἐτέλεσα, ας, ε, αν, ἀναβ. τέλεσε, -εσαν, προσ.
τέλεσον, εὐκτ. -αίμι, -εας, εἰς, -αμιν, ὑποτ.
τελέσω, -η, -ώσι καὶ -ώσω, -ώσῃ, -ώσῃ,
ἀπαρρ. τελέσαι, -σαι παθ. παρακ. γ' ἐν. τε-
τέλεσται, μετοχ. -αμένος, ον, α, ὑπερσ. τετέλε-
στο, ἀόρ. παθ. ἐτελέσθη. 4) ἐκτελῶ, φέρω εἰς

πέρας, περατῶ, «τελειῶνω», «ὁρόμον» Ψ
373, 768, «ἄδων» διανῶ, κ 490, «πόνον» φ
250 μετὰ μετοχῆς· «οὐδ' ἐτέλεσε φέρων» [οὐδὲ
διετέλεσε φέρων] δὲν τὸν ἔφερε μέχρι τέλους,
Μ 222, «λαίψμα διατμήσας ἐτέλεσσα» διέσχισα
μέχρι τέλους τὸ κύμα, ε 409. 2) ἐκτελῶ,
διαπραττω, ἐκπληρῶ, πράττω, «κάμνω»
Α 523 κ. ἀ., «νῆς, αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα»
αἵτινες νὰ ἐκτελῶσιν ἕκαστον τῶν δεόντων, ι
427, «ἡμᾶρ τέλεσ' Ἡῶς» ἐξετέλεσεν ἡ Ἡῶς
τὴν ἡμέραν, ἐπήγαγεν, ε 390 κ. ἀ., «μὴ τοῦτο
θεὸς τελέσειεν» νὰ μὴ τὸ ἐκτελέσῃ, νὰ μὴ τὸ
δώσῃ ὁ θεός, ρ 399, «κότον, χόλον» ἐκπληρῶ,
εὐχαριστῶ, κορέννῃμι τὴν ὄργην κτλ. Α 82, Δ
478 ἐπὶ εὐχῶν ἐπιθυμιῶν ἢ ὑποσχέσεων, πλη-
ρῶ, ἐκτελῶ, «ὑπόσχεσιν, ὅρκια» κ 483, η 69,
«μῦθον» δ 776, «ἔπος τινί» Α 408. Παθ.
ἐκπληροῦμαι, ἐκτελοῦμαι, περατοῦμαι,
γίνομαι, «ἔργον» Η 465 κ. ἀ., «τὰ δὲ νῦν
πάντα τελεῖται» δ 476, ε 302 κ. ἀ., «τὸ καὶ
τετελεσμένον ἔσται» τὸ ὅποτον ἐξ ἁπαντός θὰ
ἐκτελεσθῇ, θὰ γένηται, Α 212 κ. ἀ., «τετελεσ-
μένος» λέγεται ἢ ὁ ἐκτελεστός, δυνάμενος
νὰ ἐκτελεσθῇ, «εἰ δύναμαι τελεῖται γε καὶ εἰ
τετελεσμένον ἔστιν» Ξ 496, Σ 427, ε 90.

3) παρασκευάζω, προξενῶ, παρέχω,
«κάμνω», τινί τι, Ι 157, 598, «ἀγαθὸν γῆρας»
δ 34, φ 286, «νόστον» ο 442, «δῶρα» προσ-
φέρω Ὑ. Δῆμ. 370. Ἰδίως ἀπονέμω, ἀπο-
δίδω, ἐπὶ ὠρισμένον φόρου ἢ τέλους, «θέμι-
στας» Ι 156, 298.

ΤΕΛΗΣ, ΕΞΕΛ, ΕΝ, ἐπικ. (τέλος) ὁ ἔχων τέ-
λος, ὅ ἐ. τελεσφόρος, ἀποτελεσματικός,
«τελ. ἐκατόμβαι» Α 315, Β 306, Α 582, Ρ
50, 59, ἐκατόμβαι αἱ φέρουσαι τὸ ποθοῦμενον
ἀποτέλεσμα, αἵτινες δηλ. εἶνε θεάρεστοι. Αὕτη
εἶνε τοῦ Γοιδίλου ἡ ἐρμηνεία· κατὰ δὲ τὸν Δοι-
δερίλ. εἶνε αἱ πληρεῖς, αἱ σωσταί, αἱ κατὰ τὴν
συνῆθην ἐρμηνείαν = τέλειοι (ἴδ. τ. λ.), τουτέστιν
ἐκ τελείων ἱερῶν συνιστάμεναι.

ΤΕΛΛΑ, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τμησί, ἴδ. ΕΠΙ-
ΤΕΛΛΑ.

ΤΕΛΟΣ, ΕΟΣ, τό, 1) ὡς ἀφρημένη ἔννοια·
ἀ.) «τέλος», πέρας, «τέλος ἔχω» εἶμαι ἐντε-
λής, τελειωμένος, Σ 378, «τέλος μῦθον ἵκεσθαι»
φθάνω εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου, Ι 56, «νόστοιο»
τέλος, πραγματοποιήσεις τῆς ἐπανάδου, χ 323,
ὡσαύτως καὶ «τέλος θανάτοιο» τελεία, ἐντελής
πραγματοποιήσεις τοῦ θανάτου (ἢ κατ' ἄλλους
τὸ ἐκ τοῦ θανάτου τέλος τῆς ζωῆς), ὅ ἐ. θάνα-
τος, Γ 309, ε 326 κ. ἀ. πλχ. β.) τέλος, τέρ-
μα, σκοπός, «τ. πολέμοιο» σκοπός τοῦ πο-
λέμου, νίκη, Γ 294, «ἐν χερσὶ τέλος πολέμου
ἔπεων δ' ἐνὶ βουλή» τοῦ μὲν πολέμου ὁ σκο-
πός, τὸ τέλος, ἔγκειται ἐν ταῖς χερσὶ, τῶν δὲ
λόγων ἐν τῇ βουλή, ὅ ἐ. ἡ δὲ νίκη ἢ ἐν τῇ
βουλή ἔγκειται ἐν τῇ λόγῳ, Π 630, ὡσαύτως
«τέλος μῦθου» Π 83, «οὐ τέλος χαριέστερον

ἡ ὅταν» δὲν ὑπάρχει σκοπὸς· ἄλλος εὐχαριστότερος, οὐδὲν ἄλλο εἶναι εὐχαριστότερον ἢ ὅταν ἔσῃ, ἢ γ'·) ἐκπλήρωσις, ἐκτέλεσις, «γάμοιο» υ 74, «τέλος ἐπιτιθέναι μύθῳ» ἐκτελεῖν πραγματοποιεῖν τὸν λόγον, T 407, Y 369, «εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῆσι τέλος γένοιτο» εἴθε αἱ κατάραι νὰ ἐξεπληρωθῶσι, ρ 496 δ'.) τέρμα χρονικὸν ὠρισμένον, προθεσμία, «μειθοῖα» Φ 450. ε.) τέλος, ἐκθασίς, (ἡ σημασία αὕτη δὲν εὐρίσκεται παρ' Ὁμ. καθ' ἃ παρατήρησεν ὁ Νίτσης καὶ Δουδερλεῖνος) «εἰς τέλος οὐκ ἀπάτησιν» μέχρι τέλους δὲν (οὐδέποτε) θὰ ἀπατήσῃ, T. Έρμ. 462. 2) συγκεκριμ. οὐσίας, ἐντελές, ἀπηρτισμένον πληθος, δ. ε. στίφοι, ἀπόσπασμα, τάξις, τάγμα πολεμιστῶν, H 380, K 56, 470, A 730, Σ 298.

ΤΕΛΟΣΔΕ, ἐπικ. ἐπὶ τὸ εἰς τέλος, «θανάτοιο τέλοςδε» εἰς τὸ τέλος τοῦ θανάτου, εἰς τὸν θάνατον, (ἰδ. τέλος 4, α), T. Il. I 444, N 602.

ΤΕΛΟΣΝ, τό, ἐπικ. = ΤΕΡΜΑ, δ. ε. τέλος, ὄριον, «ἀρούρης» τὸ τέλος, τὸ ὄριον τοῦ ἀγροῦ, T. Il. Σ 544, 547. Έτι δὲ ζ περιωρισμένον τι τεμάχιον ἀγροῦ, «χωράφι», N 707.

ΤΕΛΟΨΙΣ, ΤΕΛΟΨΙΣΙΣ, ἰδ. ΤΙΛΨ.

ΤΕΜΕΝΟΣ, ΕΟΣ, τό (τέμνω ἐκ τῆς ρίζ. ΤΕΜ, εἰς τῆς ζ τὸ Λατ. templum), τεμάχιον γῆς, δ. ε. ἰδίως α.) τοιοῦτον, ὅπερ ἀποχωρίζομενον τῆς δημοσίας γῆς ἐδίδετο εἰς τὸν βασιλεῖα, βασιλικὸν κτῆμα, κτῆμα τοῦ στέμματος, Z 194, Σ 530, ζ 293 κ. ἄ. πλχ. δ'.) τεμάχιον γῆς ἀφιερωμένον εἰς θεόν τινα, ὡς ἐπὶ τὰ πολλὰ ἄλτος· περὶ ἱερῶν τι, B 696, Θ 48, θ 363.

ΤΕΜΕΨΗ, ἡ, πόλις περιόχτος διὰ τὰ χάλκεια μεταλλεῖα τῆς, α 184, πιθανῶς ἡ περὶ τὸ μέσον τῆς Κύπρου Τεμέση ἢ Τάμασσος (Ταμασσός), ἥτις ἦτο περιόχτος διὰ τὰ χαλκουργεῖα τῆς (Ἄλλοι δέ, ἐν οἷς ὁ Οὐάσσος, ἐνοοῦσι τὴν Τέμψαν, Στράβ. 6, 4, 5, Temsa παρὰ Κικέρ. π. Οὐέρβ. 6, 16, Διδ. 34, 45 κ. ἄ., τὴν ἐπὶ τοῦ Τερναίου κόλπου, τὴν σήμερον ἐρείπια παρὰ τὸ Torre del Lapi ἐν Καλαβρία).

ΤΕΜΝΩ, ΤΕΜΩ, ἰδ. ΤΑΜΝΩ.

ΤΕΝΕΔΟΣ, ἡ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους· παρὰ τὴν Τρωικὴν παραλίαν, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον, ζ τὴν σήμερον Τένεδος, A 38, 452, γ 159.

ΤΕΝΟΡΜΑΝ, ὄνος, ὁ, πατήρ τοῦ Προβόου τοῦ ἡγεμόνος τῶν ἐκ Θεσσαλίας Μαγνήτων, B 756.

ΤΕΝΩΝ, ΟΝΤΟΣ, ὁ (τέννω), κυρ. ὁ τεντώνων· ὅθεν τένων, «νεβρον», καὶ ἔπειτα σύμπλεγμα μυθῶν ἰδίως δὲ ὁ αὐχένιος μυς, αὐχὴν μόνον κατὰ δοικὸν καὶ πληθ. A 521 κ. ἄ., γ 449.

ΤΕΣΑ καὶ ΤΕΣΩΜΑΙ, ἰδ. ΤΙΚΤΩ.

ΤΕΟ, ΤΕΩ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ τίνες, τίνος, ἰδ. τίς καὶ τίς.

ΤΕΟΪΟ, ἰδ. ΕΓ.

ΤΕΟΣ, ἡ, ὅς, ἐπικ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ σός, «παιδικός σου» A 438, α 295 κ. ἄ. πλχ.

ΤΕΡΑΣ [··], ΑΤΟΣ, ἐπικ. ΛΟΣ, τό, (πιθανῶς τῆς αὐτῆς ἀρχῆς μὲ τὸ ἀστὴρ, ἀστερ, στερ, ἰδ. ΛΙΤΑΡ) ὄνομα. πληθ. ἐπικ. τέραα, μ 394, γενικ. τεράων, δοτ. τεράεσσι, ἔκτακτόν τι, σπάνιον φαινόμενον, μάλιστα οὐράνιον, μετέωρον, «σημεῖον», διοσημεῖα (διοσημία), Λατ. prodigium, portentum, καλὸν ἢ κακόν, εὐμενὲς ἢ δυσμενὲς, ἰδίως περὶ φυσικῶν τιμῶν φαινόμενων, ὅσον βροντῆς, ἀστραπῆς, οὐρανοῦ τόξου κ. ἄ. ὅπερ ἐθεωροῦντο ὡς σημεῖα τῆς θείας θελήσεως προσσημαίνοντα τὸ μέλλον, Ὁμ. πλχ., ὅθεν «τέρας Διός» τὸ ἐκ τοῦ Διὸς προερχόμενον σημεῖον M 209, π 320, τὸ δὲ «τέρας ἀνθρώπων» εἶναι τὸ περὶ τῶν ἀνθρώπων, A 28, «τέρας φαῖνας, προφαῖνας, ἡμῖ» σημεῖον πέμπω ἢ φανερώνω, Ὁμ. πλχ. 2) πλάσμα ἢ ὄν τι τερατώδες, τερατόμορφον, τέρας, «σημειωμένον», ὅσον «ἄγριον τέρας» λέγεται ὁ δράκων Πύθων, T. Aπ. 302, «τέρας Διός» ἡ Γοργώ, E 742. ἰδ. καὶ ΤΕΙΡΟΣ.

ΤΕΡΑΤΟΨΙΣ [···], ὄν (τέρας, ὦψ) τερατώδους· ὀψεως, τερατόμορφος, μόνον T. Il. 48 (19), 36.

ΤΕΡΕΤΡΩΝ, τό (τερῶ παρ' Ἡσυχ.=τρυπῶ, ἐκ τοῦ τείρω), τρύπανον, «τρυπάνι», ἰδίως τὸ διὰ μόνης τῆς χειρὸς ἐνεργεῖν, T. Od. ε 246, ψ 198.

ΤΕΡΗΝ, ΕΙΝΑ, ΕΝ, ποιητ. (τείρω), γεν. ΕΝΟΣ, κυρ. τετριμμένος, (ἢ ἡ μάλλον εὐτριπτος, εὐθρυπτος), ὅθεν ἀσθενής, λεπτός, τρυφερός, ἀπαλός, «ἄνθεια, φύλλα» ι 449, μ 357 κ. ἄ. τὸ ἄρτεν μόνον ἐν τῇ «τέρενα χροά» N 553 κ. ἄ., μεταφορ. «τέρειν δάκρυ» T. 142, π 14, π 332, «ἄνωτος ἔδης» T. Έρμ. 375, τὸ θελ. «τέρενα γλήχων» T. Δήμ. 209 (ἄλλοι δὲ ἀποδίδουσιν εἰς τὴν λ. τὴν σημ. λείος ἢ στρογγυλωμένος, κυκλοτερής, ὅθεν στρογγυλωτός, γεμάτος, Λατ. teres).

ΤΕΡΜΑ, ΑΤΟΣ, τό (τέλ-ος, πρὸλ. τὸ Λατ. terminus, terminus), τέρμα, ὄριον, ἰδίως α.)=ΝΙΞ-ΕΑ, ὅπ. ἰδ., Ψ 323 καὶ κατὰ πληθ. περὶ ἐνός τέρματος προκειμένου, Ψ 309, 333· β'.) τὸ τέρμα, τὸ τέλος, ἐν τῇ ἀρματοδρομίᾳ Ψ 358, ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ Ψ 757 (ἐν ἀετομένῃ στίχῳ) καὶ ἐν τῇ δισκοβολίᾳ θ 193.

ΤΕΡΜΙΣΕΙΣ [···], ΕΣΙΑ, ΕΝ (τέρμις=πούς κατὰ τὸν Ἡσυχ.)=ΠΟΔΗΝΕΚΗΣ, ποδήρης, μέχρι ποδῶν καθικνούμενος, «χιτών» τ 242, «ἀσπίς» ἢ ὅλον τὸ σῶμα καλύπτουσα Π 803. Τὴν συνήθη ταύτην ἐρμηνείαν ἀπορρίπτει ὁ Γοῦβελος ὡς ἀπάδουσαν εἰς τὴν γενικὴν σημασίαν τῶν εἰς εἰς ἐπιθέτων, ἐρμηνεύει δὲ αὐτὸς τὴν λ. κροσσωτός, θυσανωτός, ὡς ἐκ τοῦ τέρμις=τέρμα· τὰ δὲ τέρματα τῶν χιτῶνων καὶ ἀσπίδων εἶναι κροσσοὶ καὶ θύσανοι. (ἢ. Ταῦτα τοῦ Γοῦβελου φαίνονται μοι πάντοτε ὀρθά. Ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὸν Ἡσυχίον ἡ τέρμις εἶναι πούς καὶ ὄχι τέρμα, ὡς ἀναγράφει αὐτός, νομίζω ὅτι

πρέπει τὸ ἐπιθετοὺν νὰ παραχθῇ ὅχι ἐκ τοῦ τέρ-
μις, ἀλλ' ἐκ τοῦ τέρμιον = ἔσχατον κατὰ τὸν
αὐτὸν Πούχιον).

ΤΕΡΠΙΑΔΗΣ [ῥ...], λο, δ, υἱός τοῦ Τερπίου,
δ Φήμιος, γ 330. Ἰδὲ καὶ τὴν λ. ΤΙΕΡΙΑΝ.

ΤΕΡΠΙΚΕΡΑΤΟΣ [-...], δ (τέρπω, κεραυνός),
ὃ ἐπὶ τοῖς κεραυνοῖς τερπόμενος, οἶον ἐ-
φιλοκέραινος, ἐπιθ. τοῦ Διός, Α 419, ε 268
κ. ἄ. πλγ.

ΤΕΡΠΗ, συγχόν κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ., ἄορ. ἄ.
ἔτερπε Ὑμ. 18 (19), 47, μέσ. μέλ. τέρφομαι,
μέσ. ἄορ. ἄ. ἐνκτ. γ' ἐν. τέρφαίτο, Ὑ. Ἀπόλ.
453, μετοχ. τερφόμενος, μ 188. Πλὴν δὲ τοῦ-
του ἔχει ὁ Ὅμ. τὸν μέσ. ἄορ. β'. ἐταρπόμεν
(μόνον ἐν τῷ ἄ. πλθ. τῆς ὑποτακτ. ταρπώμεθα
Ω 636, δ 295) καὶ μετ' ἀναδιπλ. τεταρπόμεν
(τετάρπετο Τ 19, Ω 513, ὑποτ. τεταρπώμεθα
Ψ 10, 98, λ 213, μετοχ. τεταρπόμενος, Γ 701,
α 310, ε 244), ἔπειτα τὸν παθ. ἄορ. κατὰ τρι-
πλοῦν τύπον. ἄ.) παθ. ἄορ. ἄ. ἐτέρφθητε ρ 174,
γ'. πλθ. ἐτέρφθησαν θ 131, καὶ ἐπικ. καὶ
Δωρικ. ἔτερφθεν ἀντὶ τοῦ ἐτέρφθησαν, Ὑμ. 18
(19), 45, ἐνκτ. τερφθεῖτε ε 74, ὑποτ. τερφθῇ
Ὑμ. 27 (28), 41. β'.) τάρφθη τ 213, 254, φ
57, γ'. πλθ. τάρφθεν ἀντὶ τοῦ ἐτάρφθησαν ε
99. γ'.) συγχρότερον τὸν παθ. ἄορ. β'. δοικ. ἐταρ-
πήτην, πλθ. τάρπημεν, τάρπησαν, ἀπαρ. ταρ-
πῆναι, ἐπικ. ταρπήμεναι, ὑποτ. ταρπείμεν, ἰθ.
τὸ τέλος. Α'.) Ἐνεργ. „χορταίνω, δροσί-
ζω“, εὐφραίνω, ἀναπαύω, εὐχαριστῶ,
διασκεδάζω, τινά, καὶ μετὰ δοτ. ὄργαν., οἷον
„λόγοις“ Ο 393, „θυμὸν φόρμιγγι“ Ι 189,
„θυμὸν πεσοῖσι“ α 407, (προσπαθῶ νὰ) φαι-
δρῶναι, παρηγορῶ, „ἀκαχήμενον“ Τ 312,
καὶ μετὰ μετοχ. „αἰδῶν τέρπων“ ρ 385. Β'.)
Μέσ. 1) μετὰ μέσ. ζ. παθ. ἄορ. „χορταίνω,
δρoσίζομαι“, εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι,
ἀπολαύω, ἀπολ. μ 52, μετὰ γενικ. „ἐδητύος
ἡδὲ ποτήτος“ Α 780, γ 70, „ὑπνου, εὐνῆς“
Ω 3, φ 346, „φιλοτήτος“ ψ 300, „ἥδης“ ἀπο-
λαμβάνω, „χαίρομαι“, ψ 212 τροπικ. „γόοιο“
„χορταίνω τὰ κλάμματα“, εὐχαριστῶ τὴν ψυ-
χὴν μου κλαίων, Ψ 10 κ. ἄ. 2) ἐν γένει τέρ-
πομαι, εὐχαριστοῦμαι, ἡδύναμαι, διασκε-
δάζω (οὐδ.), μετὰ δοτ. πράγματος „φόρμιγγι,
μύθοισιν, αὐδῇ, δαιτὶ, δισκοῖσι κ. ἄ.“ Ὅμ. πλγ.,
λαμβάνει ζ. τὸν συνήθη παρ' Ὅμ. προσδιορισμὸν
„θυμῷ, φρεσίν“ Τ 313, 19 κ. ἄ., καὶ κατ' αἰ-
τιατ. „φρένα, ἥτορ, θυμὸν“ εὐχαριστῶ τὴν ψυ-
χὴν μου, τὴν καρδίαν μου, Α 474, Ι 705, Φ
45, α 310. Κατὰ τοὺς πλείστους τῶν ἐρμη-
νευτῶν ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ τὸ ΤΡΑΠΕΙΟΜΕΝ,
ὡς ὑποτακτ. τοῦ β'. παθ. ἄορ. κατὰ μετάθεσιν
ἀντὶ τοῦ ταρπείμεν, τοῦτο δὲ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ταρπώμεν, οἷον „φιλότῃτῃ ἢ ἐν φιλότῃτῃ τρα-
πέομεν εὐνηθέντες“ ζ „λέκτρονδε τραπέομεν
εὐνηθέντες“ Γ 411, Ε 314, θ 292, ὅτε τὸ „λέκ-
τρονδε“ ἐν τῇ χωρίῳ τῆς Ὀδύσσειας. πρέπει νὰ

ἀποδοθῇ εἰς τὸ „εὐνηθέντες“ (Βούτμαν. καὶ
Ναίγελος) ἢ κατὰ τὸν Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. καὶ
Ἀμείν εἰς τὸ προηγουμένον „δεῦρο“, τὸ δὲ
ἐπόμενον „τραπέομεν εὐνηθέντες“, χωρίζομενον
διὰ κώλου ἀπὸ τῶν προηγουμένων, ἐπισυνάπτε-
ται ἀσυνδέτως. Ἄλλοι δὲ ὑπάγουσι τὸν τύπον
εἰς τὸ τρέπω ἀλλὰ τότε εἶναι σχεδὸν ἀνεμῆ-
νυτός ὁ ἄορ. „εὐνηθέντες“.

ΤΕΡΠΟΛΗ, ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., τέρ-
ψις, εὐφροσύνη, εὐχαρίστηται, διασκεδά-
σις, σ 37 τ.

ΤΕΡΣΑΙΝΗ, ἐπικ., ἄορ. ἄ. ἀναζήτητος τέρσην,
μεταβ. ξηραίνω, ἀποξηραίνω, „αἶμα“ Π
529 τ. Ἐκ τοῦ

ΤΕΡΣΟΜΑΙ, ἐπικ., ἐνεστ. -εται, παρτ. ἐτέρ-
στο, γ'. πλθ. τέρσαντο, ἄορ. β'. ἐτέρστην, ἐξ
οὗ ἀπαρρ. τερσῆναι καὶ τερσήμεναι, Π 519, ζ
98, ξηραίνομαι, „στεγνύνων“ ἢ εἶμαι ξη-
ρός, „ἔλκος ἐτέρστο“ Α 267, 848, „εἴματα
ἡλιόιο τερσήμεναι αὐγῇ“ ζ 98, „θειλόπεδον
τέρσεται ἡλίου“ ξηραίνεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, η
124. μετὰ γεν. „ὅσσε δακρυόφιν τέρσαντο“
ἐστιγμένων ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἔπαυον δακρύνοντα,
ε 152.

ΤΕΡΣΙΜΕΡΟΤΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (τέρπω, βροτός,
περὶ δὲ τοῦ μ ἰθ. λ. ἈΜΕΡΟΤΟΣ), ὁ τοὺς βρο-
τοὺς τέρπων, εὐφραίνων, εὐχαριστῶν, ἐπιθ.
τοῦ Ἥλιου, Ὅδ. μ 269, 274, Ὑ. Ἀπ. 441.
ΤΕΣΣΑΡΒΟΙΟΣ [-...], ΟΝ, τεσσαρῶν βωῶν
ἀξίαν ἔχων, τέσσαρας βόας ἀξίζων, Ψ
705 τ.

ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ, ἄκλ. τεσσαράκοντα, „σα-
ράντα“, ἰλ. πλγ., ω 341.

ΤΕΣΣΑΡΑΓΥΚΛΟΣ, ΟΝ, ἰθ. ΤΕΤΡΑΓΥΚΛΟΣ.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ [-...], οἱ, αἱ, ΤΕΣΣΑΡΑ, τὰ, τέσ-
σαρες, „τέσσερες“, Β 618, κ 349 κ. ἄ. πλγ.
ἰθ. ΠΙΣΤΡΕΣ.

ΤΕΤΑΓΝ [-...], ἑλλειπτ. μετοχ. τοῦ β'. ἄορ.
μετὰ ἐπικ. ἀναδιπλ. „ποδὸς τεταγν“ λαδῶν,
συλλαβῶν, „πιᾶσαι“, ἰλ. Α 591, Ο 23.
(Ἐκ τινος ῥίξης ΤΑΓ-, συγγενούς πρὸς τὸ Λατ.
largo, teligi).

ΤΕΤΑΜΑΙ, ἰθ. ΤΕΙΝΩ.

ΤΕΤΑΡΠΕΤΟ, ΤΕΤΑΡΠΗΜΕΘΑ, ΤΕΤΑΡΠΟΜΕΝΟΣ,
ἰθ. ΤΕΡΠΩ.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ, Π, ΟΝ, ἐπικ. καὶ ΤΕΤΡΑΤΟΣ κατὰ
μετάθ., Ε 438, Φ 177, ε 407 κ. ἄ. (τέσσαρες)
τέταρτος, Ὅμ. πλγ. Τὸ οὐδ. ΤΕΤΑΡΤΟΝ καὶ
τὸ ΤΕΤΑΡΤΟΝ (ΤΕΤΡΑΤΟΝ) ὡς ἐπὶρ. (τὸ) τέταρ-
τον, „τετάρτην φοράν“, Ε 438, Ν 20, Π
705, φ 128.

ΤΕΤΑΣΘΗΝ, ἰθ. ΤΕΙΝΩ.

ΤΕΤΕΙΞΟΜΑΙ, ἰθ. ΤΕΙΧΩ.

ΤΕΤΕΙΧΑΤΑΙ, ΤΕΤΕΙΧΕΤΟΝ, ἰθ. ΤΕΙΧΩ.

ΤΕΤΕΥΧΕΣΘΑΙ, ἐπικ. ἀπαρρ. τοῦ παθ. παρακ.
ἐκ τοῦ ἄορ. ΤΕΥΧΕΩ (τεύχεα) παραγομένου, αἰ-
μαὶ ὠπλισμένους, „εἶμαι ἀρματωμένους“,
χ 104 τ.

ΤΕΤΗΕΑ, ἴδ. ΤΗΚΗ.

ΤΕΤΙΝΗΜΑΙ [···], ἐπικ. παθ. παρακ. μὲ σημασι. ἐνεστώτος (ἐκ τῆς ῥίζ. ΤΙΕ-, τίω), ἔ· δύναμ. τετινηθόν, Θ 447, μετοχ. τετινημένος· ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ ἡ μετοχ. τοῦ ἐνεργ. παρακ. ΤΕΤΙΝΩΣ, εἶμαι τεβλήμενος, περίλυπος, ἄθυμος, I 30, 695 κ. ἄ. συνήθ. «τετινημένος ἦτορ» περίλυπος εἶνε ἡ φυγή μου, Θ 437, α 144, κ. ἄ. Τὴν αὐτὴν σημασι. ἔχει καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος «τετιηότες» I 13, 30, καὶ «τετιηότι θυμῷ» Δ 555. κ. ἄ. πλη.

ΤΕΤΑΛΘΙ, ΤΕΤΑΛΙΝ, ΤΕΤΑΛΜΕΝ, ΤΕΤΑΛΜΕΝΑΙ, ΤΕΤΑΛΩΣ, ἴδ. ΤΗΝΗΑΙ.

ΤΕΤΜΗΜΕΝΟΣ, Η, ΟΝ, ἴδ. ΤΑΜΗΝ.

ΤΕΥΜΟΝ, ΤΕΥΜΗ, ΤΕΥΜΗ, ἴδ. ΕΥΕΥΜΟΝ.

ΤΕΤΡΑΓΓΩΣ, ΟΝ, ἐπικ. (τέτταρα, γύα, γόης, ἴδ. ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟΓΓΙΟΣ), περίπου τετράπλευρος, «τεσσάρων στρεμμάτων», «ὄρχατος» *Ὁδ. η 413. Ὡς οὐσίας. τὸ ΤΕΤΡΑΓΓΙΟΝ τεμάχιον ἢ μέτρον γῆς τεσσάρων πλέθρων ἢ στρεμμάτων, τὸ ἐν τῇ καθομῇ «σπορεία», σ 374.

ΤΕΤΡΑΘΕΛΥΜΝΟΣ, ΟΝ, ποιητ. (τέττ. θέλυμνον), τετράπτευχος, «τετράδιπλος», «σάκος» ἄσπις ἐκ τεσσάρων βοσίων δερμάτων συγκειμένη (οἶονεῖ τετραδόσιος), μόνον Ο 479, χ 422 ἴδ. ἈΠΙΣ.

ΤΕΤΡΑΪΝΑ, ἑτερ. τύπος τοῦ ΤΙΤΡΑΪ, μόνον κατ' ἀόρ. ἀναβήτην τέτρηνα, «τροπῶν», διατροπῶν, τι, X 396, «τερέτρω» ε 247, ψ 498.

ΤΕΤΡΑΚΙΣ [···], ἐπὶβ. τετράκις, «τέσσαρες φοραίς», ε 306 †.

ΤΕΤΡΑΚΥΚΛΟΣ [···], ΟΝ, μὲ τέσσαρες κύκλους, δηλ. τροχοὺς, τετράτροχος, «ἀπὴν, ἁμαξα» Ω 324, ι 242 (ἐνθα ἀνάγκη νὰ ἐκληφθῇ τὸ α μακρόν· ὅθεν πρὸς ἀποφυγὴν τοῦτου ὁ Φαίσις ᾗ Ἀμει· ἀκολουθοῦσι τὴν διόρθωσιν τοῦ Βαρνεσιου· τεσσ(τε)αράκυκλοι).

ΤΕΤΡΑΟΡΟΣ, ΟΝ, ποιητ. (τέττ-, αἰρώ), εἰς τέσσαρας συνηρμοσμένοις, συνεζευγμένοις, «ἄρσενες ἵπποι τετράοροι» τέσσαρες ἄρσενικοὶ ἵπποι συνεζευγμένοι, τέθριππον. (Κατ' ἄλλους δὲ τέσσαρες καθ' ἑαυτοὺς συνεζευγμένοι ἵπποι, ὑπὸ ἐνὸς ἱππικοῦ ἀνδρὸς ἀλληλοδιαδόχως ἱππεύοντες) ν 81 †.

ΤΕΤΡΑΠΑΪ, ἐπὶβ., τετραπλῶς, τετραπλασίως, Δ 428 †.

ΤΕΤΡΑΠΤΟ, ἴδ. ΤΡΕΠΟ.

ΤΕΤΡΑΣ, ΛΑΟΣ [···], ἡ, ἡ τετάρτη ἡμέρα τοῦ μηνός, «τετράδι τῇ προτέρῃ» (δηλ. τοῦ μηνός ἱσταμένου, ἴδ. ἸΣΤΗΜΙ Β', 2)), τῇ τετάρτῃ τοῦ μηνός, Γ. Ἑρμ. 49.

ΤΕΤΡΑΤΟΣ [···], Η, ΟΝ, ἴδ. ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

ΤΕΤΡΑΦΑΛΟΣ [···], ΟΝ (τέττ., φάληρον), «κυνὴν τετραφ.» *Ἰλ. Ε 743, Δ 41, κατὰ τὸν Ἑὐνιον καὶ Καίππενον ἡ ἔχουσα τέσσαρας φάλους, ὀμφαλούς· δηλ. ἡ ἀσπίδιος· κατ' ἄλλους δὲ ἡ ἔχουσα τέσσαρας κρίκους ἢ ἀλυσίδα. Ὁ Σχολ. Δ εἰς τὸ πρῶτον τῶν ἀνωτέρω χωρίων

παρέχει ταύτην τὴν ἐρμηνείαν, «φάλοι οἱ κατὰ τὸ μέτωπον ἀσπίδιος, φάλαρα δὲ οἱ ἐν ταῖς παραγναθαῖς κρίκοι, δι' ὧν αἱ παραγναθίδες καταλαμβάνονται τῆς περικεφαλίας». Ὁ δὲ Βούττμαννος ὅστις ἐκλαμβάνει τὸ «φάληρον» ὡς ὄνομα τοῦ λόφου τῆς περικεφαλίας ἢ ὡς ἐπιθετον αὐτοῦ, ἀναφέρει τὰ προκείμενα ἐπιθετον εἰς τοὺς τέσσαρας κύνους τοὺς ἐν τῷ φάλῳ (ἴδ. τ. λ.) εἰς ὑποδοχὴν ἄλλων τοσούτων λόφων. Ἄλλοι δὲ θεωροῦσι τὴν λ. συνώνυμον ἢ περαιτέρον σχηματισμὸν τοῦ τετράφαλος, καὶ ἐρμηνεύουσιν ἐπομένῃ· ἡ ἔχουσα τέσσαρας φάλους, ἦγον προβολὰς ἢ γείσα εἰς προφύλαξιν τοῦ μετώπου, τοῦ τραχήλου καὶ τῶν κροτάφων ἢ γνάθων, τὸ δὲ παρακείμενον ἐπιθετον «ἀμφίφαλον», ὅπερ φαίνεται ἐναντιούμενον εἰς τὴν τοιαύτην ἐρμηνείαν, ἐκλαμβάνει ἄλλως ὁ Δύντζερς (ἴδ. ἀμφίφαλος). Τὸ ὀρθότατον, φαίνεται, εἶνε νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὰ φάληρα παραγναθίδας, ὧν ἑκάτερα πρὸς πλειοτέραν καὶ ευκολωτέραν προσαρμογὴν διηρεῖτο εἰς δύο τεμάγια. Ἡ τοιαῦτα λοιπὸν φάλαρα ἔχουσα κυνὴν ἐλέγετο «τετραφάληρος». Πρβλ. τὸν Σχολ. Β εἰς Π 406 «φάλαρα δὲ τὰ κατὰ τὰς παρείδας ἐπιπίπτοντα μέρη». ἴδ. καὶ ΦΑΛΑΡΑ.

ΤΕΤΡΑΦΑΛΟΣ [···], ΟΝ (τέττ., φάλος), «κυνὴν» *Ἰλ. Μ 384, Χ 315, κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἐρμηνείαν· περικεφαλία ἔχουσα τέσσαρας φάλους, τοιούτῃν ὀμφαλοῦς ἢ ἀσπίδιος. Κατὰ δὲ τὸν Βούττμαννον· περικεφαλία ἔχουσα τέσσαρας κύνους εἰς ὑποδοχὴν λόφων (ὅποια ἡ τῆς ἐν Ταυρίῳ γαλκῆς μακρᾶ Παλλάδος). Πιθανώτερον κατὰ τὸν Ρύστωσον καὶ Κοίχλυν· περικεφαλία ἔχουσα τέσσαρας φάλους, τοιούτῃ προβολὰς ἢ γείσα εἰς προφύλαξιν τοῦ μετώπου, τοῦ τραχήλου καὶ τῶν παρειῶν, ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἢ πανταχόθεν καλῶς προφυλάττουσα. Πρβλ. ΦΑΛΟΣ.

ΤΕΤΡΑΦΑΤΟ, ἴδ. ΤΡΕΠΟ.

ΤΕΤΡΑΧΑΪ, ἐπ. ἐπὶβ. ἀντὶ τοῦ· τέτραχα, τετραχῶς, εἰς τέσσαρα μέρη, μόνον Γ 363, ι 74.

ΤΕΤΡΑΧΙΤΡΟΣ [···], ΟΝ (τέττ., χύτρος), τέσσαρας χύτρας χωρῶν, ἢ τεσσάρων χυτῶν μέγεθος ἔχων, «τροφάλειον ἀμύμονα τετράχυτρον» Βατρ. 258 (ἢ ἐνθα βεβαίως τὸ ἐπιθετον εἶνε παρωδία τοῦ Ὀμητικοῦ «τετραφάληρον ἢ τετράφαλον»).

ΤΕΤΡΗΝΑ, ἴδ. ΤΕΤΡΑΪΝΑ.

ΤΕΤΡΗΝΑ, ΤΕΤΡΗΚΕΙ, ἴδ. ΤΑΡΛΙΣΣ.

ΤΕΤΡΙΓΑ [···], ΤΕΤΡΙΓΩΤΑΣ, ἴδ. ΤΡΙΩ.

ΤΕΤΡΟΦΑ, ἴδ. ΤΡΕΦΟ.

ΤΕΤΤΑ [···], φιλοφρονητικὴ προσφώνησις πρὸς πρεσβυτέρους, «πατέρα μου, μπάριμπα» (Λατ.), Δ 412 †. (Συγγενὲς πρὸς τὸ Σανσκριταῖος, ἢ τὸ Λατ. tata, τὸ «τάτα» τῆς καθομιλουμένης, ὅπερ εἶνε τῆς παιδικῆς γλώσσης καὶ μειωτικὸν ἀντὶ τοῦ πατρός, καὶ τὸ «τέτα» τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Ῥωμάνων=θεσία).

ΤΕΤΤΙΞ, ἴσως [-], ὁ, ἐπικ. δοτ. πληθ. τεττί-
γασιν, τεττίξ, «τεττίξικας» (ἡ καθομιλουμένη
ἐμφύλαξ πιστοτέρην τὴν ὀνοματοποιάν),
cicada ornis τοῦ Λινν. ἡ cicada plebeja, πε-
ρωτόν τι ἔντομον διττρίζον ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ
διὰ τῆς προστρίβης τῶν κάτω πτερυγῶν εἰς τὸν
θώρακα παράγον τόνον ὄξυν καὶ λιγυρόν, τὸν
ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι τοσοῦτον ἤδον ἐνόμιζον, ὥς
πρὸς αὐτὸν παρέβαλλον τὴν ἀνθρωπίνην φωνὴν
ὡσάντις ἤθελον νὰ χαρακτηρίσωσιν αὐτὴν ὡς ἡ-
δαίν, Γ 131 f. (II. Πρὸς ταύτην τὴν οὐκ ὀλίγον
καχόληλον ἐρμηνείαν τῆς παραβολῆς δύναται τις
πάνυ ὀρθῶς νὰ ἀντιτάξῃ τὴν παρ' Εὐσταθίου περι-
σωθεῖσαν τῶν ἀρχαίων «Σημείωσαι δὲ ὅτι ὠκη-
σαν Ὅμηρος· πλατύναι τὴν παραβολὴν τῶν τετ-
τίγων διὰ τὸ μὴ πάνυ σεμνῶς αὐτὴν ἔχειν πρὸς
ῥητορείαν λαμπράν· τί γὰρ ἡδὺν τεττίξ ἔχων;
διὰ πρὸς μόνην συνέχειαν λαλιᾶς; ἢ ῥοῦζον ἀδιε-
χῆ καὶ εὐροῖαν ἥχου καὶ φωνῆς τορότητα εἰλη-
παι; ἡ ποιητικὴ παραβολή).

ΤΕΤΤΙΓΜΑΙ, ΤΕΤΤΙΚΕΙΝ, ΤΕΤΤΙΚΕΣΘΑΙ, ΤΕΤΤΙΚΟΙ-
ΜΗΝ, ΤΕΤΤΕΑΙ, ΤΕΤΤΥΧΑΙ, ἴδ. ΤΕΥΧΑ.

ΤΕΤΤΥΧΕΑ, ἴδ. ΤΥΓΧΑΝΑ.

ΤΕΥ, ΤΕΥ, ἴδ. ΤΥΣ καὶ ΤΥΣ.

ΤΕΥΘΡΑΝΙΔΗΣ [-ω-], ἄρ., ὁ, υἱὸς τοῦ Τεύ-
θραντος, ὁ Ἀξυλός, Ζ 43. (Ἐσχηματίσθη ἐξ
ὀνόματος Τεύθραντος, πρὸς Τευθρανίαν, καὶ
ὄχι Τεύθραν, τοῦ ὁποῖου τὸ πατρωνυμικόν θά
ἦτο· Τευθραντίδης).

ΤΕΥΘΡΑΣ [-], ἄνθρωπος, ὁ, 4) Ἕλληνας ἐκ τῆς
Μαγνησίας, ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος φονευθεὶς, Ε 705.
2) πατήρ τοῦ Ἀξυλίου, ὅπ. ἴδ.

ΤΕΥΚΡΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, ὅθεν «Τε-
λαμῶνιος», καὶ τῆς Ἡσιόνης, Σαλαμῖνιος, ὁμο-
πάτρις ἀδελφός τοῦ μεγάλου Ἀλάντος, ὁ ἄριστος
τοφότης τῶν κατὰ τῆς Τροίας Ἀχαιῶν, Ζ 31,
Η 284 ἐξ., Ν 470. Κατὰ τὸν μεταγενέστερον
μῦθον ἐπειδὴ ἐπανήλθεν ἄνευ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπε-
πέμφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ἀπέπλευσεν εἰς τὴν
Κύπρον καὶ ἐκεῖ ἐκτίσας τὴν Σαλαμίνα, Πινδ.
Νεμ. 4, 46.

ΤΕΥΜΗΕΣΟΣ, ὁ, χωρίον τῆς Βοιωτίας· οὐ μα-
κρὰν τῶν Θηβῶν, ὅπου ὁ Ζεὺς ἔκρυψε τὴν ἀρ-
παγίσαν Εὐρώπην, Υ' Ἀπόλ. 46 ἐξ., 224.

ΤΕΥΤΑΜΙΔΗΣ [-ω-], ἄρ., ὁ, υἱὸς τοῦ Τευτά-
μου, ὁ Ἀθησός, Β 834.

ΤΕΥΧΟΣ, ΕΟΣ, τὸ, σκεῦος, «σύνεργον», ἰδίως
τὸ πολεμικὸν ὄργανον, ὄπλον, πάντοτε κατὰ
πληθ. ὄπλα, πανοπλία, «ἄρματα», «τεύχεα
ἐσθλά, καλά, κλυτά, ποικίλα κ.τ.τ.» Υ' Α. πλχ.,
ἐπὶ δὲ «ἀρχία, πολέμια» Ζ 340, Η 493· ὡσαύ-
τως δ 784, λ 74, μ 43, ο 248 (ἔνθα βεβαίως
παρ' ὅπλων δὲν δύναται νὰ ᾔνῃ ὁ λόγος· κατὰ
δὲ τὸν Νίτσην καὶ Γράτσοφ ἐννοοῦνται ἐφόδια ἢ
μαγειρικά σκεύη, II. καὶ κατὰ τὸν Ἀμύν οὐδὲν
μᾶλλον πιθανόν· τὰ κωπία, τὰ ὅποια δὲν βλέπω
τὸν λόγον διὰ τί νὰ χωρισθῶσι τῶν ἄλλων
«ὀπλων νηός», περὶ ὧν κατωτέρω γ. 288 ἐξ.

γίνεται ὁ λόγος· Ἀλλὰ διὰ τί νὰ μὴ ἐννοῶνται
τὰ ὄπλα ὅσα ἐλάβο παρὰ τῶν ξένων· ἐσθλὰ ἢ
χρυσά, τὰ ὅποια βεβαίως θά ᾔσαν ὄπλα καὶ
σκεύη, καὶ τὰ ὅποια μάλιστα ἔπρεπε νὰ ἐγ-
κοσμηθῶσι, νὰ εὐθετηθῶσι προσηκόντως, «κατὰ
κόσμον»; π 326, 360. (Τούτων τὸ μὲν πρῶ-
τον δικαίως ἀθετεῖται, ἐν δὲ τῷ β'. χωρίῳ εἶνε
μᾶλλον ὄπλα, παρὰ σκεύη νηός, καθὼς ὁλεῖ αὐ-
τὸ Εὐστάθιος).

ΤΕΥΧΑ (ΤΥΧ-, ΤΥΕ-), ποιητ., συγνὰ ὁ ἐνεστ.
καὶ παρατ., μέλ. τεύξω, ἄορ. ἐτευξα, ἀναού.
τεύξα, ἐκ τοῦ παρακ. τέτευχα μόνον μετοχ.
τετευχώς (εἰς ἀμείβη. ἢ παθ. σημασίαν, ἴδ.
κατωτ. Β', α.), μ 423, μέσ. μέλ. μόνον ἀπαρρ.
τεύξεσθαι (ἢ μὲ παθ. σημασίαν, ἴδ. κατωτ.), τοῦ
μέσ. ἄορ. ἀ. ἀπαρρ. τεύξεσθαι, Υ' Α. π. 76,
221, παθ. παρακ. τέτυγμα, γ'. πληθ. ἐπικ.
ἢ ἴων. τετευχάται, Ν 22, β 63 κ. α., ἀπαρρ.
τετεύχθαι, ὑπερσυντ. ἐτετεύχην, γ'. πληθ.
ἐπικ. καὶ ἴων. τετετεύχασθαι, Α 808, καὶ τε-
τεύχασθαι, Σ 574, παθ. ἄορ. ἀ. ἐτεύχθην, με-
τ' ὀλίγον μέλ. τετεύσομαι, Μ 345, 358, Φ
322, 585. Ἐπὶ δὲ καὶ οἱ μόνον ἐπικοί καὶ ἴω-
νικοί ἄορ. μὲ ἀναδιπλασιασμὸν καὶ φιλῶσιν τοῦ
εσέως· ἄορ. ενεργ. β'. ἀπαρρ. τετυκέν, ο 77,
94, μέσ. ἄορ. β'. τετόκοντο, Α 467, θ 61 κ.
α., ἀ. πληθ. τῆς εὐκτ. τετυκοίμεθα, μ 283,
ξ 408, ἀπαρρ. τετυκέσθαι, φ 428.—Ἀντὶ τοῦ
ἀνυποστάτου τετεύχετον (ἄλγεα), Ν 346, τὸ
ὅπουλον κατὰ τὸν Σχολ. εἶνε δέθεν γ'. δοικ. τοῦ
παρατ., παρέλαβεν ὁ Σπείζηνρος καὶ οἱ μετ' αὐ-
τὸν τὴν γραφὴν ἐτεύχετον (ἀντὶ τοῦ· ἐτευχέ-
την, καθὼς τὸ· διώκετον καὶ λαφύσσετον ἀντὶ
τοῦ· ἐδιώκετην ἢ ἐλαφύσσετην, Κ 364, Σ 583).

Α') Ἐνεργ. [ποιῶ], κατασκευάζω, παρα-
σκευάζω, παράγω, «φθειράνω, κάμνω» κατὰ
πρῶτον ἐπὶ τῶν ἔργων τῶν δι' ἀνθρωπίνων χει-
ρῶν κατασκευαζομένων· α.) μετ' αἰτ., «δῶμα-
τα, σάκος, τεύχεα, εἰδωλον, νηὸν, θάλαμον, δαί-
δαλα πάντα», Ομ. πλχ., «δεῖπνον» ο 77, 94
(πρὸς κατωτέρω Γ'), «κυκεῖω» Α 624, «δμ-
βρον» (ὁ Ζεὺς παράγει), Κ 6. Ἐν γένει πα-
ρασκευάζω, προξενῶ, περιποιῶ, ἐπιφέρω,
εἰς τινά, «ἄλγεα, κήδεά τιν·» Α 410, α 244 κ.
α., «φύλοπιν, πόλεμον» ω 476, «παλιώζην»
Ο 70, «θάνανόν τιν·» λ 609 κ. α., «δόλον» θ
276, «γάμον» α 277, «βοὴν δι' ἄστεος» δι-
αγείρω βοὴν (βοῶ) διὰ μέσου τῆς πόλεως· (ἵνα
θυροβήσῃ αὐτήν), κ 418, «γέλω» κινῶ τὸν γέ-
λωτα, σ 350· β.) μετὰ διπλῆς αἰτ. [ποιῶ τι-
νὰ τι], καθιστάνω, «κάμνω», «αὐτοῦ· ἐλῶρια
τευχε κύβεσσιν» Α 4, ω 497. Β') Παθ. (μετὰ
μέσ. μέλ. εἰς παθ. σημασίαν, Ε 653), κατα-
σκευάζομαι. Παλλάκι· ἐν τῷ παρακειμένῳ,
ὑπερσυντ. καὶ ἄορ. α.) παρασκευάζομαι,
κατασκευάζομαι, «φθειράνομαι», «δῶμα-
τα τέτυκτο» ἵσαν φθοραμηνία, Α 77· ὡσαύ-
τως «νηός (ναός) ἐτέτυκτο» Ε 446 κ. α. πλχ.

Μετά γενικ. τῆς ὕλης, ἐξ ἧς κατασκευάζεται τι, « χρυσότα » Σ 574, « κασσίτεροιο » τ 226. Ἐπὶ δὲ καὶ μετά δοτ., « πόλιν κεράτῳ τετεύχεται » μὲ κέρατα, ἐκ κεράτων, τ 563, « δόμος αἰθούσῃσι τετυγμένος » μὲ αἰθούσας· ψηφοδομημένος, κεκοσμημένος, Z 213. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ ἡ ἑνεργ. μετοχή, ὅσον « ἐπίτονος βοὸς βινοτό τετυγνύς » ἐκ δερμάτος· βοὸς κατασκευασμένος, πεποιημένος, κ 423. — Ἡ μετοχή τοῦ παθ. παρακ. « τετυγμένος » τίθεται πολλάκις ὡς ἐπιθετον μὲ τὴν σημασίαν εὐτυχτος, εὐποιοῦτος, καλῶς καὶ τεχνικῶς κατασκευασμένος, Σ 9, Π 225, δ 645, ε 223 κ. ἄ. πλχ., « ἀγρός » καλῶς ἐξεργασμένος, « δουλευμένος », ω 206, καὶ μεταφορ. « νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος, οὐδὲν ἀεικνής » ἔχω νοῦν εἰς τὰ στήθη μου (εἰς τὴν κεφαλὴν μου θὰ ἐλέγομεν σήμερον) καλῶς πεποιημένον (ὠργανισμένον), ὅστις δὲν εἶνε διόλου κακός, υ 366. β'.) ἰδῶν· τὸ γ'. ἐνικ. τοῦ παρακειμ., ὕπερσ., ἀορίστ. καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. γίνομαι, ἔγεινα, εἶμαι, Δ 84, E 78, 402, T 224, « ὅσον ἐτύχθη » B 320, « γυναικὸς ἀντὶ τετύχῃ » ἔγεινας, ἀπεδείχθη· ὡς γυνή, Θ 463, « θαῦμα ἐτέτυκτο πτελώριον » εἶχε πλατῶν, ἦτο, ι 490, καὶ μετά δοτ. τοῦ προσώπου, « Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη » διηγέθη μεταξύ ἡ, φ 303, « Ἀργεῖοισι νόστος ἐτύχθη » ἐγένετο τοῖς Ἀργείοις, B 455, P 690, « εἰ δὲ μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται » ἂν ἔχω καὶ ἐγὼ τὴν αὐτὴν μοῖραν, Σ 420. Γ'.) Μέσ. παρασκευάζω ἐμαυτῷ, ἐτοιμάζω, κάμνω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, κατὰ παρατατ. « τεύγοντο δαῖτα » κ 182 κ. ἄ. πλχ., μέλ. « δόρπον » T 208, καὶ ἀορ. β'. « τετύκοντο δαῖτα » A 467, θ 64 κ. ἄ.

τέφρη, ἡ, κυρ. ἡ θερμὴ τέφρα, σποδός, θερμοσποδιά, « χόβολη », Ψ 254. ἐν γένει τέφρα, « στάκτη », Σ 25 (ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς· εἰς ἐνδαΐην θλίψω· ῥίπτει ἐπὶ τὴν κεφαλὴν του τέφραν). (Συγγεν. μὲ τὸ Λατ. terpidus καὶ τὸ Σανσκρ. lapr, ἄπερ σημ. τὸ χλιαρόν).

ΤΕΧΝΑΪ, ἐκ τοῦ ἑνεργ. τύπου μόνον ὁ ἀορ. τεχνῆσαι, η 410· ἀλλ' ἰδ. καὶ λ. ΤΕΧΝΗΕΙΣ. Συνήθετον εὐρίσκεται τὸ ἀποθ. ΤΕΧΝΙΟΜΑΙ, μέλ. τεχνήσομαι, ἀορ. ἀναύξ. τεχνήσάμην, τεχνῶμαι, φιλοτεχνῶ, τεχνικῶς κατασκευάζω, μετ' αἰτ. ε 259, λ 613· μεταφορ. μηχανῶμαι, μετὰ τεχνάσματος διαπράττω, Ψ 415 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλιάδος), μετὰ τοῦ « ὥς κεν » Γ. Ἀπ. 326. Ἐκ τοῦ

ΤΕΧΝΗ, ἡ (συγγ. τοῦ τεκνέιν). 1) « τέχνη », μηχανικὴ ἐπιδεξιότης, Γ 61 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) γ 433, ζ 234 λ 644· πληθ. (φιλο)-τεχνήματα, τεχνικὰ ἔργα, θ 327. 2) πνευματικὴ ἐπιδεξιότης, « τέχνη », τέχνασμα, ἰδίως πονηρία, πανουργία, δ 455, 529· πληθ. τεχνάσματα, Γ. Ἐρμ. 317. Ἐκ τούτου

ΤΕΧΝΗΕΙΣ, ΕΞΕΛΑ, ΕΝ, ποιητ. τεχνικός, ἐν-

τεχνός, θ 297 κ. Ὁ δὲ Βέκκερ. ἔοι μετ' αὐτὸν ἔγραψαν ἐξ αἰκασίας καὶ ἐν τῇ η 110 « γυναικὲς ἱστών (ἀνὸν) οὐ δ' Ἀμεῖ· θέλει νὰ διορθώσῃ· ἱστῶν, ἐν δὲ τῇ νεωτέρῃ ἐκδοσὶ παρεδόχθη τοῦ Ἀρσόχῃ τὴν διορθώσιν ἱστών, ἥτις καὶ ἐν τισι τῶν ἀντιγράφων φέρεται) τεχνῆσαι » (κατὰ συναίρεσιν ἀντὶ τοῦ· τεχνήσασαι, ἐν ᾧ πρότερον ἔγράφετο ἀπαρρ. τεχνῆσαι) τεχνικά· εἰς τὴν ἱστούργειαν, « εἰς τὸν ἀργαλειόν », (1) Κατὰ τῆς διορθώσεως ταύτης ἀντιπάσσεται ὁ Γοῖδελος· οὐ μόνον δίδοι παρ' Ὀμ. ἡ συλλαβὴ εἰς ἔχει πάντοτε τὸ Γ καὶ δὲν ὑποβάλλεται ἐπομ. εἰς συναίρεσιν, ἀλλὰ καὶ δίδοι τὸ ἐπίθετον « τεχνήεις » δὲν ἀποδίδεται παρ' αὐτῷ εἰς πρόσωπα, ὥστε νὰ σημαίῃ τὸν ἐμπειρότεχνον, ἀλλ' εἰς πράγματα, καὶ ἡ συμμετρία δὲ τῶν κώλων ἀπαιτεῖ τὸ ἀπρπτ.) Ἐπὶ ΤΕΧΝΗΕΤΑΣ, τεχνικῶς, ἐν τέχνῳ, ε 270 κ.

τέα, ΤΕΑΝ, ἰδ. τίς.

ΤΕΠΣ (ἐξ ἀντωνυμικῆς τινος ῥίξης το), ἐπικ., καὶ Ἰων. τείπς, δ 94, ο 427, π 439, ἐπὶ χρονικόν. 1) ὥς τότε, μέχρι τοσοῦτου, ἐπὶ τοσοῦτον, ἐν τοσοῦτῳ, πάντοτε ἐπὶ χρόνῳ. ἄ.) κυρ. ἀναποδιδόμενον εἰς τὸ ἀναφορικόν « ἔως », Γ 42, δ 94. β'.) ἀπολ. ἐν τούτοις, ἐν τοσοῦτῳ, T 489, Ω 658, κ 348, ο 231, π 439, 370, κ. ἄ. γ'.) μέχρι τινός, ἐπὶ τινα χρόνον, ω 462. 2) ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἔπε εἰς ἀποφυγὴν χασμῶδης, Γ. Ἀπρ. 226, Δῆμ. 66, 138. (Κατὰ συνήθειαν λαμβάνεται ὡς μονοσύλλαβον τὸ « τέως » κ 348, ο 231, π 370. Ἐν τῇ Γ 42 (ὅπου ἦδη ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἔγραψαν τόφρα) εἶνε μετρικὴ ἀνάγκη νὰ ἐκληφθῇ τὸ τέως ἐν ἀρχῇ στίχου ὡς τροχαῖος, ὡς ἐάν ἦτο τετος· καὶ οὕτως θέλουσι τινες νὰ γράψωσι καὶ ἔγραψαν ἦδη ὁ Δύντιζερ· ὁ δὲ Βέργκιος καὶ Κούρτιος προτιμῶσι τὴν γραφὴν τῆος· ἰδ. ἔπε).

τῇ, ἀρχαία ἐπικ. προστακτ. ἐκ τῆς ῥίξης ΤΑ-, ἐξ ἧς τὸ τείνω, κυρ. « πλώω (τὸ χεῖρ) », « κρά- τει », βάστα, δ 5· λάβε, « νά », εἰτε ἐπομένης προστακτικῆς, ὅσον « τῇ νῦν... ἐγκάθεο » Σ 249, « σπείσον » Ω 287, « τῇ, πλέ » « νά, πλέ », ι 347, πρὸλ. καὶ ε 346, θ 477, εἰτε ἔξ ἀπολύτ. « τῇ νῦν, καὶ τοῦτο καμῖλιον ἔστω » Ψ 618· ἀλλ' οὐδέποτε μετ' αἰτ., διότι, ἡ ἐν τῇ κ 287 εὐθὺς ἐπομένη « τοῦς φάρμακον » εἶνε ἀντικείμενον τοῦ « ἔχων ». (Τινὲς ἀνάγουσι τὴν λ. εἰς τὴν ἀντωνυμικὴν ῥίζαν το, ὥστε νὰ σημαίῃ ἀπλῶς δαΐν, ὡς τῆς καθομιλουμένης τὸ « νά », ἀλλὰ ταύτην τὴν γνώμην ἀναρεῖ τὸ παρὰ Σώφρονι πληθυντικόν « τῆτε » Ἀποστ. 400 τῆς ἐκδ. Ἀρενς ἐν τῇ Περί Δωρικῆς Διαλ.).

τῇ, ἐπὶ. 1) δεικτικόν (κυρ. δοτ. τοῦ θηλ. τοῦ ὁ): ἄ.) ἐνταῦθα, αὐτοῦ, ἐδῶ, ἐκεῖ, E 858 κ. ἄ. πλχ. σπανίως πρὸς τοῦτο ἡ ἐκείνο τὸ μέρος, ἐκεῖσε, E 752. β'.) κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, οὕτως, Δ 445 I 340, θ

510. 2) ἀναφορικ. Ἰων. καὶ ποιητ. ἐντὶ τοῦ ἡ, ὅπου, ὅπως, δι 148, Φ 551, Ψ 775, δ 229. τῆδε, ἐπὶρ. ἴδ. ὅδε B').

τύπος, κοτ, τό, δατραον, „στρετῶ“, ἀγνωστον ποίου εἶδους, κατὰ πληθ. «τῆθεα» Π 747 f. (Ὁ Δαΐδερλ. νομίζει κατὰ τινα νεώτερον ζωολόγον ὅτι εἶνε ἡ ἐν τῇ ζωολογίᾳ καλουμένη τηθύς ἢ θέτις, εἶδος δηλ. θαλασσίου κολλίου, ὅστις προσκολλάται εἰς τοὺς λίθους· ἢ τὰ φυτά, ἢ ἔχει σῶμα ὅμοιον μὲ θηλὴν μαροῦ, παράγει λοιπὸν τὴν λ. ἐκ τῆς ρίζ. θα-, θῆσαι=θηλάσαι).

Τυοίς, ὅς, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ ἢ τῆς Γαίας, γυνὴ τοῦ Ὀκεανοῦ, μήτηρ τῶν ποταμίων θεῶν καὶ τῶν Ὀκεανίδων, Ξ 201, 302. Κατὰ τὸ Ξ 201 ὁ μὲν Ὀκεανὸς εἶνε «θεῶν γένεσις» δ' ἑ. πατήρ, ἡ δὲ Τηθύς μήτηρ τῶν θεῶν. (Πιθανῶς παράγεται ἐκ τοῦ τήθη, δ' ἑ. μάμη || καὶ ὅτι εἶνε κατὰ μετὰθεσιν τοῦ πνευματισμοῦ ἐκ τοῦ Θη-τῆς).

ΤΥΚΕΔΩΝ, ὅκος, ἡ, τῆξις, „λυώσιμον“· ὅθεν μαρσμός, λ 201 f. Ἐκ τοῦ

ΤΥΚΩ, παρατατ. τῆκε, μέσ. ἐνεργ. μετοχ. -όμενος, ης, παρατατ. τῆκετο, παρακ. β'. τέτρηκα μὲ σημ. ἐνεργ. 1) Ἐνεργ. μεταβ. τῆκω, „λυώνω“, μεταφ. παραλύω, μαραίνω, «θυμὸν» κατατῆκω, κατατρώγω τὴν καρδίαν διὰ τῆς ὀλίψεως, τ 264. 2) Μέσ. μετὰ ἐνεργ. β'. παρακ. ἀμεταβ. τῆκομαι, „λυώνω“, διαλύομαι, ἐπὶ χιόνος, τ 207, μεταφ. κατατῆκομαι, μαραινόμεμαι, φθειρόμεμαι, „λυώνω“, ἔξ ἀσθενείας· ἡ πόθος, ε 396, ο 522, τ 204. «τέτρηκα κλαύουσα» „ἔλυωσα ἀπὸ τὰ κλαύματα, ἔλυωσα εἰς τὰ δάκρυα“, Γ 176.

ΤΥΛΑΓΓΗΣ, ἔς, ποιητ. (τῆλε, ἀγῆ) μακρόθεν λάμπων, «πρόσωπον». Ἰμ. 31 (32), 13.

ΤΥΛΑ, ποιητ., ἰδίως ἐπικ. ἐπὶρ, ὡς τὸ ΤΥΛΟΪ.

1) [πόρρω], μακράν, «μακρ(ι)ά», Ρ 190, ἐπὶ ξένης, ε 183, ρ 312, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, Κ 153, Υ 482 κ. ἄ. 2) μετὰ γεν. ἀπλῆς· πόρρω, μακράν τινος, «φίλων» Α 817, ε 333 κ. ἄ. πλη., ἔτι δὲ καὶ ἐμπροθέτου, ὅσον «τῆλε ἀπὸ τινος» Π 117, γ 313 κ. ἄ., «ἔκ τινος» Β 863. Ἐκ τούτου

ΤΥΛΕΔΑΠΟΣ [-..], ἡ, ὅς, (πρόβλ. ΛΑΛΟΔΑΠΟΣ).

1) πόρρωθεν καταγόμενος, μακράν οἰκῶν, «μακρινός», «ἄνδρες, ξεῖνοι» ζ 619, τ 351 κ. ἄ. 2) μακρὰν κείμενος, ἀπόκεντρος, «μακρινός», «νηός» Φ 454.

(ΤΥΛΕΘΑ), κατ' ἐπικ. ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ ΟΔΛΑΘ, ΟΔΛΕΘΑ, εὐχρηστον μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεργ. τηλεθάων, -άωντας, θηλ. τηλεθώουσα (ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τηλεθῶτα) -αν, -αι καὶ -άουσαι, Ἰ. Ἄφρ. 266, οὐδ. τηλεθάον, πληθ. -άωντα, θάλλω, ἀνθῶ, ἀκμάζω, εἶμαι εὐδαλῆς, ἀνθηρός, «ὕλη» Ζ 148, «ἔρνος» Ρ 55, «δένδρεα, ἐλαταί» η 116, 116 ἄ. «κισσός ἀνθεσι τηλ.» κισσός ἐξ ἀνθῶν εὐδαλῆς, Ἰμ. 6 (7), 41· μεταφ. «παῖδες» Χ 423, «χαίτη» εὐδαλῆς, πλουσία, Ψ 142.

ΤΥΛΕΚΤΕΪΟΣ, ὅς, περιδότης, πόρρω ἐνδοξας, μακράν ἐξάκουστος, ἐπὶθ. περιφώνων ἀνδρῶν, Ξ 321, λ 308, τ 546, ἔτι δὲ καὶ τῶν Τρωικῶν ἐπικούρων, Ε 491, Ζ 111, Α 564, Μ 108, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ μὲν Ἔδνιος ἢ Οὐδῶφιος ἀκολουθοῦσι τὴν γραφὴν τηλέκλητος, ὡς καὶ τηλόθεν κλητός, μακρόθεν προσκεκλημένος· ὁ δὲ Βούττημανος καὶ Σπέρζινερς διὰ λόγους ὀρθοῦς ἀποκατέστησαν τὴν ἄλλην γραφὴν (ἴδ. Σπέρζινερ, Excurs. ad Iliad. XI.).

ΤΥΛΕΒΑΤΟΣ, ὅς, (τῆλε κλυτός)=τῷ προηγ. Τ 400, α 30.

ΤΥΛΕΜΑΚΟΣ, ὁ (ἐκ τοῦ ἐπὶθ. τηλεμάχος=πόρρωθεν μαχόμενος), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεῦς καὶ τῆς Πηνελόπης, α 215 ἔξ., ὀνομασθεὶς οὕτως κατὰ τὸν Εὐστάθ. εἰς δ 41 διότι ἐγεννήθη καθ' ὃν χρόνον ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐμελλε νὰ ἐκστρατεύῃ εἰς τὴν Τροίαν. Ἡλικιωθεὶς ἐπορεύθη εἰς ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς, ὁδηγούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηναίης εἰς τὴν Μέντορα μεταμορφωθείσας, α—δ. Ἐπανελθὼν δὲ μετὰ ματαίαν ἐρευναν εὗρεν αὐτὸν ἐν Ἰθάκῃ, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐφάνευσεν τοὺς μνηστήρας, σ—ω.

ΤΥΛΕΜΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐρύμου, περίφημος μάντις, ι 507 ἔξ.

ΤΥΛΕΠΥΛΟΣ [-..], ἡ (τῆλε, πόλις) «Λαιστρυγονίη Τηλ.» ἡ πόλις τῶν Λαιστρυγόνων Τηλέπυλος, κ 82, φ 318. Ὁ Οὐδῶφιος ἐκλαμβάνει τὴν λ. ὡς ἐπίθετον τηλέπυλος (καὶ τὴν λ. Λαιστρυγονίη ὡς τὸ κύρ. ὄνομα τῆς πόλεως) ἀντὶ τοῦ εὐρύπυλος, μεγαλόπυλος· ὡσαύτως δὲ καὶ ἄλλοι μετὰ τοῦ Εὐσταθίου, ὅστις ἐρμηνεύει μακρόπυλος, προσθέτων «οὐ τῷ διαστήματι ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλὰ τῷ πλάτει τῶν πυλῶν ἢ τῷ μήκει». Κατὰ δὲ τὸν Νίτσην εἶνε· ἡ πόρρω εἰς πόλιν ἀπολήγουσα, τοὔτεστιν εἰς μικρὸν πλάτος καὶ μέγα μήκος ἐκτετατομένη. Ἐπίσης ἀπίθανος εἶνε καὶ ἡ τοῦ Δαΐδερλ. ἐρμηνεία· ἡ πόρρω κειμένη καὶ πόλις ἔχουσα. Κατὰ τὴν γνώμην τῶν μετέπειτα Ἑλλήνων, ὅσον Θουκ. 6, 2, ἔκειτο ἐν Σικελίᾳ, ὅπου ἦσαν αἱ Φορμίαι (τὴν σήμερον Mola di Gaeta), ἴδ. Κικέρ. Ἐπισ. πρὸς Ἀττικ. 2, 13.

ΤΥΛΕΦΑΝΗΣ [-..], ἔς, ποιητ. (τῆλε, φαίνομαι), μακρόθεν φαίνόμενος, πόρρω φανερός, «τύρβοι» ω 83 f.

ΤΥΛΕΦΙΔΗΣ [-..], ἄσ, ὁ, υἱὸς τοῦ Τηλέφου, ὁ Εὐρύπυλος, λ 519.

ΤΥΛΙΚΟΣ [-..], ὅς, ποιητ., ἰδίως ἐπικ. δεικτικὸν ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἀναφ. ἡλικίος, [τηλικούτος], εἰς τοσαύτην ἡλικίαν, τοσοῦτος τῇν ἡλικίαν, ἐπὶ νεωτέρων τε καὶ πρεσβυτέρων, Ω 478, α 297, σ 175, τ 88, Ἰ. Δήμ. 116. μετ' ἀπαρρ. «οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλικός εἰμι» δὲν εἶμαι εἰς τοιαύτην (εἰς ἐκείνην τὴν) ἡλικίαν, ὥστε νὰ μένω κτλ., ρ 20.

ΤΥΛΟΘΕΝ, ποιητ. ἐπὶρ. (τῆλε), πόρρωθεν,

μακρόθεν, ἀπὸ μακρά, *ἤκω* E 478, ι 273 κ. ἀ. πλγ. *σήμηνε δὲ τέρματα τηλόθεν* ἐσημειώσεν, ἔδειξε μακρόθεν τὸ τέρμα, Ψ 369, *εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσι* καὶ ἂν εἶσαι (κατά- γεσαι) ἀπὸ μακράν, καὶ ἂν εἶνε μακράν ἢ πα- τρίς σου, ζ 342. ἐτι δὲ πόρρω, μακράν, ἀπὸ τινος, γ. Ἀπολ. 330.

ΤΗΛΟΘΙ, ἐπικ. ἐπὶ. (τῆλε). ἀ.) πόρρω, μα- κράν, „μακρ(ι)ά“, *εἰσι* Θ 285, α 22 κ. ἀ. β.) μετὰ γεν. πόρρω, μακράν τινος, Α 30, β 365 κ. ἀ.

ΤΗΛΟΣ, ποιητ. ἐπὶ. (τηλοῦ) εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, μακράν, Ἰλ. Δ 455, X 407.

ΤΗΛΟΤΑΤΩ, ἐπὶ. ὑπερβ. τοῦ ΤΗΛΟῦ, ἀπο- τάτω, πόρρωτάτω, εἰς μεγίστην ἀπό- στασιν, η 322 f.

ΤΗΛΟῦ, ἐπὶ. ἀ.) μακράν, πόρρω, „μα- κρ(ι)ά“, E 479, κ. ἀ. πλγ. β.) μετὰ γενικ. *τηλοῦ Ἀγαμέδω* ν 249, ψ 68.

ΤΗΛΥΓΕΤΟΣ, η, ον, ἐπιθετον παρ' Ὁμ. τῶν παίδων, ἀμφιόλου ἐτυμολογίας καὶ σημασίας: κατὰ μὲν τοῦ παλαιού: γραμματικούς (ἐκ τοῦ τῆλε ἢ τηλοῦ καὶ ΓΛ-, γέλαα) κυρ. ὁ εἰς προσδοκῆσαν ἡλικίαν τῶν γονέων γεννηθεὶς, ὀψί- γονος, ὅθεν πολὺ ἀγαπητός, „ἀκριβός“, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ υἱῶν, E 453, I 443, 285, 482, δ 44 π 49, γ. Δῆμ. 464, ἀλλὰ καὶ θυγατρός Γ 175, καὶ ἐπὶ κακοῦ ἐνίοτε τρυφερός, τρυ- φηλός, διατεθρυμμένος, *τηλύγετος ὧς* N 470. Ὁ δὲ Βούτμαν, τὰς μὲν σημασίας ἀπο- δέχεται, ἐτυμολογεῖ δὲ μετὰ τοῦ Ἰλρίωνος ἐν τῷ Γουδ. Ἑτυμολ. σ. 619 Στουρζ. ἐκ τοῦ τελευτῆ καὶ ΓΛ-, ὁ τελευτάτος τῷ πατρὶ γενόμενος. Εὐκολώτερον κατανῶσιν εἰς ταύτην τὴν θεμε- λιώδη σημασίαν οἱ νεώτεροι ἐτυμολόγοι, οἵτινες παραδέχονται ἄχρηστον τι ὄνομα τηλυ=τέλος, συγγενὲς πρὸς τὴν Σανσκριτ. ῥίζαν tal=τελευτᾶν. Ὁ δὲ Δοιδερλ. παράγων τὸ πρῶτον μέρος ἐκ τοῦ ἀταλός, οἰονεῖ: ἀταλόγετος, ἀνευρίσκει ὡς θεμε- λιώδη σημασίαν τὴν τρυφερός, τρυφερογέν- νητος, νεαρός: Ἀπίθανα μοι φαίνονται τὰ τοῦ Σάφελσβεργ, ἅπερ ὀλίγον παρηλλαχμένα παρεδέχθη καὶ ὁ Ἀρμεί, ὅτι τὸ πρῶτον μέρος εἶνε τηλυ-, ὅπερ ἐκ τῆς ῥίζης ΓΛ-, τείνω, ἐξ ἧς καὶ τῆλε, τηλοῦ καὶ τηλός=μέγας, πολ- λός: κατὰ τὸν Ἡσύχ., καὶ σημαίνει τὸ ὅλον: ὁ μέγας γεγεννημένος, ἡλικιωμένος, adolescens, νεανίας δηλ. 13—20 ἐτῶν.

Τῆμος, ἐπικ. ἐπὶ. χρόνου δεκτικόν. ἀ.) ἀντα- ποδιδόμενον εἰς τὸ ἀναφ. *ἥμος* (ὅπ. ἴδ.), τότε, κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον, *ἥμος δὲ δρυτό-μος... τῆμος ἤ* καθὼς ὅτε... οὕτως τότε, Δ 90, ὡσαύτως Ψ. 228. ἄλλοτε ἀνταποδίδεται εἰς τὸ *εὖτε*, ὅον *εὖτ' ἀστήρ ὑπερέσχε φάν- τατος... τῆμος προσεπλήνατο νῆος* ὅτε ὁ φαι- νότατος ἀστήρ... τότε προσήγγισεν ἡ ναῦς, ν 95. ἐνίοτε λαμβάνει καὶ τὸ *ἄρα* Η 434, δ 404 ἢ τὸ *ὅθι* μ 441. β.) ἀπολ. ἀνευ ἀνταπο-

δόσεως, τότε, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, γ. Ἑρμ. 404.—Τὸ ἐν η 318 πρὸ τοῦ Βεκκέρου ἀναγινωσκόμενον *ἐς τῆμος* ὥς τότε, διωρ- θώθη πλέον, ἀποδοθείσης: τῆς προθέσεως: εἰς τὸ προηγουμένον ἐπὶ. *αὐριον ἐς: τῆμος*.—Κατὰ τὸν Βούτμανον εἶνε κυρίως, ἀντὶ τοῦ τημαρ, ὃ ἐ. ταύτη τῇ ἡμέρᾳ: ὁρθότερον δὲ κατ' ἄλλους: παρά- γεται ἀέσις ἐκ τῆς δεκτικῆς ἀντωνυμικῆς ῥίζ. το.

Τῆπερ (τὰ νῦν κατὰ διάστασιν τῇ περ), ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἡπερ, ὃ ἐ. ὅπου, Ω 603, θ 510.

Τῆρεία, ἡ, ὅρος ὑψηλὸν τῆς Μουσίας παρὰ τὴν Ζελεῖαν, *Τηρείη: ὅρος* B 829.

Τῆρεν, ἐπιτηρῶ, φυλάττω, μετ' αἰτ. *δῶ-ματα* γ. Δῆμ. 442. (||. Τῆς καθομιλουμ. τὸ „τηρῶ“ σημαίνει ἀπλῶς τὸ βλέπω ἢ παρα- τηρῶ).

Τῆγτετον, τὸ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ΤΑΪΓΤΕΤΟΝ, Ταῦγετος (||. *λέγεται καὶ ἀρσενικῶς καὶ θη- λικῶς καὶ οὐδετέρως* κατὰ Στέφ. τὸν Βυζάντ.), ὅρος τῆς Λακωνίας πρὸς τὰ Μεσσηνιακὰ μεθό- ρια, ὑψηλὸν μέχρις 7500 ποδῶν καὶ παραγγω- δες, ἐκτεινόμενον ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον ἢ ἀπο- λῆγον εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ταΐναρον, τὴν σήμε- ρον ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὀνομάζεται ἄλλως ἀλλαχοῦ, οὐχὶ ἐξ διὰ γενικοῦ ὀνόματος, ἀπὸ δὲ τῶν Βυζαν- τινῶν ἦδη τὸ ὑψηλότερον αὐτοῦ μέρος ἐλέγετο Πεντεδάκτυλον, *Τηῦγ. περμήκετον* ζ 103, πρὸλ. τὸ σημερινὸν ὄνομα „Μακρινόν“. Ἑτυ- μολογεῖται ἐκ τοῦ τηδ, ταῦς=μέγας, πολὺς κατὰ τὸν Ἡσύχ., ἢ τῆς ῥίζ. ΓΛ-, γέλαα, οἰονεῖ „μεγαλοκαμωμένος“, τὸ Μέγα Ὅρος.

Τῆτις, η, ον, ἐπικ., μάταιος, κενός, ἀ- νωφελής, *οδός* *Ὁδ. γ 316, ο 43, *ἔπος* γ. Ἀπολ. 540. (Κατὰ τινὰς μὲν εἶνε Ἰων. τύ-πος ἀντὶ τοῦ ταύσιος, αὖσιος, τοῦτο δὲ ὤφθη ἐκ τοῦ αὖσιος=μάτην κατὰ τὸν Δυντῆρον περαιτέρως σχηματισμός τοῦ: τηδ, ταῦς=μέ- γας, ἢ σημαίνει: ὑπερμεγέθης, ὑπέρμετρος, ἐπομ. ἀνόητος).

Τῆτεκον, ἴδ. τία.

Τῆν, κατὰ ποιητ. ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ τί, τί- νος ἔνεκα, „διὰ τί“, καὶ μόνον „τί“, Α 365, Φ 406, 453 κ. ἀ., τ 482, *τίη δέ* Ο 244 κ. ἀ., π 421, ρ 375, τ 500, *τίη δὲ* Φ 436, ο 326, *ἀλλά τίη* γ 251. Τῆς Ὀδυσσίας μόνον ἐνθα ἀνωτ. (Κατ' ἄλλους δὲ εἶνε παράθεσις ἐκ τοῦ τί καὶ ἡ, καθὼς τὸ ἐπειὶ (ἴδ. τ. λ.), ὅθεν καὶ ὁ μὲν Βεκκερ. ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀρμεί: γρά- φουσι κατὰ δίχτασιν τί ἡ, ὁ δὲ Λαρόχ. τί ἡ, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς γράφεται τιή).

ΤΙΘΑΙΒΩΣΑ, ἴδ. ἐπικ., *ἐνθα τιθαυώσου-σι μέλισσαι* ἐμφωλεδούσιν, ἐνδιατρώνται, [σιμβλοποιούσιν], κηροποιούσιν, ν 406 f. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφιόλος: κατὰ τινὰς μὲν πα-ράγεται ἐκ τοῦ θάω, ἐξ οὗ τιθήνη, τιθασός, τι- θασέω, διὰ τινος ἄχρ. τύπου τιθαβός, τιθαι-

δός, έπομ. κυρίως σημαίνει: τρέφω, περιθάλπω· κατά δὲ τὸν Δοιδερά. έθημεροῦμαι, τιθασαῖομαι. || Νομίζω ὅμως πιθανώτεραν τὴν έτυμολογίαν ἐκ τοῦ ἀρχ. θάω ἢ θάβω (θάσσω, θαῶσω=κάθημαι, ἐξ οὗ ὁ θακος, Λακωνικ. θάδακος) διὰ τοῦ ἀρχ. θαβδ-ός, μετ' αναδιπλασιασμοῦ καὶ τῆς καταλήξε. ὥστω, τιθαβδ-ώσω, ὅπερ κυρ. σημαίνει: ἐγκέθημαι, ἐμφωλεῶμαι.

ΤΙΘΗΜΙ [-.] (θε-, ένεσ. θ'. ένικ. έπικ. τίθηθα, ι 404, ω 476, γ'. πληθ. τίθεσσι, Π 262, 6 425, ζ' ἐκ τοῦ τιθέα γ'. ένικ. τίθει, Ν 732 (ὅπως ἔγραψεν ὁ Οὐόλοριος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ τίθει, πρὸς τὸ παρτιθεῖ, α 492), ἀπαρρ. τιθήμεναι, έπικ. ἀντὶ τοῦ τιθέσθαι, Ψ 83, 247, ἐκ τοῦ παρτατ. μόνον τὸ γ'. πληθ. τίθεσαν, χ 449, 456· ἐκ δὲ τοῦ έτέρου τύπου γ'. ένικ. τίθει καὶ τίθει (ἐνθ' ὧν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. τίθη, τίθη), μέλ. θήσω, ἀπαρρ. έπικ. θησέμεναι, ἀόρ. α. ἔθηκα καὶ έπικ. θήκα, μόνον ἐν τῷ ένικῳ καὶ ἐν τῷ γ'. πληθ. ἔθηκον, Ζ 300, ἐκ τοῦ ἀορ. θ'. ἔθην γ'. πληθ. ἔθεσαν, συχνότερον θέσαν, ὑποτ. θω, έπικ. θέλω, Π 83, 437, α 89, ο 75, θ'. ζ' γ'. ένικ. θέλεις, θέλη, κ 344, τ 403, ο 51, τ 301, ἀπό δὲ τοῦ Οὐόλοφ. καὶ ἐφεξῆς ἐν τῷ Ζ 432 καὶ Π 96 ἀναγινώσκεται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον θήης (ἰδ. Σπιτζέριου Excurs. ad Iliad. I. || ζ' οὕτως θέλοσσι τινες καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις χωρίοις· νὰ ἀναγινώσκωσιν, ὅπου φέρεται τὸ θέλεις· ζ' θέλη, ὥς τὸ εἰ νὰ μείνῃ μόνον διὰ τὸν πληθ. ἀριθμὸν καὶ τὴν εὐκτικήν), α. πληθ. θέωμεν, ω 485 (ὅπερ ὁ Ἀμείς θεωρεῖ ὡς κακὴν ἀνάγκωσιν ἀντὶ τοῦ θέαμεν, δ. έ. θέλομεν, ἀλλ' ἰδ. Κρυγέρ. π. Διαλ. 36, 1, 6 τῆς ἑλλην. μεταφρ.) καὶ θέομεν ἀντὶ τοῦ: θέωμε, Ψ 244· εὐκτ. θέσιν, α. πληθ. κατὰ συγκοπὴν θεῖμεν, μ 347, γ'. πληθ. θεῖεν, προσ. θέε· Ζ 273, θ 425, ἀπαρρ. θεῖναι· Δ 26, Ζ 92, ν 456, συχνότερον έπικ. θέμεναι καὶ θέμεν, λ 314, φ 3, 81, μετοχ. θηλ. θεῖσα φ 55, ἀρσεν. πληθ. θέντες. Μέσ. ένεσ. μετοχ. τιθήμενος έπικ. ἀντὶ τοῦ τιθέμενος, μέλλ. θήσομαι, ἐκ τοῦ ἀορ. α. μόνον γ'. ένικ. θήκατο Κ 31, Ξ 486· ἀόρ. θ'. ἐθέμενη, γ'. ένικ. ἔθετο θ 274, συχνότερον ἔθετο, τὸ θ'. πληθ. (μετ' αὐξήσεως) ἔθεσθε Θ 449, ἀναϋξ. θέσθε, δ 729, γ'. πλ. ἔθαντο, ὑποτ. θ'. ἐν. θῆαι τ 403, γ'. ένικ. τῆς εὐκτ. θεῖτο, προστακτ. θέο κ 333 καὶ Ἰων. συνηρημ. θεῦ, ἰδ. Ἰπόσοφ, ἀπαρρ. θέσθαι, μετοχ. θέμενος, η. ον. Θαμελιώδης σημ. [τίθημι], ὅτεω, „βάλλω, βάλλω, βάνω“. Α'.) Ένεργ. 1) κυρ. ἐπὶ τόπου, καὶ κατὰ τὰς διαφόρους πλοκάς, ἐν αἷς κείται, καταθέτω, παραθέτω, ἐμβάλλω, ἐπιθέτω κτλ., μετ' αἰτ. πράγματος, «λίθον» Φ 405 κ. α., εἰς προσδιωρισμὸν τοῦ τόπου συντάσσεται ὡς ἐξῆς: μετὰ μόνης δοτικῆς ν 364, σπανιότερον μετὰ τῆς Εἰς ζ' αἰτ., συνηθέστερον μετὰ τῆς Ἐν καὶ δοτ. ὡς τὸ Λατ. ponere in

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

aliqua re (ὅτε συνεκφράζεται καὶ ἡ μετὰ τὴν θέσιν ἡρεμία, γάσις) μετὰ τῆς Ἐπὶ καὶ δοτ. ἢ γενικ., Μετὰ μετὰ δοτ., Ἀμφὶ μετὰ δοτικ., Ἀνὰ μετὰ δοτικ. καὶ αἰτ., Ἰπὸ μετὰ δοτικ. καὶ αἰτιατ., οἷον «τὶ ἐν πυρὶ» Ε 245, «τὶ ἐν χειρὸσσι τινι» Κ 529 κ. α., «εἰς δίφρον» Ρ 544, «εἰς λάρνακα» Ω 795, 797, «κονέην ἐπὶ κρατὶ» Ο 480, «τὶ ἐπὶ γούνασι» Ζ 92, «ἐπ' ἀπῆνης» ζ 252, «τὶ ἄμ βωμοσσι» Θ 444, «ἀνὰ μυρίκην» Κ 466, «τὶ ὑπ' αἰθούσῃ» Ω 644, δ 297, «ὑπὸ ῥίνα» δ 445. 2) μεταφρ. ἐπὶ ψυχικῶν καταστάσεων· «μένος τινι ἐν θυμῷ» ἐμβάλλω, ἐμπνέω δύνάμιν, θάρρος· εἰς τὴν ψυχὴν, α 321, «θυμὸν τινι» Ω 49, «νόον, βουλὴν ἐν στήθεσσι» Ν 732, Ρ 470, «ἔπος τινι ἐν φρεσὶ» βάλλω· εἰς τὸν νοῦν τινος, δίδω νὰ ἐννοήσῃ λόγον, πρᾶγμα, λ 446, «μύθου τέλος ἐν φρεσὶ» ἐμβάλλω· εἰς τὸν νοῦν τινος τὸν τελειωτικὸν λόγον, τὴν τελείαν ἀπόφασιν (ἰδ. τέλος), Π 83, «ἔριν μετὰ τισιν» ἐμβάλλω, γ 436. 3) Ἰδίως α.) [ἐπιτίθημι], „βάλλω“, ὀρίζω, ἐπὶ τῶν ἀλλοθετῶν, «ἀέθλα» Ψ 263, «δέπας, βοῶν» Ψ 656, 750, λ 546 κ. α.· β.) ὀρίζω, διορίζω, «τέρματα» Ψ 333, «τιμὴν τινι» Ω 57, εὐδοκῶ, «οὕτω Ζεὺς θέλῃ» νὰ ὀρίσῃ, νὰ δώσῃ ὁ θεός, θ 465, ο 480· γ.) [ἀνατίθημι], ἀφιερω, «ἀγάλματα» μ 347, πρὸς Ζ 92· δ.) [κατατίθημι], θάπτω, ἐνταφιάζω, „(παρα)χώνω“, «σάπια» Ψ 83. 4) [περιτίθημι], προσξενῶ, περιποιῶ, ἐν γένει [ποιῶ], κατασκευάζω, „κάμνω“, οἷον ἐπὶ τεχνιτῶν Σ 544, 550, 561, «όρυμαγδόν» ι 235, «ἀλγισα τινι» Α 2, «φῶς ἐτάροισι» Ζ 6, Γ 95· ἔργα μετ' ἀμοτερίοισι· Γ 321, «κλέυθόν τινι» ἀνοίγω, Μ 399, «σκέδασιν τίθημι» διασκεδάζω, α 416.

5) μετὰ δόω αἰτιατ. [καθίστημι, ποιῶ], καθιστῶ, „κάμνω“, οἷον «τίθ. τινὰ ἱέρειον» Ζ 300. «τίθ. τινὰ ἄλοχον» Τ 298, ν 463, καὶ μετὰ ἐπιθετικῆς τῆς ἐτίρας αἰτιατ., οἷον «τίθ. τινὰ πηρόν» κάμνω τινὰ τυφλόν, Β 599, πρὸς Ε 422, Ι 483 κ. α. πλχ. Β'.) Μέσ. ὅπως καὶ τὸ ένεργ. ἀλλὰ πάντοτε μετ' ἀναφορᾶς πρὸς τὸ ὑποκείμενον. 1) ὅτεω, βάλλω, ἄ. ἐμαυτῷ, εἰς ἐμαυτόν, ἢ τί τῶν ἐμαυτοῦ, οἷον «δίφρον θεμένη» ν 387, «εἰς δίφρον ἄρνας θέτο» εἰς τὸν ἑαυτοῦ δίφρον Γ 310, «καλεῖς ἄορ.» τὸ ἕϊρος σου εἰς τὴν θήκην, κ 333, «ἀμφὶ ὤμοισιν ἔντισα» περιτίθεμαι (περὶ τοὺς ὤμους μου) τὰ ὅπλα, Κ 34, 149, «ἔλφος» θ 446 κ. α., «τίθεμαι τι ἐν φρεσὶ» διαλογίζομαι· τι ἐν ἐμαυτῷ, δ 729, «τίθεμαι τινι κόσον» βάλλω εἰς τὴν καρδίαν μου ὀργὴν ἐναντίον τινός, Θ 449· ὡσαύτως «αἰδῶ ἐν στήθεσσι» Ν 412. 2) παρασκευάζω, κατασκευάζω, «κάμνω», περιποιῶ ἐμαυτῷ τι, οἷον «δατα» Η 475, «δόρπον» Ι 88, «εὖ τίθεμαι ἀσπίδα» διευθετῶ τὴν ἀσπίδα μου, Β 382, «οἰκία, δῶμα» οἰκοδομῶ ἐμαυτῷ, Β 750, ο 211, «αὐλιν» Ι 232, «μάχην» συγ-

κροτῶ, Ω 403, πρὸλ. P 158, «ἐλέγχα» φ 333. Ἰδ. καὶ ἐπιγοτνίε. 3) μετὰ διπλῆς αἰτίας. «τίθεμαι τινα γυναῖκα» κάμνω, λαμβάνω τινά γυναῖκά μου, φ 72, «Ἀχιλλεύς ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγάλητορα θυμόν» ἔκαμε τὴν μεγάλην ψυχὴν τοῦ ἀγρίου, I 629.

ΤΙΘΗΝΟΜΑΙ, ἀποθ., μόνον εὐκτ. τιθηνοίμην, τρέφω, ἀνατρέφω, περιθάλπω, περιποιούμαι, «παῖδα» Γ. Δῆμ. 442. Ἐκ τοῦ

ΤΙΘΗΝΗ [-..], ἡ (ὅτω, θῆσαι=θηλάσαι), κυρ. τίεθῃ, «βυζῆστρα», τροφός, Ἰλ. Z 289, 467 κ. ἄ., «Διωνύσιον τίθηναι» εἶνε αἱ νόμοι αἱ ἀρεαδες, αἱ ἐπὶ τοῦ ὅρου Νύσης ἀναδρέψασαι τὸν Διόνυσον, αἱ μετέπειτα καλούμεναι Βάκχαι, Z 132, πρὸλ. Ἀπολ. 3, 4, 4.

ΤΙΘΗΣΘΑΙ, Δωρικ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τίθης, ἴδ. ΤΙΘΗΜΙ.

ΤΙΘΑΚΟΣ [-..], ὁ, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, Υ 437, ε 4, τὸν ὅποιον διὰ τὴν καλλονὴν ἀπήγαγε καὶ ὑπανδρεύῃ ἡ Ἥως. Κατὰ παράκλησιν τῆς θεᾶς ἔλαβε μὲν τὴν ἀθανάσιαν, οὐχὶ δὲ καὶ διαρκὴ νεότητα, Γ. Ἀφρ. 219—239.

ΤΙΚΤΟ (ΤΕΚ-), ἐξ ἧς τέχνη, τέκτων), ἐνεσ. -ει, παρ. τέκτον, ε, ἀναύς, τίκτε, μέλ. τίξω λ 249, Γ. Ἐρμ. 493, καὶ ἀπαρρ. τέκσθαι, Γ 99, Γ. Ἀπ. 104, ποιητικ. καὶ τεκίσθαι Γ. Ἀφρ. 427 (περὶ οὗ ἀμφιδέχων ὁ Βούτμανος ἂν ἔχει ὀρθῶς), ἀόρ. β'. ἔτεκον, καὶ ἀναύς, τέκον, ἀπαρρ. τεκύν, ἐπικ. τεκέειν, μέσ. ἀόρ. β'. ἐπικ. τεκόμην, τέκετο, ἀπαρρ. τεκέσθαι, παράγω, γεννῶν ἄ.) ἐπὶ ἀνθρώπων, οὐ μόνον περὶ τῆς μητρός [τίκτω], «γεννῶν», ἀπολ. ἔ μετ' αἰτ. «παῖδα, υἱόν». Ὁμ. πλγ., ἔ μετὰ δοτ. χαριστικῆς «τινί» Z 22 κ. ἄ., «ὑπὸ τινι» ἔκτενος, B 714, 728 κ. ἄ., ἀλλὰ ἔ περὶ τοῦ πατρός, [γεννῶ], «γεννῶν» E 875, Z 206, η 63, π 148 κ. ἄ., καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν γονέων, X 485 κ. ἄ. Ὡσαύτως καὶ τὸ μέσον, περὶ τῆς μητρός, B 742, O 187, K 48 καὶ τοῦ πατρός, B 741, δ 387 κ. ἄ., καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν γονέων, ψ 64, ω 293. β'.) ἐπὶ ζώων, «γεννῶν», οἷον περὶ ἵππου, Π 150, Γ 225, ἐπὶ προβάτου, δ 86, τ 143, περὶ πτηνῶν, B 343.

ΤΙΛΛΗ, μόνον παρ. ἐπικ. τίλλε, ον, καὶ μέσ. τίλλεσθην, -οντο, ἀπο(ἐκ)σπῶ, «ξεβρίζωνω, μαδῶν», «κόμην» X 406, «τρίχας ἐκ κεφαλῆς» X 78, Βατρ. 70. «πέλειαν» καταμαδῶ, «σωρομαδῶ» ἐπὶ ἀρπακτικοῦ ὀρνέου, ο 527. Μέσ. ἀπο(ἐκ)σπῶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου, «μαδουμαι», «χαίτην» κ 567 (ὡς σημεῖον τῆς λύπης) ὅθεν καὶ ἡ ζευγματικὴ σύνταξις «πρώτῃ τὸν γε ἄλλοχος καὶ μήτηρ τίλλεσθην» = τίλλόμεναι ἐθρήνουν, Ω 744.

ΤΙΛΦΟΪΣΤΑ, ἡ, ἄ.) πηγὴ τις τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῶν ἐν Βωιωτίᾳ παρά τὴν μεσημβρινὴν ὄχθην τῆς Κωπαΐδος ὑπὸ τὸ ὀμνύμενον ὄρος (Τιφωσιαστὸν ἢ Τιφώσιαστον ὄρος, τὴν σήμερον «Πέτρα» λεγόμενον) ὑπεράνω τῶν Ἀλαλκομενῶν,

Γ. Ἀπολ. 244, 377, 387. β'.) ἡ νόμφη τῆς ἀνωτέρω πηγῆς, Γ. Ἀπολ. 247, 256, 276 (ὅπου φέρεται ἡ διάφορος γραφὴ Τελφοῦσα, ἣν ὁ Βαουμ. παρεδέχθη εἰς τὸ κείμενον ὡς τὴν μάλιστα πασῶν ἀξιώπιστον. Ἐυμολογοῦσι δὲ τὸ ὄνομα τινὲς μὲν ἐκ τοῦ τίλφῃ Ἀττικῶς ἀντὶ σίλφῃ, ὅθεν ἢ Τιλφοῦσα κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ Τιλφοῦσσα, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ Δελφοῖ καὶ Δελφόνῃ (ὀνομασία τοῦ ὄρεως Πύθωνος παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρίνοις κατὰ πρῶτον ἀπαντωμένη).

ΤΙΛΦΟΪΣΤΟΣ, ὁ, ἐπιθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, Γ. Ἀπ. 386 (ὁ Βαουμ. γράφει Τελφοῦσιος).

ΤΙΜΑΧΟΣ [-..], ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ τιμαυχος (τιμή, ἔχω) ὁ τιμὴν ἔχων, ἔντιμος, Γ. Ἀφρ. 34, Δῆμ. 269.

ΤΙΜΑΤΑ [-..], ἐνεσ. καὶ παρ. εὐρίσκονται συνηρημένοι, μέλ. -ήσω, ἀόρ. ἐτίμησα, μέσ. τιμήσμαι μὲ παθ. σῆμ. Γ. Ἀπολ. 485, μέσ. ἀόρ. ἄ. ἐτίμησάμην, X 235, παθ. παρακ. τετίμηναι, τιμῶ. 1) ἐπὶ προσώπων, θεωρῶ τινα πολλοῦ ἄξιον, τιμῶ, ἢ προσφέρω εἰς τινα τιμὴν, γεραίρω, «τινὰ δωτίνῃσι» τιμῶ τινα διὰ δώρων, I 155 κ. ἄ. πλγ. Ὅθεν ὁ παθ. παρακ. ἔχω τιμὴν, τιμάς, εἶμαι ἐν τιμῇ «τετιμῆσθαι σκήπτρῳ» νὰ ἔχῃς τὴν τοῦ σκήπτρου (βασιλικὴν) τιμὴν, I 38, «ἔδρη καὶ κρέασι» M 340. (ἢ. Ἡ γενικὴ ἢ ἐν τῷ Ψ 649 «τιμῆς, ἧς τέ μ' εἰκαε τετιμῆσθαι» δὲν εἶνε συντακτικὴ τοῦ «τετιμῆσθαι» ἀλλὰ τῶν ἀνωτέρω «ὡς μευ αἰεὶ μέμνησαι, οὐδὲ σε λήθω» πάντοτε μὲ ἐνθυμεῖσθαι καὶ ποτὲ δὲν λησμονεῖς τὴν τιμὴν, ἣν πρέπει νὰ ἔχω» τὸ δὲ ἀναφορικόν «ἧς τε» δυνάμει τῆς ἐλπίδος ἐτίθη κατὰ γενικὴν ἀντὶ δοτικῆς, εἰς ἣν καὶ ἔτρεφεν αὐτὴν τὸ ΜΕ., ἂν ἔο Κρύγερος πιστεύει μᾶλλον ὅτι τὸ σχῆμα τῆς ἐλπίδος δὲν ὑπάρχει παρ' Ὁμ.). 2) ἐπὶ πραγμάτων τιμῶ, ἐκτιμῶ, ἀποδίδω ἀξίαν εἰς τι, «ἀοιδὴν» Γμ. 24 (23), 6. Τὸ Μέσ.=τῷ ἐνεργ., ἀλλὰ πάντοτε μετὰ τινος ἀναφορᾶς εἰς τὸ ὑποκείμενον, τιμῶ τινα παρ' ἐμαυτῷ ἢ κατ' ἐμαυτὸν, «τινὰ» X 235, «περὶ κῆρι» τ 280, υ 129. Ἐκ τοῦ

ΤΙΜΗ [-..], (τίω), 1) ἐκτίμησις, ἦγουν ὀρι. σμὸς τῆς ἀξίας, πράγματός τινος ἀφαιρεθέντος πρὸς ἀποζημίωσιν ὅθεν ἄ.) πρός τιμον, ἀντί τιμον, ἀποζημίωσις, «πληρωμή» (πρὸς ἐξιλέωσιν), «τιμὴν ἀρνοῦμαι τινι» ζητῶ νὰ λάβω ἀποζημίωσιν ὑπὲρ τινος, A 159, E 552, ὡσαύτως «τινῶ, ἀποτίνω τιμὴν τινι» ἀποδίδωμι πρόστιμον, πληρώνω, Γ 286, 288, 459, «ἄγω» προσάγω, προσφέρω, χ 57. β'.) ποινή, τιμωρία, ἐκδίκησις, ταῦτόν τῳ τίσις, ε 70, 117, πρὸλ. P 91. 2) προτίμησις, τιμὴ, σεβασμός, ἰδίω; ἔντιμος ὅστις, ἀξίωμα, «ἄξια», οἷον τῶν θεῶν I 498, O 189, ε 335, τῶν βασιλέων B 497, α 417 κ. ἄ., «βασιλεὺς τιμὴ» Z 493. Ἐκ τούτου

ΤΙΜΗΣΙΣ [-..], ἐς, ἐν, ποιητ. συνηρ. τι-

ἦν (|| ὁρμήτερον κατ' ἄλλου; τιμῆς; ἔνευ ὑπο-
γεγραμμένου), αἰτ. τιμῆντα, I 605, Σ 475 (οὕτως
συντηρημένοι ἐξέδωκε τὸ ἐπιθετον ἐν τοῖς δυοῖ
τούτοις χωρίοις αὐτοῖς; ὁ δὲ Γολδελος νομί-
ζων ἀδύνατον παρ' Ὁμ. τὴν συναίρεσιν τῶν εἰ-
ς ἐπιθέτων, ὡς ἐχούσης τὸ F τῆς καταλήξεως
ταύτης, προτείνει καινοφανὲς ἐπιθετον τιμῆς
(κατὰ τὸ ἀργίης, ἀδομῆς, ἀδολῆς, ἀκμή); ἐν τῇ πρώτῃ
χωρίῳ ἔτι τιμῆτα ἐν τῇ δευτέρῃ). Συγκριτ. τι-
μῆςτερος, α 393, ὑπερβ. τιμῆςτατος δ 614,
ο 414. 1) ἐπὶ προσώπων, πλήρης τιμῆς, ἔν-
τιμος, ἀξιώτιμος, ὑπέρτιμος, I 605, ν 429,
α 461. 2) ἐπὶ πράγματων, ἔχων ἀξίαν,
πολύτιμος, βαρύτιμος, χρυσός καὶ ἀργυ-
ρος· Σ 475, θ 393, λ 327, «δοῦρον δ 614,
ο 414. 1) ἐπὶ προσώπων, πλήρης τιμῆς, ἔν-
τιμος, ἀξιώτιμος, ὑπέρτιμος, I 605, ν 429,
α 461. 2) ἐπὶ πράγματων, ἔχων ἀξίαν,
πολύτιμος, βαρύτιμος, χρυσός καὶ ἀργυ-
ρος· Σ 475, θ 393, λ 327, «δοῦρον δ 614,
ο 414.

τίμιος [-υ-], η, ον (τιμή), ὁ ἔχων τιμὴν,
ἀγαθὴν ὑπόληψιν, ἀξιώτιμος, ἔντιμος, ἐπὶ
προσώπων, κ 384, «νῆος» ὑπὸ πάντων τι-
μῶμενος, Γ. Ἀπολ. 482, «γάμος τιμιος» ἔν-
τιμος, (|| τίμιαι; χαραίς; λέγεται ὁ «τίμιος
γάμος» ἐν τῇ καθολοιουμένη, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ
εὐχῆς), Γ. Ἀφρ. 443.

τινάσσει [-υ-], ποιητ., ἐνεστ. μετοχ. -ων,
-οντα; παρ. ἐπικ. τίνασσε, παθ. ἐνεστ. -εται,
παρ. -ετο, ἀορ. ἀ. ἐτίναξε, ὑποτ. τινάξη, μέσ.
ἀορ. ἀ. ὄταξ. ἀναύξ. τινάσθη, παθ. ἀορ. γ'.
πληθ. τίνανθεν ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐτίναχθησαν. 1)
Ἐνεργ. «τινάζω», σείω, πάλλω, «δοῦρε, ἔγ-
χος, φάσανον» M 298, Γ 163, X 311, ἔτι
δὲ «ἀερεοπῆν, αἰγίδα» N 243, P 595, «τινά»
κινῶ, «κουντῶ, τραβῶ», τινά, ἵνα ἐλκύσω
τὴν προσοχὴν τοῦ, Γ 385, «θρόνον» ἀνατρέ-
πω, χ 88· ἐπὶ τῶν ἀνέμων, (δια)σκορπίζω,
«ἦλιν θημῶνα» ε 368. 2) Παθ. τινάσσο-
μαι, O 609, ζ 43, πρβλ. ἐκτινάσσει. 3) Μέσ.
«τιναζέσθην περὰ» ἐτίναζαν τὰ περὰ των, δ
451· πρβλ. πιναός.

τίνισμαι [-υ-], ἑτεροσ. ποιητ. τύπος τοῦ τι-
νομαι, μέσ. ἐνεστ. -υτο-αι-ισθον, παρ. -υτο,
μετοχ. -ύμενος, λαμβάνω δίκην, ἀποζη-
μιῶσιν παρὰ τίνος, τιμωρῶ τινα, Γ 279,
T 260, ν 244, «λώδην» διὰ τὴν ὕδριν, ω 326.
(Ἡ γραφὴ τίνυσμαι ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ
Δοδίκου).

τίσι (τίω), ἀπαρρ. τίνειν, μετοχ. τίνων, μέλ.
τίσω, ἀορ. ἔτισα, ἀπαρρ. τίσαι, μέσ. μέλ. τίσο-
μαι, ἀορ. ἐτίσμεν (πανταχοῦ τὸ εἰ μακρόν).

Α.) Ἐνεργ. καταβάλλω ἀποζημιῶσιν ὅθεν
ἀ.) [δίδωμι δίκην], «πληρώνω» (ἀποζη-
μιῶσιν, πρόστιμον), ἐν γένει τιμωροῦμαι,
«τιμῆν τιν» καταβάλλω πρόστιμον ἢ ἀποζη-
μιῶσιν εἰς τινα, γδ. τιμῆ, «ὠλήν» δ 193, «ποι-
νήν» Βατρ. 98, μετ' αἰτ. τοῦ πράγματος ἢ τῆς
αἰτίας, δι' ἣν τιμωροῦμαι, «δάκρυα» «πληρῶ-
νω τὰ δάκρυα», ὁ ἔ. τιμωροῦμαι διὰ τὰ δά-
κρυα, Α 42· ὡσαύτως «ὑδριν, πόνον» ω 352,
φ 134, «τοῦ πατρὸς τίσεις λώδην» θά πληρώ-
σετε (θὰ τιμωρηθῆτε διὰ) τὴν ὕδριν τοῦ πατρὸς

σας, ἣν δηλ. ὁ πατὴρ σας ὕδρισε, Α 442. Σπα-
νώτερον μετ' αἰτ. τοῦ προσώπου, ὅσον «τίσεις
γνωτὸν ἐμόν» θὰ μοι πληρώσῃς τὸν ἀδελφόν, δ
ἔ. τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ, θὰ τιμωρηθῇ διὰ
τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφ., P 34· μετὰ δοτικ. τοῦ μέ-
σου, δι' οὗ δίδεται ἡ δίκη, ὅσον «κράται» «μέ-
τὸ κεφάλι σου θὰ πληρώσῃς», χ 218·
β.) ἐπὶ καλοῦ, καταβάλλω, «πληρώνω»
(τὴν ἀξίαν, τὸ ἀντίτιμον), «ζωάγρια» Σ 407,
«αἵμα πάντα» θ 348, «ἀμοιβὴν βοῶν» μ
382· ἔτι δὲ «πληρώνω», ἀνταμείβω, «εὐαγ-
γέλιον» τινὰ διὰ τὴν καλὴν εἰδῆσιν, ε 466.

Β.) Μέσ. 1) «πληρώνομαι», ἀποζη-
μιοῦμαι, ἀπολ. ν 45· ὅθεν συνήθως 2) [δι-
κην λαμβάνω, ζημιῶ], τιμωρῶ, ἐκδικου-
μαι, ἀπολ. ν 203, ο 411· ἀ.) μετ' αἰτίας, τοῦ
τιμωρομένου προσώπου, «Φήρας ἐτίσαστο» B
743, «τίσασθαι ἀλείτην» Γ 28, γ 197 κ. ἀ.
β.) μετ' αἰτ. τῆς τιμωρουμένης πράξεως, «ρό-
νον τινός» O 446, «βίην, λώδην» ψ 31, T 208
κ. ἀ. γ.) συνήθως μετ' αἰτ. προσώπου καὶ γε-
νικῆς τῆς αἰτίας, δι' ἣν γίνεται ἡ ἐκδίκησις, [λαμ-
βάνω παρὰ τίνος δίκην τινός], «τινὰ κακοῦ-
τος» τιμωρῶ τινα διὰ τὴν κακοῦργίαν τοῦ, Γ
366, ὡσαύτως «τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβάσις»
γ 206· δ.) σπανίως μετὰ διπλῆς αἰτίας, «ἐτί-
σαστο ἔργον ἀεικὲς Νηληΐα» ἐτιμώρησε τὸν N.
διὰ τὸ ἔργον, O 236.

τίπιτε, κατ' ἐπικ. συγκοπήν ἀντὶ τοῦ τί ποτε,
πρὸ φωνηέντος δασυνομένου «τίθω» Δ 243, «τί,
διὰ τί», (διὰ) τί ἀράγῃ, Α 202, α 225 κ. β. πληχ.

Τίτις, νῆος, ἡ, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀρ-
γολίδος, κτισθεῖσα κατὰ τὴν μυθικὴν παράδοσιν
ὑπὸ τοῦ Προΐτου καὶ ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Κυ-
κλώπων διὰ πελωρίων τειχῶν (ὅθεν «τειχεύσε-
σα»), καθέδρα τοῦ Περτίως, B 559. (Κατὰ τὸν
Ε. Κούρτιον, τὸν ἐν τῇ περιγησίᾳ τῆς Πελο-
ποννήσου ἀκριβῶς περιγράφαντα τὰ μέχρι καὶ
τῆς σήμερον σωζόμενα σπουδαία λείψανα, μά-
λιστα τῶν Κυκλωπέων τειχῶν, ἐτομολογεῖται
τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ τύρις, τύρσις (Λατ. turis),
ὁ ἔ. πύργος, ἀκρόπολις).

τίς, τί, ἀόριστος ἀντωνυμία ἐγκλιτική, γενικ.
παρ' Ὁμ. πάντοτε Ἰων. τευ, B 388, γ 348 κ.
ἀ. πλη., καὶ τεο, π 305, δοτ. τινί (ἐν τῇ «οὐ
τινί», ἀλλαχοῦ δὲ) τωφ, P 227, λ 502, ν 114,
καὶ Ἀττικ. τω, Α 299, M 328, N 327, αἰτ.
τινά, τί, δοτ. τινέ, δ 26, ἐκ τοῦ πληθ. μόνον
τινάς, Π 733, λ 371, τὸ οὐδ. πάντοτε ἄσσα
(δπ. γδ.) ἀντὶ τοῦ τινά, γδ. καὶ ὅστις. 1) τίς,
«τινάς, ἔνας, κάποιος», εἰς τίς, «ἕνας κά-
ποιος», ὡς οὐσιαστικὸν τε καὶ ἐπιθετον, πολ-
λῆκις μετὰ γενικ. διαιρετικῆς, «θεῶν τις» κ. ἀ.,
μετὰ δεικτικῆς ἀντωνυμίας, «ἄλλος δ' αὖ τέ τις
οὗτος» ν 380. (|| Ἄλλ' ἐνταῦθα συνάπτεται ἡ
ἀόριστος ἀντωνυμία μαλλον μετὰ τοῦ «ἄλλος»
καὶ τοῦτον τοῦ συνδυασμοῦ ἐπεξηγήσαι εἶνε ἡ
«οὗτος»; μετὰ τῆς «οἷος» ἀποτός τις, «οὐδ' ἄν

τί λογι-^ς, E 638, ι 348, υ 377. 2) ἐπὶ ἀορίστου τινὸς μερικῶ προσώπου ἀνήκοντος εἰς μέγα τι πληθὺς, „ένας, κανένας, κάποιος“, Δατ. aliquis, Z 459, 479, ε 324 κ. α., ζ περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ πᾶς, οἷον «εὐ μέν τις ὁρμηιάσθω». B 382, Π 209, P 227, 254, α 302. ὅθεν διὰ ταύτην αὐτῆς τὴν περιληπτικὴν ἡ σημασίαν τίθεται ἐνίοτε ἢ εἰς αὐτὴν ἀναφερομένη ἀναφορικῇ πληθυντικῶς «τῶν κέ τεφ στύσαιμι, οἳ κείνον βιώνονται» λ 502 (ὅπου ἄλλοι ἀνευ ἀποχρώτος λόγου ἐξυποννοῦσι τὴν βαικτικὴν ἀντωνυμίαν τῶν, εἰς ἣν ἀναφέρουσι γὰρ ἀνφορικῇ «οἷ»). 3) Συντασσόμενη μετ' ἐπιθέτων (ἢ καὶ οὐσιαστικῶν ἐνίοτε) ἀοριστεύει τὴν ἔννοιαν αὐτῶν οὕτως, ὥστε ἀναλόγως τῆς συναφείας ἀποδίδει ὅτε μὲν ἐπιτακτικῇ, ἱκανῶς, „ἀρκετά, πολὺ“, ἄλλοτε δὲ ἐλαττωτικῇ, ὁπωσοῦν, „κάπως“, εἰτε προτασσόμενη εἰτε ἐπιτασσόμενη, οἷον «ζάκοτός τις» Γ 220, «ὡς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι» ρ 449, πρβλ. σ 382, υ 140, «πολλὸς τις ἔκιστο» μέγας καὶ πολὺς ἐξηπλώθη, Η 156. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ οὐδέτι. τί, ὡς ἐπὶ ῥήμα λαμβανόμενον μετὰ ῥημάτων ζ ἐπὶ ῥημάτων, „ἀρκετά, πολὺ“ ἢ ὁπωσοῦν, ὀλίγον, «τόφρα τί μοι περιδῆσαι Τρώων φίλτερον ἦεν» Φ 404, X 382 κ. α., «οὔτε τι λίην ταρβέσ» οὔτε φοβέσται τόσον πολὺ, N 284, «ἢ ρά τί μοι κεχολώσεται» E 424 κ. α. Ἐνίοτε ἢ «τίς» ἐξυπακούεται ὡς ὑποκείμενον, N 287, «ὡς δ' ἐν δνεῖρῳ οὐ δύνανται φεύγοντα διώκειν» X 499.

τίς, τί, γεν. τίνος, ἀντωνυμ. ἐρωτηματικῇ (πάντοτε ὀρθοτονουμένη), ἐπικῶς καὶ Ἰωνικῶς γεν. πάντοτε τέθ B 225, Ω 428, δ 463 καὶ τῶς Σ 192, ο 509, υ 257. γεν. πληθ. τέων Ω 387, υ 291 (κατὰ συνίτησιν μονοσύλλαβος ζ 449, υ 200). 1) ἐν εὐθείᾳ ἐρωτῆσαι ὡς οὐσιαστικόν τε καὶ ἐπίθετον, „τίς, ποτός“ καὶ τὸ οὐδ. „τί, ποτὶν“ Ὁμ. πλγ., μετὰ γενικ. «τίς θεῶν» Σ 482 ὡς κατηγορούμενον «τίς δ' οὔτος ἔρχεται» ὡς τίς ἔρχεται σὺ ἐδῶ, ὅ ἐ. τίς εἴ σὺ ὁ ἐρχόμενος ἐνθάδε, K 82. «ἐς τί» ἕως πότε, E 465, «τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;» [ἐξυπακ. ἐστὶ] τί (ὄφελος, συμφέρον) ἔγω ἐγὼ ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τῆς βοηθείας; Φ 360. 2) σπανίως ἐν πλῆθει ἐρωτῆσαι «οὐκ οἶδα τῶν θν κλυτὰ τεύγεα ἐξῆω» Σ 192, ο 423, ρ 386. 3) Τὸ οὐδ. τί, ὡς ἐπὶ ῥήμα, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη τὸ „τί“, ἀντὶ τοῦ διὰ τί, πρὸς τί, πῶς, τίνας ἐνεκα, A 362, α 346 κ. α., πρβλ. καὶ τίποτε. 4) περὶ τῆς φρ. «τί παθὼν» A 343, τδ. πάισα.

τίσις [~], ιος, ἡ (τίω), κορ. ἀπόσις, ἰδίως α.) ἀποζημιώσεις, ἱκανοποιήσεις, πληρωμὴ, 676. β.) συνήθερ. ἀνταπόδοσις, ἐκδίκησις, τιμωρία, ποινή, X 49, «τινός» περὶ τινος, διὰ τι, Τ Δήμ. 368, «ἐκ γὰρ Ὀρίσταο τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδου» ἐκ τοῦ Ὀρ. θδ ἐπέλθῃ

ἐκδίκησις τοῦ Ἀτρεΐδου, ὅ ἐ. ὑπὲρ τοῦ Ἀτρεΐδου, α 40, ν 144.

ΤΙΤΑΙΝΑ, ἑτερος μετ' ἀναδιπλασμοῦ τύπος τοῦ τείνω (τα-, ταν-), κατ' ἐνεργ. ζ παρατατ. συγχόν., ἀορ. μετοχ. τινήνας. Α') Ἐνεργ. 1) τανύω, ἐντείνω, „τεντώνω“, οἷον «τόξα» Θ 266.

2) ἰδίως ἐκτείνω, „ἀπλώνω“, «χεῖρε» N 534, «τάλαντα» κρατὸς τεταμένα, Θ 69, «τράπεζαν» (πρβλ. τανίον, 1, γ) παρατιθῆμι τὴν (ἐκτεταμένην) τράπεζαν, κ 354. 3) ἐλαύνω, „σύρω, τραβῶ“ (εἰς μήκος) «ἄρμα, ἄροτρον» B 390, M 58, N 704, ἀπολ. Ψ 403 (ὅπου τινὲς ἀμεταβάτως ἐκδέχονται τὸ ῥήμα: ἐλαύνετε, τρέχετε). Β) Μέσ. 1) τανύω, ἐντείνω, „τεντώνω“ τι τῶν ἑμαυτοῦ, «ἐπὶ Τυδείδῃ ἐπινάινετο καμπύλα τόξα» κατὰ τοῦ Τυδ. ἐνέταίνε τὸ τόξον του, E 97, A 370, ὡσαύτως καὶ ρ 259 «τίς δέ κε τόξα τιταίνονται; τίς ἤθελε τανύσῃ καθ' ἑαυτὸν (στέβῃ νὰ τανύσῃ) τόξον;

2) τανύσμαι, „τανύζομαι, πεντώνομαι“ (εἰς ἐνδείξει τῆς τῶν δυνάμεων ἐντάσεως ἐπὶ πολυμύχου ἐργασίας), λ 599. ἐπὶ πτηνῶν ταχέως ἱπταμένην «τετανομένην πετέρυγασσιν» ἐντείνοντες τὴν δύναμιν τῶν πετέρυγων των, δ 149. Ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαυνόντων ἱππῶν, «τρέχω μὲ τὰ τέσσαρα», X 23, Ψ 518.

ΤΙΤΑΝΟΚΤΟΝΟΣ [---], ὁ, ὁ τῶν Τινάνων φονεὺς, μόνον Βατρ. 282.

ΤΙΤΑΝΟΣ [~], ὁ, ὅρος τῆς Θεσσαλίας, ὀνομασθὲν οὕτως ἐκ τῆς πολλῆς ἐν αὐτῇ τιτάνου («λευκόγειον γὰρ τὸ χωρίον» λέγει ὁ Στράβ. 9, 5, 48) B 735.

ΤΙΤΑΡΗΣΙΟΣ [~], ὁ, ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, οὐ μακρὰν τοῦ Ὀλύμπου, παραποτάμιον τοῦ Πηνειοῦ ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις Εὐρωπαϊκὸς ὀνομασθεὶς, τὴν δὲ σήμερον Σαραντάπορος, B 751.

ΤΙΤΗΝ [-], ἦνος, ὁ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ Τιτάν, πληθ. οἱ Τιτῆνες, οἱ Τιτᾶνες, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, προγενέστερόν τι θεῶν γένος, εἰς δ' ἀνήκον οἱ ἔξῃς: Κότος, Κρετός, Ἰπερίων, Ἰαπετός, Κρόνος. Ἐχόντες ἀρχηγὸν τὸν Κρόνον ἐξεθρόνισαν τὸν πατέρα των καὶ ἐβασίλευον ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἐν τῇ οὐρανῷ. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατακρήμνισεν αὐτοῦς ὁ Κρόνος: εἰς τὸν Τάρταρον. Ἐντεῦθεν ὀργισθεὶς ἡ Γαῖα ὑπεκίνησε τὸν υἱὸν τοῦ Κρόνου Δία, ὅστις ἐκθρόνισας τὸν πατέρα καὶ διώξας αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον, ἔλαβε τὴν βασιλείαν. Κατὰ πρῶτον μνημονεύονται ὑπὸ τὸ ὄνομα «Οὐρανίωτες» E 898 (τδ. καὶ Οἰρανίαν), ἔπειτα καὶ «Τιτῆνες» E 279, Τ. Ἀπόλ. 335, Βατρ. 283 (ἐνθα ὁ τύπος Τιτᾶνες). Εἶνε τὰ σύμβολα τῶν βιζίων, τὸν κόσμον μεταποιουσῶν δυνάμεων τῆς φύσεως. (Ἡ ἐτυμολογία καὶ ἐρμηνεία τῆς λ. εἶνε ἀμφίβολος: ἡ ἀρχαιοτάτη εἶνε ἡ παρ' Ἡσιόδου, Θεογ. 207, ἐκ τοῦ τιταίνω, οἰοῦναι οἱ τὰς ἰδίας αὐτῶν δυνάμεις ἐντείνον-

τες. Κατὰ δὲ τινὰς νεωτέρους παράγεται ἐκ τοῦ τίω, καὶ σημαίνει τοὺς ἐντίμους).

ΤΙΤΟΣ [·...], ὁ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ τίνω, ἀνταποδοσόμενος, «πληρωμένος», «τιτὰ ἔργα» ἔργα ἀνταποδόσεως, ἐκδικήσεως, ὁ δ. ἐκδικητής, Ω 213 f. Οὕτως: («ἂν τιτὰ») ἔγραψεν ἔνταθα ὁ Βέκκερος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν πάντες, πλὴν τοῦ Φαίσιος καὶ Δυντίζερου, κατὰ τινὰ παρὰ τῷ Σχολ. γραφὴν ἀντὶ τοῦ συνήθους ἀντιτα, ἴδ. ἈΝΤΙΤΟΣ.

ΤΙΤΙΟΣ [·...], ὁ, υἱὸς τῆς Γαίας, πελώριος γίγας, κατακείμενος ἐν Ἀθῇ καὶ κατέχων ἐννέα πλέθρα γῆς. Θελήσας νὰ παραβιάσῃ τὴν Λητώ ἐρυνεῦσθαι ὑπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς καὶ γούπε κατέπρωγον ἀπαύστως ἐν τῇ Ἀθῇ τὸ ἦπαρ αὐτοῦ, λ 576 ff. Κατὰ τὸ η 324 κατέκει ἐν Εὐβοίᾳ κατὰ δὲ τοῦ μεταγενεστέρου ἐν Πανοπέ. Οὗτοι ἐθεώρουν αὐτὸν καὶ ὡς υἱὸν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἑλένης, Ἀπόλλ. 4, 3, 42.

ΤΙΤΙΣΚΟΜΑΙ [·...], ἐπικ. (τετισκεσθαι, τεύχω) μόνον κατ' ἐνερ. καὶ παρατατ. 1) παρασκευάζω, «κάμνω» «πύρ» ἀνάπτω, Φ 342, «ἵππους ὑπ' ὄχρεσσι» ὑποξυγνώμω τοὺς ἵππους· εἰς τὰ ἄρματα, © 44, Ν 23. 2) συνηθέστερον σπουδάζω νὰ ἐπιτύχω, δ. ε. σκοπεύω, «σημαδεύω» α.) κυρ. «θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὄχλας» ἔντα τιτυσκομένη· σημαδεύουσα κατ' εὐθείαν, (|| ὥστε δηλ. οἱ ἀνακοπόμενοι ὄχεϊ νὰ ἀντικρύσωσιν εἰς τὰς ἀπέναντι εἰσοχάς, εἰς 2; μέλλουσι νὰ εἰσδύσωσι) φ 48, ἰδίως ἐπὶ τῶν πόρ- ρωθεν βαλλομένων ὅπλων, ἀπολ. φ 421, χ 148, ω 181 μετὰ γενικῆς τοῦ σκοποῦ, «τιτυσκομένος κεφαλῆν» σημαδεύων τὴν κεφαλὴν, Α 350, Ν 159, 498 κ. α. μετὰ δοτ. τοῦ ὅπλου «δουρί» Ν 459, 370, Βατρ. 219, «ἔγχεϊ» Φ 582, «ἰοίσι» Γ 50. β.) μεταφορ. «φρεσὶ» σπουδάζω νὰ ἐπιτύχω τι κατὰ νοῦν, ὁ δ. διανοοῦμαι, προτίθεμαι, «σκοπεύω» Ν 558, ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νεῶν τῶν Φατάκων, αἵτινες παρ' Ὀμ. ἔχουσιν ἀνθρωπίνας τινὰς ἰδιότητας «ὅφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκομένη φρεσὶ νῆες» ἵνα σε παραπέμπωσιν ἐκεῖσε σκοπεύουσαι, διευθυνόμεναι, θ 556 (|| ὅπου προτιμότερον νὰ ἀποδοθῇ τὸ «τῇ» εἰς τὸ «τιτυσκομένη» εἰς ἔκφρασιν τοῦ σκοποῦ, ἢ εἰς τὸ «πέμπωσι»).

τίσω ἴδ. ΤΙΣΤΕ.

τίω, ποιητ. ἀπαρρ. ἐπικ. τίμεν, ο 543, παρατατ. θαμιστικ. τίσκον καὶ παθ. τίσκετο, μέλ. τίσω, ἀόρ. α. ἔτισα καὶ ἀναύξητ. τίσα, παθ. παρακ. τιτιμένος, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ τιμῶ, δ. ε. α.) ἐκτιμῶ, θεωρῶ ἀντάξιον, «τρι- ποδα θυωδεκάβοιον» ἐκτιμῶ ἀντὶ (νομίζω ἀντά- ξιον) δώδεκα βοῶν, Ψ 703, πρὸλ. ς. 705, «τινὰ ἐν καρὸς ἀισῇ» 1378, ἴδ. κλρ. β.) μετα- φορ. τιμῶ, ἐκτιμῶ, θεωρῶ τινὰ ἀξιοτίμον, «τινὰ» Ὀμ. πλχ. «θεοὶ δίκην καὶ αἵσιμα ἔρ- γ' ἀνθρώπων» τιμῶσι τὴν δικαιοσύνην κελ. ε 84. «ἴσον ἢ ἰσά τινι» Ε 467, Ν 476 κ. α., λ 483,

«ὁμῶς τινι» Ε 535, Ὑμ. 4, 5, «τινὰ θεῶν ὦς» 1302, «περὶ τινος» περισσώτερον τινος, ὑπέρ τινα, Σ 81. Παθ. τιμῶμαι, «τινὶ» ὑπὸ τινος Ε 78, ξ 205 κ. α. μετοχ. «τετιμένος» ἀξιο- τιμος, ὑπὸ πάντων τιμώμενος, «τιμημένος», Γ 426, ν 28 κ. α., Ὑ Ἀπ. 479. [Τὸ ἰπαντα- χὸς μακρόν, πλὴν ἐν τῇ ἐνερ. καὶ παρατατ.].

ΤΛΗΜΟΣΙΝΗ [·...], ἡ (τλήμων), πολυπά- θεια, κακοπάθεια, δεινοπάθημα, Ὑ Ἀπ. 491.

ΤΛΗΜΩΝ, ΟΡΟΣ, ὁ, ἡ, ποιητ. α.) ὑπομενετι- κός, ἀνεκτικός, ἀνένδοτος, ἱπομ. καρτερικός, εὐτολμος, ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσεύς, Ὀδ. Κ 231, 498, περὶ τοῦ αὐτοῦ, «τλήμωνα θυμὸν ἔχων» καρτερόφθογος ἢ εὐτολμον ἔχων ψυχῇ, Ε 680- ἐτι δὲ δεινο(πολυ)παθής, ἐλσεινός, ἀθλίας, Βατρ. 407. β.) θρασύς, παράτολμος, ἀναλ- σχυντος, Φ 330. ὡσαύτως δὲ καὶ «γαστρός ἐρίως τλήμων» Ὑ Ἐρμ. 296 (κατ' ἄλλους δὲ: ἀθλίας, αἰσχρός). Ἐκ τοῦ

ΤΛΗΝΑΙ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. ἑλλειπτ. ῥή- μα (ἐκ τῆς ῥίζ. ΤΕΛ-, ΤΑΛ- καὶ κατὰ μετάθεσιν ΤΑΛ-, ἐξ ἧς) μέλ. τλήσομαι, ἀόρ. β'. ἔτλην, γ'. ἐνικ. ἀναύξ., τλή, α. πληθ. τλήμεν, Ε 383, γ'. πληθ. ἔτλαν, ἀντὶ τοῦ ἔτλησαν, Φ 608, πολλάκις κατ' εὐκτ. τλαίην, γ'. πληθ. τλατέν, Ρ 490, ἐκ τῆς προστακτ. τλήθι, γ'. ἐνικ. τλή- τω, Τ 220, λ 350, β'. πληθ. τλήτε, Β 299- ἐτι δὲ ἀόρ. α. ἐτάλασα, ἐπικ. ἐτάλασσα, Ρ 466, ὑποτ. ταλάσσης, -η, Ν 829, Ο 164. (Ὁ ἀόρ. οὗτος εἶνε μόνον ἐπικός), παρακ. μετ' ἡ- μασίαν ἐνεστώτος τέτληκα, ας, ε, Α 228, 543, τ 347, α. πληθ. συγκομ. τέτλαμεν, υ 311, Ὑ Δήμ. 448, 217, προστακτ. τέτλαθι, Α 586, Ε 382, υ 48, γ'. ἐνικ. τετλάτω, π 275, εὐκτ. τετλαίη, Ι 373, ἀπαρρ. τετλά- μεναι, μ 307, καὶ τετλάμεν, γ 209, ζ 490, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: τετλάναι, μετοχ. τετληώς, -ότος, θηλυκ. -ηῖτα, υ 23. α.) ὑπομένω, «ὑποφέρω», ἀνέχομαι, ὀφίσταμαι, «τί, τόσα, πολλά», Ὀμην. πλχ., «δύστών» Ε 395, «εὐνήν» Σ 433, «τινὰ» δέχομαι τινὰ (ἐν τῇ μάχῃ), ὀφίσταμαι τὴν ὀρυήν τινος, Ρ 490, ἀπο- λελ. ἀντέχω, καρτερῶ, Α 586, Τ 308, ν 307 κ. α., «τετλησὶ θυμῷ» μετὰ καρτερίας ψυ- χῆς, δ 447, λ 481, «κραδίη τετληῖτα» ἡ καρ- τερικὴ καρδία, υ 23. Ὡσαύτως καὶ μετὰ μετο- χῆς συντασσόμενον, «τλήσομαι ἄλγιστα πάσχων» ε 362, «τάδε ἔχ τετλαμεν εἰσροφῶντες» υ 311. (Οὕτως ἔχει ἡ ἀρχαία γραφὴ τέτλαμεν χρό- νου ὑπερσυντ. μετ' ἡμασίαν παρατακτικοῦ, — ἂν καὶ δύναιτο ἴσως ὀρθότερον νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς παρακείμενος μετ' ἡμασίαν ἐνεστώτος, καθ' ἃ καὶ ὁ Δυντίζερς φρονεῖ. — παρεδόχθησαν δὲ αὐτὴν πάντες σχεδὸν οἱ ἐκδοταί, πλὴν τοῦ Οδορφίου ἢ Διονορφίου, οἵτινες κατὰ τὸν Σχολ. καὶ τι ἀντίγραφον ἔγραψαν τετλάμεν, ἀπαρρ. δηλ. μετ' ἡμασίαν προστακτικῆς). Ἐτι δὲ καὶ

μετὰ τοῦ «ὅτε» Ε 385. (1. Ἡ περίστασις αὕτη ἀνέκα μᾶλλον εἰς τὴν ἀπόλυτον χρῆσιν τοῦ ῥήματος· ὅ·) μετ' ἀπαρρ. ὑπομένει, τολμῶ, ἀποφασίζω, «βασίς ἡ φυγὴ μου», δύναιται, Α 228, Δ 94 κ. α., Α 543, Γ 424, Χ 436, δ 716, λ 425.

Ταμπόλεμος, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείου καὶ τῆς Ἀστυγῆς (Ἀστυδαμείας κατὰ τὸν Πίνδαρον). Φονεύσας κατὰ λάθος τὸν θεῖον αὐτοῦ Αἰχμάνιον κατέφυγεν εἰς τὴν Ρόδον καὶ γενομένοις ἐνταῦθα βασιλεῦς ἐσπράττει καὶ αὐτόν· κατὰ τῆς Τροίας ἄγων τοῦ Ροδίου μετὰ ἐννεά νεῶν, Β 653 ἔς. Ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόου, Ε 659. 2) υἱὸς τοῦ Δαμάφορος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 416.

Ταπιός, ἡ, ὄν, ποι. (τληναι), ὑπομενετικός, ἀνεκτικός, καρτετικός, «θυμός» Ω 49 τ.

Τμήγα, ἑτερος ἐπικ. τύπος τοῦ τέμμη, κόπτω, ἐξ οὗ τὸ γ'. πληθ. τοῦ παθ. ἀορ. τμάγεν Δωρικ. ἢ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐμάγησαν, «ἐπεὶ ἄρ τμάγεν» 37^α οὐ ἀπεχωρίσθησαν ἢ διασκέδασθησαν, Π 374. Ἰδ. ἢ ἀποτμήγα ἢ διατμήγα.

Τμήαην, ἐπικ. ἐπὶρ. (τέμνω), τμητικῶς, κοπτικῶς, «κοφτά, κοφτερὰ», «ἐγγχείη τμήαην αὐχέν' ἐπὶ λθ» κοπτερὰ ἐπέρασεν ἐπάνωθεν τοῦ αὐχένος, ἔκοψεν ὀλίγον ἐπάνωθεν τὸν αὐχένα, Η 262 τ.

Τμήαλος, ὁ, ὅρος τῆς Λυδίας πλησίον τῶν Σάρδεων, παράγων ἀφθονον οἶνον, κρίκον καὶ χρυσόν, τὴν σήμερον Βόσ-Δάγ, Β 866, Γ 385.

τοῖσι, ποιητικόν, ἰδιω. ἐπικόν ἐπὶρ. τοπικόν α.) δεικτικὸν ἔχει, αὐτοῦ, Ο 239 τ., Γ. Ἀπόλ. 224^α ὅ·) ἀναφορικόν=οὗσι, ὅπου Γρ. 18, 25.

1. τοῖ, Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σοί, ἰδ. στ.

2. τοῖ, μόριον ἐγκλιτικόν, περὶ τῆς ἐτομολογίας καὶ κυρίας σημασ. τοῦ ὁποῦ διχογνωμοῦσιν οἱ ἐρμηνευταὶ Πιθανώτατα κατὰ τὸν Δάμμιον καὶ Ναιγέλοδαχ εἶνε ἡ δοτικὴ τοῖ (σοί), ἦτις ἐκ τῆς ἠλικῆς (χαριστικῆς ἢ ἀντιχαστικῆς) λεγομένης σημασίας αὐτῆς μετέπεισεν εἰς ἐπιρρηματικὸν μόριον, κυρ. λοιπὸν σημαίνει πρὸς σέ, χάριν σοῦ (λέγω τι), «σοῦ λέγω» (Κατ' ἄλλους δὲ καταγωγὴν μὲν ἔχει τὴν αὐτὴν μετὰ τὴν δεικτικὴν ἀντωνυμίαν τῆ, καὶ κυρίαν σημασίαν τοπικὴν. Κατὰ δὲ τὸν Κλόττιον ὑπάρχουσι δύο τοῖ, τὸ μὲν δεικτικὸν ὡς ἀνωτέρω τὸ δὲ ἕτερον ἴσον πρὸς τὸ τῷ ἢ τινί, ὅπερ αὐτὸς ἐρμηνεύει τροπικῶς: aliquo modo, necsio quo modo· ἀμφότερα αὐτὰ αἱ γνωμαὶ εἶνε ἀπίθανοι). Ἐκφράζει λοιπὸν βεβαιώτητα ἢ ἀπαιτήσιν πίστεως περὶ τῶν λεγομένων, ὅτι σχεδὸν τῆς καθομιλουμένης τὸ «σοῦ λέγω, σὲ βεβαίω», καὶ τὸ εὐαγγελικόν «ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν». Ὅθεν τίθεται α.) ἐπὶ βεβαιώσεων, πίστευέ με, σὲ βεβαίω, ἀναμφιδόλως, «καὶ τοὶ ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ πόλλ' ἔναρα Τρώων» ἢ ἐγὼ, σὲ βεβαίω, ἔχω ἔξ. Ν 267, «αὐτὰρ τοὶ καὶ κελῶ ἐγὼ παραμυ-

θησαίμην» ἀλλ' ἐγὼ δύναμαι νὰ σὲ βεβαίωσω ὅτι καὶ ἐκεῖνον ἔθελα μεταπέσειν ἔξ. Ο 45 κ. α. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἰσχυρῶν ἀντιθέσεων «ἀλλ' ἔστι τοὶ καὶ ἐμοὶ θάνατος» Φ 410, πρὸλ. τὸ «ἢ μὲν τοι, ἦτοι, οὐ τοι» ὅ·) ἐπὶ ἀξιωματῶν καὶ γνωμῶν ἀναντιρρήτου ἀληθείας, βεβαίως, ἀναντιρρήτως, ἐξ ἀπαντος, «οὐκ ἀρετὴ κακὰ ἔργα, κίχάνει τοὶ βραδὺς ὥκον» θ 329, πρὸλ. δ 276, π 499, φ 172, Β 298, Γ 458, Μ 412 κ. α. γ.) ἐπὶ πραγμάτων, ὧν ἡ βεβαιότης ὡς ἐκ τῶν προηγουμένων ἐξαγομμένη παρίσταται ἀναμφισβήτητος, ἐξ ἀπαντος λοιπὸν, βεβαίως λοιπὸν, «ταύτης τοὶ γενεῆς καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι» Ζ 241 (ἀλλ' ἐνταῦθα δύναται τὸ «τοὶ» νὰ ᾔνε καὶ ἠθικὴ δοτικὴ)· ὅ·) ἐπὶ ἐρωτήσεων «ποῦ τοὶ ἀπειλαὶ σῖχονται;» Ν 249, (Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα προτιμότερον νὰ ἐκληφθῇ τὸ «τοὶ» ὡς δοτικὴ ἠθικὴ: ποῦ εἶνε αἱ ἀπειλαὶ σου; «ποῦ πᾶν οἱ φοβερισμοὶ σου;»).

3. τοῖ, ἀντὶ τοῦ σοί, ἰδ. δ, ἡ, τὸ.

τοιγάρ, ποιητ. μόριον, συνήθ. ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως τεθέμενον, διὰ τοῦτο σωστόν, ὅθεν, λοιπὸν, «τοιγάρ ἐγὼν ἐρέω» Α 76, α 179 κ. α. (Ὅπου εὐρίσκεται «τοιγάρ τοι» τὸ δευτέρον τοι κεῖται ἀντὶ τῆς ἀντωνυμίας σοί, Κ 413, α 244 κ. α. πλγ. 11. Τὸ δὲ πρῶτον τοῖ διαφέρει τοῦ ἀνωτέρω 2. τοι, ἰσοδυναμοῦν πρὸς τὸ δεικτικὸν τῷ=διὰ τοῦτο, τὸ δὲ γὰρ ἐπιτείνει ἢ ἐξαιρεῖ μᾶλλον τὴν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀκολουθίαν τὴν ὑπὸ τοῦ τοι σημαυνομένην).

τοῖος, ἡ, ὄν (ἐκ τῆς ἀντωνυμ. ῥίς το-) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., ἀνταπόδοτος δεικτικὴ ἀντωνυμία ποιότητος σημαυτική, τοιοῦτος, «τέτοιοι» (ἰδ. τοιοῖτος), Δατ. talis, ἀνταποδομένη εἰς τὴν ἀναφορ. «οἷος» Α 262 κ. α., ἢ «ὁποῖος» Γ 250, ρ 421, ἢ «ὅς» Η 231, δ 286 κ. α., σπανίως εἰς τὴν «ὅπως» π 208. Πολλάκις δὲ καὶ ἀνεῖ ἀνταποδόσεως (11. ἦτις ὅμως ἐνυπακούεται ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου) Δ 289 κ. α., Εἰς ἀκρίβεστερον προσδιορισμὸν ἢ κατατόπισιν τῆς ποιότητος λαμβάνειν α.) ἐνίοτε τὴν δοτικ. «τεύχεσι τοῖον» κατὰ τὰ ὅπλα τοιοῦτον, ὅμοιον, ὁ. ἔ. ἔχοντα τοιαῦτα, ὅμοια ὅπλα, Ε 450· ἔλλοις δὲ τὴν αἰ. «τοῖος δὲ τε χιτῶν» Γ 359· ὅ·) μετ' ἀπαρρ. τοιοῦτος ὥστε, «τέτοιος ποῦ», ὁ. ἔ. ἱκανός, ἐπιτήδειος, «ἤμετε δ' οὐ νό τι τοῖσι ἀμυνέμεν» δὲν εἰμεθα τοιοῦτοι ὥστε (ἱκανοὶ) νὰ ἀποκρούσωμεν, δ 60^α γ.) μετὰ ἐπιθέτ. τοῦ αὐτοῦ γένους καὶ τῆς αὐτῆς πτώσεως· ἔχει πως ἐπιρρηματικὴν σημασίαν, οὕτως, ἀπλῶς, τοσοῦτον, «ἔτσι δά, τόσον δά» (πολὺ ἢ ὀλίγον ἀναλόγως τῆς συναφείας, ἐν ᾗ εὐρίσκεται), «τόμβον οὐ μάλα πολὺν... ἀλλ' ἐπισκέα τοῖον» ἐπισκεῖ ἀπλῶς, τοιοῦτον ὅποτος ἀρμόζει (εἰς τὸν ἀπολλανόντα) Ψ 246, «πέλαγος μέγα τοῖον» τοσοῦτον μέγα πέλαγος, «πέλαγος ἔστι δά μεγάλο», γ 324, πρὸλ. ο 454· ὡσαύτως καὶ λ 435 καὶ υ 302

(||, ὅπου τὸ προσκείμενον «μάλα» προσδιορίζει τὸ ἐπιθετον καὶ ὄχι τὸ «τοῖσι», ἐν δὲ τῷ Ω 384 «τοῖσι ἀνὴρ ὥριστος» τὸ ὑπερθετικὸν ἐπεξηγεῖ τὴν ἀντωνυμίαν, ἥτις ἀναφέρεται εἰς τὰ προηγουμένα). Τὸ οὖδ. τοῖσιν ὡς ἐπὶ ο. οὕτως, τοσοῦτον, «τόσον, τόσον πολὺ, ὅστις δά», «τοῖον ὑποτρομέουσιν ἅπαντες» X 241, γ 495 κ. ἄ. ὑπαότως καὶ κατόπιν ἐπιθετικῶν καὶ ἐπιρρημάτων ὡς προσδιοριστικὸν αὐτῶν, «θαυμά τοῖον» α 209, «σιγῇ τοῖον» η 30 κ. ἄ. || Ἐνταυθα ἴσως δύναται ὀρθότερον νὰ ὑπαχθῶσι τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα, «ἐπισκεῖα τοῖον» Ψ 246, καὶ «μέγα τοῖον» γ 321 καὶ α 431.

τοῖσδε, μάλα, ὅσα (τοῖσι, ἐγκλ. δε)=τῇ προηγουμένῃ, πλὴν ὅτι εἶνε ἐντονωτέρα δεικτικὴ ἀντωνυμία, τιθεμένη μάλιστα ἐπὶ πραγμάτων πλησίον τοῦ λέγοντος ἐνδοσκομένου, Φ 509, ο 330 κ. ἄ. ἀλλὰ καὶ ἐν γένει=τοιοῦτος· ἀνταποδίδεται εἰς τὸ «οἷος» Ω 375, ι 41 κ. ἄ. πολλάκις ἡ δεικνυμένη ποιότης ἐκ τῆς ὅλης συναφείας ὑπεμφαίνεται, ὅθεν σημ. τόσον μέγας, ὥρατος, ἰσχυρός κτλ. Β 420, Γ 157 κ. ἄ. ἡ τόσον εὐτελής, υ 206· λαμβάνει περαιτέρων καὶ ἀκροτέτερων προσδιορισμῶν κατ' αἰτίαν. «τοῖσδε δέμας καὶ ἔργα» τοιοῦτος κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὰ ἔργα, ρ 313. Μετ' ἀπαρρ. ὁ, τι καὶ ἡ τοῖσις δ), Ζ 463.

τοιοῦτος, αἷτη, οἷτο, ἕ οἷτον η 309 ν 330, κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ τοῖσις, τοιοῦτος, «τέτοιος» (|| ἐν τῇ καθομιλουμένη ἀντι ἐπεκτάσεως ἔλαβεν ἀναδιπλασιασμόν· τέτοιος καὶ τίτοις, Κοραὶ Ἀτακτ. 2, 353), Π 847, δ 269 κ. ἄ.

τοῖσδεσι καὶ τοῖσδεσι, ἰδ. ὅαε.

τοῖσος, ὁ, «τοῖσος», ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὴν σημ. τοῦ τοῖσος (ὅπ. ἰδ.), ἰδίως ἄ.) ὁ τοῖσος τῆς οἰκίας καὶ τῆς αἰῆς, Ι 219, Π 212, 6 342, η 86 κ. ἄ. β') τὸ τοῖσωμα τοῦ πλοίου, πληθ. τὰ πλάγια, αἱ παρεῖαι τοῦ σκάφους, μ 420. «ὥστε κύμα... νηὸς ὑπὲρ τοῖσων καταβήσεται» καθὼς τὸ κύμα καταβαίνει ἀπὸ (ἀφ' ὧς ὑψωθῇ ὑπεράνω) τῶν τοίχων τῆς νηὸς, Ο 382.

τοκίς [·], ἄσος, ἡ (τεκ-, τίκτω), ἡ γεννώσα ἢ γεννήσασα, «οὗς τοκάδες» δυνάμεναι εἶναι νὰ γεννῶσι καὶ ἐπὶ τούτῃ τρεφόμεναι, γόνιμος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς στεῖρας, ξ 46 f.

τοκίς, γεν. Ἰων. ἦος, Ἀττ. ἐπς, ὁ, (τεκ-, τίκτω) γονεύς, παρ' Ὁμ. πάντοτε πληθ. «τοκίς» γεν. «τοκίμων» καὶ «τοκίων», γονεῖς, Γ 140 κ. ἄ. πλη. Ἰ. Δῆμ. 137 καὶ οὐκ «τοκίς» θ 342.

τόκος, ὁ (τεκ-, τίκτω), 1) τοκετός, «γέννη», γέννησις, Ρ 5, Τ 419, Ἰ. Δῆμ. 404. 2) τὸ τεχθέν, γόνος, γέννημα, «γέννα», «γενεή τε τόκος τε» Η 428, Ο 141 κ. ἄ. καὶ ἐπὶ τῶν νεοσσῶν (τοῦ ἄετος), α 475.

3) μεταφρ. τόκος, «διάφθορον», Βατρ. 186.

τολμάω (τόλμα, ἐκ τῆς ῥίζ. τελ-, τάλ-, εἰς

ἧς καὶ τὸ ταῖμαι), παρτατ. ἐτόλμας, -α, ἐπιτ. τολμων, μέλ. τολμήσω, ἀορ. ἀταύς, τολμήσα· ἄ.) ὑπομένω, ἀνέχομαι, καρτερῶ, ἀπολ., υ 20, μετὰ μετοχῆς «ἐτόλμα—βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος» ω 162, μετ' ἀπαρρ. ὑπομένω, ὁ ἐ. ἔχω τὴν ὑπομονὴν νὰ κάμω τι, λαμβάνω τὸν κόπον ω 261. β.) ἔχω θάρρος, τολμῶ, «βαστῶ, βαστῶ ἡ καρδία μου», μετ' ἀπαρρ. Θ 424, ι 332 κ. ἄ. πλη., ἀπολ. «θυμός μοι ἐτόλμα» Κ 232, Ρ 68, μετ' αἰτ. «πόλεμον» μετὰ πολλῆς τόλμης ἀνυλαβάνω, θ 519.

ΤΟΛΜΗΒΙΣ, ΒΕΣΑ, ΕΝ, ποι. (τόλμα, ἄ.) ἀνεκτικός, ὑπομενετικός, καρτετικός, ρ 284 β.) τολμηρός, εὐτολμος, «θυμός» Κ 205.

ΤΟΛΠΕΥΩ [··], ποιητ., ἐνερ. -ω, ἀπαρρ. -ειν, μέλ. εὐσω, ἀορ. ἀναύς, τολύπευσα (τολύπη=«τουλούπα», ὁ ἐ. σύστρεμμα καταγασμένου ἔριου) κυρ. μεταποιῶ τὸ ἔριον εἰς τολύπας, «κάμω τουλούπας», ὅθεν μεταφρ. παρασκευάζω, πλέκω, «δόλους» τ 137· εἰ δὲ διαπρίττω τι ἐπίμοχρον, κατεργάζομαι, ὅλον «πολεμον» διαπολεμῶ, Ξ 86, α 238, δ 490, «ὅποσα τολύπευε σὺν αὐτῷ» διέπραξε κατὰρθωσας, Ω 7.

τομή, ἡ (τεμ, τέμνω), τομή, «κόψη», τὸ μέρος ἐνθα τέμνεται τι, καὶ συνεκδοχ., τὸ μετὰ τὴν ἀποκοπὴν ὑπολειπόμενον, κορμός (δένδρου) Δ 235 f.

τόμος, ὁ (τεμ, τέμνω), τεμάχιον, «κομμάτι», «τόμος ἐκ πέτρης» Βατρ. 37.

ΤΟΞΑΖΟΜΑΙ, ἐπικ., μέσ. ἀποθ. (τόξον), εὐκτ. γ'. πληθ. Ἰων. τοξάζοιτο, μέλ. ἐπικ. ἀσσαι, χ 72, ἀορ. εὐκτ. γ'. ἐνικ. τοξάσαιτο χ 78, 134, τοξέω, διὰ τοῦ τόξου ῥίπτω (βέλη), «κτυπῶ», ἀπολ. θ 220 κ. ἄ., μετὰ γενικῆς τοῦ σκοποῦ ἢ τέρματος, Ὀδ. η 218, χ 27.

ΤΟΞΕΥΩ, ὁ, τοξότης, Ψ 850 f. Ἐκ τοῦ ΤΟΞΕΥΩ=ΤΟΞΑΖΟΜΑΙ, μόνον ἀπαρρ. -ειν, μετὰ γενικ. τοῦ σκοποῦ ἢ τέρματος, Ψ 855 f. Ἐκ τοῦ

ΤΟΞΟΝ (ἐκ τῆς ῥίζης τεκ), τό, ἄ.) τὸ τόξον, «δοξάρι» (ὁ ἐ. τοξάριον, ὃν καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη περιωρίσθη ἡ σημασία τῆς λέξ. εἰς ὄργανόν τινα ὄχι πλέον πολυμῆς), πολλὰκις ποιητ. κατὰ πληθ. «τὰ τόξα» Α 45, Γ 17 κ. ἄ. πλη., διότι τὸ τόξον συνέκειτο ἐκ πολλῶν μερῶν. Τοῦ Πανδάρου τὸ τόξον κατὰ τὰ Δ 109 ἐξ. συνέκειτο ἐκ δύο κεράτων αἰγάγου, ἐχόντων δεκαεῖς παλαμῶν μήκος· ἐκατέρου ἔξ δι' ἐνὸς πτήχους (ἰδ. τὴν λ.) συνδεδεμένων· τὸ δὲ τοῦ Ὀδυσσεύς συνέκειτο ὡσαύτως ἐκ κεράτων, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ψ 178 ἐξ. καὶ ἐκ τοῦ σιγ. 395. Ἡ νευρά, ἐκ συνεστραμμένου βοείου ἐντέρου παρεσκευασμένη (ἰδ. νεῦρον), ἦτο στερεῶς συνδεδεμένη πρὸς τὸ ἔτερον μόνον ἄκρον τοῦ τόξου· πρὸς δὲ τὸ ἕτερον τὸ ἀπολλήγον εἰς μετᾶλλινόν τι κοράκιον, τὴν λεγομένην κορώνην, προσδένετο διὰ τινος βρόχου, καὶ οὕτως

ἐντεινόμενον τὸ τοῖον ἦτο ἑτοιμον εἰς τοξεύειν (Ἰδ. ΤΑΝΤΑ, ΕΝΤΑΝΤΑ). Θέλων ὁ τοξότης νὰ τοξεύσῃ, ἐκράτει τὸ τοῖον καθέτων ἀπὸ τοῦ πήγους, εἴλακε τὴν νευρὴν μέγας· οὐ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ στήθος («νευρὴν μαζῇ πέλασεν») αὐτῶς ὥστε ἡ αἰσθητὴ ἀλγυὴ τοῦ βέλους προσέκειτο εἰς τὸν πηγῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἀφαιμένη τῆς νευρᾶς, ἀφίπτατο τὸ βέλος, Δ 405 εἰ., Δ 375, 582, τ 572. Ἐφυλάττετο δὲ ἐντὸς θήκης «γυρωτοῦ» καλουμένης (Ἰδ. ΓΟΥΡΤΟΣ ἢ ΣΥΛΛΑ). Οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος τοξοὶ παρὰβαλλόμενοι πρὸς τοὺς διὰ τοῦ ξίφους καὶ τοῦ δόρατος μηχαντάς, ἐθεωροῦντο ὀλιγώτερον ἐνταῖμοι, Δ 242, Α 385 β'.) ποιεῖ. ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν, τοξεία, τοξικὴ, «τόξων εὐ εἰδώς» εἰδήμων τῆς τοξικῆς, Β 718, Μ 350, «περὶ τοξῶν ἐρῖζειν» περὶ τοξείας διαγωνίζεσθαι, θ 225 γ'.) ἡ πληθ. «τόξα» πάντα τὰ πρὸς τοξείαν ἐπιτήδεα, τόξον καὶ βέλη, Η 440, Θ 296, Φ 502 κ. ἀ. δ'.) βέλος, «τόξων αἰκὴ» ἡ φορὰ τῶν βελῶν, Ο 709. Ἐκ τούτου

ΤΟΞΟΣΥΝΗ [...], ἡ, ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν, τοξεία, τοξικὴ, Ν 314 τ.

ΤΟΞΟΤΗΣ, ὁ, μόνον κλητ. τοξότα (τόξον), ὁ φέρων καὶ μεταχειριζόμενος τόξον, τοξότης, Δ 385 τ.

ΤΟΞΟΦΟΡΟΣ, ὁ (τόξον, φέρω), ὁ πάντοτε φέρων τὸ τόξον, τοξοφόρος, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Φ 483 τ, τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὑ. Ἀπόλ. 13, 426.

ΤΟΠΡΙΞ, Ἰδ. ΠΡΙΞ.

ΤΟΠΡΟΣΘΕΝ, Ἰδ. ΠΡΟΣΘΕΝ.

ΤΟΠΡΩΤΟΝ, Ἰδ. ΠΡΩΤΟΝ.

ΤΟΡΕΑ (τήρω), ἀορ. β'. ἔτορας, καὶ μετοχ. τοῦ ἀ. ἀορ. τρήσας, Ὑ. Ἐρμ. 449, τρυπῶ, διατρυπῶ, «ζώνην» Α 236 τ.

ΤΟΡΝΟΑ (τόρνος=διαδήτης, τείρω), παρ' Ὁμ. μόνον τὸ γ'. πληθ. τοῦ μέσου ἀορ. ἐπικ. ἀναυξ. τερνώσαντο, καὶ ὑποτ. ἐπικ. συνισταλμ. τερνώσεται, ἀντὶ τοῦ τερνώσεται, κύκλον ἐμαυτῶ διαγράφω, «σημα τερνώσαντο» προθύμως διέγραφαν ἐν κύκλῳ, κυκλοτερώς περιέγραφαν, «ἐνα γυρον ἐσημαδευσαν» τὸ μνημεῖον, τὴν ἐκτασιν δηλ. αὐτοῦ, Ψ 255. «ἔδαφος νηὶς» τὴν βάσιν, ἐφ' ἧς μέλλει τὸ πλοῖον νὰ ναυπηγηθῇ, κυκλοτερώς περιορίζω, σημειώνω, ε 249.

ΤΟΞΛΙΚΗ [...], μόνον ἐπικ. ΤΟΞΛΙΚΗ, καὶ πρὸ φωνήεντος· δαδονομένου ΤΟΞΛΑΤ', λ 586. ἐπὶρ. τοξάκις, «τόσαις φοραῖς», ἀνταποδιδόμενον εἰς· τὸ «όσαις» Φ 268, Χ 497. Ἐκ τοῦ

τόσος, η, ος, ἐπικ. καὶ τόσος, η, ος (ἐκ τῆς ἀντωνυμ. ῥίξ. το-), «τόσος», τοσοῦτος, [τηλικούτος], δηλ. κατὰ τὸν πληθός, τὸ μέγεθος, τὸν χρόνον κ.τ.τ. ἔτι δὲ κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν ἡλικίαν, α 207, κυρίως μὲν ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ «όσος» Β 528 κ. ἀ. πολ- λάκις ὁμοῦ καὶ ἀνευ τοιαύτης ἀνταποδόσεως. Ἐνίοτε σημαίνει γνωστόν τι πληθός ἢ μέγεθος,

Δ 430, δ 28, «τρὶς τόσα» τριπλάσια, «τρὶς φοραὶς τόσα», Δ 213, Φ 80. 2) Τὸ οὐδ. τόσον ἢ τόσσον ἢ πληθ. τόσα, φ 49, πολλάκις ὡς ἐπίρρημα, «τόσον», τοσοῦτον, ἐπὶ ῥημάτων τε καὶ ἐπιθέτων, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ «όσον» Γ 42, Ζ 450 κ. ἀ., σπανιώτερον εἰς τὸ «ὡς» Δ 430, Χ 424. προηγουμένη δὲ ἀρνήσεως καὶ εἰς τὸ «ἀλλὰ», «ἄλλος δ' οὕτως τόσον αἴτιος, ἀλλὰ φίλη μήτηρ» Φ 275, «ἄλλο τόσον» ἄλλως καθ' ὁλοκληρίαν, τὸ ἄλλο ὅλον, ὅσον· τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροὰ γάλακα τούχῃ· αὐτοῦ δὲ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα ὁλοκληρὸν ἐκάλυπτον τὰ γαλκὰ ὅπλα, Χ 322, «τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοινῆς ἦν» ἄλλως μὲν καθ' ὁλοκληρίαν ἦτο φοινίκος, Ψ 454, «λίην τόσον» τόσον πολὺ, δ 374, «δις τόσον» εἰς διπλασίαν ἀπόστασιν, «δυσὶ φοραῖς τόσον», ι 491.

ΤΟΣΕΔΕ, ΤΟΣΗΔΕ, ΤΟΣΟΝΔΕ, ἐπικ. καὶ ΤΟΣΕΔΕΣ, ΤΟΣΗΣ, ΤΟΣΟΝΕΣ, πληθ. ἐντονώτερον αὐτοῦ διὰ τὸ δεικτικόν Δε, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἀναφορικόν «όσοι» Ε 94· συνάπτεται μετὰ τοῦ «τοῖσδε» Β 120, 799, πληθ. Ω 367 κ. ἀ. Τὸ οὐδ. ΤΟΣΟΝΔΕ καὶ ΤΟΣΟΝΕΣ ὡς ἐπὶρ. Χ 41, φ 253.

ΤΟΣΟΤΟΣ, ΑἴΤΗ, ΤΟΣΟΤΟ, παρ' Ὁμ. ΤΟΣΟΤΟΝ, ἐπικ. καὶ ΤΟΣΟΤΟΣ κτλ. (κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ· τόσος), τοσοῦτος, «τόσος» κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὸν πληθός, Ε 299 κ. ἀ., πληθ. «τοσ. ἔτα, χρήματα» Β 328, ν 258, «καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκα» «σ' ἔκαμα τόσον μεγάλον», σὲ ἀνέθρεφα μέχρι ταύτης τῆς ἡλικίας, Ι 485. Τὸ οὐδ. ΤΟΣΟΤΟΝ ἢ ἐπικ. ΤΟΣΟΤΟΝ, θ 203, ὡς ἐπὶρ. «τόσον», «ὀδύρομαι» φ 250, τοσοῦτον τὸ μήκος, θ 203, μετὰ υπερθετικού «νεώτατός ἐσσι τοσοῦτον» τόσον παρὰ πολὺ νέος, Ψ 476.

ΤΟΣΛΚΙΣ, ΤΟΣΣΟΣ, ΤΟΣΟΤΟΣ, Ἰδ. ΤΟΞΛΙΚΙΣ, ΤΟΣΟΣ, ΤΟΣΟΤΟΣ.

ΤΟΤΕ, ἐπὶρ. χρόνου ἀ.) ἐπὶ ὑπέρσμενον χρόνον τοῦ παρελθόντος, «τότε» ἢ «τότε» Ο 374 κ. ἀ. «οἱ τότε» οἱ ἀνθρώποι τοῦ καιροῦ ἐκείνου, Ι 559 β'.) ἀναφορικῶς πρὸς προηγούμενον τι γεγονός, τότε, τούτου γενομένου, Α 400 κ. ἀ. πληθ. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς σημασίας συνδυάζεται μετὰ μορίων «τότε γε» Γ 924, «καὶ τότε» ἢ τότε (ὡς καὶ ἄλλοι) Π 690, «καὶ τότε δὴ» Α 92 κ. ἀ. «καὶ τότε δὴ ῥα» ι 52 «καὶ τότε» Α 426 γ'.) ἰδίως ἐν τῇ ἀποδοσὶ χρόνων λόγων ἐκφερομένων διὰ τῶν συνδέσεων «ὅτε, ὁπότε, ὁπότε ἂν, ὁπότε κεν, ἤμους», εἰς οὓς ἀνταποδίδεται, ὅτε ἢ ὅταν—τότε, Π 214, Τ 115, Φ 4, 344 κ. ἀ., ὡσαύτως ἢ τὸ «δὴ τότε» Α 476, Μ 47, κ. ἀ. «καὶ τότε δὴ» Θ 69, ι 59, δ 464, «καὶ τότε» Α 478 ὡσαύτως δὲ καὶ προηγούμενον τοῦ «ἐπεὶ» Α 492 ἢ τοῦ «εἰ, εἴκε» Α 36, 36, λ 412, ρ 83.

ΤΟΤΙ, ἐπὶρ. χρόνου, ἀορ. ἐνίοτε, ποτὶ, «κἀποτε», συνήθως ἐν ἀνταποδόσει «τοτὶ μὲν—τοτὶ δὲ» ἐνίοτε μὲν—ἐνίοτε δὲ, «πότε—πότε»,

ω 447, 448, ἡ καὶ ἐξυπακουομένου τοῦ ἐτέρου τῶν ἀνταποδιδόμενων, «ὅς ἐκ νεφθῶν ἀναφαίνεται οὐλῆς ἀσπὴρ παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἐδὴ νέφεα» Α 63 (ἐνθα ὁ μὲν Οὐδύφιος καὶ οἱ πρὸ αὐτοῦ ἔγραπον τότε ὁρθότερον δὲ εἶνε εἰς τὸ πρῶτον κωλὸν νὰ ἐξυπακούεται τὸ τοτὲ μὲν).

ΤΟΤΡΙΤΟΝ, ἴδ. ΤΡΙΤΟΣ.

ΤΟΥ, γενικ. τοῦ ὁ καὶ τίς (ἀντὶ τοῦ τίνος), τὸ δὲ τοῦ ἐγκλιτικὸν ἀντὶ τοῦ τίνος.

ΤΟΥΝΕΚΑ, κατ' ἐπικ. κρᾶσιν ἐν τοῦ τοῦ ἔνεκα, ὅ ἐ. διὰ τοῦτο, τοῦτο ἔνεκα, Α 96, γ 194 κ. ἀ.

ΤΟΥΝΟΜΑ, ἴδ. ΟΝΟΜΑ.

ΤΩΡΑ [-], ἐπικ. ἐπιβ. χρόνον. 1) ἐν ταύτῃ, ἐν τοσούτῃ, κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον. τίθεται ἐν τῇ ἀποδοσει καὶ ἀνταποδίδεται εἰς τὸ ἐν τῇ προτάσει προηγούμενον ἢ ἐπόμενον «ὅρα» «ὅρα τοὶ ἀμπερέοντο — τόρρα σίχαι ἤλυθον» Δ 224, I 550, πολλάκις δὲ ἀνταποδίδεται εἰς τὸ «ἔως» = ἐνὸς, Κ 507, Ο 390 392, ε 77, ρ 327 κ. ἀ., εἰς τὸ «ὅτε δὴ» κ 571, εἰς τὸ «πρὶν» Φ 100, εἰς τὸ «εὖτε» ω 77. Πολλάκις ἐν τῇ ἀποδοσει ἔχει καὶ τὸν Δέ, ὅσον «ὅρα — τόρρα δέ» Δ 220, κ 125 κ. ἀ., ἐπὶ δὲ σημαίνει καὶ τὸ ἐπὶ τοσούτον χρόνον, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἐπόμενον «ὅφρ' ἄν» Α 509, Κ 325 κ. ἀ., Γ. Δὴμ. 37, ἡ «ἔως» ε 122. 2) ἐν τούτῳ τῇ μεταξὺ, ἐν τοσούτῳ, ἐν τῇ μεταξὺ, Κ 498, Ν 83, Ρ 79, γ 303, 464 κ. ἀ.

ΤΡΑΓΟΣ [-], ὁ, τράγος, «τραγί», ι 239 f.

ΤΡΑΠΕΖΑ [-], ἡ, (κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ τετραπέζα, ὁ ἐ. τῆσαρας πόδας ἔχουσα), «τράπεζα, τραπέζι», «Ὀμ. πλχ., «τράπεζα ξενία» ξενικὴ τράπεζα, ὡς σύμβολον τῆς φιλοξενίας, ε 158, ρ 155, υ 230. — Συνήθως πᾶς ξένος εἶχεν ἰδίαν ἑαυτοῦ παρακειμένην τράπεζαν, κ 354, ο 466, ρ 333, καὶ μάλιστα γ 74, ἐνθα οἱ μνηστῆρες τὰς τραπέζας ἀντὶ ἀσπίδων μεταχειρίζονται. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐγένετο πάντοτε, διότι ἐν τῇ δ 54, πρὸλ. Α 628, δύο ξένοι ἔχουσι μίαν τράπεζαν, ἐνίοτε δὲ καὶ περισσότεροι μίαν, πρὸλ. I 216, α 138. Ἐκ τούτου

ΤΡΑΠΕΖΕΥΣ, γέν. Ἰων. ἦος, Ἄττ. ἔως, ὁ, τραπεζικός, εἰς τὴν τράπεζαν ἀνήκων, μόνον (ὡς ἐπιβ.) ἐν τῇ «κόνες τραπέζης» (ἢ οἱ λεγόμενοι ἄλλως τραπεζεῖται διὰ τοῦ εἰ, Ἰβύκ. Ἀπόσπασμ. 60 (40)) οἱ παρὰ τὴν τράπεζαν ἱστάμενοι κόνες κατ' ἀντίθεσιν τῶν θηρευτικῶν, Ψ 473, ρ 309· οἱ αὐτοὶ λέγονται ἔ «θυραῶροι» Χ 69.

ΤΡΑΠΕΙΟΜΕΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τραπέωμεν, ἴδ. ΤΡΑΠΩ.

ΤΡΑΠΩ, ἐπικ. (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ τρέπω), ὀλίγω τὰς σταφυλὰς ἐν τῇ ληνῷ, ληνοπατῶ, «πατῶ» (σταφύλια εἰς τὸν ληνόν), η 125 f. (ἢ. Ἐν τῇ καθομῇ. λέγεται τὸ ὀρμὴ δῖος «τραπέτι», προφ. καὶ «δραπέτι»).

ΤΡΑΦΕΜΕΝ, ΤΡΑΦΕΝ, ἴδ. ΤΡΕΦΩ.

ΤΡΑΦΕΡΟΣ [-], ἡ, ὅς (τρέφω = πλῆγνυμι), «πηκτός», «στερεός» ὅθεν ὡς οὐσίαι. «τραφερή» ἡ «στερεά», ξηρά, «ἐπὶ τραφερῇ τε καὶ ὑγρῇ» [κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν], διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, ε 308, ο 98, Γ. Δὴμ. 43.

ΤΡΑΧΗΛΟΣ [-], ὁ, τράχηλος, «λαίμος, σνίχι, σδέρκος». (Ἡ ἀρχαία λ. σώζεται ἐν τῇ καθομῇ. μόνον ἐν τοῖς παραγώγοις, «τραχηλιά, πετραχηλιά» Βατρ. 83.

ΤΡΕΙΣ, οἱ, αἱ, τρία, τὰ, (Σανσκρ. trīṣas, Lat. tres), «τρεῖς, τρία», I 144, «οἱ τρεῖς» οἱ τρεῖς (ἐκ τῶν τεσσάρων), ε 26, πρὸλ. τρίς.

ΤΡΕΜΩ (Lat. tremo), μόνον κατ' ἐνεσ. καὶ παρατατ. τρέμων, ε, «τρέμω», «σείσμαι», «τρέμε δ' οὐρεα ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισιν» Ν 49 ἐπὶ ἱματίου Φ 507. Ἰδίως ὑπὸ φόβου τρέμω, «τρέμε, τρέμων γυῖα» ἔτρεμον τὰ μέλη, Κ 390, λ 527.

ΤΡΕΠΗ (ΤΡΕΠ. Lat. torqueo), ἕτερος ἐπέκτατμ. τύπος ΤΡΑΠΗ (ἴδ. τὴν λ. ταύτην καὶ ἐπι-ΤΡΑΠΗ) καὶ ΤΡΟΠΗ (ἴδ. τ. λ.), μέλ. τρέπω, ἀορ. ἀ. ἔτρεψα, ἔ τρέψα, ἀορ. β'. ἔτραπον, ἐπικ. τράπον Ε 187, τ 479, κ. ἀ. (ἐνίοτε ἀμεταβάτως, ἴδ. Α', 2), μέσ. ἀορ. ἐτρέψατο, Γ. Δὴμ. 203, καὶ μετοχ. τρεψάμενοι, α 422, σ 305· συχνότερος ὁ ἀορ. β'. ἔτραπόμεν καὶ τραπόμεν· παθ. παρακ. τέτραμαι ἔ μάλισα ἡ μετοχ. τετραμμένος, προς. τετραφθω, Μ 273, ὑπερσ. γ'. ἐνικ. τέτραπτο ἔ γ'. πληθ. τετράφαθ' ἀντὶ τοῦ: ἐτετράφατο, Κ 189 (ἴδ. ἐπιτρέπα), παθ. ἀορ. ἀ. μετοχ. τρεφθέντες, Ἐπιγρ. 14, 7, ὅρις Ἰων. ἐτράφην, ἐξ οὗ ἀπαρφ. τραφῆναι, ο 80. (Περὶ τοῦ τραπέωμεν ἴδ. ΤΕΡΗΝ). Α'.) Ἐνεργ. τρέπω, «γορίζω, στρέφω», διευθύνω ἔ. τι ἢ τινὰ ἀναλόγως δὲ τῶν παρακειμένων ἐπιρρήματων καὶ προθέσεων: ἀ.) τρέπω, «γορίζω», διευθύνω, «ἔς τι» Ν 7 κ. ἀ., «πρὸς τι» Ε 605 κ. ἀ. «παρά τι» κατὰ μήκος τίνος, Φ 603, «κατά τι» Ε 676, «ἀνά πρόθυρον τετραμμένος» μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν θύραν ἐστραμμένος (ἢ ὁ νεκρὸς δηλ. τοῦ Πατρόκλου κατὰ τὴν καὶ τότε καὶ νῦν ἐπὶ ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν νὰ ἐκφέρωνται οἱ νεκροὶ πρὸς τὴν θύραν ἐστραμμένοι τὸ πρόσωπον), Τ 212, «ἐπὶ τινι» πρὸς τινὰ ἐπιστρέφωμαι, Ν 512, «τέτραπτο πρὸς ἰούσι» ἦτο πρὸς αὐτὸν κατ' ἐθέλειαν ἐστραμμένος, ε 403, «τινὰ εἰς εὐνὴν» στέλλω, φέρω, ὁδηγῶ τινα εἰς τὴν κλίνην, δ 294, «μῆλα πρὸς ὄρος» ἐλαύνω τὰ πρόβατα πρὸς τὸ ὄρος, ι 313, «θυμόν κατὰ πληθύν» παρατρέπω τὸν νοῦν, τὴν προσοχὴν τινος πρὸς (κατὰ) τὸ πλῆθος, Ε 676, «τῇ γὰρ Ἀθηναίῃ νόον ἔτραπε» τ 479· ὡσαύτως «ἄλλη βέλος» Ε 187, «ἵππους φύγαδε» τοὺς ἵππους τρέπω εἰς φυγὴν, Θ 157. ἐπὶ δὲ καὶ ἄνευ τοῦ «ἵππους» Π 657· περὶ δὲ μάχης προκειμένου καὶ μόνον τὸ «τρέπω» σημαίνει: τρέπω εἰς φυγὴν, «βάζω ἢ παίρνω» ἔ. πρὸς ἀ-

φω ἔρπας Ἀγαιοί: Ο 264. β.) «πάλιν τρέπω» ἐπιστρέφω, στρέφω ὀπίσω, ἀποστρέφω, ἡγυρίζω ὀπίσω, «πάλιν τρέπε» γύρισέ τις ὀπίσω, Θ 396, «πάλιν τρέπω ἱππους» Θ 432, «π. τρέπεν ὄσος» ἐπιστρέφεν, ἐστρέφεν ὀπίσω τὰ βλέμματά του, Ν 3, Φ 415, «δору» ἀποκρούω, Τ 439. γ.) ἀποτρέπω, ἀναχαιτίζω, Δ 381, Θ 454, «ἀπό τινος» Π 645, Χ 46. δ.) μεταφ. παρατρέπω, μεταβάλλω, μετατρέπω, «φρένας τινός» παραπαίθω τινά, Ζ 61 (|| ἐνθα τινές ἀντί τοῦ «ἐστρέψαν» γράφουσι «παρέπεισαν»). Β.) Μέσ. καὶ παθ. τρέπομαι, στρέφομαι, ἡγυρίζω, στρέφω (ἀμετάβ.), ἀπολ. «αἰχμή τράπετο» ἐκάμθη, Δ 237, μεταφ. «τρέπομαι ἐπὶ ἔργα» στρέφω τὴν προσοχήν μου πρὸς τὰ ἔργα, Γ 432, «τρέπομαι εἰς ὄργησιν» α 422 ἐπὶ τόπων κλίνω, «σπῆς πρὸς τὸν ζόφον τετραμμένον» κεκλιμένον, ἐστραμμένον, ἡγυρισμένον πρὸς δυσμάς, μ 81. Ἰδίως α.) τρέπομαι, διευθύνωμαι, λαμβάνω τὴν ὁδὸν πρὸς, «τραφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα» ο 80 (ἐν ἀθετουμένῳ ῥίγῳ). β.) «πάλιν τρέπομαι τινος» ἀποστρέφω ἑμαυτὸν ἀπὸ τινος, Σ 438, «Τηλέμαχος ξείνοιο ἐκάς τράπετο» ρ 73. γ.) μεταφ. μετατρέπομαι, μεταβάλλομαι, «ἀλλάζω», «τρέπεται γρῶς» (περὶ δειλοῦ ἀνθρώπου) Ν 279, Ρ 733, ρ 442, «τράπετο νόος», φρήν Ρ 546, Κ 45, ἥδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι ἡ καρδία μου εἶχεν ἤδη μεταβληθῆ, ὥστε νά (θῆλω νά) ἐπιστρέψω, δ 260.

τρέφα, συγγόν ἐν τῇ ἐνεργ. ἔ. παρατατ., μέλ. θρέφουσι. Τ' Ἀφρ. 258, 274, ἀορ. ἀ. θρέψα ἀναύξ. θρέφα, ὁ ἀορ. β'. ἐτραφον ἔχει σημασι. ἀμετάβ., οἷον ἐτραφ' (ὅ ἐ. ἐτραφε), Φ 279 (ἰδ. κατωτέρω, Γ', 2) ἔ. ἀναύξ. τράφ' Β 661 (ἐνθα ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β', «Αμείς καὶ Λαρόχ. ἔγραψαν «τράφ' ἐνὶ» ἀντὶ τοῦ «τράφη ἐν»), δοῖκ. ἐτραφέτην, Ε 555, ἀπαρρ. τραφέμεν, Η 499, Σ 436, γ 28. μεταβ. δὲ μόνον ἐν τῇ Ψ 90, ὅπου ὁ Σπίτζερς μόνος ἠκολούθησε τὴν διάφορον γραφὴν ἐτραφε. (Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Βούττμαννον καὶ Λόδεκκ. Ὁ δὲ Θῆρσιος μετὰ τοῦ Ἡρωδιανοῦ θεωρεῖ τοὺς τύπους τούτους παθητικούς κατὰ συστολήν τοῦ η εἰς ε. ὅθεν καὶ τονίζει ἐτράφ' ἀντὶ τοῦ ἐτραφ') παρακ. τέτροφα μὲ ἀμετάβ. σημ., ἐκ τοῦ μέσ. ἀορ. ἀ. μόνον τὸ β'. ἐνικόν τῆς εὐκτ. θρέψαιτο παθητ. ἀορ. β'. ἐτράφην, γ'. πληθ. τράφην Δωρ. ἀντὶ τοῦ: ἐτράφην Α 251, δ 723 κ. ἀ. (Ὁ Βούττμαννος καὶ ὁ Ἀρενς μετ' αὐτοῦ θῆλουσι τὸν ἀορ. τούτον, ὡς ἰδιαίοντα εἰς τὴν μεθ' Ὁμήρου γλῶσσαν, νά ἀποσκορακίσωσιν ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπὶν ἔ. ἀντ' αὐτοῦ διὰ μικρᾶς μεταβολῆς νά ἀποκαταστήσωσι τὸν ἐνεργ. ἀορ. β', ὅστις ἔχει τὴν ἀμετάβ. σημ. Τὸ μόνον χωρίον, ἐνθα ἡ μεταβολὴ εἶνε σπουδαιότερα, εἶνε τὸ Ψ 84, ὅπου ἀντὶ τοῦ «ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφην» νο-

μίζουσιν ὅτι τὸ πάλαι ἐγράφετο: ὡς δ' ὁμοῦ ἐτράφονεν περ», ἐπειδὴ παρ' Ἀλκίην κατὰ Τυμάρχ. σ. 24 (152 Reisk.) ἀναγνώσκεται «ὡς ὁμοῦ ἐτράφονεν περ». Ἀλλ' οὐδεὶς τῶν ἐκδοτῶν ἀπέδεγθη τὴν γνώμην ταύτην. Ὁ δὲ Σπίτζερς καὶ Θῆρσιος δέχονται τὴν γραφὴν ἐτράφην ὡς συνεσταλμένον τύπον ἀντὶ τοῦ: ἐτράφην).

Α.) Ἐνεργ. 1) πῆγνυμι, κάμνω τι πηκτόν, «πῆζω», καὶ «τρέφω», οἷον «γάλα» ε 246,

2) συνήθ. «τρέφω, (προσέφ. θρέφω) ἀνατρέφω, ἡμεγαλύνω», ἀ) κυρίως, οἷον παῖδας, Α 444, Β 548, η 12, τ 354 κ. ἀ. ἐπὶ τε τῶν γονέων καὶ τῶν τροφῶν καὶ ἄλλων προσώπων ἐν γένει περιποιεῖσθαι, περιθάλπω, οἷον ἡ Καλυψὺ τὸν Ὀδυσσεύα, ε 435, η 256. «τρέφω τινά πῆμά τι» τρέφω τινά (πρὸς βλάβην) ὡς ὀλεθρόν τινος, Ζ 282. ὡσαύτως περὶ ζώων «ἱππους, κύνας» τρέφω ἱππους κτλ. Β 766, Χ 69, ξ 22 κ. ἀ., περὶ φυτῶν περιποιεῖσθαι, καλλιερῶ, «ἀνὴρ τρέφει ἔρνος ἐλαίης» Ρ 53, Σ 57. β.) μεταφ. «ὕλη τρέφει ἄγρια» Ε 52. «φάρμακα τρέφει χθῶν» Α 744, πρὸλ. Σ 430. γ.) τρέφω, αὐξάνω, «ἀφίνω» (νὰ μεγαλῶσθαι), «ἔσσαν ἀλοφίη» ν 440, «χαίτην» Ψ 442.

Β.) Μέσ. μόνον ἐν τῇ μέσ. ἀορ. ἀ. τρέφω ἑμαυτῶν, τρέφω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, «θρέψαις φαίδιμον υἱόν» τ 368 τ. Γ.) Παθ. μετ' ἐνεργ. παρακ. ἔ. ἀορ. β'. (ἰδ. ἀνωτ.). 1) πῆγνυμαι, «πῆζω» (ἀμετάβ.), «περὶ χρυὸ τέτροφεν ἔλμη» εἶχε πῆζ ψ 237. 2) τρέφομαι, αὐξάνω, ἡμεγαλύνω, Α 251, Τ 325, δ 723 κ. ἀ.

Τρέκω, -ει, ἐκ τοῦ ἀορ. ἀ. ἔθρεα τοῦ ἀπλοῦ μόνον ὁ θαμν. τύπος θρέσασκον Σ 599, 602, ἀορ. β'. ἀναύξ. γ'. ἐνικ. ἐράμει, γ'. δοῖκ. -έτην, μετ. -ών, παρακ. δέδρομα (μὲ σημασίαν ἐνεργ., ἰδ. ἀνατρέκω, ἐπιτρέκω) «τρέγω, πηλαῶ», ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, Ψ 520, ψ 207 κ. ἀ. «πόδες» μὲ τοὺς πόδας Σ 599. μεταφορ. ἐπὶ ἀφύγων, οἷον ἐπὶ τοῦ τρυπάνου, ε 386.

Τρέω, γ'. ἐνικ. τρεῖ, ἀορ. ἀ. ἐτρεσα, ἀναύξ. τρέσσα: ἀ.) ἀμετάβ. «τρέμω, τρομάζω», πτοοῦμαι, δειλιῶ, Ρ 332, Φ 288. ἐπὶ φωνῆς «φωνή τρεῖ» Τ' Ἀφρ. 238 (κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Ἑρμάννου, ἣν παρέλαβεν ὁ Φράνκε, ἀντὶ τῆς συνηθούς γραφῆς «ρεῖ», ἣν ὁρθῶς ἀποκατέστησεν ἡδὴ ὁ Βαουμγίτς). Ἰδίως σημαίνει πτοοῦμαι, τρομάζω καὶ φεύγω, περιδεῖς φεύγω (|| κατὰ τὴν σημείωσιν τοῦ Ἀριστοτονέου «ὅτι τὸ τρέσαι οὐ τὴν πτόσιν σημαίνει, ἀλλὰ σὺν τῇ φεύγειν», ἐν τῇ διορθωτικῇ αἰ. τελευταῖται λέξεις ὡς ἔφη: σὺν... τὸ φεύγειν, ὅθεν ἐξάγεται ὅτι σὺν τῇ πτοήσει τὸ φεύγειν σημαίνει. Ὁ δὲ Λέρσιος νομίζει ὅτι παρ' Ὀμήρῳ μόνον τὴν φυγὴν, τούτεστι τὴν ταχέαν κίνησιν σημαίνει καὶ οὕτως θέλει νά ἐρμηνεύσῃ καὶ τὰ ἀνωτέρω χωρία), Ε 256, Α 546, Ν 515, Σ 522, Ρ 603, ζ 438. ὅθεν ἔχει καὶ τὸν προδίο-

ρισμόν «ὡς τείχος» φεύγω ὑπὸ τὸ τείχος, X 443· β.) μεταβατ. μετ. αἰτ. τρέμω, τρομάζω, πτοοῦμαι, φοβοῦμαι τι, A 554, P 663. (Ὁ δὲ Λέρτος καὶ ταῦτα τὰ χωρὶς ὑπάγει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ φεύγω, ἀποφεύγω). Ἐκ τούτου

ΤΡΗΡΑΝ, ὀνος, ὁ, ἡ, ποιητ. (τρέω) δειλός, περιδής, περίφοδος, ἐπιθ. τῶν περισσεύων, ἰδίως τῶν ἀγρίων, E 778, μ 63 κ. α., *Γ' Ἀπ. 144.

ΤΡΗΤΟΣ, η, ὄν (ῥηματ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ: τινάω), διάτρητος, «τρυπητός», «λίθος» ὁ διάτρητος λίθος ὁ κατὰ τὴν παραλίαν, ἐξ οὗ ἐδένοντο τὰ παλαμάρια, ν 77, «τρητὰ λέγεα» περὶ τῶν ἡγεμονικῶν κλινῶν, πιθανῶς: καλῶς διατετρημένα, εὐτρητα, «καλοτρυπημένα», τοῦτο δὲ κατὰ τινας μὲν πρὸς στερεάν σύμπηξιν ἢ κόσμον, κατ' ἄλλους ἵνα διαπεράσῃ τοὺς ἱμάνας, τοὺς ὑποδαστάζοντας τὰ στρώματα (πρὸλ. ψ 498), Γ 448, Ω 720, α 440 κ. α. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλεῖον «τρητός» εἶνε ὁ τετρυμμένος, ὅθεν στιλπνός).

ΤΡΗΧΙΣ, ἰνός, ἡ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ Τραχίς, παλαιὰ πόλις τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον, οὐ μακρὰν τῶν Θερμοπυλῶν, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς παρακειμένης τραχείας ὀρεινῆς χώρας, B 682. Ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐπεψαν ἀποικίαν οἱ Σπαρτιάται εἰς ἀπόστασιν β σταδίων ἀνατολικῶς τῆς παλαιᾶς πόλεως τὴν Ἡράκλειαν τὴν ἐν Τραχίνι ἢ ἐν Τραχινίᾳ κατὰ τὸν Θουκυδ. 3, 92 (ἢ κατὰ τὸν Κλάσεν προτιμῶντα τῶν ἀρίστων χειρογράφων τὴν γραφὴν: ἐν Τραχινίᾳις πέτραις ὅλη).

ΤΡΗΧΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Αἰτωλῶν, ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος φονευθείς, E 706.

ΤΡΗΧΙΣ, εἷα, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ τραχύς, δ. ε. «τραχύς», ἀνώμαλος, πετρώδης, ὅσον «ἀκτὴ» ε 425, «ἀτραπός» E 4, «γαῖα» ν 242, «γῶν» Γ' Ἐρμ. 273, «βήσσα» Γ' Ἀπ. 285, «λίθος» ἀνώμαλος, E 308 κ. α., ἔτι δὲ ἐπὶ πόλεων καὶ νήσων, «Ὀλίζων» B 747 ἰδίως «Ἰθάκη» ι 27, κ 417, ν 242.

ΤΡΙΑΙΝΑ, ἡ (τρεῖς, τρία), τρίαῖνα, δ. ε. κοινὸς ἢ κάμαξ τριπλῆν ἔχων αἰχμήν, σὺνήθερ ὅπλον τοῦ Ποσειδῶνος, M 27, δ 506 κ. α.

*ΤΡΙΒΟΣ [-], ὁ (τρίβω), κυρ. τριβή· ὅθεν μεταφορ. τριβή, ἐμπειρία, ἐπιτηδεύσεως, δεξιότης, Γ' Ἐρμ. 448.

ΤΡΙΒΑ [-], ἀπαρρ. ἐπικ. τριβόμεναι, Γ 496, ἀόρ. α. ἔτριψα, ἀπαρρ. τρίψαι. 1) κυρ. «τρίβω»· ὅθεν ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν, ἀλωνίζω (ὅπερ ἐγίνετο διὰ πατήματος τῶν βοῶν), ὅσον «κρή» Γ 496· ἔτι δὲ ἐντρίβω, δ. ε. τριβὼν τὰ περίχων, ἐμπήγω, «μοχλὸν ἐν ὀφθαλμῷ» ι 333. 2) μεταφορ. κατατρίβω, ἀδυνατιζω. Μέσ. «τρίβομαι κακοῖσιν» κατατρίβω, καταναλίσκω τὰς δυνάμεις μου ἐν τοῖς κακοῖς, ἐν τῇ ὀγῶν, ἐν ταῖς κόποις, Ψ 735.

ΤΡΙΓΑΒΝΟΣ, ὄν, τριόφθαλμος, «ἔρματα τρίγληνα» ἐνώτια τρεῖς ἔχοντα πολυτίμους καὶ ὀφθαλμοειδεῖς λίθους, ἢ κατὰ τὸν Γοῦβελον, τρεῖς ἔχοντα στιλπνοὺς καὶ ἀπαυγάζοντας λίθους, E 483, σ 298. 18. καὶ μορβεις.

ΤΡΙΓΛΑΧΙΝ [-], ἰνός, ὁ, ἡ, ποιητ. (τρεῖς, γλαχί), τρεῖς γλαχίνας, τρεῖς ἀκωκὰς ἢ ἀγκίδας ἡγουν ἀγκιστρὰ ἔχων, οἰοῖναι τριἀγκιστρος, ἐπιθ. τοῦ «δίστοος», *Δ. E 393, A 507.

ΤΡΙΕΤΗΣ, ἐς (τρ., ἔτος), τριετής, «τριῶν χρόνων», μόνον ἐν τῇ οὐδετέρῃ ἐπιρρηματικῶς ἐκλαμβάνομένη καὶ ἀναδιόζοντι τὸν τόνον ΤΡΙΕΤΕΣ (ἢ πρὸλ. τὸ ΑἰΤΟΕΤΕΣ, καὶ τῶν Ἀττικῶν τὸ Ἀληθεῖς), ἐπὶ τρία ἔτη, «τρεῖς χρόνους», *Ὁδ. E 406, ν 377.

ΤΡΙΖΑ, μετοχ. -ουσαι, παρακ. τέτριγα μὲ σημασ. ἐνεστ., μετοχ. ἐπικ. τετριγῶτας ἀντὶ τοῦ τετριγῶτας, ὅλη. -υῖα, -υῖαι, ὑπερσ. τετρίγει (πεποιημένη λ., πρὸλ. τὸ Λατ. strideo), «τρίζω, τσιρίζω». (ἢ Τὰ δύο ταῦτα ῥήματα, τὰ ὅποια ἐτυμολογικῶς ἀνάγονται εἰς τὴν αὐτὴν ἀρχήν, ἔχουσιν ἐν τῇ καθομῇ διαφορὰν, καθότι τὸ μὲν πρῶτον σημαίνει τὸν ἦχον τὸν ἐκ τῆς βίαιας τριβῆς ἀψύχων πραγμάτων ἐξερχόμενον τὸ δὲ δεύτερον τίθεται ἐπὶ ἐμφύχων, οἶον) ἐπὶ νεοσσῶν, B 314· ἐπὶ νυκτερίδων καὶ τῶν ἀποικοχομένων καὶ ἀριπταμένων ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων, ω 7, 5, 9, Ψ 101 (ἀν καὶ τινες ἐκλαμβάνουσιν ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἡχου τοῦ ἐκ τῆς συρφετώδους πτήσεως προερχομένου). ἔτι δὲ «τρίζω» ἐπὶ τῶν νύκτων τῶν παλαιστῶν, Ψ 714.

ΤΡΙΗΚΟΝΤΑ, ἄκλιτον, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ τριάκοντα, «τριάκοντα», *Δ. B 546, 680, 733.

ΤΡΙΗΚΟΣΙΟΙ [-···], αἱ, α, ἐπικ. ἢ Ἰων. ἀντὶ τοῦ τριάκοντοιοι, A 697, ν 390.

ΤΡΙΗΝ [-], ἡ, Δ 202 (ἢ παρὰ Στράβ. πολλάκις), καὶ ΤΡΙΗΝ, B 729, πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, ἣτις εἶχε περιδῶτον ἀρχαιότατον ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Στράβ. 9, 5, 47, τὴν σήμερον τὰ «Τρίκαλα».

ΤΡΙΛΛΙΕΤΟΣ, ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀγρ. τριλλιστος (τρίς, ὥψ), οἰοῖναι Τριόφθαλμος, οὐδὲ τοῦ Φόρβαντος, Γ' Ἀπ. 244.

*ΤΡΙΟΠΗΣ, ἐλ, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Τριόπας (τρεῖς, ὥψ), οἰοῖναι Τριόφθαλμος, οὐδὲ τοῦ Φόρβαντος, Γ' Ἀπ. 244.

*ΤΡΙΠΕΤΗΛΟΣ [-···], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τριπέταλος, δ. ε. τρία πέταλα (φύλλα) ἔχων, τριφύλλος, Γ' Ἐρμ. 530.

ΤΡΙΠΛΑΣ, ἄκος [-], ὁ, ἡ, τριπλοῦς, «μὲ τρεῖς διπλᾶς, τριδιπλοῦς», «ἀντις» Σ 480. (ἢ Περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἰδ. δίπλας ἐν τίλει).

ΤΡΙΠΛῆ, ἐπὶδ. (τριπλοῦς), τριπλῶς, τριπλασίως, A 428 ἱ.

ΤΡΙΠΟΛΟΣ, ὄν, ἐπικῶς, (τρίς, πολίω) τρίς

ἐστραυμένοις („γαυρισμένοις“), τοῦτοισιν ἡροστρωμένοις, „νεῖος“ Σ 542, ε 427.

ΤΡΙΠΟΥΣ, οὐδὲ, ὁ, ἡ, καὶ ποιητ. ΤΡΙΠΟΣ X 464, κυρ. ἐπιθ.: ὁ τρεῖς πόδας ἔχων. Συνήθως δὲ οὐσίας. ὁ τρίπους, λέξης δηλ. τρεῖς ἔχων πόδας, χρήσιμος εἰς μαγειρίαν ἢ θερμανσὶν ὕδατος, Σ 344, θ 434 κ. ἀ. πλ., ὅθεν λέγεται ἐμπυριδότης· Ψ 702, ἡ καὶ εἰς ἄλλην χρῆσιν, οἷον ἀντὶ κρατῆρος εἰς κρασὶν οἴνου καὶ ὕδατος καὶ μόνον ὡς κόσμος τῶν οικημάτων, Σ 373· ἰδ. λ. Ἀπυροί. Παλλάκις μνημονεύεται ὡς ἐπαθλὸν τῶν ἀγωνιζομένων, Α 700, Ψ 264, 485, 513, 718, καὶ ὡς γέρας, ὅρων πρὸς τιμὴν διδόμενον εἰς προσδύττον („προδύκον“), Θ 290, I 422, ν 43, ο 84.

*ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ, ὁ, (ὁ τρεῖς ἀποτρίων, ὡς ἐκ τοῦ τρίποδος) κατὰ τὸν Ὑ. Δῆμ. 153 ἡγεμὼν τῶν Ἑλλεσπινίων. Κατὰ δὲ τὴν Ἀθηναϊκὴν παράδοσιν υἱὸς τοῦ Κλεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, λαβὼν ὄπλον παρὰ τῆς Δήμητρος ἄρμα δράκόντιον, ἵνα διελάσας ἐπ' αὐτοῦ πᾶσαν τὴν γῆν διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους τὴν γεωργίαν. Ὅθεν καὶ ὡς θεὸς ἐλατρεύετο ἐν Ἀττικῇ καὶ πάσαις ταῖς Ἰωνικαῖς πόλεσι διὰ τὴν εἰς αὐτὰς εἰσαγωγὴν τῆς γεωργίας.

ΤΡΙΠΤΙΚΟΣ [-υ-], οὐ, ποιητ., τρεῖς ἔχων πτυχάς, „τρίδιπλος“, δὲ „μὲ τρεῖς διπλάς“, „τρυφάλεια“ περικεφαλαία ἐκ τριῶν ἀλλεπαλλήλων συσκευιμένη πτυχῶν, Α 353 f.

ΤΡΙΣ [-υ-], ἐπιθ. (τρεῖς), τρίς, „τρεῖς φοράς“, Ὁμ. πλ., „τρεῖς τόσσον, τόσσα“ τριπλάσιον, -α, „τρεῖς φοράς τόσσον, -α“, Α 213, Ε 436 κ. ἀ. Ὁ ἀριθμὸς τρία φαίνεται ὅτι ἦδη παρ' Ὁμήρῳ ἦτο ἱερός, καὶ σημαίνει πολλὰς ἀόριστόν τι πλῆθος, Ε 436, Ζ 435, Ζ 165 (ἢ ἡ μάλλον ἀριθμὸν τινα μὴ δυνάμενον μὲν νὰ ἐξακριβωθῇ, ἀλλὰ παριστώμενον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὡς ὠρισμένον, ἔχει δηλ. τινα ἀναλογίαν πρὸς τοὺς τῶν δημοτικῶν ἡμῶν ἀσμάτων ἀριθμούς, „τρία πουλάκια κάθουσαν κτλ.“, „τρεῖς χρόνους τὸν ἄκαρτερό“, „τρεῖς χρόνους κἄνω ἐξπλεγή, τρεῖς χρόνους καὶ τρεῖς μῆναι“, „δὲν σοῦ εἶπα μιά, δὲν σοῦ εἶπα δύο, δὲν σοῦ εἶπα τρεῖς καὶ πέντε“ κ. ἀ. τ.).

ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑ, ἄκλ., δεκατρεῖς, Ε 387, ω 340. Ἐκ τούτου

ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΣ, η, οὐ, δέκατος τρίτος, η, οὐ, Κ 495, 561, θ 394, „τῇ τρισκαίδεκάτῃ“ (ἐξυπ. ἡμέρῃ) τ 202.

*ΤΡΙΣΚΟΠΑΝΙΣΤΟΣ, οὐ, „τρεῖς φοράς κοπανισμένος“, „ἄρτος τρισκ.“ ὁ ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου κατεσκευασμένος ἄρτος, μόνον Βατρ. 35.

ΤΡΙΣΜΑΚΑΡ [-υ-], ἀρὸς, ὁ, ἡ, ποιητ. τρισμακάριος, δὲ πανευδαίμων, πανευτυχής, Ὑδ. ζ 454, „τρισμάκαρες καὶ τετράκις“ τρίς καὶ τετράκις μακάριος, ε 306. (Ἐκ τοῦ χωρίου αὐτοῦ εἶνε μεταφανεῖς ὅτι ἡ λ. πρέπει νὰ γρά-

φται: διηρημένοις: τρεῖς μάκαρες, ὅπως ἦδη ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ὁ Ἀμείας καὶ ἄλλοι).

*ΤΡΙΣΚΟΣ, ἡ, οὐ, (τρίς), κυρ. τριττός, τριπλούς, τριῶν εἰδῶν πλῆθ. δὲ ποιητ. ἀντὶ τοῦ τρεῖς, Ὑ. Ἀφρ. 7.

ΤΡΙΣΤΟΙΚΙ [-υ-], ἐπιθ. εἰς τρεῖς στοίχους, εἰς τρεῖς σειράς, Κ 473 f. Ἐκ τοῦ τριττοίκου, οὐ (τρεῖς, στοίχοι), ὁ τρεῖς στοίχους ἢ σειράς ἀποτελῶν, „τρίστοιχοι ὁδόντες“ μ 94 f.

ΤΡΙΣΚΙΛΙΟΙ, αἱ, α, „τρεῖς χιλιάδας“, Υ 224 f.

ΤΡΙΤΑΤΟΣ [-υ-], η, οὐ, κατ' ἐπικ. ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ τρίτος, ὅπ. ἰδ., Α 252, ε 97 κ. ἀ.

ΤΡΙΤΟΓΕΝΕΙΑ [-...υ-], ἡ, Τριτογενής, ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπερ συνήθως τίθεται καὶ ὡς κύριον αὐτῆς ὄνομα, Δ 515, Θ 39, Χ 483, γ 378. Ὀνομάσθη δὲ οὕτως κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ Τρίτωνος, ποταμοῦ τινος παρὰ τὰς Ἀλαλκομενάς (πρὸλ. ἈΛΑΛΚΟΜΕΝΗΣ), ὡς ἐπὶ τῶν ὄχθων αὐτοῦ γεννηθεῖσα· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς λίμνης Τριτωνίδος· τῆς ἐν Ἀδύρῃ (περὶ ἣς δὲν συμφωνοῦσιν οἱ νεώτεροι περιηγηταὶ πῶς ὀνομάζεται σήμερον) Ἀπολλ. 4, 3, 6, Πausan. 9, 33, 7. Κατὰ δὲ τὸν Πρέλλερν ὡς ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ πολυκυμάντου, ἦγουν τοῦ Ὠκεανοῦ γεννηθεῖσα (ὅθεν καὶ οἱ Τρίτωνες). Ὁ δὲ Διὸς υἱὸς νομίζει μετὰ τινῶν ἐκ τῶν ἀρχαίων ὅτι ὀνομάσθη οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ ὡς τρίτη γεννηθεῖσα, ἢ δηλ. μετὰ τὴν Ἀρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, ἢ δι' ἄλλους λόγους, καὶ παριστώσα τὸν αἰθέρα. Κατὰ δὲ τοὺς πλείους τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ὡς ἐκ τῆς κεφαλῆς γεννηθεῖσα, ἥτις διαλεκτικῶς ἐλέγετο τριτῶ. Ἀλλ' ὁ μῦθος ὅτι ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς ἐγεννήθη ἡ Ἀθηνᾶ εὐρίσκεται μολὴν ἐν τῇ Ὑμ. 28 (29), 4.

*ΤΡΙΤΟΓΕΝΗΣ [-...υ-], ἑὸς, ἡ, ἕτερος τύπος τοῦ Τριτογένεια, Ὑμ. 28 (29), 4.

ΤΡΙΤΟΣ [-υ-], η, οὐ (τρεῖς), τρίτος, Α 707, 6 89, ω 185 κ. ἀ. Τὸ οὐδέτερον „τὸ τρίτον“ (ὅπερ ὁ Οὐδύφιος γράφει ὑφ' ἐν: τοτρίτον) λαμβάνεται ὡς ἐπὶ ῥῆμα τρίτον, Ζ 186, κ 520 κ. ἀ., ἢ τρίτην φορὰν, Γ 225.

ΤΡΙΧΑ [-υ-], ἐπιθ. (τρίς), τριχῶς, εἰς τρεῖς (μέρη), θ 506, ι 457, „διὰ τριχὰ κοσμηθέντες“, δὲ εἰς τριχὰ διακοσμηθέντες, εἰς τρεῖς τάξεις, εἰς τρία μέρη ταχθέντες, Β 655, ι 457, „τρίχῃ νυκτὸς ἦεν“ ἦτο τὸ τρίτον (τελευταῖον) μέρος τῆς νυκτός, μ 312, ε 483.

ΤΡΙΧΑΪΝΕΣ [-...υ-] Ἀωρίδες· τ 477 f, ἀμφιβάλλου ἐτυμολογίας καὶ ἐρμηνείας. Κατὰ μὲν τὸν Εὐστάθιον: οἱ τριχῇ (τριχὰ) διηρημένοι, ὡς ἐν Εὐδοκῇ, Πελοποννησίῳ καὶ Κρήτῃ οἰκοῦντες, πιθανώτερον δὲ ὡς εἰς τρεῖς φυλάς διηρημένοι, τοὺς Ὑλλεῖς, Δυμῶνας καὶ Παμφύλους· κατ' ἄλλους δὲ, ἐν οἷς καὶ ὁ Φαίσις, οἱ τρίς (σφύδρα) ὀρηκτικοί (ὡς ἐκ τοῦ ἀίσσων). Κατ' ἄλλους δὲ παλαιούς τε καὶ νεωτέρους ἐκ τοῦ θρίξ

καὶ ἀφιστῶσι οἱ τὰς τρίχας κινῶντες, κυματίζοντες· τοῦτο δὲ πρέπει νὰ νοηθῇ ἢ περὶ τῆς κόμης (κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον) ἢ περὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλίας, πρὸς κορυφαίαν. Ἄλλας τινὰς ἐρμηνείας ἴδε παρὰ Στράβ. 10, 4, 6. Τέλος· ὁ Δυντῆρος εἰκάζει ὅτι εἶνε ἡ λ. σύνθετος· ἐκ τοῦ τρίς καὶ χάτος, ὅπερ ἐν τῇ Λακωνικῇ διαλέκτῳ ἐσήμαινε τὸν εὐγενῆ, ὅθεν τρισευγενεῖς. Τὸ δὲ εἴ τότε θά ἦτο μόνον κατάληξις.

ΤΡΙΧΕΣ, αἱ, ὄνομ. πληθ. τοῦ τρίς.

ΤΡΙΧΟΑ, ἐπικ. ἐπιθ. ἀντὶ τοῦ τρίς, τριχῶς, εἰς τρία (μέρη), Β 668, Γ 363, Ο 189, ι 74.

ΤΡΟΙΣΗΝ, ἦνος, ἡ, πόλις τῆς Ἀργολίδος, οὐ μακρὰν τῆς παραλίας τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἐπίκειτο ἔχουσα τὸν Πύργον, Β 564.

ΤΡΟΙΣΗΝΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Κέου, πατὴρ τοῦ Εὐφύμου, Β 847.

Τροία, ἡ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ Τροία, Λατ. Troja. 4) ἡ Τρωικὴ χώρα, ἡ Τρωάς, ἔχουσα πρωτεύουσαν τὸ Ἴλιον, χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παράλιος, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Αἰσίου ποταμοῦ μέχρι τοῦ Καΐκου, ἢ κατὰ τὸν Στράβωνα ἀπὸ τοῦ Λεκτοῦ ἀκρωτηρίου μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου, Β 162, Γ 74, α 62 κ. ἀ.

2) ἡ πρωτεύουσα τῆς προειρημένης χώρας, ἡ ἄλλως Ἰλίου λεγομένη, Β 141 κ. ἀ.· ἐτι δὲ ἔ· «πόλις Τροίη» Α 129, λ 510, ὅπου τινὰς τὸ «Τροίην» ὡς ἐπιθετον ἐκλαμβάνοντες ἀντὶ τοῦ Τρωικῆς, γράφουσιν ὁ μὲν Νίσιος μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου Τροίην, ὁ δὲ Ἀρενὶ Τρώην.— Ἐκ τούτου ἐπιφύματα· α.) ΤΡΟΙΘΕΝ, καὶ ΤΡΟΙΘΟΣ, ἐκ τῆς Τροίας, «ἀπὸ τῆς Τροίας», γ 257. (Τὸ ἐν τῷ Ω 492 «ἀπὸ Τροίης μολόντα» ἀπορρίπτει ὁ Σπίτζενρος διὰ τὸν λόγον ὅτι τὰ εἰς θεὸν ἐπιφύματα ἐξ οὐσιαστικῶν παραγόμενα δὲν ἀποβάλλουσιν τὸ ν παρ' Ὁμ. ἢ προτιμῶς τὴν παλαιὰν γραφήν «ἀπὸ Τροίης ἐόντα». Συναινοῦσι δὲ καὶ ὁ Δούδεκ καὶ Ἀρενὶ ἔ· Δυντῆρος· β.) ΤΡΟΙΗΝΑΣ, εἰς τὴν Τροίαν, Χ 416, γ 269.

ΤΡΟΜΑ, ποιητ., μόνον κατ' ἐνστυλ. ἔ· παρὰ. ἀσυναίρετως, γ'. πληθ. τοῦ μέσ. ἐνεσ. τῆς εὐκτ. τρομεοῖατο Ἰων. ἀντὶ τοῦ τρομέοντο, Κ 492.

4) Ἐνεργ. «τρέμω, τρεμουλιάζω» ὑπὸ φόβου, Η 151, Γ. Ἀπ. 47, «τρομέει ὑπὸ γούτα» Κ 95, «τρομέουσι φρένα· τρέμει ἡ καρδία των, Ο 627· μετ' αὐτ. «τρέμω» τινά, ὅ ἐ. καθ' ὑπερβολὴν φοβεῖσθαι, «τρομάζω» ἐνώπιόν τινος, «τόνδε τρομέουσι καὶ ἄλλοι» Ρ 203, σ 78, Γ. Ἀπ. 2. 2) Μέσ.—τῷ ἐνεργ. (ἢ ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη οὐ μόνον «τρέμω» λέγεται, ἀλλὰ καὶ «τρέμομαι», ὅσον «τρέμει ἡ καρδίᾳ μου»), «τρομέοντό οἱ φρένες» Κ 10, «θυμὸς» Κ 492, μετ' αὐτ. «θάνατον» π 446. Ἐκ τοῦ

ΤΡΟΜΟΣ, ὁ (τρέμω), τρόμος, «τρεμουλιά», Γ 34, Θ 452, σ 88. Ὅθεν ὁ ὑπερβολικὸς φόβος, «τρομός, τρομάρα», Ζ 137 κ. ἀ.

* ΤΡΟΠΑΙΟΝ, τὸ (τροπή), τροπαῖον, σημεῖον τροπῆς τῶν πολεμίων, Βατρ. 159.

ΤΡΟΠΕΑ, ἕτερος ποιητ. τύπος τοῦ ΤΡΕΠΟ, «στρέφω, γυρίζω», «ῥεα» Σ 224 τ.

ΤΡΟΠΗ, ἡ, τροπή, στροφὴ, «γύρισμα», ο 404 τ «νῆσός τις Συρίη... Ὁρτυγίης καθόπερ· θεν, ὅθι τροπαὶ ἡλίοιο» ὅπου εἶνε αἱ (καθ' ἐκάστην) στροφὰς τοῦ ἡλίου, ὅπου ὁ ἥλιος δύει δηλ. καὶ (ἀνατῶν) ἐπιστρέφει πρὸς τὴν ἀνατολήν, σημαίνει λοιπὸν τόπον ἐν τῇ ἐσχάτῃ δύσει εὐρισκόμενον. Ὅθεν καὶ τινες τὴν μὲν Ὁρτυγίην λαμβάνουσιν ἐπὶ τῆς πρὸ τῶν Συρακουσῶν καὶ εἰς αὐτὰς ἀνηκούσης νήσου Ὁρτυγίας, τὴν δὲ Συρίην ἐπὶ τῆς χώρας ἐκείνης, ἐφ' ἧς μετέπειτα ἐκτίσθη τὸ λοιπὸν τῆς πόλεως Συρακουσῶν. Ταῦτα φρονεῖ καὶ ὁ Φαίτας. Ἄλλας γνώμας ἴδ. ἐν λ. Ὁρτυγία καὶ ΣΥΡΙΗ. Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὰς «τροπὰς ἡλίοιο» εἰς τὴν συνῆθη σημασίαν ὡς τροπὰς τοῦ ἡλίου. Ὁ Κ. Ο. Μύλλερ· ἀθετεῖ τὰς λέξεις· «ὅθι τροπαὶ ἡλίοιο» ὡς μεταγενέστερον παρεμβλημα.

ΤΡΟΠΙΣ, ΙΟΣ, ἡ (τρέπω), τὸ κατώτατον μέρος τοῦ σκάφους, ἡ μακρὰ ἐκείνη δοκός, εἰς ἣν προσαρμόζονται αἱ πλευраί, (Λατ.) «καρίνα», Ὅδ. ε 430, η 252, μ 421, τ 278. (ἢ. Εἰς τὴν ἀνωτέρω σημασίαν εἶνε ἀληθές· ὅτι ἐπεκράτησεν ἡ Λατ. λ. καρίνα, ἡ δὲ Ἑλληνικὴ ἐσώθη εἰς ἄλλας σημασίας, ὅσον «σωτρόπι» λέγεται ἡ μακρὰ ἐπίσης ἐπὶ τῆς τρόπιδος προσηλωμένη δοκός, ἀλλ' ἐσώθη τοῦ σκάφους, καὶ «τροπίδια» αἱ ἐκατέρωθεν τῆς καρίνας καὶ παραλλήλως πρὸς αὐτήν εἰς τινα σκάφη τιθέμεναι μικρότεροι τρόπιδες).

ΤΡΟΠΟΣ, ὁ (τρέπω), συνεστραμμένος τι· ἱμάς ἢ λωρίον, δι' οὗ ἡ κώπη προσδεύετο εἰς τὸν σκαλὸν καὶ ἐν αὐτῷ ἐκινεῖτο (τροπωτήρ), «τροπωτήρα» (κατὰ τὸν Σκ. Βυζάντιον ἐν τῷ Λεξ. τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλλην. ἐν λ.), πρὸς. «στρόπος, στρόμπος», Γερμ. Stropp, Ὅδ. δ 782, θ 53.

ΤΡΟΦΙΣ, ΤΡΟΦΗ, γεν. ΙΟΣ, Ἰων. καὶ ἐπικ.—τῇ ἐπομ., «τροφή κύμα» μέγα (κυρ. «θρεμμένον») κύμα, Α 307 τ.

ΤΡΟΦΟΕΙΣ, ΕΣΣΑ, ΕΝ, ἐπικ. (τροφή) εὐτροφής, «θρεμμένους», ὅ ἐ. χονδρὸς, παχύς, μέγας, «κύματα» Ο 621, γ 290.

ΤΡΟΦΟΣ, ἡ (τρέφω), ἡ τροφή, «βυζάστρα, παραμάννα», Ὅδ. β 361, δ 742 κ. ἀ.

* ΤΡΟΦΑΚΙΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἐργίνου, βασιλεὺς τῆς Ὀρχομενοῦ, ἀδελφὸς τῆς Ἀγαμέμνης, κτίτωρ τοῦ πρώτου ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, μετὰ θάνατον δὲ ὡς ἥρω·ς ἔ· χρησιμοδοτῆς τιμώμενος, Γ. Ἀπ. 296.

ΤΡΟΧΛΗ, ἡ. ΛΗΜΑΤΡΟΧΛΗ (ὅπου σημειώτερον ὅτι ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' καὶ οἱ μετ' αὐτόν, πλην τοῦ Δυντῆρος, ἐξέδωκαν διηρημένως «ἕμα τραχώντα» ἢ «ἕμα τραχώντα»).

ΤΡΟΧΟΣ, ὁ (τρέχω), κυρ. ὁ τρέχων· ὅθεν

ἀ.) „τροχός“ τοῦ ἄρματος. Z 42, X 394, 517, προλ. ἄρμα, κατ' ἀρχάς πηλυνῶ; διακοιδήσῃ, ὅθεν ὁ.) πᾶν διακοιδήσῃ σῶμα καὶ ἰδίως ὁ „τροχός“ τῶν κεραμῶν, Σ 600· ἔτι δὲ καὶ τὰ τροχοειδῆ πλαστάρια τοῦ κηροῦ, στέατος· καὶ τῶν τοιοῦτων „τυπάρια“ λεγόμενα ἐν τῇ καθολικῇ μ. 473, φ 478.

ΤΡΙΓΛΑ, „τρογῶ“, ἐν γένει μὲν ἐπὶ παντός καρποῦ, ἰδίως ἐπὶ τῶν σταφυλῶν, η 424, ὅπου γ'· πληθ. τρυγᾶσι κατ' ἐπικ. ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ τρυγῶσι· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμπέλωνος, ὡς καὶ ἐν τῇ καθολικῇ „τρογῶ σταφύλια“ καὶ „τρογῶ τὸ ἀμπέλι“, Σ 556. Ἐκ τοῦ

ΤΡΙΓΗ [-], ἡ, τρυγητός, „τρώγος“, ἐπομ. οἱ τρωγόμενοι καρποί, ἰδίως δὲ σταφυλαί, „οὐδὲ τρώγην οἶσιν“ Υ. Ἀπ. 55.

ΤΡΙΤΗΦΟΡΟΣ [-], ὅς, (τρώγη, φέρω) ὁ σταφυλάς, οἶνον παράγων, οἰνοφόρος, Υ. Ἀπ. 529.

ΤΡΙΓΩ, πεποιημένη λ., κυρίως „τσιρίζω, γουγουρίζω“· ὅθεν μεταφορ. ἀπαύστως λαλῶ, (ὡς ἡ ἐντεῦθεν ὀνομασθεῖσα τρυγῶν) I 344 f.

ΤΡΙΠΑΝΟΝ [-], τὸ (τρύπα), τρύπανον, „τροπάνι“, ἰδίως τὸ μέγα τὸν ξυλουργῶν, τὸ δι' ἱμάντων κινούμενον, ι 385 f.

ΤΡΙΠΛᾶ [-], (τρύπα), γ'. ἐνικ. τοῦ ἐνεσ. τῆς· εὐκτ. τρυπῶ, „τροπῶ“, διατρυπῶ, „δору“ ι 384 f.

ΤΡΙΦΑΛΕΙΑ, ἡ, ποιητ. ἡ περικεφαλαία Γ 372, κ. ἀ., χ 183 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.), Βατρ. 258. Κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν εἶνε ἀντὶ τοῦ τριφάλλεια, ὡς τρεῖς φάλλους ἔχουσα· κατὰ δὲ τὸν Οὐόλφιον καὶ Βούττμαννον εἶνε τὸ κοινὸν καὶ τετρημμένον ὄνομα τῆς περικεφαλαίας ὡς ἐκ τοῦ τρύω=τρυπῶ, διότι αὕτη κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κατατύγα εἶχε διάτρητον τὸν κῶνον ἢ τὸν φάλλον τὸν πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ λόφου ἢ τῶν λόφων. (|| Ὁ δὲ Δύντιερρος· παράγει τὴν λ. διὰ τοῦ τρίφους ἐκ τοῦ θρύπτω, ὅς σημαίνει κατ' αὐτόν· ἡ τεθρυμμένη, ὅ ἐ. συντετρημμένη καὶ ἐπομένως ἐλεύθερον ἀφίνουσα τὸ πρόσωπον περικεφαλαία).

ΤΡΙΦΕΡΟΣ [-], ἡ, ὅς (τρυφή), „τροφερός“, λεπτοφυής, μαλακός, Βατρ. 66.

ΤΡΙΦΟΣ [-], εὐς, τὸ (θρύπτω), „θρύμμα“, σύντριμμα, „κομματί“, δ 508 f.

ΤΡΙΓΩ [-], ὁρισι. -ουσι, ὑποτακτ. τοῦ παθ. -ώμεθα, μετοχ. -όμενος, μέλ. μετοχ. τρύζοντα, τρίζω, φθείρω, καταστρέφω, „οἶκον· τὴν περιουσίαν“, Ὁδ. α 248, π 125, τ 433. Μεταφ. κατατρύχω, πιέζω, „βασανίζω“, „πτωχὸν οὐκ ἀν τις καλεῖται, τρίζοντά ἐ αὐτόν“ πτωχὸν δὲν δύναται τις· νά καλῇ ἵνα τὸν βασανίζῃ (ὁ πτωχός), ὅ ἐ. ἵνα βασανίζηται ὑπ' αὐτοῦ, ρ 387.—Παθ. α 288, „τρύχεσθαι λιμῶ“ κ 477.

Τρωαί, αἰ, ἰδ. Τρώες.

Τρωάε, ἄσος, ἡ, ἰδ. Τρώες.

ΤΡΩΓΑΗ, ἡ (τρώγω), κυρ. ἡ ὁπή, ἣν τρώ-

γων ἀνοίγει ὁ μῦς, „τρώπα“, Βατρ. 52, 144, 148. Ἐκ τοῦτου

ΤΡΩΓΛΟΑΓΙΤΗΣ [-], οἱ, ὁ (τρώγλη, δῶν), ὁλονεῖ Τρωποχώστης (ἰδ. τὴν ἐπομ. λ.), κωμικὸν ὄνομα μῦς, Βατρ. 209.

ΤΡΩΓΛΟΔΙΤΗΣ [-], ὁ εἰσδύων εἰς τὴν τρώγλην, „γινόμενος εἰς τὴν τρώγαν“, καὶ ἐκεῖ κατοικῶν, οἶος ὁ μῦς, Βατρ. 52 (ἐνθα ὁ Νάουκ ἐν τοῖς Mélanges Gréco-Rom. σ. 33, τὸ κακοσχημάτιστον „τρωγλοδύοντα“, τὸ ὅποσον κανονικῶς ἔπρεπε νά ᾔηε· τρωγλοδοῦντα, διώρθωσεν τρωγλόδ' ἔόντα, κατὰ τὸ „ὕψθ' ἔόντα“ Ρ 676).

ΤΡΩΓΑ, „τρώγω, ῥοκανίζω“, ἐπὶ τῶν μυῶν, Βατρ. 34, 53· ἔτι δὲ βόσκη, τρώγω, ἐπὶ τῶν ἡμιόνων, „ἀγρωστίν“ ζ 60 f.

Τρωιάς, ἄσος, ἡ, ἰδ. Τρώις.

Τρωικός, ἡ, ὅς, Τρωικός, „τὸ Τρωικὸν πεδίον“ K 44, Ψ 464, ἡ Τρωικὴ πεδιάς, ἡ διαρρέομένη ὑπὸ τῶν ποταμῶν Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος, τὸ θέατρον τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, ἥτις καὶ „Τρώων πεδίον“ καλεῖται παρ' Ὀμ., Λ 836, Ο 739, συνήθως δὲ μόνον „πεδίον“. Ἐκτείνεται δὲ ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου τῶν Ἑλλήνων μέχρι τῆς πόλεως· Ἰλίου, διακοπτομένη ὑπὸ τῶν εἰρημένων δῶν ποταμῶν καὶ πολλῶν λόφων. Ἐάν τις ᾔθελε νά πορευθῇ ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου εἰς τὴν πόλιν, ἥτο ἡναγκασμένος νά διαπεράσῃ τὸν Σκάμανδρον. Ὁ Ὀμηρὸς μνημονεύει τὰ εἴης αὐτῆς (μέρη· ἀ.) τὴν ἱερὰν τοῦ Διὸς φηγόν, ἰδ. σιηρός· ὁ.) τὸν λόφον τῶν ἐρινεῶν ἢ τοῦ ἐρινεοῦ, ἰδ. ἐρινεός· γ') τὴν σκοπιὰν τὴν οὐ μακρὰν τοῦ ἐρινεοῦ, ἰδ. σκοπιή· δ.) τὸν τύμβον Βατίειαν, ἰδ. ΒΑΤΙΕΙΑ· ε.) τὸ μνημα τοῦ Ἰλου, ἰδ. Ἰλοος· ς') τὸν τύμβον τοῦ Αἰσιήτου, ὅθεν ἐφαίνετο τῶν Ἑλλήνων τὸ στρατόπεδον, Β 793· ζ') ὑψωμά τι πλησίον τοῦ Ἑλλησπόντου, ἰδ. ΘΡΑΙΣΜΟΣ· ἡ.) τὸ τεῖχος τοῦ Ἡρακλείους, τὸ παρὰ τὴν θάλασσαν, τὸ ἐγερθὲν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἢ τῶν Τρώων πρὸς ὀχύρωσιν τοῦ Ἡρακλείους, Γ 445 εἰς· θ.) τὸν ὠρεῶν κολωνῶν ἢ τὴν Καλλικολώνην, ἰδ. τὴν λ. || ἰδ. ταῦτα πάντα ἐν τῷ πίνακι τῷ προσηρημένῳ εἰς τὸ τοῦ ἡμετέρου Γ. Νικολαΐδου Topographie et plan stratégique de l'Iliade. Τρωιάς [-], ὅ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάδης, Ω 257.

Τρώις, ἰη, ιον, ἀρχαιότερος καὶ ἐπικός καὶ Ἰωνικός τύπος τοῦ Τρώας, ὅπ. ἰδ., Τρωικός.

1) εἰς τὸν Τρώα ἀνήκων „ἄποι“ οἱ ἐκ τῶν ἱππῶν τοῦ Τρώος καταγόμενοι (Ε 265), Ε 222, Ψ 378. 2) ὁ εἰς τοὺς Τρώας ἀνήκων, ὁ ἐξ αὐτῶν εἰλημένος, „δοῦρατα Τρώια“ Ν 262. Ἰδίως τὸ θηλ. Τρωιάς, ἄσος, Τρωική, οἷον „Τρ. ληῖς“ ν 263, καὶ μάλιστα „Τρ. γυναῖκες“ I 439, 281, Π 834 κ. ἀ., καὶ ὡς οὐσιαστ. (ἄνευ τοῦ „γυναῖκες“) αἱ Τρωάδες, Σ 122 κ. ἀ.

ΤΡΩΚΤΗΣ, οἱ, ὁ (τρώγω), ἀπατεῶν, ἀγύρ-

της, πανορθός, Ήδ. ξ 289, σ 117. (Κυρίως εἶνε ὁ ἀποτρώγων, „ὁ ροκανίζων“ τ. II. Ἀλλὰ πῶς ἐντεθεὶν πηγάει ἡ ἔννοια τοῦ φιλοπερδῆς, κλέπτῃς καὶ ἀπατεῶν, ἦν καὶ οἱ παλαιοὶ ἀποδίδουσιν εἰς τὴν λέξ., ἐμολογῶ ὅτι ἄγνοα. Καὶ τοῦ Δοιδερλεῖνου ὁμοῦς ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ ΤΡΕΝ-, ΤΡΕΚ- (πρὸλ. ἀ-τρεκ-ἦς = ἀμετάτρεπτος, ἀληθής), καθ' ἣν τρώκῃς θά ἦτο συνώνυμον τοῦ εὐτράπελος, Λατ. versutus, δὲν ἔχει πολλά τὰ ὑπὲρ αὐτῆς).

* Τρωζάρτης, τοῦ, ὁ (τρώγω, ἄρτος), ὁ τρώγων ἢ ροκανίζων τὸν ἄρτον, κωμικὸν ὄνομα μῦθος ἐν τῇ Βατρ. 28, 104, 109, 253.

Τρωός, ἡ, ὅν, Τρωικός. 1) εἰς τὸν Τρωᾶ ἀνῆκων, οἷον «ἵπποι» οἱ ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Τρωᾶ καταγόμενοι, Ψ 291. 2) εἰς τὸ Τρωικόν ἔθνος ἀνῆκων, οἷον «Τρωαὶ ἵπποι» Π 393, «κύνες» Ρ 273, Σ 179, «στίχες» Ε 461. Ὁ οὐσιαστ. Τρωαί (ἐξυπακ. γυναικῆς), αἱ Τρωαίδες, Γ 384, 411 κ. ἀ., «Τρωᾶς καὶ Τρωαί» Χ 57. (Ὁ Σπίτινερς θέλει νὰ γράφῃ Τρωός· ὁ δὲ Ἄρενς οὐ μόνον τὸ ὑπογεγραμμένον ἐφυλάττει, ἀλλὰ καὶ τὸν τονισμὸν Τρωῖος ἀπαίτει, ὡσαύτως· δὲ καὶ ὁ Βέκκερς ἐν τῇ Β'). Ἰδιαίτερος τύπος θηλυκ. εἶνε Τρωαίς, οἷον «Τρ. τροφοί» Τρ. Ἄφρ. 114· μάλιστα δὲ ὡς οὐσιαστ. Τρωάδες, Ζ 442, Χ 105, Ω 704. (Κατὰ δὲ τὸν Ἄρενς καὶ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. πρέπει νὰ υπογραφῇ τὸ ω· Τρωαίς).

Τρωαίη, ἑτερος· ἐπικός (κατὰ τινὰς δὲ θαμιστικός) τύπος τοῦ τρέπη, μετοχ. -ῶσα, μέσ. προσ. -ᾶσθε, ἀπαρρ. -ᾶσθαι, παρτ. -ῶντο, καὶ θαμς. τρωπάσκετο, Α 568. 1) Ἐνεργ. στρέφω, μετατρέπω, „γυρίζω“, οἷον περὶ τῆς Ἀηδόνης «θαμὰ τρωπῶσα χεῖρ φωνήν» τ 521.

2) Μέσ. στρέφομαι, ἐπιστρέφω, „γυρίζω“, «πάλιν τρωπᾶσθαι» νὰ ἐπιστρέψῃς ὀπίσω, Π 93, «πρὸς πόλιν» ω 536, «φύδονδ» τρέπομαι εἰς φυγὴν, Ο 666· ὡσαύτως μετ' ἀπαρρ. «φεύγειν» Α 568.

Τρῶα, ὅς, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἕγγονος τοῦ Δαρδάνου, ἀνὴρ τῆς Καλλιρρόης, μετ' ἧς ἐγέννησε τὸν Ἴδον, Ἀστιάκον καὶ Γανυμήδην. Τὸ μέρος τῆς Φρυγίας, ἐν ᾧ αὐτὸς ἐβασίλευεν, ὠνομάσθη ἐξ αὐτοῦ Τρῶα, Υ 230 ἐξ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλάστορος, Υ 463. 3) πληθ. Τρῶες, γεν. Τρῶων (κατ' ἐξαιρέσειν παροξύτονος· πρὸς διέκρισιν ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ θηλ. Τρωαί), οἱ Τρῶες, οἱ κάτοικοι τῆς Τρῶας, Α 452 κ. ἀ. πλγ. Κατὰ τινὰς ἦσαν Τρῶες ἐκ Κρήτης ἀποικοι, Στράβ. 13, 4, 48, πρὸλ. Ἡρόδ. 5, 122, ὅπερ ἄλλοι ἀρνοῦνται· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. οὐδ' ἐλάχιςτος περὶ τούτου ὑπαινιγμὸς ὑπάρχει.

Τρωαίος, ἡ, ὅν, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ τρᾶν, τρωαίος, δυνάμενος νὰ τρωθῇ, νὰ πληγωθῇ, Φ 568 +.

Τρωαίη, ἑτερος· ἐπικός (κατὰ τινὰς δὲ θαμι-

στικός) τύπος τοῦ τρέχω, τρέχω, Χ 463, ζ 318.

Τρᾶν, μόνον ἐν τῷ φ 293 εὐρισκόμενος θαμιστικός τύπος τοῦ παρ' Ὁμ. ἀχρήστου τιτρώσκω, εἰς ὃν ὑπάγονται οἱ ἐξῆς χρονικοὶ τύποι ἀόρ. ἀ. ἀναῶς. τρῶσεν, ὑποτ. -ῆς, -ῆτε, μέσ. μέλ. ἀπαρρ. τρώσεισθαι μὲ παθ. σημασ., παθ. ἀόρ. ὑποτ. τρωθῇ, Βατρ. 193, τραυματίζω, „πληγώνω, λαδώνω“, μετ' αἰτ. «ἀλλήλους» π 293, «ἵππους» Ψ 341, «ὅμι τρώσσεσθαι (ἵππους) ὅτω» ὅπου φοβοῦμαι ὅτι θὰ λάδωσι πολλὰ τραύματα, Μ 66· μεταφ. „κτυπῶ, πιδῶ, ζαλίζω“, οἷον «οἶνός σε τρώει» φ 293. (Συγγ. μὲ τὸ τορέω, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς ρίζ. τρῶ, τρώω).

Τιγκάνα, παρτ. ἀναῶς. τύγγαναι, ξ 231, μέλ. τεύξη, ἀπαρρ. τεύξεσθαι, ἀόρ. β'. ἔτυγον, ἀναῶς. τύχον, ὑπατακτ. ἀ. ἐνικ. ἐπικ. τύγωμαι Η 243, ψ 7, γ'. ἐνικ. τύχησι, Α 416, Τ. Ἑρμ. 566· ἐπικ. ἀόρ. ἀ. ἐτύχησα, καὶ ἀναῶς. τύχησα, παρτ. τετύχηκα, μόνον ἀμεταβ. ἐν τῇ μετοχ. τετυχηκώς, τὴν ὅποιαν νεώτεροί τινες διορθώνουσι εἰς τετυχηκώς κατ' ἀναλογίαν τοῦ πεπτηκώς, τεθνηκώς, κεκμηκώς. 1) μετὰ γεν. τυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, „ἐπιτυχαίνω, λαχαίνω“ ἀ. διὰ τῶν βελῶν ἢ ἄλλων ἐπιστικῶν ὀπλων, «τινός» Π 609, Ψ 837 κ. ἀ. Πολλῶς δὲ κατὰ μετοχ. μετὰ τῶν ῥημάτων «βάλλω, οὐτάω, νύσσω κ.τ.τ.» (ὅπου ἡ αἰτ. ἀποδοτεία εἰς ταῦτα τὰ ῥήματα καὶ ὄχι εἰς τὴν μετοχὴν τοῦ τυγχάνω) «ὃν ῥα... ὑπὸ στέφανο τυχῆσαι... βεδήκει» Δ 406, «Μύδωνα βάλλ'... χαρμαδίην ἀγκῶνα τυγῶν» τυγῶν αὐτοῦ κατὰ τὸν ἀγκῶνα, Ε 582, πρὸλ. Μ 394, Ν 371, Ο 581, Ψ 726· ἀπολ. Ε 287, Η 213. μετὰ προθέσεως· «κατὰ ὦμον» Ε 98, 579, Μ 189, τ 452· β'.) ἐν γένει ἐπιτυγχάνω, καταλαμβάνω, „εὐρίσκω, λαχαίνω“, ἐπὶ προσώπων, «τὸν τύχησε βαλὼν» Ο 581, ἀπολ. φ 13, καὶ ἐπὶ πραγμάτων μετὰ γενικῆς· «τόγε ἀμάθοιο βαθείης» Ε 587, «πομπῆς» ζ 290, «φιλότῃτος παρὰ τινος» ο 458· γ'.) ἐπιτυγχάνω (τοῦ σκοποῦ), εὐτυχῶ, «καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἐλλῆς» Ψ 466.

2) ἀμεταβ. τυχαίως εἶραι, τυγχάνω, „τυχαίνω, λαχαίνω“ Δ 416, «μὴ σύγε κερθι τύχοις, ὅτε ροιδόησεις» μ 405. μετὰ μετοχῆς, ὡς καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, συντάσσεται μὲν σπανίως, σημαίνει δὲ ὡσαύτως δευτερεύουσαν ἔννοιαν ἐπιρρήματικῶς δυναμένην νὰ ἐκφρασθῇ, τυχαίως, κατὰ τύχην, ἢ δὲ κυρίᾳ ἔννοια ἐκφράζεται ὑπὸ τῆς μετοχῆς, «τύχησεν ἐρχομένη ναῖς» ἔτυχε νὰ ἀποπλῇ πλοῖον, τυχαίως ἀπέπλεε πλοῖον, ξ 331, τ 291· β'.) ἐπὶ πραγμάτων, λαγαίνω, „λαχαίνω, πέφτω“, μετὰ δοτ. «τινί» Α 684, ξ 231· γ'.) ὁ παρακείμενος «τετύχηκα» σχεδὸν συνώνυμος πρὸς τὸ «τέτυγμαι», ἰδ. τεῖκα Β, 6), «πρὶν πεδίοιο τετεχηκώς» τυχαίως ὑπάρχων, ὅστις „ἔτυχε νὰ ἦναι“ ἐν τῇ πεδιᾷ, Ρ 748, κ 88.

Τυδεΐδης [-...], αο, ό, υϊός: τοῦ Τυδεΐως, δ Διομήδης, Ε 1, 281, Ε 380.

Τυδεΐς [-...], ό, γεν. Ἰων. ἥος καὶ ποιητ. έος, αϊτ. Τυδῆ, Δ 384, ό, υϊός: τοῦ Οἰνείως, βασιλέως: τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Καλυδώνος, πατὴρ τοῦ Διομήδους. Φονεύσας τὸν θεῖον αὐτοῦ Ἀλκίβοον, κατέφυγεν εἰς τὸ Ἄργος πρὸς τὸν Ἀδραστὸν, ὅστις ἐδῶκεν εἰς αὐτὸν γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Δηϊπύλῃν. Ἐστράτευσεν μετὰ τοῦ Πολυδαίμου: ἐπὶ Θήβας: καὶ ἐκεῖ ἐφανεύθη ὑπὸ τοῦ Μεγαλέντιου, Β 406, ἰδίως Δ 372 ἐξ., Ε 801. ἐξ. (Κατὰ τὸν Κούρτιον ἐτυμολογεῖται ἐκ τῆς ρίζ. ττα, συγγ. πρὸς τὴν Σανσκρ. तुद, Λατ. tundo, ἥτις σημαίνει τύπτω).

ΤΥΓΚΤΟΣ, ἡ, όν, ἐπὶθ. ῥήμ. (ἐκ τοῦ τεύχω) κυρ. ποιητός, πεποιημένος, „καμωμένος“, „κρήνη τυκτή“ ἢ χειροποίητος: ἢ διὰ τῆς τεύχνης κατασκευασμένη καὶ εὐχρηστος κατασκευαῖα βρύση (πρὸς διακρίσιν ἀπὸ τῆς φυσικῆς): ρ 206. Συγνότερον=ΕΥΤΥΚΤΟΣ (πρὸλ. ποιητός, ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΣ) εὐποίητος, ἔντεχνος, „καλοκαμωμένος“, Μ 105, „δάπεδον“ δ 627, ρ 469, „κακόν“ ἐπιμελῶς: ἢ ἐντέχνως πεποιημένον κακόν, δ ἑ. τέλειον κακόν λέγεται δ Ἄρης Ε 831 (κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον εἶναι: τὸ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἑαυτοῖς πεποιημένον κακόν).

ΤΥΜΒΟΣ, ό, „τοῦμπα“ (δ ἑ. λόφος), ἰδίως δὲ τὸ ὕψωμα ἢ ὁ σωρὸς τοῦ χύματος: ὁ ἐπὶ τῆς τέφρας τοῦ κατακαέντος νεκροῦ, ἐπομ. ὁ τοιοῦτου εἶδους τάφος, „μνημα“, ὁ μόνος συνήθης κατὰ τὴν ἡρωϊκὴν ἐποχὴν, Η 336, 435, δ 584, λ 77 κ. ἄ. (Ετυμολογεῖται κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ τύφω=καίω, ὥστε νὰ σημαίῃ τὴν πυράν. Ὁρθότερον ὅμως ἀναντιρρήτως ἐκ τῆς ρίζ. τυ-, ἐξ ἧς καὶ τύλος, καὶ Λατ. tum-ulas, tuber καὶ τὰ ὅμ., καὶ τῆς καθομιλουμ. τὸ „τοῦμπα“, καὶ „τσοῦμπα“, ἐν οἷς ἅπασι διακρίνεται ἡ ἔννοια τῆς ἐξοχῆς, τοῦ φουσκώματος, τοῦ πρήσματος:). Ἐκ τούτου

ΤΥΜΒΟΧΟΕΑ (τυμβοχόος, ἐκ τοῦ τύμβος, χέω), χόνυν ἢ σωρεῖον χύμα ἀποτελὼν τύμβον, ἐγείρω, κατασκευάζω τύμβον, Φ 323 f, ἐνθα κατὰ μὲν τὸν Ἀρίσταρχον, ὃν ἠκολούθησεν ὁ Βέκκερος (ἦδη πρὸ αὐτοῦ ὁ Ἐϋνίος) καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτόν, γράφεται «τυμβοχοῆς» ὁ ἑ. κατὰ παράδοξον ἐκθλιψὶν ἀντὶ τοῦ τυμβοχοῦσθαι κατὰ δὲ τὸν Κράτητα ἔγραψαν ὁ Οὐδῶσιος καὶ Σπίτζερος μετὰ τοῦ Βουττμάννου «τυμβοχόης» ἐκ τοῦ τυμβοχῆ, ὅπερ θὰ ἐσημαίνει τὴν συσσωρευσιν τοῦ τύμβου.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ [-...], ό, ἐπικ., ὁ Τυνδάρεως, υϊός: τοῦ Περιήρου: ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Οἰδάλεως καὶ τῆς νύμφης Βατείας. Διωχθεὶς ἐκ τῆς Σπάρτης ὑπὸ τῶν υἱῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν κατέφυγεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν πρὸς τὸν Θεῖσιον, ὅστις ἐδῶκεν εἰς αὐτόν γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Λήδαν. Μετέπειτα δ' ἐπαγγέλλει συνεργεῖν τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν Σπάρτην καὶ ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ.

Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Λήδας: τὴν Κλυταμένηστραν καὶ (κατὰ τὸν Ὅμ.) τὸν Κάστορα: ἢ τὸν Πολυδεῦκην, λ 299 ἐξ. Ἡ δὲ Ἐλένη ἐγεννήθη ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας. (Ετυμολογικῶς εἶναι τῆς αὐτῆς ρίζ. μὲ τὸ ΤΥΔΕΪΣ, ὅπ. ἴδ., παραγόμενον ἁμίσω: ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. τύνδαρος:).

ΤΥΝΔΑΡΙΔΗΣ [-...], αο, υϊός: τοῦ Τυνδάρεως, ἰδίως κατὰ πλῆθ. οἱ Τυνδαρίδαι, ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, Τυμ. 46 (47), 2, 33 (34), 2 καὶ 48.

ΤΥΝΗ, ἐπικ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἑγ., ὅπ. ἴδ.

ΤΥΠΑΝΟΝ [-...], τό (τύπτω), ποιητ. ἀντὶ τοῦ τύμπαλον, „τοῦμπανον“, Τυμ. 43 (44), 3.

ΤΥΠᾶ, ἡ, ἐπικ. [πληγὴ], „κτύπημα, κτύπος“, κατὰ πλῆθ. Ε 887 f. Ἐκ τοῦ

ΤΥΠΩ (τυπῶ, πεποιήμ. λ.) συγχόν κατ' ἐνεργ. καὶ παρτατ., ἄορ. ἄ. πάντοτε ἀναλύε. τύψα, παθ. παρακαμῶ μετοχ. τετυμμένος, ἄορ. ὅ. παθ. ἐτύπην, Δ 433, Μ 250, Ω 421, πλήττω, „κτυπῶ, βαρύνω“ ἄ. κυρ. διὰ τῆς βακτηρίας „ξυλιζω, δέρνω“, Δ 561: ἰδίως δὲ διὰ τῶν ἀγχεράων ὅπλων (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βάλλω Δ 491, Μ 288, Ο 495) [πλήττω, παίω], „κτυπῶ“, ἐπομ. „πληγώνω“, „τινὰ φεργάνω, ἄορ. δουρὶ, εἴφει κ.τ.τ.“ Δ 531, Μ 529, 782, ω 527 κ. ἄ. „λόγῃσι δέμας“ Βατρ. 496: μετὰ διπλῆς αἰτ. „τινὰ λαίμονα“ κτυπῶ τινα εἰς τὸν λαίμονα, Ν 542, πρὸλ. Φ 480: ἔτι δὲ „τινὰ κατὰ γαστέρα“ Ρ 313. ὅ. μεταφ. „τὸν ἄχος δὲδὲ κατὰ φρένα τύψα βαθεῖαν“ τὸν ἐπλήγῃσιν βαθεῖα εἰς τὴν ψυχὴν, Τ 425. γ.) „κτυπῶ, δέρνω“, ἐπὶ τῆς ἐπανειλημμένης προσεγγίσεως ἢ ἐπαφῆς, „δέρμα τύπτει σφυρὰ“ Ζ 417. ὅ.) συντρίβω, Ἐπιγ. 44, 19. Παθ. „κτυποῦμαι“, πλήττομαι, „ἐγχείνομαι“ Ν 782. Ἄλλὰ καὶ μετ' αἰτιατ. „ἔλκεα ὅσοι ἐτύπη“ πληγαὶ ὅσας ἐπληγώθη, ἐκτυπήθη, τουτέστιν ὅσας ἔλαβεν, Ω 421. 2) Ἰδίως εἰς τὰς ἐξῆς ποιητικὰς φράσεις, „τύπτω ἔλα ἑρεταοῖς“ κτυπῶ τὴν θάλασσαν μὲ τὰ κωπὰ, δ ἑ. καιπηλατῶ, ι 104 κ. ἄ. πλχ., „χθόνα μετώπη“ ἐπὶ τοῖς πίπτοντος νεκροῦ καὶ ἀγωνιόντος, χ 86, „ἔχνη πόδεσσι“ κτυπῶ τὰ ἔχνη (τινός) μὲ τοὺς πόδας μου, τουτέστι πατῶ ἢ βαδίζω εἰς τὰ ἔχνη (τινός), Ψ 764, „Ζέφυρος βαθεῖν λαλαπὶ τύπτει νέφεα“ κτυπᾷ διὰ τῆς θυέλλης: ὡς διὰ μάλιστα, δ ἑ. διώκει, τὰ νέφη, Α 306.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ [-...], ὁ (Δωρ. ἀντὶ τοῦ: κοίρανος, συγγ. τῷ κύριος), κύριος, ἄρχων, βασιλεὺς, περὶ τοῦ Ἀρσείως, μετὰ δατ. „ἀντίβιαισι“ Τυμ. 7 (8), 5.

ΤΥΡΟΓΛΩΠΤΗΣ [-...], ὁ (τυρός, γλῶψω), οἰονεὶ Τυρογλόπτῃς, ὁ κοιλαίνων ἢ σκαλίζων τοὺς τυρούς, κωμικὸν ὄνομα μυῶς: ἐν τῇ Βατρ. 437.

ΤΥΡΟΣ [-...], ὁ, „τυρί“, δ 88, „αἰγίος“ Δ 639, „νεόπηκτος“ γλωρὸ τυρί, Βατρ. 38.

ΤΥΡΟΦΑΓΟΣ [-...], ὁ (τυρός, φαγεῖν), Τυροφάγος, κωμικὸν ὄνομα μυῶς: ἐν τῇ Βατρ. 226.

*ΤΥΡΣΗΝΟΣ, ὁ, Τυρρηνός, κάτοικος τῆς Τυρρηνίας ἢ Τυρσηνίας (Etruria) τῆς Ἰταλίας, Ὑμ. 6 (7), 8.

ΤΥΡΑ [υ.], οἷς, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Σαλμωνέως καὶ τῆς Ἀλκιόνης, γυνὴ τοῦ Κρηθέως. Ὁ Ποσειδῶν λαβὼν τὴν μορφήν τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἐνιπέως, τὸν ὁποῖον αὕτη ἡγάπα, συνῆλθε μετ' αὐτῆς καὶ ἐγέννησε τὸν Πελῖον καὶ Νηλέα, 6 420, λ 235 ἐξ. Μετὰ δὲ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς Κρηθέως ἐγέννησε τὸν Αἰώνα, Ἀμυθόνα καὶ Φέρητα.

ΤΥΤΘΟΣ, ὅς (παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα καὶ τρικατάληκτον), ποιητ., μικρός, νέος, Z 222, α 435 κ. ἀ., «τυτθός· εἶσα» X 480· ἔτι δὲ ἐπὶ πραγμάτων, «τυτθὰ διατηρεῖται, καέται» μικρὰ κόπτω, κομματίζω, μ 474, 388. Τὸ οὐδέτερον ΤΥΤΘΟΣ ὡς ἐπὶ, ὀλίγον, μικρόν, «λιγάκι, τόσον δά» ἀ.) ἐπὶ τόπου, «τυτθὸν ὀπίσω» E 443, «τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν» H 334, «μετόπισθε νεός» ι 539· β.) ἐπὶ πασότητος, «οὐδὲ με τυτθὸν ἔτισε» οὐδὲ μικρόν μ' ἐτίμησε, «οὐδὲ τόσον δά, οὐδὲ τὸ παραμικρόν», A 334, «τυτθὸν ὑπὲκ θανάτῳ φέρονται» παρὰ μικρόν, ὁ ἐ. μολίς ὑπεκφεύγουσι τὸν θάνατον, O 628, «τυτθὸν φλέγγομαι» χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁμιλῶ, Ω 470· γ.) ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ μικρόν, βραχύν, χρόνον, «ὀλίγον», T 335, X 494, πρὸλ. Π 302. (|| Ἡ ἐτυμολογία τῶν ἀρχαίων, καθ' ἣν θεωρεῖτο ἡ λέξις συγγενῆς τοῦ τίτθ, φαίνεται μοι πάντῃ ἀπίθανος. Εἶνε βεβαίως ὑποκοριστικὸν δεικτικὸν ἐπιθετον ἐκ τῆς ρίζ. το-, ἐξ ἧς καὶ τὸ τόσος, τύννος, τυνν-οῦτος, καὶ σημαίνει κυρ, ὅτι τῆς καθομιλ. τὸ «τοσούτοις», τόσος δά, ὅπερ λέγεται μετὰ δεΐξεως τοῦ ἄκρου μικροῦ δακτύλου τῆς χειρός).

ΤΥΦΛΟΣ, ἡ, ὅς, «τυφλός», Z 439 f., Ὑ. Ἀπ. 172. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον ἐκ τοῦ τύφω=καίω, καπνίζω, ὥστε κυρίως μὲν σημαίνει τὸν καπνισμένον, ἔπειτα δὲ τὸν ἄχλωμένον, βολωμένον).

ΤΥΦΩΙΣ [υ.], ὁ, παρ' Ὁμ. γεν. Τυφωέως, δοτ. Τυφωεύ, B 782, 783· ἕτερος τόπος ΤΥΦΛΑΝ, ἐξ οὗ ἡ αἰτ. Τυφάνα Ὑ. Ἀπ. 306, 352· ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ Τυφών, ὄνος, κυρ. ὁ καπνίζων ἢ ἀχνίζων (ἐκ τοῦ τύφω, ἰδ. τὴν προηγ. λέξιν), σύμβολον τῶν υποχθονίων ἀνδρῶν καὶ τῶν κατὰ τὰς ἡφαιστείους ἐκρήξει καὶ τοῖς σεισμοῦς ὀλεθρίων αὐτῶν ἐνεργειῶν. Κατὰ τὸ B 782 εἶνε γίγας τις ἐν Ἀρίμοις τῆς Κιλικίας ὑπὸ γῆν κατακείμενος. Ἐν δὲ τῇ Ἡσιόδ. Θεογον. 820 ἐξ. περιγράφεται ὡς τέρας τι πελώριον, ἔχον ἐκαστὸν ὀρακοντοειδὲς καὶ πυριπνοῦς κεφάλαι, τὸ ὁποῖον ἐγέννησεν ἡ Γαῖα ἐκ τοῦ Ταρτάρου,

καὶ ἔπειθε κατὰ τοῦ Διὸς καταπολεμήσαντος τοῦ Τυφάν· καὶ κρηνίσαντος αὐτοῦ· εἰς τὸν Τάρταρον. Μετὰ μακρὸν ἀγῶνα κατεκράνουνσεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς καὶ ἔρριψεν ὡσαύτως εἰς τὸν Τάρταρον. Μεταγενέστερος δὲ τι μῦθος ὀνομάζει πατρίδα τοῦ τῆν Κιλικίαν, ὅθεν νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς κατέφυγεν εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου ὁ Ζεὺς ἐξεσπενδόνησε κατ' αὐτοῦ τὴν Αἴτναν, Πινδ. Πυθ. 4, 32· πρὸλ. ἈΡΙΜΑ.

*ΤΥΧΗ [υ.], ἡ, «τύχη», ὁ ἐ. ἰδίως· εὐτυχία, Ὑμ. 10 (11), 5. Προσωποπ. Ὑ. Τύχη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ὑ. Δῆμ. 420.

ΤΥΧΙΑΣ, ἰδ. ΤΥΓΧΑΝ.

ΤΥΧΙΟΣ [υ.], ὁ, κυρ. ὁ τέκτων, τεχνίτης (ἐκ τοῦ τεύχω), περιδῶτης τεχνίτης· ἐκ τῶν Ὑλῶν τῆς Βουωτίας, H 220.

τῇ κυρ. ἐνικ. δοτ. τοῦ τό, πολλάκις ἐκλαμβανομένη ὡς ἐπὶ ῥήμα· ἀ.) οὕτως, τότε, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, πάντοτε ἐν ἀποδόσει ὑποθετικοῦ λόγου εἴτε ῥητῶς προηγουμένης τῆς ὑποθέσεως· εἴτε εὐκόλως ἐξυπακουομένης, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ προσλαμβάνει τὸ Ἄν ἢ Κέν, ὅσον «τῇ κε ταχ' ἡμῶσις πόλις» (ἂν δηλ. εἰσηκούετο ἡ ἐν τοῖς πρόσθεν εὐχῇ) B 373, A 290, «τῇ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν» (ἂν δηλ. συνέδινε ἡ ἀνωτέρω ὑπόθεσις) α 239, πρὸλ. καὶ B 250 (ὅπου δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ διὰ τοῦ εἰδὲ μή, ἄλλως)· ἔτι δὲ καὶ ἐν ἀποδόσει χρονικοῦ λόγου· ἐπεὶ ἔκτε ἐμὸν ποτὶ χαλκοβάτες δῶ, τῷ σ' οὐτὶ παλιμπλαγγέντα γ' ὅλω ἄψ ἀποναστήσιν· ν 4, 5· β.) ὅθεν, διὰ τοῦτο, A 418, B 296, 6 281, η 25 κ. ἀ. γ.) εἰς τὴν σημασίαν τοῦ λατ. atqui, ἀλλ' ὅμως, ἀλλ' ἐν τούτοις, εἶνε δὲ βέβαιον, «τῇ κρείσσων μὲν Ζεὺς ποταμῶν ἀλιμυρηνέων» Φ 190. (|| Ἀλλ' εἶνε περιττὴ ἡ γ'. σημασία· διότι ἐνταῦθα κεῖται εἰς τὴν προηγουμένην δ'. σημασίαν, ὅταν τὸ χωρίον ἐννοηθῇ ὡς ἐξῆς· ὅθεν καθὼς ὁ Ζεὺς εἶνε κρείσσων τῶν ποταμῶν, οὕτως καὶ ἡ γενεὰ τοῦ Διὸς, τουτέστιν ἐγώ, εἶμαι κρείσσων τῆς γενεᾶς τοῦ ποταμοῦ, τουτέστι σοῦ).

τῆς, κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β'. τῆς (ἐκ τῆς ἀντωνυμικῆς ρίζ. το-), ποιητ. ἐπὶ, —αι, οὕτως, τοιούτουτρόπως, «ἔτσι», B 330, Γ 445, Ξ 48, σ 274, τ 234. Κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον Περὶ ἐπιβρόχ. σελ. 582, 17, τὸ «τῶς» τότε μόνον εἶνε ὀρθόν, ὅταν εὐρίσκειται ἐν ἀνταποδόσει πρὸς τὸ «ὡς», ὅσον ἐν τῇ Γ 445· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις χωρίοις πρέπει νὰ γράφεται «ὅ ὡς» καθ' ὃ ἔγραψεν ἡδὴ ὁ Σπίτζενρος· ἐν τοῖς χωρίοις τῆς Ἰλιάδος, ἡ ἄλλη τις νὰ γείνη διόρθωσις, ὅποια φέρονται παρὰ τοῖς παλαιαῖς γραμματικοῖς.

Υ, τὸ εἰκοστὸν γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, διὸ καὶ σημεῖον τῆς εἰκοστῆς ῥαφιδίας.

Υἱάδες [υ.υ.] **ον, αἱ**, Ὑἱάδες ἐκ τοῦ ὕω, οἰονεῖ Βρογεραι, Λατ. Pluviae, ἀστερισμός τις συγκαίμενος ἐκ 6 ἀστρῶν τρίτου καὶ πινῶν ἄλλων τετάρτου μεγέθους πλησίον τῆς κεφαλῆς τοῦ Ταύρου, διὰ τῆς ἐπιτολῆς αὐτοῦ μηνύων τὴν ἀρχὴν τῆς ὑετώδους ὥρας τοῦ ἔτους, Σ 486. Κατ' ἄλλους δέ, ἐν οἷς καὶ ὁ Νίτσης, παράγεται ἐκ τοῦ ὕς, διότι ἐφαντάζοντο τὸν ἀστερισμὸν ὡς χοιριδίων ἀγέλην, ὅθεν καὶ τὸ Λατινικὸν ὄνομα Susulae. Ἰδε περὶ τούτων Α. Γέλλιον Ν. Α. 13, 9.

ΥΑΚΙΝΘΙΝΟΣ [υ.υ.], **η, ον**, ὑακίνθινος, ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ὑακίνθου, «ἄνθος» *Οδ. ζ 231, ψ 158. (|| Ὁρθότερον εἶνε κατὰ τὸν Δύντζερν νὰ θεωρηθῇ τὸ «ὑακίνθιον ἄνθος» ὡς περιφραστικὴ ποιητικὴ μιᾶς ἐννοίας: τὸ ἄνθος τὸ λεγόμενον ὑακίνθος, ὅπως ἔ· «ἄνθος ποίης» ἀντί τοῦ: πόα). Ἐκ τοῦ

ΥΑΚΙΝΘΟΣ [υ.υ.], **ος, ἄνθος** πάντῃ διέφορον τοῦ σήμερον οὕτω καλουμένου, ἀναδλαστέσαν, ὡς λέγεται, ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ὑακίνθου, τοῦ ὡραίου ἐκείνου νεανίου, ὅστις διὰ τοῦ δίσκου ἐφονεύθη ἐξ ἀμελείας ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος παίζοντος μετ' αὐτοῦ. Ἐπὶ τῶν φύλλων αὐτοῦ διακρίνονται, λέγουσι, τὰ γράμματα ΓΑ ἢ ΑΙ, τὰ ὅποια ἡρμήνευον διὰ τοῦ Ὑακίνθου, ἢ τοῦ σχελιαστικοῦ αἵ, ἢ διὰ τοῦ Αἵαντος. Εἶνε δὲ πιθανῶς ὁ παλαιὸς ὑακίνθος τὸ κυανοῦν κρίνον (Iris Germanica τοῦ Λιν.) ἢ τὸ δελφίνιον „καπουατίνος“ (Delphinium Aiacis τοῦ Λιν.) Σ 348 f, Ὑ. Δήμ. 7, 426, Ὑμ. 18, 25. Ὁ Θεόκριτος ὀνομάζει τὸ ἄνθος μέλαν 19, 28, ὡσαύτως καὶ ὁ Βεργίλιος Ἑκλογ. II, 48, 40, 39. Ὅθεν ἐν ζ 231 παραβάλλεται πρὸς αὐτὸ ἡ μέλαινα κόμη τοῦ Ὀδυσσεύς.

ΥΑΜΠΟΛΙΣ [υ.υ.], **ιος, ἡ**, πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ μεταξὺ Ὀπούντος καὶ Ὁρχομενοῦ, Β 521. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν ἐσχηματίσθη κατὰ σύνθεσιν ἔξ συγκαπῆν ἐκ τοῦ *Υάντων πόλις· ὡς κτισθεῖς τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Ὑάντων τῶν παλαιῶν κατοίκων τῆς Βοιωτίας, οἵτινες ἐξεδιώχθησαν ἐκεῖθεν ὑπὸ τοῦ Κάδμου εἰς τὴν Φωκίδα. (|| Ὑγνὴ αὐτῆς ὀλίγα λεπτά βαρεῖότερον τοῦ χωρίου Βογδάνας).

ΥΒΗΛΛΕΙΝ, ἐπικ. ἀντί τοῦ ὑποβάλλειν.

ΥΒΡΙΖΩ, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστώτος.

1) ἀμετάβ. εἶμαι ὑβριστῆς, αὐθάδης, βίαιος (ἐν ἔργῳ τε καὶ λόγῳ), βιαιοπραγῶ,

α 227, γ 207, ρ 588. 2) μεταβ. «τινά» ὑβρίζω, ἀτιμάζω τινά, φέρομαι βιαίως πρὸς τινά, Α 695 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλιάδ.), υ 170, 370. (|| Ἐν τῇ καθομῇ. τὸ ῥῆμα „ὑβρίζω“ περιωρίσθη εἰς τὴν διὰ λόγων μόνον ἀτίμωσιν τοῦ ἄλλου, εἰς τὴν σημασ. δηλ. τοῦ λοιδορῶ-ῶσαύτως· ἔξ τὸ ῥηματικόν „ὑβρισά“=λοιδορίζε). Ἐκ τοῦ

ΥΒΡΙΣ, **ιος, ἡ** (συγγ. τῆς ὑπέρ), ὑπεροψία, αὐθαρεσία, αὐθάδεια, βία, ὁ τρόπος δηλ. ὃ ἐκ τῆς συναισθήσεως τῶν ὑπερεχουσῶν ἰδίων δυνάμεων ἢ ἐκ τοῦ πλεονασμοῦ τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν ἐκπηγάζων, ξ 262· ἰδὼι: ἐπὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, α 368, δ 321, 627 κ. ἀ. Συνδέζεται μετὰ τῆς «βίης» ο 329, ρ 565. Ὅθεν κακοπραγία, βιαιοπραγία, Α 203, 214 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.).

ΥΒΡΙΣΤΗΣ, **λο, ὁ** (ὑβρίζω), ὑπερόπτης, αὐθαίρετος, αὐθάδης, βίαιος, «ἄνῃρ» Ν 633 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), τοῦναντίον «δικαίος», φιλόξενος ζ 120, ι 175, Ὑ. Ἀπ. 279.

ΥΓΙᾶς [υ.υ.], **ες, ἑος, ὑγιής, ὑγιερός**· μεταφ. «μεθός» σωτήριος, ὠφέλιμος, Θ 524 f.

ΥΓΡΟΣ, **ή, ὄν** (ὕω), ὑγρός, „οὐγγρός“, βευστός· «ἐλαιον» Ψ 281, ζ 79, «γάλα» Ε 903, «ὕδωρ» δ 458, «ὕγρα κέλευθα» ἢ ὑγρά ὁδός, ποιητ. ἢ θάλασσα, γ 71, «ἄνεμοι ὕγρον ἀέντες» ὕγροι, ὕγρασιον μετὰ τῆς πνοῆς ἐπιφέροντες ἄνεμοι, γ 478. Ὡς οὐσιαστ. ὑγρῆ (τοῦναντίον τοῦ ξηρᾶ, „στερεά“), ποιητ. ἢ θάλασσα, τὸ „πέλαγος“ Κ 27, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «τραφερῆ» ἢ «γατα» Κ 27, Ε 308, Ω 341, α 97, ε 45, υ 98. 2) τροπ. ταχερός, κατατήκων, «πόθος» Ὑμ. 18 (19), 33.

ΥΔΑΤΟΤΡΕΦΗΣ, **ες, γεν. ἑος** (ὕδωρ, τρέφω) ὑπὸ τοῦ ὕδατος τρεφόμενος, ὅθεν παρὰ τὰ ὕδατα προκόπτων, «αἰγίριος» ρ 208 f.

ΥΔΗ [υ.υ.], **ή, πόλις** τῆς Λυδίας ὑπὸ τὸν Τιμῶλον, κατὰ τὸν Σχολ. αἱ μετέπειτα Σάρδεις, Υ 385.

ΥΔΑΙΝΟ, ποιητ. (ὕδωρ), μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ μέσ. ἀορ. ἀ. ὑδρηναμένη, ὑδραίνω, βρέχω. Ὅθεν τὸ μέσον βρέχομαι, δ ε. νίπτομαι, ἢ λούομαι, ἐν τῇ στερεοτάτῃ φράσει «ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροὶ εἵμαθ' ἑλοῦσα» *Οδ. δ 750, 758, ρ 48, 58.

ΥΔΡΕΪΑ (ὕδωρ), παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ ἐνεργ. μετοχ. ὑδρευούσῃ καὶ μέσ. παρατατ. ὑδρεῦοντο.

4) Ἐνεργ. ἀντλῶ ὕδωρ, „παίρνω νερό“ κ 105. 2) Μέσ. ἀντλῶ ὕδωρ „παίρνω νερό“, δι' ἑμαυτὸν *Οδ. η 131, ρ 206.

ἸΑΡΗΛΩΣ, ἡ, ὅκ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (ὕδωρ) ὑδατῶδης, ὑγρὸς, κάθυγρος, «λειμῶνες» ι 133 f., «Σάμος» γ. Ἀπ. 44. (|| πρὸς διὰ τὴν κατάληξιν καὶ τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν τῆς καθομιλ. τὸ „νερουλός“ ἀντὶ τοῦ νερηλός κατὰ τραπὴν τοῦ η εἰς ου οὐχὶ σπα- νίαν ἐν τῇ καθομιλ.).

*ΤΑΡΟΜΕΛΟΤΕΛΑ, ἡ (ὕδωρ, μέδουσα) οἰονεὶ Νεροβασίλισσα, κωμικὸν ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατρ. 19.

ΤΑΡΟΣ, ὁ (ὕδωρ). ὑδάτιος ἢ ὑδρόβιος ὄρις, „νεροφίδα“, Β 723 f., Βατρ. 82. (|| Ἐν τῇ καθομιλ. ὑπάρχει λέξις „βύδρα“, ὅ ἐ. βύδρα εἶνε δὲ ὑδρόβιον τὴν ζῶσαν ὁμοιάζον μὲν πρὸς τὸν κάστορα, λεγόμενον δ' ἴσως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων λάταξ).

*ΤΑΡΟΚΑΡΙΣ [...], ὁ (ὕδωρ, χαίρω), οἰονεὶ Νεροχαρούμενος, κωμικὸν ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατρ. 230.

ΤΑΡΕ, ΤΑΛΤΟΣ [...], τὸ, ὕδωρ, „νερόν“ (Ἰδ. ΝΗΡΚΙΣ) Ὁμ. πλγ. ἐπὶ τε τοῦ γλυκέος καὶ δευτέρου ὕδατος, Π 383, καὶ ἐπὶ τοῦ «ἀλμυροῦ» τοῦ θαλασσίου, τῆς θαλάσσης, ι 227. Πληθ. «ὕδατα» „νερά“, μόνον ν 409. Περὶ τῆς παροιμιώδους φρ. «ὕδωρ καὶ γαῖαν γενέσθαι» Ἰδ. ΓΑΙΑ. (Ἐτυμολογεῖται συνήθως μὲν ἐκ τοῦ ὕω=βρέγω, καὶ σημαίνει ἔπομ. κυρίως τὸ θέ- ταιον ὕδωρ. Πιθανώτερον ὅμως κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ Σανσκρ. ud-, udam=ὕδωρ, ὅθεν καὶ τὸ Λατ. unda.—Τὸ υ εἶνε μὲν κυρ. βραχὺ ἐν ἄρσει δ' εὐρί- σκεται καὶ μακρόν γ. Δῆμ. 381, ἀλλὰ καὶ ἐν θέσει Βατρ. 97).

ΤΑΤΟΣ [...], ὁ (ὕω), „βροχή“, ψιλή ἢ ρα- γδαία, Μ 133 f.

ΤΙΑ, ΤΙΑΣΙ, Ἰδ. ΤΙΟΣ.

ΤΙΟΣ, ὁ, ἐξ οὗ εὐρίσκονται παρ' Ὁμ. πλγν τῆς ὀνομαστικ. καὶ ἡ αἰτ. υἱὸν καὶ ἡ κλητ. υἱέ πολλὰ γὰρ σπανιότερον δὲ ἡ γεν. υἱός, γ 238, γεν. πλγθ. υἱῶν, Φ 587, X 44, ω 223, δοτ. υἱόσι, τ 418· ἔτι δὲ καὶ ἡ δοτ. υἱῶ, ἥτις ἐν τῇ Π 177 ἐκ τῶν Ἑνετικῶν σχολίων καὶ τοῦ Εὐσταθ. ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ Βεακίερος καὶ τῶν μετ' αὐτὸν ἐκδοτῶν ἀντὶ τοῦ υἱ. Ἐκ δὲ τοῦ ἀγρ. τύπου ρίειε εὐρίσκονται ἡ δοτ. υἱέτ καὶ υἱέτ (Ἰδ. Σπίτζ. εἰς Δ 791), αἰτ. υἱέα, Ν 350, ὄνομ. πλγθ. υἱέες ἢ υἱέτες μόνον ο 248, ω 387, 497 (ὅπου ὁ Βέκκ. ἔγραψεν: υἱέες), ὡς κλητ. Ε 464, αἰτ. υἱόρος· ἔτι δὲ οἱ μόνον ἐπι- κοὶ τύποι: γεν. υἱάς, δοτ. υἱά, αἰτ. υἱά, ο 35, ἐν δὲ τῇ ρ 111 ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ: υἱόν, δοτ. υἱε, πλγθ. ὄνομ. υἱεες, δοτ. υἱάσι, Ε 463, γ 387, αἰτ. υἱας. Τοῦς τύπους: υἱῶ καὶ υἱοὶ δὲν ἔχει ὁ Ὁμ. (|| δὲ ὅμως ἀνωτ. ἐν ἀρχῇ), ὁ δὲ υἱός εὐρίσκεται ὡς διάφορος γραφῇ ἐν τῇ Ε 159. Καὶ ἐν τῇ καθομιλ. λέγεται „υἱός“, (προφ. δὲ „ὑ γιός“ ἢ „γιός“), συγνόν ἐν τῇ φράσ. «υἱες Ἀχαιοὶ» ἀντὶ τοῦ Ἀχαιοί. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. ἐκ τῆς ρίζ. e-γ-, φῶν κατὰ

δὲ τοῦ νεωτέρου γλωσσολόγου: ἐκ τῆς Σαν- σκρ. ρίζ. su-, ἐξ ἧς: su-nus=υἱός, καὶ Γερμ. Sohn καὶ Σλαβ. syno.—Ἡ διφθογγα: υ: εὐρί- σκεται ἐνίοτε ἐν τοῖς τύποις: «υἱός» Z 130, Ρ 575 κ. α., καὶ «υἱόν» Δ 473, Ε 612, Ρ 59, καὶ «υἱε» Η 47 συνεσταλμένη).

ΤΙΑΝΟΣ, ὁ, ὁ υἱός τοῦ υἱός, ἔγγονος, Β 666 κ. α. πλγ., ω 615.

ΤΙΑΓΜΟΣ [...], ὁ (ὕλασσω, ὑλάω), ὑλακῆ, ὑλάκτημα, „ἀλύκτημα, γαύγισμα“ τῶν κυνῶν, Φ 575 f.

*ΤΙΑΚΙΑΝΗ [...], ἡ, ὁ, υἱός τοῦ Ὑλάκου, πλαστὸν ὄνομα, ὅπερ ὁ Ὀδυσσεὺς κρυπτόμενος ἀποδίδει εἰς ἑαυτὸν, ξ 204.

ΤΙΑΚΟΜΑΡΟΣ [...], ὁ, ἐπικ., πάντοτε ἡ συνήθως ὑλακτῶν, μόνον ὡς ἐπὶ τῶν «κυ- νῶν», *Ὁδ. ξ 29, π 4. (Περὶ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ μωρος καὶ περὶ τῆς σημασίας Ἰδ. Εἰσκηνομαρὸς ||. ὅπου, νομίζω τώρα, πρέπει νὰ προτιμηθῇ καὶ τῆς ἡμετέρας γνώμης ἡ τοῦ Δυν- τέρου, διότι τοῦ μὲν μωροῦ ἡ κυριώτερη ἰδιότης εἶνε ὅτι ἐφορμᾷ, γύνεται ἐφ' ὅτι δηποτε, τοῦ δὲ συνετοῦ τὸ ἐφεκτικόν.—Τὸ υ εἶνε μακρόν ἐν ἄρσει).

ΤΙΑΚΤΕΑ [...], ὑλακτῶ, „ἀλυκτῶ, γαυ- γίζω“, περὶ κυνῶν, Σ 586 τροπ. ἐπὶ τῆς δυσ- ανασχετούσης καρδίας, «καρδίη οἱ ἔνδον ὑλά- κτει» υ 13, 16. Ἐκ τοῦ

ΤΙΑΛΑ, καὶ ὡς ἀποθ. ΤΙΑΛΩΜΑΙ, π 162, μόνον ἐν τῇ ἐνεστ. ἢ παρ. =τῇ προηγουμένῃ, ὑλα- κτῶ, „ἀλυκτῶ“, *Ὁδ. π 9, ἢ μετ' αἰτ. ὡς μεταθ. «τινά» π 5, υ 15 (|| ὡς μεταθ. μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα καὶ ἡ καθομιλουμένη)

ΤΙΑΝ [-], ἡ, α.) Λατ. sylva, σύνδενδρος τό- πος, δρυμός, δάσος, Ε 52, ε 63· ἔτι δὲ καὶ τὰ κεκομμένα „ξύλα, ξυλική“, Ψ 50, 111, ι 234, κ 404· β.) Ἑρμα, „σαδοῦρα“ (Λατ.) τοῦ πλοίου, κατ' ἀρχὰς ξύλα, κλαδιά, ἔπειτα πέτραι καὶ χῶματα, ε 257.

ΤΙΑΝ, ἡ, ἐν τῇ πεζῇ λόγῳ αἰ ΤΓαι. 4) πολίχνη τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Κωπαῖδα λί- μνην, ἐπὶ Στράβωνος ἤδη κατεστραμμένη, Β 500, Ε 708 κ. α. [Τὸ υ εἶνε μακρόν, ἐν δὲ τῇ Ε 708, Η 221 βραχὺ ὅθεν τινὲς τῶν ἀρχαίων γράφουσιν ἐν τούτοις Τδη].

ΤΙΑΒΕΙΣ [...], ΕΞΙΑ, ΕΝ, ποιητ. (ὕλη), δασύ- δης, σύνδενδρος, κατάφυτος, «γῶρος» Κ 362, «ῥιον» ι 191, «Νήμιον» α 186, «νήσοι» κ 308 κ. α., Τγμ. 13 (14), 5· ὡς δικατάληκτον, α 246.

ΤΙΑΛΟΣ, ὁ, ποταμός τῆς Ἰωνίας, πηγάζων ἐν τῇ Αὐδία· ἢ ἐμβάλλων εἰς τὸν Ἑρμόν, γ 392.

ΤΙΑΟΤΟΜΟΣ [...], ὁ, ἐπικ. (ὕλη, τέμνω), ξυλοκό- πος, ξυλευτικός, «πέλεκυς», *Ἰλ. Ψ 114, «ὕλοτόμοι» ὡς οὐσιαστ. ξυλευταί, ξυλοκό- ποι, Ψ 123.

ΤΙΜΕΙΣ [...], προσωπ. ἀντων. β'. προσ. πλγθ., γεν. πάντοτε παρ' Ὁμήρ. Ἰων. ὕμελες (κατὰ

συνέζησιν διούλλαδος) ἢ ἐπικ. ὁμείων, Δ 318, Η 495, Τ 153, δοτικ. ὁμῖν καὶ ἐγκληνόμενον ὁμῖν (ἐάν δὲ τὸ ἦν βραχύ, ὁμῖν), Ξ 482, α 376, δ 94, γ 41, 65. (Ὁ δὲ Διόδωρος, ὅστις ἀπορίσκει τὴν ἐγκλίσην, καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Βαυρλεῖνος· γράφουσι καὶ ἐν τούτοις ὁμῖν ἢ ὁμῖσι, αἰτ. πάντοτε Ἰων. ὁμέας (κατὰ συνέζησιν διούλλαδος). Ἐκτός δὲ τούτων εὐρίσκονται καὶ οἱ Αἰολικοὶ τύποι: ὁνομαστ. ὁμμες, Α 274, 335, 469, φ 234, δοτ. ὁμμι, Ζ 77, Η 387, Ν 625, Ο 409, 6 316, καὶ κατ' ἐκκλησιν ὁμμ', Κ 551 ἔξ μετὰ τοῦ εὐφωνικοῦ ν ὁμμῖν, Δ 249, Κ 380, 6 320, λ 336, 340, ο 506, υ 367. (Τὸν τελευταῖον τούτον τύπον τῆς δοτ. διαμφισβητεῖ ὁ Διόδωρος, νομίζων ὅτι οἱ ἐπικοὶ ἐκεῖ μόνον κατέφυγον εἰς τοὺς Αἰολικοὺς τύπους, ὅπου ἡναγκάσθησαν ὑπὸ τοῦ μέτρου, ἔξ γράφει ἀντ' αὐτοῦ ὅπου μὲν ἀπαιτεῖται σπονδαῖος ὁμῖν, ὅπου δὲ τροχαῖος ὁμῖν, ἢ δὲ εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ Ὁμ. προλεγ. σ. XI), αἰτ. ὁμμε, Ψ 412, καὶ κατ' ἐκκλησιν, Α 781, ν 357 κ. ἀ. || Ἡ καθολικουμένη ἀπόλειπε τὸν τύπον ἐξ ἀνάγκης μετὰ τὴν ἐν τῇ προφορᾷ ἐξίσωσιν τοῦ η καὶ υ, ἵνα ἀποφυγῇ τὴν πρὸς τὸ ἡμεῖς σύγχυσιν, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐπλάσσε τὸν νέον τύπον „σεῖς, σᾶς“ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ σύ).

ἸΜΕΝΑΙΟΣ, ὁ, γαμήλιον ἄσμα, ᾄδόμενον ὑπὸ τῶν νομφαγῶν κατὰ τὴν μετάβασιν τῆς νόμφης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νομφίου, Σ 493 f. (Κατὰ τινὰς μὲν ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ὕμνος κατ' ἄλλους δὲ εἶναι κυρίως ἐπιθετον παραγόμενον ἐκ τοῦ Ἰμῆν, -ένος, τοῦ θεοῦ τοῦ γάμου. Τούτου δὲ τὸ ὄνομα παράγεται κατὰ τινὰς ἐκ τῆς Σανσκριτικῆς ῥίζης ju-, ἥτις σημαίνει σύνδεσιν, συνάφειαν, σύζευξιν, εἶναι λοιπὸν κυρίως: συζευγνύων).

ἸΜΕΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ (ὁμεῖς) ὁμέτερος, „εἰδικός σας“ (ἰδικός σας, „δικός σας), Ὁμ. πλχ., „ὁμέτερος αὐτῶν θυμός“ ἢ ψυχὴ ὁμῶν αὐτῶν, 6 138, πρὸλ. λ. Αἴτιος Α, 3). „ὁμέτερος ἐκάστου θυμός“ τὸ θάρρος ἐνός ἐκάστου ὁμῶν, Ρ 226. Ἐπικ. ἐπῖρ. ἸΜΕΤΕΡΟΝΑΣ εἰς τὸν ὁμέτερον οἶκον, ψ 86.

ἸΜΜΕ, ἸΜΜΕΕ, ἸΜΜΙ, ἢ. ἸΜΕΙΣ.

ἸΜΝΕΑ, γ'. πληθ. τοῦ ἐνεσ. Ἰων. ὁμνεῖσι, Ἰ. Ἀπολ. 190 κ. ἀ., μέλ. ἤσω, ἀορ. ὁμνησα, ὁμνῶ, ἐξομνῶ, δοξολογῶ, μετ' αἰτ. Ἰ. Ἀπ. 19, 209, γ'. Ἐρμ. 1 κ. ἀ. πλχ. Ἐκ τοῦ ἸΜΝΟΣ, ὁ, ἀ. μέλος, μελωδία, „σκοπός“, ὅσον ὕμνος αἰδοῦς = „οἶμος αἰδοῦς“ (ἢ οἶμος) Θ 429 f. β'. ἄσμα, ὕμνος, ψαλμός, „τραγουδί“, Ἰ. Ἀπ. 161, Ἰμ. 8(9), 9 καὶ ἀλχ. τῶν Ἰμνων. (Ἐκ τοῦ ὕδω = αἰδῶ. || Ὁρθότερα ἐτυμολογία εἶναι ἢ ἐκ τῆς ῥίζ. γω-, ἐξ ἧς ὕψι, ὕψος, ὅθεν ὀρθότατα ἐρμηνεύεται τὸ „ὕμνος αἰδοῦς“ διὰ τοῦ: ὕψος τοῦ ἄσματος).

ἸΜΟΣ [-], ἡ, ὄν, Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὁμέτερος, „εἰδικός σας“, μόνον ἐν τῇ θηλ.

ὁμή Ε 489, Ν 815, α 284 καὶ ἐν τῇ οὐδ. ὁμά α 375, 6 140.

ἸΠΑΛΟΝ [-], μόνον κατὰ παρατ. ὕπαγε, -ον,

1) ἄγω, ἄδηγω ὑποκάτω, Ἰππου: ζυγόν = φέρω τοῦ Ἰππου: ὑπὸ τὸν ζυγόν, δ α. ζευγνύω, „ζεύγω“, Π 448, Ψ 291, Ω 279. Ἐπὶ δὲ καὶ ἀνευ τοῦ „ζυγόν“, ὅσον ἡμιόνους: ζ 73, πρὸλ. Ἀπ. Α, 1). 2) λεληθότως ἐξάγω, ἀπάγω „τινὰ ἐκ βελῶν“ ἔξω τῶν βελῶν, Α 163.

ἸΠΑΚΕΙΑ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὑπάδω, δ ε. συγχρόνως ψάλλω, πρὸς ψάλλω, μόνον ἐν τμ. „λίον δ' ὑπὸ καλὸν αἶδε“ Σ 570, „νευρὴ δ' ὑπὸ καλὸν αἶσιν“ ὑπήχησε, προσήχησε, φ 411. ἢ. ΑΚΕΙΑ.

ἸΠΑΙ, ἢ. ἸΠΟ.

ἸΠΑΙ-ΔΕΙΛΟΙΚΑ, ἢ. ἸΠΟΔΕΙΑ.

ἸΠΑΙΩΑ, ἐκ τῆς προθ. ὑπαὶ κατ' ἐπικὴν ἐπέκτασιν διὰ τοῦ θα, ὑποκάτω, πλαγίως τινός, παρὰ τι, „παράμερα“, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων ἀ.) ὡς ἐπῖρ. „ὑπ. λιάζομαι“ κλίω ὑποκάτω, σκύπτω, ἢ παρεκκλίω, Ἰλ. Ο 520, Φ 255, „ὑπαίθα φροεῖται (ἢ πέλεια)“ κύπτουσα φεύγει, Χ 141, „ποταμός λάβρος ὑπαίθα ῥέων“ ῥέων ὑποκάτω Φ 271 β'.) ὡς πρόθεσις μετὰ γεν. „ὑπαίθα τοῖο λιαυθεῖς“ πλαγίως αὐτοῦ κλίνας Φ 255, „καὶ μὲν ὑπαίθα ἄνακτος ἐποίνουον“ κατοπιν καὶ εἰς τὰ πλάγια τοῦ κυρίου ἡσθμαίνον, (κατὰ τινὰς μὲν ὡς ὑποστηρίζουσαι αὐτὸν χωλὸν ὄντα, κατ' ἄλλους δὲ τρέχουσαι, ἵνα συνοδεύσῃ μετ' αὐτοῦ) Σ 421.

ἸΠΑΪΣΤΗ, ποιητ. μέλ. ὑπαῖσω, ἀορ. ἀ. μετοχ. ὑπαΐσας: ἀ.) μετὰ γεν. κάτωθεν τινος ὄρμω, ἀναπηδῶ, „βωμοῦ“ ὑποκάτωθεν τοῦ βωμοῦ ἐξορμήτας, Β 310 [ἐνθα τὸ α εἶναι μακρόν] β'.) μετ' αἰτ. ὑποκάτω τινός ὄρμω, τρέχω, „φρῆχ“ (= φρῆκα) ὑπαΐσει ἰχθύς: ὁ ἰχθύς: θὰ τρέψῃ ὑποκάτω τῆς φρικώσεως (ἐλαφρῶς κυμαίνοντες) ἐπιφανείας: τῆς θαλάσσης (ἵνα διαγνώσῃ τὸ ἐπιπλέον πτώμα), Φ 426 [ἐνθα τὸ α βραχύ], πρὸλ. λ. φρίε.

ἸΠΑΚΟΪΑ, ἐνεστ. μόνον γ'. ἐνικ. -ει, παρατ. ἀναΐξ. γ'. πληθ. ἐν τμ. ὑπὸ—ἄκουον, ἀορ. ἀ. ἀναΐξ. ὑπάκουε, ἀπαρφ. ὑπακούσαν: ἀ.) δίδω εἰς τι ἀκρόασιν, ἀκροῶμαι τι, „ἀφηκροῦμαι, βάλλω αὐτί“, Θ 4 (ἐν τμ.), ξ 485, Ἰ. Ἀπρ. 181 β'.) δίδω ἀκρόασιν, ἐπομ. ἀπαντῶ, δ 283, κ 83.

ἸΠΑΛΕΥΟΜΑΙ [-...], ποιητ., ἀποθ. μέσ., ἀορ. ἀ. μετοχ. ὑπαλεόμενος, ὑπεκφεύγω, ἀποφεύγω = θάνατον· ο 273 f.

ἸΠΑΛΥΣΙΣ [-...], ἰος, ἢ, ἐπικ., ὑπεκφυγή, ἀποφυγή, Χ 270, ψ 287. Ἐκ τοῦ

ἸΠΑΛΥΣΚΟ, μέλ. -λύσει, Βατρ. 98, ἀορ. ἀναΐξ. ὑπάλυσε, ἀπαρφ. -αι, μετοχ. ὑπαλύζας, ἐν τμῇ, ὑπεκφεύγω, ἀπαφεύγω, ἐκφεύγω, „τέλος θανάτοιο“ Α 451, „Κῆρας“ Μ 327, δ 512, καὶ ἐν τμῇ. Μ 113, „μόρον“ Βατρ. 90,

«ἀέλλας» τ 189, «κῆμα» ε 430, «χρεός» ἀποφεύγω χρεός, δ ἔ. δὲν τὸ πληρῶναι, 0 355.

ὑΠΑΝΤΙΑΝ [-υ-], ἀορ. ἄ. μετοχ. ὑπαντιάζουσαι, ἀήνης, ἀπροσδοκῆται ἀπαντῶ, «ἐβγαίνω ἐμπρός», ἀπολ. Ζ 47 f.

ὑΠΑΡ, τό, μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτ., πραγματικῇ, ἀληθείᾳ ἐμφάνισις, πραγματικότης, «οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὑπαρ», Ὅδ. τ 547, u 90.

ὑΠΕΡΧΩ, γ'. ἐνικ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. ὑπέρχῃ, πρότερος ἀρχομαι, προηγούμεαι εἰς τινα πράξιν, ω 286 f.

ὑΠΑΣΠΙΔΙΟΣ [-υ-], ον, (ὑπό, ἀσπίς), ὁ ὑπὸ τῆν ἀσπίδα, ὁ ὑπὸ τῆς ἀσπίδος κεκαλυμμένος. Τὸ οὐδ. πληθ. ὑΠΑΣΠΙΔΙΑ ὡς ἐπὶ ῥοῖον «ὑπασπ. προποδίζω, προδιδάσκω» Ν 458, 807, Π 609.

ὑΠΑΤΟΣ [-υ-], η, ον (ὑπερθετικόν ἐκ τῆς ὑπέρ ἀντὶ τοῦ: ὑπέρτατος), ὑπέρτατος, ἀνώτατος, ὕψιστος, συγνόν ἐπὶ τοῦ Διός, Ε 756 ἰδίως ἐν τῇ φρ. «ὑπατος θεῶν, ὑπ. κρείοντων» Ὅμ. πλχ., «ἐν πυρῇ ὑπάτρῃ» ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου, ὑπερτάτου μέρους τῆς πυρᾶς, Ψ 465, Ω 787.

ὑΠΕΑΣΙ, ἰδ. ὑΠΕΙΜΙ.

ὑΠΕΔΔΕΙΞΑΝ, ἰδ. ὑΠΟΔΕΙΔΩ.

ὑΠΕΔΕΚΤΟ, ἰδ. ὑΠΟΔΕΧΟΜΑΙ.

ὑΠΕΘΕΡΜΑΝΟΝ, ἰδ. ὑΠΟΘΕΡΜΑΙΝΩ.

ὑΠΕΙΚΩ, ἔ. ἐπικ. συνήθ. ὑποείκω (ὑπο-ἔλκω) Ε 204, Υ 266 κ. ἄ., προσ. ὑπόεικε, ἀπαρρ. -εῖν, παρ. ὑπόεικον, μέλ. ὑποείζω, -ομεν Δ 62, (κατ' ἄλλους δ' ἐνταῦθα εἶνε ὑποτακτικῇ τοῦ ἀορ. ἐπικ. συνισταμένη) ο 214, ἀορ. ὑπόειξε Ο 227, κ 42, μέσ. μέλ. (ταυτοσημ. τῇ ἐνεργ.) ὑπελίσσεται Δ 294, -εαι μ 417 (ὅπου οὐ Βέκκερας, ἵνα σώσῃ τὸ διγῆμα, διορθώγει: θεοί τ' ὑποφείξεαι) καὶ ὑποεἴζομαι (ὑποφείξ.) Ψ 602, ὑποχωρῶ, 1) κυρ. ὑπεξέρχομαι, ἀποσύρομαι: ἄ.) μετὰ γεν. «νεῶν» ἀπὸ τῶν νεῶν Π 305, καὶ μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ γενικ. «τῇ δ' ἔδρῃς ἐπρόντι πατὴρ ὑπόειξε» ἐνώπιον αὐτοῦ ἐπελθόντος ὑπαγώρῃσεν ὁ πατὴρ ἀπὸ (ἐκ) τῆς ἔδρας, δ ἔ. παρεχώρησε τὴν ἔδραν εἰς αὐτόν, π 42 ὁ'. μετὰ αἰτ. «γεῖρας τινος» ἀποφεύγω, ὑπεκφεύγω, Ο 227. 2) τροπ. ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ὑπείκω, μετὰ δοτ., μ 417, Ο 214 μετὰ δοτ. καὶ αἰτ. ὑποχωρῶ εἰς τινα ὡς πρὸς (κατὰ) τι, Α 294, Δ 62 μετὰ μετοχ. (ἢ ὡς περιέχον ἐν ἑαυτῇ τὴν ἔννοιαν τῆς λήξεως) «ὑποεἴδομαι τοι χωόμενος» ὑποχωρῶν εἰς σέ θά παύσω ὀργιζόμενος, Ψ 602 ἐπὶ ἀφύχον ὑποκαίμενον «οὐ ῥηίδι» ἐστὶ θεῶν δῶρα ὀνητοῖσι δαμένεσσι οὐδ' ὑποεἴκειν» δὲν εἶνε εὐκαλον τὰ δῶρα τῶν θεῶν (ὑπλά) νὰ δαμασθῶσιν ὑπὸ ὀνητῶν οὐδὲ νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς αὐτούς, τουτέστι νὰ συντριβῶσιν ἢ διαβράβωσιν, Υ 266.

ὑΠΕΙΜΙ (εἰμί), γ'. πληθ. Ἰων. ὑπέασι, εἶμαι, εὐρίσκομαι ὑποκάτω τινός, μετὰ δοτ., «μελάθρῃ» ὑπὸ τὴν στέγην τινός, εἶμαι, Ι 204,

«πολλῇσι (ἴπποις) πῶλοι ὑπῆσαν» πολλὰ εἶχον καὶ πῶλους ὑπὸ κάτω των, δ ἔ. θηλάζοντες, Α 681 ἐν τμήσ. «ὑπὸ δὲ θρήνου ποσὶν ἦεν» α 434.

ὑΠΕΙΡ, ὑΠΕΙΡΕΧΩ, ὑΠΕΙΡΟΧΟΣ, ἰδ. ὑΠΕΡ, ὑΠΕΡΕΧΩ, ὑΠΕΡΟΧΟΣ.

ὑΠΕΙΡΟΧΟΣ, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὑΠέροχος, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φονευθείς, Α 335.—Πατρωνομ., ὑΠειροχίδης, ἀο, ὁ Ἰτυμονεύς, Α 673.

ὑΠΕΙΡΩΝ, ονος, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθείς, Ε 144.

ὑΠΕΚ, ἀνθ' οὗ ὁ Οὐδῶλ. ἐν ἴλ. ἔγραψε διηρημένως: ὑπ' ἐκ, (ἢ ὡσαύτως ἔ. ὁ νεώτατος ἐκδότης Λαρόχης) ὁ δὲ Σπύτιζερους ἔ. οἱ μετ' αὐτὸν ὅφ' ἐν ὑπέκ ἔ. πρὸ φωνήεντος ὑΠΕΞ, ἐπικ., ὑποκάτωθεν, κάτωθεν ἔξω, ἐν γένει ἐκ, ἀπὸ: ἄ.) ὡς ἐπὶ ῥῆμα κατὰ τὴν λεγομένην τιῇσιν ἀνήκον εἰς τὸ ῥῆμα, «ὑπέκ κακότητα φεύγω» ὑπεκφεύγω τὴν κακ., γ 475 ὁ'. ὡς πρὸθ. μετὰ γενικῆς, «ὑπέκ διρροῖα» Ε 854, «ὑπέκ κακοῦ» Ν 89, Ο 628, λ 37, μ 107, «τείχεος αἰεὶ ὑπέκ... ἐσεύοντο» πάντοτε ὑποκάτωθεν τοῦ τείχους ἔτρεχον πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς τὰ ἀνοικτά, Χ 446.

ὑΠΕΚ-ΠΡΟ-ΘΕΤΑ, ἐπικ., μόνον ἐν τῇ ἐνεστώτι ἄ.) ἐπὶ τὰ πρόσω ὑπεκτρέχω, τρέχω ὀλίγον (παρ)ἐμπρός, Φ 604, 0 425 ὁ'. μετ' αἰτ., τρέχων προλαμβάνω, [φθάνω] τινά, Ι 506.

ὑΠΕΚ-ΠΡΟ-ΛΕΓΩ, κάτωθεν τινος ἀπολύω, «ὑπεκπροέλωσαν» ἡμίονους ἀπήνη: ἐξέλευσαν τὰς ἡμίονους ἀπὸ τῆς ἀπήνης, ζ 88 f.

ὑΠΕΚ-ΠΡΟ-ΡΕΑ (διὰ τὸ μέτρον δὲν διπλασιάζεται τὸ ρ), ἐκρέω παραιτέρω, ἐκχειλίζω καὶ ῥέω (παρ)ἐμπρός, ζ 87 f.

ὑΠΕΚ-ΠΡΟ-ΦΕΙΓΩ, ἐπικ., ἀορ. ὁ'. εὐκτ. ὑπεκπροφύγομαι, μετοχ. ὑπεκπροφυγόν, ὑπεκφεύγω, κρυφίως ἢ ἐπιτηδεύως διαφεύγω καὶ τρέχω (ἐμπρός), ἀπολ., Υ 447, Φ 44, u 43, μετ' αἰτ., «Χάρυδιν» μ 413.

ὑΠΕΚ-ΣΛΩΩ, ἐπικ., ἀορ. ἄ. ὑπεξεύω, λαθραίως ἢ ἐπιτηδεύως: σάωζω τινά ἐκ τινος, Ψ 292 f.

ὑΠΕΚ-ΦΕΡΩ, παρ. ὑπεξέφερον, -ε, ἔ. ἀναύξ. ὑπέκφερον. 1) μεταβ. κρυφίως ἢ ἐπιτηδεύως ἢ ἔ. ἀπλῶς μεταφέρω ἐκτός, «τινὰ πολέμοιο» μεταφέρω τινά ἐκτός τῆς μάχης, Ε 348, 377, 885, ὀλίγον ἀποσύρο, «σάκος» Η 268.

2) ἀμετάβ. (πρβλ. ἐΚΦΕΡΩ 2), σπεύδω, μετὰ σπουδῆς τρέχω, ἐπὶ τῶν ἴππων, γ 496.

ὑΠΕΚ-ΦΕΙΓΩ, ἀορ. ὁ'. ὑπεξέφυγον καὶ ἐπικ. ὑπέκφυγον, εὐκτ. ὑπεκφύγει καὶ ἐν τμ. ὑπέκ—φύγομαι, γ 475, ι 489, κ 429, Ἰων. ἀπαρρ. ὑπεκφυγέειν, ἐκ τινος ἢ ἀπὸ τινος (κακῆς μάχης καταστάσεως) διαφεύγω, ὑπεκφεύγω, ἀποφεύγω, Θ 243, Υ 494, φ 320, μετ' αἰτ., «Κῆρα, ῥέεθρα, ὄλεθρον» Ε 22, Ζ 57, Π 687,

X 202, ι 286, «ἀυτήν» λ 383· συνδυάζεται μετὰ τοῦ «ἀλόξει» μ 246, © 243.

ἸΠΕΡΝΗΜΟΥΣ, ἴδ. ἸΠΗΝΗΤΑ.

ἸΠ-ΕΠΕΡΘΕΝ καὶ ἸΠΕΠΕΡΘΕΝ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., ἐπὶρ. 1) κάτω, ὑποκάτω, Δ 417, N 30, κ 242 κ. ἀ., τοῦναντίον «καθὺπερθεν» κ 353. Ἰδῶν, «κάτω», εἰς τὸν κάτω κόσμον, ἐν τῇ Ἀδρ, Γ 278, Γ 64. 2) μετὰ γεν., «ποδῶν ὑπέν.» ὑποκάτω τῶν ποδῶν, ὑπὸ τοῦ πόδα, Β 450, «ὑπέν. Χίοισι» πρὸς νότον τῆς Χίου, γ 172.

ἸΠΕΣ, ἴδ. ἸΠΕΚ.

ἸΠ-ΕΣ-ΑΓΩ, μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. ὑπεξαγάγοι, ἐπιτηδεύω ἢ ἔξ ἀπλῶς ἐξαγωγή τινά ἐκ τινος, μάλιστα δὲ κινδύνου, «γλυτώνω», «ἀλλὰ σε δαίμων οἶκαδ' ὑπεξαγάγοι» ὁ θεός, νὰ σὲ γλυτώσῃ καὶ νὰ σὲ φέρῃ εἰς τὸν οἶκόν σου, σ 447 f.

ἸΠ-ΕΣ-ΑΛΕΟΜΑΙ, ἐπικ., ἀορ. ἀπαρρ. ὑπεξαλέσθαι, ὑπεκφεύγω, δια(ἐπο)φεύγω, «χεῖρας» Ο 480 f.

ἸΠ-ΕΣ-ΑΝΑ-ΔΙΩ, μοτοχ. τοῦ ἀορ. β'. ὑπεξανιδύς, ἀμετάβ. ὑποκάτωθεν τινος ἐξέρχουμαι, «ἐδγαίνω», μετὰ γεν., «ἀλός» ἀναδύω, ἐδγαίνω ἀπὸ τῆς θαλάσσης, N 352 f.

ἸΠΕΡ, ἐπικ. ἢ ἸΠΕΙΡ (ὅταν ἡ τελευταία συλλαβὴ ᾖ ἀνάγκη πρὸ φωνήεντος νὰ ἐκταθῇ, ὡς «ὑπεῖρ ἄλα»), πρὸθ. μετὰ γεν. καὶ αἰτιατ. συντασσόμενη, συγερ. τῇ Λατ. super καὶ τῇ Σανσκρ. upari, ὑπεράνω. Α'. Μετὰ γενικ.

1) τοπικῶς α.) σημαίνει τὴν ὑπεράνω τινός κίνησιν, ὑπεράνωθεν, «ἀπ' ἐπάνω», «ὑπὲρ τοίχων καταβαίνω» ὑπερβάς τοὺς τοίχους καταβαίνω, «ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τοῦ τοίχου», Ο 382, πρὸλ. Γ 279· ὡσαύτως «ὑπὲρ οὐδοῦ βαῖνω» ὑπερβαίνω τὸ κατώφλιον, ρ 575· β.) τὴν ὑπεράνω τινός στάσιν, ὑπεράνω, «ἐπάνω», «ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἔχω» ὕψηλά, ὑπεράνω τῆς γῆς κρατῶ, N 200, «ὑπὲρ πόλιος ἦα» ἤμην ὑπεράνω τῆς πόλεως, δ ε. ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ ὑπὲρ τὴν πόλιν, π 471, ὡσαύτως «ὑπὲρ μαζοτο» Δ 528, α 437· 509 «στὴ ὑπὲρ κεφαλῆς τινι» ἐστάνη ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, «ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι» τινός, Β 20, δ' 803· γ.) πέραν, ἐπέκεινα, «ὑπὲρ τάφρον» Σ 228, Ψ 73, ν 257. 2) μεταφορ. σημαίνει σχεδὸν ὅτι ἢ ἡ Περί α.) τὴν αἰτίαν, τὸ τέλος εἰς τὰς βοήθειαν καὶ ὑπεράσπισιν σημαίνουσαι φράσεις, ὅπου σχεδὸν ἀκομῇ τηρεῖται ἀμυδρὰ ἡ τοπικὴ ἔννοια, ὑπέρ, χάριν, ὡς «τεῖχος ἐτελείσσαντο νεῶν ὑπέρ» πρὸς ὑπεράσπισιν, χάριν τῶν νεῶν (ἀλλὰ καὶ ὑπεράνω), Η 449, δι 5, «ῥίξειν τι ὑπὲρ Δαναῶν» Α 444· β.) ἐπὶ τῶν δεήσεων καὶ ἐκείτοις σημαντικῶν ῥημάτων σημ. ὅτι ἡ Πρὸς πρὸς χάριν, «οἱ ὄνομα, δι' ἀγάπην» τινός, «λίσσομαι ὑπὲρ τοίχων, ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων» Ο 660, 665, X 338, Ω 466, σ 261· γ.) ἐν γένει πᾶν εἰσληφτότε σχίσιν, περὶ, «διὰ», «ὑπὲρ εἶθον

αἵματι» ἀκούω· αἵματι ἀκούω περὶ τοῦ, «διὰ ἐσθνα», Z 524. Β') Μετ' αἰτ. 1) τοπικῶς, σημαίνει α.) τὴν ὑπεράνωθεν τινος κίνησιν, ὑπεράνωθεν, «ἀπ' ἐπάνω», «ὑπὲρ ὧμων» Ε 46, «ὑπὲρ οὐδὸν ἐδῆσσο» ὑπερέβη τὸ κατώφλιον, η 135, «ὑπεῖρ ἄλα κινδυνάσαι» Ψ 227, «ἀλαλήσθαι» γ 73 κ. ἀ. ἡμ., «ὥς φαινόμενη ὑπεῖρ ἄλα» διαγέουσα τὸ φῶς τῆς ὑπεράνω τῆς θαλάσσης, Ω 43, «δόρυ ἀντετόρησε...» πρῶτον ὑπὲρ θέναντος· διετόρησε τὴν σάρκα ὑπεράνω τοῦ ἐσθάτου θέναντος, Ε 339· β.) ὑπερβολὴν, ὑπερβάσιν, ὑπέρ, πέραν, ἐναντίον, μεταφορ. «ὑπὲρ αἶσαν» ὑπὲρ τὸ δίκαιον, Γ 59, «ὑπὲρ μοῖραν» ἐναντίον τοῦ εἰμαρμένου, Γ 336, «ὑπὲρ θεόν» ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ θεοῦ, Ρ 327. Πρὸλ. καὶ ἸΠΕΡΜΟΡΟΝ.

Σημ. Ἡ ἸΠΕΡ τίθεται ἐνίοτε καὶ κατόπιν τοῦ οὐσιαστικοῦ, ὅτε τονίζεται κατ' ἀνατροπὴν ὑπέρ, Ε 339, Μ 289, Ν 616 κ. ἀ.

Ἐν συνθέσει πλὴν τῶν σημασιῶν τῶν ἐν συντάξει ἔχει προσέτι καὶ τὴν τῆς ὑπερβολῆς ἢ ὑπερμετρίας.

ἸΠΕΡΑΣ [-.-], ἐς (ὑπέρ, ἀμει), ὑπερμέτρως πνέων, δ ε. σφοδρῶς, λάβρος, μόνον ἐν τῇ θηλ. «ἄελλα» Α 297 f.

ἸΠΕΡ-ΑΛΑΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., ἀορ. ἐπικ. συγκεκομμ. ὑπεράλτο ἢ μετοχ. ὑπεράλμενον, ὑπερπηδῶ, πηδῶ πέραν τινός, ὡς «αὐλῆς» ἐντὸς τῆς αὐλῆς, ἴδ. Ε 438, καὶ μετ' αἰτ. τοῦ ἀντικειμένου, «στίχας» Γ 327.

ἸΠΕΡ-ΒΑΙΝΩ, ἀπαρρ. -ειν, ἀορ. β'. ὑπερέβην, γ'. ἐνικ. ἀναβ. ὑπέρβη, γ'. πλθ. ὑπερβάσαν ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὑπερέβην Μ 469, γ'. ἐνικ. τῆς ὑποτ. ὑπερέβη ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὑπερέβη Ι 501· α.) κυρ. ὑπερβαίνω, ὑπερπηδῶ, «(πρὸς) περνώ», ὡς «τεῖχος» Μ 468 ἐξ., «οὐδάν» Θ 80, π 41, Γ' Ἑρμ. 23· β.) μεταφ. παραβαίνω, ἀπολ. ἀμαρτάνω, μεθ' οὗ καὶ συνάπτεται ἐν τῇ Ι 501.

ἸΠΕΡΒΑΛΩ, ἐπικ. ἢ ἸΠΕΙΡΒ., ἀορ. β'. ὑπερέβαλον, Ψ 637, καὶ ὑπερβάλε ἀναβ., ἀπαρρ. -εῖν, 1) ῥίπτω τι πέραν τινός, ὅθ. ῥίπτων ὑπερβαίνω τι, «ῥα περνώ», ὡς «ὑπερβάλε σήματα πάντων» ἔρριψεν ὑπεράνω τῶν σημείων πάντων, δ ε. ὑπερέβη πάντων τὰ σημεῖα Ψ 843· περὶ τῆς πέτρας τοῦ Σισύφου «ἀλλ' ὅταν μέλλοι (ὁ Σίσυφος) ἄκρον (λόφον) ὑπερβαλεῖν» νὰ τὸν ῥίψῃ ἢ περάσῃ πέραν τῆς ἄκρας, τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, λ 597. Σπανίως μετὰ γενικῆς «τόσον παντός ἀγῶνος ὑπερβάλε» τοσοῦτον πέραν παντός τοῦ ὁμίλου ἔρριψε (τὸν σάλλον), Ψ 847. 2) ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, «ῥα περνώ», «τινὰ δουρί» ὑπερακοντίζω, Ψ 637.

ἸΠΕΡΒΑΣΑΝ, ἴδ. ἸΠΕΡΒΑΙΝΩ.

ἸΠΕΡΒΑΣΙΝ [-.-], ἢ (ὑπερβαίνω), ποιητ., κυρ. ὑπερβάσις· πάντοτε δὲ μεταφ. ἐπὶ ὑπερβάσεως, θεῶν τινός ἢ ἀνθρωπίνου νόμου, ὅθ. παρά-

θεσις, ἀμαρτία, ἀσέβεια, ἀνοσιουργία, γ 206, πληθ. Ψ 589, γ 468 κ. ἀ. πλη.

ὑΠΕΡΒΗ, ἰδ. ὑΠΕΡΒΑΙΝΑ.

ὑΠΕΡΒΙΟΣ, ον, (ὑπέρ, βία) ὑπερδύναμος συνήθ. ἐπὶ κακοῦ, βίαιος θρασύς, παράτολμος, αὐθάδης, «θυμός» Σ 262· ἐπὶ τῶν μνηστῆρων «ὑπέρβιον ὕδριν ἔχοντες» αὐθάδῃ ὕδριν ἢ ὑδριστικῇ αὐθάδειαν ἔχοντες, α 368, π 410 κ. ἀ., ἐν γένει σφοδρός, ἐμπαθής, οὐχὶ ἐπὶ κακοῦ, ο 212. Τὰ οὖν. ὑΠΕΡΒΙΟΝ ὡς ἐπίρ. ὑπερβολικῶς, ὑπερμέτρως, Ρ 19· ἀνοσίως μ 379, ξ 92 κ. ἀ.—Τῆς· Ἰλ. μόνον ἐνθα ἀνωτ.

ὑΠΕΡΒΟΡΕΟΙ, οἱ, ὑΠερβόρειοι, μυθικόν τι ἔθνος κατοικοῦν τὰς πέραν τοῦ Βορρᾶ χώρας (ἢ κατὰ τινες πέραν τῶν ὀρέων, ὡς ἐκ τῆς ὑπέρ καὶ ὄρος), τὰς ὁποίας ἐφαντάζοντο ὡς ἀληθῆ παράδεισον, Ὑμ. 6 (7), 29. Ὁ Πίνδαρος Ὀλ. 3, 44 ἐξ, Πυθ. 10, 49 τοποθετεῖ αὐτοὺς παρά τὸν Ἰστρον, ὁ δὲ Ἡρόδοτος 4, 43. 34—36 ἐν τῇ Σκυθίᾳ.

ὑΠΕΡΒΩΣ, ἐς, (ὑπέρ, δέω) μόνον ἐν τῇ αἰτ. ὑπερβῶς [...], κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ὑπερδῶς, ὑπερᾠδής, τοῦτέστιν ὑπερμέτρως συμικρός, λίαν ἀλιγάρθιμος, «ὀδημος» Ρ 330 † (ἐνθα ὁ «καί» εἶνε ἐναντιωματικὸς=καίπερ, ἰδ. καὶ Β', 4, ἀ., 6'). Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Ἀπολλών. καὶ ἄλλους· ἄλλοι δὲ ἀκολοῦθοντες τὸν Εὐστάθιον παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ δέος· καὶ ἐρμηνεύουσιν· ὑπέρτερος τοῦ δέου, ἀφοδός, ἀτρόμητος.

ὑΠΕΡΒΙΑ, ἡ, 1) κρήνη τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως Φερῶν Β 734, Ζ 431. 2) ἡ παλαιότερα, (μυθικὴ) χώρα τῶν Φαίακων, πλησίον τῶν Κυκλώπων, πρὶν μετοικήσωσιν εἰς τὴν Σχερίαν, ζ 4.

ὑΠΕΡΒΙΠΑ, ἄλλως· μὲν μεταβ. καταβάλλω· ἐν δὲ τῷ ἀορ. 6'· ὑπὴρικον ποιητ. ἀμετάβητον· καταπίπτω, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, Ψ 691 †. (ἢ ἡ μᾶλλον «ὑπὴρικε γυῖα» κατέπεσον ὑποκάτω τὰ μέλη, τὰ γόνατα).

ὑΠΕΡΕΠΤΑ, ἐπικ., παρὰτ. ἀνωθ. ὑπέραιπτε, κάτωθεν δρέπω ἢ ἀποσπῶ, «ἀπὸ κάτω τρώγω», μεταφορ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ κάτωθεν [παραιρῶντος] παραιρῶντός τι, οἷον «κονίην ποδοῦν» ἐξέπλυνεν ἢ κατέτρυνε κάτωθεν τῶν ποδῶν τὸ ἔδαφος, ὥστε νὰ μὴ εὐρίσκη νὰ πατῇ ὁ ἄρως, Φ 271 †.

ὑΠΕΡΕΣΧΕΘΩΝ, ἰδ. ὑΠΕΡΕΧΩ.

ὑΠΕΡ-ΕΧΩ, ἐπικῶς ὑΠειρέχω ἐν τῇ παρὰτ. ὑπείρεχον, -ε, Β 426, Γ 210, Σ 433, ἀορ. 6'. γ'. ἐνικ. ὑπείρεχε καὶ κατ' ἐπέκτ. ὑπείρεσχεθε (ἰδ. ἐχω) Δ 735, Ω 374, ὑποτακ. ὑπέρερχη.

1) μεταβ. κρατῶ ὑπεράνω τί τινος, οἷον «σπλάγχνα Ἡφαίστιο» Β 426· ἰδίως πρὸς ὑπερίσπισιν τινος, ὅτε καὶ συντάσσεται μετὰ δοτικ. χαριστικῆς, οἷον «χεῖρα, χεῖράς τινι» κρατῶ τὰς χεῖρας ὑπεράνω τινός, προστατεύω, ὑπαρασπίζω τινά, Δ 249, Ε 433, ξ 184· ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ. Ι 420, 687, Ω 374. 2) ἀμετάβ. ὑπερ-

έχω, ἐξέχω, μετὰ γενικ. «στάντων ὤμων» ὅτε ἴσταντο, ἐξέχευε κατὰ τοὺς ὤμους (ὁ Μενέλαος τοῦ Ὀδυσσεύς) Γ 210. 6'. ἀναδαινώ, ὑψοῦμαι, ἐπὶ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, «γαίης» Δ 735· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀστέρος, ν 93.

ὑΠΕΡΗ [...], ἢ (ὑπέρ), ὑΠέρα, κεραυοῦχος (κάλως), «ἀπλή», πληθ. «ὑΠέραι» τὰ καλῶς δια τὰ συνάπτωτα τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς (τοῦ «ἐπικρίου») πρὸς τὸ κατὰστρωμα, δι' ὧν στρέφεται τὸ ἱστίον τὰ ἀπὸ τοῦ ἐπικρίου κρεμάμενον, ε 260 †.

ὑΠΕΡΗΝΟΡΕΩΝ, ὁ, μετοχ. ἕνας. (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ. εὐρυσκομένη, ἐνικῶς δὲ μόνον Ν 258) ἀχρήστου τινός ῥήματος· ὑΠερηνορέω (ἐκ τοῦ ὑΠερήνωρ, ὃ ἐ. ἄγαν ἀνὴρ, ὡς ἐκ τῆς ὑπέρ καὶ ἀνὴρ) πυρ. ὑΠερηνόριζόμενος· ἐπὶ κακῆς μόνον σημασι, ἤγουν ὑΠερόπτης, ἀλαζών, ὑδριστής, Δ 476, Ν 258 (μόνον ἐνταῦθα τῆς· Ἰλ.), ἰδίως ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ἐπὶ τῶν μνηστῆρων δ 769, ρ 581 κ. ἀ. πλη. Ἐπιτείνεται ἡ κκιη σημασία τῆς λ. διὰ τῆς προσθήκης «κακῶς» 6 266, δ 766, καὶ ἐπὶ τῶν Κυκλώπων ζ 5.

ὑΠΕΡΗΝΑΡ, ορος, ὁ, υἱός τοῦ Πάνθου ὑπὸ τοῦ Μενελάου φονευθείς, ε 516, Ρ 24.

ὑΠΕΡΗΣΙΝ [...], ἢ, Ἀττ. ὑΠερασία, πόλις τῆς Ἀχαΐας, μετέπειτα Αἰγείρα, νῦν δὲ Παλαιόκαστρον, Β 573, ο 254.

ὑΠΕΡΗΦΑΝΕΩΝ [...], ὁ, μετοχ. ἕνας. ἄλλως· ἀχρήστου τινός ῥήματος ὑΠερηφανέω (ἐκ τοῦ ὑΠερήφανος, τοῦτο δὲ κατ' ἐπικ. ἔκτασι ἀντὶ τοῦ ὑΠερόφανος, ὃ ἐ. ὑπέρμετρος φαινόμενος ἢ ἐμφανιζόμενος, κατὰ τὸν Κούρτιον· κατὰ δὲ τὸν Δύντξερν ἐκ τοῦ ἀχρ. ἀφανος—ὅπερ ἐκ τοῦ ἐπιτακτικοῦ α καὶ τοῦ φαίνω—καὶ τῆς ὑπέρ· ἐτι ἀπιθανώτερον ἐτυμολογεῖ ὁ Δουδερλ. ἐκ τοῦ ἀφανος καὶ τῆς ὑπέρ, οἰονεῖ· ὑπέρπλουτος, καὶ ἐπομ. ὑΠερδύναμος), ὑΠερηφανεύόμενος, ἀλαζονεύόμενος, «Περήφανος», «ὑΠερηφανεύοντες» Ἐπειοί· Δ 694 †.

ὑΠΕΡΘΕΝ, ποιητ. καὶ ὑΠΕΡΘΕ, ἐπίρ. (ὑπέρ), ὑΠεράνωθεν, «ἀπ' ἐπάνω», ἰδίως ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Η 101, ω 344, Ὑ Δῆμ. 100· ἐν γένει ὑΠεράνω, Β 248, Ε 122, π 47, χ 173 κ. ἀ., τοῦναντίον «ἐνερθεν» Ν 75.

ὑΠΕΡ-ΘΥΣΚΑ, μόνον ἐν τῇ μέλλοντι γ'. πληθ. ὑΠερθόρονται· Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ -ροῦνται ἢ ἐν τῇ ἐπικ. ἀορ. 6'. ὑΠερθόρον, ἀπαρφ. ἐπικ. ἢ Ἰων. ὑΠερθόρειν, ὑΠερπηδῶ, πηδῶ· ὑΠερβάλλω, ὑΠερβάζινω, «τάφρον», ὙΔ. Θ 179, Π 380 κ. ἀ., «ἐρκίον» Ι 456, ἀπολ. Μ 53.

ὑΠΕΡ-ΘΥΜΟΣ [...], ον, μεγάλθυμος, μεγάλωψυχος, γενναῖος (ὁ δὲ ΓΜ. Οὐδυσσεύς λαμβάνει αὐτὸ ἐπὶ κακοῦ· ὑΠερήφανος, ὑΠερόπτης ἐν τοῖς Δ 365, Ε 881, λ 289), ἐπίθετον τῶν ἡρώων, ὙΔ. πληθ. ἐτι δὲ «Τρώες ὑΠερθ.» Ζ 444, «ἔταροι» Ψ 512, «Γίγαντες» η 59, «θεράποντες» δ 784, π 326.

ὑΠΕΡΘΥΡΙΟΝ [...], τό (ὑπέρ, θύρα), ὑΠέρ-

θυρον, τῆς θύρας· τὸ ἀνώφλιον, τὸ ἀντίθετον· οὐδός· η 90 f.

ὑΠΕΡΙΨΩ, μέλ. γ'. ἐνικ. ὑπερήσει, ὑπεράνω τινός· ῥίπτω, ῥίπτων ὑπὲρδ' ἄλλω, ὑπερβαίνω τι, «τόδε (σημα)» ῥίπτω πέραν τούτου τοῦ τέρματος τὸν δίσκον, θ 198 f (ἐνθα ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀμεῖς ἔγραψαν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον οὕτως· ἀντὶ τοῦ συνήθους· «τόν», δ. ἐ. δίσκον).

ὑΠΕΡΙΚΤΑΙΝΟΜΑΙ, ῥῆμα ἀμφιπόλου ἐτυμολογίας· μόνον ἐν τῷ φ 3 f, «γούνατα ἐρρώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο» ἐπὶ τοῦ βαδίσματος· τῆς γραίας· Εὐρυκλείας, ἥτις· σπεύδει μὲν, ἀλλ' οἱ πόδες αὐτῆς δὲν ἐπακολουθοῦσι προθύμως, αἰονεῖ· κλονοῦμαι, [σφάλλομαι], τρέμω, «πεδικλώνομαι, ἐμπερδεύομαι, τρικλώνω» ἢ κατὰ τινα· τῶν παλαιῶν ἐρμηνευτῶν· ὑπερικνοῦμαι, ὑπερπηδῶ, ὑπὲρ τὸ δέον βαδίζω. (Κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον· ἀναπύλλοντο—||. ἴσως· διορθωτέον· ἀνεσφάλλοντο—ἢ ἐκινούοντο—||. ἴσως· ἢ *ἐκινούοντο—προθυμούμενης· αὐτῆς· βαδίζειν ταχέως, μὴ δυνάμενης· δέ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ διὰ τὸ γῆρας·. Ὁ δὲ Κράτης ἡρμήνευσεν· ὑπερεξετείνοντο—||. μὴ πως καὶ ἀνεγίνωσκεν· ὑπερεκτείνοντο;· Ἐάν ἦνε σύνθετον ἐκ τῆς ὑπέρ, τὸ δεύτερον συνθετικὸν κατὰ τὸν Δόδεκχ εἶνε συγγενὲς τοῦ ἀέσσω, ἀκτάζω, ἀκταίνω, ὅτε πρέπει νὰ προτιχηθῇ ἡ γραφή ὑπερακταίνοντο· κατὰ δὲ τὸν Δοῖδερλ. ἐκ τοῦ ἰκάζεσθαι· θέλω νὰ φθάσω εἰς τὸν σκοπόν. Κατὰ δὲ τὸν Δόντζερν πιθανώτατα ἐκ τῆς ῥίζης· ικ, ἐξ ἧς ἔκτεης (προϊκτής), ἔχνης, ἔκταρ, διὰ τοῦ ἀχρήστου ἰκτός· ἰκταίνω, καὶ σημαίνει ἄγαν προθυμοῦμαι, τρέχω, ὅπερ δὲν ἀντιτίθεται πρὸς τὰ ἀνωτέρω «γούνατα ἐρρώσαντο», ἀλλ' ἐκ παραλλήλου καὶ ἐπεξηγητικῶς παράκειται).

ὑΠΕΡΙΟΝΙΔΗΣ [...-υ.], ἀσ. ὁ, υἱός τοῦ Ὑπερίωνος· ἢ τοῦ Ὑφους, ὁ Ἥλιος, μ 476. Ἰδ. τὴν ἐπομ. λ. 1).

ὑΠΕΡΙΩΝ [...-υ.], ἴονος (ὑπέρ), ὁ, 1) ἐπώνυμον τοῦ Ἥλιου, «Ὑπερίων Ἡέλιος» Θ 480, α 8, φ 12, 263, ἢ «Ἡέλιος· Ὑπερίων» μ 133, καὶ μόνον δὲ «Ὑπερίων»· ὡς ὄνομα τοῦ Ἥλιου, T 398, α 24, Γ. Ἀπ. 369. Πιθανῶς εἶνε πατρωνυμικὸν ἐκ τινος ἀχρήστου ὀνόματος ὑπερας (ἐκ τῆς ὑπέρ, προβλ. τὸ Λατίν. superius) σχηματισθὲν κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, καθ' ἣν καὶ ὁ Τεκτονίδης ἐκ τοῦ τέκτων, Ἡπυτιδῆς ἐκ τοῦ ἡπύτα, καὶ σημαίνει ἐπομ. υἱός τοῦ Ὑφους. (Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Ἰλγεγον, Νίτσην καὶ Ἀμεῖν· κατὰ δὲ τὸν Δόντζερν παρίγεται ἐκ τινος ἀχρήστου ὀνόματος ὑπερον ἢ ὑπέρη (=ὑψος) καὶ σημαίνει τὸν κάτοικον ἢ ἄρχοντα τοῦ ὕψους· κατὰ τὸ οὐρανίωδες. Κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον εἶνε πατρωνυμικὸν ἐκ τοῦ κατωτέρω κυρίου ὀνόματος, καὶ Ὑπερίων εἶνε ὁ υἱός τοῦ Ὑπερίωνος· κατὰ συγχωρὴν ἀντὶ

τοῦ Ὑπερίωνος, ἰδ. Μολίων. Ἀλλὰ τὸν Ὑπερίωνα τοῦτον ἀγνοεῖ ὁ Ὅμ. Τέλος ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἐτυμολογία καὶ ἐρμηνεία ἐκ τοῦ ὑπέρ, ἰών, δ. ἐ. ὑπεράνω πορευόμενος, ἀπίθανος καὶ δι' ἄλλου· λόγους καὶ διὰ τὸ μακρὰν ι. ||. Περὶ δὲ τοῦ ὅτι ὁ αὐτός· λέγεται καὶ Ὑπεριονίδης (ἰδ. τὴν λ.) μὲ διπλὴν πατρωνυμικὴν κατάληξιν, δὲν πρέπει νὰ θαυμάζωμεν ἀναλογιζόμενοι· ὅτι καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐπεκτεταμένα πατρωνυμικά· εὐρίσκονται, οἷον Ἰαπετιονίδης, Ταλαϊονίδης, Ἀκρισιονίδης· ἐκ τοῦ Ἰάπετος, Ταλαός· ἢ Ἀκρίσιος, ὡς καὶ τὸ ἀνάπαλιν συγκεκομμένα, οἷον Δευκαλίδης, Ἡετιδῆς· ἐκ τοῦ Δευκαλίων, Ἡετίων. 2) εἰς τῶν Τιτάνων υἱός· τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίης, ὅστις μετὰ τῆς Θείας ἐγέννησε τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἥω (Ἡσιόδ. Θεογ. 371), Γ. Δῆμ. 26, προβλ. Γμ. 31 (32), 6.

ὑΠΕΡΚΑΤΑΒΑΙΝΩ, ἀόρ. ὁ'. γ'. πληθ. ὑπερκατέβησαν, ὑπερβάνω τινός, δ. ἐ. ὑπερβάλλω τι, καταβαίνω, μετ' αἰτ. «τέλχος» Ἰλ. N 50 87.

ὑΠΕΡΚΥΔΑΝΤΑΣ [...-υ.], καθ' ὃ ἐξέδωκεν ὁ Οὐόλορις, ποιητ. αἰτ. πληθ. ἐλλειπτικ. ὡς ἐξ ὀνομας· ὑπερκύδας, αὐτός, (||. ἐκ τῆς ῥίζης· κῦδος, κυδρός· κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, καθ' ἣν ἐκ τῆς καμ—ἐκαμον—ἔγενε τὸ ἀκάμας, καὶ ἐκ τῆς δαμ—ἐδαμον—τὸ ἀδάμας) ὁ ὑπερένδοξος, ὑπερευκλετής, Ἰλ. Δ 66, 71. (Παρ' Ὅμ. μόνον ἐνταῦθα εὐρίσκεται καὶ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 510 ἡ ἐνικ. αἰτ.· ὑπερκύδαντα. Εἶνε δὲ κατὰ μὲν τὸν Σχολ. μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀ. ἐκ τινος ῥήματος κύδω (μὴ ἀποδεδειγμένου) κυδαίνω, ἐξ οὗ ἔγενε τὸ κύδας· κατὰ τὸ γῆμας· κατ' ἄλλους δὲ ἐπίθ. ὑπερκυδᾶς· Δωρ. ἀντὶ τοῦ· ὑπερκυδῆς, ὅπερ κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ· ὑπερκυδῆς· ὅθεν πρέπει νὰ τοιςσῶν, λέγουσιν, ὑπερκυδάντας. Ἀλλὰ πλὴν τῆς διαφορᾶς τοῦ τόνου καὶ ὁ Δωρικὸς τύπος ἀντὶ τοῦ ὑπερκυδῆντας εἶνε ὑποπτος).

ὑΠΕΡΚΥΠΤΩ, ὑπεράνω τινός· κύπτω, Ἐπιγρ. 14, 22.

ὑΠΕΡΜΕΝΕΤΗΣ, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὙΠΕΡΜΕΝΗΣ (ἑπ. ἰδ.), μόνον Γμ. 7 (8), 1, ἐν τῇ κλητ. ὑπερμενέτα.

ὑΠΕΡΜΕΝΕΩΝ, μετοχ. τοῦ ἄλλως ἀχρήστου ῥήματος ὑπερμενέω, μόνον ἐν τῇ πληθ.· ὑπερμενέοντες· ὑπερδύναμοι, πανίσχυροί, π 62 f. (||. Φαίνεται ὅτι ἔχει μᾶλλον ψεκτικὴν σημασίαν, ὡς τὸ «ὑπερνηρόντες» ὑδρισται, ὑπερόπται). Ἐκ τοῦ

ὑΠΕΜΕΝΗΣ, ἐξ. γεν. ἑος, δοτ. εἴ A 727, ἐπικ. (ὑπέρ, μένος)· ὑπερίσχυρος, παντοδύναμος, ἐπίθ. τοῦ Διός, B 146, 350, H 315 κ. ἀ. πλγ. ἔτι δὲ καὶ «βασιλῆς» Θ 236, ν 205, υ 222 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.), καὶ «ἐπίκουρος» P 362.

ὑΠΕΡΜΟΡΟΝ, ἐπίρ. ἐπικ. (ὑπέρ, μόρος), κυρ. πέραν τοῦ πεπωμένου, περισσώτερον τοῦ

ὅποδ τῆς μοῖρας ἐνὶ ἐκάστῃ προωρισμένου, ἐπαχ. παρὰ τὸ πεπρωμένον, Γ 30, Φ 517, 34 κ. ἀ. Ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδοταὶ ἔγραψαν πανταχοῦ διηρημένους «ὑπὲρ μόνον» κατὰ τὸ «ὑπὲρ αἵταν, ὑπὲρ μοῖραν». Ἀπὸ δὲ μόνον εὐρίσκεται ὑπέρμορα, ὡς ἐκ τοῦ ἐπιθέτ. ὑπέρμορος, Β 455. Πρὸλ. μοῖρα.

ὑΠΕΡΟΠΛΙΝ [...], ἡ, ἐπικῶς (ὑπέροπλος), ὑπεροψία, [ὑδρίς], ἀλαζονεία, αὐθαίρεσις, θρασύτης, αὐθάδεια, πληθ. Α 205 f.

ὑΠΕΡΟΠΛΙΖΟΜΑΙ, ἐπικ., μέσ., ἀποθ., ἀλαζονεύομαι, ὑπεροπτικῶς φέρομαι, ὑπερηφανεύομαι, ὅθεν μετ' αἰτ. ὑπερφηάω, ὑπεροπτικῶς μεταχειρίζομαι, περιφρονῶ μόνον ἐν τῷ «οὐκ ἄν τις μὲν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιο» οὐδεὶς ἀνὴρ ᾗθελε τὰ περιφρονήσῃ, ἐν τῇ ὑπερηφανείᾳ τοῦ τὰ ψέῃ (τὰ ἀνάτορα, τὴν οἰκίαν), ρ 268 f. (Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Βούττιανος κατὰ τὸν Ἀπολλωνίον, τὸν Σχολ. καὶ τὸν Εὐστάθ. «ὑπερηφανήσεν». Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Ἀμεῖς ἀντὶ τοῦ «νικήσειεν», διότι, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἀπολλωνίου, ἐξέλαβε τὴν λ. ὡς ἐκ τοῦ ὀπλίζω παραγομένην, ἐπομ. σημαίνει κατ' αὐτὸν διὰ τῶν ὅπλων κυριεύω, καθ' ἃ καὶ ὁ ΓΜ. Οὐόσσιος μετέφρασε, κατὰ δὲ τὸν Ἀμεῖν ἐν τῇ ὑπεροψίᾳ κυριεύω). Ἐκ τοῦ

ὑΠΕΡΟΠΛΟΣ, ὄν (κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐτομολογίαν ἐκ τοῦ ὅπλων: ὁ ἐπὶ τοῖς ὅπλοις αὐτοῦ ὑπερηφανεύομενος, θρασυνόμενος: κατὰ δὲ τὴν νεωτέραν ἀντὶ τοῦ ὑπεράπλος, ὁ ἔ. ὑπερίσχυρος, ἴδ. ἀπάλος) ὑπερήφανος, ἀλαζών, ὑπερόπτης, θρασύς, βίαιος, μόνον ἐν τῷ ἐνικ. οὐδέτ. ὡς ἐπιφράματι «ὑπέροπλον εἶπεν» ὑπεροπτικῶς εἶπεν, ὙΔ. Ο 485, Ρ 470.

ὑΠΕΡΟΚΟΣ, ὄν (ὑπέρχω) μόνον ἐν τῷ ἐπικ. τύπῳ ἱΠΕΡΟΚΟΣ, ὑπέρτερος, ἀνώτερος, ἐξέχων, ἐξοχος, [διαφέρων], μετὰ γεν. «ἄλλων» ὙΔ. Ζ 208, Α 784, «εἶδος» Ὑμ. 41 (12), 2.

ὑΠΕΡΠΕΤΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., ἀορ. γ'. ἐνικ. ὑπέρπτω (ἐκ τοῦ ἐτέρου τύπου ὕπτωμαι), ὑπερίπτωμαι, ὑπεράνω πετῶ, «πετῶ ἀπ' ἐπάνω», μεταφ. «ὑπέρπτωτο ἔγχος» Ν 408, Χ 275, γ 280. μετ' αἰτ. «σημάτα (λίθος)» ἐπέταξεν ὑπεράνω, ὁ ἔ. πέραν τῶν σημείων (τοῦ τέρματος), Ο 492.

ὑΠΕΡΕΛΓΗ, ἴδ. ὑΠΟΕΡΕΓΝΥΜΙ.

ὑΠΕΡΕΚΘΕΩΙΝ ἴδ. ὑΠΕΡΕΧΩ.

ὑΠΕΡΤΑΤΟΣ, ἡ, ὄν, ποιητ. (κυρ. ὑπερθετ. τῆς ὑπέρ) ὑπέρτατος, ἀνώτατος, ὑψιστος, «κίττο ὑπέρτατος» ὙΔ. Μ 384, «ἥστο... ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ» Ψ 451.

ὑΠΕΡΤΕΡΙΝ, ἡ, «τὸ ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν τετραγώνον πλινθίον, ἐν ᾧ τὰ φορεῖα ἐπιτίθενται» ζ 70 f. (Καὶ ταῦτα μὲν οἱ ἀρχαῖοι ζ ὁ Ἀμεῖς: ὁ δὲ Γοῖβελος ὑποπτεύει ὅτι εἶνε: στέγασμα τι ἢ σκέπη τῆς ἀμάξης εἰς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἢ τῆς βροχῆς).

ὑΠΕΡΤΕΡΟΣ, ἡ, ὄν (κυρ. συγκριτικ. τῆς ὑπέρ).

1) ἀνωτέρω κείμενος, ὑπέρτερος, ἀνώτερος, «κρέ' ὑπέρτερος» τὰ ὑπεράνω, ἡγουν ἐξωτερικά κρέατα (κατ' ἀντίθεσιν τῶν ὑποκάτω «σπλάγγων»), γ 65, α 79, ο 279 (ἐν τῇ Ὁδ. μόνον εἰς ταύτην τὴν σην.). 2) ὑπέρτερος, ἀνώτερος, «κῦδος, εὐχος» Α 290, Μ 437, Ο 491, 644, «γενεῇ ὑπέρτ.» κατὰ τὸ γένος ἐξοχώτερος, Α 786.

ὑΠΕΡΦΙΛΛΟΣ [...], ὄν, ποιητ. (πιθανῶς ἐκ τῆς ὑπέρ καὶ φτ, φύμαι) κυρ. ὑπερφυῆς, ὑπερμεγέθης, ὑπερίσχυρος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὄμω: μετὰ φόγμ. βίαιος, παράτολμος, αὐθάδης, θρασύς, ὑδριστής, συχνὸν ἐπιθέτον τῶν μνηστήρων, α 434, β 310 κ. ἀ., τῶν Κυκλώπων, ι 406, τῶν Τρώων Γ 406, Ν 621 κ. ἀ. ἔτι δὲ «θυμός» ἀγέρωχος ψυχῇ, Ο 94, Ψ 614, «ἔπος, μῦθος» δ 503, 774 ἐπὶ καλοῦ δὲ μόνον φ 289, ὅπου ὁ Ἀντίνοος μεταχειρίζεται τὸ ἐπιθέτον περὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων μνηστήρων, ἐπομένως: ὑπερίσχυρος, ῥωμαλέος, καὶ εἰς τοιαύτην σημασίαν ἐξέλαβε ζ ὁ Ἀρίσταρχ. τὴν ἐν τῷ Ε 884 ἀνάγκωσιν «ὑπερφύλλον Διομήδεα». — Ἐπὶ ὑΠΕΡΦΙΛΛΟΣ ὑπερμέτρως, ὑπερβολικῶς, διαφερόντως, «νεμεσίζειν, νεμεσᾶν» Ν 293, ρ 481, φ 285, «ἀνίζειν» Σ 300, «ἀγάσασθαι» σ 71, «δαίνυσθαι» α 227 θρασέως, μετ' αὐθαδείας, δ 663, π 346. Ὁ δὲ Βούττιανος ἐν τούτοις ἐρμηνεύει: ὑπερφυῆς, δι' ὑπερφυσικῆς βοήθειας. (Τὴν ἀνωτέρω ἐτομολογίαν ἀσπάζονται ὁ Βούττιανος, Νίσιος, Δοιερλεῖνος καὶ Κούρτιος, ὅστις καὶ παραδείγματα πολλὰ τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ υ καὶ ι συνέλεξεν, οἱ δὲ παλαιοὶ γραμματικοὶ παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ φιάλη, οἰονεῖ: ὑπερεκχειλίζων τὴν φιάλην, ἔρα ὑπέρμετρος. Κατὰ δὲ τὸν Πάσσωσον ζ ἄλλους τῶν νεωτέρων ἀντὶ τοῦ ὑπερβίβατος, ὁ ἔ. ἱπέρβιος. Ὁ δὲ Ἀμεῖς καὶ τινες τῶν νεωτέρων παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ φιάλλω (ἐξ οὗ καὶ φιάλη), ὁ ἔ. τριβῶ, στείλω, ἐπομένως: ὑπέρβιπνος, ἐκλαμπρός, ἔρα ὑπερήφανος).

ὑΠΕΡΦΟΜΑΙ, ἀποθ., ἀορ. β'. γ'. ἐνικ. ποιητ. ὑπέρλυθε, β' πληθ. ὑπέρλυθε, ὅστις γ'. ἐνικ. ὑπέρλυθη. 1) ἔρχομαι, ὑπάγω ὑποκάτω τινός, μετ' αἰτ. «θαμνοῦ, θώρα, μέλαθρον» ε 476, μ 21, σ 450, «γάταν» Ὑμ. 30 (31), 3 (ὅπου ὁ Οὐόλσιος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἔγραψαν ἐπέρχεται). 2) μεταφ. ἐπὶ ψυχικῶν καταστάσεων ὑπείσχεσθαι, ὑπέρψω, (λεληθότως) εἰσδύω, «Τρώας τρώας ὑπέρλυθε γυῖα» εἰς τοὺς Τρώας εἰσῆλθε τρώες: εἰς τὰ μέλη των, Η 215, Γ 44. (ἢ. ἴσως ἡ ὑπὸ ἐνταῖθα δὲν σημαίνει τὸ λεληθότως, ἀλλὰ τὸ ὑποκάτω, ὅτλ. τὰ κάτω μέλη, τὰ γόνατα καὶ τοὺς πόδας).

ὑΠΕΡΦΩ, ἀορ. γ'. πληθ. ἐπικ. ὑπερῶσαν, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι ὀπίσω, ὙΔ. Η 422, 314, Ο 452.

ὑΠΕΡΩ, ἡ (κυρ. θηλ. τοῦ ὑπερῶς) ὑπερῶς, οὐρανίσκος, Χ 495 f.

ὑπερβύδων, ἐπικ. ἐπὶ ἐκ τοῦ ὑπερβύδου, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ ἄνω πᾶνωμα, α 328 f. Ἐκ τοῦ ὑπερβύδου, τό, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὑπερβύδου, κυρ. οὐδ. τοῦ ἐπὶ ὑπερβύδου, ἐκ τῆς ὑπέρ, τὸ ἀνωγαίον τῆς οὐκίας, τὸ ἄνω πᾶνωμα, ἢ ὁματίον ἐν τῇ ἄνω πατώματι, τὸ σύνθετος ἐνδοιχτήμα τῶν γυναικῶν, ἐνικ. B 514, α 362, ο 517, ε 591, πλῆθ. κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τόπους: π 449, σ 206 κ. α. Ἐντεῦθεν εὐεξήγητος ἡ φρ. «εἰς ὑπερβύδον ἀναβαίνει» Π 184, δ 358, δ 751.—Τῆς Ἰλιάδ. μόνον ἐνθα ἀνατ. (Ἡ ἐτυμολογ. εἶνε ἀμφίβολος: κατὰ τινες τὸ τελευταῖον μέρος τῆς λ. δὲν εἶνε καταλήξις, κατὰ τὸ πατρῷος, ἀλλὰ παράγεται ἐκ τινος ῥίζης: ὄφ=αφ, ἰαύω, αὐλή).

ὑπέρβυδον, ἰδ. ὑπέρβυδον.

ὑπερβύδων, ἀορ. ὑπερβύδων, γ'. ἐνικ. ποιητ. ἐπεκτετατ. ὑπέρβυδον Π 188, μετοχ. ὑπερβύδων, κρατῶν, βασιλῶν ὑποκάτω τινός, «χειρᾶ» Π 188, «ὀφθαλμοῦ» ὑποκάτω εἰς ὄφθαλμον, E 269.

ὑπερβύδων, ποιητ. παρὰ γ'. ἐνικ. ὑπερβύδων (ὁ τύπος οὗτος ἐξηγεῖται ὡς ἐξῆς: ἐκ τοῦ ἡμυκε γίνεται διὰ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ ἡμυκε, χάριν δὲ τοῦ μέτρου ἐκτείνεται διὰ παρενθήκης τοῦ ν: ἡμυκε, πρὸλ. ΝΑΝΤΗΜΥΚΟΣ, ΠΑΛΑΜΝΑΙΟΣ. Ἐκ τῶν λοιπῶν ἀναγνώσεων καὶ ἐρμηνειῶν, αἱ ἴδε παρὰ Σπικτῆνερν Excurs. ad Ilad. XXXIII, ἀπομνημονεύοντο: εἶνε μόνη ἡ διόρθωσις ὑπερβύδων, νεύω, ῥέπω, κύπτω, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, «πάντα δ' ὑπερβύδων» «εἶνε πάντα σκυφτό» ἢ βλέπει πάντοτε κατὰ γῆς, X 491 f.

ὑπέρβυδον, ἰδ. ὑπέρβυδον.

ὑπέρβυδον, ἀο. ὁ (ὑπέρβυδον, ὅ ἐ. τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τὸ στόμα, ἢ τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου: πῶγων, ἐκ τινος ῥίζ. ἡν=Σανσκριτ. ἄνα, ἰδ. ΠΡΗΝΗΣ), πῶγωνοφόρος, γενειῶν, «γενειῶτος», «πρῶτον ὑπέρβυδον» [ἀρτ. γενειῶν], Ω 348, κ 279.

ὑπέρβυδον, οκ (ὑπὸ, ἡώ), ὁ ὑπὸ τὴν ἡώ, κατὰ τὴν ἡώ γινόμενος, ἐωθινός, πρωϊνός, ἐπὶ ὅ. ἀντὶ ἐπὶ. ὑπέρβυδον ἐγείρουμ Ἄρηα [ἄρ' ἡμέρᾳ], ἀπὸ πρωίας, «τὴν αὐγή, τὰ χαράγματα» Θ 530, Σ 277, 303, δ 656, «στίδη ὑπέρβυδον» ποιωντὶ πᾶχυν, «παγωνιά», ρ 25.

ὑπέρβυδον, μεσ. ἀποθ., ἀνθ' οὗ πάντοτε Ἰων. καὶ ἐπικ. ὑπέρβυδον, ἐνερ. θ 347, Ἰ. Ἰων. 275, δ 91, ν 380, ἀορ. β'. ἐνικ. ὑπέρβυδον, γ'. ἐνικ. ὑπέρβυδον καὶ ἐν τμ. ὑπὸ...ἐστρετο, πρὸς ὑπέρβυδον, ὑποτ. -σχωμαι, ἀπρρ. -σέσθαι, μετοχ. -όμενος, κυρ. κρατῶ ἑμαυτὸν ὑποκάτω, ὅ ἐ. [ὑπέρβυδον], ἀναλαμβάνω ὅθεν 1) ὑπέρβυδον, «ὑπέρβυδον», ὁμολογῶ, συγκρίνω (εἶναι) (νὰ πράξω τι), τί τι, I 263, K 303, M 236 καὶ ἀνευ δοτ. δ 525, «ἔωνον» α 463 (ὅπου πρότερον κακῶς: ἐγράφετο «ἐπισχόμεναι»), «θυγατέρα» μνηστέω, ἀρβραδωνίζω, N 368, 376, δ 6, εἰ δὲ καὶ περὶ τῆς

Πηνελόπης ὑπέρβυδον ἐστὶν εἰς τοῦ: μνηστέω, δ 91, ν 380. Ἰδίως ὑπέρβυδον τι, «τὰξω» εἰς τοὺς θεοὺς, «ἰσρά, ἐκατόμβας» Z 93, 115, Ψ 209 κ. α. Συντάσσεται συνήθως μετὰ μέλ. ἀπρρ. Z 93, N 367, X 44, δ 6, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἐνερ. ἀπρρ. «ἀπονέσθαι» B 412, I 149. (ἢ Ἄλλ' ὁ ἐνιστάς τοῦ ῥήματος τοῦτον ἔχει σημασίαν, μέλλοντος). 2) διαβεβαιῶ, ὁμολογῶ, μετ' ἐνερ. ἀπρρ. Ἰ. Ἰων. 275.

Ἰπνός, ὁ (κατ' ἀρχαίς εἶχεν ἐναρκτικὸν σε σύμνο, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἀστ. somnus, soror, καὶ τοῦ Σανσκρ. svapnas) «ὑπνός» Ὁμ. πλῆθ. «ἡδύς» Δ 131, «γλυκύς» Ἰ. Ἰων. 8, Ἰ. Ἰων. 47 (18), 8, «λυσιμελής» ο 56, ψ 342, «νῆδυμος» B 2, Ψ 62, «πανδαμάτωρ» Ω 5, ε 372 κατὰ τινες δὲ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ὑπνου, νυσταγμός, ἰδ. ἰδ. μ 281, «χάλικος ὑπνός» ποιητ. ὁ αἰώνιος ὑπνός, ὁ θάνατος, Δ 244.—B.) πρωτοποποία Ἰπνός, ὁ, θεὸς τοῦ ὑπνου, E 242, 270, 286, διδύμος ἀδελφός τοῦ Θανάτου, E 231, Π 672, 682, «ἀνὰ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων» E 233, «νῆδυμος» E 242, Π 454. (Ἐδρεύει δὲ κατὰ μὲν τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 758 ἐν τῇ Ἀδῇ παρ' Ὁμ. δὲ εἰς τὴν Ἀθηνῶν μεταδίδει ἡ Ἡρα, ὅπως εὐρῇ αὐτὸν E 230). Ἐκ τούτου

Ἰπνός, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Ἡπνόα, ἀμετάδ. ὑπνώτω, κοιμῶμαι, μόνον ἐν τῇ μετοχ. «ὑπνώοντα» Ω 344, ε 48, ω 2.

Ἰπός, καὶ ἐπικ. Ἰπαιί (Ἀστ. sub, Σανσκρ. ura). 1) Πρόθεσις μετὰ γεν., δοτ. ἢ αἰτ. μετὰ τὴν θεμελιώδη σημα. ὑποκάτω. Α.) Μετὰ γενικής,

1) τοπικῶς: α.) εἰς δῆλωση τῆς ἐκ τῶν κάτωθεν τινος κινήσεως, «ἀποκάτωθεν, ἀπ' ἀποκάτω» μόνον ποιητ. καὶ μάλιστα ἐπικ. (ἀντὶ τοῦ ὑπέρβυδον), «ἀνίσταμαι ὑπὸ ζῆφου» ἀνίσταμαι, ἀναβαίνειν ἐκ τοῦ σκότους (τοῦ καλύπτοντός με) «ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ σκοτάδι», Φ 56, «ἐρῶν νεκρὸν ὑπ' Ἀλάντος» σύρω (σώζω) τὸν νεκρὸν ὑποκάτωθεν (ἐκ τῶν χειρῶν) τοῦ Ἀλάντος (τοῦ ὑπερκαλύπτοντος αὐτόν) P 235, πρὸλ. I 248, N 198, «ἔρτο ὑπὸ θρόνου» ἀνιπθῆσεν ὑποκάτωθεν τοῦ θρόνου, ὑπὸ τὸν ὅποιον εἶχεν εἰσόδον χ 364, ὡσαύτως: «ῥέει κρήνη ὑπὸ σπείους» ε 141, «ἄγω ἀνδροκτασίης ὑπὸ» ὑπεβαίρω ἐκ τῆς αἵματοχυρίας, Ψ 86, «λύω Ἰπνός ὑπὸ ζυγοῦ» Θ 543, δ 39. β.) εἰς δῆλωση τῆς ὑπὸ τι ἀντικείμενον ἡρεμίας καὶ διατριβῆς, «βασιστον ὑπὸ χθονός: βέρεθρον» Θ 14, «μοχλὸν ἤλασα ὑπὸ σποδός» εἰσέβησεν τὸν μοχλὸν ὑπὸ τὴν σποδὸν ὥστε νὰ μὲνη ὑπ' αὐτὴν, ε 375 ὡσαύτως: «ἐτθόσαστο ὑπὸ χθονός» λ 52: πολλάκις ἐπὶ μέλων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, οἷον «ὑπ' ἀνθερωδὸς ὄχεός: τίτατο» Γ 372, «κρήδεμον ὑπὸ στέροιο τανύσσαι» ε 346 κ. α. Ἰδίως δὲ μετὰ τῶν ῥηματικῶν: βάλλω, τυγχάνω, οὐτάω, αἰρέω, ἔλκω, «τὸν βάλλ' ὑπὸ γναθμοῦ» N 674, «ὑπ' οὐάτος

νέει· N 477, «ὕπο στέφανος τυχεῖν» Δ 406, ὑπ' ὀφρύος οὐτα· E 493, «ὕπ' ἀνθερωσιν ἐλεῖν» Δ 504 κ. ἄ. πλχ. 2) μεταφορ. ἄ.) εἰς δήλωσιν τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου ἐπὶ παθητικῶν ῥημάτων καὶ ἀμεταβάτων (ἀλλὰ μὲ παθητικὴν σημασίαν) ὑπό, «ἀπό», «ἐδάμη ὑπό τινος» ἐδάμησθαι ὑποκάτω τινός, ἐπομ. ὑπό τινος «ἀπό τινος», Γ 436, Δ 479, Z 434, Π 434, «ὀνήσκω ὑπό τινος» Δ 242 (||. ἂν καὶ ἐνταῦθα δοῖται ἡ πρόθεσις μετὰ τῆς γενικῆς· νὰ ἀποδοθῇ καὶ εἰς τὸ «πίπτωσι»), «πίπτω ὑπό τινος» P 428, «φύγω ὑπό τινος» καταδιώκομαι ὑπό τινος, Z 449, ὠσαύτως ἔ· «φοβοῦμαι ὑπό τινος» Π 303 κ. ἄ. πλχ. 6.) εἰς δῆλωσιν πάσης ἄλλης αἰτίας παρὰ τὴν ποιητικὴν, ἀφορμῆς, ἐπενεργίας, συνεργείας ἢ καὶ ἀπλῶς συμπαρομαρτούτης περιστάσεως, ἐξ αἰτίας, ἐνεκα, ἐκ, ὡς ἐκ, «ἀπό», ὅταν «ἔργον ἀεικὲς ἔχειν ὑπ' Εὐροσθέως ἀέθλων» ἐνεκα τῶν ἀέθλων τοῦ Εὐρ. T 433, Δ 276, «κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ λῶος ὑπό ῥιπῆς» ὡς ἐκ ἧς ἐνεκα τῆς ῥιπῆς, Θ 492, «ἰσθρῶς ὑπό τελαμῶνος» παραγόμενος ἐκ (τῆς πίεσεως) τοῦ τελαμῶνος, E 796, «ὕπ' ἀνάγκης» ἐξ ἀνάγκης, ἀναγκαζόμενος, δ 410, τ 156, «ὕπο χάρματος» ἐκ τῆς χαρῆς, «ἀπό τὴν χαράν», T. Δῆμ. 372, «νῆες κονάδεσαν ἀυσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν» ὑπό τῆς βοῆς τῶν Ἀχαιῶν, B 334, «ὕπ' ἀγγελίης» ἐνεκα τῆς παραγγελίας, κατὰ παραγγελίαν, τ 263, «πέλεια ὑπ' ἱρῆκος εἰσέπτατο πέτρῃ» ἐνεκα τοῦ ἱέρακος, δ ἑ. διὰ τὴν καταδίωξιν (καταδιωκομένη ὑπό) τοῦ ἱέρακος, Φ 494, «ἰαχε σάλπιγγ' ἐθίων ὑπο» ἔχει ἢ σάλπιγγ' ὑπό τῶν πολεμίων σαλπίζόντων, Σ 220, «δαίδων ὑπο λαμπομενάων» ὑπό τὴν λάμψιν τῶν δάδων, Σ 492, τ 48, φ 290, «ὕπο φρικῶς» κατὰ τὴν φρικίαν (τὴν ἐλαφρὰν κόμην) Ψ 692.

Β.) Μετὰ δοτικῆς. 1) τοπικῶς· πολλάκις μετὰ ῥημάτων ἡμερίας ἢ διατριβῆς σημαντικῶν, ἰδίως ἐπὶ τοπικῶν προσδιορισμῶν, ὅταν «ὕπο δρυὶ δατὰ πένοντο» Σ 588 κ. ἄ., «ὕπο Τρώλῃ» εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ Τρώλου, B 866, πρβλ. X 479, ὠσαύτως «ὕπο Νηίῃ» α 486, «Ἰλίῳ τεύχει ὑπο μάρασθαι» ὑπό τὰ τεῖχη, ταυτέρι· πρὸ τῶν τευχῶν τοῦ Ἰλ., P 404 κ. ἄ. πλχ. Ἐτι δὲ μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν, ὅταν πρόκειται νὰ ἐκφρασθῇ ἡ μετὰ τὴν κίνησιν ἐπερχομένη ἡμερία, ὅταν «τίθηται τι ὑπό τινι» γ 449, Ω 644, «ἦσαν ὑπό φηγῷ» E 693, «ὕπ' ἄρσοι φῶτες ἐπιπτον» Π 378 κ. ἄ. τ. 2) μεταφορ. ἄ.) εἰς δῆλωσιν τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου, ὡς καὶ ὅταν ἀναφέρεται μετὰ γενικῆς, μᾶλλον ποιητικῶς, ὑπό, «ἀπό», «δαμῆται ὑπό τινι» E 646, δ 790 κ. ἄ., «ὕπο χερσὶ τινος» B 860, Θ 359, α 156 κ. ἄ., «ὕπο τινι θανέειν, φοῖσθαι, ὀλέσθαι, φυχὴν ἢ θυμόν» O 289, N 763, Ω 638 «τύπτεσθαι ὑπό δουρί» A 433, «ἐλκεσθαι ὑπό τινι» X 65, «ὀλέσθαι ὑπό γαμφήλῃσι» Π 489, «φέ-

δεσθαι, φοβηθῆναι ὑπό τινι» A 421, «τίκτειν, γίνεσθαι ὑπό τινι», ἴδ. τὰς λ., «ὀρμηθέντες ὑπό πληγῇσιν ἰμάσθης» ν 82, «γῆρας ὑπο ἀρμηένος» λ 136 καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας φράσεις· δ.) εἰς δῆλωσιν τῆς παρομαρτούτης περιστάσεως, «ὕπο πομπῇ» ὑπό τὴν συνοδείαν, ἐν συνοδείᾳ, Z 471, «πνοῇ ὑπο» ὑπό τὴν πνοήν, μετὰ τῆς πνοῆς, δ 402· γ.) εἰς δῆλωσιν ὑποταγῆς, ὑποτελείας, «δέδμητο λαὸς ὑπ' αὐτῷ» γ 304, «καὶ οἱ ὑπό σκήπτρῳ τελέουσι θέμιστας» I 456, 298, πρβλ. η 68, «ὕπ' ἡνιόχῳ» E 231, ὠσαύτως «ὕπνω ὑπο κοιμηθέντες» ὑπό τὸ κράτος τοῦ ὕπνου, Ω 636, δ 295. (||. Ταύτην τὴν σύνταξιν νομίζω ὀρθοτέραν παρὰ τὴν ἄλλην, καθ' ἣν ὁ Ἀμείν συνάπτει τὸ «ὕπνω ὑπο» πρὸς τὸ «ταρπόμεθα».)

Γ.) Μετ' αἰτιατικῆς. 1) τοπικῶς· ἄ.) εἰς δῆλωσιν κινήσεως (καταβάσεως) πρὸς τὰ ὑποκάτω ἢ ἐντὸς τινός, ὑπό τι, ὑποκάτω τινός, «ἵεναι ὑπό γαταν» Σ 333, «δύναι ὑπό κύμα» Σ 445, «ἐλθεῖν, νέεσθαι ὑπό ζόρον» λ 57, Ψ 51, «ὕπ' ὅστέον ἦλθ' ἀκωκῇ» E 67, «πεπτηώς ὑπό θρόνον» γ 362, «ἄγειν ἀπὸ ζυγόν», ἴδ. Ἰγρ A', 1) κ. ἄ. πολ. τ. Ὅθεν καὶ εἰς δῆλωσιν κινήσεως πρὸς τὰ πλησίον ὑψηλοῦ τινος πράγματος παρακείμενα, «ὕπο τεχρος ἵεναι, ἱκέσθαι» A 181, M 264, «ὕπο Ἰλιον, ὑπό Τροίην ἐλθεῖν» ὑπό τὰ τεῖχη τοῦ Ἰλίου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, B 216, 673, δ 146· ἐτι δὲ εἰς δῆλωσιν τῆς ἐκτάσεως ὑπό τι ὑψηλότερον ἢ ὑπερκειμένον πρᾶγμα, «Ἀρκαδίη ὑπό Κυλλήνης ὄρος» ἐκτεινομένη ὑπό τὸ ὄρος τῆς Κυλ., B 603, πρβλ. ς. 824· δ.) ἐπὶ ἡμερίας ἢ διατριβῆς ὑπό τι, ὅπου συνήθως τίθεται ἡ δοτικὴ, «στάς ὑπό δγγνῆν» (κυρίως ἐλθὼν καὶ σταθεῖς ὑποκάτω) ω 234, «βῆλε λαιμόν ὑπ' ἀνθερωσιν» N 388, πρβλ. γ 374, γ 307, «ζῶειν ὑπ' αὐγάς ἡελίου» ο 349, πρβλ. ε 181, λ 498, 619, «εἶναι ὑπ' ἡῷ τ' ἡελίῳ τε» E 267, «Ἐρινός τίθονται ὑπό γαταν» T 259. (||. Αἱ ἐρμηνεύονται αἱ γινόμεναι ὑπό τινων, μὴ παραδεχομένων ἐπὶ ἡμερίας καὶ διατριβῆς τὴν σύνταξιν ταύτην, φαίνονται μοι βεβιασμένοι ἢ ἀνεπαρκεῖς). 2) χρονικῶς· ὑπό, κατὰ, περὶ, Δατ. sub. «ὕπ' ἥροον» Βατρ. 103, «πᾶνθ' ὑπό μηνιμάον» καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς μηνιμάδος, Π 202, «νύχθ' ὑπο πᾶνθ' ὁλοήν» X 102.

Σημ. Πολλάκις ἡ πρόθεσις αὕτη ἐπιτάσσεται ἐκάστης τῶν τριῶν πτώσεων, μεθ' ὧν συντάσσεται, καὶ τότε τονίζεται κατ' ἀναστροφὴν ὑπο, N 498, Σ 220, E 559, P 677, T 275, X 444 κ. ἄ.

Η.) Ὡς ἐπὶ ῥήματι· ἄ.) ὑποκάτω, συγγόν ἐν τῷ «ὕπο δέ» A 486, E 240, α 434, δ 636, τ 57, φ 23, ἐντεθεῖν, ὡς ἐκ τούτου, «πολύς δ' ὑπό κόμπης ὀρώρει» θ 380 (ὠσαύτως ἔ· ἐν συνθέσει, ἴδ. ἰαόρηνται, ἰπυόρηνται)· δ.) λεληθότως, ἀνεπαισθητῶς, Ψ 453, Ω 507. —Πολλάκις τίθεται καὶ ἐν τμήσει, ἴδ. τὰ μετὰ

της Ὑπὸ σύνθετα ῥήματα· καὶ ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἐνίοτε ἐπιτίθεται ἡ πρόθεσις, Κ 95 (ἀλλὰ δὲν ἀναγράφεται ὁ τόνος, ἴδ. ἱποτρομέω), Π 805, Ψ 513. Πρὸλ. ἱποφείγω, ἱποκέω.

III.) Ἐν συνθέσει ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ἐπιρρήματος· ἐνίοτε δὲ ἐκφράζει καὶ τὸ ὑποσῶν, ὀλίγον τι, κατ' ὀλίγον, πρὸλ. ἱποτρομέω, ἱποτροπέω, ἱπτιοίω.

ἱποβάλλω, ἀπαρρ. ἐπικ. ὑδβάλλειν, Τ 80. α.) ῥίπτω, βάλλω, στρένω ὑποκάτω τινός, «ὕπεδωκεν ἅπαντα» κ 353. β.) μεταφορ. ῥίπτω εἰς τὸ μέσον, παρεμβάλλω (παρεμβάλλω) εἰς τὸν λόγον, διακόπτω, διαταράττω τὸν λόγον Τ 80. (Κατ' ἄλλους δὲ «ἄλλω ὑποτιθέναι» ἐρμηνεύει τὸν λόγον, ὅν αὐτός τις λέγειν βούλεται... ὡς ὁθεὶν ἄρει τοῦ βασιλέως· μὴ δ' ἑαυτοῦ λαλοῦντος, ἀλλὰ δι' ὑποβολῆς· Εὐστάθ. || Μήπως τὸ υποβάλλω σημαίνει τὸ ῥίπτω κάτωθεν (ἐνταῦθα τοὺς λόγους), τοιούτοις καθήμενος («αὐτόθεν ἐξ ἔδρας») ὁμιλῶ, ὅπερ ἐν ταῖς συνελεύσεσι γίνεσθαι μάλιστα ὅταν τις διακόπτῃ τὸν ἀγορεύοντα; Ἡ τοιοῦτή σημασία καὶ τοῦ παρόντος χωρίου τὰς δυσχερείας ἤθελεν ἄρρ. ἢ τὸ «υποβλήδην» τοῦ Α 292 ἦτορ ἐπίσης ὁρίως ἐρμηνεύσθαι περὶ τοῦ Ἀχιλλεύς ἀπὸ τῆς ἔδρας· τοῦ διακόπτοντος τὸν ἀγορεύοντα). Ἐκ τούτου

ἱποβάλλω, ἐπικ. ἐπικ. 1) κυρ. παρεμβλητικῶς, ὁ δὲ διακόπτων (παρεμβάλλων εἰς) τὸν λόγον (κατ' ἄλλους; δὲ ἐκφραστικῶς) «ἀμείβομαι» Α 292 f. (|| ἴδ. ἱποβάλλω ἐν τίλει). 2) πλαγίως, λοῖπός, «ἐσκέφατο γῶρον» Τ. Ἑρμ. 415. (Κατὰ τινες καὶ ἐνταῦθα ἐκφραστικῶς· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλεῖνον, παράγοντα τὸ βλέπω ἐξ ἀγρήστον τινός· βέλω = βάλλω, σημαίνει τὸ ὑποβλέπων, τὸ ἄλλως παρ' Ὀμ. ὑπάδρα, ὑποδερχόμενος, ἱμῖς οὐκίς, Ὁ δὲ Πάσσαυος διώρυνεν τὸ ἐπικ. εἰς τὸ ὑποβλέδδην. || Ἐν τοιοῦτῃ τοῦ χωρίου διαφθορᾷ δύσκολον εἶναι νὰ ἐννοήσῃ τις ἀσφαλῶς τὴν ἐννοίαν τῆς λ., ἀλλ' εἰάν τις παραβάλῃ τὸ χωρίον τοῦτο πρὸς τὸ Ὑμ. 7 (8), 13 «καὶ δεσμοῖς ἔβελον δεινὰ ἀργαλείοις, τὸν δ' οὐκ ἴσχανε δεσμά· λόγοι δ' ἀπὸ τῆς πύκτου χειρὸν ἠδὲ ποδῶν» ὁ δὲ μειδιᾷ «ἐκάθητο ὁμιλίᾳ κυανέοις», ἴσως καὶ ἐνταῦθα παραδεχθῇ τὴν ἀνωτέρω σημασίαν τοῦ καθήμενος ῥίπτω (ἐνταῦθα τὰ βλέμματα).

ἱποβρίχαι [...], μεταπλάστος αἰτ. τοῦ ἀγρ. ὑπόβρυχος = ἱποβρίχιος, ὡς ἐξ ὀνομαστικῆς; ὑπόβρυξ σχηματισθεῖσα, «τὸν δ' ὑπόβρυχα θῆκε» κατέστησεν αὐτόν (τὸν Ὀδυσσεύα) ὑποβρύχιον, τὸν ἐκράτησεν εἰς τὴν θάλασσαν βυθισμένον, ε 319 f (ἐνθα ὡς ὑποκειμενον πρέπει νὰ νοηθῇ οὐχί ἡ «σχεδὴ» κατὰ τὸν Βούττημανον, οὐδέ τις «μέγα κύμα» εἰς. 313, κατὰ τὸν Νίτσην, ἀλλὰ τὸ πλησιέστατον καὶ φανερώτατον εἰς «θύελλα» κατὰ τὸν Ἀμείν).

* ἱποβρίχιος [...], η, οα (κατὰ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ βρέγῳ Ἀιολικῶς· ἀντὶ τοῦ ὑποβρύχιος, κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ βροῖσαι = βροχίσαι), ὁ ὑπὸ τὰ ὕδωρ, ὁ ἐν τῇ ὕδατι βεβουλισμένος, «ἦσαν ὑποβρύχην» καταβύθισαν, Ὑμ. 33 (34), 12.

* ἱπογνώμηται, μόνον ἐν τῇ ἀπαρρ. τοῦ ἀορ. ἀ. ὑπογνώμῃς, κατὰ μικρὸν κάμπτω, «ψυχῇ ἁρμύν» μεταβάλλω, μετατρέπω, Ὑμ. 8 (9), 13, ἴδ. ἐπιγνώμηται.

ἱποδαλῖα, μόνον ἐν τῇ παρτ. ἐν τῇ. ὑπόδατον, κάτωθεν, ὑποκάτω ἀνάπτω, ὑποβάλλω πῶρ εἰς, «ζόλα» Σ 373, 0 436.

ἱποδάμνημι, ἑτερ. ποιητ. τύπος τοῦ ὑποδαμάζω, μόνον ἐν τῇ β'. ἐνικ. τοῦ μέσ. ἐνεγ. ὑποδάμνασαι, ὑποτάσσομαι, ὑποκύπτω, ἀνέχομαι, Ὑμ. γ 214, π 95, καὶ ἐν τῇ παθ. ἀορ. «λῆθρη ὑποδμηθεῖσα Κρονίω» δαμασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρονίωρος, συνελευθεῖσα μετ' αὐτοῦ (ἴδ. δαμάζω 2), Ὑμ. 16 (17), 4.

ἱποδέγμενος, ἴδ. ἱποδέχομαι.

* ἱποδέχομαι, ἴδ. ἱποτρέχω.

ἱποδαλῖα, ποιητ. γ', πληθ. τοῦ ἀορ. ἀ. ἐπικ. ὑπέδδισαν, Α 406 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' ἔγραψεν ὑπέδισαν), συγχόν ἐν τῇ μετοχ. ὑποδδίσας, -ασα, πληθ. ὑποδδίσαντες (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' ἔγραψεν ὑποδδίσας, πρὸλ. ἀλῖα), ἀλλὰ τὸ β'. πληθ. τῆς προσ. ὑποδδίσας ε 66, ἐπικ. παρακ. β'. ὑποδδίσας ε 521, γ'. ἐνικ. τοῦ παρακ. ἐπικ. ὑποδδίσαιεν, Ὑμ. Ἑρμ. 165, φοδοῦμαι, εὐλαδοῦμαι, [ὀκνῶ], ἀπολ. i 377 μετ' αἰτ. προσώπου καὶ πράγματος, τινά, τί, Α 406, Ε 521, Μ 413 κ. α., ε 66, κ 296, π 425, ρ 564, Βατρ. 303 (Συνήθως ἐρμηνεύεται τὸ β'. τοῦτο ἐν τοῖς πλείστοις τῶν Ὀμ. χωρίων ἀτόπως· ὅπως οὖν, ὀλίγον τι φοδοῦμαι. Φαίνεται μᾶλλον ὅτι ἡ ὑπὸ ἐκφράζει τὴν ἐννοίαν τῆς ὑποταγῆς, τῆς ὑποκύψεως τῆς ἐκ τοῦ φόβου, πρὸλ. τὸ ἱποταρβῆναι, καὶ ἱποπτήσθαι (μεταφορ.). Ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς ἱποδάμναις, ἱποδρῆσθαι, ἱποδρῆσθαι).

ἱποδεῖναι, ἡ, ὑποδοχή, ἰδίως ἡ φιλοξενησις, μόνον Ι 73 f. [Τὸ ἰεξιμέναι]. Ἐκ τοῦ ἱποδέχομαι, μέσ. ἀποθ., μέλ. ὑποδέχομαι, Σ 59 κ. α., ἀορ. ἀ. ὑπέδιστο, ν 54, συγχόντερον τὸ γ'. ἐν. ὑπέδιστο ε 387, ε 52, μετοχ. ὑποδέγμενος, ἀπαρρ. ὑποδέχθαι Π 93. 1) ὑποδέχομαι. α.) ἰδίως δέχομαι τινά εἰς τὴν οἰκίαν μου, Σ 59, τ 257, ὡς ἔξον, Ι 480, ε 52, 54 κ. β. πληθ. «οἶκος» π 70· ἐν γένει περὶ πάσης φιλικῆς καὶ προστατευτικῆς ὑποδογῆς, ὅταν «θέτις δ' ὑπέδιστο κόλπον» Ζ 436, Σ 398. β.) μεταφρ. ἐπὶ ἀφύγων ὑποκειμένων, τρόπον τινά προσωποποιουμένων, ὅταν ἐπὶ τῆς κοίτης, «ὑπέδιστο κοῖτος» γ 470, «ἐμὲ πῆμα ὑπέδιστο» ε 275. 2) ἀναδέχομαι, ὁ δ. α.) ὑπομένω, «δέχομαι», ὑφίσταμαι, ἀνέχομαι, «βίαις ὑποδέγμενος ἀνδρῶν» ν 310, π 189.

β.) ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω. (βρίσται), ὁπισχυνομαι, τί, Π 93, 6 387, ἔμετά μὲλ. ἀπαρφ. Υ. Δήμ. 443, 461.

ἱποδία (1 δέω) κατὰ μέσσην διὰθ. δένομαι ὁποκάτω, „ποδένομαι“, μόνον ἐν τι. „ποταὶ δ' ὑπὸ... ἐδήξατο πέδιλα“, ὑπὸ δὲ τοῦ πόδας του ἔδωκε τὰ πέδιλα, „ποδέθηκε“, ὁ δ. ἐφόρεσε τὰ ὑποδήματά του, Β 44, πρβλ. 4 Δέν 2). Ἐκ τούτου

ἱΠΟΔΗΜΑ, ἄτοσ, τό, κυρ. τὸ κάτωθι ὑποδενόμενον, „ὑπόδημα“ (ἐν καὶ σήμερον δὲν δένεται, εἰμὶ τὸ „ταροῦχ“, σανδάλιον, „σανδάλον“, Ὁδ. σ 369, σ 361.

ἱΠΟΔΗΜΟΕΙΣ, ἴδ. ἱΠΟΔΗΜΗΜΙ.

ἱΠΟΔΗΜΕ, ἄτοσ, ὁ, δοῦλος, ὑπηρέτης (κυρ. ὁ ὑπὸ τινα δεδωκεμένος, ὑποταταγμένος, δοῦλος), μόνον δ 386 †.

ἱΠΟΔΑ, ἐπικ. ἐπὶ. κατὰ τὴν συνήθη ἔρμηνειαν κάτωθεν ἢ πλαγίως, λοῖω; ὀλίπων, ἐπομ. βλοσυρῶς, ὀργίλως, ἀγρίως, πάντοτε ἐν τῇ φράσει „ὑπόδα ἰδών“ ῥίψα; βλέμμα ἀγρίου, ὀργίον, Β 245, θ 165, τ 70 κ. ἄ. πλγ. (Ετυμολογείται κατὰ μὲν τὸν Ἡσύχιον, ΜΕ, Δόδεκκ. ἐκ τοῦ ὑποδράω=ὀπαδέλω, κατὰ δὲ τὸν Δυντῆρον ἐκ τοῦ ὑποδράω=ὀλίγον πράττω, ἐπομ. ὀπαδράω=μὲ ἡμικλείστον ὄμμα, μὲ θολόν, σκοτεινόν βλέμμα, τὸ ὅποσον ἐκφράζει πάντα τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, ὀργήν, ὑποψίαν, ἔρωτα κ.τ.λ. Καὶ ὁ Κούρτιος κλίνει εἰς τὴν παραδοχὴν ῥίζης τιγός ΔΑΡ, ΔΡΑ ἀπλουστεράν τῆς ΔΕΡΑ, δέρκομαι. Ὁ δὲ Λέων Μύερ παράγει ἐκ τῆς ὑπὸ μετὰ τοῦ ἀρχαίου προσχηματισμοῦ ἸΓΑ, ὅστις ἐνταῦθα μετέπεσεν εἰς ὄρα).

ἱΠΟΔΡΑ, γ'. πλθ. τοῦ ἐνεσ. ἐπεκτετ. ὑποδρῶσιν ἀντὶ τοῦ ὑποδρῶσι, ὑπὸ τινα ὑπηρετεῖ, θεραπεύω τινά, ο 333 †. Ἐκ τούτου

ἱΠΟΔΡΕΣΤΗΡ, ἦρος, ὁ, ἐπικ. ὑπηρέτης, θεραπεύων, ο 330 †.

ἱΠΟΔΥΟΜΑΙ, μέσ., μέλ. ὑποδύσσαι, ἐπικ. ἀόρ. ὑπεδύστο, ε 486, ζ 127, ἐτι δὲ ἀόρ. β'. ἐνεργ. γ'. ἐνικ. ὑπέδυ, μετοχ. -δύστα, -δύστα. 1) καταδύομαι, „βουτώ“, χώνομαι ὑποκάτω, εἰσδύω, εἰσχωρῶ, μετ' αἰτ. „θαλάσσης κολπον“ δ 435, Σ 145 κ. ἄ., „θαμνοῦ“, ε 481, ἀπολύτ. κύπτω, „ἐμβθαίνω ἢ γέκομαι ἀποκάτω“, ἵνα ὑποδελθῶ τινα ἐπὶ τῶν ὤμων, Θ 332, Ν 421, Ρ 717· μετὰ δὲ. „πᾶσιν ὑπέδυ γόος“ εἰς πάντας εἰσεχώρησε, πάντα καταλάθων ὁ θρήνος, κ 398. 2) ἐκ τῶν κάτωθεν τινος ἀνέρχομαι, ὑπεξέρχομαι, ἐξέρχομαι, μετὰ γεν. „θαμνων“ ζ 127, „κακῶν ὑποδύσαι ἤδη“ βὰ ἐξέλη; πλέον (ἢ ἀπαλλαγῆς) τῶν κακῶν, υ 53.

ἱΠΟΕΙΚΑ, ἴδ. ἱΠΕΙΚΑ.

ἱΠΟΖΕΓΝΥΜΙ, μέλ. ὑποζεῦξω, ζευγνύω ὑποκάτω, „ζεῦγω“, Ἔπικου. Ο 81 †, πρβλ. ζ 73.

ἱΠΟΘΕΡΜΑΙΝΟ, παθ. ἀόρ. ὑπεθερμάνθη, θερμαίνω ὅπως, παθ. ὅπως, θερμαίνομαι,

„ζῆματι“ ὑπὸ τοῦ αἵματος, Ὁ. Π 333, Υ 476.

ἱΠΟΘΥΒΑΙ, αἰ, χωρίον τῆς Βοιωτίας, Β 505. (Περὶ αὐτοῦ ὑπῆρχε καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς διαφωνία. Κατὰ τὸν Στράβ. 9, 2, 32 ἐνόμιζον τινες ὅτι εἴη ἡ μετέπειτα πόλις Ποτιναί· ἄλλοι δὲ γράφοντες ὑπὸ Θήβας· ἐνόουν τὴν κίττω πόλιν τῶν Θηβῶν, διότι ἐπὶ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου ἡ Καδμεία, τούτῃστιν ἡ ἀρχοπόλις καὶ ἀνωτέρα πόλις, ἦτο ἤδη ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων κατεστραμμένη).

ἱΠΟΘΥΜΟΣΙΝΗ [...], ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ποιητ. (ὑποθήμων, ὑποτίθημι), [ὑποθήκη], διδασκαλία, παραίνεσις, νοουθεσία, συμβουλή, μόνον κατὰ κληθ. Ο 412, π 233.

ἱΠΟΘΥΡΗΣΤΑ, λαθραίως ὀπλίζω. Μέσ. λαθραίως ὀπλιζομαι, „λόγω ὑπεθωρήσαντο“ πρὸς ἐνέδραν λαθραίως ὀπλιζοντο, Σ 513 †.

ἱΠΟΚΛΗΠΤΑ, κάμπτω, γυρίζω ὑποκάτω, ἐν τι. „ὑπὸ—ἐκαμπαν“ Ω 274 †.

ἱΠΟΚΕΙΜΑΙ, κατῶμαι ὑποκάτω, εἶμαι ὡς βάσις, ἐν τι. „ὑπὸ—κείται“ Φ 364 †.

ἱΠΟΚΙΝΕΑ [...], μετοχ. τοῦ ἀόρ. ἀ. ὑποκινήσει, ὑποκινῶ, μετρίω, ὀλίγον κινῶ, παρὶ τῆς πνοῆς τοῦ Ζεφύρου, Δ 423 †. (Ἄλλ' ὀρθότερον ἐνταῦθα γράφουσιν οἱ νεώτεροι ἐκδύται „Ζεφύρου ὑποκινήσαντος“).

ἱΠΟΚΛΙΝΑ [...], ἀόρ. παθ. ὑπεκλίθη, ὑποκατακλίνω. Μέσ. ὑποκατακλίνομαι, „σχοίνων“ κατεκλίθη, „ἐγερν“ ὑπὸ τινα σχοῖνον, ε 463 †.

ἱΠΟΚΛΟΝΕΑ, ἐπικ., μόνον ἐν τῇ μέσ. „ὑποκλονέομαι τι“ ἐνώπιόν τινος, ὑπὸ τινος τρέπομαι, φεύγω, Ψ 556 †.

ἱΠΟΚΛΟΠΕΟΜΑΙ (ὑποκλόπος=ὑποκεκρομένος), ὑποκρύπτομαι, μένω (εἶμαι) ὑποκεκρυμμένος, μόνον ἐν τῇ „ὑποκλόπειτο“ χ 382 †.

ἱΠΟΚΡΙΝΟΜΑΙ [...], ἀόρ. ἀ. προσ. ὑποκρίναι, εὐκτ. -αίτο, ἀπαρφ. -ασθαι. 1) κυρ. εἰς ἐρώτησιν τινα ὑποβάλλω τὴν κρίσιν μου, ἐπομ. ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, τινί, Η 407, 6 411, ο 470, Υ. Ἀπ. 174. (Τὴν σημασίαν ταύτην ἀπορρίπτει ὁ Σόμμερβροδτ, ἐρμηνεύων πάντα τοὺς ἐρμηνεύω, εἰρηγῶ τὴν προτεινόμενον ὑπὸ τινος; ἐρμηνείαν, Λατ. interpretari). 2) ἐρμηνεύω, εἰρηγῶ, „ξεδιαλύω“, „ὄνειρον“ τ 535, 555, καὶ ἀνευ αἰτ. „ἥδ' ὅς γ' ὑποκρίνατο θεοπρόπος“ Μ 228, πρβλ. Ε 150.

ἱΠΟΚΡΙΠΤΑ, ἀόρ. παθ. γ'. ἐνικ. ὑπεκρύφθη, κρύπτω τι ὑποκάτω τινός, καλύπτω, ἢ δὲ (νηύς) πᾶσα ἀγνή ὑπεκρύφθη Ο 626 †.

ἱΠΟΚΥΚΛΟΣ, οὐ, ὁ ἔχων ὑποκάτω κύκλα, τούτῃστι τροχούς, ὑπότροχος, τροχήλατος, („περιφορητός τοῖς ὑποκάτω τροχillois“ κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον καὶ ἄλλους κυκλωτέρης, δὲ ὑποκάτω στρογγυλεμένος), „τάλαρος“ μόνον δ 431 †.

ἱΠΟΚΥΟΜΑΙ, ἐπικ., μέσ. (κύω, κύω), μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀόρ. ἀ. ὑποκυσεμένη, ὑποκυσε-

μεναι [ἵπου τοῦ εἶναι μακρόν, ἡ δὲ παρ' Ὀδολφῷ γραφή: ὑποκυσε. ἀτοπος], μένω ἐγκυος, συλλαμβάνω (ἐκ τινος), Z 26, λ 251, καὶ ἐπὶ ζώων, Γ 225.

ὑπο-λαμβάνω, μόνον ἐν τῇ β'. ἀορ. ἐν τη-σει, καταλαμβάνω κάτωθεν, „πιάνω ἀπὸ κάτω“, μεταφορ. „ὐπὸ τοῦ τρόμου ἔλλαβε γυῖα“ τρόμος κατέλαβε κάτω τὰ μέλη, ἔτρεμον τὰ γόνατα, Γ 34, Ξ 406, σ 88, ω 29. Ἄλλ' ἐν τοῦτοις ὀρθότερον λαμβάνεται ἡ πρόθεσις ὡς ἐπιβ-ρῆμα. Ἰδὲ καὶ λαμβάνω Α', 1, β'.).

ὑπο-λείπω, παρατ. ὑπέλειπον, παθ. ὑπελείπετο, μέλ. λείφωμαι. 1) Ἐνεργ. καταλείπω, „ἀφίνω“ (ὕπολοιπον), τι, π 50. 2) Παθ. μετὰ μέσ. μέλ., ρ 276, καταλείπομαι, μένω ὑπόλοιπος, ὑπολείπομαι, Ψ 615. ἔτι δὲ ἀπολείπομαι, μένω ὀπίσω, η 230, ρ 276, 282, τ 44.

ὑπο-λεγκαίνωμαι, παθ. γίνομαι ὀπισθοῦν, ὀλίγον λευκός, „ἀσπρίζω“, „ὕπολευκαίνον-ται ἀχρυσιαί“ Ε 502 τ.

ὑπο-λίσσας, ον, γέν. οκος (ὀλίσων=ὀλίσων, συγκριτικ. τοῦ ὀλίγου), ὀλίγον τι μικρότερος ἢ ὀλιγώτερος, „λαοὶ“ μόνον Σ 519 τ. (Ἐν τοῦτοις ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ β'. καὶ Λαρόχης γράφουσιν ὕπ' ὀλίσσωνες, ὥστε ἡ πρόθεσις νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸ ῥήμα, ἔν ἐν γένει δὲ ὁ τελευταῖος νομίζει ὅτι ἡ ἴπὸ παρ' Ὀμ. οὐδέποτε ἔχει τὴν ἐλαττωτικὴν σημασίαν).

ὑπο-λύω, παρατ. γ'. ἐνικ. ἐν τμ. ἔλυεν ὕψ', Ψ 513, ἀορ. ἀ. ὑπέλυσα, -ε, καὶ ἐν τμ. ὑπό-λυσε, μέσ. ἀορ. ἀ. β'. ἐνικ. ὑπέλυσα, μέσ. ἀορ. β'. γ'. πληθ. ὑπέλυτο, Π 341. 1) Ἐνεργ. ἀ.) λύω ἀποκάτω ἢ λύω τι τῶν κάτω, ι 463. β'.) μεταφορ. παραλύω, „γυῖα τινος“ παραλύω τινός τὰ (κάτω) μέλη (γόνατα), τοῦτέστιν ἀφαιρῶ αὐτὴν τὴν δύναμιν, ὥστε νὰ κλονῶνται, συχνὰ ἐπὶ βαρύνει πληγωμένους πολεμιστῶν, Ο 581 κ. ἀ., ἡ ἐπὶ φρονευσθέντων, Α 579, Ν 412, ἐν τμ. Ξ 236, ὡσαύτως „μένος καὶ γυῖα τινος“ Z 27. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ παλαιστοῦ, ὅστις καταβάλλει τὸν ἀντίπαλον κτυπὼν αὐτοῦ τὴν ἰγνύαν καὶ παραλύον τὰ γόνατα, Ψ 726. Πρὸς λίσ Α', 2, γ'.). 2) Μέσ. λαθραίως ἀπολύω, ἐλευθερῶ τινα (πρὸς ὃν συμπαθῶ), „σὺ τὸν γ'... ὑπολύσας δεσμῶν“ ἀπέλυσας, ἀπ' ἡλλάξας αὐτὸν ἀπὸ τῶν (ἐπαπειλούντων) δεσμῶν, Α 404.

ὑπο-μένω, ἀορ. ὑπέμεινα. ἀ.) ἀμετάβ. μένω ὀπίσω, μένω κατὰ χώραν, „μένω εἰς τὸν τόπον μου“, κ 232, 238, μετ' ἀπαρρ., „οὐδ' ὑπέμεινε γινώμεναι“ δὲν ἔμεινε, δὲν περιέμεινε νὰ τὸν γνωρίσῃ τις, α 410. Ἰδίως (ἐν τῇ μάχῃ) ἐμμένω, ἐγκατερῶ, Ε 498, Ο 312. β'.) μεταβ. [ὑπομένω], ὑφίσταμαι, δέχομαι τινα ἐν τῇ μάχῃ, Π 814, Ρ 25, 474, „ἐερῶν τινος“ Ξ 489.

ὑπο-μιννύσκει, μέλ. μετοχ. ὑπομνήσουςα, ἀορ. γ'. ἐνικ. ὑπέμνησε, ὑπομνήσκειω, „ἐν-

θυμίζω“, „τινὰ τινος“ τινὰ περὶ τινος ἡ εἰς τινὰ τι, Ὀδ. α 324, ο 3.

ὑπο-μνήσσομαι, β'. πληθ. τοῦ παρατ. ὑπεμνήσθε κατ' ἐπικ. ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ ὑπεμνήσθε, ἐπιζητῶ τινα γυναικα, γίνομαι μνηστήρ τινος, ἱγναικα, χ 38 τ.

ὑπομνήσκω, ον, ὑπὸ τὸ Νῆιον ὄρος, εἰς τὴν ὑπώρειαν αὐτοῦ κείμενος, „Ἰθάκη“, ἰδ. τὴν λ., γ 81 τ.

ὑποπευτήντες, ἰδ. ἱποπτήσας.

ὑπο-περκάζω, μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. -ουσι, κατὰ μικρὸν μελανοῦμαι, „μαυρίζω“, ἰδίως περὶ τῶν ὀρίμων σταφυλῶν, η 426 τ.

ὑποπαλκίος [...-], η, ον, ὑπὸ τὴν Πλάκον τὸ ὄρος, εἰς τὴν ὑπώρειαν αὐτοῦ κείμενος, „Θήδη“ Z 397. ἰδ. Πάλακος.

ὑπο-πετάννυμι [...-], ἐξ ἀπλῶν ὑποκάτω, „ἄλτα“ μόνον ἐν τῇ μετοχῇ κατὰ τμ. „ὕπὸ... πετάσας“, α 430.

ὑπο-πίπτειν, μόνον ἐν τῇ πληθ. μετοχῇ τοῦ παρακ. ὑποπεσθῶτες ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὑποπεπτηχότες, κυρ. ὑποπτήσσω, (ὕπο)κύπτω, „ἐαρώων“ (μάλιστα διὰ φόβου), „πετάλοι“ ὑποκάτω τῶν φύλλων εἰσδύω, „χώνομαι“, ἐπὶ πτηνῶν, Β 312 τ.

ὑπο-πρίννυμι [...-]. 1) Ἐνεργ. (δι)ἐγείρω, κινῶ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἀ. ἐν τμ. πρίν, „τοῖσιν ὕψ' ἱμερὴν ὥρσε γόοιο“ Ψ 408, δ 413 κ. ἀ., καὶ ἐν τῇ ἐπικ. ἀορ. β'. „τοῖσιν ὑπώρορε Μοῦσα“ οὕτως (τοσοῦτον) συνεκίνησεν ἡ Μοῦσα, ω 62. (Κατὰ δὲ τὸν Ἀμείν εἶνε παρακ. β'. ἀρετάβατος: οὕτως ἐσχηκῶθη, τοῦτέστιν ἐψάλλεν).

2) Μέσ. ἐκ τινος ἐγείρομαι, παράγωμαι, ἐγγίνομαι, „τοῖσιν ὕψ' ἱμερος ὥρτα“, π 243.

ὑποπρήννυμι [...-], ἐκρηγνύω, διαρρήγνυμι παθ. ἐκρηγνύομαι, διαρρήγνυμαι, „ἔεσπῶ“, ζευγματικῶς: διὰ ῥήσεως ἐξέρχομαι εἰς φῶς, διεκφαίνομαι, „οὐρανὸν ὑπερῤῥάγῃ αἰθῆρ“ κατὰ τὸν Σχολ. „τῶν νεφῶν διαρρήγνυντων ὥρθη ὁ αἰθῆρ“, διεξερῆν, „ἔξεσπασεν“ ὁ αἰθῆρ, Ἰλ. Π 300, πρὸς Θ 558 (μόνον ἐν-ταῦθα).

ὑποπρήννοσ, ον (ὑπὸ, ῥήν, ἀρήν) ὑπανοσ, ἔχων ἀρνίον ὑποκάτω (θηλάζον), μόνον K 216 τ.

ὑποσεία, ἐπικ. ὑποσε. κινῶ, συστρέφω ὑποκάτω, μόνον ἐν τῇ γ'. πλ. τοῦ ἐνεσ. „ὕποσείουσι τρύπανον“ I 385 τ.

ὑποσταίνης, ἰδ. ὑφίστημι.

ὑποσταχίζομαι (ὑπὸ, στάχυς), δίχην σταχῶν ἐκφύομαι, πολλαπλασιάζω αὐξάνω, πολλαπλασιάζομαι, μεταφ. ἐπὶ τῶν πολλαπλασιαζομένων βουκολίων, μόνον ἐν τῇ εὐκτ. „ὕποσταχίζοιτο“ υ 212 τ.

ὑπο-στεινακίζω [...-], ὑποστενάζω, στενάζω ὑποκάτω, μεταφ. ἐπὶ τῆς γῆς, τῆς ποδοπατουμένης ὑπὸ τοῦ στρατοῦ, μετὰ δοτ., Β 781 τ.

ὑπο-στορέννυμι [...-], ἀορ. ἀπαρρ. ὑπο-

σπρέζει, στρώνω ὑποκάτω τινός, «ξέμνιά τινι» ο 139. Μέσ. ἐν τῇ ὑπερ. ἐν τμ. «ὕπὸ—ἔστρωτο ῥινόν» εἶχε στρώση ὑποκάτω τοῦ δέρμα, K 155.

ἵπο-στρέφω, παρ. γ'. ἐνικ. ὑπέστρεψε, ἀορ. ὑπό. ὑποστρέψωμαι, μέσ. μέλ. ἀπαρφ. -φασθαι, α 23, παθ. ἀορ. μετοχ. ὑποστρεφόμενος A 567.

Α'. Ἐνεργ. 1) μεταβ. ἐπιστρέφω, μεταστρέφω, «γυρίζω ὀπίσω», «ἵππου» E 581, ἀπολ. καὶ ἐν τμ. «ὕπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆς» E 505. 2) ἀμετάβ. μεταστρέφωμαι, ἐπιστρέφω, τρέπομαι, «γυρίζω», M 71, «αὐτίς» θ 301, «φύλαξι» τρέπομαι εἰς φυγὴν, A 446, «Ὀλομπον» ἐπιστρέφω, Γ 407. Β'. Παθ. μεταστρέφωμαι, ἐπιστρέφωμαι, «γυρίζω ὀπίσω», A 567, ἐπιστρέφω, «εἰς μέγαρον» α 23.

ἵπσιχεσθαι, ἴδ. ἵπέχα.

ἵπσιχεσθαι ἴδ. ἵπσιχέομαι.

ἵπσιχεσθαι, ἡ, ἐπικ.=τῇ ἐπομ., ὑπερ ἴδ., κατὰ πληθ. N 369 f.

ἵπσιχεσθαι, ἴδ., ἡ (ὑπισχνέομαι), «ὑπόσχεσις», B 286, 349, x 483.

ἵπσιχέον, τὸ (ὑπένων), λέξις ἀμφιδόλου σχηματισμοῦ, σημαίνουσα τὴν ἀποτελεσμένην βοτάνην πρὸς μαγικοῦ καὶ φαρμακευτικοῦ σκοποῦς, μόνον Ἰ. Δῆμ. 228.

ἵπο-τανίρ [-...], ποιητ. ὑποκάτω τινός ἐκτείνω, ἐξαπλώνω, καὶ ἐν γένει ὑποτίθωμι (μακρὰν τι καὶ ἐκτεταμένον πρᾶγμα, ὅσον) ἐν τμ. «ὕπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τένυσσαν» A 486 (ἐνθα ὀρθότερον ἐκλαμβάνεται ὡς πρόθεσις ἢ Ἰπτό).

ἵπο-ταρβία, κυρ. ὑπὸ τοῦ φόβου κόπτω, «ζαρώνω», (πρὸλ. λ. ὑποδία), ἐπομ. φοβοῦμαι, ὑποπτίτσω, μετ' αἰτ. ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. «ὑποταρβήσαντες», μόνον P 533 f.

ἵπο-ταρτάριος [-...], ὅν (ὑπὸ, Τάρταρος), δ ὑποκάτω (τῆς γῆς) ἐν τῇ Ταρτάρῳ, «Τιτῆνες» E 279 f.

ἵπο-τίονμι, ἐκ τοῦ ἐνεργ. μόνον ὁ ἀορ. ἐν τμ. ὑπὸ—θήκε, ἐκ δὲ τῶν ἄλλων τόπων μόνον ὁ μέσ. μέλ. ὑποθήσομαι, -ήσεται δ 163 (ἀλλ' οὐτος ὁ τύπος θεωρεῖται ὑπ' ἄλλων ὡς ὑποτακτ. τοῦ ἀορίσ. ἀ. ὑπεθηκάμην) καὶ ὁ ἀορ. β'. ὑπεθέμην, προσ. Ἰων. ὑπόθευ ο 309, ἀπαρφ. ὑποθέσθαι, θέτω τι ὑποκάτω, ὑποβάλλω. 1) Ἐνεργ. «κύκλα πιθόμενι» Σ 375. 2) Μέσ. πάντοτε μεταφ. ὑποβάλλω γνώμην εἰς τινα, παραινώ, συμβουλεύω, «βουλὴν τινι» διδω εἰς τινα συμβουλίαν, Θ 36, γ 27, «ἐπος ἡ ἐργον τινι» ὑποβάλλω εἰς τινα λόγον ἢ ἔργον, συμβουλεύω νὰ εἴπῃ ἢ πράξῃ, δ 163, πρὸλ. A 788 β'.) ἀνευ αἰτιατ. μόνον μετὰ δοτ. νοουθετῶ, συμβουλεύω, δ 194, ε 443, «πυκινῶς τινι» διδω εἰς τινα συνετάς συμβουλίας, Φ 293, α 279, «εὖ τινι» ο 309.

ἵπο-τρέμω, τρέμω ὑποκάτω, ὑπὸ δ' ἔστρε-

ψε γαῖα» ἔτρεμον, ἐκλονοῦντο κάτω τὰ μέλη του, τὰ γόνατά του, K 390 (ἐνθα ἢ Ἰπτό λαμβάνεται ὀρθότερον ὡς ἐπὶ ῥήμα).

ἵπο-τρέχα, ἀορ. γ'. ἐνικ. ὑπέδραμε, παρ. β'. ὑποδίδρομε. 1) τρέχω ὑποκάτω τινός, «ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων κύψας» ἔτρεξεν (ὑπὸ τὸν πρὸς ἀκοντισμὸν ἀνατεταμένον βραχίονα καὶ τὸ δόρυ) καὶ κύψας ἐπλάσε τὰ γόνατα, Φ 68, πρὸλ. x 323. 2) μεταφ. τρέχω, [θίω], δ ε. ἐκτείνωμαι ὑποκάτω τινός, «ὑποδίδρομε βήσσα» ὑπὸ τὴν πέτραν ἐκτείνεται φάραγι, Ἰ. Ἀπ. 284.

ἵπο-τρέα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., ἀορ. ὑπέτρεσας, -αν, ἀπαρφ. -αν δ.) κυρ. ἀμετάβ. τρέμω, τρομάζω πρὸς τὰ ὀπίσω, «ἔπιπάζομαι», ἐπομ. ὑποχωρῶ, τρέπομαι, φεύγω, Ἰλ. Η 247, Ο 636, P 275 β'.) μεταβ. μετ' αἰτ., ὑποχωρῶ εἰς τινα, φεύγω τινά, P 587.

ἵπο-τρομέα, παρ. θ. αἰτιατ. ὑποτρομέεσκον δ.) τρέμω ὑποκάτω, «τρομέει δ' ὑπο γαῖα» τρέμουν κάτω τὰ μέλη, Ἰλ. K 95 (ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν γράφουσιν ὑπὸ ὡς ἐπὶ ῥήμα) ὅθεν ὑπὸ τινος τρέμω, τρομάζω, X 241 β'.) μετ' αἰτ. τρέμω, τρομάζω τινά, ἢ ἐπομ. φεύγω τινά, «μὴν... ὑποτρομέεσκον ὄρνυτες» Ἰ 28. (Ἄλλ' ἐνταῦθα δύναται ἢ αἰτιατ. νὰ ἀποδοθῇ καὶ εἰς τὸ «ὄρνυτες»).

ἵπότροπος, ὅν, ἐπικ. (ὑποτρέπω), οἷκαδε ἐπιστρέφας, παλιννοστήσας, «ὑπότροπος ἵκνομαι» ἐπιστρέφω, Z 367, 501, ο 332, φ 214, χ 35, «ὑπότρ. εἰμί» Ἰ. Ἀπ. 476.

ἵπο-τράνιος [-...], ὅν (ὑπὸ, οὐρανός), ὑπὸ τὸν οὐρανὸν εὐρισκόμενος, διατρίβων, «πετεινὰ ὑπουρ.» τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν πετώμενα, P 675, «τοῦ δὲ νῦν μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστίν» τοῦ ὁποῦ σήμερον μέγιστη εἶνε ἡ δόξα ὑπὸ τὸν οὐρανόν, τούτέστιν ἐπὶ πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, ι 264, «μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη πάντα» ἐπ' ἀνθρώπους» μεγάλην δόξαν ἤθελεν ἀποκτήσῃ ὑπὸ τὸν οὐρανόν παρὰ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, δ ε. παρὰ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις τῆς ὑφῆλιου, K 212.

ἵπο-φαίνα, ἀορ. γ'. ἐνικ. ὑπέφηνε, ἀποκάτωθέν τινος δεικνύω, φανερώνω, «θρήνυν τραπέζης» ἐκφέρω τὸ θρανίον ἀπὸ κάτωθεν τῆς τραπέζης καὶ δεικνύω, φ 409 f.

ἵπο-φέρα, ἀορ. ἀ. πληθ. Ἰων. ὑπήνεικαν, ἀποκάτωθέν τινος ἐκφέρω, ἰδίως: ἐξάγω τινὰ τῶν κινδύνων, «πόδες μ' ὑπήνεικαν» E 885 f.

ἵπο-φεῖγα, ἀορ. β'. μετοχ. ἐν τμ. φυγών ὑπο, ὑπεκφεύγω, διαφεύγω, ἀπαλλάττομαι τινος, μετ' αἰτ., X 200, «φυγών ὑπο νηλεές ἡμαρ» Φ 57, ι 47.

ἵπο-φήτης, ἐπικ. γεν. ἀο. ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (ὑπό, φημί), προφήτης, χρησμολόγος, διερμηνεύς τῆς θείας θελήσεως, ἐπὶ θ. τῶν Σελλῶν, Π 235 f.

ἵπο-φάλα [-...], μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ

ἀορ. 6'. ὑποφθάς, καὶ τοῦ μέν. ἀορ. ὑποφθάμενος, (λαθραῖος) προλαμβάνων, πράττω τι πρότερος, «ὑποφθάζ· περόνησεν» H 144, «κτείνεν ὑποφθάμενος» δ 547, μετ' αὐτ., «τὸν δ'... ὑποφθαμένη φάτο μῦθον»· προλαβούσα τὸν ἄνδρα τῆς· εἶπε, ο 471. Πρ6λ. φθάνα.

ἵπο-κάζομαι, γ'. πληθ. τοῦ ἐπικ. ἀναδπλασ. ἀορ. ὑποκεικᾶδοντο, ὑποχωρῶ, μόνον ἐν τμ., Δ 497, O 574.

ἵποχειρίος, ον (ὑπό, χεῖρ), ὑπὸ τὴν χεῖρα εὐρισκόμενος, «χουστός, ὅτι· ὑποχειρίος ἔλθῃ»· ὅστις δὴποτε ἔλθῃ ὑπὸ τὴν χεῖρά μου, «εἰς τὸ χεῖρ μου», εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ο 448.

ἵπο-κῆ, ἐπικ. ἀορ. ἄ. ὑπέκυσεν, ὑποκάτω τινὸς χύνω, ἐπὶ δὲ ξηρῶν πράγματων, ὑποσπείρω, ὑποκάτω σκορπίζω, «ῥῶπες» ξ 49, καὶ ἐπιτασσόμενης τῆς προθέσεως· «χεῖν ὑπο ῥῶπα»· π 47, ὑπεκτείνω, ἀπλώνω ὑποκάτω, «βοεῖας»· Δ 843.

ἵπο-κρήν, παρατ. ὑπεκρήρει, καὶ ἀορ. ὑπεκρήσαν καὶ ἐν τμ. κώρησαν ὑπο, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, Ἰλ. Z 107, N 476, Δ 505.

ἵπνιος, ον, ἐπικ. (ὑποπτος), ὁ κάτωθεν (Ἰδ. ἱπόδρα), τούτεστι πλαγίως, λοξῶς, βλοσυρῶς, ἀγρίως· καὶ ὀργίλος ὀρώμενος, ἐπομ. μεισητός, ἀπεχθής, «ὑπόψιος· ἄλλων» ὁ τοῖς ἄλλοις ἀπεχθής, Γ 42 † (κατ' ἄλλους δὲ· τὸ ἀντικείμενον τῆς περιφρονήσεως τῶν ἄλλων.—'Ο Ἡρωδιανός καὶ Ἀριστοφ. ἔγραψαν· ἐπόψιος, τὸ ὅποιον μεταφράζει ὁ ΓΜ. Οὐόσσιος· θέαμα τῶν ἄλλων· ἀλλ' ἡ ἐρμηνεῖα αὕτη ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἔννοιαν, διότι ἡ λ. εὐρίσκεται μόνον εἰς καλὴν σημασίαν).

ἱπτιος, η, ον, (συγγεν. μὲ τὴν ὑπό, ὑπαί, κατὰ δὲ τὴν σημ. μὲ τὸ Λατ. supinus) ὁ πίσω κατακεκλιμένος, τούτεστιν ἀνάσκελα πλαγιασμένος, τούναντιον τοῦ πρηνῆς, Δ 479, Ω 44, «ὑπτιος πῖσα» ἔπεσεν ἀνάσκελα, Δ 408, O 434 κ. ἀ., ι 371, σ 398 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.), Βατρ. 87, «ὑπτι ἐξετανόθη»· Η 271, «οὐτε εἰρείσθη»· Η 445, Δ 144, M 192.

ἱππίον, τό (ὑπό, ὦψ) τὸ ὑπὸ τοῦ· ὀφθαλμοῦ· μέρος τοῦ προσώπου, ἐν γένει δὲ πρόσωπον, ὄψις, «νοκτι ἀτάλαντος ὑπώπια» μὲ τὴν νύκτα ὁμοῖος κατὰ τὴν ὄψιν, τούτεστι σκοτεινός, ὀργίλος, M 463 †. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. καὶ Λαρόχ. «ὑπώπια» εἶνε τὰ σκοτεινὰ βλέμματα τοῦ «ὑπόδρα ὀφνόντος»·).

ἱπάρεια, ἡ (ὑπό, ὄρος), κυρ. οὐστιας. θηλ. τοῦ ἐπιθ. ὑπάρειος, ἡ ὑπὸ τὸ ὄρος χώρα, οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους, ὑπάρεια, Γ 218 †. ἱπάρουε, Ἰδ. ἱπάρνιμι.

ἱπρόφοιος, ον (ὑπό, ὄροφ), ὁ ὑπὸ τὴν ὄροφην, ὑπὸ τὴν στέγην τινὸς· εὐρισκόμενος, «ὑπωρόφιοι δὲ τοῖ εἰμεν»· εἰμῆθα ὑπὸ τὴν στέγην σου, ὅ ἐ. ὑπὸ τὴν φιλοξενίαν σου, ἔνοις σου, I 640 †.

Ἰρίμ [-], ἡ, πολλήνιον τῆς Βοιωτίας· περὶ

τὴν Τάναγραν, ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, οὐ μακρὰν τῆς Αἰλίδος, B 496, Στράβ. 9, 4, 42.

Ἰρμίνη [-], ἡ, παράλιος πόλις τῆς βορείου Ἠλίδος, παρὰ τὸ Βουπράτιον (Ἰδ. τ. λ.), ἐπὶ Στράδωνος· ἦδη (8, 3, 40) ἐξηφανισμένη, B 616.

Ἰρτακίδης [-], ἀο, ὁ υἱὸς τοῦ Ἰρτάκου, δ Ἀσίου, B 837.

Ἰρτακος [-], ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ἀνὴρ τῆς Ἀρίσθης, N 759, 771, Ἀπολλ. 3, 12, 5.

Ἰρτιος, ὁ, υἱὸς τοῦ Γυρτίου, Μυσός, E 544.

Ἰς, Ἰάς, ὁ καὶ ἡ (ῶς, Λατ. sus), αἰτ. Ἰν, δοτ. πληθ. μόνον ἐπικ. ἔσται ἀντὶ τοῦ ἔσσι, ὁ χοῖρος, οὐ μόνον ὁ ἀγριος, ὁ κᾶπρος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἡμερος· καὶ μάλιστα οὗτος, ὁ χοῖρος, τὸ «γ(αυ)ραῖον»· Ὁ Ὁμηρος μεταχειρίζεται τὸ Ἰς καὶ εἰς κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, περισσώτερον ὄναι· τὸ ὄς, K 264, Ψ 32, ο 556 κ. ἀ. πλη. [Τὸ ὄς εἶνε βραχὺ ἐν ταῖς δυσυλλάβοις· πῶς εἶσι].

Ἰσμίνη [-], ἡ, (συγγ. πρὸς τὸ Σανσκρ. jushman=μάχη, ἀπθάνων δὲ κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀγρ. ὑπομονή=ὑπομονή, ἐκ τοῦ ὑπομένω, ὥστε νὰ σημαίνη· μάχη ἐκ τοῦ συστάδην, pugna stataria), ἐπικ., δοτ. μετὰ πλάστο· ἔσται B 863, Θ 56, μάχη, συμπλοκή, Ἰλ. πολλῇ, τῆς δὲ Ὁδ. μόνον λ 417, 612 (ὅπου συνάπτεται πρὸς τὸ «μάχη»), συνήθως «κρατερὴ ὄσμ.» πεισματώδης· μάχη, B 40, «ὄσμ. δημοτῆτος» συμπλοκή τῆς· μάχης, Γ 245, «πρώτη ὄσμ., σταδίη ὄσμ.» Ἰδ. πρώτοι, ἐγλάιοι. Ἐπὶ ἐπικ. «Ἰσμίνην δ' ἔναι»· ἵνα ἔλθωσιν εἰς μάχην, B 477.

Ἰτάτιος [-], η, ον, ἐπικ.=Ἰτάτος, O 634, ι 14.—Τὸ οὐδ. Ἰτάτιον ὡς ἐπὶ ὄ. ὕστατα, ἐν τοῖς ἐσχάτοις, Θ 353.

Ἰτατος [-], η, ον, ὑπερθ. τοῦ συγκρ. Ἰτερος, ὅπ. Ἰδ., ὕστατος, ἐσχάτος, τελευταῖος, τούναντιον· πρώτος, τοπικῶς· ὕστατος· ὁμίλου· N 459 κ. ἀ. «ἀγρ' ἐλαυνόμεν ὕστατος»· ἔλαγε νὰ τρίψῃ τὸ τελευταῖον· κατὰ τὴν τάξιν, Ψ 356, πρὸλ. ι 44, «ὕστατοι» οἱ ἐσχάτοι, κατ' ἀντίθεσιν τῶν «πρώτων», B 281· χρονικῶς· E 703, Δ 299, Π 692.—Τὸ ἐνικ. οὐδ. Ἰτατον ὡς ἐπὶ ὄ. «τὴν τελευταίαν φόρᾶν», τὸ τελευταῖον, μ 250, «πύματον καὶ ὕστατον» τὸ πανύστατον, τὸ πάντων τελευταῖον, τὸ ἐσχάτον πάντων, X 203, ο 446. Ὡσαύτως· χρονικόν ἐπὶ ὄ. εἶνε καὶ τὸ πληθ. Ἰτατα A 232, γ 78 κ. ἀ., «ὕστατα καὶ πύματα» δ 685.

Ἰτερος, η, ον (κατὰ μὲν τὸν Λόδοκ. ἐκ τῆς ὑπὸ, κατὰ δὲ τοῦ νεωτέρου γλωσσολόγου συγγ. πρὸς τὸ Σανσκρ. ultimas, οὐ τὸ ὑπερθ. εἶνε ultimas) συγκρ. ἄνευ θετικῶς, ὕστερος, «ὕστερώτερος», συνήθως ἐπὶ χρόνου καὶ τάξεως, ὅθεν ὁ ἐπόμενος, ὁ κατόπιν, ὕστερώτερος, ὁ μετέπειτα, ὕστερος ἔλθων· E 47, Σ 320, «ὕστερος ἦκετο»· ω 455, μετὰ γενικ. «οὐδ ὕστερος» κατόπιν σοῦ, Σ 333,

«γίνει» ὑστερος· κατὰ τὴν γέννησιν ὑστερώτερος, τούτῳσι νεώτερος, Γ 215.—Τὸ ἑνικ. οὐδ. ἴστανον, σπανιώτερον δὲ τὸ πληθ. ἴσταν· π 349, ὡς ἐπὶ ῥήμα, ὑστερον, κατοπιν, μετέπειτα, «ὑστερα, ὑστερώτερα», Ὁμ. πλχ., τούναντιον «σήμερον» Η 30, Γ 427, «ἐς ὑστερον» μ 426.

ἴστανον (γε=Σανσκρ. vabh ἔξ Γερμ. web-en), συγχοί ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ., τούτου θαμιστικ. τύπος ὑψαινεσκον θ 404 κ. ἀ., ἀόρ. ὑψανα, προσ. -ον, ὑποτ. ὑψάνω, μετοχ. -ήνας, ἀσα. ἔτι δὲ καὶ ἕτερος ἐπικ. τύπος ἴσταν, γ'. πληθ. ἐπικ. ἐπικτετ. ὑπόωσιν, η 405. 1) ὑψαίνω, «ψαίνω», Βατρ. 187· μετ' αἰτ. «ιστόν» Γ 125, Z 456, υ 517 κ. ἀ., Ἑπιγ. 15, 40, «φάρα» ν 108. 2) μεταφ. ἐπὶ δολίων βουλευμάτων καὶ λόγων, πλέκω, χαλκεύω, μηχανώμαι, ἐξυψαίνω, «μητιν» Η 324, Γ 93, δ 678, ν 303 κ. ἀ., «δολόν» Z 187, ε 356, «ἐνὶ φρεσὶ μητιν» δ 739, ι 422, «μύθους ἔξ μήδεα» Γ 242.

ἴστανις, κάτωθεν ἀφαιρῶ, μόνον ἐν τμ. «ὕπὸ δ' ἴσταν» Β 154.

ἴσταντος, ἡ, ὅν (ῥήματ. ἐπὶ θ. ἐκ τοῦ: ὑψαίνω), ὑψαντός, ὑψασμένος, «ἐσθής, εἶμα» Ὁδ. ν 136, 218, π 231.

ἴστανμα, ἄτος, τὸ (ὑψαίνω), ὑψασμα, «πα-νί», γ 274 τ.

ἴσταν, ἴδ. ἴσταν.

ἴσταν, μόνον κατὰ παρατ. ὑψελς, ἔλκω τινὰ κάτωθεν, «ποδοῖν» ἐλκώ τινὰ κάτωθεν, ἐκ τῶν ποδῶν, «τραβῶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια», μόνον Ε 477 τ.

ἴστανικός, ὁ, ἡνίοχος (καθ' ὅσον ὑπόκειται εἰς τὸν ἀπὸ τοῦ ἄρματος μαχόμενον πολεμιστήν, πρὸς ἴστανός, ἴστανος, ἴστανος), Z 49 τ. πρὸς ἴσταν.

ἴστανι, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀόρ. β'. ὑπένει Α 434 (ἵππου δ' Ἀμείας κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον γράφει ἀφέντες), Γ Ἀπ. 504, ἄλλοι τύποι ἐν τμ., ὅσον μέλ. ὑπὸ—ἵσει, ἀόρ. ὑπὸ—ἵκει· ἀ.) καταβιβάζω, «ἀφίνω, καταιβάλλω», ἴσταν· Α 434, Γ Ἀπ. 504· β'.) ὅτε, βάλλω τι ὑποκάτω τινός, «ὕπὸ ὀρθῶν ποσὶ ἵσει» θά προσαρμόσῃ κάτω θρανίον διὰ τοῦ πόδας (ὕποπόδιον), Ε 240, ι 309, τ 57.

ἴστανις, ἀόρ. β'. ὑπένει, γ'. πληθ. ἐπικ. ὑπένει, προσ. -γήτω, εὐκτ. γ'. ἑνικ. -σταίη, μετοχ. ὑπένει. Ἐπειδὴ εὐρίσκεται μόνον εἰς τὸν ἀόρ. β', ἔχει μέσ. διὰ θ. ἀ.) κυρ. στέκομαι ὑποκάτω τινός: ὅθεν μεταφ. ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, [ὑφίσταμαι], «ὑπένει σάωσαι» ἀνέλαβε νά σώσῃ, Φ 273· ὅθεν β'.) [ἐπαγγέλλομαι], ὑπισχυομαι, «ὑπόσχομαι», ι 365, μετ' αἰτ. Γ 519, τινί τι, Ε 715, Ν 375 κ. ἀ. «ὑπόσχεσιν» ὑπισχυομαι ἢ διδω ὑπόσχεσιν, Β 286, κ 483, συνάπτεται μετὰ τοῦ «κατανεύω» Δ 267, «ἐπινεύω» Ο 75· συντάσσεται μετὰ μέλ. ἀπαρρ. Γ 145, Τ 195· ἀλλὰ καὶ μετ' ἀόρ.

(ΔΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ἀπαρρ. Φ 273· γ'.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ὑποτάσσομαι, ὑπακούω, μετὰ δοτ., «καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσον βασιλεύτέρος εἰμι» Γ 460.

ἴστανος [-...], ὁ (ὑς, ἔρδω), κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου ἀντὶ τοῦ στεφάνου, χαίροδοσός, ἴδως «δοῖς ὑφορβός» ὁ Εὐμαίος, Ὁδ. Ε 3, 48, 404, 443 κ. ἀ., «ἀνέρες ὑφορβοί» Ε 440. ἴσταν, ἴδ. ἴσταν.

ἴστανος [-...], ἀο, ὁ, (ὑψι, ἀγορεύω), κλητ. ὑψαγόρη, ὑψήγορος, κομπορήμων, κομπαστής, μεγάλαιος, Ὁδ. α 385, δ 85, 303, ρ 406.

ἴστανος, ἐς (ὑψι, ἐρέω), ἐπικ. ἢ ἴστανος, ἐς, ἐξ οὗ γεν. ὑψιρεφός Γ 582, Γ Ἑρμ. 23, ὑψηλὰ σκεπασμένος, τούτῳσι ὁ ὑψηλὰ ἔχων τὴν στέγην, ὑψώροφος (καὶ ὅχι κατὰ τὸν Δοιδερλί: ὁ ἔχων ὑψηλὴν, μεγάλην στέγην), «ὑψιρεφός» δῶμα Ε 243, δ 45 κ. ἀ. πλχ., «δῶματα ὑψιρεφά» (μετὰ συνιζήσεως τοῦ εα) δ 757, «θάλαμος» Γ 582.

ἴστανος, ἡ, ὅς (ὑψος), ὑψηλός, «ἴστανος», ἐπὶ ὀρείων, δένδρων, οἰκοδομημάτων καὶ ἀκτῶν, Γ 384, Ε 560, Μ 282, α 426 κ. ἀ. «ὀρόνος» Ο 422.

ἴστανος, ὁρος, ὁ (ὑψος, ἀνὴρ), 1) υἱὸς τοῦ Δολοπίωνος, εἰς τῶν Τρώων, Ε 76. 2) υἱὸς τοῦ Ἰππασίου, εἰς τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ τοῦ Διόδοτου φρονεομένης, Ν 441.

ἴστανος, ἐς, ἴδ. ἴστανος.

ἴστανος, ἐς (ὑψος, ἤχος), γεν. ἑός, ὑψηλὰ ἤχων, τούτῳσι ὑψηλὰ (μὲ ἀνατεταμένην τὴν κεφαλὴν) χρεμετίζον ἐπὶ θ. τῶν ἵππων, σημαίνον τὸ θυμοειδὲς τοῦ ζώου, Ὁδ. Ε 772, Ψ 27. (Ταῦτα κατὰ τὸν Δοιδερλίον· κατ' ἄλλους δὲ: ὁ ὑψηλὰ ὁ ἔ. δυνατὰ χρεμετίζων ἢ ποδοπατῶν).

ἴσταν [-...], ἐπικ. ἐπὶ ρ. = ἴσταν, «ὑψηλὰ», τούτῳσι ἀ.) ἐπὶ ἡρεμίας, ὑψος, «ὑψηλὰ», «ὑψι ἡμενος» ὁ Ζεὺς, Γ 155, ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, π 264· «οἱ ἀπὸ νηῶν ὑψι... ἐπιδάντες (μάχονται)» ἐμάχοντο ἀπὸ τοῦ ὑψους τῶν νηῶν, ἐφ' ὧν ἐπέβαινον, Ο 387, «ὑψι ὀρμίζω» ἴδ. λ. ἴσταν· β'.) ἐπὶ κινήσεως εἰς ὑψος, πρὸς τὰ ἄνω, «ὑψηλὰ», Π 374, «ἀναθρόσκω» Ν 140, «ὑψι βιδάς» ὑψηλὰ βηματίζων, ὁ ἔ. κατὰ τινος μέν: ὑψηλὰ σηκώνων τοὺς πόδας ἐν τῇ βαδίσει, ἐπομ. ὅχι πολὺ διάφορον τοῦ «μακρὰ βιδάς», κατ' ἄλλους δὲ: ἀγρεύων βαδίζων Ν 371, Γ Ἀπ. 204.

ἴστανος [-...], ὁ, ὁ (ὑψι, βοάω), ἴστανος, κωφικὸν ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχομοίᾳ. 205.

ἴστανος, ἀο, ὁ (ὑψι, βρέμω), ὑψηλὰ βροντῶν, ἐπὶ θ. τοῦ Διός, Α 354, Μ 68 κ. ἀ. τῆς δὲ Ὁδ. μόνον ε 4, ψ 334.

ἴστανος [-...], ὁ, ἐπικ. (ὑψι, ζυγόν), ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ (τοῦ ἐρετικῶς θρανίου) καθήμενος: ὅθεν μεταφ. ὁ ὑψηλὰ ἐν γένει καθή-

μενος, ὄψιθρονος, ἐπιθ. τοῦ Διός, *Ιλ. Α 466, Η 69, Α 544, Σ 485.

ὄψικαρχος [..], ὄν, ποιητ. (ὄψι, κάρη-
νον) ὄψιλά ἔχων τὴν καφαλὴν, τουτέστι τὴν
κορυφὴν, ὄψικόρυφος, «δρύες ὄψικ.» Μ 132 τ,
*Γ. Ἀφρ. 265.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. (ὄψι, κέρας), ὄψη-
λόκερος, «(ὀ)ψηλοκέρατος», «ἐλαφος» κ
458 τ.

ὄψικομος [..], ὄν, ποιητ. (ὄψι, κόμη),
ὄψικομος, ὄψιλά ἔχων τὴν κόμην (τὸ φύλ-
λωμα), ἐπομ. ὄχι πολὺ διάφορον τοῦ ὄψικάρ-
ηνος, «δρύς» Ξ 398, μ 357 κ. α.

*ὄψικρημος, ὄν, ποιητ. ὁ ὄψηλός ἔχων
κρημνούς, Ἐπιγ. θ, 5.

*ὄψικερα [..], ὄντος, ὁ, ποιητ. ὁ ὄψη-
λά βασιλεύων, ὁ ἐξ ὄψους βασιλεύς, Ἐπιγ.
8, 3.

*ὄψικερα [..], ὄν, ποιητ. (ὄψι, μέ-
λαθρον), ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ μέλαθρον (ἴδ.
τ. λ.), σχεδόν=ὄψικερας, «αὔλιον» *Γ. Ἑρμ.
403, 134, 399.

ὄψικερας, ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὄψικερας [..], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὄψικερα (ὄψι, πέταλον), οἶον ἐξ ὄψους
ὄψικερας, ὁ ἔχων ὄψηλά τὸ φύλλωμα. σχεδ.=ὄψικε-
ρας, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

βασιλέως τῆς Δήμνου, γυνὴ τοῦ Ἰάσονος, ἴδ.
Ἰήσον, Η 469.

ὄψικερας, ὄν, ποιητ. (ὄψι, πύλη), ὄψηλά
ἔχων πύλας, «μέ ταις ψηλαῖς ταις πόρ-
ταις», «Θήκη» *Ιλ. Ζ 416, «Τροίη» Π 698,
Φ 544.

ὄψικερας, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. ἐπὶ. (ὄψος)
ἐξ ὄψους, «ἀπὸ ψηλά», «ὄψικερας ἐξ αἰθέρος
ἦκεν ἑέρσας» Α 53, «ἐμβάλλειν» Μ 383,
«ὄψικερας ἐκ κορυφῆς» 6 447, υ 404, χ 298.

ὄψικερας, ποιητ. ἐπὶ. (ὄψος),=ὄψικερας, ὄψηλά
μετὰ τὸν ἡρεμίας σημαντικὸν ῥηματιαν, «εἶναι»
περὶ τοῦ Διός, *Ιλ. Κ 46, περὶ τοῦ ἀετοῦ Ρ
676, «ὄψικερας ὄρεσιν» Τ 376.

ὄψικερας, ὄν, ποιητ. (ὄψι, ὄροφος), ὁ ἔχων
ὄψηλά τὴν ὄροφον,=ὄψικερας, ὄψικερας, ὄψικερας,
«ὄψικερας» Γ 423, Ω 192, 347, 6 337, δ 421,
«ὄψικερας» ε 42, κ 474.

ὄψικερας, ἐπικ. ἐπὶ. (ὄψος), εἰς ὄψος, ὄψη-
λά, πρὸς τὰ ἐπάνω, Κ 461, θ 375 κ. α.

ὄψικερας, ἐπὶ. (ὄψος), «ὄψηλά», Α 486, 509,
Ν 42, «ὄψικερας ἐν νοτίῳ νῆα ὤρμισαν» δ 785,
θ 55, ὄψηλά ἐν τῇ ὕδατι [μετέωρον] προσώρ-
μισαν τὴν ναῦν, τουτέστι ἐντελὴς ἐτοίμη πρὸς
ἀπόπλουν, ὄρθιον μὲν ἔχουσιν τὸν ἰσθμὸν, τὴν
κεφαλαίαν ἀνυψωμένην, τὴν πρὸ μνην διὰ τοῦ πρυ-
μνησίου εἰς τὴν ξηρὰν προσδεμένην, ἐν ᾗ ἡ
πρώτα διὰ τῶν «εὐνῶν» (ἀγκυρῶν) ἐκρατεῖτο πρὸς
τὴν θάλασσαν ἐστραμμένη, πρὸς. «ὄψικερας ἐπ' εὐ-
νῶν ὀρμίζω», Ξ 77.

ὄψικερας (ὄψος), ἀορ. α. μετοχ. ὄψικερας, ὄψικε-
ρας, «σηκίων ψηλά», «δέμας» Βατρ. 81.

ὄψικερας, μόνον ἐν τῇ παρ. ὅς καὶ ἐν τῇ παθ.
μετοχ. ὄψικερας: α.) κορ. ἀμετάβ. «βρέχω»,
στέλλω βροχὴν», «Ζεὺς ὅς» ο Ζ. ἔδρεχε, Μ
25, ξ 457. β.) μεταβ. «βρέχω» τινά, κάμνω
νά βραχῇ: ὅθεν παθ. «βρέχομαι», «λέων ὄψικε-
ρας καὶ ἀήμενος» λέων εἰς βροχὰς καὶ ἀνέ-
μους ὑποκείμενος, ζ 431.

Φ

Φ

φάε

Φ, τὸ εἰκοστὸν πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ αλφαβήτου: ὅθεν σημειὸν τῆς εἰκοστῆς
πρώτης ῥαψωδίας.

ΦΑΛΑΝΘΕΝ, ἴδ. ΦΑΙΝΩ.

ΦΑΛΑΝΤΑΤΟΣ [..], ὄν, ἐπικ. ἀνώμαλον
ὄψικερας τοῦ ΦΑΙΝΩΣ ἀντὶ τοῦ φαερινότατος, ὁ
ἐ. λαμπρότατος, μόνον «ἀστήρ» υ 93 τ. (Κα-
τ' ἄλλους δὲ ὑπερθετ. μετοχικοῦ τινος ἀχρ. τῶ-
ν τοῦ ΦΑΙΝΩ).

ΦΑΓ- , ἐξ ἧς μόνον ὁ ἀορ. φαγον, ἀναούητ.
φαγον, ἀπαρφ. Ἰων. φαγεῖν, π 429, πολλάκις
ἐπικ. φαγέμεν, ὑποτακτ. γ'. ἐπικ. φαγῆσαι
ἀντὶ τοῦ φαγῆ, Φ 427, θ 477, ὅστις ὑπάγεται
εἰς τὸ ἐξοίπῃ ἢ ἔδα, (κατα)τρώγω, βιδρώ-
σκω, ἀορ. «ἐφαγα», μετ' αἰτ., Ω 411, ι 94
κ. α., μετὰ γεν. τοῦ ὅλου, ἐξ οὗ μέρος τρώγε-
ται, ι 402.

ΦΑΕ, ἴδ. ΦΑΙΝΩ ἐν ἀρχῇ.

ΦΑΕΑ, Ἰδ. ΦΛΟΣ.

ΦΑΕΘΟΥΣΑ [·...], ἡ (οἶονε Φέγγουσα), θυγάτηρ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Νεαίρας, μ 132.

ΦΑΕΘΩΝ [·...], ΟΝΤΟΣ, ὁ (κυρ. μετοχ. ἐκπεταμένου τινός τύπου τοῦ ἀγρ. φάω, ἐκ τῆς ρίζ. ΦΑΦ, φαίνω), φωτεινός, φαεινός, λαμπρός, φέγγων, φωτοδόλος, φεγγουόλων, ἀκτινοούλων, ἐπιθ. τοῦ Ἥλιου, Δ 738, ε 479, λ 16 κ. ἀ. Ἐκ τούτου

ΦΑΕΘΩΝ, ΟΝΤΟΣ, κύρ. ὄνομα τοῦ ἐτέρου τῶν Ἰππων τῆς Ἡούς, ψ 246.

ΦΑΕΙΝΟΣ [·...], (ΦΑΦ, φάος), ποιητ. συγκριτ. ΦΑΕΙΝΟΤΕΡΟΣ, Σ 610, Γ. Ἄφρ. 86, ὑπερθετ. ΦΑΙΝΤΑΤΟΣ (βλ. Ἰδ.), φαεινός, φωτεινός, λαμπρός, στιλπνός, ἐξαστράπτων, ἀκτινοδόλος, συγκρῶν ἐπὶ μετὰλλων καὶ μεταλλίνων πραγμάτων, ὡς «θώρηξ, πῆληξ, κρητήρ, θρόνος» η 169 κ. ἀ. ἔτι δὲ ἐπὶ πυρός, Ε 215, ἐπὶ τῆς σελήνης, Θ 555, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Ν 3, ἐπὶ τῆς Ἡούς, δ 488, ἐπὶ ἱματίων καὶ ἐραπλωμάτων διὰ τὸν ζωηρόν αὐτῶν χρωματισμόν, Γ 419, Ε 315, Κ 156, ζ 74 κ. ἀ. ἔτι δὲ «μάστιξ» Κ 500, ζ 316, «πλόκαμος» Ξ 176, «φοινικὶ φαεινός» ἔχων λαμπρόν φοινικοῦν χροῶμα, Ζ 219, Ο 538.

ΦΑΕΙΝΩ [·...], ἑτερος ἐπικ. τύπος τοῦ φαίνω (κατὰ τὸν Βούττιμαννόν εἶνε ὁ ἀρχαιότερος τύπος, ἐξ οὗ διὰ συναφρέσεως προέκυψε τὸ φαίνω· ἀλλ' ὀρθότερον θεωρεῖται τοῦτο ὡς κατ' εὐθεσίαν ἐκ τῆς ρίζ. ΦΑ σχηματισθέν, ὅπως ἐκ τῆς ΒΑ τὸ βαίνω), μόνον ἐν τῇ ἐνεστ. φαίνω, μ 384 (βλ. κατὰ τινος θεωρεῖται ὡς ὁποτακ.), προστ. -ε, εὐκτ. -οι, -οιεν, μετοχ. -ων (κατ' ἀλλοιὺς δὲ καὶ ἐν τῇ ἀορ. φαάνθην, Ἰδ. ΦΑΙΝΩ), κυρ. ἀ.) παρέχω φῶς, παρασκευάζω, τρέφω τὸ φῶς, «φαίνων ἐστὶ καὶ πᾶρ λαμπτήρσι» σ 345' β'. ἀμετάβ. παρέχω ἐξ ἑμαυτοῦ φῶς, φέγγω, λάμπω, φωτίζω, περὶ τοῦ Ἥλιου, «ἀθανάτοισι, ἐν νεκύεσσι, μετ' ἀθανάτοισι» γ 2 (ἐνθα κεῖται ἡ εὐκτ. φαεινοί, ἀνθ' ἧς ὁ Οὐδῶφ. ἔγραψε: φανείν) μ 383, 385' ἐπὶ τῶν λαμπτήρων, τῶν πυρῶν σ 308.

ΦΑΕΙΜΗΡΟΤΟΙ [·...], ΟΝ, ποιητ. (ἀγρ. φάω = φαίνω, βροτός), ὁ εἰς τοὺς βροτοὺς φέγγων, φωτίζων τοὺς θνητούς, ἐπιθ. τῆς Ἡούς, Ω 785, τοῦ Ἥλιου, κ 138, 191,

ΦΑΙΑΣ, ΑΚΟΣ, ὁ, Ἰδ. ΦΑΙΨΕΣ.

ΦΑΙΔΙΜΟΚΙΣ [·...], ὁ, ἑτερος παραδόξως ἐσχηματισμένος ἐκτενέστερος τύπος τοῦ ἐπομένου, ἐπιθ. τῶν Ἑπειῶν μόνον ἐν τῇ Ἰλ. Ν 686 γ'. (Ὁ Γαίδαλος θεωρεῖ τὸ ἐπιθ. παράγωγον ἐκ τοῦ οὐδ. φαίδιμον = λάμψις, ζ' ἐρμηνεύει: πλήρης; λάμπει, τούτῳ λαμπρῶς ὠπλισμένος. Ὁ δὲ Λόβεκκ. νομίζει τὴν λ. μεταγενεστέρως ἡλικίας).

ΦΑΙΔΙΜΟΣ [·...], ΟΝ, ποιητ. (ἀντὶ τοῦ φαίμος ἐκ τῆς ρίζ. ΦΑ) κυρ. λαμπρός, φωτεινός, μόνον μεταφ. ἀ.) ἐπὶ παχέων καὶ εὐτραφῶν

(Ἰδ. ΛΙΠΑΡΗΣ 2, ἀ.) μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, λαμπρός, εὐτραφής, εὐσαρκός, «γυῖα, ὠκός» Ζ 27, λ 128' β'.) ὡς ἐπὶ τὰ πολλὰ ἐνδύοις, εὐκλής, περιφανής, ἐπὶ ἡρώων, Δ 505, ε 386, κ 251 κ. ἀ. πλχ.

ΦΑΙΔΙΜΟΣ [·...], ὁ, βασιλεὺς τῶν Σιδονίων, δ 617, σ 117.

ΦΑΙΔΡΗ, ἡ (οἶονε: Φωτεινή), θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Μίνως, γυνὴ τοῦ Θησέως. Περιπεσοῦσα εἰς ἔρωτα πρὸς τὸν προγονόν αὐτῆς Ἰππόλυτον καὶ δυστυχίσασα ἐν αὐτῷ, διὰ τῶν διαβολῶν τῆς Ἑγείνης αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ἐναρέτου νεανίου, λ 321, Ἀπολλ. 3, 1, 4.

ΦΑΙΝΕΣΚΕΤΟ, Ἰδ. ΦΑΙΝΩ.

ΦΑΙΝΟΛΙΣ, ἡ, ποιητ. (φαίνω), ἡ φωτεινός, φωσφόρος, ἐπιθ. τῆς Ἡούς, Γ. Δήμ. 51,

ΦΑΙΝΙΚΕΣ, οἱ, Φαίαικες, οἱ μυθώδεις, εὐδαίμονες κάτοικοι τῆς Σχερίαν, Ἰδ. ΣΧΕΡΙΝ. Κατοικοῦντες πρότερον ἐν Ἱππερίᾳ οὐ μακρὰν τῶν Κυκλάδων, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς παρὰ τούτων βίας μετέβησαν ὑπὸ τὸν Ναυσίφρον εἰς τὴν Σχερίαν, ζ 7, 8. Δώδεκα βασιλεῖς βασιλεύουσιν ἐν αὐτοῖς, καὶ τριακαίδέκατος, ἀρχηγός πάντων, εἶνε ὁ Ἀλκίνοος, θ 390 ἐξ. Εἶνε λαὸς ναυτικός, εἰρηνικός, ἀποστρεφόμενος τὰ ἔργα τοῦ πολέμου, φίλεργος καὶ εὐθυμὸς, ἀγαπῶν τὴν εὐωχίαν, τὰ ἄσματα καὶ τὸν χορόν, θ 244 ἐξ. Ἡ ἐντολὴ αὐτῶν εἶνε νὰ παραπέμπωσιν ἀκινδύνως εἰς τὴν πατρίδα τῶν πάντας τοὺς πρὸς αὐτοὺς πλέοντας, θ 566, ὅπερ κατορθοῦσι διὰ τῶν θαυμασίων αὐτῶν πλοίων, τὰ ὅποια δίχως κώπης καὶ πηδαλίου διαπλέουσιν ὡς πτερωτὰ τὴν θάλασσαν, η 34, ἔχουσι δὲ νοῦν καὶ φρένας ἀνθρώπων («Ἰσσοί νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν») θ 557 ἐξ. (Ἡ ἐρμηνεία τοῦ περὶ τῶν Φαίαικων μύθου εἶνε ποικίλη. Ὁ μὲν Οὐκέρτος καὶ Μάννερτος φρονοῦσιν ὅτι ἀμυδρά τις παράδοσις περὶ τῶν Τυρρηνῶν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν σχηματισμόν τοῦ μύθου τῶν Φαίαικων. Ὁ δὲ Οὐέλκερτος θεωρεῖ αὐτοὺς ὡς πορθητὴς τοῦ θανάτου, ἐξ ἀλλοεθνῶς θρησκείας μετενεχθέντας εἰς τὴν Ἑλληνικήν. Παράγει δὲ τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐκ τοῦ φαίος = σκοτεινός, ἐπομένως Φαίαικες εἶνε τρώων τινὰ οἱ Ζοφεροί. Κατὰ δὲ τὸν Πρέλλερν εἶνε τὸ σύμβολον τῶν οὐρίων ἀνέμων. Ὁμοίως μὲν, ἀλλ' ἔτι ἐπαγωγότερον ἐρμηνεύει ὁ Ἀρτουγγ, ὅστις τὰ μὲν πλοῖα τῶν Φαίαικων θεωρεῖ ὡς σύμβολα τῶν οὐρίων ἀνέμων, αὐτοὺς δὲ ὡς δαίμονας, πομπούς καὶ προστατευτικούς, οἵτι οἱ Διόσκουροι, ὅθεν καὶ παράγει τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ φαίνω, οἶονε Φαεινοί, εἰδός τι «τελωνίων»).

ΦΑΙΝΟΜΕΝΗ(Ν), ἐπικ. ἀντὶ τοῦ φαينوμένη, Ἰδ. ΦΑΙΝΩ β', 1).

ΦΑΙΝΩ, ΟΠΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀσίου, Ἀδωδηνός, πατήρ τοῦ Ἐάνθου καὶ Θώωνος, Ε 452, Ρ 312, 583.

ΦΑΙΝΩ (ΦΑΝ, ἥτις γίνεται κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τῆς ΦΑ, καὶ ΦΑΦ, ἐξ ἧς σχηματίζεται τὸ γ'.

ἐνικ. φάε με σημασ. ἀορ. ἐν τῇ «φάε ἡώς» ἐφαγγεν, ἐφώτισεν, δ 302, καὶ ὁ μετ' ὀλίγ. μέλ. πεφῆσεται (ὁμόφωνος πρὸς τὸν ἐκ τῆς ρίζ. φαν) ἐν τῇ «πεφῆσεται ὀλεθρος» θά γένηται φανερός ὁ ὀλεθρος, P 155, ἐπικ. ἀπαρφ. φαίνε-μεν, θ 237, γ'. ἐνικ. τοῦ ἀορ. φῆνε, εὐκτ. φῆνεις, ὑποτακτ. φῆνωσι, ἀπαρφ. φῆναι, μέλ. ἀπαρφ. φανεσθαι μ 230· παθ. παρατ. θαμис· φαίνεσθετο, ν 494, ἀορ. β'. ἐφάνην, ἀναύξ. φάνην, γ'. πληθ. φάνεν ἀντὶ τοῦ ἐφάνησαν (ὅπερ μόνον Ἰγμ. 33 (34), 12) Π 299, σ 68, προσ. φάνηθι Σ 498, φανήτω υ 101, εὐκτ. φανείη, ὑποτακτ. φανῇ I 707, καὶ ἐπικ. φανῇη Ὀμ. πλγ., ἀπαρφ. φανῆναι, ἐπικ. φανῆμεναι, I 240, μετοχ. φανείς, παθ. ἀορ. α. ἐπικ. ἀναύξ. (τὸν ὅποιον ὁ Δοιδερλεῖνος ὑπάγει εἰς τὸ φαίνω) φάνθη, κατ' ἐπέκτασ. ἀντὶ τοῦ φάνθη, P 650, γ'. πληθ. φάνθεν ἀντὶ τοῦ ἐφάνθησαν, A 200· ἐκ τοῦ παρακ. πέφασμαι γ'. ἐνικ. φεφάνται, B 122, Π 207 (ἴδ. ἔξ. προφαίνα), μετοχ. πεφασμένος, Σ 127 (ἴδ. ἔξ. κατωτ. A', 1, β'). τὸν θαμικὸν τύπον φάνεσκεν A 64, λ 587, μ 244 κ. α. θεωροῦσιν ὁ μὲν Βούττιμ. καὶ Θῆρσιος ὡς ἐκ τοῦ ἐφάνην ἐπαχματισμένον, ἄλλοι δὲ, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἀμεῖς, ὡς ἐκ τινος (οὐχὶ εὐαποδείκτου) ἐνεργητ. ἀορ. β'. ἀμεταβ. ἔφανον (ὅπερ μόνον ὡς διάφορος γραφή εὐρίσκειται ἐν τῇ Π 299). A') Ἐνεργ.

4) μεταβ. φέρω εἰς φῶς, «φανερώνω», ἀφίνω νά φανῇ, δεικνύω, ἐμφανίζω· α.) κυρ. μετ' αἰς. «μηρούς, ἐπιγουνίδα» σ 67, 74, «αὐτὸν Ἀρην» αὐτὸν τὸν Ἀρην παριστῶν, ὡς αὐτὸς ὁ Ἀρην ἐμφανιζόμενος, Βατρ. 265, «ὁδὸν τινι» δεικνύω τὴν ὁδὸν εἰς τινά, μ 334, «τέρρας τινί» ἐπὶ τῶν θεῶν· ἐπιτίμῃ, φανερῶνω σημεῖον εἰς τινά, B 324, γ 173, ὡσαύτως «σηματα» B 353, «γόνον τινί» ἐπὶ θεῶν· δίδω γόνον («παιδιά») εἰς τινά, δ 42, ὡσαύτως «ἄκοιν» σ 26· β.) μεταφ. ἀποδεικνύω, (ἐκ)δηλῶ, «φανερώνω», «νοήματα» σ 295, «φαίνε αἰοδήν» ἐξέβαλλεν, ἐξεφώνησε τὴν ψῆφον, θ 499, «ἀεικείας» ἀποδεικνύω, διαπραττω, υ 309, «ἀρετὴν» ἐπιδεικνύω, θ 237, εἶπεν καὶ μετὰ τοῦ Σχολ. καὶ ἄλλων τὸ «μῦθος πεφασμένος» ἀποδοδεγμένος, ἐκπεφωνημένος, ἐκπεφρασμένος· λόγος, Σ 127, ἐνταῦθα μᾶλλον ἀνήκει ἢ εἰς τὸ φημί, καθὼς θέλει ὁ Βούττιμ. 2) ἀμεταβ. «φέγγω», φέρω εἰς τινά φῶς, μετὰ δοτ., η 102, τ 25. B') Παθ. 1) φαίνομαι, ἐμφανίζομαι, ἐξέρχομαι εἰς φῶς, [ἐπιφαίνομαι], «φανερώνομαι», «δεικνύομαι», Δ 564 κ. α. μετὰ δοτ. A 498, H 7, η 201 κ. α. «μάχην δ' ἐπὶ πάσα φάνθη» ἔγεινε φανερά (καταφανής), κατεφάνη, P 650· ἡ μετοχ. «φανόμενοι» παρουσιαζόμενοι (οἱ προσφερόμενοι νά πράξωσι τι) K 236, «φαίνοτο (ὁ ἔκτωρ ἢ ὁ χρώς) λαυκανίην» διεφαίνετο, ἦτο γυμνός κατὰ τὸν λαμόν, X 324· μετὰ

μετοχῆς προσδιοριστικῆς τοῦ ὑποκειμένου «οὐδὲ ποτ' οὐροὶ πνέοντες φαίνοντο» οὐδ' ἐφαίνοντο ποτε, «πυθονὰ δὲν ἐφαίνοντο» οὐροὶ ἄνεμοι, δ 361 «θεός· φαίνοτο θαρσύνων» ἐπεφαίνετο, ἐναφαινετο, ἐνεφανίζετο, ω 448· ἐν τῇ Δ 278 «τῷ δὲ τ' ἀνευθεν ἐόντι μελάντερον... φαίνεται ἰὸν κατὰ πόντον» ἡ μετοχὴ «(νέφος) ἰὸν κατὰ πόντον» σημ. καθ' ὅσον ἐκτείνεται εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης, τὸ δὲ «μελάντερον» εἶνε κατηγοροσμενὸν τοῦ φαίνεται· ἴδ. ὑπὲρ. ἴδω· ἐπὶ τῶν ἀνατελλόντων οὐρανίων σωμάτων, «φάνη βοδοδάκτυλος Ἡώς» A 477, Θ 556 κ. α. πλγ., «ἄμ' ἡοὶ φαινόμενηφι» ἄμα φανῇ ἢ ἐφάνη ἢ ἡώς, I 618, δ 407, ζ 34. 2) μετὰ περαιτέρων κατηγορηματικῶν προσδιορισμῶν, φαίνομαι, παρέχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ὄψιν, «σμερδαλέος δ' αὐτοῖσι φάνη» ἐφάνη εἰς αὐτὰς φοβερός, ἢ ὅτι αὐτοῦ ἐνεποιήσας φόβον, ζ 137, «ταῖος Διομήδης Ἀρης φαίνοτο» E 866 κ. α., μετ' ἀπρφ. «πῶς ὕμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι» λ 336, ζ 355, ο 25. 3) φαίνομαι, τουτέστι λάμπω, «πυρὰ φαίνοτο» Θ 561, «δεινὸν δὲ οἱ ὄσσε φάναν» φοβερά δὲ ἐλαμψαν οἱ ὄφθαλμοὶ τῆς, A 200.

*ΦΑΙΝΑ, οἷς, ἡ, μία τῶν Νουμῶν, μεθ' ὧν συνεπαίξεν ἡ Περσεφόνη, Ὑ. Δῆμ. 418.

ΦΑΙΣΤΟΣ, ὁ (ἐκ τοῦ ἐπιθ. φαίστος=φαεινός), υἱὸς τοῦ Βώρου ἐκ Τάρνης τῆς Μακρονίας, ἐπικούρος τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως φονευθεῖς, A 43.

ΦΑΙΣΤΟΣ, ἡ, πόλις τῆς Κρήτης, πλησίον τῆς Γόρτυνος, ὑπὸ τοῦ Μίνωος κτισθεῖσα, B 648, γ 296.

ΦΑΛΑΓΓΕΔΩΝ [φ...], ἐπὶρ., ἐν εἶδει φάλαγγος, O 360 f. Ἐκ τοῦ

ΦΑΛΑΓΓ [φ...], ἀγροῦ, ἡ, φάλαγγ, τάξις, στρατός (εἰς μάχην) παρατεταγμένος, ὁ ἐνικός Ὑλ. Z 6, ἀλλάχου δὲ ὁ πληθοντ., οἷον Δ 254, 281, 333, «φάλαγγες Τρώων» Γ 77, «ἀνδρῶν» T 158 κ. α., «φάλαγγες, ἐλπομένοι» (οχημα: κατὰ σύνεσιν), Π 281.

ΦΑΛΑΡΑ [φ...], τά, Π 106 f., «βάλλετο δ' αἰεὶ κατὰ φάλαρ' εὐποίηθ'» (ἐνθα ὁ Σπύτιννος ἔγραψε μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου καὶ ἄλλων παλαιῶν: καὶ φάλαρ' εὐπ., ὅπερ τότε συναπτέον πρὸς τὸ «δεινὴν καναχὴν ἔχε» τοῦ γ. 104), κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἑρμηνείαν=φάλοι (ἴδ. τ. λ.), τουτέστιν ὁμαφαλοὶ τινες ἢ ἀσπίδοισια, κοσμοῦντα τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς περικεφαλαίας, ἢ, ὡς λέγει εἰς τῶν Σχολιαστῶν, «τὰ κατὰ μέσον τῆς περικεφαλαίας μικρὰ ἀσπίδοισια». Ὁρθότερον δὲ κατὰ τὸν Βούττιμνον καὶ ἑτέρον τινα Σχολαστ. (εἰς E 743, «οἱ ἐν ταῖς παραγαθίσι κρίκοι» Λατιν. annuli ἢ fibulae): ἱμάντες φοιδωτοὶ ἢ ἀλοσιδωτοὶ ἔχουν μὲ φολίδας ἢ ἀλυσίδα κεκαλυμμένοι, χρησιμεύοντες εἰς τὰ προφύλαξιν τῶν γνάθων καὶ εἰς στερέωσιν τῆς κόρυθος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· ἢ κατὰ τοὺς τὰ πολεμικὰ τῶν ἀρχαίων

ἐρευνήσαντας ῥύστωσαν καὶ Κοίχλον· παρα-
γναθίδες, τουτίστι μετὰλλινα ἐλάσματα, καλύ-
πτοντα τὰς γνάθους. Πρβλ. ΤΕΤΡΑΦΑΛΗΡΟΣ. (Ἐκ
τοῦ φαλαρός=φαλός ἐφ' ἡμᾶς παρὰ τοῖς Γραμμα-
τικοῖς, ὅ ἐ. λαμπρός, στυλπνός, λευκός, ἐκ τῆς
ρίζ. φα. Διάφορα τούτων φρονεῖ ὁ Γοῖβελος, ὅ-
στις «φάλαρα» ἐνοεῖ τοὺς τέσσαρας ἄλλο-
καλλήλους· φάλους τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν τε-
τραφάληρον περικεφαλαίαν).

ΦΑΛΗΡΙΑ, ἐπικ. (φαληρός· Ἰων. ἀντί τοῦ φα-
λαρός, ἰδ. τὴν προηγ. λ. ἐν τέλ.), μόνον ἐν τῇ
μετοχ. φαληρίων ἐπικ. ἐπεκτ. ἀντί τοῦ φαλη-
ρίων, κυρ. εἶμαι λευκός, «ἀσπρίζω», «κύμα-
τα» ἐκ τοῦ ἀφροῦ λευκά, ἀφρίζοντα, Ν 799 †
καὶ Σπρίζοντο αὐτόθι. (Ὁρθότερον ἴσως κατὰ
τὸν Γοῖβελον· τὰ ἐν εἰδῇ ῥάχους ἐξογκούμενα
κύματα, διότι κατ' αὐτὸν φαληρός εἶνε ὁ ἐν εἰδῇ
ῥάχους ἐξογκούμενος).

ΦΑΛΚΗΣ, λο, ὁ, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ἀν-
τιλόγου φονευθεῖς, Σ 513.

ΦΑΛΟΣ [·], ὁ (φαλός, ἰδ. ΦΑΛΑΤΑ ἐν τέλ., ἡ
κατὰ τὸν Γοῖβελον ἐκ τῆς ρίζης φαλ=ὄγκος),
πιθανώς ἡ τῆς περικεφαλαίας προβολή ἢ
γείσον καὶ μάλιστα τὰ κατὰ τὸ μέτωπον (ἰδ.
τὸν Σχολιαστ. Α. εἰς Κ 258), *ἰλ. Γ 362, Δ
459, Ζ 9, Ν 132, Π 216 κ. ἀ. (Κατὰ δὲ τὸν
Βούτμαννον καὶ Γοῖβελον εἶνε μετὰλλινόν τι
τοῖον ἢ ῥάχης, διήκουσα ἀνωθεν τῆς περικεφα-
λαίας ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τοῦ τραχήλου,
ὑποδεχομένη κατὰ κορυφὴν τὸν λόφον ἢ κατ' ὅ-
λην αὐτοῦ τὴν ἑκτασιν λοφίαν, ἀπολήγουσα κατὰ
τὰ ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν εἰς μικράν τινα προ-
βολήν, σκεπάζουσαν τὸ μέτωπον καὶ τὸν τρά-
χηλον. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ ἄλλως λεγόμενος κω-
νος ἢ κατὰ κορυφὴν σπόνδυλος, εἰς ὃν εἶνε ἐμ-
πεπηγμένος ὁ φάρος). Πρβλ. ΦΑΛΛΟΣ, ΛΗΦΙΦΑ-
ΛΟΣ, ΤΕΤΡΑΦΑΛΟΣ.

ΦΑΝ, ἰδ. ΦΗΜΙ.

ΦΑΝΕΝ, ΦΑΝΕΙΝΕ, ΦΑΝΗΗ, ΦΑΝΗΜΕΝΑΙ, ἰδ.
ΦΑΙΝΩ.

ΦΑΟΣ [·], ΕΡΟΣ, τό (ἐκ τῆς ρίζης φαφ, κα-
τ' ἐπέκτασιν τῆς φα), ἀρχαιότερος ποιητ. τύπος
ἀντί τοῦ φως, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐπικ. φόος,
Ζ 6, ε 2 κ. ἀ. πλχ., δοτ. φάσι, αἰτ. φάος, φώος
(φώωσθε), πλθ. φάεα, ἰδ. κατωτ. 2, 4.). 1)
„φώς“, οἷον τὸ τῶν λαμπάδων, τ 24, 34, σ
317, ἰδίως τὸ φέγγος, φῶς τῶν οὐρανίων σω-
μάτων, συγν. «φάος ἡλίου» τὸ φῶς τοῦ ἡ-
λίου, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, Α 605 κ. ἀ., πολ-
λάκις «ὅραν φάος ἡλίου» ἀντί τοῦ ζῆν, ἰδ.
Ἡρία 6'), καὶ «λείπειν φάος ἡλίου» ἀντί τοῦ
θνήσκειν, Σ 11. Πολλάκις δὲ ἤ μόνον «φάος»
Β 49, γ 335 κ. ἀ., «ἔναι φώωσθε» πέμψω,
ἐξάγω εἰς φῶς, Β 309, «φώωσθε λιλαιομαι»
ἐπιθυμῶ (νὰ ἀνέλθω ἐκ τοῦ Ἀδου) εἰς τὸ φῶς
(τῆς ἡμέρας), λ 223, «ἐκφαίνω φώωσθε» τ 103,
«ἐξάγαγε πρὸ φώωσθε» ἐκπροσήγαγεν εἰς τὸ φῶς,
Π 188, Τ 118, Ὑ. Ἀπ. 119, ἐνθα ἡ «πρὸ

ἀνῆκει εἰς τὸ ῥῆμα, «ἐν φάει» εἰς τὸ φῶς, τὴν
ἡμέραν, Ρ 647, φ 429, αἰθρία, τὸ καθαρόν
φῶς, τούναντιον τῆς «ἀχλὺς» Ο 669. 2)
ποιητ. 4.) τὸ (λαμπρόν) φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ
ὀφθαλμός, μόνον κατὰ πλθ. «φάει» μόνον
ἐν τῷ π 15, ρ 39, 93, τ 417. (ἢ. Ἐν τῇ κα-
θουμῇ „φῶς“ λέγεται ἡ ὀπτική δύναμις τῶν
ὀφθαλμῶν, οἷον „τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου“,
εἰ δὲ καὶ ὅπου συνάπτεται μετὰ τοῦ συνωνύ-
μου ἐν τῇ φράσει „φῶς μου, μάτια μου“). 6')
μεταφ. „φῶς“, εἰς ἐνδείξιν τῆς χαρᾶς, αἰτη-
ρίας, εὐτυχίας, νίκης, Ζ 6, Θ 282, Α 797,
Ο 741, Π 39, 95, Ρ 615, Φ 538, «Πατρό-
κλη γενόμεν φάος» Σ 102· ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ
προσφωνήσει «γλυκερόν φάος» γλυκὺ φῶς μου,
π 23, ρ 41.

ΦΑΡΕΤΗ [·], ἡ (ΦΕΡ, ΦΑΡ, ἐξ ὧν τὸ φέρω
καὶ φάρος), φಾರೆτρα, ἡ θήκη δηλ. τῶν βελῶν,
Α 45, Κ 260, ζ 270, «ἰοδόκος» φ 41, «κολ-
λη» φ 417 κ. ἀ. πλχ.

ΦΑΡΙΣ, ΙΟΣ, ἡ, παλαιὰ πόλις τῆς Λακωνίας
ἐπὶ τοῦ Φελλίου ποταμοῦ, νοτίως τῶν Ἀμυ-
κλῶν, Β 582, Πaus. 3, 20, 3. 4, 16, 8. (ἢ.
Ἐκεῖτο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὅπου τὸ τὴν
σήμερον ἔρημον χωρίον Βαφειά· ἐκαλεῖτο δὲ
τὸ πάλαι καὶ Φαρά).

ΦΑΡΜΑΚΟΝ [·], τό, (ἐκ τοῦ φέρω, φέρω-
σθαι) πιθανώτατα κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε πᾶσαν
βοτάνην (κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ φύρω,
φύραμα, ὅ ἐ. μοσχέω, μόσχευμα)· ἐπειτα δὲ
μέσον πρὸς παραγωγὴν φυσικῶν μεταβολῶν,
ὅθεν 4.) φάρμακον, μέσον ἱαματικόν, «ἱα-
τρικόν», οὐ μόνον ἐξωτερικῶς παρεχόμενον,
διὸ «φάρμ. ἐπιτίθημι» Δ 491, «φ. ἐπιπλάσω»
Δ 218 κ. ἀ., «φ. προσάλειψω» κ 392, ἀλλὰ
καὶ ἐσωτερικῶς. Ἰδίως δὲ αἱ ἱαματικαὶ βοτάναι
αἱ ἐπὶ τῶν πληγῶν ἐπιτιθέμεναι, Δ 491 κ. ἀ.
ὅθεν 3) λέγονται «ἡπια» Δ 218, Α 515, «ὀδυ-
νήφατα» Ε 401, 900, «εὐολά» Α 831, Ο 394
κ. ἀ. 6') δηλητηρίον, «φαρμάκι», ἰδίως
τὰ φαρμακρὰ φυτὰ· ὅθεν λέγονται «κακά, θυ-
μοφόρα» Χ 94, 6 329· χρησιμεύει εἰς φαρ-
μακείαν ἡ δηλητηρίασιν τῶν βελῶν, ὅθεν λέγε-
ται «ἀνδροφόνον» α 261. γ.) μαγικόν μέ-
σον, φίλτρον, γοήτευμα, μαγγάνευμα, Α
744, δ 220. Ἰδίως περὶ τῶν φαρμακείων τῆς
Κίρκης, κ 292, 326, 392, 384, καὶ τοῦ Ἑρ-
μου, Κ 287, 302. Ἐκ τούτου.

ΦΑΡΜΑΣΙΑ, ἐμβάπτω εἰς φάρμακον, ἰδίως
ἐπὶ μεταλλοτεχνιμάτων, [βάπτω, στομῶ],
σκληρύνω, μόνον κατὰ μετοχ. «φαρμάσειον
πέλεκυν» ι 293 †.

ΦΑΡΟΣ, ΕΡΟΣ, τό, (φέρω), ποιητ. καὶ Ἰων.
οἷον δῆποτε μέγα τεράχιον ὑφάσματος, ὁθόνη
„πανί“, ε 258· ὅθεν 4.) σινδὼν νεκρικῇ,
σάβανον, Σ 353, Ω 580, 588, ω 417 καὶ
(ὅπου ἀκριβέστερον προσδιόριζεται διὰ τοῦ «τα-
φίων») 6 97, τ 442, ω 132. 6') ἐνδυμα ἀνι-
στῆς

χειρίδων, φοροῦμενον καθῶς ἡ «χλαῖνα» ἐπανάκειν των ἄλλων ἐνδυμάτων, [ἱμάτιον], ἐπενδύτης, μανδύας, «ἐπανωφόρι», οὐ μόνον των ἀνδρῶν, οἷον B 43, Θ 221, γ 467, θ 84, 88 (ὅπου δὲ Ὁδυσσεύς συγκαλύπτει δι' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν του), ἀλλὰ καὶ των γυναικῶν, οἷον ε 230, κ 543, Τμ. 6, 5, πρὸλ. ν 108. (Κατὰ τὴν ἀνωτέρω παραδεδομένην ἐτυμολογίαν ἡ κυρία ἢ θεμελιώδης σημασία τῆς λέξεως εἶνε ἡ δευτέρα: φόρεμα, ἱμάτιον κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ. ὅστις παράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ παρ' Ἡσυχίου «φᾶραι» = «φάριν», ἡ πρώτη σημασία εἶνε ἡ κυρία: ὄφρασμα).

Φᾶρος [-], ἡ, μικρὸν τι νησιδίων ἔμπροσθεν τῆς γλῶσσης ἐκείνης: τῆς Αἰγύπτου, ἐρ' ἧς μετέπαυται ὁ μέγας Ἀλέξανδρος: ἔκτισε τὴν Ἀλεξάνδρειαν, δ 355. (Ἐπὶ των ὑστέρων χρόνων ἡ νῆσος αὕτη ἠνώθη μετὰ τῆς ἡπείρου διὰ χώματος καὶ ἔφερε τὸν περιούσιον φᾶρον, II. ὅστις ἐξ αὐτῆς ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα, τὸ ὅποτον μετέδωκεν ὡς προσηγορικὸν εἰς πάντας τοὺς φανούς τοῦς πρὸς φωτισμὸν των ναυτιλομένων ἐγχερομένους).

Φᾶρις [-], ἴγρος, καὶ ποιητ. ἴγρος, δ καὶ ἡ (τὸ γένος παρ' Ὁμ. ἀδιάνγνωστον), φάρυγι, Ὁδ. ε 373: ἐν γένει δὲ λαῖμος, τ 480. Παράγεται ἐκ τῆς ῥίζης ΦΑΡ=σχίζω, διορύττω, ἐξ ἧς καὶ φάρος=ἡ ἄροσις καὶ φάραγις=ἡ διεσχισμένη γῆ κατὰ τὸ ΜΕ.).

Φάσανον [-], τό, (ἐκ τοῦ σφάζω κατὰ μετὰθεσιν των γραμμάτων ἀντὶ τοῦ σφάγανον), ποιητ. εἶφος, μάχαιρα, σπάθη, «σπαθί», (ὅχι διάφορον ἴσως τοῦ «εἶφος» καὶ «ἄρο»), E 84, «ἄμφης», K 256, κ 445, γ 74 κ. ἄ., «Θρηῖκιον» Ψ 808, ἰδ. εἶφος.

Φάσκα (φημί) μόνον ἐν τῷ ἐνικ. τοῦ παρ. φάσκον, εἰ, ε καὶ δ'. πληθ. ἐφάσκετε γ 35, σπανίως: ἀναυξ. γ'. ἐνικ. δ 191 (ὅπου πρὸ θαυματούμενον φωνήεντος: φάσχ') κ 331, λ 305, ω 75, λέγω, δισχυρίζομαι, προφασίζομαι, μετ' ἀπαρφ. δ 191, θ 565 κ. ἄ. [ἐπαγγέλλομαι], ὑπισχυνοῦμαι, μετὰ μέλ. ἀπαρφ. T 297, ε 435, η 256: νομίζω, πιστεύω, N 400, γ 35 (πρὸλ. θυμί 2). Τῆς Δ. μόνον ἐνθα ἀνωτέρω. (Ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐν μὲν τῇ ἀρχαιοτάτῃ γλῶσση μόνον κατὰ παρατατ. εὐρίσκεται, ἐν δὲ τῇ μεταγενεστέρῃ καὶ κατ' ἐνεστώτα οὐχὶ τῆς ὀρις. πλὴν ἐνός: ἡ δὲ παραδειγματικῶν, ἀλλὰ τῆς μετοχῆς μάλιστα καὶ των ἄλλων ἐνγλ., δύνανται κυρίως νὰ θεωρηθῇ ὡς θαμιστικὸς τύπος τοῦ παρατατ., ἐξ οὗ μετέπειτα ἐσχηματίσθη τύπος ἐνεστώτος: τοῦτο δὲ τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐν πολλοῖς των Ὀμηρικῶν χωρίων ἀρμόζει ἡ θαμιστικὴ σημασία: ἐπανελημμένους λέγω).

Φάσσοφόνος, ον (φάσσα, φην-, φογεῖω), φασσοκτόνος, ὁ φονεὺς των φασσῶν (εἰδους τινός: ἄγριας περισσῆς): «ἱρή» ὁ ἱερεὺς ἐν γένει

(κατὰ τὸν Δόντξερν), οὐχὶ δὲ εἶδος ἱερακος, ὡς νομίζει ὁ Σχολ., O 238 f.

Φάτις [-], ἰος, ἡ (φημί), Ἴων. καὶ ποιητ. = φήμη, ὁ ἔ. ἄ.) λόγος, εἰδησις ἀδέσποτος, ἡ μεταξὺ τοῦ πλήθους τῆδε κακίστος φερόμενη, φ 323, «μνηστέρων» ἡ περὶ των μνηστήρων, ψ 362. ὁ.) ὄνομα, φήμη, ἐπὶ τοῦ καλοῦ, ὅθεν «ἐσθλή» ζ 29, ἢ ἐπὶ κακοῦ: δυσφημία, «δήμου» I 460. γ.) ἀγγαλία, εἰδησις, «πολέμοιο κακῇ» Βατρ. 438.

Φάτνη, ἡ (ἐκ τοῦ πατέομαι, κατὰ μετὰθεσιν πνευματισμοῦ ἀντὶ τοῦ πάθνη=«παχνί(ον)», ὁ ἔ. παθνίον), φάτνη, «παχνί», E 274, «ἱππεῖ» K 568, δ 535, λ 411 κ. ἄ. πλχ.

Φαυεῖάδης [-ω.], ἀο, ὁ, υἱὸς τοῦ Φαυσίου, A 578.

Φεαί, αἰ, ἰδ. Φεαί.

Φέβομαι, ἀποθ., μόνον ἐν τῷ ἐνεσ. ὑποτακτ. καὶ ἀπαρφ. -ομαι, -εσθαι, καὶ ἐν τῷ παρ. ἐφέβοντο καὶ φέβοντο, = φοβέομαι, παρ' Ὁμ. σημαίνει σκιάζομαι, τρομάζω ὅθεν φεύγω, τρέπομαι (εἰς φυγὴν), τούναντιον τοῦ «διώκω» E 223 κ. ἄ. πλχ., τῆς δὲ Ὁδου. μόνον γ 299, «ὑπὸ τινι» καταδιωκόμενος ὑπὸ τινος φεύγω, Δ 421. ὁ.) μετὰβ. μετ' αἰτ., (ἀπο)φεύγω, τινά, μόνον E 232.

Φέγρος, εὖς, τό (φῆσις), φέγγος, φῶς, λάμψις, T. Δῆμ. 279. (II. Ἐν τῇ καθομιλ. «φέγγω, φεγγίτης, φεγγάρι, ἀστρο-φεγγί»).

Φεαί, ἡ, H 435, καὶ Φεαί, ο 297, πόλις τῆς βορείου Ἠλίδος: ἐπὶ τοῦ Ἰαρόδου ποταμοῦ, κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Πισατίας. Κατὰ τὸν Στράβωνα 8, 3, 12, ὑπῆρχε ἢ ἐν τοῖς ὑστέρον χρόνοις ἀκρωτήριον καὶ πόλιν Φεαί, τῆς ὁποίας ἡ θέσις πρέπει νὰ ζητηθῇ οὐ μακρὰν τοῦ σημερινοῦ Ποντικοκάστρου, ὅπερ καίτοι πλησίον τοῦ Κατακώλου. ἰδ. καὶ Ἰάσανος.

Φεῖλας, ἄντος, ὁ (φείδομαι, οἷον: Φεῖδων, φειδωλός), εἰς των ἀρχηγῶν των Ἀθηναίων, N 694.

Φεῖδιππος, ὁ, υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἔγγονος τοῦ Ἡρακλέους, ἡγεμῶν των Ἑλλήνων των ἐκ των Νοτίων Σποράδων, B 678.

Φεῖδομαι, μέσ. ἀποθ., πρὸς. ἐνεστ. -εο, ἀορ. ἄ. ἐπικ. ἀναυξ. φείσοτο: ἔτι δὲ ἐπικ. ἀορ. ὁ. μετ' ἀναδιπλ. εὐκτ. περιδοίμην, -οιτο, T 464, ε 277, ἀπαρφ. πεφιδέσθαι, Φ 401, ἢ μέλ. ἐπικ. πεφιδῆσθαι, O 245, Ω 458, 487, φείδομαι, προφυλάττω, «ψηφῶ, λυποῦμαι», μετὰ γεν., E 202, O 245, ε 277, «δέπας», O 236. Ἐκ τούτου

Φεῖα, ὅς—ὅς, ἡ, φειδῶ, κατακράτησις, φειδωλία, «οὐ γάρ τις φειδῶ νεκρῶν—γίνεται πυρὸς μελίσσας ἄνα» [αὐτοὶς φθῶνος μελίσσαςιν ἄνα], οὐδέμιν κατακράτησις των νεκρῶν γίνεται, οὐδεὶς ἐμποδίζει τοὺς νεκρούς, ὥστε νὰ εὐμενίσθῃ τις αὐτοὺς διὰ τῆς πυρᾶς. H 409, φειδῶ, «λύπη, οἰκονομία», οὐδ' ἐπεφειδῶ «ἀφειδῶς θάψανθαι», ε 92, π 315.

ΦΕΙΔΩΛΗ, ἡ, ἐπικ. = τῇ προηγ. «δοῦρων» X 244 f.

ΦΕΙΔΩΝ, ὁκος, ὁ, βασιλεὺς τῶν Θεσπρωτῶν, Σ 316, τ 287.

ΦΕΝ-, θεματικὸς τύπος, ἐξ οὗ σχηματίζεται ὁ ἐπικός συγκεκομμέν. καὶ ἀναδιπλασ. ἄορ. β'. ἔφεφνον, ες, ε, καὶ ἀναβξ. πέφνε, ὑποτακτ. πέφνη, χ 346, πέφνη, Γ 172, λ 135, ψ 282, ἀπαρφ. ἐπικ. πεφνέμεν, Z 180, μετοχ. πεφνόντα (πάντες οἱ πρό τοῦ Βενκέρου, καὶ μετ' αὐτὸν δὲ ὁ Δίνδορος καὶ Φαῖσι; ἀκολουθοῦσι τὸν Ἀρίστρον τονίζοντας πέφνοντα), Π 827, καὶ ἐν τῇ συνθ. καταπεφνών, P 539. Ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ ὁ (ἐκ τῆς ρίζ. φα) παθητ. παρακ. πέφαμαι, γ'. ἐνικ. πέφαται, P 689, T 27, χ 54, καὶ κατ' ἐκθλ. πέφατ', O 140, P 164, γ'. πληθ. πέφανται, E 531, O 563, ἀπαρφ. πεφάσθαι, N 447, Ξ 471, Ω 254, καὶ ἐκ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλ. πεφίσσμαι β'. ἐνικ. πεφίσσεται, N 829, χ 217, καὶ γ'. ἐνικ. πεφίσσεται (τοῦτο καὶ τὸ: πέφανται δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τοὺς δημοφώνους τύπους τοῦ: ἐκ τοῦ φαίνο, ὅπ. ἰδ.), O 140. Σημ. φανεύω, [ἀποκτείνω], «σκοτώνω», ἐπὶ τοῦ βιαιού θανάτου, μετ' αἰτ., Δ 397 κ. ἄ. πληχ., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ προσωποποιουμένου, μόνον ἐν τῇ λ 135, «θάνατος ἀβληχρός ἐλεύσεται, ὅς κ' ἐσέ πέφνη γῆρας... ἀρημένον». Μετὰρ. «ἐκ δ' αἰὼν πέφαται» ἐξηφανίσθη ἡ ζωὴ, T 27.

ΦΕΝΕΟΣ, ἡ, συνθῆ. Φενεός, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου λίμνης, τὰ νῦν Φονιά, B 605.

ΦΕΡΑΪ, ἄν, αἰ, δοτ. Φερῆς, πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελαγονίδος, καθέδρα τοῦ Ἀδμήτου, ἐπίνειον ἔχουσα τὰς Παγασάς, B 713, δ 798. (Ἐν τῇ γ'. Ἀπ. 427, χωρὶς εἰλημμένῃ ἐκ τοῦ ο 297, πρέπει βεβαίως νὰ γραφῇ Φεάς, ὅπως καὶ ἐν τῇ Ὁδ., ἀντὶ τοῦ Φεράς).

ΦΕΡΑΣΙΞ, ἰαός, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀσπιδοφόρος, Γμ. 7 (8), 2.

ΦΕΡΩ, ποιητ., γ'. ἐνικ. -ει, παθ. -εται, γ'. ἐνικ. τοῦ ὑπερθ. ἐπεφόρβει, γ'. Ἐρμ. 105, βόσκω, τρέφω «πάντα» Γμ. 30 (31), 2, «βοῦς βοτάνης» τρέφω τοὺς βοῦς διὰ βοτάνης. γ'. Ἐρμ. 105, «τάδε φέρβεται ἐκ σέθεν ὀδῶν» ταῦτα τρέφονται ὑπὸ σοῦ διὰ τῆς εὐδαιμονίας, ἐν εὐδαιμονίᾳ, Γμ. 30 (31), 4.

ΦΕΡΕΚΛΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρμονίδου, ναυπηγὸς τοῦ πλοίου, ἐφ' οὗ ὁ Πάρις ἀπήγαγε τὴν Ἑλένην, E 59.

ΦΕΡΕΪΒΙΟΣ [..], ὄν (φέρω, βίος), ζωηφόρος, τροφοδότης, «γατά» γ'. Ἀπ. 344, «ἀρουρα» Γμ. 30 (31), 9, «οὐδάρ ἀρούρης» γ'. Ἀδμ. 450.

ΦΕΡΗΣ, ἦτος, ὁ, οἶος τοῦ Κρηθῆως καὶ τῆς Τηροῦ, πατὴρ τοῦ Ἀδμήτου, θεμελιωτῆς τῶν Φερῶν, λ 259.

ΦΕΡΙΣΤΟΣ, ἡ, ὄν (ἐκ τῆς ρίζ. φερ. ἢ. ἦτις ἔ ἀπλῇ σημαίνει ὅτι το σὺνθ. διαφέρω, ὑπερφέρω, ὅπως τὸ ἀπλοῦν «ῥα» σημ. τὸ ἐξόχως, ὑπερόχως) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. = ΦΕΡΤΑΤΟΣ, ὅπ. ἰδ., I 140, Ψ 409, ἰδῶν: ἐν τῇ προσφωνήσει «φέριστε» Z 123 κ. ἄ. πληχ., τῆς δὲ Ὁδ. μόνον α 405, ι 269.

ΦΕΡΩΓΑ, ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 43.

ΦΕΡΤΑΤΟΣ [..], ἡ, ὄν, (ἰδ. ΦΕΡΙΣΤΟΣ) ποιητ. ὑπερθ. εἰς τὸ ΛΓΑΘΟῦς ὑπαγόμενον, κράτιστος, ἄριστος, ἀνδρείοτατος, γενναίοτατος, O 526 κ. ἄ. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «πολύ» ἡ «μέγα» A 584, Π 24 κ. ἄ. μετὰ δοτ. «χερσὶν τε βίρρῃ τε» κατὰ τὰς χεῖρας καὶ τὴν ἰσχύον, μ 246, Η 289, «κακῶν φέρτατον» τὸ βέλτιστον (προτιμότερον) τῶν κακῶν, P 105.

ΦΕΡΤΕΡΟΣ, ἡ, ὄν (ἰδ. ΦΕΡΙΣΤΟΣ), ποιητ. συγκριτ. ὑπαγόμενον εἰς τὸ θετ. ΛΓΑΘΟῦς, καὶ ἔχον ὑπερθ. τὸ ΦΕΡΤΑΤΟΣ καὶ ΦΕΡΙΣΤΟΣ, ὅπ. ἰδ., «καλλίτερος», ὑπέρτερος, ἀνώτερος [κρείσσω], ἰδῶν: ἀνδρείοτερος, γενναίοτερος, ῥωμαλεώτερος, A 186, B 201, π 89 κ. ἄ. μετὰ δοτ. «βίη φέρτερος» ἀνώτερος κατὰ τὴν δύναμιν, Γ 431, σ 234 κ. πληχ. γ'. Ἀπ. 339, Δῆμ. 148, καὶ μετ' ἀπαρφ. «φέρτερον νοῆσαι τε κρῆναι τε» εἰς τὸ νὰ κτλ. ε 170. «πολὺ φέρτερόν ἐστι» εἶνε πολὺ καλλίτερον, προτιμότερον, Δ 169, Δ 307, μετ' ἀπαρφ. μ 409, φ 154.

ΦΕΡΤΕ, ἐπικ., ὅπως ἔν τῇ καθομιλ. «φέρτε», ἀντὶ τοῦ φέρεται, ἰδ. ΦΕΡΑ.

ΦΕΡΤΡΟΝ, τὸ, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ φέρετρον (φέρω), Λατ. feretrum, φορετόν, Σ 236 f.

ΦΕΡΩ, γ'. ἐνικ. τῆς ὀρις. φέρησι, ὡς ἐκ τοῦ ἄγρ. φέρημι, τ 111 (ὅπου ὅμως ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν πλὴν τοῦ Βαυβλαινίου γράφουσιν ὑποτ. φέρησι, ὅπερ καὶ ἡ ἔννοια μάλλον ἀπαιτεῖται), προσ. ἐπικ. φέρτε, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. «φέρτε», ἀντὶ τοῦ: φέρετε, I 171, ὑποτ. γ'. ἐνικ. φέρησι ἀντὶ τοῦ: φέρη, Σ 308, ε 164, κ 507, ἐπικ. ἀπαρφ. φερέμεν ἀντὶ τοῦ: φέρειν, I 411, O 119, 196, παρατ. θαμῆς. φέρεσκον, ες, ε, ι 429, κ 108, γ'. Ἀπ. 306. Ἐκ τοῦ θέματος οἱ μέλ. οἶσω, μέσ. μέλ. οἶσμαι γ'. Δ. πληχ., τ 504. ἔτι δὲ τοῦ ἐπικ. ἀορ. β'. προσ. οἶσε, χ 106, 481, γ'. ἐνικ. οἶσάτω, T 173, O 255, β'. πληθ. οἶσετε, Γ 103, O 718, ο 454, ἀπαρφ. οἶσέμεν, Σ 191 γ 429 καὶ οἶσέμεναι Γ 420, Ψ 564, O 399 κ. ἄ. Ἐκ δὲ τοῦ θέμ. ἔνεκε ἐπικ. καὶ ἰων. ἀορ. ἄ. ἡνεϊκα καὶ ἡνεϊκα πληχ., γ'. ἐνικ. ἡνεικα καὶ πληθ. ἡνεικαν, ἡνεικαν, ἄ. πληθ. ἡνεϊκαμεν ω 43, ἀπαρφ. ἡνεϊκαί Σ 334, α 286, μετοχ. ἡνεϊκας P 39, προσ. β'. πληθ. ἡνεϊκατε O 393, ὑποτ. ἡνεϊκω Z 258, χ 139, 487, γ'. ἐνικ. ἡνεϊκη 6 329, μέσ. ἀορ. ἄ. γ'. πληθ. ἡνεϊκαντο E 427. Ἐκ τίνος ἰων. ἀορ. β'. ἐνεργ. ἐνεϊκεία

τῶν μόνων ἀπαρ. ἐνεαίκεμεν T 194. Τὸ δὲ γ' ἐνικ. τῆς εὐκτ. ἐνεαίκει, ὅπερ πρότερον ἐγράφετο ἐν τῇ Σ 447 καὶ φ 196, διορθώθη ἡδὴ ὑπὸ τοῦ Σπιτζ. καὶ Beek. εἰς ἐνεαίκει (εὐκτ. τοῦ μέσ. ἀπορ. ἀ.).

Κυρία καὶ θεμελιώδης σημασία εἶναι: φέρω, λατ. ferre. Α'.) Ἐνεργ. 1) φέρω, φέρω, ὅ. ε. λαμβάνω ἢ ἔχω τι ἐπάνω μου. α.) βασιτάξω, „κρατῶ, βασιλεύω“, „χειμαδίων, ὃ οὐ δύο γ' ἀνδρ. φέροιεν“ E 303, „σάκος, λᾶν“ H 249, M 445 κ. ἀ., „τί ἐν ταλάροισιν“ Σ 568, „ἐν ἀγκυλάσσι“ φέρω ἐν ἀγκυλαῖς, „κρατῶ εἰς τὴν ἀγκυρά“, Σ 555, „κοσμον γαστέρι“ ἔχω ἐν γαστρὶ, „βαστάω“, Σ 58, „δράκοντα οὐχ ἔσται“ M 202. β.) μεταφορ. ὑπομένω, ὑποφέρω, [φέρω], „λυγρὰ“ σ 135. 2) „φέρω“, ἐπικρατοῦσης τῆς ἐννοίας τῆς μετακινήσεως ἢ μεταφορᾶς, „ὥς δ' ὅτε ποιμὴν βεῖτα φέρει πόκον οἶος... ὥς Ἐκτωρ ἰδὺς στανίδων λᾶν φέρει“ M 453 κ. ἀ., ποιητ., ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ γονάτων, φερόντων τὰ λοιπὸν σῶμα, „γονυὰ φέρει, πόδες φέρον“ Z 514, 514, O 405 κ. ἀ. Ὡς αὖτως ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ ὑπογυγίων, φέρω, μεταφέρω, σύρω, „τινὰ“ B 838, A 283, N 820, ζ 83, „ἄρμα“ Ψ 304, καὶ ἐπὶ πλοίων, μεταφέρω, I 306, O 705, π 323 κ. ἀ., „τινὰ ἐπὶ πόντον“ ε 164, ἐπὶ τῶν ἀνέμων, „κνίστην οὐρανὸν εἰσω“ O 549, „σχεδὴν φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα“ ἔφερον, ὥθουν τῆδε κίσκες, ε 330, ὡσαύτως „τοὺς δὲ φέρον πόντονδε θέελλα“ κ 48, „ἐπὶ πόντον“ T 378 κ. ἀ., μεταφ. μετα(δια)δίδω, „οἶσουσι κλέος ἐνὺ καὶ ἔσσομένοισι“ γ 204. Ἰδίως δὲ τροποποιεῖται ἡ σημασία τοῦ ῥήματος τούτου ἀναλόγως τῶν προθέσεων μεθ' ὧν συντάσσεται καὶ τῆς συναφείας ἐν ᾗ κεῖται, οἷον „κλῆρον ἀν' ὁμίλον ἀπάντη“ περιφέρω πανταχόσε εἰς τὸ πᾶν: τὸν κλῆρον, H 183. Ὅθεν α.) μεταφέρω, „φέρνω“, „εἰ τις θεός· αὐτὸν ἐνεαίκει“, „ἀν τὸν ἔφερνε κανένας θεός“, φ 196, „ἄποινα, δῶρα κ.τ.τ. φέρω“ προσφέρω, Oμ. πλγ., „φέρω τεύχεά τινα“ μεταφέρω, „φέρω“ ὅπλα εἰς τινα, Σ 147, „τεύχεα παρά τινα“, Σ 137, 191, „τεύχεα οἶσω προτὶ Ἰλιον“ ὅθ' φέρω τὰ ὅπλα εἰς τὸ Ἰλιον, H 82, „τινὰ ἐπὶ νῆας“ N 423, „τινὰ εἰς Τροίην“ O 705, „μῦθον, ἀγγελίην τινί“ K 288, O 475, α 408, „φῶς τινί“ φέρω φῶς (φέγγω) εἰς τινα, A 2 κ. ἀ., „ἰθὺς τινας φέρω“ φέρω τι κατ' εὐθεῖαν κατὰ τινας, καταφέρω, ἴδ. ἄνωτ. 2) ἐν ἀρχῇ, „μένος· χειρῶν ἰθὺς φέρω“ τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν διευθύνω, E 506. Μεταφ. „χάριν τινί“ εἰμὼν χάριν, χαρίζομαι εἰς τινα, E 241, ε 307, „ἦρα φέριεν“, ἴδ. ἄνωτ., „φόνον καὶ κῆρὰ τινα“ ἐπιφέρω φόνον κῆρ., B 352, δ 273, ὡσαύτως „κακόν, κακὰ τινα“ B 304 κ. ἀ., „κακότητα“ M 332, „δηιοσθέντα τινα“ ζ 203, „πῆμα“ μ 234. β.) ἐκφέρω, ἀπομακρύνω, ἀφαιρῶ, „τινὰ ἐκ πολέμοιο, ἐκ πόνου“ N 545, ε 429,

„ἀπάνευθε μάχῃ“ A 283, „τῶν οὐκ ἂν τι φέροι“ ἐκ τούτων οὐδὲν δύνασαι νὰ ἀφαιρήσῃς, A 304, παροικισθῶς· ἔπειτα φέροιεν ἀνθρώποις· ἀέλλαι· οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀρπάξουν τὸν λόγον καὶ νὰ φύγουν, νὰ ματαιώσωσι καὶ διαλύσωσι τὸν λόγον, θ 400· ἰδίως δὲ περὶ τῶν λαφύρων, τῶν ἐν πολέμῳ διαρπαζομένων, B 302, μ 99· πολέμους· δὲ „φέρω καὶ ἄγω“ λαφυραγωγῶ ἀφύγα τε καὶ ἐμψυχα, E 484, ἴδ. ἄνωτ. Α'. 1, β'.) ἐν γένει ἀποφέρω, λαμβάνω, κερδίζω, „κράτος“ Σ 308. 3) παράγω, „δίδω, κάμνω“, περὶ τῆς γῆς ἢ τῶν ἐξ αὐτῆς φουμένων, δ 229, ι 410, „τρόγην“ T. Απ. 55. 4) Ἡ μετοχή „φέρων“ τίθεται πολλάκις ἐν τῇ λόγῳ, ὡς καὶ ἡ „ἄγων“ καὶ „ἔχων“ (ἴδ. ἄνωτ. Α'. ἐν τῇ ε. καὶ Α'. ἐν τῇ ε.) μετ' ἄλλων ῥημάτων, ἵνα ἐκφράσῃ ἐναργέστερον τὸ γινόμενον, οἷον „ἔδωκε φέρων“ ἔφερε καὶ ἔδωκε, H 303 κ. ἀ., „ἔσσης σέρων“ α 127 κ. ἀ. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν τίθεται πολλάκις καὶ τὸ ἀπαρ. „φέρειν“ ἢ „φέρεσθαι“ μετὰ τοῦ „διδῶμι“ ἢ τῶν ὁμοίων ῥημάτων, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν νεώτερον τρόπον τοῦ διανοεῖσθαι φαίνεται πλεονασμός, οἷον „δῶκεν ἄγειν ἐτάροις γοναῖκα καὶ τρίποδα φέριεν“ Ψ 513, „εἰνὴν δόμενα τάδε τόξα φέρεσθαι“ φ 349, πρβλ. A 347, O 83 κ. ἀ. (β. Καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη δὲν θεωρεῖται παντάπασι πλεοναστικὴ ἢ προσθηκὴ τοιοῦτου τινὸς ἀπαρεμφέτου, „δίδω νὰ πάρῃ“, οὐδὲ „φράσῃς ἔνεκα“, ὡς ἔλεγον οἱ παλαιοὶ γραμματικοί, ἀλλὰ μᾶλλον συμπληρωτικὴ τῆς ἐννοίας τοῦ διδῶμι).

Β'.) Παθητ. (παρ' Oμ. μόνον κατ' ἐνιστ. καὶ παρὰτ.) οὐ μόνον εἰς κυρίαν παθητικὴν σημασίαν φέρομαι, ὥθουμαι, „οἱ δ' ἐφέροντο θεὸς λη“ κ 54, „φερόμεν ἀνέμοισιν“ ι 82, μ 447, η 253, ε 314, ἀλλὰ καὶ εἰς μέσην τινὰ καὶ αὐτοπαθητ. φέρομαι, ἐφορμῶ, καταπίπτω, τρέχω, πετώ (εἰς οἰκίαν ἢ ἀλλοτρίαν· ἀφορμῆς), A 592, „ἦκε ποταμόνδε φέρεσθαι“ τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμόν, ἵνα παρσύρῃται ὑπ' αὐτοῦ, Φ 420, „ἦκε πόδας καὶ χεῖρας φέρεσθαι“ ἴδ. ἴμμι Α', 4, δ'.) „ἰθὺς φέρομαι“ ὀρμω κατ' εὐθεῖαν, „τρέχω ἴσα ἐπάνω“, Γ 472, „ἐπὶ νηυσίν“ O 743.

Γ'.) Μέσ. φέρω ἢ λαμβάνω τι δι' ἑμαυτὸν τὸν ἢ μετ' ἑαυτοῦ, „δῶρα παρά τινας φέρομαι“ Δ 97, „ἦκα· λαμβάνω, φέρω μαζί μου ἐφόδια, β 410, „δῶρα“ M 468, „ἔναρα βροτόεντα“ λαμβάνω μετ' ἑαυτοῦ, φέρω εἰς τὸν οἶκόν μου, X 245. Ἰδίως λαμβάνω τι ὡς ἐπαθλόν, „δέπαρ, τεύχεα κ.τ.τ.“ Ψ 663 κ. ἀ., „ἀέθλια μοι ἠνεύκοντο“ βραβεῖα ἔφεραν, εἰς τὸν οἶκόν μου (οἱ ἵπποι), ι 127 κ. ἀ. „τὰ πρῶτα φέρομαι“ λαμβάνω τὸ πρῶτον βραβεῖον, Ψ 275, 538, ἢ μετὰ τοῦ πειραιτέρου προσδιορισμοῦ, „οὐκόνδε“ Ψ 856. Ὅθεν μεταφ. „κράτος, κῶδος“ ἀποκτῶ, λαμβάνω δόξαν κῆρ., N 486, X 217. φέγω, (φύγ-, λατ. fug-io, κατὰ δὲ τὸν

Λάβεκ ἤττον πιθανῶς συγγ. τῷ φέδομαι) ἀπαρρ. ἐπικ. φευγόμεν καὶ -έμεναι, παρ. αὐτ. θαμίσ. φεύγεσκεν P 461, μέλ. φεύξομαι, ἀορ. β'. ἐφυγον, ἀναύξ. φύγον, θαμίσ. ἐπικ. φύγεσκε, P 316, ὑποτ. γ'. ἐνικ. φύγη καὶ ἐπικ. φύγησι, ἀπαρρ. ἐπικ. καὶ Ἰων. φυγέειν, ἔ. φυγεῖν· ἐκ τοῦ παρ. κ. πέφυγα μόνον εὐκτ. γ'. ἐνικ. πεφευγότες, α 42, ἀντὶ τῆς ὁποίας ἀλλαχόθι εὐχρηστὸς εἶνε ὁ ἕτερος ἐπικός τύπος πεφυγότες (ἐντρομοί, „τρομαχμένοι“) Φ 6, 528, 532, X 1, καὶ ἡ μετοχ. τοῦ ἐπικ. παθ. παρ. κ. πεφυγμένος (πάντοτε μετὰ τοῦ «εἶναι, ἔμεναι» ἢ «γενέσθαι») Z 488, X 219, α 48, ι 455, γ'. Ἀφρ. 34, B. κατωτ. περὶ τὰ τέλη. 1) ἀμετάβ. „φεύγω“ (διωκόμενος), διαφεύγω, ἀποφεύγω, καταφεύγω, πολλάκις ἀπολ. „ὅπο τινος“ διώκομαι ἢ τρέπομαι εἰς φυγὴν, Σ 150, Φ 23, 554, «ἐκ πολέμοιο» H 448, «ἐκ θανάτοιο» γ 350, π 21, «ὅπῃ κακοῦ» N 89, «φεύγω ἀπὸ τινος» φεύγω μακράν τινος, ἀποφεύγω τι, μ 120, «ἐς πατρίδα» B 140 κ. ἀ., «ἐς νῆα» K 366, «πρὸς αὐτοῦ Σ 446· β'. εἴμαι φυγάς, [φεύγω], I 478, ν 259, ο 224, 267, ψ 420, «ἔκτετο φεύγων» ἤλθεν ὡς φυγάς, π 424.

2) μετὰβ. μετ' αὐτ., ἀποφεύγω, διαφεύγω, τινά, Α 327, «χεῖράς τινος» Φ 93, «θάνατον, πόλεμον, κακόν» Α 60, M 322, Σ 80 κ. ἀ. «Κῆρα» Σ 117, «θάλασσαν, πόντον» α 42, ζ 170 κ. ἀ. Ὡσαύτως «Νέστορα ἐκ χειρῶν φύγον ἦνία» ἐξέφυγον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Νέστορος τὰ ἦνία, „τοῦ ἔφυγον ἀπὸ τὰ χεῖρα“, Θ 437, Ψ 465, μετὰ δύο αὐτ. «ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὁδόντων» ποῖος λόγος „σοῦ ἔφυγεν“ ἀπὸ τοῦ στόμα, Δ 330, α 64 κ. ἀ. πλγ. Ἡ παθ. μετοχ. «πεφυγμένος» [διαπεφυγώς], ἀπληλλαγμένοι, συντάσσεται μετ' αὐτ., «μοῦρην, δλεθρον» Z 488, I 455 κ. ἀ., μόνον δὲ α 48 μετὰ γεν., «ἀέθλων» ἀπληλλαγμένοι τῶν ἀγώνων.

Φῆ, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἔφη, ἴδ. φημί. Φῆ (φῆ) κατὰ τὸν Σχολ. εἶνε ἀρχαῖον τι ἐπικ. μόριον=αἰς, καθὼς, ὡσάν, „ὡσάν“. Ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν πλην τοῦ Βαθύμεινου γράφουσι κατὰ τὸν Ζηνόδοτον «φῆ κύματα» B 444 (ὁ δὲ Ἀρίσταρχ. καὶ αἱ συνήθεις ἐκδ. ὡς κύματα)· ὡσαύτως καὶ «ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχὼν πέφραδε τὴ Τρώεσσι» καὶ σηκώσας αὐτὴν ὡς μήκωνος κεφαλὴν, Ξ 499· κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἐκδότας καὶ ἐν τῷ γ'. Ἑρμ. 241. Καὶ ὁ Βούττιμαννος δὲ ἢ Θήρσιος ἢ Οὐδύσιος ἀποδέχονται τοῦ Ζηνόδοτου τὴν γραφὴν καὶ ἐρμηνεύειν τοῦ μόριου. (Παράγουσι δὲ αὐτὸ ὁ μὲν Βούττιμαννος ἢ Δοιδέρλ. ἐκ τοῦ ἦ, ηῦ, Γερμ. wic. Ὁ δὲ Οὐδύσιος, παραβάλλων αὐτὸ πρὸς τὴν Γερμανικὴν κατάληξιν sam καὶ πρὸς τὸ Λατ. ceu, νομίζει ὅτι τὸ κατ' ἀρχαίαν ἦτο οὐσιαστικ. παράγωγον ἐκ τοῦ ἀρχ. φάω, καὶ ἐσῆ-

μαινε· τὸ φαινόμενον, τὸ εἶδος (πρόβλ. τὸ Λατ. inslar). Κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ σφῆ=Γατθ. sve, Γερμ. wie, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ σ, ὅταν βλέπομεν καὶ ἐν τῷ Λακωνικῷ φῖν=σφῖν. Κατ' ἄλλους ἦτο κατ' ἀρχαίαν Φῆ, τοῦτο δὲ εἶνε ἐπὶρ. ἐκ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας σχηματισθέν, ἥτις εἶγε δῆθεν ἀρκυκλὸν τὸ F. Ὁ Ἀρίσταρχος ἀπορίπτων ἐν γένει τὸ ἐπὶρ. τοῦτο ἔγραψεν ἐν τῷ Ξ 499 «φῆ»=εἶπε, καὶ ἐξηλείψας τὸν ἐπόμενον στίχον, ὡσαύτως καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων ὁ Βαθύμεινος· ἀλλ' οὕτως προκύπτουσι σπουδαῖστα δισχερίσματα. Ἴδ. ἐν τοῦτοις Σπιτζ-νέρος Excurs. ad IIId. XXV).

Φηγεῖς, ἦτορ, ὁ, υἱὸς τοῦ Δάρητος, ἱερεὺς τοῦ Ἡραίου ἐν Τροίᾳ, ὑπὸ τοῦ Διομήδεος φονευθεῖς, E 11.

Φῆγιος [-υ·], H, ON, ἐκ φηγού, ἐκ ξύλου φηγού (ἴδ. τ. λ.), «ἄζων» E 838 f. Ἐκ τοῦ φηγός, ἡ (Λατ. fagus, ἀρχ. Γερμ. buohha, Σανσκρ. bhag) εἰδός τι θρυσὸς φέρον ἐδωδῖμους βαλανοειδεῖς καρπούς, καὶ ἀγρία θρυσ. λεγόμενον, πιθαν. Quercus esculus τοῦ Λινν., Π 767· ἰδίως περὶ τῆς τοῦ Διὸς ἱερᾶς φηγού τῆς παρὰ τὰς Σκαῖας πόλεως τοῦ Ἰλίου, Ἰλίου. E 693, Z 237, H 22, I 354 κ. ἀ.

Φηλητεῖα, μέλ. -σω, ἀπατῶ, κλέπτω, μόνον γ'. Ἑρμ. 159. Ἐκ τοῦ

Φηλητής, ἄο, ὁ (σφαλ. Λατ. fallo) ποιητ., ἀπατεῶν, κλέπτων, ὄνομ. πληθ. «φηληταί» γ'. Ἑρμ. 67, ἐνικ. κλητ. «φηλητα» γ'. Ἑρμ. 446.

Φῆμι, ἡ, κυρ. δηλώσεις, φανέρωσις, ἰδίως δὲ ὁ λόγος ἢ λέξις ἢ ἡ φωνὴ ἢ ἀγαθόν τι προσημαίνουσα, καλὸν σημεῖον, καλὸς οἰωνός, Λατ. omen, Ὀδ. 6 35, υ 400, 405. Ἐκ τοῦ φημί (ἐκ τῆς ρίζ. φα, ἐξ ἧς καὶ τὸ φαίνω, Λατ. fari) β'. ἐνικ. φῆς Δ 351, α 391 κ. ἀ. ἔ. φῆσθα, Φ 486 (ἐνθά δὲ Σπιτζ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν, πλην τοῦ Δινδορφ., ἔγραψαν παρ. αὐτ. φῆσθα, δ. ἐ. ἔφησθα) ξ 449, β'. πλ. φατέ, π 93, ὑποτ. γ'. ἐνικ. φῆ, τ 422, ἐπικ. φῆσιν, α 468, καὶ φῆη, λ 428, ψ 275, εὐκτ. φαῖην, ης, ἀ. πληθ. φαῖμεν ἀντὶ τοῦ φαίμεν, B 84, Ω 222, μετοχ. φάς, φάντες· ἀπαρρ. ἔφην καὶ ἀναύξ. φῆν Σ 326, 6 174, β'. ἐνικ. ἔφης X 280, 334, ἀναύξ. φῆς E 473, η 239 καὶ ἔφησθα A 397, γ 357 κ. ἀ. καὶ φῆσθα Φ 486, γ'. ἐνικ. ἔφη καὶ φῆ πλγ., ἀ. πληθ. φάμεν ἀντὶ τοῦ φαμεν, Θ 229, δ 664 κ. ἀ., γ'. πληθ. ἔφασσαν καὶ φάσαν, πολλάκις δὲ ἔφην καὶ φάν Z 108, 8 337, η 343, σ 342, μέλ. γ'. ἐνικ. φῆσει Θ 448. Μέσ. ἐνεργ. πρὸς. φάσ π 168, σ 471, γ'. ἐνικ. φάσθω υ 400, συχνόν τὸ ἀπαρρ. φάσθαι (τὸ δὲ ἐνεργ. ἀπαρρ. φάναι ἀχρηστον παρ' Ὀμ.), μετοχ. φάμενος E 290, συχνόν τὸ θηλ. φάμενη· παρ. αὐτ. ἐφάμενη πλγ., ὁ ἀναύξ. φάμενη μόνον ν 131, τούναντιον δὲ τὸ γ'. ἐνικ. ἔφατο συχνότατα εὐρίσκεται ἀναύξ. φάτο, β'.

πληθ. φάσθαι, ζ 200, κ 562, γ'. πληθ. ἔφαντο, Ζ 401, δ 638 κ. α., ἀναύξ. δὲ μόνον ω 460. (Ἄλλοι δὲ, ἐν οἷς ὁ Ἄρενς, υπάγουσι πάντας τούτους τοὺς μένους τύπους εἰς β'. πῶς ἀόρις. ἐφάρμην). Περὶ τοῦ πεφασμένου, Ξ 127, ἰδ. φαίνα Α', 1, β'. Ὁ παρατατ. ἔχει σημ. ἀορ. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ ἀπαρρ. Εἰς τὸ ῥῆμα τοῦτο ὑπάγεται ὡς μέλ. μὲν τὸ ἐρέω, ἰδ. 2 εἶρη, ὡς ἀορ. δὲ τὸ εἶπον, βπ. ἰδ. Ὁ ἐνεσ. τῆς ὀρις., πλην τοῦ φῆς, ἐγκλίνεται. Τὰ μέσ. εἶνε ἐντελῶς ταυτοσημάντων πρὸς τὸ ἐνεργ. — Ἡ θεμελιώδης αὐτοῦ σημασία εἶνε δηλῶ, φανερώων καὶ μάλιστα διὰ τῆς φωνῆς· ὅθεν α.) λέγω, ὁμολογῶ, ἐξηγοῦμαι, ἐκφράζομαι, τοῦναντίον τοῦ «καθῶ» καὶ «κρύπτω» φ 194, λ 443, ζ ἐν γένει λέγω, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι πολλάκις μὲν ἀπολ., πολλάκις δὲ καὶ μετ' αἰτ., οἶον «ἔπος, μῦθος» Ὁμ. πλχ., «ἀγγελίην» Σ 17, «φασὸς» Β 84, «τινὰ κακόν» λέγω, ὀνομαζῶ τινὰ ἀνανδρὸν, Θ 153· ἀποτίσω, ὁμιλῶ πρὸς τινα «πρὸς τινα ἔπος» ρ 584, «φασίν» λέγουσι, dicunt, ἐπὶ προφορικῆς παραδόσεως, Β 783, γ 84 κ. α. Πορομῖνός· «ἴσον ἐμοὶ φάσθαι», «νὰ ὁμιλῇ ἴσα μὲ ἐμένα», νὰ μὴ ὑποχωρῇ δηλ. ἀλλὰ νὰ θέλῃ νὰ εἶνε ἴσος πρὸς ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις (|| ὅπερ ἴδιον τῆς δημοκρατικῆς ἰσχυρίας, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς βασιλείας), Α 187, Ο 167 (κατ' ἄλλους δὲ ἀπιθάνως· νὰ φαντάζεται (ὅτι εἶνε) ἴσος μὲ ἐμὲ). Πολλάκις δὲ καὶ β'.) ὀριστικώτερον διςχυρίζομαι, βεβαιῶ, «καὶ μ' ἔφατ' ἐλέγγιστον πολέμιστῃν ἔμμεναι, οὐδὲ ἔφηνι εὐρῆσαι ἄλοχον» Ρ 26 κ. ε., πρβλ. Κ 51, Σ 432, δ 493, ε 290 κ. α. γ'.) κυρ. λέγω τι ἐν νῆϊ, δ ε. νομίζω, πιστεῶ, φαντάζομαι, Β 37, Γ 220, Θ 238, Ξ 265, α 391, δ 238 κ. α. «ὅγ' ἀνὴρ ὅν φημι» οὗτος εἶνε ὁ ἀνὴρ τὸν ὅποσον λέγω, ἐννοῶ, Ε 184. Συντάσσεται δὲ τὸ ῥῆμα τοῦτο παρ' Ὁμ. πολλάκις μὲν μετ' αἰτ., πολλάκις δὲ μετ' ἀπαρρ. καὶ αἰτιατικῆς ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας, ἢ ὀνομαζ. ἐπὶ ταυτοπροσωπίας, οἶον «οὐδὲ κε φαίης ἀνδρὶ μαχησάμενον τὸν γ' ἔλθεῖν, ἀλλὰ χυρόνδε ἔρχεσθαι» Γ 392, πρβλ. Β 129, 350, Ε 403 κ. α. «ἐφησθα Κρονίῳνι οἷη λαγὼν ἄμυναι» Α 398, πρβλ. Ο 108· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ταυτοπροσωπίας τίθεται ἢ αἰτιατ., οἶον «τῶν ἄλλων ἐμὲ φημι πολὺ προφρέστερον εἶναι» θ 224, ὡσαύτως καὶ Ν 269, Υ 361. Συνήθως τίθεται μόνον τὸ ἀπαρρ., ἐξυπακουσμένου τοῦ ὑποκειμένου κατὰ τὴν ἀρμοζίαν πείσειν, Δ 354, Θ 220 κ. α. πλχ.

Φήμιος, ὁ (φήμη) υἱὸς τοῦ Τερπίου (κατὰ τὸν Ἀμειν υἱὸς τῆς τέρψεως) περιδότης ἀοιδοῦ ἐν Ἰθάκῃ, α 154, 337, ρ 263, γ 330, 331. Φήμις, ἰοτ., ἢ, ἐπικ. = φήμη, εἰδήσεις, λόγος (ἀδέσποτος) Κ 207, ὄνομα, καλὸν ἢ κακόν, «ἀδευκὴς» ζ 273, «χαλεπή» ω 201, «δήμου φήμις» ἢ τοῦ λαοῦ (ἢ παρὰ τῷ λαῷ) φήμη, ἢ κοινὴ γνώμη ξ 239, πρβλ. π 75. Ἡ δὲ ἐν τῷ Ο 468 εἶνε ἐκκλησία τοῦ δήμου (ἀγορά)

συνεδρίασις, οὐδοκίφς (κατὰ τὸν Σχολ. «ἐκκλησία, συνέδριον»).

Φῆναι, ἀντὶ τοῦ ἔφην, ἰδ. ΦΗΜΙ.

Φῆναι, Φῆναιε, ἰδ. ΦΑΙΝΩ.

Φῆνη, ἢ, εἶδος ἀετοῦ, κατὰ τὸν Βίλλερδεκ θαλάσσιος ἀετός, falco ossifragus τοῦ Λιν. *Ὁδ. γ 372, πληθ. π 217.

Φῆρ, γεν. φηρός, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ θῆρ (πρβλ. τὸ Λατ. fera || καὶ περὶ τῆς Αἰολ. ἐναλλαγῆς τοῦ θ καὶ φ τῆς καθομιλ. «φηκάρη» = θηκάρη, «φλιδερή» = θλιδερή) ζῶον, ἔπειτα δὲ θηρίον, «ἀγρίμι», ἰδίως περὶ τῶν Κενταύρων, *Ἰλ. Α 268, Β 743.

Φηραί, αἱ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Φαραί, ἐπικ. δὲ καὶ ἐνικ. ἢ Φηρή Ε 543, πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τοῦ Νέδαντος ποταμοῦ, τὰ νῦν Καλάμει, «Καλαμάτα». Ἐπὶ Ὀμήρῳ ἀνήκειν εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῆς Λακωνίας, Ι 154, 293, γ 488.

Φηρητιάδης [...], ἄο, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Φερητιάδης, υἱὸς ἢ ἑγγονος τοῦ Φέρητος, ὁ Εὐμήλος, Β 763, Ψ 376.

Φῆς, φῆς, φῆσθα, ἰδ. ΦΗΜΙ.

Φθάν, ἰδ. ΦΘΑΝΩ.

Φθάνω [-], τοῦ ἐνεσ. μόνον γ'. ἐνικ. -αι, Γ 506, Φ 262, μέλ. γ'. πλ. φθῆτονται, Ψ 644, ἀόριστος β'. ἔφθην, ἢ ζ' ἀναύξ. φθῆ, Α 451, γ 94, γ'. πλ. φθάν Αἰολ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ· ἔφθασαν Α 51, ὑποτ. φθω, γ'. ἐνικ. ἐπικ. φθῆη, Π 861 ζ' φθῆσιν ἀντὶ τοῦ· φθῆ, Ψ 805, α. πληθ. Ἰων. φθέωμεν ἀντὶ τοῦ· φθώμεν, π 383, γ'. πλ. φθέωσι ἀντὶ τοῦ· φθώσι, ω 437, εὐκτ. γ'. ἐνικ. φθαίη Κ 368, Ν 845, (τὸ ἀπαρρ. δὲν εὐρίσκεται παρ' Ὁμ.), μετοχ. φθάς ἐν τῷ συνθ. ὑποφθάς, καὶ ὁ μέσ. τύπος ἐπικ. φθάμενος, ἰδ. κατωτ. ζ' ΠΑΡΑΦΑΙΝΩ· προλαμβάνω, πράττω τι πρότερος ἢ πρότερον ἄλλου, «προφθάνω, προκάνω» α.) μετ' αἰτ. προσ. «φθάνει τὸν ἄγοντα» ῥέει πρὸ τοῦ ἄγοντος, Φ 262· β.) συνηθέστερον μετὰ μετοχ. τοῦ ῥήματος τοῦ ἐκφράζοντος τὴν κυρίαν ἐννοίαν, ὅτε τὸ «φθάνω» ἀποδίδεται ζ' δι' ἐπιφ. πρότερον, οἶον «φθῆ σε τέλος· θανάτοιο κιχήμενον» σὲ προκατέλαβε τὸ τέλος· τοῦ θανάτου, δ ε. πρότερον ἢ ἐμὲ σὲ κατέλαβε τὸ τέλος τοῦ θανάτου, Α 454, «ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ Τηλέμαχος βαλὼν» ἐπρόλαβε καὶ τὸν ἐκτόπησεν ὁ Τηλέμαχος, πρὶν ἐκτελέσῃ (ὁ Ἀμφίνομος) τὸν σκοπὸν του, γ 94, πρβλ. Κ 368, Π 344, Ψ 805, π 383, «Ἄτη φθάνει πᾶσαν ἐπ' αἶαν βλάπτου» ἀνθρώπους· ἢ Ἄτη προλαμβάνουσα (τὰς Λιτάς) φέρει βλάβην εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν, Ι 506 (ὁ δὲ Οὐδύσιος στίζων κόμμα μετὰ τὸ «αἶαν» θεωρεῖ τὴν μετοχ. «βλάπτουσα» οὐχὶ συντακτικὴν τοῦ «φθάνω», ἀλλὰ προσδιοριστικὴν τοῦ ὑποκειμένου· ἢ Ἄτη, βλάπτουσα τοὺς ἀνθρώπους, τρέχει πρὸ τῶν Λιτῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν). Πολλάκις ἔπεται τὸ «πρὶν», οἶον «ἐφθῆ ὅρξάμενος πρὶν οὐτάσαι» Π 322. Ἐνεκα δὲ

της ἐν αὐτῇ συγκριτικῆς ἐννοίας συντάσσεται ἐνίοτε μετὰ τοῦ «ἦ», οἷον «φθίσονται τούτοις πόδες καὶ γούνα καμώντα ἦ ὑμῖν» θά ἀποκάμωσιν οἱ πόδες καὶ τὰ γόνατα πρότερον τὰ τούτων ἢ τὰ ὑμέτερα, Ψ 444, ὡσαύτως, λ 58, ἄλλοτε μετὰ γενικ. οἷον «φθάν δὲ μέγ' ἱππῶν ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες» παρατάχθησαν πολὺ πρότερον τῶν ἱππῶν ἐπὶ τῆς τάφρου, Α 54, πρὸλ. λ κοσμέει. Σπανίως μετὰ παθ. μετοχῆς «ἦ κα πολὺ φθαίη πόλις ὑμῆ ἄλουσά τε περιόμενη τε» πολὺ πρότερον ἤθελε κυριεῦθῃ ἡ ὑμέτερα πόλις (ἐὺπακ. ἢ αἰ ἡμέτεραι νῆες), Ν 815, «τίς δ' οἶδε εἴ κε φθῆν ἔμψ ὑπὸ δουρί τυπαίς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι» τίς οἶδεν ἂν δὲν προλάβῃ νά κτυπηθῇ ὑπὸ τοῦ δόρατός μου καὶ ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν του, Π 861 (ἐνθα τινὲς ἐξαρτῶσι τὰ ἀπαρεμφ. ἐκ τοῦ «τυπαίς» ἀντὶ τοῦ: ὥστε θυμὸν ἀπολέσαι, || ὀρθότερον δὲ νομίζω νά ἐξαρτῶται ἐκ τοῦ «φθῆν», ὅπερ κατ' ἐξαιρέσειν ἐνταῦθα συντάσσεται μετ' ἀπαρεμφότου) πρὸλ. καὶ ω 437. γ'. Ἡ μέση μετοχ. «φθάμενος» (σύνθετος μόνον «ὑποφθαμένη» ο 171 ἔ. «παρφθάμενος» Ψ 515) τίθεται πάντοτε προσδιοριστικὴ τοῦ ῥήματος τοῦ ἐκφράζοντος τὴν κυρίαν ἔννοιαν, ἐπομένως ἐπέχει τόπον χρονικοῦ προσδιορισμοῦ, οἷον «ὅς μ' ἔθαλε φθάμενος» προλαβὼν μ' ἐκτόπησε, πρότερός μ' ἐκτόπησε, Ε 419, Ν 387, Φ 576, Ψ 779. (Κατὰ τὸν Ἀμεῖν ἡ μέση μετοχῆ, ἥτις εἶνε καὶ μόνη συνήθης, πλὴν ἐν Η 144, σημαίνει πρὸς τὸ ἴδιον αὐτοῦ συμφερόν προλαβάνων, ἢ σπεύδων καθ' ἐαυτὸν νά προλάβῃ).

ΦΘΕΓΓΟΜΑΙ (κατὰ τὸν Χρῖς ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ φημί, οἷον τὸ φέγγω πρὸς τὸ φαίνω), μετ. ἀποθ., μέλ. φθέγγομαι, ἀορ. ἐφθεγγάμην, γ'. ἐνικ. ἀναύξ. φθέγγατο, ὑποτακτ. συνεσταλμ. φθέγγομαι, Φ 344, παράγω φθάγγους, ἐκβάλλω φωνήν, παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων, «ὀμιλῶ», λαλῶ (πρὸλ. φθόγγος), Κ 67, 439, «φθεγγόμενον κάρη κονίησιν ἐμύθη» ἐν ᾧ ἀκόμη ἐλάλει, ὀμιλεῖ, Κ 457, χ 329, «φθ. ὀλήγῃ ὅπῃ» ὀμιλῶ μέ χαμηλὴν φωνήν, «σιγανὰ» Ε 192, ὡσαύτως «φθ. τούτῳ» Ω 470. Ὅθεν λαμβάνει περαιτέρον προσδιορισμὸν κατὰ μετοχὴν, οἷον «ἐφθέγγοντο καλεῖντες, ὀμιλοῦν καλοῦντες, τούτεστι φωνάζοντες ἐκάλουν, κ 229, μ 249, «φθέγγομαι ἰάχουσα» ὀμιλῶσα μεγαλοφώνως, Φ 341, «φθεγγόμενος προσηύδα» φ 429. ὅθεν καὶ καλῶ, «φωνάζω», Σ 218, κ 228, συνάπτεται μετὰ τοῦ «αὐθά», ὅπερ τότε σημαίνει ὀμιλῶ, ἐν ᾧ τὸ «φθέγγομαι» φωνάζω, ι 497, «φθέγγω» ὀμιλεῖ, Κ 67. «τοίην ἐφθέγγατο φωνήν» τοιαύτην φωνήν ἐξέπεμψεν, Βατρ. 272, ψάλλω Ὑ. Ἀπ. 464. Ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς κιθάρας, Ὑ. Ἐρμ. 484.

ΦΘΕΙΡΩ, μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. τοῦ ἐνεσ. -ουσι καὶ ἐν τῇ παθ. προσ. -εσθε (ἀλλ' ἴδ. καὶ αἰα-ΦΘΕΙΡΩ), «φθειρώ», ἀφανίζω, καταστρέφω,

«χάλω», οἷον «μῆλα» ρ 246. Παθ. καταστρέφομαι, «χάνομαι, ἀφανίζομαι», «φθεῖρα» Φ 428.

ΦΘΕΙΡΩΝ ὄρος, τό, (οἶονεῖ πιτυοφόρον ὄρος, ἐκ τοῦ φθείρ, δ ἔ. κατὰ τὸν Σχολ. καρπὸς πίτυος) ὄρος τῆς Καρίας, κατὰ τὸν Στράβ. 14, 1, 8 ὁ Λάτμος ἢ τὸ Γρίον, Β 868 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐτ τῇ Β'. καὶ Ἀρεῖς καὶ Λαρόχης, κατὰ τὸν Ἡρωδιανὸν καὶ τινα τῶν ἀντιγράφων ἐξέδωκαν Φθιρῶν διὰ τοῦ ι).

ΦΘΕΙΡΕΜΕΝ, ΦΘΕΙΡΙΝ, ἴδ. ΦΘΑΙΝΑ.

ΦΘῆ, ΦΘῆΗ, ΦΘῆΙΝ, ἴδ. ΦΘΑΙΝΑ.

ΦΘΙΝΑ [-], ἡ, δοτ. ἐπικ. Φθίφει, ὁ ἔ. ἐν ΦΘΙΛ, Τ 323. 1) ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ, πρωτεύουσα τῶν Μυρμιδόνων, καὶ καθέδρα τοῦ Πηλείως, Β 683. 2) ἡ χώρα ἢ περὶ τὴν ἀνωτέρω πόλιν, ἥτις πολλοὶ αἰὶ συναπτομένη μετὰ τῆς Ἑλλάδος σημαίνει τὸ κράτος τοῦ Ἀχιλλεύως, Α 455, 1 355, λ 396. — Ἐπικ. ἐπὶρ. Φοῖνικας, εἰς τὴν Φθίαν, Α 469.

ΦΘΙΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΦΘΙΝΑ.

ΦΘΙΝΩ [-], ἔτερ. ἐπικ. τύπος τοῦ ΦΘΙΝΑ, μόνον ἐν τῇ ἐνεσ. -ει, -ουσι καὶ ἐν τῇ παρ. ἀναυξ. φθίνω, Ρ 364 καὶ θαμν. φθινύεσκε Α 491. 1) ἀμετάβ. φθίνω, φθειρομαι, μαραινομαι, «φθινύθι χρός» π 445, «παρεῖαι φθινύουσιν» ο 530. διαφθειρομαι, [ἀπόλ-λυμαι], «χάνομαι», ἐπὶ ἀνθρώπων, Ζ 327, Ρ 364, Φ 466 καὶ ἐπὶ ζώων μ 431, «τούσε δ' ἔα φθινύειν» «ἀφῆσέ τους νά (πάν νά) χαθοῦν», Β 346. 2) μεταβ. (δια)φθείρω, καταστρέφω, «χάλω», «οἶκον, οἶνον» α 250, ξ 95, π 427 κ. ἔ. «κῆρ» κατατρώχω, κατατῆκω τὴν καρδίαν μου ἐκ τῆς λύπης, η 485 ὡσαύτως «αἶονα» φθείρω τὴν ζωὴν, σ 204.

ΦΘΙΝΑ [-], ἡ ἔτερ. ἐπικ. τύπος ΦΘΙΝΑ [-] (κατὰ τὸν Δοιδερλεῖον τὸ φθίνω ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ φθίω ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ κατ' ὀλίγον καὶ διαρκῶς φθείρω), μόνον Σ 446 [ῥπου ὁ παρ. τὰτ. ἔχει τὸ ἰ βραχύ], δ 268 [ῥπου ἡ ὑποτακτ. ἔχει τὸ ἰ μακρόν], μέλ. φθίσει, ἀορ. γ'. πληθ. φθισαν, ὑποτ. φθίσωμεν, ἀπαρρ. φθίσαι. Παθ. καὶ μέσ., μέλ. φθίσονται, Α 821, ἀπαρρ. -εσθαι, Τ 329, ν 384, καὶ κατ' ἐκθλιψιν φθίσασθ', Ω 86, παρ. γ'. ἐνικ. φθίται, υ 340, ὑπερσ. ἐφθίμην, γ'. πληθ. ἐφθίαθ' ἐπικ. καὶ ἴων. ἀντὶ τοῦ: ἐφθίνο, Α 251, ὁμῶς φωνος πρὸς τοῦτον ὁ δ'. συγκεκομ. ἀορ. τοῦ ὁποίου τὸ γ'. ἐνικ. φθίτο, Σ 400, ὑποτ. φθίωμαι, γ'. ἐνικ. ἐπικ. συνεσταλμ. φθίεται, Τ 473, καὶ ἄ. πληθ. ὡσαύτως φθιδόμεσθα, Σ 87, εὐκτ. φθίμην, φθίτο (κατ' ἐθλ. φθίτ'), λ 330, ἀπαρρ. φθίσθαι, 1 246, Ν 667, ξ 417 (διάφορος γραφὴ: φθεσθαι), ο 354, μετοχ. φθίμενος ἄν., Θ 359, λ 558, ω 436. Ἐκ τοῦ παθ. ἀορ. ἐφθίθην γ'. πληθ. ἐπικ. καὶ ἀορ. φθίθεν, ψ 334 (ἐν τμ.) καὶ ἐν τῇ ἀπέφθιθεν, ἴδ. ἀποφθίνω. 1) ἀμετάβ. ἐν τῇ ἐνεσ.: φθίνω

τοῦτο ἐπισπᾶται τὸν τόπον, ὅσον «δακρυόφι, ἑχαρόφι, ἱκρύοφι, Ἰλιόφι, κ.». — Σημασίαν δὲ εἶχε κατ' ἀρχάς ἡ συλλαβὴ αὕτη ἐπιρρήματικὴν καὶ ἰδίως τοπικὴν, ἥτις πολλάκις ἀκριβέστερον ὀρίζεται διὰ προσθήκης καταλλήλου προθέσεως. Εἰς τῶν νεωτέρων Γερμανῶν εὐρίσκειται ὅτι τὸ -φι ἔχει τινὰ σχέσιν πρὸς τὸ Οὐμβερίκον *fem*, ὅπερ μεταβλήθην εἰς *fim* ἀναγνωρίζεται ἐν τῷ Λατ. *ibi* (*ubi*, *ibi*) καὶ ἐν τῷ *istim*, *illim*, ὡς θεμελιώδη δὲ αὐτοῦ σημασίαν ἀποδέχεται τὴν τοπικὴν, ἣν καὶ ἀνευρίσκει εἰς 113 χωρία ἐκ τῶν 493, ὅπου ἐν γένει ἀπαντᾷται. Σημαίνει δὲ ἀνευ προθέσεως καίμενον οὐ μόνον τὴν ἐν τόπῳ στάσιν (N 168, T 323), ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν (Γ 367, K 458) καὶ τὴν εἰς τόπον κίνησιν (K 30, 257). Ἐκ δὲ τῶν προθέσεων τίθενται αἱ τοπικὴν σχέσιν ἐκφράζουσιν ὅθεν καὶ τὸ «ἐπὶ δεξιόφιν, ἐπ' ἀριστερόφιν». N 308 ἐκφράζει τὴν εἰς τόπον κίνησιν. Ἐκ τῆς τοπικῆς ἐπήγαγεν ἡ χρονικὴ ἡ σημασία, «ἄμ' ἡστ' φαινομένην» κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡύης. Ἐκ τῆς τοπικῆς ὡς ἐξ ὧς σημασίαι, καὶ μάλιστα τῆς ἀπὸ τόπου κίνησιν σημασιούσης ἐπήγαγεν ἡ αἰτιατικὴ καὶ ὄργανον (κὴ) σημασία, ἥτις εὐρίσκειται εἰς 72 χωρία, ὅσον «ὄχεσθιν ἀγάλλομαι, ἱστ' ἀνάσσω κ. ἄ.». Τὰ μόνα χωρία, τὰ ὅποια πρὸς ταῦτα διαφωνοῦσι, τὸ Φ 295 «κατὰ Ἰλίοις» καὶ τὸ μ 45 «πολλὸς δ' ἄμφ' ὀστεόφιν θίς ἀνδρῶν πυθομένων» θεραπεύονται, εἴην τὸ μὲν γραφόμενόν μετὰ τοῦ Ἄρεως «κατὰ Ἰλίοις», τὸ δὲ ἕτερον (ὅπου καὶ μόνον τὸ φι φαίνεται ὅτι ἔχει καθαρὰν γενικὴν σημασίαν) ἐρμηνευθῇ οὕτως ὥστε τὸ «ὀστεόφιν» νὰ μὴ ἀποδόθῃ εἰς τὸ «θίς» ὡς γενικὴ, ἀλλ' ὡς ἐπιρρήματικός προσδιορισμός· εἰς τὸ «πυθομένων» μέγχι· ὁστέων (μέγχι τοῦ μυελοῦ τῶν ὁστέων) σηπομένων, Λατ. *medullitus*· διότι δὲν ἐννοεῖται σωρὸς ὁστέων, ἀλλὰ πτωμάτων σηπομένων μέγχι· ὁστέων, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου «περὶ δὲ ῥίνοι μινύθουσιν» (||. Ἡ θεραπεία αὕτη δὲν μοι φαίνεται πολὺ ὑγιεινὴ· ἡ δὲ τελευταία αἰτιολογία δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὴν διδομένην ἐρμηνείαν· διότι ἂν ὁ σωρὸς ἦτο σωρὸς πτωμάτων μέγχι· ὁστέων σηπομένων (κυρ. δηλ. σσηπότων), διὰ τί δὲν ἐδύνατο νὰ εἶνε καὶ σωρὸς ὁστέων;).

ΦΙΛΑΗ [-υ-], ἡ, εἶδος ἀγγείου, ἔκπωμα ἢ ποτήριον βαθύ, ἢ μάλλον ἴσως ἀγγεῖτόν τι λεβητοειδὲς ἀνωθεν πεπλατυσμένον, λεκάνη («γένος τι λέβητος ἐκπέταλον» κατὰ τὸν Σχολ.). «ἀμφίθετος», Ἰδ τὴν λ., Ἰλ. Ψ 270, 616, «χρυσή» Ψ 213, 253, ὅπου χρησιμεύει εἰς προσωρινὴν ὑποδοχὴν τῶν ὁστέων τοῦ Πατρύκλου. (Ἡ ἐτομολογία ἀμφίθετος. Ἡ συνήθεια ἐκ τῆς ρίζ. πι-, πίνω, ἀντὶ τοῦ πιᾶλη δέχθην, ἀντιδίνει πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ εἰς τοῦτο ὅτι ἡ «φιάλη» παρ' Ὀμ. δὲν χρησιμεύει ὡς ποτήριον ἢ ἐκπωμα, ἀλλ' ὡς λέβης ἐπὶ τοῦ πυρὸς τιθέμενος, ὅθεν «ἀπύρωτος» Ψ 270).

ΦΙΛΑΙ, ΦΙΛΑΤΟ, Ἰδ. ΦΙΛΕΑ.

ΦΙΛΕΑ (φιλος), συχρὸν ἐν τῷ ενεσ. 3 παρατ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀσυναίρετον, συνηρημ. δὲ μόνον τὸ γ'. ἐνικ. -εἰ (ἀλλὰ ἡ -εἰσι), ἀπαξ ἢ μεταχ. Ἰων. φιλεῦντας· καὶ τὸ ἀπαρρ. -εἶν ἀντὶ τοῦ -εἶν μόνον ἐν τῷ ἀθετουμ. σίχ. ο 74, παρατ. γ'. ἐνικ. ἐφίλει καὶ φίλει, ἀπαρρ. ἐπικ. φιλήμεναι, ὑποτ. γ'. ἐνικ. φιλέησι, ο 70, θαμιστ. τύπος τοῦ παρατ. φιλέεσκε πλχ., μέλ. ἀπαρρ. ἐπικ. φιλησέμεν, δ 171, ἀόρ. ἐφίλησα ἢ ἀναῦξ. φίλησα, παθ. ἀόρ. γ'. πληθ. ὤρω. καὶ ἐπικ. φίληθεν (ἀντὶ τοῦ ὑποτοῦ ἄλλοις ἐφίληθεν). Ἐκ τοῦ μέσου τύπου πληθ. τοῦ μέλ. φίλησαι εἰς παθ. σημασίαν (Ἰδ. 2, α.) εὐρίσκονται καὶ ἐκ τινος ἐπικ. ἀόρ. ἐφύλην (ὡς ἐκ τοῦ ἀγρ. φύλλω) τὸ γ'. ἐνικ. ἐφίλατο, E 61 καὶ ἀναῦξ. φίλατο, Γ 304, καὶ προστ. φίλαι, E 117, K 280, καὶ γ'. πληθ. ὤρω. φίλωνται, Ἰ. Δῆμ. 117. Α'.) Ἐνεργ. 1) ἀγαπῶ, εὐνοῶ, «τινὰ», Ὀμηρ. πλχ., τοῦναντίον «ἐχθαίρω» δ 692, ο 70, «ἀτιμάζω» I 450· λαμβάνει τοὺς προσδιορισμοὺς «περὶ κῆρι, ἐκ θυμοῦ, κηρόθι» I 486, N 430, ο 369. Πολύκις συνάπτεται μετὰ τοῦ «κῆδομαι» I 342, «αἰδέομαι» ξ 388, «τίω» ο 542, «ἀγαπάωμαι» η 33 καὶ ἄλλων συνωνύμων ῥημάτων. Τιθεσθαι καὶ ἐπὶ θεῶν τῶν εὐνοούντων, προστατευόντων, βοηθούντων, «φιλεῖ δὲ ἡ μητέρα Ζεῦς» B 197, H 204 κ. ἄ., καὶ μετ' αὐτ. πράγματος, «σχέτλια ἔργα» ξ 83, καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ., «τινὰ παντοίην φιλότητα» ἀγαπῶ τινα (δοικύνω εἰς τινα) παντοίαν ἀγάπην, ο 245. Παθ. «ἐκ τινος» ὑπὸ τινος ἀγαπῶμαι, εὐνοοῦμαι, B 668. 2) Ἰδίως· α.) φιλοφρονητικῶς προσεφίρομαι, φιλικῶς ὑποδέχομαι, «φιλεῖω», φιλοξενῶ, ἐπὶ ξένων, Γ 207, Z 45, δ 29, 471, ε 435 κ. ἄ. πλχ. Ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «εἰνίξω» Γ 207, ξ 322 κ. ἄ., μετὰ τοῦ «κομῶ» μ 450. Παθ. «φιλόμαι παρὰ τινι» φιλοξενοῦμαι, ἐνίζομαι παρὰ τινι, N 627, «παρ' ἄμμι φιλήσει» παρ' ἡμῖν θά ξενισθῇ, α 423, ο 281· β.) ἐπὶ σαρκικοῦ ἔρωτος, I 450, σ 325.

Β'.) Μῆς μόνον ἐν τῷ ἐπικ. ἀόρ., ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ἐνεργ., ἀγαπῶ, εὐνοῶ (μόνον ἐπὶ θεῶν), τινὰ, E 61, 117, K 280, «περὶ πάντων» Γ 304, Ἰ. Δῆμ. 117. (||. Ἡ καθομιλ. ἔωσσε τὸ ῥῆμα εἰς τὴν εἰδικωτάτην σημασίαν τοῦ κύνειν, «φιλω»).

ΦΙΛΗΡΕΤΜΟΣ, ὄν, ἐπικ. (φιλος, ἐρετμός), φίλος τῶν ἐρετμῶν, τῶν κωπῶν, φιλόκωπος, ἐπίθ. τῶν Παρίων καὶ Φαίάκων, Ὅδ. α 481, ε 386, ο 96 κ. ἄ.

ΦΙΛΗΤΟΡΙΔΗΣ, ἄνδρ., υἱὸς τοῦ Φιλήτορος, δ Δημοῦχος, Γ 457.

ΦΙΛΟΙΤΙΟΣ [-υ-], ὄ, πιστός ποιμὴν τοῦ Ὀδυσσεύς, ο 185, φ 189 ἔξ.

ΦΙΛΟΚΕΡΤΟΜΟΣ, ὄν, φιλόψυχος, φιλοσκόμων, χ 287 ἔ.

*ΦΙΛΟΚΡΟΤΟΣ, ΟΝ, ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον, φίλος τοῦ κρότου, τοῦ κατὰ τοὺς χοροὺς, ἐπιθ. τοῦ Πανός, Ὑμ. 48 (19), 2.

ΦΙΛΟΚΤΕΑΝΟΣ, ΟΝ (φιλ., κτεάνον), ὑπερβ. -ΝΑΤΑΤΟΣ, φιλοκτεάνων, φιλοκερδής, ἐπομ. πλεονέκτης, μόνον Α 422 †.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, ΑΟ, ὁ υἱὸς τοῦ Ποίαντος ἐκ τῆς ἑν Θεσσαλίας Μελιόβιας, περιδύτης τοξότης, κάτοχος τῶν τοξῶν τοῦ Ἡρακλέους, ἀνευ τῶν ὁποίων ἀδύνατος ἦτο ἡ ὕλωση τῆς Τροίας. Ἐπὶ τῆς μετέπειτα ἐξαφανισθείσης νήσου Χρύσης τῆς παρὰ τὴν Αἴθων, μέλλον νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸν αὐτὸν ὑπάρχοντα βωμόν τῆς Χρύσης Ἀθηνᾶς ἢ Ἀρτέμιδος, ἐφ' οὗ ἔπρεπε νὰ θυσιάσωσιν, ἐδήχθη ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄψεως ἐπικινδύνως, καὶ ὡς ἐκ τούτου νοσῶν ἐξετέθη ἔξ ἑγκατελείφθη ἐν Αἴθῳ, (κατὰ δὲ τὴν μεταγενέστεραν παράδοσιν ἰαθείς ὑπὸ τοῦ Μαγάνου προσήχθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς εἰς τὴν Τροίαν) Β 718 ἐξ., γ 490, θ 219.

*ΦΙΛΟΚΛΗΣ [-.-], ἔς (φιλ., κλός), φιλόδοξος, φιλότιμος ἢ φίλος τῆς χαρᾶς, εὐφροσύνης ἢ ἐπιδείξεως, ὥδη, κῶμος· μόνον Ὑ. Ἑρμ. 375, 481 (ἢ ὅπου μάτην ἠθέλησάν τινες νὰ διορθώσωσι τὴν λ. εἰς τὴν ἀλλαχόθεν γνωστήν: φιλομειδής ἢ ἐρικυδής, ἴδ. Βαουμ. εἰς τὰ ἀνωτ. χωρία).

*ΦΙΛΟΛΗΙΟΣ [-.-], ΟΝ (φιλ., λήϊη=λεία), φίλος τῆς λείας, φιλόρπαξ, μόνον Ὑ. Ἑρμ. 335. ΦΙΛΟΜΕΛΟΣΤΑΣ, ἢ, ἴδ. ΦΙΛΟΜΕΛΟΣΤΑΣ.

ΦΙΛΟΜΜΕΙΔΗΣ, ἔς, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ φιλομειδῆς (ἐκ τοῦ φιλ. καὶ μειδᾶω=μειδιάω. Τὸ δὲ διπλὸν μ τὸ παρὰ τοῖς ἐπικοῖς προέκυψε κατ' ἀφομοίωσιν ἐκ τοῦ φило-σμειδῆς· διότι τὸ μειδιάω εἶχε κατ' ἀρχὰς ἐναρκτικὸν σ, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς Σανσκριτ. ρίζ. smi ἢ τοῦ παλαιοῦ Γερμ. smielen), φιλόγελως, ἀγαπῶν τὰ μειδιάματα, τοῦ γέλωτος, σύνθεσις ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὡς φαίνεται, εὐφροσύνου καὶ φιλαρέσκου, Γ 424, Ε 375, θ 362 κ. ἀ.

ΦΙΛΟΜΗΛΙΔΗΣ (ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' καὶ Ἀρεῖς ἐγράφει Φιλομηλίδης), ΑΟ, ὁ, κατὰ τὸν Εὐστάθιον βασιλεὺς τῆς Λέσβου, προκαλῶν πάντας τοὺς παραπλέοντας εἰς πάλιν, ὡσαύτως δὲ καὶ τοὺς ἐκεῖ προσωρισθέντας Ἀχαιοὺς, δ 343, ρ 134. Ὁ Ἀρεῖς θεωρεῖ τὸ ὄνομα κατὰ τύπον μόνον πατρωνυμικόν, ὁ δὲ Γράσοφ ὄντως πατρωνυμικόν, σημαίνον τὸν υἱὸν τοῦ Φιλομηλέως.

ΦΙΛΟΣΕΙΝΟΣ, ΟΝ (φιλ., σεῖνος), Ἰων. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ φιλόφενος, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ξένους, νὰ ὑποδέχεται καὶ νὰ ξενίζῃ αὐτούς, Ὅδ. ζ 424, θ 576, ν 202.

ΦΙΛΟΠΑΙΓΜΝΗ, ΟΝ, γεν. ΟΝΟΣ (φιλ., παίζω), ἀγαπῶν τὰ παίγνια, τὰς παιδικὰς, φιλοπαίγμων, „παιγνιδίαρις“, „ὀρχηθμός“ ψ 434 †.

ΦΙΛΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΟΝ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ φιλοπόλεμος, Ὑ. Π 65, 90 κ. ἀ. πλχ.

ΦΙΛΟΣ, Η, ΟΝ (ἑτυμολογ. ἀμφίβολος), συγχα. ΦΙΛΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ. Ὁμ. πλχ., ἐπικ. ΦΙΛΙΩΝ, ΟΝ μόνον τ 351, ω 268, ὑπερβ. ΦΙΛΑΤΑΤΟΣ, Η, ΟΝ, Ὁμ. πλχ. 4) Παθ. ἀγαπητός, προσφιλής· α) ἐπὶ προσώπων, Ὁμ. πλχ., συνάπτεται μετὰ τοῦ αἰδοῦ· Σ 386 κ. ἀ., μετὰ τοῦ τιμίου· κ 38, κ. ἀ. ὁμ., προσδιορίζεται διὰ τοῦ περι κῆρι· Ω 423 συντάσσεται μετὰ δοτ. φίλος τινί· Α 381, Γ 402 κ. ἀ., εἰρωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἐχθροῦ, Χ 44. Συχνόν εἶνε εἰς τὰς προσηγορίας· φίλε ἐκυρέ· Γ 472 κ. ἀ. φίλον τέκος· Γ 402, ζ· φίλε τέκνον· β 363, γ 484, α 125, ὡς συντασσόμενον κατὰ τὸ ναοῦμενον, ἀντὶ τοῦ φίλε πατήρ. Ἀντὶ κλητικῆς τίθεται ἢ ὄνομα, οἷον· φίλος ὦ Μενέλαε· Δ 489 κ. ἀ. πλχ., καὶ σύ, φίλος· α 304, πρβλ. Ι 604, Φ 406 κ. ἀ. Ὡς οὐσιαστικόν, „φίλος“, ἢ ὅηλ. „φιλινάδα“, νόσφι, τῆλε φίλων· Σ 286, β 333 κ. ἀ. πλχ., συχνόν εἰς τὰς προσηγορίας· φίλε, φίλος· ἴδ. ἀνωτ., τλητὸς φίλοι· Β 299, δευτε φίλοι· Ν 481 κ. ἀ. φίλοι· δ 722· θ.) ἐπὶ πραγμάτων· ἔρις· Ε 891, δαίς· θ 218, γέρας, δῶρα, δόσις κ.τ.τ.· Ὁμ. πλχ., γ.) ἰδίως τὸ οὐδέτε. ἐνικ. φίλον ἐστί τινι· εἶνε εἰς τινα ἀγαπητόν, ἀρεστόν, ἀρέσκει εἰς τινα, ἀγαπᾷ τις, (δοκεῖ, Λατ. placet)· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο· μὴ τὸ θελήσῃ (ἐπομ. μὴ τὸ δῶσῃ) ὁ Ζεὺς, η 316, εἶκε περ ὕμμι φίλον γένοιτο· Η 387, (ὅπου συνάπτεται μετὰ τοῦ ἡδύ·), φίλον ἔπλετο θυμῷ· ν 145, 335· μετ' ἀπαρφ., ὅπερ μάλλον ἐπεσήχθη· εἶνε προηγουμένης δεκτικῆς ἀντωνυμίας, εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι, νοστήσαι Ὀδυσσεύα· α 82. Κατὰ τινὰς τίθεται εἰς τὴν φράσιν ταύτην καὶ ὁ πληθ., οἷον· αἰεὶ τοὶ τὰ κακ' ἐστί φίλοι πρὸς μαντεύεσθαι· πάντοτε ἀγαπᾷ ἡ ψυχὴ σου τὰ κακὰ νὰ μαντεύῃ, Α 406, ἐνθα φίλ ὀπταλᾶ κρέα ἐδμεναι· Δ 345, πρβλ. καὶ ρ 15· κατ' ἄλλους ὁμως ὀρθότερον θεωρεῖται τὸ ἀπαρφ. ὅχι ὡς ὑποκείμενον, ἀλλ' ὡς ἐκφράζον τὴν σχέσιν τὴν ὑπὸ τῆς αἰτιατικῆς ἐκφραζομένην ἐν τοιαύτῃ πλοκῇ, τὴν σχέσιν τοῦ· κατὰ τι, ἢ ὡς ἐλλειπτικόν τοῦ· ὥστε θ.) ποιητικῶς εἰς περιφρασίν τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας, διότι πᾶς τις ἀγαπᾷ τὰ εἰς αὐτὸν ἀνήκοντα· ἢ πρῶτον ἐπὶ τῶν πλησιεστάτων συγγενῶν ἢ στενωπῶν φίλων, οἷον· φίλη μητρί· Ι 555· φίλῳ ἐταίρῳ· Α 345, πρβλ. Χ 408, β 47, λ 327· ἔπειτα ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, φίλον κῆρ· δ 270, φίλα γούνατα· Η 271, φίλα γυῖα· θ 233 κ. ἀ., ὡσαύτως· φίλα εἴματα· Β 261, φίλης αἰῶνος· Χ 58. (1. Νομίζω ὅτι ἐν ταῖς ἀνωτέρω τὸ ἐπιθετον· φίλος· δὲν χρησιμεύει ἀπλῶς εἰς περιφρασίν τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐκφράζει ἢ τοιαύτην τινὰ συμπάθειαν, οἷαν ἐν τῇ οἰκείᾳ ὁμιλίᾳ τῆς καθομιλουμένης τὰ ὑποκοριστικὰ· θέν· φίλον ἦτορ, φίλον κῆρ· ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ „καρδούλα μου“ ἢ τὰ· φίλα γούνατα· πρὸς

τὸ „γονατέκια μου“ κ. οὐ. καθ΄). εἰ) τὸ οὐδέτερον, ὡς οὐσιαστικόν, «φίλα ἐργάζου, αἱ τινι» ἀρεστὰ εἰς τινά, ἵνα ἀρέσκω εἰς τινά, πρὸς εὐχαρίστησιν τινος, ω 210. 2) Ἐνεργ. ἀγαπῶν· οὕτως ἐρμηνεύεται τὸ α 313 «φίλοι ξένοι ξένοισι διδοῦσι», ἀλλ' εἶνε δυνατόν νά ἐρμηνευθῇ: οἱ ἀγαπητοὶ ξένοι (|| καὶ οὕτως ἐρμηνεύει ὁ Ἀμεῖς, ὅστις τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐπιθέτου προσυπονοεῖ καὶ εἰς τὸ ἕτερον οὐσιαστικόν: φίλοι ξένοι φίλοις ξένοις, τούτεστιν οἱ ξένοι ἐν ἀμοιβαίᾳ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπῃ)· φιλικός, εὐμενής, εὐνοϊκός, συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἥπιος» Ω 775, «φίλα μήδεα εἰδώς» ἔχων φιλικὴν πρὸς τινά διαθέσιν, φιλικὰ φρονῶν, Ρ 325. Τὸ οὐδέτερον, πληθ. ὡς οὐσιαστ., «φίλα φρονῶ τινι» ἔχω φιλικὴν γνώμην ἢ διαθέσιν πρὸς τινά, εἰμαι εὐνοϊκός πρὸς τινά, Δ 219, Ε 116· προβλ. ἐνδρ 1)· ὡσαύτως καὶ «φίλα εἰδώς» γ 277. [Τὸ εἶνε βραχύ· ἀλλὰ καὶ μακρόν τὸ τῆς κλητ. φίλε ἐν τῇ πρώτῃ ἄρσει, Δ 155, Ε 359, Φ 308, ὅπου ὁ Βέκκερ, ἐν τῇ Β'· τονίζει κατὰ τὸν Πτολεμαῖον τὸν Ἀσκαλωνίτην παρ' Εὐστάθ. εἰς Ε 359: φίλε].

*ΦΙΛΟΣΤΕΦΑΝΟΣ [φ., στ., φ., στ., φ., στ.], ὄν (φίλος, στέφανος), ὁ φίλος: τῶν στεφάνων, ὁ ἀγαπῶν τοὺς στεφάνους, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ὡς φίλης τῶν ἑορτῶν καὶ διασκεδάσεων. Ὑ. Δῆμ. 102.

ΦΙΛΟΤΗΣ [φ., στ., φ., στ., φ., στ.], ἡ (φίλος), ἡ «φίλια, ἀγάπη», Π 282 κ. ἀ. «φιλότητι»· φιλίας ἔνεκα, «ἀπὸ ἀγάπης», Γ 453, γ 363, «χαριζόμενος φιλότητι» ὑπὸ φιλίας χαριζόμενος, κ 43· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας τῶν ἐθνῶν φιλίας, «φιλότητα τάμνω» συνάπτω φιλίαν, Γ 73, 94, ὡσαύτως «βαλλῶ» Δ 4, «τίθημι» Δ 83· ἰδίως β') φιλοξενία, φιλικὴ ὑποδοχὴ, «φίλευμα», Γ 354, ο 55, 197· γ') ἐρωτικὴ διάθεσις, «ἀγάπη», συνουσία, ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «εὐνή» Γ 445, Ε 209, ο 267 κ. ἀ., «φιλότητι μιγῆναι, ὁμωθῆναι, μιγάσθαι» Ἰδ. τὰ ῥήματα, «ἐν φιλότητι μίγασθαι» Β 232 κ. ἀ. Ἐκ τούτου

ΦΙΛΟΤΗΣΙΟΣ [φ., στ., φ., στ., φ., στ.], ἡ, ὄν, εἰς τὴν φιλότητα, τὸν ἐρωτά, τὴν συνουσίαν ἀνέγκων, «φιλοτήσια ἔργα» ἀφροδίσια, λ 246 τ.

ΦΙΛΟΦΡΟΝΙΑ [φ., στ., φ., στ., φ., στ.], ἡ (φιλόφρων), φιλικὴ διάθεσις, εὐμένεια, ἐπιεικεία, πρῶτης, Ι 256 τ.

ΦΙΛΟΦΥΛΙΑΣ [φ., στ., φ., στ., φ., στ.], ἡ, γεν. ἐός, φίλος τοῦ ψεύδους, τῆς ἀπάτης, «καὶ σὺ φιλοψευδῆς ἐπέτορ» καὶ σὺ ἀγαπᾷς τὰ ψεύματα, Μ 164 τ.

ΦΙΛΑΤΟΣ, ΦΙΛΑΓΡΟΣ, Ἰδ. ΦΙΛΟΣ.

*ΦΙΛΑΤΡΑΙΟΣ, ὁ (φίλτρον, -ὸ ε. σταφυλίνος, φωτόν τι συγγενὲς πρὸς τὸ καρπὸν ἢ δακτύλιον, ὅπερ ὡς διεγερτικὸν πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκαλεῖτο διὰ τὴν τοιαύτην αὐτοῦ χρῆσιν καὶ φίλτρον Διοσκουρδ. 3, 59· δ, 75, τὴν σήμερον ἐν Κρήτῃ „σταφυλινό“), κωμικὸν ὄνομα μῦθος ἐν τῇ Βιαιαρχ. 229.

ΦΙΛΩΝ. ἐπὶρ. ἡδέως, ἀσμένως, εὐχαρίστως, «ὄρω» Δ 347 κ. ἀ., κατὰ ὅς τὸν Ἀμεῖν καὶ ἐν τῷ τ 461 (|| «χαίροντα φίλως χαίροντες ἐπεμπον» ὅπου, νομίζω, ὁρθότερον εἰκάσειν ὁ Δάντζερους διορθῶν τὸ τῶν ἀντιγράφων φίλως εἰς φίλοις· ἄλλοι δὲ γράφουσι φίλην).

ΦΙΤΡΟΣ (κατὰ συγκοπήν, ἐκ τοῦ ἄλλρ. φιτωρός, ὅπερ ἐκ τοῦ φιτώ, φίτω) δένδρου κορμός, στέλεχος, „κούτσουρο“, Μ 29, Φ 314, Ψ 123, τῆς δὲ Ὁδ. μόνον μ 11.

ΦΛΕΓΩ (κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ: φλέγω), ἔταρος ποι. τύπος τοῦ φλέγω, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. τῷ ἐνεργ. -ει, -ουσι, μετοχ. -οντι, καὶ τῷ παθ. γ'· πληθ. εὐκτ. φλεγεσθῶτο· ἀ) μεταβ. „καίω“, καταφλέγω, πυρπολῶ, «πόλιν», Ὑλ. Ρ 738, παθητικ. Ψ 197· β') ἀμετάβ. φλέγομαι, „καίω“, Σ 211, Φ 358.

ΦΛΕΓΜΑ, ΑΤΟΣ, τὸ (φλέγω), φλόξ, πορκαῖα, πῦρ, Φ 337 τ.

ΦΛΕΓΚΑΙ [φ., στ., φ., στ., φ., στ.] καὶ ΦΛΕΓΓΕΣ, οἱ (γεν. φλεγώνων, Ὑ. Ἀπ. 278), φύλον πολεμικόν καὶ λεηστρικόν κατοικοῦν κατὰ τὸν Στράβωνα, Στέφανον τὸν Βυζάντιον καὶ τὰ Ἑνετικά σχολία ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Γυρτώνα, ὅθεν ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις μετεναστεύσαν εἰς τὴν Βοιωτίαν, Ν 302.

*ΦΛΕΓΓΑΣ [φ., στ., φ., στ., φ., στ.], ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρεως, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, πατήρ τῆς Κορωνίδος, Ὑλ. 15 (16), 3.

ΦΛΕΓΩ (συγγ. τῷ Λατ. fulgeo, flagro), γ'. ἐνικ. τοῦ παθ. ἄορ. τῆς εὐκτ. φλεγεῖν, Ἐπὶγ. 14 (15), 23· μεταβ. καταφλέγω, „καίω“, «πῦρ φλέγει» (ἔξοπακ. ἀκρίδα), Ὑλ. Φ 13. Παθ. «ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο» καταφλέγοντο ὑπὸ τοῦ πυρός, Φ 365.

ΦΛΕΩ, ΒΟΣ, ἡ (φλέω=φλεF, ὅπερ ἐκ τῆς ρίζ. φλν, Λατ. fluo), φλέψ, „φλέβα“, Ν 546 τ (ὅπου ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ κατὰ μὲν τὸν Σχολιαστ. «τὴν κοιλὴν φλέβα, τὴν ἐκ δεξιῶν τῆς ῥάχως ἀνερχομένην ἀπὸ τοῦ ἥπατος καὶ κατὰ τὸ διάφραγμα χωροῦσαν ἐπὶ τὴν καρδίαν ἢ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὸν τράχηλον», κατ' ἄλλους δὲ φυσικώτερον τὴν μεγάλην ἀρτηρίαν ἢ ἀρτηνίαν).

ΦΛΙΔ [φ., στ., φ., στ., φ., στ.], ἡ, παραστάς, παραστάτης, ὁ ἄλλως λεγόμενος σαθμός, τὸ μεταξὺ ἀνωφλίου καὶ κατωφλίου ξύλον τῆς θύρας, τὸ ἐκατέρωθεν αὐτῆς, ρ 221 τ.

ΦΛΟΓΕΟΣ, ἡ, ὄν (φλόξ), κυρ. φλογερός· ὅθεν ἑξαστράπτων, λαμπρός, φαινός (κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθ. = ὀρός, ταχύς)· ὄχεα, Ὑλ. Ε 745, Θ 389.

ΦΛΟΙΟΣ, ὁ, φλοῖος, „φλοῦδα, φλοῦδι“ (ἐκ τοῦ φλοῦς ἑτέρου τύπου τοῦ φλοῖος) τοῦ δένδρου, Α 237, Ὑ. Ἀφρ. 272.

ΦΛΟΙΣΜΟΣ, ὁ, ποιητ., κυρίως ὁ κυματισμός, ταραχὴ τῆς (διὰ τοῦτο «πολυφλοῖστος» λεγόμενης) θαλάσσης, ὅθεν κυμαίνομενον πληθος· ἀνθρώπων, ὁμίλος, καὶ ἰδίως τύφθη των

μαχομένων, *Π. Ε 322, 469, Κ 416, Υ 377.

Φλόξ, φλογός, ή (φλέγω), φλόξ, „φλόγα“, Ι 212 κ. ά., *Ηφαιστοίς· ή φλόξ του Ηφαιστου, τουτέστι μεγάλη πυρά, κατ' αντίθεσιν πρός τὸ μικρόν πῦρ τῆς Έστίας, Ρ 88, Υ 33· ὅθεν ή φλό τῆς νεκρικῆς πυρᾶς, Υ 228 κ. ά., ὡς σημαίνει ταχύτης, Ν 39, Υ 423 κ. ά. Τῆς δὲ Ὁδ. μόνον ω 71.

Φλίη (φλέω, ἴδ. ΦΛΟΙΟΣ, ΦΛΟΙΒΟΣ), κοματιζω, ἴδ. ΑΝΑΦΛΙΗ.

Φοβέομαι, -εἶ, -έουσι, παθ. -εῖται, ἀπαρρ. -έεσθαι, μετοχ. Ἰων. -εόμενοι, παραρ. Ἰων. καὶ ἐπικ. γ'. πληθ. φοβέοντο, Ζ 41 κ. ά., ἀόρ. ἐφόθησα, ἀναϋξ. φόθησα, μέσ. μέλ. φοβήσομαι, ἴδ. κατωτ. 2), παθητ. ἀορ. γ'. πληθ. ἐφόθηθεν, Ε 498 (κατὰ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β'. φόθηθεν) καὶ ἀναϋξ. φόθηθεν, π 163, Δωρ. ζ' ἐπικ. ἀντί τοῦ ἐφοδήθησαν, μετοχ. -οίς, ἐκ τοῦ παθ. παρακ. πεφοδήμαι γ'. πληθ. τοῦ ὑπερσ. ἐπικ. καὶ Ἰων. πεφοδήατο, Φ 206, καὶ μετοχ. πεφοδημένος, Κ 510. 4) Ένεργ. „σκιάζω“, ἀποδιώκω, ἐκ μὲν τρέπω εἰς φυγὴν καὶ μόνον τρέπω, Δατ. fugare (ταύτην τὴν σημασ. ἔχει πανταχοῦ παρ' Ὁμ.), μετ' αἰτ., Α 473, 406, Ν 300, Π 689 κ. ά., μετὰ δοτ. ὄργ., *δουρί· Υ 487, τρομάζω, „φοβίζω“, Βατρ. 291. (Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν λαμβάνουσι τινες τὸ ῥῆμα ζ' ἐν τῇ Ο 91, 230 ἀνευ τινός· ἀνάγκης). 2) Παθ. τρέπομαι εἰς φυγὴν, τρέπομαι, φεύγω ἔντρομος. (Τὴν δὲ σημασ. [δέδια], φοβοῦμαι, ἀγνοεῖ ὁ Ὁμ., διό καὶ οὐδέποτε συντάσσεται τὸ ῥῆμα τοῦτο μετὰ τοῦ Μή), Ε 440, Κ 510 κ. ά., *φοβ. ὑπαιθα, προτροπάδην, ἀνὰ νῆας κατὰ μέσον πεδίον· πλγ. τῆς Ἰλ., *διὰ σταθμοῦ· π 163 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.), *φοβ. ὑπὸ τινος· Α 449 καὶ *ὑπὸ τινι· Ο 637· ἀλλὰ καὶ *φοβ. τινά· φεύγω τινά, Χ 250 (ἐνθα κεῖται ὁ μέσ. μέλ. φοβήσομαι εἰς παθ. σημασίαν). Έκ τοῦ

φόβος (φέδ-ομαι) φυγῇ, τροπῇ (οὕτως αἰετοῦ παρ' Ὁμ. κατὰ τὴν ὁρὴν παρατήρησιν τοῦ Ἀριστάρχου) Ἰλ. πλγ., τῆς δὲ Ὁδ. μόνον ω 57, *μήτωρ φόβου· Ε 272, Ο 408, ἴδ. ΜΗΣΤΑΡ, *φόβος Ἀρηος· ή φυγὴ τοῦ Ἀρείως, τουτέστιν ή ἐν τῇ μάχῃ, Β 767, *φόβον ποιεῖν Ἀχαιῶν· τρέπειν εἰς φυγὴν τοὺς Ἀχαιοὺς, Μ 432. Ἐπιρ. φόβονδε εἰς φυγὴν, *φόβονδ' ἔχειν ἱπποῦς· κρατῶ, διεσθύνω τοὺς ἱπποὺς εἰς φυγὴν, Ο 439, *φόβ. τρωπάζειν· Ο 666, *φόβονδε ἀγορεύω· εἰς φυγὴν συμβουλεύω, δ ε. διὰ τῶν λόγων μου προτρέπω, Ε 252. Εἰς τὴν σημ. τοῦ φόβου, [δέους], τρόμου ἐκλαμβάνουσι τὴν λ. ἐν τῇ Ι 2, *φύζα, φόβου ἑταῖρη· *Ἄλλ' ἐνταῦθα ή *φύζα· δὲν εἶνε ή φυγῇ, ὥς νά εἶνε ἀνυπόφορος ή ἔννοια· φυγῇ τῆς φυγῆς ἑταῖρα, καὶ νά καταφύγωμεν εἰς τὴν μετέπειτα συνήθη σημασίαν τοῦ *φόβου, ἀλλὰ σημαίνει

καθ' ὃ ὁρθῶς παρατήρησεν ὁ Ἀριστάρχος, τὴν ἐκπληξίν, τὴν κατάπληξιν, ἥτις ἐν τῇ φυγῇ καταλαμβάνει τοὺς ἡττηθέντας καὶ διὰ τοῦτο ὁρθῶς λέγεται *φόβου ἑταῖρη·. Ἐνι δὲ καὶ ἐν Ρ 667 *πρὸ φόβου·· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὁρθῶς ἐρμηνεύεται παρὰ τοῦ Σχολ.: ὑπὸ τοῦ φόβου, δ ε. ἐνεκα τῆς φυγῆς, ὡς τραπέντες εἰς φυγὴν. Ὡσαύτως ἐρμηνεύειον καὶ Α 544 *Ζεὺς Αἰάντ' ἐν φόβον ὤρσεν·· ἐνίθαλεν εἰς αὐτὸν φυγὴν, τουτέστι προέτρεψεν αὐτὸν εἰς φυγὴν, πρὸλ. ζ' 546 *τρέσος παπτήνας· ἴδ. τρέα). Β'.) Πρασσωποῖα Φόβος, ὁ, υἱὸς ζ' ὁπαδός τοῦ Ἀρείως, ἀδελφός τοῦ Δείμου, Δ 440, Ν 299. Ἐν τῇ Ο 419 προστάσσεται μετὰ τοῦ Δείμου νά ζεύγῃ τοὺς ἵππους τοῦ Ἀρείως.

Φοῖβος, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, συνήθως *Φοῖβος Ἀπόλλων· Α 43, Ε 344 κ. ά. πλγ., *Απόλλων Φοῖβος·· μόνον ἐν τῇ Υ 68. Πολυλάκι· δὲ καὶ μόνον *Φοῖβος· Α 443, Ο 221 κ. ά. πλγ. (Πιθανῶς κατὰ τὸν Σχολ. ὁ Φωτεινός, καθάρος, ὡς θεὸς τοῦ φωτός· ὄντος τοῦ Ἀπόλλωνος. Εἶνε δὲ συγγεν. τοῦ φάος, ὅπερ ζ' φάως λέγεται ὥστε Φοῖβος=φῶβος κατὰ τὸν Κούρτιον. Κατ' ἄλλους δὲ εἶνε ὁ πεφωτισμένος διὰ τὴν προφητικὴν ιδιότητα τοῦ θεοῦ. Κατὰ δὲ τὸν Ἑρμαννον παράγεται οὕχι ἐκ τοῦ φάως, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀγρ. ἐνεργ. φέδω=ἀποσώσω, οἷς ὁ Τυρρηνικός θεός, Februus, δ ε. removens noxia, ἀλγίστακος, οἷος· ἐλευεῖτο ὁ Ἀπόλλων. Τέλος κατὰ τὸν Δοϊδεῖρ. ἐκ τοῦ φόβη ἀντὶ τοῦ φάβιος, δ ε. κομήτης, εὐκομος, Δατ. caesariatus.

ΦΟΙΝΗΕΙΣ, ΕἶΣΑ, ΕΝ, ἐπικ. (ἄγρ. φοινή=φονή κατὰ τὸν Γοῖδελοῦ), ἐρυθρός, αἱματόχρους, „κόκκινος“ (ὡσάν τὸ αἷμα), Ἰλ. Μ 202, 220. (||. Κατὰ τὸν Σχολ.: αἱμοβαφής, ὁ ἐν τῷ ἴδιῳ αἵματι βεβαμμένος, καθημαγμένος· καὶ ἴσως ὁρθότερον· διότι ὁ ἐν τῇ Β 308 *δαφονός·· εἶνε μόνον· ἐπὶ πάντα.).

ΦΟΙΝΙΚΙΣ [-], (κατὰ τὸν Δοϊδεῖρ. ἐκ τοῦ φοῖκις 1)=πορφύρα οἱ, ἐνικ. Φοῖνις, κάσσαι τῆς Φοινίκης, ἴδ. τ. λ., Ο 415, Υ 744, ἥδη ἐπὶ Ὁμήρου γνωστοί ὡς ἔθνος ἐμπορικόν, κερδοσκοπικόν καὶ πανοῦργον (ξ 288 κ. ά.), διὰ τὴν ναυτιλίαν καὶ τὰς τέχνας περιόητον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν πειρατείαν οὕχ ἦττον διαδοώμενον, δ 84, ν 272 ἔξ.

ΦΟΙΝΙΚΗ (συνήθ. ἐκ τοῦ φοῖνις 2)=„χοορμας“, ή χώρα ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Ἀσίας, πρὸς βορρᾶν τῆς Ἰουδαίας, μετὰ τὸ ποταμὸν Ἐλευθέριον καὶ τὸν ὄρος Καρμηλίου, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὴν Σιδῶνα, δ 83, ξ 291.

ΦΟΙΝΙΚΟΕΙΣ, ΕἶΣΑ, ΕΝ, ἐπικ., μόνον τὸ θηλ. παρ' Ὁμήρ. (φοῖνις 1), πορφύρεος, πορφυρόχρους, „κόκκινος“ (ὡσάν τὸ αἷμα), *χλατὰ· Κ 433, ξ 500, π 418, *σμάδιγγος· αἱματι φοιν· Υ 717 (||. κοκκινίζουσαι ἐκ τοῦ σμῆδῶσαντος αἵματος, πρὸλ. *σμάδις αἱματόςσα· Β

267).—Τό εἶνε μακρόν· ὅθεν εἶνε ἀνάγκη τὸ ὀηλ. ὅτεσσα νὰ ἀναγνώσθῃ κατὰ συνίτησιν.

ΦΟΙΝΙΚΟΠΑΡΕΟΣ [-., -.,], ὄν, ἐπικ. (φοινίξ, παρειά), πορφυροχρῶς· ἔχων τὰς παρειάς, „κόκκινον μέγαυλον“, μόνον «νηδ»· με πορφυρὰ τὰ πλάγια, *Ὁδ. λ 424, ψ 271. Πρὸλ. ΠΙΛΑΤΟΠΑΡΕΟΣ.

ΦΟΙΝΙΞ, ΙΚΟΣ [-.,], ὁ, 1) ὁ Φοινίξ, ὁ κάτοικος τῆς Φοινίκης, ἴδ. ΦΟΙΝΙΚΕΣ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγνήτορος, ἀδελφὸς τοῦ Κἀδμου καὶ τῆς Εὐρώπης, κατὰ δὲ τὸ Ξ 324 πατὴρ τῆς Εὐρώπης, ἃν δὲν εἶνε ὁρθότερον νὰ ἐκλήθῃ ἐνταῦθα τὸ ὄνομα ὡς ἐθνικόν. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, παιδαγωγὸς τοῦ Ἀχιλλεύου· καὶ ὁπαδὸς αὐτοῦ ἐν Τροίᾳ. Δι' ἀπύγνωστον τινα ἔρωτα λαβὼν τὴν κατάραν τοῦ πατρὸς ἐφυγεν εἰς τὴν Φθίαν πρὸς τὸν Πηλέα, ὅστις κατέστησεν αὐτὸν ἡγεμόνα τῶν Δολοπῶν, I 168, 427, 432 ἐξ. Π 496, Ρ 555 ἐξ. Τ 331.

ΦΟΙΝΙΞ, ΙΚΟΣ, ὁ, Α'. Οὐσίας. 1) πορφυρὰ, χρῶμα πορφυροῦν, κόκκινον ὀηλ. ὡς τὸ αἷμα (κατὰ τινα; ὡς ἐπινόημα τῶν Φοινίκων· ἀλλ' ἴδ. ἡ ΦΟΙΝΙΚΕΣ), Δ 441, Ζ 249, Η 305, Ο 538, φ 201 κ. ἀ. 2) φοινίξ, „χοιρμαδιὰ“, ξ 163, Υ. Ἀπ. 417. Β'.) ὡς ἐπὶ πορφυροῦς, πορφυροχρῶς, ἐν γένει πυρρός, κόκκινος, περὶ ἱππου, Ψ 454.

ΦΟΙΝΙΞ, Η, ὄν, ποιητ. (ΦΕΝ, φόνος), ἐρυθρός, αἱματόχρους, „κόκκινος βαθύς“, «αἷμα» σ 97 f.

ΦΟΙΝΙΞΕΑ, ὀηλ. τοῦ Φοινίξ (ἀντὶ τοῦ Φοινίκ- j-a), ἡ ἐκ τοῦ θῆνους τῶν Φοινίκων, Ο 417, 425.

ΦΟΙΝΙΞ, Η, ὄν (φόνος)· ἀ. ἐρυθρός, αἱματόχρους, „κόκκινος βαθύς“, «αἷμα» Π 459 f. β'.) φοινικός, Υ. Ἀπ. 362.

ΦΟΙΤΙΑ (ἀμφιδύλ. ἐτυμολογ.), παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἐνερ. καὶ παρὰ μετὰ ἡ ἀνευ ἀδείξεως, εἰς τοὺς εἰρη. τύπους· φοιτᾷ, φοιτῶσι, φοίτα, φοίτα, ἐφοίτων (ἀ. ἐνικ. καὶ γ'. πληθ.), φοίτων, γ'. δυνκ. φοιτήτην ἀντὶ τοῦ ἐφοιτάτην Μ 266, μετοχ. δυνκ. φοιτῶντε, ἔτι δὲ καὶ κατὰ μετοχ. τοῦ ἀορ. φοιτήσασα Γ 6, ὑπάγω ἡ ἐρχομαι κατ' ἐπανάληψιν, μετὰ σπουδῆς, τῆδε κάκεισε τρέχω, περιφύρομαι, περιέρχομαι, Ν 760, κ 449 κ. ἀ. «ἐνθα, πάντοσε, πάντη» Β 779, Μ 266, Γ 6, «φοιτῶντε εἰς εὐνὴν» Ξ 296, «διὰ νῆος ἐφοίτων» ἔτρεχον ἄνω καὶ κάτω ἐν τῇ πλοίῳ, μ 420· ἐπὶ τῶν πτηνῶν περιπίταμαι, τῆδε κάκεισε πετώ, β 482.

ΦΟΙΤΙΖΑ ἐπικ.=φοιτᾷ, μόνον ἐν τῇ θαμνιστικ. τύπῳ τοῦ παρατατ. «φοιτίζεσκε» Γμ. 25 (26), 8.

ΦΟΛΚΟΣ, ὁ, μόνον ἐν τῇ Β 217 f ὡς ἐπίθετον τοῦ Θεραίου. Σημαίνει δὲ κατὰ τὸν Βούττιμαννον (ὅστις ἱκανῶς ἀνεσκεύασε τῶν ἀρχαίων τὴν τε ἐτυμολογίαν παρὰ τὸ φάσα ἔλκω καὶ τὴν ἐρμηνείαν· παραδιδῶν, στρατός, ἀλλοιθωρός)

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

τὸν στρεβλόπορον [ραιδόν, ραιδοσκελῆ], „στραβοπόδην“, συγγεν. πρὸς τὸ Λατ. vulgus καὶ παράγεται ἐκ τοῦ ἔλκω, Γέλκω, ἀντὶ τοῦ· Γολκός· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλείνον καὶ Κούρτιον σημαίνει μὲν τὸ αὐτὸ, παράγεται δὲ ἐκ τῆς βίξης φαλκ, ἥτι· ἀναφαίνεται μὲν κάλλιστα εἰς τὰ Λατ. falx, falcatus, fiden, οὐχ ἦττον δὲ καὶ εἰς τὸ φάλκης (=στραδοῦλον) καὶ τὸ παρὰ Σουίτς ἐμφαλκισμένοις=περιπελεγμένοις.

ΦΟΝΕΪΣ, ἐπικ. καὶ Ἰων. γεν. ἦορ, ὁ (φονεύω, ΦΕΝ), φονεύς „φονεάς“ I 632, Ξ 335, ω 434.

ΦΟΝΗ, ἡ (ΦΕΝ)=φόνος, „φονικό, σκότωμα“, μόνον κατὰ πληθ. δυνκ. «φονῆσι» (ὅπερ κατὰ τὸν Δοιδερλείνον σημαίνει τὰς φονικὰς, θανατηφόρους πληγὰς) *Ἰλ. Κ 524, Ο 633.

ΦΟΝΟΣ, ὁ (ΦΕΝ), 1) φόνος, „φονικός“, *Ὁμ. πλη., συνάπτεται μετὰ τοῦ «κῆρ» Β 352, δ 273 κ. ἀ. ὅθεν αἱματοχυσία, σφαγή, „σκοτωμός“, γ 376 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «νέκυες» Κ 298, «φόνος ἀνδροκτασίαι τε» λ 612. 2) ποιητ. ἀ.) τὸ ὄργανον τοῦ φόνου, τὸ δόρυ, Π 444, Τ 391· β'.) ἡ αἰτία τοῦ φόνου (ἢ ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ «αὐτὸ ἦτον ὁ θάνατός του» τούτῃστιν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου του) φ 24· γ'.) τὰ διὰ φόνου χυθὲν αἷμα, «κεῖσθαι ἐν φόνῳ» Ω 610, ὅθεν καὶ «φόνος αἵματος» φόνος· αἱματοσίς, ὁ ἐ. ἀφρονον φονικόν αἷμα, περὶ τοῦ ἐκρέοντος αἵματος τοῦ πληγυμένου θηρίου, Π 462.

ΦΟΞΟΣ, ἡ, ὄν μόνον ἐν τῇ Β 219 f, ἐπίθετον τοῦ Θεραίου, «φοξός ἦν κεφαλὴν», οὗτος τὴν κεφαλὴν, ὀκυκέφαλος, οἰονεῖ „πεπνο- κέφαλος“ κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ὑπὸ τοῦ φωτός (πυρός· δηλ.) ἀποξημμένων· καθὼς λέγει ὁ Σχολ. Παράγεται δὲ κατὰ μὲν τὸν Βούττιμαννον καὶ τὸ ΜΕ., μεθ' ὧν καὶ ὁ Κούρτιος συμφωνεῖ, ἐκ τοῦ φώγω, φώξω, ὁ ἐ. ψήγω, διὰ τοῦ παρὸς ἑρραίνω, καὶ ἔγενε κατὰ συστολήν ἀντὶ τοῦ φωξός· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλείνον ἐκ τοῦ φασάω (φύσκη, φύσκος, φύσκων, „φούσκα“), οἰονεῖ „φουσκόκεφαλος“.

ΦΟΡΒΑΣ, ΑΝΤΟΣ, ὁ, 1) βασιλεὺς τῆς Λέσδου, πατὴρ τῆς Διομήδεως, I 665. 2) πατὴρ τοῦ Ἰλιονέως, εἰς τῶν Τρώων, Ξ 490. 3) υἱὸς τοῦ Τρύπα, πατὴρ τοῦ Πέλλητος, Υ. Ἀπ. 214, πρὸλ. Πανσ. 7, 26, 12.

ΦΟΡΒΥ, ἡ (φέρβω, Λατ. herba), βοσκή, τροφή (τῶν ἀλόγων ζώων), *Ἰλ. Ε 202, Α 562.

ΦΟΡΒΥΣ, Ἰων. γεν. ἦορ, ὁ (φέρω), ὁ κατὰ τὸν τρωϊκὸν μεταφέρων τὰς σταφυλάς, φορτηγός, Ξ 566 f.

ΦΟΡΕΑ (φέρω) ἕτερος τύπος τοῦ φέρω, ὡς ἐπὶ τὰ πλείστον κατ' ἐνερ. ἢ παρὰ, ὑποτ. γ'. ἐνικ. ἐπικ. φορέει ἀντὶ τοῦ· φορῆ, ε 328, ι 40, ἀπαρρ. φορέειν καὶ φορῆναι Β 407. Η 449, Κ 270, ρ 224, καὶ φορήμεναι Ο 310, παρατατ. θημικ. τύπος· φορέεσκον Β 779, Φ 31, Ν 372.

κ. α., χ 185. ἀόρ. ἀναύξ. φόρησεν T 41. ὁ ἐνε-
στὼς εἶνε πάντοτε ἀσυναίρ. φορέεις, εἶ, ἔουσι χθ.
πλὴν ἐν τῇ εὐκτ. φοροῖν ι 320. τοῦ δὲ παρὰ
τὸ μὲν γ'. ἐνικ. συνήρημ. ἐφορεῖ καὶ ἀναύξ. φόρει
ζ 471, φ 41, οἱ δὲ εἰς εὐν ἔ. ἔοντο τύποι πάν-
τοτε ἀσυναίρ. = φέρω, ἀλλ' ἐντονώτερον αὐ-
τοῦ, ὅθεν 1) ἐπανεὶλημμένως φέρω, μετα-
φέρω, [κομίζω], «ὕδωρ» περὶ τῶν θεραπει-
νίδων, κ 358, πρὸλ. Z 457, «θαλλὸν ἐρίφοισι»
ρ 224, «μέθο» περὶ τῶν οἴνοχόνων, ι 40, ὡσαύ-
τως ν 368, «νέκυας» χ 448. Ἰδὼς ἐπὶ τῶν
ἐνδυμάτων καὶ ὑπλυν, «φορῶ», Δ 137, 444,
H 149, κ. α. «σκηπτρον» A 238. Μεταφ.
«ἀγλαΐα φορέω» ἀλαζονεύματα, ἥθη ἀλαζονικά
φορῶ, ρ 245 (Ἰδ. ΑΓΛΑΪΗ). 2) φέρω τῆδε
κακεῖσε, παρα(φέρω)σύρω, ἐπὶ ἀνέμου καὶ
κυμάτων, E 499, Φ 337, ε 328, ζ 471, μ 68.
ἐπὶ ἵππων, «φόβον Ἄρης φορεύσας» τὴν
πολεμικὴν συγῆν μετ' ἐαυτῶν φερούσας, ὁπαδὸν
ἐχούσας, B 767, K 323. ἐπὶ πλοίων δ 390.

ΦΟΡΗΜΕΝΑΙ, ΦΟΡΗΝΑΙ, Ἰδ. ΦΟΡΕΑ.

ΦΟΡΕΥΝΤΟΣ ΑΙΝΗΣ, ὁ, λιπὴν τις ἐν Ἰωάνη κατὰ
τοὺς πλείστους τῶν ἐρμηνευτῶν κεῖμενος ἐν τῇ
βορειοανατολικῇ (κατ' ἄλλους δὲ ἐν τῇ δυτικῇ ἢ
βορείῳ) παραλίᾳ τῆς νήσου, ν 96.

ΦΟΡΕΥΣ, ἴσως ἔ. τοε, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Πόν-
του καὶ τῆς Γαίης, ὅστις μετὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ
Κητοῦς ἐγέννησε τὰς Γραίας καὶ Γοργόνας,
ἐπὶ δὲ πατὴρ τῆς νύμφης Θεώσης, α 72. 2)
υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, εἰς τῶν Φρυγῶν, B 862, P
342 ἔξ.

ΦΟΡΜΙΓΕ, ἴγρος, ἡ (λ. πεποιημένη κατὰ μετά-
θεσιν γραμμῶν ἐκ τῆς ρίζ. φρεμ, λατ. frem-o,
συγγεν. πρὸς τὸ βοέμ-ω) κατὰ δὲ τὸν Ἡούχ.
ἀπιθάνως ἐκ τοῦ φορέω, οἰονεῖ: κιθάρα, ἡ τοῖς
ὤμοις φερόμενη, μουσικὸν ὄργανον ἐγχορδόν,
διαφέρει τῆς κιθάρας (Ἰδ. π. λ.) μόνον κατὰ
τὸ μέγεθος, κιθάρα. Ὁ Ὀμηρος ἐν τῇ I 187
μνημονεύει τὸ ζυγόν, δι' οὗ συνεδέοντο οἱ δύο
πῆχες, καὶ ἐν τῇ φ 406, 407 τοὺς στρόφιγγας
ἢ «κόλλοι» δὲ ὧν ἐνετεινοντο αἱ χορδαί.
Ὀνομαζέται «γλαυρὴ» θ 257, ψ 444, καὶ
ἐπειδὴ πολλάκις ἦτο κεκοσμημένη, «περικαλλής»,
διωδάλει· A 603, I 186. Εἶνε δὲ κατ' ἐξοχὴν
τὸ ὄργανον τοῦ Ἀπόλλωνος A 603, Ω 63, Γ.
Ἀπ. 184, 505. ἀλλὰ καὶ οἱ ἄοιδοι αὐτὴν συν-
ήθως μεταχειρίζονται, θ 67 ἔξ., χ 332, ψ 433
κ. α. ἐπὶ δὲ ἔ. ὁ Ἀγχιλλεύς I 186. Εἶνε ἡ συνήθης
ὁπαδὸς τῶν συμποσίων καὶ τῶν ἑορτῶν («δαίτι
συνήγορος, ἐταίρη») Σ 495, ρ 273, φ 430 κ. α.
Ἰδ. καὶ ΛΥΓΗ. Ἐκ τούτου

ΦΟΡΜΙΖΑ, μόνον κατὰ μεταφ. -ων (τετρακίς),
παίζω τὴν φόρμιγγα, κιθαρίζω, Σ 605.
Τὸ ῥῆμα λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς κιθάρας, α 455,
δ 18, ο 266.

ΦΟΡΤΙΣ, ἰάος, ἡ (φόρτος), φορτηγὸς «νῆς»
Ὀδ. ε 250, ι 323.

ΦΟΥΤΟΣ, ὁ (φέρω), τὸ φερόμενον ἄχθος, φορ-

τίον, «φόρτωμα, φορτίδι», Ἰδὼς ἐπὶ τοῦ
φορτίου τοῦ πλοίου, Ὀδ. θ 463, ε 296.

ΦΟΡΓΗΝ (φύρω), βρέχω, μολύνω, «πασ-
σαλείω», «σῖτος τε κράτα φορύνετο» ἐκ
τοῦ αἵματος δηλ., εἰς τὸ ὅποιον ἔπεσον (καὶ
ὄχι κατ' ἄλλους: ἀνεμιγνύοντο, «ἦσαν ἀνακα-
τωμένα»), χ 21 f.

ΦΟΡΓΙΣΙΑ, ἑτέρος ἐπικ. τύπος τοῦ προηγου-
μένου, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. α. «φορύ-
ξας αἵματι πολλῷ» ἀφ' οὗ σὲ πασσαλείψῃ (μέ)
αἷμα πολὺ, σ 336 f.

ΦΟΥΣ, ΦΟΥΣΑΣ ἐπὶ ρ., Ἰδ. ΦΟΥΣ.

ΦΡΑΔΗΣ [-ι-], ἔε, γεν. ἑος, ποιητ. (φράζω),
συνετός, νοήμων, φρόνιμος, «νόος» Ω
355 f.

ΦΡΑΔΜΟΣΙΝΗ, ἡ, σύνεσις, φρόνησις, νοή-
μοσύνη, Γ. Ἀπ. 99. Ἐκ τοῦ

ΦΡΑΔΜΗΝ, ὄν, γεν. ὄνομ., ποιητ., νοήμων,
φρόνιμος, συνετός, Π 638 f. Ἐκ τοῦ

ΦΡΑΖΑ (ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς παρ' Ὀμήρ. ἄχρη-
στος), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., ἀορ. α. φρα-
σε, Γ. Ἑρμ. 442, Γ. Ἀφρ. 428, καὶ ἀναύξ.
φράσε, λ 22, ἀορ. β'. ἐπικ. πέφραδον καὶ
ἐπέφραδον (ὁ Θῆριος θεωρεῖ τὸν δεύτερον
τύπον ὡς ἐκ τοῦ ἐπιφράζω), συχνώτερον κατὰ
τὰ γ'. ἐνικ. πέφραδε καὶ ἐπέφραδε, προστ.
πέφραδε, α 273, ο 442, εὐκτ. πεφράδοι, E
335, ἀπαρφ. πεφραδέειν, τ 477, καὶ πεφρα-
δέμεν, η 49. ὁ μέσ. ἐνεστ. φράζομαι, καὶ
παρὰ τὰ ἐφραζόμην εἶνε συχνός, προστακτ.
ἴων. καὶ ἐπικ. φράζσο, E 440 κ. πλχ., φρά-
ζου, I 254 κ. α., ἀπαρφ. φράζεσθαι, μέλ.
φράσσομαι, O 334, τ 501, καὶ ἐπικ. φράσ-
σομαι, I 619, καὶ τῆς Ὀδ. πλχ., ἀορ. α. ἐ-
φρασάμην, ρ 461, ἐφράσατο, ἐφράσαντο,
Ψ 450, γ 289, ο 671, καὶ ἀναύξ. φρασάμην,
φ 75, φράσατο, K 339 καὶ ἐν τῇ συνθέσει
ἐμφράζομαι, E 665, φ 440, συχνὰ τὰ γ'. πρόσ.
ἐπικ. ἐφράσσατο, ἐφράσαντο καὶ ἀναύξ.
φράσσατο, φράσαντο, Ψ 426, 453, γ 242,
ω 390, προστ. φράσαι, A 83, π 260, χ 158,
ω 231, ὑποτακτ. ἐπικ. συνισσεται. φράσσεται, ω
247. παρὰ θεμιστ. τύπος φραζέσκειτο, Γ.
Ἀπ. 346. παθ. ἀορ. ἐφράσθη, τ 485, φ 260,
πρὸλ. ἐπιφράζομαι. Α'.) Ἐνεργ. δεικνύω, ἐ-
πι(κατα)δεικνύω, «δείχνω», «(κάρη) Τρώεσ-
σιν» ἐπέδειξε (τὴν κεφαλὴν) εἰς τοὺς Τρώας,
E 500, «δόμον» η 49, κ 441, μετ' ἀπαρφ.
«ἐπέφραδε χερσὶν ἐλθεῖν» (φόρμιγγα) κήρυξ·
«ἔδειξεν εἰς αὐτὸν (τὸν τυφλὸν Δημοδόκον), δ ἔ-
ωδήγησεν αὐτὸν νὰ λάβῃ (τουτέστι νὰ ξεκρεμά-
σῃ—τὴν φόρμιγγα) μετὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ χεῖρας, θ
68. συνήλως δηλῶ, φανερίωνω, σημαίνω,
ἐξηγῶ, «ὁδόν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη» ὑπέδειξε,
συνεδούλευσε, α 444, λ 22, «σήματα» τ 250,
συνάπτεται μετὰ τοῦ: δεικνύμι, «αὐτὰρ ἐπειδὴ
δαίσε καὶ ἔφρασε» Γ. Ἀφρ. 428, «μυθὸν πέ-
φραδε» φανέρωσον, ἐκδήλωσον, εἰπέ, α 273,

«ἀποδὶν» διδάσκω, **Γ. Έρμ. 442**, μετ' ἀπαρρ. «ἵνα σπιν ἐπέφραδον ἐγερθεῖσθαι» ἐκεῖ ἐξηγῶσα εἰς αὐτοὺς· νά συνέλθωσι, **K 127**, «πέφραδ' ὅπως τελεί» ἐξήγησε πῶς θά ἀποδῇ, **τ 537**, «χῆρος, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς»· ὁ τόπος, ὅπου ἐπιδείκνυται εἰς αὐτοὺς ὁ Ἀχιλλεύς, (ἐξοπακ. νά καταθέσῃαι τὸν νεκρόν), **Ψ 438**, ἀπολελ. μόνον **K 549**, «ὅθι γάρ μοι πέφραδε Κίρκη»· μοι ἔδωκεν ὁδηγίας ἡ Κίρκη (περὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν μέλλομεν νά ἀκολουθήσωμεν).—Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸν Ἀριστάρχον τὸ «φράζω» ποτὲ δὲν σημαίνει τὸ λέγω, ἀλλὰ τὸ δηλῶ, δεικνύω,

Β.) Μέσ. 1) κορ. δεικνύω ἑαυτοῦ, ἐπομ. διανοοῦμαι, ἀνάλογίζομαι, συλλογίζομαι, [σκοπῶ], σκέπτομαι, ἀπολ. ἐν τῇ παρηχητικῇ φράσει «φράζω καὶ χάζω», «συλλογίσου, ἔλα εἰς τὸν νοῦν σου καὶ γύρισε πῶς», **E 440**, μετ' αἰτιατ. πράγματι, **A 554** κ. ἀ. Πολλάκις λαμβάνει τοὺς προσδιορισμούς, «θυμῷ, ἐνὶ φρεσὶ, κατὰ φρένα, κατὰ θυμόν», **Όμ. πλχ.**, καὶ ἐπομένου τοῦ ἀπορηματικοῦ **Ei, A 83**, κ. **192** κ. ἀ., ἡ τοῦ «ἦ... ἦ (ἦ)» **I 619**, π. **238**, **χ 458**. Ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸ ἐπομένου τοῦ ὅπως, συνήθως· μέν μετὰ μέλ. ὅριστ., **A 14**, **I 251**, κ. **376** κ. ἀ. πλχ., πολλάκις δὲ καὶ μετὰ τοῦ Κέν καὶ τῆς ὑποτακτ., **I 680**, α. **269**, **295**. Ἐπὶ δὲ ἐπομένου τοῦ Μή, σκέπτομαι, φοβοῦμαι, προσέχω μὴ (Λατίν. video ne), **E 441**, **O 163**, **Π 446**, ρ. **596**, «ἀμφὶ φράζομαι»· δεχομνωμῶ, **B 44**. 2) βουλευομαι, διαβουλεύομαι, ἐπινοῶ, μελετῶ, ἀποφασίζω, «βουλῆν, μῆτιν» **Σ 313**, **P 631**, λ. **510**, «κακά τι» **6 367**, «ὀλεθρον» **π 373**, π. **374**, «θάνατον» γ. **242**, υ. **427**, «τινὶ ἥριον» μελετῶ νά ἐγείρω μνημεῖον εἰς τινα, **Ψ 126**, «συγερὴν ὁδὸν ἐφράσατο Ζεὺς» ἐμελέτησεν, ἀπεφάσισε, γ. **288**, **ξ 236**. 3) ἐν γένει παρατηρῶ, βλέπω, [αἰσθάνομαι], ἐννοῶ, μετ' αἰε., **O 671**, **Ψ 450**, δ. **71**, ρ. **161**, «τινὰ προσόντα» **K 339**, «ἀφθαλμοῖσιν» ω. **217**, «εἰσάντα» κ. **453**. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἰδεῖν, ἰδέσθαι, εἶσεσθαι» **τ 501**, φ. **221**, **Υ. Ἀπ. 415**· παρατηρῶ, ἔχω πρόφθαλμων, προσέχω, φυλάττω, «τὴν (ὁδόν) Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνάγει» **χ 429**, μετ' ἀπαρρ. «οὐ γὰρ ἐτ' ἄλλον φράζετο τοῦδε τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον»· διότι εἶδεν, ἐνόησεν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος· ἐπικινδυνώτερος τούτου ἀγών, **λ 624**.

ΦΡΑΣΣΑ (κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τῆς ῥίζης φρακ, ἥτις ἀναφαιίνεται ἕν ἐν τῷ Λατ. sarcio, —||. πρβλ. τὸν Ἀττικὸν τύπον τοῦ ῥήματος· φάργ-νυμι—κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἔργου (Έργω) κατὰ μετὰθεσιν), παρ' Όμ. μόνον ἀόρ. ἀ. ἐνεργ. ἀναυξ. φράξε, μετοχ. φράξαντες, μέσ. ἀόρ. ἀναυξ. φράξαντο, καὶ μετοχ. παθητ. ἀόρ. φραχθέντες. 1) Ένεργ. φράττω, «φράζω», περιφράττω, διὰ φρασμοῦ περικλείω, πρό πάντων εἰς προφύλαξιν, «σχεδὴν ῥίπτεσι οἰσύνῃσι» προφυ-

λάττω τὴν ἀγέλην μὲ πλέγματα λόγισα, φρα-θεσίδι, ἐσωτερικῶς ὀηλονότι, ἵνα μὴ εἰσέρχεται τὸ θαλάσσιον ὕδωρ «κύμα»· κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον καὶ ἄλλους ἦτοσαν πιθανῶς εἰς ὕψος ἐπεκτείνω διὰ τῶν ἀνωτέρω πλεγμάτων τὰ πλάγια, **ε 256** (μόνον ἐνταῦθα τῆς ὀδ.), «ἐπάλξεις δινούσι βοῶν» σκεπάζω τὰς ἐπάλξεις μὲ ἀσπίδας οὕτως, ὥς δὲ αὐτῶν προφυλάττοντες· νά προσταλάω τοὺς εἰς τὸ τεῖχος προσερχομένους· πολεμίου, **M 263**. Ὅθεν παθ. «φραχθέντες σάκεσιν» περιχαρᾶσθαι διὰ τῶν ἀσπίδων, **P 268**, «δύρου δουρί» συμπελησιάζω, προσπελάζω, προσκολλῶ, **N 430**. (||. Εἰς τὴν αὐτὴν περίπτωσιν σημασίαν ἀκούσται καὶ τῆς καθομιλουμένης τὸ «σφράζω» ἀμεταβ., ἀντὶ τοῦ «φιλιάζω» (**Κορ. Ἀττ. 4, 648**), ὅσον «ἡ ὄρα, τὸ παράθυρον δὲν σφράζει»). 2) Μέσ. ἀ. περιχαρᾶσθαι τὴν ἐν ἑαυτοῦ, ὅσον «νῆας ἔρκει» **O 566**. β.) συνασπίζομαι, πυκνῶς παρατάττομαι, **Βατρ. 166**.

ΦΡΕΑΡ, **ΑΤΟΣ** [ν.], τὸ, **Υ. Δῆμ. 99**. ἢ **ΦΡΕΪΑΡ**, **φρέαρ**, «πηγᾶδι», «φρεῖατα» **Φ 497**. (||. Ἐν τῇ καθομιλουμ. ἐσώθη ἡ λ. μόνον ὡς πρῶτον συνθετικὸν μέρος ἐν ταῖς λ. «φρώσταμα» = φρεατόστομα, καὶ «φρώχειλον» = χεῖλος τοῦ φρεατος).

ΦΡΗΝ, ἡ, γεν. φρενός, πληθ. φρένας. 1) παρ' Όμ. καὶ τοῖς ἀρχαιότεροις τῶν συγγραφέων, τὸ διάφραγμα, Λατ. praecordia, τὸ ὅποιον διαχωρίζει τὴν καρδίαν καὶ τοὺς πνεύμονας ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἐντοσθίων, μόνον κατὰ πληθ. (εἰς ταύτην τὴν σημασίαν), **K 40**, **Π 481**, **504**, **ι 304**, «φρένας ἀμφιμέλαινα» ἰδ. τὸ ἐπιθ. 2) Ἰδίως ὡς ἔδρα τοῦ πνευματικοῦ βίου καὶ τῆς συνειδήσεως, συνείσθησις, [συνείδησις], λογισμός, ὅποιον δὲν ἔχουσιν αἱ σκιά, τὰ εἰδωλα, **Ψ 404**, κ. **493**, ἐπὶ τῶν ζώων· ἡ ἔδρα τῆς δυνάμεως τῶν **A 245**, **Π 457**, **P 411**. Εἰς τὰς «φρένας» ἐδρεύουσιν αἱ παντοῖαι πνευματικαὶ ἐνέργειαι, ὅθεν «θυμός, ἦτορ, καρδίη» εἶνε πάντοτε «ἐνὶ φρεσὶ», **Θ 202**, **413**, **Π 242**, **435**. Ὅθεν ἰδιαίτερως ἀ.) ἐπὶ τῆς διανοητικῆς δυνάμεως, ψυχῇ, πνεύματι, νοῦς, διάνοια, ἐν ταῖς ἐξῆς φράσεσι· φρεσὶ νοεῖν, φράζεσθαι, κατὰ φρένα εἰδέναι, μετὰ φρεσὶ βάλλεσθαι μεμηρημένον, ἐνὶ φρεσὶ γινώσκειν, θέναι τινὶ τι ἐν φρεσὶ ἢ ἐνὶ φρεσὶ· **A 55**, **297**, **Θ 248**, **Π 83**, α. **89**, «φρένας ἐσθλαί» φρένας ἀγαθαί, ὁγίτης νοῦς, **P 470**, **6 417**, **η 414**, «φρένας· βλέπω τι» διαστρέφω, βλέπω τινός τὸν νοῦν, **O 724**, «φρ. ἔλαιν, ἔταλίσθαι» ἀφαιρῶ, «παίρνω τὸν νοῦν» τινος, **Π 805**, **Z 234**. β.) φρόνημα, γνώμη, θέλησις, «φρένας τρέπειν, πείθειν» ἰδ. τὰ ῥήμ., «Διὸς ἐτράπετο φρήν» **K 45**, «κεχρησθαι φρεσὶν ἀγαθῇσιν» ἔχω καλὰ φρονήματα, γ. **266**. γ.) ἐπὶ αἰσθημάτων, ψυχῇ, καρδίᾳ, «φρένα τέρπεσθαι, φρεσὶ χαίρειν» **A 474**, **B 609**, «κατὰ φρένα δεδοικέναι» **A 555** κ. ἀ. πλχ., «ἄχος μιν

φρένας ἀμφοτέροισιν, ἔλεν· λόπη· κατέλαβε τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν του, θ 541, τ 471: (Ἡ ἐτυμολογία εἶνε ἀμφίβολος).

ΦΡΗΤΗΡ, ἡ, Ἴων. ἀντί τοῦ φράτρα (φράτηρ, δὲ κυρ. ἀδελφός, Λατ. frater, Σανσκρ. bhātr̥, Γερμ. Bruder), ἐπικ. δοτ. φρήτηριν, ἄθροισμα οἰκογενειῶν διὰ συγγενικοῦ δεσμοῦ συνδεδεμένων, ἀποτελοῦν μέρος φυλῆς, σχεδὸν τῆς αὐτῆς σημασίας· μετὰ τὸ πατριὰ, γένος, παρ' Ὁμ. μέρος τοῦ «φύλου»· Ὡ. Β 362, 363.

ΦΡΙΚΑΝ [-], ὀνοσ, ὁ, θεμελιωτὴς τῆς ἐν Αἰολίῳ τῆς Μ. Ἀσίας Κύρης, Ἐπίγ. 4, 4.

ΦΡΙΞ, ἰκός [-], ἡ (ἀμφίβολον ἀν εἶνε τῆς αὐτῆς· ρίξης μετὰ τὸ ῥίγος, Λατ. frigus), κυρ. ἡ τράχυνσις ὁμαλῆς τινος ἐπιφανείας· καὶ ἡ ἐντεῦθεν προκύπτουσα ἀνωμαλία, ἰδίως δὲ ἡ τῆς ἐλαφρώς κινουμένης ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἀσθενεστάτη κύμανσις, φρικίαισι, τρόπον τινὰ, ἀνατριχίασμα, ἀνατριχίλα· τῆς θαλάσσης, «Βορέω» ἡ ὑπὸ τοῦ Βορρᾶ ἐπιφεραμένη, Ψ 692, «μέλαινα φρίξ»· μαῦρη ἀνατριχίλα, διὰ τὴν ἐκ τῆς φρικίαισι· ἐπιγυομένην εἰς τὴν θάλασσαν μελανίαν, Φ 426, δ 402, «οἷη Ζεφύροιο χεῖρατο πόντον· ἐπὶ φρίξ ὀρνυμένοιο», καθὼς, ὅταν ὁ Ζεφύρος ἐξεγερθῇ, γίνεταί φρικίαισι· ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, Η 63. Ἐκ τοῦ

ΦΡΙΞΑ (ἰδ. φρίξ), ἐνεσ. -ει, οὐσι, ἀόρ. 4. ἔφριξεν, μετοχ. φρίξας, παρὰ, γ'. πληθ. πεφρίκασι, μετοχ. -ύται, παρέχω (ἔχω) ἀνώμαλον ἐπιφάνειαν, «εἶμαι ἀνατριχισμένος, ἀνατριχιάζω»· α.) κυρίως μεν ἐπὶ τῶν ἐμφύλων, οἷον τοῦ κάπρου, τοῦ ἀνορθοῦντος τὰς τρίχας τῆς λοιπῆς τῆς νύκτος, «φρίσσει νύκτον ὑπερβῆν»· ἀνατριχιάζει ὑπεράνω τοῦ νύκτου, Ν 473, ὡσαύτως «φρίξας εὐ λοκρῆν» τ 446 (ἐνθα δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκληφθῇ μεταβατικῶς, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ Πινδάρ. Πυθ. 4, 483 «πτεροῖσι νύκτα πεφρίκοντας»)· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐσπαρμένων ἄγρων, οἵτινες κατὰ τὸ θέρος ἀνορθοῦσι τοὺς στάχους «φρίσσουσιν ἄρουραι»· οἶον· «εἶνε ἀνατριχισμένα τὰ χωράφια», Ψ 599, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μάχην παρατεταγμένων ἀνδρῶν, ὧν αἱ ἀνορθούμεναι λόγχαι ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς ἀνορθούμεναις τρίχας, «μάχῃ φφρίξεν ἐγγεήσιον» Ν 339. β.) «ἔχω ἀνατριχίλα, ἀνατριχιάζω», κυρ. ἐκ τοῦ ῥίγους, ὅθεν καὶ ἐκ παντός φοβεροῦ, φρικαλέου, φρίττω, φρικῶ, «τρομάζω», «οἷτε σε πεφρίκασι λείονθ' ὡς μηκάδες αἰγες» Α 383, «πάντες δὲ με πεφρίκασι» Ω 775.

ΦΡΟΝΕΑ (φρήν), παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἐνεσ. καὶ παρὰ. καὶ πάντοτε ἀσυναίρετον. 1) εἶμαι ἐμφρων, ἔχω (σῶας) τὰς φρένας μου, συναίσθησθαι, ἔχω συναίσθησιν, «ἐμὲ...· ἔπι φρονέοντ' ἐλέησον» ἐν ὅσῳ ἀκόμη ἔχω τὰς φρένας μου (μὴ καταβληθεὶς ἐντελῶς ὑπὸ τοῦ γήρατος) καὶ δίδναμαι νὰ ἐννοήσω τὴν συμφορὰν τοῦ θανάτου σου, Χ 59. 2) ἐπὶ τῶν ποικίλων

τῆς ψυχῆς ἐνεργειῶν, ἰδίως δὲ τῶν τῆς διανοίας καὶ θελήσεως· α.) βουλευόμαι, σκέπτομαι, «ἄριστοι μάχεσθαι τε φρονέειν τε»· ἄριστοι εἰς τὸ μάχεσθαι καὶ βουλευέσθαι, ἐν τε τῇ μάχῃ καὶ ἐν τῇ βουλῇ, Ζ 79· ὅθεν «φρονέων» φρόνιμος, συνετός, Ψ 305, 343· περὶ τίνος σκέπτομαι, διαλογίζομαι, «συλλογίζομαι», Β 36 κ.ά. καὶ μάλιστα ἐν τῇ συγχρ. στίχῳ «ὣδε δὲ οἱ φρονέοντι δαΐσασα (ἰδ. τ. λ.) κέρδιον εἶναι»· ἐπομ. «ἔχω τὸν νοῦν μου», «γινώσκω, φρονέω», «καταλαμβάνω, ἔχω τὸν νοῦν μου», π 436, ρ 493, 281, «ὅπῃ»· ἐνθυμοῦμαι, ἀναλογίζομαι τὴν θεῖαν δίκην, ξ 82· β.) ἔχω γνῶμην, φρονῶ, νομίζω, «εἰς ἀποσιπῶν ἡπερ φρονέω»· πρέπει νὰ εἰπω φανερά καθὼς φρονῶ, τὴν γνῶμην μου, Ι 310, «φρονέω τετιησθαι» Ι 608· γ.) διανοοῦμαι, ἔχω κατὰ (εἰς τὸν) νοῦν (μου), ἐπομ. θέλω, ἐπιθυμῶ, «φρόνεον (Πάτροκλον) ἄστυ πότι ἐρύειν» Ρ 287, «φρονέω διακρινθῆναι ἡδὴ Ἀργεῖους καὶ Τρῶας»· ἔχω κατὰ νοῦν, ἐπιθυμῶ νὰ συνδιαλλαγῶσι πλέον οἱ Ἀργεῖοι καὶ οἱ Τρῶες, Ι 98· (κατ' ἄλλους δὲ ὑπάγεται τὸ παράδειγμα τοῦτο εἰς τὴν προηγούμενην σημασίαν· νομίζω ὅτι πρέπει, ὅτι εἶνε πλέον καιρὸς νὰ συνδιαλλαγῶσι ἄ.). «ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσας Κρονίων» χ 51, «αὐδὰ ὅτι φρονέει, τελέσει δὲ με θυμὸς ἀναιγες»· ὅ,τι θέλεις, ὅ,τι ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου, Σ 193, Σ 426, ε 89, «ἰθὺς φρονέων» ἰδ. ἰαῖς 2, β'. δ.) φρονῶ, ἔχω φρόνημα (τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μετοχ., «τὰ γὰρ φρονέεις ἄτ' ἐγὼ περ»· ἔχεις τὰ αὐτὰ φρονήματα, τὰ ὅποια καὶ ἐγὼ, Δ 361, «ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα»· Ο 50· τοῦναντίον «ἀμφὶ φρονέω» ἰδ. κατωτ., «ἀγαθὰ φρον.»· ἔχω ἀγαθὰ, εὐγενῆ φρονήματα, Ζ 162 (ἐν δὲ τῇ α 43 σημαίνει· ἔχω καλὴν γνῶμην, καλὴν διάθεσιν πρὸς τινα, ἡ κατ' ἄλλους· φρονῶ, ἐπομ. συμβουλεύω ἀγαθὰ, σωτήρια), ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην γνῶμην, ψυχικὴν διάθεσιν πρὸς τινα, «φίλα φρον.» Δ 219, Ε 416, ζ 313, «κακὰ φρον.»· ἔχω κακὴν διάθεσιν ἢ μελετῶ κακὰ ἐναντίον τινός, μετὰ δοτ. Η 70, Μ 67 κ.ά., ἐπὶ θηρίων Κ 486, χ 264, «ὅλοα φρον.» Π 704, «ἀταλά φρ.»· παιδικήν, φιλοπαίγμονα διάθεσιν ἔχω, εἶμαι ἐν εὐθυμίᾳ, Σ 567, «πύκα, πυκινὰ (ἰδ. τὰς λ.) φρον.»· εἶμαι συνετός, «μέγα φρονέω»· μεγαλοφρονῶ, εἶμαι ὑπερήφανος, Θ 553, Ν 156, χ 21, ποιητικῶς δὲ καὶ ἐπὶ θηρίων συναίσθανομένων τὴν δύναμιν αὐτῶν, Α 323, Π 758. Μετὰ ἐπιρρημάτων «εὐ (εὔ) φρον.»· μετὰ δοτ.: ἔχω καλὴν πρὸς τινα γνῶμην, διάθεσιν, η 74, ἰδ. ζ, κίερα-νέον· τοῦναντίον «κακῶς φρονέω» ἰδ. ὁπιθεκ· «ἀμφὶ φρονέω»· διχορροῶ, διχογνῶμι, Ν 345.

ΦΡΟΝΙΟΣ, ὁ (οἶον· Φρόνιμος), πατήρ τοῦ Νοήμονος, δ 386, δ 630.

ΦΡΟΝΙΣ, 102, ἡ, ἐπ. φρόνησις, Ὡδ. γ 244, δ 238, «κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν»· ἔφερεν

ὅπισω, ἐπανήλθε φέρων πολλήν φρόνησιν (ὁ Ὀδυσσεύς, ἐκ τῆς ἐν Τροίᾳ κατασκοπείας), ὁ 6. πολλήν γνῶσιν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων, δ 258.

Φρόντις, ἰοῦς, ἡ, γυνὴ τοῦ Πάνθου, P 40. (Κατὰ δὲ τὸν Λόβεκκ πρέπει νὰ τονισθῇ Φροντίς).

Φρόντις, ἰοῦς, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος, κυβερνήτης τοῦ Μενελάου, γ 279 ἐξ.

Φρίγες [-], ἄν (ἐνικ. Φρίξε, ἴγος), οἱ, Φρύγες, κάτοικοι τῆς Φρυγίας, κατὰ τὸν Ἡρόδ. 7, 73 ἐκ τῆς Θράκης ἀποικησάντες, ἴδ. τὴν ἐπομ. λ., B 862, Γ 485, K 431.

Φριγίη [-], ἡ, Φρυγία, χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, περιλαμβάνουσα τὸ μὲν στενὴν τινα ταῖαν παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον («Φρυγίη καθύπερθε» Ω 543), τὸ δὲ μέρος τῆς μετέπειτα Βιθυνίας, τὸ παρὰ τὸν Σαγγάριον, καὶ τῆς μετέπειτα Μεγάλης Φρυγίας, Γ 184, Π 719, Σ 291. (Ἐπὶ τῶν Περσικῶν χρόνων διηρεῖτο εἰς Μεγάλην Φρυγίαν, ἤσαν τὰ ἐνδοτέρα τῆς Μ. Ἀσίας, καὶ Μικράν Φρυγίαν, τὴν παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον χώραν).

Φρίγῃ [-] (συγγ. τῇ Λατ. frigo), μόνον ἐν τῇ ἀπαρχῇ. τοῦ παθ. ἀορ. ἀ. φρυγθῆναι, ἐν πυρὶ ξηραίνειν, «ψήναι», ἐπὶ τῶν κεράμων, Ἐπερ. 44, 4.

φῖ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἔφω, ἴδ. φῖα.

φῖλας [-], ἐπικ. ἐπὶρ., εἰς φυγὴν, ἐξ ἀγρήστον πινός ἀπηργασμένης ὀνομαστ. φύξ = φυγή (πρὸλ. οἰκάλας), Θ 157, Λ 446, Π 697.

φίγῃ [-], ἡ (φεύγω), φυγή, «φευγείδι, φευγάλα», *Ὁδ. κ 117, χ 306, πρὸλ. φίλα. ΦΥΓΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (φεύγω, πτόλ.), ὁ φεύγων τὸν πόλεμον, φυγοπόλεμος, δεῖλος, ξ 213 τ.

φίλα, ἡ, ἐπικ. = φυγή, ἀτακτος φυγή, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον: ἡ μετὰ δειλίας ἢ δέλους φυγή, 1 2, P 381, Σ 140, «φύζαν ἐνόρνομι» Ο 62 = «φύζαν ἐμβάλλω» ξ 269, ρ 438 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.). Πρὸλ. καὶ φόσος. (Ἑτυμολογ. ἐκ τῆς ρίζ. φηγ ἀντὶ τοῦ φύγια. Τονίζεται δὲ ὑπὸ μὲν τοῦ Οὐλοφίου, Βουτυμάνου καὶ ἄλλων φύζα, ὑπὸ δὲ τοῦ Σπιτζνέρου ξ τῶν μετ' αὐτὸν φύζα). Ἐκ τούτου

ΦΥΛΑΚΙΝΟΣ [-], ἡ, ὄν, ῥαδίως εἰς φυγὴν τρεπόμενος, δεῖλος, ψοφοδεής, ἐπίθετ. τῶν ἐλάφων, μόνον N 102 τ.

ΦΥΛ[-], ἡ (φύω), λ. ἰδιόζουσα παρὰ τοῖς ἐπικ. ξ λoric, τοῦ σώματος μέγεθος, ἀνάστημα, μόνον κατ' αἴ. παρ' Ὀμ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «δέμας» Α 115, ε 212, «μέγεθος» B 58, «εἶδος» X 370, ζ 16. ἔτι δὲ μετὰ τοῦ «μήδεα» Γ 208, «φρένας» θ 168.

ΦΥΚΙΟΕΙΣ [-], ΣΣΣΑ, ΕΝ, ἐπικ., πλήρης φύκους, «μεγίστος φύκια», «θλι» Ψ 693 τ. Ὅπως τὸ τεγχιόεις ἐξηγηματῆσθαι ἐκ τοῦ τεγχοῦς (ἢ διὰ τὸ ὄχι ἐκ τοῦ τεγχιόνος; ἐπομένως καὶ τὸ φυκίοεις ἐκ τοῦ φυκίνου, ὅπερ ὡσαύ-

τως εὐρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις; ὄχι ὡς ὑποκοριστικόν) οὕτως τὸ φυκίοεις ἐκ τοῦ

ΦΥΚΟΣ, ΕΟΣ, τό, «φυκί», Λατ. fucus, 1 7 τ. ΦΥΚΤΟΣ, ἡ, ὄν (ῥηματ. τοῦ φεύγω), φευκτός, ὃν δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ, «οὐκέτι φυκτὰ πέλονται» τὰ πράγματα δὲν δύναται νὰ ἀποφύγῃ τις, εἶνε ἀναπόφευκτα, δὲ δὲν ὑπάρχει ἀπαλλαγὴ, ὑπεκφυγή, Π 428, θ 299, ε 489 (πρὸλ. τὴν φρ. «οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται» υ 223).

ΦΥΛΑΚΗ [-], ἡ (φυλάσσω), φυλακή, φρουρά, ὁ 6. ἀ.) φύλαξις, ἡ ἐνέργεια τοῦ φυλάττειν, «φύλαξις ἔχω» φυλάττω, 1 4 ἰδίως ἡ νυκταφυλακή, Η 371, Σ 299. β.) οἱ φύλακες, φρουρά, K 416 γ.) ὁ τόπος ἔνθα φυλάττει τις, K 408. (ἢ. Εἰς ταύτην μόνην τὴν σημασίαν εὐρίσκειται ἡ λ. ἐν τῇ καθομιλουμένῃ «φυλακή» = εἰρηκή).

ΦΥΛΑΚΗ [-], ἡ, πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, ἐπὶ τῆς βορείου κλιτύος τῆς Ὀθρυος, ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πρωτσειάδου, B 696, λ 289, α 236.

ΦΥΛΑΚΙΔΗΣ [-], ἄο, ὁ, υἱὸς τοῦ Φυλάκου, ὁ Ἰφικλος, B 705, N 697.

ΦΥΛΑΚΟΣ [-] (κατὰ δὲ τὸν Ἀρίσταρχον φυλακός), ὁ, ἐπικ. = φύλαξ, κατ' αἴ. πληθ., Ω 566 τ.

ΦΥΛΑΚΟΣ [-], δ, 4) υἱὸς τοῦ Διόνοτος καὶ τῆς Διομήδους, πατήρ τοῦ Ἰφίκλου, θεμελιωτῆς τῆς Φυλάκης, B 705, α 234. 2) εἰς τῶν εὐγενῶν Τρώων, Z 35.

ΦΥΛΑΚΤΗΡ [-], ἥρος, ὁ, = τῷ ἐπομ. πάντοτε κατὰ πληθ. ὀνομα., μόνον *Ἰλ. 1 66, 80, Ω 444, 445.

ΦΥΛΑΣ [-], ἄκος [-], ὁ (φυλάσσω), δοτικ. πληθ. ποιητ. φυλάσσει, K 58, 427, 180, φύλαξ, «φύλακας», φρουρός, «φύλακες» οἱ ἐν πολέμῳ, *Ἰλ. ἔτι δὲ καὶ «φύλακες» ἄνδρες, I 477.

Φύλας [-], ἄντορ, ὁ, πατήρ τῆς Πολυμήλας καὶ Ἀστυόχης, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσπρωτίᾳ Ἐφώρας, Π 191 ἐξ.

ΦΥΛΑΣΣΩ, ἐπικ. ἀπαρχ. φυλασσόμεναι K 312, 418, μέλ. -ξω, -εις, μετοχ. -ων, ἀορ. ἀ. ἀναξῶ. φυλάξεν, ὑποστ. ἐπικ. συνεσταλμένη φυλάξομεν Θ 529, μέσ. ἐνεσ. -ονται, μετοχ. -ομένοισι παρακ. παθ. μετοχ. πεφυλαγμένος, ἴδ. κατωτ. περὶ τὰ τέλη, μέσ. ἀορ. ἀ. φυλάξει *Γ' Ἀπ. 544. Α') Ἐνεργ. 1) ἀμετάβ. φυλάττω, «φυλάγω», γρηγορῶ, υ 52, «περὶ μῆλα» περὶ τὰ πρόβατα, «εἰς τὰ πρόβ.», M 304, «νύκτα φυλάσσω» φυλάττω τὴν νύκτα, ὁ 6. κατὰ τὴν νύκτα, ε 466, χ 195 ἰδίως φρουρῶ ἐν πολέμῳ, Λατ. excubios ago, K 192, 312, 399. 2) μετὰβ. ἀ.) φυλάττω, «φυλάγω», φρουρῶ, διαφυλάττω, προφυλάττω, μετ' αἴ. «στρατόν» Σ 417, παθ. «νῆες φυλάσσονται» K 309, «τινά» E 809, ν 301, υ 47, «πάντα κτήματα»

6 227, τ 23 κ.ά., «δῶμα» „φυλάγω τὸ σπίτι“, δ. ε. οἰκουρῶ, ε 208, πρβλ. κ 434, «αἶνον» δ 350, πρβλ. ζ 346, δ.) παραφυλάττω, „παραφυλάγω“, ἐνεδρεύω, „λογήσομαι ἡδὲ φυλάξω αὐτόν» δ 670, «νόστον» ἀνυπομόνως περιμένω, B 251, γ.) τροπικ. διατηρῶ, „φυλάγω“, «χόλον» διατηρῶ τὴν ὀργήν (ὡς ἐν τῇ καθομῇ), „σοὺ τὸ φυλάγω, τοῦ τὸ φύλαξέ(ν)“, Π 30, φυλάττει, „φυλάγω“, τοῦναντίον τοῦ: ἀθετῶ, παραβαίνω, «ὄρκια» Γ 280, «ἔπος» Π 686, «αἰδῶ καὶ φιλότῃτα» Ω 411.

Β.) Μέσ. 1) ὡς τὸ ἐνεργητικόν, «νόκτα φυλάσσομένοισι» K 188 «νῆδον δ' εὖ πεφύλαχθε» Γ. Ἀπ. 538 (οὕτως ἔγραψεν ὁ Βασίμ. κατὰ τὴν διωρθωσιν τοῦ Σινεδριονίου ἀντὶ τοῦ συνήθους δὲ πεφύλαχθε. Τὸν τύπον τοῦτον ὁ μὲν Βούττιαννος ἐθιῶρησε συγκεκομ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεσ. ἐκ τοῦ θέματος φυλακ κατὰ τὸ φέρτε καὶ μὲ τροπὴν τοῦ κτε εἰς: χθε, ὡς ἐν τῇ ἀνωχθε—). ἐθιῶρησε δηλ. ὁμοίως συγκεκομμένον, ὅπως συνηθέστατα συμβαίνει ἐν τῇ καθομῇ, „φυλάχτε, πλέχτε“ ἀντὶ τοῦ: φυλάγετε, πλέκετε—, ὁ δὲ Λύδικος ὡς παρακείμενον ἀνευ ἀναδοπλῆσας (σας) τροπικ. «φρεσί» Γ. Ἀπ. 544. 2) φυλάττομαι, προφυλάττομαι, «πεφυλαγμένος εἶναι» πάντοτε μετ' ἰσμοσ. προστακτ.: ἔσο προφυλακτικός, Ψ 343.

ΦΥΛΕΪΔΗΣ [-], ἀο καὶ ἐπ, ὁ, πατρωνοῦ. υἱὸς τοῦ Φυλείως, ὁ Μέγης, B 628, N 692, O 519, 528.

ΦΥΛΕΪΣ [-], ὁ (φυλή), γεν. ποιητ. -έος, K 440, 475, αἰτ. Ἰων. -ῆα Ψ 637, υἱὸς τοῦ Αὐγείου καὶ πατὴρ τοῦ Μείγῃτος, Ἥλειος, ὅτε ὁ πατὴρ του ἤρνετο νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Ἡρακλῆ τὸν μισθὸν διὰ τὴν κάθαρσιν τῆς κόπρου, ἐκλεγεθεῖς ὡς διατετηγῆς, ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλείους. Ὅθεν ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς καὶ κατέρυγεν εἰς τὸ Δουλίχιον, B 628, O 530.

ΦΥΛΙΨ [-], ἡ, ἀγρία ἐλαία, ἀγριελαια, κατὰ τὸν Ἀπολλών. ἀγριελαιος, „ἀγριελαιός“ κατ' ἄλλους δὲ εἶναι ὁ lentiscus ἢ rhampnus alaternus τοῦ Διν. (Π. Ξ. καὶ Καραῆ Ἀτ. 5, 355, ὅπου διακρίνεται ἀπὸ τῆς „φιλύκας“ ἢ φιλύκης τοῦ Θεοφράστου), μόνον ε 477.

ΦΥΛΛΟΝ, τὸ, ἀντὶ τοῦ φύλιον, λατ. folium) „φύλλον“ συγνὰ κατὰ πληθ. Βατρ. 161, «φύλλων γενεή» Z 446, Φ 464, ε 483, ζ 428, ι 51 κ.ά.

ΦΥΛΛΟΜΕΛΟΣΤΑ [-...], (οὕτως ἔγραψεν ὁ Σπίτζ-νερς καὶ οἱ μετ' αὐτόν ἐκ τινος χειρογράφου ἀντὶ τοῦ πρότερον: Φυλομέδουσα), ἡ, γυνὴ τοῦ Ἀρηιόσου ἐν Ἀρνη, Η 40.

ΦΥΛΟΝ, τὸ (φύω). 1) γένος, φύλον, εἰς τὴν εὐρυτάτην σημασί. τῆς λ. «φύλον θεῶν» E 441, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ. ἐπὶ πληθὺς τοῦ αὐτοῦ γένους: ἡ εἶδους, οἷον «φύλα θεῶν, ἀνθρώπων, ἐπικούρων, γυναικῶν, αἰοίδων» E 54, Z 301, I 130, P 220, γ 282, O 481, ἐπὶ ζώων,

«ἄγρια φύλα» λέγονται αἱ μοῖραι T 30. 2) εἰς πολιτικὴν σημασί. φυλή, εἶδος, «Πελασγῶν» η 206, Βατρ. 285. 3) εἰς περιωρισμένην σημασί. φυλή, γένος, οἰκογένεια, Z 181, «κατὰ φύλα» B 362, «φύλον Ἑλένης» Z 68.

ΦΥΛΟΠΙΣ [-], ἱσος, ἡ, ποιητ., ἰδῶς ἐπικ., μόνον ἐνικῶς (ἡ δὲ παρ' Ὁμ. ἀχρηστος) αἰτ. συνήθως: φύλοπιν, μόνον δὲ λ 314 φύλοπιδα: πιθῶναι στίφος ἀνδρῶν (πολεμιστῶν), στρατός Δ 65, ἔπειτα συνήθως. ἡ τύρβη, ὀχλοδοή, ἀλαλητός, πρὸ πάντων ὁ κατὰ τὴν μάχην ἀλαλαγμός, ἐπομ. μάχη Ἰλ. πλχ., τῆς δὲ Ὁδ. πλὴν τοῦ ἀνωτ. παρατεθέντος χωρίου καὶ π 268, ω 475, συνήθως λαμβάνει τὰ ἐξῆς ἐπιθέτα «αἰνή» Δ 15, 65, 82, E 379, ἐπὶ δὲ «ἀργαλήν, κρατερή» Λ 278, Σ 242, π 268, «φύλοπιν, πολέμοιο» N 633, λ 314, «πολέμος τε καὶ φιλοπίας» Ἰδ. ΠΟΛΕΜΟΣ, «νέκος, φυλοπίδος» Ἰδ. ΝΕΪΚΟΣ, «φύλοπιδα στήσιν» νὰ συνάψωσι μάχην, λ 314. (Ετυμολογείται παλλαγῆς: κατὰ τινες μὲν εἶνε οὐσιαστικῶς λαμβανόμενον θηλυκὸν τοῦ ἀχρησ. ἐπιθέτου φύλοψ, ὅπερ ἐκ τοῦ φύλον καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλήξεως οψ ἢ κατ' ἄλλους: ἐκ τοῦ φύλον καὶ ὦψ=ὦψ, πρβλ. οἶνον, ἐπομένως: ὁ ἔχων τὴν ὦψιν τοῦ φύλου, τοῦ στίφους. Συνήθως δὲ ἐκ τοῦ φύλον ἢ ὦψ=νοκ, ὁ ε. βοή, ἐπομένως: ὀχλοδοή, ἀλαλαγμός, καὶ ἔπειτα μάχη, ἐν δὲ τῇ Δ 65: εἰς μάχην παρατεταγμένος στρατός. Ὁ δὲ Κούρτιος εἰκάζει ὅτι δυνατόν νὰ παράγεται ἐκ τοῦ φύλον καὶ οπ=ορς, ἐπομένως: ἔργον τῶν φύλων, τουτέστι=μάχη).

ΦΥΛΩ, οἷς, ἡ, μία τῶν θεραπευτικῶν τῆς Ἑλένης, δ 425, 433.

ΦΥΞΗΛΙΣ, ἱος, ὁ, ἡ, (φύξις), ῥᾶδιος εἰς φυγὴν, δειλός, ψοφοδέης, P 443 f.

ΦΥΞΙΜΟΣ [-], οκ (φύξις), πρὸς τὸν δυνατόν τις νὰ φύγῃ «ὅτε μοι φάτο φύξιμον εἶναι» ὅτε εἶνε δυνατόν νὰ καταφύγῃ, ὅτι ὑπάρχει εἰς ἐμέ καταφύγιον, ε 359 f.

ΦΥΞΙΣ, ἱος, ἡ (φυγ, φεύγω) ἕτερος ἐπικ. τύπος ἀντὶ τοῦ φεῦξις, φυγή, Ἰλ. K 314, 398, 447.

ΦΥΡΑ [-], παρσι. ἔφυρον, ἐκ τοῦ ποιητ. ἄορ. ἔφυρα ὑποτ. φόρσω σ 21, μετοχ. παθ. παρακ. πεφυρμένος, -η, κυρ. βρέχω, καταβρέχω, «μουσχεύω» (ἔπειτα ἀναμιγνύω, ἀνακατείνω, ἢ παρὰ τοῖς μετέπειτα συνήθως σημασία), συντάσσεται συνήθως μετὰ δοτ. «δάκρυσιν εἴματα» Ω 462, ἄλλα καὶ μετὰ γενικ. «στήθος αἵματος» σ 21. Παθ. «πεφυρμένος αἵματι» αἵματόφυρος, ι 397, «εὐνή δάκρυσι πεφυρμένη» δακρύδρεκτος, ρ 403, τ 596, «(Πηνελόπη) δακρύουσι πεφυρμένη» δεδακρυσμένη, σ 473.

ΦΥΣΑ, ἡ (λ. πεποιήμ.), φύσα, «φυσούνα, -οῦνι», ἰδῶς: τοῦ χαλκῆος (παρ' Ὁμ. τοῦ Ἡφαίστου) τὸ «φυσερόν, μυχαίνι» (μηχάνιον). Ἰλ. Σ 372, 409, 412, 468, 470. Ἐκ τούτου

ΦΥΣΙΑ [-...], μόνον κατ' ἐνερ., μετοχ. -ώντες· καὶ παρατ. ἐφύσαν, „φυσάω“, ἰδίως ἐπὶ τῆς φύσεως, *Ιλ. Σ 470· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου πνέω, Ψ 218. *Ἐκ τούτου

ΦΥΣΙΑ [-...], ἐπικ., ἐναγωνίως φυσῶ, πνεύω, „βουθουνίζω“ ἐπὶ τῶν ἰππων, μόνον κατὰ μετοχ. φυσῶντας· κατ' ἐπικ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ φυσῶντας, *Ιλ. Δ 227, Π 506.

ΦΥΣΙΓΓΑΘΟΣ [-...], οὐκ, οἰονεῖ· φυσικομάγους, κωμικὸν ἐπιθ. βατράχου ἐν τῇ Βατρ. 47.

ΦΥΣΙΣΟΣ [-...], οὐκ, ποιητ. (φύω, ζωή), ζωοποιός, ζωαγόνας, ζωοτρόφος, *αἶα· Γ 243, Φ 63, τῆς δὲ *Οδ. μόνον λ 304.

ΦΥΣΙΣ, ἰακ. ἢ (φύω) (ἐξωτερικῇ) ποιότητος, χαρακτηριστικὸν γνῶρισμα, *φαρμάκου· κ 303 + φύσις, φυσικὴ ἰδιότης, Βατρ. 32. ΦΥΤΑΙΝ [-...], ἡ, ἐπικ. (φυτόν), φυτεία, „φυτεῖα“, τούτῳ τύπος δένδρων ἢ ἀμπέλων κατέφοτος, συνάπτεται μετὰ τοῦ *ἄρουρα· *Ιλ. Ζ 495, Μ 314, Υ 485.

ΦΥΤΕΪΩ [-...], ἐνερ. -ει, -οοσι, μετοχ. -ων, παρατ. ἀναύτ. φύτευσεν, ἀφρ. ἀ. ἐφύτευσαν, ὑποτ. φυτεύσω, ἀπαρφ. -εῦσαι, „φυτεύω“, ἀ.) κυρ. φυτά, οἷον *πελέας, δένδρεα· Ζ 449, ι 408, σ 359· β.) μεταφ. παρασκευάζω, προξενῶ, παρέχω, *κακόν, πῆμά τι· Ο 434, δ 668 (ὅπου ὅμως οἱ νεώτεροι μετὰ τοῦ *Αριστάρχου ἀναγινώσκουσι *πρὶν ἢ ὅτι μέτρον ἰκέσθαι· ἀντὶ τοῦ συνήθους *πρὶν ἢ μὲν πῆμα γενέσθαι, ὅπερ ὁ Βέκκ. ἤθελε νά γράψῃ *πρὶν ἢ π. φυτεῦσαι), *φόνον ἢ κῆρά τι· β 165, ρ 82, *κακά τι· ε 340, ζ 440 κ. ἀ. *Ἐκ τοῦ

ΦΥΤΩΝ [-...], τό (φύω), φυτόν (ἢ ἐν τῇ καθομῇ μόνον ἐν συνθέσει, *ἐλασφύτον), ὅ, τι φυτρώνει ἢ φυτεύεται, ἐπομ. καὶ δένδρον, ἐνικ. καὶ πληθ. Ξ 423, ι 408, ω 246, κ. ἀ. *φυτόν· περιλήπτικῶς ἀντὶ τοῦ φυτεῖα, ὃ ἐ. δένδρεα φυτευόμενα, ω 227, 242. (ἢ Κατ' ἄλλους ὅμως ὀρθότερον ἐνταῦθα εἶναι νά ἐκληφθῇ ὡς περὶ ἐνός φυτοῦ εἰρημνόν, ἄγνωστον ὁποῖον ὑποπτεύω ὅτι λέγεται οὕτως πᾶν νεόφυτον, τὸ ἐν τῇ καθομῇ ὑποκαρικῶς λεγόμενον „φυτάν(ον)“ ὅπερ προσφρ. φυτάν· ἐν δὲ τῷ ω 246 εἶναι τῷ ὄντι περιληπτικὸν καὶ τὸ *φυτόν· ὡς καὶ τὰ λοιπὰ φυτὰ τὰ ἐν τῷ αὐτῷ καὶ τῷ ἐπομένῳ στίχῳ).

ΦΥΩ [-...], ἐνερ. -ει, παρατ. ἀναύτ. φύεν, μέσ. -οντες, φύοντο, μέλ. φύσει, ἀφρ. ἀ. ἐφυσον, ἀφρ. β'. ἐφυν, γ'. ἐνικ. φῶ ἀντὶ τοῦ ἐφω, καὶ γ'. πληθ. ἐφυν ἀντὶ τοῦ ἐφυσαν, ε 481, μετοχ. φύντες, παρακ. πέφυκα, γ'. πληθ. πεφύκασι, [μετὰ συνισταλμ. τοῦ α ὡς καὶ ἐν τῇ λελογχασί], παλαιὰ γραφὴ ὑπὸ τοῦ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ *Λμεῖ· πάλιν ἀποκατασταθεῖσα ἐν τῇ η 414 ἀντὶ τῆς συνήθους *πεφύκει·, τὴν ὁποῖαν ὅμως πάλιν ἠθέλησε νεωστὶ νά ἐπαναφέρῃ ὁ Βέκκ., εἰ δὲ πεφύκασι, Δ 484, η 428, ὑποτ.

γ'. ἐνικ. πεφύκη, Δ 483, μετοχ. θηλυκ. πεφύκα, Ξ 288 κ. α., ἀρσεν. αἰ. πεφύκας ἀντὶ τοῦ πεφυκότας, ε 477, ὑπερσ. γ'. ἐνικ. πεφύκει. [Τὸ υ ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. ἢ παρατ. βραχύ, ἐν δὲ τῷ μέλ., ἀφρ. ἀ. καὶ παρακ. μακρόν, πλην ἐν ταῖς συγκεκομμένοις τύποις τοῦ παρακ. πεφύκασι, πεφύκα, πεφύκας, τοῦ δὲ ἀφρ. β'. μακρόν ἐν παντὶ τῷ ἐνικῷ καὶ ἐν τῷ συγκεκομ. γ'. πληθ. ἐφυν]. 1) μεταδ. ἐν τῷ ἐνεστ. (ὅστις ὅμως ἀπαξ εὐρίσκεται καὶ εἰς ἀμετάβητον σημασι., ἴδ. κατωτ.), μέλ. καὶ ἀ. ἀφρ., παράγω, γεννῶ, *βγάζω, ἀναδίδω, *φύλλα, ποιήν· Α 235, Ζ 448, Ξ 347, η 419, *τρίχας· κ 393· ὅθεν *ὁ φύσας· ὁ γονεύς, ὁ γεννήτωρ, Βατρ. 43, μετὰ διπλῆς αἰ. καὶ δοτ., *ὃν ἐφυσε δόλον κόρη· ἀνεβλάστησεν ὡς δόλωμα εἰς τὴν κόρην, Υ. Δῆμ. 8. 2) ἀμετάβ. ἐν ταῖς παθητ. τύποις καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. παρακ. καὶ ἀφρ. β', φύομαι, γεννώμαι, βλαστάνω, „φυτρώνω“ (ἀμετάβ.), πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν φυτῶν, ι 409 κ. ἀ. πληθ., ἀπαξ μόνον εὐρίσκεται ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. μὲ ἀμετάβ. σημασι., *ἀνδρῶν γενεὴ ἡμῶν φύει· γεννᾷται, (ἢ ὅπως ἐν τῇ καθομῇ τοῦ „φυτρώνει“ καὶ πληθὸς ἄλλων ῥημάτων), Ζ 449. Ἰδίως εὐχρηστος ὁ παρακ. καὶ ὑπερσυντ., Δ 483, 884, Ξ 288, πρὸλ. ε 63, η 414, 428 κ. ἀ., *κέρα πεφύκει· Δ 409· ὁ ἀφρ. β'. εἰς τὴν κυρίαν σημασι. μόνον ε 481, ψ 490, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τροπικῶς ἐν ταῖς φρ. *ἐν δ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ, ἐν χεῖρεσσι φύοντο, ὁδῶς ἐν χεῖρεσσι φύντες, ἴδ. ἐμφεῖα.

*Φύκαϊα, ἡ, πόλις τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ Ἑρμου ποταμοῦ, τὴν σήμερον ὡσαύτως Φύκαϊα ἢ Φύκαϊς, Υ. Απ. 35.

ΦΩΚΕΪΣ, οἱ, ἐνικ. Φωκεῖς, ἦοις, κάτοικοι τῆς Φωκίδος, γῶρας τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος, ἐπικ. γεν. *Φωκῆων· Β 517, Ο 516, Ρ 307.

ΦΩΚΗ, ἡ, *φώνη, φῶκα ἢ φῶκη, ζῷον θαλάσσιον τοῦ γένους τῶν ἀμφιβίων, *Οδ. δ 404, 436, 448, ο 480, Υ. Απ. 77.

ΦΩΝΕΑ, ἀφρ. μετὰ ἢ ἀνευ αὐτῆς. ἐφώνησε ἢ φώνησε, μετοχ. φωνήσας ἔλ., ἐκπύρω ἦγον ἐκ τοῦ στόματος, ἰδίως (καὶ παρ' Ὁμ. μόνον) ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ἀνθρώπων ἀ.) ἀναφωνῶ, *φωνάω, σύρω ἢ βγάλλω φωνήν, συχρὸν ἐν τῇ τοπικῇ φράσει, *καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· Α 201, α 422 κ. ἀ., *καὶ φωνήσας ἔπος ἤδα· Ω 307 ἢ *καὶ μιν φωνήσας προσέφη· Ξ 41, ε 439. Ἡ μετοχὴ ἐν τῇ τοιαύτῃ φράσει κατὰ τὸν Κλάσσην δὲν εἶναι τις ἀσήμενος πλεονασμός, ἀλλ' ἡ ἀναδεικνύει ἐμφατικῶς τὴν πρώτην προσηγορίαν, δι' ἧς ἀρχεται διάλογός τις, ἢ μετὰ τινα διακοπὴν ἐφίεζε ζωηρῶς τὴν προσοχήν, ἢ παρέχει ἐπίσημόν τινα χαρακτηριστὴρα εἰς τοὺς ἐπομένους λόγους (ἢ ἀντιστοιχεῖ δὲ πρὸς τὰς νεωτερικωτέρας φράσεις ἑλαβε τὸν λόγον, *ἄνοιξε τὸ στόμα σου, ἢ *ψηλὴ φωνήσα ἔσσυε, ἔδγαλε· τῶν δημοτικῶν

φῶν-άτων), «θεᾶς ὅπα φωνησάσης» = φωνήν φωνησάσης, ὃ ἐ. τῆς θεᾶς ἀναφωνησάσης, ω 535. Ἐν δὲ τῷ «ξυνέκη θεᾶς ὅπα φωνησάσης» Β 182, Κ 512 τὸ «ὅπα» ἀποδίδεται εἰς τὸ «ξυνέκη», καθὼς καὶ ἐν τῷ Υ 380 εἰς τὸ «ἄκουσε· β'.) ὁμιλῶ, λέγω, «ὦ· ἄρα φωνήσας ἀπέβη» οὕτως (ταῦτα) εἰπὼν ἀπῆλθε, Ζ 416, πρὸλ. Α 333 κ. ἀ. Πολλάκις συνάπτεται πρὸς συνωνύμους, φράσεις, ὅταν «ἔπο· φάτο φωνήσεν τε» δ 370, Ἰ. Δήμ. 53, «ἀπαμείβετο φωνήσεν τε» η 298 κ. ἀ. τῆς Ὁδ. Ἐκ τοῦ

ΦΑΝΗ, ἡ (ρίξ. ΦΑ, ἐξ ἧς φημί)· ἄ.) «φωνή», κυρ. ὡς μέσον συνεννοήσεως, συνομιλίας, ὅθεν ἰδίως ἡ ἑναρθρος φθογγή τῶν ἀνθρώπων, Ρ 696, δ 705 κ. ἀ. πλχ., «αὐτῷ εἰκὺτα φωνήν» ὁμοιάζουσα πρὸς αὐτὸν κατὰ τὴν φωνήν (|| ὅχι· κατὰ τὴν γλῶσσαν, τουτέστι φωνήν τε καὶ φράσιν), Ψ 67, πρὸλ. Υ 81, δ 279 κ. ἀ., «ἄειδεν λεπταλέη φωνή» Σ 571. Ἰδίως δὲ ἡ μεγάλη φωνή, «Ἐλένην ἐκαλέσσατο φωνή· ἐκάλεσε τὴν Ἐλένην μεγαλοφώνως, Γ 161, πρὸλ. ω 530, κραυγή, Ξ 400, Ο 686· ἔτι δὲ ἔπ' ἀνάρθρου φωνῆς τῶν ἀλόγων ζώων, «συῶν» κ 239, «σκύλακος» μ 86, «βοῶν» μ 396, ἐπὶ τῆς φῶδης τῆς ἀηδόνος «ἔχει φωνήν» τ 521· ἐπὶ τοῦ ἡχοῦ τῆς σάλπιγγος, Σ 219· β'.) λόγος, ὁμιλία, «τοίῳν ἐρῶνέζετο φωνήν» ταιούτων λόγον εἶπε, Βατρ. 272.

*ΦΑΡΗ, ἡ (φῶρ, Δατ. fur, ἐκ τῆς ρίξ. ΦΕΡ), κλοπή, Ἰ. Ἐρμ. 136 (ἐκ διαρρώσεως τοῦ Γ· Ἐρμάννου ἀντὶ τοῦ φωνῆς).

*ΦΩΡΗ, ἡ (φῶρ, φωράω), ἀναζητήσεις, ἔρρευνα, ἰδίως πρὸς εὑρεσιν τῶν κλοπημαίων («φωρᾶν· τὰ κλεψήματα ζητεῖν» Ἡσυχ.), «φώρην» τὴν κατ' οἶκον ἔρρευναν Ἰ. Ἐρμ. 385 (οὕτως ἔγραψεν ἐξ ἐνός χειρογράφου ὁ Γ· Ἐρμάννος· ζ· Βαουμ. ἀντὶ τοῦ συνήθους· φωνήν· ἄλλοι ἐρμηνεύουσι τὸ «φώρην» κλέπτην, ὡς ἐξ ὀνομαστικῆς· ὁ φῶρης).

ΦΑΡΙΑΜΟΣ [·ω·] (ἡ, παρ' Ἀπολ. τῷ Ροδ.), κιδωτός, κιδώτιον, ἰδίως ὡς τιματίων ἀποθήκη, «σανδοῦκι» (Τουρκ. σανδύκ, ἀλλὰ καὶ «σάνδους· κιδωτός» Ἡσυχ.), «κασσέλλα» (Ἰταλ.), Ω 228, ο 104. (Ἡ ἐτυμολογ. πολλὴ ἀμφιβολος· || κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ φέρω, φέρω, κατὰ δὲ τὸν Δόδεκκ. διαλεκτικὸς τύπος ἀντὶ τοῦ παρ' Ἡσυχ. χωριαμός, ἐκ τοῦ χωρίζω, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ φάρος ἀντὶ τοῦ· φαριαμός· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἀπιθάνω· ἐκ τοῦ φράσσω (ρίξ. ΦΑΡΓ), ἐξ οὗ δῆθεν καὶ φορμός).

Φῶς, φωτός, ὁ, ὄνομ. πληθ. φῶτες, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀνῆρ· ἄ.) ἀνὴρ, ἄνθρωπος, Β 164, «παλαιός» Ξ 436, «δέκτης» δ 247, «κακός» ζ 186, «ἀλλότριος» Ἰδ. τ. λ., κατ' ἀντίθεσιν τῶν θεῶν Ρ 98· β'.) πολλάκις ἐμφαντικῶς ἀνὴρ τουτέστιν· ἀνδρείος ἄνθρωπος, «ἄνδρας», ὡς τιμητικὴ ὀνομασία, «Μαχάονα φῶς» Ἀσκληπιοῦ υἱόν Δ 194, Φ 546, φ 26. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφιβολος· κατὰ τινες μὲν ἐκ τῆς ρίξ. ΦΩ, φύω· ἡ ὡς γεννητὴρ καὶ παραγωγός, ἡ ὡς γέννημα, πλάσμα· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς ρίξ. ΦΑ, φημί· ὡς ὁμιλῶν).

X

X

X, τὸ εἰκοστὸν δευτέρον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὅθεν σημεῖον τῆς εἰκοστῆς δευτέρας· ραψωδίας.

Χάα, ἴδ. Φεῖλ.

Χάακ, χαδέειν, ἴδ. ΧΑΝΔΑΝΘ.

ΧΑΙΖΟΜΑΙ (ἐκ τῆς ρίξ. ΧΑ, ἐξ ἧς καὶ χαίνω, καὶ χάσκω, καὶ hīscō, συγγεν. μὲ τὸ σχάζω, σχίζω), ἑνας. προσ. χάζω, -εσθε, ὑποτ. -ώμεθα, ἐπικ. -ώμεσθε, Ε 34, παρὰτ. ἐγάζετο, ἐπικ. χάζετο καὶ χάζοντο, μέλ. ἐπικ. χάσσονται, Ν 153, ἀορ. ἐπικ. χάσσατο, Ν 193, ἀπαρφ. ἐπικ. χάσσασθαι, Μ 172, μετοχ. ἐπικ. χάσσάμενος, Δ 535, Ε 626, Ν 148 (ἔτι δὲ γ'. πληθ. ἐπικ. κοῦ τινο· β'. ἀορ. ἀναδιπλασιασμ. κεκᾶδοντο—ἀντὶ τοῦ κεχᾶδοντο—ὅπερ ἄλλοι παράγουσιν ἐκ τῆς ρίξ. ΧΑΑ, καὶ ὑπάγουσιν εἰς τὸ κῆα, Δ 497, Ο 574 ἐν τμησει, ἴδ. ἵΠΟΧΑΙΖΟΜΑΙ). 1)

χάζομαι

ὑποχωρῶ, [ἐγκλίνω], ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, ἀναχωρῶ, ἀτέρχομαι, ἀπέχω μετὰ τοῦ· ἄψ, ὅπως· Γ 32, Ε 703 κ. ἀ., μετὰ γεν. πράγματος· «κελεύθων, πυλάων» ἀπό, ἡ ἐκ τῆς ὁδοῦ Ζη, Α 504, Μ 172, «νεκροῦ» Ρ 357, «μάχης» Ο 426, «μίνυνθα χάζετο δουρός» ὀλίγον χρόνον ὑπεχώρει τῆς προσβολῆς, ὃ ἐ. ἐπὶ βραχὺν χρόνον ἀπέχετο, Α 539· μετὰ προθέσεως, «ἐκ βελών» ἐκτός βολῆς βέλους, Π 122, «ὑπ' ἔγχεος» εἰς τὸ δορυ ὑποχωρῶ, Ν 153, πολλάκις· «ἐτάρων εἰς θῆνος» Γ 32, Α 585. Τὸ δὲ Π 736 «οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός» τινὲς μὲν ἐρμηνεύουσι· καὶ δὲν ἔμεινε πολλὸν χρόνον μακράν (ὃ λίθος) τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ταχέως ἐκτύπησεν (ὅν τινα ἐκτύπησεν, οὐχὶ τὸν σκοπευθέντα). Ἄλλ' ὀρθότερον βεβαίως· ἄλλοι ὡς ἐξῆς· οὐδ' ἐνέμεινε πολὺ (ὁ Πάτροκλος

εἰς τὴν υποχώρησιν τὴν πρὸ τοῦ ἀνδρός (τοῦ Ἑκτορός) (|| εἰς τὴν δηλ. ἀπαρ. ὁ τῶν Ἀργείων στρατός, ἐπομένως καὶ αὐτός, ὁ Πάτροκλος, εἶχε τραπῇ κατ' ἐνέργειαν τοῦ Ἀπόλλωνος. Τὸ μόνον παράδοτον ἐν ταύτῃ τῇ ἐρμηνείᾳ εἶνε ὅτι τὸ «οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός», ὅπερ κατὰ τὴν ἔννοιαν ἔπρεπε νὰ τεθῇ μετὰ τὸ «ἀπ' Ἰππων ἄλτο χαμαῖς» ρ. 733, ἐτέθη μετὰ τρεῖς στίχους καὶ ὁ ὑπερβάσις ἰσχυράν, ἥς καὶ ἄλλα παρ' Ὁμ. παραδείγματα εὐρίσκονται).

Ἐκ τοῦ ἐνεργ. τύπου εὐρίσκεται μόνον ὁ ἐπικ. ἀόρ. 6'. κέκαθον ἢ μέλ. κέκαθισα (οἵτινες ὅμως κατ' ἄλλους ὑπάρχοντες εἰς τὴν ῥίξ. κάα, καὶ τὸ ῥήμα κῆα, ὅπ. 18.), κυρ. κάμνω τινά νὰ υποχωρήσῃ, νὰ ἀπέχη τινός, ὁ ἔ. (ἀπο)τερῶ τινά τινος, ὅσον «τινὰ θυμὸς καὶ ψυχῆς» Α 334, ρ 153, 170. Περὶ τοῦ ἐν τῇ Θ 353 «κεκαθόμεθα» 18. κῆα.

ΧΑΙΝΩ ἢ ΧΑΙΣΚΟ (χα, 18. χάζομαι), παρ' Ὁμ. μόνον ἀόρ. εὐκτ. χάνοι καὶ μετοχ. χανών, ἐκ δὲ τοῦ παρακ. μόνον μετοχ. κεχνηότα τοῦ ἀόρ. ἢ ὀριζ. χάνε Ἰ Δῆμ. 16. α.) χαίνω, ὁ ἔ. ἀποτελεῖ χίσμα, ἀνοίγομαι, ἀνοίγω, χάνω (ἀμετάβ., ἄλλο παρὰ τὸ μεταβ. „χάνω“ = ἀπόλλυμι) Ἰ. Δῆμ. 16. «τότε μοι χάνοι χθών», «τότε ν' ἀνοίξῃ ἡ γῆ καὶ νὰ μὲ καταπιῇ», Δ 482, Ζ 284, Θ 150. 6'.) ἰδίως ἀνοίγω ἢ ἔχω ἀνοικτόν τὸ στόμα, „χάσκω“, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων Π 350, 409, Ἰ 168. ὅθεν «πρὸς κῆμα» ἀνοίγω τὸ στόμα πρὸς τὸ κῆμα, ἵνα καταπιῶ ἢ ἀποπινῶ, μόνον μ 350.

ΧΑΙΡΩ (χαρ, 18. χαροπός), παρ. ἀναόξ. χαίρων 6 35, ἔχαιρε, Α 73, χαίρε Ὁμ. πλγ., θαμν. χαίρεσκεν Σ 259, -ον, μ 380, μέλ. ἀπρρ. χαίρεισιν Ἰ 363, ἀόρ. ἐχάρη, -ημεν, -σαν (σχηματισθεὶς κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς μὲ ῥημάτων), σπανιώτερον ἀναόξ. χάρη Ε 682, Ν 609, Ἰ. Ἑρμ. 506, εὐκτ. γ'. ἐνικ. χαρείη Ζ 481, μετοχ. χαρέντες Κ 541, παρακ. κεχάρηκα μόνον ἐν τῇ ἐπικ. μετοχ. κεχαρηότα Η 312, καὶ τοῦ μέσ. παρακ. μετοχ. κεχαρημένοι Ἰμ. 6 (7), 10, ὑπερσ. γ'. πληθ. κεχάρηντο Ἰ. Δῆμ. 458. Πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ οἱ εἰς τῇ ἐπικῶς ἀναδιπλασ. τύποι: μέλ. ἐνεργ. ἀπαρφ. κεχαρησέμεν Ο 98, μέσ. μέλ. γ'. ἐνικ. κεχαρήσεται φ 266, μέσ. ἀόρ. α. χήρατο Ξ 270, ἀόρ. 6'. ἀναδιπλ. κεχάροντο Η 660, δ 344, ρ 135, εὐκτ. κεχάραιτο δ 249, γ 438 καὶ γ'. πληθ. κεχαροῖατο Α 256. [Ἡ συλλαβὴ χαρ εἶνε καθ' ἅπαντας τοὺς χρόνους βραχεῖα.] 4) ἀπολύτ. χαίρω, ἔχω χαράν, „χαίρομαι“, Ὁμ. πλγ. Πολλὰκις λαμβάνει τοὺς προτῆο-ρισμούς: θυμῷ, ἐν θυμῷ, φρεσὶ, φρένα· Ὁμ. πλγ. «χαίρει μοι ἦτορ, κῆρ» Ψ 647, δ 260, ο 690. Τὸ δὲ «νόψ χαίρω» ἐνδομύχως χαίρω, „ἔχω κρυφὴν χαράν“ θ 78. ὡσαύτως καὶ τὸ «ἐν θυμῷ χαίρω» χ 441. Ἡ μετοχ. «χαίρων» ὡς ἐπὶρ. μετὰ χαρᾶς, Δ 446, ο 128 κ. α., «χαίροντι

φέρω χαίρων» ρ 83. 2) συντασσόμενον α.) μετὰ δοτ. χαίρω ἐπὶ τινι, ἀγᾶλλομαι, εὐχαρισταῖμαι εἰς (διὰ) τι, ὅσον «νίκη» δρυὶ, φῆμη· Η 312, Κ 277, 6 35 κ. α. 6'.) μετὰ δοτ. καὶ μετοχ. «τῷ χαίρων ναστήσαντι» διὰ τὴν ἐπάνοδόν του, τ 463, «χάρη δ' οἱ προσόντι» Ε 682, «εἰποτε καὶ ζώοντι» (Ἑκτορί) μάχης ἐκ-νοστήσαντι χαίρετε· Ω 706 μετ' αἰτ. «χαίρει δὲ μιν (ἄλῳ) ὅς τις ἐθέλῃ» Φ 347. (|| Ὁρθότερον ὁ Ἑδνιος καὶ ἄλλοι δὲν παραδέχονται τὴν σύνταξιν ταύτην, ἀποδίδοντες καθ' ὑπερβάσιν συνηθεστάτην τὸ «μιν» εἰς τὸ «ἐθέλῃ».) γ'.) μετὰ μετοχ. τοῦ υποκειμένου προτῆοριστικῇ, «χαίρω ἀκούσας» μετὰ χαρᾶς ἔκουσας, Γ 76, Τ 185, πρβλ. Σ 259, ξ 377. (Ἡ μετοχ. δὲν εἶνε συντακτικὴ τοῦ ῥήματος ἐν τῷ Α 73, μ 380.) δ'.) μετὰ τοῦ «οὐνεκα» ἢ «ὅτι» ο 200, ξ 52. 3) Ἰδιαίτερα χοῦσις α.) τοῦ μέλ. μετὰ τῆς ἀρνήσεως. (|| ἡ καθ' ἑαυτὴν ἡ μετὰ μετοχῆς) «οὐ χαίρεισι» δὲν θὰ χαρῆς, ὄχι μετὰ χαρᾶς, ὁ ἔ. κατὰ λιτότητα φράσεως „κακὰ θὰ τὴν πάθῃ“, κατὰ δυστυχίαν σου θὰ... ὅσον «οὐδέ τιν' ὄλω Τρώων χαίρεισιν, ὅστις κτλ.» Ἰ 363. 6'.) τῆς προστακ. «χαίρε» ἐν ταῖς προσγορίαις ἢ προσφωνήσεσιν ἀναλογοῦσθαι πρὸς τὰς τῆς καθομιλ. „γελά σου, καλῶς τον“ κ. τ. τ., Ι 497, α 123 κ. α. ἢ πρὸς τὰς εὐχάς, „χαρούμενας, -οι, εἰς υἱεῖάν“ κ. τ. τ. τὰς τῶν προ-πόσεων, δ 60, σ 122, υ 199, ἐπὶ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς, «εὐχολῆς χαίρετε» ν 358, «χαίρε ἀοι-δῇ» δέχθητι τὴν φθόγην, εὐπρόσδεκτος ἔστω σοι ἡ φθῆ, Ἰμ. 8 (9), 7.

ΧΑΙΤΗ, ἡ μακρά, κοματίζουσα κόμη Κ 15, Ξ 175, δ 150, κ 567 ἐπὶ Ἰππων ἡ χαιτή, „χιοῦτη“, ἐνικ. καὶ πληθ. Ζ 509, Ρ 439 κ. α.

ΧΑΛΑΖΑ [χ.] (|| ἀντὶ τοῦ χαλαδᾶ, παράγε-ται δὲ ὄχι ἐκ τοῦ χαλάω, ὡς ἐφρόνουν οἱ πα-λαιότεροι, ἀλλ' εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης μὲ τὸ λατ. grandio, Σανσκρ. hrad-uai, Σλαβικ. grad-u ὥστε τὸ πρῶτον α εἶνε εὐφρονικὸν ἐπένθημα), χάλαζα, „χαλάζει“, Ἰλ. Κ 6, Ο 170, Χ 151.

ΧΑΛΛΑ [χ.] (διὰ τοῦ ὀνομαστικοῦ θέματος χαλα, ἐκ τῆς ῥίξ. χα, 18. χάζομαι), ἀόρ. α. ἐπ. ἐχάλασσε, μετοχ. χαλάσασα, χαλαρώνω, ὁ ἔ. (παρα)λύω τὸ πρότερον σφικτὰ δεδεμένον, ἐντε-ταμένον «βίον, τόξον» Ἰ. Ἀπ. 6, Ἰμ. 27 (28), 12. (|| Ἐντεθεὶς τῆς καθομιλ. τὸ „χάλω ἢ χάλ-νω“ ἔλαβε τὴν σημ. τοῦ διαλύω πᾶν ὅτι συν-τεταγμένον, παραλύω, διαφθείρω, καταστρέφω).

ΧΑΛΕΠΑΙΝΩ [χ.] (χαλεπός, ἐνεσ. ὀριζ. -οι, προσ. -ε, εὐκτ. -οι, ἀπαρφ. -ειν, μετοχ. -ων, παρ. ἀναόξ. χαλεπαίνω, ἀόρ. ὑποτ. γ'. ἐνικ. χαλεπήνη, ἀπαρφ. χαλεπήναι, ἀμετάβ., κυρ. εἴ-μαι χαλεπός, βαρὺς, ἄγριος, ἐπομ. βαρέως ἐπιπίπτω, „ἀγριεύω“, ingravesco, ἐπὶ ἀνέ-μου, θυέλλης, Σ 399, ε 485, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὀργίζομαι, ἀγανα-κτῶ, „θυμῶν“, ἰδίως φέρομαι δυσμενῶς,

«μαλὼν», ἀπολ. Ξ 256, T 183, π 72 κ. α., «ὅτε ἀνδρεςσι ποτεσσάμενος χαλεπὴν» Π 386, ε 147, τ 83, πρβλ. λ. ἀπεχθάνομαι. ἴδ. καὶ ῥηοίς.

ΧΑΛΕΠΟΣ [..], ἡ, ὄν, συγκρ. -άτερος, βαρύν, δύσκολος, ὅ ἐ. 1) ὁ μετὰ πόνων καὶ κινδύνων συνδεδεμένος, ἐπίπονος, ἐπίμοχθος, ἐπικίνδυνος, «αἰθλος» λ 622, «λιμὴν» δυσπρόσιτος, τ 189 μετ' ἀπαρρ. «χαλεπὴ τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι» σοὶ εἶμαι δύσκολος (προσωπικὴ συνταξίς· ἀντὶ ἀπροσώπου, ὡς ἐν τῇ Α 546) ὅ ἐ. εἶνε δύσκολον νὰ ἀντιταχθῇς εἰς ἐμέ, Φ 482, ὡς αὐτῶς· «χαλεποὶ θεοὶ ἐναργεῖς φαίνεσθαι» εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ ἐμφανίζωνται οἱ θεοὶ ἐναργεῖς, T 131, πρβλ. Α 589, δ 397, T. Δήμ. 411, μετὰ δοτ. «χαλεπός τινι» Α 516· πολὺ λάκκις ἐν ἀπροσώπῳ συνταξίῃ τὸ οὐδέτερον «χαλεπόν τοι παῖσιν ἐρίζεσθαι» Φ 181, δ 651, κ 303 κ. α. ἐτι δὲ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρρ. Π 620, υ 313, ψ 81 κ. α. «χαλεπόν γάρ ἐπιστάμενόν περ ἔονται» ἔνθα ἐτυπακούετο ἐκ τῶν προηγουμένων τὸ «ὕδβαλλεν τινά» T 80. (II) Ἄλλοι ὅμως τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν ἔ. πρῶτος ὁ Σπέρζ-νερος· ἐγραψαν μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου «ἐπισταμένῳ περ ἔονται» καὶ ἐτυπακούει ὁ Δαρύχ. οὐχὶ τὸ «ὕδβαλλεν» ἀλλὰ τὸ «ἀκούειν» ἐκ τῶν ἀνωτέρω· εἶνε δύσκολον καὶ εἰς τὸν ἐμπειρότατον καὶ πάνυ γεγυμνασμένον νὰ ἀκούῃ ἐν τῇ μέσῃ τοσούτου θαρύδῳ. ἴδ. καὶ λ. ἱπποβάλλω).

2) ὁ προξενῶν βάρος καὶ κίνδυνον, βαρύν, ἐπίμοχθος, ἐπικίνδυνος, τραχὺς, σκληρός, «κεραυνός, θέλλα, γῆρας, δεσμός, ἄλγος, μόχθος, ἄλγ» Ὁμ. πλγ., «ὀμοκλαί» ρ 489, «ὀνειδῆ» Γ 438, «μῶθος» Β 245· ὡσαύτως «ἔπεα» Ψ 489, «ῥῆμι» κακὴ φήμη, ξ 239, ὦ 201· ἐπὶ προσώπων, δυσμενής, δύσκολος, σκληρός, «κακός», ὀργίλος, α 198, ε 232 κ. α. «δαίμων» τ 201, «τινί» κατὰ τινος, πρὸς τινά, ρ 388.

ΧΑΛΕΠΤΑ (χαλεπ-ός), ποι. ἔ. ἰδίως ἐπικ. τύπος = ΧΑΛΕΠΑΪΝΑ, ἀλλὰ μεταβατ., μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ ἐνεσ. -ει, βαρύνω, καταπιέζω, τινά, δ 423 f.

ΧΑΛΕΠῆς, ἐπὶβ., δυσκόλως, ἐπιπόνως, *Π. Η 423, T 186.

ΧΑΛΙΝΟΣ, [-], ὁ, χαλινός, «χαλινάρι», πλθ. T 393 f.

ΧΑΛΙΦΡΟΝΕΙΑ [-...] (χαλιφρων), εἶμαι εὐή-θης, μωρός, βλάξ, μόνον ἐν τῇ μετοχ. -έοντα, ψ 13 f.

ΧΑΛΙΦΡΟΣΙΝΗ [-...], ἡ, χαλαρότης, χαυνότης φρενῶν, ὅ ἐ. εὐήθεια, μωρία, βλακεία, κατὰ πλθ. μόνον π 310 f. Ἐκ τοῦ

ΧΑΛΙΦΡΑΝ [-], ὄν, ἐπικ. (ἐκ τῆς ρίζ. χαλ-, χαλι- καὶ φρήν) κυρ. ὁ χαλαρός, χαῦνος, ἀδρανής· τὰς φρένας, ὅ ἐ. εὐήθης, μωρός, βλάξ, ἡλίθιος, συνάπτεται μετὰ τοῦ «νήπιος» *Ὁδ. δ 371, τ 530.

ΧΑΛΚΟΒΑΤΗΣ, ὁ, ἡ, ποιητ., χαλκοβάτης, ὁ χαλκοῦν θώρακα φορῶν, *Π. I 418, Θ 62.

ΧΑΛΚΕΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικῶς καὶ χάλκειος, ἡ, ὄν, Γ 380, Δ 161 κ. α., ἐτι δὲ καὶ ὡς δικατά-ληκτον Σ 222 (χαλκός). 1) χαλκοῦς, χάλ-κινος, πολλάκις ἐπὶ ὀπλων «ἄορ» τ 241, «θω-ρή», χιτῶν, ἔγχος, ἐντεα· Ὁμ. πολγ., ἐτι δὲ ἐπὶ χαλκός, χαλκοσκεπάστος, «κύκλα» Ε 723, «αἰκός» Η 220, «Ἀρη» Ε 704, 859· ὁ ἐκ χαλκοῦ προεργάμενος· «χαλκείη αὐγή» ἡ ἐκ τοῦ χαλκοῦ ἀναλαμπή, στίλβη, Ν 341. 2) μεταφ. ὡς χαλκοῦς, σιδηροῦς, τουτέστιν ισχυ-ρός, σερπῆς, σκληρός, «ἥτορ» Β 490, «ὄφ-φωνή δυνατή», Σ 222, «ὕπνος» Α 244, «ού-ρανός», ἴδ. ταύτην τὴν λ.

ΧΑΛΚΕΟΦΩΝΟΣ, ὄν, ἐπικ. (χάλκειος, φωνή), χαλκόφωνος, ισχυρόφωνος, ἐπὶβ. τοῦ Στέν-τορος Ε 788 f.

ΧΑΛΚΕΪΣ, γέν. Ἰων. ἦος (Ἀττικ. ἔως), κυρ. ὁ τὸν χαλκὸν καταργῶμενος, χαλκεύς, «χαλ-κεά», Μ 295, Ο 309, «χαλκεὺς ἀνὴρ» Δ 187, 216, ἐν γένει μεταλλουργός, ὅθεν, χρυσοχός γ 432, καὶ σιδηρουργός ι 394. Ἐκ τοῦ

ΧΑΛΚΕΪΑ (χαλκός), μόνον ἐν τῇ ἀναφ. παρატ. χάλκειον, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ ἢ μεταλ-λου ἐν γένει, Σ 400 f.

ΧΑΛΚΕΪΝ, ἦος, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ χαλκετον, ὅ ἐ. τοῦ χαλκείως τὸ ἐργαστήριον, Θ 273 f.

ΧΑΛΚΗΙΟΣ, ἡ, ὄν (χαλκεύς) εἰς τὸν χαλκία ἀνήκων, χαλκευτικός, «ὀπλα» τοῦ χαλκείως τὰ (χαλκευτικὰ) ἐργαλεῖα, *Ὁδ. γ 433, «δδ-μος» = ΧΑΛΚΕΪΝ, χαλκεῖον, σ 328.

ΧΑΛΚΗΡΗΣ, ἦρος, γέν. ἔος, ποιητ. (χαλκός, ἀρ., ἀραρίσκω) χαλκῶ ἡρμασμένος, τουτέστιν ἡ ἐπὶ χαλκός, χαλκοσκεπάστος, -σκεπής, ἡ ἐκ χαλκῶν μερῶν συγκείμενος, ὅθεν χαλκοῦς, χάλ-κινος, «κυνέη, κόρυθος» Γ 316, Ν 714, «οἰζός, ἰός» Ν 650, α 262, «σάκος» Ρ 268, «ξυστόν, δόρυ, ἐγγχείη» Δ 469, Ε 445, T 258, ε 309, «τεύχεα» Ο 544.

ΧΑΛΚΙΣ, ἴος, ἡ, Ξ 291 f. οὕτως ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν θεῶν ἡ κίμνιαις, ὅπ. ἴδ.

ΧΑΛΚΙΣ, ἴος, ἡ, 1) πρωτεύουσα πόλις τῆς Εὐβοίας, «Χαλκίδα» Β 537. 2) πόλις τῆς Αἰτωλίας οὐ μακρὰν τοῦ στομίου τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ ὑπὸ τὸ ὁμώνυμον ὄρος (τὸ λεγόμενον σήμερον Βαράσσοβα), ὅθεν ἔ. παρὰ Στράβωνι 40, 2, 4 Ἰπποχαλκίς, τὴν σήμ. Γαλατὰ, Β 640. 3) μικρὸν χωρίον τῆς νοτίου Ἠλίδος οὐ μακρὰν τῶν Κρουσῶν (ὅπ. ἴδ.), τὰ νῦν Ἀνα-μοχώρι, *Υ. Ἀπ. 425, (σ 295).

ΧΑΛΚΟΒΑΤΗΣ [-...], ἐς, γέν. ἔος, ποιητ. (χαλκός, βάρος) ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ βαρύν, βρυνόμενος, ὅ ἐ. χαλκοῦς, «ἰός» Ο 465, μ 423, «δόρυ» λ 532. Ἰδιαίτερος ἐπικ. τύπος τοῦ θηλ. ΧΑΛΚΟΒΑΤΕΙΑ, ὅσον· στεφάνη χ· Δ 96, «μελίη» Χ 328, γ 259, 276.

ΧΑΛΚΟΒΑΤΗΣ, [-...], ἐς, γέν. ἔος, ποιητ. μόνον

ἐν τῇ «χαλκοδαίς» δὴ ἐπὶ τῆς κατοικίας τοῦ Διός, Α 426, Ξ 173, κ. ἀ., τοῦ Ἡραίου, θ 321, καὶ τοῦ Ἀλκινόου, ν 4, ὁ ἔχων χαλκοὺς οὐδὲν, χαλκοὺς κατώφλιον (κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Ξ 173, πρὸς δὲ συμφωνεῖ καὶ ὁ Δάντζερς, παραδεχόμενος ὡς δευτέρου συνθετικὸν μέρος τὸ ἄχρ. βάτος, ὃ ἐ. κυρ. τὸ πεπατημένον, ἐπομ. τὸ κατώφλιον, πρὸλ. η 83, κατ' ἄλλους δέ: ὁ ἐπὶ χαλκοῦ βαινῶν, χαλκόδαθρος, ὃ ἐ. στερεός, καὶ κατ' ἄλλους ὁ χαλκοὺς ἐδαφος ἔχων, «χαλκοπάτος»).

ΧΑΛΚΟΓΛΩΧΙΝ [...], ἴκνος, ὃ, ἡ, χαλκῆν αἰχμήν, ἀκασκῆν, λόγχην ἔχων, χαλκό-λογχος, «μελίη» μόνον X 225 †.

ΧΑΛΚΟΚΗΜΙΣ [...], ἴκνος, ὃ, ἡ, χαλκῆς κημίδας, ὃ ἐ. περικνημίδας ἔχων, «Ἀχαιοί» μόνον Η 41 †.

ΧΑΛΚΟΚΟΡΙΤΗΣ, ἴκνος, ὃ, ποιητ. (χαλκός, κορύσσω), ὁ χαλκῆν ἔχων πανοπλίαν, οἶον χαλκόφρακτας, ἐπιθ. τῶν ἡρώων, *Ιλ. Ε 699, Ζ 199, 398, Ν 720 κ. ἀ. πλχ. καὶ τοῦ Ἄρεως, Υμ. 7 (8), 2 (ἐνθα κεῖται ἡ κλητικὴ χαλκοκοροστή).

ΧΑΛΚΟΠΑΡΜΟΣ, ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ -ΠΑΡΕΙΟΣ (χαλ., παριά), ὁ χαλκῆς ἔχων παρείας, τούτῃσι παραγναθίδας, οἶον χαλκαμάγουλος, ἐπιθ. τῆς περικεφαλαίας, ἥτις ἐκατέρωθεν εἶχε σκεπασμένα τινα τῶν κρατῶν καὶ παρειῶν, Μ 183, Ρ 294, Υ 397, τῆς δὲ Ὁδ. μόνον ω 523.

ΧΑΛΚΟΠΟΥΣ, ΠΟΥΝ, γεν. -ΠΟΛΟΣ, ὁ ἔχων χαλκοὺς πόδας, τούτῃσι χαλκᾶ πέταλα εἰς τοὺς πόδας, «χαλκοπέταλος», ἐπιθ. τῶν ἵππων τῶν θεῶν, *Ιλ. Θ 41, Ν 23.

ΧΑΛΚΟΣ, ὁ, ἐπικ. γενικ. χαλκόφιν, χαλκός, ὁρεῖ χαλκός, ἐν τῇ καθομολογίᾳ. τὸ μὲν «χάλκωμα» ἢ (Τουρκ.) «μπακίρ», τὸ δὲ (ξεν.) «μπροβντζο», α 184 κ. ἀ. ἴδιως κατεργασμένους χαλκός ἢ ὅτι ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζεται, σκεύη χαλκᾶ, «χάλκωμα, χαλκώματα», Β 226, ε 338 κ. ἀ., πολλάκι; προσεφέρετο ὡς βραδεῖον, λύτρα, ἢ ὄπλον, Η 473 (ὅπου δύναται νὰ εἶνε καὶ ἀκατεργαστος χαλκός), χ 50, 340, ε 38 κ. ἀ. Τὰ δὲ σκεύη τὰ οὕτω σημαινόμενα εἶναι: τρίπους, Σ 349, θ 426, ἄγκιστρον, Π 308, πέλκος, Ν 180, θ 507, μάχαιρα θυτική, κ 532. Ἰδιαίτερον δὲ ὄπλα χαλκᾶ, Α 83, Ν 801 κ. ἀ., οἷον κόρος, Α 351, θώραξ, Β 578 κ. ἀ., δόρυ, Γ 348 (οὐδέποτε ὅμως ἢ ἀσπίς), Η 77, γ 278, καὶ μάλιστα τὸ ξίφος, Β 447 κ. ἀ., ν 274. Τὸ καὶ ΧΑΛΚΕΟΣ καὶ πάντα τὰ ἐκ τοῦ χαλκός σύνθετα. (Προσκυρόσαντες τινες τῶν ἐρμηνευτῶν εἰς τὴν μαλακότητα τοῦ χαλκοῦ ὡς ὕλη πρὸς κατασκευὴν κοπτερῶν ὅπλων παρεδέχθησαν ὅτι ὁ χαλκός τίθεται παρ' Ὁμ. ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ σιδήρου. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν ὁ Ὁμ. διακρίνει ἀκριθῶς τὸν χαλκὸν ἀπὸ τοῦ σιδήρου, πρὸλ. Δ 510, Ζ 48, Ε 723,

Δ 433, καὶ τὸν μὲν ἱκανῶς χαρακτηρίζει διὰ τοῦ ἐπιθέτου «ἐρυθρός» (τὸ. τ. λ.), τὸν δὲ σιδηρὸν διὰ τοῦ «πολός», ἔπειτα ἡ χρῆσις τοῦ χαλκοῦ εἰς κατασκευὴν κοπτερῶν ὅπλων δὲν εἶνε λόγος ἱσχυρὸς νὰ ἐκλάβωμεν τὴν λέξιν εἰς ἄλλην σημασίαν, διότι καθ' ὃν χρόνον ἐγίνεσκον οἱ ἄνθρωποι νὰ σκληρύνωσι τὸν σίδηρον, δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ εἶχον καὶ τὴν τέχνην τῆς τοῦ χαλκοῦ σκληρύνσεως διὰ συγκράσεως ἄλλου τινὸς μετάλλου, οἷον κασιτέρου, καὶ τοῦτο ὑπεμφαίνεται ἢ περιστασις ὅτι ἡ ἐφεύρεσις αὕτη ἀπεδίδετο εἰς τοὺς Ἰθαίους Δαντύλους. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου δύναται τις νὰ παραδεχθῇ ὅτι πρὸς τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν μετεχειρίζοντο καὶ τὸν διὰ φυσικῆς ὁδοῦ ἀπεσκληρυνμένον, τούτῃσι μετ' ἄλλων μετὰλλων ἐκ φύσεως συγκεκραμένον χαλκόν. Τούτοι; προσθετοῦν ὅτι καὶ ἄλλα ἔθνη κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους μετεχειρίζοντο χαλκᾶ ὅπλα εἰς ἐπίθεσιν, οἷον οἱ Μασσαγέται κατὰ τὸν Ἡρόδοτον 4, 215· οἱ Ἀσσύριοι ἔφερον πλὴν τῶν σιδηρῶν ἢ χαλκᾶ ἐγγχειρίδια, ὡς ἀπέδειξαν αἱ ὑπὸ τοῦ Λαυάρδου ἀνασκαφαὶ παρὰ τὸ Νεμβρούδ· οἱ Πέρσαι εἶχον βέλη ἢ μὲ χαλκᾶς ἢ μὲ σιδηρᾶς αἰχμάς, ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ ἐν Τελμινάρ (Περσέπολει) εὑρεθέντα. Ὡσαύτως καὶ τῶν βορείων ἐθνῶν πολλὰ ἔφερον κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους ἤδη χρόνους χαλκᾶ ὅπλα, οἷον οἱ Ἴρρις (Ἰρλανδοί) καὶ ἐν γένει οἱ Κέλται ἔιρη χαλκᾶ, ὡς ἀποδεικνύουσιν αἱ συχναὶ τοιοῦτου εἴδους ἀνακαλύψεις, ὡσαύτως καὶ οἱ Οὐγγροι καὶ εἰς πάσας ἐν γένει τὰς ἱστορικὰς συλλογὰς εὑρίσκονται χαλκᾶ ἐπιθετικὰ ὅπλα. Εἶνε λοιπὸν πιθανώτατον ὅτι καὶ παρ' Ὁμ., ὅπου εἶνε ὁ λόγος περὶ ἐπιθετικῶν ὅπλων, ὁ χαλκός σημαίνει τὸν ὁρεῖ χαλκόν, καὶ ὄχι τὸν σίδηρον, ὡς φρονεῖ ὁ Σχολιμανός).

ΧΑΛΚΟΤΗΠΟΣ [...], ὄν (χαλκός, τόπτω), χαλκόπληκτος, «χαλκοκτυπημένος», μόνον «ὠτίσιλα» Τ 25 †.

ΧΑΛΚΟΧΙΤΩΝ [...], ὄν, ἐπικ. ὁ φορὼν χαλκοὺς χιτῶνα, θώρακα δηλ., τούτῃσι χαλκοθώραξ, «Ἀχαιοί, Τρῶες» Α 371, Ε 180 κ. ἀ. τῆς δὲ Ὁδ. μόνον α 286, δ 496, «Βουωτοί» Ο 330.

ΧΑΛΚΩΔΟΝΤΙΑΔΗΣ [...], ἴκνος, ὁ, οἶος τοῦ Χαλκώδοντος, βασιλέως τῶν ἐν Εὐδοίᾳ Ἀδάντων, ὁ Ἐλεφάντωρ, Β 541, Θ 464.

ΧΑΛΚΩΝ, ἴκνος, ὁ, εἰς τῶν Μυρμιδόνων, Π 595 εἰ.

ΧΑΜΑΔΙΣ [...], ἐπὶρ. (χαμαί), ποιητ. καὶ μάλιστα ἐπικ. ἀντὶ τοῦ χαμάζε, ὃ ἐ. «κατὰ γῆς, κάτω, χαμου» μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων, Γ 300, δ 444, τ 63, 599 κ. ἀ.

ΧΑΜΑΞΕ [...], ἐπὶρ. (χαμαί) = τῇ προηγουμ., Γ 29, π 491 κ. ἀ. πλχ.

ΧΑΜΑΪ [...], (τοπικός τόπος, δηλ. παλαιᾶς τινοῦ πτώσεως λεγομένης τοπικῆς ἐκ τοῦ ἄχρ. χαμά, Λατ. humi, ἢ. πρὸλ. τῆς καθομολ. τὰ «χάμου»,

δ. ἐ. ἐπὶ τοῦ χάμου, κατὰ τὸ: ἄνω, κάτω, ἔξω κτλ.), ἐπὶ „κατὰ γῆς, χάμου, κάτω“ ἐπὶ τοῦ κινήσεως καὶ ἡρεμίας σημαντικῶν ῥημάτων. „ἐρχομαι“. Ε 442, „ἔμαι“. η 160, „ἔξεναρίζω“. Δ 145, „ἐν δαπέδῳ χαμαί“. χ 188, „πίπτω“. Δ 482, „βάλλω“. ρ 490 κ. ἀ.

*ΧΑΜΑΙΓΕΝΗΣ [·...], ἐς (χαμαί, γίγνομαι) δ. ἐκ τῆς γῆς ἢ μάλλον κατὰ γῆς γεγεννημένος, ὁ χαμαί τουτέστι χαμηλὰ γεγεννημένος, οἰονεῖ „χαμογεννημένος“, „ἄνθρωποι χαμαί“. (||. πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ὕψι, ἢ αἰθέρι γεγεννημένων θεῶν) Γ. Ἀφρ. 108, Δῆμ. 353.

ΧΑΜΑΙΓΕΝΗΣ [·...], ἀο, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (χαμαί, εὐνή) ὁ χαμαί εὐναζόμενος ἢ κοιταζόμενος, κοιμώμενος, χαμάκοιτος, ἐπὶ τῶν Σελλῶν (κατὰ τὸν Οὐέλκερον ὡς δι' ὀνειρομαντείας χρησιμοδοτούτων, ἡ δὲ Γῆ εἰνε ἡ μήτηρ τῶν ὀνείρων || πιθανώτερον μοι φαίνεται ὅτι ἔλαβον τὸ ἐπιθέτον τοῦτο διὰ τὸν σκληρὸν καὶ ἀσκητικὸν βίον των, ὅθεν οἱ αὐτοὶ καὶ ἀνιπτόποδες ἐλέγοντο) Π 235 f. Τοῦτου ὀδλ. ΧΑΜΑΙΕΥΝΑΣ, ἄδου, ἐπὶ τῶν „συνών“. *Οδ. κ. 243, ξ 15. [Τὸ αἰ λαμβάνεται ὡς βραχύ].

ΧΑΝΑΛΙΑ [·...], ποιητ., ἰδίως ἐπικ. (ἐκ τῆς ῥίζ. χαν, ἥτις κατὰ τὸν Κούρτιον ἀναφαίνεται ἐν τῷ Λατ. pre-hendo) παρὰ: ἐχάνθανον, ἢ ἀναύξ. χάνθανε, μέσ. μέλ. γ'. ἐνικ. χεῖσεται σ 17, τδ. ἢ κατωτ., ἀορ. β'. ἐχάδε καὶ χάδε Δ 24, Θ 461, Α 462, ἀπαρρ. ἐπικ. χασέειν ἀντὶ τοῦ: χασεῖν, Ξ 34. Ἐκ τοῦ παρὰ κ. ἐχάνθα (μὲ σημ. ἐνιστώτος) μετοχ. αἶτιατ. κεχάνδοτα Ψ 268, δ 96, ὑπερσ. γ'. ἐνικ. κεχάνδει Ω 192. 1) ἀμετάβ. χαίνω, χάσκω, εἶμαι ἀνοικτός, „οὐκ εἶμι μοι στόμα χεῖσεται“ δὲν θά ἀνοιχθῇ τὸ στόμα μου, Γ. Ἀφρ. 253, καθ' ἃ ἔγραψεν ὁ Βαουμ. ἐξ ἄλλων διορθώσεως). 2) μετὰβ. χωρῶ, περιλαμβάνω, περιέχω, μετ' αἰτ., ἐπὶ ἀγγείων „ἐξέ μέτρα“ Ψ 742, πρβλ. „ὡς οἱ γέτρος ἐχάνθανον“ ρ 344, „οἶκον κεχάνδοτα πολλὰ“ δ 96, πρβλ. Ω 192, αἰτιαλός νῆας χασέειν Ξ 34, „οὐδὸς ἀμφοτέρους ὁδε χεῖσεται“ σ 17. Τροπικ. „ἤρυσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός“ ἀνεῴθησεν ὅσον ἐδυνήθη νά χωρήσῃ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου („ὅσον ἡ κεφαλὴ Ἰσχυσε χωρῆσαι μέγας φωνῆς“ Σχολ.) τουτέστιν ὅσον ἐδυνήθη νά ἀνθέξῃ ἡ κεφαλὴ, Α 462, „Ἥρην οὐκ ἐχάδε στήθος γάλον“ τῆς Ἥρας δὲν ἐχώρει τὸ στήθος τὴν ὀργήν, δ. ἐ. ἡ Ἥρα δὲν ἐδύναντο νά κρατήσῃ τὴν ὀργήν, Δ 24, Θ 461.

ΧΑΝΑΛΩΝ, ὡς ἐπὶ τὸ πολ. ἐπικ. ἐπὶ (χαίνω), μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα, χάσκων, ὅ. ἐ. ἀπλήστως, „οἶνον ἐλεῖν“ φ 294 f.

ΧΑΝΟΙ, τδ. χαινα.

ΠΑΡΑΔΗ, ἡ (γαράσσω) ἀ.) χαράδρα, δ. ἐ. χάσμα γῆς ὑπὸ ὀρμητικῆς ῥοῆς ὕδατος διανοχθέν, ὅθεν καὶ ἐν τῇ καθομλ. „ῥεμματιά“, ὅ. ἐ. ῥευματιά, „κοίλη“ *Ιλ. Δ 454. β.) ὀρμη-

τικὸς ῥόας, χεῖμαρρος, „ῥέμμα“, δ. ἐ. ῥεῦμα, Π 390.

ΧΑΡΙΒΗ, κλῆρ, τδ. χαιρδ.

*ΧΑΡΙΔΑΤΗΣ [·...], οἶ, ὁ, ποιητ. (χάρις, ἀο, δίδωμι), χαριτοδότης, ἢ χαροποιός, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Γυμ. 17 (18), 12. (||. ἐν στίχῳ ἀντίκοντι, καθ' ἃ καὶ ἄλλοι πρὸ πολλοῦ ἔκριναν, εἰς ἄλλον Ἵρμον).

ΧΑΡΙΕΙΣ [·...], ΕΞΕΑ, ΕΝ (χάρις), ὑπερβ. ΧΑΡΙΕΣΤΑΤΟΣ, η, οη, πλήρης χάριτος, χαριεῖς, εὐχαρις, ἐπομ. κομψός, ὠρατός, θελκτικός, „νύστιμος“, ἐπὶ μελῶν τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, Γ 798, Σ 24, Χ 403, ἐπὶ ἐνδυμάτων, Ε 905, Φ 514, ε 231, Κ 544. Ἐν γένει εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος, εὐχάριστος, ἀγαπητός, „δώρα, ἔργα, αἰδὴ“ Θ 204, κ 223, ω 198, „ονός“ Α 39. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πράξεων, „ἀμοιβή“ ἐπιθυμητὴ ἀνταμοιβή, γ 58, „χαριστάτη ἦδη“ κ 279. Τὸ οὐδέτ. ὡς οὐσίας, „οὐ πάντες θεοὶ χαριέντα διδοῦσι“ δὲν διδοῦσιν εἰς ὅλους οἱ θεοὶ (ὅλα, τουτέστιν ἡνωμένα) τὰ „χαρίσματα“, θ 167.

ΧΑΡΙΖΟΜΑΙ [·...], μέσ. ἀποθ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατ' ἐνέσι. καὶ παρὰ. (ἀναύξ.), ἐκ δὲ τοῦ ἀορ. ἀ. μόνον ἐνικ. χαρίσαιοτο, ἀπαρρ. χαρίσασθαι, παρὰκ. μετοχ. κεχαρισμένος ἢ. καὶ ὑπερσ. γ'. ἐνικ. κεχάριστο. 1) πράττω τι εὐχάριστον εἰς τινα, χαρίζομαι, „κάννω χάριν“, εὐχαριστῶ τινα, μετὰ δοτ. καὶ πολλὰκις κατὰ μετοχ., Ε 71, Α 23, κ 43 κ. ἀ., „οὐ πάντες χαρίζόμενοι τὸ δ' αἰδέοι“ δὲν χαρίζεται εἰς (δὲν εὐχαριστεῖ) πάντα, φάλλων τοῦτο τὸ ἔσμα, Θ 535, ἰδίως εὐχαριστῶ θεόν τινα διὰ θυσίας, α 61. ἐν γένει εἶμαι πρὸς τινα εὐνοῦς, εὐμηνής, Ν 633 κ. ἀ., „οὐκ ἐψεύδεαι“ γίνομαι εἰς τινα εὐχάριστος διὰ ψευδῶν εἰδήσεων, ξ 387.

2) μετ' αἰτ. πράγματος, εὐχαρίστως δίδω, προσφέρω, δωροῦμαι τι, ὅπερ ἰδίως ἐν τῇ καθομλ. λέγεται „χαρίζω“, „δώρα“ ω 283, „ἀποινά τι“ Ζ 49, Κ 380, Α 134. μετὰ γενικῆς τοῦ ὅλου ἐξ οὗ μέρος χαρίζω, μεταδίδω, ὅτεν „ἀλλοτρίων“ ρ 452, ἰδίως „χαρίζομαι παρὸντων“ ἐκ τῶν ἐνόντων, „ἀπὸ τὰ εὐρισκόμενα“, α 440, δ 56 κ. ἀ., ἀπολ. ν 15, πρβλ. προῖε. 3) ἐν τῇ παθ. παρὰκ. ἢ ὑπερσ. εἶμαι εὐάρεστος, εὐχάριστος, ἀγαπητός, ἐπιθυμητός, προσφιλής, μετὰ δοτ., „κεχάριστο θυμῷ“ ξ 23, „ἐμὲ κεχαρισμένε θυμῷ“ Ε 243 κ. ἀ., „κεχαρισμένος ἐρχομαι“ Ε 54, „κεχαρισμένα δώρα“ εὐχάρις, προσφιλεῖ δώρα, Γ 298, ὡσαύτως „ἱερὰ“ π 184 κ. ἀ., „κεχαρισμένα τίθημι τινι“ = [χαρίζομαι τινι], κάννω χάριν εἰς τινα, Ω 661, „κεχαρισμένα εἰδώς“ ἔχων χαριστικὴν, φιλόφροναν, φιλικὴν διάθεσιν, Ω 584. Ἐκ τοῦ

ΧΑΡΙΣ [·...], ἴτος [·...], ἡ (χαρ, τδ. χαροπός), αἰτ. χάριν. 1) πᾶν ὅτι προσερεῖ χάριν ἢ εὐχαρίστησιν, „χάρις“, γλυκύτης, ἔρασμοῦ—

της, „νοσιμάδα“, ἰδίως σωματική, ὅταν «χάριν καταχευαί τι» 6 42, ζ 235, 0 49 κ. α., «χάριτες» Θέλητρα, ζ 237, καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὅταν ἐπὶ ἐνωτίων, Ξ 183, σ 298, ἐπὶ λόγων, «οὐ αἱ χάρις ἀμφὶ περιστέφεται ἐπέεσσιν» „δὲν ἔχουν χάριν τὰ λόγια του“, 0 175, «ἐργασιν χάριν καὶ κῶδος ὁπάξω» σ 320. 2) πᾶν ὅ,τι ἄξιον χαρᾶς ἢ εὐχαριστήσεως, ὅθεν α.) εὐγνωμοσύνη, εὐχαρίστησις, εὐχαριστία, «χάριν ἄρνωμαι τι» λαμβάνω παρὰ τινος εὐχαρίστησαν, Δ 95, μετὰ γεν. τῆς αἰτίας, «οὐδέ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων» δὲν ὑπάρχει κατόπιν οὐδεμία εὐγνωμοσύνη διὰ τὰς εὐεργεσίας, δ 695, γ 319, καὶ μετ' ἀπαρρ. ἐπέχοντος τόπον τῆς ἡδῆ εἰρημένης γενεᾶς, «αὐτὶς χάρις ἦεν μάρνασθαι» δὲν ὑπῆρχε χάρις, εὐγνωμοσύνη διὰ τὸ μάχεσθαι, ἢ ἄλλων: τὸ μάχεσθαι ἦτο ἀχάριστον ἔργον, I 316, P 147, «δίδωμι χάριν τινὶ ἀντί τινος» ἀνταποδίδω εἰς τινὰ χάριν διὰ τι, Ψ 650, «οἶδ' αὖτις χάριν» ὁμολογῶ εἰς τινὰ χάριν, „γνωρίζω χάριν“, Ξ 235 (ἢ ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ Δ 213, «ἢ; οὐ τι χάριν ἴδω, πολλὰ δ' ἔδωκε» εἰς τὴν πολλὰ μὲν ἔδωκεν, οὐδεμίαν δὲ χάριν (ἡδονήν) παρ' αὐτῆς ἀπῆλαυσεν). β.) εὐμένεια, φιλοφροσύνη, εὐεργεσία, «χάριν φέρω τινί» ἀποδεικνύω, παρέχω εἰς τινὰ εὐχαρίστησιν, „ἡκάνω χάριν“, χαρίζομαι, E 211, 874, I 613, P 458, σ 307. Ἡ αἰ. χάριν τίθεται ἀπολύτως μετὰ γενικῆς: χάριν τινός, πρὸς χάριν τινός, μόνον O 744, Βατρ. 185. β.) Προσωποποιία, Χάρις, ἵτος, ἢ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ. ὄνομας. Χάριτες, δοτ. ἐπικ. Χαρίτεσσιν. 4) ἐνικ. μία Χάρις εἶνε ἀξίως τοῦ Ἡραίστου, Σ 382 (ἦτις παρ' Ἡσιόδῳ Θεογ. 945 ὀνομάζεται Ἀγλαΐα), ἐν δὲ τῷ 0 267 σύζυγος αὐτοῦ εἶνε ἡ Ἀφροδίτη. (Ἡ φαινόμενη αὕτη ἀντίφασις μεταξὺ τῶν δύο ποιημάτων αἰρεται, ὅταν παρατηρήσωμεν ὅτι εἰς ἀμφοτέρω τὰ χωρία ὑπόκειται ἡ αὐτὴ θεμελιώδης ἰδέα ὅτι ἡ θεὰ τῆς χάριτος γίνεται σύζυγος τοῦ θεοῦ τῆς καλλιτεχνίας). 2) συγχρότερον κατὰ πληθ. αἱ Χάριτες, αἱ θεαὶ δηλ. τῆς χάριτος, αἱ παρέχουσαι χάριν καὶ θέλητρα, P 51, ζ 18. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν παρ' Ὁμ. δὲν εἶνε ὠρισμένος, ὀνομάζεται δὲ μὴ μόνον ἡ Πασιθεά, Ξ 269, 275. Ἐκ τοῦ σ. 267 «χαρίτων μίαν ὀπλοτέρων» καταφαίνεται ὅτι ἦσαν πολλαὶ καὶ διαφόρου ἡλικίας. Εἶνε ὁπαδοὶ καὶ θεράπαιναι τῆς Ἀφροδίτης, 0 364, σ 194, αὐτὰς φιλοπονήσασαι καὶ τὸν πέπλον αὐτῆς, E 338. Ἐν τῷ Γ. Ἀφρ. 95 λέγονται «Χάριτες... αἱ τε θεοῖσιν πᾶσιν ἐταιρίζουσιν». (Παρ' Ἡσιόδῳ Θεογ. 907 λέγονται θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνομῆς καὶ ὀνομάζονται Ἀγλαΐα, Εὐφροσύνη, Χαλῖα).

ΣΑΡΜΑ, ΑΤΟΣ, τὸ (Ἰδ. ΣΑΡΟΠΟΣ) 1) χαρά, εὐχαρίστησις, ἡδονή, τοῦτέστι τὸ ἀντικείμενον τὸ κινεῖν τὰ τοιαῦτα αἰσθήματα, (ἢ ὅπως ἐν

τῇ καθολικῇ „εἶνε μὴ χαρά“), «χάρμα βροτοῖσι» χαρὰν εἰς (διὰ) τοῦ θνητοῦ, πρὸς χαρὰν τῶν θνητῶν, Ξ 325, P 636, Ω 706, Γμ. 15 (16), 4, πληθ. ζ 185, ἰδίως: χαρεκακίας ἀντικείμενον, περιγέλως, «χάρμα τινὶ γίγνομαι, ἔσομαι» Γ 51, Z 82, K 193, Ψ 342. 2) γαρά, εὐχαρίστησις, ἡδονή, τούναντιον «ἀλγος» τ 471, «ὑπὸ χάρματος» ὑπὸ τῆς χαρᾶς, Γ. Δῆμ. 372.

ΣΑΡΗΗ, ἢ, ἐπικ. (συγγ. τῷ χαίρω, Ἰδ. ΣΑΡΟΠΟΣ), κυρ. μὲν χαρά, ἰδίως δὲ α.) ἡ πρὸς μάχην ὁρεῖς, πολεμικὴ χαρὰ, προθυμία, «χάρμης γηθόσονται, τὴν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ» N 82, «ἀνάκλιδες οὐδ' ἐπὶ χάρμη» ἄνδρες, ἄνευ πολεμικῆς προθυμίας: ἢ θάρρους, N 104, «μνήσασθε χάρμης» ἐνθυμηθῆτε τὴν πολεμικὴν σας ὁρεῖν καὶ προθυμίαν, Δ 222, Θ 232 κ. α., γ 73 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.), τούναντιον «λήθεσθαι χάρμης» M 203, «εἰκω τινὶ χάρμης» ὑποχωρῶ εἰς τινὰ ἦγουν εἶμαι τινος κατώτερος: ὡς πρὸς τὴν πολεμικὴν προθυμίαν, Δ 509 κ. α., «ἔρυσιν χάρμης» χαλαρῶ τὴν πολεμικὴν μου προθυμίαν, Ξ 101, «παῦμα τὴν χάρμη» M 389: ἐπὶ δὲ ἢ ἐπὶ θηρίων «σὺν λέων ἐδίεστο χάρμη» ἐν τῇ πολεμικῇ του ζέσει, διὰ τῆς πολ. του τολμῆς, Π 283, πρβλ. N 104. β.) μάχη, ἀγὼν, «πόλεμος», «καὶ μιν ἐρυσάμεθα χάρμης» P 161 (ὅπου ὁ Δοιδερλ. ἀπὸθάνω: θέλει γὰρ γράψῃ δοτ. «χάρμη», ἵνα σημαίη: διὰ τοῦ πολεμικοῦ μας θάρρους), ὡσαύτως: «ὥστε εἰδότες μάχη» ἄνδρες εἰδήμονες τῆς μάχης, E 605 (κατ' ἄλλους δὲ: συναισθανόμενοι τὴν πολεμικὴν τῶν προθυμίαν) ὡσαύτως: ἴσως ἐρηυνεύον καὶ τὸ «προκαλοῦμαι τινὰ χάρμη» προκαλῶ τινὰ εἰς μάχην, H 218, 285 (κατ' ἄλλους δὲ: προκαλῶ τινὰ ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ μάχεσθαι. Πλὴν τῶν παρατεθέντων καὶ ἄλλα χωρία ὑπάγουσι τινες εἰς τὴν β.) σημασίαν. Ὁ Φαῖος: μάλιστα πανταχοῦ ἐκλαμβάνει τὴν λ. εἰς τὴν τελευταίαν σημασίαν, πλὴν ἐν τῷ N 82, παρὰ τὴν αὐτὴν ἐκ τοῦ 1 κρᾶς ἢ ὡς θεμελιώδης σημασίαν παραδεχόμενος: τὴν συμπλοκήν καὶ ἄλλοι ἄλλως ἐτυμολογοῦσι καὶ ἐρμηνεύουσιν).

ΣΑΡΜΟΦΡΟΝ, ΟΝ, γεν. ΟΝΟΣ, (χάρμα φρήν) ὁ ἐνδομύχως χαίρων, εὐφρόσυνος, περιχαρής, „χαρούμενος“, μόνον Γ. Ἑρμ. 127.

ΣΑΡΟΠΟΣ [-...], ἢ, ὄν. (πιδανῶς ἐκ τοῦ γαρά καὶ ὄψ), χαροπός, περιχαρής, φαῖδρος, ὁ ἔχων θαρράλειον, φιλόμαχον βλέμμα, «χαροποί λεόντες» διὰ τὴν ἄγρίαν καὶ εἰς μάχην πρόθυμον ὄψιν, λ 644, Γ. Ἑρμ. 369, «κύνες» Γ. Ἑρμ. 193. (ἢ Ἡ ἐρμηνεία αὕτη δικαίως δὲν ἀρέσκει εἰς πάντας: διὸ καὶ πολλοὶ κατέφυγον εἰς ἄλλας ἐτυμολογίας καὶ ἐρμηνείας: ὅχι πολὺ πιθανώτερας. Ὁ Κούρτιος ἐπέτυχε, νομίζω, τοῦ ὀρθοῦ, παραδεχθεὶς ὡς θεμελιώδης σημασίαν τῆς ῥίζ. ΣΑΡ (Σανσκρ. śhar) ἀφ' ἐνός μὲν τὸ λάμπω, φαῖδρύνομαι, ὅθεν ΣΑΪΤΟ, ΣΑΡΑ,

κάρμα, χάρις, Λατ. gratia, gratia και καρπόνοι: ὁ ἔχων λαμπρόν, σπινθηροδόλον ὄμμα ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ καίεται, φλέγεται, μεταφορ. διακωμ. ἐπιθυμῶ, ὅθεν χάριμα).

Χάρπος [-], ὁ, κύρ. ὄν., βασιλεύς: τῆς νήσου Σόμης, πατὴρ τοῦ Νιρέως, Β 672.

Χάρω [-], ὁπος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰππασοῦ, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς φονεῖται, Α 426.

Χάρυβαις [-], ἰος, ὡς: καὶ ἡ Σκύλλα (ἰδ. τ. λ.) προσωποποιεῖται ἐπικινδύνου τινός: θαλασσίας δίνης, κειμένη: ἀπέναντι τῆς Σκύλλης, καὶ καταβροχθιζούσης πᾶν τὸ εἰς αὐτὴν προσπελάζον, μ 404 εἰ., 260, 441, ψ 327. (Οἱ ἄρχατοι εἶδον ἀμφοτέρως ταῦτα: τὰς δύναι: ἐν τῇ Σικελικῇ πορθμῷ, τὴν δὲ Χάρυβδι ἰδίως: πλησίον τῆς σημερινῆς Μεσσήνης, ὅπου καὶ τώρα παρὰ τὸν φάρον παρατηρεῖται δίνη τις (ὀνομαζομένη Charylla, Remo, Calofaro ἢ Garofalo), ἥτις ὅμως οὐδαμῶς ὁμοιάζει πρὸς τὰς τῶν ἀρχαίων περιγραφάς: ἐν καιρῷ γαλήνης ἡ περιστροφικὴ κίνησις τῶν ὑδάτων εἶνε μόλις ὁρατὴ, καὶ τὰ ἐλάχιστα δὲ ἀλιευτικὰ πλοῖα ἀκινδύνως διαπλεύουσιν ὑπὲρ αὐτῆς: ἐν καιρῷ ὅμως τρικυμίας εἰς τὰ μικρὰ πλοῖα εἶνε λίαν ἐπικινδύνος: καὶ κατὰ τὸν σεισμόν τοῦ 1783 ἐπήνεγκε, λέγουσι, φοβεράς καταστροφάς. Κατὰ τὸν μετέπειτα μῦθον ἦτο ἡ Χάρυβδις θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γῆς).

ΧΑΤΕΩ [-], ἐπικ. (χα, ἰδ. χάζομαι), μόνον κατ' ἑνεγ. γ. πληθ. -έουσι, μετοχ. -έοντα, -έουσα, -έουσι, κυρ. πρὸς τὴ χάσχω, εἶμαι κενός: τινος, ἡ στεροῦμαι τινος, ἐπομ. ἄ.) ἐπιθυμῶ, ζητῶ, ὀρέγομαι, ποθῶ, ἀπολ. Γ 518, Ο 399, ε 249, μετ' ἀπαρρ., ν 280, ο 376· εἰ.) [δέομαι], „χρειάζομαι, ἔχω χρεῖαν“, „πάντες θεῶν χαιτέουσ' ἀνθρωποι“ γ 48.

ΧΑΤΙΖΩ [-], ποιητ. = ΧΑΤΕΩ, ἑνεγ. -εις, -ει, μετοχ. -ων, ἄ.) ἐπιθυμῶ, ἐπιζητῶ, ποθῶ, μετὰ γεν. Β 225, θ 156, λ 350, χ 50· ἀπολ. χ 351· εἰ.) [δέομαι], „χρειάζομαι, ἔχω χρεῖαν“, μετὰ γεν. Σ 392, „οὐ πληθὺν διζήμενος: οὐδὲ χατίζων“ (πληθὺς δηλ.) Ρ 221.

ΧΕΙΨ, ἡ, (χε -ιζ, ἐκ τῆς ρίζ. χα, ἰδ. χάζομαι) χεῖα, ὁπῆ, „τρυπα“, ἰδίως ἡ φωλεὰ τῶν ὀφειων, Ψα X 93, 95.

ΧΕΙΛΟΣ, εὐς, τὸ (πιθανῶς ἐκ τῆς ρίζ. χα, ἰδ. χάζομαι) 1) χεῖλος, „χεῖλι“, „ὁδὸς ἐν γείλεισι φόντες“ ἰδ. λ. ὁδός, „χεῖλισσι γέλαν· ἰδ. πελλύ“ „γέλινα μὲν τ' ἐδίην, ὑπερῶν δ' οὐκ ἐδίηεν· τὰ μὲν χεῖλη ἔδρεξε (ἐδρόστισε), τὸν δὲ οὐρανίσκον δὲν ἔδρεξε, παρουνώδης φράσις: ἐπὶ τῶν μικρὰ καὶ γλίσχρα διδόντων, Χ 495, 2) ἐν γένει τὸ χεῖλος, ἡ ἄκρα τινῶν πραγμάτων, ὅσον κανίστρου, ποτηρίου, τάφρου κ. ἄ. τ., δ 432, 616, Μ 52, Βατρ. 154.

ΧΕΙΜΑ, ΑΤΟΣ, τὸ (κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ χεῖν κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον καὶ ἄλλους: συγγεν. τῇ Σανσκρ. him = ψῦχος, himas = χιών, hemantas

= χειμῶν, Λατ. hiems), χειμερινός: καιρός, χειμερινὸν ψῦχος, κακοκαιρία, Ὀδ. ε 487· ὡς ὥρα τοῦ ἐτους, χειμῶν, „χειμῶνας“, τοδαντίον τοῦ «θέρου», κατὰ γενικ. χρονικ. «χειματος» [χειμῶνος], ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, „τὸν χειμῶνα“, η 118, «χειμα» διαρκούντος τοῦ χειμῶνος, „τὸν χειμῶνα“, λ 190.

ΧΕΙΜΑΛΗΤΟΣ, ὄν (χεῖμα, βέω), σπηρ. ΧΕΙΜΑΛΗΤΟΣ, Α 493 καὶ κατ' ἐπικ. συρ. ΧΕΙΜΑΛΗΤΟΣ, Α 452, Ε 88, ὁ κατὰ τὸν χειμῶνα (ἐκ τοῦ πολλοῦ ὕετος ἢ τῆς ἀναλυομένης χιόνος) πλήθων, πληροῦμενος, ἐπομ. ὁρμητικῶς βέων, «ποταμός» Ψα Α 493, Ν 138 κ. ἄ. (κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ.: ὁ μόνον τὸν χειμῶνα βέων, τὸ δὲ θέρος ἐξηραίνόμενος).

ΧΕΙΜΕΡΙΟΣ, ὄν (χεῖμα), χειμερινός, „χειμωνιάτικος“, «ἀελλὰ» χειμερινὴ θύελλα, Β 294, «νιόβες» Γ 222, «ἤμαρ» Μ 279, «ὕδωρ» Ψ 420, «ὄρη» χειμῶνος: ὥρα, ε 485.

ΧΕΙΜῶΝ, ἄνος, ὁ (περὶληπτικὸν τοῦ χεῖμα), καιρός: θυελλώδης, ὑετώδης, κακοκαιρία, καταγίγς, θύελλα, „ἀνεμοστροφῇ, ἀνεμοζάλῃ, (Λατ.) „φουρτοῦνα“ Γ 4, Ρ 549, Φ 283, δ 566.

ΧΕΙΡ, ἡ (χερ, παλαιοστ. hir = manus, Σανσκρ. haramum = χεῖρ, ἐκ τῆς ρίζ. hir = πιάνω), γεν. χειρός. Ἐκτός: τῶν ὁμαλῶν τύπων εὐρίσκονται καὶ οἱ ἑξῆς: Ἰωνικ. καὶ ποιητ. σχηματισμοί: δοτ. χερί Θ 289, Ω 101, αἰτ. χερά Ψα 18 (19), 40, δοτ. πληθ. χεῖρσσι Ὀμ. πληχ., καὶ χεῖρσσι μόνον Γ 468. 1) χεῖρ, „χεῖρ“, καὶ ἡ ἀνοικτὴ καὶ ἡ κλειστὴ, Ὀμ. πληχ., πολλάκις συνάπτονται «χεῖρες καὶ πόδες» „χέρια ἢ ποδάρι“, Ν 61, Ο 364, δ 149 κ. ἄ., ποιητ. ἐπὶ τῶν ζώων, Βατρ. 88, ὁ βραχίλων, Α 252, Φ 466· ὅθεν «ἐν χεῖρσσι πίπτω τινός» πίπτω εἰς τὰς ἀγκάλας τινός, Ζ 81, «ἐπ' ἀριστερὰ χειρός» πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς χειρός, ὁ ἑ. πρὸς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ε 277. Πολλάκις τίθεται κατὰ πλεονασμόν «χεῖρὶ λαβεῖν, χερσὶν ἐλίσθαι» περὶ δὲ τῶν φράσεων «χεῖρας ἀνασχεῖν θεοῦ, χεῖρας ἀείρειν, ὀρέξαι, πατάσαι τινί», ἰδ. τὰ ρήματα.

2) Ἰδίως κατὰ πληθ. τροπικ. ἀντὶ τοῦ ἐνέργεια, δύναμις, ισχύς, ῥώμη, βία, ὅθεν πολλάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ «μένος, βίης» Ζ 502, Μ 135 κ. ἄ., «σθένος» φ 282, «δύναμις» υ 237, «ὅσον ἐγὼ δύναμαι χερσὶν τε ποσὶν τε ἢ σθένει» ὅσον δύναμαι, „με χέρια καὶ ποδάρια“, ταυτέστι με ὅλας μου τὰς: δυνάμεις, Γ 359. Ὅθεν «χερσὶ πεποιθώς» Π 624 κ. ἄ., τοῦναντίον ἡ «μειλιχίη», ὅσον «ἐν χερσὶ πόως οὐ μειλιχίη πολέμοιο» εἰς τὰς χεῖρας (εἰς τοὺς βραχίονας) ἔγκειται ἡ σωτηρία, καὶ ὅχι εἰς τὴν γαλάρωσιν, ἀδράνεια τὸν πολέμου, Ο 741. Ἰδιαίτερ. ἄ.) ἐπὶ φιλικῆς ἐννοίας, «ἔπεισιν καὶ χερσὶν ἀρήγω» λόγῳ καὶ ἔργῳ βοηθῶ, Α 77, «χεῖρα ὑπερέχω τινί» κρατῶ ἢ βάλω τὴν χεῖρα ὑπεράνω τινός, ταυτέστι προστατεύω (|| ὡς

ἐν τῇ καθήκοντι φράσει, ὡς θεός· νὰ βάλῃ τὴν χεῖρα ἐπάνω του·, ὁ δ. ὁ θεός· νὰ τὸν προφυλάξῃ, Δ 249, *χεῖρες ἀμύνειν εἰς αὐτὸν καὶ ἡμῖν· ἔχουσιν· ἔχουσιν χεῖρας νὰ βοηθήσωμεν τὸν αὐτὸν μας, Ν 814. δ.) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, *χεῖρα ἐπιφέρω τινί· ἐπιβάλλω χεῖρα εἰς τινα, *βάλλω χεῖρα ἐπάνω του·, Α 89 κ. α., ὡσαύτως *χεῖρας ἐφίημι τινί· Α 567, α 254 κ. α., *χεῖρας· ἰάλλω τινί· ι 288, *ἐπὶ ἱεροῦ χεῖρας· εἰς ἀμάς· ἀφ' οὗ ἤλθε· (ἐπεσε)· ἀπαῖ εἰς τὰ· χεῖρας· ἡμῶν, Κ 448, *φιλάς· ὅτι χεῖρας ἔκαστο· ὅτι ἤθελεν ἔλθῃ (πίση) εἰς τὰ χεῖράκι τὸν, μ 331 κ. α., *ἐν χεραὶ τίστημι, βάλλω τινός· ῥίπτω εἰς τὰ· χεῖρας· εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, Φ 47, 82, 103.

ΧΕΙΡΙΣ, ἰδού, ἡ (χεῖρ, ὡς κνημὶς ἐκ τοῦ κνήμη, ἢ ὅτι ὑποκορίζεται), περιάλυμμά τι τῆς χερός· ἡ τοῦ βραχίονος, κατὰ τινας μὲν εἶδος μακροῦ χειροῦ (χειροκτίου, Κοραὶ Ἀτ. Τόμ. Β' σ. 429), χειρὶδος, *μυανικίου·, δυνάμενον περὶ τὸν βραχίονα καὶ τὴν χεῖρα καὶ προσφύλλετον αὐτὸ κατὰ τὴν ἀδρῶτεραν γεωργικὴν ἐργασίαν ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν καὶ τῶν τοιοῦτων· κατ' ἄλλους δὲ χεῖρις τοῦ χιτῶνος, *μυανικί· μέχρι τῆς χερός καθικνούμενον (ὅπερ μάλλον ἤθελε δυσχερῆσαι τὴν ἐργασίαν) ω 230 τ.

***ΧΕΙΡΟΤΕΝΟΝ**, ὄντος, ὁ (χεῖρ, τείνω) ὁ τὰς χεῖρας ἐκτείνων, οἰοναί *ἀπλοχέρης·, μόνον Βατρ. 299.

ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ΧΕΙΡΑΝ**, *χειρότερος·, *Ἰλ. Ο 513, Γ 436.

ΧΕΙΡΑΝ, ΟΝ, γεν. ΟΝΟΣ, κυρ. συγκρ. τοῦ κατ' ὀνομαστικὴν ἀφρ. **ΧΕΡΗΣ** (δπ. Ἰδ.) ἀντὶ τοῦ ἄφρ. **ΧΕΡΙΩΝ**, συνήθως· ἡμῶς λαμβάνεται ὡς ἀνώμαλον συγκριτικὸν τοῦ κακός, *χειρότερος·, κατώτερος, μάλιστα κατὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν σωματικὴν δύναμιν, Ξ 377, Ο 641 κ. α., φ 325 κ. α., τούναντιον· ἀρείων· Ο 541, υ 433, ἐπὶ ἱππων, Ψ 572, 577, *τοὶ αὐτῶν χεῖρον· (ἔξοπακ· ἔσται) εἰς (διὰ) σὲ αὐτὸν χειρότερον θά ἦνε, ο 515. Πρὸλ. **ΧΕΡΕΙΩΝ**, **ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΣ**, **ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΣ**.

ΧΕΙΡΩΝ, ΠΝΟΣ, ὁ, οἶδ' τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιλώρας, εἰς τῶν Κενταύρων περιδότης διὰ τὰς ἱατρικὰς καὶ μαντικὰς γνώσεις του, διδάσκαλος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ἀγύλλως καὶ ἄλλων, Δ 219, Α 831, Π 443, Γ 390.

ΧΕΙΡΟΜΑΙ, Ἰδ. ΧΑΛΔΑΝΑ.

ΧΕΛΙΔΩΝ [-], ὄνος, ἡ (Λατ. hirundo) *χελιδόνα, χελιδόνη·, *Ὁδ. φ 411, χ 240, *Επιγ. 45, 41.

ΧΕΛΩΝ [-], γος [-], ἡ, ἡ, α.) χελώνη, *χελών·, ἐκ τοῦ σκληροῦ δερματος τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς κατεσκεύασε τὴν πρώτην λύραν, ἐντείνας ἐπ' αὐτῆς χορδὰς, Γ. Ἑρμ. 25, 153.

***ΧΕΛΩΝΗ** (χέλως), ἡ, χελώνη, *χελών·, *Γ. Ἑρμ. 42, 48.

***ΧΕΡΑΔΟΣ** [-], ερος, τό, ἡ ἀκαθάρτα ἢ τὰ

σκόβητα τὰ ὑπὸ τῆς ὀρμῆς τῶν ποταμῶν παρασπόμενα, ἄμμος, ὄστρακα, λίθοι, βόλα κ.τ.τ., *χαλίκι·, *χέραδος μυρίον· Φ 319 τ. (Τινὲς τῶν γραμματικῶν τονίζουσι· χέραδος, ὡς ἐξ ὀνομαστ. χεράς, ὅπως εὐρίσκεται ἡ λέξ. παρὰ Πινδ., ἢ συνάπτουσι τὴν γενικ. πρὸς τὸ *ἄλις· (ἢ ὁ δὲ Δῶντις· τονίζει μὲν χέραδος, ὑπολαμβάνει δὲ τὸν τύπον τοῦτον ὡς σχηματισμὸν γενικῆς· ἐξ ὀνομαστ. τὸ χεράς·). Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος· κατὰ τινας συγγεν. μὲ τὸ χεράδρα, κατ' ἄλλους μὲ τὸ χερρόος, ἐπρός· κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐκ τοῦ χεῖρ, συγγ. μὲ τὸ χερμάς, χερμάδιον, ἢ ἐκ τοῦ χεῖω).

ΧΕΡΕΙΟΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ, ἐπικ. συγκρ. ἀντὶ τοῦ χερείων, ὁ δ. χειρότερος, *Ἰλ. Β 248, Μ 270.

ΧΕΡΕΙΩΝ, ΟΝ, γεν. ΟΝΟΣ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ χερείων, ὁ δ. χειρότερος, κατώτερος, κατὰ τὴν αἶσαν ἢ ἀρετὴν, θ 585, ἡ κατὰ τὴν ἀνδρείαν, σωματικὴν δύναμιν, Ρ 539, υ 45 κ. α. Τούναντιον· ἀρείων· Κ 237 κ. α. Περαιτέρον προσδιορισμὸν λαμβάνει κατ' αἰτ. *δέμας, φυή· Α 414, ε 214 κ. α. Οὐδ. πληθ. *τὰ χερείονα· τὰ χειρότερα, ἢ χειρότερα διάθεσις, Α 576, σ 404. Τὸ ἐνικὸν οὐδέτι· μετ' ἀπαρρ. *οὐτὶ χερείον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἐλέσσαι· δὲν εἶνε χειρότερον εἰς τὴν (προσθήκωσαν) ὥραν νὰ δεῖπνησῃ τις, ὁ δ. κατὰ λιτότητα· εἶνε καλλίτερον ὧν. (παρὰ τούναντιον δηλ.)· ὅθεν συχνὰ μεταφράζεται ἡ τοῦτο ὡς καὶ ἄλλα συγκριτικά, ὡς θετικόν· δὲν εἶνε κακόν (ὅπως συχνότατα καὶ ἐν τῇ περὶ λόγους οὐ χεῖρον), ρ 176, πρὸλ. ψ 262.

ΧΕΡΗΣ (κατὰ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ **ΧΕΡ**, χεῖρ, οἰοναί ὑποχείριος), ὄνομ. ἄφρ. ὑποτιθέμενα ὑπὸ τοῦ Βουττμ. εἰς παραγωγὴν τῶν ἐξῆς ἐπικῶν τύπων, δοτ. χέρη, αἰτ. χέρη, ὀνομαστ. πληθ. χέρης, αἰτ. τοῦ οὐδ. χέρη (ἀνθ' οὗ ἐν τῇ σ 229 καὶ υ 310 πρὸ τοῦ Βεκκίρου ἐγράφετο χέρεια, ὡσαύτως καὶ ὑπὸ τοῦ Λαρόχ. ἐπ' ἐσχάτων), ἔτι δὲ καὶ ὡς θετικὸν τῶν συγκριτικῶν· χερείων, χερείων, χειρότερος, χερειότερος, κυρ. κακός, ἀδύνατος, φαῦλος, εὐτελής, *πρόστυχος·, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τοὺς ἀριστῆας, *κρείσσω βασιλεὺς ὅτε γίνωται ἀνδρὶ χέρη· Α 80, *οἷα τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶσι χέρης· ο 324 (ἐν ἀμφοτέροις τούτοις τοῖς χωρίοις δύναται, ἂν γείνη χρεία, καὶ ὡς συγκριτικὸν νὰ ἐκληφθῇ τὸ ὄνομα), τὸ οὐδ. πληθ. *χέρηα· ἐναντίον τοῦ *ἐσθλά· σ 229, ο 310. Ἐξ ἀνάγκης ἔχει συγκριτικὴν σημασίαν ἐν τοῖς ἐξῆς· *γείνωται εἰς χέρηα μάχη, ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνω· Δ 400, καὶ *οὐ τι χέρηα πατρός· Ε 476 καὶ *ἐσθλά μὲν ἐσθλός· εἶνε, χέρηα δὲ χερειὸν δόσκει· Ξ 382. (Τοῦ ἀνωτέρω τύπου οἱ μὲν ἀρχαῖοι γραμματικοὶ ἰδιώρουν οὐ μόνον κατ' ἐννοίαν ὡς συγκριτικούς, ἀλλὰ καὶ κατὰ σχηματισμὸν ὡς συγκεκομμένους· ἐκ τῶν πλαγίων πτώσεων τοῦ συγκριτικοῦ χερείων,

γράφοντες, μάλιστα τινες αὐτῶν (ὡς ὁ Ἡρωδιανός καὶ Ἀρισταρχος, 18. Σχολ. εἰς Α 80 καὶ ε 476) χέριες, χέρεια, τὴν δὲ δοτ. μόνον χάριν εὐφυνίας, χέρι· ἀντὶ τοῦ χέρι. Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε ἐκ τῶν νεωτέρων, πλὴν τοῦ Πασσάου καὶ Λόβεκκ, ὁ Δοιδερλινός καὶ Ἀμείξ, γράφοντες οὗτοι πανταχοῦ χέρι·. Ὁ δὲ Βούτμαννος καὶ ἄλλοι μετ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τύπον κατ' ἐννοίαν θεωροῦσι τὴν λ. θετικήν· ὅπου δὲ συντάσσεται μετὰ γενικής, ὁ μὲν Βούτμαννος νομίζει ὅτι κατὰ τινὰ συντάξεως ἀπλότητα, ὑπολειφθεῖσαν ἐκ τῆς ἀρχαιοτάτης γλώσσης, ἡ προσεθεμένη ἐκείνῃ γενική ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλλῃ τοῦ θετικοῦ τὴν ἐννοίαν εἰς συγκριτικήν· ||. ὁ δὲ Κόνερος ἐν τῇ νεωτάτῃ ἐκδόσει τῆς διαξοδικῆς αὐτοῦ γραμματικῆς σ. 436 φρονεῖ ὅτι κατὰ τύπον μὲν εἶνε θετικὸν τὸ ὄνομα, κατὰ δὲ τὴν ἐτυμολογικήν του ἐννοίαν (ὕποχρεῖος) δύναται νὰ συνταχθῇ μετὰ γενικής καὶ νὰ μεταπέσῃ εἰς συγκριτικήν).

ΧΕΡΜΑΔΙΟΝ [·,·,·], τό, ἐπικ. λίθος χειροπληθής, ὅπλ. τοσοῦτον μέγας, ὥστε νὰ δύναται τις νὰ περιλαμβάνῃ αὐτὸν διὰ τῆς χειρός του (πρόβλ. Π 735), ὅποιοι εἶνε οἱ κατὰ τοὺς ἀγροὺς εὐρισκόμενοι, „πέτρα“, ||. ἄλλως λεγόμενος τρώχμαλος, „τροχαλός“, κατὰ τὸν Δουκάγιον, ὅπερ ὁ Κοραῆς θέλει νὰ τονίξῃ τρώχματος, ὅθεν καὶ ὁ σωρός αὐτῶν „τροχαλιά“, λέγεται ὡσαύτως καὶ „κοχλάκι“ ἐκ τοῦ ἀργαίου κά·χληξ), Α 518, Ε 302, 582, Α 265, 541, κ 121, φ 375 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.), Βατρ. 231.

ΧΕΡΝΗΤΙΣ, ἴσος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **ΧΕΡΝΗΤΗΣ** (χείρ), ἀποχειριδωτός, ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν ὥσως, „γυνή“ ἡ ἐπὶ μισθῷ νήπουσα, Μ 433 f.

ΧΕΡΝΙΒΟΝ, τό (χείρ, νίπτω, „νίδω“), λεκάνη πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ χερνίβου, τοῦ πρὸς νίψιν τῶν χειρῶν ὕδατος· πρὸ τῆς θυσίας, νίπτῃρ, Ω 304 f.

ΧΕΡΝΙΠΤΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ. (χείρ, νίβω, „νίδωμαι“, νίπτομαι), ἀορ. γ'. πληθ. ἀναύξ. χερνίψαντο, νίπτομαι τὰς χεῖρας, μάλιστα πρὸ τῆς θυσίας, Α 449 f. Ἐκ τούτου

ΧΕΡΝΙΩ, ἴβω [·,·,·], ἡ, νίπτρον, ὕδωρ πρὸς νίψιν τῶν χειρῶν, „χερυνίσιμον“, δι' οὗ πρὸ τοῦ γεύματος καὶ πάσης ἄλλης θρησκευτικῆς τελετῆς ἐνίπτοντο τὰς χεῖρας, ||. ὅπως καὶ σήμερον ἐν τῇ Ἀνατολῇ παρὰ μὲν τοῖς Ἑλλήσι πρὸ τοῦ γεύματος, παρὰ δὲ τοῖς Μωαμεθανοῖς καὶ πρὸ πάσης προσευχῆς), μόνον κατ' αἰτ. „χερυνία“, Ὁδ. α 436, γ 440, 445, η 472 κ. ἀ.

ΧΕΡΕΙΑΛΜΑΣ [·,·,·], ἄνθρωπος, ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φονευθείς, Α 423.

ΧΕΡΕΙΟΝΔΕ, ἐπικ. ἐπὶρ. εἰς τὴν χέρσον, δ ε. εἰς τὴν ξηράν, „εἰς τὴν στερεάν“, Φ 238 f. Ὑ. Ἀπ. 28. Ἐκ τοῦ

ΧΕΡΙΟΣ, ἡ (συγγεν. τῇ σχερός, „ξερός“), ἡ

ξηρά, „ἡ στερεά“, ἀντιθέτως πρὸς τὴν „ὕγρην“, τὴν θάλασσαν, Α 425, κ 459 κ. ἀ., „ποτὶ χέρσον“ πρὸς τὴν ξηράν, πρὸς τὴν ἀκτὴν, ζ 95, ι 447, ε 394. ||. Ἐν τῇ καθομιλουμ. λέγεται „χέρσα“ ἡ ἀκαλλιέργητος γῆ).

ΧΕΪΛΙ, **ΧΕΪΛΑΝ**, **ΧΕΪΤΕ**, ἰδ. **ΧΕΛ**.

ΧΕΪΜΑ, ἄνθρωπος, τό, χεῖμα, χῶμα, περίχυμα, βρεστόν τι περιγεόμενον, „καρσιτέριον“ περιγεόμενος καρσιτέρις, Ψ 561 f. Ἐκ τοῦ

ΧΕΛ (χέρω, ῥίξ. χε), τό ἀπλοῦν ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ ποιητ., ἐνεργ. χέει, μετοχ. χέων, χέοντες· μέσ. ἀπαρρ. χεῖσθαι, παρατ. χεόμεν, χέοντο· ἀορ. ἀ. ἐνεργ. Ἀπ. ἔχεα, ἔξ οὗ μόνον γ'. πληθ. ἔχεαν Σ 317, Ω 799, ἀλλαχόθεν δὲ ὁ ἐπικ. ἔχεα καὶ ἀναύξ. χεσα (ἐχεσα), ἀπαρρ. χεσαι, ὑποτ. χεῶ με σημασ. μέλ. δ 222, γ'. ἐνικ. χεῖρ, ἀ. πληθ. χεόμεν ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: χεόμεν Η 336, γ'. πληθ. χεῶσι Η 86, προστ. γ'. πληθ. χεῶντων δ 214· μέσ. ἀορ. ἀ. γ'. ἐνικ. ἐχάουτο, χεῶτο, παθ. παρακ. γ'. πληθ. κέχυνται, ὑπερσ. γ'. ἐνικ. κέχυτο, πληθ. ἐκέχυντο, κέχυντο· ἐκ τοῦ παθ. ἀορ. ἐχῦθην μόνον εὐκτ. χυσαῖν τ 590. Ἐκτό: δὲ τούτων ὑπάρχει καὶ τις ἐπικ. συγκεκριμένος (ἡ κατὰ τὸν Ἀρην· κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς μι ῥηματῶν σχηματισθείς) μέσ. ἀορ. δ'. με σημασ. παθ. ἐχόμεν, ἔξ οὗ γ'. ἐνικ. ἔχυτο γ 88 καὶ χύτο Ψ 385, η 143, γ'. πληθ. ἔχυντο κ 443, καὶ χύντο, ἰδ. ἐκέχο, μετοχ. χυμένη Τ 284, ο 527. Ὁ ἐνεργ. καὶ παρατ. εἶνε πάντοτε ἀσυναίρετοι, πλὴν ἐν τῇ ἀπαρρ. χεῖσθαι κ 518. Θεμελιώδης σημασ. „χύνω“. Α.) Ἐνεργ. 1) κυρ. ἐπὶ ὕγρων πραγμάτων, χέω μετὰ τῶν προσηκουσῶν προθέσεων σύνθετον, ἐκχέω, ἐγχεώ, καταχέω, „χύνω ἐπάνω, κάτω, μέσσω εἰς“, μετ' αἰτ. πράγματα, ὕδωρ, δάκρυ, δάκρυα· Ὁμ. πλγ. „οἶνον ἐν ἀσφ.“ ζ 77, πρόβλ. Σ 347, δ 354, 380, ἐπὶ τοῦ Διός· „χέει ὕδωρ“ βρέχει, Π 385· ὅθεν καὶ ἀπολ. „χέειν“ (ἐξυπακούεται καὶ τὸ ὑποκείμενον: Ζεὺς καὶ τὸ ἀντικείμενον: χίονα ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου) χιονίζει, ἡ ὅπως λέγει ἡ καθομιλουμ. „ῥήχυναι“, Μ 281. 2) ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, „χύνω, ῥίπτω, πετώ“, „ῥῶπα· ἐρρίψε κατὰ γῆς, ἔστρωσε π 47, „(ἀνέμοι) φύκος ἔχευαν“ ἐξήνεγκον, „ἔχευσαν“, εἰς τὴν παραλίαν, Ι 7, ὡσαύτως „ἀνέμοι φύλλα γέει χαμαῖς“ ῥίπτει, σκορπίζει κατὰ γῆς, Ζ 147, „σῆμα“ ἐγείρω ἐπιγέων χῶμα, Η 86, α 291 κ. ἀ., ὡσαύτως „τόμβον“ Η 336, δ 584, ω 81· ποιητ. „καλάμην χθονί“ θερίζων ἐξαπλώνω, ῥίπτω κατὰ γῆς, Τ 222, „δοῦρα“ σπυρηδόν, „ὡσάν βροχὴν“ ῥίπτω, Ε 618, „εἰδὰτα ἔραζε“ χύνω τὰ εἰδόμενα ἀπὸ τῆς τραπέζης· κατὰ γῆς, χ 20, 81, „κρέας εἰν εἰλεστοῖν“ χύνω τὸ κρέας ἐκ τῶν ὀστέων εἰς τὰ πινάκια, Ι 215, „δέσματα ἀπὸ κρατός“ ῥίπτω κάτω, σκορπίζω, γ 468. ||. Ἐνθα αἱ νεώτεροι ἐκδόσεις φέρουσι „βάλε“ ἀντὶ τοῦ

«χέε»), «δένδρεα γέε καρπόν» ἔχονον τὸν καρπὸν, ὃ ἔ. τοσοῦτον ἀφθονος κατεκρέματο, ὥστε ἐφαίνετο ὡσεὶ χυνόμενος: λ 588, ἴδ. κατακέε.

3) μεταφ. διαχέω, ἐκτείνω, ἐξαπλώνω, «φωνήν» διαχέει, διαδίδει τὴν φωνήν της ἡ ἀηδὼν, τ 521, «αὐτρίνα κατὰ τινος» Ψ 765 ὡσαύτως «ἥρα» P 270, η 45, «ἀχλὺν κατ' ὀφθαλμῶν» Γ 321, «ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι» Ε 165, πρὸλ. Ω 445, 6 395, ε 492, μ 338 κ. ἄ., «κάλλος καὶ κεφαλῆς» ψ 156. Β') Παθ. μετὰ τοῦ συγχεομένου μέσ. ἀόρ. β'. α.) χέομαι μετὰ τῶν προσηκοσάντων προθέσεων σύνθετον, «χύνομαι», ἐπὶ τε ὑγρῶν, οἷον θαλάσσης, Ψ 385, δ 523, καὶ ἐπὶ ξηρῶν, οἷον «χίων» Μ 284, «κόπρος» ι 330, ρ 298, «ὄνθος» Ψ 775 καὶ ἐπὶ ὀμίχλης: «αὐτοτο πάλιν γότο ἀήρ» ἐγύθη ὀπίσω, ἀπεσύρθη, η 143. β') διαχέομαι, ἐξαπλοῦμαι, ἐκτείνομαι, «κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς» Ε 696 κ. ἄ. ἐπὶ θανάτῳ Π 344, ἐπὶ ὕπνῳ τ 590, «ἀμφ' αὐτῷ χυμένη» χυθεῖσα περὶ αὐτόν, ὃ ἔ. ἐναγκαλισθεῖσα αὐτόν, τ 284, θ 527 τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. α. «ἐχέατο πόντον ἐπὶ φρεσὶ» Η 63 ὁ παθ. παρακ. σημαίνει εἶμαι ἐξηπλωμένος, κατακέειμαι: ἡ περιέκειμαι, οἷον τ 539, ἐπ' ἀλλήλοισι: χ 387, 389, «ἀγχιστίναι» (ἴδ. τ. λ.) ἐπ' ἀλλήλοισι κέχονται. Ε 441. γ') μεταφ. ἐπὶ ἐμφύων, διαχέομαι, διασκορπίζομαι, ἐκτείνομαι, χύνομαι, οἷον ἐπὶ ἀνθρώπων «ἐκ νεῶν ἔχοντο Μυρμιδόνες» Η 267, Γ 356, ἐπὶ προσώπων Ε 441, μετ' αἰτ. «ὡς ἐμέ κτενοι ἔχοντο» ἐγύθησαν πρὸς ἐμέ, ἐπάνω μου, κ 415.

Γ') Μέσ. μετὰ τοῦ α. ἀόρ. χέω, «χύνω» κατ' ἐμαυτόν, ἡ κατ' ἐμαυτοῦ, ἡ τὶ τῶν ἐμαυτοῦ, «χοὴν χεῖσθαι πᾶσαν νεκύσσει» κ 518, λ 26, «κόνιν καὶ κεφαλῆς» ῥίπτω κατὰ τῆς κεφαλῆς μου, Σ 24, ω 317. «βέεα» γύνω τὰ βέλη μου, ὃ ἔ. ῥίπτω αὐτὰ ἐν ἀφθονίᾳ, Θ 459, Ο 590, «ἀμφὶ οἶόν ἐχέατο πήχες» ἐξήπλωσε περὶ τὸν οἶόν τοῦς βραχίονάς της, Ε 314.

ΧΗΛΟΣ, ἡ, ἐπικ. (χα, χάλιν), κιδωτός, «πενδοῦκι, κασσέλλα» (Ἰταλ.) εἰς ὑποδοχὴν καὶ διαρῦλξιν ἐνδουμάτων καὶ ἄλλων σκευῶν, πολλάκις ἐντέχνως κεκοσμημένη, ὅθεν «καλή, θαυδαλή, εὐχέστη», ἔτι δὲ «ποικινή» Π 221, 228, 254, 6 339, θ 424, ν 40, 68 φ 51.

ΧΥΜΕΙΣ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἡμεῖς, Β 238.

ΧΥΝ, ΧΗΝΟΣ, ὁ, ἡ (συνήθ. ἐκ τῆς ῥίζ. χα, χάλιν), «χίνω», ὃ ἄρην. «χῆνος», Β 460, Ο 692, Ρ 460, ἀρσ. τ 552, θηλ. ο 461, 474.

ΧΗΛΑΜΟΣ [χ.], ὁ (χα, χάλινω), χάσμα, ῥωγμή, «χαράμαδά», τρύπα, Φ 495 τ. (ἢ «χηλαμός» κατὰ τὸν Δουκαγγίον τὸ σπήλαιον κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθ. εἶ: Ἰλ. Φ. σ. 1248 «Καὶ μέγρι δὲ ἄρτι πολλοὶ τῶν Ἑλλαδίων καὶ μάλιστα τῶν κατὰ Πελοπόννησον χηλαμούς τας

περὶ θάλασσαν ῥωγάδας: πέτρας φασὶ κατὰ τινες παραφθοράν»).

ΧΗΡΑΤΟ, ἴδ. χαίρα.

ΧΗΡΕΙΑ (χῆρος), μόνον κατ' ἐνος. -ει, ἀμετάβ. εἶμαι χῆρος, ἐστερημένος, κενός, μετὰ γεν. «χ. ἀνδρῶν» ι 424 τ. (ἢ «χηρεύω» μόνον περὶ συζύγων).

ΧΗΡΑ, ἡ, ἐπικ. τοῦ χῆρος: (χα, χάλινω «χάινω», κυρ. ὅςτις «ἐχασέ» τι), «χῆρα», «μήτηρ» Ἰλ. Χ 499, «γυναῖκες» Β 289, «λείπεις ἐμέ χῆρην ἐν μεγάροισιν» «μὲ ἀφίεις χῆραν εἰς τό σπινί», Χ 484, πρὸλ. Ζ 432, καὶ μετὰ γεν. «χῆρην σεῦ ἔσομαι» Ζ 408.

ΧΗΡΟΣ (χῆρος), μόνον ἐν τῷ ἀόρ. α. ἀναού. χῆρωσας, -ε, μεταβ., ἐρημύνω, κενώνω, γυμνώνω, «ἀγυῖας» Ἰλ. Ε 642. Ἰδίως: κάμνω τινὰ χῆραν, «ἀφίνω χῆραν», Ρ 36.

ΧΗΡΕΥΤΗΣ, ὁ, ὁ, ἐπικ., μόνον κατὰ πληθ. «χηρευταί» Ε 158 τ., κατὰ μὲν τὸν Σχολ. «οἱ ἄλλοτριαι τοῦ γένους κληρονόμοι», οἰονεὶ ἐπιτροποι χηρῶν, διαχειρισταί τῆς περιουσίας αὐτῶν, πρὸλ. ὀρφανιστῆς κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλών. «οἱ μακρόθεν προσήκοντες κατὰ γένος» οἱ «μακρινοὶ συγγενεῖς». Τοῦ Σχολ. ἡ γνώμη εἶνε πιθανωτέρα.

ΧΗΤΟΣ, εὐα, τό (χατέω, χα, ἴδ. χάζομαι), στέρησις, ἔλλειψις, μόνον κατὰ δοτ. «χίται» ἡ «χίται» δι' ἐλλείψιν, μετὰ γεν. Ζ 463, Τ 324, τῆς Ὁδ. μόνον π 35, Ἰ. Ἀπ. 78.

ΧΟΛΜΑΛΟΣ [χ.], ὁ, ὄν (χαμα-ι, χαμηλός μετὰ παρενθέτου θ, Λατίν. humilis) τυγκριτ. -άτερος, ὑπερθ. -άτατος, «χαμηλόρι», ταπεινός, «ταίχος» Ν 683 (ἐνθα τὸ ὑπερθ.), «σκόπελος» μ 408 (ἐνθα τὸ τυγκριτ.), «εὐνή» λ 194, «νήσος» χαμηλή, τουτέστι χαμηλὴς ἔχουσα τὰς ἀκτὰς, ι 25, κ 496.

ΧΘΕΣ (Ζανκρ. hies, Λατ. heri) χρον. ἐπὶρ. χθές, «ἐχθές» Γ. Ἑρμ. 273. Ἐκ τούτου

ΧΘΙΖΟΣ, ὁ, ὄν, «χθισινός», «χολός» χρέος: τὸ χθεσινόν χρέος, Ν 745. συγγενήματα ἀντὶ ἐπιρρήματα, οἷον «χολός» ἔδη· χθές ἀπῆλθε, Α 424, πρὸλ. Τ 441, 6 262, δ 656, ω 379 κ. ἄ. Τὸ οὐδέτις ἐνικ. χθιζόν λαμβάνεται ὡς ἐπὶρ. χθές, Τ 495, ὡσαύτως καὶ τὸ πληθ. χθιζά, «χθιζά τε καὶ πρῶτα» κυρ. χθές καὶ προχθές, Β 303. (Ἑρμηνεύεται ὅμως τὸ γωρίον ποικιλοτρόπως: ὁ μὲν Φαίσις καὶ ἄλλοι μετ' αὐτοῦ στίζοντες ἰσχυρὰν στίβιν μετὰ τὸ «πρῶτα» ἀναφέρουσι τὰ ἐπιρρήματα εἰς τὰ προηγούμενα «κῆρος ἔδαν θανάτοιο φέρουσι» καὶ ἐννοοῦσι τὸν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν γεννημένον λοκμόν, ὅστις πολλοὺς τῶν Ἀχαιῶν διέφθειρε κατ' ἄλλους δὲ παραβάλλοντας τὸ τοῦ πελοῦ λόγου «χθές καὶ πρῶην, χθές τε καὶ πρῶην, πρῶην τε καὶ χθές» ἐπεξηγούνται μὲν τὰ ἐπιρρήματα διὰ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου χρονικοῦ λόγου «ὅτε ... ἡγερέθοντο», ἀποδίδονται δὲ εἰς τὸ πολὺ κατωτέρω «ἐφάνη μέγα σῆμα» ἄλλῃ

τότε ἀνάγκη τὸ «χθιζὰ καὶ πρῶιζα» τὸ ὅποσον ἀρμυρίζει νὰ λέγεται περὶ χρόνου σχετικῶς πρὸ ὀλίγου παρελθόντος, νὰ καίται ἐπὶ γεγονότος πρὸ ἐννέα ἐτῶν συμβάντος. Διὰ ταῦτα οἱ πλεῖστοι καὶ νεώτατοι τῶν ἐρμηνευτῶν ἀναπαύονται εἰς τὴν τοῦ Νατυελαδοῦ ἐρμηνείαν, καθ' ἣν μετὰ τὸ «χθ. ἢ πρῶιζα» ἐννοεῖται τὸ «ἦν» (ἤγουν «χθιζὰ τε καὶ πρῶιζα ἦν, ὅτε ἐς Αὐλίδα νῆες ἡγερθέντο»); χθες καὶ πρῶην ἦτο ὅτε, ὃ ἐ. ὀλίγαι ἡμέραι ἦσαν ὅτε συνεβλήθη τὰ πλοῖα ἐν Αὐλίδι, καὶ τότε ἐβάνη τὸ μέγα θαῦμα, τούτεσι δὲν εἶχον ἀκόμη παρέλθῃ πολλαὶ ἡμέραι, ἀφ' οὗ ἤρχισαν νὰ συνέρχωνται τὰ πλοῖα ἐν Αὐλίδι, καὶ τότε ἐβάνη τὸ μέγα θαῦμα. || Οὐχ ἦτον νομίζω ὅτι ἡ ἐρμηνεία αὕτη δὲν ὑγιαίνει, ἡ δὲ συνάρτησι τοῦ λόγου ἀπατεῖ νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ ἡ Ὀμηρικὴ φράσις ὅπως καὶ τοῦ πεζοῦ λόγου τὸ «χθες καὶ πρῶην». Ἡ ἐννοία εἶνε: ὑπομείνατε, φίλοι, ἵνα ἴδωμεν ἂν ἀληθῆς εἴνε τοῦ Κάλχαντος τὰ μαντεύματα. Ταῦτα δὲν εἶνε «παλαιάτατα θέσφατα», ἀλλὰ ζῶντα ἐστὶ ἐν τῇ μνήμῃ πάντων ὁμῶν, ὅσοι ἐσώθητε: χθες καὶ πρῶην, ὅτε συνεβλήοντο οἱ Ἀχαιοὶ ἐν Αὐλίδι, συνέβη τὸ μέγα ἐκείνο θαῦμα κτλ. Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν ἐννοίαν τὸ χθιζὰ τε καὶ πρῶιζα ἐκφράζει τῇ ὄντι βραχύν τὸν παρελθόντα χρόνον σχετικῶς πρὸς τὰ παλαιάτατα θέσφατα, τὰ ὅποια πολλάκις διατίουν τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων ἢ παρελαύνοντο εἰς ἐξήγησιν τῶν γιγνομένων, ἴδ. ι 507 ἐξ., ν 172 ἐξ.).

ΧΘΩΝ, ΟΝΟΣ, ἡ, ποιητ. ἀ.) γῆ, ἔδαφος τῆς γῆς, «ἐξ ἡπίων ἐπὶ χθόνα ἀποβαίνω, ἐπὶ χθονὶ καταβιθμὴ κ.τ.ε.» κατὰ γῆς ἡ. Ὀμ. πλχ. ἐστὶ δὲ γῆ κατ' ἀντίθεσιν τοῦ οὐρανοῦ, Δ 443 κ. ἀ. πλχ., ὅθεν «πάγκαρπος, πολυβότρεα» Γ 89, μ 491 κ. ἀ. Ὅθεν οἱ ἄνθρωποι ἐν ὅσῳ διαμένουσιν ἐπὶ τῇ γῆς, λέγονται «ἐπὶ χθονὶ ἀρκομένοι» Α 88, «ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες» θ 222, ὅταν δὲ ἀποθνήσκωσι λέγονται «χθόνα δύνονται» χιῶνεται εἰς τὴν γῆν, Ζ 441 β'.) χώρα, «τόπος», ν 352.

ΧΙΛΙΟΙ [χ.], λι, α, «χιλίου» κτλ. Ὅλ. Η 471, Θ 562, «χίλι' ὑπέστη» χίλια ὑπεσχέθη (ὅπου μετὰ τὸ ὑπέστη ὀρθῶς ἐστὶν ὁ Βέκκερ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν, τὸ δὲ ἐπομένον «αἶγας καὶ οἷς» εἶνε ἐπεξηγησις τοῦ χίλια—«κεφάλαια» τρόπον τινά—) Δ 224.

ΧΙΜΑΙΡΑ [χ.], ἡ (χίμαρος), (|| κορίων: μὲν ἡ περυσινή αἰετ' ἐπειτα δὲ ἐν γένει παρὰ ποιηταῖς) ἡ αἰετ', «γίδια, κατσικα», Ζ 484 f.

ΧΙΜΑΙΡΑ [χ.], ἡ, ὁδορὸν τι τέρας ὅλας κατασπυγῆς (κατὰ τὸν Ἡσίοδον Θεογ. 324 θυγάτηρ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχιδνῆς) ἐν Λυκίᾳ, τοῦ ὁποῦ τὰ μὲν ἔμπροσθεν εἶχον μορφήν λέοντος, τὰ δὲ μέσα αἰγός, καὶ τὰ ὀπίσθεν δράκοντος: ἦτο δὲ πορίπνουν καὶ ἐφρονεόθη ὑπὸ τοῦ Πέλληροφόντου Ζ 479 ἐξ., Π 328, Γ. Ἀπ. 368. (Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ Χίμαιρα εἶνε

ἀλληγορικὴ τις εἰκὼν τοῦ ἡφαιστιώδους: ἰδ. ἀπομυζ. τῆς Λυκίας, ἀπορρυήν λαβοῦσα (κατὰ τὸν Σάλλακα) ἐκ τινος ἡφαιστιοῦ ὄρους: οὐ μακρὰν τῆς Φασηλίδος, ὅπερ καὶ σήμερον ἐκπέμπει εὐφλεκτά ἀέρια καὶ διὰ τοῦτο Γίανν-Δέγ καὶ «καίόμενον ὄρος» ὑπὸ τῶν Τούρκων καλεῖται κατὰ δὲ τὸν Στράβωνα 14, 3, 5, ἐκ τινος ἡφαιστιοῦ γαρὰδρα: τοῦ ὄρους Κράγου. Ἡ δὲ τερατώδης σύνθεσις τῶν διαφόρων ζώων ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ πληθους αὐτῶν ἐν Λυκίᾳ).

ΧΙΟΣ [χ.], ἡ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἔμπροσθεν τῆς Ἰωνικῆς παραλίας, καὶ τὴν σήμερον Χίος, ὑπὸ δὲ τῶν Τούρκων Σακιζ-αν-τασί, ὃ ἐ. Μαστιχόνησος, Γ 470.

ΧΙΤΩΝ [χ.], ἄνος (λέγεται σημεῖα: ἀρχῆς, Ἑβραϊστὶ κετωνετ, Χαλδ. χιτάν) ὃ, ἀ.) ὑπενδύτης, ὑπένδυμα, Ὀμ. πλχ. Ἦτο διάφορος κατὰ τὰ διαφωρα ἔθνη καὶ τὰς ἐποχάς: ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων ἦτο ἐνδυμα βραχύ, πιθανῶς μάλλινον (ὅθεν «μαλακός» Β 42, α 437) ἄνευ χειρῶν, ἀναλογοῦν πρὸς τὰ ἡμέτερα ὑποκάμισα, φερόμενον ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν (παρ' Ὀμ. μόνον ὑπ' ἀνδρῶν) κατάσαρκα, καὶ διὰ ζώνης αὐστηγγόμενον περὶ τὴν ὀσφύν, Ε 72, ο 368 κ. ἀ. Ἐπὶ τούτου ἐφόρου τὸ ἱμάτιον, τὸν ἐπενδύτην, τὸ «φῆρος» παρ' Ὀμ., Β 42, γ 467, ο 60. Μνημονεύονται ὁμοῦ καὶ ἄνθρωποι φέροντες μακροῦς χιτῶνας (ἴδ. ΤΕΡΜΙΟΚΙΕ) μάλιστα οἱ Ἴωνες, οἵτινες διὰ τοῦτο καὶ ἐλκεχιτῶνες (ἴδ. τ. λ.) λέγονται. Συνήθως εἶχεν ὁ χιτῶν τὸ φυσικὸν χρῶμα τοῦ ἐρίου, ἦτο δηλ. λευκός: καὶ ἔπρεπε νὰ πλύνεται, θ 392. ὅθεν «λαμπρός» τ 234, τοῦναντίον «ρυπῶν» ω 227: εἶχον δὲ πολλοὺς εἰς ἀλλαγὴν, «ἐπημοιβοί» Ε 513, πρὸς ψ 131, 142. Τοιοῦτος χιτῶν ἐφορεῖτο καὶ ὑπὸ τὸν θώρακα, Β 446, Α 400, Π 841. Διάφορος τούτου εἶνε ὁ χιτῶν, θώραξ ὡς ἀμυντικὸν ὅπλον, πιθανῶς δερμάτινος, μεταλλίνας ἔχων φολίδας, Ε 736. ὅθεν λέγεται «χάλκεος» Ν 439, «στρεπτός» ἴδ. τ. λ. Περὶ τῆς παροιμιώδους φράσεως «χλαῖνον ἐννυμαι χιτῶνα» ἴδ. ΕΚΝΗΜΙ.

ΧΙΩΝ, ὄκος, ἡ, χιῶν, «χιών», Κ 7, ζ 44 κ. ἀ., «λευκότερος χιῶνος» Κ 437, «νιφάδες χιῶνος», ἴδ. ΝΙΦΑΣ, Μ 278.

ΧΛΑΪΝΑ, ἡ, πιθανῶς, ὡς τὸ ἱμάτιον τῶν μεταγενεστέρων Ἑλλήνων, τετράγωνον ἢ κυκλωτέρης τι τεμάχιον ὁράματος χανδρῶ καὶ δασυτέρου: ἀ.) ἐπενδύτης, χλαμύς, «ἐπανωφόρι», χρήσιμον εἰς προφυλαξίν ἀπὸ τοῦ ψύχους: καὶ τῆς βροχῆς, Β 183, Κ 433 κ. πλχ. τῆς Ὀδ. ὅθεν λέγεται «ἀνεμοσκεπής, ἀλέξηνιμος» Π 224, Ε 529: διὰ δὲ τὴν δασυτητα τῆς «οὐλῆς, πυκνῆς» δ 30, Ε 520 κ. ἀ., εἶνε παρῶσα, Κ 183, δ 443, 454, Ε 500, τ 225, φ 418. Εἶνε δὲ ἡ διπλῇ ἢ ἀπλῇ, «διπλῇ, δίπλαϊ, ἀπλοῖς», ἴδ. τὰς λ. β'.) ἡ αὐτὴ χρησιμεύει ἢ ὡς σκεπάζωμα, «πάπλωμα», ἵνα σκεπάζηται

τις κομώμενος, Ω 616, γ 349, 354, δ 299, λ 189 κ. α. (||. Ἀναλογεῖ πρὸς τὴν νεωτέραν, κάπαν ἢ φλοκκάτα. — Συνηθως μὲν θεωρεῖται ἐτυμολογικῶς συγγενὲς πρὸς τὸ λάχνη, ἡλάνος (18. Φιλιστ. τ. 3, σ. 240), λάσιος, γλαμός, γλάνις. Ὁ δὲ Κούρτιος διὰ γλωσσολογικοῦς λόγους νομίζει ὅτι ἡ γλαῖνα, γλαμός, γλάνις, συγγενὴ πρὸς ἄλληλα, πρέπει νὰ διακριθῶσιν ἀπὸ τῶν ἄλλων).

*ΧΛΕΪΗ, ἡ, χλεῦη, γλευασμός, περιγέλωι, πληθ. Ὑ. Δήμ. 202.

*ΧΛΟΕΡΟΣ, ἡ, ὄν (χλόη), ποιητ. ἀντὶ τοῦ χλωρός, δ.ε. χλοερός, πράσινος, Βατρ. 54, 125, 162.

ΧΛΟΪΝΗΣ, ἄσ, ὁ, ἐπιθ. τοῦ κάπρου, *χλ. σὺς ἄγριος. 1 539 τ, ἀμφιδόλου ἐτυμολογίας ἢ σημασίας. Κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον, Εὐστάθιον καὶ Ἡσύχιον (μεθ' ὧν συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἑρμάνιος εἰς Λίσχ. Εὐμην. 187) εἶνε πιθανῶς σύνθετον ἐκ τοῦ χλόη καὶ εὐνή ἀντὶ τοῦ χλοεύνης· ὁ ἐν χλόῃ εὐναζόμενος. (Κατὰ δὲ τὸν Ἀρίσταρχον=μονιός, δ.ε. μονήρης, κατὰ τὸν Σχολ.=ἀφριτής, διότι δέσθεν τὸ χλοεύειν Δωρικ.=ἀφρίξειν, ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Δοιδερλ., ὅστις ἐκ τοῦ γελῶν τοῦ Δακωνικοῦ ἢ τοῦ χελύσσου τοῦ Βοιωτικοῦ, τὰ ὅποια σημαίνουσι τὸ βήγω, παράγει τὴν ἔννοιαν τοῦ γρόζω, λίαν χαρακτηριστικὴν τοῦ κάπρου, κατὰ δὲ τὸν Ἀριστοτέλην Περί τὰ ζῷα ἱστορ. 6, 28=τομία, δ.ε. ἐκτομία, εὐδουρηγμένος, ἥτις εἶνε ἡ συνήθεια παρὰ τοῖς μεθ' ὅμ. ποιηταῖς σημασία· κατ' ἄλλους· τέλος πάλιν ἐκ τοῦ χλόη, οἰονεὶ χλωρός, δυνατός, ἄγριος).

ΧΛΑΡΙΣ, ἴσος, ἡ, ἰδίως ἐπικ. θήλ. τοῦ χλωρός (18. τ. λ.), δ.ε. πρασινωπός, κίτρινωπός, πρασινοκίτρινος, χλωμός, ἐπιθ. τῆς ἀπδόνας, τ 518. (Ἄλλοι δὲ, ἐν οἷς ἢ ὁ Ἀμεῖς, νομίζουσιν ὅτι χλωρὴς εἶνε ἡ ἐν ταῖς χλοερῶν φυλλώμασι τοῦ ἔαρος ἐνοικοῦσα· ὁ Σιμωνίδης ἐν Ἀποσπάσμ. 73 Bergk ὀνομαζέει αὐτὴν «χλωραύγενε». || Νεώτεροι ὀρνιθολόγοι ἀνεκάλυψαν ὅτι ὑπάρχει πρασινὴ ἀηδὼν).

ΧΛΑΡΙΣ, ἴσος (κατὰ τὸν Ἀπολλῶδ. 3, 5, 6 Χλωρίς), ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἰατίδου Ἀμφίονος, βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ, γυνὴ τοῦ Νηλεῶς, γεννήσασα μετ' αὐτοῦ τὸν Νέστορα, Χρόμιον, Περιεχόμενον καὶ τὴν Πηρώ, λ 281.

ΧΛΑΡΟΣ, ἡ, ὄν (χλοερός, χλόη), ὁ ἔχων τὸ χροῖμα τῆς νεφύτου χλόης, δ.ε. κίτρινος· κίτρινος εἰς πράσινον, πρασινοκίτρινος, πρασινωπός, κίτρινωπός, χλωμός, [ξουθός, δ.ε. μεταξὺ πυρρός καὶ ξανθοῦ], *μέλι· Α 634, κ 234, «χλωρός· ὑπαὶ δέους· χλωρός, Κ 376, Ο 4, ἰδίως α.) «χλωρὸν δέος» Η 479, λ 43, 633, γ 42 κ. α., Ὑ. Δήμ. 190· δ.) «χλωρός», τούναντίον τοῦ ξηροῦ, «ρόπαλον, μοχλός» ε 320, 397, «ῥώπει» π 47.

*ΧΛΟΣ, ὁ (κνάω, κόνει), κυρ. τὸ ἐπὶ τῆς ἐπι-

φανείας εὐρισκόμενον καὶ εὐκόλως ἀποτριβόμενον, ἀποπίπτον, «ἀχνη, ἀφρός», «ἀλός· χνός» ἄλμη, ζ 226 τ. (||. Τῆς καθομιλουμένης ἡ ἄ-χνη (18. ἄκη) εἶνε, νομίζω, τῆς αὐτῆς ῥίζης πρὸς τὸ χνός, ἀλλ' ἐν αὐτῇ ὑπάρχει ἢ ἕτερον ὄνομα πλησιέστερον πρὸς τὸ Ὀμηρικόν τὸ ὁπακοριστικόν «χνουδὴ», τὸ ὁποῖον ὅμως περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ σημαίῃ τὸ βραχὺ τρίχωμα τὸ ἐπὶ πάσης μὲν ἐπιφανείας, ἰδίως δὲ τῶν ὑφανμάτων καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος).

ΧΛΑΝΟΣ [·ω·], ὁ (χέω), = χᾶνος, χράνη, χωνευτήριον, βόθρος ἢ κάμινος, ἐνθα χωνεύονται μέταλλα, Σ 470 τ. (Ὁ Δοιδερλ. νομίζει ὅτι χᾶνος εἶνε ὁ σωλὴν τῆς φύσης, τοῦ φουερό, πρὸλ. Ἡσιόδ. Θεογ. 865, ἄλλος δὲ τις ὅτι εἶνε εἶδος χωνευτηρίου πηλίνου πυρομάχου, ἀντίχοντος δηλ. εἰς τὸ πῦρ).

ΧΟΗ, ἡ (χέω), κυρ. χύσις· ἰδίως ἡ σπονδὴ, libatio, ἡ προσφορά ὑγρῶν οὐσιῶν εἰς νεκροῦς ἢ καταχθονίους θεούς, Ὑδ. κ 518, λ 26.

ΧΟΪΝΙΣ, ἰκος [·ι·], ἡ, μέτρον σιτηρῶν (περιέχον 4 κοτύλας ἢ ὅσον εἰς τροφήν μιᾶς ἡμέρας χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος, πρὸλ. Ἡροδ. 7, 187), ἐν τῇ παροιμιᾷδε φράσει «ὅς κεν ἐμῆς χοίνικος ἄπτηται», «ὅστις τρώγει τὸ ψαμὶ μου», εἶνε εἰς ὑπηρεσίαν μου, τ 28 τ. (||. Μεταξὺ τῶν μέτρων τῶν σιτηρῶν ὑπάρχει τι λεγόμενον «σινίκι», Τουρκ. σινίκι· ὑποπτεύω ὅτι οἱ Τούρκοι παρέλαβον μικρὸν μεταποιήσαντες (·χοίνικι=σινίκι) καὶ ταύτην τὴν λ. ὡς καὶ πολλὰς ἄλλας τοιοῦτου εἶδους, παρὰ τῶν Ἑλλήνων).

ΧΟΪΡΕΟΣ, ἡ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ χοίρειος, δ.ε. χοιρινός, «χοιρουνησίσις», «χοίρεα» (ἐξυπακ. κρέα), ζ 84 τ. Ἐκ τοῦ

ΧΟΙΡΟΣ, ὁ (λέξ. πεποιήμ.), κυρ. χοιρίδιον, «χοιρουνακί», ζ 74 τ. (||. Ἡ καθομιλουμένη λέγει καὶ «χοίτρον»).

ΧΟΛΑΣ, ἄσος, ἡ (συγγ. τῷ χορδῇ), ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ κατὰ πληθ. τὰ ἐντόσθια, τὰ ἐντέρεα, Ὑλ. Δ 526, Φ 184, Ὑ. Ἑρμ. 123.

ΧΟΛΟΣ, ὁ (Λατ. fel, γαλλ. galle) 1) ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ χολῆ, «χολή», Π 203. 2) τροπικ. ὀργή, θυμός, μῖσος, «χόλιασμα», Ὀμηρ. πλχ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «μῆνης» Ο 122, «χόλος· τινός· ὀργή, ἣν ὀργίζεται τις, οἷον· Ἡρῆς» Σ 419, α 433, δ 583, καὶ ἡ κατὰ τινος ὀργή, οἷον· Τρώων· Ζ 335, καὶ μετὰ δοτικ. «τινί» κατὰ τινος, Ὑ. Δήμ. 334, 410. Ὅπου παρ' Ὀμ. εὐρίσκεται δοτικῇ, πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ ῥῆμα ὡς δοτ. χαριστικὴ ἢ ἀντιχαριστικὴ, οἷον· μεθιημί· τινι· χόλον, χόλοιο· Α 283, φ 377, «λήσεσθαι τινι γόλου» λ 554, «χόλον ἐν θυμῷ βάλλεσθαι τινι» Ε 50. Τίθεται καὶ ἐπὶ θηρίων, ἐξαγριώσας, «ἀγριεῖ· μός», Χ 94, Βατρ. 102. Ἐκ τούτου χολόω, μέλ. ἀπαρφ. ἐπ. χολώσμεν, Α 78, ἀρρ. ἐχολώσεν, Σ 414, -ατο, σ 205, ὑποτ. χολώσας, σ 20· μέσ. ἐνεσ. -οῦμαι, Θ 407, -οῦται, Θ 421,

μετοχ. -οόμενος. Ὑ. Ἑρμ. 308, Βατρ. 409, μέλ. χολώσεται, Ξ 340, συχνότερος ὁ μετ' ὀλίγ. μέλ. κεχολώσεται, -εται, -εται μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐχολωσάμην καὶ πολλάκις ἀναβέ. χολωσάμην, παρακ. κεχολώται, ἀπαρρ. -ώσθαι, -ωμένος χολ. ὑπερσ. κεχολώσο, -ωτο, -ώτα, παθ. ἀόρ. ἐχολώθη ἢ χολώθη, ὑποτακτ. χολωθήσῃ, μετοχ. -οωθείς. 1) Ἐνεργ. διεγείρω τινός τήν χολήν, ὁ ἐ. ὀργίζω, παροργίζω, „θυμῶνω, χολιάζω“ (μεταβ.), ἐρεθίζω, ἰδ. τὰ ἀνωτέρω χάριν τῶν τύπων παρατεθέντα χωρία. 2) Συχνότερον εἰς μέσ. ἢ παθητ. διαθέσειν, ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, „θυμῶνμαι, χολιάζομαι“ καὶ (ἀμεταβ.) „θυμῶνω, χολιάζω“, ἀπολ. Ξ 282, ο 214 κ. ἀ. Πολλάκις δὲ μετὰ τῆς προσθήκης «θυμῶ, ἐνὶ φρεσίν, κηρόθι» καὶ κατ' αἰτ. «θυμόν, ἦτορ» ἀ.) μετὰ δοτ. προσωπ. «τινὶ» κατὰ τινος, Α 9, Β 629, θ 276, ο 524 κ. ἀ. β.) μετὰ γεν. «τινός» ἔνεκά τινος πράγματος ἢ προσώπου, Δ 494, 501, Α 703, Π 320, Φ 446, α 69· ἐτι δὲ ἢ μετὰ προθέσεων «ἔνεκα νίκης» λ 541, «ἀμφὶ τινι» Ψ 88, «ἔἰ ἀρίων μητρός» Ι 566, «ἐπὶ τινι» Βατρ. 109. Ἐκ τούτου

ΧΑΛΩΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. ἐπὶ θ. ὀργίλος, „θυμώδης“· ἔπεια Δ 241, Ο 210, γ 26, 225.

ΧΟΡΔΗ, ἡ (συγγεν. τῷ χόλος, χολαί), ἔντερον, Βατρ. 225, χορδή, „κόρδα“, φ 407 τ, «όλον» Ὑ. Ἑρμ. 51.

ΧΟΡΟΜΟΝΕ, εἰς, γεν. εὐρε (χορός, ἦθος), εἰς τὸν χορὸν συνηθισμένος, οἰοῖται „χορομαθημένος“, Νύμφαι· Ὑμ. 48 (19), 3.

ΧΟΡΟΙΤΙΓΝΙΑ [..], ἡ, ποι. (χορός, τύπτω), τὸ πάτημα τοῦ ἐδάφους κατὰ τὸν χορὸν, „χοροπάτημα, χοροπήδημα“, κατὰ πληθ. Ω 261 τ.

ΧΟΡΟΙΤΙΠΟΣ [..], ὄν, ποιητ. (χορός, τύπτω), κατὰ τὸν (ἢ πρὸς) χορὸν κτυπούμενος, παιζόμενος, «λόρα» Ὑ. Ἑρμ. 34.

ΧΟΡΟΣ, ὁ, 1) ὁ τόπος, ἐν ᾧ χορεύουσιν, Σ 590, θ 260, μ 4, 318. 2) χορός, ὁ ἐ. ἀ.) ἡ ἐνέργεια τοῦ χορεύειν, „χορός“, „ἐρχομαι χορόν, εἰς χορόν“, „πηγαίνω εἰς τὸν χορόν“, Γ 394, Ο 508, ζ 63, ὡσαύτως: „χορόν εἰσοιχένω“ ζ 157, „χορῷ καλῇ“ Π 180, „ἐν χορῷ μέλπομαι· ψάλλω ἢ χορεύω ἐν ταύτῃ, Π 183. Περὶ τοῦ «πέπληγον χορόν θεῖον ποσίν» θ 264, ἰδ. πλῆστα β.) τὸ ἄθροισμα τῶν χορευτῶν, χορός, Ὑ. Ἄφρ. 118, Ὑμ. 5 (6), 13. (Ἡ ἑτοιμολογ. ἀμφίβολος: κατὰ τὸν Δαιδερλ. συγγεν. τῷ χράω, σκαίρω κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ τῆς ρίζ. κερ, ἥτις σημαίνει: περιλαμβάνω, πιάνω, καὶ κυρ. σημαίνει ἡ λ. τὸν τόπον τὸν περιλαμβάνοντα τοὺς χορευτάς).

ΧΟΡΤΟΣ, ὁ κυρ. περίβολος, μάνδρα, καὶ ὁ τόπος ὁ περιβεβλημένος, κατὰ τὸν Σχολ. «περίφραγμα, τεῖχος», ὅν «αὐλῆς ἐν χόρτῳ» Ὑ. Δ 774, πληθ. Ω 640. (Συγγ. τῷ Λατ. hortus=, περιεβόλις, ἐκ τῆς ρίζ. κερ, Σανσκρι. har, ἥτις σημαίνει: περιλαμβάνω).

(ΧΡΑΙΣΜΕΩΣ ἀντὶ τοῦ χρασμέω, ἐκ τοῦ χρῆσιμος τοῦ ἐκ τοῦ χράσμαι, ἐπικ. λ., ἡς ὁ ἐνεργ. ἄχρηστος, εὐρίσκονται δὲ ἐξ αὐτῆς μόνον οἱ ἐξ. τύποι: συχνὰ ὁ ἀόρ. β. Ἐχραϊσμε καὶ ἀναβέ. χραϊσμε, ὑποτ. χραϊσμη, ἐπικ. χραϊσμησι Α 387, χραϊσμαισι, ἀπαρρ. χραϊσμεῖν μέλ. χραϊσμήσω, χραϊσμήσει, Γ 296, καὶ ἐπικ. ἀπαρρ. χραϊσμησέμεν, Φ 346, ἐκ τοῦ ἀόρ. ἀ. μόνον χραϊσμησε Π 837, ἀπαρρ. χραϊσμησαι Σ 62, 443, ὠφελῶ, χρῆσιμεύω, βοηθῶ, μετὰ δοτ. προσώπου, Α 28, Γ 54, Α 147 κ. ἀ., συνυπονοουμένης καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀμύνω, ἀποκρούω, ὅθεν καὶ μετ' αἰτ. «χραϊσμη. τινὶ δλεθρον» ἀπομακρύνω ἀπὸ τινος: τὸν δλεθρον, Η 444, Α 120, Γ 296. Σπανίως ἄνευ δοτ. «οὐ τι δυνήσεται χραϊσμεῖν» οὐδεμίαν ὠφέλειαν θά δυνήσῃ νὰ ὠφελήσῃ, Α 242, 589, Φ 493· ὅλως ἀπολ. Σ 66, Ο 652. Τὸ δὲ Α 566 «μὴ νύ τοι οὐ χραϊσμησιν ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν' Ὀλύμπῳ ἄσπον ἰόνθ'» ἐρμηνεύουσιν ὁ Εὐστάθιος ἢ ὁ Σχολ., ἐκλαμβάνοντες κατὰ τὸν Ζηνόδοτον τὸ «ἰόντα» ὡς δοῦντ' ἀντὶ τοῦ πληθ. ἢ μάλλον ὡς ἕτερον τύπον πληθ. ὁμαφῶνων μὲ τὸν δοῦντ' (καθὼς καὶ τὸ «ἀλόντα» Ε 487, «κρινθέντα» θ 48), πρὸλ. Ο 404 ἐξ., Ι 508. (Ὁ Εὐστάθιος ἔχει καὶ ἑτέραν γνώμην ὅτι «ἰύναται (τὸ «ἰόντα») καὶ κυρίως εἶναι δοῦντ' διὰ τὸ διγενέσθαι τῶν τε θεαινῶν καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἀρρένων»). Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸ «ἰόνθ'» ὡς αἰτ. «ἰόντα, ἐξυπονοοῦντες τὸ «ἐμέ»· μὴ δὲν μὲ ἀποκρούσασιν ἀπὸ σοῦ ὅταν ἐπιπέσω.—Ἡ λ. εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ Ἰλ. καὶ μάλιστα μόνον ἐν ἀρνητικαῖς προτάσεσι, διότι καὶ ἐν τῇ σαρκαστικῇ ἐκφράσει «εἰ δύνανται τι χραϊσμεῖν» Φ 493 ὑπολαμβάνει ἡ ἐννοια ἡ ἀρνητικὴ=οὐ τι χραϊσμεῖν δύναται.—Ὁ Δαιδερλ. ἐκλαμβάνει τὸ μὲν «χραϊσμεῖν» ὡς ἀπαρρ. τοῦ ἐνεργ., τὸ δὲ «ἐχραϊσμε καὶ χραϊσμε» ὡς ἀποκεκομ. παρτι, ἀντὶ δὲ τοῦ «χραϊσμη» καὶ «χραϊσμοσι» θέλει νὰ τονίσῃ χραϊσμη καὶ χραϊσμοῖσι).

ΧΡΑΪΜΑΙ (κατὰ τὸν Δαιδερλ. καὶ Κούρτιον ἐκ τῆς ρίζ. κερ, χεῖρ, κυρ. λαμβάνω ἀνά χεῖρας, χραϊζομαι, μεταχραϊζομαι), μέσ. ἀποθ., παρρ. Ὁμ. μόνον ἐν τῇ ἐπικ. μετοχ. τοῦ ἐνεργ. χρωόμενος (τρισύλλαβ. διὰ τὴν συνίζ.) Ψ 834, πολλάκις δὲ κατὰ μετοχ. τοῦ παρακ. κεχρημένος, ὑπερσ. γ'. ἐνικ. κέχρητο, ἰδ. κατωτ. Α.) Ἐνεργ. [χρᾶμαι], μεταχραϊζομαι, μόνον Ψ 834.

Β.) Παρακ. (μὲ σημασ. ἐνεργ.) 1) διαρκῶς μεταχραϊζομαι, ὁ ἐ. ἔχω, μόνον ἐν τῇ φρ. «φρεσὶ κέχρητ' ἀγαθῆσιν» ἔγχε καλὴν γνώμην, γ 266, ζ 421, π 398. 2) ἔχω χρεῖαν, χρῆζω, χρεῖάζομαι, ἐπομ. ἐπιθυμῶ, ἐπιζητῶ, μετὰ γεν. «εὐνῆς» Τ 262, «γάμου» χ 50, «σίτου καὶ οἴνου» υ 378, «γάμου, νόστου καὶ γυναικός» α 43, ζ 424.—Μετοχ. τοῦ παρακ. ἀπολ. ὡς ἐπίθ. ἐνδεής, ἑστερημένος, ζ 155, ρ 347. Ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει μόνον ἐπικ.

—Ο δὲ ἐνεργ. τύπος διατηρήθη μόνον ἐν τῇ κρή (ὅπ. 10.).

κράϊα (ἐκ τῆς ρίζ. κρη) κυρ. χράϊω Ατολ. ἀντί τοῦ χράω, μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τῆς ὑποτ. τοῦ ἀορ. ἀ. χραύσθω, κυρ. [θιγγάνω], ψαύω, ἐγγίξω, ἐπομ. ἵσουγραινίζω, ἐσεγδέρνω, ἐλαφρῶς πληγώνω, «τινά» Ε 138 f. 10. καὶ τὴν ἐπομ. λ.

4. κράϊα, ἐπικ., ἑλλειπτ., μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ παρατ. ἔχρασε, ἑ. πληθ. ἐχράστες, φ 69 (οἱ τύποι οὗτοι θεωροῦνται ὑπὸ ἄλλων, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἀμεῖς καὶ Ἀπαρόχη; ὡς σχηματισμοὶ ἑ. ἀορ. τοῦ κράϊα, τὴν ἀπάλιν δὲ ὁ Δουδερλεῖνος θεωρεῖ τὸ χραύσθω ὡς ἀορ. ἀ. τοῦ χράω) ἀ. κυρ. [θιγγάνω] ψαύω, ἐγγίξω, ἰδίως ἐπὶ κακοῦ, ἐπομ. ἐπιπρίπτω, ἐπιτίθεμαι, καταδιώκω, καταδρέγχω, μετὰ δοτ. «στυγερὸς οὐ ἔχρας δαίμων» ε 396, κ 61. ἑ.) μετ' ἀπαρρ. ἐπιδιώκω, ἐπιζητῶ, ἀγωνίζομαι, «τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόδον ἔχρας κήδεϊν;» Φ 369 (ὅπου ἡ αἰτ. «ῥόδον» ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἀπαρρηφάτου, ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ ἐπομένῳ χωρίῳ) «οἱ τότε δῶμα ἔχρατ' ἐσθιέμεν καὶ πινόμεν» φ 69, ὅπου τὸ «δῶμα» ἀποδίδεται εἰς τὸ «ἐσθιέμεν».

2. κράϊα, ἴων. κρεῖα, ἐπικ. κρεῖα, ἐξ οὗ μόνον ἡ μετοχ. τοῦ ἐνεσ. κρεῖων θ 79, κρεῖων Γ. Ἀπ. 253, μέλ. κρήσω Γ. Ἀπ. 132, ἐκ δὲ τοῦ μέσ. μόνον μετοχ. τοῦ μέλλοντος χρησόμενος (10. κατωτ.). 1) Ἐνεργ. παρέχω τὸ ζητούμενον, 10. ἐπὶ τῶν μαντείων [ἀναίρω], δίδω χρησμόν, χρησιμοδοτῶ, ἀπακρίνομαι, προλέγω, «κρεῖων» ἀπολ. θ 79, Γ. Ἀπ. 393, «κρήσω βουλὴν τι» Γ. Ἀπ. 132. 2) Μέσ. ζητῶ ἢ λαμβάνω χρησμόν, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον ἢ τὸν θεόν, ἀπολ. θ 81, Γ. Ἀπ. 252, 292, μετὰ δοτ. «φυγῇ τινος» ζητῶ παρὰ τῇ φυγῇ (ὅ ἐκ παρὰ τῆς φυγῆς) τινος χρησμόν, κ 492, 565, λ 165, φ 323. 10δ.

3. κράϊα, θεματικὸν τοῦ κίρηνι, ὅπ. 10. κρεῖος, τό, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κρέας, ὅπ. 10. κρεῖα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κρέω, 10. 4. κράϊα. κρεῖα, οὔτε, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κρεῖα, ὅπ. 10. κρεμετίζω (λ. πεποιήμ. ἐκ τῆς ρίζ. κρεμ., ἐξ ἧς καὶ χρέμπτω, καὶ χρομάδος, ἕ παρ' Ἡσιόδῳ χρεμίζω κ. ἀ.) χρεμετίζω, «χλιμιντριζώ», ἐπὶ τῶν ἱππων, μόνον γ'. πληθ. τοῦ παρατ. «χρεμετίζον» Μ 51 f.

κρέος, τό, θ 353, λ 478, Γ. Ἐρμ. 138, συνήθ. ἐπικ. κρεῖος (χράομαι), παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτ. ἐνικ. (Ὁ Βρούγμαν θέλει παρ' Ὁμ. ἀντὶ τοῦ κρεῖος (καὶ κρεῖω) νὰ γράψῃ κρήος (καὶ κρηῖω) καὶ ἀντὶ τοῦ κρεῖως τοῦ ἐν τῇ θ 353, καθὼς ἔγραψεν ἦδη ὁ Ἀμεῖς, καὶ τοῦ ἐν τῇ γ 367, ὅπως ἀνέγνωσεν ὁ Ἀρίσταρχος, νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸ κρηῖω; ὅπερ παράγῃ ἐκ τοῦ χράϊα, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀπῆλως ἐκ τοῦ ἀπᾶφορος). 1) κρεῖα, ἀνάγκη, «ἐμὸν αὐτοῦ κρεῖος» ἰδίαν ἐμαυτοῦ

κρεῖαν, θ 45, «ἐὼν αὐτοῦ κρεῖος ἐλδόμενος» ἰδίαν αὐτοῦ κρεῖαν ἐπιδιώκων, α 409, «κατὰ κρεῖος τινὸς ἐρχομαι» κατὰ κρηῖω, πρὸς κρηῖω τινὸς ἐρχομαι (κυρ. δι' ἀνάγκην τινὸς), λ 479.

2) ὅ,τι ὀφείλεται νὰ ἀποδώσῃ. ἀ.) «κρεῖος», «κρεῖος ὀφείλω τινὶ» ὀφείλω εἰς τινα κρεῖος ἢ ἀποζημιῶσιν, Α 688, φ 47. Παθ. «κρεῖος ὀφείλεται μοι» ἔχω νὰ λάβω, Α 686, γ 367, «κρεῖος καὶ δεσμὸν ἀλύξας» ἀποφυγὼν τὴν ὑποκρήσιν (ποινὴν) τοῦ καὶ τὰ δεσμά, θ 353, «κρεῖος ἀποστήσασθαι» 10. λοίσιτλαμι Β'. 2) β.) «κρεῖος», καθήκον, πρέπον, «κατὰ κρεῖος» Γ. Ἐρμ. 138.

κρεῖα καὶ κρεῖα (ἀμφοτέρω οἱ τύποι συγχοῦ παρ' Ὁμ.), ἡ, ἐπικ. (κρηῖα), γέν. κρεῖος, δοτικ. κρηῖος, θ 57. 1) κρεῖα, ἀνάγκη, Κ 172, Ι 197, δ 312, λ 164, «κρηῖοι ἀνάγκη» εἰς ἀνάγκας κρεῖας, ὅ ἐκ μεγάλης ἀνάγκης, θ 57. ἀ.) μετὰ γενικ., «κρηῖω ἐμεῖο γίνεταί» γίνεταί κρεῖα ἐμοῦ, με κρηῖάζονται, Α 341, «κρηῖω πείσματό; ἐστί» ε 136, μετ' ἀπαρρ., φ 308. β.) «κρηῖω ἰκάνεταί, ἰκάνει» κρεῖα ἔσχεταί, καταλαυδάνει, εἶνε κρεῖα, ἀνάγκη, Κ 418, 442, Α 610, ζ 136, μετ' αἰτ. προσώπου, «ἐμὲ κρηῖω τόσον ἴκει» κρεῖα με καταλαυδάνει σφοδρά, (ὅ ἐ. σφοδρά, μεγάλη), ε 189, πρβλ. θ 28. ἡ φράσις «κρηῖω γίνεταί, ἐστί» κατὰ περιφρασιν ἀντὶ τοῦ κρηῖ (ὅπ. 10.), συντάσσεται μετ' αἰτιατ. προσώπου, οἷον «ἐμὲ δὲ κρηῖω γίνεταί νηός» ἔχω κρηῖαν νηός, θ 634, «οὐδὲ τί μιν κρηῖω ἔσται τυμβοχοῆς» Φ 322. 2) καὶ μόνον δὲ τὸ «κρηῖω» (ἐξυπακουσμένον τοῦ «ἐστί») τίθεται ὅπως καὶ τὸ κρηῖ (ὅπ. 10.) μετ' αἰτ. προσώπου, οἷον «τίπτε δὲ σε κρηῖω;» πρὸς τί δὲ σὲ κρηῖάζονται ταῦτα; α 225, Κ 85. ἀ.) μετὰ γενικ. πράγματος, «οὗτε με ταύτης κρηῖω τιμῆς» δὲν ἔχω κρηῖαν ταύτης τῆς τιμῆς, Ι 608, «βουλῆς» Ι 75, Κ 43, πρβλ. Α 606. β.) μετ' ἀπαρρ., πολλάκις μετὰ τῆς ἐπιτάσεως «μᾶλα», οἷον «τόν μᾶλα κρηῖω ἐστέμεναι κρατερῶς» οὗτος ἔχει μάλιστα κρηῖαν νὰ ἴσται γαθερῶς, Α 409, ὡσαύτως Σ 406, φ 308, δ 707, α 201. Τὸ Ι 497 «χαίρετον, ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον, ἦ τι μᾶλα κρηῖω, οἳ μοι σκυζομένην παρ' Ἀχαιοῖν φίλτατοί ἐστον» πολλὰ κρηῖω; ἡρμηνεύθη; χεῖριστα πάντων διέστίτε καὶ ἡρμηνεύσεν ὁ Δουδερλεῖνος, ὅστις ἀγνοῶ πῶθεν ἀνεκάλυψε δῶν ἐρωτήσῃ; ὁ δὲ Βέκκερος, Φαῖσος καὶ Ἀπαρόχη; θεωροῦσι τὸ «ἦ τι μᾶλα κρηῖω» ὡς παρενθετικόν· βεβαίως εἶνε μεγάλη κρηῖα—ἀφ' οὗ δηλ. ὅμας τοὺς φιλιτάτους μοι ἀποστέλλουσι. (||. Ἀλλὰ τότε εἶνε ἀδύνατον ὁρθῶς νὰ συνάπτεται τὰ «ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον» πρὸς τὸ «οἳ μοι... φίλτατοί ἐσον». Νομίζω ὅτι ὁ ἀναφορικὸς λόγος περιέχει τὴν περιστάσιν, ἐξ ἧς ὁ Ἀχιλλεὺς εἰκάζει ὅτι εἶνε μεγάλη ἀνάγκη, καὶ πρέπει νὰ συναρῇ πρὸς τὸ «ἦ τι μᾶλα κρηῖω» κατὰ βραχυλογίαν ὡς ἑξῆς συμπληρουμένην: «ἦ τι μᾶλα κρηῖω (Ἀχαιοὺς

ἰκάνει) ὅτι ἡμεῖς ἰκάνετον, αἱ μοὶ σκυζομένης περ Ἀχαιοῖν φίλτατοι ἔσονται, ὥστε παρενθῆσθαι· ἀνάγκη δὲν ὑπάρχει)· [Τὸ χρεῶ λαμβάνεται πάντοτε κατὰ συνίτησιν ὡς μονοσύλλαβον, ἀπαξ δὲ καὶ ὡς βραχὺ πρὸ φωνήεντος, Α 606]. — Κατὰ τὸν Δαιδερλεῖνον τὸ μὲν χρεῶ εἶνε πάντοτε οὐσιαστικόν, τὸ δὲ χρεῶν, γενόμενον κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τῆς μετοχῆς χρεῶν (κυρ. χρέων), μετὰ τοῦ ἐξυπακουομένου ἔστι, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ χρῆ.

ΧΡΕΩΜΕΝΟΣ Ἰων. ἀντὶ τοῦ χρώμενος, ἔδ. ΣΡΩΜΑΙ.

ΧΡῆ, μόνον ἐν τούτῳ τῷ γ'. ἐνικ. τοῦ ἐνεσ. τῆς ὀριγ. ἐκ τοῦ ἄλλως ἀρχήσας ἐνεργ. τύπου τοῦ χράσθαι, ἐπομ. ἀπράστωπον, εἶνε χρεῖα, „χρειάζεται, πρέπει“, εἶνε ὁρθόν, ὠφέλιμον, χρησιμεύει, ἀ.) μετ' ἀπαφ. Α 216, γ 299 κ. ἀ. ἢ μετ' αἰτ. προσώπ. ἢ ἀπαφ. οἶον· χρεῖ σε πόλεμον παῦσαι· πρέπει νὰ καταπαύσῃς τὸν πόλεμον, Η 331, Ι 109, Ψ 644, α 296, ἰδίως δὲ ἐν τῇ τυπικῇ φράσει· οὐδὲ τί σε χρεῖ, „δὲν σοῦ χρειάζεται, δὲν σοῦ πρέπει“ μετὰ ἐπομένου ἀπαφ., οἶον· νηλεεῖς ἦτορ ἔχειν· Ι 496, „νηπιάς· ὀχέειν“ α 296 κ. ἀ., πολλάκι· δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπολ., ἐξυπακουομένου ἐκ τῶν ἀνωτέρω τοῦ ἀπαφ., οἶον· τίπτε μάχη· ἀποπαύσαι· οὐδὲ τί σε χρεῖ (ἔξυπ. ἀποπαύσθαι) Π 721, πρὸλ. Γ 67, 420, τ 500· οἱ σε χρεῖ ταῦτα λέγεσθαι· „τί σοῦ χρειάζεται“, τίς ἡ χρεῖα νὰ λέγῃς ταῦτα; Ν 275, 6.) μετὰ αἰτ. προσώπου καὶ γενικ. πράγματος, οἶον· χρεῖ μέ τινας· ἔχω χρεῖαν τινός, „μοῦ ἢ με χρειάζεται“, „ὅτι σε χρεῖ“ α 124, πρὸλ. γ 14, α 140, „οὐδὲ τί σε χρεῖ ταύτης ἀφροσύνης“ δὲν ἔχει· χρεῖαν ταύτης τῆς ἀφροσύνης, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ· ταύτην τὴν ἀνοησίαν (νὰ ἀναλάβῃς δηλ. ἄνοιαν ἀγῶνα) Η 409.

ΧΡΕΙΖΑ Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ χρεῖζω, ἔχω χρεῖαν, „χρειάζομαι“, μετὰ γεν. Α 835, ρ 121, 558, ἀπολ. κατὰ μετοχ. „μηδὲ τὰ δῶρα οὕτω γρηίζοντι κολούετε“ λ 340 (ὁρθότερον κατ' ἄλλους· δὲν κείται ἀπολύτως ἡ μετοχή, ἀλλ' ἐξυπακούεται ἡ γεν. ἐκ τοῦ „δῶρα“).

ΧΡῆμα, ἄτος, τό, (χράσθαι), 1) κυρ. πρᾶγμα τι χρήσιμον. ὅθεν κατὰ πληθ. „χρήματα“ περιουσία, ἀγαθὰ, βίος, ἀστάσεις, „καλά“, *Ὁδ. 6 78, 203, ν 203 κ. ἀ. πλχ. 2) ἐν γένει πρᾶγμα, Γ. Ἐρμ. 332.

ΧΡΗΣΙΜΕΝΗ, ἔδ. ΚΙΣΗΝΗ.

*ΧΡΗΣΙΜΙΟΝ, τό (2 χράν), μαντεῖον, τόπος ὅπου δίδονται χρησμοί, Γ. Ἀπ. 84, 214.

*ΧΡΗΣΙΟΣ, ἡ, ὅν (χράσθαι), χρήσιμος, ὠφέλιμος, „καλός“, „μελίτωμα“ Βατρ. 39.

ΧΡΗΣΙΝΤΙ (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ χρεῖ-ω), μέσ. ἀορ. ἀ. ἐχρίμψατο Γ. Ἀπ. 439 ἢ μετοχ. τοῦ παθ. ἀορ. χρεμψθεῖς, κυρ. ἐγγίξω τὴν ἐπιρᾶναιαν πρᾶγματός τινος. Παθ. „ἐγγίξω“ (ἀμετάδ.), προσεγγίξω, προσψάψω, πλησιέστατά τι

νος διέρχεται, ἀπολ. „χρεμψθεῖς πέλας“ κ 516 ἢ, μετὰ δοτ. „ἀμαθίοισιν ἐχρίμψατο νῆς“ προσετρίβη, προσήραϊεν εἰς τὴν ἄμνον, „ἄραξε“, Γ. Ἀπ. 439.

ΧΡῆς [-] (ρίζ. χρεῖ, Δατ. χρεῖ-σ, χρεῖ-σ-ο), παρσ. ἀναύξ. χρεῖον, -ε, μέσ. ἐνεσ. -εται, ἀπαφ. -εσθαι, ἀορ. ἀ. ἐχρεῖς καὶ χρεῖς, -ων, προστ. χρεῖσον, ἀπαφ. -αι, μέσ. μέλ. χρεῖσμαι ζ 220, μέσ. ἀορ. χρεῖσθαι κυρ. ψάψω ἢ ἐγγίξω τὴν ἐπιρᾶναιαν πρᾶγματός τινος· ὅθεν ἀ.) ἀλείφω, χρεῖω, „μυρώνω“, ἰδίως με ἐλαίον ἢ μάλιστά μετὰ τὸ λουτρίον, ὅθεν συνάπτεται πολλάκι μετὰ τοῦ „λούω“, γ 466, δ 252, κ 364, Γ. Ἀπ. 61· ἐπὶ νεκρῶν „τινὰ ἐλαίω“ Ψ 486, Ω 587, „ἀμβροσίη“ Π 670. Μέσ. χρεῖσμαι, ἀλείφωμαι, „ἐλαίω“ ζ 96, 220, „καλλεῖ“ α 194 (πρὸλ. κάλλος)· 6.) ἐν γένει χρεῖω, ἀλείφω, μετ' αἰτ. „ἰού; (φαρμάκῳ) χρεῖσμαι· ἀλείφω τὰ βέλη μου με φάρμακον“, „πασσαλείφω“, „μέτωπον πληθ.“ Βατρ. 241. (|| Ἐν τῇ καθολ. τὸ „χρεῖω“ λέγεται ἐπὶ τῶν τοιγῶν καὶ εἰς κακὴν σημασίαν ἀντὶ τοῦ „πασσαλείφω“).

ΧΡΟΐΗ, ἡ (συγγ. τῷ χρώς, οὐχ) ἐκ τῆς ρίζ. χρεῖ) ἡ ἐπιρᾶναια πρᾶγματός τινος, ἰδίως τοῦ ζωικοῦ σώματος, ὅθεν δέρμα, ἐπὶ δὲ καὶ αὐτὰ τὸ σῶμα, Ξ 164 ἢ. πρὸλ. λ. χρός.

ΧΡΟΜΑΛΟΣ (ἔδ. ΧΡΕΜΕΤΙΖΩ), τριγμός, βρυγμός, οἶον· γένων· Ψ 688 ἢ.

ΧΡΟΝΙΟΣ [-], ὁ, 1) υἱός τοῦ Πριέμου, ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φρονευθεῖς, Ε 160 εἰ. 2) υἱός τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, Δ 295, λ 286. 3) εἰς τῶν Δωκίων, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς φρονευθεῖς, Ε 677. 4) εἰς τῶν Τρώων Θ 275. 5) ἄλλος τις τῶν Τρώων, Ρ 218, 494.

ΧΡΟΜΙΣ, ἰοε, ὁ, υἱός τοῦ Μίδωνος, ἀρχηγός τῶν Μυσῶν ἐν Τροίᾳ Β 858 (|| Ὁ Σχολ. εἰς τοῦτο τὸ χωρ. σημαίνει· νῦν μὲν Χρόμιν, ἐν ἄλλοις δὲ Χρομίον τὸν αὐτόν, Ρ 218, 494).

ΧΡΟΝΙΟΣ [-], ἡ, οἷον, χρονίσας, μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου, „χρόνιος ἐλθών“, ρ 112 ἢ. Ἐκ τοῦ

χρόνος, ὁ, χρόνος, χρονικὸν διάστημα, (βραχὺ ἢ μακρόν), „καιρός“, Ὁμ. πλχ. Σύνθη· ἐν ταῖς ἐξῆς φράσεσι· πολλὸν χρόνον· Δ 457, „ὀρθρὸν χρόνον“ Ξ 206, „ὀλίγον χρόνον“ Ψ 418, καὶ ἁπλῶς· χρόνον· ἐπὶ πολλὸν χρόνον, δ 599, „μεῖναι χρόνον, εἰς ὃ κεν· τοσοῦτον χρόνον, ἕως ἄν, ζ 295, ι 438, ὡσαύτως ἢ· „μεῖναι“ ἐπὶ χρόνον, ὅρα· ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, ἕως οὗ, Β 299, πρὸλ. εἰ 193, „πολλὸν ἐπὶ χρόνον“ μ 407, „ἔνα χρόνον· ἀπαξ, „μίαν φορὰν“, Ο 511.

ΧΡΟΪΣ, ΧΡΟΪ, ΧΡΟΛ, ἔδ. ΚΡΑΪΣ.

ΧΡΕΛΑΜΠΤΕ [-], ἡ, ἡ, ἡ, ποιητ. χρυσῆν ἀμυνικὰ ἔχουν στεφάνην φορέων, χρυσαστάφανος, „ἵπποις“, Π. Ε 358, 363, 720, Θ 382, „ὦραι“ Γμ. 5 (6), 5, 42. (ἔδ. λμπτε).

ΧΡΕΥΣΑΦΟΡΟΣ [-], ὁ, ἡ, ἡ, ἢ· χρεύεαι, ὁρος, ὁ, Γ. Ἀπ. 123 (χρυσός, ἀορ), σύνθη· ἐπὶ τοῦ

*Απόλλωνος, *Π. Ε 509, Ο 256, *Υ. *Απ. 423, καὶ τῆς Δήμητρος, *Υ. Δήμ. 4. Ἐρμηνεύεται δὲ κατὰ μὲν τὸ ΜΕ. ἢ τὸν Ψεύχον χρυσοφάσαντος, *χρυσὸν ἄορ ἔχων, ὃ ἐ. φάσανον, κατ' ἄλλους, δὲ τινὰς τῶν παλαιῶν γραμματικῶν, ἐπειδὴ ἄορ σημαίνει δθθεν τὴν συσκευὴν, τὸν ὀπισμόν, εἶνε ὅτε μὲν χρυσότοξος, ὅτε δὲ χρυσοκίθαρις (Σουλδαί, Σχολ. εἰς Ο 256), περὶ δὲ τῆς Δήμητρος προκειμένου, χρυσοδρέπανος. Ἀλλ' αὕτη μὲν ἡ σημασία τῆς λ. ἄορ παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκαται, ἐξ ἐναντίας δὲ πολλοὶ καὶ θεοὶ καὶ θεαὶ μνημονεύονται ἔξοχος καὶ περικεφαλαῖαν φοροῦντες, οἷον καὶ ἡ Ἀρτεμις ἐν χρησμῷ παρ' Ἡρόδ. 8. 77. Ἐν *Υ. Δήμ. 4 ἀντὶ τοῦ «χρυσάου» διώρθωσεν ὁ Ρούγκεν καὶ ὁ Ἐρμάννος ἀπεδέχθη τὴν διόρθωσιν· χρυσοδρόνον.

*ΧΡΥΣΟΠΗΛΗΣ, ΗΚΟΣ, ὁ, ἡ, χρυσοῦν περικεφαλαῖαν ἔχων, ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως μόνον *Υμ. 7 (8), 1. Ἐκ τοῦ

ΧΡΥΣΕΟΣ [-...], Η, ΟΝ, ἐπικ. ΧΡΥΣΕΙΟΣ (ἀμφότεροι τοῦ; τύπου μεταχειρίζεται ὁ Ὁμ. κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου). 1) χρυσοῦς, «χρυσός», ὃ ἐ. ἐκ χρυσοῦ πεποιημένος, «δέπας ἀμφιφορεύς, φίλην κ. τ. τ.» ἢ μὲ χρυσὸν κεκοσμημένος, «δύματα, ἱμάσθη, ἀορτήρ, τελαμών κ. τ. τ.» Ἰδίως δὲ περὶ πάντων τῶν εἰς θεοῦ ἀνηκόντων πραγμάτων, πρβλ. Α 2, Ε 724, Θ 44 ἐξ., ἐπομ. λαμπρός, θεῖος, εἰσοχος, οἷον *Ἀφροδίτη (κατ' ἄλλους ὅμως μόνον χρυσῇ, διὰ τὸν χρυσὸν αὐτῆς κόσμον ἢ τὴν χρυσεῖζονσαν κόμην) Γ 64, Χ 470, Θ 337, 342, ι 14, ρ 37, τ 54 κ. ἀ. 2) χρυσοειδής, χρυσεῖζων, χρυσαυγής, «χρυσός», «ἐξοίρει» Θ 42, Ν 24 κ. ἀ., «νέφεα» Ν 423, Ο 351, Σ 206. [Οἱ τύποι: χρυσῇ, χρυσεῖν, χρυσῶν καὶ οἱ ὅμοιοι εἶνε κατὰ συνίτησιν διυλλάβοι].

ΧΡΥΣΗ [-...], ἡ, Χρῖσα, πόλις παράλιος τῆς Τροίας, πλησίον τῆς Θήβης, ἔχουσα ναόν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος καὶ λιμένα, Α 27, 390. Ἐπὶ Στράβωνος ἡδὴ (13, 1, 63) ἔρημος.

ΧΡΥΣΙΣ, ἴσος, ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Χρύστου, ἡ Ἀστυνόμη (κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Α 111. 2) μία τῶν Νηρηίδων, *Υ. Δήμ. 421.

ΧΡΥΣΙΔΕΥΤΟΣ [-...], ΟΝ, ποιητ. (χρυσός, ἡλακότη), σύνθεσις ἐπιθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Π 483, Υ 70, 8 422, *Υ. Ἀφρ. 46, 118, *Υμ. 27 (28), 1, κατὰ μὲν τοὺς πλείστους τῶν ἐρμηνευτῶν (Εὐστάθ., Σχολ. Ἐνετικά, Ἀπολλών. καὶ τῶν νεωτέρων τῶν Ἀμείν.) «χρυσῶ βέλει χρωμένη», ἡ χρυσα βέλη ἔχουσα, κατ' ἄλλους, δὲ, ἐπειδὴ ἡ ἡλακότη παρ' Ὁμ. δὲν σημαίνει τὸ βέλος, ἀλλὰ τὴν «λεκάτην», τὸ γνωστόν κλωστικὸν ὄργανον, εἶνε ἡ χρυσοῦν ἡλακότην ἔχουσα, «μὲ τὴν χρυσοῦν λεκάτην, μὲ τὴν χρυσοῦν ρόκαν», τὸ δὲ ἐπιθετον τοῦτο σημαίνει τὴν παραγωγικὴν καὶ φιλόπονον ἐνέργειαν τῶν γυναικῶν.

ΧΡΥΣΙΝΙΟΣ [-...], ΟΝ, ποιητ. (ἡνία), ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως, Θ 285, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ζ 205, κατὰ τινὰς μὲν χρυσήνιος, ὁ χρυσῆς ἡνίας ἔχων (ἀνὰ χεῖρας, ὅταν διφρηλατῇ), χρυσοχάλινος, ὃ ἐ. διὰ χρυσῶν χαλίνων κυβερνῶν τοὺς ἵππους, κατ' ἄλλους, δὲ, ἐν οἷς ἢ ὁ Ἀμείν, χρυσαυγής, ὡς ἐκ τοῦ χρυσός καὶ ἡνίς (ὅπ. 10.) συγκαιμένου τοῦ ἐπιθέτου.

ΧΡΥΣΗ [-...], ἀο, ὁ, κλητ. Χρύση, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Χρύσῃ, πατήρ τῆς Ἀστυνόμης, ὅστις ἦλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀχαιῶν ἵνα ἐξαγοράσῃ τὴν αλχαιωτισθεῖσαν θυγάτηρα του. Ἀλλ' ὁ Ἀγαμέμνων, ὅστις εἶχε λάβῃ αὐτὴν γέρας, σκληρῶς τὸν ἀποπέμπει. Ὅθεν ὁ Ἀπόλλων πέμπει λοιμόν, ἵνα ἐκδικήσῃ τὸν ἱερέα του. Κατὰ δὲ τὴν μαντεῖαν τοῦ Κάλχαντος ἀποδίδει αὐτὴν ὁ Ἀγαμέμνων εἰς τὸν πατέρα καὶ οὕτως ἔπαυσεν ὁ λοιμός, Α 41 ἐξ., 430 ἐξ.

*ΧΡΥΣΟΥΓΙΟΣ [-...], ΟΝ, ποιητ. (χρυσός, ζυγόν), χρυσοζυγός, χρυσὸν ζυγόν ἔχων, «ἔρμα» *Υμ. 31 (32), 15.

ΧΡΥΣΘΕΜΙΣ [-...], ἴσος, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, Ι 145, 287.

ΧΡΥΣΟΘΡΑΝΟΣ [-...], ΟΝ, ποιητ., χρυσόθρανος, ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου καθήμενος, ἐπιθ. τῆς Ηρας, Α 611, Ξ 153, Ο 5, τῆς Ἀρτέμιδος, Ι 533, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ σύνθεσις τῆς Ἥρας, κ 541, μ 442, ξ 502, ο 250, τ 319, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ε 123.

ΧΡΥΣΟΠΕΔΙΔΟΣ [-...], ΟΝ, ἐπικ. (χρυσός, πέδιλον), ὁ ἔχων χρυσα πέδιλα ἢ σανδάλια, χρυσοσάνδαλος, «Ἡρῃ» λ 604 f (ἐν ἀθετουμένῳ στίχῳ).

*ΧΡΥΣΟΠΛΟΚΑΜΟΣ [-...], ΟΝ, ἐπικ., μὲ χρυσοῦς πλοκάμους, «μὲ ταῖς χρυσαῖς πλεξούδασι», «Λητώ» *Υ. Ἀπ. 205.

ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟΣ [-...], ΟΝ, ἐπικ., ὁ ἔχων χρυσὰ πτερὰ, χρυσοπτερός, «μὲ τὰ χρυσὰ πτερὰ», «Ἴρις» *Π. Θ 398, Α 185, *Υ. Δήμ. 315.

ΧΡΥΣΟΨΑΛΠΙΣ [-...], ἴος, ὁ, ἐπικ. (χρυσός, ψαλπίς, ἐξ ἧς ῥέπω, ῥάβδος, ῥάπαλον), χρυσοῦ ψαλπίς, ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, «Ὀδ. ε 87. κ 277, 331, *Υ. Ἑρμ. 539, *Υ. Ἀφρ. 117, 121.

ΧΡΥΣΟΣ [-...], ὁ, χρυσός, «χρυσάφι, μάλαμμά», συχνὸν παρ' Ὁμ. καὶ ὡς ἀκατέργασον μέταλλον πρὸς ἀνταλλαγὴν χρήσιμον, «χρυσὸς τάλαντα» Ι 422, 264, τ 247, δ 129, καὶ ὡς κατεργασμένος, Ζ 48, Θ 43 κ. ἀ. (Πρὸ πάντων τὰ τῶν θεῶν ἢ ἡρώων σκευὴ εἶνε χρυσά, οἷον ποτήρια, φίλαι, κρατῆρες, περιδέραια τῶν γυναικῶν· ἐτι δὲ ὅπλα ἢ μέρη αὐτῶν, τελαμῶνες, ζῶναι, θώρακες, σκηπτρα εἶνε διὰ χρυσῶν ἢ φολίων κεκοσμημένα, Α 246, Β 268 ἐξ.

*ΧΡΥΣΟΣΤΕΦΑΝΟΣ [-...], ΟΝ, ποιητ., ἡ χρυσοῦν στεφάνην, ἡγουν διάδημα, ἔχουσα, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, *Υμ. 5 (6), 1.

* χρυσοχόος [-...], ὁ (χρυσός, χέω), ὁ ἀναλύνων καὶ χέων, ἐν γένει καταργηζόμενος τὸν χρυσόν, χρυσοχόος, „χρυσοφόρος“, ὁ ἐ. χρυσοχός, γ 425 f. (Πραγματικὴν χώνευσιν ἔχουσιν χρυσοὺς δὲν πρέπει ἐνταῦθα νὰ φαντασθῶμεν, ἀλλ' ἀπλὴν ἐπιχρύσωσιν τῶν κεράτων τοῦ ἱερείου διὰ φύλλων τινῶν ἢ πετάλων χρυσοῦ πρὸς τοῦτο ἤδη παρεσκευασμένων).

ἱράς, ὁ, γέν. χρωτός, K 575, αἰτ. χρῶτα, α 172, 179, συνήθ. ἐπικ. ἔχ. ἱων. γέν. χρῶς, δοτ. χρῶ, αἰτ. χρῶα, Δ 137, H 207, E 351, B 376. 4) κυρ. ἐπιφάνεια σώματος τινος καὶ μέλους τοῦ ἀνθρώπου, ὅθεν α) δέρμα, Δ 510, π 115, τ 204, „πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρῶα ἔγραθεν“ ἀπέσπασεν ὅλον τὸ δέρμα ἀπὸ τῶν πλευρῶν, Δ 437, 457. β.) ποιητ. σῶμα, ἀλλ' οὕτως ὥς νὰ ἐκφραίνεται μάλλον ἢ ἐννοία τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ ἐπιφανείας ἡγουν τοῦ δέρματος, Δ 137, Θ 43, E 170, Φ 568, Ω 414.

2) τοῦ δέρματος τὸ χρώμα, χροιά, „τρέπεται χρώς“ ἀλλοιοῦται τὸ χρώμα, περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ φόβου ὠχρινῶντων, N 279, P 733, φ 412.

ΧΙΜΕΝΗ, ΣΥΓΤΟ, ΤΩ, ΚΕΩ,

ΧΙΜΕ, [~], ΙΟΣ, ἡ (χέω, ρίξ. χτ), κυρ. ἡ χύσις· ὅθεν τὸ κεχυμένος, „φύλλων“ σωρός φύλλων, *Oδ. ε 483, 487, τ 413.

ΧΥΤΛΟΪ (χύτλον, χέω) γ'. ἐνικ. τῆς εὐκτ. τοῦ μέσ. ἀορ. ἀ. χυτλώσαιο· καθαρίζω, πλύνω, λούω· ὅθεν τὸ μέσ. λούομαι, καὶ μετὰ τὸ λουτρον ἀλείφομαι, ζ 80 f.

ΧΥΤΩΣ, ἡ, ὅν (χτ, χέω), κεχυμένος, ἐπὶ δὲ κτηρῶν συσσωρευμένος, „σωραιοσμένος“, παρ' *Oμ. μόνον ἐν τῇ φρ. „χυτὴ γὰρ“ ἐπισσώρευμένη γῆ, ἡγουν τύμβος, τάφος, Z 464, (E 114), Ψ 256, τῆς δὲ *Oδυσ. μόνον γ 258.

* ΧΥΤΡΗ, ἡ, χύτρα, „τσουκάλι“, Βατρ. 41, ἐνθα κεῖται ὁ πληθ. κατὰ μετωνομίαν ἀντὶ τοῦ ἐδεσμάτα, „φαγητά“.

ΧΩΛΕΪΝ, εἶμαι χωλός, χωλαίνω, „κουτσαινῶ“, κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεσ. *Τλ. Σ 411, 417, Γ 37. *Εκ τοῦ

ΧΩΛΟΣ, ἡ, ὅν, χωλός, „κουτσός“, I 503, Σ 397, Θ 308, 332, „χωλός ἕτερον πόδα“ χωλός τὸν ἕτερον πόδα, „κουτσός ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι“, B 217.

ΧΩΟΜΑΙ, (συγγ. πρὸς τὸ χέ(F)ω, πρὸς δ' ἔχει τοιοῦτον λόγον, ὅσον τὸ πλώω πρὸς τὸ πλέ(F)ω), ἐπικ., μέσ. ἀποθ., ἐνεσ. γ'. ἐνικ. -εται, προσ. -εο, μετοχ. -όμενος, παρ. γ'. ἐνικ. ἀναῦξ. χῶετο, ἀορ. γ'. ἐνικ. ἐχῶσατο ἔχ. ἀναῦξ. χῶσατο, ὑποτ. γ'. ἐνικ. χῶσεται ἐπικ. συνεξαλμ. ἀντὶ τοῦ χῶσεται, A 80, μετοχ. -άμενος, ἡ, ὄργιζομαι, „θυμῶνομαι“, ἐπὶ δὲ εἶμαι

ὄργισμένος, θυμωμένος, λυποῦμαι, „κακίωνω“ A 406 κ. ἀ., B 80· πολλάκις μετὰ τῶν προσδιορισμῶν „κῆρ, θυμὸν, κατὰ θυμὸν, φρεσὶν κ. τ. τ.“ μετὰ δοτ. τοῦ προσώπου, καθ' οὗ ὄργιζομαι, A 80, I 555, Φ 306· μετὰ γέν. προσώπου ἢ πράγματος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ὄργιζομαι A 429, B 689, N 163, E 266 κ. ἀ. ἐπὶ δὲ μετὰ τοῦ „ὅτι“ ε 238, λ 103, ν 343· σπαίνω· „περὶ τινος“ *Τ. *Ερμ. 236· μετ' αἰτιατ. μόνον ἐν τῇ „μή μοι τοῦδε χῶς“ μή ὄργισθης ἐναντίον μου διὰ τοῦτο, ε 215, φ 213 (H. *Εν τοῦτοις ἡ αἰτ. ἐρμηνεύεται ὀρθότερον ἐξυπακουόμενον συστολῆς ἀντικείμενου κατὰ τὴν παραγωγικὴν λεγομένην σύνταξιν, ὅσον· μή ὄργισθης ἐναντίον μου ταύτην τὴν ὄργην, ἀκριβέστερον δ' ἐν τῇ καθομιλοῦμαι „μή μου ἔχης ταύτην τὴν κάκίαν“). — Τῆς *Oδ. μόνον ἐνθα ἀνωτέρω.

ΧΩΡΕΪΝ, μέλ. γ'. πληθ. χωρήσουσι, ἀορ. γ'. πληθ. ἐχώρησαν, γ'. ἐνικ. ἀναῦξ. χωρήσε, εὐκτ. γ'. ἐνικ. -ειεν, μετοχ. -αντα, -αντες, κυρ. χωρον παρέχω, „κάνω τόπον“, ἐπομ. ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ἀπολ. „γὰρ ὑπερβεν χωρήσεν“ ὁπεχωρήσε κάτωθεν, ἐνέδωκεν ἡ γῆ, *Τ. Δῆμ. 430. *Ἰδίως ἐπὶ προσώπ. ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, „τόσον ἐχώρησαν Τρῶες“ Π 592 κ. ἀ. ἀ.) μετὰ γέν. τοῦ τόπου ἢ πράγματος, ἀφ' οὗ ἀποσύρομαι, ὅσον „ἐπάλαις“ M 406, „νεῶν“ O 655, „νεκροῦ“ Π 629, ἐπὶ δὲ καὶ μετὰ προσθ., ὅσον „ἀπὸ νῆων προτὶ *Ἴλιον“ N 721, „ἀπὸ κρατερῆς ὁμίλης“ Σ 244· β.) μετὰ δοτ. προσώπου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὑποχωρεῖ τις ὅσον „*Ἀχιλλῆι“ N 324, P 401. *Ἠλ. *Εκ τοῦ

ΧΩΡΗ, ἡ, (ρίξ. κα, γαίνω) α.) χῶρος ὁ ὑπὸ τινος καταχόμενος, θέσις, τόπος, Z 516, Ψ 49, π. 352. κ. ἀ. β.) χώρα, „τόπος“, „χώραι ἀνθρώπων“ θ 573.

ΧΩΡΙΞ, ἐπὶρ. (συγγ. πρὸς τὸ χῶρος, κα, γαίνω), κυρ. εἰς ἀποχωρησμένον τόπον, ἐπομ.

„χωριστά, ἀχώρια“, H 470, δ 130, τούτωντιον „μίγδα“ ω 78, „χωρὶς μὲν, χωρὶς δέ“ ι 221 εἰς.

ΧΩΡΟΣ (ἐκ τῆς ρίξ. κα, γαίνω, κυρ. ὁ γαίνων τόπος) ὁ, α.) χῶρος ὁ ὑπὸ τινος καταχόμενος, θέσις, τόπος, Γ 315, Δ 446, α 426 κ. ἀ., Βατρ. 133, 154, 200· β.) χώρα, „τόπος“, „ὕληις“ E 2. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. διαφέρει χῶρος καὶ χώρα καθ' ὅτι ὁ μὲν σημαίνει ἀπολύτως τὸν χῶρον, ὃν πᾶς τις δύναται νὰ καταλάβῃ, ἡ δὲ χώρα, καθ' ὅσον κατέχεται ἀπὸ τινος προσώπου, ἐπομ. θέσις, τόπος. Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. εἰς στενότερόν τι· καὶ μάλλον περιωρισμένος τόπος, „augustus mundum et magis circumscriptum“).

Ψ

Ψ

ψηλαφάω

Ψ, τὸ εἰκοστὸν τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὅθεν σημειοῦν τῆς εἰκοστῆς τρίτης βραβείας.

*ΨΑΛΙΔΙΣΤΟΜΟΣ [Ψ...], ΟΝ (ψαλίδι, στόμα), ψαλιδοειδής· ἔχων τὸ στόμα, ψαλιδοστόμος, κωμικὸν ἐπίθετον τῶν καρκίνων ἐν τῇ Βατραχ. 297.

*ΨΑΜΑΘΟΣ [Ψ...], ἡ, ποιητ. (ψάμμος), „ἄμμος“, Ε 587· ἐπὶ τῆς ποταμίας· ἄμμου, Φ 202, 349. Ἰδίως ὁ σωρὸς τῆς ἄμμου ὁ παρὰ τὸν αἰγιαλόν, „ἄμμουδιά“, Ο 362, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ αἰγιαλός, ν 419. Συνήθως κατὰ πληθ., Α 486, Η 462, γ 38, ν 284 κ. ἄ. Παραλαμβάνεται ἐν ταῖς παραβολαῖς εἰς ἐνδειξιν τοῦ πολλοῦ πληθους, „λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἡ ψαμάθοισιν ἔρχονται“ Β 800, Ι 385.—Πρὸς. ζ ἄμμοος. Ἐκ τούτου

*ΨΑΜΜΟΔΗΣ [Ψ...], ΕΣ, πλήρης ψαμάθου, ἄμμώδης, „χώρος“. Ἰ. Ἑρμ. 75, 347.

*ΨΑΜΜΟΣ (συγγ. τῇ Λατ. sabulum καὶ τῇ Γερμ. Sand), ἡ, „ἄμμος“, μ 243 †.

*ΨΑΡ [-], ΑΡΟΣ [-], ὁ (Λατίν. sturnus, παλαιογερμ. Stara), Ἰων. καὶ ἑπικ. ψῆρ, „μαυροπούλι, ψαρών“, „ψαρών“ *Ιλ. Ρ 755, „ψῆρας“ Π 383.

*ΨΑΥΘ (ἀντὶ τοῦ ψάψω ἐκ τοῦ ψάω), ἐνεργ. γ'. πληθ. -ουσι, παρὰτ. ἀναύξ. ψαῦον, ἐκ τοῦ ἀορ. ἄ. ἐψαυσα, ὑποτ. ψαύση, ψηλαφῶ, ἐγγίζω, μετὰ γενικ. „ἐπισιώτρου“ *Δ. Ψ 518, 806, αἴτης· Ἰ. Ἀφρ. 125, „ψαῦον κόρυθες φάλοισιν νευόντων“ Ν 432, Π 246 (ὅπερ κατὰ τινας μὲν ἐρμηνεύεται ὡς ποιητικὴ βραχυλογία ἀντὶ τοῦ· ψαῦον κόρυθες νευόντων φάλοισι φάλων, τούτεστιν αἱ περικεφαλαῖαι τῶν νευόντων (πολεμιστῶν) ἐψαυον διὰ τῶν φάλων τοὺς φάλους (τοὺς ὀπισθίους τῶν περικεφαλαίων τῶν προστατῶν). Ὁ δὲ Πάσσαυος συντάσσει τὸ „ψαῦον“ μετὰ τῆς δοτικῆς „φάλοισιν“ καὶ μεταφράζει· αἱ περικεφαλαῖαι ἤγγιζον τοὺς φάλους, καὶ φέρει παράδειγμα τῆς τοιαύτης τοῦ ψαῦω μετὰ δοτ. συντάξεως τὸ ἐκ τοῦ Πινδ. Πυθ. 9, 42, καὶ Κόιντου Σμυρν. 8, 349. Ὁρθότερον ὁ Φαίτας θεωρεῖ τὴν μεταχὴν „νευόντων“ ὡς ἀπόλυτον, ἀντικείμενον δὲ τοῦ „ψαῦον“ ἐννοεῖ τὸ ἐξυπακουόμενον „τῶν πρόσθεν“. ἢ. φυτικώτερον μοι φαίνεται νὰ ἐννοηθῇ τὸ „ἀλλήλων“, ὥστε ἡ ἐννοια νὰ εἴναι ἡ ἐξῆς· αἱ κόρυθες ἐψαυον ἀλλήλας διὰ τῶν λαμπρῶν φάλων, ὡς αἱ ἐνευσον οἱ πολεμισταὶ εἴτε πρὸς τὰ ἐμπροσθεν εἴτε πρὸς δεξιὰν εἴτε πρὸς ἀριστεράν).

*ΨΑΦΑΡΩΤΡΙΚΟΣ [Ψ...], ΟΝ (ψαφαρός, ὄριξ),

βυπαρόθριξ ἢ αὐλόθριξ, ἀύχμηρόθριξ, μόνον „ψαφ. μῆλα“ Ἰμ. 18 (19), 32.

*ΨΕΛΘΟΣ, ἡ, ΟΝ (ψέω=ψάω· μαδῶ), κυρ. μαδάρος, „μαδημένος“· ὅθεν ἀραιός, σπανός, „λάχνη“ Β 219 (κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ. „ψε-δνός“ εἶνε ὁ ξηρός, ἐπομ. ἐνταῦθα περὶ τῆς κόμης τοῦ Θεορίτου ἀύχμηρός).

*ΨΕΥΔΑΓΓΕΛΟΣ, ΟΝ, ψευδῆς ἀγγέλος, ὁ ψευδῆ ἀγγέλλον, „μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι“ καὶ νὰ μὴ ἀναγγεῖλῃς ψευδῆ, Ο 159.

*ΨΕΥΔΗΣ, ΕΣ, γεν. ΕΟΣ (ψεύδω), ψευδῆς, ψεύστης, ἀπατεῶν, „οὐ γὰρ ἐπὶ ψεύδεσσιν πατὴρ ἔσσι“ ἄρωγός· (καθ' ἃ ἔγραψαν ὁ Οὐόλφιος, Σπίτζενρος· ἢ ἄλλοι τῶν μετ' αὐτοὺς ἐκδοτῶν μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου) ὁ πατὴρ δὲν θὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τῶν ψευστῶν, Δ 235 †. (Τὴν δὲ παλαιότεραν γραφὴν ψεύδεσσι—ἐκ τοῦ ψεύδος—ἠκολούθησαν ὁ Βόθης, Βέκκερ. ἐν τῇ Β' καὶ Οὐόσσιος, καθ' ἣν ἡ ἐννοια εἶνε· ὁ πατὴρ δὲν θὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τοῦ ψεύδους. ἢ. Ὁ Λαρόχης παρατηρεῖ ὅτι τὸ ἐπιθ. „ἄρωγός“ καὶ τὰ συγγενῆ ῥήματα δὲν συντάσσονται μετὰ δοτικ. πράγματος).

*ΨΕΥΔΟΣ, ΕΟΣ, τὸ, ψεύδος, „ψεύμα“, ἀπάτη, Β, 81, 349, γ 20· „οὐ τι ψεύδος ἐμάς ὅπως κατέλεξα· οὐχὶ ὡς ψεύδος (ψευδῶς) διηγῆθης τὰ συμφορὰς μου, Ι 445, πληθ. Ψ 576, λ 366, ε 296, 387. Περὶ δὲ τοῦ τ 203 ἰδ. λ. ἰσην 3). Ἐκ τοῦ

*ΨΕΥΔΩ, παρ' Ὁμ. μόνον ὡς μέσ. ἀποθ. ΨΕΥΔΟΜΑΙ, γ'. πληθ. -ονται, προστ. -εο, μετοχ. -όμενοι, μέλ. ψεύσομαι, ἀορ. ἄ. μετοχ. ψεύσμενοι, -μένη· ψεύδομαι, „λέγω ψεύματα“, ἀπατῶ, Δ 404, Κ 534, δ 440, Ἰ. Ἑρμ. 369, κατὰ μετοχ. Ε 635, Ζ 163, μετ' αἰτ. „ὄρκια“ διαψεύδω, τούτεστιν ἀθετῶ, παραδαίνω τοὺς ὄρκους, τὴν συνθήκην, Η 352.

*ΨΕΥΤΕΩ, μέλ. β'. ἐνικ. -ήσεις, εἴμαι ψεύστης, ψεύδομαι, μόνον Τ 407 †. Ἐκ τοῦ

*ΨΕΥΤΗΣ, „ψεύτης“, ἀπατεῶν, Ω 261 †.

*ΨΗΛΑΦΑ [Ψ...], μετοχ. ψηλαφῶν κατ' ἐπικ. ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ ψηλαφῶν, ψηλαφῶ, „πασπατεύω, σαχουλεύω“, ὁ ἔ. ψαχουλεύω, „χερσὶ“ ε 416 †. Ἐτυμολογεῖται κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ ἀγρ. ἐπιθ. ψηλός, ὅπερ ἐκ τοῦ ψάω, καὶ ἀφή, ἅπτω, οἰονεῖ· ὁ διὰ τῆς ἀφῆς περιψαύων, ἐπιζητῶν τι, κατὰ δὲ τὸν Λόδεκκ τὸ ἀφάω εἶνε μόνον κατάληξις· κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ τῆς ῥίζ. ψαλ ἥτις ἀναφαίνεται ἐν τῇ Λατ. palpare ἢ. τὸ δὲ τῆς καθολοιουμένης „πασπατεύω“ κατὰ μὲν τὴν ἐννοίαν ὑπάγεται

ἐνταῦθα, ἐτυμολογικῶς δὲ ἀνήκει εἰς τὸ ψαύω, ἐξ οὗ ἐκτενέστερος τύπος μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ θά ἦτο ψαψατεύω ἢ παψατεύω, ἐξ οὗ εὐφω- νότερον πασπατεύω).

ΨΗΡ, ΠΡΟΣ, ὁ, ἴδ. ΨΛΡ.

ΨΗΦΙΣ, ἴδου, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ψήφου, ψηφίον, „πετραδάκι, χαλίκι“, πληθ. ψ 260 †.

ΨΙΛΑ [-], ἴδου, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ψκάς, ψεκός, σταγών, πληθ. π 459 †.

ΨΙΛΟΣ [-], ἡ, ὅς (ψίω=ψάω: μαδῶ), κυρ. μαδαρός, „μαδημένος“, ὅθεν ψιλός, γεγεμνω- μένος, ἐστερημένος, ἔρημος, τινός, πρὸ πάντων τριγών, οἶον „δέρμα ψιλόν“ π 437, ἔτι δὲ καὶ ἄλλων πραγμάτων, οἶον „ἄροσις“ ἀφύτευτος, ἀδενδρος, καλλιεργήσιμος γῆ, ι 580, „τροπὴς“ ἔρημος: τῶν ἐκατέρωθεν ταίχων, μ 421 (κατ' ἄλλους δ' ἐνταῦθα καὶ εἰς τὸ „τὴν“ καὶ εἰς τὸ „ψιλήν“ παραδόξως ὑπονοεῖται ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὸ „νῆα“).

*ΨΙΧΑΡΠΑΣ [-], ἄρου, ὁ (ψίξ, „ψίχα“, ψι- χίον, καὶ ἀρπάξω) ὁ τὰς ψίχας, τὰ ψιχία, τὰ „ψίχονα“ ἀρπάξων οἰονεῖ: Ψιχούλης, κωμικ. ὄνομα μῦος ἐν τῇ Βατραχ. 24, 105, 141, 237.

ΨΟΛΟΕΙΣ, ΒΕΣΣΑ, ΕΝ (ψόλος=καπνός πιθανῶς συγγεν. πρὸς τὸ Γερμ. schwelen schwül, ἢ καὶ ἔτι πιθανώτερον πρὸς τὸ ἀ-σβολός, ἀ-σβόλη) καπνώδης, ἀτμώδης, „κερυνός“ καθ' ὅσον ἐνσκήπτων καίει καὶ διεγείρει καπνὸν καὶ ἀτμὴν, ἢ ἐκπέμπει ψόλον, ἤγουν θειώδη ἀτμὸν, μόνον *Ὁδ. ψ 330, ω 539, Βατρ. 287, *Τ. Ἀφρ. 289.

*ΨΟΦΟΣ (ἀντὶ τοῦ σφόφος ἐκ τῆς Σανσκριτ. ῥίξ: sphiu=φυσῶ) ὁ, κρότος, θόρυβος, *Τ. Ἑρμ. 285 (ἢ. Περὶ τοῦ ἐν τῇ καθομιλ. „ψόφος“ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ: θάνατος, ἴδ. λ. δοτῆς).

ΨΥΓΗ [-], ἡ, νηϊδίου τοῦ Αἰγαίου πελά- γου: μεταξύ Λέσβου καὶ Χίου, παρὰ μὲν Στράβ. 14, 1, 35 τὰ Ψύρα λεγομένη, τὴν δὲ σήμερον „τὰ Ψαρά“, γ 171.

ΨΥΧΗ, ἡ (ἐκ τῆς Σανσκριτ. ῥίξ. sru, sphiu=φυσῶ, πρὸλ. τὰ anima=ἄνεμος, spiritus), κυρ. ἡ πνοή, ἀναπνοή, καὶ ἐπειδὴ αὕτη εἶνε τὸ σημεῖον τῆς ζωῆς, 1) ζωικὴ δύναμις, ζωή, „ψυχὴ“, „τόν ἔλιπε ψυχὴ“ τὸν κατέλειπεν ἡ ψυχὴ, „τοῦ ἔφυγεν ἡ ψυχὴ“, ὁ ἔ. ἐλιποθύ- μησεν, Ε 696, ἀλλὰ καὶ τὸν κατέλειπεν ἡ ζωή, ὁ ἔ. ἀπέθανεν, ξ 426 (ὅπου κεῖται ἐπὶ ζώου).

πολλὰκι: συνάπτεται μετὰ τοῦ „μένο“, Ε 296, Θ 123, „αἰών“ Π 453, „θυμός“ Α 334, „ψυχῆς“ ὁλεθρός· Χ 325, „περὶ ψυχῆς μάχομαι“ μάχομαι περὶ τῆς ζωῆς μου, γ 245, „θεῖον περὶ ψυχῆς Ἐκτορος“ Χ 161, ι 423, κατὰ πληθ. „ψυχὰς παρθέμενοι“ τὴν ζωὴν τῶν διακινδύ- νεύσαντες, γ 74, ι 255, ἴδ. ΠΑΡΑΤΙΘΗΜΙ 2, 6), „ψυχὰς ὁλίσσαντες“ Ν 763. Τὴν ζωικὴν ταύτην δύναμιν ἐφαντάζοντο ὡς πραγματικὴν τινα οὐσίαν, ἥτις, ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου, ἐξέρχεται διὰ τοῦ στόματος (ἢ ὅθεν ἔ. τῆς καθομιλουμένης ἡ φρ. „βγαίνει ἡ ψυχὴ του“=ἀποθνήσκει), ἢ διὰ τινος τραύματος, Ξ 518, Π 505.—Ὅθεν 2) ἡ διὰ τοῦ θανάτου ἀπὸ τοῦ σώματος κεχωρισμένη „ψυχὴ“ (τῶν ἀποθανόντων), ἡ ἐν Ἄδου, σκιά, εἰδωλον, ὅπερ εἶνε μὲν αἶνλον ἢ μάλ- λον ἄσωμον, ἀλλὰ διατηρεῖ τὴν μορφήν τοῦ σώματος, Ψ 65, 106, λ 84, 205 κ. ἄ. πλη. *Ἐκ τῆς τοιαύτης ψυχῆς λείπει ἡ πνευματικὴ δύναμις καὶ ζωή, αἰ „φρένες“ (ἴδ. φρήν), Ψ 104, (μόνον ἡ ψυχὴ τοῦ Τειρεσίου διατηρεῖ αὐ- τὰς κατὰ τὸ κ 493). Ἦτο λοιπὸν αὐτὸ τοῦτο εἰδωλον, ὅθεν καὶ συνάπτονται ἀμφοτέρω „ψυ- χὴ καὶ εἰδωλον“ Ψ 104, ω 14, εἰς τὴν τοιαύ- την δὲ σημασίαν εἶνε ἀντίθετον πρὸς τὸ σῶμα, ὅπερ ἀπέτελει τὸ ἐγὼ τοῦ ἀρχαίου Ἑλλήνος, Α 3. Ἡ ψυχὴ ἐν Ἄδου δὲν ἔχει συνείδησιν ἑαυτῆς, λ 476, μόνον δὲ ὅταν ποτισθῇ αἷμα, λαμβάνει πρὸς καιρὸν ζωὴν τινα καὶ συνείδησιν, λ 153, 232 ἔξ. (Καταστάσεις τῆς ψυχῆς δὲν μνημονεύονται παρ' Ὀμ.). Ἀξία σημειώσεως εἶνε ἡ κατὰ σύνεσιν σύνταξις „ψυχὴ Τειρεσία... σκῆπτρον ἔχων“ λ 90.

ΨΥΧΟΣ, ΕΟΣ, ΤΟ (ψύχω), ψυχός, „ψύχρα, κρύος“, κ 555 †.

ΨΥΡΟΣ, ἡ, ὅς, „ψυχρός, κρύος“, „ὑδωρ“ ι 392 κ. ἄ., „γαλιός“ Ε 75, „χάλας, χιών“ Ο 171, Χ 152, κ. ἄ. Ἐκ τοῦ

ΨΥΧΑ [-], (ἐκ τῆς Σανσκριτ. ῥίξ. sphiu=πνέω, φυσῶ), φυσῶ, πνέω, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἄορ. „ἔκα ψύεσθαι“ Υ 440 †.

ΨΩΜΟΣ, ὁ (ψέω), τεμάχιον, ὅσον χωρεῖ τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου „δακυνιά“, „ψωμοὶ ἀν- δρόμεοι“ τεμάχια, „δακυνεαί“, ἀνθρωπίνοσ κρέατος, ι 374 †. (ἢ. Ἐκ ταύτης τῆς σημασίας εὐκόλως ἐννοεῖται πῶς μετέπεσεν ἐν τῇ καθομιλ. ἡ λ., „ψωμί(ον)“ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἄρτου).

Ω

ὠθέω

Ω, τὸ εἰκοστὸν τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, διὰ καὶ σημεῖον τῆς εἰκοστῆς τετάρτης βραβείας.

Ἡ καὶ ὡ, ἐπιφώνημα 1) κλητικόν, ἡγουν ἐπιτακτικὴ προσφωνήσις, μετὰ τῆς κλητικῆς, ὅτε πρέπει νὰ τονίζηται ὦ (|| καὶ ἀναλογεῖ πρός τὸ τῆς καθομιλ. ἔ μετὰ τῶν κλητικῶν), «ὦ Κίρκη» ἔ Κίρκη, κ 337, «ὦ φίλοι» M 269. Ποιητικῶς τίθεται ἐνίοτε μεταξὺ ἐπιθέτου καὶ οὐσιαστικοῦ, οἷον «ἀγαλλεῖς ὦ Μενέλαε» P 716, Δ 189· ἐπὶ διπλῆς προσφωνήσεως ἐπαναλαμβάνεται, οἷον «ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε» Z 55. 2) θαυμαστικόν ἢ σχετλιαστικόν, ὅτε τονίζεται ὦ, (ἐν τῇ καθομιλουμένῃ ὡ θαυμαστικόν μὲν „ὦ“, ὡς δὲ σχετλιαστικόν „ὦχ“) οἷον «ὦ πόποι» Ἰδ. πόποι, «ὦ μοι» (ὅπερ ὁ Βαυμλεῖνος γράφει ὅφ' ἐν: ὦμοι· οἱ δὲ ἀρχαῖοι οἱ μὲν: ὦμοι, οἱ δὲ ὦμοι) „ἀλλοῖμονον, ὦχ δυστυχία μου“, ἐτι δὲ καὶ „ὦιμε“, H 96, Π 49 κ. ἀ. καὶ ὀνομαστικῆς ἐπομένης, οἷον «ὦ μοι ἐγὼ» „ὦχ ἐγὼ“, ἢ „ὦχ ἔ ἐμένα“, Δ 404, Π 433, «ὦ μοι ἐγὼ δειλός» „ὦχ ἐγὼ ὁ δόλιος (καυμένος)“ ε 299 κ. ἀ. Ἀποτελεῖ συνίζησιν μετὰ τῆς ἐπομένης λέξεως ἐν τῇ «ὦ ἀργίοντες» ρ 373.

Ωγγίη [ωω], ἡ, μυθικὴ νῆσος, κατοικία τῆς Καλοψούς, α 85, ζ 172, η 244 ἐξ. Τὴν νῆσον ταύτην ἐφαντάσθη ὁ ποιητὴς καιμένην κατὰ πῖνας μὲν ἐν τῇ νοτιοδυτικῇ θαλάσσῃ, πλησίον τοῦ Ἀτλαντος ἢ ἐν τῇ κόλπῃ τῇ μεταξὺ Λιβύης καὶ Ἀτλαντος, κατ' ἄλλους· δὲ καὶ τοὺς νεωτάτους τῶν ἐκδοτῶν ἐν τῇ βορειοδυτικῇ. Οἱ ἄρχαῖοι ἐνόμιζον ὅτι εἶνε ἡ παρὰ τὴν Μεσσηνίαν νῆσος Γαυδος, τανὺν Gozzo, Στράβ. 7, 3, 6. Ὡνομάσθη δὲ ἐκ τοῦ παναρχαίου Ὡγούγου=Ὡκεανοῦ).

ὠθεῖν, ἐπιθ. (ός), οὕτως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, „ἔτσι“, Z 481, Y 213 κ. ἀ. πλη.— Ἰδίως ἀ.) ἀναφερόμενον εἰς τι τῶν ἐπομένων, ὡς ἐξῆς, ὡς ἀκολουθῶν, A 181, Γ 297, Σ 266 κ. ἀ. πλη., ἀλλὰ καὶ εἰς προηγούμενον. H 34 κ. ἀ., «ὡς νῦ περ ὦδε» „καθὼς ἔτσι δά“, καθὼς πρὸ ὀλίγου, B 258. Ἐν πλήρει λόγῳ ἀνταποδίδεται εἰς τὸ «ὡς» εἴτε ἡγούμενον εἴτε ἐπόμενον, οἷον «ὦδε—ὡς» οὕτως—ὡς, Γ 300, τ 342, ἢ «ὡς—ὦδε» Z 477, «γέρων δὲ δὴ ὡς σὺ περ ὦδε» γέρων δὲ οὕτως, ὡς περ σὺ, Ω 398, πρὸλ. Y. Δῆμ. 116· β.) ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ Ὀμην. οὕτως, καὶ τῆς καθομιλ. τὸ „ἔτσι“, ὃ ἐ. ἀσκόπως, ἄνευ λόγου, ματαίως, «ὦδε θείει» P 75, «ἐπέσει γε νηπιτίσσι ὦδε διακρινθέντι» „ἔτσι μόνον μὲ λόγια“, Y 212· γ.)

„ἔτσι“, οὕτως ὅπως ἔχω, οὕτως ἀμέσως, «Ἥφαιστε πρόμολ' ὦδε» „ἔδω ἔτσι ὅπως εἶσαι“, τοιτέστιν ἀμέσως, Σ 392, «νῦν δ' ὦδε ... κατήλυθον» οὕτως ὅπως μὲ βλέπει, α 182, β 28, ρ 544, Y. Ἀπ. 471· δ.) οὕτως, ὃ ἐ. τοσοῦτον, εἰς τοσοῦτον βαθμόν, „ἔτσι“, «ὦδε ἔδρισαν Λυκίων ἀγοί» M 346. (Εἰς τοπικὴν σημασίαν ἐνταῦθα, „ἔδω“ δὲν εὐρίσκεται παρ' Ὀμήρῳ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον καὶ ἄλλους γραμματικούς· ὃ δὲ Βούττριαννος, ὁ Οὐόσσιο· καὶ ὁ Βέικκρας εὐρίσκουσι ταύτην τὴν σημασίαν ἐν τοῖς M 346, Σ 392, α 182, β 28, ζ 218, ρ 544, ὅπου κατ' αὐτοὺς σημαίνει τὸ ἐνθάδε, „ἔδωθε“, πρὸς τὰ ἐδῶ, καὶ B 258, Ω 328, ὅπου σημαίνει τὸ ἐνταῦθα, „ἔδω“. Ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν γνῶμην πολλοὶ ἀντιτάχθησαν καὶ μάλιστα ὁ Λέρτιος)

ῥαεε, ἴδ. οἶδεα.

ῥαή, ἡ, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ἀοιδῆ (ἀεῖδω), ψδῆ, ῥσμα, Y. Ἀπ. 20, Y. Δῆμ. 494.

ῥαίνα [-], μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεστ. -ων, -ουσιν· ἀ.) κατ' ἀρχὰς πιθανῶς ὑπὸ τῶν πόνων συστρέφομαι (ἐκ τοῦ δίνη, δινέω, καὶ τοῦ ω=α, ὃ ἐ.=α ἐπιτακτικόν) καὶ ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει ἴσως ἐν τῇ ι 415 «ὠδίνων ὀδύνησι» περὶ τοῦ Κύκλωπος· ἔπειτα δὲ: αἰσθάνομαι ὀδύνας, πόνους στροφικούς, ἰδίως δὲ ὠδύνας κατὰ τὸν τοκετόν, ἐπομ. ὠδίνω, „ἔχω (ταύς) πόνους“, ἐπομ. γεννῶ, Δ 269· β.) ἐν γένει ὀδυνῶμαι σφοδρὰς ὀδύνας, ἔχω σφοδρὸν πόνους, «ὠδίνων ὀδύνησι» ι 415 (κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν· ἀλλ' ἴδ. ἀνωτέρω). Ὁ δὲ Δοσίθεριος καὶ Ἀμεῖς ἐρμηνεύει τὸ χωρίον τοῦτο ὡς ἐξῆς: ὀδυνώμενος (ὀδύνησι τειρόμενος) ὡς περ ὠδίνουσα, περὶ δὲ τῆς ἐτυμολογίας ἀμφιταλαντεύεται μετὰ τῆς ἐκ τοῦ ὀδύνη καὶ δίνη παραγωγῆς).

ῥαίε, ἴκος, ἡ, „πόνος“ ὃ κατὰ τὸν τοκετόν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. „πόννοι“, A 271 τ, Y. Ἀπ. 92.

ῥάτεατο, ἴδ. ὀάτσομαι.

ῥάεα, γ'. ἐνικ. ὠθεῖ, παρ. γ'. ἐνικ. ὠθει, ἰώθει, Y. Ἑρμ. 305, θαμιστ. ὠθεσκε, λ 596, συχνὸς ὁ ἀόρ. ἀ. ὠσα, -ας, -ε, -αν, εὐκτ. -αιμεν, ὑποτ. -η, ἀπαρρ. -αι, μετὰ συλλαβ. αὐξήσ. ἔωσε μόνον Π 410 (ἐν τῇ ἴδ. κληθεῖα), θαμιστ. ἀόρ. ὠσασκε, λ 599, μέσ. ἀόρ. ἀ. ὠσατο, -άμεθα, -αντο, εὐκτ. -αίτο, -αίθε, ἀπαρρ. -ασθαι. 1) Ἑνεργ. ὠθῶ, „σπρώχνω“, ἀναλόγως δὲ τῆς συντάξεως προσωθῶ, συνωθῶ ἢ ἀπωθῶ, ἀπωκρούω, τινά ἢ τί· ἀ.) ἐπὶ ἐμφύχων ἀντι-

κειμένων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς ἐχθρικὴν σημασίαν, «τινὰ ἀπ' ἱππων» κρημνίζω, καταβαλλω τινὰ ἀπὸ τοῦ ἄρματος, E 49, 835, A 443, 320, «ἀπὸ σφείων» ἀπέκρουσαν ἀπ' ἐκυστῶν, Δ 535, E 616, «τοὺς ἐκ Πηλίου ὄσι» ἀπέκρουσεν, ἀπεδίωξεν, B 744, «ἰδὺς τάφροιο ὥσαν Ἀχαιοῦς» κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν τάφρον ὥθησαν, ἀπέκρουσαν, Θ 336, «πρὸς ἄστν» Π 456, ἐπὶ ἀφύχων, ἀντικειμένων, «ἕξας ἐς κουλέον» ὥθησε τὸ (ἐν μέρει ἐξειλυμένον) ἕξας εἰς τὴν θήκην, A 220, «ἅσαν ἄνω ὠθεῖσκα ποτὶ λόφον» ἀνάθει, ἀνεκύλιε τὸν λίθον πρὸς τὸν λόφον (ὁ Σίσυφος), λ 596, «ἔγχοι» ὤσαν ὑπὲκ διφροῖο «ἀπώθησαν, ἀπέκρουσεν ἕξω τοῦ διφροῦ, E 854, «ἐκ μηροῦ δόρυ» ἐξέσπασε τὸ δόρυ ἐκ τοῦ μηροῦ, E 694, «ἀπ' ὀφθαλμοῦ νεφός ἀχλύς» ἀπέσπυρεν, ἀπεμάκρυνε, O 668, «ὥσα παρὲς (νῆα)» παρὲξώθησα, ἐξώθησα αὐτὴν ἀπὸ (πλησίον) τῆς νῆας πρὸς τὴν θάλασσαν, ι 488, γ' ἐπὶ ἀφύχων ὑποκειμένων, οἷον κυμάτων, ἀνέμων κ.τ.τ., N 138, Φ 241, γ 295. 2) ὠθῶ, ἀπωθῶ, ἀποκρούω τινὰ ἀπ' ἑμαυτοῦ, «ὥσαντο Ἀχαιοί» (ἐξυπακ. Τρῶες) Π 592, E 694, «ἀπὸ ἔθεν ὥσατο Ἀδρηστον» Z 62, «ἀπὸ νεῶν» A 803, καὶ μετὰ μόνης γενικής, «τείχεος» M 420, «πρὸς Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτοὺς» ἀπεκρούσαμεν αὐτοὺς ἀπ' ἡμῶν αὐτῶν πρὸς τὸ Ἴλιον, Θ 295, Π 655. ὠίετο, ὠίσην, ἰδ. οἰομαι.

ὠκα, ἐπικ. ἐπιρ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. ὠκύς (ἢ ἀναλόγως τοῦ τάχα ἐκ τοῦ ταχύς, σφοδρὰ ἐκ τοῦ σφοδρός, Αἰολ. σφοδρός), γοργῶς, μετὰ σπουδῆς, ταχέως, «ὀγλήγορα, γοργά», A 402, 68 κ. ἀ. πλ., Βατρ. 245. Ὑπερθ. ὠκίετα, ἰδ. ὠκίτι ἐν τέλ. (Ἀντί τοῦ «ἕζονες ὠκα» B 26, 63, Ω 433 ὁ Νάουκ *Mélanges Gréco-Romains*, σ. 44, θέλει νὰ γράψῃ «ἕζονες ἦκα»).

Ὠκαλῆν [...], ἡ, χωρίον τῆς Βοιωτίας μεταξὺ Ἀλκίετου καὶ Ἀλαλακομενῶν, B 501.

Ὠκεανόδε, ἐπιρ. εἰς τὸν ὠκεανόν, Ὑ. Ἑρμ. 68, Τμ. 31 (32), 46.

Ὠκεανός [...], ὁ, 1) ὁ μέγας καὶ εὐρύς τοῦ κόσμου ποταμός, ὁ πανταχόθεν τὴν γῆν περιβρέων, πρβλ. Σ 609, ὅθεν καὶ μνημονεύεται ἐξαπλούμενος εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος: πρὸς ἀνατολὰς μὲν ἐξ αὐτοῦ ἀνατέλλουσιν ἡ Ἡώς, ὁ ἥλιος ἔξ οἱ ἀστέρες, Η 422, T 4, γ 497· πρὸς δυσμὰς δὲ εἰς αὐτὸν καταδυθίζονται δύναντες, Θ 485· πρὸς νότον ἐπὶ τῶν ὀχθῶν αὐτοὶ κατοικοῦσιν οἱ Πυγμαῖοι, εἰς οὓς ἐπιφέρουσι φόνον αἱ γέραναι, φεύγουσαι τὸν χειμῶνα, Γ 2—7· περὶ δὲ τῆς πρὸς βορρᾶν Ἀρκτοῦ λέγεται ὅτι μόνη αὐτὴ εἶνε ἄμοιρος τῶν λουτρῶν τοῦ Ὠκεανοῦ, Σ 487 ἐξ., ε 275. Τίθεται, ἐκ παραλλήλου μετὰ τῶν περάτων τῆς γῆς, Σ 200, ε 563. Διακρίνεται δὲ πάντοτε ἀπὸ τῆς «θαλάσσης» («πάντου, ἀλός»), ἔξ ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου «ποταμός» Σ 607, Ὑ

7, «ῥόος Ὠκεανοῦ» Π 151. Πέραν μὲν αὐτοῦ πρὸς δυσμὰς κεῖται ὁ Ἰοφερός Ἀθῆς, κ 508, ἐντεῦθεν δὲ τὸ ἀξιωμακρίτεον Ἡλύσιον πεδῖον, δ 568. 2) Ὠ; θεός: ὑποχωρεῖ κατὰ τὴν δύναμιν μόνον εἰς τὸν Δία, Γ 7, Σ 245, Φ 495. Γυναικαὶ ἔχει τὴν Τηθύν, ἐξ ἧς ἐγέννησε πληθος υἱῶν καὶ θυγατέρων (προσωποποιεῖς τῆς ἀφθονίας, τοῦ συνόλου τῶν υἱῶν), εἶνε μάλιστα ὁ πατὴρ ὅλων τῶν θεῶν, Φ 496, Σ 201, 244. (Παρ' Ἡσιόδῳ Ὀεργον. 133 εἶνε υἱός τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας.—Π' ἐτυμολογία τῆς λ. ἀμφιπόλος: κατὰ μὲν τὸν Σχολ. ἐκ τοῦ ὠκύς καὶ νᾶω, οἰοῦνται: ὠκυπόρος, ταχύπόρος: κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους: γλωσσολόγους: συγγ. πρὸς τὸ Σανασκρίτ. *augha*, *oghā*, ὃ ἐ. ὁρητικὸν ῥέμα).

Ὠκίμιαις [...], οἱ, ὁ (ὠκίμων=«βοτάνη, εὐώδης, τὸ λεγόμενον βασιλικόν» κατὰ τὸν Ἡσύχιον. *ocimum basilicum* „βασιλικός“), ὀνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχ. 243.

ὠκίετο, η, ον, ἰδ. ὠκίτι.

ὠκίετρα, ἰδ. οἰκίετρα.

ὠκίταλος ον, ποιητ., ταχύς, ταχύπλος, μόνον ἐπιθ. τῆς νηός, O 705, μ 482, ο 473. (Ἑτυμολογεῖται συνήθως ἐκ τοῦ ὠκύς καὶ ἄλς: οἰοῦνται: ταχύς ἐν θαλάσσῃ, ταχύπλος: κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ὠκύς καὶ ἄλλομαι: ταχέως πηδῶν· πιθανώτερον κατὰ τὰ Ἑντικὰ σχόλια καὶ τὸν Ἀδόεσκ εἶνε μόνον ἕτερος τύπος παραγωγικός τοῦ ὠκύς).

ὠκίταλος, ὁ, εἰς τῶν Φαιάκων, θ 444.

ὠκίμορος, ον (ὠκύς, μόρος), ποιητ., συγκριτ. -ράτατος, η, ον, A 505, ὁ ταχέϊαν μοῖραν ἢ θάνατον ἔχων, ταχυθάνατος, ἦγουν 1) παθ. ὁ ταχέως: τοῦτέστι μετ' οὐ πολὺ μέλλων νὰ ἀποθάνῃ, βραχύβιος, A 417, Σ 95, 458, α 266, δ 346, ρ 437. 2) ενεργ. ὁ ταχὺν θάνατον ἐπιφέρων, «τοί» O 444, γ 75 (ἢ Ὁ Ἀμεί: δὲν παραδέχεται τὴν ενεργητικὴν σημασίαν, προσωποποιῶν ἐπὶ τὸ σκοτεινότερον τὴν θανατηφόρον ἰδιότητα τῶν βελῶν).

ὠκίπτεης [...], λο, ὁ, ποιητ. (ὠκύς, πέτ ομαι, πρβλ. τὸ Λατ. *accipiter*=„εἰφετέρι“), ταχυπέτης, ὁρητικός, ραχδαῖος, ἐπιθ. τῶν ἱππων, Ὑλ. Θ 42, N 24.

ὠκίπορος [...], ον, ταχύπορος, ἐπιθ. τῶν πλοίων, ταχύπλος, A 424, B 351, δ 708.

ὠκίπορις [...], ὁ, ἡ, γεν. ποδός, ποιητ. ταχύπους, ἐπιθ. τῶν ἱππων, B 383, E 296, 732 κ. ἀ. τῆς Ὑλ. τῆς δὲ Ὀδ. μόνον α 263, ψ 245, Ὑ. Ἀπ. 265.

ὠκίπτερος, ον, ποιητ., ταχύπτερος, «ῥηξ» N 62 f.

Ὠκίρῳν [...], ἡ, μετὰ τῶν Ὠκεανίδων, Ὑ. Δῆμ. 420.

ὠκίροος [...], ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὠκυπόρος (ὠκύς, ῥέω), ταχύῤῥοος, ὁρητικός, «ποταμός» Ὑλ. E 598, «Κελάδων» Η 433.

ὠκίς, εἰς, ἰ (ακ, εἰ τῆς ἀκή, ἀκκή, ἄκρος, ὄκρης,

Λατ. *acus*, οἰόγ, κυρ. λοιπὸν σημ. διαπεραστικῆς, ὀξύς), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., τὸ θηλ. ἐπικ. ὠκέα (ἐν τῇ Ἰλ. πάντοτε «ὠκέα Ἴρις» Β 786, 790, 795, Γ 121, Ε 368, Θ 425 κ. ἀ. ἐπὶ δὲ «ὠκέα Λαμπρὴ» μ 374) τὸ ὑπερθ. συνήθως ἠκίστος, η, οη, Ο 238, Φ 253, Χ 325, τὸ δὲ ἠκίστατος μόνον θ 334. ταχύς, ὄροματος, ὀξύς, «γοργός, ὀχλήγορος», ἀ.) ἐπὶ ἐμφύγων θ 329 κ. ἀ. μετ' αἰτιατ. «πόδας ὠκύς» ταχύ· τοὺς πόδας, ταχύπους, Α 58, 84 κ. ἀ. πλγ. «Ἰρην» ταχύπτερος, Ο 238, «ἵπποι» Γ 263 κ. ἀ., «ἐλαφος» ζ 104. — Τὸ ἐπιθ. καίται ἀντὶ ἐπιρρ. «ὠκύς... θυμὸς πτάτο» Ψ 880. β.) ἐπὶ ἀφύγων «βέλος» ὀκιστός· Ε 412, 395, Α 478, ρ 138 κ. ἀ. «νόημα» Τ. Ἑρμ. 43, «νήες» Θ 497, ι 401 κ. ἀ. «ὀλεθρον» Χ 325. — Τὸ οὐδ. πληθ. ὄκιστα ὡς ἐπιρρ. τέχιστα, χ 77, 433. Τὸ θετ. οὐδέτ. ὠκύ οὐδαμῶς μεταχειρίζεται ἐπιρρηματικῶς ὁ Ὅμηρος, ἀν καὶ ἄλλων ἐπιθέτων τὰ οὐδέτερα εὐρίσκονται πολλάκι· παρ' αὐτῶ ὡς ἐπιρρ. Ἐν τῷ Ε 418 ἔγραψεν ὁ Ἀρίσταρχος ὠκύ ἀντὶ τοῦ ὠκα, ἀλλὰ κατέλιπεν ἀδιάνγνωστον ἀν ὡς ἐπιρρ. ἢ ὡς ἐπιθετον).

ὠλένη, ἡ (Λατ. *ulna*), τοῦ ἐπικαμπτομένου βραχίονος τὸ ἐσωτερικόν, ἴδιως δὲ τοῦ πήγους τὸ ἔσωθεν, ὠλένην ὄθεν ζ ὁ πῆχυς Τ. Ἑρμ. 388.

ὠλενίη πέτρα, ἡ, ὠλενία πέτρα, κατὰ τὸν Στράβωνα 8, 3, 10 ἡ κορυφὴ τοῦ Σκόλλιος ὄρους τῆς Ἀχαΐας κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Ἠλίδος, τὴν σήμερον «Πόρταις ἢ Σανταμέρι» (ἐκ τοῦ Φραγκικοῦ St. Omer) Β 617, Α 756.

ὠλενος, ἡ, πόλις τῆς Αἰτωλίας ὑπὸ τὸν Ἀράκυνθον, τὸ πάλαι ἦδη κατεστραμμένη, Β 639, Στράβ. 10, 2, 22.

ὠλεσικαρπός [...], οη (ὄλλυμι, καρπός), τὸν καρπὸν ἀποβάλλων, ἐπιθ. τῶν ἱεσῶν, τῶν ὁποίων ὁ καρπὸς ἀποβάλλεται πρὸ τῆς ωριμάνσεως, κ 510 τ.

(ὠλε, ἡ) μόνον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν σχηματισθεῖσα ὀνομαστικῇ τῆς ἐνικ. αἰτιατ. ὠλεα, ἦτις ἔγενε κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ ὠλοκα=αὐλοκα, ἐκ τοῦ ἀγρ. αὐλοξ=αὐλαξ (ἐλκω, κυρ. ἔλκω), αὐλαξ, «αὐλάκι», Ν 707, σ 375.

ὠλητής (καὶ ὀλήτης ὡμῆτης κατὰ τὸν Ἀπίωνα), ἄο, ὁ, (ὠμός, ἔδω), ὠμὰς σάρκας τρώγων, ὠμοφάγος, σαρκοφάγος, σαρκοδόρος «οἰωνοί, κύνες, ἰχθύες» Ἰλ. Α 454, Χ 67, Ω 82. ὄθεν αἰμοδόρος, ἀπάνθρωπος, «ἀνὴρ» Ω 207.

ὠμογέρον, οητος, ὁ, ὠμός, ἔχουν ἄωρος γέρων, τουτέστι ζωηρός, ἀκιματος γέρων, ὁ ὑπὸ τοῦ γήρατος εἰσέτι μὴ καταδληθείς, Ψ 791 τ.

ὠμοδάμοσ [...], ὁ τὰ ὠμὰ δαμάζων, κακοποιὸς τις δαίμων τῶν κεραμῶν, Ἐπιγ. 44, 40.

ὠμοθετή, ἐπικ. (ὠμός, τίθημι), μόνον ἐν τῷ μέσ. παρ. ὠμοθεῖτο ζ ἐν τῷ ἀορ. ἀ. ὠμοθέ-

τησαν, ὠμὰ τεμάχια κρέατος ἐπιτίθημι· εἶνε δὲ ἡ πράξις αὕτη μέρος τῆς ἐν τῇ θεσίᾳ ἱεροτελεστίας, καθ' ἣν ἐπὶ τῶν διὰ τῆς κτίσεως ἡγούν σκέπης περιτυλιγμένων μηρίων ἐτίθεντο ὠμὰ τεμάχια κρέατος (ἐκ πάντων τῶν μελῶν τοῦ ἱεροῦ ἀποκεκομμένα «ὡς δοκεῖν ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἱεροῦ καρποῦσθαι» κατὰ τὸν Σχολ.) ἵνα μετ' αὐτῶν συγκαῶσι καὶ προσφερῶσιν εἰς τοὺς θεούς, πάντοτε ἐν τῇ σταθερᾷ φράσει «ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν» Α 464, Β 424, γ 458 μ 364. — Τὸ ἐν τῷ ξ 427 «ὠμοθεῖτο... ἐς πίονα δημόν» ἐρμηνεύσθαι· διέταξε νὰ ὠμοθετήσῃσι (ἢ ἀλλ' ἴσως ζ ἐνταῦθα, ὡς ζ ἀλλαγῇ τὸ μέσον ἐκφράζει τὴν κατὰ τὸ ἔργον προθυμίαν καὶ συμπάθειαν τοῦ εὐσεβοῦς γέροντος· ἔκαμε τὴν ὠμοθέτησίν του, τὴν θυσίαν του).

ἄμος, ὁ, (Λατ. *amens*), γεν. καὶ δατ. τοῦ δοῦκ. κατ' ἐπικ. ἐπικ. ἄμουον Ε 622, Ε 277 κ. ἀ. πλγ., ὠμος, τὸ μέρος δηλ. τοῦ σώματος τὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τοῦ ἄνω βραχίονος, συγνόν παρ' Ὁμ. ἐνικῶς καὶ πληθ., Βατρ. 298, καὶ ἐπὶ ζώων Ζ 510. «νεῖστος, προμνός» Ἰδ. ταύτας τὰς λ. (ἢ Ἐν τῇ καθομιλοῦμ. λαμβάνει ἐν ἀρχῇ τὸ ἐκ τῆς ἐνικ. αἰτ. ἐφελκυσθὲν ν. «νῶμος», ὅπερ κατὰ παράδοξον ἀναλογίαν ἢ σύμπτωσιν ἐπαθε καὶ ἡ Λατ. λ., λεγομένη ὑπὸ τῶν Ῥωμάνων *humiru*).

ἄμός, ἡ, οη, ἄβραστος ἡ ἄψητος, «ὠμός», ἐπὶ κρέατος Χ 347, μ 396, κ. ἀ., τοῦναντίον «ὀπταλός» μ 396. «ὠμὸν βεδρώθω τινὰ» παρομιώδης φρ. σημαίνει τὴν ὑπεράτην ὀργήν, ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλ. «ὅτ' ὅτ' ὠμὸν ὠμὸν, νὰ τὸν εἶχα, ὠμὸν τὸν ἔτρωγα», Δ 35. Ἐπὶ. «ἄμλ δάσασθαι» ὠμῶς· νὰ τὸν φάγωσι, νὰ τὸν σπαράξωσι, Ψ 21. ἐπὶ δὲ καρπῶν, ἄωρος, «ὠμός, ἄγουρος», ὄθεν μεταφορ. «ὠμὸν γῆρας» πρῶμιον, πρόωρον γῆρας, ο 357.

ἄμοφάγος [...], οη, ὠμοφάγος, σαρκοφάγος, σαρκοδόρος, ἐπιθ. τῶν ἀρπακτικῶν θηρίων, Ἰλ. Ε 782, Η 256, Α 479, Ο 593, Π 457 κ. ἀ., Τ. Ἀφρ. 424.

ἄμωσα, Ἰδ. οἰμῶσα.

ἄνατο, Ἰδ. ὀνομαί.

ἄνημην, ἄνησα, Ἰδ. ὀνίμην.

ἄνητός, ἡ, ὀν, ἐπιθ. ῥημ. τοῦ ὠνέομαι, «ἀγοραστός», ἀργυρώνητος, ξ 202 τ.

ἄνος, ὁ (Λατ. *venum*), τιμὴ, ἀξία, Φ 41, ξ 297, ο 388, 452 κ. ἀ., μετὰ γεν. «Λυκάονος ὠνὸν ἔδωκε» τῆς (ἀντὶ) τοῦ Λυκάονος ἔδωκεν ὡς τιμὴν, Ψ 746, «ἐπαιγεῖται ὠνὸν ὀδῶν» ἐπισπεύσατε τὴν τιμὴν τῶν πραγματειῶν, ὁ ἔ. σπεύσατε νὰ φορτώσῃτε (δι' ἀνταλλαγῆς τῶν ἐμπορευμάτων σα;), ο 445.

ἄνολῆμην, Ἰδ. ὀνομαί.

ἄνοχόει, Ἰδ. οἰνοχόει.

ἄνε, Ἰδ. οἰγνῆμι.

ἄρεσιν, Ἰδ. ὀαρ.

ἄρετο, Ἰδ. ὀρῆμι.

ΩΡΗ, ἡ, Α'.) κορ. παρ. ὠρισμένος χρόνος, χρονικὸν διάστημα, ὅθεν 1) ὦρα τοῦ ἔτους, συνήθως κατὰ πλῆθ. εἰς ἐνδεκὲς τῆς ἐνιαυσίας περιόδου, «περὶ δ' ἔτραπον ὦραι» ἐξετέλεσαν τὴν περιστροφὴν των αἱ ὦραι τοῦ ἔτους, τουτέστι τὸν κύκλον τοῦ ἐνιαυτοῦ πάλιν ἤρχισαν νὰ διέρχωνται, κ 469, «ὅτε ἐπλήθον ὦραι» ἐπλήθον αἱ ὦραι, ὁ δὲ ἤρχισαν πάλιν τὴν (ἐνιαυσίαν) περιόδον των, β 407 κ. ἀ. «Διὸς ὦραι» κ 344. Ἰδίως σημ. ἔαρ, „ἀνοιξίς“, β 468, ι 51.—Ο Ὀμηροί· ὀνομάζει τρεῖς ὦρας τοῦ ἔτους, «ἔαρ· ἡ· εἰλαρος ὦρη» Z 448, ἡ· ὦρη εἰλαρινή· β 474, σ 367· «θέρους» συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «ὀπώρας» (Ἰδ. τ. λ.), καὶ «χειμῶν» ἡ «ὦρη χειμερὶς» ε 485· «αἰεὶ εἰς ὦρας» ἐκαστοτὲ τὰς ὠρισμένας ὦρας, τουτέστι τὰ θέρους, ι 435. 2) ὦρα (ἡμερονοκτίου), „καιρός“, «νοκτός ἐν ὦρῃ» ἐν ὦρᾳ (ἐν καιρῷ) νοκτός, γ. Ἐρμ. 67, 155. 3) ἐν γένει ὁ ἀρμόδιος χρόνος· ἵνα γέλῃ τι, „ὦρα, καιρός“, «ὦρη κοίτοιο», ὦρα (καιρός) νὰ πλῆγίσωμεν, γ 334, «ὦρη γάμου» ο 426, «μόθων, ὕπνου» λ 379, «δόρποιο» ε 407. Ἀντὶ τῆς γενικῆς τίθεται καὶ ἀπαρρ. «ὦρη εὔδειν» λ 373, λ 330, φ 428, «πρὶν ὦρη» πρὶν ἔλθῃ ἡ ὦρα, πρὸ τῆς ὦρας, ο 394, «ἐν ὦρῃ» ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως, ρ 476. Β'.) Προσωποπ. Ὀραι, αἱ, Lat Horæ, εἶνε παρ' Ὀρμ., ὅστις οὔτε ὄνομα οὔτε ἀριθμὸν αὐτῶν μνημονεύει, αἱ θυρωροὶ τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ ὁποίου τὴν νεφέλειον πόλιν ἀνοίγουσι καὶ κλείουσι, ὁ δὲ μεθερμηνεύμενον εἶνε αἱ ἔσοροι τοῦ „καιροῦ“, τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν, ὡς ἐπιφέρουσαι βροχὴν ἢ εὐδίαν, E 749 εἰς., Θ 393. Ἐπειδὴ δὲ αἱ τακτικαὶ καὶ περιοδικαὶ μεταβολαὶ τοῦ καιροῦ ὁρίζουσι τὰς ὦρας τοῦ ἔτους, διὰ τοῦτο εἶνε καὶ θεαὶ τῶν ὥρων τοῦ ἔτους ἢ τῆς διαδοχῆς αὐτῶν, κ 469. Διὰ δὲ τὰ ἀγαθὰ τὰ ὅποια ἐκαστοτὲ συνεπιφέρουσι, λέγονται «πολυγηθείες» Φ 450. Εἶνε καὶ θεοράπαινοι ἢ ἀκόλουθοι τῆς Ἥρας, Θ 433.—Κατὰ τὸν Ἰ. Ἀπ. 494 συγχωρεῖν μετὰ τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Ἥθης καὶ τῶν Χαρίτων, κατὰ δὲ τὸν Ἡσιόδου Θεογ. 901 εἶνε θυγατέρες τοῦ Διὸς· ἢ τῆς Θέμιδος, τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, Εὐνομία, Δίκη καὶ Εὐρήνη. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τινες μὲν ὡς συγγ. πρὸς τὸ Γοτθ. jēr, Γερμ. juhr· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἔαρ (=Féar) ὡς ἐκτενέστερος τύπος· Fosa-ra ἢ κατ' ἐκκλίβην τοῦ σ μεταξὺ δύω φωνῆ-έντων ἢ συναίρεσιν Fw-ra, ὅ κ. χρ. σημαίνει τὴν καλοκαιρίαν, εἴτα πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους, ἔπειτα τὸν ἀρμόδιον καιρὸν, καὶ ἐν γένει τὸν καιρὸν). Ὀρειθία, ἡ (ὄρος, θύω· furens in monte, ἡ ἐν τῇ ὄρει ὡς μανικῶς τρέχουσα), μία τῶν Νηρηίδων, Σ 48.

Ὀρηφόρος, οκ (ὠρή, φέρω), ὠροφόρος, ἡ τὰς ὦρας (τοῦ ἔτους) ἡγούσιν τὴν ὠριμότητα των καρπῶν φέρουσα, ἐπὶ θ. τῆς Δήμητρος, μόνον γ. Δῆμ. 54, 492, 492.

Ὀρίζεσθαι, ἴδ. Ὀρίζω.

Ὀρίων, η, οκ, ποιητ. (ὠρη), εἰς τὴν ὥραν ἀνέ-κων, ὑπὸ τῆς ὥρας παραγόμενος, ὅθεν «ὠριῶ πάντα» πάσης ὥρας προϊόντα, ι 434 f. Ἡριτος, ἰων. ἀντὶ τοῦ ὀ λήϊτος, β. π. ἴδ.

Ὀρίαν [-], ανος, ὁ, υἱός· τοῦ Ὀρίωνος· ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρίας, ἀνὴρ ἐξόχου βώμης καὶ καλλοῆς· καὶ δεξιώτατος κυνηγός, ἐρώμενος τῆς Ἥρας, ε 124 εἰς., λ 310. Φονευθεὶς ἐν Ἀθήνῃ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, δὲν ἔπαυεν οὐδ' ἐν τῇ Ἀδῇ ἀγαπῶν τὰ κυνηγία, λ 572. Εὐρίσκο-μεν δὲ αὐτὸν παρ' Ὀρμ. καὶ ὡς ἀστερισμὸν, Σ 486, 488, X 29, ε 274, ὅπου ἴσως ἐδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν ἀνωτέρω μῦθον. (Κατὰ δὲ τοῦς μεταγενέστερους ἦτο υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρύαλης· θυγατρὸς τοῦ Μίνωος, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν δύναμιν τοῦ νὰ βαδίξῃ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Ἡ δὲ Ἀρτεμις τὸν ἐφόνειυσεν ὡς προκληθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ εἰς διακοδολίαν ἢ διότι ἠτίμασε τὴν Ὀπιν τὴν ἀκόλουθον αὐτῆς, Ἀπολλοδ. 4, 4, 3). Ὀρος, ἴδ. Ὀρνυμι.

Ὀρος, ὁ, εἰς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἑκτοροῦ φονευθεὶς, Α 303.

ὄρεε, ἄντα, ὀρνυμι, ἴδ. Ὀρνυμι.

1. ὄρ (ἢ ὄρ, καθ' ὃ γράφει ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀμεῖς· ἐν τῇ Β', ἐν ᾧ οἱ παλαιοὶ ἔγραπον οὕτως· μόνον μετὰ τὸ «οὐδέ» ἢ· καὶ· πρὸς οὗς συμφωνεῖ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Α'. καὶ ὁ Φαίσις, ὁ δὲ Δινδόρφ. Βαυμλεῖνος καὶ Δοιδερλεῖνος φυλάττουσι τὴν γραφὴν ὄρ) ἐπὶ β. τῆς δευτικῆς ἀντωνυμ. ὄρ Π), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., συχρὸν παρ' Ὀρμ.

4) κατὰ τούτων τὸν τρόπον, οὕτως, τοιουτοτρόπως, „ἔτσι“, «ὡς· φάτο· οὕτως εἶπε, ταῦτα εἶπε, «ὡς· εἰπὼν» Ὀρμ. πλχ. «ὡς γὰρ ἤμεινον» Α 217 κ. ἀ. πλχ., «καὶ ὡς (ὡς)» καὶ οὕτως, οὕχ ἦττον, καὶ μ' ὅλα ταῦτα, Α 416, Γ 459 κ. ἀ. «οὐδ' ὡς (ὡς)» καὶ οὕτως δὲν, καὶ πάλιν δὲν, Η 263, I 351, ε 6 κ. ἀ.

2) ἐν τοῖς ὁμοιωματικοῖς λόγοις, «ὡς—ὡς» οὕτως—ὁπῶς, ἢ «ὡς—ὡς» ὁπῶς—οὕτως οὐ μόνον κατὰ τρόπον, μάλιστα ἐπὶ εὐχῆς, οἷον Θ 538 εἰς. Φ 629 εἰς., γ 218 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ κατὰ χρόνον· καθῶς—εὐθύς, ἕμα—καὶ, οἷον ὡς ἡφατο γούνων, ὡς ἔχει ἐμπροσθέν· Α 512, «ὡς δ' ἴδεν, ὡς μιν ἔριος φρένας ἀμπεκάλυθεν» Σ 294, Γ 16, Γ 424. «ὥστε—ὥς» γ. Δῆμ. 476. 3) οὕτως, ὁ δὲ οὕτως ἐχόντων των πραγμάτων, ὥστε, ἐκφράζει ὅλην πλῆγαν τινὰ συνέπειαν, «ὡς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω» β 437, δ 93, ι 306, ω 93 (οὕτως· ἐτόνισαν ἐνταῦθα τὸ μῦθον πάντες· οἱ νεώτεροι ἐκδύται, πλὴν τοῦ Δινδορφίου, ὅστις μετὰ τοῦ Οὐδωλφίου ἐξέδωκεν αὐτὸ ἄτονον· ὡς). 4) οὕτως, ὁ δὲ παραδείγματος χάριν, ε 424, 425, 429, γ. Ἀφρ. 249 (ἄλλοι δὲ δὲν τονίζουσι τὸ μῦθον, ὡς ἀναφορικῶς ἐπισυναπτομέναν των παραδειγμάτων, δι' ἣν ἀποδεικνύεται τῶν θεῶν ἡ ἐκ-λοσυμία). ἢ. «ἴδ. ὡς ἐν τέλει».

λ' ἀντωνομία ἀναφορική, ἤγουν πλαγίᾳ ἐρώτηματικῇ, σημαίνουσα τὸ τίνι τρόπῳ, quia ratione. 4) εὐκτικός, τιθέμενος ἐν ἀρχῇ προτάσεων εὐκτικῶν, καὶ ἰσοδυναμῶν μετὰ Λατ. utinam, εἴθε, „ἀμποτε, ἔτσι νά“, οἷον «ὥς ἀποθνήσκω καὶ ἄλλος», „ἔτσι νὰ καθῇ καὶ ἄλλος“, α 47, πρβλ. Σ 107, X 286, εἰς δὲ μετὰ τοῦ Κέ, «ὥς καὶ οἱ αὐτοὶ γὰρ γάνοι», Z 282, καὶ μετ' ἀρνήσεως «ὥς μὴ θάνοι» ὅπως (=καὶ οὕτως) νὰ μὴ ἀποθάνῃ, α 359· περὶ τοῦ «ὥς ὅφελον» ἴδ. ὁφείλα.

ἄς, πρόθεσις μετ' αἰ., „εἰ“, πρὸς, Λατ. ad, μόνον ἐπὶ προσώπων, «ὥς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεός· ὥς τὸν ὁμοῖον» ρ 218 f. (|| καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη ὑπάρχει ἡ παροιμία αὕτη, „ὁ ὅμοιος τὸν ὁμοῖον“ (ἀγαπᾷ δηλ.), ἀλλὰ πληρεστερά διὰ τῆς γνωστῆς προσθήκης „κ' ἡ κοπριά τὰ λάγνα“). Πολλοὶ διατάξουσιν νὰ παραδεχθῶσι τὴν πρόθεσιν ταύτην παρ' Ὁμ., ὡς μοναδικήν, ὅθεν διωρῶσαν αὐτὴν εἰς τὴν πρόθεσιν· ἐς.

ἄς ἄς, ἴδ. 4. ἄς.

ἄς δ' αὐτῶς, ἴδ. αὐτῶς 4).

ἀεὶ ἢ ἄς εἰ (καθ' ἃ ἔγραψεν ὁ Βέκκερος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδότες, πλὴν τοῦ Δινδόρφου, πανταχοῦ, ὁ δὲ Οὐόλφιος καὶ Δινδόρφιος εἰς μὲν τὴν 2) σημασι. ὡσεὶ, εἰς δὲ τὴν 1) σημασίαν ὅτε μὲν διηρημένως, X 410, κ 416, ὅτε δὲ ὑφ' ἑν· ὡσεὶ. 1) ὡς ἔάν, „ὥσάν νά“ α.) μετ' εὐκτ. Α 389, 467· ἐπισυναπτομένου καὶ τοῦ Τέ, «ὡς εἴτε» (Βέκκ.) ἢ «ὡσεὶ τε» καὶ «ὡς εἴτε» (Οὐόλφ. καὶ Δινδόρφ.) Β 780, ι 314, κ 420· β.) μεθ' ὑποτακτ. Ι 481 (ὅπου ἐπισυνάπτεται ἢ ὁ Τέ)· γ.) μετὰ μετοχ., «ὡς εἴτε κακὸν ῥίξουσιν» ὡς· ἰὸν ἔπαρτε· κανὲν κακόν, Ε 374 (Ψ 510), Ω 328, Γ. Δῆμ. 238, «ὡς εἴτε» Π 192. 2) «ὡς περ ὅς ὥσάν, „σάν“, μετὰ οὐσιας. Π 59, η 36, ι 211 κ. ἀ., ἐπισυναπτομένου καὶ τοῦ Τέ, Α 474, ξ 254 κ. ἀ. «ὡσεὶ πέρ τε» Γ. Δῆμ. 215.

ἄς περ, κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. ἢ τοῖς μετ' αὐτὸν (πλὴν τοῦ Δινδόρφ.) διηρημένως ἄς περ (ὅθεν πολλάκις παρ' Ὁμ. διαιρεῖται διὰ μιᾶς ἢ δύο παρεμπιπτούσων λέξεων, οἷον «ὡς σύ περ» τ 385 κ. ἀ., «ὡς τὸ πάρος περ» Ε 806 κ. ἀ. «ὡς νό περ» Β 258, «ὡς ἔσεται περ» Α 211, «ὡς καὶ ἐγὼ περ» Z 477). Ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ὡς, ἀλλ' εἶνε ἐπιτατικώτερον αὐτοῦ (πρβλ. λ. ὅσπερ), ἀπαρallάκτως· καθὼς, ἀκριβῶς ὥσάν, „ὡς καθὼς“, ἐνίοτε ἀνταποδίδεται εἰς τὸ «ὡδε» ἴδ. π. λ. ἀ.) εἰς λόγους ὁμοιωματικούς, ὅπου πολλάκις ἀνάγκη, ἐκ τῆς συναρτίας τοῦ λόγου νὰ ἀναπληρωθῇ ἀρμοδίως τὸ εἰς τὸ «ὡς περ» ἀντικλ. ῥῆμα, οἷον «σάν πλεον δέπας αἰεὶ ἔστηχ' ὡς περ ἔμοι» Δ 262, «θεοί, δότε καὶ τόνδε γενέσθαι ὡς καὶ ἐγὼ περ (εἰμὶ ἀριπρεπής) ἀριπρεπεία Τρῶεσσιν, ὡδε βίην ἀγαθόν» Z 477, πρβλ. Ω 398, «νοσὺν ἦν ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ» κ 240· «τίς δ' οἶδ' εἴ κε αὐτός ἀπό-

ληται, ὡς περ Ὀδοσσεύς (ἀπέλωτο)» 6 333, πρβλ. α 19 κ. ἀ. πλχ. 5.) εἰς λόγους παρενθετικούς· χρησιμεύοντας εἰς περιτορισμὸν ἢ ἐπεξηγήσιν τῶν προηγουμένων, «σύ μοι δὲς ξείνιον, ὡς περ ὑπέστης» καθὼς δὲ μοι ὑπεσχέθης, ι 365, «οὕτω φασίν... μάλ' αἰεὶ λωὴ ἀλλήλοισιν ἔμμεναι, ὡς σύ περ αὕτη ἀγορεύεις» τ 385· γ.) εἰς λόγους ἀναφορικούς· καθὼς, ὅπως «ὀνειδισὸν ὡς ἔσεται περ» ἐπίπληξέ τον, καθὼς (βεβαίως, ἀναμειδῶς) θὰ γείνη, Α 211. (|| Ὁ δὲ Ναιγελσάχ ἐρμηνεύει ἐνταῦθα καὶ ἀλλ' αὐτὸ τὸ «ὡς ἔσεται περ» ὡς πλαγίαν ἐρώτησιν ἐξαρτημένην ἐκ τινος προηγουμένου ῥήματος, οἷον ἐνταῦθα ἐκ τοῦ «ὀνειδιστον», ὅπερ αὐτὸς ἐρμηνεύει διὰ τοῦ· εἰπέ εἰς αὐτὸν κατὰ πρόσωπον— πῶς θὰ γείνη, τί θὰ γείνη. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ τις ὅτι ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία εἶνε πρὸς τὰ ἐπόμενα συμφωνότερα), «μοὶ ὦδ' ἀνὰ θυμὸν οἴεται, ὡς ἔσεται περ» τ 312, πρβλ. ψ 212 ὡσαύτως καὶ ρ 586 «οὐκ ἄφρων ὁ ξείνος· οἴεται, ὡς περ ἂν εἴη» καθὼς δυνατόν νὰ συμβῇ (δυνητικός τρόπος τοῦ λέγειν ἀντὶ τοῦ ὀριστικοῦ «ὡς ἔσεται περ». Διωρῶσαν δὲ τὸ χωρίον εὐστοχῶς ὁ Ἀμείξ καὶ Ναιγελσάχ ἀντὶ τοῦ συνήθους «ὅσπερ ἂν εἴη»).

ἄς τε, ἐπὶ, κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν ἐκδότες (πλὴν Δινδόρφ. ἢ Ναυκλείνου) διηρημένως ἄς τε, πρβλ. ὅτε. 1) ὡς, ὅπως, καθὼς, ὥσάν, „σάν“ α.) εἰς παρομοιώσιν μερικῶν ἐννοιῶν, Β 289, Κ 454 κ. ἀ. «ἴστε με κούρων ἀμφήλυθε θηλυς αὐτῇ» ὥσάν κούρων γυναῖκα φωνή, ξ 122. Ὁμοίως «ὡς τέ μοι ἀθάνατος ἐνθάλλεται εἰσποράσθαι» ὡς ἂν ἀθάνατος μοι φαίνεται κατὰ τὴν ὄψιν, γ 216, πρβλ. α 227. Περὶ τοῦ «ὥς τε» ἴδ. 4. ἄς 2). χωρίζεται διὰ λέξεως «ὡς τίς τε λείων» ὥσάν τις λείων, Ρ 61· «ὡς τε περὶ ψυχῆς» υἱοῖτε, ὡς προκειμένου περὶ ζωῆς, ι 423. (|| ἴσως ὀρθότερον ὑπάγεται τὸ παράδειγμα τοῦτο εἰς τὴν κατωτέρω γ' σημασίαν)· β.) εἰς σύνδεσιν ὁλοκληρῶν προτάσεων ἐν ταῖς παραβολαῖς, εἴτε μεθ' ὀριστικῆς, οἷον Β 459, Γ 23, Ρ 431, εἴτε μεθ' ὑποτακτικῆς, οἷον Β 474, Π 128. (ἴδ. Σπitz. Excurs. ad II. XXVI σελ. 27 εἰ. καὶ 4. ἄς I, Β. 2). γ.) εἰς ἐκφρασιν ἀναλογίας ἢ συμφωνίας πρὸς τινα ἰδιότητα, ὥσάν, [οἶα, οἶα δὴ], «ὡς τε θεός» „σάν θεὰ τοῦ ἦτο“ ἐπειδὴ ἦτο θεὰ, Γ 381. (Τινὲς θέλουσι νὰ ὀρίσῃσι καὶ ἄλλην χρῆσιν τοῦ ἴσας ἐν ταῖς ἐπιφωνήμασι, καὶ οὕτως ἐρμηνεύουσι χωρία τινά, οἷον τὸ α 227, γ 216, ξ 122. Ἀλλὰ ταῦτα ἐπιδέχονται καὶ ἄλλην ἐρμηνείαν, οἷα ἐδόθη ἐν τοῖς ἀνωτέρω). 2) ὡς σύνδεσμος συμπερασματικός, ὥστε, μετ' ἀπαφρ., μόνον Ι 42 καὶ ρ 21. (Τὴν σημασίαν ταύτην ἀπορρίπτουσι τινες ὡς μὴ Ὀμηρικὴν, ὅθεν ὁ Λέριστος ἐν μὲν τῇ πρώτῃ τῶν ἀνωτέρω χωρίων διορθῶναι τὸ «ὡς τε νέεσθαι» εἰς τὸ· ἀπονέεσθαι· τὸ δὲ ἕτερον ἀθετεῖ ὡς

2. ὅτε ἀντὶ τοῦ ἡς, ὁσάκις τίθεται κατόπιν τοῦ οὐσιαστικοῦ, οἷον «θεός ὥς» (Ἰδ. 1. ἡς 1, Α, α'· ἐάν δὲ τὸ οὐσιαστικόν πάθῃ ἐκθλιψιν, δὲν τονίζεται, οἷον «λέανθ' ὥς» Α 383, ἀν καὶ ὁ Βέκκ. καὶ Φαίσις καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τονίζουσι. Τὸ πρό τούτου τοῦ ὥς βραχὺ φωνῆεν ὥς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐκτείνεται· διότι κατὰ τινὰς τὰ ἀναφορικά τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης· εἶχον κατ' ἀρχαί· σύμφωναν ἀρκτικὸν γράμμα, ὡς ἐν τῇ Λατινικῇ τὸ qu καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ Γερμανικῇ τὸ hn· κατ' ἄλλους δὲ εἶχον τὸ δίγαμμα ἐν ἀρχῇ.

4. ἡς, ἐπὶρ. ἐκ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας ὡς I), (πρὸς τὸ Γερμ. wir ἀντωνυμ. καὶ wie ἐπὶρ.). 1) Ἐπίρρημα τρόπου καὶ ὁμοιωματικόν. Συντάσσεται δὲ Α') μετὰ οὐσιαστικῶν, ἐπιθέτων, ἐπίρρημάτων καὶ μετοχῶν ἐν μέσῳ προτάσεως ὥς, καθὼς, ὡσάν, „σάν“, ὡς ἐάν, ἄ.) μετ' οὐσιαστικοῦ συντάσσόμενον τίθεται πρὸ αὐτοῦ, οἷον «ὥς· κόματα θαλάσσης» Β 444, «ὡς Πάτροκλον» Τ 403, πρὸς. Φ 282, ε 371, ο 479· ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτοῦ, ὅτε τονίζεται· ὥς, οἷον «θεός ὥς» (Ἰδ. 2. ἡς) Ε 78, Κ 33, δ 160 κ. ἄ. πλχ. (Ὁ Βούττιανος ἡμαρτημένος ἐπίστυεν ὅτι ἐν τοῖς ὁμοιωματικοῖς λόγοις τίθεται τὸ μέριον τοῦτο πάντοτε κατόπιν τοῦ οὐσιαστικοῦ, τοῦ δὲ ἐναντίον τὰ παραδείγματα ἡρμήνευεν ὡς ἐλλειπτικά· ἀλλ' Ἰδ. Σπιτζνέρ. Exkurs. ad II. XXVI, σ. 36 ἐξ.). ἐνίοτε τίθεται μεταξὺ οὐσιαστικοῦ καὶ ἐπιθέτου, οἷον «σῦς ὥς· ἀργυρόνους» λ 413, πρὸς. σ 29· β.) μετ' ἐπιθέτου καὶ ἐπίρρηματος, «ὡς ἐνός» Χ 423, «ὡς πρίν» Β 344· γ.) μετὰ μετοχῆς «ὡς οὐκ αἰοντι ἐοικώς» Ψ 430. β.) ἐν ἀρχῇ προτάσεως 4) ἀναφορικῆς ἐπὶ τρόπου, ὅπως, „καθὼς, ὡς καθὼς“, Λατ. quomodo, συντάσσεται δηλ. ὡς τὸ ὅπως (Ἰδ. 13.). ἄ.) μεθ' ὅρις. Α 276, Β 10 κ. ἄ. πλχ. β.) μεθ' ὑποτακτ. καὶ τοῦ Ἄν ἐν τῇ συγχῇ φράσει «ἀγέθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα» καθὼς· ἐγὼ θά εἴπω (ἂν θέλετε δηλ. νὰ ἀκούσῃτε) Β 139, Μ 75, ἡ τοῦ Κέ, Δ 66, ε 316· γ.) μετ' εὐκτ. I 481. 2) ὁμοιωματικῆς, ὅτε ἀναφέρεται πολλάκις εἰς δεκτικόν τι ἐπίρρημα «ὡς, τῶς, οὕτως» (Ἰδ. τὰς λ.), ὅπως, καθὼς. Ἐν ταῖς παραβολαῖς συντάσσεται ἄ.) μετὰ ὀριστικῆς ἐνεστώτος ἢ ἀορίστου, ὅταν τι παραβάλλεται πρὸς ἄλλο τι πραγματικῶς ὑπάρχον ἢ γινόμενον ἢ ἀπαξ ἐν τῇ παρελθόντι γενόμενον, Ε 499, I 4 κ. ἄ., Β 326· (τὰ ὅσα χωρία, ὅπου ὑπῆρχε συνήθως μέλλων τῆς ὀριστικῆς, Κ 183 καὶ ε 368, διωρθώθησαν ἀντικατασταθέντος τοῦ μέλ. τῆς ὀρις. διὰ τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτακτ., καὶ ἐπομένως ὑπάγονται εἰς τὴν ἀκόλουθον περίπτωσιν)· β.) μεθ' ὑποτακτ. τοῦ ἐνεσ. ἢ ἀορ. ἄνευ τοῦ Ἄν, ὅταν τὸ λεγόμενον παριστάται ὥς τι τὸ ὅποσον ἔγεινε καὶ πάλιν δύνανται νὰ γείνη, (ἢ ἀλλ' οὔτε πότε ἔγεινεν, οὔτε πότε μέλλει νὰ γείνη ὀρίζεται, ἐπομένως τὸ ὅλον

ἐκφύεται ἀοριστολογικῶς) Ε 461, I 323, Κ 485, Χ 93· γ.) μετ' εὐκτ. μόνον ὅταν προσλάβῃ καὶ τὸ ὑποθ. Εἰ καὶ γείνη ὥς (Ἰδ. τ. λ.) καὶ ὅταν παρεμπέσῃ τὸ ὅτε, ὅτε γίναται ἡ συνήθης ἀοριστολογία· ὁσάκις (Ἰδ. ὅτε Α, 3), ε 383. Ἐν ἀρχῇ μακροτέρων παρομοιώσεων ἢ παραβολῶν μεταχειρίζεται ὁ Ὀμηρ.· τὸν συνδυασμὸν «ὡς ὅτε», περὶ οὗ Ἰδ. ὅτε Α, 1) καὶ 2, 6). Ἐνίοτε χρησιμεύουσιν αἱ τοιαῦται παρομοιωτικαὶ προτάσεις· εἰς ἑκφρασιν βεβαίου τινὸς δυσχυρισμοῦ ἢ εὐχῆς, «εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς· εἴην ἀθάνατος... ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν» ὅπως (εἶνε βέβαιον ὅτι) ἡ ἡμέρα αὕτη φέρει κακὸν εἰς τοὺς Ἀργεῖους, οὕτως (εὐχόμεαι) νὰ εἴμαι ἀθάνατος· κτλ. Θ 541, Ν 828, πρὸς. Χ 348, ε 525 (ἐνθα τὸ «ὡς» εἶνε δυνατὸν νὰ μεταφρασθῇ καὶ ἀσχετῶς πρὸς τὴν προηγούμενην πρότασιν· τὸσον εἶνε βέβαιον ὅτι). 3) ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ ἐπιφωνηματικῇ, δι' οὗ ἐκφράζονται διάφορα ἐπικρατοῦντα αἰσθηματα, οἷον «ὡς· ἄνοον κραδίην ἔγχε· πῶσον ἀνόητον καρδίαν εἶγες! Φ 441, πρὸς. λ 194· ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰαί· οὕτω (κατὰ δυστυχίαν) πάντοτε ἡ μὲν μου συμφορὰ διαδέχεται τὴν ἀλλήν! Τ 290. Ἰσαύτως Φ 273, Ρ 328, γ 496, ρ 449. II) Σύνδεσμοι, 1) χρονικός, «καθὼς·, ἀφ' οὗ, Λατ. ut, πάντοτε ἐπὶ παρελθόντων πραγμάτων, μεθ' ὀριστικῆς, «ὡς ἴδον Ἡρακλῆτον» „καθὼς (ἀφ' οὗ) εἶδον τὸν Ἡφ., Α 600, Π 600· περὶ τοῦ «ὡς—ὡς» Ἰδ. 1. ἡς 2), «ὡς οὖν» Β 321, Γ 21, «ὡς τὰ πρῶτα» Ἰ. Δ. 80. Τὸ ἐν τῇ Φ 871 «ἀτάρ δὲ ὅτε» ἔχεν πάλαι (Μηριόνης) ὡς ἴθουν· ἐρμηνεύουσιν ὁ Σχολ. ζ Φαίσις ἐννοοῦντες ὡς ὑποκείμενον τοῦ «ἴθουν» τὸ «Τεῦκρος»· ἐκράτει ἤδη ἱεκομὸν τὸ βέλος (ὁ Μηριόνης), καθὼς ἐσκόπευσεν (ὁ Τεῦκρος)· ὁ δὲ Οδύσσειος μὴ ἀνεγόμενος· τὴν τραχείαν ταύτην ἐκλείψιν (καθ' ἣν ἀπῆρτετο τοῦλάχιστον ἕως ἡ εἰς· ἀντὶ τοῦ ὥς), διώρθωσεν· ἴθονοι μετ' ἐννοίαν· ἴνα (ὁ αὐτός) σκοπεύσῃ, πρὸς. ε 255. Εἶνε ὅμως ἀμφίβολοι αἱ γραφαί, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ. 2) εἰδικός, (ὡς·), ὅτι, „πῶς“, «ἀγορεύεις ὡς δὲ· λέγεις ὅτι δὴ» ὅεν, Α 140, Η 402, Κ 446, Ο 204 κ. ἄ. πλχ. Τὸ ἐν ε 233 ἐρμηνεύεται· ὅτι οὕτως, διότι, ἀφ' οὗ τόσον. ὡσαύτως καὶ δ 373, ρ 449· «τοῦ μοι κρητήν»· εἰλδωρ, ὡς ἔλθοι ἐκείνος· τὴν ἐπιθυμίαν μου ὥστε (τοῦ) νὰ ἔλθῃ, τὴν εὐχάν μου εἴθε νὰ ἔλθῃ, ρ 243, πρὸς. γ 347, ε 452. 3) τελικός, ἴνα, ὅπως, „διὰ νὰ“, περὶ τῆς συντάξεως τοῦ ὁποίου Ἰδ. ὅπου· ἄ.) μεθ' ὑποτακτ. Α 555, Β 3, 363, ω 360· ἐπεὶ δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ἄν ἢ Κέ, Α 32, (ὅπου σημειώσῃ τὸ ρητορικὸν ὑπερβόλον), Π 84, δ 749, ω 75, 359· β.) μετ' εὐκτ. Β 284, Ψ 361, ἐπεὶ δὲ μετὰ τοῦ Ἄν ἢ Κέ, Τ 332, θ 21, 239, υ 402, ω 352 κ. ἄ. Κατὰ τὸν Ἀμειν τὸ μέριον Ἰδ. μετὰ τοῦ Ἄν ἢ Κέ δὲν εἶνε σύνδεσμος, ἀλλ'

νόθον· ἄλλοι δὲ παραδέχονται τὴν ἐν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις χρῆσιν τοῦ ὥς τε ὥς ἀρχὴν τῆς μετέπειτα συνηθεατέτης συμπερασματικῆς αὐτοῦ σημασίας.—Ἡ 1) σημασ. εἶνε μόνον ποιητικὴ καὶ Ἰωνικὴ.

ἀΤΕΙΛΗ, ἡ, τραῦμα, „πληγὴ, λαβωματιά“, κ 163, ἰδίως δὲ ἡ ἀνοικτὴ πληγὴ καὶ μάλιστα ἡ ἐκ τοῦ πλησίον διὰ τῶν ἀγγεμάχων ὀπλῶν ἐπενεχθεῖσα, πρβλ. οὔτλα (μόνον Δ 140, 149 κεῖται περὶ τραύματος ὑπὸ βέλου· ἐπενεχθέντος) «οὐταμένη ὠτειλή» Ξ 518, Ρ 86 κ. ἀ. πλχ. καὶ ἄνευ τοῦ «οὐταμένη» τ 456, ω 189. (Ἐτυμολογεῖται συνήθως ἐκ τοῦ οὐτάω, καὶ λέγεται Βοιωτικὸς ὁ σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ ἄχρ. οὐτηλή, ὅπερ διστάζει νὰ παραδεχθῇ ὁ Δοιδερλεῖνος· ἀλλὰ δύνανται ἀμφότεραι αἱ λ. νὰ παραχθῶσιν ἐκ τῆς ῥίζ. φοτ, φατ, καὶ ἡ ὠτειλή εἶνε ἀντὶ τοῦ φατειλή, πρβλ. τὸ τοῦ Ἡσυχίου· Γατάλαι=οὐλαί).

ὩΤΟΣ, ὁ, 1) οἶδος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου, Ε 385 ἐξ, ἰδ. Ἐφιάλτης 2) ἀνὴρ Κυλλήνιος, ἐταῖρος τοῦ Μέγητος, Ο 518.

ἈΤΩΕΙΣ, ΕΞΕΛ, ΕΝ, ἐπικ. (οὗς), ἔχων ὦτα ἥγουν λαβὰς, «τρίπους» *Ἰλ. Ψ 264, 513. Ὁ Κούρτιος νομίζει ὅτι ἐν τοῖς χωρίοις τοῦ-

τοῖς τὸ «ὠτῶεντα» ἀνεγινώσκετο «οὐατό-εντα».

αἴΤΟΣ (κατὰ τὸν Βέγκ. ἐν τῇ Β'. αὐτός) Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὁ αὐτός, „ὁ ἴδιος“, Ε 399.

ἄΦΕΛΛΟΝ καὶ ἄΦΕΛΟΝ, ἰδ. ὁφείλα.

ἄΧΡΑΝ, ὠχρίω, γίνομαι ὠχρός, „κίτρι-νίζω“ μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. «ὠχρήσαντα» λ 529 †. Ἐκ τοῦ

ἄΧΡΟΣ, ἡ, ὄχ (κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. ἀντὶ τοῦ ἄχροος ἐκ τοῦ χροά, κυρ. ἄχρους, κατ' ἄλλους δὲ συγγ. πρὸς τὸ χλωρός), ὠχρός, „κίτρινος“, ἰδίως δὲ κίτρινωπός, πρασινοκίτρινος, ἐπὶ τοῦ βατράχου, «ὠχ. δέμας» Βατρ. 81.

ἄΧΡΟΣ, ὁ, ὠχρία, ὠχρίασις, „κίτρινάδα“, ἰδίως τοῦ προσώπου, Γ 35 †.

ἄΨ, ἀπὸς (οη, ὅπωπα) μόνον κατ' αἰτ. ἐν τῇ φρ. «εἰς ὦπα», ὅμμα, ὅψις, πρόσωπον, «εἰς ὦπα ἰδέσθαι» [εἰς ὀφθαλμοὺς ἰδεῖν], βλέπω κατὰ πρόσωπον, χ 405, ψ 407, μετὰ δοτ. «ἔμοιγε... εἰς ὦπα ἰδέσθαι» νὰ μὲ ἰδῇ κατὰ πρόσωπον, Ι 373, καὶ μετὰ γενικῆς «Διός εἰς ὦπα ἰδεσθε» Ο 147, «εἰς ὦπα ἔοικε» „ὁμοιάζει εἰς τὸ πρόσωπον“, Γ 458, πρβλ. α 414.

ὩΨ, Ὡπος, ὁ, οἶός τοῦ Πεισήνορος, πατήρ τῆς Εὐρυκλείας α 429, β 347, υ 148.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ.

- Ἐν λ. Α ς. 22 ἀντί: λέξεως γραπτέον: λέξεων
 * * ἈΓΙΝΕΑ ς. 2 μετὰ τὸ ἄγω προσθετόν: ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομῇ. ἐκ τοῦ ἀρχῶ ἐσχη-
 ματίσθη τὸ „ἀρχινῶ“
 * * ἈΓΝΥΜΙ ς. 7 ἀντί 4) ἐνεργ. γραπτ. Ἐνεργ.
 Μεταξὺ τῶν λ. ἈΓΝΩΣΤΟΣ καὶ ἈΓΟΝΟΣ νὰ παρεντεθῇ: ἈΓΝΗΡΑΙΝΟ=ἈΓΝΗΡΑΙΝΟ, ὅπ. 18.
 Ἡ λ. ἈΘΕΛΟΝ γραπτῆ ἈΘΕΛΟΝ.
 Ἡ * ἈΕΙΚΕΛΑΙΟΣ * ἈΕΙΚΕΛΑΙΟΣ.
 Ἐν * ΑἰΓΙΑΛΟΣ ς. 3 μετὰ τὸ παραλλῆ, προσθ. „γιαλός“,
 * * ΑἰΓΥΠΙΟΣ ἐν τέλει: προσθετόν: Πιθανώτερον δὲ εἶναι ἡ λ. ἑτερος τύπος τοῦ γύψ, 18. λ.
 Αἰγύπτου καὶ γύψ (καὶ τὰς εἰς ταύτην προσθήκας).
 * * ΑἰΤΟΣ ς. 3 γραπτ. „αἰτός“
 Ἡ λ. ΑἰΝΟΜΟΙΡΟΣ γραπτῆ ΑἰΝΟΜΟΡΟΣ.
 Ἐν * ἈΚΜΗ ς. 7 μετὰ τὸ: στιγμὴν προσθ.: ἀνάλογος πρὸς τὴν τῆς καθομιλουμένης „εἶναι εἰς
 τὴν μύτην τῆς βελόνας“.
 * * ἈΛΚΙΩΝ τοὺς τέσσαρας τελευταίους στίχους διόρθωσον ὡς ἐξῆς: Μαρπήσης: διὰ τὴν ὑπὸ
 τοῦ Ἀπόλλωνος γενομένην αὐτῆς ἀρπαγὴν, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας ἡ θυ-
 γάτηρ Κλεοπάτρα ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῆς Ἀλκυόνη.
 * * ἈΝΑΞΑ ς. 2 προσθ. μετὰ τὸ ἄμαξα: „ἀμάξ“,
 * * ἈΝΑΤΡΟΧΑΪ ἐν τέλ. προσθ.: 18. ΤΡΟΧΑΪ.
 * * ἈΝΙΝΑ ς. 2 ἀντί τοῦ: ἡμυνάμην γραπτ. ἡμυνάμην,
 * * ἈΝΦΙΒΑΛΛΑ ς. 27 * * Ὀδυσῆι * Ὀδυσῆι
 * * ἈΝΦΟΤΕΡΟΣ ς. 12 * * νά σου * νά σου
 * * ἈΝΑΒΑΙΝΩ ς. τελευταίῳ ἀντί τοῦ ἐπεβιάσθημεν γραπτ.: μᾶς ἐπεβιάσαν (18. λ.
 ΒΑΙΝΩ ἐν τέλει).
 * * ἈΝΑΣΕΪΟ ἐν τέλ. προσθ.: 18. Κρογέροῦ Περί Διαλέκτων 32, 4, 5 τῆς: Ἑλλ. μεταφρ.
 * * ἈΝΤΗΝΩΡ ς. 14 μετὰ τὸ: Δίκτυς προσθ.: ὁ γράψας τὰ Τρωικά,
 * * ἈΝΤΙΣ ἐν τέλει προσθ. (||. Κατὰ τὸν Meunier ἐν τῷ Annuaire de l'Association pour
 l'encouragement des études Grécques en France τοῦ 1872, σελ. 304,
 ἡ λ. ἄν-τις ἐτυμολογεῖται ἐκ τῆς ἀνὰ χ τεύχω, οἰονεῖ: ἄνω πεποιημένον,
 κατ' ἀναλογίαν τοῦ κατατ-τυξ, ὅπ. 18.).
 * * ἈΝΥΣΙΣ ς. 4 ἀντί τοῦ προκοπή γραπτ. „προκοπή“,
 * * ἈΠΑΪ ς. 1 * * ἐν τέλει * ἐν ἀρχῇ
 * * ἈΠΟΔΙΕΜΑΙ ἐν τέλει ἀντί τοῦ ἑΞΑΠΟΔΙΕΜΑΙ γρπ. ἑΞΑΠΟΔΙΟΜΑΙ.
 * * ἈΠΟΔΙΣΜΑΝ ς. 1 ἀντί τοῦ „γλύφω“ γρπ. „γλείφω“, καὶ ς. 3 γλείψουν
 Ἡ * ἈΠΑΛΛΗΞΕΙΣ γρπ. ἈΠΟΛΛΗΞΕΙΣ
 Ἐν * ἈΡΑΡΙΣΚΟ στήλ. β'. ς. 7 ἀντί τοῦ ταιριάζω γρπ. ἑτερίαζω καὶ ς. 46 ἐτερίαζεν
 * * ἈΡΓΟΣ ς. 2 γρπ. „Ἄργος“,
 * * ἈΡΚΤΟΣ ς. 1 ἀντί τοῦ ἀρκουῶ γρπ. ἀρκούδα
 * * ἈΡΜΟΖΩ ς. 3 * * ταιριάζω * ἑτερίαζω
 * * ἈΣΦΟΔΕΛΟΣ στήλ. β'. ς. 9 ἀντί τοῦ σπερδοῦκλα γρπ. σπερδοῦκλα
 * * 4. ΑἶΩ ς. 2 ἀντί τοῦ: „ἀναύω (ἢ καὶ „ἀνάβω“) γρπ. μόνον: „ἀνάβω“,
 * * ἈΨΟΡΟΣ ς. 4 μετὰ τὸ: ὄρνυμι προσθ. || ἀντί τοῦ κακοφώνου ἄψ-ορσ-ος, ὅπως τὸ συνώ-
 νυμον παλίν-ορσ-ος, πρβλ. θάρρος ἀντί τοῦ θάρσος
 * * ΒΑΣΚΕ ς. 12 μετὰ τὸ (||. προσθετόν: Διὰ τί ὄχι; πρβλ. περὶ τῆς θέσεως τοῦ παρακε-
 λευσματικῆς 101 τὸ Ὀμηρικὸν * εἶπ' ἄγε μοι * = ἄγε ἡ 101 εἰπέ μοι.—
 * * ΒΙΗ ἐν τέλ. προσθ. (||. Ἐν τῇ καθομ. ἡ „βία“=σπουδή).
 Ἡ ΒΛΕΠΩ γραπτ. ΒΛΕΠΩ
 Ἐν * ΓΑΛΗΝΗ ς. 2 μετὰ τὸ γαλήνη προσθ. „καλοσύνη“,
 * * ΓΑΥΡΩ ς. 3 μετὰ τὸ τύπον: προσθ. „γαυρώω, γαυριάζω“
 * * ΓΕΛΑΩ στήλ. β'. ς. 8 ἀντί τοῦ καρδοῦλα γρπ. καρδοῦλα
 * * ΓΕΛΟΙΑ ς. 1 μετὰ τὸ γελᾶω προσθ. (||. παράγωγος ἐκ τοῦ „γέλοισιν“, πληθ. „γέ-
 λοισι, τοῦ ἐν τῇ καθομ. μόνον περισσυνέντος).
 * * ΓΕΝΕΪ ς. 2 ἀντί τοῦ: γενῆ γρπ. κατὰ συνίζησιν.
 * * ΓΗΘΟΣΙΝΟΣ ς. 5 ἀντί τοῦ: ὕψον γρπ. οἶον.

- Ἐν λ. ΓΑΨΗ ς. 3 ἀντὶ τοῦ κοῦκλα γρπτ. κοῦκλα
 „ „ ΓΟΜΦΟΣ ς. 3 μετὰ τὸ γόμφος προσθ. (ὀρθότερον „γόφος“).
 „ „ ΓΨΝ ἐν τέλ. προσθ. (||. παρὰ τοῖς Αἰγαιοπελαγίταις ἀκούεται λ. „ἀγχιούπας“, ἥτις
 πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μεσολαβῶν τύπος μεταξὺ τοῦ γύψ καὶ αἰγυπιάς).
 „ „ ΔΕΑΤ ς. 9 μετὰ τὸ δοάζομαι προσθ.: ἢ δοκάζομαι καὶ μετὰ τὸ: ὅπ. ἴδε τὸ: ἐν τοῖς
 ἀρχαιοτέροις λεξικοῖς
 „ „ ΔΕΕΛΟΣ ἐν τέλ. προσθ. ||. Ὁ δὲ Δύντζερος ἐκλαμβάνει ἐν τῇ προκειμένῳ χωρίῳ τὸ „δέε-
 λον“ ὡς οὐσιαστ. παράγωγον ἐκ τῆς ρίζ. δε ἢ δεε, ἐξ ἧς δεσμός ἀντὶ τοῦ
 δέσελον σημ. ἐπομ. κατ' αὐτὸν φάκελον, „δεμάτι“.
 „ „ ΔΕΙΜΑΙΝΟ ἐν τέλ. προσθ.: μετ' αἰτ. „κράτος“ Γ. Έρμ. 407, ὡς ἔγραψε κατὰ τὴν διόρ-
 θωσιν τοῦ Έ. Στεφάνου ὁ Βαουμ. ἀντὶ τοῦ συνήθους θαυμαίνω.
 „ „ 4. ΔΕΪΝ ἐν τέλ. προσθ. (||. Ἡ καθομ. διέσωσε τὸ ρ. τοῦτο μόνον ἐν συνθέσει: „ἀνα-
 δεύω“=ἀνακατώνω, καὶ παρὰ τοῖς νῦν Ἀθηναίοις „σουδεύω“, ὃ ἐ. συν-
 δεύω=ἀνακατώνω, μεταφορ. ῥαδιουργῶ, ἐξ αὐ καὶ „σουδευτής“ καὶ „σου-
 δεύτρα“).
 „ „ ΔΟΥΛΗ ς. 2 ἀντὶ τοῦ δοῦλα γρπτ. δοῦλα
 „ „ ΔΡΑΓΜΑ ς. 3 „ „ φοῦκτα „ φοῦκτα.
 „ „ ΔΥΝΑΜΙΣ ς. 4 „ „ δύναμις „ δύναμη ὡσαύτως καὶ πᾶν ἄλλο εἰς -ις ὄνομα
 περισθῆν ἐν τῇ καθομιλ. μετετράπη εἰς πρωτόκλιτον εἰς—η.
 „ „ ΔΥΣΗΛΕΤΗΣ ς. 4 ἀντὶ τοῦ Ἄμεϊς γρπτ. Δύντζερος, καὶ ἐν τέλ. προσθ.: Ὁ δὲ Ἄμεϊς
 ἐκ τοῦ δυα καὶ ἀλέγω, οἰοεῖ: βαρύνωντις, κακομέριμος.
 „ „ 4. ΔΥΩ ς. 2 μετὰ τὸ ἔδω, προσθ.: γ'. πλ. ἔδω ἀντὶ τοῦ: ἔδωσαν Δ 222, Δ 263.
 Μεταξὺ τῆς λ. ΔΥΩΔΕΚΑ καὶ τῶν προηγουμένων προσθ.: 2 Δῖα, ἴδ. Δῖο.
 Ἐν λ. ΕἰΔΕΙΘΥΙΑΙ ς. 6 μετὰ τὸ: Π 187 προσθ.: καὶ Γ. Ἀπ. 97 ἐξ.
 „ „ ΕΚΑΤΟΝ ς. 4 ἀντὶ τοῦ: φοραῖς γρπτ. φοραῖς
 „ „ ΕΛΠΙΣ ς. 4 μετὰ τὸ ἐλπῖς προσθ. „ἐλπίδα“
 „ „ ΕΝΑΝΤΑ ς. 4 μετὰ τὸ ἀπέναντι, προσθ. „ἀγνάντια“,
 „ „ ΕΝΑΝΤΙΟΣ ς. 7 μετὰ τὸ κατὰ πρόσωπον, προσθ. „ἀγνάντια“,
 „ „ ΕΝΑΡΙΘΜΙΟΣ ς. 11 ἀντὶ τοῦ: Θαρσίτην γραπτ. Θερσίτην
 Ἡ „ ΕΞ-ΕΙΝΕ γρπτ. ἔξεϊνε.
 „ „ ΕΞΕΙΜΙ „ ΕΞΕΙΜΙ.
 Ἐν „ ΕΠΑΙΝΕΩ ἐν τέλ. προσθ. (||. Τῆς καθομιλ. τὸ „(ἐ)παινῶ“ ἔχει τὴν σημ. τοῦ ἐγκω-
 μιᾶζω).
 „ „ ΕΠΙΣΤΡΟΝ ς. 3 ἀντὶ τοῦ: περιφερείας. γρπτ.: περιφερείας (ἄνευ στίξεως).
 „ „ ΕΠΟΣ ς. τελευτ. ἀντὶ τοῦ: ἢ λ. καὶ γρπτ. ἢ λ. „λόγος“,
 „ „ ΕΡΙΖΩ ς. 11 μετὰ τὸ „παρὰβγαίνω“ προσθ.: καὶ διαλεκτικῶς „συνε(ο)ρίζομαι“,
 „ „ ΕΡΕΗ στῆλ. 6'. ς. 4, ἀντὶ τοῦ: ὁρσιαις γρπτ.: ὁρσιαις
 „ „ ΕΣΠΕΡΟΣ ς. 4 μετὰ τὸ ἐσπέρα προσθ. „βραδεία“, καὶ „ἐσπέρα“ (μόνον ἐν τῇ εὐχῇ
 „καλὴ σπέρα“)
 „ „ ΕΤΟΣ ἐν τέλ. προσθ.: Σώζεται προσέτι καὶ ἐν τῇ εὐχῇ „εἰς ἔτη πολλά, εἰς πολλά ἔτη“,
 ὅπερ προφ. καὶ „εἰς πολλά τῇ“.
 Μεταξὺ τῶν λ. ΕΥΠΡΙΜΝΟΣ καὶ ΕΥΠΡΙΓΟΣ προσθ.: ΕΥΠΤΙΚΤΟΣ, ἴδ. ΕΥΤΙΚΤΟΣ.
 Ἐν λ. ΕΥΤΙΚΤΟΣ ς. 4 μετὰ τὸ 123 προσθ.: (ἐνθα ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. ἐξ εἰκασίας καὶ ὁ Ἄμεϊς
 γράφουσιν: εὐπτυκτον, ὃ ἐ. καλῶς συμπτυσσόμενην, ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου).
 „ „ ΕΧΙΝΑΙ ς. 24 ἀντὶ τοῦ Ὁξείαις γρπτ. Ὁξείαις
 „ „ ΕΩΣ στῆλ. 6'. ς. τελευτ. ἀντὶ τοῦ μαρτυρεῖ γρπτ. ἐπιμαρτυρεῖ
 „ „ ΖΕΠ ς. 2 διαγραφτέον τὸ „ζένω“
 „ „ ΖΥΓΟΝ ς. 3 μετὰ τὸ ζυγός, προσθ. „ζυγός“
 „ „ ΖΗΛΩΤΡΙΑ ς. 10 ἀντὶ τοῦ: συχαρίκια γραπτ.: συχαρίκια.
 „ „ ΗΚΑ ς. 4 ἀντὶ τοῦ: σιγά γραπτ. „σιγᾶ“
 „ „ ΗΛΛΕΚΟ ς. 3 ἀντὶ τοῦ: μελισσῶν γραπτ.: μοιῶν.
 „ „ ΟΡΙΟΝ ἐν τέλ. προσθ.: (||. Ἐν Ἀττικῇ λέγεται „θρόος“ φωτόν τι τῶδες μὲν, ἀλλὰ
 διάφορον τοῦ βρούλου, φύλλα ἔχον κοπτερά· ἕτερον αὐτοῦ εἶδος „μαχα-
 ρίτης“).
 „ „ ΟΙΟΝ ς. 5 ἀντὶ τοῦ: Σπέργγελος γραπτ.: Σπρέγγελος
 „ „ ΙΗΜΙ στῆλ. 6'. ς. 9 ἀντὶ τοῦ: ἐκ τοῦ ἀορ. 6'. ἢ φρ. γραπτ.: καὶ ὁ ἀορ. 6'. ἐν τῇ φρ.
 „ „ ΙΜΕΪΡΑ ἐν τέλ. προσθ.: (||. Ἐν Μεσολογίῳ λέγεται, καὶ ὁ ἤκουσα, ὃ μέσ. τύπος τῆς λ.
 ταύτης ἠμωσθῶν παρεμφερούμενης „μελρομαι“=ἐπιθυμῶ).

- Ἐν λ. **ΚΑΚΌΣ** ζ. 6 ἀντί τοῦ: παραμεμορφωμένος ὑπὸ τοῦ θαλασσίου ὕδατος γραπτ. **κακὼς** ἔχων ὑπὸ τοῦ θαλασσίου ὕδατος, „θαλασσωμένος“.
- » » **ΚΑΤΑΪΤΥΣ** ζ. 4 ἀντί τοῦ περικεφαλαία γραπτ. λιτή περικεφαλαία
- » » **ΚΑΤΑΡΑΟΜΑΙ** ζ. 4 μετὰ τὸ „καταρῶμαι“ προσθ.: (προφ. καταριουμαι)
- » » **ΒΕΙΘΕΝ** ζ. 5 μετὰ τὸ „ἀπέκει“ προσθ.: „ἀπ’ ἐκεῖθε“
- » » **ΚΕΛΑΔΕΩ** ζ. 3 μετὰ τὸ ἐπικελαδέω προσθ.: (||. Ἐν τῇ καθομιλ. τὸ „κελαδῶ“, ὅπ. προφ. καὶ „κελαγδῶ“, λέγεται μόνον ἐπὶ τῆς ψόδης τῶν πτηνῶν).
- » » **ΚΙΡΝῶ** ἐν τέλει προσθ.: (||. Ἡ καθομιλ. ἐφύλαξε μὲν τὸν τύπον „κίρνῶ“ (προφ. κερνῶ), μετέβαλε δὲ ὅπως οὖν τὴν σημασίαν: ἐγγέω, δίδω νά πῃ τις).
- » » **ΚΟΛΟΣ** ζ. 4 ἀντί τοῦ κολοβός γραπτ. „κολοβός“.
- » » **ΚΟΠΤΩ** ζ. 9 ἀντί τοῦ ἑίππος γραπτ. ἑίππου;
- » » **ΚΡΑΝΕΙΑ** ζ. 4 ἀντί τοῦ „κρανιά“ γραπτ. „κρανειά“ ἢ „κρανειά“
- » » **ΚΥΑΝΟΣ** ζ. 8 ἀντί τοῦ: χαλκούχου ἢ γραπτ.: χαλκίου ἡγουν
- » » **ΚΥΣΤΙΣ** ζ. 2 ἀντί τοῦ φοῦσκα γραπτ. φοῦσκα
- » » **ΛΑΡΟΣ** ἐν τέλει προσθ.: (||. Ἡ λ. ἐσώθη ἐν τῇ καθομιλ. „γλαρός“, ὅσον ἐν τῇ δημοτικῇ ἄσμαι „Μαῦρα γλαρά μου μάτια κτλ.“).
- » » **ΛΕΥΚΟΛΕΝΟΣ** ζ. 2 μετὰ τὸ ἔχουσα προσθ.: λευκόπηχος,
- » » **ΛΗΝΟΣ** ζ. 4 ἀντί τοῦ γούρνα γραπτ. γούρνα, καὶ ἐν τέλει προσθ.: (||. Ἐν τῇ καθομιλ. ὁ „ληνός“ μετέβαλεν ὅπως οὖν χρῆσιν, σημαίνων τὸ ἄλλως λεγόμενον „πατητήρι“, ὅπου πατοῦνται τὰ σταφύλια)
- » » **ΛΥΣΙΣ** ζ. 5 ἀντί τοῦ = λύτρωμα γραπτ. ἐκλύτρωμα
- » » **ΜΑΚΡΟΣ** ζ. 14 ἀντί τοῦ „μακρυά“ γραπτ. „μακριά“, ὁ δ.
- » » **ΜΑΡΤΥΡΟΣ** ζ. 2 μετὰ τὸ μάρτυς προσθ.: „μάρτυρας“, αἰτ. πληθ. „τοὺς μαρτύρους“
- » » **ΜΑΧΗ** ζ. 14 μετὰ τὸ „μάχη“ προσθ.: καὶ ἰδίως σημ. τὸ πάθος τὸ μετὰ τὴν ἐρίδα, ὅθεν καὶ „μάχομαι“ τινά=ἔχω πάθος κατὰ τινος
- » » **ΜΕΛΕΤῶ** ἐν τέλει προσθ.: (||. Τῆς καθομιλ. τὸ „μελετῶ“ σημ.: ἔχω κατὰ νοῦν, (συχνά) διανοοῦμαι).
- » » **ΜΗΡΟΣ** ζ. 4 ἀντί τοῦ κωλοῦρι γραπτ. κωλομέρι
- » » **ΜΟΛΟΒΡΟΣ** ἐν τέλει προσθ.: Περὶ δὲ τῆς καταλήξεως βρός προβλ. τὴν λ. **ΝΕΒΡΟΣ**.
- » » **ΜΥΘΟΣ** ἐν τέλει προσθ.: (||. Ἡ λ. „μῦθος“ σώζεται καὶ ἐν τῇ καθομιλ. εἰς τὴν σημ. παροιμία, ἔτι δὲ καὶ ἐν τῇ μεγεθυντικῇ „μῦθάρος“, Πρωτοδικου Ἰδιωτικά, σελ. 48).
- » » **ΝΕΜΩ** ζ. 12 μετὰ τὸ νομεύω προσθ.: Τσακωνικῶς „νέμου“,
- » » **ΝΥΜΦΙΟΣ** ζ. 3 μετὰ τὸ νεόγαμος προσθ.: νεόνυμφος,
- Ἡ » **ΟΡΟΟΚΡΑΙΡΟΣ** γραπτ. ὀροόκραιρος.
- Ἐν » **ΠΙΠΤΩ** στήλ. 6'. ζ. τελευταίῳ ἀντί τοῦ: Βορεᾶς γραπτ.: Βορεάς
- » » **ΠΛΟΚΑΜΟΣ** ζ. 2 ἀντί τοῦ πλεξούδα γραπτ. πλεξούδα
- » » **ΠΟΡΦΥΡΑ** ζ. 16 ἀντί τοῦ φαρφούρι γραπτ. φαρφούρι
- » » **ΠΤΩΧΟΣ** ἐν τέλει προσθ.: (||. Ἐν τῇ καθομιλ. „πτωχός“, ὅπ. προφ. φτωχός, ἔχει ἐκτενεστέραν σημ.=πένης).
- » » **ΡῶΝ** ἐν τέλει προσθ. "Ὁδ. (||. Ἐν τῇ καθομιλ. „ῥουπ-άκι“ (ῥωπ-άκιον) λέγεται εἰδός τι δρυὸς μαλακοφύλλου, καὶ πληθ. „ῥουπάκια“ ταύτης τῆς δρυὸς αἱ θάμνοι, οἱ ὀρθίως ἀναβλαστάνοντες καὶ εἰς πλέγματα χρήσιμοι. Μήπως λοιπὸν οἱ Ὀμηρικοὶ «ῥῶπες» δὲν εἶνε ἀορίστως θάμνοι ἢ κλάδοι, ὅπως ἐκ τῆς ἐτομολογίας πιθανολογεῖται—ῥῶπ=ῥαπ, χρυσό-ῥαπς (ἴδ. τ. λ.), ῥάβδος—ἀλλ’ ὠρισμένου φυτοῦ θάμνοι καὶ μάλιστα τοῦ εἰρημένου εἶδους τῆς δρυὸς, καὶ ὅχι, ὡς λέγει ὁ Ἡσύχιος «ἢ εἶδος λόγου», ἴδ. κ 106.
- » » **ΣΚΩ** ἐν τέλει προσθ. (||. Ὁ σκῶψ κατὰ τὸν Erhard ἐν τῇ Fauna der Cycladen σελ. 44 ζ. 57 λέγεται τὴν σήμερον „κλῶσος“).
- » » **ΣΤΑΧΥΣ** ζ. 4 ἀντί τοῦ „στάχυ“ γραπτ. „στάχι“
- » » **ΣΤΕΙΝΟΣ** ζ. 2 ἀντί τοῦ στενοῦρα γραπτ. στενοῦρα
- » » **ΤΑΡΑΤΤΩ** ζ. 6 μετὰ τὸ συνταράσσω προσθ.: „ταράζω“
- » » **ΤΑΦΡΟΣ** ζ. 4 μετὰ τὸ „χανδάκι“ προσθ.: „τράφος“,
- » » **ΤΕΙΧΙΖΩ** ζ. 4 μετὰ τὸ: ὀχυρῶ προσθ. „τειχίζω“
- » » **ΣΑΛΚΟΣ** στήλ. 6'. ζ. 16 ἀντί τοῦ: συγκεκραμένον γραπτ.: συγκεκραμένον

ΠΙΝΑΞ

τῶν λέξεων τῆς καθομιλουμένης τῶν πρὸς Ὅμηρικὰς ταυτιζομένων
ἢ συγγενῶν καὶ τῶν ἐν παρόδῳ ἐτυμολογούμενων.

ἀγανός

ἀπαλός

ἀγανός	ἐν λ.	ἀγανός	ἀλέθω	ἐν λ.	καταλέω
ἀγαπητός	»	ἀγαπητός	ἄλειμμα	»	ἄλειψαρ, ἀλοιφή
ἀγαπῶ	»	ἀγαπάω	ἄλετρι	»	ἄροτρον
ἄγγελος	»	ἄγγελος	ἀληθεύω	»	ἀλητεύω
ἀγελάω	»	ἀγελάτος	(ἀ)λεκάτη	»	ἡλεκάτη
ἀγέλαστος	»	ἀγέλαστος	ἀλοιφή	»	ἀλοιφή
ἀγιούπας	»	γύψ (προσθ.)	ἄλλοπρόσαλλος	»	ἄλλοπρόσαλλος
ἀγκάθι	»	ἄκανθα	ἄλλος	»	ἄλλος
ἀγκαλιά	»	ἄγκαλος	ἀλουσουδερός	»	ἀλοσύδνη
ἀγκαλίτσα	»	ἄγκαλῖς	ἀλόχτερας	»	ἀλέκτωρ
ἀγκίστρι	»	ἄγκιστρον	ἀλυκτῶ	»	ὕλακτέω
ἀγκούλα	»	ἀγκύλος	ἀλῶνι	»	ἀλῶη
ἄγκωνας	»	ἀγκών	ἄμαξι	»	ἄμαξα
ἀγκωνή	»	»	ἄμασχάλη	»	μασχάλη
ἀγναντεύω	»	ἀντιῶ	ἄμάχη	»	μάχη
ἀγνάντια	»	ἄντα, ἐναντίος, ἔναντα	ἀμέτρητος	»	ἀμέτρητος
ἄγνος	»	ἄγνος	ἄμμή	»	εἰμή
ἀγριάδα	»	ἄγρωστις	ἄμμόνι	»	ἄκμων
ἀγρίμι	»	ἄγριος	ἄμμος	»	ψάμμος, ψάμθος
ἄγριος	»	»	ἄμμουδις	»	ψάμαθος
ἀδονάκι	»	δόναξ	ἄμοιριά	»	ἄμμορίη
ἀδράχτω	»	δράττομαι	ἄμοιρος	»	ἄμμορος
ἄε, ἄετε	»	ἄγε, ἄγετε	ἄμπέλι	»	ἄμπελος
ἄῶ (ρήματ. εἰς ἄῶ)	»	ἀγαπάῶ	ἄναθα	»	ἄναντα
ἀθάλη	»	αἰθαλόεις	ἀναβαίνω	»	ἀναβαίνω, ἀναπλέω
ἀθάνατος	»	ἀθάνατος	ἀνάγκη	»	ἀνάγκη
ἄθαπτος	»	ἄθαπτος	ἀναδεύω	»	1. δεύω (καὶ προσθ.), καταδεύω
ἀθει(ε)	»	ἡθεῖος			
ἀθειά	»	»	ἀνάρμεγος	»	ἀνήμελκτος
Ἄθωνας	»	Ἄθως	ἄνδρας	»	ἀνήρ
Ἀΐγινα	»	Αἶγινα	ἀνεμοπόδας	»	ἀελλόπους
αἶμα	»	αἶμα	ἄνεμος	»	ἄνεμος
Αἶνος	»	Αἶνος	ἀνήγατος	»	νηγάτος
ἄκερδος	»	νηκερδής	Ἀθήνα	»	Ἀθῆναι
ἀκήδευτος	»	ἀκήδευτος	ἄνιπτος	»	ἄνιπτος
ἄκλαυτος	»	ἄκλαυτος	ἀνοηταίνω	»	ἀφραίνω
ἄκληρος	»	ἄκληρος	ἀνοίγω	»	ἀνοίγνυμι
ἄκουστός	»	ἄκουστός	ἄνοστος	»	ἄνοστος
ἄκούω	»	ἄκούω	ἄντερον	»	ἔντερον
ἄκράτος	»	ἄκρητος	ἀντικρά	»	ἀντικρῦ
ἄκρη	»	ἄκρη	ἀντικρῦ	»	ἀντικρῦ
ἄκρια	»	ἄκρις	ἀντίς	»	ἀντί
ἄκριδα	»	ἄκρις	Ἀξιά	»	Νάξος
ἄκτιδα	»	ἄκτις	ἄξινη	»	ἄξινη
Ἄλασσόνα	»	Ὀλοσσῶν	ἄξιος	»	ἄξιος
ἄλάτι	»	ἔλς	ἄξονι(ν)	»	ἄξων
ἄλαφρός	»	ἐλαφρός	ἀπάγιο	»	σκέπος
ἄλαφρύς	»	»	ἀπαλός	»	ἀπαλός

ἀπαρθένος	ἐν λ.	παρθένος
ἀπάρορος	»	ἀπήωρος, παρήορος
ἀπέκει	»	κατέθεν
ἀπεκεῖθε	»	»
ἄπιστος	»	ἄπιστος
ἀπλώνω	»	ἀπλόω
ἀπό(-θεν)	»	ἀπό(-θεν)
ἀποδαρμένη	»	βαρέω
ἀπολείπω	»	ἀπολείπω
ἀπολύνω	»	ἀπολύω
ἀπό μικροῦθε	»	θεν
ἀπό παιδιόθεν	»	»
ἀππαλέ (Τσακ.)	»	ὀμφαλός
ἄπτω (ἄφτω)	»	ἔπτω
ἄραιός	»	ἄραιός
ἄραχνιά	»	ἄράχνιον
ἄργος	»	ἄργος
ἄργυρός	»	ἄργυρος
Ἄρετοῦσα	»	Ἀρέθουσα
ἄριστερός	»	ἄριστερός
ἄρκοῦδα	»	ἄρκτος
ἄρμαθιά	»	ὄρμαθός
ἄρμεγός	»	σκαφίς
ἄρμέγω	»	ἁμέλγω
ἄρμενα	»	ἀραρίσκω
ἄρμενίζω	»	ἀραρίσκω
ἄρμη	»	ἄλμη
ἄρμυρῆκε	»	μυρίκη
ἄρμυρός	»	ἄλμυρός
ἄρνι	»	(ἄρην)
ἄρνομα	»	ἀρνέομαι
ἄρπάζω	»	ἄρπάζω
ἄρπαχτός	»	ἄρπαλέος
ἄρπάχτρα	»	Ἄρπυια
ἄρσενικός	»	ἄρσην
ἄρτος	»	ἄρτος
ἄρτόνω	»	ἄρτόνω
ἄρφανός	»	ὄρφανός
ἄρχή	»	ἄρχή
ἀρχίζω	»	ἄρχω
ἀρχινῶ	»	ἀγινέω (προσθ.)
ἀρχιούμαι	»	ὀρχέομαι
ἄσθεστος	»	ἄσθεστος
ἄσχος	»	ἄσχος
ἄσπαρτος	»	ἄσπαρτος
ἄσπερδουκλας	»	ἄσφοδελός
ἄσταχι	»	ἄσταχυς
ἄστέρι	»	ἄστήρ
ἄστραπή	»	ἄστεροπή
ἄστράπτω	»	ἄστράπτω
ἄστρον	»	ἄστρον
ἄστεροπή	»	ἄστεροπή
ἄτός	»	αὐτός
ἄτρύητος	»	ἄτρύγετος
ἄτσιδα	»	κτίδεος
ἄτσιδένιος	»	»
αὐγή	»	αὐγή
εὐλάκα	»	(ὥλες)

αὐλή	ἐν λ.	αὐλή
αὔρα	»	αὔρη
αὐράκου (Τσακ.)	»	(ἀπαυράω)
αὐριον	»	αὐριον
αὐτί	»	οὐς
αὐτοῦθε	»	αὐτόθεν
αὐτοῦ	»	αὐτοῦ
ἄφαλός	»	ὀμφαλός
ἄφαντος	»	ἄφαντος
ἄφρίζω	»	ἄφρέω
ἄφρός	»	ἄφρός
ἄχλαδιᾶ	»	ἄχερδος
ἄχνη	»	ἄχνη, χνός
ἄχινός	»	ἔχτιναι
ἄχολογῶ	»	ἡχέω
ἄχος	»	ἡχή
ἄχω	»	ἡχέω
ἄψά	»	αἰψα
ἄψός	»	αἰψα
βάζω	»	βάζω
βάζω	»	βάλλω
βάθος	»	βάθος
βαθρακός	»	βάτραχος
βαθός	»	βαθός
βαίνω	»	βάλλω
βαλανίδι	»	βαλανός
βάλιος	»	Βαλίας
βάλλω	»	βάλλω
βάνω	»	»
βαρειαναστενάζω	»	βαρυστενάζων
βαρθακός	»	βάτραχος
βάρος	»	βάρος
βαρός	»	βαρύς
βαρῶ	»	βαρέω
βαστώ	»	βαστάζω
βάτος	»	βάτος
βάφω	»	βάπτω
βγάζω	»	ἐκβάλλω
βγάλλω	»	»
βελανίδι	»	βάλανος
βέλασμα	»	βληχή
βελόνα	»	βελόνη
βία	»	βίη
βιάζω	»	βιάζω
βίος	»	βίος, βίωτος
Βίτυλο	»	Οἰτύλος
βλαβερός	»	βλαβερός
βλάβομαι	»	βλάβομαι
βλάβω	»	βλάβομαι, βλάπτω
βλέπω	»	βλέπω
βλησκούνε	»	γλήχων
βοή	»	βοή
βοῖδι	»	βοῦς
βολά	»	βολή
βορεάς	»	βορέας
βόσκω	»	βόσκω
βου-	»	βου-

βουβάλι	ἐν λ.	λίκνον
βουβι	»	βοῦς
βοῖζω	»	βοάω
βουκολία	»	βουκολίη
βουκολιό	»	»
βουκόλος	»	βουκόλος
βουλή	»	βουλή
βουλιόμαι	»	βουλεύω, βούλομαι
βρέ	»	βροτός
ῥρίζω	»	ὑδρίζω
ῥρισιά	»	»
βροντάω, ῥ	»	βροντάω
βροντή	»	βροντή
βρουχιόμαι	»	βρυχάομαι
βρυάω	»	βρύω
βρώση	»	βρώσις
βύδρα	»	ὑδρος
βυζάνω	»	ἐκμυζάω
βυζαίνω	»	»
βύθος	α	βυθός
βφδι	»	βοῦς
βφδινός	»	βόειος
γαῖμα	»	αἶμα
γάλα	»	γάλα
γαλίδα	»	γαλήη
γαλίτσα	»	»
γαμβρός	»	γαμβρός
γάμος	»	γάμος
γανώνω	»	γανόω
γαυξιά	»	γηρύω
γαρύζω	»	»
γαστέρα	»	γάστρη
γάστρα	»	»
γαυάθα	»	γαυλός
γαυριάζω	»	γαυρώω (προσθ.)
γαυρώνω	»	»
γδαρτός	»	δρατός
γδέρνω	»	δέρω, ἐκδέρω
γδυμένος	»	γυμνός
γδύνω	»	ἐκδύνω, ἐκδύω
γεία	»	εἰ δ' ἄγε
γείτονας	»	γείτων
γέλοια	»	γελοιάω (προσθ.) γέλως
γελῶ	»	γελάω
γενεά	»	γενεή
γένεια	»	γένειον, γενειάς
γένος	»	γένος
γεράκι	»	ἱρηξ
γεράνιος	»	ἡεροειδής
γερανός	»	γέρανος
γέροντας	»	γεραίος, γέρων
γερόντισσος	»	»
γέρος	»	»
γεύω	»	γεύω
γεφυρι	»	γέφυρα
γῆ (μαύρη)	»	γατα (μέλαινα)
γῆράζω	»	γῆράσκω

γιάλος	ἐν λ.	αἰγιαλός
γίδα	»	αἴξ
γιερός	»	ὑγής
γίνομαι	»	γίγνομαι
γλαῦω	»	λάσκω
γλήγορα	»	ἐγρηγορόων
γλαρός	»	λαρός (προσθ.)
γλήγορος	»	ἐγρηγορόων
γληφονάκι	»	γλήχων
γλιστερός	»	λισσός
γλιστρῶ	»	ὀλισθαίνω
γλυκός	»	γλυκύς
γλώσσα	»	γλῶσσα
γλωσσίδι	»	γλωχίς
γνέθω	»	νέω
γνεύω	»	νεύω
γνώρα	»	γνώριμος
γόζομαι	»	γοάω
γοητός	»	γόςος
γού	»	»
γόνατον	»	γόνο
Γοργόνα	»	Γοργώ
γούβα	»	γύαλον, σκύφος,
γούπατος	»	σκούφος
γούφος	»	γόμφος
γρηά	»	γρατα, γρηῖς
γρήγορα	»	ἐγρηγορόων
γρήγορος	»	»
γυμνός	»	γυμνός
γυμνώνω	»	γυμνόω
γυναίκα	»	γυνή
γυναικήσις	»	γυναικίος
γυρτός	»	γυρός
γώζομαι	»	γοάω
δά	»	δή
δαγκάνω	»	δάκνω
δαδι	»	δαῖς
δαίμονας	»	δαίμων
δαίμονισμένος	»	δαίμονιος
δάκρυ	»	δάκρυ, δάκρυον
δάκρυα (πνίγομαι· τὰ)	»	δακρυπλώνων
δακρύζω	»	δακρύω
δάκτυλος	»	δάκτυλος
δακώνω	»	δάκνω
δαμάζω	»	δαμάζω
Δαμοκό	»	Θαυμακίη
δασύς	»	δασύς
Δαύλια	»	Δαυλίας
δαυλόξυλον	»	δαλός
δαυλός	»	»
δέ	»	δή
δετλι	»	δείτελος, δειλη
δειλινός	»	δείτελος, δειλη
δειλχνω	»	δείκνυμι
δέκα	»	δέκα
δέμα	»	δέσμα, δεσμός
δένδρον	»	δένδρον

δένω	ἐν λ.	4. δέω
δεξιός	»	δεξιός
δερμάτι	»	δέρμα
δευτερον	»	δευτερος
δευτερος	»	»
δέχομαι	»	δέχομαι
Δήλαις	»	Δήλος
δημογέρων	»	δημογέρων
διάκος	»	διάκτορος
διαλέγω	»	διαλέγομαι
δίδω	»	δίδωμι
δικαιος	»	δικαιος
δίσκος	»	δίσκος
δίχτη	»	δίκτηον
δίψα	»	δίψα
διψάω -ω	»	διψάω
διώκω	»	διώκω
δοκάρει	»	δοκός
δόλωμα	»	δόλος
δοιάκι	»	οἷηξ
δόντι	»	δόδος
δοξάρι	»	τόξον
δόσι (πλθ. δόσια)	»	δόσις
δούλα	»	δούλη
δράκος	»	δράκων
δραπέτι	»	τραπέω
δρένιος	»	δρύινος
δρομμή	»	δράγμα
δρόμος	»	δρόμος
δρούμας	»	δρύπτω
δρόμαις	»	»
δρύμη	»	»
δύναμη	»	δύναμις
δύνομαι	»	δύναμαι
δυχατέρω	»	δυγάτηρ
δυώ	»	δύο
δῶμα	»	δῶμα
Δωμοκῶ	»	Θαυμακίη
δῶρον	»	δῶρον
ἔ	»	ἦ
ἐδθαίνω	»	ἐκθαίνω
ἔτα	»	εἰδ' ἄγε
εἶδωλον	»	εἶδωλον
εἶκοσι	»	εἶκοσι
εἵμαι	»	εἵμι
εἰς	»	εἰς
ἐκατόν	»	ἐκατόν
ἐκεῖνος	»	ἐκεῖνος
ἐκειός	»	»
ἔλα	»	ἐλαύνω, ἐλάω
ἔλυμπος	»	ἔλυμπος
ἐλαιά	»	ἐλαίη
ἐλαιήσιος	»	ἐλαίνεος
ἔλατος	»	ἐλάτη
ἐλάφι	»	ἐλαφος
ἐλεύθερος	»	ἐλεύθερος
ἐλπιδῶ	»	ἐλπία

(ἐ)μθαίνω	ἐν λ.	ἐμθαίνω
(ἐ)μπήγω	»	ἐμπήγνυμι
ἕνας	»	εἷς
ἕνδεκα	»	ἕνδεκα
(ἐ)νδύνω	»	ἐνδύνω, ἐνδύω
ἐνενηντα	»	ἐνενηκοντα
ἐννέα	»	ἐννέα
ἐντρέπομαι	»	ἐντροπαλίζομαι
ἐντροπαλός	»	»
ἐντροπή	»	»
ἐξαγορεύω	»	ἐξαγορεύω
ἐξαπατῶ	»	ἐξαπατάω
ἐξαφνα	»	ἐξαίφνης
ἐξήντα	»	ἐξήκοντα
ἔξω	»	ἔξω
ἐοράκα (Τσακ.)	»	ὁράω
(ἐ)παινῶ	»	ἐπαινέω (προσθ.)
ἐπινίξα	»	πυκινός
ἐπτά	»	ἐπτὰ
ἐργατα	»	ἐργον
ἐργατάρις	»	»
ἐργον	»	»
ἐρημος	»	ἐρήμος
ἐρινός (ὀρνός)	»	ἐρινεός
(ἐ)ρωτῶ	»	ἐρωτάω
ἐσπέρα	»	ἔσπερος (προσθ.)
ἐτοιμάζω	»	ἐτοιμάζω
ἐτοιμος	»	ἐτοιμός
ἔτος (ἐφέτος)	»	ἔτος (προσθ.)
ἐτύπησε	»	προτύπτω
εὐρίσχω	»	εὐρίσχω
ἐφαγα	»	ΦΑΓ
ἐχθές	»	χθές
ἐχθρα	»	ἐχθρος
ἐχθρός	»	ἐχθρός
ἐχω	»	ἔχω
ἐψές	»	ὀψέ
ζαβολιά	»	ζα—
ζάβολος	»	»
ζάκος	»	»
ζειά	»	ζειά
ζεματῶ	»	ζέω
ζευγάρι	»	ζεῦγος
ζεύγω	»	ζεύγνυμι
ζεύλα	π	ζεύγλη
ζήλεια	»	ζηλοσύνη
ζηλειάρις	»	ζηλήμων
ζηλεύω	»	ζηλώω
ζητεύω	»	ζητεύω
ζυγολοῦρι	»	ζυγοδεσμον
ζυγός	»	ζυγός
ζῶ	»	ζῶω
ζωνάρι	»	ζωστήρ
ζώνη	»	ζώνη
ζωντανός	»	ζωός
ζώνω	»	ζώνωμι

ἥλιος	ἐν λ.	ἡέλιος
ἡμέρα	»	ἡμαρ
ἡμερος	»	ἡμερος
ἡπατα	»	ἡπαρ
θαλάμει(ον)	»	θαλάμη
θάλασσα	»	θάλασσαν
θαλασσινός	»	θαλασσινός
θαμβάδα	»	θάμβος
θαμβός	»	»
θαμβώνω	»	»
θάμμα	»	θαῦμα
θαμμάζομαι	»	θαυμάζω
θαμμάζω	»	θαῦμα
θεάζομαι	»	θαύομαι
θεάμα	»	θαῦμα
θεαμάζω	»	»
θεαμαίνομαι	»	θαῦμα, θαυμαίνω
θεαμαίνω	»	θαυμαίνω
θειάφι	»	θεῖον
θειάφω	»	θειόω
ῥετος	»	ῥετος
θέλω	»	ἐθέλω
θεμέλια	»	θεμελίαι
θεμέλιον	»	θέμεθλα
θεός	»	θεός
θεοφοδούμενος	»	θεουδής
Θερικό	»	Θορικός
θεριό	»	θηρίον
θέρος	»	θέρος
θηλυκός	»	θηλυς
θημωνιά	»	θημῶν
ῥάρα	»	ἀνδρακίη
θρέφω	»	τρέφω
θρονί	»	θρόνος
θρύμμα	»	τρύφος
θρύος	»	θρόνον (προσθ.)
θυγάτερ	»	θυγάτηρ
θυμός	»	θυμός
θυμώνω	»	θυμόω
ιατρός	»	ιατρός
ιδρώνω	»	ιδρώς
ἴδρω	»	»
ἴδρωτας	»	»
ἴσα	»	ἴσος
ἴσιος, ἴσια, ἴσιο	»	ἔτιση
ἴσκιος	»	σκιά
ἴτεά	»	ἰτέη
ἴτσι(ον)	»	ἴον
καθαρός	»	καθαρός
καθίζω	»	καθίζω
κάθομαι	»	κάθημαι
καίγω	»	καίω
καινούργιος	»	καινός
καινούργος	»	»
κακανίζω	»	καγχαλάω

κα(ρ)καριάζω	ἐν λ.	καρκαίρω
κα(ρ)καρώνω	»	καρκαίρω
κακοενδυμένος	»	κακοεῖμων
κακομητέρα	»	δυσμήτηρ
κακός	»	κακός
Κακοσουλι	»	Κακοῖλιος
καλαμιά	»	καλάμη
καλάμι	»	κάλαμος
καλαμίθρα	»	Καλαμίνθιος
κάλλος	»	κάλλος
καλός	»	καλός
κολοστευγόμενος	»	στεῦμαι
καλύθα	»	καλύθη
καλῶ	»	καλέω
καματερά	»	καματηρός
καματερή (βροχή)	»	»
καματερόν	»	»
καμύζω	»	καταμύω
κάμνω	»	κάμνω
κάνιστρον	»	κάναστρον καὶ κένεον
καπινός	»	πυκινός
καπνός	»	καπνός
καπρί	»	κάπρος
καρπός	»	καρπός
καρύδι	»	κάρυον
Κάρυστος	»	Κάρυστος
Κάσος	»	Κάσος
κατά (γῆς)	»	κατά
καταιβατόν	»	καταιβατός
καταιβαίνω	»	»
καταμύζω	»	καταμύω
καταντικρύ	»	καταντικρύ
καταπατῶ	»	καταπατέω
καταριοῦμαι	»	καταράομαι
καταρῶμαι	»	καταράομαι (προσθ.)
κατσούφα	»	κατηφέη
κατσουφιάζω	»	κατηφέω
κατσουφιασμένος	»	κατηφής
κάτω	»	κάτω
καῦσις (καύση, κάψα)	»	καῦμα
κέδρινος	»	κέδρινος
κέδρος	»	κέδρος
κελαδῶ, κελαϊδῶ	»	κελαδέω (προσθ.)
κέντρον	»	κέντρον
κεντῶ	»	κεντέω
κεραμιδᾶς	»	κεραμεύς
κεραμιδένιος	»	κεραμήσιος
κέρατον	»	κέρας
κερδαίνω	»	κερδαίνω
κερδίζω	»	»
κέρδος	»	κέρδος
κερί	»	κηρός
κερνῶ	»	κερνάω (προσθ.)
κεφαλή	»	κεφαλή
κεφάλι	»	»
Κεφαλλωνιά	»	Κεφαλλήνη
Κεφαλλονίτης	»	»
κηκίδι	»	κηκίω

κήρα	ἐν λ.	Κήρ
κήρα (καὶ μόρα)	»	θάνατος
κηρί	»	κηρός
κηρήθρα	»	κηρίον
κιθάρα	»	κιθαρὶς
κίνδυνος	»	κίνδυνος
κινῶ	»	κινέω
κιρκινέσι	»	κίρκος
κισσός	»	κισσός
κλαίγω	»	κλαίω
κλαίω	»	»
κλάμμα	»	κλαυθμός
κλάυμα	»	»
κλειδί	»	κληρίς
κλείνω	»	κληρίω
κλείω	»	»
κλέπτῃς	»	κλέπτῃς
κλέπτω	»	κλέπτω
κληθόνας	»	κλεηδών
κληθρι	»	κληθρος
κλωθογυρίζω	»	κλωτοπέυω
κνέφι	»	κνέφας
κνήθω	»	κνάω
κνισάρι	»	κνίσση
κοιμίζω	»	κοιμάω
κοίτομαι	»	κεῖμαι
κολοβός	»	κόλος
κολοβώνω	»	κολούω
κολοκύθι	»	κολοκύνθη
κολώνα	»	κολώνη
κοντάρι	»	κοντός
κοπριά	»	κόπρος
κοπρίζω	»	κοπρέω
κόπτω	»	κόπτω
κοράχι	»	κορώνη
Κορακόπετρα	»	Κόρακος πέτρα
κόρδα	»	χορδή
κόρη	»	κούρη
κορίτσι	»	»
κορμί	»	κορμός
κορφή	»	κορυφή
Κοτρού	»	Κύτωρος
κοχλάκι	»	χερμάδιον
κοχλῖος	»	κοχλίας
κουθάρι	»	κύμβαχος
κουδέλι	»	»
κουκοῦτσι	»	κόκκος
κουλλός	»	κυλλοποδίων
κουλλογέρις	»	»
κουμβαρᾶς	»	κύμβαχος
κουμμάρι	»	»
κουνοῦπι	»	κώνωψ
κουνῶ	»	κινέω
κούπα	»	κύπελλον, σκύφος
κουπί	»	κώπη
κουρεύω	»	καίρω
κουρεύομαι	»	»
(νῆ κουρεύεσαι)	»	»

Κοῦρκος	ἐν λ.	Κῶρκοος
κουρτάλι	»	κρόταλον
κουρταλῶ	»	»
κουρούνα	»	κορώνη
κουτάλα	»	κοτύλη
κουτί	»	»
κράμπη	»	κράμβη
κραμπολάχανα	»	»
κρανεία	»	κράνεια
κρανένιος	»	κρανένιος
κρασί	»	κεράννυμι
κρατούνα	»	κάρη
κρέας	»	κρέας
κρειάς	»	»
κρεμῶ (τὸ κεφάλι)	»	ἀποκρεμάννομι
κρεμῶ	»	κρεμάννυμι
κρέμομαι	»	»
κρεμνῶ	»	»
κρημνός	»	κρημνός
Κρήτη	»	Κρήτη
κριάρι	»	κρίος
κριθάρι	»	κριθή
κρικέλλι	»	κρίκος
κρόκος	»	κρόκος
κρομύδι	»	κρόμμυον
κροντήρι	»	κρατήρ
κροταλίζω	»	κροταλίζω
κρουστάλλι	»	κρύσταλλος
κρουτάλι	»	κρόταλον
κρουταλίζω	»	κροταλίζω
κρύθω	»	κρύπτω
κρύος	»	κρυόεις
κρυφός	»	κρυπτός
κτῆμα	»	κτῆμα
κτύπος	»	κτύπος
κτυπῶ	»	κτυπέω
κυβερνῶ	»	κυβερνάω
κύμα	»	κύμα
κυνηγός	»	κυνηγέτης
Κῦνο	»	Κῦνος
κυπαρισσένιος	»	κυπαρίσσειος
κυπαρίσσι	»	κυπαρίσσιος
κύπερι	»	κύπειρος
Κύπρος	»	Κύπρος
Κύτρος	»	Κύτωρος
Κῶς	»	Κῶς
λαγός	»	λαγώς
λαγγόνι	»	λαγών
ῥαδί	»	ῥαῖον
λαμμός	»	λαμμός
λάινας	»	ἐλαίνεος
(ῥαϊό)φυτον	»	φυτόν
λακῶ	»	λάσχω
λαλακιάζω	»	»
ῥαμνί	»	ῥλακάτη
ῥάμνω	»	ἐλαύνω, ἐλάω
λαμπρός	»	λαμπρός

λάπα	ἐν λ.	λαπάρη
λαπάρα	»	λαπάρη
λαχαίνω	»	λαγχάνω
ἴλαφι	»	ἐλαφος
λεθέτι	»	λέθης
λεθιάδι	»	λειψών
λεοντάρι	»	λέων
λεπτός	»	λεπτός
λευκαίνω	»	λευκαίνω
λευκός	»	λευκός
Ἰεψίνα	»	Ἰελευσίν
Ἀήμιος	»	Ἀήμιος
ληνός	»	ληνός (προσθ.)
λίγγισ, τά	»	λικριτής
Λιθάδα	»	λιθάς
λιθάρι	»	λίθος
Ἰλικώνα	»	Ἰλικών
λίμα	»	λίμος
Διμδρο	»	Ἰκαρος
λιμίωνας	»	λιμήν
λίμνη	»	λίμνη
λινάρι	»	λίνον
Λίνδος	»	Λίνδος
λιχητηρή	»	λικμητήρ
λικμίζω	»	λικμάω
λόδι	»	λοδός
λόγος	»	λόγος
λόγγος	»	λόγμη
λουδί	»	λοδός
λουδίδι	»	»
λούζω	»	λούω
λουλουδι	»	λείριον
λουπάζω	»	λωφάω
λουτρόν	»	λουτρόν
λουφάζω	»	λωφάω
λοχεύω	»	λόγχη
λυγαρεά	»	λύγος
λύγκα	»	λύγξ
λυγόνα	»	λύγος
λύκος	»	λύκος
λύνω	»	λύω
λύρα	»	λύρη
λύσσα	»	λύσσα
λυχνάρι	»	λύχνος
λύχνος	»	»
λώδα	»	λώδη
λωδιασμένος	»	»
λωδός	»	»
μαθαίνω	»	μανθάνω
μάζα	»	μάζα
μακαρίζω	»	μακαρίζω
μάκος	»	μήκων
μακρά	»	μακρός (προσθ.)
μακριά	»	»
μακρός	»	»
μαλακός	»	μαλακός
Μαλειάς	»	Μάλεια

μανίζω	ἐν λ.	μηνίω
μάνισμα	»	μηνιθμός
Μαραθών	»	Μαραθών
μαραίνω	»	μαραίνω
μάρμαρον	»	μάρμαρος
μάρτυρας	»	μάρτυρος (προσθ.)
μαρτυρία	»	μαρτυρή
μαχαίρι	»	μάχαιρα
μάχομαι	»	μάχη (προσθ.)
μεγάλος	»	μέγας
μελανιάζω	»	μελαίνω
μελάνος	»	μέλας
Μελάνυθρος	»	μελάνυθρος
μέλεος	»	μελίη
μέλει (ἀπρ.)	»	μέλω
μελετώ	»	μελετάω (προσθ.)
μέλι	»	μέλι
μέλλει (ἀπρόσ.)	»	μέλλω
μελιός	»	μελή
μέλισσα	»	μέλισσα
Μενδερέ-Σού	»	Σκάμανδρος
μένω	»	μένω, μίμνω
μεράδα	»	ήμερίς
μερμερία	»	μερμηρίζω
μερμίδι	»	μέρμης
μέση	»	μέσος
μεστός	»	μεστός
μετάνοια	»	μετάνοια
μετάνοιμα	»	»
μέτρον	»	μέτρον
μετρῶ	»	μετρέω
μηλεά	»	μηλέη
μηλον	»	μήλον
μήνας	»	μήν
μηνύω	»	μηνύω
μηρί	»	μηρίον, μηρός
μητροιά	»	μητρική
μηχανεύομαι	»	μηχανέομαι
μικρός	»	μικρός, σμικρός
μισθός	»	μισθός
μιτός	»	ήμιστος
μιτάρι	»	μίτος
μμάτι	»	όμμα
μνήμα	»	μνήμα
μοτρα	»	μοτρα
μολίδι	»	μόλιθος
μολόχα	»	μαλάχη
μονάχος	»	μόνος
μονήμερος	»	μονοήμερος
μονήμερον	»	»
μόνος	»	μόνος
μόρικος	»	μορόεις
μουγκρίζω	»	μυκάομαι
μουρμουρίζω	»	μορμύρω
μουχάνι	»	φύσα
μυαλός	»	μυελός
μύγα	»	μύτα
μῦθος	»	μῦθος (προσθ.)

μνημοῦρι	ἐν λ.	ἡρίον
μύλος	»	μύλη
μ(υ)νίζω	»	μύνη
μυρίκι	»	μυρίκη
μύριοι	»	μύριος
μυρολογῶ	»	μύρομαι
μυρχιά	»	μυρίκη
ναί	»	ναί
νάπα	»	νάπη
νάπος	»	»
νεᾶτα	»	νεάτος
νειάμα	»	νειός
νειρομαι	»	ἡμείρομαι (προσθ.)
νέμα	»	νήμα
νέμου (Τσακ.)	»	νέμω
νεόδαρτος	»	νεόδαρτος
νεόλουστος	»	νεόλουτος
νέος	»	νέος
νεός	»	»
νεότη	»	νεότης
Νεράιδα	»	Νηρηίς
νερόν	»	Νηρεύς
νερούλος	»	νύρηλος
νησί	»	νήσος
νηστικός	»	νήστις
νίθω	»	νίζω
Νικαριά	»	Ίκαρος
νικῶ	»	νικάω
Νιό	»	Ίκαρος
νομία (Τσακ.)	»	νομεύς
νόστιμος	»	νόστιμος
νοτία	»	νοτίς
νοτιά	»	»
νότιος	»	νότιος
Νότος	»	Νότος
νύφη	»	νύμφη
νύχι	»	δνυξ
νύχτα	»	νύξ
νυχτερίδα	»	νυκτερίς
νῶμος	»	ῶμος
Ξ, ξε-	»	ἐκ
Ξαίνω	»	Ξαίνω
Ξανθός	»	Ξανθός
Ξαπερνῶ	»	ἐκπεράω
Ξελακίζω	»	λάσκω
Ξελέχι	»	ἐλεγχος
Ξένος	»	Ξεῖνος
Ξεπερνῶ	»	ἐκπεράω
Ξεπέφτω	»	ἐκπίπτω
Ξερός	»	Ξερός
Ξεῤῥυπιζω	»	ρύπος
Ξεσπάνω	»	ἐκσπῶ
Ξεσπῶ	»	»
Ξετινάζω	»	ἐκτινάσσω
Ξεφεύγω	»	ἐκφεύγω
Ξεφύω	»	ἐκπύω

Ξηραίνω	ἐν λ.	Ξηραίνω
Ξιφτέρι	»	ῶκυπέτης
Ξύλινος	»	ξύλινος
Ξύλον	»	ξύλον
Ξύνω	»	Ξέω, Ξύω
Ξυράφι	»	Ξυρόν
ὀγδώντα	»	ὀγδώνοντα
ὀγκίνα (Τσακ.)	»	ὀγκος
ὀλίγος	»	ὀλίγος
ὀμοιος	»	ὀμοτος
ὀμπλή	»	ὀπλή
ὀμώνω	»	ὀμνυμι
ὀνομα	»	ὀνομα
ὀνομάζω	»	ἀνομάζω
ὀνοματίζω	»	»
ὄνειρον	»	ὄνειρος
ὀπόθεν	»	ὀπόθεν
ὀπότε	»	ὀπότε
ὄπου	»	ὄπου
ὀπτός (ὀφτός)	»	ὀπτός
ὀπως	»	ὀπως
ὀργυιά	»	ὀργυια
ὀρθιος	»	ὀρθιος
ὀρθός	»	ὀρθός
ὄρκος	»	ὄρκος
ὄρκος	»	ἔλκος
ὄρνεον	»	ὄρνεον
ὄρνιθα	»	ὄρνις
ὄρνιθι	»	»
ὄρω (Τσακ.)	»	ὀράω
ὀρφανός	»	ὀρφανός
ὄσος	»	ὄσος
ὀυγρός	»	ὕγρός
οὐρά	»	οὐρίαχος
οὐρανός	»	οὐρανός
οὐριά	»	οὐρίαχος
ὄχθος	»	ὄχθη
ὄχτος	»	»
ὄψερός	»	εἰδάλιμος
ὀψές	»	ὀψέ
ὀψη	»	ὀψις
ὀψιμος	»	ὀψιμος
παγίδα	»	παγίς
παγωνιά	»	πηγυλῖς
παιδί	»	παῖς
παιδιος	»	παιδνός
παίζω	»	παίζω
παλαίβω	»	παλαίω
παλαιός	»	παλαιός
πάλιν	»	πάλιν
πανί	»	πηνίον
παντοῦ	»	πάντη
παππας	»	πάππας
παπατρέχω	»	παπατρέχω
παρδαλός	»	παρδαλή
παρθένα	»	παρθένος

Πάρος	ἐν λ.	Πάρος
πασπάλῃ	»	παιπαλοῖς
πασπαλίζω	»	παλάσσω
πασπατεῦω	»	ψηλαφᾶω
πατέρας	»	πατήρ
Πάτινος	»	πυκινός
πάτος	»	πάτος
Πάφος	»	Πάφος
πάχνη	»	πάχνη
παχνί	»	φάτνη
πάχος	»	πάχος
παχύς	»	παχύς
πεζός	»	πεζός
πεθερός	»	πενθερός
πειῖνα	»	πείνη
πεινῶ	»	πεινάω
πειράζω	»	πειράζω
πέλαγος	»	πέλαγος
πελεκῶ	»	πελεκᾶω
πενήντα	»	πεντήκοντα
πέντε	»	πέντε
πεπόνι	»	πέπων
πέρα	»	πέρην
περιχύνω	»	περιχέω
περκνός	»	περκνός
Περκούτα	»	Περκώτη
περνῶ	»	περάω
περονιάζω	»	περονάω
πέταλον	»	πέταλον
πετεινός	»	πετεηνός
πετούμενος	»	πέτομαι
πέτρα	»	πέτρα
πετῶ	»	πέτομαι
πέυκα	»	πέυκη
πεῦκος	»	»
πέφτω	»	πίπτω
πηγή	»	πηγή
πήγουλη	»	πηγυλῆς
πηδῶ	»	πηδάω
πήζω	»	πήγνυμι
πηλός	»	πηλός
πηννίν (Κύπ.)	»	πηνίον
πιθάρι	»	πίθος
πικρός	»	πικρός
πινάκα	»	πίναξ
πινάκι	»	»
πίνω	»	πίνω
ποτόν	»	ποτόν
πίσσα	»	πίσσα
πιστός	»	πιστός
πλάτανος	»	πλατάνιστος
πλάτος	»	πλάτος
πλατύς	»	πλατύς
πλαντάζω	»	συμπλαταγέω
πλέγω	»	πλέω
πλεκτός	»	πλεκτός
πλέκω	»	πλέκω
πλέκω	»	πλέω

πλεμμόνι	ἐν λ.	πνεύμων
πλεξίδα	»	πλόκαμος
πλεξούδα	»	»
πλευρόν	»	πλευρόν
πληγή	»	πληγή
πληθος	»	πληθος
πλημύρα	»	πλημυρίς
πλοκαμός	»	πλόκαμος
πλούσιος	»	πλούσιος
πλοῦτος	»	πλούτος
πλύνω	»	πλύνω
πλώρη	»	πρώρη
πνίγω	»	πνίγω
ποδᾶρι	»	πούς
ποδένω, ομαι	»	ὑποδέω
πόδημα	»	ὑπόδημα
πόδι	»	πούς
ποδόχι	»	προδοκή
πόθεν	»	πόθεν
πόθος	»	πόθος
ποκάρι	»	πόκος
πόλεμος	»	πόλεμος
πολεμῶ	»	πολεμίζω
πολύς	»	πολύς
πόνος	»	πόνος
πόρος	»	πόρος
πορφύρα	»	πορφύρεος
ποτάμι	»	ποταμός
πότε	»	πότε
ποῦ	»	ποῦ
πουλάρι	»	πῶλος
πουλῶ	»	πωλέω
πούμα	»	πῶμα
πουρνό	»	πρώιος
πρασιά	»	πρασίη
πράσον	»	πράσσον
περκνός	»	περκνός
πρεσβεία	»	πρεσβήιον
πρήσκω	»	πρήθω
πρίν	»	πρίν
προίκα	»	προίξ
προικιό	»	»
πρόσωπον	»	πρόσωπον
πρόφασις	»	πρόφασις
πρυμάτσα	»	πρυμνήσιος
πρύμνη	»	πρύμνη
πρυμνήσιος	»	πρυμνήσιος
πρωί	»	πρωί
πρώτος	»	πρώτος
πυκνός	»	πυκνός
πυξένιος	»	πύξινος
πύξινος	»	»
πύργος	»	πύργος
πυρκαϊά	»	πυρκαϊή
πωπῶ	»	πόποι
πῶς	»	πῶς
ραβδί	»	ράβδος

ραϊζω	ἐν λ.	ραίω
ραίνω	»	ραίνω
ραπάνι	»	ραφάνη
ραφή	»	ραφίς
ράπτω	»	ράπτω
ράχη	»	ράχης
ρεδίθι	»	ερέδινθος
ρεπάνι	»	ραφάνη
ρεπίδι	»	ρίψ
ρεύομαι	»	ερεύομαι
ρίζα	»	ρίζα
ρίζωνω	»	ρίζω
ροάνη	»	ροδάνη
ροδιά	»	ροιά
ρόδον	»	ρόδον
ροπίδι	»	ρίψ
ρούγα	»	ρήξ
ρύπος	»	ρύπος
ρωβολάω	»	ρώομαι

σαγολαίθα	»	λαῖφος
Σαμοθράκη	»	Σάμος
Σάμος	»	»
σάν (ώσαν)	»	ώς, ώσει
σάνδαλον	»	σάνδαλον
σανίδα	»	σανίς
σανίδι	»	»
σαπίζω	»	σήπω
Σαραντάπορον	»	ἐπτάπορος
σάρκα	»	σάρξ
σαρμανίτσα	»	λίκνον
σθένω	»	σθέννυμι
σθ(ι)λάθα	»	σπιλάς
σθύνω	»	σθέννυμι
σθωλος	»	βώλος
σθαίνω	»	εισθαίνω
σειγάει	»	σείω
σειγισμός	»	»
σείομαι	»	»
σειοῦμαι	»	»
σειρά	»	σειρή
σειρύτιον	»	»
σέλινον	»	σέλινον
σέπομαι	»	σήπω
σέρνω	»	σύρω
σέσκλον	»	σεῦτλον
σέσκουλον	»	»
σεῦκλον	»	»
σεύκουλον	»	»
σημαδεύω	»	σημαίνω
σημάδι	»	σημα
σήμερα	»	σήμερον
σιγῆ	»	σιγή
σίδερο	»	σίδηρος
σιλ(ι)δώνω	»	στίλδω
σινίκι (γρ. σοινίκι)	»	χοῖνιξ
Σίπουλι-θάγ	»	Σίπυλος
σιτάρι	»	σῖτος

σιωπή	ἐν λ.	σιωπή
σακολαίθα	»	λαῖφος
σάκαρα	»	ἐσχάρη
Σκαρδαμούλα	»	Καρδαμύλη
σκαρί	»	ἐσχάρη
σκαρμός	»	σκαλμός
Σκάρπαθος	»	Κάρπαθος
σκαφίδι	»	σκαφίς
σκάπτω	»	σκάπτω
σκέλι	»	σκέλος
σκεπάζω	»	σκεπάω
σκεπάρνι	»	σκεπαργνον
σκέπος	»	σκέπας
σκιάζω	»	σκιάζω
σκληθρος	»	κληθρος
σκόνη	»	κόνις
σκονίζω	»	κονίω
σκοπός	»	σκοπός
σκοτάδι	»	σκότος
σκοτιδί	»	»
σκοτώνω	»	»
σκούζω	»	σκύζομαι
σκουλήκι	»	σκούληξ
σκούτι	»	σκῦτος
σκούφος	»	σκύφος
σκύβω	»	κύπτω
σκυλίτερος	»	κύντερος
σκυλάκι	»	σκύλαξ
Σκυρος	»	Σκυρος
σκύπτω	»	κύπτω
σιμίγω	»	μίγνυμι, μίσγω
Σμύρνη	»	Σμύρνη
σνίγι(ον)	»	ινίον
σουδευτής	»	δεύω (προσθ.), ἐπιδεύω
σουδεύτρα	»	»
σουδεύω	»	δεύω, ἐπιδεύω ἢ κατα- δεύω
σουδόο	»	σύνδυο
σουσαμένιος	»	σησαμόεις
σπάζω	»	σπάω
σπάνω	»	»
σπαράσσω	»	ἀσπαίρω
σπάργανον	»	σπάργανον
σπαργώνω	»	σφαραγέομαι
σπαρταρῶ	»	ἀσπαίρω
σπάρτον	»	σπάρτον
σπέρμα	»	σπέρμα
σπηληά (ὄρθ.-αιά)	»	σπέος
Σπήληος (ὄρθ.-αιος.)	»	»
σπίθα	»	σπινθήρ
σπ(ι)λάθα	»	σπιλάς
σπ(ι)λάθα	»	σπιλάς
σπῶ	»	σπάω
στάδαρον	»	σταυρός
σταβάρι	»	»
στάζω	»	στάζω
σταινῶ	»	ἴστημι
σταμινάρι	»	σταμίν

σταυάρι	ἐν λ.	σταυρός
σταυάρον	»	»
στάνη	»	σταθμός
στάφνη	»	στάθμη
σταφνίζω	»	»
σταφύλι	»	σταφυλή
στάχι	»	ἄσταχυς, στάχυς
στειλιάρι	»	στειλειόν
στείρα	»	στείρη
στέκομαι	»	ἵστημι
στέκω	»	»
στέλλω	»	στέλλω
στέλνω	»	»
στενάζω	»	στένω
στένος	»	στέινος
στερεός	»	στερεός
στέρπα	»	στείρη
στέρφα	»	»
στέφανα	»	στέφανος
στέφάνι	»	στέφανη
στεφανώνω	»	στεφανώω
στήθος	»	στήθος
στημόνι	»	στήμων
ἴστιά	»	ἰστίη
στοιχειό	»	στοιχειόν
στόμα	»	στόμα
Στοῦρα	»	Στύρα
στραδός	»	στρεβλός
στραγγίζω	»	στρεύγομαι
στραγγουλιζω	»	»
στρειμμένος	»	στρεπτός
στρεφογυρίζω	»	στρεφεινέω
στρέφω	»	στρέφω
στρομπός	»	στρομβός και τροπός
στροπός	»	τροπός
στρούκλος	»	οἶστρος
στρούμπος	»	στρομβός
στρώνω	»	στρώννυμι ἢ στρώννυμι
σύ	»	σύ
σύγνεφον	»	νέφος
συκεά	»	συκή
σῦκον	»	σῦκον
συκῶτι	»	ἥπαρ
Σύμη	»	Σύμη
συνάζω	»	συνάγω
συνδύω	»	σύνδυο
συνεμπάζομαι	»	ἐμπάζομαι
συνε(ο)ρίζομαι	»	ἐρίζω
συνήθεια	»	συνήθεια
συντρεῖς	»	σύντρεις
συρρικτώνω	»	ρικνός
σφάζω	»	σφάζω
σφενδόνα	»	σφενδόνη
σπερδοῦκλα	»	ἀσφοδελός
σπέρδοουκλας	»	ἀσφοδελός
σπερδοῦκλι	»	»
σφήκα	»	σφήξ
σφίγγω	»	σφίγγω

σφονδύλι	ἐν λ.	σφονδύλιος
σφουγγάρι	»	σπόγγος
σφράζω	»	φράζω
σφῦρα	»	σφῦρα
σφυρί	»	»
σχίζα	»	σχίζα
σχίζω	»	σχίζω
σχοινί	»	σχοῖνος
σωπάζω	»	σιωπάω
σωπαίνω	»	»
σωτρόπι	»	τρόπις
τάλαρος	»	τάλαρος
ταλυφός	»	ἀταλός
τανύζω	»	τανύω
ταράζω	»	ταράσσω (προσθ.)
τάταξ	»	τέττα
τειγίζω	»	τειγίζω (προσθ.)
τειχίον	»	τειχίον
τέλος	»	τέλος
τεντώνω	»	τείνω
τέσσαρες	»	τέσσαρες
τέτοιος	»	τοιούτος
τέχνη	»	τέχνη
τζιτζικας	»	τέττιξ
τηρῶ	»	τηρέω
τί (=διά τί)	»	τίς
τιμή	»	τιμή
τίμιος	»	τίμιος
τινάζω	»	τινάσσω
τοῖχος	»	τοῖχος
τόνος	»	ἐπίτονος
τόσος	»	τόσος
τότε	»	τότε
τότες	»	»
τουλούπα	»	τολύπη
τούμπα	»	τύμβος
τούμπανον	»	τύμπανον
τουρτουρίζω	»	Τάρταρος
τοῦτος	»	οὔτος
τραγί	»	τράγος
τράγος	»	»
τραπέζι	»	τράπεζα
τραπέτι	»	τραπέω
τράφος	»	τάφος (προσθ.)
ταχηλιά	»	τράχηλος
τραχύς	»	τρηχύς
τρεῖς	»	τρεῖς
τρέμω	»	τρέμω
τρέφω	»	τρέφω
τρέχω	»	τρέχω
τριάντα	»	τριήκοντα
τρ(ι)ακόσιοι	»	τριηκόσιοι
τρίβω	»	τρίβω
τρίζω	»	τρίζω
Τρίκαλα	»	Τρίκη
τρίχα	»	θρίξ
τρομάζω, -ομαι	»	τρομέω

τρόμος	ἐν λ.	τρόμος
τροπίδι	»	τρόπις
τροπικτήρα	»	τροπός
τροχός	»	τροχός
τρύγος	»	τρύγη
τρυγῶ	»	τρυγάω
τρυπάνι	»	τρύπανον
τρυπῶ	»	τρυπάω
τρυφερός	»	τρυφερός
τρώγω	»	τρώγω
τσιρίζω	»	τριζῶ, τρύζω
τσούμπα	»	τύμβος
τυρί	»	τυρός
τυφλός	»	τυφλός
τυχαίνω	»	τυγχάνω
τύχη	»	τύχη
ὕγιός	»	υἱός
ὕποσχες(η)	»	ὕποσχες
ὕποφερτός	»	συμπερτός
ὑστερα	»	ὑστερος
ὑστερος	»	»
ὑστερώτερος	»	»
ὑφαίνω	»	ὕφαίνω
ὑφαντός	»	ὕφαντός
φαρμάκι	»	φάρμακον
φαρφοῦρι	»	πορφύρω
φέγγω	»	φέγγος
φέρνω	»	φέρω
φέρτε	»	φέρτε
φεύγω	»	φεύγω
Φήθα	»	Θήθη
φθειρω	»	φθείρω
φίδι	»	ὄφις
φίλος	»	φίλος
φλέθα	»	φλέψ
φλόγα	»	φλόξ
φλούδα	»	φλοιός
φλουδι	»	»
φοβίζω	»	φοβέω
Φονιά	»	Φένεος
φονεάς	»	φονεύς
φονικό	»	φόνος, φονή
φορῶ	»	φορέω
φορτιό	»	φόρτος
φόρτωμα	»	»
φράζω	»	φράσσω
φρύδι	»	ὄφρυς
φρώστομα	»	φρέαρ
φρώχειλον	»	»
φαρνίζομαι	»	πταίρω
φτελεά	»	πτελέα
φτέρνα	»	πτέρνη
φτερό	»	πτερόν
φτεροῦγι	»	πτέρυξ
φτυάρι	»	πτύον
φτύνω	»	πτύω

φτῶ	ἐν λ.	πτῶ
φτωχός	»	πτωχός
φύκι	»	φύκος
φυλακή	»	φυλακή
φύλακας	»	φύλαξ
φυλάγω	»	φυλάσσω
φύλλον	»	φύλλον
φυσερών	»	φύσα
φυσούνα	»	»
φυσούνη	»	»
φυσῶ	»	φυσάω
φυτάνι	»	φυτόν
φύτειά	»	φυταλιή
φώκα	»	φώκη
Φώκαια	»	Φώκαια
Φώκαις	»	»
φώκια	»	φώκη
φωνάζω	»	φωνάζω
φωνή	»	φωνή
φῶς	»	φῶς
χαίρομαι	»	χαίρω
χαλάζι	»	χάλαζα
χαλινάρι	»	χαλινός
χαλκεάς	»	χαλκεύς
χάλκωμα	»	χαλκός
χάλω	»	χάλαω
χάλνω	»	»
χαμηλός	»	χθαμαλός
χάμου	»	χαμαί
χάνω	»	χάσκω
χαρά	»	χάρμα
χαραμίδα	»	χηραμός
χάρη	»	χάρις
χάσκω	»	χάσκω
χάφτω (κάπτω)	»	ἀποκαπύω
χαχανίζω	»	καγχαλάω
χέλι	»	χέιλος
χειμώνας	»	χέιμα, χειμών
χειρότερος	»	χειρότερος
χέλι	»	ἐγχελὺς
χελιδόνα, -όνι	»	χελιδών
χελώνα	»	χέλυς, χελώνη
χέρι	»	χείρ
χερονίψιμον	»	χέρνιψ
χέρσο	»	χέρσος
χηλαμός	»	χηραμός
χῆνος	»	χῆν
χῆνα	»	»
χῆρα	»	χήρη
χηρεύω	»	χηρεύω
χθεσινός	»	χθιζός
χίλιοι	»	χίλιοι
χίονι	»	χίων
Χίος	»	Χίος
χιούτη (και χαίτη)	»	χαίτη
χλιμιντριζω	»	χρεμετίζω
χλωρός	»	χλωρός

(ἀ)᾽χνάρι	ἐν λ.	᾽χνος
χνοῦδι	»	χνός
χοιρινός	»	χοίρεας
χοῖτρος	»	χοῖτρος
χολή	»	χόλος
χολιάζω	»	χολώω
χόλιασμα	»	χόλος
χορός	»	χορός
χουιάζω	»	ιούζω
χούιασμα	»	λυγμός
χρέος	»	χρέος
χρίω	»	χρίω
χρυσάφι	»	χρυσός
χρυσός	»	χρύσεος
χρυσοφός	»	χρυσοχόος
χύνω	»	χέω
χωρίς (τον. χωρίς)	»	χωρίς
Ψαρά	»	Ψορίη
᾽ψάρι	»	ὀψον

ψαρῶνι	ἐν λ.	ψάρ
᾽ψές	»	ὀψέ
ψεῦμα	»	ψεῦδος
ψεύστης	»	ψεύστης
ψίχα	»	Ψιχάρπαξ
ψίχουλον	»	»
ψόφος	»	ψόφος
ψυχή	»	ψυχή
ψύχρα	»	ψύχος
ψυχρός	»	ψυχρός
ψωμί	»	ψωμός
ῶ	»	ῶ
ῶχ	»	ῶ
ῶμε	»	ῶ
ῶμός	»	ῶμδς
ῶρα	»	ῶρη
ῶράκα (Τσακ.)	»	ῶράω
ῶς (καθώς)	»	ῶς

Πατριάρχης
Μακεδονίας Δ. Τάδεως το Πατριαρχίου Κερυραίων
Εν Κερυραίων τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1889-90

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

000

ΚΡ

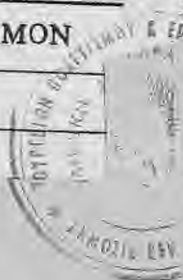
Κρούσιος,

ΟΜΗΡΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

ἀριθ. χρ.258..

*Ημερομηνία
ἐπιστροφῆς

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

Απόσπασμα Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας